

T Â Y T Ủ T Ự

Kinh dị | Lê Sông dịch

Dành cho lứa tuổi 18+

KÍP HƯA P HỒA

CHẾT CHÓC

TRỌN BỘ

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

T Â Y T Ử T Ự

Kinh dị | Lẽ Sòng dịch

Dành cho lứa tuổi 18+

KINH HUÂN HOÀ

CHẾT CHÓC

CAMP HONG

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Tây Tử Tự

KÍNH VẠN HOA CHẾT CHÓC - TẬP 01

Lê Sông *dịch*

Phát hành: Cẩm Phong
Nhà xuất bản Hà Nội 2019

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Chương 01

Lần đầu vào cửa

Đó là một thôn nhỏ trên núi, bị tầng tầng lớp lớp cây rừng rậm rạp che phủ.

Chỉ có một lối mòn dẫn tới thôn trang, vì trời vừa mưa, bùn đất lầy lội kinh khủng, người đi đường phải hết sức cẩn thận.

Lâm Thu Thạch và một cô gái cao ráo đang rảo bước trên đường, có vẻ như cô gái này là con lai, mày rậm mắt sâu, đẹp xuất sắc. Cô rất cao, thậm chí còn nhỉnh hơn Lâm Thu Thạch một chút, diện trên người một chiếc váy dài lối thời. Đôi mắt đẹp ấy đang rung rung lệ, cô gái khẽ sụt sịt, hỏi nhỏ: “Đây rốt cuộc là chỗ nào?”

Lâm Thu Thạch nói: “Lúc trước cô đang ở đâu?”

Cô gái đáp: “Ở WC nhà tôi.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi thì ở hành lang nhà mình.”

Cô gái lặp lại: “Hành lang...?”

Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn bầu trời sầm sì: “Cô đã mở một cánh cửa đúng không?”

Cô gái như chợt nhớ ra điều gì đó, mặt hơi biến sắc, cô đáp: “Đúng.”

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn cô: “Tôi cũng thế.”

Một cơn gió thổi tới, lay những chiếc lá trên ngọn cây kêu xào xạc, càng tôn lên sự tĩnh mịch xung quanh. Giữa không trung tuyết bay lất phất, vẻ như thúc giục hai người đi nhanh hơn nữa, nhất định phải tới được thôn trang khuất giữa rừng cây rậm rạp kia trước khi trời tối.

Sau khi nói chuyện, Lâm Thu Thạch biết cô gái họ Nguyễn, tên đầy đủ là Nguyễn Bạch Khiết.

Lâm Thu Thạch nghe thấy cái tên này thì đứng hình ba giây, sau đó cắn răng khen một câu dối lòng: “Tên hay.”

Nguyễn Bạch Khiết dùng cặp mắt to long lanh lườm cậu một cái, bảo: “Đàn ông đâu là kẻ bịp bợm.”

Lâm Thu Thạch: “Sao cơ?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Đừng tưởng tôi chưa đọc truyện con heo bao giờ.”^[1]

Lâm Thu Thạch: “...” Xem ra cô gái này không yếu đuối như cậu tưởng. Trên đường tới thôn trang, cả hai trò chuyện trao đổi thông tin, biết được hai người đều vì mở một cánh cửa mà đột nhiên xuất hiện ở nơi đồng không mông quạnh này.

Nguyễn Bạch Khiết mở cửa WC nhà cô, Lâm Thu Thạch thì mở cửa trên hành lang nhà mình.

“Đó là một cánh cửa sắt màu đen,” giọng Nguyễn Bạch Khiết hơi chói, “không có hoa văn trang trí gì cả. Khi đó tôi vẫn còn ngờ ngợ, sao đột nhiên trong nhà lại có thêm cánh cửa, chưa kịp suy nghĩ gì, vừa tiện tay mở ra thì...”

Một giây sau khi mở cửa, hai người liền có mặt ở nơi đồng không mông quạnh này.

Lâm Thu Thạch nói: “Cánh cửa tôi mở cũng là cửa sắt màu đen...” Mới nói tới đây, cậu nhác thấy phía trước xuất hiện một bóng người mờ mờ. Cái bóng này rất cao, hẳn là một người đàn ông trưởng thành.

“Người anh em gì ời!!!” Lâm Thu Thạch hô lên.

Bước chân người kia khựng lại, dường như đã nghe thấy tiếng Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch vội chạy tới, đưa tay vỗ vai người đó: “Chào anh, anh biết đây là đâu không?”

Người đàn ông quay đầu lại, lộ ra một bộ mặt đầy râu, cộng thêm thân hình cao lớn vạm vỡ, thoát trông chẳng khác một con gấu: “Cậu là người mới à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Người mới gì chứ...”

Người kia không đáp, chỉ liếc mắt nhìn Lâm Thu Thạch, rồi lại nhìn Nguyễn Bạch Khiết đang sợ sệt ở phía sau: “Đi thôi, vào thôn rồi tôi giải thích sau.”

Lâm Thu Thạch nhận lời, ba người cùng đi về phía thôn trang.

Nơi đây có lẽ đang là mùa đông nên trời tối rất mau, khi mới đến rõ ràng ráng chiều vẫn lơ lửng trên vòm trời, chớp mắt chỉ còn mây đen nặng trĩu và tuyết bay.

Lâm Thu Thạch vừa tám chuyện với anh bạn mới, vừa quan sát tình hình xung quanh. Ánh sáng duy nhất thấy được là từ phía thôn trang rọi lại. Còn đâu chỉ có biển cây rừng cao ngút ngàn, đường không lối rẽ càng vắng hơi người khói bếp.

Lâm Thu Thạch rút một điều thuốc lá từ trong túi, đưa cho người đàn ông, nhưng gã xua tay từ chối.

“Đại ca, chỗ này là chỗ nào vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Người kia đáp: “Cứ gọi tôi là Hùng Tất.”

Lâm Thu Thạch nghĩ quả nhiên người nào tên nấy, cậu định hỏi thêm nhưng thấy Hùng Tất khoát tay ra hiệu: “Đừng hỏi nữa, đợi đến thôn sẽ biết là chuyện gì.”

“Ồ.” Lâm Thu Thạch đáp: “Được thôi.”

Do chẳng có chuyện gì để nói, cả ba dốc sức đi nhanh, cuối cùng đã đến gần thôn trang trước khi trời tối hẳn.

Hùng Tất thở phào nhẹ nhõm, lia mắt về bóng tối sau lưng: “May quá, đến nơi rồi. Đi, tới tập hợp với mọi người trước đã.”

Người mới, mọi người, Lâm Thu Thạch bám lấy các từ khóa. Lúc đặt chân tới đây cậu đã có cảm giác chẳng lành, bây giờ cảm giác đó ngày càng rõ rệt hơn. Nguyễn Bạch Khiết như linh cảm thấy điều gì, cô không khóc nữa nhưng khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch, trong ánh mắt lóe lên vẻ hoảng hốt.

Hùng Tất phẩm phẩm dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đưa cả bọn tới một căn nhà ba tầng nhỏ nằm ở đầu thôn.

Hùng Tất lại gõ cửa, nghe từ trong vọng ra giọng nữ còn trẻ: “Ai thế?”

“Là tôi, Hùng Tất.” Gã trả lời.

“Anh Hùng đấy à, vào đi.” Cô bé đáp. “Bọn em đợi mỗi anh.”

Hùng Tất đưa tay đẩy cửa, cạch một tiếng, cảnh tượng phía sau lộ ra. Bên trong là một phòng khách rộng, lúc này có tám, chín người ngồi vây quanh một chậu lửa cháy rùng rục, có vẻ đang thảo luận chuyện gì đó.

“Người mới à?” Có ai đó trông thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết.

“Người mới.” Hùng Tất chậm rãi đi vào phòng, tìm đại một chỗ ngồi xuống: “Ngồi đi, Tiểu Kha, giải thích cho họ nghe.”

Tiểu Kha chính là cô bé mở cửa cho Hùng Tất, xem chừng mới mười lăm, mười sáu tuổi, gương mặt thanh tú: “Hai người ngồi đi, em sẽ nói sơ tình hình cho.”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết liếc nhau, đoạn ngồi xuống chỗ gần cửa ra vào.

“Thật ra cũng chẳng có gì.” Thái độ Tiểu Kha không mặn mà: “Chúng ta cần ở lại thôn trang một thời gian, giải quyết một số vấn đề là xong.”

Lâm Thu Thạch: “Vấn đề gì thế?”

Tiểu Kha đáp: “Tạm thời chưa biết nữa, chờ sáng mai đi tìm trưởng thôn...” Cô bé nói: “Trong hai người có ai theo chủ nghĩa duy vật không?”

Lâm Thu Thạch giơ tay: “Tôi.”

Tiểu Kha nói: “Vậy anh nên đi đầu chỉnh tìn ngưỡng một tí.”

Lâm Thu Thạch: “... Ý là sao?”

Tiểu Kha nói: “Nghĩa là, ở đây sẽ có hiện tượng siêu nhiên xảy ra.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Những người trong nhà đầu tỏ ra vô cùng lạnh nhạt với Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết, thậm chí ngoại trừ Tiểu Kha, chẳng có ai chủ động chào hỏi họ.

Trước khi bước vào nhà, Lâm Thu Thạch cho rằng đám người này đang bàn luận chuyện gì đó, nhưng ngồi một lát câu mới phát hiện họ chẳng nói gì cả. Gần chục con người cứ im lặng ngồi trong phòng khách, có người nhìn ngọn lửa trước mặt đến thất thần, có người cầm điện thoại chơi game.

Ở đây điện thoại không có tín hiệu, không cách nào liên lạc được với thế giới bên ngoài, ít ra vẫn còn chơi được game ngoại tuyến.

Lâm Thu Thạch đếm thử, tính cả cậu, trong phòng tổng cộng có mười ba người, chín nam bốn nữ. Nhìn bên ngoài đa số tương đối trẻ, người già nhất có lẽ cũng chưa ngoài bốn mươi.

Lửa trong chậu phát ra tiếng lách tách. Nguyễn Bạch Khiết ng ỡ một lúc hơi mệt, cô nhìn tứ phía, thấy mọi người chẳng ai muốn rời đi, bèn cất tiếng hỏi nhỏ: “Ủm... thật ngại quá, không biết ở đây có phòng để ngủ không? Tôi hơi mệt r ỡ.”

Không rõ Lâm Thu Thạch có tưởng l ầm hay không, nhưng Nguyễn Bạch Khiết vừa hỏi xong, không khí trong phòng dường như đông cứng lại.

“Thôi, cũng đến lúc đi nghỉ r ỡ.” Hùng Tất đứng lên: “Không thì tới lúc đó ngủ hết ở đây mất, chia phòng nghỉ ngơi đi.” Gã liếc Lâm Thu Thạch: “Cậu ở chung với cô ấy nhé, đêm r ỡ cẩn thận một chút, đừng chạy lung tung...”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Tôi ở cùng phòng với anh ta á? Nhưng...”

Hùng Tất thở dài: “Nam nữ thụ thụ bất thân? Cô ở qua đêm nay sẽ biết cái đấy ở đây không quan trọng, mạng còn giữ không nổi, giới tính quan trọng gì.”

Nguyễn Bạch Khiết vẫn muốn nói thêm, nhưng thấy bầu không khí không ổn, cô đành thôi, đồng ý ở chung phòng với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thấy cô thấp thỏm không yên, bèn lựa lời an ủi: “Đừng lo, tôi không làm gì cô đâu.”

Nguyễn Bạch Khiết gật gật đầu.

Ngôi nhà ba tầng, tổng cộng chín căn phòng, nhưng có vẻ như bọn họ không có ý định ở một mình một phòng. Ít nhất cũng hai người một phòng, có phòng là ba.

“Đi đi.” Hùng Tất nói: “Mai gặp.”

Mọi người tản ra. Trước khi rời khỏi, Tiểu Kha đột nhiên lại gần Lâm Thu Thạch, khẽ nói một câu: “Đừng tin người quá, chỉ cần có thể sống sót qua một lần...”

Lâm Thu Thạch đang muốn hỏi tiếp nhưng cô bé đã phăm phăm bỏ đi, xem chừng không muốn hé miệng thêm nữa.

“Đi.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Chúng ta đi ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Gian phòng của cả hai nằm bên phải hành lang tầng hai, trong phòng chỉ có một chiếc giường, trên giường để tờ *Tạp chí Nhân Vật*.

Ở đây không có điện, đành phải thắp đèn dầu, vì ánh đèn tù mù, nên căn phòng trông ảm đạm cũ kỹ, không khí sặc mùi ẩm mốc.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Nguyễn Bạch Khiết sẽ dè bủ căn phòng này, ai ngờ cô thích ứng còn nhanh hơn cậu, tắm rửa rất nhanh sau đó liền mò lên giường.

Còn Lâm Thu Thạch thì ng ẫ bên mép giường ngại ngùng.

“Ngủ đi.” Nguyễn Bạch Khiết vùi đầu vào chăn, giọng nói phát ra ngàn ngát: “Anh không mệt à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Hơi hơi.”

“Thế là đúng r ồi, cả ngày hôm nay cứ như điên ý.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Thậm chí tôi còn nghi ngờ mấy người là người của tổ chức tác chương trình *Trò đùa quái đản* gì đó, nhưng chương trình gì lại có cả ê kíp thế này...”

Lâm Thu Thạch cởi áo khoác ngoài r ồi chui vào trong chăn. Vì lý do tế nhị, cậu và Nguyễn Bạch Khiết tuy nằm cùng một giường nhưng đắp chăn riêng: “Đúng là rất lạ.”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Lại cả mấy người kia nữa, anh có để ý ánh mắt họ không.”

Lâm Thu Thạch nói: “Họ đang sợ.”

“Đúng.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Họ đang sợ... Vậy thì, họ sợ cái gì?”

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, đang định nói chuyện thì nghe bên kia đã vang lên tiếng thở đầu đầu. Cậu quay sang, thấy Nguyễn Bạch Khiết đã ngủ ngon lành.

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm trần nhà, trong ánh sáng tù mù của đèn dầu, cậu đâm ra nghĩ ngợi vẩn vơ. Thật ra cậu rất phục Nguyễn Bạch Khiết, đột nhiên rơi vào một nơi xa lạ, đột nhiên gặp bao nhiêu người kỳ quặc, vậy mà nhắm mắt một cái là ngủ ngay được.

Lâm Thu Thạch nghĩ tới nghĩ lui, cơn buồn ngủ dần xâm chiếm đầu óc, cậu nhắm mắt lại, cũng ngủ thiếp đi luôn.

Nửa đêm, Lâm Thu Thạch giật mình tỉnh giấc.

Nằm trong chăn, cậu nghe thấy tiếng va chạm gì đó.

Âm thanh ấy tựa như tiếng kéo kẹt phát ra từ khung cửa sổ cũ nát bị gió mạnh đập vào, lại giống như tiếng bước chân trần của ai đó nặng nề bước trên sàn nhà.

Lâm Thu Thạch mở mắt ra, phát hiện căn phòng cậu đang nằm chìm trong bóng tối lờ mờ.

Tuyết bên ngoài đã ngừng rơi từ khi nào, mặt trăng không lồ bất động giữa tầng không. Ánh sáng lạnh lẽo từ đầu giường rọi vào, giống như một lớp lụa mỏng trải trên nền nhà.

Trong khoảnh khắc, khi Lâm Thu Thạch chần chập lia mắt tới bên giường, cậu đột ngột nín thở.

Đầu giường xuất hiện bóng một phụ nữ đang ngối, quay lưng về phía Lâm Thu Thạch, mái tóc đen dài lê thê che khuất những đường nét cơ thể. Dường như phát giác ra Lâm Thu Thạch đã tỉnh, người phụ nữ kia từ từ ngoái lại nhìn.

Cảnh tượng này quả thực giống y chang như trong phim kinh dị, khiến Lâm Thu Thạch sờ ra giấy lát. Cũng may lá gan cậu lớn, nghiêng rằng bất người ngối dậy, quát: “Má nó, mày là ai? Dám chạy tới phòng ông làm bậy hả!!!”

Người phụ nữ kia sững người, sau đó một giọng nói truyền sang: “Anh nói gì vậy, là tôi mà.”

Là giọng Nguyễn Bạch Khiết.

Lâm Thu Thạch thở phào, hỏi: “Muộn thế này cô không ngủ mà ngối đó làm gì thế hả?”

“Anh có thấy cái giếng trước nhà không?” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Cái giếng ở trong sân ý.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Giếng? Giếng nào?” Cậu đang chuẩn bị đứng ra khỏi giường thì vô tình liếc qua bên phải một cái, cái liếc nhìn này khiến

máu trong cơ thể cậu phút chốc đông cứng: Nguyễn Bạch Khiết vẫn còn ngủ ở đó, căn bản chưa hề nhúc nhích.

“Cái giếng đó đó.” Người phụ nữ có giọng giống y hệt Nguyễn Bạch Khiết nói: “Tôi và anh cùng đi xem đi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Người phụ nữ kia hỏi: “Sao anh không trả lời?”

Lâm Thu Thạch nói: “Tháng trước tôi vừa được bầu làm cán bộ Đảng viên ưu tú.”

Người phụ nữ: “...”

Lâm Thu Thạch: “Tôi là người kiên định theo chủ nghĩa duy vật.”

Người phụ nữ: “...”

Lâm Thu Thạch tiếp: “Cho nên cô đi dọa người khác thì tốt hơn đấy?”

Người phụ nữ uể oải ngả đầu qua một bên, nhờ ánh trăng, Lâm Thu Thạch nhìn thấy mặt ả. Đó là một khuôn mặt khó có lời nào để tả, trắng ửng, phù thũng, hai tròng mắt như sắp phọt ra khỏi hốc mắt. Dáng dấp ả lạ lẫm nhưng giọng nói sao mà thân quen, ả hỏi: “Anh không sợ tôi sao?”

Lâm Thu Thạch im lặng ba giây, cúi đầu nhìn xuống tấm chăn đang đắp: “Đừng vậy mà, khi tới đây tôi chỉ có duy nhất một cái quần.”

Người phụ nữ: “...”

Lâm Thu Thạch đưa tay vuốt mặt: “Dọa nữa đái ra quần bây giờ.” Nói xong câu này, cậu quay sang lay Nguyễn Bạch Khiết thật lực, nói: “Dậy, dậy mau!!!”

Nguyễn Bạch Khiết bị Lâm Thu Thạch lay tỉnh, mơ mơ màng màng dụi mắt nói: “Sao thế?” Nguyễn Bạch Khiết vừa mở mắt ra liền trông thấy cô gái đang ngồi ở đầu giường: “Ai đây? Lâm Thu Thạch, nửa đêm anh không ngủ lại còn đưa phụ nữ về đây, thật vô liêm sỉ. Tôi có chỗ nào không bằng cô ta?”

Lâm Thu Thạch: “...” Đây là vấn đề?

Nguyễn Bạch Khiết làu bàu chửi thêm vài câu, chợt cảm thấy có gì đó không ổn, đôi mắt đen láy trợn lên: “Sao cổ cô ta càng lúc càng dài thế...”

Lâm Thu Thạch vừa nhìn lại thì thấy ả kia đã đứng dậy, cái đầu ngoẹo hẳn qua một bên, cần cổ mỗi lúc một dài ra, chẳng khác gì một con rắn biến đổi gen.

Cảnh này khiến hai người đầu sững sờ, cuối cùng Lâm Thu Thạch chịu không nổi, quát lên một tiếng: “Chết tiệt, chạy mau!” Rồi túm tay Nguyễn Bạch Khiết chạy như điên ra khỏi phòng.

Nguyễn Bạch Khiết ban ngày liều yếu đào tẩu là thế, lúc này lao đi còn nhanh hơn Lâm Thu Thạch, biến mất nhanh như một cơn gió.

Lâm Thu Thạch: “Mẹ kiếp, cô chạy từ từ đợi tôi với...”

Nguyễn Bạch Khiết: “Má nó, tôi mà chạy chậm thì xác tôi lạnh rồi...”

Lâm Thu Thạch: “...” Ha, đàn bà.

Hai người vọt xuống tầng trệt như hai con thỏ, sau khi chắc chắn sinh vật kia không đuổi theo mới thở phào. Nguyễn Bạch Khiết bật khóc thảm thiết, lúc chạy thì nhanh hơn chó, vậy mà khi Lâm Thu Thạch mới dừng lại để thở, cô đã nước mắt đầm đìa, sẵn sàng diễn màn tiếp theo.

“Đừng khóc nữa đừng khóc nữa.” Lâm Thu Thạch nói: “Bé cái mồm thôi, cô định gọi thứ kia đến à?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Anh chỉ nghĩ đến đến cô ta thôi, không quan tâm gì đến tôi!”

Lâm Thu Thạch: “...”

Đại khái do vẻ mặt Lâm Thu Thạch quá khinh bỉ nên Nguyễn Bạch Khiết đành nín khóc, mặt mũi thả phịch người trên ghế, nhẹ nhàng lau khô mắt.

Phòng khách tầng trệt nơi họ đứng lúc này hoàn toàn trống không. Ban nãy chạy ầm ầm vậy mà chẳng có ai xuất hiện hóng chuyện, thậm chí ngoài hơi thở của chính họ, tuyệt nhiên không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Lâm Thu Thạch đứng yên một lúc, do dự nói: “Chúng ta làm gì bây giờ?” Cậu và Nguyễn Bạch Khiết chẳng có kinh nghiệm gì với những chuyện này, hoàn toàn không biết nên xử trí ra sao, lúc này đứng giữa căn phòng như hai cái cọc gỗ vậy.

“Bên ngoài tuyết lại rơi r ấ.” Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên buột miệng nói, từ từ đi ra phía cửa, nhìn cảnh vật ngoài sân.

“Tuyết rơi từ nửa đêm r ấ.” Lâm Thu Thạch đứng ở cửa, thấy cảnh vật bên ngoài đã phủ một lớp tuyết mỏng, giờ thì cậu đã nhận ra miệng giếng mà nữ quỷ nói ban nãy. Cô ả không nói điều, giữa sân có một cái giếng. Miếng giếng này nằm ở vị trí hơi kỳ lạ, ngay chính giữa sân nhà, thậm chí chặn đứng lối vào cửa lớn. Về mặt phong thủy mà nói, đi ầu này không phải đi ền tốt lành gì.

“Đá ngay giữa miệng, nói chẳng nên lời.” Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên thốt lên: “Cái giếng này ảo diệu đó.” Cô bật cười, khóe mắt cong cong dáng dấp xinh đẹp.

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch ngạc nhiên nói: “Cô còn biết cả phong thủy?”

Nguyễn Bạch Khiết đáp: “Nhà tôi làm nghề này, nên có học qua đôi chút.” Cô duyên dáng liếc xéo Lâm Thu Thạch: “Còn anh làm nghề gì?”

Lâm Thu Thạch: “Làm kiến trúc...”

Nguyễn Bạch Khiết: “Ồ, vậy mà ầu không hỏi, chắc bỏ nghề lâu r ấ nhỉ?”

Lâm Thu Thạch: “...” Sắc sảo đấy.

“Anh đoán xem tôi làm nghề gì?” Nguyễn Bạch Khiết vờ vờ một lọn tóc của mình.

Lâm Thu Thạch: “Người mẫu?” Con gái cao như Nguyễn Bạch Khiết có thể coi là hàng hiếm, dáng người đẹp, khí chất cao quý, ngoại trừ ngực hơi nhỏ ra thì gần như không có khuyết điểm gì.

“Sai.” Nguyễn Bạch Khiết cười mỉm: “Tôi là th ầy bói.”

Lâm Thu Thạch ngó ra.

“Để tôi xem nào.” Nguyễn Bạch Khiết bấm đốt ngón tay như múa: “Hôm nay trăng tròn thế này, tôi nghĩ sắp có người chết.”

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười: “Logic gì thế, sao trăng tròn lại chết người được.”

Nguyễn Bạch Khiết không màng đến phản ứng của Lâm Thu Thạch, sải bước ra vườn, còn quay lại vẫy vẫy tay ra hiệu với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thấy thế đứng tim: “Cô làm gì vậy? Muộn như này rồi...”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Tôi muốn xem cái miệng giếng này.”

“Chờ mai trời sáng rồi xem, bây giờ xem nguy hiểm lắm.” Lâm Thu Thạch tuy nói thế nhưng vì lo Nguyễn Bạch Khiết xảy ra chuyện nên đành đi theo cô ra sân.

Nguyễn Bạch Khiết mặc váy dài màu trắng, bước đi khẽ khàng trên mặt đất đầy tuyết tựa như một tinh linh. Cô khoan thai đến gần miệng giếng nhưng không áp sát, mà dừng lại đợi Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Sao rồi?”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Chẳng sao cả, đột nhiên không muốn xem nữa, chúng ta quay về đi.”

Lâm Thu Thạch ngớ người: “Bây giờ quay về á?”

“Lạnh lắm.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Tôi sắp chết cóng mất thôi.” Nói xong, cô hốt nhiên khoác lấy cánh tay Lâm Thu Thạch, sau đó lôi tuột cậu vào nhà.

Lâm Thu Thạch bị Nguyễn Bạch Khiết lôi đi, lúc này mới nhận thấy cô gái này sức lực mạnh mẽ khác thường, muốn giằng ra cũng không được.

“Nguyễn Bạch Khiết?” Lâm Thu Thạch bị sức mạnh của Nguyễn Bạch Khiết làm cho kinh hồn.

Bấy giờ Nguyễn Bạch Khiết mới thả tay ra: “Đi thôi, lạnh quá, mau trở vào trong, còn kịp ngủ một lát...” Nói xong, cô không buồn để ý đến Lâm Thu Thạch, mà tự mình lên cầu thang.

Lâm Thu Thạch đành đi theo, cả hai trở lại căn phòng của mình. Thật may nữ quỷ ban nãy đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, nhưng cửa sổ bị bung ra, gió lạnh thổi vù vù tràn vào căn phòng nhỏ.

Nguyễn Bạch Khiết leo lên giường, nhắm mắt là ngủ liền.

Lâm Thu Thạch quả thực không ngủ nổi, bèn thắp đèn dầu lên, cứ thế thức tới sáng. Đêm ở đây dài, dài đến đáng sợ. Bên ngoài là gió tuyết gào rít, trong phòng có mỹ nhân say ngủ. Nguyễn Bạch Khiết chung giường với một người đàn ông lần đầu gặp, vậy mà không hề có ý phòng bị. Cô thở đều đều, khuôn mặt trắng muốt hơi ửng hồng, quả thực mê hồn.

Lâm Thu Thạch liếc một cái, rồi vội nhìn đi chỗ khác. Tuy cậu không phải người quân tử thấy sắc mà lòng không loạn, nhưng cũng chẳng phải loại tiểu nhân thừa nước đục thả câu.

Ngày hôm sau, khoảng tám giờ sáng, mới lấp ló thấy ánh dương ở đường chân trời.

Tuyết rơi suốt đêm, bên ngoài đã trắng toát một bề.

Nguyễn Bạch Khiết lẩm bẩm mở mắt, vô thức thò tay ra khỏi chăn rồi tức khắc rút về “Lạnh thế...”

Lâm Thu Thạch thấy bộ dạng cô như vậy thẩn nghĩ đêm qua cô có nói vậy không hả.

“Thu Thạch.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Anh đi kiếm hộ em hai cái áo nhé, em mặc váy... lạnh lắm.”

Lâm Thu Thạch đáp một tiếng, kỳ thực cậu cũng định tìm hai cái áo cho mình, ở thế giới cũ của cậu, thời tiết đang là mùa hè.

Chương 02

Cửa sắt và chìa khóa

Sau khi trời sáng, cảm giác kinh khủng đêm qua mới dần biến mất.

Lâm Thu Thạch đang định theo hành lang tầng hai đi xuống thì chợt nghe trên tầng ba vọng xuống tiếng lao xao ồn ã, như có rất nhiều người đang tranh luận. Cậu vốn không định đi xem nhưng lại nghe thấy tiếng phụ nữ gào khóc, vẻ bi thương tột cùng, cứ như vừa gặp phải chuyện gì vô cùng thảm khốc.

Lâm Thu Thạch hơi do dự rồi đổi hướng đi lên cầu thang tầng ba, định xem xem xảy ra chuyện gì.

Căn nhà làm bằng gỗ, những tấm gỗ bậc cầu thang đã hơi mục, giẫm lên phát ra tiếng kẽo kẹt, có chỗ còn rung lắc, như thể sắp chịu không nổi sức nặng của người đi.

Lên đến tầng ba, Lâm Thu Thạch trông thấy nhiều người đứng ngoài hành lang. Nhưng điểm thu hút sự chú ý của cậu lại là mùi máu tanh nồng trong không khí.

Mùi máu này quá nồng, khiến người ta gay mũi. Lâm Thu Thạch cảm thấy không ổn, cậu bước từng bước, thận trọng đến gần phía sau đám đông.

“Tôi biết mà.” Hùng Tất, người đàn ông cao lớn hôm qua đón bọn Lâm Thu Thạch về nhà hạ giọng nói gì đó: “Quả nhiên tối qua xảy ra chuyện...”

Tiêu Kha cũng đang nói, cô bé bảo: “Em cũng nghĩ vậy, cứ tưởng là...” Nói tới đây, cô bé quay lại liếc thấy Lâm Thu Thạch vừa tới: “Bỏ đi.”

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ cô bé nói vậy là có ý gì, cứ tưởng là ai cơ, chẳng lẽ là cậu và Nguyễn Bạch Khiết? Cậu ngẩng lên, nhìn thấy cánh cửa đang mở sau lưng Tiêu Kha.

Cửa khép hờ, dưới đất lênh láng máu tươi. Bởi vì thời tiết quá lạnh, máu đã đông đặc lại. Có đi đâu vẫn thấy rõ lượng máu này rất nhiều.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Chết người rồi.” Hùng Tất đáp dửng dưng.

Lâm Thu Thạch: “... Chết người?” Nếu là ngày hôm qua, chắc hẳn cậu sẽ thảng thốt lắm, những người này sao có thể dùng ngữ điệu bình thản để nói về một chuyện như thế. Nhưng sau khi trải qua chuyện đêm qua, giờ đây Lâm Thu Thạch ý thức một cách rõ ràng, nơi cậu đang có mặt không phải là thế giới có thể dùng tri thức thông thường để giải thích.

“Ừm.” Hùng Tất đáp.

Lâm Thu Thạch đổi qua vị trí khác để có thể nhìn được đằng sau cánh cửa. Mới liếc qua đã đủ khiến cậu bất giác rùng mình hít sâu một hơi. Trong phòng khắp nơi đều là máu tươi đông đặc, hai cái xác nằm ngổn ngang dưới đất, máu thịt bầy nhầy, hoàn toàn biến dạng. Nếu nói đó là người, thà nói rằng đó là hai tảng thịt đã bị lột da. Máu tươi từ trong phòng tuôn ra bên ngoài, từ mặt sàn cho tới bốn bức tường, cả khu vực tầng ba không còn chỗ nào sạch sẽ.

Tuy Lâm Thu Thạch đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn cảm thấy buồn nôn. Cậu bùm miệng quay đi, Tiểu Kha hiểu ý bèn tốt bụng nhắc: “Bên kia có WC.”

Lâm Thu Thạch vội vàng lao vào nhà vệ sinh nôn một trận lên bờ xuống ruộng.

Đợi cậu giải quyết xong, Tiểu Kha mới nói: “Em còn tưởng anh sẽ không nôn.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Tiểu Kha thủng thẳng tiếp: “Anh và Nguyễn Bạch Khiết có thể coi là người mới có thực lực rất cao đó, thông thường ở cửa đầu tiên, phong độ của người mới đầu không được tốt, tỷ lệ sinh tồn chỉ có hai mươi phần trăm.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Tiểu Kha nói: “Đi thôi, xuống tầng dưới ăn sáng.”

Lâm Thu Thạch nói: “Cứ để hai cái xác ở đây sao?”

Tiểu Kha nghe xong câu này bèn tỏ ra khó hiểu: “Vậy anh muốn làm gì?”

Lâm Thu Thạch không biết đáp sao. Cậu đành cùng mọi người đi xuống, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Khoan, lúc ở tầng hai đi lên tôi nghe thấy tiếng phụ nữ gào khóc mà...” Cậu ngó quanh, thấy trong bọn chỉ có Tiểu Kha là con gái, song nhìn điệu bộ bình thản của cô bé, chẳng giống loại người có thể khóc rống lên chút nào.

“Tiếng phụ nữ khóc?” Tiểu Kha nói: “Bọn em đâu nghe thấy đâu, anh nghe lầm rồi.”

Lâm Thu Thạch: “... Thôi được.”

Bữa sáng đã làm xong, bày sẵn ở tầng một, thức ăn còn nóng hổi, khói bốc nghi ngút. Người nấu bếp nghe nói là dân trong thôn, trông họ không khác gì người bình thường.

Lâm Thu Thạch ăn xong bữa sáng, cậu đi mượn từ chỗ những người khác vài chiếc áo dày, lại tiện đà hỏi thăm chút chuyện trong thôn.

“Thôn chúng tôi chẳng có chuyện gì đáng nói.” Có vẻ chẳng thể lấy được tin tức gì hữu ích từ các thôn dân này: “Mỗi năm đến mùa đông lại có vài du khách tới thôi.”

Lâm Thu Thạch: “Ồ... thường ngày đời sống sinh hoạt của mọi người lấy đâu ra?”

Thôn dân đáp: “Ra ngoài mua, tuy đường núi khó đi, nhưng thế nào cũng có cách. Cơ mà hễ tuyết rơi thì không thể ra được, con đường bị bịt tắc luôn, suốt mùa đông chỉ ở trong thôn được thôi.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, buột miệng hỏi một câu: “Giống ở trong thôn đều được đào ở giữa sân như vậy sao?”

Không rõ có phải chỉ là cảm giác của Lâm Thu Thạch hay không, nhưng ngay khi cậu đề cập tới chữ giếng, vẻ mặt thôn dân liền trở nên căng thẳng, có điều người kia không đưa ra một thông tin gì đặc biệt, chỉ gật đầu, nói: “Phải!”, sau đó quay người bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, cũng không nảy ra ý tưởng gì hay bèn quyết định mang quần áo đến cho Nguyễn Bạch Khiết trước rồi tính sau.

Khi Lâm Thu Thạch bước vào phòng, Nguyễn Bạch Khiết đang nằm trên giường nghịch điện thoại, thấy cậu vào, cô khẽ hừ một tiếng: “Sao lâu

thê?”

Lâm Thu Thạch đề quần áo bên giường: “Dậy đi, dưới nhà có bữa sáng đó.”

Nguyễn Bạch Khiết ừ một tiếng.

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi ra ngoài đợi cô.”

“Chờ tí.” Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên gọi: “Định đâu anh có cái gì thê?”

“Cái gì?” Lâm Thu Thạch ngẩn ra.

Nguyễn Bạch Khiết giơ tay vẫy, Lâm Thu Thạch tiến lại gần.

“Toàn màu đỏ không...” Nguyễn Bạch Khiết thò tay qua, sờ lên đầu Lâm Thu Thạch rồi xòe lòng bàn tay ra: “Đây là thứ gì?”

Lâm Thu Thạch vừa nhác thấy thứ trong bàn tay Nguyễn Bạch Khiết liền cảm giác không lành, bởi vì thứ kia trông rất giống một cục máu đông.

“Để tôi xem nào.” Lâm Thu Thạch vội vào nhà vệ sinh, quả nhiên đúng như lời Nguyễn Bạch Khiết nói, trên tóc cậu dính đầy những cục tiết nhỏ màu đỏ sậm, chỉ nhìn thoáng qua thì không thể nhận ra, càng không rõ đã dính vào tóc từ lúc nào.

“Má nó.” Lâm Thu Thạch chửi thầm, lấy khăn lông ra lau. Không lau thì thôi, càng lau lại càng giật mình choáng váng, chiếc khăn bị nhuộm đỏ quạch, mà tóc cậu vẫn chưa sạch hẳn.

Nguyễn Bạch Khiết thay áo rét xong vào xem, chẳng chút khách sáo nói: “Cũng may không phải màu xanh đấy nhé.”^[2]

Lâm Thu Thạch: “... Cô nhìn thấy máu màu xanh rồi hả?”

Nguyễn Bạch Khiết hỏi lại: “Đây là máu à?”

Lâm Thu Thạch thở dài, kể sơ sơ chuyện xảy ra ở tầng ba cho cô nàng nghe. Khi nói đến việc có người chết, Nguyễn Bạch Khiết lại mềm nhũn ra, bật khóc, bảo, anh Lâm à, em sợ lắm, liệu người tiếp theo có phải bọn mình không?

Dù gì cũng là gái xinh, bộ dạng khóc lóc thảm thiết này cũng khiến người ta không đành lòng.

Lâm Thu Thạch lại gần an ủi, Nguyễn Bạch Khiết đang chuẩn bị tựa đầu vào ngực cậu thì bỗng phun ra một câu: “Anh Lâm à, anh cao bao nhiêu vậy?”

Lâm Thu Thạch: “... Mét tám.”

“Thế à?” Nguyễn Bạch Khiết thở thê: “Vẫn thấp hơn em.”

Lâm Thu Thạch: “...” Thiệt thòi cho cô quá ha.

Lâm Thu Thạch quay ra sửa soạn lại mái tóc, đồng thời cố nghĩ xem máu này từ đâu mà ra. Cuối cùng cậu nghĩ tới một khả năng đáng sợ... Chẳng lẽ là do trần nhà tầng ba... nhỏ xuống?

“Tôi phải lên tầng ba xem thử.” Lâm Thu Thạch nói, “Cô xuống ăn sáng trước đi.”

“Đi một mình à?” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Bọn mình cùng lên tầng trên đi.”

“Cô không sợ à?” Lâm Thu Thạch bán tín bán nghi, ban nãy Nguyễn Bạch Khiết còn khóc nức nở như hoa lê ngâm nước.

“Đã có anh r ỡi mà?” Nguyễn Bạch Khiết khẽ vén sợi tóc rủ bên tai, mỉm cười dịu dàng: “Có anh r ỡi, em sợ gì nữa.”

Lâm Thu Thạch nghĩ, thì đúng r ỡi, đêm qua cô chạy còn nhanh hơn tôi nữa kìa.

Vậy là cả hai men theo hành lang đi lên tầng ba.

Vẫn là máu tươi lênh láng, thi thể bị xé vụn, hiện trường chưa có ai dọn dẹp. Nhưng lần này sự chú ý của Lâm Thu Thạch tập trung vào trần nhà, cậu ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên trần nhà cũng có vết máu. Có đi đâu vết máu này khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, dường như có vật gì bám ở đó r ỡi từ từ trườn đi vậy. Có lẽ do sự việc xảy ra được một thời gian, nên vết máu trên trần nhà đã khô lại, tuy nhiên có thể thấy rõ máu từ trần nhà nhỏ xuống sàn.

Lâm Thu Thạch nhìn mà da đầu tê dại, thật tình cậu không muốn nghĩ đến việc ban nãy khi mọi người tụ tập ở đây, đã có thứ gì đó treo mình trên trần nhà quan sát... Vậy mà từ đầu chí cuối không ai phát hiện.

Nguyễn Bạch Khiết cũng chăm chú quan sát trần nhà hồi lâu.

Lâm Thu Thạch hỏi cô nhìn thấy gì.

“Thấy trần nhà chứ thấy gì.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Ngoài ra còn gì khác nữa, không lẽ là trời sao và mộng tưởng^[3]?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Cô nàng này gan lớn đấy, nhìn hết trần nhà xong còn chạy ra xem hai cái xác máu thịt bầy hầy. Toàn bộ quá trình chẳng có vẻ gì là khó chịu, thậm chí hình như còn có chút phần thích.

Đến khi Lâm Thu Thạch quắc mắt nghi ngờ: “Cô không sợ à?”, cô mới giật mình như sức nhớ ra, vội kêu lên phớt lờ: “A hu hu sợ quá đi”.

Lâm Thu Thạch: “... Đừng hu hu nữa, cô có định ăn sáng hay không?”

“Ăn chứ ăn chứ.” Nguyễn Bạch Khiết: “Em đói lắm rồi.”

Hai người lúc bấy giờ mới xuống tầng dưới, thấy mọi người đầu đã ăn xong bữa sáng, dường như đang chờ họ.

“Hai người đi đâu vậy?” Hùng Tất nói: “Làm mọi người đợi mãi.”

Nguyễn Bạch Khiết đứng trước ánh mắt của đám đông, nhưng không hề cảm thấy, cô nàng khẽ lắc hông một cái rồi xuống ghế cần bắt lên ăn sáng.

Da mặt Lâm Thu Thạch không dày bằng như Nguyễn Bạch Khiết, sau khi nói sơ về vết máu trên đầu mình, cậu lại nói về đi đầu bất thường trên trần nhà tầng ba cho mọi người cùng nghe.

Nghe xong, sắc mặt ai nấy đều xấu đi, có người còn theo phản xạ ngẩng lên nhìn trần nhà lần nữa.

Đang bàn luận sôi nổi về vụ người chết và những dấu máu kỳ lạ, bỗng có một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi tìm đến. Người này mặc áo bông dày màu xanh quân đội, tay cầm đèn dầu, chầm chậm tiến vào phòng khách.

“Xin chào.” Người đàn ông đánh tiếng: “Tôi là trưởng thôn ở đây, các vị chính là những người tôi mời đến giúp nhỉ?”

Ông ta vừa mở miệng, tất thấy mọi người trong phòng đều im bật.

“Hôm nay lạnh rồi, thôn chúng tôi muốn đóng quan tài để chuẩn bị cho năm sau.” Người đàn ông nói bằng giọng khàn khàn: “Muốn nhờ các vị khuôn gổ giùm.”

Không ai đáp lời trưởng thôn, và ông ta, dường như cũng không định tìm câu trả lời gì từ họ.

Nói xong, trưởng thôn húng hắng ho mấy tiếng, nhắc lên cây đèn dầu cũ lỏng lẻo vẫn chập chờn ánh lửa, đi ra khỏi nhà. Tuyệt bên ngoài tuy đã ngừng rơi, nhưng gió vẫn thổi. Tiếng gió vù vù đập vào cửa, khuấy đảo ngọn cây, nghe qua giống hết tiếng người kêu khóc.

“Bắt đầu rồi.” Hùng Tất khe khẽ nói.

Gã vừa dứt lời, bên ngoài bỗng nổi trận gió to, khiến cánh cửa khép hờ bị đẩy ngược ra đập mạnh vào tường, rắc một tiếng, cánh cửa bằng gỗ trông chắc chắn là vậy liền vỡ tan tành.

Trong phòng tĩnh lặng như tờ, cuối cùng vẫn là Hùng Tất lên tiếng: “Chắc là phải đóng quan tài thôi.”

“Sao lại thế, sao lại thế được!!” Có người lập tức bật khóc nức nở, Lâm Thu Thạch quay ra nhìn, thấy một người đàn ông trong nhóm đã gần như sụp đổ: “Thế giới này sao khó vậy... Chúng ta phải sống sót bằng cách nào đây, ai biết đóng quan tài chứ, chúng ta sẽ chết mất, chúng ta sẽ chôn thây bỏ mạng ở cái chốn này...”

Hùng Tất có vẻ đã quen với cảnh này, thần sắc gã chẳng chút thay đổi.

Người đàn ông nọ thì gằm lên, hất hết đồ đạc trên bàn xuống đất, nước mắt nước mũi đầm đìa: “Khi mới vào có mười ba người, ngày đầu tiên đã chết hai... Cấp độ khó như này, trước đây tôi chưa gặp bao giờ!!”

“Thôi nào!” Hùng Tất nói, mang vẻ không mấy nhẫn nại: “Cậu khóc thì thoát chết được hay sao? Bù lu bù loa cái gì, cậu có phải người mới đâu, xem người mới họ bản lĩnh thế nào kìa!”

Câu nói của Hùng Tất khiến Lâm Thu Thạch hưởng oan một cái mắt từ người đàn ông kia, cậu nghĩ bụng, hóa ra tâm lý tốt cũng là cái tội.

Nhưng vào lúc này có người bộc phát cảm xúc cũng chẳng phải đi đâu lạ, bị lạc vào một thế giới dị thường, đây những đi ền báo chết chóc như thế này, khó ai giữ nổi bình tĩnh.

“Hãy bàn xem nên làm gì trước đã.” Hùng Tất nói: “Trưởng thôn muốn có quan tài, vậy chìa khóa chắc chắn là nó rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Xin lỗi cho cắt ngang một chút, chìa khóa là gì vậy?”

Hùng Tất lườm cậu một cái: “Chính là thứ dùng để mở cửa, sau khi bước vào, chúng ta sẽ căn cứ theo các manh mối mà người trong này đưa ra để tìm ra chiếc chìa khóa đó. Sau đó lại đi tìm cánh cửa sắt để thoát ra ngoài, rời khỏi nơi này.”

Lâm Thu Thạch: “Có giới hạn thời gian không?”

Hùng Tất cười nhạt: “Dĩ nhiên là trước khi tất cả mọi người chết hết.”

Hóa ra là thế, Lâm Thu Thạch cảm thấy yên tâm một chút, ít nhất cũng có cách để thoát ra. Điều mà cậu thực sự sợ là những thứ không thể lý giải được, không thể tránh né hay giải thoát, dù có làm gì cũng uổng công vô ích.

“Manh mối là quan tài.” Hùng Tất quan sát thời tiết bên ngoài: “Chúng ta đi tìm thợ mộc của thôn này hỏi thăm tình hình đi.”

“Vâng.” Tiểu Kha nói: “Em đi với anh.”

Lâm Thu Thạch giơ tay: “Tôi cũng muốn đi.”

Hùng Tất lơ đãng gật đầu: “Ok.” Vô hình trung gã đã trở thành thủ lĩnh của cả nhóm, bèn phân chia: “Những người còn lại kiểm tra các phòng trong nhà, xem có manh mối gì không.”

Lúc này Nguyễn Bạch Khiết lại gần, khẽ kéo tay áo Lâm Thu Thạch nói thầm: “Em sợ, em muốn đi với anh.”

Tuy cô nàng này rất cao, lại chẳng liễu yếu đào tơ gì cho cam, nhưng không hiểu sao vẫn khiến cho người khác cảm thấy thương hại. Lâm Thu Thạch gật gù: “Được thôi, nhưng tôi không dám bảo đảm giữ an toàn cho cô đâu đấy.”

Nguyễn Bạch Khiết mỉm cười: “Không sao.” Cô vén lọn tóc bên tai: “Ở bên anh là em thấy yên tâm rồi.”

Lâm Thu Thạch nghĩ bụng, em gái à, em thả thính bài bản đấy.

Vậy là bốn người, nhân lúc trời còn sáng, vội vàng đi ra khỏi nhà.

Trên đường đi, Lâm Thu Thạch lại hỏi Hùng Tất một số thông tin về thế giới này. Cậu biết được rằng quỷ quái ở đây lúc bình thường sẽ không giết người bừa bãi. Nhưng cũng có ngoại lệ, nếu gặp phải thế giới có độ

khó cao, quỷ quái không bị hạn chế gì, muốn ra tay là ra tay luôn. Trong tình huống đó, quả thực đi mười thì chết mất chín.

“Tại sao lại có một thế giới như thế này tồn tại nhỉ?” Lâm Thu Thạch hỏi đi đều mà cậu tò mò nhất.

Hùng Tất nghe vậy liền ném một cái nhìn sắc lẹm về phía cậu: “Đợi lúc cậu quay trở ra sẽ biết.”

Lâm Thu Thạch: “... Ồ.”

Họ được dân trong thôn cho biết địa chỉ xưởng gỗ, con đường phủ đầy tuyết quả thực khó đi, đến nơi phải mất hơn một tiếng đồng hồ.

Lâm Thu Thạch tiện thể quan sát tình hình trong thôn.

Quy mô thôn này không lớn, xung quanh đầy bụi cây rậm rạp um tùm. Thường ngày không sao, hễ tuyết rơi thì coi như cách ly với bên ngoài. Dân số cũng không nhiều, thi thoảng mới có vài ba người đi đường, theo lý mà nói ở nơi hẻo lánh này gặp người từ bên ngoài đến là chuyện hết sức hiếm hủ, vậy mà nhìn phản ứng của mọi người trong thôn, dường như đối với họ sự xuất hiện của bọn Lâm Thu Thạch chẳng có gì kinh ngạc.

Xưởng gỗ nằm phía đông của thôn, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy ánh sáng leo lét từ chiếc đèn dầu hắt ra.

Hùng Tất tiến lên gõ cửa, giây lát sau, một ông già thấp bé xuất hiện. Ông già này ước chừng sáu bảy mươi tuổi, mái tóc lơ thơ, mặc áo bông màu xám cũ mềm, mặt nhăn như trái táo tàu, đôi mắt đục ngầu. Ông hỏi: “Mấy người đến đây có việc gì?”

“Bên ngoài lạnh quá, vào trong nói chuyện được không?” Hùng Tất hỏi ngược lại.

Ông già không thèm đáp, nhưng vẫn nhường lối cho họ vào.

Bốn thanh niên vội nối đuôi nhau đi qua cửa.

Căn phòng không lớn, bài trí rất lộn xộn. Lâm Thu Thạch quan sát một lượt, chú ý thấy cửa sổ thủng một lỗ, được người ta dùng tấm gỗ thô sơ đóng tạm vào bộ khung, cốt để ngăn gió lùa vào.

“Ông ơi, chúng cháu được thôn trưởng nhờ làm quan tài,” Hùng Tất nói, “nhưng lại không hiểu về lĩnh vực này lắm. Nghe nói ông là thợ mộc nổi tiếng trong thôn, ông cho bọn cháu lời khuyên được không?”

Ông già dừng đứng liếc Hùng Tất một cái: “Muốn làm quan tài, trước tiên phải đi đốn cây, đốn xong, đem gỗ tời cho ta r ề vào miếu bái lạy, là có thể bắt đầu làm.”

Hùng Tất túm ngay từ khóa: “Vào miếu bái lạy?”

Ông già gật đầu: “Cạnh thôn có một ngôi miếu cổ, chúng ta coi chuyện làm quan tài là chuyện tổn hại âm đức, nên trước khi làm phải vào miếu bái một lạy, bái một lạy.”

Ông ta nhắc đi nhắc lại “bái một lạy” mấy lần li ền, khiến người nghe vô hình trung cảm thấy khó chịu.

“Lạy xong r ề làm gì?” Hùng Tất nói.

Ông già im lặng.

Hùng Tất lại hỏi: “Ông ời?”

Ông già vẫn im lặng.

Hùng Tất hỏi thêm vài lần nữa, ông già bèn cười, dưới ánh đèn mờ mờ nụ cười của ông ta trở nên thật ghê rợn. Ông già hạ giọng, bảo: “Nếu mấy người còn sống sót thì quay lại đây hỏi ta.”

Sắc mặt Hùng Tất tái mét.

Nguyễn Bạch Khiết nói thẳng chẳng chút khách sáo: “Làm trò quá ông ời, thời tiết lạnh thế này, bọn tôi làm xong việc mà ông chết r ề thì tính sao?”

Ông già cười nhạt: “Bản mệnh của lão đây rất cứng.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Thì ông cũng chỉ có mỗi bản mệnh là cứng được.”

Ông già: “...”

Những người khác: “...”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, cô hiểu rõ quá ha, công kích NPC^[4] liệu có ổn không, người thường gặp phải tình huống đáng sợ thế này ít nh ều sẽ khiếp đảm, vậy mà Nguyễn Bạch Khiết ph ồng mang trợn má dường như không coi đây là chuyện to tát.

“Được r ề được r ề.” Lâm Thu Thạch xuống nước: “Ông ấy không muốn nói thì đừng ép ông ấy nữa...”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Sao lại không ép? Bọn mình ngỏm trước thì thôi, nếu ông ta cũng ngỏm trước thì biết tính sao?” Vừa nói cô nàng vừa xắn tay áo, liếc quanh căn phòng, cuối cùng dừng lại ở một chiếc gậy to bằng cánh tay.

Lâm Thu Thạch thẫn thờ, có nhất thiết phải đánh lộn hay không, bà nội nó đây là thế giới kinh dị, tự nhiên đi đập NPC nhỡ bị gì thì sao?

Ai ngờ Nguyễn Bạch Khiết chưa kịp nhấc gậy lên, thì ông già đã sợ hãi, thở hổn hển nói: “Bái lạy xong lại đi lấp một cái giếng, thế là làm xong quan tài!”

Nguyễn Bạch Khiết: “Ôi chao ời, Thu Thạch, ông ấy lừa em.”

Lâm Thu Thạch: “...” Ban nãy ánh mắt của cô còn gớm hơn ông ta nhiều đó.

Hùng Tất hình như chưa từng biết có thể làm như vậy, gã cùng Tiểu Kha đầu ngăn ra. Sau khi đến đây, họ đối xử với tất cả mọi người đều khách sáo hoặc sợ sệt muốn chết, ai ngờ Nguyễn Bạch Khiết hoàn toàn không hành động theo khuôn sáo. Thế mà nhờ đó lại bất ngờ nắm được câu trả lời cuối cùng, tuy đáp án này, chưa chắc là đáp án chính xác.

Khi mọi người từ xưởng gỗ đi ra, Hùng Tất bối rối dò hỏi tên họ Nguyễn Bạch Khiết.

Nguyễn Bạch Khiết thút thít như sắp khóc, nói em họ Nguyễn, tên Nguyễn Bạch Khiết, anh cứ gọi em Khiết Khiết là được rồi.

Hùng Tất gọi một tiếng Khiết Khiết, cứ cảm thấy có gì đó sai sai, cuối cùng học theo Lâm Thu Thạch gọi cô là Bạch Khiết.

Đến đây đã được gần một ngày, Hùng Tất giờ mới biết tên Nguyễn Bạch Khiết. Hôm qua nhìn thấy Nguyễn Bạch Khiết khóc sụt sùi như hoa lê ngậm nước, gã cứ nghĩ cô nàng này không thể tồn tại lâu, nên chẳng buồn hỏi tên.

Có đi đâu khi chứng kiến biểu hiện xuất sắc vừa rồi, Hùng Tất mới cảm thấy Nguyễn Bạch Khiết không yếu đuối như những gì cô tỏ ra.

“Ban nãy cô không sợ à?” Hùng Tất hỏi.

Câu trả lời của Nguyễn Bạch Khiết khiến mọi người đều tâm phục khẩu phục: “Sợ ư? Tại sao lại phải sợ? Sợ ma thì thôi chứ, đến người cũng sợ thì phết quá. Vả lại người này rõ ràng là NPC quan trọng, nếu chết đi

chúng ta coi như bị mất ngu ồn thông tin, thế thì làm sao sống sót nổi mà về”

Ba người chẳng biết nói gì, chỉ cảm thấy cô nàng nói thật có lý.

Cũng may lấy được tin tức quan trọng từ xưởng mộc, trong lòng mọi người đều yên tâm hơn nhiều, bèn quyết định trở về thông báo chuyện này cho những người ở nhà.

Tuy là ban ngày, bầu trời vẫn bị bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc. Không có tuyết rơi, nhưng gió thổi ào ào rất khắc nghiệt. Nguyễn Bạch Khiết mặc váy dài, khoác hai cái áo khoác bên ngoài, cầm cúi đi sau lưng Lâm Thu Thạch, dáng vẻ yếu ớt như thể sợ bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Lâm Thu Thạch thấy thế thực sự chịu không nổi, bèn đưa tay đẩy cô lên phía trước, tự mình thay cô gánh chịu cơn gió thổi ngược.

Nguyễn Bạch Khiết cảm động, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói với Lâm Thu Thạch: “Anh tốt thật đấy.”

Lâm Thu Thạch: “Đừng khách sáo.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Anh đối với ai cũng tốt như vậy phải không?”

Lâm Thu Thạch: “... Cô có thấy tôi đối xử như vậy với Hùng Tất không?” Cậu đùa: “Vì cô đẹp nên mới được vậy đó.”

Hùng Tất đi đằng trước chen vào: “Tôi nghe rồi đấy nhé.”

Nguyễn Bạch Khiết thấy vậy liền suy ngẫm: “Chỉ cần xinh thì muốn gì cũng được?”

Lâm Thu Thạch cho rằng cô nói chơi, bèn chém bừa một câu: “Dĩ nhiên phải cao ráo nữa.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Ồ...”

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Nguyễn Bạch Khiết: A hu hu...

Lâm Thu Thạch: Đừng “hu” nữa, cô làm tôi nghĩ đến một thứ.

Nguyễn Bạch Khiết: Cái gì?

Lâm Thu Thạch: Đại bàng bắt gà con.

Nguyễn Bạch Khiết: Vậy anh là gà con r`õ?

Lâm Thu Thạch: ...

Chương 03

Đêm kiệt sức

Dập gió tuyết đi hết chặng đường dài, may mắn cho bốn người không gặp chuyện gì kỳ quái, an lành về đến nhà.

Nhưng vừa tới nơi, họ liền cảm thấy không khí trong nhà có gì đó không ổn. Vài thành viên ngồi bất động trong phòng khách, sắc mặt trắng bệch, không gian lặng ngắt như tờ. Bầu không khí chết chóc này còn ghê rợn hơn so với khi họ vừa mới tới nữa.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch đảo qua mấy người này, đếm qua số lượng, sau khi chắc chắn không thiếu ai mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Xảy ra chuyện gì?” Hùng Tất hỏi.

Một người đàn ông ngồi trong bọn run rẩy nói: “Thi... thi thể trên tầng biến mất rồi.”

“Chỉ là thi thể biến mất thôi sao?” Hùng Tất nói: “Mấy người là người mới chắc, thi thể biến mất thì có gì đáng sợ.”

“Bị ăn mất rồi.” Một cô gái ghen ngào, nước mắt tuôn như suối: “Máu chảy khắp nơi...”

Hùng Tất và Tiểu Kha đưa mắt nhìn nhau, biết rằng mình không thể có được thông tin hữu ích từ những người này, vậy là cả bốn quyết định cùng nhau lên tầng ba tự mình kiểm tra.

Họ men theo cầu thang, khi vừa đến tầng hai, Lâm Thu Thạch để ý thấy đi đâu bất thường - tường ở tầng hai cũng có vết máu.

Căn nhà được làm bằng gỗ, toàn bộ bức tường có màu nâu xám rất khó nhìn, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn chú ý thấy những vết lốm đốm màu đen, dường như là máu từ đâu bắn lên, đã khô lại.

“Cẩn thận, trên kia e là có gì đó.” Hùng Tất xông lên đi đầu.

Cuối cùng khi tới tầng ba, Lâm Thu Thạch đã hiểu ra tại sao những người kia lại nói “bị ăn mất”.

Hiện trường nơi đặt các thi thể hiện giờ trống không, nếu chỉ vậy thì không sao, nhưng mất hai cái xác, mà lại thêm một số thứ khác. Khắp nơi trên sàn nhà đầy mẫu thịt và xương nhỏ vụn nát, cứ như xác chết bị thứ gì đó xé ra, nhai nát, chỉ còn sót lại những mảnh vụn.

Trước cảnh tượng này, Lâm Thu Thạch không khỏi kinh hoàng, cảm thấy dạ dày nhộn nhạo sôi trào.

“Ăn sạch bách nhỉ.” Tiểu Kha có vẻ đã quen với việc này: “Không biết là giống gì đây.”

“Hầy.” Hùng Tất thở dài: “Đi thôi, khóa trái khu vực này lại, hôm nay tất cả nghỉ ở tầng hai.”

“Ừm.” Tiểu Kha nói: “Để em đi hỏi cụ thể từng người.”

Bốn người quay trở lại tầng một, hỏi kỹ một lượt những gì đã xảy ra.

Người ở dưới tầng lúc bấy giờ mới kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra sau khi bọn Hùng Tất đi rồi, họ bèn cùng nhau tìm kiếm manh mối trong nhà, khi tới tầng hai thì nghe thấy âm thanh rất kỳ lạ từ trên trăn vọng lại. Giống như có người đang ăn, nghe tiếng nhồm nhoàm nhai nuốt rất rõ.

Thử đếm đầu người, xác định được kẻ trên tầng ba chắc chắn không phải người mình, lúc này cả đám đều toát mồ hôi lạnh.

Không ai dám đi xem thử, tất cả chôn chân một chỗ quan sát tình hình, đợi khi tiếng nhai nuốt biến mất, họ mới cả gan chạy lên tầng ba, chỉ thấy ở đó còn sót lại thịt nát cùng xương vụn.

“Đáng sợ quá!” Một cô gái khá cứng tuổi trong nhóm tỏ ra thất thần, nói: “Đây mới là lần thứ ba tôi qua cửa, sao lại gặp phải thế giới này, liệu chúng ta còn sống để trở ra không? Thứ đó rốt cuộc là cái gì...”

Không ai có thể trả lời câu hỏi của cô, trong phòng lặng ngắt như tờ.

Hùng Tất khẽ thở dài, gã nói gã đói rồi, định đi kiếm đồ ăn, hỏi liệu có ai muốn cùng vào bếp với gã không.

Lâm Thu Thạch nói: “Để tôi đi cùng anh cho.”

Nguyễn Bạch Khiết ngẩng bên Lâm Thu Thạch, thỏ thẻ: “Thu Thạch, em cũng đói rồi, em muốn ăn mì.”

Lâm Thu Thạch: “Để tôi đi xem có không, có thì nấu cho cô một bát.”

“Được.” Nguyễn Bạch Khiết nheo mắt, dịu dàng nhìn Lâm Thu Thạch: “Cẩn thận nha.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nhà bếp nằm bên trái phòng khách, ở đây không dùng khí đốt, chỉ có bếp củi rất thô sơ.

Trên đường đi, Hùng Tất và Lâm Thu Thạch chẳng nói câu gì, vào tới bếp, Hùng Tất cầm củi nhóm lửa mãi mới thốt lên một câu: “Tôi không định nói hết mọi chuyện với họ.”

“Ý là sao?” Lâm Thu Thạch ngẩn ra.

Hùng Tất im lặng liếc ra cửa nhà bếp một cái, khi đảm bảo không có ai ở bên ngoài mới thì thầm: “Tôi không thể chắc chắn trong nhóm mình đâu là người.”

Nghe câu này, gai ốc sau lưng Lâm Thu Thạch dựng hết lên.

“Chuyện như vậy đã từng xảy ra.” Hùng Tất nói: “Người tưởng chừng là đồng đội lại không phải đồng đội, mà là thứ đó.”

Lâm Thu Thạch nói: “Vậy tại sao anh tin tôi? Ngộ nhỡ tôi cũng là thứ đó thì sao?”

Hùng Tất liếc cậu một cái: “Cậu không giống.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Hùng Tất nói thêm: “Vả lại bọn họ không giống như người đã trải qua chuyện này nhiều lần, ai cũng mất bình tĩnh quá, còn tệ hơn cậu nữa.”

Lâm Thu Thạch được khen đâm ra ngượng nghịu: “Thật ra tôi cũng sợ lắm.”

Hùng Tất nghe vậy cười cười: “Thế mà là sợ, lần đầu tiên qua cửa tôi vãi ướt ba cái quần.”

Lâm Thu Thạch nghĩ tới ma nữ đáng sợ đêm qua, lảng lảng liếc đống quần mình một cái, nghĩ bụng may mà mình giỏi nhịn...

Hùng Tất: “Tôi nghĩ cậu nên giữ một số manh mối đừng nói hết ra.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã nhắc. Cho tôi hỏi xú, anh qua cửa mấy lần rồi?”

Hùng Tất: “Sáu lần.”

“Ồ...” Lâm Thu Thạch tiêu hóa hết các thông tin Hùng Tất đưa ra, về cửa, các đồng đội, và cả chuyện che giấu manh mối.

“Cậu nghĩ nhiều cũng vô dụng, gắng mà sống trở ra.” Hùng Tất lại cười tự giễu: “Tuy rằng tôi nghĩ sinh mạng cũng chỉ là hư ảo mà thôi.”

Lửa trong lò được nhóm lên để đun sôi nồi nước.

Lâm Thu Thạch tìm thấy một cái rổ đựng thức ăn, bên trong có mì có trứng gà, thậm chí còn có rau xanh. Cậu nấu mì, chiên trứng, mùi thơm bốc lên ngào ngạt trong bếp, phần nào xoa dịu đi bầu không khí âm u rùng rợn này. Hùng Tất nhìn thấy thế liền khen: “Tay nghề khá đấy.”

“Cũng tạm tạm.” Lâm Thu Thạch cười.

Mì nấu thành bốn bát, để cho Hùng Tất, Tiểu Kha, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết ăn. Lâm Thu Thạch cảm thấy mình không đủ hơi sức lo cho cả những người khác.

Nguyễn Bạch Khiết đói bụng, bưng bát lên ăn liền. Người bình thường ăn mì ít nhiều phát ra tiếng xì xụp, vậy mà cô ăn một mạch hết tô mì không phát ra âm thanh nào, đến nước mì cũng không còn một giọt. Ăn xong chẳng một lời cảm thán, cô nàng ngoảnh ra lẳng lẳng nhìn Lâm Thu Thạch.

Ánh mắt nồng cháy của cô nàng làm cho lông tóc Lâm Thu Thạch dựng hết lên, đành mở miệng: “Cô chưa no à?”

Nguyễn Bạch Khiết đáp: “Ăn no rồi.” Vừa dứt lời, cái dạ dày phản chủ lên tiếng ngay.

Lâm Thu Thạch: “... Cô ăn bát của tôi đi, để tôi làm thêm món khác.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Không cần, không cần.”

Lâm Thu Thạch: “Không thật à?” Cậu định ăn tiếp, nhưng thấy hai mắt Nguyễn Bạch Khiết sắp sửa trợn lên, bộ dạng này thật đáng yêu quá thể, khiến Lâm Thu Thạch không nhịn được bật cười: “Thôi, cô ăn đi, tôi cũng lửng bụng rồi.”

“Được, được, được.” Lúc này, Nguyễn Bạch Khiết chẳng thiết khách sáo nữa.

Hai bát mì vào bụng, cơn lạnh buốt do đi đường ban này coi như bị đẩy lui. Hùng Tất vừa ăn, vừa kể lại các tin tức lấy được từ xưởng gỗ cho

mọi người. Dĩ nhiên gã không kể hết, mà giữ lại gợi ý lấp giẽng.

“Liệu có phải chìa khóa nằm trong quan tài?” Trong nhóm vẫn có người tương đối bình tĩnh, đó là một người đàn ông tên Trương Tử Song: “Nếu đầu mối quan trọng là chiếc quan tài, vậy tôi nghĩ chắc hẳn...”

“Hầy, mong là vậy.” Hùng Tất nói: “Kế hoạch là sáng sớm ngày mai chúng ta cùng lên núi đốn cây, nam đi hết, nữ có thể đi theo, nhưng nếu sợ lạnh thì cứ ở nhà cũng được, tuy nhiên nếu trong nhà có chuyện gì xảy ra thì bọn tôi không thể giúp kịp đâu nhé.”

Sau khi thảo luận, mọi người đều đồng ý với kế hoạch của Hùng Tất. Vẫn có người cho rằng thời tiết này mà lên núi thì quá nguy hiểm, nhưng ở thế giới này đi đâu nguy hiểm nhất không phải là thời tiết, mà là những thứ dơ bẩn xuất quỷ nhập thần. Phải làm xong quan tài thật sớm, rời khỏi nơi này, đó mới là thượng sách.

Thoảng qua một cái, trời đã nhập nhoạng tối.

Khi trời tối hẳn, mọi người đều đi tắm rửa một lát, cũng chẳng còn tâm trạng làm chuyện gì, ai nấy đều về phòng nghỉ sớm. Lâm Thu Thạch hỏi sao mọi người không ở chung một chỗ, Hùng Tất nói: “Vì ở chung một chỗ thì đến một giờ cố định tất cả sẽ ngủ hết.”

“Nghĩa là sao?” Lâm Thu Thạch ngơ ngác: “Đến một giờ cố định, tất cả mọi người đều ngủ?”

“Ừ.” Hùng Tất nói: “Có thể coi đây là cơ chế của thế giới đặc biệt này. Hễ trong một phòng số người vượt quá giới hạn, thì cứ đến một thời điểm cố định mọi người đều sẽ chìm vào giấc ngủ, lúc đó dù xảy ra chuyện gì cũng hết cách.”

“Vậy coi như chúng ta chỉ còn cách giơ tay chịu chết?” Lâm Thu Thạch nhíu mày.

“Thực ra những thứ đó không thể tùy tiện giết người.” Hùng Tất nói: “Phải đạt một số điều kiện đặc biệt chúng mới giết. Độ khó của cửa càng cao, điều kiện càng lỏng lẻo, và lại có những điều kiện khiến người ta... khó mà hiểu nổi.”

Lâm Thu Thạch: “Ví dụ?”

Hùng Tất nói: “Ví dụ có thể giết người mang giày.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lảng lạng ngó đôi giày dưới chân.

Hùng Tất thấy bộ dạng cậu như vậy liền bật cười: “Tôi chỉ tùy tiện chọn một ví dụ thôi. Ngộ nhớ điểu kiện của thế giới này là giết người không mang giày thì sao, cậu tháo giày lại hóa ra tự tìm cái chết. Huống hồ các điểu kiện không hề đơn nhất, đôi khi cần rất nhiều điểu kiện hội tụ, cho nên sau một thời gian tổng kết, tôi thấy đêm tới cứ ngủ một mạch đến sáng lại là cách tương đối an toàn.” Gã nói tới đây thì ngưng một lát: “Dĩ nhiên trước hết cậu phải ngủ được đã.”

Nghe vậy, Lâm Thu Thạch nhớ lại chuyện xảy ra đêm trước, quay sang liếc Nguyễn Bạch Khiết, thấy cô đang nhón nhờ cắn hạt dưa. Lâm Thu Thạch có cảm giác mình đã từng chạm ngõ tử thần, nhưng may mắn thoát khỏi.

Như thế chỉ cần bất cần một chút thôi, là cậu đã trở thành một trong những xác chết lạnh ngắt trên tầng ba.

“Đi ngủ thôi.” Hùng Tất nói: “Chúc ngủ ngon.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Ngủ ngon.” Cậu gọi Nguyễn Bạch Khiết, giục cô lên tầng ngủ cùng mình.

Nguyễn Bạch Khiết vươn vai ngáp dài, để miếng dưa ăn dở lên bàn rồi dụi dụi mắt, lờ mờ: “Buồn ngủ thế. Hôm nay ngủ sớm đi.”

Lâm Thu Thạch: “Ừ, ngủ sớm đi.”

Do chuyện xảy ra đêm qua nên tầng ba hoàn toàn bị bỏ trống, mọi người đều dọn cả xuống tầng hai.

Lâm Thu Thạch vẫn ngủ chung giường với Nguyễn Bạch Khiết. Lần này cậu đã có kinh nghiệm, bèn khóa trái cửa sổ trước, đang định kéo cả rèm, nhưng tấm rèm cửa có vẻ như quá lâu không sử dụng, kéo sao cũng không chịu nhúc nhích.

Nguyễn Bạch Khiết mặc đồ ngủ nằm trong chăn rên rỉ: “Thu Thạch, lạnh quá à.”

Lâm Thu Thạch đang nghiên cứu cái rèm cửa, không ngoảnh lại đáp: “Lạnh thì mặc thêm đồ vào.”

Nguyễn Bạch Khiết: “... Chắc anh chưa có bạn gái đúng không?”

Lâm Thu Thạch ngớ người: “Bạn gái, tại sao phải có bạn gái?”

Nguyễn Bạch Khiết không nói gì thêm, đợi khi Lâm Thu Thạch kéo rèm xong quay lại thì thấy cô đã nằm ngay đơ trên giường như một con cá chết.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu ra sao: “Cô sao vậy?”

Nguyễn Bạch Khiết cất giọng thờ thề: “Anh... không định nói gì với em à?”

Lâm Thu Thạch rơi vào trầm tư, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nguyễn Bạch Khiết, cuối cùng nảy ra một ý, bèn nói: “Có.”

Nguyễn Bạch Khiết mỉm cười hài lòng: “Anh định nói gì nào?”

Lâm Thu Thạch: “Là thế này, chuyện là... hôm nay nếu gặp ma, cô chạy từ từ thôi có được không?”

Nguyễn Bạch Khiết lạnh lùng đáp: “Không được.”

Lâm Thu Thạch nổi cơn: “Mẹ kiếp, cô muốn tôi nói cái gì nữa đây, ngủ!”

Vậy là, ai về chỗ nấy, chần ai nấy hưởng, mỗi người xoay mặt một hướng chuẩn bị đi ngủ.

Vốn dĩ theo như lời Hùng Tất, ngủ một mạch tới sáng là cách tốt nhất, nhưng đầu óc Lâm Thu Thạch lại suy nghĩ miên man, nhất thời không thể ngủ được. Nguyễn Bạch Khiết sau lưng cậu thì chẳng khác gì heo, nhắm mắt lại là ngủ, Lâm Thu Thạch tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Đêm càng khuya, nhiệt độ càng giảm. Cũng may chần dày bên cạnh lại có người ngủ chung nên không quá trần trọc.

Lâm Thu Thạch nhắm mắt, sắp xếp lại các manh mối ban ngày tìm được, ý thức dần rơi vào khoảng không, mới đó mà đã chìm vào giấc ngủ. Vậy nhưng ngay vào lúc cậu sắp sửa thiếp đi, bên tai chợt nghe lảng máng một âm thanh kì quái. Khác với tiếng gõ đêm trước, âm thanh này phát ra từ trần nhà, có lẽ do vật gì nặng và nhộp nháp gây nên, nó đang chậm rãi di chuyển từ trên tầng ba xuống dưới. Thính giác Lâm Thu Thạch nhạy bén, cậu tỉnh hẳn trong giây lát, đi đâu chình hơi thở, chần chậm mở mắt, cậu nhìn lên trần nhà.

Trần nhà không có gì, chỉ là những phiến gỗ mục.

Tiếp đó, cơ thể Lâm Thu Thạch bắt đầu run lên, bởi vì cậu nghe thấy rõ ràng âm thanh kia vừa dừng lại.

“Bạch, bạch.” Tiếng gõ của thứ dính dóp đó đập vào tai Lâm Thu Thạch, âm thanh mỗi lúc một lớn, khiến lông tơ khắp người cậu dựng lên. Lâm Thu Thạch cắn răng, đang định ngẩng dậy, bỗng một cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng cậu.

“Làm gì thế?” Là giọng nói mơ màng của Nguyễn Bạch Khiết.

“Cô có nghe thấy tiếng gì lạ không?” Lâm Thu Thạch trề giọng: “Từ trên trần đó.”

“Âm thanh? Âm thanh gì?” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Em chẳng nghe thấy gì cả, anh đừng cử động, em lạnh lắm.” Hơi thở của cô khẽ thổi vào vành tai Lâm Thu Thạch, mang theo mùi vị của tuyết.

“Cô...” Lâm Thu Thạch định nói thêm điều gì, nhưng cảm thấy bàn tay Nguyễn Bạch Khiết càng lúc càng siết chặt hơn.

“Ngủ đi.” Nguyễn Bạch Khiết nói.

Lâm Thu Thạch đành nhắm mắt lại.

Nguyễn Bạch Khiết dùng ngón tay gãi nhẹ bên hông Lâm Thu Thạch. Động tác này vốn dĩ mờ ám, nhưng lúc này lại tràn đầy sự an ủi.

Tiếng động trên trần nhà vẫn tiếp tục, nhưng Lâm Thu Thạch cảm thấy không còn đáng sợ như ban nãy, tiếp đó cơn buồn ngủ trở lại, cuối cùng cậu thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Thu Thạch tỉnh dậy trong vòng tay Nguyễn Bạch Khiết.

Sải tay rộng của Nguyễn Bạch Khiết ôm trọn cậu trong lòng, cảm thì gác trên đỉnh đầu cậu. Bị cậu gọi, cô còn cầu nhàu: “Đừng ồn, ngủ thêm lát nữa đi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Má nó.

Cậu bèn nằm thêm một lát, thấy Nguyễn Bạch Khiết vẫn không có ý định dậy, đành nói: “Tôi dậy trước đó nha.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Ừ ừ...”

Lâm Thu Thạch: “Nguyễn Bạch Khiết?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Đêm qua gọi người ta là cục cưng sáng nay tỉnh dậy đã đổi giọng rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Tuy nói như vậy, Nguyễn Bạch Khiết vẫn thả tay ra, rồi ngẩng đầu giương mắt nhìn Lâm Thu Thạch mặc quần áo. Lâm Thu Thạch lúi húi một lát, cứ cảm thấy bầu không khí sao sao, ngẩn ngừ quay qua nói với Nguyễn Bạch Khiết: “Cô đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi được không?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Ánh mắt gì? Thì để trên bàn, cần rồi đi đi, đem thuốc lại cho tôi, tôi muốn hút một điếu.”

Lâm Thu Thạch: “...” Làm như xong chuyện rồi hay sao mà hút thuốc?

Nguyễn Bạch Khiết: “Sao, vẫn chưa chịu đi à, hôm qua đã thỏa thuận là năm trăm, nhiều hơn một cắc cũng đừng hòng.”

Lâm Thu Thạch chẳng còn gì để nói, mặc quần áo xong liền bỏ xuống tầng.

Những người khác đều đã tề tựu trong phòng khách ăn bữa sáng do dân làng mang tới. Lâm Thu Thạch theo lệ đếm thử, nhận thấy tính cả Nguyễn Bạch Khiết, trong phòng vẫn thiếu ba người.

Hùng Tất nhìn cậu, ra hiệu cho cậu xuống.

“Hôm qua không có phát hiện gì mới à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không có.” Hùng Tất đáp: “Không ai chết.”

Không ai chết là tốt, Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực đêm qua vô cùng yên tĩnh, thậm chí chẳng ai nghe thấy một tiếng động nào. Lâm Thu Thạch đánh tiếng hỏi họ có nghe thấy động tĩnh từ trên tầng ba hay không, mọi người đều trả lời như nhau: Đêm qua rất yên tĩnh, ngoài tiếng gió thổi bên ngoài, chẳng còn âm thanh gì khác.

“Ăn xong bữa chúng ta đi đốn cây rồi đem gỗ tới xưởng mộc đi, càng nhanh càng tốt.” Hùng Tất nói: “Xem chừng thời tiết sẽ càng ngày càng lạnh, vả lại đêm qua không xảy ra chuyện gì...” Trong lời nói của Hùng Tất dường như có chút nghi hoặc.

“Ừm, đúng đấy.” Lâm Thu Thạch thuận miệng tán đồng.

Ba người ban nãy chưa có mặt lần lượt xuống tầng, Nguyễn Bạch Khiết là người cuối cùng. Cô vẫn mặc váy dài, chỉ khoác thêm hai chiếc áo dày bên ngoài, bên dưới mặc quần bông. Bởi vì váy dài quá, cô không thể đi nhanh được, dáng điệu trông vô cùng trang nhã.

Lâm Thu Thạch vừa thấy cô, liền nhìn đi chỗ khác vẻ không thoải mái lắm.

“Thu Thạch.” Nguyễn Bạch Khiết đổi kiểu gọi.

Lâm Thu Thạch bất đắc dĩ đáp một tiếng.

“Sao anh không để ý gì đến người ta.” Nguyễn Bạch Khiết: “Người ta muốn ăn mì anh nấu.”

Lâm Thu Thạch: “Trưa tôi sẽ làm cho ăn, bây giờ không kịp.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Đêm qua khi ở trên giường anh đâu có nói vậy.”

Tiểu Kha đang ăn cháo, nghe thế sắc mặt một tiếng suýt nữa chết ghen. Hùng Tất nheo nheo mắt, chẳng biết vô tình hay cố ý hết nhìn Nguyễn Bạch Khiết lại liếc Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười: “Thôi được rồi, đừng nói gì nữa, chuyện đêm qua thực sự tôi cảm ơn nhiều lắm, trưa nay tôi sẽ làm mì, khuyến mãi thêm hai quả trứng cho cô.”

“Thế chứ.” Nguyễn Bạch Khiết có vẻ hài lòng: “Ôi, giá có ít hành lá nữa thì ngon tuyệt.”

Trời lạnh thế này, có rau xanh ăn đã là hạnh phúc lắm rồi, hành lá hành hoa gì thôi đừng mơ tưởng nữa.

Mọi người giải quyết xong bữa sáng, mặc đồ chống lạnh đâu vào đấy, vác rìu lên vai chuẩn bị đi.

Đích đến lần này là ngọn núi gần thôn, chỉ có một con đường độc đạo nối liền. Bởi trời có tuyết, con đường đã nhỏ lại càng thêm hẹp, người đi trên đường phải xếp hàng một mà tiến lên.

Lên núi còn dễ, khi xuống núi phải kéo theo cây gỗ thì phiền đây, Lâm Thu Thạch vừa đi vừa nghĩ.

Trong số mười một thành viên, cũng may có người biết nghề mộc, đó là một ông chú trung niên hơn ba mươi tuổi, tự xưng là thợ mộc, biết đốn cây, biết làm đồ gia dụng đơn giản, nhưng quan tài thì không thạo lắm.

Người này đi trước dẫn đầu, chọn lấy một vài thân cây, bắt đầu dạy mọi người cách dùng rìu.

Những người ở đây đa phần đầu chưa từng làm việc này bao giờ, tuy có người dạy, nhưng lần đầu tiên làm nên vẫn chưa thạo lắm.

Lâm Thu Thạch nhắc cây rìu lên múa hai vòng, đoạn bỏ xuống nhất đầu tiên, ai ngờ chỉ làm cho thân cây xây xát chút xíu.

“Tư thế chưa đúng rìi.” Nguyễn Bạch Khiết đứng bên cạnh, hai tay đút túi, miệng phả ra khói trắng: “Lực phải dồn xuống dưới, nếu không cây rìu nặng như vậy nhắc lên sao nổi.”

Lâm Thu Thạch: “Cô đốn cây rìi à?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Em nhìn người ta đốn.”

Lâm Thu Thạch ồ lên một tiếng.

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Cẩn thận một chút, đừng làm bản thân bị thương.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tiếp tục vung rìu. Chuyện này phức tạp hơn họ tưởng tượng nhiều, suốt một buổi sáng mấy người đàn ông thay nhau chặt liên tục cũng chỉ đốn ngã được một cái cây.

“Làm sao giờ, anh Hùng?” Có người nói: “Làm sao bây giờ?”

Tuy mới hơn ba giờ chiều, nhưng trời đã sắp tối, trong không gian từng trận mưa tuyết lớn đổ xuống, có vẻ đêm nay sẽ có bão.

Lâm Thu Thạch nói: “Một chiếc quan tài cần tổng cộng bao nhiêu khúc gỗ?”

“Trưởng thôn nói là ba khúc.” Hùng Tất đáp: “Cố gắng trong hai ngày, thì công việc coi như hòm hòm, nào, ai qua đây phụ một tay đi.”

Lâm Thu Thạch đang định tiến lên, bỗng nghe thấy Nguyễn Bạch Khiết chen vào: “Ồi chao, chân em bị tê cóng mất rìi, Thu Thạch à, công em xuống núi nha.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Hả cái gì mà hả, mau lên, ở đây có bao nhiêu người rìi, còn nhào vào làm chi.”

Lâm Thu Thạch đang định nói thì Hùng Tất vỗ vai cậu, nói: “Qua với người ta đi kìa.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu liếc sang thăm dò xem Nguyễn Bạch Khiết phản ứng ra sao, nhưng nhìn bộ dạng cô như con thỏ đáng thương, vẫn giống thường ngày. Lâm Thu Thạch chẳng thấy có gì khác lạ, nhưng cậu cảm giác được manh mối ở đâu đây, dường như yêu cầu đột ngột của Nguyễn Bạch Khiết không đơn giản như cậu tưởng.

Chương 04

Đổi mặt từ thần lẫn hai

Lâm Thu Thạch công Nguyễn Bạch Khiết, những người còn lại thì phân ra ba người khiêng gổ.

Tuyết rơi đường trơn, mọi người đều vô cùng cẩn thận.

Hùng Tất tay cầm đèn dầu đi phía trước, vừa đi vừa nhắc cả nhóm chú ý bước chân.

Vốn dĩ mưa tuyết chỉ lác đác vậy thôi, ai ngờ trên đường xuống núi lại chuyển cơn, tuyết phủ dày như lông vịt, cả không gian đều trở nên trắng xóa.

Nguyễn Bạch Khiết không nặng, Lâm Thu Thạch công cô cũng coi như nhàn hạ, cậu cúi đầu nhìn con đường dưới chân, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Tiếng gió rít mỗi lúc một lớn, thậm chí còn chói tai, hoa tuyết rơi dày khiến tầm nhìn của Lâm Thu Thạch bị che đi quá nửa, cậu bắt đầu không thể trông rõ cảnh tượng trước mặt.

Lâm Thu Thạch thấy tình hình không ổn, bước chậm lại, đang định đứng lại thì nghe thấy giọng Nguyễn Bạch Khiết vang lên bên tai, cô nói: “Đừng dừng lại, đi tiếp đi.”

Lâm Thu Thạch nghe lời đành gắng sức đi tiếp.

Càng đi, cậu càng cảm thấy có gì đó sai sai, ban đầu Lâm Thu Thạch nghĩ rằng vì thời tiết khắc nghiệt, bản thân bị lạnh quá đâm ra hồ đồ. Có đi lâu đi càng lâu, cậu càng hiểu ra cảm giác kỳ lạ này đến từ đâu.

Nhẹ quá, người sau lưng cậu quá nhẹ, hầu như chẳng còn trọng lượng. Lâm Thu Thạch nuốt nước miếng, thử xốc tẩm thân sau lưng mình lên một cái.

Quả nhiên không phải là ảo giác, người phía sau lưng rất nhẹ, chỉ như một tờ giấy. Tuy hình thể cô vẫn như trước, nhưng chẳng còn trọng lượng.

Lâm Thu Thạch toát mồ hôi trán, vội gọi: “Bạch Khiết.”

Không có tiếng trả lời.

“Bạch Khiết.” Lâm Thu Thạch tiếp tục gọi.

“Sao vậy?” Nguyễn Bạch Khiết áp mặt lên cổ Lâm Thu Thạch, khuôn mặt cô lạnh như đá, làn da vừa mềm vừa ẩm, tạo cho Lâm Thu Thạch một sự liên tưởng không được hay cho lắm, cô thì thào: “Anh gọi em à?”

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch nói: “Định hỏi cô lạnh hay không.”

“Không lạnh.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Chẳng lạnh chút nào.”

Lâm Thu Thạch không dám dừng lại nghỉ ngơi. Ban nãy cậu cảm cú đi, giờ đây ngẩng đầu quan sát, mới nhận ra mình đã bị nhóm Hùng Tất bỏ xa.

Trong cơn tuyết lớn, cậu chỉ có thể mờ mờ trông thấy ánh đèn dầu và vài bóng người. Thứ mà cậu đang công, dường như chẳng phải Nguyễn Bạch Khiết mà là một thứ khác.

Lâm Thu Thạch khẽ nghiêng răng.

“Anh đang run kìa.” Kẽ lẹ trên lưng có giọng nói giống như Nguyễn Bạch Khiết vậy. Ắc cất tiếng hỏi thật là khế: “Anh lạnh lắm phải không?”

“Vẫn trụ được.” Lâm Thu Thạch nói: “Hơi lạnh một tí thôi.”

“Anh có muốn đến một nơi không lạnh không?” Ắc hỏi. “Một nơi ấm áp, không có tuyết rơi, không có những đêm quái dị.”

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ, mày định mớm lời khiến tao hỏi đó là nơi nào chứ gì, tao chẳng muốn biết đâu, nghĩ vậy cậu bèn im lặng.

“Sao anh không trả lời?” Ắc nói.

“Vì tôi đang suy nghĩ.” Lâm Thu Thạch đáp ngang như cua.

Ắc hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Thu Thạch dừng chân trong giây lát, hô lớn: “Tao đang nghĩ làm sao cho mày rớt xuống nè!” Nói đoạn, cậu vội vàng buông tay, không kịp ngoảnh lại nhìn, cứ thế lao đầu chạy.

Hành động này của Lâm Thu Thạch cực kỳ sáng suốt, bởi vì sau khi buông tay, cậu chẳng nghe được âm thanh vật gì rơi xuống đất - thứ đó chắc chắn không phải người.

Lâm Thu Thạch chạy như điên, trong lúc chạy ngoái nhìn đằng sau một cái. Cái liếc nhìn này suýt nữa khiến tim cậu rớt ra ngoài. Thứ vừa bị vút xuống kia nằm bất động trên nền tuyết, nhưng cái đầu nó càng lúc càng dài ra, vươn về phía Lâm Thu Thạch. Cái đầu xõa tóc đen nhánh trườn trên mặt tuyết, cổ nghển lên truy hỏi: “Tại sao anh lại vút bỏ em, chẳng phải anh thích em nhất hay sao?”

Lâm Thu Thạch tức điên: “Mẹ kiếp thích cái đầu mày ấy...”

Cái đầu càng lúc càng dài ra: “...”

Lâm Thu Thạch không dám chậm nửa bước, chỉ ước sao mau đuổi kịp đồng bọn của mình. Nhưng đi đâu khiến cậu tuyệt vọng là, cậu có chạy nhanh cách mấy, bóng người và ánh đèn phía trước vẫn xa xôi y như vậy, cứ như đang đuổi theo ảo ảnh sa mạc.

Còn thứ phía sau, càng lúc càng đuổi tới gần hơn.

Thôi xong, khi thứ đó chỉ còn cách bản thân một cú vồ, lòng Lâm Thu Thạch nhói lên một tia tuyệt vọng. Đúng vào lúc ấy, chân cậu như bị vật gì níu lại, cả người ngã nhào ra đất.

“Khốn kiếp thật!” Lâm Thu Thạch ngã một cú trời giáng, ăn nguyên nắm tuyết vào miệng, nhưng đúng lúc ấy cậu cảm nhận từ trong người mình có một vật gì đó thoát ra, sau đó dường như có ai kéo cậu dậy.

“Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch, anh có sao không đấy, em nặng thế cơ à?” Là giọng của Nguyễn Bạch Khiết.

Lâm Thu Thạch khó nhọc bò dậy, quay sang nhìn, thấy cô gái ấy đang quỳ bên cạnh dùng ngón tay捏 má mình.

Còn kẻ kéo cậu dậy từ mặt đất chính là Hùng Tất, hỏi: “Không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch thở một hơi dài nảo nuột: “Tôi tưởng tôi chết chắc rồi chứ.”

Nguyễn Bạch Khiết ngoẹo đầu: “Sao lại thế?”

Lâm Thu Thạch kể sơ chuyện vừa xảy ra, nói, cũng may cuối cùng bị vấp ngã, nếu không chắc xác đã lạnh.

“Ừm.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Thảo nào anh lại ngã, em cứ tưởng em nặng quá cơ.”

Lâm Thu Thạch: “Không đến nỗi, không đến mức nặng quá.”

Nguyễn Bạch Khiết bĩu môi.

Hùng Tất nói: “Mau dậy đi, những người khác sắp xuống núi rồi, trời thì sắp tối, chúng ta phải nhanh chân lên.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, khi ngẩng dậy cảm thấy đầu gối hơi đau, có lẽ cú ngã ban nãy tạo thành vết thương mất rồi. Nhưng cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ theo gót bọn Hùng Tất. Vốn cậu định công tiếp Nguyễn Bạch Khiết, nhưng lại bị người ta từ chối, nói là do Lâm Thu Thạch gầy quá, công một hồi ngực đau tức muốn chết.

Lâm Thu Thạch nghe xong khẽ hỏi một câu: “Cô có ngực à...” Khi này công cô nàng cậu cảm thấy sau lưng phẳng lì như bia đá, hoàn toàn chẳng có cảm giác mềm mại gì.

Nguyễn Bạch Khiết nghe câu này nổi trận lôi đình, la lên: “Được lắm, được lắm, anh ngực to anh nói gì chả đúng!”

Lâm Thu Thạch: “...”

Ba người tăng tốc, gắng sức đuổi kịp cả nhóm, nhưng đúng lúc đó, Lâm Thu Thạch nghe thấy một tiếng thét chói tai.

“Mọi người nghe thấy gì không?” Lâm Thu Thạch hỏi, cậu sợ đây cũng chỉ là ảo giác của riêng mình.

“Có.” Mặt Hùng Tất xám đi: “Mau lên, xảy ra chuyện rồi.”

Cả ba không đi nữa mà chạy luôn, tới nơi, họ nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Trong ba người khiêng gỗ đã chết mất hai, thi thể bị khúc gỗ chèn nát thành hai phần, đi đầu kinh khủng nhất là dù thân người bị đứt, họ vẫn chưa mất ý thức, miệng phun ra máu tươi ừng ực, đang gào thét cầu cứu.

Người thứ ba nằm mềm nhũn trên mặt đất, đũng quần ướt đẫm, vừa khóc vừa kêu muốn lạc giọng: “Cứu tôi với... Trời ơi cứu với...”

“Chuyện gì thế này! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Hùng Tất hỏi.

Tiểu Kha nói: “Họ đang đi bình thường, không hiểu sao đột nhiên hăng tay, khúc gỗ rơi xuống đất, đè lên hai người đi đằng trước.”

Hùng Tất chưa nói gì, chỉ thấy người khiêng gỗ may mắn chưa chết kia vội vàng bò dậy, bắt đầu vừa chạy, vừa thét: “Có ma, cứu tôi với, có

ma...”

Mọi người không ai kịp phản kháng, kẻ kia nhanh chóng biến mất trong màn tuyết trắng.

Hai người nằm dưới đất cũng yếu dần, thoi thóp giãy lết rồi tắt thở.

“Làm sao đây...” Cô gái nào đó trong đoàn bắt đầu rên rỉ, sau đó thêm nhiều tiếng khóc vang lên: “Chúng ta chết hết ở đây mất.”

Râu Hùng Tất giờ trắng xóa vì bám đầy tuyết. Gã thở dài, may mắn vẫn còn giữ được bình tĩnh, gã nói: “Đi thôi, vác khúc gỗ về đã rồi tính.”

Khúc gỗ này đè chết hai người, ai dám vác đây. Mọi người đều im lặng không nhúc nhích, cuối cùng chỉ có Lâm Thu Thạch chủ động đứng ra cùng Hùng Tất vác khúc gỗ be bét máu đó lên.

Trên đường về ai nấy đều im lặng, cũng may không xảy ra sự việc đáng tiếc nào khác.

Lâm Thu Thạch cùng Hùng Tất mang khúc gỗ đến thẳng xưởng mộc. Lão thợ mộc nhìn thấy vết máu trên khúc gỗ mà chẳng hề ngạc nhiên, thậm chí không buồn hỏi, chỉ hắng giọng nhắc họ: “Còn thiếu hai khúc.”

Hùng Tất và Lâm Thu Thạch không đáp, đặt gỗ xuống rồi đi ngay.

Chuyện khúc gỗ bị rơi thực đáng nghi, chắc chắn có thứ gì đang giở trò. Lâm Thu Thạch cảm thấy mình lại vừa vượt qua một ải, cậu nhìn chậu lửa trước mặt đến thất thần, cả người rơi vào trạng thái mơ màng.

Nguyễn Bạch Khiết ngồi bên cạnh, đột nhiên nói: “Em muốn ăn mì cơ.”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch đáp: “Chờ tôi nghỉ ngơi chút đã.”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Anh sao thế, mệt à?”

“Không, tôi đang nghĩ việc tôi xuất hiện ở thế giới này có ý nghĩa gì.” Lâm Thu Thạch nói: “Vốn ở thế giới của mình tôi đang sống rất tốt, bỗng một ngày mở cửa ra khỏi nhà thì phát hiện hành lang xuất hiện mười hai cánh cửa sắt, thế rồi tôi mở một cái ra...”

Nguyễn Bạch Khiết yên lặng lắng nghe.

“Sau đó thì tôi xuất hiện ở nơi này.” Lâm Thu Thạch nói: “Cánh cửa sắt chỉ mang đến sự sợ hãi và đay đọa thôi sao?”

Nguyễn Bạch Khiết nghe xong bật cười ha ha, nói: “Em thấy bây giờ nghĩ mấy chuyện đó cũng vô dụng, có đi đâu những gì ta trải qua chưa chắc đã là đày đoạ.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy thì là gì?”

“Biết đâu...” Nguyễn Bạch Khiết nhìn cậu dịu dàng nói, “nó mang đến một cuộc đời mới.”

Lâm Thu Thạch cau mày.

Lúc này trong phòng khách chỉ còn lại hai người, những kẻ khác đều đã về phòng mình. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy khiến ai nấy đều bài hoải rã rời, vậy nên Hùng Tất quyết định cho tất cả nghỉ ngơi một tiếng, sau đó mới họp nhau lại cùng bàn tính bước đi tiếp theo. Nói là bàn tính bước tiếp theo, kỳ thực mọi người đều hiểu rõ, muốn sớm rời khỏi nơi này thì vẫn phải đi chặt cây, cho dù lần tới có thể còn xảy ra chuyện kinh dị hơn.

“Đi làm mì đi.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Em đói rồi.”

Lâm Thu Thạch đứng dậy đi vào bếp.

Nguyễn Bạch Khiết nhìn theo bóng lưng cậu, nở một nụ cười bí ẩn.

Món mì mang mùi vị không tệ chút nào. Hai người ăn xong cũng gần tới giờ họp. Phòng khách lại lần nữa trở nên đông đúc, tất cả đã sẵn sàng thảo luận bước đi kế tiếp.

“Chắc họ bị ám khi xuống núi.” Trương Tử Song, người tương đối bình tĩnh trong bọn lên tiếng: “Tôi thấy lúc đó hai người phía trước hơi khựng lại.”

“Có vô vàn cách để chết ở đây, nên thôi đừng quan tâm họ chết như thế nào.” Hùng Tất chẳng buồn khách sáo: “Vấn đề bây giờ là tìm ra điếu kiện gây ra cái chết.”

Là đốn cây, hay là vác khúc gỗ, thậm chí có thể là đi dưới trời tuyết, tất cả đều có thể trở thành điếu kiện cho yêu ma quỷ quái giết người.

“Dùng phương pháp loại trừ.” Tiểu Kha nói: “Đốn cây thì mọi người ai cũng làm, nhưng chỉ có ba người đó vác khúc gỗ xuống núi.”

“Vậy sao tôi cùng Hùng Tất vác lại không sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Có hai khả năng, một là vác gỗ xuống núi, hai là còn đi đầu kiện khác nữa.” Hùng Tất nói: “Bởi vì mỗi ngày, sẽ có vô số hạn định đặt ra, nên mấy thứ đó không thể một lèo giết hết cả bọn được.” Đó cũng là lý do mà Hùng Tất dám cùng với Lâm Thu Thạch vác khúc gỗ trở về.

“Vậy làm thế nào để kiểm chứng đi đầu kiện?” Tiểu Kha hỏi.

“Kiểm chứng làm gì.” Nguyễn Bạch Khiết vân vê sợi tóc, nói thẳng tuột: “Tránh các đi đầu kiện ra là được rồi, kiểm chứng mà thất bại, ai trong chúng ta chịu nổi đây.”

“Ừm.” Tiểu Kha lạnh lùng đáp lại. Ngay từ đầu cô bé đã không ưa Nguyễn Bạch Khiết cho lắm, bình thường đầu lạnh nhạt. Cũng đúng, kiểu con gái xinh đẹp lại thích làm nũng như Nguyễn Bạch Khiết đôi khi thật khiến cho người cùng giới phải bực mình.

“Vậy ngày mai mọi người đừng vác nữa.” Hùng Tất nói: “Chúng ta làm dụng cụ, kéo khúc gỗ xuống núi.”

Mọi người đầu tán đồng.

“Cái người bỏ chạy mất tích kia tính sao?” Ai đó hỏi, tỏ ra lo lắng cho người đồng đội sợ quá hóa dại của mình: “Chẳng lẽ mặc kệ anh ta?”

“Không mặc kệ thì làm gì?” Trương Tử Song đáp: “Anh nhìn trời kia, sắp tối đến nơi rồi. Khi trời tối đâu biết chuyện gì sẽ xảy ra, anh dám liều mạng đi cứu anh ta không?”

Mọi người im lặng, coi như đầu đồng ý với Trương Tử Song.

Trong thế giới quái dị này, tính mạng con người không được bảo đảm, tiếp tục sống đã là đi đầu xa xỉ, nói gì đến việc đi cứu người khác.

“Thôi nào, đi nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải tiếp tục.” Hùng Tất nói hết câu liền đứng dậy chuẩn bị về phòng.

Nguyễn Bạch Khiết liếc nhìn bầu trời bên ngoài, ném ra một câu: “Chẳng biết mai tuyết có ngừng rơi không nhỉ?”

Cái miệng xinh mà ăn mắm dấm muối linh nghiệm ghê.

Kết quả tuyết rơi nguyên cả đêm, đến khi trời sáng vẫn không có dấu hiệu ngừng.

Có lẽ vì đã có người chết trong rừng, nên ban đêm không xảy ra chuyện gì kỳ, mọi người đầu thành công sống sót thêm một đêm.

Tuyết rơi rất mau, ngay việc ra khỏi nhà cũng là cả vấn đề, chưa nói tới việc đốn cây r ễ kéo đem về dưới cái thời tiết này. Nhưng so với khí hậu khắc nghiệt, những thứ quý quái thoát ẩn thoát hiện kia càng làm người ta sợ hãi bội phần. Do đó, thời tiết tệ như vậy mà trong nhóm không một ai lên tiếng đòi nghỉ ngơi.

Lặng im dưng bữ, lặng im xuất phát. Mọi người có lẽ đầu vì chuyện xảy ra hôm qua mà trở nên tr ầm lặng không buồn nói năng gì.

Kẻ duy nhất chẳng hề suy suyển là Nguyễn Bạch Khiết. Vừa đi trên tuyết, cô vừa ngâm nga một bài hát, cứ như lần này lên núi cắm trại không bằng.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Lâm Thu Thạch: Sao cô thích ăn mì thế hả?

Nguyễn Bạch Khiết: Đâu có, em chỉ thích úp mì anh.

Lâm Thu Thạch: Ể??

Nguyễn Bạch Khiết: À không, là mì anh úp.

Chương 05

Giếng khô

Trận tuyết quá lớn, đi trên đường núi nhỏ hẹp đúng là mỗi bước mỗi khó khăn.

Lâm Thu Thạch lo Nguyễn Bạch Khiết không chịu được gió lạnh, trên đường luôn chăm sóc cho cô. Tiểu Kha đi gần chỉ quăng một câu chẳng nóng chẳng lạnh rằng tình cảm giữa hai người tốt quá nhỉ.

“Con gái mà.” Lâm Thu Thạch nói: “Được chăm sóc hơn một chút cũng là đi đâu đương nhiên.”

Lúc bấy giờ Nguyễn Bạch Khiết đang dính chặt lấy Lâm Thu Thạch, tứ chi mềm nhũn. Cô đưa mắt nhìn Tiểu Kha, bày ra một khuôn mặt đáng thương vô hạn.

Tiểu Kha lạnh lùng tránh ánh mắt của Nguyễn Bạch Khiết, nếu được, chắc Tiểu Kha thà không phải trông thấy cô nàng.

Cuối cùng đã đến nơi, mọi người ai vào việc nấy. Lần này họ chọn hai cái cây không lớn quá, định làm xong ngay trong ngày. Thời tiết tuy rất lạnh, nhưng vận động tay chân một hồi, máu huyết lưu thông khiến ai nấy đều cảm thấy ấm hẳn, Lâm Thu Thạch dừng lại nghỉ ngơi còn lấy tay cởi một nút áo khoác.

Nguyễn Bạch Khiết tựa vào gốc cây gần đó, ánh mắt nhìn Lâm Thu Thạch như chứa ẩn tình.

Lâm Thu Thạch lờm cô một cái: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Mông cũng mây đấy chứ...”

Lâm Thu Thạch đang vung rìu suýt chút nữa treo xương hông, bèn quay ra nhìn chằm chằm Nguyễn Bạch Khiết: “Cô nói gì vậy?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Em có nói gì đâu, anh nghe nhầm rồi.”

Mắt Lâm Thu Thạch vẫn là một bầu trời ngờ vực.

Nguyễn Bạch Khiết: “Hay là anh thử lặp lại những gì anh vừa nghe thấy xem nào?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cô nghĩ ai cũng mặt dày giống cô chắc?

Hai người vừa nói chuyện vừa đốn cây, được một lát thì nghỉ ngơi cho người sau vào thay, trước khi trời tối hẳn, cuối cùng hai cái cây đã bị đốn hạ.

Khi đốn gỗ thì chẳng sao, nhưng việc vận chuyển lại khiến mọi người ngán ngại.

Hai xác người do thân cây đè nát hôm qua, nay đã bị vùi lấp dưới tầng tuyết dày. Nhưng dù mắt không còn trông thấy, cảnh tượng thê thảm của họ vẫn còn sống động như mới xảy ra.

“Đừng vác nữa.” Hùng Tất nói: “Quấn dây thừng vào rỗ kéo đi.”

“Vậy ai sẽ kéo?” Trương Tử Song hỏi.

Hùng Tất đáp: “Đàn ông chia thành hai nhóm, tất cả cùng kéo.”

Cách này là công bằng nhất, mọi người đều phải làm, nếu lỡ chết đành trách số mình đen đủi, không oán ai được.

Lâm Thu Thạch không ý kiến gì, cậu lẳng lẳng đón sợi dây thừng từ tay Hùng Tất, cùng một người trước nay khá trăn trối trong nhóm bắt đầu cật lực kéo khúc gỗ. Kéo khúc cây trên đường hẹp khó hơn vác trên vai nhiều lần, nhưng làm vậy mới an toàn, tránh xảy ra chuyện giống như lần trước.

Vết xe đổ ngay trước mắt, dọc đường đi ai nấy đều vô cùng cảnh giác, đến khi rời khỏi con đường núi tới trước cửa xưởng mộc rỗ, tất cả mới cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Ông ơi,” Hùng Tất gọi, “chúng cháu mang gỗ tới rỗ.”

Xoèn xoẹt, xoèn xoẹt, xoèn xoẹt. Tiếng cưa gỗ đều đều dừng lại, lát sau, bên khe cửa xuất hiện một khuôn mặt nhăn nhoe như trái táo tàu. Người thợ mộc chậm chạp đẩy cửa bước ra, ra hiệu cho họ đem hai khúc gỗ vào.

“Ông ơi,” Hùng Tất lấy tay vuốt bụi tuyết trên mặt, “chúng cháu mang gỗ tới rỗ, việc đi lễ bái cần mang theo những vật gì vậy?”

Ông già đưa đầu thuốc dài lên miệng rít một hơi, phả ra làn khói trắng đặc quánh, ào ào nói một câu: “Cùng nhau đi là được rồi.”

Hùng Tất nghe xong liền nhún mào.

“Bắt buộc phải đi vào ban đêm.” Ông già tiếp: “Sau khi trời tối, lần lượt từng người vào miếu, lễ xong thì đi ra.”

Nguyễn Bạch Khiết nghe yêu cầu này thì nét mặt hơi thay đổi. Lâm Thu Thạch cho rằng cô sẽ nói gì đó, nhưng cuối cùng Nguyễn Bạch Khiết chẳng hề cất lời, chỉ mỉm cười đầy ẩn ý.

“Bắt buộc phải vào từng người một sao?” Có lẽ Hùng Tất đã nhận thấy điểm quái dị của yêu cầu này: “Không thể vào cùng nhau?”

“Vào cùng nhau?” Ông già cười nhạt một tiếng: “Muốn thì cứ thử xem.”

“Cảm ơn ông.” Hùng Tất không hỏi thêm gì nữa, quay người gọi cả đám cùng rời khỏi xưởng mộc.

Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy người này có gì rất quái lạ, bèn nói: “Người trong thôn sẽ không lừa chúng ta chứ?”

“Có thể.” Hùng Tất nói: “Nhưng các nhân vật quan trọng thông thường sẽ không nói dối. Nếu đầu mối về chìa khóa họ đưa là sai, vậy chúng ta cố gắng để làm gì.”

Nếu vậy thì cứ ng ồi chờ chết cho xong.

Lâm Thu Thạch “à” một tiếng.

Sau khi đưa gỗ đến xưởng mộc, tất cả cùng nhau trở về nhà, đốt lửa sưởi ấm, nhân tiện thảo luận hành động tiếp theo.

Đột nhiên Nguyễn Bạch Khiết đòi đi vệ sinh, h ồi lâu không thấy quay lại.

Lâm Thu Thạch chờ thêm một lát, quả thực lo lắng cho cô, bèn chạy vào nhà vệ sinh tìm. Kết quả chẳng thấy ai cả, đi quanh nhà một vòng, chợt thấy Nguyễn Bạch Khiết ng ồi bên miệng giếng.

Dường như cô đã ng ồi ở đó được một lúc lâu, trên đầu và khắp người phủ một lớp tuyết mỏng. Lâm Thu Thạch thử gọi một tiếng, nhưng Nguyễn Bạch Khiết hình như không nghe thấy, đầu cũng không ngoảnh lại.

“Nguyễn Bạch Khiết?” Lâm Thu Thạch rảo bước về phía cô: “Cô đang làm gì vậy, ngoài trời đang lạnh vậy mà.”

“Dừng lại.” Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thu Thạch khựng lại.

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Dừng đến gần.” Giọng điệu thật lạnh lùng, hoàn toàn không còn cái vẻ nhu mì thường ngày, “tránh xa ra.”

Lâm Thu Thạch nói: “Đã xảy ra chuyện gì?” Cậu nhanh chóng nhận ra thái độ bất thường của Nguyễn Bạch Khiết có liên quan mật thiết tới cái giếng kia.

Nguyễn Bạch Khiết lắc lắc đầu, không chịu nói.

Lâm Thu Thạch liêu mạng bước lên hai bước, đến khoảng cách có thể nhìn rõ bên trong giếng. Không nhìn thì thôi, nhìn thấy rồi da gà da vịt khắp người Lâm Thu Thạch đều nổi lên: Miệng giếng đang bị vật gì đó màu đen che kín. Ban đầu Lâm Thu Thạch cho là nước, nhưng về sau cậu phát hiện thứ đó có chút lờ mờ, Lâm Thu Thạch không hề nhìn lầm, hóa ra dưới giếng lúc này hung húc sợi tóc đen nhánh.

Chân Nguyễn Bạch Khiết hình như đã bị thứ đó quấn chặt, hoàn toàn không thể cử động.

“Dừng lại gần, Lâm Thu Thạch.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Nó sẽ lôi cả anh xuống đó.”

“Không sao.” Lâm Thu Thạch nói thật khẽ, cậu sợ lớn tiếng sẽ đánh động đến những sợi tóc đen: “Không sao đâu, đừng sợ, để tôi giúp cô.”

Nguyễn Bạch Khiết quay ra nhìn Lâm Thu Thạch, trong ánh mắt cô nàng chẳng còn vẻ nhu mì như nước, mà nó là một mặt hồ sâu không đáy, đen thẳm lại thẳm thẳm, khiến người ta bất giác phải khiếp sợ. Cô nói: “Cần gì phải vậy.”

Lâm Thu Thạch: “Đợi tôi một lát, gắng lên.” Nghĩ ra đi đâu gì đó, cậu vội lao vào nhà.

Hùng Tất thấy Lâm Thu Thạch hốt ha hốt hải, trong lòng nghi ngờ vội hỏi có chuyện gì, Lâm Thu Thạch chẳng buồn để ý đến gã, cứ thế chạy một mạch vào phòng bếp.

Lâm Thu Thạch lấy từ trong bếp vài thanh củi, vội vàng dùng đá đánh lửa rồi chạy trở ra ngoài.

Chỉ vùn vện vài phút trôi qua, mà tường dài như mấy thế kỷ. Khi đánh lửa, tay Lâm Thu Thạch run lẩy bẩy không ngừng, cậu đang sợ, sợ khi mình trở lại miệng giếng thì ở đó chỉ còn một cái giếng trống không.

Cũng may khi quay lại, Nguyễn Bạch Khiết vẫn còn đó.

“Tôi quay lại rồi đây.” Lâm Thu Thạch thở hỗn hển: “Đợi chút tôi sẽ ném lửa xuống miệng giếng, cô nắm lấy tay tôi... đừng thả ra nhé.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Anh không sợ sao?”

Lâm Thu Thạch ngần ra: “Sợ cái gì?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Sợ chết?”

Lâm Thu Thạch bật cười: “Chết ai mà không sợ? Nhưng có những điều còn đáng sợ hơn cái chết.” Lâm Thu Thạch có rất nhiều nghi ngờ về thế giới kì quái này, nhưng cậu hiểu rõ Nguyễn Bạch Khiết đã cứu mình vài lần. Nếu không có Nguyễn Bạch Khiết, đêm đầu tiên chắc hẳn cậu đã trở thành một trong những cái xác máu thịt bầy nhầy.

“Được rồi, tôi làm nhé.” Lâm Thu Thạch sợ kéo dài thời gian, thể lực của Nguyễn Bạch Khiết không chịu nổi. Cậu thận trọng thăm dò từng bước một, lại gần Nguyễn Bạch Khiết.

Khi tới khoảng cách vừa đủ, cậu vội nắm lấy tay Nguyễn Bạch Khiết, ném bó lửa trong tay xuống đám tóc đang cuộn bên dưới.

“Á á á...” Một tiếng thét rùng rợn vang lên, đó là tiếng phụ nữ phát ra từ dưới đáy giếng. Mớ tóc bén lửa cháy phừng phừng, giãy giụa quằn quại. Trong lúc lộn xộn ấy, Lâm Thu Thạch nhác thấy khuôn mặt trắng bệch ở trong giếng. Tuy chỉ giây lát thôi, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nhận ra khuôn mặt ấy, chính là con ma nữ đóng giả Nguyễn Bạch Khiết ngẩng trên đầu giường đêm hôm nọ.

“Chạy mau!!” Đám tóc vừa thả chân Nguyễn Bạch Khiết ra, Lâm Thu Thạch vội kéo cô chạy thục mạng.

Nguyễn Bạch Khiết chẳng phản ứng gì, chỉ im lặng phối hợp theo hành động của Lâm Thu Thạch. Hai người xông vào trong nhà, thở hắt ra như sắp chết.

“Sao thế?” Những người ở trong phòng đều vô cùng kinh ngạc.

“Dưới giếng có thứ đó...” Lâm Thu Thạch vừa thở vừa nói: “Mọi người tránh xa cái giếng ra, Bạch Khiết ban nãy suýt bị kéo xuống dưới.” Nói đoạn cậu quay sang nhìn Nguyễn Bạch Khiết, hỏi cô có bị thương hay không.

“Không.” Nguyễn Bạch Khiết đáp: “Em không sao.”

Lâm Thu Thạch nghe thế liền liếc mắt xuống dưới, nhìn thấy cổ chân Nguyễn Bạch Khiết có vết lằn màu đỏ tấy do bị tóc ma nữ quấn chặt, máu vẫn đang rỉ ra, cậu nói: “Thế này mà bảo không sao? Cô mau ng ẩ xuống, để tôi băng bó cho.”

Có lẽ lúc bấy giờ Nguyễn Bạch Khiết mới nhận ra mình bị thương, cô nghiêng đầu lưỡng lự, rồi cuộc nghe lời Lâm Thu Thạch, ngoan ngoãn ng ẩ xuống ghế.

Lâm Thu Thạch tìm được một ít thuốc trị thương, liền quỳ xuống trước mặt Nguyễn Bạch Khiết, đặt chân người đẹp lên đầu gối của mình, cẩn thận xử lý vết thương. Động tác của cậu rất nhẹ nhàng, lại vô cùng cẩn thận, như sợ Nguyễn Bạch Khiết bị đau vậy.

“Đối với người phụ nữ nào anh cũng nâng niu vậy à?” Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên hỏi.

“Chuyện này liên quan gì đến phụ nữ.” Lâm Thu Thạch đáp chẳng buồn nghĩ: “Nếu cô là đàn ông, chẳng lẽ tôi sẽ mạnh tay với cô hay sao?”

Nguyễn Bạch Khiết: “À...”

Lâm Thu Thạch ngửa miệng chòng ghẹo: “Hay cô đúng là đàn ông hả, người thì cao, ngực lại phẳng lì.” Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Nguyễn Bạch Khiết thật sự quá đẹp, Lâm Thu Thạch không tin trên đời lại có người đàn ông nào như vậy.

“Đúng thế.” Nguyễn Bạch Khiết thở dài: “Ngực em còn bé hơn ngực anh.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Bạch Khiết bổ sung thêm: “Mông em cũng chẳng cong như mông anh.”

Lâm Thu Thạch: “... Thứ con gái gì mà lắm lời vậy.”

Nguyễn Bạch Khiết bật cười ha ha.

Lâm Thu Thạch giúp Nguyễn Bạch Khiết xử lý xong vết thương, rồi mới đem chuyện vừa xảy ra nói cho bọn Hùng Tất. Những người khác thì không sao, chỉ có Hùng Tất và Tiểu Kha nghe chuyện sắc mặt đều xấu đi, rõ ràng hai người đang nhớ lại, ông già thợ mộc từng nói với họ rằng, bước cuối cùng làm quan tài chính là lấp giếng.

Quan tài và giếng thì có liên quan gì tới nhau? Đây là tập tục của thôn này hay cái bẫy mà người thợ mộc giăng ra.

Nguyễn Bạch Khiết dường như hiểu thấu Hùng Tất đang nghĩ gì, mỉm cười nói: “Đừng nghĩ nhiều quá, nên làm gì thì cứ làm, vận mệnh đâu đã được an bài cả rồi.”

Hùng Tất khẽ than: “Chúng tôi định tối nay đi lễ bái, cô đi luôn chứ?”

“Em ư?” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Chân em bị thương rồi, đi không nổi đâu, Thu Thạch, anh cõng em nhé.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Tiểu Kha đứng bên cạnh nói: “Bị thương có chút xiu, làm gì mà đi không nổi?”

Nguyễn Bạch Khiết nghe vậy không tức giận, chỉ mỉm cười ngọt ngào, nói, chị Kha ơi thông cảm đi mà, hồi ở nhà em được cưng chiều quen rồi, bây giờ đến nơi hoang dã sống khổ cực, cho em làm nũng một tí.

Tiểu Kha nói: “Cô thấy Lâm Thu Thạch tốt tính nên cứ mè nheo mãi, trong thế giới này chẳng ai quen biết ai, tại sao người ta phải chiều cô.”

“Ồ, em tưởng chị và anh Hùng Tất quen nhau.” Nguyễn Bạch Khiết đáp câu xanh rờn.

Ai ngờ câu này vừa thốt ra, sắc mặt Hùng Tất và Tiểu Kha liền thay đổi, trong ánh mắt rõ ràng thêm phần cảnh giác.

Lâm Thu Thạch tức thì cảm nhận thấy bầu không khí trong phòng có sự thay đổi.

“Cô nói vậy là có ý gì?” Tiểu Kha hỏi.

“Chẳng có ý gì cả.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Em chỉ cảm thấy hai người thân nhau... Không lẽ đúng là có quen biết trước?”

“Sao thế được.” Dáng vẻ Tiểu Kha rõ ràng không thoải mái.

Nguyễn Bạch Khiết cười cười, không tiếp tục truy hỏi nữa.

Dĩ nhiên, Tiêu Kha cũng thôi công kích Nguyễn Bạch Khiết, không ngăn Lâm Thu Thạch công cô nữa, chỉ đành xì mắt, quay người bỏ đi.

Chương 06

Vào miếu

T

Trời đêm nặng trĩu, mỗi người cầm trong tay một bó đuốc, đi dưới gió lạnh căm căm.

Trận tuyết rơi suốt mấy ngày đã ngừng hẳn, nhưng gió vẫn lạnh tới kinh người, Lâm Thu Thạch vừa đi, vừa nghe từng bước chân mình phát ra tiếng loạt xoạt, loạt xoạt. Cậu mặc quần áo rất dày, đội mũ che kín tai và nửa dưới khuôn mặt, người hơi khom về phía trước, vì phía sau còn phải cõng một cô gái xinh đẹp.

Dọc đường đi chẳng ai nói với ai câu gì, bầu không khí tĩnh lặng đến đáng sợ.

Khi ngôi miếu được ông già thợ mộc chỉ dẫn xuất hiện trong tầm mắt, cuối cùng có người phá vỡ sự im lặng.

“Đây mà là miếu?” Người nói là Trương Tử Song: “Nếu là miếu thì thật sự... hơi lạ lùng đấy.”

Ngôi miếu trong màn đêm quả thực vô cùng cổ quái. Thoạt nhìn trông rất cũ kỹ, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện kiến trúc của miếu rất tinh tế. Chỉ riêng phần điêu khắc trên hai cột trụ ở cửa vào đã không hề tầm thường.

Lâm Thu Thạch thả Nguyễn Bạch Khiết xuống đất, giơ bó đuốc soi kỹ hình điêu khắc trên cột trụ. Cậu nhận thấy nội dung điêu khắc chính là cảnh tượng mười hai tầng địa ngục, từ các loại ác quỷ hay các linh hồn chịu tội đều được thể hiện sinh động như thật.

“Cái trụ này đẹp quá.” Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên khen một câu.

“Quả là rất đẹp.” Lâm Thu Thạch tán thưởng.

Các hình điêu khắc này hoàn toàn không giống sản phẩm ra đời tại một thôn làng lạc hậu, nghèo nàn, thậm chí gọi chúng là tác phẩm nghệ thuật cũng không ngoa.

Chẳng qua vì còn có chuyện quan trọng cần hoàn thành, nếu không Lâm Thu Thạch nhất định sẽ dành thêm thời gian để quan sát cho kỹ.

“Ai trước?” Hùng Tất hỏi.

Gã muốn hỏi mọi người ai là người đầu tiên vào miếu, nhưng chẳng có ai đáp lời. Việc này thật quá sức nguy hiểm, vào miếu rất có thể là đi đầu kiện khởi động tử vong, vậy người vào đầu tiên chẳng khác nào chuột bạch.

“Tại sao nhất định phải lần lượt từng người vào?” Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên nói: “Nếu ông già kia gạt chúng ta thì sao?”

Hùng Tất nói: “Nhưng nghe lời dù sao vẫn đỡ nguy hiểm hơn là làm ngược lại.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Chưa chắc.” Cô quay sang liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Thu Thạch, em sợ lắm, chúng mình cùng vào nhé.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy đâm lưỡng lự: “Nếu hai người vào miếu là đi đầu kiện kích hoạt mấy thứ kia thì sao?”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Hiện giờ chưa có đáp án nào chính xác, em thà cược một ván. Dù gì vào một mình nếu xảy ra chuyện cũng chẳng ai hay biết.” Nói xong, cô nhìn sang ngôi miếu nằm trong bóng tối âm u: “Biết đâu... đi vào thì là người nhưng đi ra lại là cái khác chưa biết chừng.”

Lời này của Nguyễn Bạch Khiết khiến mọi người nổi da gà, ngay đến Lâm Thu Thạch cũng không ngoại lệ. Cậu chà xát cánh tay, nhìn nét mặt Nguyễn Bạch Khiết, sau cùng cắn răng nói: “Thôi được.”

Hùng Tất cau mày: “Hai người có biết mình đang làm gì không, nếu như đi hai người lại chính là...”

Có lẽ gã vẫn muốn khuyên ngăn, nhưng Nguyễn Bạch Khiết lập tức cắt ngang: “Ngộ nhớ đi đầu kiện là đi một người thì sao? Chuyện này ai dám đảm bảo?”

Sự thật đúng là vậy, Hùng Tất đành im lặng.

“Mọi người muốn sắp xếp thứ tự sao cũng được, chúng tôi cũng không quan tâm.” Nguyễn Bạch Khiết dịu giọng: “Thời tiết lạnh quá rồi, Thu Thạch, chúng mình vào trước đi, còn về sớm đi ngủ.”

Nguyễn Bạch Khiết nhắc đến “đi ngủ”, khiến ai nấy chợt nhớ ra những đêm dài ma quái sắp bắt đầu. Nếu họ còn ngần ngủ thêm, rất có khả năng đến đêm nay vẫn chưa xong việc, tới lúc đó chưa biết chừng còn gặp phải thứ kia.

“Đi thôi.” Nguyễn Bạch Khiết khoác tay Lâm Thu Thạch, cả người dính chặt vào cậu.

Lâm Thu Thạch đã quen với việc Nguyễn Bạch Khiết dính người, gật đầu một cái, cắn răng lên đường.

Cả hai cất bước tiến vào trong miếu.

Những người khác dõi theo bóng họ, bầy không khí lặng đi giây lát.

Cửa miếu làm bằng gỗ, khép hờ một nửa, bên trong tối đen, chẳng thể nhìn thấy gì. Nguyễn Bạch Khiết giơ tay ra, khẽ đẩy nửa cánh cửa đang khép.

Một tiếng “cách” vang lên khô khốc, cửa theo đó mở ra, không khí bên trong xộc vào mặt họ.

Lâm Thu Thạch ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, mùi này rất nhẹ, tuy nhiên trong bối cảnh này trở nên đặc biệt khác lạ.

Lâm Thu Thạch mượn ánh lửa từ ngọn đuốc, nhìn một lượt cách bố trí bên trong miếu.

Ngôi miếu không lớn, kết cấu bên trong vô cùng đơn giản, ở giữa bày một hương án và vài pho tượng, cạnh đó là một hòm công đức cực lớn. Trên hòm công đức dường như có khắc chữ gì đó, nhưng khoảng cách xa quá, Lâm Thu Thạch nhìn không rõ.

“Đi thôi.” Nguyễn Bạch Khiết nói.

Hai người tiếp tục tiến lên, đến chỗ tẩm bồ đoàn phía trước ban thờ.

Tượng được thờ có vẻ là một vị Phật, Phật gì thì Lâm Thu Thạch không biết, có đi đâu khuôn mặt bức tượng rất hiền hòa, từ bi, phổ độ chúng sinh.

Nguyễn Bạch Khiết tỏ ra rất bình tĩnh, cô quỳ lên bồ đoàn, hướng về bức tượng vái mấy cái.

Lâm Thu Thạch đứng bên cạnh gần như nín thở.

Họ im lặng chờ đợi, nhưng chẳng có gì xảy ra. Bức tượng trông vẫn phúc hậu, đôi mắt khép hờ im lìm nhìn xuống. Ngoại trừ tiếng gió heo hút, trong miếu lặng ngắt một bề.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra.

“Không sao.” Nguyễn Bạch Khiết đứng dậy, phủi sạch bụi ở đầu gối: “Đến lượt anh.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, đưa ngọn đuốc cho Nguyễn Bạch Khiết rồi quỳ xuống bõ đoàn vái mấy cái. Không rõ Nguyễn Bạch Khiết thế nào, Lâm Thu Thạch khi ấy thật tâm thành kính, vừa vái vừa nguyện cầu thần linh che chở.

“Xong rồi.” Chỉ vài động tác đơn giản mà cảm giác như sức lực trong người bị rút cạn cả. Vái Phật xong, nhận thấy không có điều lạ xảy ra, Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi.” Nguyễn Bạch Khiết quay người: “Bọn mình ra được rồi đấy.”

Vậy là cả hai rảo bước rời khỏi gian thờ Phật.

Những người đứng ngoài thấy họ đi ra vẫn bình thường, đầu lộ vẻ kinh ngạc, Hùng Tất nói: “Có chuyện gì lạ không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Không.”

Tuy không ai nói gì, nhưng nét mặt họ đầu hiện lên vẻ quái lạ, có người đâm ra do dự.

“Hay chúng ta cũng bắt cặp mà vào?” Hùng Tất nói: “Hai người họ đầu không sao cả...”

“Anh chắc chắn họ không có vấn đề chứ?” Một người trong đoàn nhìn Nguyễn Bạch Khiết và Lâm Thu Thạch đầy cảnh giác: “Ban nãy chính cô ta nói, vào là người, đi ra chưa chắc còn như cũ, mọi người sao dám chắc họ không vấn đề gì?”

Lâm Thu Thạch đang định giải thích, Nguyễn Bạch Khiết bèn khoát tay, ngăn cậu lên tiếng. Nguyễn Bạch Khiết dừng dừng nói: “Chúng tôi không khuyên gì đâu, các người làm sao thì làm.”

“Anh Hùng, em cũng sợ.” Tiểu Kha nói: “Chúng ta cũng vào cùng nhau đi?”

Hùng Tất rõ ràng còn do dự.

Những người nhất gan trong đội bắt đầu tìm cách bắt cặp, cũng có kẻ cố chấp không chịu làm trái lời nói của ông già thợ mộc.

“Vậy thì cứ làm theo cách mình nghĩ là đúng.” Hùng Tất cuối cùng hạ quyết tâm: “Tiểu Kha, chúng ta đi chung nhé.”

Tiểu Kha mừng rơn vội gật đầu.

Theo thứ tự đã quyết định từ trước, nhóm thứ hai vào miếu là một người đàn ông. Một mình anh ta đi vào, cũng một mình đi ra, từ đầu chí cuối không xảy ra chuyện gì đáng lưu ý. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh ta có vẻ ngẫm nghĩ, dường như định nói gì đó.

Có đi đâu anh ta chưa kịp nói thì nhóm thứ ba đã lên đường.

“Hai người nhìn thấy gì trong đó?” Người đàn ông đi một mình khẽ hỏi Lâm Thu Thạch.

“Chẳng thấy gì cả.” Lâm Thu Thạch đáp: “Chỉ có tượng Phật và bồ đoàn.”

“Hai người có cảm thấy tượng Phật đó có chút gì kỳ quái không...” Anh ta nói: “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bức tượng giống như vậy.”

Lâm Thu Thạch nghe xong thì ngần ra, vẫn chưa hiểu ý của người kia.

Người đàn ông đi một mình hạ giọng: “Chẳng lẽ anh từng thấy rồi sao? Dáng vẻ pho tượng thật sự rất kỳ...”

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu, vẫn chưa hiểu ý anh chàng, có đi đâu suy nghĩ chợt xoay chuyển, trong đầu Lâm Thu Thạch xuất hiện một ý tưởng khiến người ta lạnh gáy: “Anh... nhìn thấy pho tượng như thế nào?”

“Là một pho tượng nữ.” Câu này nói ra, nụ cười trên mặt Lâm Thu Thạch vụt tắt. Người kia vẫn tiếp tục ghì thật nhỏ giọng mà kể, không phát hiện sự thay đổi trên khuôn mặt Lâm Thu Thạch: “Nói là Bồ Tát cũng chẳng ra Bồ Tát, pho tượng nhìn tôi mà cười mỉm chi vậy nè, thứ cần trong tay tượng cũng không giống pháp bảo, mà giống như...”

“Giống gì?” Lâm Thu Thạch hỏi cộc lốc.

“Giống như là cái rìu đốn củi vậy.” Người kia nói xong, liếc nhìn vào bên trong miếu một cái: “Khi tôi vái xong, dường như bức tượng còn hơi động đây...” Nói đến đây, rốt cuộc anh ta đã nhận ra sắc mặt Lâm Thu

Thạch không được ổn cho lắm: “Còn hai người? Chẳng lẽ hai người không nhìn thấy gì lạ?”

“Không.” Tuy đi đầu này thật tàn nhẫn, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn quyết định nói ra sự thật: “Bức tượng chúng tôi thấy không giống với anh.”

“Sao lại không giống??” Anh chàng kia vừa nghe xong, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Thế hai người thấy bức tượng thế nào??”

“Là một vị Phật,” Lâm Thu Thạch nói, “giới tính nam.”

Mặt anh chàng nọ cắt không còn hột máu, ánh mắt nhìn vào trong miếu giây lát trở nên sợ hãi và tuyệt vọng, anh ta luống cuống, bắt đầu nói: “Không thể nào, sao lại thế được, sao có thể như vậy, chắc chắn hai người có vấn đề, chắc chắn hai người...” Nói đến đây, anh ta nhìn khắp xung quanh với vẻ cảnh giác, như sợ lời mình nói bị ai đó nghe được.

Nhóm thứ ba vào miếu là Hùng Tất và Tiểu Kha, khi đi ra thái độ họ vẫn như bình thường, có vẻ chẳng gặp chuyện gì khác lạ.

Tiếp theo là nhóm thứ tư... nhóm thứ năm... Các nhóm này có nam có nữ, người đi một mình người đi hai mình, nhưng Lâm Thu Thạch nhanh chóng nhận thấy quy luật, những người đi một mình, ra khỏi miếu nét mặt đều có gì đó bất ổn.

Khi người cuối cùng xong việc, cả đoàn đều xác nhận quy luật này: Bức tượng mà nhóm một người và nhóm hai người nhìn thấy hoàn toàn khác nhau.

Bọn Lâm Thu Thạch trông thấy tượng Phật, nhưng những người đi một mình đều trông thấy một người phụ nữ có nụ cười quái dị, tay cầm rìu đồn cửi.

“Nhất định là họ đã sai, chúng ta đều làm theo lời lão thợ mộc...” Có người sau khi biết sự lạ này, dần dần không thể khống chế cảm xúc được nữa, miệng không ngừng lầm bầm: “Không thể sai được, chúng ta không nhìn lầm, bức tượng nhất định là nữ... đúng, nhất định là nữ mà.”

Lâm Thu Thạch đành khuyên họ: “Chuyện này chưa biết thực hư ra sao, mọi người đừng nên suy nghĩ quá.”

Kỳ thực ai nấy trong lòng đều hiểu rõ, người phụ nữ kia chắc chắn không phải tượng Phật gì, có ngôi miếu nào lại thờ phụng cái thứ như vậy?

“Đúng đấy, chưa có gì là chắc chắn.” Nguyễn Bạch Khiết bật cười, tay vân vê lọn tóc, giọng ngọt như đường: “Huống hồ bao nhiêu người vào miếu như vậy, dù có chết, chưa chắc người chết đã là bản thân mình.”

“Cô đừng cười nữa được không.” Tiểu Kha đứng bên cạnh nói thẳng thừng.

“Sao lại không được cười?” Nguyễn Bạch Khiết lạnh lùng phản bác: “Cười rồi chết còn hơn khóc xong chết.”

Cô nói đến đây, chợt có người kêu lên: “Mọi người nhìn cái cột kia!!!”

Lâm Thu Thạch nghe thế ngẩng lên, cậu nhận thấy những hình điêu khắc trên cột trụ bắt đầu rực rạch uốn éo.

Chương 07

Là nữ

Trong bóng tối khó mà nhìn thấy rõ, tuy nhiên vì cảnh tượng này quá sốc, nên tất cả đoàn người đều căng mắt ra nhìn.

Chỉ thấy những hình chạm khắc trên cột trụ bắt đầu uốn éo, phập phồng, như thể có thứ gì giãy giụa sắp thoát ra. Tình trạng này kéo dài chưa được bao lâu thì có một bàn tay trắng bệch chui ra từ bề mặt cột trụ. Cánh tay này to lớn khác thường, các ngón sơn đỏ như son, hương qua hương lại trong không trung, cuối cùng nắm lấy hàng rào bằng gỗ gần đó.

Sau khi tóm được hàng rào, cánh tay như tìm được điểm tựa, nó dùng sức giữ chặt hàng rào, từng chút một kéo cả thân hình và cái đầu của mình, từ trong cột trụ chui ra ngoài.

Cảnh tượng ấy thật kỳ dị và ghê rợn, khiến những người đứng nhìn dường như quên cả việc hít thở.

“Còn nhìn cái gì nữa! Chạy mau!” Nguyễn Bạch Khiết cất giọng lạnh lạnh, khiến những kẻ kia sức tỉnh khỏi cơn mê. Lâm Thu Thạch cũng giật mình một cái, đợi cậu ngẩng lên lần nữa, thì thân hình thứ kia đã trỗi ra ngoài quá nửa.

“Chạy!!” Nguyễn Bạch Khiết hét: “Chạy mau!!”

Tiếng hét của Nguyễn Bạch Khiết như một hiệu lệnh, ai nấy vội vã vất chân lên cổ mà chạy. Lâm Thu Thạch không dám nấn ná thêm nữa, cũng vội tung hết sức lực đuổi theo nhóm của mình.

Âm thanh chạt vật phía sau lưng cậu mỗi lúc một lớn, thứ kia có lẽ đã thoát được ra ngoài, bắt đầu đuổi theo bọn họ.

Lâm Thu Thạch nghe như có gì đó đang bò trên mặt tuyết, cậu biết lúc này không được phép quay đầu nhìn, nhưng vẫn không nhịn được sự tò mò, nhìn liếc về sau một cái.

Thứ đập vào mắt khiến cậu choáng váng, loài quỷ quái kia quả nhiên đã thoát ra khỏi cột trụ, trông hình dáng thì là giới tính nữ, thân hình trắn

trụi, tóc dài đen xõa xươi. Cơ thể ả to lớn gấp mấy lần người bình thường, tứ chi dài ngoằng di chuyển thoăn thoắt trên mặt đất như côn trùng, mặt mũi nhìn không rõ lắm, vật nổi bật nhất chính là cây rìu dài nhuộm đậm dịch thể màu máu.

“Má nó!” Lâm Thu Thạch nhin không nổi phải chửi thề một tiếng. Mấy lần trước còn mờ ảo, hư hư thật thật, lần này thì trăn trụi thoi r ồi, cuối cùng cậu đã cảm nhận được độ chân thực của cái thế giới quái dị này.

Trong nhóm có vài người cũng ngoái đầu lại nhìn, tóm lại hể ai mà trông thấy thứ ấy đều thót tim.

Mong muốn sống sót khiến cho bước chân của mọi người nhanh hơn, nhưng trời tuyết đường trơn, lại còn là đường mòn nhỏ xíu, có nhanh cách mấy cũng vô dụng, chỉ trong chớp mắt, con quái vật đã đuổi kịp đoàn người.

“Cứu tôi với...” Tiểu Kha do chạy vội quá, bị trượt chân, cả người ngã sòng soài trên mặt tuyết, cô bé định bò dậy, nhưng sợ hãi quá độ khiến tay chân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào: “Anh Hùng... Cứu em với...”

Mọi người cứ tưởng Tiểu Kha chết chắc r ồi, vào thời khắc quan trọng thế này, tính mạng bản thân có giữ được hay không còn chưa rõ, ai tâm trạng đâu mà giúp người khác nữa. Chẳng ngờ nghe tiếng thét thê lương của Tiểu Kha, Hùng Tất nghiêng r ầu một cái, dừng chạy, quay phắt người kéo Tiểu Kha đứng dậy: “Mau lên!”

“Anh Hùng.” Tiểu Kha bật khóc hu hu, nước mắt thấm ướt mặt đất, cô bé đang muốn nói tiếng cảm ơn, thì nhận ra một cái bóng khổng lồ đang trườn xuống đầu mình.

Con nữ quỷ c ằm rìu đã tới. Từ trên cao, nó nhìn xuống hai con người đã cứng đờ như tượng đá vì sợ, ngoác miệng mỉm cười. Miệng con nữ quỷ rất rộng, có thể nhìn thấy bên trong lởm chởm đầy răng, hai cánh tay dài ngoằng c ằm chiếc rìu gỉ sét, ả giơ tay lên cao, nhắm đầu hai kẻ xấu số bỏ xuống.

“Á á á á!!!” Tiểu Kha hét lên thảm thiết, ôm chặt lấy Hùng Tất, không dám nhìn chuyện gì xảy ra tiếp theo nữa.

Hùng Tất cắn chặt răng, cũng nhắm mắt lại, buông xuôi.

Vào khoảnh khắc lưới rù giáng xuống, trên mình Hùng Tất và Tiểu Kha bỗng xuất hiện một lớp ánh sáng màu vàng nhạt, lưới rù đụng phải tầng ánh sáng này tạo thành tiếng binh khí va chạm chói tai.

Nữ quỷ thấy vậy rú một tiếng bất mãn, sau đó bỏ mặc Tiểu Kha và Hùng Tất, tiếp tục đuổi theo những người khác.

Tiểu Kha và Hùng Tất từ cõi chết trở về, cả hai đều nằm ngất trên mặt tuyết.

“Anh Hùng, chuyện này là sao?” Tiểu Kha run run hỏi.

Hùng Tất im lặng một lát, rồi cất giọng khàn đặc: “Em còn nhớ bức tượng chúng ta nhìn thấy khi vào miếu chứ?”

Tiểu Kha gật gật đầu.

“Có thể là ngài đã phù hộ cho ta.” Hùng Tất ngược mắt lên, nhìn theo hướng con nữ quỷ bỏ đi.

“Cho nên những người vào miếu một mình...” Tiểu Kha dĩ nhiên hiểu Hùng Tất định nói gì, cô nhớ ra rằng những người vào miếu một mình không hề trông thấy bức tượng Phật hiền từ đó, mà họ trông thấy con nữ quỷ cằn rù.

“Chết là chắc rồi.” Hùng Tất cười khở.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết đang chạy bán sống bán chết, cuối cùng rơi vào hoàn cảnh giống như Tiểu Kha và Hùng Tất. Có điều lần này là Nguyễn Bạch Khiết dang tay ôm Lâm Thu Thạch, đối mặt với con quái vật nanh ác, cô lại chẳng hề sợ hãi, thậm chí còn bình tĩnh hôn lên trán Lâm Thu Thạch một cái, bảo, đừng sợ.

Lâm Thu Thạch định ngăn cản con quái vật cho Nguyễn Bạch Khiết chạy trốn, ai ngờ bị cô ôm chặt vào lòng, muốn cử động còn khó. Cậu đành giương mắt nhìn lưới rù bổ xuống vai, sau đó chứng kiến ánh sáng màu vàng kia cản lại.

“Ha.” Nguyễn Bạch Khiết bật cười.

Lâm Thu Thạch ngẩn ra một lát, nhìn con nữ quỷ quay người đuổi theo một đồng đội khác của họ. Người này chứng kiến chuyện xảy ra với Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết, đang ngẩn ra, trong giây lát đã thấy nữ quỷ xuất hiện trước mặt mình.

“Chúng, chúng ta được cứu rồi ư?” Người đó hỏi Lâm Thu Thạch: “Ánh sáng trên người chúng...”

“Soạt.” Đó là tiếng vũ khí chẻ ngọt xác thịt.

Người kia chưa kịp nói hết câu, đã bị con quái dùng rìu chém thành hai mảnh. Đến tận lúc chết mà khuôn mặt anh ta vẫn còn thẳng thốt, dường như hoàn toàn không hiểu vì sao cùng một sự việc nhưng khi xảy ra với bản thân, lại dẫn tới kết cục khác hẳn.

Lâm Thu Thạch ngẩng trên mặt đất đầy tuyết, nhìn máu tươi rưới đầm trước mặt. Nữ quỷ bật cười hả dạ, giờ rìu tiếp tục tìm kiếm những người khác, bỏ mặc cái xác đã hoàn toàn lặng câm.

Lâm Thu Thạch đưa tay bịt miệng, cố nhịn cơn buồn nôn của mình.

“Không sao rồi.” Nguyễn Bạch Khiết vỗ vai cậu: “Kết thúc rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Là do cách thức vào miếu khác nhau?”

Nguyễn Bạch Khiết không đáp.

Lâm Thu Thạch: “Có hai người vào miếu một mình, vậy là họ... chết chắc.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Tôi cũng không rõ lắm.”

Đúng thế, đáp án của chuyện này, ai dám chắc.

Lâm Thu Thạch gượng đứng dậy, đưa bàn tay về phía Nguyễn Bạch Khiết: “Đi thôi, về nhà.”

Nguyễn Bạch Khiết cười cười, nắm lấy tay Lâm Thu Thạch.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, tất cả mọi người hội họp lần nữa tại nhà. Lúc này số người đã giảm đi rõ rệt.

Quả nhiên giống như dự đoán của Lâm Thu Thạch, những người vào miếu một mình không ai sống sót. Con nữ quỷ cầm rìu đã đoạt lấy tính mạng của họ.

“Nó mang xác chết đi hết rồi.” Có người nói lên những việc mình chứng kiến: “Thi thể kia bị chặt làm hai mảnh, con nữ quỷ vừa cười vừa cầm thi thể lên, kéo vào trong miếu.”

“Vậy nghĩa là ông già thợ mộc đã lừa chúng ta?” Tiểu Kha nói bằng giọng khàn đặc: “Nếu chúng ta tin theo mà vào miếu theo cách ông ta chỉ, thì tất cả mọi người đã chết hết rồi?”

“Không đâu.” Hùng Tất cất giọng mệt mỏi: “Ít nhất sẽ còn lại một nửa, ở đây bình thường không có chuyện một lần làm nhiệm vụ chết hết cả nhóm đâu, ít nhất sẽ chừa lại một nửa.”

“Còn lại một nửa cũng vô dụng, ai biết thứ kia bao giờ lại tới nữa.” Nguyễn Bạch Khiết khôi phục thể lực rất nhanh, giờ đã ung dung vắt chân chữ ngũ ng ồi cắn hạt dưa. Người xinh cắn hạt dưa cũng xinh, phải nói đáng ăn của cô nàng vô cùng tao nhã: “Cho dù mỗi ngày nó chỉ giết một người, thì mình vẫn lỗ.”

Mọi người đều lặng đi.

“Đã lẽ bái xong rồi, chúng ta bắt đầu làm quan tài được chưa?” Một người lên tiếng.

Hùng Tất gật đầu: “Ngày mai mình đến xưởng mộc thông báo một tiếng, có đi đâu tôi cảm thấy việc lần này không đơn giản như vậy.”

Chắc chắn không đơn giản như vậy, vì đã lấp giếng đầu. Lấp một cái giếng ở thế giới thực có lẽ không khó khăn gì, nhưng ở thế giới này đủ để mất mạng.

Ai biết khi lấp giếng, ở bên dưới sẽ có thứ gì ngoi lên.

Nhưng đó là chuyện của ngày mai, còn hôm nay chơi đuổi bắt với con quái vật cả một buổi tối, rồi tận mắt nhìn thấy đồng đội chết thảm, dù là tinh thần hay thể chất đều đã tới giới hạn.

Vậy nên đám đông mau chóng giải tán, về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đêm nay có lẽ không cần lo lắng gì nữa.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường, nhìn sang Nguyễn Bạch Khiết nằm bên cạnh.

“Cảm ơn cô chuyện hôm nay.” Lâm Thu Thạch nói: “Cô trâu thật đấy, thể lực của tôi không sánh bằng.”

Vừa nãy trong lúc bỏ chạy, người đuổi trước là Lâm Thu Thạch, còn Nguyễn Bạch Khiết thì khỏi nói, Lâm Thu Thạch cho rằng cô chạy một mạch về đến nhà luôn còn được.

“Đàn ông mà thể lực như này thì làm ăn gì.” Nguyễn Bạch Khiết tắc lưỡi nói một câu.

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Bạch Khiết: “Nói đúng quá phải không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Đúng cái đầu cô.

Nguyễn Bạch Khiết ngoảnh mặt sang, ánh mắt nhìn Lâm Thu Thạch tràn đầy ý cười: “Anh nói bọn mình có thể sống sót trở ra không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu tỏ ý mình không biết.

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Nếu ra ngoài được, việc đầu tiên anh làm sẽ là gì?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ: “Nếu có thể sống sót, tôi sẽ về quê để lấy vợ?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Anh có bạn gái à?”

Lâm Thu Thạch cười: “Dân kiến trúc tăng ca như trâu chó lấy đâu ra bạn gái.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Nhưng trong lòng rõ ràng là muốn có, đợi khi ra ngoài tôi sẽ lên Taobao^[5] mua cho anh một cô bạn gái nhé.”

Lâm Thu Thạch: “... Cô thật là tốt bụng.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Khách sáo làm gì người anh em.”

Hai người nói chuyện một lát rồi từ từ tiếp đi. Đêm nay Lâm Thu Thạch có một giấc ngủ ngon lành không mộng mị, có lẽ cậu đã làm quen được với sự tàn khốc và vô tình của nơi này.

Ngày hôm sau, nắng ấm, mặt trời lên rực rỡ.

Chương 08

Tà thần

Lâm Thu Thạch có cảm giác đã lâu lắm rồi mình chưa được thấy một ngày nắng đẹp đến vậy. Gió ngừng, tuyết cũng ngừng, mặt trời rực rỡ tỏa sáng giữa tầng không, sưởi ấm mặt đất trở lại, những chuyện xảy ra đêm qua dường như chỉ là một cơn ác mộng.

Lâm Thu Thạch tự cho phép bản thân nằm ườn trên giường cùng Nguyễn Bạch Khiết thêm một lát, cả hai trò chuyện từ thơ ca nhạc họa cho tới triết học đời sống.

Cuối cùng do Nguyễn Bạch Khiết đói quá, mới giục Lâm Thu Thạch xuống làm đồ ăn.

Lâm Thu Thạch đi xuống bếp, thấy mọi người đều đã dậy từ bao giờ, đang vừa ăn sáng vừa bàn luận chuyện đi tới xưởng mộc.

Hùng Tất nhìn thấy Lâm Thu Thạch bèn lên tiếng chào rồi hỏi Nguyễn Bạch Khiết đâu.

“Vẫn còn nằm trên giường chưa chịu dậy.” Lâm Thu Thạch nói: “Than lạnh quá, không muốn nhấc chân, để tôi mang đồ ăn lên cho cô ấy.”

Hùng Tất ừ một tiếng, bảo Lâm Thu Thạch rằng mọi người đang chuẩn bị xuất phát, tốt nhất là cậu cũng nên đi cùng. Nếu là ngày thường, bọn họ chắc chắn sẽ nghi ngờ Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết vừa làm gì nhau, nhưng đêm qua xảy ra chuyện như vậy, nếu hai người bọn họ mà còn hứng thú và tinh lực thì quả thật thiên phú trời ban.

Hôm nay đến xưởng mộc, Hùng Tất sẽ chủ động hỏi việc lắp giếng, lắp như thế nào, khi nào nên bắt đầu, tất cả bọn họ đều chưa rõ. Có đi đâu chuyện quan trọng nhất phải hỏi là lý do tại sao cần lắp giếng.

Sau một thời gian sống ở đây, Lâm Thu Thạch có thể chắc chắn mỗi nhà trong thôn đều có một cái giếng. Đa phần vị trí đào giếng đều ở giữa sân, vừa vặn chặn lối cửa chính. Về cấu tạo mà nói, bố trí như vậy vô cùng thiếu khoa học, có lẽ đây là một thứ phong tục mang ý nghĩa kỳ quái gì đó.

Ngày hôm qua do thông tin sai từ người thợ mộc mà nhóm mất đi hai người, lần này lại phải tới gặp ông già, ai nấy đều cảm thấy không vui. Ngay cả Hùng Tất trước giờ tính tình hòa nhã, thái độ cũng lạnh nhạt đi vài phần. Cũng may ông già chẳng hề để ý, vẫn nắm tẩu thuốc quen thuộc trên tay, ông già nheo mắt nhả từng làn khói.

“Này ông, lễ bái xong chúng tôi cần phải làm gì tiếp theo?” Hùng Tất hỏi.

“Dĩ nhiên là lấp giếng.” Người thợ mộc đáp: “Chọn một đêm nào đó, đem xác chết vứt xuống giếng, là xong.”

“Xác chết? Xác chết gì, lời ông nói nghĩa là sao?” Tiểu Kha nhận thấy đi đâu bất ổn, giọng điệu trở nên nghiêm trọng: “Ý ông là gì?”

Ông già nói; “Nói sao thì ý là như vậy đó.”

“Chỉ cần sinh vật đã chết là được hả?” Hùng Tất vội vàng xác nhận lại.

“Đúng, chỉ cần chết rồi đều được.” Lão thợ mộc nói: “Gà vịt chó mèo, chỉ cần các người tìm thấy rồi vứt xuống giếng trong vòng ba ngày, đắp đất lên, thì cái quan tài đã có thể hoàn thành.”

Nghe nói chỉ cần là sinh vật đã chết đều được, Hùng Tất thở phào nhẹ nhõm, nhưng gã chưa thở xong, Nguyễn Bạch Khiết đứng bên cạnh đã thêm một câu: “Bọn tôi ở thôn này khá lâu, mà chưa từng nhìn thấy trong thôn có con vật gì, biết đi tìm gà vịt chó mèo ở đâu chứ.”

“Nhưng họ cho chúng ta ăn trứng gà mà?” Lâm Thu Thạch nhớ lại lòng thức ăn ở trong nhà: “Đã có trứng thì chắc chắn phải có gà rồi.”

“Anh chưa nhìn kỹ cái làn đó à?” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Trong nhà chưa bao giờ có người ngoài ra vào, cũng chẳng có thôn dân sống trong nhà, những thứ trong làn làm sao mà tin được.”

Lâm Thu Thạch: “... Vậy thì trứng đó do con gì sinh ra.”

Nguyễn Bạch Khiết: “Con gì sinh kệ cha nó, ăn ngon là được.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu chợt cảm thấy dạ dày mình cuộn lên.

Lời Nguyễn Bạch Khiết nói khiến tất cả mọi người sực tỉnh, quả thực nhớ lại, kể từ khi bắt đầu vào cửa, chưa ai trong nhóm từng nhìn thấy động vật đi lại trong thôn. Bây giờ đang là giữa mùa đông giá rét, nơi hẻo lánh

vùng sâu vùng xa càng khó tìm ra con vật nào. Hùng Tất cũng là người thông minh, nhanh chóng nắm được điểm then chốt, huyết sắc trên mặt gã bởi thế dần dần chuyển sang màu trắng bệch: “Này ông, rốt cuộc ông có ý gì?”

Lão thợ mộc nói: “Tôi chỉ là người làm quan tài, chỉ có thể nói và làm bấy nhiêu, tôi không hề cố ý hại các người đâu.”

Ông ta nói như vậy, rốt cuộc có người chịu không nổi, đập bàn một cái quát: “Không cố ý hại bọn tôi ấy à, ông bảo chúng tôi từng người vào miếu lễ bái, hóa ra vào đó một mình lại chính là đi đầu kiện tử vong...”

Ông già lạnh lùng nói: “Vậy tôi hỏi cậu, quan tài dùng để làm gì?”

Tất cả đều sững sờ.

“Chẳng phải dùng để đựng người chết sao, không có ai chết, làm quan tài làm cái gì.” Ông già thợ mộc bật cười, trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn, nụ cười đó trở nên thật quái dị: “Huống hồ sao các người không chịu nghe lời tôi...”

Nguyễn Bạch Khiết: “Nghe lời gì của ông?”

Lão thợ mộc chỉ tay vào họ: “Còn nhiều người thế này, ả vẫn chưa no bụng đâu.”

“No bụng...?” Lâm Thu Thạch nghe vậy sực nhớ hai cái xác bị ăn ở tầng ba, lại thêm tối qua có người kể lại, con quái sau khi chặt nạn nhân ra làm đôi đầu lòi xác trở về miếu, bây giờ cuối cùng họ đã biết được kết cục của những thi thể ấy.

“Nó rốt cuộc là thứ gì.” Hùng Tất buột miệng hỏi: “Con nữ quỷ đó...”

Lão thợ mộc khoát tay, ra đi đầu không chịu nói nữa.

Nguyễn Bạch Khiết bắt đầu lia mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng dừng lại ở một góc nhà trống không, hậm hực nói: “Gậy đâu hết rồi nhỉ?”

Lão thợ mộc suýt nữa không nhịn được cười khoái chí, nghĩ thầm, tao không giấu gậy đi để mày lại lấy uy hiếp như lần trước sao.

Nguyễn Bạch Khiết: “Tuy không có gậy, nhưng may mà tôi đã chuẩn bị sẵn.” Vừa nói cô vừa rút một con dao gấp từ sau lưng ra: “Lão già, biết cái gì thì phun hết ra, lão mà không chịu nói rõ, thì bọn này đều phải chết ở đây, trước khi chết nhất định sẽ kéo lão theo bầu bạn cho vui.”

Ông già: “...”

Không chỉ ông lão thợ mộc, ngay đến Lâm Thu Thạch còn phải trở mặt há mồm, xưởng mộc đột nhiên rơi vào một bầu không khí im lặng đến quái dị, đa phần mọi người thẫn thờ, chẳng lẽ làm nhiệm vụ theo kiểu này cũng được??

Lão thợ mộc tức muốn chết, nhưng hết cách với Nguyễn Bạch Khiết, đành cắn răng kể chuyện về “con nữ quỷ đó”.

Hóa ra nữ quỷ này vốn là một vị thần mà dân làng thờ phụng. Tuy nói là thần, nhưng là tà thần, có thể phù hộ cho thôn làng bình an, có đi đâu lại thích ăn thịt sống. Mỗi khi tới mùa đông, người trong làng lại đem vật nuôi tế sống cho thần. Nhưng năm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không còn vật sống để tế nữa...

Cũng may đúng lúc ấy có những khách lạ từ bên ngoài tới đồng ý giúp họ làm quan tài.

Kể tới đây thì đại khái mọi người đều hiểu, hóa ra trong mắt dân làng, họ chính là vật hy sinh.

“Bắt buộc phải cho nó ăn no à? Nếu không cho ăn no chuyện gì sẽ xảy ra?” Hùng Tất hỏi.

Lão thợ mộc nói: “Nếu không cho ăn no... thần sẽ tới tìm các người, những người làm quan tài đều phải thờ phụng nữ thần, cho nên năm nay ngoại trừ mấy người, chẳng ai làm quan tài.” Ông ta rút một hơi thuốc: “Tôi chỉ có thể nói bấy nhiêu, chỉ cần các người lắp được giếng, tôi sẽ bắt tay vào việc liền.”

Nguyễn Bạch Khiết cúi đầu không nói gì, tay nghịch nghịch lưỡi dao. Những ngón tay thon dài của cô khiến lưỡi dao sắc bén xoay như chong chóng, người ngoài nhìn vào hoa cả mắt.

Lão thợ mộc cũng im thin thít, kể ông ta “ngại” nhất chắc chắn là Nguyễn Bạch Khiết, ban nãy vừa kể chuyện còn vừa liếc sang dò xét thái độ Nguyễn Bạch Khiết như thế nào.

“Giờ mình quay về sao?” Hùng Tất nói.

“Không thì gì nữa.” Nguyễn Bạch Khiết đâm bực mình vì câu hỏi của Hùng Tất: “Lão ta chỉ biết có bấy nhiêu, hỏi thêm cũng vô ích.” Nói đoạn cô nàng quay người đẩy cửa bước ra ngoài, thái độ vô cùng quyết đoán.

Mọi người thấy thế đầu lủ lượt ra theo, Lâm Thu Thạch nhận thấy tâm trạng Nguyễn Bạch Khiết dường như không tốt, vội đuổi theo hỏi thăm.

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Đêm nay cần cẩn thận một chút.”

“Nói vậy là sao? Ý cô đêm nay thứ đó sẽ tới tìm chúng ta à?” Lâm Thu Thạch chỉ có thể nghĩ đến một lý do duy nhất khiến mình phải cẩn thận.

“Ha.” Nguyễn Bạch Khiết cười, đột nhiên cô quay sang, tiến sát đến bên tai Lâm Thu Thạch, khẽ nói: “Có những lúc, con người còn đáng sợ hơn yêu quái nhiều đấy.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra.

“Về thôi.” Nguyễn Bạch Khiết quay lưng bỏ đi, Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng lưng cô nàng, đột nhiên cảm thấy cô gái này tâm tư thâm sâu khó lường.

Trước khi đến xưởng mộc họ còn trao đổi dăm ba câu, nhưng từ xưởng mộc quay về, bầu không khí hoàn toàn biến thành một hồ nước chết, thậm chí là hồ nước bốc mùi xú uế.

Lâm Thu Thạch không biết vì sao lại như vậy, Nguyễn Bạch Khiết thì vừa ăn khoai lang nướng, vừa thủng thủng giải thích; “Anh ngốc quá, bởi vì ban nãy người ta vẫn đang nghĩ có thể đồng tâm hiệp lực cùng nhau thoát ra, nhưng bây giờ thì...”

“Bây giờ làm sao?” Lâm Thu Thạch bán tín bán nghi.

“Bây giờ, ai nấy đều mong có người chết sớm.” Nguyễn Bạch Khiết tựa người vào ghế: “Chỉ cần có người chết thì sẽ có xác để lấp giếng, quan tài làm xong, ai nấy đều lành lặn thoát ra ngoài...”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu hoàn toàn không nghĩ theo hướng này, nghe xong không khỏi cảm thấy hoảng hốt ít nhiều: “Thế giới trong cửa đầu là như vậy sao?”

Nguyễn Bạch Khiết tiếp tục nói: “Như thế này là còn đỡ đấy, đêm nay có chết anh cũng đừng ra khỏi cửa, nếu không...”

Lâm Thu Thạch: “Sẽ gặp phải nữ quỷ?”

Nguyễn Bạch Khiết lắc lắc đầu: “Có khi còn gặp phải thứ đáng sợ hơn cả nữ quỷ.”

Thật ra Lâm Thu Thạch ít nhiều đã đoán ra, nhưng cậu không muốn chấp nhận giả thuyết đó. Dù sao sinh ra trong xã hội pháp chế, suy nghĩ của cậu không dễ một sớm một chiều thoát ra khỏi luân lý thường tình. Nguyễn Bạch Khiết đang ngấm ám chỉ, có người sẽ nhân cơ hội giết kẻ khác để lấy xác lấp giếng, nhưng cậu không tin thật sự có người dám làm như vậy.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch mất ngủ.

Nguyễn Bạch Khiết nằm bên cạnh cậu, vẫn vô tư ngáy như heo.

Lâm Thu Thạch vừa nhìn trần nhà, vừa ngẫm nghĩ những việc xảy ra ban sáng. Cửa sổ và cửa ra vào đều đã đóng, thậm chí cậu còn định dùng ghế chặn cửa, nhưng Nguyễn Bạch Khiết lại nói: “Anh không sợ yêu quái đột nhiên xuất hiện trong phòng à...?”

Lâm Thu Thạch: “...!!” Có lý.

Vậy là cậu ngoan ngoãn đặt cái ghế về vị trí cũ.

Việc phải xảy ra, sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Tờ mờ hai giờ sáng, Lâm Thu Thạch khi ấy vẫn còn trần trọc không ngủ, lại lần nữa nghe thấy tiếng người la hét thảm thiết.

Chương 09

Lòng người

Đây không phải lần đầu Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng người la hét, có đi đâu tiếng kêu đêm nay hơi khác với những lần trước. Lẫn trong tiếng la còn có tiếng vật nặng rơi xuống đất, cùng tiếng quát mắng giận dữ. Thậm chí cậu còn nghe thấy bước chân ai đó chạy vội trên hành lang, kẻ đó vừa chạy vừa không ngừng kêu cứu một cách thảm thiết.

“Cứu tôi với! Cứu với! Có người định giết tôi, cứu...” Giọng nói này khá quen tai, Lâm Thu Thạch nhận định đó là một cô gái trong nhóm. Tiếng gào thét của cô ta vật vã như xé họng, tựa như đang dùng hết sức bình sinh.

Lâm Thu Thạch không thể khẳng định những âm thanh đó là thật, hay chỉ là ảo giác của mình. Hơi thở cậu có chút rối loạn, bởi vì tiếng kêu cứu mỗi lúc một đến gần.

“Cứu tôi với...” Người kia có lẽ đang ở tầng hai, cô ta chạy miết trên hành lang, dốc sức gõ từng cánh cửa: “Có người muốn giết tôi, cứu với, xin mọi người hãy mở cửa ra!! Xin mọi người hãy mở cửa...”

Nhưng chẳng có tiếng cửa mở nào, cứ như tất cả mọi người trong nhóm đều rơi vào hôn mê, hoàn toàn không nghe được tiếng kêu cứu nhức nhối đó.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường không động đậy, cho đến khi cô gái tới trước cửa phòng của cậu.

“Cứu tôi với, cứu tôi với.” Cô gái vừa la vừa khóc, đập mạnh lên cánh cửa bằng gỗ: “Xin anh mở cửa ra, hắn bị điên rồi, hắn định giết tôi, xin anh, xin anh... Tôi không muốn chết, xin anh cứu tôi đi mà!!”

Lâm Thu Thạch chậm rãi ngẩng đầu, nhưng cậu không cử động, chỉ im lặng nghĩ xem có nên mở cửa hay không.

Nguyễn Bạch Khiết đáng lẽ đang ngủ say vậy mà đột nhiên cất tiếng: “Anh định cứu cô ấy ư?”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi có thể cứu được sao?”

Nguyễn Bạch Khiết chớp chớp đôi mắt to, hồi lâu mới nói: “Nếu anh muốn thì có thể.”

Lâm Thu Thạch tự cho rằng bên ngoài đúng là tiếng người kêu cứu, lại thấy Nguyễn Bạch Khiết không ngăn cản, bèn nhanh chóng đi lại gần cánh cửa, cẩn thận mở chốt.

Cửa bật mở, cảnh tượng bên ngoài khiến Lâm Thu Thạch thót tim, cô gái trước mặt cậu toàn thân đầy máu, cánh tay hình như đã bị thương, cô ta vừa khóc vừa dùng tay còn lại ôm lấy chỗ bị thương. Thấy Lâm Thu Thạch mở cửa, cô ta vội lao vào trong, nói như điên dại: “Cứu mạng với, xin cứu tôi với!”

Lâm Thu Thạch nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hắn định giết tôi...” Cô gái ghen ngào: “Hắn định giết tôi!!”

Lâm Thu Thạch lùi lại, ra hiệu cho cô ta vào trong phòng trước: “Ai định giết cô?”

Cô gái nói: “Trình Văn!”

Lâm Thu Thạch có chút ấn tượng với cái tên này, hình như là một người đàn ông trong nhóm. Cậu định hỏi thêm đi đâu gì đó, nhưng nghe từ phía cầu thang truyền lại tiếng rầm rầm như tiếng phá cửa. Ngăn cách giữa tầng một và tầng hai là một cánh cửa gỗ mục nát, thường ngày trước khi đi ngủ mọi người sẽ đóng lại, chắc cũng nhờ cánh cửa đó, đã cứu mạng cô gái này.

Lâm Thu Thạch ra hiệu cho cô ta đi vào phòng, sau đó khóa cửa.

Cô gái vẫn thút thít không ngừng, cả người run rẩy, rõ ràng bị hoảng sợ quá độ.

“Thình” một tiếng, cánh cửa nối hai tầng cuối cùng đã bị phá vỡ bạo lực. Trên hành lang mau chóng vang lên tiếng bước chân nặng nề. Rõ ràng là người đàn ông tên Trình Văn đang đi tìm cô gái tội nghiệp. Trình Văn lên tiếng: “Chạy đi đâu rồi... Các người mau giao Vương Tiêu Y ra đây, không được cho ả vào phòng!!”

Vương Tiêu Y bởi vì sợ quá, không dám khóc thành tiếng.

Nguyễn Bạch Khiết cũng xuống giường, đối mặt với tình huống như vậy mà cô không hét to ra sốt ruột, thậm chí còn bình thản chải tóc.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng Lâm Thu Thạch, vết máu ở hành lang tới đây thì mất dấu, rõ ràng quá rồi, chẳng tốn nhiều công sức Trình Văn đã tìm ra vị trí của Vương Tiêu Y.

“Mở cửa ra!! Lâm Thu Thạch!!!” Trình Văn quát lớn: “Vương Tiêu Y đang ở trong phòng của anh đúng không?!”

Lâm Thu Thạch không lên tiếng.

Nguyễn Bạch Khiết cất giọng uể oải: “Muộn thế này rồi, làm gì mà âm ỉ vậy?”

Trình Văn nói: “Hai người mau nộp ả ra đây... Ả không phải người!! Đừng để bị ả lừa!!”

Lâm Thu Thạch: “Ý anh là sao?”

Trình Văn dường như đang rất nóng máu, hấn rít lên bức bối: “Ả không phải là người, cả hai phải tin tôi...”

Vương Tiêu Y òa khóc: “Anh mới không phải là người, Trình Văn, anh định mượn cớ để giết tôi, anh tưởng giết tôi rồi thì anh có thể sống được à?”

Trình Văn nghe thấy giọng Vương Tiêu Y, phút chốc trở nên cực kỳ hằn học, hấn nói: “Vương Tiêu Y, đừng giả vờ nữa, cô chính là quái vật trà trộn vào chúng ta, tôi đã biết bí mật của cô rồi! Mau ra đây cho tôi!!” Hấn vừa nói vừa đập cửa ầm ầm, rõ ràng phải làm đến cùng mới chịu thôi.

Cánh cửa vốn dĩ đã cũ mòn. Với sức một người đàn ông trưởng thành, lại thêm quyết tâm muốn phá cửa thì e rằng chẳng mấy mà nó đi tong. Lâm Thu Thạch đứng trước cửa mắng: “Nếu anh giết Vương Tiêu Y, dù có sống sót ra khỏi nơi này cũng là kẻ sát nhân!”

Trình Văn nói: “Lâm Thu Thạch, đừng nên xía vào chuyện của người khác!”

Lâm Thu Thạch nói: “Mẹ kiếp, tao hôm nay lại muốn xía vô đó, mà có giỏi thì vào đây, coi mèo nào cắn mỉu nào.” Lâm Thu Thạch cúi tiết xắn tay áo rồi đi vòng quanh phòng tìm xem có đồ gì dùng được không.

Trình Văn cũng phát hiện được cơn giận của Lâm Thu Thạch, hấn thôi không tông cửa nữa, cuối cùng khàn giọng nói một câu: “Lâm Thu Thạch, hôm nay cứ để tôi làm kẻ xấu, anh giao ả ra đây, chỉ cần có người chết là chúng ta thoát rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Nằm mơ đi nhé.”

Trình Văn: “Anh...”

Lâm Thu Thạch nói: “Đi đi, tao không cho mày giết cô ấy đâu.”

Bên ngoài im lặng một lát, rồi có tiếng bước chân rời đi. Lâm Thu Thạch không ngờ Trình Văn bỏ cuộc dễ dàng như vậy, ngần ra một lát. Đoạn cậu quay sang an ủi Vương Tiêu Y: “Hắn đi rồi.”

Vương Tiêu Y bật khóc nức nở.

Từ đó tới sáng, ba người trong phòng không ai ngủ được. Trong lúc Lâm Thu Thạch băng bó vết thương cho Vương Tiêu Y, Nguyễn Bạch Khiết ngồi bên cửa sổ im lặng nhìn ra bên ngoài.

Lâm Thu Thạch hỏi cô đang nhìn cái gì, Nguyễn Bạch Khiết nói: “Em nhìn miệng giếng dưới sân.”

“Cái đấy có gì hay mà nhìn?” Lâm Thu Thạch vốn không có ấn tượng tốt về cái giếng này.

Nguyễn Bạch Khiết dịu dàng nói: “Nhìn vài lần thì thấy cũng đẹp đấy chứ, biết đâu cuối cùng em lại là người phải xuống nằm dưới đó.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi sẽ không để cô phải xuống dưới đó nằm.” Cậu chần chừ lau sạch vết máu trên sàn, nghiêm túc nói: “Nếu phải xuống, tôi sẽ xuống trước.”

Nguyễn Bạch Khiết bật cười, cuối cùng nói một câu: “Anh là một người thú vị.”

Lần này Vương Tiêu Y may mắn sống sót, tuy tay phải bị thương, nhưng giữ được mạng sống đã là quá may mắn rồi.

Lâm Thu Thạch vốn cho rằng ngày hôm sau Trình Văn sẽ hối hận không dám thò mặt ra, ai ngờ sáng sớm hắn vẫn xuống tầng dưới ngồi ăn sáng, làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Trông thấy hắn, Vương Tiêu Y liếc vội núp sau lưng Lâm Thu Thạch, suýt nữa lại khóc.

Lâm Thu Thạch lạnh lùng nói: “Trình Văn, mày vẫn còn mặt mũi ngồi đó à?”

Trình Văn lại đi êm nhiên liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Có gì mà không dám.”

“Đêm qua suýt nữa mày đã giết Vương Tiêu Y.” Lâm Thu Thạch không hiểu nổi dáng vẻ điềm nhiên của hắn: “Đang yên đang lành mày định giết một người vô tội!”

Trình Văn cười nhạt, chẳng nói gì.

Những người khác nghe cuộc đối thoại giữa hai bên, có kẻ ném cho Trình Văn ánh mắt khinh miệt, có kẻ thì thờ ơ, hoàn toàn không có phản ứng, cứ như giết người cùng nhóm chẳng phải chuyện ghê gớm gì.

Hùng Tất cũng không vui, gã nói một câu: “Giỏi thì đi giết quỷ ấy, ra tay với người mình làm gì.”

Trình Văn đưa một miếng thức ăn lên miệng, chẳng thèm đáp lời. Lâm Thu Thạch lo hắn lại nổi cơn bất thành linh, nên luôn đề phòng cẩn thận. Cậu cứ cảm thấy Trình Văn có gì đó không ổn, nhưng nhất thời chưa tìm ra điểm kỳ quái nằm ở đâu.

Ăn xong bữa sáng, đang chuẩn bị trở về phòng, Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên lên tiếng: “Anh cảm thấy ba ngày tới, con quỷ kia còn đến giết người không?”

“Ý cô là sao?” Lâm Thu Thạch ngăn ra.

“Thứ đó rõ ràng cũng thông minh lắm.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Nếu em là nó, trong ba ngày tới em sẽ chẳng giết ai.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Bạch Khiết thông thả dùng những ngón tay thon dài bóc vỏ khoai lang, môi ngọc hé mở, để lại trên miếng khoai lang mềm mịn một dấu răng đều tăm tắp: “Nếu sau ba ngày, chúng ta vẫn chưa có xác chết để lấp giếng, anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”

Lâm Thu Thạch hiểu ý của Nguyễn Bạch Khiết, cậu khẽ cựa cựa yết hầu: “Trong nhóm sẽ xuất hiện không chỉ một Trình Văn.”

Nguyễn Bạch Khiết gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ đến câu nói gặp khó khăn xin hãy gọi cảnh sát... Nếu chuyện đêm qua xảy ra ở thế giới thực, có lẽ Trình Văn đã bị kết tội giết người chưa đạt, phải đi bóc lịch ít nhất ba tới mười năm.

Lâm Thu Thạch thở dài: “Phải làm sao nhỉ?”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Hãy đợi đi, mọi chuyện rồi sẽ kết thúc.” Dù là tốt hay xấu đi chăng nữa.

Mọi người dường như đều đợi màn đêm buông xuống. Tuy chẳng ai nói gì, nhưng hầu hết bọn họ đều thầm mong có người chết. Khổ nỗi chuyện xảy ra không như mong đợi, liên tiếp hai đêm không phát sinh việc gì đặc biệt, vốn dĩ bóng tối đầy hiểm nguy rình rập bây giờ bỗng yên tĩnh vô cùng, ngoài gió tuyết ra thì chẳng còn gì khác.

Lâm Thu Thạch nhân lúc rảnh rỗi đến xưởng mộc hỏi ông già, nếu trong ba ngày mà không lắp xong giếng thì sẽ ra sao. Ông già nói, vậy thì các người phải đi chặt cây thêm lần nữa, lên miếu lần nữa.

Câu trả lời này khiến tâm trạng đoàn người càng thêm nặng nề. Hiện giờ họ không còn nhiều thời gian, nếu làm lại từ đầu, nhiều khả năng cả nhóm sẽ chết hết.

“Thật ra cũng đừng nên sốt ruột.” Tiểu Kha nói: “Mỗi cửa ít nhất phải có một người sống sót.” Cô cười tự giễu: “Cứ cầu cho người ấy là mình đi.”

Những người khác không ai nói gì, bởi trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cái giá phải trả cho ván cược ấy quá lớn, chẳng ai dám cược mình là kẻ cuối cùng còn sống.

Chương 10

Tìm người

Vì hạn định ba ngày, không khí trong nhóm mỗi lúc một căng thẳng. Tối chiều ngày thứ hai mâu thuẫn lại nảy sinh, bất ngờ là mâu thuẫn lại nảy ra giữa Hùng Tất và Tiểu Kha: Đồi bên cái cọ kịch liệt chỉ vì một bữa cơm không hợp khẩu vị. Hùng Tất tức quá đem cơm ra ngoài vứt luôn, Tiểu Kha bèn xô cửa bỏ đi.

Bầu không khí ngột vực lan rộng, cứ nghĩ có thể dựa dẫm lẫn nhau, vậy nhưng giờ đây lại nghi kỵ không ngừng. Mỗi câu nói, mỗi hành động, ngay cả một ánh mắt cũng có thể châm ngòi cho sự đổ vỡ.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thu Thạch cảm nhận sự căng thẳng một cách rõ rệt đến vậy, tình thế đã đến hồi gay cấn. Áp lực của tử thần cộng thêm sự hoài nghi lẫn nhau sắp sửa bịt chặt những âm thanh cuối cùng từ lương tri.

Có lẽ Nguyễn Bạch Khiết đã tiên liệu trước tình huống này, nên không hề tỏ ra kinh ngạc. Cô tìm đại một góc ngồi xuống, quan sát đáng vẻ như sắp phát điên của tất cả mọi người, đột nhiên khẽ nói: “Mọi người quên rồi à, còn một nơi có thi thể đó?”

Câu nói này như giọt mưa rơi xuống mặt đất khô hạn, nhanh chóng làm dịu đi bầu không khí bức bách, Hùng Tất nói: “Nơi nào vậy?”

Lâm Thu Thạch: “Nghĩa địa à? Nhưng chúng ta đã từng đi tìm, quanh đây chẳng có cái nghĩa trang nào cả.”

“Dĩ nhiên không phải nghĩa địa.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Việc mai táng ở thế giới này chắc không đơn giản như chúng ta vẫn nghĩ.”

“Vậy thì ở đâu?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Còn nhớ mấy ngày trước khi đi đồn cây, có mấy người bị đè chết không?”

Lâm Thu Thạch sực tỉnh: “Phải rồi, những người đó có thể xem là xác chết mà...”

“Đi thôi, vào rừng đào được mấy cái xác lên, việc lấp giếng chẳng phải giải quyết xong rồi sao.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Mọi người cũng không cần căng thẳng với nhau nữa.”

Câu này thốt ra, không khí lập tức trở nên hòa hoãn, nhưng cũng chưa thể coi là hoàn toàn thoải mái. Bởi vì ai biết có thể tìm lại những thi thể đó hay không. Từ ngày đầu tiên đến cây tời giờ tuyết rơi không ngừng, thi thể sớm đã bị vùi sâu trong tuyết, dù tìm đúng chỗ mà đào cũng chưa chắc đã đào được ngay.

Tuy vậy, khó khăn cách mấy cũng vẫn dễ hơn giết người.

Mọi người biết thời gian cấp bách, sau khi tìm được mục tiêu, ai nấy đều tỏ ý muốn mau chóng đào thi thể lên, sợ rằng để lâu sẽ xảy ra biến cố.

Lâm Thu Thạch không ngờ mọi người lại nhanh chóng hưởng ứng tới vậy, từ đầu chí cuối không một ai bàn ra tán vào.

Nhưng nghĩ kỹ, cách làm này trước mắt là phương án tốt nhất. Tuy đào xác người dưới tuyết không phải việc dễ dàng, nhưng ít nhất còn có phương hướng để cố gắng. Huống hồ nếu như lúc đi đào xác có người trong nhóm phải hy sinh thì cũng là chuyện hợp với mong muốn của mọi người, không cần ra tay giết ai mà vẫn có xác chết để lấp giếng.

Nửa tiếng sau, tất cả tập trung tại cửa nhà, mỗi người đàn ông mang theo một cái xẻng sắt.

“Đi thôi.” Hùng Tất ngậm một điều thuốc trong miệng, đây là điều thuốc cuối cùng gã có, cho nên gã hút nó một cách trân trọng lắm: “Nhất định phải tìm ra xác người trong ngày hôm nay.”

Người đêm hôm trước truy sát Vương Tiêu Y - Trình Văn, lúc này hai mắt đỏ ngầu, lòng trắng nổi đầy tơ máu, cả người hấn toát lên vẻ điên dại: “Tìm không ra, thì chúng ta đều chết hết.” Vừa nói hấn vừa hấn học liếc nhìn Vương Tiêu Y và Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thẳng thừng nhìn lại, không giữ chút thể diện nào cho hấn.

“Đi thôi.” Nguyễn Bạch Khiết giục.

Hùng Tất bèn dẫn theo mọi người tiến về con đường nhỏ lên núi.

Mấy ngày vừa qua trời nắng ấm, đến đêm lại có tuyết rơi, mặt đất đã tích một lớp tuyết rất dày, bàn chân giẫm lên tạo thành dấu vết rất xộp và

mền.

Khoảng vài chục phút sau, cả nhóm tới con đường mòn quen thuộc, đi tiếp lên nữa sẽ vào rừng cây.

“Hình như là ở quanh đây.” Bởi không có vật làm dấu, nên Hùng Tất chỉ có thể xác định một phạm vi đại khái: “Mọi người đào ở đây đi.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, nắm chặt cái xẻng trong tay, vận sức đâm xuống.

Con đường tuy không rộng, nhưng lại rất dài, đào vu vơ kiểu này thật sự khá tốn công. Song mọi người đều rất nỗ lực, chẳng một ai lén lười biếng.

Nguyễn Bạch Khiết ng ồi trên tảng đá bên đường, đủng đỉnh cắn hạt dưa. Dáng vẻ an nhàn của cô hoàn toàn trái ngược với Tiểu Kha đang hết sức nóng ruột. Chắc vì thấy Nguyễn Bạch Khiết ung dung quá thể đáng, Tiểu Kha đột nhiên nói: “Cô không sợ chết à? Chết ở đây thì ngoài đời thực cũng chết luôn đó.”

Nguyễn Bạch Khiết biếng nhác đáp: “Sợ chứ.”

Tiểu Kha nói: “Sợ sao vẫn còn ng ồi trơ ra?”

Nguyễn Bạch Khiết chán chảng bu Ồn nhìn Tiểu Kha, làm như trước mắt không phải đồng đội mà là không khí vậy, quả thực có thể coi là khinh bỉ: “Cơ chế của mỗi người với nỗi sợ khác nhau, người thì khóc, người thì cười, tôi lại thích cắn hạt dưa.” Nguyễn Bạch Khiết giơ tay ném vỏ hạt vào đồng tuyết mới đào: “Ăn xong còn thích xả rác lung tung nữa cơ.”

Tiểu Kha: “...” Cô hiểu rõ Nguyễn Bạch Khiết đang trêu chọc mình, nhưng nhất thời chưa tìm ra cách phản bác, đành l ầu b ầu chửi r ồi bỏ đi.

Nguyễn Bạch Khiết trông như đang cười mà lại không cười. Từ khi đến đây, ánh mắt của cô chưa giây phút nào rời khỏi Lâm Thu Thạch, cứ như trên người cậu có thứ gì cực kỳ thú vị hút chặt lấy sự chú ý của cô.

Lâm Thu Thạch thì không để ý tới Nguyễn Bạch Khiết, cậu đang cảm cú xức tuyết, trong lòng thầm mong sớm tìm thấy hai thi thể kia.

Nhưng ông trời nhiều khi lại thích trêu người, khi cả nhóm xuất phát là chiều muộn, đào được khoảng một giờ đồng hồ, rừng cây đã chuẩn bị giăng màn đi ngủ.

Tuyết lất phất rơi. Lâm Thu Thạch hà hơi vào bàn tay cứng ngắc vì lạnh, ngẩng đầu nhìn trời.

Ánh trăng hôm nay không tẻ, vầng trăng không lơ lửng giữa tầng không màu xám, chiếu sáng nền tuyết trắng đục, cảnh núi rừng vì thế không đến nỗi tối tăm.

Hùng Tất đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch, vừa nói chuyện với Tiểu Kha vừa xúc tuyết, tên Trình Văn tâm thần cũng không hề dừng tay, đào được một cục tuyết lại chửi một câu, động tác nhanh nhẹn ra trò.

Ba cô gái trong nhóm đứng bên đường, không ai nói câu gì, đầu im lặng nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch đào một hũ, đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai bèn ngẩng lên, liếc về phía Nguyễn Bạch Khiết, nhận ra nơi đó có ba người đang đứng.

Một người cao hai người thấp, hai cô thấp hơn đứng kề vai nắm tay nhau, có vẻ thân thiết lắm.

Nhìn đến đó, Lâm Thu Thạch bất giác ngưng đào.

“Sao vậy?” Hùng Tất ở gần nhận ra điếu lạ vội hỏi: “Lâm Thu Thạch?”

Lâm Thu Thạch nói: “Có gì đó không ổn...”

“Cái gì không ổn cơ?” Là giọng của Tiểu Kha.

Nghe thấy giọng Tiểu Kha, Lâm Thu Thạch chợt nhận ra sự lạ này là gì. Bọn họ chỉ còn sáu người, Hùng Tất, Tiểu Kha, Vương Tiêu Y, Trình Văn, Nguyễn Bạch Khiết, và cậu.

Tiểu Kha đứng bên Hùng Tất, vậy làm sao bên cạnh Nguyễn Bạch Khiết lại có hai cô gái nắm tay nhau được.

Lâm Thu Thạch khẽ nuốt khan, cậu giả bộ như không có việc gì xảy ra, vừa huơ xẻng, vừa lớn tiếng gọi: “Nguyễn Bạch Khiết, cô lại đây một chút, có chuyện này tôi muốn nói với cô.”

Nguyễn Bạch Khiết đứng lên từ tảng đá, tiến tới chỗ Lâm Thu Thạch, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thạch không đáp, khóe mắt vẫn chú ý hai người đang nắm tay nhau, cậu phát hiện hai người này đứng dưới tàng cây, hoàn toàn không

thể nhìn rõ mặt mũi. Chiều cao của họ xấp xỉ nhau, hai bàn tay nắm chặt, dường như rất thân thiết. Có đi đâu trong tình cảnh này, hình ảnh đó không khỏi khiến người ta dựng tóc gáy.

“Lâm Thu Thạch?” Nguyễn Bạch Khiết hỏi: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch vẫn không đáp, cậu định chờ Nguyễn Bạch Khiết lại gần thêm chút nữa mới nói, bỗng cảm thấy mũi xèng của mình khựng lại, như đào trúng vật cứng.

Vừa đúng lúc Nguyễn Bạch Khiết đi tới trước mặt Lâm Thu Thạch, cô cúi xuống, nhìn thấy dưới hồ là thi thể bị đông cứng: “Anh tìm thấy r ồi à?”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch nhất thời chưa phản ứng kịp với diễn biến sự việc.

“Anh đào trúng thi thể r ồi kìa!” Giọng Nguyễn Bạch Khiết trở nên tươi tỉnh hẳn, cô nói: “Được đấy, số anh đỏ ra trò...”

Lúc bấy giờ Lâm Thu Thạch như sực tỉnh, nhận ra xèng của mình đã đụng trúng cái gì. Cậu cúi xuống nhìn, giữa mặt tuyết trắng lộ ra hai cánh tay trắng bệch, cứng đờ. Chắc chắn đây chính là một trong hai người đã bị đè chết khi khiêng gỗ xuống núi hôm nọ.

“Tìm thấy r ồi!” Lâm Thu Thạch hô lớn. Vừa gọi mọi người lại, Lâm Thu Thạch vừa liếc nhìn hai bóng người dưới tán cây nhưng lúc này hai người đã hóa làm một. Kẻ đó ch ần ch ậm rảo bước về phía cậu, đợi khi bóng người hiện ra dưới ánh trăng chiếu tỏ, Lâm Thu Thạch nhận ra kẻ ấy là Vương Tiêu Y.

Vương Tiêu Y đi đến chỗ Lâm Thu Thạch, dường như cảm nhận được sự kinh dị trong ánh mắt cậu: “Sao anh cứ nhìn tôi chằm chằm thế?”

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu: “Đâu có.”

Vương Tiêu Y nói: “Cảm ơn anh, may nhờ có anh.” Cô ta cúi xuống nhìn vào thi thể vùi trong tuyết, ánh mắt dịu dàng như nước: “Nếu không nhờ anh, hôm qua chắc tôi đã chết, anh lại còn tìm thấy thi thể nữa...”

Lâm Thu Thạch nói: “Do may mắn mà thôi.” Cậu đột ngột thò tay kéo Nguyễn Bạch Khiết qua một bên: “Cô lại đây chút.”

Nguyễn Bạch Khiết thấy vậy khẽ nhướn mày, đang định nói gì đó, chợt cảm thấy ngón tay Lâm Thu Thạch khẽ nghuệch ngoạc vẽ thành một

chữ cái trong lòng bàn tay mình.

Tổng cộng cậu vẽ bốn nét, tạo thành một chữ “Vương”.

Chỉ trong giây lát mà đôi bên đã hiểu ý nhau, Nguyễn Bạch Khiết siết nhẹ nắm tay, ra hiệu đã hiểu, đoạn nhìn sang cái xác, nói: “Tìm thấy rồi thì chúng ta nên mau chóng mang cái xác về thôi.”

“Đúng đấy.” Vương Tiêu Y bật cười vui vẻ, nói: “Chúng ta mau về đi thôi.”

Chương 11

Người phụ nữ

Những người còn lại dường như cũng không phát hiện ra sự kỳ lạ của Vương Tiêu Y, mọi sự chú ý đều dồn vào thi thể mới được đào lên.

“Tốt quá rồi, không ngờ mình tìm được cái xác nhanh như vậy.” Hùng Tất tâm đắc khen vận may của Lâm Thu Thạch mãi: “Tôi còn tưởng chúng ta phải qua đêm ở đây luôn chứ.”

“Đi thôi, khiêng cái xác về” Trình Văn thấy đã tìm được xác chết, tinh thần ổn định đôi chút, hấn khạc một bãi đờm xuống đất, trừng mắt nhìn Vương Tiêu Y: “Coi như mày hên đó.”

Vương Tiêu Y tỏ ra sợ hãi, định núp sau lưng Lâm Thu Thạch. Nhưng lần này Lâm Thu Thạch không để cô ta làm vậy nữa, cậu chộp lấy cổ tay Vương Tiêu Y, nói: “Đừng sợ hãi, có bọn tôi ở đây mà. Trình Văn, anh có bị làm sao không, hù dọa một cô gái để làm gì?”

Trình Văn nói: “À hoàn toàn không phải người, chính mắt tôi trông thấy!” Dường như tinh thần Trình Văn thật sự gặp vấn đề, lúc nào hấn cũng như sắp bốc hỏa, không thể bình tĩnh được dù chỉ năm mười phút. Có đi đâu bị Lâm Thu Thạch nói như thế, hấn cũng không dám tạo áp lực với Vương Tiêu Y nữa, chỉ im lặng cùng Hùng Tất đào xác chết ra khỏi tuyết.

Xác chết nằm trong tuyết lạnh suốt mấy ngày nên vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi mới chết, thậm chí ở chỗ eo lưng bị thân cây đè nát còn có thể trông rõ nội tạng và đốt xương sống, thật khiến người ta dựng tóc gáy.

Nếu là Lâm Thu Thạch khi mới đặt chân tới đây, cảnh tượng này chắc chắn khiến cậu nôn ọe. Nhưng trải qua mấy ngày tôi luyện, Lâm Thu Thạch bây giờ trông thấy thi thể mà trong lòng không mảy may rung động, thậm chí còn muốn xem cho kỹ một chút.

“Mang về cách nào đây?” Tiêu Kha lên tiếng: “Công ư?”

“Kéo về đi.” Hùng Tất nói: “Tuy làm vậy có vẻ không tôn trọng người đã mất, nhưng vẫn tốt hơn là chết thêm hai người.”

“Đúng đấy.” Lâm Thu Thạch tỏ ý tán thưởng.

Vậy là hai người dùng dây thừng buộc quanh xác, sau đó đặt thi thể lên phản gỗ đã chuẩn bị trước, tạo thành một ván trượt tuyết đơn giản, có thể dễ dàng kéo đi.

“Lên đường.” Sắp xếp xong xuôi, Hùng Tất và Lâm Thu Thạch mỗi người kéo một bên, đưa xác chết men theo con đường nhỏ tiến về phía thôn. Các cô gái đi đằng trước, Lâm Thu Thạch vừa kéo vừa chú ý quan sát Vương Tiêu Y.

Ban nãy cậu cô tình nắm cổ tay Vương Tiêu Y, cảm thấy không có gì bất thường, da thịt và nhiệt độ trên tay cô gái hoàn toàn như mọi người, chẳng lẽ hình ảnh dưới bóng cây chỉ là ảo giác?

Không... trong tích tắc Lâm Thu Thạch dẹp bỏ mối hoài nghi, ở thế giới quái dị này, cho dù là ảo giác cũng phải cẩn thận, hễ đi sai một bước rất có thể phải trả giá bằng cả mạng sống.

Nguyễn Bạch Khiết trên đường luôn ở phía sau Lâm Thu Thạch, cả hai đi sát bên nhau. Nguyễn Bạch Khiết khẽ nói: “Ban nãy anh nhìn thấy gì?”

Lâm Thu Thạch nói: “Hai cái bóng.”

Nguyễn Bạch Khiết nhanh trí hiểu ngay, à lên một tiếng.

Lâm Thu Thạch: “Là người hay gì đây?”

Nguyễn Bạch Khiết nghe thấy câu hỏi, khẽ cười một tiếng, nói: “Em nói là người thì sẽ là người ư? Sao anh tin em quá vậy.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ rồi nói: “Có thể là vì cô xinh đẹp?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Nói thế nghe còn được.” Cô dừng trong giây lát rồi nói: “Không chắc lắm, tỷ lệ cao là người đó, nhưng cũng không thể lơ là phòng bị, bản thể là người, ai biết trên người có đeo bả thú kì quái nào không.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy rất có lý.

Con đường quá nhỏ, cũng may thi thể không nặng, kéo hết khỏi đường núi mọi người đều thở phào, ít nhất này giờ chưa gặp phải chuyện gì kỳ quái.

“Mau về thôi.” Hùng Tất nhìn sắc trời, lộ vẻ lo lắng: “Trời sắp tối hẳn rồi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch lên tiếng.

Sau khi trời tối, cả ngôi làng rơi vào cảnh im lặng chết chóc. Những bông tuyết đáp đất tạo ra tiếng sột soạt nhỏ, lại càng khiến không gian thêm phần tịch mịch.

Vào lúc tất cả tiếp tục lên đường, Vương Tiêu Y dẫn đầu đoàn đột nhiên ho rũ rượi. Dường như có thứ gì khiến cô ta không thở được, cả người cúi gập xuống.

“Vương Tiêu Y, cô không sao chứ?” Tiểu Kha đứng bên cạnh hỏi.

Vương Tiêu Y không nói, chỉ khẽ khoát tay ra hiệu cho mọi người là mình không sao. Ai ngờ giây lát sau, Trình Văn tưởng như đã bình tĩnh lại nổi điên lên, giơ cao cây xẻng sắt lao vào Vương Tiêu Y.

“Anh làm gì thế hả!” Lâm Thu Thạch vội cản Trình Văn lại, nói: “Trình Văn, anh điên rồi!”

Hai mắt Trình Văn đỏ ngầu, như thể đã đánh mất lý trí, miệng không ngừng gào thét: “À là yêu quái!! Các người không được cản tôi!!”

Vương Tiêu Y càng lúc càng ho dữ, cô ta quỳ một chân xuống đất, không nhìn được bắt đầu nôn ọe sau cơn ho dữ dội.

Tiểu Kha đứng gần, nhìn thấy thứ mà Vương Tiêu Y nôn ra đất, liền hét lên.

Lâm Thu Thạch quay ra, thấy trên miệng Vương Tiêu Y dính đầy sợi tóc màu đen, cô ta đưa tay ôm chặt cổ họng, trông khổ sở vô cùng, tóc đen từ trong miệng ồng ộc trào ra, rơi xuống đất vẫn còn ngo ngoậy như vật sống.

“Phải giết ả!! Nếu không ả sẽ giết hết chúng ta đó!!” Trình Văn hoàn toàn không kiềm chế được nữa. Con người khi bộc phát đến cực hạn thì sức mạnh vô cùng đáng sợ, chỉ trong khoảnh khắc, hắn đã gạt Lâm Thu Thạch sang một bên. Lâm Thu Thạch ngã ra đất một cái đau điếng, đành giương mắt nhìn Trình Văn giơ xẻng bổ xuống đầu Vương Tiêu Y.

“Á á á á!!!” Vương Tiêu Y gào lên thảm thiết, xương sọ vỡ thành hai mảnh. Máu tươi bắn ra rưới đầm mặt tuyết trắng xóa, bốc lên khói trắng

mờ mờ. Thứ cô ta nôn ra cũng trở nên bất động. Vương Tiêu Y ngã ra đất, vẫn là khuôn mặt nhẵn nhỗ khổ sở khi còn sống.

“Ha ha, ha ha, ả chết rồi.” Trình Văn bật cười sung sướng, hấn dùng chân đá xác cô gái, vẫn cười không dứt: “Ha ha, chúng ta thế là sống rồi.”

Không ai nói gì, bốn người còn lại đều im lặng đứng nhìn cảnh tượng kinh hoàng.

Chỗ tóc mà Vương Tiêu Y nôn ra dần dần nhạt màu, cuối cùng biến mất. Cô ta chết mà đôi mắt vẫn mở trừng trừng, dường như không hiểu vì sao mình phải chết.

“Ha ha, ha ha.” Trình Văn buông thõng tay, cái xẻng sắt nhuộm đầy máu rơi xuống đất. Hấn ngoái nhìn tứ phía, thấy mọi người đều tỏ vẻ sợ hãi hoặc kinh tởm: “Các người nhìn tôi như vậy là sao? Tôi vừa cứu các người đấy?”

“Soạt soạt soạt soạt...”

Giữa bầu không khí nặng trĩu, trong lòng đất dội lên thứ âm thanh kỳ lạ, phá vỡ sự im lặng.

Lâm Thu Thạch quay đầu nhìn, rõ ràng âm thanh kỳ quái kia phát ra từ phía khu rừng. Tựa như có vật gì đó đang trườn đến chỗ họ với tốc độ rất nhanh.

“Tiếng gì vậy nhỉ?” Lâm Thu Thạch linh cảm sắp xảy ra một chuyện tồi tệ: “Chúng ta mau đi thôi.”

“Ừm.” Hùng Tất hơi biến sắc, giờ chẳng còn hơi sức đâu hỏi tội Trình Văn nữa, bèn cùng Lâm Thu Thạch kéo ván trượt tuyết chạy nhanh về hướng căn nhà.

Ai nấy đều dốc hết sức ra mà chạy, nhưng mặt tuyết mềm xộp lại thêm ván trượt nặng nề mang đến không ít phiền phức. Lâm Thu Thạch càng lúc càng thở nặng nhọc, nhưng không dám dừng chân, bởi cậu nghe thấy rõ âm thanh kia mỗi lúc một gần.

Trình Văn cũng đang chạy, thậm chí dẫn đầu đoàn người, hấn là kẻ đầu tiên về tới nhà.

“Trình Văn, mau mở cửa ra!” Hùng Tất sốt ruột quát lớn.

Trình Văn cuống quýt đẩy cửa. Theo lý mà nói mở cửa xong hắn sẽ lao vào trong nhà ngay, nhưng Trình Văn đột nhiên đứng sững ra, sau đó giờ xềnh khua khoắng loạn xạ vào không trung, miệng không ngừng kêu lớn: “Ma, có ma...”

Ban đầu Lâm Thu Thạch cho là hắn quá đổi hoảng sợ, nhưng sau khi quan sát kỹ, cậu kinh ngạc nhận thấy vấn đề thật sự ở đây: Cái bóng của Trình Văn dưới ánh trăng đã phân ra thành hai. Một cái là của chính hắn, cái còn lại mang hình dạng người phụ nữ có mái tóc dài. Người phụ nữ này đang thò tay, nắm chặt lấy cái bóng của Trình Văn, hai cái bóng cứ như vậy bất động in trên mặt đất, như thể không liên quan gì tới thân thể Trình Văn.

“Có ma!! Có ma!!!” Trình Văn kêu lên thảm thiết, nỗi sợ hãi đã phá hủy đến dây thần kinh cuối cùng của hắn. Vẫn là Lâm Thu Thạch chịu không nổi, xông tới tặng hắn một nắm đấm ngất lịm đi, để hắn khỏi kêu la nhức nạo.

“Vào nhà mau lên!!!” Nguyễn Bạch Khiết từ trong nhà gọi ra: “Thứ đó sắp đuổi tới đây rồi.”

Lâm Thu Thạch và Hùng Tất chia nhau người khiêng xác, kẻ khiêng người, vừa kịp vào nhà thì nghe âm thanh soạt soạt kia đã tới trước cửa.

“Cộc cộc cộc.” Có người gõ cửa.

Bốn người trong nhà đều đang thở dốc, không ai lên tiếng.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục. Đường như nhận thấy người trong nhà sẽ không mở cửa, một giọng phụ nữ vang lên, ả nói: “Mở cửa ra đi, tôi đói lắm rồi, cho tôi xin chút đồ ăn với.”

Lâm Thu Thạch nghe thấy chữ đói, lập tức nhớ đến tà thần mà lão thợ mộc nói.

“Tôi đói quá.” Người phụ nữ rên rỉ than vãn, tiếng nói mỗi lúc một lớn: “Những người tốt bụng ơi, cho tôi cái gì ăn với.”

“Mẹ kiếp.” Tiểu Kha đột nhiên buột miệng chửi tục: “Mọi người nhìn tường kia!”

Lâm Thu Thạch vội nhìn lên, kinh ngạc trông thấy trên bờ tường trồi lên một nửa khuôn mặt người, với hai con mắt màu đen. Tường rào quanh sân cao chỉ ít cũng phải hai mét, người bình thường không thể nào thò mặt lên như thế được.

“Tôi đói quá.” Hai con mắt lơ lơ chuyển động, nhìn thấy những người đứng ở bên trong sân: “Tôi đói quá, mấy người không cho ăn thì tự tôi đi tìm vậy.”

“Làm sao đây?” Lâm Thu Thạch cảm thấy mồm miệng mình khô rang.

Nguyễn Bạch Khiết: “Đi, mặc kệ ả, đem xác vứt xuống giếng rồi tính.”

“Được.” Lâm Thu Thạch đồng ý với Nguyễn Bạch Khiết, cùng Hùng Tất ôm cái xác chạy tới chỗ miệng giếng. Nguyễn Bạch Khiết đi sát phía sau hai người, đến nơi, cô còn liều mạng ngó xuống bên dưới một cái.

“Ném đi.” Nguyễn Bạch Khiết nói.

Lâm Thu Thạch và Hùng Tất cùng thả tay, cái xác nát bét theo thành giếng trượt xuống, nhưng mãi cũng không thấy tiếng nó rơi xuống đất.

Tuy không có tiếng rơi xuống đất, nhưng bên dưới lại vang lên âm thanh khác... là tiếng nhai rau rầu.

“Ngon quá à.” Cô gái ở ngoài hàng rào cất tiếng: “Ngon ời là ngon...”

Lâm Thu Thạch thở phào.

Chương 12

Chìa khóa mở cửa

Tiếng nhai nuốt tiếp tục một lúc lâu, dường như kẻ kia đang gặm từng khúc xương một, âm thanh “rắc, rắc” liên hồi nghe thật khó chịu, nhưng mọi người đều cố gắng im lặng.

Rốt cuộc, khi chân trời lóe lên tia sáng đầu tiên, tiếng nhai rau rầu đã biến mất. Nửa khuôn mặt phụ nữ ở ngoài hàng rào cũng biến mất.

Không rõ có phải ảo giác của Lâm Thu Thạch hay không, cậu cứ cảm thấy trước khi ả tà thần bỏ đi, có tiếng ợ hơi đâu đó vang lên... về như thứ kia đang khoan khoái no nê lắm.

Trời sáng, Lâm Thu Thạch ngẩng đầu thần thờ trong sân, tưởng như một thế kỷ vừa trôi qua. Cậu hỏi: “Kết thúc rồi sao?”

Nguyễn Bạch Khiết không đáp thẳng, chỉ buông một câu, có lẽ vậy.

Cây đã đốn, lễ đã vái, giếng đã lấp. Bây giờ chỉ việc đến xưởng mộc nhận quan tài.

Sắc mặt mọi người đều tiêu tụy mệt mỏi, nhưng bên dưới vẻ xanh xao, lại mơ hồ có chút phấn khích. Có lẽ nhiệm vụ cuối cùng đã hoàn thành rồi, chỉ cần lấy được chìa khóa và tìm cánh cửa sắt là bọn họ sẽ được rời khỏi thế giới đáng sợ này.

Ai nấy đều nghĩ như thế nên bước chân lên đường linh hoạt hơn hẳn.

Thôn xóm buổi sáng sớm trút bỏ vẻ đáng sợ âm u, trông chỉ như một thôn làng bình thường với những người dân quê chất phác, chẳng có yêu ma, hay cái chết rập rình.

Đường đến xưởng mộc phải đi qua nơi Vương Tiêu Y bị giết, nhưng Lâm Thu Thạch không trông thấy gì cả. Trên mặt đất chỉ có tuyết mới rơi trắng tinh, sự việc xảy ra đêm qua đã bị cuốn trôi mọi vết tích.

“Xác cô ấy bị ăn mất rồi sao?” Lâm Thu Thạch lên tiếng.

“Chắc là thế.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Dạ dày thứ đó cũng to lắm.”

Khi đến xưởng mộc, họ trông thấy người thợ già đang ngồi ở cửa chậm rãi hút thuốc. Lâm Thu Thạch vào trước, nên cất tiếng chào hỏi: “Ông ơi, bọn cháu đến lấy quan tài.”

Lão thợ mộc không nói gì, chỉ giơ tay trở vào trong nhà.

Mọi người lần lượt đi qua lỗ cửa ra vào nhỏ xíu, thấy một cỗ quan tài màu đỏ bóng loáng dựng đứng giữa phòng. Chiếc quan tài đẹp vô cùng, hình khối vuông vức, từng chi tiết được khắc chạm tỉ mỉ, hoàn toàn không như một sản phẩm làm trong thời gian ngắn.

Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy lớp sơn trên quan tài có gì đó kỳ lạ, cậu đưa tay sờ thử, nhận ra thứ sơn này có mùi tanh, dấp dính.

Nguyễn Bạch Khiết phản ứng mau lẹ hơn nhiều, nói ngay: “Là máu.”

“Chắc vậy.” Hùng Tất tiếp lời: “Chứ làm gì có sơn nào như thế.”

“Bỏ đi, là cái gì cũng được, mang về rồi tính.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Đi thôi.”

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ cỗ quan tài phải rất nặng ai ngờ nhấc lên thấy nhẹ bẫng, hai người hợp sức là có thể vừa khiêng vừa chạy.

Trình Văn đến giờ vẫn mê man, trong nhóm chỉ còn Lâm Thu Thạch và Hùng Tất có thể làm việc nặng. Họ phân ra người trước kẻ sau, cùng khiêng cỗ quan tài về nhà.

“Tiếp theo mình phải làm gì?” Lâm Thu Thạch vừa đi vừa hỏi.

“Cứ mang về rồi xem bên trong quan tài có gì không đã.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Tôi đoán chìa khóa nằm trong quan tài, mình lấy được chìa khóa thì không cần lo gì nữa.”

Lâm Thu Thạch cũng thầm mong mọi chuyện xảy ra như vậy.

Họ khiêng quan tài về đến nhà thì thấy Trình Văn đã tỉnh, đang ngồi ngây ra trong phòng khách. Thấy đông đội về hẳn cũng không buồn chào, nhìn dáng vẻ chẳng khác một tên ngớ ngẩn.

Lâm Thu Thạch thấy thế đâm lo, thì thầm: “Tôi đánh mạnh quá khiến hắn bị ngẩn rồi sao?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Ồm...”

Lâm Thu Thạch: “Mẹ kiếp, mình chỉ đánh bừa một cái vậy mà...”

Nguyễn Bạch Khiết an ủi cậu: “Ngẩn thì ngẩn, có ai bắt anh chịu trách nhiệm đâu, vả lại người ngốc không sợ ma, như thế còn giúp hấn là đằng khác, hấn phải gọi anh hai tiếng ân nhân đó!”

Lâm Thu Thạch: “Nguyễn Bạch Khiết à, sao cô từng trải quá vậy?”

Do hành động hôm qua của Trình Văn, mọi người không muốn quan tâm gì hấn nữa, Hùng Tất và Tiểu Kha đều coi như không trông thấy.

“Mở ra đi.” Hùng Tất đặt cổ quan tài xuống đất liền tuyên bố.

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu, cậu và Hùng Tất mỗi người nhắc một đầu, cùng vận sức nâng nắp quan tài lên.

Cạch một tiếng, quan tài mở ra, mùi gỗ ẩm ướt xộc lên. Tiểu Kha là người sốt ruột nhất bọn, nắp quan tài vừa mở là cô bé xông lên, muốn xem bên trong có thứ mà họ đang mong mỏi hay không.

“Tìm thấy rồi!!! Chìa khóa đây rồi!!!” Giây sau đã nghe Tiểu Kha hét văng lên, cô bé mừng quá đâm bật khóc, khó mà kìm được cơn kích động: “Có thật này, có thật này!”

Lâm Thu Thạch liếc nhìn, thấy trên tay Tiểu Kha cầm một chiếc chìa khóa đồng màu xanh cũ kỹ, kiểu dáng đơn sơ lỗi thời, trông đầy vẻ hoài niệm. Phần tay cầm chìa khóa dính đầy dịch thể màu đỏ. Nếu là trước kia, Lâm Thu Thạch sẽ cho rằng ấy là sơn đỏ, nhưng bây giờ cậu đoán chắc đó là máu người.

“Tìm được chìa khóa rồi, tìm được chìa khóa rồi!!” Tiểu Kha ghì chặt cái chìa khóa vào lồng ngực, nước mắt tuôn rơi, xem chừng sắp không thể khống chế được nữa.

Tuy thường ngày Tiểu Kha luôn tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng rốt cuộc vẫn không chịu nổi áp lực của cái chết.

“Chắc cửa cũng xuất hiện rồi đấy, mình bắt đầu đi tìm thôi.” Giọng của Hùng Tất toát lên vẻ mệt mỏi: “Phải nhanh lên, phe ta hiện giờ chỉ còn vài mống.”

“Thường nó sẽ xuất hiện ở đâu?” Lâm Thu Thạch hoàn toàn không có kinh nghiệm trong vấn đề này.

“Thường sẽ ở gần nơi ở, không khó tìm đâu.” Hùng Tất nói: “Có đi đâu chính tôi cũng chưa từng tham gia vào thế giới có mười ba người bao giờ, nên... không chắc lắm.”

“Thôi được.” Lâm Thu Thạch nhìn chiếc chìa khóa trong tay Tiểu Kha, nghĩ ít nhất cũng đã tìm ra chìa khóa rồi.

Nguyễn Bạch Khiết không thể hiện quá nhiều cảm xúc, nói: “Chìa khóa đâu, ai sẽ giữ chìa khóa, để cô ấy cần em không yên tâm.”

Cảm thấy bị bắt nạt, Tiểu Kha nổi quạu: “Ý cô là sao? Không yên tâm cái gì? Chẳng lẽ để cô cần chúng tôi sẽ yên tâm à?”

Nguyễn Bạch Khiết nửa cười nửa không: “Đây không phải chuyện của riêng một người, nếu cô làm mất chìa khóa, tất cả chúng ta sẽ chết hết ở đây. Cô có chắc mình giữ nổi không? Nghĩ cho kỹ.”

Sắc mặt Tiểu Kha lúc xanh lúc trắng, dường như định nói gì đó, nhưng Hùng Tất đã giữ vai cô lại: “Thu Thạch, cậu cần chìa khóa đi.”

Lâm Thu Thạch ngẩn người, không ngờ trọng trách này lại dồn cho mình, cậu đang tính từ chối thì thấy Nguyễn Bạch Khiết tỏ ra tán thành, còn kèm theo cậu nói nhỏ: “Anh cần đi.”

Lâm Thu Thạch nhíu mày: “Nhưng đây là lần đầu tiên của tôi, không có kinh nghiệm...”

“Không sao.” Hùng Tất nói: “Chúng tôi rất tin tưởng cậu.”

“Thôi được.” Lâm Thu Thạch đành đồng ý.

Cậu đưa tay nhận lấy chiếc chìa khóa, cẩn thận quan sát, cảm thấy nếu không nói trước, đổ ai đoán ra đây là chiếc chìa khóa can hệ tới mười mấy mạng người.

Hùng Tất khuyên mọi người đi ăn, nghỉ ngơi một chút rồi thảo luận việc đi tìm cửa, dù gì cũng mệt mỏi suốt cả đêm qua tới giờ. Lâm Thu Thạch bèn đồng ý.

Vậy là Hùng Tất cùng Tiểu Kha vào bếp nấu cơm, Lâm Thu Thạch cùng Nguyễn Bạch Khiết ở phòng khách trông chừng Trình Văn.

“Sao họ lại giao chìa khóa cho tôi?” Lâm Thu Thạch vẫn chưa hiểu ra sao.

“Bởi vì chiếc chìa khóa này không phải thứ tốt lành.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Người giữ nó đều chết nhanh lắm.” Cô bật cười, đưa tay khẽ búng vào trán Lâm Thu Thạch: “Dĩ nhiên, anh không cần phải lo.”

Lâm Thu Thạch nói: “Hả?”

Nguyễn Bạch Khiết đột nhiên cúi xuống, thềm thì bên tai Lâm Thu Thạch: “Tôi tìm thấy cửa r ồi.”

Lâm Thu Thạch mở trừng mắt: “Sao cơ?”

Nguyễn Bạch Khiết: “Suýt, nói khẽ thôi.”

Lâm Thu Thạch vội đi điều chỉnh lại âm lượng: “Cô nói cái gì? Cô tìm thấy vị trí của cửa r ồi à?”

“Chứ sao.” Nguyễn Bạch Khiết cười hì hì, nhìn vành tai Lâm Thu Thạch như bị thôi miên, đưa tay xoa mãi không chán, khiến Lâm Thu Thạch ngửa ngáy: “Anh muốn biết ở đâu không?”

Nếu là bình thường, Lâm Thu Thạch sẽ chỉ chú ý tới cái ngón tay trời đánh của Nguyễn Bạch Khiết, nhưng đi đâu cô vừa tiết lộ thật quá sức kinh khủng, Lâm Thu Thạch chẳng còn lòng dạ nào để tâm đến ba chuyện vặt vãnh nữa: “Cô biết cửa ở đâu tại sao không chịu nói ra... A??”

Dái tai Lâm Thu Thạch đột nhiên đau nhói, cậu lạnh người hít vào một hơi: “Cô làm gì vậy?” Cậu thò tay sờ thử, phát hiện tai phải đã bị Nguyễn Bạch Khiết đâm vào một chiếc khuyên tai.

“Có làm gì đâu nào.” Nguyễn Bạch Khiết tỏ vẻ ngây thơ vô số tội: “Chỉ là cảm thấy anh đeo khuyên như này đẹp trai hơn.”

Lâm Thu Thạch sốc quá, nhất thời không biết nên hỏi chuyện cánh cửa trước hay chuyện khuyên tai trước. Nguyễn Bạch Khiết không để cậu có cơ hội phản ứng: “Cánh cửa đó ở rất gần chúng ta, tối nay là mình v ề được r ồi.”

“Tiểu Kha và Hùng Tất thì sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Họ ư?” Nguyễn Bạch Khiết vẻ như không có ấn tượng tốt với hai người này: “Còn tùy vào tâm trạng.”

Lâm Thu Thạch nói: “Nếu được... mình nên đưa họ cùng v ề” Tiểu Kha nhiều khi hơi quá đáng, nhưng Hùng Tất trước giờ đối xử với họ khá tốt, huống h ồ tất cả đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện.

“Anh ấy à.” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Mềm lòng quá.” Cô bật cười: “Nhưng em lại thích điếm đó ở anh.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy bất giác dậm đỏ mặt, nói: “Đừng trêu chọc tôi mà.”

Nguyễn Bạch Khiết cười nhạt không nói gì.

Nói qua nói lại một hồi, Lâm Thu Thạch quên bằng vụ khuyên tai, trong lòng chỉ một mực nghĩ chuyện tối nay. Khi bọn Hùng Tất quay lại, hỏi tại sao tai cậu bỗng dưng mọc thêm đờ vật, Lâm Thu Thạch mới tá hỏa nhận ra Nguyễn Bạch Khiết lại vừa chơi mình một vố.

“Không đẹp sao?” Nguyễn Bạch Khiết nói: “Tại sao anh lại ruồng rẫy em, anh có người phụ nữ khác rồi à?”

Lâm Thu Thạch: “... Nè, đừng có gây sự vô cớ.”

Nguyễn Bạch Khiết rơm rớm nước mắt: “Anh dám nói em gây sự vô cớ nữa à, thật quá đáng, a hu hu.”

Lâm Thu Thạch xưa nay chưa từng có kinh nghiệm đối phó với gái, đành bó tay chịu thua.

Chương 13

Lại một thế giới khác

Chỉ cần Nguyễn Bạch Khiết “hu” một tiếng, Lâm Thu Thạch dù có bực bội cách mấy cũng phải đầu hàng.

Hai người đang nói chuyện thì Tiểu Kha và Hùng Tất bưng đồ ăn từ nhà bếp ra. Nguyễn Bạch Khiết nhìn thấy họ lập tức cười hi hi lái qua chủ đề khác.

Bữa tối thật sự đơn giản. Họ vừa ăn vừa thảo luận xem cánh cửa đang ở đâu, tuy vậy mỗi người tự giấu một suy nghĩ riêng trong lòng.

“Tôi nghĩ cần kiểm tra xưởng mộc.” Hùng Tất nói: “Ông già đó không phải NPC bình thường.”

“Ừm.” Có lẽ do việc khó khăn nhất đã được giải quyết, tâm trạng Tiểu Kha dường như tốt hơn hẳn, cô tích cực đưa ra nhiều vị trí khả nghi.

Trong lúc mọi người bàn luận, Trình Văn chỉ ngồi một chỗ im lặng. So với khi mới tỉnh lại, ánh mắt hắn đã bớt đi vài phần dờ dẩn, nhưng trông vẫn ngây dại tăm tối lắm. Hắn không trách Lâm Thu Thạch đánh ngất mình, hoặc nói chính xác, từ lúc tỉnh lại, hắn chưa từng nói với Lâm Thu Thạch một câu nào.

Quan sát thấy đồng đội sắp bàn bạc xong, Trình Văn mới thều thào cất giọng: “Lâm Thu Thạch.”

Lâm Thu Thạch nhìn hắn cảnh giác: “Sao thế?”

Trình Văn nói: “Vương Tiêu Y là quái vật đúng không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý mình không rõ chuyện đó, nhưng Trình Văn đột nhiên hỏi vấn đề này chứng tỏ tinh thần hắn đang ở trạng thái vô cùng bị quan.

Trình Văn tiếp: “Chắc chắn ả là quái vật, tôi thấy cả rồi.” Hắn ngoẹo ngoẹo đầu, ngần ngừ hỏi những người khác: “Các người đều thấy mà? Cái bóng của ả, và thứ ả nôn ra nữa...”

Không ai lên tiếng. Thực ra Lâm Thu Thạch đoán phần nhiều khả năng Vương Tiêu Y vẫn là người, nếu là quái vật sao có thể chết chỉ vì một xẻng của Trình Văn. Nhưng người đã mất rồi, có nói gì cũng vô dụng.

Trình Văn dường như chưa thể thoát ra khỏi chuyện cũ, hần hỏi đi hỏi lại rằng Vương Tiêu Y có phải quái vật không. Tiểu Kha chịu hết nổi, quát một tiếng: “Có phải quái vật hay không thì anh cũng giết rồi, nói thêm nữa phỏng có ích gì? Bây giờ mới lo lắng mình giết nhầm người là hơi muộn rồi đó?”

Câu này vừa nói ra, Trình Văn liền biến sắc, vội vàng đứng dậy bỏ đi.

Tiểu Kha chưa chịu buông tha: “Sao hả, lúc giết người quả quyết là thế; bây giờ lại sợ? Dám làm không dám chịu, đồ hèn.”

“Giết đồng đội ở thế giới kinh dị là việc nghiêm trọng lắm sao?” Lâm Thu Thạch vẫn luôn canh cánh câu hỏi này từ lâu.

“Thế giới sau cánh cửa, vạn vật đều có linh tính, nói trắng ra là bất cứ vật gì chết đi đều có thể biến thành quỷ.” Mặt Hùng Tất đây vẻ phức tạp: “Cho nên bằng mọi giá phải tránh sát sinh.”

Lâm Thu Thạch à một tiếng, ngẫm nghĩ: “Nếu là vậy thì không được logic cho lắm? Hai người từng nói ít nhất sẽ có một người sống sót. Nếu ai đó giết hết tất cả những người khác thì người đó chính là kẻ được sống rồi?”

“Đâu có dễ vậy.” Tiểu Kha nói: “Ai mà ngu rồi đó chờ bị giết chứ. Nếu người đó không thể giết hết tất cả đồng đội trong một lần rồi tẩu thoát thật nhanh, chắc chắn chính kẻ đó cũng sẽ chết.”

“Buổi sáng kẻ đó giết người, thì đến trưa những thứ đó sẽ tới tìm kẻ đó.” Hùng Tất nói: “Tôi đã chứng kiến.” Gã đưa mắt ra hiệu theo hướng Trình Văn vừa bỏ đi, lắc lắc đầu.

Hóa ra là thế, Lâm Thu Thạch gật gù.

Sáng đi lấy quan tài, đến chiều mọi người tản ra tìm cửa, mãi tới trước hoàng hôn mà vẫn chưa thấy manh mối nào. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết phụ trách khu vực xưởng mộc. Trên đường đi Nguyễn Bạch Khiết nói Lâm Thu Thạch hãy chuẩn bị sẵn sàng, tối nay chuẩn bị rời đi.

Nghĩ tới việc cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi này, Lâm Thu Thạch bất giác rảo bước nhanh hơn. Cậu đưa tay sờ lên dải tai, đó là một chiếc khuyên tai màu đỏ, có lẽ làm bằng thủy tinh. Không rõ Nguyễn Bạch Khiết học đâu ra kỳ thuật đó, khi khuyên bấm đâm xuyên tai, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không thấy đau. Có lẽ do lúc ấy cậu hoàn toàn chú ý vào chuyện cánh cửa, đến tận bây giờ cậu mới có thời gian hỏi Nguyễn Bạch Khiết về chiếc khuyên tai.

“Món quà nhỏ tặng anh thôi.” Nguyễn Bạch Khiết nói. “Gặp nhau nơi này coi như là duyên phận, cần trân trọng...”

Lâm Thu Thạch nghe đến đó, cảm thấy không nên can vãn thêm gì nữa. Rất có thể ra đến bên ngoài là sẽ không còn ngày gặp lại. Cậu lén nhìn sườn mặt nghiêng tuyệt đẹp của Nguyễn Bạch Khiết, thầm thở dài trong bụng. Nếu gặp cô gái này ở một nơi chốn khác, không phải kiểu đấu trường sinh tử như này thì hay quá...

Bốn giờ chiều, trời đã sắp tắt nắng.

Hôm nay không có tuyết rơi, nhưng sắc trời âm u, gió thổi như cửa da cất thịch. Khi Lâm Thu Thạch và Nguyễn Bạch Khiết về đến nơi, Hùng Tất và Tiểu Kha đã kết thúc công việc từ khi nào.

“Có tìm thấy không?” Hai người cùng hỏi.

Nghe xong câu trả lời, Hùng Tất thở dài, nói, chuyện này cũng không gấp được, xem ra đêm nay vẫn phải ở lại đây, mọi người đi nghỉ ngơi sớm, ngày mai tiếp tục tìm kiếm.

Nguyễn Bạch Khiết và Lâm Thu Thạch đầu đồng ý. Sau đó cả hai nhanh chóng quay về phòng mình, nhưng không lên giường đi ngủ như thường lệ, mà ngồi trong phòng đợi trời tối.

Nguyễn Bạch Khiết ngồi bên ngọn đèn dầu, nhả nha cắn hạt dưa giết thời gian.

Lâm Thu Thạch vốn nghĩ rằng tới trời tối là có thể rời đi, nhưng không ngờ lại xảy ra sự cố. Trình Văn nghỉ ở phòng bên không hiểu sao đột nhiên kêu lên thảm thiết, tiếng la này đỉnh tai nhức óc vô cùng, như thể cổ họng hắn bị ai xé toạc ra.

“Cứu tôi với, cứu với...” Kèm theo tiếng hét của hắn còn có giọng một phụ nữ đang khóc rấm rứt. Tiếng khóc này Lâm Thu Thạch đã nghe

nhì ầu l ần, chính là của Vương Tiêu Y.

L ần trước là Vương Tiêu Y c ầu cứu, l ần này người c ầu cứu lại là hung thủ Trình Văn.

Tiếng hét của Trình Văn chỉ giây lát sau trở nên yếu ớt, cùng với đó là âm thanh sắc nhọn chém vào da thịt, “phập”, “phập”, “phập”, “phập”. Kẻ kia xuống tay không hề biết mệt.

Trình Văn không kêu cứu nữa, nhưng Vương Tiêu Y vẫn đang khóc.

Nguyễn Bạch Khiết bỗng trở nên nghiêm nghị, cô liếc nhìn Lâm Thu Thạch, hỏi: “Anh sợ không?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi vẫn chịu được.”

Nguyễn Bạch Khiết nói: “E rằng có biến, chúng ta không thể chờ được nữa, phải đi ngay.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, theo Nguyễn Bạch Khiết rời khỏi phòng.

Ra đến hành lang, họ nhìn thấy mặt đất dưới cửa căn phòng bên phải có một vũng máu đang tràn ra lênh láng. Phen này Trình Văn lành ít dữ nhì ầu. Tuy không muốn nhìn thấy ai phải chết, nhưng Lâm Thu Thạch biết có những việc mình đành bất lực. Cậu chỉ là một người bình thường, đối diện với ma quỷ, cậu không có khả năng chống cự.

Nguyễn Bạch Khiết h ần nhiên nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, cả hai chạy xuống t ầng.

Lâm Thu Thạch chưa kịp hỏi Nguyễn Bạch Khiết định đi đâu, thì đã thấy bản thân bị lôi ra sân.

Trong sân chẳng có gì lạ, chỉ có miệng cái giếng rỗng đó. Nguyễn Bạch Khiết dẫn Lâm Thu Thạch tới bên giếng, cúi xuống nhìn bên trong.

Lâm Thu Thạch thấy thế bèn học theo Nguyễn Bạch Khiết, cũng ngó xuống giếng.

Dưới giếng tối om một b ề, chẳng thể trông thấy gì, chỉ có mùi bùn ẩm lành lạnh bốc lên, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Lâm Thu Thạch đang định nhìn cho kỹ, chợt cảm thấy sau lưng bị đẩy mạnh một cái, cậu khuyu gối lấy lại thăng bằng thì kẻ phía sau lại dùng sức mạnh hơn.

Nguyễn Bạch Khiết nói: “Đi đi.” Vừa dứt lời, một cú huých cực mạnh khiến Lâm Thu Thạch ngã xuống giếng.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lâm Thu Thạch hoàn toàn trở tay không kịp. Cậu quờ quạng cố tìm lấy một chỗ bám víu, nhưng thành giếng trơn ướt, Lâm Thu Thạch chẳng có nổi một cơ hội trở mình. Đang thẩn nghĩ lần này chắc hẳn thịt nát xương tan, ai dè cậu rớt trúng một vật mềm mại.

Vật này rất mềm, như một tấm nệm bọc vải satin. Lâm Thu Thạch ngã vào đó chẳng hề xây xát đau đớn chút nào. Gượng đứng dậy từ tấm nệm, cậu đưa mắt nhìn quanh, nhờ ánh sáng lơ mờ từ trên rọi xuống, cậu nhìn rõ vật thể bên dưới.

Đây đâu phải nệm gì, rõ ràng là một mớ tóc khổng lồ màu đen đang nhung nhúc cử động. Lâm Thu Thạch tái mặt, không ngờ cảnh tượng dưới giếng lại là như vậy. Cũng may cậu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn kỹ xung quanh, phát hiện một con đường nhỏ nằm ở góc khuất.

Lâm Thu Thạch vốn định gọi Nguyễn Bạch Khiết một tiếng, nhưng sợ giọng nói của mình kinh động đến mớ tóc khổng lồ, cuối cùng cậu từ bỏ ý định, một mình di chuyển về phía con đường.

Đường ngằn này rất hẹp, nhưng có thể thấy rõ là do con người tôn tạo mà thành. Lâm Thu Thạch phải cúi đầu mới có thể đi vào bên trong, mớ tóc dài ở bên dưới như tấm thảm trải sẵn cho cậu.

Không rõ đã đi bao lâu, cuối cùng Lâm Thu Thạch đến được cửa ra. Cậu phát hiện nguồn gốc của mớ tóc, hóa ra chúng vươn tới đáy giếng từ một bức tường. Phía cuối bức tường có một cánh cửa sắt màu đen cực lớn. Trên cửa có một ổ khóa bằng đồng thau trông vô cùng bắt mắt.

Cánh cửa này Lâm Thu Thạch đã từng thấy một lần trên hành lang nhà mình. Điểm khác biệt duy nhất là cửa hễ trước không khóa. Lâm Thu Thạch rút chiếc chìa trong túi quần, thận trọng tiến lại gần cánh cửa.

Chìa đồng thau, ổ khóa đồng thau. Lâm Thu Thạch nhét chìa vào ổ, khẽ vặn, “cạch”, cửa mở ra.

Lâm Thu Thạch chợt trông thấy một vật từ phía sau ổ khóa rớt xuống đất.

Đó là một mẫu giấy trắng. Lâm Thu Thạch cúi xuống nhặt, thấy trên giấy viết bốn chữ: *Con chim nhà Fitcher.*

Lâm Thu Thạch chưa hiểu bốn chữ này có nghĩa gì, chỉ cảm thấy không nên ở lại nơi này quá lâu, bèn tiện tay nhét mẫu giấy vào túi, rồi nắm lấy tay nắm cửa, kéo mạnh.

Cửa bật mở, một luồng sáng hiên hòa chiếu rọi, tuy chưa nhìn rõ được cảnh vật nhưng lòng cũng thấy an tâm ít nhiều.

Lâm Thu Thạch ngoảnh lại phía sau, thấy những sợi tóc đen dường như sợ hãi ánh sáng, chúng co rúm lại không dám tiến gần chỗ mình đứng. Cậu không dám nấn ná thêm, bèn sải bước vào trong quầng sáng.

“Nguyễn Bạch Khiết nhất định cũng phải sống sót ra khỏi đây nha...”
Đó là suy nghĩ cuối cùng của Lâm Thu Thạch trước khi thoát ra ngoài.

Chương 14

Trở về hiện thực

Lâm Thu Thạch đi mãi đi mãi về phía trước, ánh sáng mỗi lúc một chói mắt, khiến cậu không thể mở mắt nổi. Cũng may con đường dưới chân bằng phẳng, không đến nỗi khó đi.

Ngay khi Lâm Thu Thạch bắt đầu cảm thấy sốt ruột, cậu bỗng thấy choáng váng lạ lùng. Theo phản xạ cậu nhắm mắt lại, định đặt tay lên tường để đứng vững, nhưng không ngờ lại chạm phải một mặt phẳng lạnh ngắt. Cái lạnh đột ngột khiến Lâm Thu Thạch mở mắt ra, muốn nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Đó là một hành lang bình thường, một căn nhà bình thường. Ánh sáng màu trắng nhàn nhạt từ trong chiếc đèn nhỏ chiếu xuống mặt sàn lát gạch. Mọi thứ thật vô cùng thân quen, Lâm Thu Thạch đã trở lại hành lang trong nhà của mình.

Về đến nhà rồi sao? Lâm Thu Thạch nhất thời cảm thấy mơ hồ, không biết tiếp theo nên làm gì. Sau một hồi suy nghĩ, cậu rút điện thoại từ trong túi ra.

Tám giờ tối, thứ Năm, ngày Mười bảy tháng Bảy. Đây là thời khắc cậu trở lại thế giới thực.

Lâm Thu Thạch nhớ rất rõ, vào buổi tối ngày Mười bảy, cậu hẹn đi ăn với bạn, đang chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ đó.

Trên hành lang bỗng nhiên xuất hiện mười hai cánh cửa sắt màu đen. Khi đó Lâm Thu Thạch bị những gì nhìn thấy làm cho hết hồn. Cậu đứng trơ như phỗng trên hành lang một lúc lâu, còn tưởng rằng mình gặp ảo giác. Nhưng cảm giác lạnh lạnh khi chạm tay vào cửa, nói cho Lâm Thu Thạch biết đó không phải ảo giác. Lâm Thu Thạch quan sát tứ phía, phát hiện lối ra khỏi hành lang đã biến mất, ngay cả căn nhà dường như cũng biến mất.

Trên hành lang tối om nhìn không rõ điểm cuối, không gian tĩnh lặng găm nhấm dần linh hồn con người.

Lâm Thu Thạch bắt đầu mở thử một cánh cửa. Nhưng cánh cửa sắt trước mặt được đóng rất chặt, kéo kiểu gì cũng không nhúc nhích, Lâm Thu Thạch thử hết từng cánh cửa một, cho đến cái cuối cùng.

Không ngờ lại dễ dàng mở ra được.

Trong khoảnh khắc khi cửa mở, Lâm Thu Thạch cảm thấy thân thể mình bị kéo đi bởi một lực cực mạnh, sau đó toàn thân cậu bị hút vào trong cửa, giây sau, cậu xuất hiện trong khu rừng.

Vào lúc này, Lâm Thu Thạch đã quay trở về lại lần nữa đứng trên hành lang nhà mình. Cậu đứng tại một chỗ rất lâu, thậm chí còn nghi ngờ mình vừa mơ một giấc mơ quái dị. Đột nhiên nhớ ra gì đó, cậu đưa tay sờ dái tai và trong túi quần... Rõ ràng chiếc khuyên tai vẫn còn đó, mẫu giấy trắng vẫn còn đó.

Rốt cuộc Lâm Thu Thạch đã ý thức được rằng, cậu không nằm mơ, chỉ là vừa trải qua một chuyện còn kinh dị hơn cả ác mộng.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, Lâm Thu Thạch mở máy, thấy bạn mình gọi tới.

“A lô, Lâm Thu Thạch, đang làm gì thế hả?” Người bạn này có tên Ngô Kỳ, là đồng nghiệp của Lâm Thu Thạch; “Sao mãi chưa xuống?”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra một lúc mới sực nhớ Ngô Kỳ đang đợi mình cùng đi ăn cơm. Thử kiểm tra đoạn chat giữa đôi bên, cậu thấy tin nhắn mới nhất vừa gửi gần đây. Nếu tính theo thời gian ở thế giới thực, Lâm Thu Thạch chỉ dừng chân trong thôn kia mười lăm phút đồng hồ.

“Lâm Thu Thạch?” Ngô Kỳ lấy làm lạ: “Sao không nói gì?”

“À, không có gì.” Lâm Thu Thạch nói: “Ban nãy có chút chuyện cần giải quyết, giờ tôi xuống ngay.”

Ngô Kỳ bảo: “Ok!”, rồi cúp máy.

Lâm Thu Thạch vội vàng bước xuống cầu thang. Giữa hè, thời tiết nóng nực, tuy đã tám giờ tối mà mặt trời vẫn chưa lặn, những tia nắng đỏ rực nhuộm đường chân trời thành một màu hồng chói bỏng. Hai bên đường, những người đi dạo phe phẩy chiếc quạt trên tay, vạn vật đều tràn đầy sức sống.

Cơ thể căng cứng của Lâm Thu Thạch dần dần thả lỏng. Ngô Kỳ đang đứng ở cổng vào khu chung cư, thấy Lâm Thu Thạch, cậu ta vội vẫy vẫy

tay, nói: “Hôm nay sao lèm ề thế, tôi còn tưởng ông bận trang điểm.”

Lâm Thu Thạch cười không đáp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi đến một tiệm đồ nướng gần đó.

Ngô Kỳ chê khu phố này nhiều muỗi, đứng nửa tiếng đồng hồ bị muỗi cắn nát chân, thậm chí còn xắn quần cho Lâm Thu Thạch xem.

Lâm Thu Thạch lườm cậu ta một cái: “Lông nhiều thế nhìn thấy gì.”

Ngô Kỳ: “Đậu xanh, ông dám chê tôi nhiều lông à, nếu không nhờ đám lông này đỡ cho thì dám tôi đợi được ông đến giờ này?”

Lâm Thu Thạch: “... Vất vả cho ông quá, thôi được tối nay để tôi bao.”

Ngô Kỳ: “Tốt lắm, tốt lắm.”

Tiệm nướng làm ăn rất khá, khách khứa ra vào tấp nập. Hai người chọn xiên xong, lại gọi một thùng bia nhỏ, vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện.

Ngô Kỳ hỏi Lâm Thu Thạch: “Ông định nghỉ việc về quê thật à?”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Ngô Kỳ bán tín bán nghi: “Tối nay ông bị sao vậy, đầu óc như ở trên mây? Ông hẹn tôi ra không phải để nói chuyện nghỉ việc à?”

Lâm Thu Thạch uống một ngụm bia, âm ừ: “Không phải, do buổi chiều tôi mơ thấy ác mộng, vẫn chưa tỉnh hẳn.” Trong đầu Lâm Thu Thạch vẫn vướng mắc những chuyện xảy ra trong cánh cửa, cậu có một dự cảm mơ hồ, rằng mọi thứ chưa kết thúc ở đây.

“Ừm.” Ngô Kỳ nói: “Đúng là gần đây trông ông xuống sắc thật, đã đi viện kiểm tra hay chưa?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đi rồi, nhưng chưa nhận kết quả.”

Ngô Kỳ thở dài: “Làm nghề tui mình rất dễ bị bệnh. Ông biết chuyện tổng giám đốc nghỉ việc mấy tháng trước chứ? Hình như là vì làm việc quá sức, xém đột tử đấy.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Ừ...”

Đang nói chuyện, bỗng từ đâu một chuỗi âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, có vẻ như có tai nạn xe cộ xảy ra. Tiệm nướng mở ngay gần đường cái, nghe tiếng va chạm, trong đám khách ăn có người đứng dậy, có

người ngẩng đầu ngó nghiêng. Ngô Kỳ ngẩng sát cửa sổ, cậu ta liếc bên ngoài một cái, kinh ngạc nói: “Tai nạn rồi.”

Lâm Thu Thạch đứng dậy, chen vào đám đông ở cửa quán, nhìn thấy rõ nơi vừa xảy ra va chạm.

Một chiếc ô tô gia đình đâm vào dải phân cách. Không rõ tài xế chạy nhanh cỡ nào mà phần đầu xe đầu bẹp rúm.

E rằng người trong khoang tài xế lành ít dữ nhiều.

Có người gọi 120, xe cảnh sát và cứu thương chẳng mấy chốc sẽ tới.

Anh chàng Ngô Kỳ cũng là người tò mò, chạy ra xem tai nạn mà tay vẫn cầm xiên tim lợn nướng. Cậu ta vừa ăn ngon lành vừa nói: “Người này chắc lái quá tốc độ, nên đầu xe mới nát bét như vậy, ít nhất cũng phải trăm cây số trên giờ.”

Lâm Thu Thạch không tán thành: “Đây là khu dân cư, làm sao lái 100km/h được.” Huống hồ đang giờ tan tầm, xe cộ như mắc cửi, làm sao có người lái đến vận tốc đó được.

“Ai mà biết.” Ngô Kỳ nói: “Thôi đừng xem nữa, tập trung vào chuyên môn đi, cá nướng ông gọi ra rồi kìa.”

Lâm Thu Thạch gật gù đầu. Trước khi quay vào trong quán, cậu liếc nhìn nơi xảy ra tai nạn lần cuối, mới ngó qua đã khiến cậu giật nảy mình. Cảnh sát đang lôi một người từ ghế lái ra ngoài, kẻ này toàn thân bê bết máu, nhưng nhìn cách ăn mặc, Lâm Thu Thạch cảm thấy rất quen.

Cậu lục lại ký ức một lát, rồi chợt nhớ ra mình từng trông thấy bộ quần áo này ở đâu. Hồi mới tới thôn trang trong núi, khi mọi người còn chưa thay trang phục mùa đông, trong nhóm dường như có người mặc bộ đồ này, Lâm Thu Thạch vẫn nhớ tên của người đó... Trương Tử Song.

Một luồng khí lạnh chạy dọc toàn thân Lâm Thu Thạch. Cậu không dám nhìn nữa mà trở vào trong tiệm nướng, nhưng chẳng còn tâm trạng nào đánh chén.

Ngô Kỳ: “Ông sao thế nhỉ, cả một buổi tối như người mất hồn, lạc chốn thiên tiên.”

Lâm Thu Thạch lắc đầu.

Ngô Kỳ: “Mà ông đeo khuyên tai h ỏi nào vậy?” Ngô Kỳ thò tay định sờ, nhưng Lâm Thu Thạch né sang một bên theo phản xạ.

“Woa, ông thay đổi r ồi, nếu là trước đây thế nào cũng cho tôi sờ.”

Lâm Thu Thạch: “Mẹ nó, tôi cho ông sờ h ỏi nào.”

Ngô Kỳ: “Ông quên cái đêm mà...”

Lâm Thu Thạch biết Ngô Kỳ lại sắp sửa huyền thuyên, nhanh chóng ngắt lời, nói cái khuyên tai này cậu mới bấm, còn hơi đau, tay bấn sờ vào nhiễm trùng mất.

Ngô Kỳ nghe thế mới từ bỏ ý định, nhưng cậu ta vẫn tò mò hỏi: “Tại sao ông lại xỏ khuyên tai, hay là có b ố?”

Lâm Thu Thạch: “Cả phòng toàn đực rửa lấy ai để yêu, yêu ông chắc?”

Ngô Kỳ then thùng: “Gì mà thô thể, cho người ta thời gian suy nghĩ đã chứ?”

Lâm Thu Thạch lạnh lùng đáp: “Cút.”

Đôi bên người tung kẻ hứng, mới đó mà trời đã sẩm tối. Nếu là thường ngày, Lâm Thu Thạch sẽ chẳng để tâm chuyện trời tối, nhưng hôm nay mới từ thế giới kia trở về, cảm giác sợ hãi trước bóng tối vẫn còn nguyên. Bỗng nhớ đến bốn chữ viết trên mảnh giấy, cậu vội viện cớ cảm thấy không khỏe để về sớm.

Ngô Kỳ không ngăn cản, chỉ dặn dò Lâm Thu Thạch cố gắng nghỉ ngơi, nói: “Gần đây sắc mặt ông quả thực xấu lắm.”

Sau khi chia tay Ngô Kỳ ở cổng vào chung cư, Lâm Thu Thạch vội vàng trở về nhà.

Rút chìa khóa, mở cửa, sau khi vào bên trong, cậu thở hắt ra. Bật đèn phòng khách, cậu thấy chú mèo cưng Hạt Dẻ đang nằm ngoan ngoãn trên lối vào, kêu meo meo với cậu.

“Hạt Dẻ!” Lâm Thu Thạch lao đến định ôm, nhưng Hạt Dẻ tức thì lắc cặp móng cong cong, khinh khỉnh bỏ đi.

Lâm Thu Thạch: “Hạt Dẻ à... cho ba ôm một cái nào.”

Hạt Dẻ: “Méo...” Hạt Dẻ nhảy phát lên bộ đồ chơi mà Lâm Thu Thạch thiết kế riêng cho nó leo trèo, từ trên cao nhìn xuống chủ của mình.

Lại không cho cậu bé, Lâm Thu Thạch thở dài.

Hạt Dẻ là một chú mèo Xiêm hai tuổi, tuy có vẻ ngoài tương đối bề thế uy lực, nhưng nó rất hiền, ngoan ngoãn dính người, ưa bộ tịch làm nũng, là bé cưng mà Lâm Thu Thạch yêu nhất.

Nhưng gần đây chẳng rõ vì sao, Hạt Dẻ bắt đầu ghét Lâm Thu Thạch, không cho bế đã đành, thậm chí nó xù lông rít lên gầm gừ đe dọa. Nếu Lâm Thu Thạch cố ôm, chắc chắn sẽ được ăn liên hoàn cào.

Lâm Thu Thạch thật sự không hiểu do đâu nữa. Hôm nay thái độ của Hạt Dẻ khá hơn một chút, đã không còn giương vuốt dọa nạt. Lâm Thu Thạch thở dài, ngẩng đầu ngắm “hoàng thượng” thêm một lát, quyết định đi tắm một cái rồi tính sau.

Chương 15

Nguyễn Nam Chúc

Nước ấm gột sạch lớp mồ hôi và cái nóng trong người, thật là dễ chịu. Tắm xong đầu đầy, Lâm Thu Thạch đến ngồi trước laptop, gõ trên bàn phím bốn chữ: *Con chim nhà Fitcher*.

Con chim nhà Fitcher là bốn chữ viết trên mảnh giấy Lâm Thu Thạch nhặt được khi mở cửa. Cậu không rõ những chữ này rốt cuộc nghĩa là gì, bèn lên mạng tra thử.

Vài giây sau, trang mạng xuất hiện thứ mà Lâm Thu Thạch cần. Cậu mở đường link đầu tiên, phát hiện đó là một diễn đàn, người trong ấy đang thảo luận về *Truyện cổ Grimm*. Trong đó, có một truyện mang tựa đề là *Fitcher's Bird*^[6].

Con chim nhà Fitcher, do cách dịch khác nhau nên còn được gọi là *Chú chim kỳ lạ*, kể về ba chị em gái cùng một gã phù thủy giả làm ăn may.

Chuyện kể rằng xưa kia có gã phù thủy nọ giả làm ăn may, gã cứ thế đi khắp nơi lừa bắt phụ nữ. Mỗi khi bắt được một cô gái, gã sẽ cho cô một chiếc chìa khóa và một quả trứng gà, sau đó thông báo mình đi vắng vài ngày, đồng thời căn dặn cô gái không được đi vào một căn phòng bí ẩn. Cô gái kia vì hiếu kỳ, sau khi gã phù thủy kia đi khỏi bèn lấy chìa khóa mở cửa căn phòng cấm kỵ ấy. Tới khi nhìn thấy bên trong phòng ngổn ngang xác chết không toàn thân, quả trứng trong tay cô rơi xuống đất.

Trứng gà rơi xuống bị nhuộm màu máu đỏ, cô gái không cách nào lau sạch được vết máu trên vỏ trứng. Khi gã phù thủy trở về thấy vết máu trên quả trứng, gã lập tức lôi cô gái vào trong phòng, trừng phạt chém cô thành nhiều mảnh. Ba chị em trong câu chuyện chỉ có cô em út may mắn thoát nạn, cuối cùng cô dùng trí thông minh cứu được chị mình, giết chết gã phù thủy.

Thế mà ai cũng nói truyện cổ tích là cho trẻ con xem, Lâm Thu Thạch đọc câu chuyện này mà da gà da vịt nổi hết lên. Đặc biệt là đoạn cô em rập

lại các mảnh thi thể của hai người chị gái, vui vẻ nhìn họ sống dậy, truyền tả câu nào rợn câu đó.

Câu chuyện này khá giống truyện *Râu Xanh*^[7], nhưng tình tiết lại thêm vài phần máu me.

Vậy thì *Con chim nhà Fitcher*, bốn chữ viết trên tờ giấy rớt cuộc có ý nghĩa gì? Lâm Thu Thạch chìm vào suy nghĩ, cậu cố liên kết bốn chữ này với những gì mình đã trải qua, nhưng vẫn thấy khiên cưỡng.

Nếu đã không có liên hệ với quá khứ, chẳng lẽ đây là lời dự báo cho tương lai? Lâm Thu Thạch nhớ đến mười hai cánh cửa đen kịt, dự cảm không lành mỗi lúc một dâng trào.

Không tìm được đáp án, Lâm Thu Thạch lên giường nằm, bắt đầu nhìn trần nhà đăm đăm.

Gần đây cậu định nghỉ việc về quê, nhưng đột nhiên xảy ra một mớ rắc rối khiến mọi kế hoạch bị đảo lộn.

Những sự việc xảy ra ở thế giới kia hoàn toàn vượt quá tầm hiểu biết của cậu, có thể nói không cách gì dùng kiến thức thông thường để giải thích. Cậu nhất thời lại không tìm được manh mối, chỉ thấy đầu óc hỗn loạn rối rắm.

Cứ thế nghĩ mãi nghĩ mãi, Lâm Thu Thạch chìm dần vào giấc ngủ. Chất lượng giấc ngủ của cậu thuộc loại bình thường. Trong phòng hề có tiếng động gì cậu có thể tỉnh ngay lập tức. Lâm Thu Thạch mơ mơ màng màng, nghe thấy một tiếng động nhỏ. Cậu tưởng rằng âm thanh này do Hạt Dẻ tạo ra, nên ú ớ kêu lên: “Hạt Dẻ à...”

Không có tiếng đáp.

Tiếng động lạ biến mất, nhưng mũi Lâm Thu Thạch bắt đầu ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt. Mùi thơm này khá đặc biệt, hơi giống như mùi băng tuyết, cùng lúc đó, dù chưa mở mắt, cậu cảm thấy rõ ràng có một ánh mắt đang nhìn mình.

Đây là một cảm giác rất khó tả, Lâm Thu Thạch tuy nhắm mắt, nhưng vẫn cảm giác được có người đang quan sát mình. Ánh mắt ấy cực kỳ nóng bỏng, khiến Lâm Thu Thạch đã sắp thiếp đi vẫn cảm thấy sau lưng nổi lên từng đợt da gà.

... Trong phòng ngủ có người. Ý thức Lâm Thu Thạch dần dần tỉnh táo, và cậu càng khẳng định chắc chắn điều này.

“Sao dễ tỉnh quá vậy.” Một giọng đàn ông xa lạ đột nhiên cất lên. Nơi phát ra tiếng gần trong gang tấc, hơi thở nóng rẫy của kẻ lạ ập vào tai Lâm Thu Thạch.

Bị phát hiện là vờ ngủ rồi. Lâm Thu Thạch đành mở mắt.

Trong phòng không có đèn, dựa vào ánh trăng, Lâm Thu Thạch cố gắng lắm mới nhìn thấy tướng mạo kẻ mới đến. Đó là một người đàn ông vô cùng thanh tú, tuy rất xinh đẹp, nhưng không ẻo lả chút nào. Kẻ lạ khẽ nghiêng đầu, nhìn Lâm Thu Thạch cười nhẹ. Con người màu đen hòa vào màn đêm tăm tối khiến cho Lâm Thu Thạch không cách nào đoán ra cảm xúc của hắn vào lúc này.

“Tỉnh rồi à?” Người kia dùng ngón tay khẽ quét qua môi Lâm Thu Thạch. Ngón tay hắn rất lạnh, không hề giống với thân nhiệt con người, nhưng lại rất dễ chịu, tựa như áp miếng bảo thạch lên da.

Lâm Thu Thạch né qua một bên theo phản xạ, nhưng người kia đi trước một bước nắm chặt cổ tay cậu. Người này rất khỏe, bàn tay hắn cứng như gọng kìm sắt, thậm chí Lâm Thu Thạch chỉ hơi vùng vẫy đã cảm thấy cổ tay đau nhức. Dường như người kia chỉ cần hơi dùng lực, cũng đủ khiến tay cậu gãy lìa.

“Anh là ai?” Lâm Thu Thạch nói: “Như thế này là xâm nhập gia cư bất hợp pháp...”

Người kia nghe vậy bật cười, hắn từ từ ghé lại gần, cẩn thận quan sát Lâm Thu Thạch, sau đó nói như rót mật bên tai: “Đáng yêu y như tôi tưởng tượng.”

Lâm Thu Thạch nghe câu này mà nổi hết cả gai ốc.

Đúng vào lúc cậu cho rằng kẻ lạ mặt sẽ làm việc gì đó cực kỳ quá trớn, thì hắn buông tay, sau đó tiện thể bật đèn.

Ánh sáng tràn ngập căn phòng, đồng thời xua tan sự đáng sợ bí hiểm mà bóng đêm mang lại. Cuối cùng Lâm Thu Thạch đã có thể nhìn rõ người đó.

Người đàn ông này thậm chí còn đẹp hơn trong tưởng tượng của Lâm Thu Thạch, tuy nhiên đó là một kẻ hoàn toàn xa lạ. Hai mắt chạm nhau,

người kia nhận ra sự cảnh giác và đôi chút hoảng hốt trong cái nhìn của Lâm Thu Thạch, bèn bật cười, hắn đưa tay ra, dịu dàng nói: “Chào mừng đến với thế giới của những cánh cửa.”

Lâm Thu Thạch không bắt lại bàn tay đó, mặt đầy vẻ nghi ngờ: “Anh là ai? Tại sao lại đột nhập nhà tôi?”

Người đàn ông không quan tâm tới thái độ lạnh lùng của Lâm Thu Thạch, hắn nói: “Xin chào, Lâm Thu Thạch. Tôi tên Nguyễn Nam Chúc, tôi biết anh có rất nhiều câu hỏi, nhưng hiện giờ tôi không cách nào trả lời hết được.”

Lâm Thu Thạch mím môi, nét mặt hiện lên chút cố chấp bướng bỉnh.

Nguyễn Nam Chúc đưa tay nhìn đồng hồ “Anh có mười phút để mặc quần áo, sau đó tôi sẽ đưa anh tới một nơi.”

Lâm Thu Thạch đang định mở miệng đã bị Nguyễn Nam Chúc cắt ngang. Người đàn ông này xinh đẹp đến nỗi nhìn chẳng có chút uy hiếp nào, nhưng có thể gây áp lực vô hình cho kẻ đối diện. Hắn khẽ mỉm cười, làm cho Lâm Thu Thạch cảm thấy căng thẳng: “Anh không có quyền từ chối.”

Lâm Thu Thạch tỏ ra bất đắc dĩ. Ban nãy cậu đã thử độ sức với Nguyễn Nam Chúc, biết rằng tỷ lệ chiến thắng của cậu khi đối đầu trực diện là số không tròn trĩnh.

Bầu không khí dần đông đặc lại, trong khi Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ có nên nghe theo mệnh lệnh của kẻ lạ mặt này không, thì chú mèo Hạt Dẻ vốn dĩ đang nằm ở phòng khách đột nhiên xuất hiện trong phòng ngủ, nó kêu meo meo liên hồi, dụi đầu vào bắp chân Nguyễn Nam Chúc.

Một Nguyễn Nam Chúc mạnh mẽ, đáng sợ đột nhiên biến mất, hắn cúi xuống ôm lấy Hạt Dẻ, gãi cằm nó một cách thành thạo: “Anh còn nuôi cả mèo?”

Lâm Thu Thạch: “Ừm... anh...” Cậu định hỏi Nguyễn Nam Chúc có vai trò gì trong chuyện này, nhưng lời tới miệng lại thu về, chắc hẳn Nguyễn Nam Chúc sẽ không trả lời đúng câu hỏi. Chợt nghĩ ra một ý, Lâm Thu Thạch ngần ngừ nói: “Anh có quan hệ gì với Nguyễn Bạch Khiết?”

Họ Nguyễn là một họ hiếm gặp, huống hồ người này vừa nói một câu, chào mừng cậu đến với thế giới của những cánh cửa, rõ ràng ý chỉ mười

hai cánh cửa sắt.

Nguyễn Nam Chúc không trả lời: “Anh còn bảy phút.”

Lâm Thu Thạch bó tay toàn tập, nghĩ thầm kẻ này tuy xinh đẹp mà tính tình cứng hơn cả đá. Coi như mình đen đui vậy. Lâm Thu Thạch bắt đầu mặc quần áo. Cũng may đang là mùa hè, mặc quần áo chỉ vài phút là xong.

Bảy phút sau, hai người bắt đầu xuống tầng.

Trước khi rời khỏi căn hộ, Lâm Thu Thạch quan sát kỹ khóa cửa với vẻ hoài nghi. Khóa cửa vẫn còn nguyên, không hề có dấu vết chứng tỏ bị ngoại lực tác động.

Dường như Nguyễn Nam Chúc đoán được suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, khoát tay chỉ: “Tôi vào từ cửa sổ.”

Lâm Thu Thạch: “... Ha ha, anh đùa có duyên quá.” Căn hộ Lâm Thu Thạch nằm ở tầng mười sáu, bên ngoài không có lấy một vật bám víu, Nguyễn Nam Chúc sao có thể vào từ cửa sổ?

Thấy Lâm Thu Thạch không tin, Nguyễn Nam Chúc cũng không giải thích thêm, quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch vừa theo gót hắn vừa lăm bằm, đột nhập nhà riêng là phạm pháp đó anh hai.

Nguyễn Nam Chúc: “Anh muốn thử báo cảnh sát không?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Cả hai xuống hầm gửi xe của khu chung cư. Họ tiến đến một chiếc xe, không ngờ bên trong còn có người khác, đang ngồi trên ghế lái. Người này dường như sắp ngủ gục.

Nguyễn Nam Chúc lấy tay gõ vào cửa kính: “Trình Thiên Lý.”

Thiếu niên tên Trình Thiên Lý giật mình tỉnh giấc, dụi mắt nói: “Anh Nguyễn, xong sớm vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đi thôi.”

Trình Thiên Lý ừm một tiếng, quay sang quan sát Lâm Thu Thạch: “Quả là dễ thương thật.”

Lâm Thu Thạch: “...” Bị một cậu nhóc mười mấy tuổi khen dễ thương, cậu thật sự không thấy vui chút nào. Nói thẳng ra, nếu không vì

Nguyễn Nam Chúc nhắc đến cửa, cậu còn tưởng đám này là băng đảng bắt cóc hay gì đó.

Bị Trình Thiên Lý sẫm soi, Lâm Thu Thạch cũng soi lại. Cậu bé này trạc mười sáu, mười bảy tuổi, đang vỡ giọng, khuôn mặt còn phảng phất nét ngây thơ.

Quan sát tới đây, Lâm Thu Thạch đột nhiên bật người khỏi ghế, cậu nghĩ ra một vấn đề quan trọng...

Nguyễn Nam Chúc thấy Lâm Thu Thạch có vẻ căng thẳng, bèn hỏi: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch: “Xin làm phiền xú, cậu bạn này của anh mấy tuổi vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “?”

Trình Thiên Lý ở phía trước nói: “Mười sáu.” Nó tưởng Lâm Thu Thạch khen mình trông chừng chắc hơn tuổi, đang phồng mũi, ai dè Lâm Thu Thạch thì thẫn: “Mười sáu... thì chưa có bằng lái đâu nhỉ?”

Trình Thiên Lý: “...” Không hổ danh là người đàn ông mà anh Nguyễn xem trọng, tư duy không giống người bình thường cho lắm.

Nguyễn Nam Chúc bật cười, nói: “Tôi từng gặp rất nhiều người, anh là người đầu tiên hỏi câu đó.”

Lâm Thu Thạch: “Tóm lại có bằng lái không? Ban nãy tôi vừa thấy một người chết vì tai nạn ô tô. Hay để tôi lái cho? Tay lái khá lẹa đấy.”

Không khí trong xe chìm vào im lặng khó tả.

Trình Thiên Lý thở dài thườn thượt, nói, chú hai đừng lo, cháu lái ba năm nay rồi, không gặp cảnh sát không sao đâu...

Ai ngờ vừa ra khỏi cổng chung cư, đã thấy một chốt cảnh sát đang kiểm tra tài xế say rượu.

Trình Thiên Lý tắc lưỡi: “Khốn kiếp!”

Lâm Thu Thạch: Đấy tôi đã nói mà mấy người có chịu nghe đâu!

Trình Thiên Lý mau lẹ đổi chỗ cho Nguyễn Nam Chúc, thân là lão đại lại phải đích thân lái xe. Hừ. Trình Thiên Lý quay sang lườm Lâm Thu Thạch một cái.

Mặt Lâm Thu Thạch đầy oan ức, nghĩ thầm tôi chỉ nói cho vui miệng thế thôi, ai ngờ nó linh đến vậy.

Chương 16

Các thành viên

Rời khỏi chung cư, chiếc xe lao đi vun vút.

Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý ngồi ở ghế sau, hầu như không nói chuyện mấy, không khí trên xe vô cùng yên lặng. Mãi tới khi xe chuyển hướng lên đường cao tốc, Lâm Thu Thạch nhìn không nổi mới hỏi một câu: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Em còn tưởng anh sẽ không hỏi cơ đấy.” Trình Thiên Lý nói.

Lâm Thu Thạch: “Tôi hỏi mấy người sẽ nói chắc?”

Trình Thiên Lý: “Chắc chắn là không rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Mấy người giỏi đấy.

Nửa tiếng sau, xe dừng trước một biệt thự ở ngoại ô.

Lâm Thu Thạch mở cửa bước ra ngoài, quan sát tòa kiến trúc trước mặt. Căn biệt thự trông khá đồ sộ, xung quanh không một bóng người, chẳng rõ là ai bỏ công xây dựng tòa nhà hoành tráng như này giữa nơi đông không đông quạnh.

Bao quanh biệt thự là cây cối xanh um, đứng ở trước cửa đã nghe tiếng côn trùng kêu rả rích.

Nguyễn Nam Chúc đỗ xe xong, cả ba người men theo con đường nhỏ đi vào. Lâm Thu Thạch lấy điện thoại ra xem thử: Một giờ sáng. Có lẽ vì ở đây quá hẻo lánh nên sóng yếu, biệt thự chỉ có một con đường nối liền với thế giới bên ngoài.

Nguyễn Nam Chúc đi trước dẫn đầu, đến cổng biệt thự, hắn giơ tay đẩy một cái, cửa không khóa.

Lâm Thu Thạch đi vào bên trong, phát hiện khuôn viên biệt thự đèn đuốc sáng rực, trong phòng khách tầng trệt có ba người ngồi sẵn, dường như đang thảo luận chuyện gì đó. Trong ba người có hai nam một nữ, thấy cậu đến, tất cả đều nhìn với vẻ tò mò.

“Anh Nguyễn” Một người trong bọn cất tiếng chào Nguyễn Nam Chúc, thái độ vô cùng cung kính: “Anh đã về”

Nguyễn Nam Chúc khẽ gật đầu, tìm đại một chiếc sofa ngồi xuống, khoát tay ra hiệu cho Lâm Thu Thạch ngồi bên cạnh. Lâm Thu Thạch do dự giây lát, cuối cùng làm theo lời hắn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh vừa từ cửa ra ngoài phải không?” Hắn giơ tay: “Giấy đâu?”

Lâm Thu Thạch hơi khựng lại, không ngờ Nguyễn Nam Chúc thẳng thừng đến vậy, không một chút rào trước đón sau, hắn hỏi ngay đầu mỗi quan trọng nhất: mảnh giấy.

“Anh có cảm thấy nên giải thích tình huống cho tôi nghe trước không?” Lâm Thu Thạch nói: “Bỗng nhiên đột nhập vào nhà tôi, đưa tôi tới đây, một câu không nói đã đòi hỏi này nọ?”

Nguyễn Nam Chúc bảo: “Thiên Lý, em giải thích đi.”

Trình Thiên Lý nhún vai, tỏ vẻ miễn cưỡng nhồm dậy, gõ gõ một lát trên chiếc laptop trước mặt, xong xuôi nó đưa máy sang cho Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu ra sao nhưng vẫn đón lấy chiếc laptop, thấy trên màn hình mở sẵn tám, chín trang web: “Gì đây?”

Trình Thiên Lý: “Xem đi.”

Lâm Thu Thạch di chuột, lướt qua các trang mạng, nhận thấy tất cả đều hiển thị tin tức về những cái chết ngoài ý muốn xảy ra hôm qua. Một trong các tin tức đó vô cùng quen thuộc với Lâm Thu Thạch, chính là vụ tài xế lái quá tốc độ đâm vào dải phân cách dẫn đến tử vong tại chỗ. Khi nhìn tên họ nạn nhân và hình chụp, Lâm Thu Thạch cuối cùng đã hiểu ra ý của Trình Thiên Lý.

Tất cả những người đã chết này, chính là đồng đội của Lâm Thu Thạch trong cánh cửa. Tất cả bọn họ gần như đều mất mạng vào đêm qua, dù cho cách thức khác nhau, có người tự sát, cũng có kẻ bị giết chết.

Lâm Thu Thạch: “... Chết trong cánh cửa, thì ở thế giới thực cũng sẽ chết?”

Trình Thiên Lý gật đầu: “Em cho anh biết trước chuyện này, để anh chuẩn bị tâm lý. Thế giới trong cánh cửa không phải trò chơi, cũng không

phải ác mộng, gặp sự cố trong cánh cửa thì thể xác ngoài đời thực cũng tiêu tùng.”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi biết rồi, vậy rốt cuộc cánh cửa đó là cái gì?”

“Rất khó dùng khoa học để giải thích cho rõ ràng, vốn dĩ đó là một hiện tượng đi ngược quan niệm thông thường.” Trình Thiên Lý liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc một cái: “Anh vừa từ cửa ra ngoài, nên mau chóng đưa mảnh giấy nhật được ở đó cho bọn em, thứ ấy rất quan trọng.”

Lâm Thu Thạch: “Mảnh giấy đó tôi không mang theo đâu.”

“Không sao, anh nhớ trên đó viết gì không?” Trình Thiên Lý hỏi.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, sau một giây lưỡng lự, đối diện với tất cả ánh nhìn, cậu nói ra nội dung trên tờ giấy: *Con chim nhà Fitcher*.

“Tra đi.” Nguyễn Nam Chúc vừa hạ lệnh, tất cả những người khác mau mắn bắt tay vào việc ngay.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của họ, Lâm Thu Thạch đâm xoắn xuýt theo, nói: “Rốt cuộc là chuyện gì, tôi chưa hiểu...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Gần đây xung quanh anh có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?” Hấn nói trong khi vẫn nhìn điện thoại: “Những thứ giống như đi ền báo gì đó.”

Lâm Thu Thạch: “Đi ền báo?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phải, đi ền báo.” Hấn giải thích: “Ví dụ trông thấy những thứ chưa từng thấy trước đây, những chi tiết nhỏ vượt ngoài dự liệu, hoặc là...”, nói đến đây, hấn ngưng một lát, “thứ cứng không cho bẻ?”

Lâm Thu Thạch: “Có có có, con mèo nhà tôi bỗng dưng không cho bế nữa, anh thấy vụ này có cách thay đổi không?”

Trình Thiên Lý: “Hết thuốc chữa rồi, chia tay đi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc liếc Trình Thiên Lý một cái, cậu bé vội vàng giả vờ chăm chú vào công việc. Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh sắp chết rồi.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra: “Hả?? Nghĩa là sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bốn chữ đó có nghĩa là như thế.” Hấn chậm rãi nói thêm: “Nhưng nếu anh vượt qua được mười hai cánh cửa, thì có thể

sống tiếp, khi đó anh sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của cửa.”

Lâm Thu Thạch: “Sự khống chế của cửa?” Cậu bỗng cảm thấy mình như nhân vật trong chương trình *Mười vạn câu hỏi vì sao*, có vô số vấn đề cùng lúc ập vào đầu, nhưng cậu không dám hỏi tất cả, bởi vì Nguyễn Nam Chúc chắc chắn không phải loại người giỏi nhẩn nại.

Quả nhiên, Nguyễn Nam Chúc nói: “Không cần gấp gáp, anh vẫn còn thời gian một tuần để từ từ hiểu rõ mọi việc, và tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Trình Thiên Lý, giao cho em nhé.”

Trình Thiên Lý: “Em xin thề trước giờ em ghét nhất là tiết mục tiếp đãi người mới.”

Lâm Thu Thạch: “...” Thiệt thòi cho nhóc quá ha.

“Cho tôi hỏi câu cuối được không?” Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, cảm thấy trước mắt đây là câu hỏi quan trọng nhất.

“Câu gì?” Trình Thiên Lý nói.

“Ừm... Nguyễn Bạch Khiết là gì của mấy người?” Lâm Thu Thạch nói: “Chắc chắn cô ấy có liên quan tới chuyện này đúng không?”

Phòng khách chìm vào một sự im lặng kỳ quặc, mặt Trình Thiên Lý trở nên quái dị. Lâm Thu Thạch nhìn một lúc mới nhận ra nó đang cố nhin cười.

“Sau này anh sẽ biết.” Nguyễn Nam Chúc dịu giọng: “Đừng gấp.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao bọn này phản ứng khó hiểu thế nhỉ.

Trong lúc ba người nói chuyện, những người khác đã tìm ra một số tư liệu liên quan đến *Con chim nhà Fitcher*.

Sau khi nghe họ tóm lược thông tin, Nguyễn Nam Chúc tuyên bố: “Trình Thiên Lý, cho anh ta làm quen với mọi người một chút, anh có việc phải ra ngoài.”

Trình Thiên Lý: “Vâng.”

Nguyễn Nam Chúc nói xong liền bỏ đi, chẳng mấy chốc từ bên ngoài vang lên tiếng động cơ nổ máy.

Còn lại Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. Cuối cùng Trình Thiên Lý đứng dậy, nói: “Để em giới thiệu nhé, đây là Lư

Diễm Tuyết, cô gái duy nhất trong nhóm chúng ta, gan góc đàn ông còn phải chào thua, tính cách thô bỉ đàn ông lạy bằng cù.”

Lư Diễm Tuyết: “Mẹ kiếp, có biết nói tiếng người không vậy nhóc?”

Trình Thiên Lý không phản ứng, lại giới thiệu tiếp hai người còn lại: “Trần Phi, Dịch Mạn Mạn. Trần Phi là người đeo kính, anh còn lại tên Dịch Mạn Mạn, người này rất nhiều sự, nói chuyện cực nhảm nhí, tốt nhất tránh xa anh ta ra một chút.”

Trần Phi gật đầu chào hỏi với Lâm Thu Thạch, Dịch Mạn Mạn thì nói: “Trình Thiên Lý, nhóc lại ngứa da đấy hả?”

“Đây là Lâm Thu Thạch, các anh đều biết rồi phải không.” Trình Thiên Lý nói: “Là người anh Nguyễn đưa về”

Từ thái độ cho thấy ba người đều khá thân thiện, nhưng họ không nói nhiều, rõ ràng không muốn giao lưu, hay thân thiết hơn với Lâm Thu Thạch.

Trình Thiên Lý dường như nhìn ra suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, bèn ôn tồn giải thích: “Đừng trách họ không nồng nhiệt, mọi người đâu biết anh có thể sống sót bao lâu, lãng phí tình cảm với một người sắp chết là việc đau khổ lắm.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nhóc giải thích kiểu đó sẽ làm anh đây dễ chịu hơn hả. Không biết sống được bao lâu nghĩa là sao?

“Ít nhất hãy gắng sống sót trong cánh cửa tới nhé.” Trình Thiên Lý nói: “Lần này anh Nguyễn sẽ cùng anh vào cửa, nên chắc không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Lâm Thu Thạch: “VẬY CÒN NGUYỄN BẠCH KHIẾT...”

Trình Thiên Lý: “Anh đói chưa? Có muốn ăn gì không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Bể lái còn gượng lắm nhóc ời.

Dĩ nhiên là Lâm Thu Thạch không đói. Nửa đêm bị gọi dậy nên giờ ngủ lại cũng không nổi, đành ngẩn ngơ nhìn bọn họ làm việc. Dường như cả nhóm đang tìm kiếm tư liệu liên quan đến *Con chim nhà Fitcher*. Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là tên của một câu chuyện cổ tích, vậy mà họ như định xới tung ba tấc đất, quyết tìm bằng được tất cả mọi đầu mối mới thôi. Trần Phi và Dịch Mạn Mạn còn bàn nhau sáng mai tới thư viện một chuyến.

Trình Thiên Lý bảo Lâm Thu Thạch rảnh quá thì có thể lên tầng ngủ một giấc. Phòng ốc đều chuẩn bị chu đáo cả rồi, phòng trong cùng phía bên phải, có cả máy tính các loại, Lâm Thu Thạch chán quá không biết làm gì thì có thể chơi game.

Lâm Thu Thạch: "... Vậy tôi đi ngủ đây."

Trình Thiên Lý: "Chúc ngủ ngon."

Lâm Thu Thạch đi lên tầng, vừa rẽ phải thì thấy bóng ai đang đứng ở cuối hành lang. Cậu tưởng đó là một người sống trong biệt thự, định đến chào hỏi, ai ngờ khi nhìn rõ khuôn mặt kẻ đó, Lâm Thu Thạch không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Trình Thiên Lý vốn dĩ đang ở dưới tầng vậy mà giờ xuất hiện trước mặt cậu, lại còn bình thản lạnh lùng đi về phía cậu.

"Trình Thiên Lý?" Lâm Thu Thạch khẽ lùi một bước: "Sao nhóc lại ở đây?"

Người này mang ánh mắt lạnh giá, khí chất khác hẳn Trình Thiên Lý. Nghe Lâm Thu Thạch gọi, cậu ta lãnh đạm nói: "Tôi không phải Trình Thiên Lý."

Lâm Thu Thạch: "Vậy cậu là ai?"

Người kia nói: "Là anh trai nó."

Lâm Thu Thạch: "Hả?"

Người kia nói: "Trình Nhất Tà."

Lâm Thu Thạch im lặng. Cậu không nói gì vội quay lưng chạy xuống tầng một, lúc này Trình Thiên Lý đích thực vẫn ngồi trong phòng khách tám chuyện với Lữ Diễm Tuyết. Thấy Lâm Thu Thạch quay trở lại, nó nheo mắt hỏi: "Sao vậy?"

Lâm Thu Thạch: "Nhóc có anh trai sinh đôi à nhóc?"

Trình Thiên Lý: "Ừ, đúng, suýt nữa thì quên."

Lâm Thu Thạch: "... Anh trai mà cũng quên được à? Với lại ai đặt tên cho hai đứa tụi bay mà khét thế, Nhất Tiết Thiên Lý, nước bắn vọt dầm^[8]?"

Chương 17

Nội tình

Có lẽ từng có rất nhiều người phản nản về tên của hai anh em nhà này, cho nên Lâm Thu Thạch còn chưa mở miệng thì Trình Thiên Lý đã rào trước: “Em biết anh định nói gì, cấm không được hé mồm!!”

Lâm Thu Thạch khoát tay: “Được được.”

“Đây là anh trai song sinh của em.” Trình Thiên Lý nói: “Tính cách anh ấy hơi dị, tốt nhất cứ mặc kệ anh ấy, tránh xa ra chút càng tốt.”

Trình Nhất Tà nghe em trai nói vậy cũng không tức giận, chỉ ngẩng lên liếc Trình Thiên Lý một cái vô thưởng vô phạt. Trình Thiên Lý vội cười xòa: “Ha ha, em đùa mà anh.”

Cặp song sinh này ăn mặc không giống nhau, kiểu tóc cũng hơi khác, nhưng mặt mũi thì như một khuôn đúc ra, tạm thời Lâm Thu Thạch vẫn chưa tìm ra điểm khác biệt nào.

Cậu chào tạm biệt Trình Thiên Lý lần nữa rồi trở lên tầng. Lần này Lâm Thu Thạch hết sức cẩn trọng, sợ cuối con đường lại xuất hiện anh trai sinh ba gì đó.

Dĩ nhiên, anh em sinh ba thì hơi quá. Lần này Lâm Thu Thạch bình an vô sự đi vào căn phòng Trình Thiên Lý chuẩn bị trước cho mình. Trên cửa phòng còn treo một tấm bảng, viết tên của Lâm Thu Thạch trên đó, như sợ cậu đi lộn chỗ.

Căn phòng được bài trí rất đẹp, ở giữa phòng là một chiếc giường mềm mại, gần đó để máy tính, vị trí sát cửa sổ đặt chiếc bàn nhỏ, bên trên có đồ ăn vặt và hoa quả.

Lâm Thu Thạch mở máy tính lên, tìm kiếm những tin tức mà ban nãy Trình Thiên Lý đưa cho mình xem. Lần này cậu tìm thấy một tấm ảnh, mà từ đó nhận ra một điểm bất hợp lý.

Đó là một mẫu tin tức nói về người phụ nữ họ Vương nhảy cầu tự sát, quá trình này được những người qua đường quay lại.

Đoạn video mới được tung lên ít lâu, vẫn chưa bị cắt xén, nên Lâm Thu Thạch có thể xem hết quá trình từ đầu đến cuối.

Kỳ thực trong số các đồng đội lần trước, Lâm Thu Thạch chỉ còn nhớ trang phục của Trương Tử Song và Vương Tiêu Y. Bởi đồ họ mặc tương đối đặc biệt, một người mặc đồng phục, một người mặc đồ cosplay.

Video có chất lượng rất tốt. Lâm Thu Thạch chụp lại khuôn mặt của người phụ nữ, phóng to hết cỡ, nhận thấy nét mặt người này như đang hồ nghi đi đâu gì đó.

Cô gái mặc đồ giống Vương Tiêu Y, lại có khuôn mặt khác hẳn. Vương Tiêu Y mà Lâm Thu Thạch gặp trong cửa trông rất bình thường, còn cô gái này cực kỳ xinh đẹp.

Sao lại có sự khác biệt này? Lâm Thu Thạch rất lấy làm lạ, đi đâu khó hiểu nhất là cậu cảm thấy dù dáng vẻ khác nhau, nhưng cô gái này đích thị là Vương Tiêu Y.

Đoạn cuối video, cô gái bỏ qua lời khuyên ngăn của tất cả mọi người, giậm chân, nhảy xuống. Người quay video rất có tâm còn thêm một dòng miêu tả vào video nói rằng đã tìm thấy thi thể, người chết là sinh viên năm nhất trường Đại học XX, đáng lẽ hôm nay tham dự một lễ hội truyện tranh, không hiểu sao đột nhiên mất tích, cuối cùng xuất hiện trên cây cầu ở rất xa so với địa điểm lễ hội. Về nguyên nhân tự sát, trước mắt cảnh sát vẫn đang đi điều tra...

Chuyện này thật kỳ quái. Bọn Trình Thiên Lý rõ ràng cố ý giấu riêng mẫu tin này. Lâm Thu Thạch nhíu mày, định tìm kiếm thêm thông tin liên quan. Đáng tiếc là các vụ tai nạn còn lại không có ảnh chụp rõ mặt nạn nhân, chỉ có quần áo là giống với những người đã chết trong cửa.

Chuyện này là sao, Lâm Thu Thạch nằm xuống giường, chìm vào suy nghĩ. Bọn Trình Thiên Lý đang giấu giếm đi đâu gì...

Từ đó tới sáng, Lâm Thu Thạch không ngủ thêm được chút nào, sớm tinh mơ hôm sau đã tỉnh giấc.

Hơn sáu giờ, cậu xuống tầng trệt, thấy Trình Thiên Lý ngủ ở đó, bên cạnh có một chú chó đang nằm. Con chó này có bờ mông tròn lẳn như một ổ sandwich, thuộc giống corgi Wales.

“Ở đây còn nuôi chó à?” Lâm Thu Thạch lấy làm lạ.

Ai ngờ Trình Thiên Lý lạnh lùng ngẩng lên nhìn cậu một cái, chẳng buồn đáp. Lúc ấy Lâm Thu Thạch mới nhận ra người này đâu phải Trình Thiên Lý, mà là Trình Nhất Tạ, anh trai của Trình Thiên Lý.

Thôi được, cậu lại sai nữa được chưa, Lâm Thu Thạch cảm thấy bó tay.

Mùa hè trời mau sáng, khoảng sáu giờ, căn biệt thự đã nhộn nhịp người đi tới đi lui.

Lâm Thu Thạch nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ ô tô, một lát sau Nguyễn Nam Chúc đi vào, thấy Lâm Thu Thạch ngẩn ngẫn ra trong phòng khách bèn hỏi: “Dậy sớm thế?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi hơi đói.”

Nguyễn Nam Chúc: “Trình Nhất Tạ, em nấu cơm nhé.”

Từ hôm qua đến giờ Trình Nhất Tạ đối với ai cũng lạnh nhạt, vậy mà nghe Nguyễn Nam Chúc nói liền vội đứng bật dậy, đi vào nhà bếp.

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc khâm phục. Xem ra địa vị của Nguyễn Nam Chúc trong nhóm này không phải tầm thường. Nguyễn Nam Chúc ngẩn xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch: “Biết được những gì rồi?”

Lâm Thu Thạch: “Không nhiều. Tại sao các người lại đưa tôi tới đây?”

Nguyễn Nam Chúc lấy một điều thuốc từ trong túi: “Không ngại chứ?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu ra hiệu cứ tự nhiên.

Nguyễn Nam Chúc châm thuốc: “Bởi vì tôi định lần tới sẽ cùng anh qua cửa.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra: “Vào chung cũng được hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Dĩ nhiên là được, anh nghĩ Hùng Tất và Tiểu Kha tại sao quen nhau? Hai người đó thuộc hàng lão tướng đấy.”

Lâm Thu Thạch: “... Khoan đã, Hùng Tất và Tiểu Kha?” Kết hợp với tình huống khác thường vừa khám phá đêm qua, một ý tưởng bỗng xuất hiện trong đầu Lâm Thu Thạch. Cậu trợn mắt như không thể tin được: “Bạch, Bạch Khiết?”

Nguyễn Nam Chúc phả ra một luồng khói: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch: “Má!! Tôi không tin!!”

Nguyễn Nam Chúc: “Có gì mà không tin, phụ nữ cao mét tám thì anh tin?”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng tại sao vào cửa anh lại biến thành nữ?”

Nguyễn Nam Chúc đính chính: “Không phải biến thành nữ, mà là giả nữ thôi.”

Lâm Thu Thạch: “... Chẳng trách ngực phẳng dữ vậy.”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Phần dưới của tôi còn khá là bự đó.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nụ cười của người này quả có vài nét của Nguyễn Bạch Khiết. Đáng lẽ cậu nên đoán ra từ đầu, làm gì có cô gái nào cao như vậy, mặc dù khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Thành thực mà nói, nếu Nguyễn Nam Chúc giả gái thì nhan sắc chẳng kém Nguyễn Bạch Khiết là bao.

“Tại sao anh phải giả gái vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc: “Sở thích cá nhân.”

Bó tay.

Nguyễn Nam Chúc: “Làm phụ nữ có lợi hơn đàn ông một chút.” Hắn cười cười: “Ít nhất khỏi cần kiêng gổ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Đúng là thế thật.

“Sau mỗi cánh cửa đầu sẽ có đầu mỗi về cánh cửa tiếp theo.” Nguyễn Nam Chúc hút xong liều thuốc, bèn dập tắt đóm lửa. “Cửa tiếp theo của anh, chính là *Con chim nhà Fitcher*.”

Con chim nhà Fitcher, một câu chuyện cổ tích không vui tí nào, Lâm Thu Thạch nhú mày.

Nguyễn Nam Chúc rút từ trong áo ra một vật, đưa cho Lâm Thu Thạch: “Đây là manh mối của cánh cửa anh vừa rời khỏi.”

Lâm Thu Thạch nhận lấy, trên tay cậu là một mảnh giấy, nội dung bên trên hơi khác với mẫu giấy của cậu: “Một người không vào miếu, hai người không xem giếng, ba người không khiêng cây, một mình đừng tựa lan can.”

Vào miếu, xem giếng, khiêng cây, đều trùng hợp với những nhiệm vụ phát sinh trong cánh cửa. Lúc bấy giờ Lâm Thu Thạch mới hiểu tại sao hồi đó Nguyễn Bạch Khiết có thể đoán biết trước mọi chuyện.

“Nhưng tại sao chỉ có một mình anh vào đó?” Lâm Thu Thạch nói.

“Chuyện dài lắm.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Sau này có thời gian sẽ giải thích với anh sau. Nói chung mọi người sống trong biệt thự đều như nhau, đều phải vượt cửa, nên sẽ giúp đỡ lẫn nhau.”

Đúng lúc này Trình Nhất Tạ mang bữa sáng ra, để lên bàn: “Anh Nguyễn, ăn sáng đi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nào, ăn chút gì đi.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Tay nghề Trình Nhất Tạ không tệ, bữa sáng có cháo, lại thêm hai món xào. Trong lúc ba người đang ăn, những thành viên khác cũng lần lượt xuống tầng. Lâm Thu Thạch trong thời gian ngắn tiếp nhận quá nhiều thông tin, nhất thời khó mà tiêu hóa hết. Vậy nên suốt bữa sáng cậu chỉ im lặng ăn, không hỏi han gì thêm.

Trình Thiên Lý vừa xuống tầng trệt, để ý thấy Lâm Thu Thạch đang im lặng, nó liền bày tỏ sự cảm động: “Lâu lắm rồi mới thấy một người mới vững vàng như vậy, mấy người trước không những thuộc dạng mười vạn câu hỏi vì sao, mà còn lờ lộn như chó bị giẫm đuôi...”

Lâm Thu Thạch: “... Trong biệt thự này còn có người khác nữa à?”

Trình Thiên Lý: “Có hai người nữa, đều đang trong cửa rồi, ai biết họ có ra được không.” Nó ăn một miếng cháo anh trai làm, lâu bầu than thở: “Thêm một tẹo đường nữa có phải ngon không.”

Trình Nhất Tạ nghe vậy lạnh lùng liếc em trai.

Trình Thiên Lý vội làm động tác kéo khóa miệng.

Cặp song sinh này ngộ ghê. Lâm Thu Thạch đang nghĩ, chợt nghe Trình Thiên Lý nói: “Chắc sang tuần là anh phải vào cửa rồi đấy. Nhưng đừng lo quá, đến khi đó anh Nguyễn sẽ vào cùng, có lẽ không có vấn đề gì đâu.”

Lâm Thu Thạch quay sang Nguyễn Nam Chúc, lặng lẽ thở dài. Lâm Thu Thạch thầm nghĩ, thật không thể tưởng tượng Nguyễn Nam Chúc vào

cửa lại trở thành cô gái như vậy. Lâm Thu Thạch hỏi: “Phải rồi, diện mạo của tôi khi vào cửa sẽ khác so với thực tại đúng không?”

Trình Thiên Lý: “Đúng vậy, vào trong đó em bị chìm vãi.”

Trình Nhất Tạ: “Ở ngoài này cũng có đẹp để gì đâu.”

Trình Thiên Lý: “...”

“Vậy ở trong cửa tôi trông như thế nào?” Lâm Thu Thạch tò mò.

Nguyễn Nam Chúc đưa nốt miếng cuối cùng lên miệng: “Lần tới vào anh tự soi gương là biết.”

Đúng, Lâm Thu Thạch nghĩ, nói thật chí phải.

“Chuẩn bị dấn đi.” Nguyễn Nam Chúc cất lời: “Cửa *Con chim nhà Fitcher* chắc không quá khó, thường lần đầu tiên vào cửa sẽ không khó, chỉ cần lấy được gợi ý thì cứ thế mà triển thôi.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy sao lần trước tôi lại thấy khó quá chừng?”

“Bởi vì ở đó có ba người kỳ cựu.” Nguyễn Nam Chúc: “Ngoại trừ tôi, Hùng Tất và Tiểu Kha cũng là hai người kinh nghiệm đầy mình.” Hắn dùng khăn nhẹ nhàng lau miệng: “Chắc hẳn họ đến từ một tổ chức tương tự chúng ta.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, không ngờ bên trong chuyện bí ẩn này vẫn còn ẩn giấu nội tình khác.

Chương 18

Cửa thứ hai

Mặc dù còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, nhưng nhất thời khó mà làm sáng tỏ hết. Lâm Thu Thạch ăn xong bữa sáng, bóng gió tỏ ý muốn về nhà, đi đột ngột quá nên đã kịp cho mèo ăn đầu.

“Đi đi.” Nguyễn Nam Chúc dễ dàng đồng ý, đồng thời thông báo thứ Sáu sẽ tới tìm cậu, dặn cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Thu Thạch nói: “Chuẩn bị sẵn sàng nghĩa là thứ Sáu tôi sẽ vào cửa ấy à?”

Nguyễn Nam Chúc đi kèm nhiên “ừ” một tiếng.

Nghĩ đến việc sắp vào cửa, đồ ăn bỗng nhiên trở nên thật khó nuốt. Bữa sáng kết thúc, Nguyễn Nam Chúc y lời tiễn Lâm Thu Thạch về nhà. Trên đường đi hai bên không nói chuyện, mãi tới khi Lâm Thu Thạch xuống xe, Nguyễn Nam Chúc mới bảo: “Thứ Sáu gặp.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, dịu giọng nói cảm ơn.

Nguyễn Nam Chúc lái xe rời đi, còn Lâm Thu Thạch quay trở về nhà mình.

Hạt Dẻ thấy chủ về vẫn nằm ườn trên sofa, Lâm Thu Thạch gọi tên nó cũng không động đậy, chỉ uể oải lắc đuôi tỏ vẻ hoàng thượng biết cung về rồi.

Lâm Thu Thạch nhân cơ hội lao vào bế, Hạt Dẻ bị tập kích bất ngờ không thể chạy thoát, nhưng thái độ rõ ràng không hào hứng là mấy.

Lâm Thu Thạch: “Hạt Dẻ, cho ba vuốt một tí nào.”

Cậu vừa thò tay ra, Hạt Dẻ bất ngờ nhấc chân sau cào qua. Lâm Thu Thạch lĩnh trọn một cước vào mặt, tủy thân đến chảy cả nước mắt, biết rằng mình lúc này vẫn chưa được phép nhận ân sủng từ hoàng thượng.

Ngày hôm sau, thứ Hai.

Lâm Thu Thạch đi làm như thường lệ, cậu nhắc đến chuyện nghỉ việc với ông chủ.

Sếp nghe nói Lâm Thu Thạch muốn nghỉ việc, dĩ nhiên dùng đủ mọi cách giữ chân, thậm chí còn hứa tăng lương lên chức cho Lâm Thu Thạch.

Thái độ của Lâm Thu Thạch ngược lại vô cùng kiên quyết. Trước đây cậu còn hơi do dự, không nỡ nghỉ, nhưng vào lúc này hoàn toàn chẳng lưu luyến gì. Sắp chết đến nơi rồi, dĩ nhiên cần ưu tiên làm việc mình muốn làm chứ. Lâm Thu Thạch còn chưa biết liệu mình có thể vượt qua cánh cửa kế tiếp hay không, cho nên cậu không muốn lãng phí quãng thời gian quý báu còn lại cho công việc.

Ông chủ thấy khuyên nhủ không được, bèn tỏ vẻ tiếc nuối mà đồng ý cho Lâm Thu Thạch nghỉ việc.

Rốt cuộc đã được giải thoát khỏi kiếp tăng ca mỗi ngày. Lâm Thu Thạch thở một hơi nhẹ nhõm, quyết định sẽ hưởng thụ cho tốt vài ngày quý giá còn lại.

Vào những lúc như thế này, người với người biểu lộ rất khác nhau. Có người khổ sở bất an suốt thời gian chờ đợi, lại có người rất vui vẻ tận hưởng khoảng thời gian cuối cùng.

Năm ngày trôi qua vùn vụt, tối thứ Sáu định mệnh đã đến.

Mấy ngày này Lâm Thu Thạch đến thư viện, tìm kiếm được khá nhiều tư liệu liên quan đến *Con chim nhà Fitcher*. Khổ nỗi tìm cách nào cũng chỉ xoay quanh câu chuyện cổ tích máu me kia, không có nhiều thông tin hữu ích.

Tám giờ tối thứ Sáu, nhà Lâm Thu Thạch vang lên tiếng gõ cửa.

Lâm Thu Thạch đi ra, khi mở cửa cậu hoàn toàn bất ngờ. Trước mặt Lâm Thu Thạch là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, mặc váy dài, trang điểm nhẹ, ngoại hình thuộc tuýp mỹ nữ cổ điển. Cô gái không biểu lộ nhiều cảm xúc, khẽ nói: “Lâm Thu Thạch?”

Lâm Thu Thạch: “Má nó! Nguyễn Nam Chúc!”

Nguyễn Nam Chúc: “Gọi là Nguyễn Bạch Khiết được rồi, cảm ơn.”

Lâm Thu Thạch tròn tròn hai mắt: “Tại sao anh phải mặc đồ phụ nữ??”

Nguyễn Nam Chúc: “Sở thích cá nhân.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc đã từng nói đây là sở thích cá nhân của hắn. Thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc ăn mặc như thế này, cậu vẫn cảm thấy bị đả kích nghiêm trọng.

Là một kẻ chất phác, ngày ngày chỉ biết cắm đầu tăng ca, hoàn toàn không biết trên đời có một trò mang tên nam giả nữ, Lâm Thu Thạch giây phút này chịu đả kích không nhỏ. Cậu thậm chí hồn tan nát mở cửa cho Nguyễn Nam Chúc, vẻ mặt bị thương cùng cực.

“Anh bị sao đấy?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nghĩ mình sắp chết luôn hả?”

Lâm Thu Thạch: “Không, không có gì.” Lâm Thu Thạch quá buồn, buồn rười rượi đến mức không thể khống chế vẻ mặt nữa.

Chẳng biết ai trang điểm cho Nguyễn Nam Chúc mà đường đường một trang nam tử không có chút gì ẻo lả hay nữ tính gì, giờ đây trông vô cùng điềnh đàng đáng yêu. Mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười đều dào dạt tình ý. Ngoại trừ chiều cao quá khổ và giọng nói ra, không ai có thể nhận ra hắn là đàn ông.

“So với mạng sống, tự trọng chẳng là cái thá gì.” Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống sofa. Hạt Dẻ nhảy thẳng lên đầu gối của hắn: “Dĩ nhiên không phải lần nào tôi cũng làm vậy, lần này do tôi nhận khách.”

“Nhận khách cái gì?” Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm Nguyễn Nam Chúc, mặt lộ vẻ thêm muốn... cho vuốt mèo với hu hu.

Nguyễn Nam Chúc: “Ánh mắt anh biến thái quá đấy.”

Lâm Thu Thạch: “... Thế à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phải.”

Lâm Thu Thạch rút lệ đau thương.

Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn đồng hồ, giục Lâm Thu Thạch đi thay quần áo, còn dặn phải chọn bộ đồ thường ngày ít mặc. Lâm Thu Thạch không hỏi lý do, thay đồ xong, Nguyễn Nam Chúc mới nói: “Tốt nhất đừng để những người trong đó nhận ra anh ngoài đời thực.”

“Nghĩa là sao?” Lâm Thu Thạch: “Nhận ra thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Sau này anh sẽ biết.”

Nói xong hắn còn thêm một câu: “Hòm hòm rồi đấy, xuất phát thôi.” Hắn thả Hạt Dẻ xuống đất, đứng dậy tiến đến bên cửa.

Lâm Thu Thạch theo sau Nguyễn Nam Chúc. Khi cánh cửa nhà mở ra, Lâm Thu Thạch nhận thấy khung cảnh ở hành lang đã thay đổi. Hành lang dài quen thuộc biến mất, thay vào đó là mười hai cánh cửa sắt lạnh lẽo. Một trong mười hai cánh cửa có giấy niêm phong màu đỏ, đó có lẽ chính là cửa lần trước Lâm Thu Thạch từng đi qua.

Lần thứ hai nhìn thấy cảnh tượng này, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, Lâm Thu Thạch vẫn khó mà giữ cho trái tim khỏi đập nhanh.

Nguyễn Nam Chúc làm cử chỉ mời, Lâm Thu Thạch bèn vận thử tay nắm cửa.

Một cái, hai cái, khi gần đi tới cửa cuối cùng, Lâm Thu Thạch mới thấy tay nắm khẽ nhúc nhích. “Cạch”. Cánh cửa lớn trông vô cùng nặng nề mở ra khi vừa đẩy nhẹ.

Giống như trước đây, chỉ cần hơi kéo cửa, Lâm Thu Thạch đã cảm thấy một luồng sức mạnh lớn ập tới, kéo cơ thể cậu vào trong cửa. Sau đó cảnh vật thay đổi, trước mắt cậu xuất hiện một tòa cao ốc.

Bốn phía tòa nhà đều chìm trong bóng tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ các tầng lầu phát ra, như tiếng mời gọi những vị khách lạ mặt.

Lâm Thu Thạch ngoái nhìn tứ phía, không thấy bóng dáng Nguyễn Nam Chúc đâu cả. Thậm chí quanh cậu cũng không còn người nào khác. Sau giây lát do dự, Lâm Thu Thạch sải bước tiến về tòa nhà trước mặt.

Đến trước tòa nhà, Lâm Thu Thạch thấy một nhóm sáu, bảy người tập trung ở cửa thang máy. Có người vẽ mặt bình thản, có kẻ trông khá suy sụp, đang to tiếng chát vãn người xung quanh.

Lâm Thu Thạch lại gần, nghe thấy có tiếng người đang gào lên: “Đây là đâu? Mấy người là ai? Tôi báo cảnh sát đó!”

Lâm Thu Thạch nhanh chóng hiểu ra, người đàn ông đang quát tháo kia chắc là lần đầu tiên bước vào trong cửa.

Chương 19

Vào cửa

“**M**ấy người đừng lừa tôi nữa, cái gì mà thế giới trong cửa, mấy người đang làm show truyền hình hay định lừa đảo gì tôi?” Người đàn ông đang nói trạc bốn năm chục tuổi, ăn mặc sang trọng, từ chiếc đồng hồ Patek Philippe trên tay có thể thấy địa vị ông ta không phải bình thường. Nhưng có lẽ chính vì xuất thân giàu có, nên ông ta càng khó chấp nhận ngay một sự việc vượt ngoài hiểu biết thông thường.

“Tôi không bao giờ tin đâu, tôi sẽ mau chóng rời khỏi nơi này.” Người đàn ông nói: “Mấy người đừng hòng dụ dỗ tôi!”

Cô gái gầy gò đứng cạnh ông ta thì đang khóc một cách thảm thương, có lẽ vì sợ quá. Vài người còn lại, kẻ thì ngơ ngác, kẻ thì lạnh lùng. Một anh chàng trẻ tuổi cất giọng mỉa mai: “Muốn đi thì cứ thử, làm như ai níu kéo ông vậy.”

Người đàn ông giàu có cười nhạt, quay người rời khỏi tòa nhà.

Ngoại trừ cao ốc này, những kiến trúc khác đều bị phủ trong bóng tối, dường như có một màn sương dày bao trùm lên cả thế giới. Lão nhà giàu kẻ ra cũng gan, đi vào màn sương đầu không ngoảnh lại. Lâm Thu Thạch đang định than người này nóng nảy quá, đã nghe tiếng gào thảm thiết của ông ta.

Sau đó, từ trong màn sương, một bóng đen loạng choạng chạy ra. Người này từ đầu xuống chân nhuộm đầy máu, thậm chí không nhìn rõ mặt và trang phục, dựa theo chiều cao và dáng dấp mà nhìn, thì chính là lão nhà giàu vừa nãy.

“May ra trò.” Một chị đại cao lớn trong đám lên tiếng không chút cảm xúc: “Vây mà không chết.”

Lâm Thu Thạch hướng ánh mắt về chị đại. Cô gái này rất cao, mái tóc đen dài gọn sóng, khuôn mặt sắc nét, lạnh lùng. Bởi cô gái đứng giữa nhiều người nên Lâm Thu Thạch không nhìn rõ mặt, mãi đến khi cô bước lên hai

bước, Lâm Thu Thạch mới để ý thấy, cô gái mặc đồ giống Nguyễn Nam Chúc trước khi vào cửa.

Má nó - Lâm Thu Thạch đột nhiên hiểu ra sự tình. Cậu thẫn thờ thêm mấy tiếng, bên ngoài vẫn giữ vẻ mặt lơ ngơ.

“Đây là đâu vậy?” Cô gái nhỏ khóc lóc này giờ nhìn thấy cảnh tượng máu me càng đổ lệ thảm thiết hơn: “Sợ quá hu hu...”

“Thế giới trong cửa.” Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên trong thân hình phụ nữ: “Tôi tên Chúc Manh. Lần thứ hai chơi trò này. Còn mọi người?”

“Tôi là Dư Lâm Lâm.” Lâm Thu Thạch nghĩ đại một cái tên: “Cũng lần thứ hai.”

“Ồ.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, giọng ngọt như mía lùi: “Cô bé đừng khóc nữa, ở đây tuy đáng sợ, nhưng vẫn có cách sống sót để ra ngoài. Cô bé tên gì?”

Cô gái kia thút thít nói: “Em tên Hứa Hiểu Chanh.” Gần như từ lúc đến đây cô đã khóc sấn, bây giờ hai mắt đỏ sưng đỏ: “Chỗ này đáng sợ quá.”

Những người khác lần lượt tự giới thiệu, tính cả lão nhà giàu vừa chạy ra ngoài thì có tổng cộng bảy người, trong đó ba người là người mới. Ngoài lão nhà giàu còn Hứa Hiểu Chanh và một cậu trai nữa. Hứa Hiểu Chanh thì bận khóc, còn cậu trai kia mặt mũi tái xanh, như thể sắp ngất bất cứ lúc nào.

Nguyễn Nam Chúc nghiêm nhiên nhận vai trò lãnh đạo trong nhóm. Giống như Hùng Tắt ở cửa trước, hắn giải thích sơ cho mọi người nghe những việc phải làm, đồng thời đề nghị tất cả vào trong tòa nhà xem xét tình hình.

“Còn ông ta?” Người cũ có một nam, một nữ. Nữ là cô gái trẻ có khuôn mặt không có gì đặc biệt, tên Đường Dao Dao. Khi tự giới thiệu, cô ta nói đây là lần thứ ba vào cửa. Đường Dao Dao chỉ tay về phía lão nhà giàu trung niên khắp người đầy máu: “Mặc kệ ông ta sao?”

Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn lão nhà giàu, thái độ cực kỳ lạnh lùng: “Tôi lười lắm, cô thích thì lo cho ông ta đi.”

“Được thôi, vậy mặc kệ ông ta.” Đường Dao Dao lắc đầu.

Lão nhà giàu hít một hơi nặng nhọc, thấy những người khác sắp bỏ đi bèn vội vàng đuổi theo. Ánh mắt ông ta kinh hoàng tột độ, không rõ đã nhìn thấy thứ gì trong màn sương dày đặc.

Tòa nhà này là một khu chung cư kiểu cũ xập xệ, chỉ có duy nhất một chiếc thang máy loại cổ, khi vận hành thì rung lắc tựa như có thể đứt cáp bất cứ lúc nào. Thang máy mỗi lần chỉ chở được năm người, nên nhóm đành phân làm hai. Ai cũng muốn đi chung với chị đại Nguyễn Nam Chúc, nên mất khá nhiều thời gian dùng dằng trước cửa thang máy.

Nguyễn Nam Chúc giọng ngọt như mía lùi: “Hay là thế này, tôi đưa người cũ lên xem tình hình trước, những bạn khác ở tầng trệt đợi, kiểm tra phía trên không vấn đề gì tôi sẽ xuống đón mọi người.”

“Vâng.” Cuối cùng Hứa Hiếu Chanh đã nín khóc, nhìn Nguyễn Nam Chúc vẻ đáng thương: “Chị ơi, nhớ xuống đón em, em sợ lắm.”

“Ừ, chị nhất định xuống mà.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

Vậy là Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc và hai người cũ khác vào thang máy.

Cái thang máy này rõ ràng đã quá hạn bảo trì từ lâu, từ phía chẳng chịt hình vẽ graffiti, tin quảng cáo, hay những lời chửi bới, có cả những hình thù không rõ là gì.

Bảng số thang máy có từ 1 đến 14 Nguyễn Nam Chúc định đi kiểm tra từng tầng một, nhưng nhận ra các nút từ số 1 đến 13 đều không thể dùng, chỉ có nút 14 sáng đèn.

“Mình chỉ lên được tầng mười bốn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi thôi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Theo như lời Nguyễn Nam Chúc nói, cửa này có độ khó không lớn. Hắn còn bật mí mình đã nhận khách, nhưng khách gì thì chưa hề giải thích.

Thang máy chậm rãi đi lên, phát ra những tiếng kéo kẹt, kéo kẹt.

Bốn người không ai nói gì, thậm chí vẻ mặt còn hơi căng thẳng. Khi thang máy mở ra, Lâm Thu Thạch theo phản xạ lùi ra sau một bước, sợ có vật lạ đột nhiên xuất hiện ở cửa. Nhưng chẳng có gì cả. Trước mắt Lâm Thu Thạch là một đoạn hành lang ố vàng. Cuối hành lang có một cánh cửa

khép hờ, bên trong phát ra tiếng tivi đang bật. Chắc người sống bên trong đang xem chương trình gì đó.

Nguyễn Nam Chúc thản nhiên tiến đến bên cửa, giơ tay gõ.

“Mọi người đến rồi à.” Một phụ nữ trung tuổi xuất hiện, đeo tạp dề, vẻ như đang bận nấu nướng. Nhìn thấy bên ngoài có bốn người, bà ta mỉm cười: “Vào đi.”

Nguyễn Nam Chúc sải bước đi vào trong.

Lâm Thu Thạch và Đường Dao Dao vội theo sau.

Đó là một căn hộ cũ kỹ, ba phòng ngủ hai phòng khách, có vẻ khá nhỏ. Phòng ốc toát lên màu trắng năm, nhưng rõ ràng được quét dọn thường xuyên, ngay những góc khuất cũng không có một hạt bụi.

Lâm Thu Thạch đi ra chính giữa phòng khách, nhìn thấy chiếc tivi cũ đang bật. Tivi chiếu phim hoạt hình, âm thanh khá là ầm ĩ.

Nhưng đi đầu thu hút ánh nhìn của Lâm Thu Thạch lại không phải chiếc tivi, mà là ba bé gái ngồi trên sofa trước tivi.

Ngoại hình của ba bé gái giống nhau như đúc. Ngoại hình đã giống, cách ăn mặc và kiểu tóc cũng không khác gì nhau. Thấy bốn kẻ lạ mặt, chúng chỉ khẽ đưa ánh mắt, có vẻ không hề hứng thú với những người mới đến.

“Đây là mấy đứa con tôi.” Người phụ nữ trung niên nói: “Cảm ơn các cháu đã đến tham dự sinh nhật chúng sau bảy ngày nữa.”

Vì đã có kinh nghiệm từ cửa trước, Lâm Thu Thạch lập tức nắm được các từ khóa trong câu nói của nhân vật: Bảy ngày nữa, tham dự sinh nhật. Đây chắc là mục đích của họ ở cánh cửa này.

Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm, đi dự sinh nhật nghe có vẻ ổn hơn làm quan tài nhiều đấy.

Người mẹ nói xong tỏ ý mình đang bận nấu bếp, chỉ đưa cho họ một chùm chìa khóa, nói rằng các nhà bên cạnh đều có thể dùng được.

Nguyễn Nam Chúc nhét chùm chìa khóa vào túi áo trên ngực, bảo ba đồng đội đứng chờ, còn hắn xuống tầng trệt đón người mới.

Lâm Thu Thạch và Đường Dao Dao gật đầu, nhìn Nguyễn Nam Chúc trở lại thang máy.

“Đây là lần thứ hai anh vào cửa à?” Đường Dao Dao hỏi.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu. Cậu quan sát ba đứa trẻ, liên tưởng đến ba chị em trong câu chuyện *Con chim nhà Fitcher*.

Đường Dao Dao thấy Lâm Thu Thạch ngẩn ngơ thất thần, bèn thở dài, im lặng xem tivi.

Vài phút sau, Nguyễn Nam Chúc mang nhóm người mới trở lại, không ngờ trong đám có cả lão nhà giàu mình mấy đầy máu.

Ban này có lẽ bị kích động mạnh, giờ đây hần vía ông ta vẫn chưa về, máu trên mặt đã đông tảng, biến thành màu đen nhìn không ưa mắt cho lắm.

“Điều kiện đã xuất hiện.” Nguyễn Nam Chúc: “Ở đây bảy ngày, tham dự sinh nhật của ba bé gái sinh ba.” Hần cầm chùm chìa khóa trong tay: “Ở đây có bốn chìa, dùng cho bốn căn phòng, mọi người tự chọn đi.”

“Không thể ở chung một chỗ ư?” Hứa Hiều Chanh tuy đã nín khóc, nhưng vẫn còn run rẩy, cô khẽ nói: “Nếu ở đông người thì đỡ sợ hơn.”

Nguyễn Nam Chúc liếc cô một cái, không nói gì. Hần cầm chìa khóa đến gian phòng gần nhất, mở thử.

Cạch một tiếng, cánh cửa mở ra.

“Trời ơi sao thế này?” Nhìn thấy bài trí ở bên trong, Hứa Hiều Chanh giật mình đánh thót. Căn hộ này khác hẳn so với loại chung cư thông thường, chỉ có một phòng duy nhất, trong phòng cũng chỉ có một cửa sổ, chính giữa đặt chiếc giường bằng gỗ. Mới nhìn sơ tưởng như một chiếc quan tài khổng lồ.

“Phòng nhỏ quá, không thể ở chung được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chia ra thôi.”

“Em muốn ở với chị.” Hứa Hiều Chanh giơ tay ngay: “Chị ơi, cho em ở với chị nha, em sợ lắm.”

Người ta đã tha thiết đến vậy mà Nguyễn Nam Chúc hoàn toàn ngơ lơ, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch ra hiệu: “Anh ở chung với tôi.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi á?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừ.”

Những người khác nghe nói, đều nhìn Lâm Thu Thạch với ánh mắt ngưỡng mộ...

Lâm Thu Thạch: "...” Nhìn cái gì mà nhìn, chẳng đáng ngưỡng mộ lắm đâu!

CÂU CHUYỆN NHỎ

Mọi người: Lâm Thu Thạch ơi, lần này trúng mảnh nha.

Người hiểu rõ chân tướng ở ngoài cửa: Anh Nguyễn ơi, lần này trúng mảnh nha.

Lâm Thu Thạch rớt nước mắt đau thương.

Chương 20

Lần đầu thử nghiệm

Dưới cái nhìn của những người khác, Lâm Thu Thạch ở chung phòng với một cô gái xinh đẹp như Nguyễn Nam Chúc quả là chuyện vô cùng vinh hạnh. Chỉ có Lâm Thu Thạch biết rõ, Nguyễn Nam Chúc hoàn toàn không dịu dàng đáng yêu như hắc thể hiện trong này.

“Đi xem các phòng còn lại thế nào.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Rồi chúng ta quyết định luôn người nào ở phòng nào.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Người mẹ đưa cho hắn cả thấy bốn chiếc chìa khóa, tương ứng với bốn căn phòng ở tầng mười bốn. Nguyễn Nam Chúc dạo một vòng quanh hành lang, mở hết các cánh cửa có thể, nhận thấy cả bốn phòng về cơ bản đều giống nhau, một cửa ra vào, một cửa sổ, một chiếc giường, diện tích phòng nhỏ như chiếc quan tài, trần lại thấp, nằm lên giường quả thực giống như nằm trong quan tài vậy.

“Tôi muốn đi tắm.” Lão nhà giàu nóng nảy lên tiếng: “Ở đây không có cả nhà vệ sinh ư?” Lúc này trên mặt ông ta toàn là máu tươi, ánh mắt vẫn chưa hết hốt hoảng. Cũng may ông ta đã bình tĩnh ít nhiều, không còn ngây thơ cho rằng đây là một cơn ác mộng.

“Thật ra là có, hình như ở cuối hành lang.” Lâm Thu Thạch nói: “Khi mới lên tôi đã thấy ở đó có một nhà tắm chung, chút nữa chúng ta đi xem thử?” Bị một người máu me đầy mình kè kè theo sau quả thực không dễ chịu, vả lại mùi máu tanh nồng nặc gây cảm giác buồn nôn ghê gớm.

“Được.” Lão nhà giàu gật gù, nhân cơ hội tự giới thiệu. Ông ta nói mình tên Tăng Như Quốc, là một nhà buôn đá quý. Trong lời giới thiệu ông ta không giấu được vẻ kiêu ngạo, xem ra ngoài đời thực ông ta là một người luôn coi mình như trung tâm. Đáng tiếc sau khi vào cửa, đời thực chỉ còn là cát bụi, những thứ quý quái ở đây không vì bạn có nhiều tiền mà nhẹ tay dù chỉ một chút.

“Chia phòng thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi cùng nhóm với Dư Lâm Lâm, mọi người tự định đoạt nhé.”

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng sau khi bàn bạc, ai nấy đều tìm được bạn cùng phòng của mình. Hứa Hiểu Chanh ở cùng Đường Dao Dao, hai cậu trai trẻ chung phòng, vậy là Tăng Như Quốc bị bỏ rơi một mình. Sắc mặt tím tái, hồi lâu ông ta không nói được lời nào vì giận quá. Nhưng ở đây chẳng ai buồn nề mặt lão nhà giàu, thậm chí họ đều giả vờ như không biết ông ta đang giận.

Nguyễn Nam Chúc cũng không quá lạnh nhạt ông ta, hẩn khẽ khuyên: “Ông nên đi tắm cho sạch đã rồi tính.”

“Chẳng lẽ tôi phải ngủ một mình?” Tăng Như Quốc tuy chưa biết việc chết ở thế giới này thì ở hiện thực cũng đi đời, nhưng chắc hẳn ông ta cảm nhận được đi đâu gì đó, giọng ông ta run lên: “Ngộ nhớ xảy ra chuyện thì sao?”

Đường Dao Dao chẳng buồn khách sáo với ông ta: “Ông yên tâm, nếu chết thì sớm muộn cũng chết, ở chung với ai cũng vậy thôi.”

Tăng Như Quốc định nói thêm, nhưng thấy mọi người không ai để ý đến mình nên đành im lặng.

Sau khi chia phòng, Nguyễn Nam Chúc đề nghị tất cả cùng lên tầng thượng để xem có gì đặc biệt không.

Đường Dao Dao tỏ vẻ đồng ý.

Tầng mười bốn là tầng cao nhất của tòa nhà, đi lên nữa sẽ tới sân thượng. Cửa sân thượng bị khóa trái bởi một ổ khóa gì sét, xem ra đã lâu lắm không có ai đụng vào.

Lâm Thu Thạch nhìn qua khe cửa, không phát hiện có thứ gì đặc biệt: “Xuống tầng thử đi, ở đây hình như không có gì.”

“Đợi ngày mai sáng sửa rồi đi.” Đường Dao Dao đề xuất: “Bây giờ trời sắp tối rồi, nên về tắm rửa rồi đi ngủ sớm.”

“Không thể ở chung một chỗ rồi thay nhau canh gác à?” Cậu trai lần đầu tiên vào cửa đưa ra đề nghị mà trước đây Lâm Thu Thạch cũng từng cân nhắc: “Người đông thế mạnh, phân tán ra nhiều nơi lỡ đêm xảy ra chuyện gì sẽ chẳng biết chừng.”

“Không được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu mọi người tập trung một chỗ, tới một thời điểm nhất định tất cả sẽ ngủ hết. Là người có kinh nghiệm, tôi khuyên mọi người ngủ càng sớm càng tốt, đêm thấy gì lạ cũng đừng ra ngoài.”

Cậu trai kia nghe nói đành gật gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu rồi.

“Đi tắm rửa cái đã.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhân lúc còn sớm.”

Lúc bấy giờ là sáu giờ chiều, trời chưa tối hẳn nhưng mây đen ở chân trời đã sắp sửa trùm kín không gian, như thể chỉ một giây sau cả thế giới sẽ chìm vào màn đêm tăm tối.

Bốn người đàn ông trong nhóm cùng vào nhà tắm chung trước. Tăng Như Quốc tìm thấy quần áo trong căn phòng của mình, xem ra muốn được tắm rửa rồi.

Lâm Thu Thạch thì nghĩ tắm rửa quá phiền phức, định rửa mặt súc miệng đơn giản rồi về phòng ngay.

Những người khác cũng không định ở trong nhà tắm quá lâu, động tác đầu hết sức mau lẹ.

Lâm Thu Thạch vừa rửa mặt, vừa quan sát xung quanh. Căn nhà tắm này khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, mặt sàn đầy vết ố nhợt nhạt, bốn bức tường lẫn bệ lavabo đều gây cảm giác nhợt nhạt bẩn thỉu. Vì trời hơi tối, đèn trần tòa nhà được bật sáng. Chiếc đèn chiếu ra ánh sáng vàng ảm đạm, hắt vào trong phòng, khiến cảnh vật tựa như nằm trong một bức ảnh xưa cũ.

Hai cậu thanh niên chung phòng đã giải quyết xong xuôi, đang chuẩn bị về phòng. Họ tạm biệt Lâm Thu Thạch: “Dư Lâm Lâm, bọn tôi đi trước nhé.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, cậu cũng sắp xong, cần chiếc khăn mặt định cùng bọn họ ra ngoài.

“Dư Lâm Lâm.” Tăng Như Quốc ở trong nhà tắm đột nhiên kêu lên: “Cậu xong rồi à?”

Lâm Thu Thạch: “Ừ.” Cậu biết Tăng Như Quốc sợ: “Bao lâu nữa ông xong? Để tôi chờ?”

Tăng Như Quốc cảm ơn lia lịa.

Lâm Thu Thạch bèn đứng ở cửa nhà tắm chờ Tăng Như Quốc.

Ở đây mỗi một buồng tắm có một màn che nhỏ, phía sau màn che là vòi hoa sen. Trong nhà tắm rất yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng nước xối xuống đất rào rào.

“Sao mãi mà không sạch.” Một lúc sau, Tăng Như Quốc đột nhiên kêu lên: “Máu trên người tôi không cách nào rửa sạch được.”

Lâm Thu Thạch nói: “Sao thế?”

Tăng Như Quốc: “Rửa không hết...” Giọng của ông ta hoảng hốt vô cùng, ẩn giấu nỗi sợ cực lớn ở bên trong: “Toàn máu là máu.”

Lâm Thu Thạch tiến đến chỗ Tăng Như Quốc. Dưới ánh đèn mờ ảo, cậu nhìn thấy rõ dòng máu tuôn xối xả xuống chân Tăng Như Quốc, trôi vào lỗ cống. Dù toàn thân ông ta dính máu, nhưng tắm này giờ vẫn chưa sạch thì cũng hơi lạ.

Tăng Như Quốc mỗi lúc mỗi sợ hơn: “Vẫn rửa không hết...”

Lâm Thu Thạch linh cảm thấy gì đó, bèn nói: “Rửa không hết thì thôi, ông mau ra ngoài đi.”

Tăng Như Quốc đột nhiên im tiếng.

Lâm Thu Thạch đang định hỏi, tắm màn che mỏng đột nhiên bị hai bàn tay kéo ra. Lâm Thu Thạch nhìn thấy Tăng Như Quốc đứng phía sau màn, cậu chợt hiểu ra, tại sao Tăng Như Quốc tắm mãi vẫn không sạch vết máu tươi.

Có một cục thịt bầy nhầy bám ở ngay phía trên vòi hoa sen, cục thịt dính máu này trông như xác của một hài nhi, máu cứ thế tuôn xuống bên dưới, theo vòi hoa sen nhuộm kín thân thể Tăng Như Quốc. Thế này thì tắm đến tháng sau cũng không sạch, đúng là ma làm.

Lâm Thu Thạch nói: “Đừng tắm nữa, mau ra ngoài!”

Tăng Như Quốc thấy vẻ mặt Lâm Thu Thạch căng thẳng cực độ, vội vàng rút khăn bông chạy ra ngoài, quên cả mang quần áo mặc.

Khi Tăng Như Quốc chạy đi, cục thịt bám trên vòi hoa sen cũng chậm rãi ngả đầu, Lâm Thu Thạch không dám nhìn, vội bỏ chạy khỏi nhà tắm.

Cả hai vắt chân lên cổ mà chạy, đúng lúc gặp Nguyễn Nam Chúc đang đi trên hành lang.

Bấy giờ Tăng Như Quốc vẫn trầ n như nhộng, khắp người đầ y máu, Nguyễn Nam Chúc: “... Hai người ở mãi trong nhà tắm làm cái gì vậy hả?”

Lâm Thu Thạch: “Ông ta tắm, tôi đứng canh!”

Nguyễn Nam Chúc nháy mắt: “... Khẩu vị mặ n quá ta.”

Lâm Thu Thạch: “Cô nghĩ đi đầ u vậy??” Cậu kể chuyện xảy ra trong nhà tắm cho Nguyễn Nam Chúc nghe. Nguyễn Nam Chúc nghe xong liếc Tăng Như Quốc lúc bấy giờ vẫn còn run như cầ y sậy: “Mau về phòng thay đồ kéo cảm lạnh bây giờ.”

Tăng Như Quốc gật đầ u, lê lét thân tàn về phòng.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng ông ta, về mặt trầ n tư. Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc như vậy, tưởng hắ n đang suy nghĩ chuyện gì quan trọng, định hỏi thì Nguyễn Nam Chúc buông một câu: “Ngắ n quá nhỉ.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không có gì, về phòng ngủ thôi.”

Lâm Thu Thạch chậm mất một nhịp mới hiểu Nguyễn Nam Chúc nói ngắ n là ngắ n cái gì, cậu nhắ n nhớ: “Con gái con đầ u mà chỉ chăm chăm nhìn chỗ đầ y của người ta...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừ đầ y.” Hắ n chợt nói nhỏ: “Mình là con gái nhưng khoe ra còn bự hơn của đầ n ấ y cơ, quê chưa?”

Lâm Thu Thạch: “...” Quả thực, nghe một cô gái xinh đẹp mĩ mĩ ầ u nói ra những lời như vậy, tâm hầ n yếu đuối của Lâm Thu Thạch không khỏi chắ n động mạnh.

Nguyễn Nam Chúc thì thắ n nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Về thôi, về thôi, trời sắp tối rồi, mau về phòng đi ngủ.”

Cả hai người trước kẻ sau trở về phòng, nằm lên giường gỗ.

Phải nói căn phòng này quá nhỏ. Nhỏ đến mức ngộp thở, trở mình một cái là đối mặt với bức tường màu xám. Trầ n nhà ố bắ n trông như sắp sụp đến nơi. Nguyễn Nam Chúc vẫn cứ dễ ngủ như thường ngày, theo cách nói của hắ n, nhắm mắt lại chẳng phải trời đã tối hay sao?

Lâm Thu Thạch cũng nhắm mắt, dần chìm vào giấc ngủ say.

Chương 21

Mẹ và bảo bối

Không thể không nói, trong tình cảnh này mà vẫn có thể ngủ ngon lành, đó là một loại bản lĩnh.

Lâm Thu Thạch đánh một giấc tới sáng. Cứ nghĩ đêm đầu tiên chắc sẽ xảy ra chuyện, vậy mà lại quá đổi yên bình.

Sớm thức dậy, gia đình ba cô bé đã chuẩn bị cơm nước sẵn sàng.

Thái độ bà mẹ rất nhiệt tình, mùi vị cơm canh cũng rất khá. Ban đầu cả nhóm không ai dám động đũa, mãi cho tới khi Nguyễn Nam Chúc ăn miếng đầu tiên.

“Không tệ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mấy người nhìn tôi làm gì, sao không ăn đi?”

“Mấy cái này ăn được không?” Hứa Hiếu Chanh hai mắt thâm quầng, rõ ràng đêm qua mất ngủ, cô nói: “Đồ ăn ở đây không vấn đề gì chứ?”

Nguyễn Nam Chúc cười đáp: “Có vấn đề hay không thì vẫn phải ăn, không lẽ suốt bảy ngày em chỉ uống nước lã?”

Cũng có lý. Tòa nhà này đâu còn nguần thức ăn nào khác.

Sau khi đã thông tư tưởng, mọi người lần lượt cầm đũa lên thưởng thức bữa sáng. Trong lúc tất cả đang ăn, ba bé gái sinh ba từ trong phòng đi ra ngoài. Cả ba đều mặc váy đỏ, hai bím tóc rủ trên ngực, khuôn mặt vô cảm. Từ đầu đến cuối, ba chị em chưa từng thể hiện bất cứ thái độ gì với nhóm người lạ, như thể trước mắt chúng là hư không trống rỗng.

Đường Dao Dao bị nhìn chằm chằm đến chịu không nổi, khẽ nói: “Chào các bé, mấy bé tên gì vậy?”

Lời này vừa thốt ra, ba cặp mắt đồng loạt nhìn vào Đường Dao Dao. Những đôi mắt phân biệt đen trắng rõ ràng, không mang một chút cảm xúc, khiến người bị nhìn sinh ra hốt hoảng.

“Đâu thể tùy tiện nói cho người khác tên của mình.” Cô bé đứng giữa lên tiếng: “Huống hồ tôi có nói, chị cũng không thể phân biệt được chị em tôi.”

Đường Dao Dao nghe vậy đâm khó xử: “Thôi được...”

“Bé không nói, sao biết bọn chị không nhận ra.” Nguyễn Nam Chúc ngẩng bên cạnh đột nhiên lên tiếng. Hắn có vẻ không hề kiêng dè ba đứa trẻ quái dị này. Nguyễn Nam Chúc đặt đôi đũa xuống bàn một cách thanh lịch, lạnh lùng nói: “Trong nhà có khách, phải biết lễ phép một chút.”

Ba chị em nghe vậy quay ra nhìn nhau, cuối cùng lại là đứa đứng giữa lên tiếng: “Tôi tên Tiểu Nhất, nó là Tiểu Thập, còn đây là Tiểu Thôn¹⁹.”

Lâm Thu Thạch suýt nữa phun miếng cơm trong miệng ra ngoài, nghĩ thầm mẹ mấy đứa ảu kinh, tên như thế mà cũng đặt cho con.

Những người khác đều cố nhịn cười nhưng khóe miệng vẫn hơi nhếch lên.

Tiểu Nhất: “Nói cho mấy người r ồi đó, nhớ kỹ vào.”

Nguyễn Nam Chúc ngằm quan sát ba đứa nhỏ, đột nhiên đưa tay xoa đầu Tiểu Nhất, cười nói: “Được r ồi, nhớ r ồi.” Hắn lại vỗ vai cô bé đứng gần mình nhất: “Đi đi, vào xem mẹ đang nấu cơm kìa.”

Ba đứa nhỏ nhảy chân sáo bỏ đi.

Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy câu cuối cùng Tiểu Nhất nói có gì đó không ổn. Cái gì mà nói r ồi thì phải nhớ, chẳng lẽ không nhớ sẽ có chuyện xảy ra? Tuy vậy, thấy bộ dạng Nguyễn Nam Chúc vô cùng tự tin, không lẽ hắn thật sự phân biệt được ba bé gái giống nhau như ba giọt nước này?

Trước ánh mắt nghi ngờ của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc không định giải thích. Sau khi uống cạn ly sữa tươi, hắn nói: “Đi thôi, mình xuống tầng dưới xem xét.”

Hôm qua họ tới đây khá muộn, nên không dám đi xa, chỉ kiểm tra tầng trệt và sân thượng. Hôm nay nhân lúc còn sớm, Nguyễn Nam Chúc đề nghị cả nhóm xuống tầng quan sát, coi mười ba tầng còn lại liệu có căn hộ nào khác không.

Máu me trên người Tăng Như Quốc vẫn còn nguyên như hôm qua, mặt mũi ông ta bơ phờ, có lẽ cả đêm không ngủ được. Sau khi nghe

Nguyễn Nam Chúc nói, ông ta quay sang rỉ tai Lâm Thu Thạch, nhờ cậu cùng vào nhà tắm thêm một chuyến, ông ta muốn tắm.

Lâm Thu Thạch lấy làm khâm phục: “Hôm qua nhìn thấy thứ đó rồi mà ông vẫn muốn đi? Đun ít nước nóng rửa mặt qua loa được rồi, mạng quan trọng hơn sạch sẽ nhiều.”

“Nhìn thấy gì cơ?” Đường Dao Dao vội hỏi.

Lâm Thu Thạch nói: “Hôm qua Tăng Như Quốc đang tắm thì thấy có một vật bám trên vôi hoa sen, không rõ là cái gì, nom hơi giống xác trẻ sơ sinh.”

Đường Dao Dao ồm một tiếng.

Hứa Hiểu Chanh nghe kể lại bắt đầu thút thít khóc, nói, chắc từ giờ em không dám tắm nữa. Trong lúc khóc cô vẫn kịp liếc Đường Dao Dao một cái, có vẻ khá kinh ngạc trước sự bình tĩnh của bạn cùng phòng.

Đường Dao Dao lãnh đạm nói: “Bị dọa nhiều thì sẽ chai thôi, dù gì cũng chưa chết, đủ thấy thứ đó cũng không quá ghê gớm, việc gì phải sợ.”

Lời cô ta nói cũng có lý. Lâm Thu Thạch ăn một miếng bánh, khẽ phải vụn bánh dính trên tay: “Tóm lại hạn chế đến nhà tắm chung.”

Dù sao Tăng Như Quốc cũng là kẻ ham sống, sau một lát ngáp ngừng ông ta quyết định không đi tắm nữa, mà làm một chậu nước ấm trong phòng, rửa tạm mặt mũi.

“Đi thôi, xuống tầng xem thử.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Những người khác vội vàng theo sau.

Mỗi căn hộ trong tòa nhà đều dùng cửa ra vào bằng sắt giống y hệt nhau. Cửa có màu đỏ tươi, lớp sơn tróc vụn và bay màu nhiều, chẳng biết đã trải bao năm tháng. Lối đi ở cầu thang chất đầy than củi và một số đồ linh tinh, đoán chừng có người sống ở đây.

Nhưng sau một thoáng quan sát, Nguyễn Nam Chúc lại nói ở đây chắc chắn không có người.

“Làm sao chị nhìn ra?” Đường Dao Dao nói: “Có đi đâu đúng là không nghe thấy âm thanh gì cả.”

“Chỗ này thiếu một thứ quan trọng nhất.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Thứ gì?” Đường Dao Dao hỏi.

“Rác.” Nguyễn Nam Chúc: “Thùng rác ở các tầng đều sạch trơn.”

Hóa ra là vậy, Đường Dao Dao gật gù: “Vậy trong tòa nhà này chỉ có hộ gia đình trên tầng mười bốn sinh sống thôi sao? Khó tin quá.”

Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn lên trên một cái: “Đúng là khó tin, thiết lập của mỗi thế giới trong cửa đầu có sự phù hợp nhất định với logic thông thường, không thể nào bỗng dưng xuất hiện một chung cư trống không. Chắc chắn là có nguyên nhân khiến tòa nhà này không có người ở.” Giống như ngôi làng ở thế giới trước, tuy môi trường sống khắc nghiệt, nhưng vẫn có dân làng sinh sống. Những nhân vật có vẻ như không mấy quan trọng này đôi khi lại nắm giữ những thông tin quan trọng nhất.

“Xuống dưới nữa đi.” Lâm Thu Thạch nói: “Vẫn còn sáu tầng kia mà?”

Đền trong cầu thang tối mù, cũng may cả nhóm đi cùng nhau nên không đến nỗi sợ. Họ xuống mãi, cho tới khi đến tầng bốn, cuối cùng cũng phát hiện dấu vết của con người... Lâm Thu Thạch nhìn thấy một trái táo bị ai cắn một nửa trong góc khuất.

“Đó là lõi táo phải không?” Ban đầu Lâm Thu Thạch nghĩ mình nhìn lầm, lại gần mới khẳng định đó thật sự là quả táo. Tuy quả táo này vừa teo tóp vừa nhỏ, trông chẳng ngon lành gì cho cam.

“Đúng thật.” Hứa Hiểu Chanh nói thàn: “Tầng này có người sống ư?”

Nơi họ đang đứng là tầng bốn. Thoạt trông chỗ này không có gì bất thường so với các tầng khác. Nhưng cái lõi táo đã hé lộ sự khác biệt. Nguyễn Nam Chúc lập tức quyết định phải gõ cửa từng nhà một, xem liệu ở đây thật sự có người ở hay không.

Vậy nên Lâm Thu Thạch bắt đầu gọi cửa từng nhà. Khi tiến đến cửa sổ của một gia đình, cậu nghe thấy bên trong có tiếng động.

Cũng nhờ khả năng cách âm của tường khu chung cư kiểu cũ không cao, nếu là chung cư mới, chắc chắn Lâm Thu Thạch không thể bắt được âm thanh mơ hồ đó.

“Ở đây hình như có người.” Lâm Thu Thạch dừng lại: “Tôi nghe thấy trong nhà có tiếng động.”

Mọi người vội tụ lại, Đường Dao Dao giơ tay gõ cửa hai lần: “Có ai ở nhà không?”

Bên trong hoàn toàn im lặng, cứ như âm thanh Lâm Thu Thạch nghe thấy chỉ là ảo giác.

“Có ai trong nhà không?” Đường Dao Dao gọi lớn hơn: “Chúng tôi mới chuyển đến đây, muốn hỏi thăm một chút...” Qua hồi lâu vẫn không có người trả lời.

“Dư Lâm Lâm, hay là anh nghe nh âm?”

“Không thể nào.” Lâm Thu Thạch nói: “Đây là căn hộ nằm cuối hành lang, không lẽ âm thanh phát ra từ bên ngoài cửa sổ?”

Bên ngoài khu chung cư không có gì hết, chỉ có màn sương mù nặng trĩu.

Nguyễn Nam Chúc nghiêng cứu khóa cửa một lát: “Khóa cũ rồi, mở ra dễ lắm.”

Lâm Thu Thạch kinh ngạc: “Cô biết cả loại kỹ năng đó?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Dòng đời xô đẩy thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Dòng đời đã làm những gì với anh vậy hả Nguyễn Nam Chúc.

Nói vừa dứt lời, Nguyễn Nam Chúc tiện tay rút một chiếc kẹp tóc trên đầu, bắt đầu xoay xở... Chưa phá xong thì “cách” một tiếng, cửa mở, phía sau lộ ra một khuôn mặt hoảng sợ tột độ: “Mấy người làm gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc bị bắt tại trận mà không hề hoảng hốt, sau khi đứng thẳng dậy, hắn nở nụ cười ngọt lịm: “Xin chào anh, bọn em mới chuyển đến đây, anh cho em hỏi thăm một chút?”

Người vừa xuất hiện là một thanh niên ăn vận xuề xòa. Ban đầu ánh mắt anh ta đầy cảnh giác và sợ hãi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt thảo mai cực độ của Nguyễn Nam Chúc, anh ta trở nên thoải mái hơn: “Tôi chẳng biết gì đâu, đừng hỏi tôi.”

“Anh ơi.” Nguyễn Nam Chúc bày ra vẻ mặt đáng thương: “Anh giúp tui em một chút đi mà?”

Anh chàng do dự một chút: “Mấy người muốn hỏi cái gì?”

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Tại sao tòa nhà này vắng người quá vậy?”

Cậu thanh niên nói nhỏ: “Các người mới chuyển đến à? Mau mau dọn đi đi, tòa nhà này bị nguyền rủa, người sống ở đây đều không thọ...”

Nguyễn Nam Chúc: “Vậy còn gia đình ở tầng mười bốn?”

Câu hỏi của Nguyễn Nam Chúc như đánh động đi đâu gì đó ở người đối diện, anh ta bỗng nhiên phát cuồng: “Tôi đã nói mấy người mau chuyển đi, ở đây có ma!! Có ma!!” Anh ta thở hồng hộc, định đóng cửa lại, nhưng bị hai người đàn ông trong nhóm ngăn cản.

“Ma gì cơ?” Nguyễn Nam Chúc tiếp tục hỏi.

“Các người không biết ư?” Gã thanh niên nói: “Cái gia đình ở trên tầng mười bốn, chính là ma đó!!!”

Mọi người nghe nói đều ít nhiều rung động. Gã thanh niên nhân cơ hội bọn họ chưa hoàn hồn đóng sầm cửa lại.

“Ý là sao đây?” Đường Dao Dao kinh ngạc: “Chẳng lẽ người giao nhiệm vụ cho chúng ta lần này không phải người?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu không nói.

Lâm Thu Thạch thì như nhìn ra gì đó: “Cửa nhà anh này có cái gì...? Máu à?”

Mọi người cúi xuống nhìn, thấy dưới chân cửa ra vào có một vết lấm tẩm tím bầm như máu khô, bám dính trên sàn nhà màu đen. Nếu không nhìn kỹ, thì khó mà nhận thấy.

“Đúng là máu.” Sau khi quỳ xuống quan sát cẩn thận, Đường Dao Dao đưa ra kết luận: “Nhưng không biết là máu người hay máu con gì, đã lâu vậy rồi...”

Lâm Thu Thạch: “Vết máu này như cố ý vẩy lên đây thì phải.”

Đường Dao Dao: “Nghĩa là sao?”

“Nếu không phải cố ý thì đã lau sạch từ lâu rồi, cô xem xung quanh cửa không có một mẫu quảng cáo nào.” Lâm Thu Thạch nói ra suy luận của mình: “Chủ nhà này chắc chắn thuộc loại gọn gàng sạch sẽ.”

“Cũng đúng.” Đường Dao Dao nói: “Nhưng máu khô này có tác dụng gì, tránh tà ư?”

Lâm Thu Thạch không đáp, trên thực tế vừa trông thấy vết máu, cậu lập tức liên tưởng đến câu chuyện cổ tích *Con chim nhà Fitcher* được gợi ý

trên mảnh giấy.

Các cô gái cần quả trứng đi vào căn phòng đầy xác chết, quả trứng trên tay liền rơi xuống vết máu. Chỉ không rõ vết máu này liên hệ như thế nào tới tình tiết trong truyện.

Sau đó cả nhóm tiếp tục xuống tầng, phát hiện ở tầng trệt vẫn còn một căn hộ có người ở. Người sống ở tầng trệt là một cụ già bị nặng tai, lũ thanh niên gọi như hò đồ nửa ngày trời bà mới ra mở cửa, lại mất nửa ngày nữa dùng đủ mọi loại ngôn ngữ để giao tiếp mà không đi đến kết quả, cuối cùng cả nhóm đành bó tay. Các mẫu đối thoại đa phần đều kiểu: “Bà ơi, bà biết tại sao tòa nhà này không có người ở không?”, rồi bà cụ đáp: “Hả, bà ăn bánh rồi.”

Nói chuyện kiểu này thì đúng là bó tay.

Khu chung cư tổng cộng có mười bốn tầng, vậy mà chỉ hai nhà có người ở, một ở tầng bốn, một ở tầng trệt. Tuy vậy chuyển đi cũng đem lại chút thông tin, đó là trước cửa hai nhà đều có vết máu li ti.

“Tôi nghĩ đây là một manh mối.” Trong bữa cơm trưa, Đường Dao Dao nhỏ giọng thảo luận: “Hay mình thử vấy máu trước cửa phòng mình?”

“Cô định lấy máu ở đâu?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Đường Dao Dao: “Thì tìm đại con vật gì đó.”

Nguyễn Nam Chúc: “Phun ở cửa phòng ai? Phòng cô hả?”

Thấy chị đại chua ngoa đánh đá quá, Đường Dao Dao không dám phản bác. Dĩ nhiên cô ta không dám vấy máu trước cửa phòng mình, vì ai biết đó là dấu hiệu trừ tà hay đi đầu kiện khởi động tử vong.

“Chị không đồng ý cũng đâu cần ghê gớm thế.” Đường Dao Dao hơi xịu mặt: “Chị có ý nào hay hơn không?”

Nguyễn Nam Chúc dừng dừng đáp: “Không có.”

Đường Dao Dao tức tối nghĩ rằng. Phải công nhận một điếu, cái sự lẩn lút người khác của Nguyễn Nam Chúc tuy hơi quá, nhưng cũng rất hấp dẫn. Bởi hẳn chỉ ng ời đó cũng đủ khiến mọi người an tâm. Trong lúc cả nhóm thảo luận, hầu như mọi ánh mắt đều dồn vào hắn, đặc biệt là hai cậu trai trẻ, trong cái nhìn của họ ngoài ngưỡng mộ còn thêm một chút gì khác... Dù sao họ cũng không biết Nguyễn Nam Chúc là nam giả nữ.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Đường Dao Dao hỏi.

Nguyễn Nam Chúc: “Đợi.”

Đường Dao Dao: “Đợi cái gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên là đợi chuyện gì đó xảy ra.” Hần nói tiếp: “Nếu cô bằng lòng vẩy máu trước cửa phòng mình, tôi không có ý kiến.”

Đường Dao Dao không đáp, dùng sự im lặng để cự tuyệt.

Hứa Hiều Chanh lại trông như sắp khóc, nhưng vừa chạm phải ánh mắt Nguyễn Nam Chúc thì đành nuốt lệ vào trong, thỏ thẻ nói: “Chị em sinh ba kia có phải là người không? Trông bọn nó ghê quá.”

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chưa thể khẳng định.”

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, câu chuyện vừa xoay chuyển đến ba đứa bé gái thì bằng một cách nào đó chúng đã ở sau lưng họ. Lâm Thu Thạch là người đầu tiên phát hiện, thấy ba bé gái nắm tay nhau đứng ở cửa, cậu giật nảy mình: “Mấy đứa tới h ồi nào vậy?”

Ba cô bé không nói gì. Lâm Thu Thạch lại hỏi thêm câu nữa, một trong ba đứa mới lên tiếng, nhưng không trả lời câu hỏi của Lâm Thu Thạch mà hỏi ngược lại: “Anh biết tôi là ai không?”

“Hả?” Lâm Thu Thạch nhất thời phản xạ không kịp.

“Anh biết tôi là ai không?” Đứa thứ hai cũng hỏi câu tương tự.

Trong phòng bỗng chốc im lặng như tờ, mọi người đều cảm nhận rõ ràng có điều bất ổn. Đường Dao Dao gượng cười nói: “Mấy bé, bọn chị đang nói chuyện quan trọng, bé đừng mè nheo nữa.”

“Anh không biết tôi là ai à?” Đứa thứ ba lên tiếng.

“Biết chứ.” Giọng nói của Nguyễn Nam Chúc phá vỡ sự im lặng. Hần đứng dậy đi tới trước mặt ba chị em rồi quỳ xuống, đưa tay bẹo má một trong ba đứa: “Em là Tiểu Nhất.”

Tiểu Nhất khẽ chớp mắt.

“Em là Tiểu Thập.” Nguyễn Nam Chúc chỉ đứa bên phải.

Tiểu Thập cười cười.

“Em là Tiểu Thổ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bọn chị nhận ra rồi, có phần thưởng gì không?”

“Thưởng cho chị được chơi chung với bọn em một lát.” Tiểu Nhất nhoẻn miệng cười, bên trong cặp môi hồng nhuận của con bé là những chiếc răng trắng như tuyết. Hàm răng Tiểu Nhất vô cùng đều đặn, vừa thẳng vừa chặt khít, khiến người ta bất giác lạnh người: “Chị, em thích chị rồi đấy.”

“Chị cũng thích em.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy: “Đi chỗ khác chơi, chị còn việc khác phải làm.”

Vậy mà ba đứa nhóc ngoan ngoãn đi ra theo lời Nguyễn Nam Chúc.

Những người khác chứng kiến sự việc đầu tròn mắt há miệng, không biết Nguyễn Nam Chúc làm cách nào phân biệt được ba chị em này.

Trước những cái nhìn nghi hoặc, Nguyễn Nam Chúc bình thản ngẩng xuống bên bàn ăn, nhả ra hai chữ: “Đoán thôi.”

Mọi người: “...”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm nói vậy cậu tin mới lạ. Nguyễn Nam Chúc không thể chỉ phỏng đoán vô căn cứ mà có thể dễ dàng đưa ra đáp án, chắc hẳn có phương pháp phân biệt, chỉ là đang giấu bài thôi.

“Em thấy ba đứa bé đó sao sao ấy.” Hứa Hiểu Chanh nói thì thầm: “Nhìn bọn nó ghê kinh.”

“Đúng là ghê thật.” Nguyễn Nam Chúc trầm tư: “Nhưng hiện giờ có thể đoán tụi nó là người.” Hắn tiếp tục: “Ít nhất chạm vào da thịt có độ ấm.” Ban nãy hắn véo má một trong ba đứa, là để xác nhận chuyện đó.

“Vẫn còn sáu ngày.” Đường Dao Dao nói: “Không biết trong tiệc sinh nhật của tụi nó sẽ xảy ra chuyện gì?”

Cảm giác chờ đợi thật không hề dễ chịu, một ngày dài như một năm.

Lâm Thu Thạch đã có tương đối đầy đủ thông tin về các thành viên trong nhóm: Hứa Hiểu Chanh, Đường Dao Dao, Tăng Như Quốc đều tự giới thiệu rồi, chỉ còn hai người thanh niên trẻ một mới một cũ, lần lượt tên Trương Tinh Hỏa và Chung Thành Giản. Đây là lần thứ ba Trương Tinh Hỏa vào cửa, còn Chung Thành Giản là lần đầu. Tính cách cả hai đều vô cùng hướng nội, trong lúc bàn luận cũng ít khi lên tiếng.

Cả nhóm bình yên trải qua hai ngày trong khu chung cư, Lâm Thu Thạch đang nghĩ không lẽ tới tiệc sinh nhật mới có chuyện xảy ra, thì một sự cố phát sinh phá vỡ sự bình lặng.

Có người chết.

Vụ án xảy ra ở trước cửa thang máy, thi thể bị một vật sắc nhọn chặt thành nhiều mảnh, máu tươi chảy xuống qua khe cửa thang máy, tạo thành vết ố đen trên mặt đất.

Lâm Thu Thạch nghe tiếng la thất thanh của Hứa Hiểu Chanh liền vội vàng chạy tới, chưa thấy người đã nghe tiếng khóc thê lương: “Có người chết... Trời ơi, có người chết...”

Nghe đến đây, phản xạ đầu tiên của Lâm Thu Thạch là đi tìm Nguyễn Nam Chúc. Ai ngờ vừa quay đầu đã thấy Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh, cười tươi như hoa nhìn mình, nhẹ giọng hỏi: “Tìm cái gì đấy?”

Nhan sắc và nụ cười của thằng cha này thực sự là quá lừa người, dù Lâm Thu Thạch biết hắn là đàn ông, nhưng đứng trước ánh mắt chăm chú ấy, trái tim cậu vẫn cứ nhảy tung tung.

“Làm gì có.” Lâm Thu Thạch nói: “Định tìm anh ý mà.”

Nguyễn Nam Chúc cười cười: “Đừng lo cho tôi làm gì.”

Cả hai cùng đến chỗ thang máy, thấy hiện trường là một đồng hồ điện, Hứa Hiểu Chanh thì ngã quỵ trong thang máy.

“Hu hu hu, sợ quá chị ơi.” Hứa Hiểu Chanh thấy có người đến, vội bò dậy: “Bị chặt thành mấy khúc luôn...”

Vì đã có kinh nghiệm từ trước, Lâm Thu Thạch gặp chuyện khá trấn tĩnh, cậu lại gần cửa thang máy, nhìn rõ thi thể mà Hứa Hiểu Chanh nhắc đến. Lâm Thu Thạch không khỏi sửng sốt: “Đây là...”

Nguyễn Nam Chúc khẽ nhướng mày.

Họ đều nghĩ người chết là thành viên trong nhóm, thật không ngờ đó là xác một bé gái. Tuy đã bị chặt nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra, là một trong ba chị em sinh ba.

Thi thể bé gái bị chặt thành mấy khúc ngắn ngang. Mặt đất đầy máu và các bộ phận cơ thể, khiến người ta nổi da gà.

“Oe...” Khả năng chịu đựng của Tăng Như Quốc còn kém hơn Hứa Hiểu Chanh, chỉ nhìn một cái là ruột gan lộn nhào.

Lâm Thu Thạch ngược lại vô cùng bình tĩnh, cậu lia mắt qua thăm trạng, phát hiện đầu của thi thể trong góc khuất. Quả đúng như dự đoán, người chết là một trong ba chị em.

“Sao lại như vậy?” Đường Dao Dao không tin vào mắt mình: “Sao người chết đầu tiên lại là NPC?”

“Ai giết con bé nhỉ?” Giọng Hứa Hiểu Chanh lộ rõ sự kinh hoàng: “Chúng ta rõ ràng chẳng nghe thấy gì...”

Có người bị chém thành mấy khúc ngay cầu thang mà gần chục con người không ai nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

“A a a a a!!!” Một tiếng hét kinh hoàng phát ra phía sau đám đông, Lâm Thu Thạch quay lại nhìn, đó là mẹ của đứa bé, trên người vẫn đeo chiếc tạp dề quen thuộc, có lẽ bà ta đang nấu cơm trưa cho họ. Chứng kiến con gái chết thảm, bà mẹ lập tức suy sụp, ngã nhào ra đất, gào khóc thảm thiết: “Con ơi... Con gái đáng thương của mẹ... Sao lại chết thảm thế này hả con... Là ai đã giết con tôi...”

Lâm Thu Thạch định tiến lên, thì Nguyễn Nam Chúc giơ tay ngăn lại.

“Đợi đã.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đừng qua đó.”

Lâm Thu Thạch lộ vẻ khó hiểu.

Nguyễn Nam Chúc thì thào: “Nhìn giày bà ấy kìa.”

Lâm Thu Thạch cúi xuống nhìn vào giày bà ta, phát hiện phần đế giày ướt đẫm, suy đoán từ màu sắc đặc trưng, thứ thấm đẫm đế giày hình như là máu tươi...

Lâm Thu Thạch trông theo mà thoáng biến sắc.

Những người khác không ai để ý chi tiết này, đa phần đều nhìn bà mẹ mất con đang gào khóc kia với ánh mắt thương cảm.

Đường Dao Dao tiến lên an ủi mấy câu, liền bị bà ta nắm chặt cánh tay: “Chính các người, chắc chắn là các người, ở đây chỉ có mấy người mới tới, chắc chắn các người đã giết con gái tôi!!” Bà mẹ có vẻ rất khỏe, Đường Dao Dao rên lên đau đớn, muốn rút tay ra nhưng không thể địch lại sức của bà ta.

“Có liên quan gì đến bọn tôi, bà nắm tay tôi đau quá, bỏ ra...” Đường Dao Dao kêu lên thảm thiết.

Những người khác thấy thế vội lao vào can, Trương Tinh Hỏa đẩy bà mẹ ra, tạm thời giải vây cho Đường Dao Dao.

“Cô không sao chứ?” Trương Tinh Hỏa hỏi.

“Không sao.” Ánh mắt Đường Dao Dao đầy vẻ hoảng hốt, cô phát hiện trên cánh tay mình xuất hiện vết bầm hình năm ngón tay: “Bà ta khỏe quá...”

“Hu hu hu, con gái đáng thương của mẹ, con gái đáng thương của mẹ ời.” Bà mẹ tiếp tục nằm rạp trên đất la khóc.

Trong lúc bà ta khóc, cánh cửa phía sau thoáng xuất hiện hai bóng người, Lâm Thu Thạch định thẩn nhiên nhìn kỹ, thấy đó là hai bé gái còn sống.

Từ bên trong, hai đứa lạnh lùng nhìn qua khe cửa. Chị em ruột vừa chết thảm, nhưng khuôn mặt chúng không có vẻ gì xúc động, thậm chí cũng không ra khuyên nhủ mẹ. Đứng bên cửa một lát, hai cái bóng mau chóng biến mất, nếu không phải Nguyễn Nam Chúc cũng nhìn thấy, Lâm Thu Thạch còn tưởng là bản thân hoa mắt.

Người mẹ nằm khóc trên đất một lúc lâu, khi sự kiên nhẫn của bọn họ sắp bị nước mắt bà ta nhấn chìm, thì đột nhiên, bà ta lẳng lặng đứng dậy, quay người bỏ về nhà. Rất nhanh, bà ta quay trở lại mang theo giẻ lau và một cái túi.

“Con gái của mẹ, con gái đáng thương của mẹ, để mẹ mang con về nhà.” Vừa nói, bà ta vừa dịu dàng nhặt các mẫu thi thể bỏ vào túi, sau đó cầm cục lau vết máu.

Đầu tóc bà ta rối bù, đối diện với cảnh tượng kinh hoàng mà không hề có biểu hiện tiêu cực. Từng chút một, bà ta thu dọn hết đồng bầy hầy trên mặt đất.

Cả nhóm chứng kiến cảnh này không khỏi biến sắc, những kẻ sức chịu đựng kém bắt đầu muốn nôn ọe.

“Đi thôi, đi ăn chút gì đó.” Nguyễn Nam Chúc vẫn bình tĩnh như mọi khi: “Tôi đói rồi.”

“Đến nước này mà chị vẫn ăn được?” Đường Dao Dao nhìn Nguyễn Nam Chúc kinh ngạc, như thể nhìn một quái vật: “Vừa mới thấy một

đồng... như thế kia...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mấy cái này còn gặp hoài, nếu mới nhìn mà đã không ăn nổi, thì chẳng phải tôi chết đói à?”

Đường Dao Dao định nói thêm, song Nguyễn Nam Chúc tỏ ra không muốn nghe nữa, kéo Lâm Thu Thạch vào trong nhà.

Hai người ngồi xuống bàn, ăn bánh mì để sẵn. Lâm Thu Thạch thấy hơi khó nuốt, khẽ nói: “Mẹ mấy đứa nhỏ bị sao vậy?”

“Tôi đoán chính bà ta chém chết con gái.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đế giày bà ta đâm máu, vậy mà không ai để ý cũng giỏi thật.”

“Tại sao bà ta phải làm vậy?” Lâm Thu Thạch cảm thấy khó hiểu: “Nhìn cái cách bà ta thu dọn thi thể, sao tôi thấy thành thạo quá...”

Nguyễn Nam Chúc chống cằm không nói.

Ban nãy quả thực bà mẹ tỏ ra rất chuyên nghiệp, cho các mảnh thi thể lớn vào túi trước, sau đó d ãn thịt vụn lại một chỗ, trông cứ như đang dọn dẹp nhà cửa chứ không phải chuyện trọng đại gì.

Hai người đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Lâm Thu Thạch ngẩng lên, đó là Hứa Hiểu Chanh đang đứng run rẩy. Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng, gương mặt cô trở nên trắng bệch như tờ giấy, cô lao đảo ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, dùng tay che miệng không nói gì.

Lâm Thu Thạch định mở miệng, chợt thấy Nguyễn Nam Chúc quay sang, dịu dàng dỗ Hứa Hiểu Chanh: “Bé cưng, đừng sợ, chị không để em chết đâu.”

Hứa Hiểu Chanh gật đầu lia lịa, hận không thể lao vào vòng tay Nguyễn Nam Chúc tìm kiếm sự an ủi, cô nói: “Chị, anh này cũng là khách hàng của chị đúng không?”

Khách hàng? Lâm Thu Thạch sững sờ.

“Không, không phải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh ấy là bạn trai chị, sẽ cùng chị bảo vệ em.”

Hứa Hiểu Chanh thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Lâm Thu Thạch, vậy là mình có thêm một chỗ dựa.

Tự nhiên được thăng chức bạn trai khiến Lâm Thu Thạch đắm ngượng ngịu. Cậu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nguyễn Nam Chúc, bỗng có cảm giác như mình thật sự đang có bạn gái. Nhưng cảm giác này chỉ tồn tại trong một tích tắc, bởi Lâm Thu Thạch chợt nhớ tới một việc cực kỳ quan trọng: Ở thế giới trong cửa, trông cậu như thế nào nhỉ?

Trong khi Nguyễn Nam Chúc an ủi Hứa Hiểu Chanh, Lâm Thu Thạch lấy cớ đi vệ sinh, sau đó, tới trước tấm gương, cậu trông thấy một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Đó là một thanh niên có đôi mắt đào hoa, khóe mắt hơi rủ xuống, điểm tô vài phần dịu dàng cho cậu mỗi khi cười. Sống mũi thẳng tắp, đôi môi cong cong, trông lúc nào cũng như đang mỉm cười - quả nhiên là khuôn mặt rất thân thiện.

Đây là một vẻ ngoài có thể giành lấy sự tin tưởng của bất cứ người phụ nữ nào, nói thẳng ra, tướng mạo hiện tại của Lâm Thu Thạch chính là một trường ban hòa giải điển hình.

Lâm Thu Thạch: "...” Hầy, không xấu là được.

Sau khi nhìn thấy chính mình, Lâm Thu Thạch ra khỏi nhà vệ sinh. Lúc này Hứa Hiểu Chanh đã khá hơn nhiều, không biết Nguyễn Nam Chúc đã dùng cách gì khuyên nhủ cô xong xuôi.

"À phải, tôi nói cho hai người một chuyện." Nguyễn Nam Chúc nói: "Nếu ba bé gái hỏi hai người tên chúng là gì... thật ra tôi đã đánh dấu rồi."

"Đánh dấu như nào vậy?" Lâm Thu Thạch ngăn ra.

"Có một loại bột sáng cực mịn, có thể nhìn thấy dưới ánh sáng." Nguyễn Nam Chúc đáp: "Đứa bé có bột sáng trên vai là Tiểu Thập. Đứa bé có bột sáng trên tóc là Tiểu Thổ, đứa không có, là Tiểu Nhất." Nói đoạn hắn nhún vai: "Bây giờ bớt đi một đứa nên càng dễ phân biệt hơn."

"Anh đánh dấu khi nào vậy?" Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc: "Lần đầu khi chúng tự giới thiệu, đây là một thông tin rất quan trọng, nếu chúng hỏi lại, hai người đừng nói sai nhé."

"Có nên nói cho những người khác biết không?" Lâm Thu Thạch lại hỏi.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: "Tạm thời thì không nên, vì chưa thể xác định ai là bạn ai là thù, tốt nhất là đề phòng tất cả."

Lúc này Hứa Hiếu Chanh vào nhà vệ sinh, Lâm Thu Thạch bèn hỏi Nguyễn Nam Chúc khách hàng là cái gì vậy.

Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩa là có người bỏ tiền nhờ tôi bảo vệ họ.” Hắn chỉ tay về phía nhà vệ sinh: “Trông cô ta hiện giờ khá bình thường đúng không? Ngoài đời thực thì là một đại minh tinh, chắc chắn cậu từng xem phim cô ta đóng.”

Lâm Thu Thạch: “...” Hoàn toàn không biết là ai luôn.

“Đây không phải lần đầu cô ta vào cửa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cho nên trong khi đề phòng quý quái, cũng phải biết đề phòng đồng đội nữa.” Nói đến đây Nguyễn Nam Chúc dừng lại, vì thấy có người từ ngoài cửa bước vào.

Lâm Thu Thạch thấy đó là bọn Đường Dao Dao.

“Vậy mà hai người cũng ăn được?” Đường Dao Dao lạnh lùng nói: “Vô tư thật đấy.”

“No bụng ra đi còn hơn xuống âm phủ làm ma đói.” Những ngón tay thon dài của Nguyễn Nam Chúc cầm chiếc bánh mì lên, đưa vào miệng cắn một cái. Món ăn vốn nhạt nhẽo mà nhìn hắn ăn ai cũng thòm thèm: “Cô cũng làm miếng nhé?”

Đường Dao Dao chưa trả lời, Trương Tinh Hỏa đứng bên cạnh đã gạt đầu, nói: “Có chứ, tôi cũng đói rồi.”

Thế là cả nhóm bắt đầu tụ lại quanh bàn ăn bánh mì.

“Đêm nay chắc chắn sẽ có chuyện.” Đường Dao Dao xoa bóp cánh tay của mình, những vết bầm do bị nắm chặt ban nãy trông khá đau: “Mọi người hãy cẩn thận, tránh đừng ra ngoài.”

“Không biết ai đã giết cô bé nhỉ?” Tăng Như Quốc run run: “Chẳng lẽ là một trong số chúng ta?”

Ông ta nói hết câu thì thở hắt ra, thì thầm thêm một câu: “Cũng may tôi ở có một mình.”

Những người khác nghe nói sắc mặt đều xấu đi, đặc biệt là Trương Tinh Hỏa và Chung Thành Giản, người nọ liếc người kia bằng ánh mắt cảnh giác.

“Đừng nghĩ nhiều quá, chắc chắn không phải người làm đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu là người giết, sao con bé không kêu cứu? Huống hồ lúc đó chúng ta đều ở gần, chuyện ghê gớm như vậy, tại sao không nghe thấy chút động tĩnh nào.”

Nói rất có lý, mọi người theo đó giảm bớt căng thẳng đi phần nào.

Đường Dao Dao liếc Tăng Như Quốc một cái, đột nhiên hỏi: “À phải, suýt thì quên mất, ông đã nhìn thấy gì trong sương mù vậy?”

Tăng Như Quốc lúc bị hỏi sắc mặt xấu đi thậm tệ, mấp máy miệng một lúc lâu mới thều thào thốt lên: “Toàn là... xác chết biết đi.”

Không khí nhanh chóng chùng xuống.

Lâm Thu Thạch thầm cảm thấy may mà mình không to gan nhảy vào sương mù thử lửa. Tuy Tăng Như Quốc chỉ nói có một câu, nhưng ai nấy đều có thể tưởng tượng ra cái cảnh khiếp hãi như địa ngục ấy.

Trong lúc họ bàn luận, mẹ của ba bé gái sinh ba lại xuất hiện. Không biết bà ta về nhà từ lúc nào, trên người đã thay một chiếc tạp dề màu thẫm, tay cầm chiếc bát tô.

Từ trong tô, khói bốc lên nghi ngút.

Bà mẹ nói: “Mọi người đói rồi phải không? Tôi đã làm món này ngon lắm.” Bà ta đi đến cạnh bàn, đặt cái tô xuống: “Mọi người mau nếm thử đi.”

Bên trong tô là một món canh, những viên thịt tươi ngon nửa chìm nửa nổi trong nước, bốc lên mùi thơm nồng đượm.

Nhìn thấy tô canh thịt này, chẳng ai dám động đũa, ngược lại vẻ mặt càng lúc càng khó coi.

Chương 22

Trứng gà đánh máu

Sau khi đến nơi này, bọn họ đã ăn vài bữa cơm do bà mẹ nấu.

Các bữa cơm có đặc điểm chung là, món ăn hầu như chỉ toàn rau, rất khó thấy đồ mặn, về cơ bản bữa nào có trứng gà đã coi là thịnh soạn lắm rồi. Hứa Hiểu Chanh đã từng than thở oán trách về chuyện này khá nhiều lần.

Vậy mà hôm nay đồ ăn khác hẳn, trong nước canh màu nhạt nổi lên những viên thịt đỏ thẫm nom thật thích mắt. Thịt trông đẹp vô cùng, một màu đỏ sậm làm xiêu lòng người. Mùi thơm đậm đà len lỏi vào khứu giác của các thực khách, nếu không phải vừa chứng kiến hiện trường sát nhân ghê rợn, e rằng tất cả họ đều chảy nước miếng.

“Mọi người ăn đi.” Bà mẹ nói: “Sao không ăn? Tôi cố ý làm riêng cho mọi người đấy.” Mái tóc bà ta hơi rối, gương mặt cười mỉm trông ròn rợn, bà ta đứng bên bàn, khẽ nói: “Ngon lắm đấy.”

Có đi đâu không một ai động đũa.

Tuy những viên thịt trước mắt trông rất hấp dẫn, nhưng tất cả mọi người không khỏi liên tưởng đến một việc quan trọng: Thịt này rốt cuộc là thịt gì.

“Sao mọi người không ăn?” Bà mẹ tiếp tục hỏi về nghi ngờ, bà ta vén nhẹ lọn tóc bên tai, cầm đũa lên, gắp một miếng thịt: “Ngon lắm đấy.”

Bà ta đưa miếng thịt lên miệng, những chiếc răng trắng phớt nghiến qua thớ thịt đỏ hồng, trông có vẻ thơm ngọt lắm.

Hứa Hiểu Chanh lấy tay che miệng, chắc là thấy cảnh tượng trước mắt nên buồn nôn, sắc mặt những người còn lại cũng không dễ coi cho lắm. Bà mẹ cơ hồ không chú ý gì đến những điểu đó, bà ta gắp miếng thịt thứ hai, tiếp tục đưa vào miệng với vẻ mãn nguyện, nhai nhồm nhoàm.

“Rào rào.” Nhai một lúc, từ trong miệng bà mẹ phát ra âm thanh như xương bị nghiền nát. Đến mức này thì Hứa Hiểu Chanh không thể nhịn

được nữa, cô đứng bật dậy lao vào nhà vệ sinh.

Những người khác đều lần lượt rời bàn ăn, muốn tránh khỏi bà mẹ và tô canh thịt càng xa càng tốt.

Bà mẹ trông thấy dáng vẻ khiếp hãi của họ thì tỏ ra không hiểu, vừa ăn vừa lần lần nói, món ăn tôi nấu không ngon ư? Mấy đứa nhà tôi chúng nó thích lắm.

Không ai nói gì, trong lúc này họ đều nhớ tới món bánh mì khô khốc, ít nhất thứ đó sẽ không xuất hiện vấn đề

Trong bữa ăn, hai đứa bé còn lại cũng xuất hiện. Chúng nắm tay nhau đứng ở cửa, im lặng nhìn người mẹ đang ăn như chết đói.

Lâm Thu Thạch ngồi khá gần hai đứa bé, cậu lẳng lẳng quan sát qua khoeo mắt, nhận ra đúng như lời Nguyễn Nam Chúc nói, trên vai một đứa có bụi phát sáng, một đứa thì có trên tóc. Lâm Thu Thạch nhớ Nguyễn Nam Chúc từng nói, đứa bé trên vai có bột sáng là Tiểu Thập, đứa trên đầu có bột sáng là Tiểu Thổ. Như vậy cô bé bị giết chính là chị cả Tiểu Nhất.

Các cô bé vẫn xuất quỷ nhập thần như thường lệ, chỉ lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bữa trưa hôm nay khiến tất cả mọi người đều vô cùng khó chịu. Cứ nghĩ bữa tối sẽ khá hơn một chút, nào ngờ bà chủ lại bê ra một tô canh xương nóng hổi.

Canh gồm có xương hân với củ cải, mùi hương nồng đượm thêm một lần xộc vào mũi mọi người.

Cả ngày nay chưa có gì vào bụng, vậy mà nhìn thấy tô canh xương, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Trương Tinh Hỏa nhin không được chửi thề: “Mấy ngày trước thèm thịt thì chẳng có mà ăn, mẹ kiếp, hôm nay thì thịt ở đâu ra mà lắm.”

“Thịt này anh dám ăn không?” Đường Dao Dao rõ ràng cũng bực bội trong người: “Có trời biết là thịt gì.”

Bà mẹ thấy vẫn không ai chịu ăn, cũng không nài thêm, bà ta cần tô canh lên tự húp một mình. Tuy trong nhóm chưa ai nếm, không hiểu sao họ cảm thấy món này vô cùng hấp dẫn.

“Ngon quá.” Bà mẹ cảm thán: “Mọi người không ăn, đúng là phí của giời.”

Vậy là bảy con người nhin đói cả ngày phải ng ồi nhìn người ta ăn hết một n ồi thịt, húp hết một tô canh lớn.

“Canh nhìn ngon quá.” Tăng Như Quốc lưu luyến nhìn các món ăn trên bàn: “Không thể ăn được ư?”

“Ai biết canh đó làm từ cái gì.” Đường Dao Dao bực bội nói: “Ráng nhin vài ngày có gì khó, đợi khi quay về thế giới thực, ông muốn ăn cao lương mỹ vị gì cũng không ai cản.”

“Xác của bé gái bị chết đâu r ồi nhỉ? Bà mẹ mang đi đâu mất r ồi.” Hứa Hiểu Chanh khẽ hỏi, cô khịt khịt mũi, giả vờ vô tình liếc tô canh thịt trên bàn: “Nếu tìm ra xác chết, canh này chắc là ăn được chứ?”

Lâm Thu Thạch tỏ vẻ bất đắc dĩ, nghĩ th ần cô gái này bạo nh ỉ, dù có tìm thấy xác chết, cậu cũng không muốn ăn thứ canh kia. Có thơm ngon cách mấy đi nữa, chẳng ai dám chắc nguyên liệu nấu món canh là cái gì.

“Hay mình đi tìm thử?” Đường Dao Dao nói: “Lúc trước tôi cứ nghĩ ba đứa bé đó có vấn đề. Bây giờ lại cảm thấy bà mẹ mới thật là có vấn đề.”

“Hay chúng ta đi tìm thi thể trước?” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên đề nghị: “Dù sao căn hộ này cũng không lớn.”

Sau khi dọn dẹp hiện trường, không biết bà mẹ đã để xác đứa bé ở đâu. May là căn nhà không lớn, muốn tìm cũng dễ thôi.

“Vậy thì đi tìm đi.” Đường Dao Dao đồng ý với đề nghị của Nguyễn Nam Chúc: “Đến giờ chúng ta vẫn chưa có dịp khám phá căn nhà này, tiện thể xem xem biết đâu tìm thêm được manh mối.”

Thế là cả nhóm bắt đầu tản ra tìm kiếm.

Căn nhà không lớn, chỉ có ba phòng ngủ hai phòng khách. Nhà bếp là khu vực kiểm tra trọng điểm, Lâm Thu Thạch tìm thấy trong đó một số nguyên liệu nấu ăn. Hầu hết các nguyên liệu là rau củ quả, trông không được tươi cho lắm, chẳng trách nấu lên mùi vị tệ hại quá chừng.

Bên cạnh nhà bếp là nhà vệ sinh, ở đây cũng không có gì đặc biệt, điểm duy nhất thu hút ánh nhìn chính là cái bồn tắm cực lớn.

Trên thành bồn có vết ố màu đen, trông như đã lâu lắm rồi không sử dụng đến. Lâm Thu Thạch nhìn kỹ, cảm thấy vết ố màu đen này giống như vết máu, nhưng không dám chắc.

Cả nhóm tìm hết một vòng, hầu như lật tung tất cả mọi ngõ ngách, nhưng vẫn không tìm thấy túi đựng thi thể kia.

“Rốt cuộc giấu ở đâu nhỉ?” Đường Dao Dao nói: “Chẳng lẽ trong nhà còn có phòng khác?”

Nguyễn Nam Chúc suy nghĩ giây lát, đột nhiên đứng dậy đi vào nhà bếp.

Đường Dao Dao nói: “Chị vào nhà bếp làm gì thế? Trong đó kiểm tra rồi mà...”

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc vừa đi một lát, mọi người đã nghe hắn nói vọng ra: “Tìm thấy rồi.”

Lâm Thu Thạch vội vào theo, phát hiện Nguyễn Nam Chúc đứng trước tủ lạnh. Cửa tủ lạnh lúc này mở hết cỡ, có thể trông thấy một chiếc túi màu đen bên trong.

Cái túi này chính là loại túi hôm qua bà mẹ dùng để đựng xác con gái, bây giờ đã được chia ra để đầy trong tủ lạnh.

“Hóa ra để trong tủ lạnh.” Đường Dao Dao cảm thấy buồn nôn: “Tôi sẽ không bao giờ ăn những món bà ta nấu nữa.”

Nguyễn Nam Chúc thò tay lôi cái túi ni lông đen ra khỏi tủ.

Lâm Thu Thạch thấy vậy nói: “Cô định làm gì?”

“Kiểm tra một chút.” Nguyễn Nam Chúc cúi xuống: “Mọi người muốn ăn thịt mà, đúng không?”

Tăng Như Quốc nghe vậy cười ngượng nghịu: “Tôi muốn ăn thật nhưng không ăn cũng không sao...”

Nguyễn Nam Chúc không phản ứng, hắn mở dây buộc túi, lấy thứ ở bên trong ra. Tuy nói là thi thể của bé gái, nhưng cái xác vốn đã bị chặt nát, có những phần thậm chí khó mà nói rõ là bộ phận nào trên cơ thể.

Đứng trước những khúc thịt người đỏ lòm, Nguyễn Nam Chúc tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng, hắn ngẩng lên nói:

“Những bộ phận quan trọng hầu hết đều có đủ... ít nhất canh xương không phải là ninh bằng xương con gái bà ta đâu.”

Mọi người: “...”

Đường Dao Dao nhìn Nguyễn Nam Chúc, cười nhạt: “Chúc Mạnh, chị bình tĩnh quá nhỉ.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không bình tĩnh thì chết lâu rồi.” Hắn im lặng giây lát: “Nếu đúng là bà mẹ giết đứa nhỏ, thì vấn đề là tại sao bà ta phải ra tay với con gái mình.”

“Ai biết được, có thể bà ta bị tâm thần?” Đường Dao Dao có vẻ bức mình: “Tốt nhất là tránh xa một chút.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc thuận miệng đáp.

Cả ngày hôm đó không ai ăn gì, chỉ nhai tạm vài miếng bánh bao. Đêm tới họ đói đến hoa mày chóng mặt, thêm nhất là tô canh thịt để trên bàn vẫn tỏa ra mùi thơm ngậy ngất.

Nghĩ đến dáng vẻ say sưa của bà ta lúc húp canh, ai nấy đều chịu không nổi, lần lượt tỏ ý cáo từ đi ngủ cho đỡ mệt.

Lâm Thu Thạch cũng thấy đói, sau khi xử lý một cái bánh bao, cậu về phòng nằm lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Nguyễn Nam Chúc nằm bên cạnh cậu, hỏi: “Anh biết tại sao ngày xưa nhà nào cũng đẻ nhiều con không?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không biết...”

Nguyễn Nam Chúc xoay mặt về phía Lâm Thu Thạch, ghé sát tai cậu thì thầm: “Bởi vì hồi đó không có đồ chơi công nghệ, tối đến họ chẳng biết làm gì.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh xem chúng ta bây giờ cũng...”

Lâm Thu Thạch bình tĩnh rút điện thoại của mình ra, tỏ ý tôi vẫn còn đồ chơi công nghệ nha.

Nguyễn Nam Chúc: “Điện thoại vẫn chưa hết pin à?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi có mang theo sạc...”

Nguyễn Nam Chúc im lặng một lát, hờn dỗi nói: “Chỉ biết chơi điện thoại thôi, không chịu nói chuyện với người ta.”

Lâm Thu Thạch nằm đờ một khúc, sao có cảm giác như mình đang nằm cạnh cô bạn gái đáng yêu, rồi cô bạn gái đáng yêu đang làm nũng, trách mình không chịu thương yêu cô nàng.

“Thôi được, anh muốn nói cái gì?” Lâm Thu Thạch để điện thoại sang một bên.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đoán đêm nay có ai chết không?”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại bàn chuyện đó.

“Tôi thì nghĩ là có đấy.” Nguyễn Nam Chúc vươn cánh tay, ôm eo Lâm Thu Thạch, thì thầm: “Bởi vì trứng gà đã dính máu rồi.”

Lâm Thu Thạch chìm vào im lặng, bắt đầu suy nghĩ hàm ý trong lời nói của Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc không giải thích thêm, chỉ dụi dằm nói: “Ngủ thôi, mai gặp lại.” Dứt lời, hắt nhắm mắt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nguyễn Nam Chúc ngủ rồi, Lâm Thu Thạch lại không thể chợp mắt.

Căn phòng chật hẹp bí bách như cái quan tài, nếu là người bị chứng sợ không gian hẹp chắc chắn sẽ cảm thấy không thể thở nổi.

May mắn thay Lâm Thu Thạch không bị bệnh đó, nhưng vẫn cảm thấy rất nặng nề, khó chịu. Trời đã tối, sương mù càng lúc càng dày đặc, không thể nhìn rõ cảnh vật bị bao phủ bên trong. Tòa nhà mười bốn tầng đứng trội một mình như cách biệt với cả thế gian.

Đêm tối nghĩa là tịch mịch. Sự tĩnh lặng này lại đem đến cho người ta cảm giác an toàn. Lâm Thu Thạch hy vọng sẽ yên ắng như thế cho tới khi trời sáng.

Vậy nhưng lời của Nguyễn Nam Chúc chẳng khác nào lời tiên tri.

Khoảng ba giờ sáng, Lâm Thu Thạch chợt tỉnh khỏi giấc mộng. Một âm thanh cực kỳ khó chịu chọc thẳng vào lỗ tai.

Âm thanh này tựa như tiếng vật sắc nhọn chém lên tường, chắc nịch mà chói tai. Một nhát, hai nhát, âm thanh như gần ngay trong gang tấc,

Lâm Thu Thạch cảm giác mình chỉ cách nơi phát ra tiếng động một bức tường.

Cậu mở mắt ra, định th thần một lát mới nhận thức được bản thân thật sự không phải đang mơ.

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang ngủ, Lâm Thu Thạch do dự không biết có nên gọi hắn dậy hay không, song trong lúc cậu do dự, tiếng động kia bắt đầu nhanh dần, như thể người ở bên ngoài đã mất kiên nhẫn, muốn nhanh chóng đạt được mục đích.

“Cộp”, “cộp”, “cộp”, hết tiếng này đến tiếng khác, Lâm Thu Thạch giờ tay ra, khẽ lay Nguyễn Nam Chúc mấy cái, nói: “Nam Chúc, tỉnh dậy mau.”

Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra, ánh mắt hắn mơ màng trong veo, như thể người vừa ngủ say không phải là Nguyễn Nam Chúc: “Chuyện gì vậy?”

“Bên ngoài có tiếng động.” Lâm Thu Thạch nói: “Hình như có người đục tường.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn về phía bức tường. Vì là chung cư kiểu cũ nên tường không dày, âm thanh rất dễ lan truyền. Nguyễn Nam Chúc đưa tay khẽ chạm lên mặt tường, gương mặt hắn hơi biến sắc, nói: “Lui lại, tránh xa cái tường này ra.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Sao vậy?”

“Thứ đó đang ở bên ngoài.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không rõ là gì.”

Hai người bật đèn lên, dưới ánh sáng tù mù, họ tiếp tục nhìn mặt tường phát ra âm thanh. Tiếng đập gõ liên miên không ngớt.

Nếu chỉ là tiếng gõ thì không sao. Rất nhanh, Lâm Thu Thạch hiểu ra tại sao Nguyễn Nam Chúc bảo mình tránh xa bức tường.

Trên mặt tường không lấy gì làm chắc chắn dần xuất hiện một lỗ đục nhỏ. Từ trong lỗ, phần đầu nhọn hoắt của chiếc dùi xuất hiện...

Do căn phòng quá nhỏ, nên giường được đặt sát tường, lưới dùi vừa dài vừa nhọn xuyên qua vừa đúng vị trí sau đầu của Lâm Thu Thạch. Lâm Thu Thạch thấy vậy không khỏi biến sắc, nếu ban nãy cậu còn nằm ngủ trên giường, thì bây giờ đã thành cái xác lạnh.

Lưỡi dùi sau khi thò ra, lại rút trở về, có lẽ vì không nhìn thấy máu tươi nên kẻ bên kia tiếp tục dùi qua lỗ thêm mấy lần nữa. Vẫn không có máu. Kẻ lạ bỏ cuộc, chiếc dùi dài biến mất.

Không gian trở nên yên ắng trở lại, Lâm Thu Thạch nói: “Đi rồi ư?”

Nguyễn Nam Chúc cau mày: “Đợi chút đã.”

“Để tôi đi xem.” Lâm Thu Thạch bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, cậu khom lưng nhìn qua lỗ hồng bé xíu. Cái nhìn này suýt nữa khiến cậu hốt phách lên mây: Phía bên kia lỗ hồng là một tròng mắt đen sì, xung quanh nổi đầy tia máu, trông như con mắt của một kẻ điên dại.

Con mắt ấy dĩ nhiên cũng nhìn thấy Lâm Thu Thạch. Sau khi biết mình không giết được kẻ cần giết, nó biến mất rất nhanh.

Lâm Thu Thạch sợ toát mồ hôi lạnh, khẽ mắng hai câu: “Má nó, là người hay là ma đây.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không biết, nhưng trước hết đừng ra ngoài, đợi trời sáng rồi tính.”

Lâm Thu Thạch đưa tay lau mồ hôi trên trán: “Ừm...” Chuyện vừa xảy ra chẳng khác nào tình tiết trong phim kinh dị, cậu trăm vạn lần không ngờ lại nhìn thấy một con mắt trong lỗ hồng, thậm chí hai ánh mắt đã chạm nhau giây lát.

“Sao anh dễ tỉnh thế hả.” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Tiếng động đâu có lớn gì.”

“Thính giác tôi cực kỳ nhạy.” Lâm Thu Thạch nói.

“Có vẻ đúng là thế.” Nguyễn Nam Chúc bảo: “Lần nào anh cũng là người tỉnh trước.”

Lâm Thu Thạch thở dài, lại nhìn vào lỗ hồng lần nữa: “Cũng may tỉnh sớm.” Nếu không lúc này không chỉ bức tường mà đầu cậu cũng thủng một lỗ.

Lâm Thu Thạch vừa thở phào nhẹ nhõm, âm thanh cộp, cộp kia lại vang lên, có đi đâu ngu ồn tiếng động xuất hiện ở một nơi xa hơn, có lẽ thứ đó đã chuyển qua đục tường phòng khác.

“Má nó, vậy mà chưa chịu bỏ cuộc.” Lâm Thu Thạch cáu tiết: “Làm sao đây? Đi thông báo cho mọi người chứ?”

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Anh ở đây đợi tôi, tôi đi xem rốt cuộc là thứ gì.”

Lâm Thu Thạch nói: “Cùng đi đi, nhớ xảy ra chuyện còn dễ đối phó.”

Nguyễn Nam Chúc cười như không cười: “Anh không sợ à?”

Lâm Thu Thạch: “Đã có Nguyễn Nam Chúc rồi thì sợ gì.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy càng cười ản ý thêm, nói: “Anh có biết... đáng về tin tưởng người khác hoàn toàn của anh trông rất mê h ồ n không?”

Lâm Thu Thạch ngăn ra: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bỏ đi, không có gì.”

Hai người đi ra mở cửa. Cánh cửa bằng sắt phát ra một tiếng “kéttt...” vô cùng chói tai. Âm thanh vừa vang lên, tiếng đục tường lập tức dừng lại. Nguyễn Nam Chúc đi trước, Lâm Thu Thạch theo sau. Trên hành lang không có đèn, tất cả bị bao trùm trong bóng đen như mực. Lâm Thu Thạch mở đèn trên điện thoại lên soi, chiếu sáng con đường trước mặt. Cũng may hành lang không dài, đứng ở đầu này soi có thể nhìn qua tới đầu bên kia. Lâm Thu Thạch nhớ tiếng động phát ra ở bên phải, bèn bước sang phải hai bước.

“Đợi chút.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên kéo Lâm Thu Thạch lại: “Bên đó có người.”

Lâm Thu Thạch nhìn theo hướng Nguyễn Nam Chúc chỉ, quả nhiên trông thấy một bóng người quỳ trong góc tối. Nhìn kỹ hơn một chút, Lâm Thu Thạch lộ vẻ kinh ngạc: “Là một trong ba chị em sinh ba đây mà?”

“Đúng là thế?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô bé, em làm gì ở đó vậy?”

Bóng người co ro trong góc tường ch ần ch ậm đứng lên. Bé gái mặc chiếc váy ngắn rất dễ thương, hai búi tóc sừng trâu nhí nhảnh, nhưng khuôn mặt chẳng có biểu cảm. Cô bé đi về phía Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc.

“Tôi không ngủ được.” Lời nói lạnh lùng được thốt lên bởi một chất giọng non nớt. Cô bé đến trước mặt Lâm Thu Thạch, ngẩng đầu nhìn cậu: “Tôi không ngủ được.”

“Về phòng đi.” Lâm Thu Thạch nói: “Muộn lắm rồi, bên ngoài không an toàn đâu.”

Nghe vậy, cô bé liếc nhìn cửa nhà mình, cuối cùng chẳng nói năng gì, lững thững đi về phía đó.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc dõi theo bóng cô bé lại lần nữa biến mất vào bóng tối.

“Là nó ư?” Lâm Thu Thạch bán tín bán nghi: “Tại sao con bé phải làm vậy...”

Nguyễn Nam Chúc mím môi: “Trên người nó không có bột phát sáng.” Có nghĩa là, con bé không phải Tiểu Thập, hay Tiểu Thổ, mà là Tiểu Nhất, đứa trẻ mới đây đã bị ai đó chặt thành nhiều mảnh.

Lâm Thu Thạch: “... Biết đâu do tụi nhỏ đã tắm rửa thay quần áo?”

Nguyễn Nam Chúc mỉm cười tự giễu: “Hy vọng là thế.”

Vì chuyện này mà từ đó tới sáng Lâm Thu Thạch không thể chợp mắt thêm chút nào.

Nguyễn Nam Chúc vốn là người vô tư, hẳn ôm Lâm Thu Thạch cứ thế say giấc nồng, thậm chí đến sáng vẫn lờ mờ không muốn nhấc chân khỏi giường.

“Ôi em hôn mê mất dz rồi, cần một nụ hôn của Thu Thạch mới tỉnh lại được.” Nguyễn Nam Chúc nằm xoài ra giường.

Lâm Thu Thạch thực tình vô cùng khổ sở trước sự mê mèm của Nguyễn Nam Chúc, nói: “Anh hai, anh có thể đừng mang khuôn mặt đó ra mà làm nũng không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tại sao lại không, anh hết thương Mạnh Mạnh rồi à?” Hắn bày ra dáng vẻ tội nghiệp, đôi mắt to tròn bắt đầu ngấn lệ, kỹ thuật diễn điều luyện không khác gì diễn viên chuyên nghiệp.

Lâm Thu Thạch nói: “Mạnh Mạnh, dậy đi nào.”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Lại dùng dằng trên giường thêm một lúc, cả hai mãi mới vào được nhà vệ sinh, vào nhà vệ sinh rồi rề rà lát sau mới đánh răng rửa mặt. Lúc con người ta đang vệ sinh cá nhân cần sự tập trung, Nguyễn Nam Chúc lại

chưa hết lầy, hắn dựa vào người Lâm Thu Thạch nói: “Lâm Lâm anh ơi, đêm qua anh giỏi ghê cơ.”

Lâm Thu Thạch chưa kịp nói gì, Tăng Như Quốc đang đánh răng gần đó đã nghe thấy, ánh mắt thoáng cái trở nên mờ ám, nói: “Đúng là thanh niên có khác.”

Lâm Thu Thạch nghiêng răng kèn kẹt: “Tôi lợi hại như nào cơ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ghét ghê, còn bắt người ta phải tả ra nữa?”

Lâm Thu Thạch nghe xong suýt nữa thì nghiêng vớ cả răng hàm của mình.

Sáng hôm nay bữa ăn đã trở về với bánh mì vô vị, có đi đâu trải qua một ngày khổ sở, cả nhóm đều cảm thấy bánh mì sao mà ngon thế... ít nhất nguyên liệu sẽ không có thứ gì kỳ quái.

“Tôi phải nói cho mọi người biết một việc.” Trong lúc ăn, Đường Dao Dao khẽ lên tiếng: “Trước bữa sáng tôi có đi kiểm tra tủ lạnh, thi thể trong đó biến mất rồi.”

“Biến mất?” Hứa Hiểu Chanh tròn tròn mắt: “Biến mất nghĩa là thế nào... Chẳng lẽ bữa trưa của chúng ta hôm nay lại có thịt?”

Nhắc đến thịt, dạ dày ai nấy lại bắt đầu nhộn nhạo.

“Có thể chỉ là hiểu nhầm.” Đường Dao Dao nói: “Hôm qua chúng ta kiểm tra thấy thi thể đó không bị thiếu cân thiếu lạng gì mà?”

“Ai biết được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thiếu vài lạng thịt cô biết được sao?”

Đang lúc họ bàn luận sôi nổi thì hai bé gái từ nhà bếp đi ra.

Lâm Thu Thạch chợt nghĩ ra đi đâu gì, bèn đứng dậy giả vờ đi lấy đi đâu khiến tivi. Khi đi ngang qua hai đứa trẻ, cậu nhân cơ hội quan sát trên người chúng.

Đi đâu không thể tin được là hai đứa trẻ này, một đứa trên vai có bột sáng, đứa kia trên tóc có bột sáng. Vậy đứa đêm qua Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy là ai? Còn kẻ đục tường, không lẽ đó là Tiểu Nhất đã chết?

Nghĩ đến những mảnh xác trong tủ lạnh, yết hầu Lâm Thu Thạch khẽ cục cựa.

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu dò hỏi. Lâm Thu Thạch khẽ lắc lắc đầu, ra hiệu cho Nguyễn Nam Chúc câu trả lời. Nguyễn Nam Chúc thấy vậy cũng không lấy làm kinh ngạc, chỉ mỉm cười rất tỉnh: “Bánh mì hôm nay ngon ra phết.”

“Bánh mì thì hôm nào chẳng như hôm nào?” Đường Dao Dao nói, ra vẻ không vui.

“Dĩ nhiên không giống.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Bữa cơm cuối cùng trước khi chết, dĩ nhiên phải ngon hơn thức ăn hằng ngày rất nhiều.”

Chương 23

Suy sụp

Câu nói của Nguyễn Nam Chúc khiến mọi người im bật. Tuy ngữ khí như đùa vui, nhưng trong tình hình hiện tại, câu này rất có thể biến thành sự thật.

Thi thể của Tiểu Nhất vô duyên có biến mất, hiện tại đã là ngày thứ ba, còn cách tiệc sinh nhật bốn ngày. Hôm qua Tiểu Nhất chết thảm, người mẹ khóc không ra hình người, vậy mà chỉ một ngày sau bà ta đã vượt qua nỗi đau, suốt ngày lải nhải việc chuẩn bị bánh sinh nhật, bận bịu ra vào nhà bếp làm gì đó. Về việc bà ta thật sự đang làm gì, chẳng ai biết được.

Tâm lý cả nhóm đều rất nặng nề, linh cảm có điều gì đó đang tới gần, nhưng nhất thời không cách nào biết rõ nguy cơ đó là cái gì.

Đường Dao Dao cho rằng bà cụ và gã thanh niên ở tầng dưới chính là mấu chốt giải quyết vấn đề, bên cùng bọn Trương Tinh Hỏa xuống tầng để dò hỏi thêm chút tin tức. Nguyễn Nam Chúc không đi, mà cùng với Lâm Thu Thạch ở trong phòng thảo luận một số việc, ở bên hai người còn có Hứa Hiểu Chanh, Tăng Như Quốc. Hai nhân vật này sắc mặt tiều tụy xanh xao, tựa như chỉ một lần đá kích nữa là hoa tàn ngọc nát.

Từ trong nhà bếp, xen lẫn giữa âm thanh xào nấu là tiếng hát của bà mẹ.

Cửa phòng ngủ đóng kín, hai đứa trẻ may mắn vẫn còn sống sót không rõ đang làm gì ở trong.

Tăng Như Quốc do căng thẳng mà uống quá nhiều nước, ngửi một lát liền đòi đi vệ sinh. Ông ta chưa đi ngay mà nhìn Lâm Thu Thạch, ánh mắt rõ ràng đang cầu khẩn.

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch bị ánh mắt ông ta làm cho lạnh sống lưng, cậu nói: “Ông nhìn tôi như vậy là có ý gì.”

“Cậu Dư à, chuyện là...” Tăng Như Quốc rõ ràng đang xấu hổ, nhưng cũng nghiêng răng nói ra điều cần nói: “Cậu đi chung với tôi vào nhà vệ

sinh nhé, tôi hơi sợ.”

Nhà vệ sinh chung đó chính là nơi Lâm Thu Thạch phát hiện xác chết thai nhi. Nhìn vào ánh mắt lo sợ của Tăng Như Quốc, Lâm Thu Thạch đành gật đầu: “Được, đúng lúc tôi cũng đang có nhu cầu, thôi thì đi chung.”

Tăng Như Quốc mừng rỡ đồng ý.

Vậy là cả hai cùng vào nhà vệ sinh.

Lúc bấy giờ trời đã về chiều, tuy mới khoảng ba giờ, mà cảnh vật bên ngoài tựa như sắp hoàng hôn. Bên cạnh nhà vệ sinh có một khung cửa sổ, có thể nhìn ra ngoài qua tấm kính. Lâm Thu Thạch trước khi đi vào nhà vệ sinh có liếc nhìn cửa kính một cái, chỉ thấy một màn sương dày đặc, chẳng khác gì khi họ mới tới.

Lâm Thu Thạch mau lẹ giải quyết nỗi buồn, thấy Tăng Như Quốc đi vào ô cửa cuối cùng, cậu nói: “Tôi chờ ông ở bên ngoài nhé.”

“Được.” Tăng Như Quốc cười xấu hổ.

Lâm Thu Thạch ra cửa, rút điện thoại ra xem, nhận thấy ở đây hóa ra có sóng, nhưng ngẫm nghĩ một lát, cậu không dám bấm số, sợ rằng sẽ gọi tới một nơi kỳ quái nào đó.

Lâm Thu Thạch vốn tưởng Tăng Như Quốc sẽ ra ngay, ai ngờ đợi liền bốn năm, phút mà bên trong vẫn không thấy động tĩnh. Trong giây lát cậu cảm thấy có gì đó không ổn, có một mùi tanh thoáng bay vào mũi cậu. Mùi tanh này Lâm Thu Thạch đã từng ngửi thấy vài lần, ngay lập tức cậu có thể khẳng định đó là mùi máu.

“Tăng Như Quốc!” Lâm Thu Thạch không dám xông thẳng vào trong, mà đứng ở cửa lớn tiếng gọi tên ông ta.

Không có ai đáp lời, không gian yên ắng một cách bất an.

Lâm Thu Thạch do dự trong giây lát, rồi sải bước tiến vào. Vậy nhưng vừa được vài bước cậu liền nghe thấy một âm thanh kỳ lạ khó mà dùng lời diễn tả được.

Âm thanh này trước nay Lâm Thu Thạch chưa từng nghe bao giờ, nếu nhất định phải tả lại, thì nó giống như tiếng một vật gì đang húc vào vật cứng. Mà vật cứng này cũng không quá cứng, bởi vì Lâm Thu Thạch nghe rõ cả những tiếng vụn vỡ nhỏ.

Lâm Thu Thạch toát mồ hôi lạnh. Cậu lớn tiếng gọi: “Tăng Như Quốc, ông có ở đó không?”

Vẫn không có ai trả lời. Phút chốc trái tim Lâm Thu Thạch chùng xuống, biết rằng Tăng Như Quốc bây giờ lành ít dữ nhiều. Qua kẽ hở tấm màn ngăn, cậu trông thấy chỗ Tăng Như Quốc đi vào ban nãy đang chần chệm chảy lênh láng máu tươi. Máu theo rãnh nền gạch loang ra xung quanh, chớp mắt đã lan đến dưới chân Lâm Thu Thạch, may mà cậu nhanh nhẹn tránh được.

“Tăng Như Quốc, ông có ở đó không?” Lâm Thu Thạch tiếp tục gọi, đồng thời cậu nhận ra vũng máu dưới chân như có linh tính, nó đuổi theo bước chân của cậu, tốc độ ban đầu chậm rãi, nhưng mau dần, Lâm Thu Thạch suýt nữa bị thứ máu đó dính phải.

Lâm Thu Thạch chứng kiến cảnh tượng này cũng không dám ở lại nhà vệ sinh nữa, cậu vội vàng chạy ra ngoài, trở về phòng: “Không xong rồi, Tăng Như Quốc gặp chuyện rồi.”

Nguyễn Nam Chúc và Hứa Hiểu Chanh ngừng cuộc thảo luận, ngẩng lên: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đứng ở cửa đợi ông ta, kết quả nghe thấy tiếng động lạ... Đi vào thì trông thấy vũng máu tươi.” Cậu nhú mày: “Vũng máu đó hình như đuổi theo chân tôi, tôi không dám ở lại đó nữa, chạy nhanh ra ngoài.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Máu tươi? Anh không bị dính đó chứ?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu.

“Ồ, vậy cũng đỡ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi, tới đó xem thử, còn mấy ngày nữa, không thể không có nhà vệ sinh để dùng.”

Hứa Hiểu Chanh nghe Lâm Thu Thạch kể, sắc mặt lại bắt đầu xấu đi. Theo như lời Nguyễn Nam Chúc, ngoài đời cô nàng này là một diễn viên nổi tiếng, cũng không phải lần đầu vào cửa, bộ dạng sợ hãi của cô không biết là phản ứng chân thực hay là kỹ xảo diễn xuất nữa, Lâm Thu Thạch vì chuyện này mà phân tâm giây lát.

“Nghĩ gì vậy?” Giây phút thất thần của cậu bị Nguyễn Nam Chúc nhìn ra ngay.

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch lắc đầu.

“Anh bắt đầu quen dần rồi đấy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Năng lực thích nghi khá đấy.”

Nguyễn Nam Chúc đi đầu, dáng vẻ không kinh ngạc hay sợ hãi gì cả, có lẽ hắn đã sớm dự đoán được cái chết của Tăng Như Quốc. Lâm Thu Thạch cũng nghĩ như Nguyễn Nam Chúc, tuy cậu không nói được lý do, nhưng trực giác mách bảo cậu rằng Tăng Như Quốc sẽ là người chết đầu tiên.

Nguyễn Nam Chúc tiến vào nhà vệ sinh, không do dự đi thẳng vào bên trong. Sau khi quan sát sàn nhà, hắn dặn dò hai người kia: “Đừng giẫm lên máu.”

Mới chỉ vài phút, máu tươi trên mặt đất đã đông lại thành màu đen, như thể chúng ở đó từ lâu lắm rồi.

Nguyễn Nam Chúc nhảy qua vũng máu, nhìn thấy xác của Tăng Như Quốc, hắn khẽ tặc lưỡi: “Chết rồi.”

Tiếp đến là Lâm Thu Thạch tiếp cận hiện trường, Tăng Như Quốc đúng là đã chết, chết ngắc.

Cái xác nằm sõng soài trên đất, hộp sọ bị vật gì đập vỡ nát, máu tươi bê bết, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Hứa Hiếu Chanh bịt miệng, bắt đầu nôn khan.

Còn Lâm Thu Thạch thì nhớ đến âm thanh va đập ban nãy cậu nghe thấy ở cửa nhà vệ sinh. Bây giờ mới biết âm thanh đó là gì: Kẻ nào đó đã dùng búa đập lên đầu Tăng Như Quốc.

“Ừm...” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Hai người có thấy thiếu cái gì không?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Thiếu cái gì?” Sau khi cẩn thận quan sát tất cả, cuối cùng cậu phát hiện thứ bị thiếu là cái gì: “Bộ... bộ não của ông ta?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, không có.”

Lâm Thu Thạch chìm vào im lặng.

Hộp sọ của tử thi bị đập vỡ nát, gần như không còn giữ được hình dạng ban đầu, đáng lẽ khối óc đó cũng sẽ phải bắn tung tóe khắp mặt đất mới đúng, vậy mà không hề, chỉ có những mảnh xương vụn, mẫu thịt nát rải rác mỗi chỗ một nơi.

“Mẹ kiếp.” Lâm Thu Thạch đột nhiên hiểu ra, hiếm lắm mới thấy con người này chửi thề “Chẳng lẽ chúng ta chính là trứng gà?”

Nguyễn Nam Chúc: “Khả năng cao.”

“Thứ đó lấy óc của ông ta để làm gì?” Nghĩ đến ban nãy có kẻ cười trên người Tăng Như Quốc, cẩn thận tách hộp sọ ông ta ra để lấy đi óc bên trong, sau đó mới đập nát xương sọ, Lâm Thu Thạch không khỏi lạnh người: “Tôi không hiểu.”

“Chắc chắn là có ý nghĩa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cụ thể dùng để làm gì thì từ từ kiểm chứng.” Hắc nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Còn cái xác tính sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đừng đụng vào, đành để ông ta nằm đó một thời gian vậy.” Hắc bình tĩnh mỉm cười: “Nói không chừng chốc nữa cũng bốc hơi luôn.”

Mọi thứ xảy ra đúng như lời Nguyễn Nam Chúc nói, khi những người xuống tầng do thám trở lại, thi thể của Tăng Như Quốc đã biến mất.

Chỉ còn vũng máu đông đặc trên mặt đất, chứng minh những gì vừa xảy ra không phải ảo giác.

“Tăng Như Quốc chết rồi??” Đường Dao Dao nghe tin như sét đánh ngang tai: “Sao tự nhiên lại chết?”

Lâm Thu Thạch tóm tắt lại sự việc.

“Thôi được, chết thì cũng chết rồi.” Đường Dao Dao phản ứng khá lãnh đạm, rõ ràng những người có kinh nghiệm đều đã quen với cái chết, cô ta cười tự giễu: “Ông ta kẻ cũng rất may mắn, người khác xông vào màn sương mù thì xác lạnh từ lâu rồi, làm sao kéo dài được ngần ấy ngày.”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Xác chết đâu? Tôi muốn xem một chút.” Đường Dao Dao nói.

“Ở trong nhà vệ sinh.” Lâm Thu Thạch đáp.

Đợi khi cả nhóm vào nhà vệ sinh, liền phát hiện xác chết đã không cánh mà bay. Chỗ ông ta từng nằm sạch như li như lau, chỉ sót lại một vài vết máu.

“Đâu mất rồi?” Đường Dao Dao nói: “Thi thể bị ai mang đi rồi sao...”

“Không biết nữa.” Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Chúng tôi ở trong phòng suốt, không chú ý đến nhà vệ sinh. Vả lại chắc chắn ông ta không phải do người giết chết, thứ đó muốn mang thi thể đi thì rất dễ.”

Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn bồn cầu hai lần, nói: “Chắc là lối đi qua bồn cầu.”

“Sao có thể?” Đường Dao Dao nghi ngờ phán đoán của Nguyễn Nam Chúc.

“Trong bồn cầu có mảnh xác.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Còn có tóc nữa.”

Sau khi quan sát kỹ những người còn lại nhận thấy đúng như Nguyễn Nam Chúc nói, trong miệng bồn cầu nhỏ hẹp thật sự có mảnh xác nổi lên, còn có một ít tóc màu đen. Nếu là ở thế giới thực, chuyện kéo xác người qua bồn cầu không thể nào xảy ra, nhưng tại thế giới này vốn dĩ không thể dùng logic thông thường để giải thích.

Qua một thời gian quen biết, Lâm Thu Thạch phát hiện Nguyễn Nam Chúc có năng lực quan sát cực kỳ nhạy bén, có rất nhiều chi tiết bọn họ không chú ý đầu không thể qua nổi mắt Nguyễn Nam Chúc. Nếu không có hẳn, chuyến đi này của Lâm Thu Thạch e rằng nguy hiểm rất nhiều.

“Mấy người thì sao? Xuống dưới có lấy được thông tin gì không?” Nguyễn Nam Chúc chuyển hướng qua Đường Dao Dao.

“Không.” Đường Dao Dao không giấu được vẻ bức bối: “Gã thanh niên ở tầng bốn thấy bọn tôi liền sập cửa, chắc phải chờ ra tay mới được... Không hiểu sao cùng là nữ mà anh ta chỉ mở cửa cho chị thôi nhỉ?”

Lâm Thu Thạch nghe vậy nghĩ thầm, dĩ nhiên bởi vì Nguyễn Nam Chúc có nhan sắc... Các nam thanh niên có mặt ở đó gần như đều có chung nhận định, nhưng chẳng ai dám nói ra, đầu giả vờ tỏ vẻ khó hiểu.

“Chắc vì tôi cao lớn hơn.” Nguyễn Nam Chúc cũng không vạch trần sự thật, chỉ buông một câu lấp lửng.

“Bà cụ thì già lú lẫn rồi.” Đường Dao Dao nói: “Tôi để ý thấy trong nhà không còn ai khác, bà cụ sống một mình. Bọn tôi hỏi gì bà ta cũng không nghe ra, chỉ biết nói, ăn rồi, ăn rồi, ai cần biết bà ta ăn rồi hay chưa chứ?”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy vẻ mặt hơi đổi sắc, nhưng không nói gì.

“Làm sao đây, một chút manh mối cũng không có, chẳng lẽ chỉ biết chờ đến ngày sinh nhật của bọn nhỏ?” Đường Dao Dao than vãn.

“Có đợi được không mới là vấn đề, vụ Tăng Như Quốc chắc là mở đầu thôi.” Trương Tinh Hòa nói: “Thường thì chỉ cần có người đầu tiên là sau đó mọi việc sẽ trở nên rắc rối.”

Không ai nói gì, Hứa Hiểu Chanh bắt đầu thút thít khóc.

Đường Dao Dao nghe tiếng khóc càng thêm xót ruột, nói cô đừng khóc nữa được không, nếu khóc giải quyết được vấn đề thì chẳng ai phải chết cả.

Hứa Hiểu Chanh vừa nén cơn nấc nghẹn vừa nói: “Xin lỗi.”

“Thôi được rồi.” Nguyễn Nam Chúc cất lời: “Cứ s ồm s ồm lên cũng chẳng giải quyết được gì.” Hấn nói tiếp: “Cái gì đến sẽ đến thôi.”

Đường Dao Dao thở dài: “Chỉ đành chờ thôi chứ biết làm sao.”

Sau cái chết của Tăng Như Quốc, bầu không khí trong nhóm trở nên nặng nề hơn nhiều.

Các vị khách không vui, nhưng bà mẹ thì tâm trạng rất khá, tối đến lại làm thêm vài món ăn có thịt. Các thực khách nhìn đĩa thịt trước mắt mà không ai dám đụng đĩa.

Bà mẹ cũng chẳng nề hà, một mình ăn ngon lành. Sức chịu đựng của Hứa Hiểu Chanh kém nhất, ăn được hai miếng bánh mì thì rời bàn.

Người mới Chung Thành Giản từ đầu đến giờ luôn kiệm lời cũng định mau chóng về phòng, nhưng vừa tới cửa, gã chạm mặt hai bé gái sinh ba đang đứng đó. Các bé gái trước nay hành tung xuất quỷ nhập thần, chẳng biết chúng đã đứng đấy từ bao giờ.

“Anh có biết tôi là ai không?” Một trong hai đứa bé đột nhiên hỏi Chung Thành Giản.

Chung Thành Giản nghe thấy thế đâm bực mình, nói: “Mau tránh ra, đừng có chắn đường tao.” Đây là lần đầu gã vào cửa, thế giới dị thường và những cái chết đột ngột khiến gã rơi vào trạng thái khủng hoảng tột độ, hề trông thấy hai đứa bé là chỉ mong tránh xa một chút, nào có tâm trạng gì mà trả lời câu hỏi của bọn chúng kia chứ.

“Anh có biết tôi là ai không?” Bé gái mặc váy quyết không buông tha, nó lặp lại câu hỏi của mình.

Lâm Thu Thạch đang định tới giúp, nhưng Chung Thành Giản đã giơ tay đẩy bé qua một bên, sau khi chửi tục, gã tức giận bỏ đi.

Bé gái bị xô ngã vào tường, chần chập đứng dậy, con người đen thẫm chăm chú nhìn theo hướng Chung Thành Giản vừa bỏ đi.

Đứa bé bên cạnh khẽ mấp máy môi, không biết đã nói gì mà khiến cô chị nở một nụ cười kỳ dị.

Lâm Thu Thạch dừng bước, nhìn sang Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu.

“Người này mọi khi ít nói, không ngờ tính tình nóng nảy như vậy.” Đường Dao Dao có vẻ không thích Chung Thành Giản cho lắm, cô ta nói thêm: “Mấy con bé đó mà cũng dám chọc...” Cô ta cắn một miếng bánh mì, thở dài vô vị: “Đợi đến khi ra ngoài, nhất định tôi phải ăn một bữa thật đã mới được.”

Ai mà không muốn ra ngoài, ai mà không muốn trở lại thực tại đầy náo nhiệt sôi động, khổ nỗi cuộc đời đa phần không diễn ra theo ý muốn của chúng ta, cho nên họ mới phải bị hành xác ở chỗ này...

... Bóng tối khi màn đêm buông xuống luôn dễ dàng đẩy con người vào tâm trạng bất an, lo sợ.

Lâm Thu Thạch vẫn nhớ lời dặn của Nguyễn Nam Chúc, khi thấy Chung Thành Giản xung đột với lũ trẻ, cậu đoán đêm nay sẽ có chuyện xảy ra.

“Biết đâu tôi đoán sai đi đâu kiện tử vong thì sao.” Nguyễn Nam Chúc biết Lâm Thu Thạch đang nghĩ gì, hắn nằm bên lựa lời an ủi: “Anh dễ mền lòng quá, sống trong thế giới này, đôi lúc bắt buộc phải hy sinh một số thứ.”

Lâm Thu Thạch không đáp, chỉ khẽ thở dài: “Việc này đáng ra tôi có thể ngăn chặn...”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh không cần chịu trách nhiệm cho mạng sống của họ.”

Lâm Thu Thạch cười khở: “Tôi gánh không nổi, nhưng ít người chết hơn thì tốt hơn chứ.” Mạng của cậu còn phải dựa vào Nguyễn Nam Chúc, dĩ nhiên không dám nghĩ mình có thể làm anh hùng bảo vệ tất cả mọi người.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sống chết có số.” Có đi đâu nếu Lâm Thu Thạch không quan tâm gì tới mạng sống những kẻ khác, chỉ là một gã gan thả ích kỷ, Nguyễn Nam Chúc đã chẳng xem trọng cậu hơn mọi người.

Trong con người luôn có những mặt mâu thuẫn lẫn nhau.

Căn phòng chật hẹp, ánh đèn le lói. Lâm Thu Thạch nhẩn công tắc, mọi thứ liền chìm vào bóng tối.

Vì chuyện xảy ra ngày hôm qua, họ chuyển sang nằm hướng khác, không dám để đầu gần bức tường ngăn cách với hành lang nữa.

“Ban đêm nhờ anh nhé.” Trước khi đi ngủ, Nguyễn Nam Chúc thẳng thắn bày tỏ: “Tôi hề nhắm mắt là ngủ như heo, không nghe không biết gì hết, trừ phi có người gọi tôi tỉnh dậy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu vốn luôn cảm thấy thính tai là một việc hết sức khổ sở, nếu cậu cũng không nghe không thấy gì hết như Nguyễn Nam Chúc thì tốt biết mấy, có thể ngủ trọn một giấc đến sáng.

Cả hai người đầu cho rằng đêm nay Chung Thành Giản chết chắc, ai ngờ suốt đêm không xảy ra chuyện gì cả, ngày hôm sau khi Chung Thành Giản đến bàn ăn sáng, mọi người đầu nhìn gã với ánh mắt ngạc nhiên.

“Sao mọi người lại nhìn tôi như vậy?” Chung Thành Giản thắc mắc.

Chẳng ai nói gì, tất cả đầu cầm cúi ăn.

Bữa sáng hôm nay có cháo và bánh mì, ăn liên tục mấy ngày liền, bây giờ Lâm Thu Thạch cứ nhìn thấy là nhạt miệng, nhưng không ăn không được.

Chung Thành Giản ng ồi xuống, c ần bát cháo lên húp.

Chưa hóp được mấy miếng, đột nhiên gã khựng lại, vẻ mặt thay đổi hẳn, gã bụm miệng ho sặc sụa.

“Sao vậy?” Đường Dao Dao ng ồi bên cạnh giật nảy mình.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, cái gì thế này...” Chung Thành Giản nôn hết số cháo vừa ăn xuống đất, trong cháo lẫn cả máu đỏ ng ầu. Gã dùng tay

móc họng mấy cái, rút ra một vật trơn dài.

Ai nấy nhìn thấy vật lạ đều hít một hơi lạnh sống lưng, đó là một cây kim dài bằng ngón tay cái, hai đầu nhọn hoắt, dính đầy máu.

Cũng may Chung Thành Giản không nuốt vào bụng, nếu không chắc là đứt ruột mà chết. Nhưng dù phát hiện ra, miệng gã vẫn bị chiếc kim làm bị thương, máu chảy ra ròng ròng.

“Mẹ kiếp!!” Chung Thành Giản nổi điên, gã ném cây kim lên đất: “Ai thả kim vào bát cháo của tôi vậy!”

Không người nào lên tiếng, chỉ có im lặng kéo dài.

“Cháo này do mẹ mấy đứa nhỏ nấu mà.” Đường Dao Dao nói: “Trước khi bọn tôi đến đã bày sẵn rồi, chỗ ngồi cũng không theo thứ tự gì cả.”

“Không.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chung Thành Giản thường là người đến muộn nhất.” Bởi vì gã đến muộn nhất, nên theo thói quen mọi người chừa cho gã chỗ ngoài cùng: “Rõ ràng có người nhắm vào Chung Thành Giản.”

“Vậy là do bà ta cố tình thả kim vào hại anh ta?” Đường Dao Dao bán tín bán nghi.

Nguyễn Nam Chúc nhìn chằm chằm vết máu dưới đất: “Rất có thể.”

Chung Thành Giản giận đến mức cả người phát run, lao vào nhà bếp định tìm bà mẹ nói lý lẽ.

Đứng trước gã thanh niên đang nổi cơn tam bành, bà mẹ tỏ ra vô cùng bình thản, bà ta vẫn mặc tạp dề như thường lệ, tay cầm muống canh, nói: “Tôi chẳng hiểu cậu nói gì.”

“Có phải bà bỏ kim vào bát cháo của tôi không??” Chung Thành Giản nói năng đứt quãng, chỉ tay vào cái miệng đầy máu: “Bà định giết chết tôi??”

Bà mẹ lạnh lùng nhìn người đối diện, đó là cái nhìn như nhìn vào một kẻ đã chết.

Những người khác trong nhóm lần lượt có mặt, khuyên Chung Thành Giản đừng kích động. Trương Tinh Hòa kéo Chung Thành Giản lại, ngăn không cho gã xung đột trực tiếp với bà mẹ.

“Mấy người đầu là lũ nhát cáy!!!” Chung Thành Giản lại nổi sung lên. Cơn tức giận và nỗi sợ hãi khi đột nhiên bị rơi vào thế giới trong cửa mà gã gắng kìm nén suốt mấy ngày qua lúc này hoàn toàn bộc phát, không ai ngờ ngay sau đó gã lao đến bàn bếp, cầm con dao mà bà mẹ thường dùng lên: “Cái gì là thần là quỷ, cứ giết hết đi là xong!!” Gã vung con dao lên, chém thẳng vào người bà mẹ.

Diễn biến đột ngột này khiến tất cả đầu sững sờ, Nguyễn Nam Chúc phản ứng nhanh nhất, vội kéo Lâm Thu Thạch và Hứa Hiểu Chanh đang đứng phía trước lùi lại, bọn Đường Dao Dao không phản ứng kịp, đầu bị máu tươi bắn lên người.

“A a a a a a a!!” Bà mẹ hét thảm thiết, ngã ngửa ra đất, loáng cái tắt thở.

“Tao giết mày, tao giết mày!!!” Hai mắt Chung Thành Giản đỏ ngầu, gã như bị ma nhập, một nhát rưỡi hai nhát, gã chém nát bảy thi thể dưới đất.

Đến khi kiệt sức, gã thở dốc ngửa bệt ra đất, sự điên cuồng trong mắt dần lui đi, chỉ còn lại vẻ hốt hoảng và ngơ ngác, gã run rẩy nói: “Tôi... tôi giết người rưỡi sao?”

“Cái thằng thần kinh này!!” Đường Dao Dao thét lên the thé: “Mày có biết mày đã làm gì không...”

“Tôi giết người rưỡi sao?” Chung Thành Giản nói như sắp khóc.

“Vấn đề không phải là mày giết người, mà cái thứ mày giết có thật là người không.” Đường Dao Dao tuy đã lùi lại, nhưng trên người vẫn bị dính không ít máu tươi. Cô ta nhìn Chung Thành Giản, nói trong cơn giận dữ: “Mày có tin đêm nay bà ta quay lại tìm mày không hả?”

Chung Thành Giản từ từ đứng dậy, xem dáng vẻ có lẽ sắp phát điên. Gã cứ nhắc đi nhắc lại, tôi giết người rưỡi, tôi giết người rưỡi, con dao trong tay rơi xuống đất.

“Đây là lý do mà tôi ghét người mới.” Nguyễn Nam Chúc tựa cằm lên vai Lâm Thu Thạch, nói thản nhiên: “Thần kinh mảnh như sợi tóc, hờ một chút nghĩ không thông là gây họa.”

Lâm Thu Thạch nói: “Giết NPC thì bị sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thật ra cũng chẳng sao.” Hắn dừng một lát rồi nói: “Tóm lại cũng chết, nhưng chết thảm hơn một chút.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Chương 24

Hồi sinh

Sự bùng nổ bất ngờ của Chung Thành Giản khiến cho cả nhóm rơi vào trạng thái tâm lý tởn tợ.

Thi thể bà mẹ bị Chung Thành Giản chặt thành mấy khúc, máu và thịt rơi vãi tứ tung.

Bản thân kẻ sát nhân cũng bị dính đầy máu, gã đưa tay lên môi ngăn tiếng nấc nghẹn ngào... xem chừng sắp chịu không nổi.

Về mặt những người chơi khác đầu vô cùng phức tạp, Đường Dao Dao đứng bên bồn tắm, nhăn nhó cố gắng rửa sạch những vết máu trên người.

“Hu hu hu hu hu, làm sao đây.” Chung Thành Giản nói: “Tôi đâu muốn giết bà ta, chỉ là tự nhiên giận quá...”

“Giết thì cũng giết rồi.” Cứ phải nghe Chung Thành Giản lải nhải khiến tâm trạng Trương Tinh Hòa không khỏi tụt dốc, y nói: “Dù sao cũng không phải thế giới thực, không có cảnh sát đến bắt anh, khóc làm chó gì.”

“Đúng, đúng vậy, đây không phải thế giới thực.” Lời đánh thức của Trương Tinh Hòa khiến Chung Thành Giản như sự tỉnh giấc mộng, gương mặt gã thoáng hiện nụ cười: “Rời khỏi đây đâu ai biết là tôi giết người nữa đâu.”

Mọi người nghe vậy đầu không lên tiếng, Đường Dao Dao cười cười tỏ vẻ khinh bỉ, tất cả những ai có kinh nghiệm đầu nghĩ giống nhau: Dĩ nhiên rời khỏi đây là hết chuyện, nhưng vấn đề là có rời được hay không.

Khi mọi người đang nói chuyện, Lâm Thu Thạch lại chú ý tới hai bóng người lóe lên trước cửa, tuy cậu không nhìn kỹ nhưng cũng có thể xác định được chủ nhân của hai chiếc bóng ấy chính là hai đứa bé sinh ba còn lại.

“Chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Đường Dao Dao nhìn căn bếp hỗn loạn có chút đau đầu, nói: “Trong bếp giờ kinh khủng quá, tôi không muốn

dọn tí nào.”

“Đợi chút đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có khi mai lại sạch ấy mà.”

Những người khác chỉ nghĩ hần nói đùa, không ai đáp lại.

Cả buổi chiều hôm đó, tất cả mọi người đều ở trong phòng riêng, bởi nhà bếp chưa được dọn dẹp bốc mùi rất khó chịu, cho dù ng ửi trong phòng khách cũng ng ửi thấy. Do đó tụ tập không được bao lâu ai nấy đều về phòng, bất lực trốn tránh thực tế.

Đến bữa tối, Lâm Thu Thạch lúc ấy đang nằm trên giường cảm mặt vào điện thoại, chợt ng ửi thấy mùi xào nấu thơm phức.

Mùi hương này thật sự mê h ần, Lâm Thu Thạch thấy nước bọt bất giác ứa ra: “Mùi gì thế nhỉ?”

“Có ai đang nấu cơm?” Nguyễn Nam Chúc đang nằm nhòai trên giường, nói: “Đói gần chết, đợi khi trở về phải làm một bữa ra trò mới được.”

Lâm Thu Thạch: “Hay ra ngoài xem thử đi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đi.”

Cho tới ngày hôm đó, tất cả bọn họ đều chưa được ăn bữa nào ra h ần, thấy món ngon không dám đụng đũa, chỉ biết gặm bánh mì qua ngày. Theo lời Nguyễn Nam Chúc thì người cũng sắp khô quắt như mấy cái bánh mì ấy r ồi.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch ra khỏi phòng, thấy những người khác cũng đang ló mặt ra, xem bộ dạng là biết đều bị mùi thơm kia dẫn dụ.

“Ai đang nấu cơm nhỉ?” Hứa Hiểu Chanh nuốt nước bọt, vừa thèm vừa sợ: “Hình như trong bếp có người...”

“Ra xem thử là biết ngay.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Cả nhóm lần theo mùi hương quay lại căn bếp đầy máu. Đi đâu không ai ngờ đó là, hiện trường vụ thảm án vốn đầy máu và thịt người lúc này lại sáng bóng sạch sẽ, trên bếp hai chiếc n ồi lớn đang sôi ùng ục, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Lâm Thu Thạch tiến lên một bước, đến gần cái n ồi, thấy bên trong h ần mấy miếng thịt. Cậu nhìn kỹ mặt sàn bếp, nhận thấy những vết máu

đáng lẽ rất khó tẩy rửa đã hoàn toàn biến mất không dấu vết, chỉ sót lại một vài vết ố màu nâu nhạt.

Cảnh này khiến Lâm Thu Thạch nhớ lại tình tiết sau cái chết của Tăng Như Quốc.

“Bốc hơi.” Lâm Thu Thạch nói: “Thi thể bốc hơi rồi.”

Hứa Hiều Chanh nói: “Mới vài tiếng thôi mà, sao dọn dẹp nhanh thế...”

“Đây đâu phải thế giới thực.” Nguyễn Nam Chúc lên tiếng: “Đừng dùng tư duy thông thường phán đoán.”

Trong khi họ nói chuyện, những người còn lại cũng dần xuất hiện. Đường Dao Dao nhìn thấy căn bếp sạch sẽ tinh tươm thì thở phào nhẹ nhõm, lầm bầm: Cũng may cái bếp sạch sẽ, nếu không mấy ngày nữa biết ăn gì. Cô ta đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, cũng liếc nhìn thử bên trong nồi: “Thơm thế.”

Lâm Thu Thạch cười khở: “Thơm cô cũng đâu dám ăn đúng không.”

Đường Dao Dao không nói gì.

Chung Thành Giản đứng giữa mọi người, trạng thái tinh thần của gã lúc này vẫn bất ổn, miệng không ngừng lầm bầm những lời vô nghĩa, xem ra chỉ cần chịu thêm một chút đả kích nữa gã sẽ phát điên.

Cũng phải, trong môi trường bị tách biệt, xung quanh xảy ra biết bao chuyện dị thường, có thể duy trì sự bình tĩnh không phải việc dễ.

Mới chỉ vài ngày trôi qua, khuôn mặt mọi người đều hiện rõ vẻ tiều tụy, mới đó đêm dài lại sắp tới, tâm trạng ai cũng nặng nề

Ăn không ngon, ngủ không yên, còn phải đối mặt với ma quỷ bất cứ lúc nào.

Ban ngày xảy ra biết bao chuyện, nên tất cả mọi người đều đã mệt mỏi. Lâm Thu Thạch cũng không ngoại lệ, cậu tắm rửa xong sớm, liền về phòng đi ngủ. Khi rời khỏi nhà vệ sinh, cậu thấy Đường Dao Dao vẫn đứng trong khu vệ sinh nữ, nhẩn mặt loay hoay làm gì đó, bèn cất tiếng gọi: “Đường Dao Dao?”

“Gì thế?” Đường Dao Dao quay ra.

“Muộn rồi, sao cô chưa về ngủ đi?” Lâm Thu Thạch chỉ ra khung cửa sổ đã tối đen.

“Sắp rồi.” Đường Dao Dao nói: “Vết máu trên người tôi rửa mãi không sạch.”

Lâm Thu Thạch: “... Sao cơ?”

Đường Dao Dao lớn tiếng lặp lại lần nữa: “Tôi nói vết máu trên người rửa mãi không sạch.”

Rửa không sạch à? Lâm Thu Thạch lập tức nhớ lại ngày đầu tiên tới đây, Tăng Như Quốc cũng đứng trong nhà tắm nói vọng ra câu này. Lâm Thu Thạch vội nói với Đường Dao Dao: “Đừng rửa nữa! Muộn lắm rồi, mau về phòng đi!”

Đường Dao Dao đại khái nghe thấy sự lo lắng trong giọng điệu Lâm Thu Thạch, vội dừng tay nói: “Được, anh về trước đi, tôi ra ngay.”

Lâm Thu Thạch: “Nhanh lên.”

“Ừ.” Đường Dao Dao thuận miệng đáp.

Trong truyện cổ tích *Con chim nhà Fitcher*, gã phù thủy trước khi rời khỏi nhà đã đưa cho ba chị em quả trứng, chỉ cần các cô mở cánh cửa cấm kỵ, quả trứng sẽ nhuộm máu. Gã phù thủy khi trở về liền chặt họ thành nhiều mảnh, ném vào căn phòng cấm. Đến lúc này, Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã hiểu ra tầm quan trọng của tờ giấy, nếu cậu không biết câu chuyện cổ tích, e rằng vẫn đang mông lung chưa biết phải làm gì.

Hiện tại, mối liên hệ giữa truyện cổ tích và thế giới trong cửa đã dần trỗi lên khỏi mặt nước.

Lâm Thu Thạch nghe thấy vòi nước ở chỗ Đường Dao Dao đã tắt, bèn trở về phòng mình. Nguyễn Nam Chúc đang nằm trên giường nghịch điện thoại của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch đến bên hán, nói: “Máu dính trên người Đường Dao Dao hình như không cọ sạch được.”

“Vết máu trên quả trứng làm sao có thể rửa sạch được.” Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn ngăn đầu: “Rửa sạch rồi gã phù thủy làm sao tìm đúng người.”

Lâm Thu Thạch: “Ai là phù thủy?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu không nói, chẳng rõ là không biết, hay không muốn nói.

“Vậy là tối nay lại có người chết.” Hôm nay ngoại trừ ba người bọn Lâm Thu Thạch, những kẻ khác đều bị đánh máu. Lâm Thu Thạch nói: “Không biết sẽ là ai.”

Nguyễn Nam Chúc đặt điện thoại xuống, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch: “Anh có biết là anh thú vị lắm không?”

Lâm Thu Thạch: “Hử?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi cứ tưởng anh sẽ nghĩ cách cứu họ.” Khi mới quen biết, Lâm Thu Thạch luôn tạo cho người khác ấn tượng mình là kẻ mềm yếu, biết trân trọng sinh mạng, nhưng vẫn con người ấy, hóa ra khi đứng trước cái chết đang tới gần lại vô cùng bình tĩnh.

“Tôi không thông minh như anh, chính anh không nghĩ ra cách, thì tôi có thể làm gì.” Lâm Thu Thạch nói: “Hơi mệt rồi, tôi ngủ trước đây.”

“Ngủ ngon.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Ngủ ngon.” Lâm Thu Thạch nói.

Biết trước sẽ có chuyện, nên đêm nay Lâm Thu Thạch chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị tỉnh giấc. Quả nhiên đúng như dự liệu, khoảng ba giờ sáng, Lâm Thu Thạch thức tỉnh vì một âm thanh kỳ quái. Nơi phát ra âm thanh ở khá xa, nhưng nghe kỹ vẫn thấy rõ một âm thanh.

Lâm Thu Thạch trở mình, Nguyễn Nam Chúc nằm bên cạnh vẫn say giấc nồng. Quả thực phải nói, Nguyễn Nam Chúc giả nữ thật sự quá đẹp, hàng mi dài mỏng manh khẽ lay động theo từng tiếng thở, tựa như bướm bướm vỗ đôi cánh tuyệt sắc.

Tiếng động lạ tiếp tục vang lên, Lâm Thu Thạch bắt đầu suy nghĩ có nên gọi Nguyễn Nam Chúc dậy hay không.

Cậu chưa kịp quyết định thì bên ngoài vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Tiếng kêu này là của Trương Tinh Hỏa, có lẽ Trương Tinh Hỏa đã nhìn thấy thứ gì vô cùng kinh khủng, tiếng hét như xé rách cổ họng.

Âm thanh lần này quá lớn. Cho dù là sâu ngủ như Nguyễn Nam Chúc cũng phải giật mình. Hắn vừa mở mắt ra thì bắt gặp ánh mắt Lâm Thu Thạch đang nhìn. Lâm Thu Thạch chưa kịp nói gì, Nguyễn Nam Chúc đã thẹn thùng: “Đáng ghét, sao anh lại nhìn trộm người ta ngủ.”

Lâm Thu Thạch: “Không phải, tôi đang...”

Nguyễn Nam Chúc: “Thôi được rồi, được rồi, không sao đâu, tôi biết là tôi đẹp mà.”

Lâm Thu Thạch: “...” Anh muốn nói gì thì nói đi, anh vui là được.

Tiếng kêu thét bên ngoài vẫn chưa dứt. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vội mặc quần áo, bật đèn. Vừa ra khỏi cửa thì thấy Trương Tinh Hỏa quỳ ở cuối hành lang, gương mặt kinh hoàng tột độ, y vẫn kêu la không ngừng.

Những người khác cũng thức giấc, lần lượt ra ngoài.

Đường Dao Dao lại gần hỏi: “Đừng kêu nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Chết rồi... Chung Thành Giản chết rồi!!!” Trương Tinh Hỏa co quắp dưới đất, rõ ràng bị sốc quá nặng, y nói tiếp: “Gã chết ở trong phòng rồi...”

Đường Dao Dao hỏi: “Chết một người thôi mà? Làm gì phản ứng thái quá vậy? Là thằng đàn ông làm ơn ra đáng một tí đi?”

Ban ngày Chung Thành Giản vừa gây ra chuyện lớn, ai nấy đều biết gã không sống được lâu. Nhưng không rõ chuyện gì xảy ra khiến Trương Tinh Hỏa kích động tới vậy.

Khi tất cả đi vào phòng ngủ của Trương Tinh Hỏa, mới hiểu tại sao y kích động đến thế.

Bởi vì trên chiếc giường ở giữa phòng, chỉ còn lại một bộ da người.

Không có xương, không có thịt, không tóc tai, hết như bị khoét rỗng, chỉ còn tấm da người nằm lẳng lẽ trên giường, cảnh tượng kích thích xoáy sâu vào mắt mỗi người.

Hứa Hiểu Chanh dĩ nhiên không thể chịu được, quay lưng nôn ra.

Đường Dao Dao cũng tái mặt lùi lại mấy bước.

Chỉ có sắc mặt Nguyễn Nam Chúc không thay đổi mấy, hần khẽ lẩm bẩm gì đó.

Lâm Thu Thạch đứng gần hần nhất, nghe rõ hần nói: “Trông giống như cơ thể bị róc ra...”

Lâm Thu Thạch: “...” Còn một lớp da mà anh phẫn khích vậy sao.

“Hu hu, hu hu, nửa đêm tôi nghe thấy tiếng động, mở đèn lên thì gã đã chết rồi.” Trương Tinh Hỏa quỳ dưới đất, run rẩy nói: “Có thứ gì đó đã vào phòng, giết chết Chung Thanh Giản rồi bỏ đi...”

Lâm Thu Thạch: “Có phải âm thanh giống như tiếng ai dùng muỗng xúc cái gì đó?”

Trương Tinh Hỏa: “Đúng đúng đúng, anh cũng nghe thấy à?”

Lâm Thu Thạch: “Ừm... có.”

Theo lý mà nói, phòng của Lâm Thu Thạch và Trương Tinh Hỏa khá xa nhau, bên này có tiếng động nhỏ bên kia không thể nghe thấy. Nhưng không những Lâm Thu Thạch nghe được, mà còn nghe rõ mồn một.

Lâm Thu Thạch không nói thì thôi, nói ra càng khiến sắc mặt cả nhóm tái xanh tái mét, cái gì mà chiếc muỗng xúc vật gì đó, chẳng lẽ con quỷ dùng muỗng vét sạch xác Chung Thành Giản sao?

“Anh so sánh tượng hình quá rồi đấy?” Đường Dao Dao khẽ tưởng tượng mà nổi hết cả gai ốc, cổ họng khô rát, cô ta nói bằng giọng khàn đặc: “Làm sao anh biết chắc đó là cái muỗng, mà không phải thứ gì khác...”

Lâm Thu Thạch nói: “Không biết nữa, thứ đầu tiên tôi nghĩ đến là cái muỗng.” Cậu không rõ tại sao mình lại đưa ra cách so sánh kỳ quặc như vậy, nhưng ngay khi nghe thấy âm thanh lạ, hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu chính là như vậy, rõ ràng rất giống âm thanh dùng muỗng múc một vật.

“Dư Lâm Lâm à, vậy mà anh cũng tưởng tượng ra được.” Sắc mặt Trương Tinh Hỏa trở nên trắng bệch: “Khi mới nghe thấy âm thanh đó, tôi cũng cảm nhận đó là cái muỗng đang múc...” Càng nói, người y càng run lên, như có thể lăn ra ngất bất cứ lúc nào.

Nhưng cũng đành thông cảm cho y, người nằm chung giường bị chết, xương thịt bị vét sạch chỉ còn tẩm da bê bết máu, ai mà chịu nổi cơn chấn động này.

Sau khi chuyện xảy ra, mọi người đều trần trọc không thể ngủ tiếp, cảm giác như trong tòa nhà không có nơi nào an toàn.

Tất cả tập trung ở phòng khách, im lặng ngời trên sofa.

Nguyễn Nam Chúc vẫn vô tư nhất, dựa vào vai Lâm Thu Thạch là gục xuống ngủ luôn.

Đường Dao Dao ng ưỡn g ầu cất giọng chua ngoa: “Giờ này mà Chúc Mạnh vẫn ngủ được, Dư Lâm Lâm, anh không thấy mỏi vai à?”

“Không.” Lâm Thu Thạch nói: “Cô ấy ngủ được thì tốt chứ sao.”

“Ha ha, hai người này thú vị ghê.” Đường Dao Dao nói: “Ở trong này mà vẫn chơi được trò yêu đương...”

Lâm Thu Thạch không nói gì, cậu đâu thể nói cái người đang dựa vai cậu ngủ là một thằng đàn ông. Dù có nói ra thì ai tin, có trời mới biết tại sao Nguyễn Nam Chúc hể cứ vào cửa li ền trở thành cô gái đẹp nhất.

Cứ thế lặn qua lộn lại mãi, rốt cuộc cũng đợi được hừng đông.

Trương Tinh Hỏa rốt cuộc đã thoát khỏi cơn khủng hoảng, y cười khồ nói mình đói quá, nếu có gì ăn thì tốt.

“Chỉ có bánh mì thôi.” Đường Dao Dao bảo: “Hay là anh thêm ăn thứ để trong tủ lạnh?”

Trương Tinh Hỏa vội lắc đầu tỏ ý mình không muốn. Xác của Tiêu Nhất từng được cất trong đó, chỉ riêng việc này đã khiến không ai dám chạm vào tủ lạnh r ấ.

Vốn hôm nay có người chết, nên mọi người cho rằng quy tắc trong cửa sẽ không phát huy tác dụng. Ai ngờ cả đám ng ưỡn chung chưa tới nửa tiếng thì tất cả đều ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi trời sáng hẳn, mọi người mới tỉnh dậy.

Lâm Thu Thạch là người đầu tiên thức giấc, mở mắt ra thấy mọi người đều ng ưỡn trên sofa bất động. Hứa Hiểu Chanh và Đường Dao Dao tựa vào nhau, Trương Tinh Hỏa cuộn tròn một góc. Nguyễn Nam Chúc choàng tay qua cổ cậu, ngả đầu vào ngực cậu một cách tự nhiên.

Lâm Thu Thạch khẽ nhúc nhích, Nguyễn Nam Chúc cũng tỉnh luôn. Hắn mở màng mở mắt ra, nói: “Sáng r ấ à?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Cả nhóm đều ngủ hết, nguy hiểm thật...”

“Có gì mà nguy hiểm.” Nguyễn Nam Chúc thờ ơ: “Nằm trong cái phòng như quan tài đó cũng chết thôi, Diêm Vương đòi người canh ba, có giầy giữa cách mấy cũng không qua được canh năm.”

Hình như đúng là vậy, Lâm Thu Thạch tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Cuộc đối thoại của hai người khiến những người khác thức dậy khỏi cơn mơ. Hứa Hiểu Chanh sau khi tỉnh giấc phản ứng tương đối giống Lâm Thu Thạch, cho rằng tất cả cùng ngủ gục trên sofa thật quá nguy hiểm.

“Có gì ăn không?” Trương Tinh Hỏa từ hôm qua đã kêu đói, bây giờ vừa tỉnh, việc đầu tiên là gào đòi đồ ăn.

“Đề tôi vào nhà bếp xem thử.” Đường Dao Dao đứng dậy đi vào bếp, lát sau gọi với ra từ phía trong: “Mọi người lại đây mà xem?”

Lâm Thu Thạch cảm thấy giọng nói của Đường Dao Dao hơi kỳ lạ, khi vào bếp cậu mới hiểu tại sao ngữ điệu của cô ta lại như vậy.

Bởi vì trên bàn bếp là nguyên một mâm đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cháo thanh đạm, bánh mì nướng vừa tới, còn có trứng gà luộc trắng tròn. Nếu là ở thế giới thực, những đồ ăn này có hơi nhạt nhẽo, nhưng đối với mấy người đã ròng rã vài ngày không được ăn uống tử tế như bọn họ thì đây là một bàn tiệc mê người.

“Ai làm thế nhỉ?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không biết.” Đường Dao Dao nói: “Khi tôi đi vào đã thấy bày sẵn. Trương Tinh Hỏa, làm gì vội thế...”

Trong khi mọi người đang nói, Trương Tinh Hỏa đã bưng bát cháo lên húp soàn soạt, ăn xong y quẹt miệng, nói: “Tôi đói quá, không chờ được nữa.”

“Chắc không sao đâu, tôi cũng đói rồi.” Nguyễn Nam Chúc quan sát một hồi, cảm thấy không có vấn đề gì: “Ăn thôi.”

Hiện tại Nguyễn Nam Chúc gần như là nòng cốt chính trong nhóm, hẳn nói ăn được, là tất cả mọi người đều động đũa.

Thực ra Lâm Thu Thạch cũng rất đói, cậu ăn một mạch hết miếng bánh mì lớn và ba bát cháo, nhưng vì ám ảnh trong lòng, nên không đụng vào trứng gà.

Nguyễn Nam Chúc thì không kiêng dè, một miếng hết một quả cứ thế đánh liền ba quả, sau rốt mới chùi mép ra vẻ mình no rồi.

Cuối cùng vấn đề đói khát đã được giải quyết, trên mặt mọi người đều lộ vẻ thỏa mãn.

“No ghê.” Hứa Hiếu Chanh xoa xoa bụng: “Thích quá, lâu lắm rồi không được ăn no như vậy, chẳng biết ai làm cơm cho mình nhỉ?”

“Quan tâm quái gì ai làm.” Đường Dao Dao nói: “Ăn no là...” Chắc cô ta định nói ăn no là được, nhưng lời lên tới miệng lại nuốt trở xuống.

Bởi vì trước mắt cả đám bỗng xuất hiện một bóng người, người đó mặc chiếc tạp dề, mái tóc hơi rối, khuôn mặt không có gì đặc biệt luôn mỉm cười hiên tử. Bà mẹ thấy ánh mắt sợ hãi của mọi người, bèn nghiêng đầu cười, nói: “Mọi người nhìn tôi làm gì, ăn đi, tôi cố ý làm riêng cho mọi người đây, sao, có ngon không?”

Hứa Hiếu Chanh bùm miệng, chạy vội vào nhà vệ sinh.

Không khí im lặng một cách đáng sợ, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào bà mẹ. Hôm qua bà ta vừa bị Chung Thành Giản chém chết, vậy mà cái xác đã đứt làm năm bảy khúc nay lại đứng trước mặt họ, hoàn hảo, không sút mẻ gì, lại còn hiên tử hỏi mọi người ăn có ngon không.

Hứa Hiếu Chanh chạy vào nhà vệ sinh để nôn cũng là đi đầu dễ hiểu.

“Sao vậy, không ngon à?” Bà mẹ dường như không hiểu tại sao mọi người lại nhìn mình bằng ánh mắt ấy, tiếp tục hỏi.

“Ngon.” Cuối cùng Nguyễn Nam Chúc là người lên tiếng: “Cảm ơn vì bữa ăn.”

“Mọi người thích là được rồi.” Nụ cười trên khuôn mặt bà ta trở nên ngọt lịm: “Ba đưa nhà tôi kén ăn, không như mọi người, gì cũng ăn.” Nói xong bà ta xoay người vừa cười vừa bỏ đi. Để lại mọi người với vẻ mặt như vừa bị cho ăn thứ dơ bẩn.

Lâm Thu Thạch còn đỡ, Đường Dao Dao tức quá bắt đầu chửi tục, cô ta nổi cơn tam bành rõ ràng là vì ghê tởm những thứ vừa nuốt vào bụng.

Phải thôi, cái xác hôm qua vừa bị chặt thành năm bảy khúc, hôm nay đã đứng bếp nấu cho bạn ăn, là ai đi nữa đều cảm thấy đồ ăn này rất có vấn đề. Bây giờ thì nôn không ra mà nuốt cũng không trôi.

Đối diện với những cái nhìn thù địch, bà mẹ hoàn toàn chẳng để ý. Bà ta thông thả đi vào trong bếp, vừa đi vừa nói: “Buổi trưa mọi người thích ăn gì? Trong tủ lạnh bây giờ nhiều thịt lắm...” Bà ta cầm con dao lên, khẽ miết: “Tôi sẽ làm thật nhiều món ngon cho mọi người ăn.”

Con dao trong tay bà mẹ chính là con dao hôm qua Chung Thành Giản dùng để chặt xác, trên lưỡi dao vẫn còn vài vết ố màu đen.

Không ai lên tiếng, họ lẳng lặng rút lui khỏi căn bếp.

Hứa Hiểu Chanh từ nhà vệ sinh trở lại phòng khách, sắc mặt trắng bệch, trông như sắp ngất đến nơi, cô ngồi xuống sofa vừa thở dốc vừa nấc nghẹn: “Em chịu không nổi nữa, em chết mất...”

“Cô nên làm quen đi.” Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nói: “Chứng nôn ói của cô còn ghê hơn bà bầu đấy.”

Hức hức hức - Hứa Hiểu Chanh bật khóc.

“Sao bà ta sống lại rồi?” Đường Dao Dao băn khoăn: “Bà ta bây giờ là người hay ma?”

“Chắc chắn không phải người rồi, nhưng cũng không phải ma.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có thể đó là một NPC không thể thiếu được, vì tính chất quan trọng nên được cấp cho năng lực hồi sinh?”

Đường Dao Dao: “Cách nghĩ của chị mới lạ đấy.”

“Hiện giờ có một vấn đề” Nguyễn Nam Chúc: “Sau khi hồi sinh, bà ta có lưu giữ các ký ức trước khi chết hay không?”

Đường Dao Dao nói: “Chắc không đâu? Nếu có thì lúc gặp chúng ta, thái độ bà ấy đâu thể bình thường như vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bởi vì hung thủ đã bị tiêu diệt rồi?”

Đường Dao Dao cắn môi.

Bọn họ vừa mất đi một người, chính là Chung Thành Giản, kẻ đã giết bà mẹ. Cũng may khi NPC hồi sinh Chung Thành Giản đã không còn, nếu không với tình trạng tâm lý của gã, rất có khả năng gã sẽ cầm dao lên chém chết bà ta lần nữa.

“Nghĩ theo chiều hướng tốt thì ít nhất có người làm bữa sáng cho mình ăn.” Nguyễn Nam Chúc vô tư nói: “Tôi ngán bánh mì lắm rồi.”

“Chị dám ăn đồ ăn bà ta làm?” Đường Dao Dao không đồng tình nổi với sự vô tư của Nguyễn Nam Chúc.

“Ban này cô cũng ăn còn gì.” Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng vạch trần sự thật nghiệt ngã, “Còn ăn nhiều hơn tôi, có ai ở đây mà không ăn.”

Đường Dao Dao: “...”

Hứa Hiều Chanh ngồi gần đó rút rè giọng tay: “Tôi không ăn, tôi không hết ra rồi.”

Mọi người: “...” Cô giỏi nhất được chưa.

Chương 25

Lỗ hồng

Có những việc hễ bắt đầu là không thể dừng lại được.

Cái chết của Tiểu Nhất giống như màn diễn khai mạc cho bữa tiệc tử vong vậy. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi Tăng Như Quốc và Chung Thành Giản đều chết thảm, và lưỡi hái tử thần không dừng lại ở đó. Ngày mà bà mẹ sống dậy, cũng là lúc nạn nhân thứ tư lên sàn.

Chỉ có đi đầu người chết không phải một trong số bọn họ, mà là Tiểu Thập, một trong ba chị em sinh ba.

Lần này do Hứa Hiều Chanh phát hiện ra xác chết của Tiểu Thập. Vừa đặt chân vào nhà vệ sinh cô đã ré lên bỏ chạy ra ngoài, nói, lại có người chết, lại có người chết rồi.

“Ai chết vậy?” Đường Dao Dao hỏi.

“Không biết, hình như là một trong hai đứa bé gái.” Hứa Hiều Chanh tròn tròn mắt, phản ứng trước tử thi của cô đã bình tĩnh hơn trước khá nhiều, ít nhất không còn nôn ói liên tục: “Tôi không dám nhìn kỹ, chỉ nhắc thấy là bỏ chạy luôn.”

Sau đó cả nhóm kéo đến nhà vệ sinh, thấy ở đó những mảnh xác vương vãi khắp nơi.

Không khác lắm so với cái chết của Tiểu Nhất, thi thể Tiểu Thập cũng trong tình trạng bị chặt nát, phải nói là mỗi nơi một mảnh.

Lần quan sát hiện trường này tâm lý mọi người đều tương đối bình ổn, Lâm Thu Thạch kiểm tra sơ bộ một lượt, dĩ nhiên là Tiểu Thập đã chết đến không thể chết hơn được nữa.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, chỉ đứng im một lúc lâu.

Lâm Thu Thạch khẽ hỏi hắn đang nghĩ gì.

“Không có gì.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi đang tò mò lần này bà mẹ sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy xác chết.”

Nghĩ tới người phụ nữ đó, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, Nguyễn Nam Chúc vừa nói dứt lời bà ta đã xuất hiện ở cửa nhà vệ sinh. Lần này bà ta không gào khóc, trái lại bình tĩnh vô cùng. Tay bà ta cầm sẵn giẻ lau và bao đựng rác, bắt đầu cầm cúi, nặng nhọc thu thập thi thể của con gái.

Sự việc tiếp diễn như trong một bộ phim câm, chỉ có tiếng loạt soạt của giẻ lau lướt trên vũng máu mà thôi. Bà mẹ nhanh nhẹn bỏ tất cả các mảnh thi thể vào túi ni lông, sau đó lẳng lặng mang đi.

“Tôi thấy khó ở quá.” Đường Dao Dao mặt mày trắng bệch: “Mọi người thấy sao?”

“Tôi cũng vậy.” Trương Tinh Hỏa nói: “Chúng ta liệu có sống sót trở về không?”

Còn hai ngày nữa là tới tiệc sinh nhật, nhưng mỗi ngày đối với họ dài như một năm.

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Trương Tinh Hỏa, ở trong thế giới này, không có gì chắc chắn bảo đảm mạng sống một con người, để sống sót gần như chỉ dựa vào sự may mắn.

Chiều hôm đó, Đường Dao Dao trong người không khỏe, cô ta về phòng nghỉ ngơi từ sớm.

Lâm Thu Thạch nhớ lại chuyện hôm trước, bèn khuyên cô ta nên cẩn thận đề phòng.

Đường Dao Dao không mấy để tâm tới lời của Lâm Thu Thạch, chỉ gật đầu lấy lệ rồi quay lưng bỏ đi, Hứa Hiểu Chanh nhìn theo bóng lưng cô bạn cùng phòng, định nói gì rồi lại thôi.

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch thấy vậy hỏi.

“Không có gì.” Hứa Hiểu Chanh nói: “Tôi cảm thấy lúc này mọi người ở chung một chỗ sẽ an toàn hơn.”

Trương Tinh Hỏa bảo: “Có gì mà an toàn với không an toàn, cho dù bây giờ tập trung lại, đến tối vẫn phải chia ra thôi.”

Nói cũng có lý, Lâm Thu Thạch thở dài.

Tâm trạng mọi người đều không dễ chịu, thành ra chẳng ai buồn nói với nhau câu gì.

Sau khi ăn qua loa xong bữa, Nguyễn Nam Chúc nói mình mệt rồi kéo Lâm Thu Thạch trở về phòng.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Sao hôm nay vội thế?”

Nguyễn Nam Chúc: “Người ta muốn ở bên anh lâu hơn một chút mà...”

Lâm Thu Thạch: “... Nói cái gì tôi hiểu được ấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “Hình như tôi biết cửa ở đâu rồi.”

Lâm Thu Thạch kinh ngạc hỏi lại: “Anh biết cửa ở đâu rồi?”

“Chỉ là đoán thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi cần kiểm chứng lại, chuyện này tương đối nguy hiểm, cho nên anh...”

“Tôi sẽ đi cùng.” Lâm Thu Thạch biết Nguyễn Nam Chúc định nói gì, nên mau chóng cắt ngang: “Dù không thể giúp được nhiều, nhưng có hai người xảy ra chuyện còn có thể hỗ trợ cho nhau.” Cậu mím môi, hạ thấp giọng: “Tôi biết hiện giờ mình vẫn còn kém, nhưng nếu anh có chuyện gì...”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Phải rồi, nếu tôi làm sao, thì anh thành chim trắng mồ côi rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Không được đi tìm người phụ nữ khác đâu đó nha.”

Em chịu rồi đấy, anh hai à, mình đừng giỡn nữa được không.

Nguyễn Nam Chúc vỗ Lâm Thu Thạch đánh đét, nói: “Ok, chúng ta lên đường nào.”

Lâm Thu Thạch: “...” Má nó.

Vài phút sau, cả hai có mặt trên sân thượng. Lối lên sân thượng vẫn bị khóa chặt bởi một cái khóa to và nặng, cái khóa loang lỗ đầy vết gỉ sét, rõ ràng đã lâu không được sử dụng. Nhưng so với trước đây, Lâm Thu Thạch để ý thấy trên ổ khóa có thêm một thứ, giống như có ai đã mở nó ra, ở lỗ khóa có vết tích ma sát rất rõ.

“Có người lên sân thượng trước chúng ta?” Lâm Thu Thạch lập tức nhớ đến cánh cửa cấm kỵ trong truyện cổ tích, cậu nói: “Đây chính là cánh cửa đó?”

“Có thể.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không dám chắc, cho nên tôi định lên xem thử, anh ở đây canh chừng giùm tôi được r ấ.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc rút kẹp tóc ra mở khóa, hấn quả thực khá lành nghề trong lĩnh vực này, loáng cái ổ khóa to bự đã được giải quyết.

Một tiếng cạch vang lên, đầu khóa rơi xuống đất, cánh cửa sắt bị Nguyễn Nam Chúc chậm rãi đẩy ra, những tiếng kéo kẹt khe khẽ vang lên.

Khung cảnh trên tầng thượng lộ ra trước mắt hai người. Bên ngoài tuy đã tối, nhưng nếu cố gắng Lâm Thu Thạch vẫn có thể bao quát được tình trạng trên sân thượng. Chỉ thấy ở đó những chiếc túi đen ch ồng chất lên nhau, những cái túi vô cùng quen mắt, vừa mới buổi chiều Lâm Thu Thạch còn chứng kiến bà mẹ dùng nó để đựng xác con gái.

Bây giờ trước mắt cậu có khoảng vài chục chiếc túi như thế.

“Chắc.” Nguyễn Nam Chúc khẽ chép miệng, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch: “Hình như mình gây phiền phức to r ấ.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu người mở cánh cửa không phải ba chị em mà là quả trứng thì sẽ ra sao.”

Lâm Thu Thạch chưa kịp trả lời, đã thấy Nguyễn Nam Chúc sải bước tiến lên: “Nhưng đến thì cũng đến r ấ...”

Lâm Thu Thạch: “...” Bạn trẻ nghĩ mình đang đi du lịch hả, đến r ấ cái gì cơ, không lẽ định vô ch ọn quà lưu niệm mới chịu về

Nguyễn Nam Chúc đi lên sân thượng, liếc trái, ngó phải, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Lâm Thu Thạch thấy hấn đi lòng vòng quanh sân thượng, cuối cùng dừng tại một góc. Nơi này chất đ ầy các bao ni lông màu đen, là người khác chắc chắn không muốn lại gần.

Lâm Thu Thạch đứng ở cửa canh chừng, thấy Nguyễn Nam Chúc cúi xuống, bắt đầu lục lọi trong đồng túi dưới đất. Đúng lúc đó Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng bước chân nho nhỏ, dường như đang đi về phía mình.

“Nam Chúc!! Có người đang đến!!” Lâm Thu Thạch khẽ kêu lên: “Mau ra đi...”

Nguyễn Nam Chúc ừ một tiếng, nhưng không nhúc nhích.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, trán Lâm Thu Thạch rịn đầy mồ hôi lạnh ngắt, tuy không biết người đang tới là ai, nhưng cậu có cảm giác việc bọn họ lên sân thượng tốt nhất không nên để bất cứ người nào biết.

“Xong rồi đây.” Nguyễn Nam Chúc vẻ như đã tìm thấy thứ mình cần, hần mau chóng quay trở ra, cũng may hần hành động mau lẹ, loáng cái đã có mặt ở cửa, nhanh nhẹn kéo cửa sắt, giật khóa, một chuỗi hành động diễn ra liền mạch lưu loát.

Tiếng bước chân đã tới chiều nghỉ dưới sân thượng.

Lâm Thu Thạch nảy ra một ý, vội nắm tay Nguyễn Nam Chúc đẩy hần vào tường, sau đó áp sát, làm ra vẻ hai người đang thân mật thăm thiết.

“Ai đó?” Bước chân đã tới gần bên, Lâm Thu Thạch quay ra tỏ vẻ bức mình vì bị quấy rầy: “Ai ở đó?”

Không có tiếng trả lời.

Nguyễn Nam Chúc dùng ánh mắt ra hiệu, cả hai vội vã xuống tầng, dọc đường đi họ không gặp ai cả, cứ như tiếng bước chân chỉ là ảo giác.

“Không có ai cả?” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, chỉ tay vào góc tường.

Lâm Thu Thạch nhìn theo hướng tay chỉ, phát hiện ở góc tường có thêm một vết máu trông giống như vết một vật bị kéo lê trên đất. Đi đầu duy nhất Lâm Thu Thạch nghĩ đến được chính là những chiếc túi đựng xác màu đen.

“Vẫn còn may.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lâm Lâm à, phản ứng của anh thật là mau lẹ.”

Lâm Thu Thạch: “Cũng bình thường.” Thực ra lúc này lòng bàn tay Lâm Thu Thạch đã ướt đẫm mồ hôi, vội xoa xoa hai cái: “Có thấy gì không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Về phòng rồi nói.”

Vậy là cả hai trở về phòng ngủ quan tài.

Do tường ở đây cách âm kém, nên họ không dám nói lớn tiếng. Nguyễn Nam Chúc ghé sát vào Lâm Thu Thạch, nói thật khẽ: “Tìm thấy cửa r ấ.”

“Tìm thấy r ấ?” Lâm Thu Thạch không ngờ mọi chuyện quá mức thuận lợi: “Ở trên sân thượng sao?”

“Phải, nằm trên mặt sàn, bị các túi đựng xác che kín.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi đoán chìa khóa sẽ xuất hiện vào ngày sinh nhật, đến lúc đó phải biết chớp thời cơ.”

“Ừm.” Không rõ vì sao mỗi khi có Nguyễn Nam Chúc ở bên, Lâm Thu Thạch luôn cảm thấy vô cùng yên tâm, hiện giờ đã tìm được cửa ra, có thể nói là thở phào nhẹ nhõm.

“Ngủ đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cố chịu đựng một thời gian nữa là có thể ra ngoài r ấ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả mọi người tập trung ở phòng khách.

Do Đường Dao Dao từng bị dính máu, nên Lâm Thu Thạch đặc biệt để ý cô ta. Cậu nhận thấy Đường Dao Dao không có biểu hiện gì khác thường, vẫn đúng giờ cùng mọi người ăn sáng như thường lệ.

“Hôm nay tôi muốn xuống tầng xem một chút.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hai người ở dưới chắc phải có thông tin gì đó.”

“Tôi đi với cô.” Lâm Thu Thạch hưởng ứng theo.

Đường Dao Dao tỏ ý không muốn đi, vì hai ngày trước đó cô ta đã thử đủ mọi cách mà vẫn không lấy được thông tin gì, hết ăn sập cửa thần chú, lại gặp bà già điên điên, thậm chí là thang máy không hoạt động, phải chạy bộ mười mấy tầng lầu, mỗi lần chạy cảm giác như đang quay phim kinh dị.

“Vậy mọi người cứ ở đây, tôi và Dư Lâm Lâm đi được r ấ.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Em muốn đi với hai người.” Hứa Hiếu Chanh vội nói với theo, rụt rè nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Có được không chị Chúc Mạnh?”

“Tùy em.” Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ sao cũng được.

Vậy là ba người đứng dậy ra khỏi phòng, lúc đi, Lâm Thu Thạch để ý thấy cửa phòng ngủ hơi hé mở, bên trong có một đôi mắt nhìn ra, có lẽ là

Tiểu Thổ đang ngằm dò xét những vị khách.

Khi hai mắt chạm nhau, cô bé vội vã nhìn đi chỗ khác, cánh cửa mau chóng đóng lại.

Lâm Thu Thạch thấy vậy khẽ cau mày.

Đi từ tầng mười bốn xuống tầng bốn mà không dùng thang máy là một việc cực kỳ khổ sở. Lại thêm cầu thang bộ tối tăm chật hẹp, sắc mùi ẩm mốc của nhà chung cư cũ.

“Bao giờ em mới được ra ngoài đây.” Hứa Hiểu Chanh nhân lúc xuống cầu thang liền hỏi: “Chị Chúc Manh, ở đây ngày nào em cũng nơm nớp lo sợ.”

“Sắp rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gắng chịu hai ngày nữa.”

Hứa Hiểu Chanh mệt mỏi gật đầu.

Lâm Thu Thạch nhìn bộ dạng cô bỗng thấy hiếu kỳ. Nguyễn Nam Chúc từng nói Hứa Hiểu Chanh đã thuê hẳn đến giúp đỡ, ngoài đời thực cô nàng còn là đại minh tinh. Không rõ Nguyễn Nam Chúc được “đặt hàng” bằng cách nào, và nhận ra nhau bằng cách nào.

“Đến rồi.” Trong lúc Lâm Thu Thạch mãi suy nghĩ, ba người đã xuống tới tầng bốn. Nhưng vừa rời khỏi cầu thang, họ đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc, mùi tanh này quá nặng, dù là người không có khứu giác nhanh nhạy cũng có thể ngửi thấy rất rõ.

“Mùi gì thế này, ghê quá đi mất.” Hứa Hiểu Chanh bịt mũi, dùng tay phẩy phẩy.

“Đó là mùi máu.” Lâm Thu Thạch không lạ gì mùi này. Cậu phẩm phẩm đi đâu, thoáng cái cánh cửa căn hộ cuối hành lang đã ở trước mắt.

“Khốn kiếp.” Sau khi nhìn rõ tình hình, Lâm Thu Thạch không kìm được phải chửi tục.

Cánh cửa dẫn vào căn hộ bị mở toang, máu tươi vung vãi khắp nơi, vài chỗ có những vệt máu phun, lúc này đã đông lại.

Không ai nói gì, cả ba sải bước đến trước cửa căn hộ.

“Có ai không?” Lâm Thu Thạch cất tiếng gọi nhưng không mấy hy vọng.

Đúng như cậu nghĩ, trong nhà không có ai đáp lời. Cậu nhảy qua bãi máu, liếc nhìn vào bên trong, chỉ thấy căn hộ chìm trong bóng tối đen đặc. Cậu lấy điện thoại mở chế độ đèn pin, dùng đèn lia một lượt quanh nhà.

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi ánh đèn chiếu qua thi thể đầm máu, Lâm Thu Thạch vẫn bất giác lùi lại một bước.

“Chết rồi.” Nguyễn Nam Chúc tiến vào trong nhà.

Tất cả các cửa sổ trong nhà đều bị dùng thanh gỗ bịt chặt, không có tia sáng nào có thể lọt vào, trong nhà tương đối gọn gàng, chủ nhân nơi này chính là gã thanh niên đứng đối đáp với họ ở cửa hôm trước.

Bây giờ anh ta đã hờn lìa khỏi xác, thi thể nằm vắt trên sofa, đầu ngửa lên, trên khuôn mặt còn nguyên vẻ kinh hoàng.

“Mắt bị móc mất rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch tới phía sau Nguyễn Nam Chúc, liếc nhìn thi thể một cái, nhận thấy nhãn cầu của gã thanh niên đã biến mất, chỉ còn đó hai hốc mắt nhoe nhoét máu. Lâm Thu Thạch liền nhớ đến Tăng Như Quốc bị đập vỡ sọ cướp đi bộ não, và Chung Thành Giản bị lấy hết xương thịt.

“Tại sao bỗng nhiên anh ta chết?” Lâm Thu Thạch nói: “Có vấn đề gì ở đây?”

Nguyễn Nam Chúc không đáp, hắn đi đến bức tường gần đó, tìm thấy công tắc đèn. Tách. Đèn trên trần nhà sáng lên.

“Trên cửa sổ cũng có máu.” Khi có ánh sáng đèn, việc quan sát hiện trường trở nên đơn giản hơn nhiều. Lâm Thu Thạch chú ý đến một số chi tiết khác thường, ví dụ như khung cửa sổ dính đầy máu. Máu này chắc hẳn không phải là máu của chủ nhân xấu số, bởi vì vị trí nằm của xác chết cách cửa sổ ít nhất hai, ba mét.

“Anh còn nhớ vết máu xuất hiện ở cửa cả hai căn hộ không?” Nguyễn Nam Chúc mở lời: “Trước đây tôi nghĩ máu đó dùng để trừ tà, nhưng bây giờ xem ra...”

“Có người định giết họ?” Lâm Thu Thạch chợt hiểu ra: “Có người cố tình rải máu trước cửa nhà họ?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

“Người này chết thay cho Đường Dao Dao.” Lâm Thu Thạch chột nghĩ ra gì đó. Trên người Đường Dao Dao cũng bị dính máu, nhưng đêm qua cô ta bình an vô sự, cậu vốn nghĩ là do may mắn, nhưng thật không ngờ tầng dưới có kẻ chết thay.

“Chắc là vậy rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Chúng ta xuống tầng trệt xem thử.” Lâm Thu Thạch nghĩ đến bà cụ ở tầng trệt, rất muốn biết tình hình ở đó hiện ra sao.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc đồng ý.

Ba người rời khỏi tầng bốn, đi xuống tầng trệt. Nhà bà cụ cửa đóng then cài. Quả đúng như suy đoán của Nguyễn Nam Chúc, cửa ra vào căn hộ đóng chặt tựa như không ai ra vào, nhưng dưới đất xuất hiện vết máu mới, máu này thậm chí còn chưa kịp đông, thoạt nhìn giống như có người vừa giội vào cách đây không lâu.

Nguyễn Nam Chúc giơ tay gõ cửa.

Họ vốn không mong đợi tiếng trả lời. Ai ngờ chỉ giây lát, bà cụ nặng tai đã xuất hiện. Bà nheo mắt, quan sát những vị khách lạ bằng đôi mắt mờ đục, miệng bà liên tục mấp máy gì đó.

Lâm Thu Thạch không nghe cũng biết, chắc chắn bà cụ đang nói đi nói lại câu: “Bà ăn rồi.”

Trước đây cậu không để ý đến việc bà cụ nhắc đi nhắc lại cái gì, bây giờ nghĩ lại, câu nói này khiến người nghe không khỏi nổi da gà.

Tại sao bà cụ cứ lặp đi lặp lại câu đó? Là ai cứ mang thức ăn tới cho bà? Bà đã ăn cái gì? Bà cụ đã lẩm cẩm lẩm r ồi vậy mà nhìn thấy người đến là luôn miệng từ chối.

“Bà ơi, bà không muốn ăn cái gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nghe xong câu hỏi, bà cụ đột nhiên im lặng hai giây, sau đó cất giọng khàn khàn trả lời: “Ăn rồi, bà ăn bánh rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Không ăn nữa, không ăn nữa.” Bà cụ lúng búng nói trong cổ họng, vừa giơ tay đóng cửa. Nguyễn Nam Chúc nhanh tay ngăn lại, dịu giọng: “Bà ơi, tiệc sinh nhật năm nay, bà không đi à?”

Nghe tới ba chữ tiệc sinh nhật, cả người bà cụ run bắn lên, hai con mắt đục ngầu đột nhiên phát ra ánh sắc quái dị, sau giây lát bà nói: “Không đi, không đi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tại sao không đi?”

Bà cụ đáp: “Mấy đứa đi rồi còn chưa về nữa, bà phải đợi chúng nó trở lại.” Sau khi nhấm nhẳng nói xong câu này, bà cụ quay về lặp đi lặp lại không ăn, không ăn. Nguyễn Nam Chúc có hỏi thế nào cũng không phản ứng.

Hoàn toàn bất lực, Nguyễn Nam Chúc đành thả tay để cánh cửa đóng lại.

Tuy vậy, những câu bà cụ hờ ra đã chứng thực giả thuyết của họ. Tòa nhà này không có người ở là có nguyên nhân, nguyên nhân chính nằm ở tiệc sinh nhật của ba chị em sinh ba tầng mười bốn.

“Những ai tham gia sinh nhật đâu không còn mạng quay về sao?” Lâm Thu Thạch thử phân tích: “Nhưng luật chơi yêu cầu chúng ta đợi trong bảy ngày, sau đó cùng tham gia sinh nhật của ba bé gái, thật là vô lý?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thế giới trong cửa tuyệt đối không có ngõ cụt, tham gia sinh nhật chắc không phải đi đầu kiện tử vong.”

“Vậy thì những lời bà ấy nói có ý nghĩa gì?” Lâm Thu Thạch cau mày.

“Trước mắt chưa thể biết được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đành phải chờ thôi.”

Họ vừa thảo luận vừa quay về tầng mười bốn.

Lâm Thu Thạch bước vào nhà, trông thấy Đường Dao Dao ngồi trên sofa, nét mặt ảm đạm. Trương Tinh Hỏa ngồi bên cạnh cũng không khá hơn là bao. Hai người trông thấy bọn Lâm Thu Thạch trở về mà không buồn chào hỏi, thậm chí không định nói lời nào.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hứa Hiểu Chanh rụt rè hỏi.

“Không có gì.” Đường Dao Dao nói: “Ban này bé gái kia tới tìm bọn tôi gây sự.”

“Gây sự với hai người?” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Nghĩa là sao?”

“Nó cứ bắt bọn tôi nói tên nó.” Đường Dao Dao tiếp tục: “Má ơi, làm sao tôi biết được, ba đứa giống y chang nhau, làm sao biết đứa nào chết

đứa nào còn sống, đúng là xúi quẩy.” Nói xong vẫn chưa hết bực, cô ta nhõ nước bọt: “Trương Tinh Hỏa nói đừng cẩu với trẻ con, nhưng nó mà là trẻ con? Tôi thấy giống quỷ con hơn thì có.”

Trương Tinh Hỏa nói: “Cô bỏ thái độ đó đi được không? Nếu nó là con quỷ thì với thái độ đó cô chết càng nhanh hơn!”

“Còn chưa biết ai chết trước đâu!” Đường Dao Dao nổi cơn tam bành: “Chẳng biết đầu óc anh nghĩ cái gì, chẳng lẽ anh biết tên nó hay sao?”

Trương Tinh Hỏa im lặng.

Từ khi bị dính máu người chết, tâm trạng của Đường Dao Dao vẫn luôn khá tệ, lúc này càng tệ hơn.

“Đứa còn sống là Tiểu Thổ, lần sau đừng nói sai.” Nguyễn Nam Chúc bình tĩnh nói: “Đây rất có thể là điếu kiện tử vong. Ban nãy chúng tôi xuống tầng bốn phát hiện gã thanh niên đó đã chết rồi.”

Lâm Thu Thạch đem việc xảy ra ở tầng bốn tường thuật sơ bộ, các thông tin moi được từ bà cụ cũng chia sẻ hết.

Ai ngờ nghe xong, tâm trạng Đường Dao Dao càng trở nên kích động. Cô ta đứng dậy đi đi lại lại quanh phòng như con thú chồm chân, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn.

“Đường Dao Dao, cô sao vậy?” Hứa Hiểu Chanh nhìn bộ dạng Đường Dao Dao mà cảm thấy lo lắng.

“Mặc kệ tôi.” Đường Dao Dao nói: “Tôi chẳng làm sao hết!!” Vừa nói cô ta vừa xoa mạnh cánh tay của mình.

Thời tiết ở đây không lạnh, mọi người đều mặc áo cộc tay, Đường Dao Dao cũng vậy, bên trong áo thun, ngoài khoác áo mỏng. Lúc này cô ta cứ chà xát mãi cánh tay của mình một cách thô bạo.

Không ai nói gì, tất cả mọi người đều cảm thấy Đường Dao Dao có đi đâu bất ổn.

“Đường Dao Dao, tay cô sao vậy...” Vẫn là Hứa Hiểu Chanh không kìm được, khẽ đánh tiếng.

Đường Dao Dao nổi cáu: “Tôi có sao đâu? Tôi chẳng làm sao, tôi chẳng làm sao cả, chẳng làm sao hết!!” Nói xong câu đó, cô ta vội kéo tay

áo lên, tiếp tục chà xát, gỡ cánh tay của mình.

Khi Đường Dao Dao kéo tay áo lên, Lâm Thu Thạch nhìn thấy trên cánh tay cô ta có một vết loang.

Vết loang có màu đỏ, giống như máu bắn lên, Đường Dao Dao lấy tay gỡ thật lực, như thể chỗ đó ngứa dữ lắm.

Tiếp theo, Lâm Thu Thạch thấy dấu vết màu đỏ bắt đầu loang ra, từ cẳng tay leo tới tận bả vai. Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt trước cảnh tượng lạ kỳ, chỉ có Đường Dao Dao không hề hay biết, cô ta vẫn gỡ, gỡ, gỡ, cho tới khi nhận thấy ánh mắt kẻ khác nhìn mình.

“Tại sao các người nhìn tôi?” Đường Dao Dao ngạc nhiên hỏi, trong khi đó khuôn mặt cô ta cũng dần chìm vào sắc đỏ.

Chương 26

Trở về hiện thực

“Đường Dao Dao...” Hứa Hiểu Chanh ngậy người ra vì sợ hãi, hốt hoảng nhìn Đường Dao Dao: “Trên người cô có gì kìa?”

Đường Dao Dao nghe thế vội cúi xuống, rốt cuộc cô ta đã phát hiện trên người mình xảy ra chuyện gì. Lúc bấy giờ, cả cơ thể Đường Dao Dao đã biến thành một màu đỏ chói mắt, như thể máu tươi sắp sửa từ trong cơ thể bắn ra ngoài.

“Á á a a a a a!!!” Đường Dao Dao hét lên ghê rợn, điên cuồng cào xước cơ thể mình, cùng với đó, màu đỏ nhanh chóng nuốt trọn tất cả các ngõ ngách còn sót lại, khiến toàn bộ cơ thể cô gái trở nên đỏ rực.

“Á á a a a a a... Cứu với, cứu tôi với...” Đường Dao Dao không ngừng kêu la cầu cứu, trong khi đó cơ thể cô ta xuất hiện sự thay đổi, các bắp thịt trở nên cứng đờ, thế rồi cô ta ngã xuống đất như một bức tượng.

Tất cả sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, khi tất cả chưa kịp phản ứng thì mọi chuyện đã kết thúc. Đường Dao Dao nằm dưới đất, đôi mắt tròn tròn, hoàn toàn tắt thở. Toàn thân cô ta cứng đờ, nhuộm trong màu đỏ rực, ngay đến lòng trắng nhãn cầu cũng tràn đặc thành màu đỏ.

Chứng kiến cảnh tượng hãi hùng này, Hứa Hiểu Chanh bật khóc nức nở, Lâm Thu Thạch cảm thấy miệng đắng ngắt, không biết nên nói gì.

Trương Tinh Hòa hừ một tiếng, dờ dẩn nói: “Lại chết thêm một người nữa. Liệu chúng ta có thể sống sót rời khỏi đây không?”

Chẳng ai đáp lời y, tất cả chìm trong im lặng.

Thi thể của Đường Dao Dao nằm trên đất như một bức tượng, vẫn giữ nguyên tư thế khi đang đứng. Lâm Thu Thạch không dám nhìn kỹ, nhưng vẫn nhận ra cái xác có điểm bất thường. So với những người chết trước đó, cô ta không bị lấy đi bộ phận nào, mà đột nhiên đột tử trước mắt tất cả mọi người.

Khi cả nhóm rơi vào bế tắc, bà mẹ thường ngày chỉ quanh quẩn trong nhà bếp lại đi ra. Bà ta đứng bên cửa cười với họ, vừa lau tay vào tạp dề vừa nói: “Tôi nấu cho mọi người mấy món này ngon lắm, có muốn nếm thử không?”

Dĩ nhiên chẳng ai lên tiếng.

“Ôi chao, ôi chao.” Bà mẹ mỉm cười: “Sao trông chán nản thế? Sắp tới tiệc sinh nhật rồi, khi đó mọi người nhất định phải vui vẻ nhé.” Nói một hồi, bà ta bật cười khanh khách, tiếng cười như xuyên thấu tâm can. Nói xong, bà ta lại quay người đi vào bếp, tiếp tục bận bịu cái gì đó.

“Đợi đi.” Một lúc lâu sau, Nguyễn Nam Chúc là người phá vỡ bầu im lặng. Giọng nói của hắn không mang vẻ sợ hãi hay lo lắng, mà khá bình thản: “Chắc không chết thêm ai nữa đâu.”

“Tại sao?” Hứa Hiều Chanh hỏi.

“Trực giác mách bảo.” Nguyễn Nam Chúc cười cười: “Trực giác của chị trước nay rất chuẩn.”

Trương Tinh Hòa nghe vậy thêm một câu: “Hy vọng cô nói đúng, thường trực giác phụ nữ rất chuẩn xác, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp.”

Nguyễn Nam Chúc: “Biết thâm định đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao anh ứng đáp trôi chảy quá vậy.

Tuy Nguyễn Nam Chúc không phải phụ nữ, nhưng trực giác của hắn thật sự rất chuẩn, hai ngày tiếp theo quả thực không có ai chết. Cả nhóm ăn bánh mì cho qua bữa, chờ đợi tiệc sinh nhật đang đến gần như tù nhân chờ phán quyết.

Đêm trước ngày diễn ra tiệc sinh nhật, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch lại lên sân thượng. Lần này sau khi súc sạo, họ phát hiện một số thứ mới lạ trong tầng tum nhỏ.

“Đây là thứ gì?” Khi mới nhìn, Lâm Thu Thạch chưa biết phải phản ứng ra sao. Trước mắt cậu là vài cái bát tô, bên trong hoặc đựng chất lỏng màu trắng, hoặc đựng thịt sống băm nhuyễn. Đến khi trông thấy một vật gần đó, Lâm Thu Thạch mới vỡ lẽ. Bên cạnh các bát tô là một cái hũ thủy tinh, trong hũ đựng đầy những hạt hình tròn, nhìn kỹ mới phát hiện các viên tròn đó là nhãn cầu.

Nhìn thấy cái hũ đựng mắt người, Lâm Thu Thạch lập tức nhớ tới gã thanh niên bị giết chết ở tầng bốn. Nếu theo đó suy ra, tất cả những vật ở đây đều thuộc về thân thể các đồng đội của cậu.

Não của Tăng Như Quốc, thịt của Chung Thành Giản, những khúc xương bị nhuộm đỏ của Đường Dao Dao...

“Những thứ này chẳng lẽ là...” Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc một cái.

“Chắc đúng rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch không biết nói gì hơn.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngày mai sẽ biết đáp án.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Lại một đêm nữa trôi qua, tiếng chuông réo rắt khiến tất cả sự tĩnh. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ trời chưa sáng, bởi xung quanh vẫn tối đen, ánh mặt trời chắc hẳn vẫn bị bao bọc bởi hàng hà sa số lớp mây đen.

Nguyễn Nam Chúc đã tỉnh từ lúc nào, đang ngả tư bên giường suy nghĩ.

“Đã sáng rồi sao?” Lâm Thu Thạch ngẩng dậy, không biết liệu mình có nhìn nhầm giờ không.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trời mãi không sáng.”

Thường ngày tuy sương mù dày đặc, nhưng ít khi nào vẫn có ánh sáng, nhưng hôm nay thì khác, một chút ánh sáng cũng không có, toàn bộ không gian bên ngoài chìm sâu trong bóng tối, chỉ có ánh đèn trần ảm đạm giúp họ nhìn rõ mọi vật.

Lâm Thu Thạch mặc quần áo, cùng Nguyễn Nam Chúc ra khỏi phòng.

Trưa hôm nay chính là tiệc sinh nhật của ba chị em. Theo phán đoán của Lâm Thu Thạch, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó. Sau khi ra khỏi phòng, họ trông thấy Hứa Hiểu Chanh và Trương Tinh Hòa cũng có mặt, cả hai đứng ở hành lang chưa dám vào nhà.

“Đầy đủ rồi đấy.” Bọn họ hiện chỉ còn bốn mạng, Nguyễn Nam Chúc nói: “Vào đi thôi.” Vừa nói hắn vừa sải bước đi đầu.

Trong phòng khách chỉ bật một bóng đèn nho nhỏ, nhưng Lâm Thu Thạch nhìn thấy rất rõ, tất cả đồ trang trí trong nhà đều đã thay mới, giống

như có người dày công sắp đặt. Bốn bức tường treo dây màu, mặt đất rải đầy giấy vụn, trên sofa đặt mấy con thú nhồi bông cực lớn, nhìn đã thấy không khí sinh nhật rồi.

Cả nhóm vừa bước vào, từ phòng ngủ liền vang lên tiếng hát, đó là bài Happy birthday. Giai điệu máy móc như một bản nhạc midi^[10], nghe cực kỳ quái dị.

Đứa trẻ còn sống sót duy nhất trong ba chị em đang im lặng ngồi ở một đầu sofa. Nó mặc chiếc váy liền màu đỏ, tay ôm con búp bê kiểu Tây, lạnh lùng nhìn bốn kẻ đang đi vào.

“Tôi là ai nào?” Bé gái đột nhiên hỏi.

“Em là Tiểu Thổ.” Nguyễn Nam Chúc thản nhiên đáp.

“Chị có thấy các chị tôi đâu không.” Bé gái nói: “Họ đi ăn sinh nhật đến hôm nay vẫn chưa về”

“Thấy chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chết cả rồi.”

Đứa bé chớp chớp đôi mắt phân biệt đen trắng rõ ràng, chăm chú nhìn bốn người trước mặt. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ nó sẽ tiếp tục hỏi, nào ngờ nó gật đầu, lẳng lặng đáp: “Tôi biết rồi.”

Trong khi đứa bé hỏi, từ nhà bếp vang lên tiếng bước chân, có cả tiếng hát ngân nga của bà mẹ. Hình như tâm trạng bà ta đang rất vui, vừa hát, bà ta vừa đẩy một thứ cực lớn đi vào phòng khách.

Đợi khi bà ta đi vào, Lâm Thu Thạch mới nhìn rõ thứ đó là cái gì.

Đó là một chiếc bánh cực lớn, thoát nhìn đẹp đẽ vô cùng. Chiếc bánh tổng cộng có ba tầng, phết kem trắng muốt, xung quanh trang trí những trái cây nhỏ màu đỏ không rõ làm từ chất liệu gì. Tầng trên cùng cắm ba ngọn nến phát ra ánh sáng mờ ảo.

“Sinh nhật vui vẻ.” Bà mẹ nói.

Bé gái đứng dậy, im lặng nhìn mẹ.

Bà mẹ nói tiếp: “Mau hát đi con, hát xong thì mình ăn bánh.” Bà ta mỉm cười: “Nhớ để lại hai phần, mình đem biếu hàng xóm.”

Cô bé một tay ôm búp bê, bắt đầu hát bài sinh nhật. Giọng hát thơ ngây vang vọng giữa không gian mờ tối, càng làm cảnh tượng tăng thêm vài phần quỷ dị.

Bài hát chúc mừng sinh nhật kết thúc, Tiểu Thỏ kiễng chân thổi tắt ngọn nến.

Bà mẹ cười khanh khách, đưa dao cho con gái, nói: “Con ngoan lắm, mau cắt bánh đi.”

Đứa bé cầ n lấy con dao, chém mạnh vào chiếc bánh. Dưới lưỡi dao cứng rắn, lớp kem màu trắng tách ra để lộ phần ruột màu đỏ.

Hứa Hiểu Chanh giống lâu lắm rồi chưa được ăn nó, nhìn thấy bánh kem nuốt nước miếng cái ực, lẩm bẫm: “Vậy mà lại là bánh red velvet^[11]...”

“Chia cho các anh chị đi.” Bà mẹ giục: “Để mọi người nếm thử tay nghề của mẹ.”

Dưới sự thúc giục của bà mẹ, đứa bé cắt bánh ra thành mấy miếng lớn, sau đó để lên đĩa nhỏ, đưa cho bốn người.

Trương Tinh Hỏa và Hứa Hiểu Chanh nhận lấy đĩa bánh nhưng không dám ăn, cứ cầ n trên tay mà nhìn, nước miếng thiếu đi ều chảy ra.

Khi đứa bé đưa bánh cho Nguyễn Nam Chúc, hắn không chịu lấy, chỉ nhìn chằm chằm cô bé bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Ăn bánh đi.” Đứa bé nói.

“Không muốn ăn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không có hứng.”

Cô bé lặp lại lần nữa: “Ăn bánh đi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không ăn.” Hắn tỏ ra vô cùng cương quyết, nhưng không hề bực bội. Dù vậy sự cự tuyệt của Nguyễn Nam Chúc khiến bà mẹ dần trở nên điên cu ờng.

“Tại sao không ăn?” Bà ta hỏi.

“Không muốn ăn.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Chẳng tại sao hết.”

Bà mẹ: “Cô...”

Bà ta đang định nói gì đó, Nguyễn Nam Chúc lập tức đứng dậy. Hành động tiếp theo của hắn khiến tất cả mọi người đều bất ngờ: Hắn thản nhiên hất đổ cả bàn tiệc.

Lớp kem màu trắng dính bê bết ra đất, lẫn vào cốt bánh màu đỏ, chẳng ra hình dạng gì nữa. Hứa Hiểu Chanh và Trương Tinh Hỏa đang nhỏ

dãi vì thềm chưa kịp xốt xa thì đã ngửi thấy một mùi tanh tươi n ồng nặc, cả hai cúi xuống phát hiện miếng bánh trên tay mình không rõ đã biến thành thứ khác từ lúc nào.

Cốt bánh màu đỏ trở thành thịt tươi xay, kem tươi màu trắng thì là óc não, những viên trang trí hình tròn dễ thương chính là tròng mắt người, ba ngọn nến vừa bị thổi tắt hóa ra chính là ba khúc xương đỏ thẫm.

“Má ơi!” Hứa Hiếu Chanh giật mình vớt cái đĩa xuống đất.

Bà mẹ chứng kiến tình cảnh này, mặt nhăn tít lại vì giận, nhưng chưa kịp làm gì đã bị Nguyễn Nam Chúc lao tới tặng cho một dao.

Ngay cả Lâm Thu Thạch nhìn thấy hành động của Nguyễn Nam Chúc cũng phải sửng sồ. Cậu trợn mắt, không biết Nguyễn Nam Chúc kiếm đâu ra con dao, hấn bắt đầu chém loạn xạ vào người bà mẹ. Động tác lạnh lùng dứt khoát, không chút nương tình.

“Ha ha ha ha ha.” Đứa bé thấy thế bỗng bật cười, nó vút mạnh con búp bê xuống đất, hai tay vỗ vào nhau cười lớn: “Mẹ chết r ồi, mẹ chết r ồi!!”

Nguyễn Nam Chúc loáng cái đã phân xác bà mẹ thành mấy khúc, cũng vì thế mà người hấn dính đầy máu.

Hứa Hiếu Chanh và Trương Tinh Hòa cho rằng Nguyễn Nam Chúc bị điên, đã ra cửa đứng sẵn hễ có biến là chu ền, chỉ còn Lâm Thu Thạch tỏ ra lo lắng, nói: “Anh không sao chứ...”

Nguyễn Nam Chúc quay ra, khuôn mặt nhuốm đầy máu, hấn thản nhiên phun ra một bãi nước bọt, cười: “Anh không sợ tôi à?”

Lâm Thu Thạch lấy tay lau vết máu trên mặt hấn: “Không sợ.”

Nguyễn Nam Chúc: “Còn dám để máu dây lên người?”

Lâm Thu Thạch: “Anh cũng dính r ồi kia kìa.” Cậu biết rõ tình tiết cấm kỵ trong truyện cổ tích, nhưng cũng tin Nguyễn Nam Chúc chắc chắn không vô duyên vô cớ gây ra việc này. Cho nên sau chút kinh ngạc ban đầu, Lâm Thu Thạch mau chóng trấn tĩnh trở lại, thậm chí bắt đầu suy nghĩ tại sao Nguyễn Nam Chúc phải làm như thế.

“Hừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ban nãy tôi đã kiểm tra, chìa khóa không nằm trong bánh.”

Lâm Thu Thạch cau mày: “Không có à?”

Đêm qua cậu vừa cùng Nguyễn Nam Chúc bàn bạc chuyện này. Cả hai đều cho rằng chìa khóa nhiều khả năng sẽ nằm ở trong bánh sinh nhật. Hành động ban nãy của Nguyễn Nam Chúc rõ ràng là để xác minh phán đoán của hai người, vậy nhưng trong đồng bầy nhầy này chẳng thấy cái chìa khóa nào sất.

Nguyễn Nam Chúc chậm chậm giơ tay ra, nói: “Ở đây này.” Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một chiếc chìa khóa đồng rất đẹp, chìa khóa bị nhuộm trong máu, từ hành động ban nãy của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch liền đoán ra nó được giấu ở đâu. Cậu thoáng tròn mắt: “Chìa khóa nằm trong cơ thể bà mẹ...?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy: “Sẽ giải thích với anh sau, chúng ta mau đi thôi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, cả hai cùng lao ra khỏi phòng.

Khi họ rời khỏi, cái xác bị chặt làm bảy, tám khúc bỗng nhiên cục cựa, rồi tự lắp ráp thành hình người với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong giây lát, bà mẹ toàn thân dính máu lại đứng giữa phòng khách, với ánh mắt điên loạn. Bà ta đưa tay chỉnh lại cái đầu mình cho ngay ngắn, cất giọng khàn đục: “Các người định đi đâu, tại sao không chịu ăn bánh của tôi, mau quay lại...” Bà ta cầm con dao nhọn dùng để cắt bánh lên, đuổi theo bọn Nguyễn Nam Chúc, cả người lắc lư như trật khớp.

Nguyễn Nam Chúc dường như đã đoán trước tất cả, kéo Lâm Thu Thạch chạy một mạch lên sân thượng.

Hứa Hiểu Chanh và Trương Tinh Hỏa tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đầu trông thấy trong tay Nguyễn Nam Chúc có chìa khóa, vẻ hoảng hốt trên mặt cả hai mau chóng trở thành mừng rỡ, vội chạy theo bọn Lâm Thu Thạch.

“Để tôi mở cửa, mọi người kéo dài thời gian tý đi...” Nguyễn Nam Chúc rút kẹp tóc ra.

Lâm Thu Thạch ừ một tiếng, đứng chắn phía sau Nguyễn Nam Chúc. Từ bên dưới vang lên tiếng bước chân, một giây sau bà mẹ đã chết xuất hiện. Tay giơ con dao nhọn, khuôn mặt vặn vẹo, bà ta leo lên cầu thang,

chắc vì cơ thể mới ráp lại nên đi đứng còn hơi khó, tư thế lảo đảo, tốc độ không nhanh lắm.

Nếu là người bình thường vào lúc này chắc hẳn là hoảng, nhưng Nguyễn Nam Chúc không một chút run tay, hắn nói: “Cần mười giây nữa!”

Lâm Thu Thạch biết không thể để Nguyễn Nam Chúc bị làm phiền vào lúc này. Cậu tiến lên hai bước, rút điện thoại ra, ném vào đầu bà ta. Bị ném trúng khiến phần đầu bà ta hơi lệch qua một bên, Lâm Thu Thạch nắm lấy cơ hội giờ chân đạp mạnh, toàn bộ sức lực đầu tung ra hết, nhưng cảm giác như chân mình đạp phải bức tường, suýt chút nữa thì trật khớp.

Cũng may cú đá bất ngờ khiến bà mẹ bị lùi lại một chút. Bà ta đang định lao đến, đúng lúc đó tiếng ổ khóa rơi xuống đất vang lên sau lưng Lâm Thu Thạch.

“Đi!” Nguyễn Nam Chúc đẩy cửa ra.

Trương Tinh Hòa và Hứa Hiểu Chanh vội chạy theo Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch cũng vắt chân lên cổ mà chạy. Bà mẹ chắc là biết họ sắp đi, bèn dùng sức lực toàn thân nhảy bổ vào Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch né được cú vồ, nhưng bị con dao cửa rách cánh tay.

Các bao ni lông đen trên sân thượng bắt đầu cục cựa, thậm chí có túi dãn ráp hình người nhanh chóng xé toạc chiếc túi chui ra.

Nguyễn Nam Chúc đi thẳng đến chỗ cửa sắt, đẩy mạnh, cửa mở ra mang theo ánh sáng chói lọi.

“Hai người đi trước đi.” Nguyễn Nam Chúc nói với Trương Tinh Hòa và Hứa Hiểu Chanh.

Bọn Trương Tinh Hòa dĩ nhiên không dám nấn ná, cả hai nhảy ngay vào trong cửa.

Nguyễn Nam Chúc quay lại, nói với Lâm Thu Thạch: “Mau lên...”

Lâm Thu Thạch lúc bấy giờ đang chạy trốn chết. Khi cả hai còn cách nhau một chút, Nguyễn Nam Chúc vươn tới nắm tay Lâm Thu Thạch, dùng sức ôm lấy cậu vào lòng, rồi ngã xuống cánh cửa sau lưng.

Không rõ có phải chỉ là ảo giác của Lâm Thu Thạch hay không, ngay khoảnh khắc cảm thấy mình ngã vào trong cửa, phía sau đầu cậu như có vật gì chém sượt qua.

Hai người rơi vào một màn ánh sáng ấm áp, bóng tối bị đẩy lùi, vết máu trên người Nguyễn Nam Chúc dần biến mất.

Đó là một chiếc hần dài dẫn đến cửa ra. Cảnh này không khác gì lần trước, xem ra họ thật sự đã thoát khỏi thế giới kinh khủng đó.

Nguyễn Nam Chúc nắm chặt tay Lâm Thu Thạch, đi mãi về phía trước, cả hai đều rất ăn ý không nói gì, cho đến khi cảm giác choáng váng xuất hiện.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy cửa vào căn hộ của mình, thậm chí cả bức tường quanh nhà.

Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh, nhìn cậu chăm chú.

“Chúng ta ra khỏi đó rồi à?” Lâm Thu Thạch khó nhọc cất tiếng hỏi.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc tiện tay nhét một vật vào túi: “Đi nào, vào phòng trước đã.”

Lâm Thu Thạch muốn cử động cơ thể, nhưng khi nhấc chân lên cậu cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người sắp sửa ngã ra đất, may thay lại rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Lúc ở trong đó anh bị thương à?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Ừ.” Lâm Thu Thạch cảm thấy toàn thân rã rời, không còn chút sức lực.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, hần nhấc bổng Lâm Thu Thạch lên, bế cậu vào nhà. Nguyên một tấm thân dài hơn mét tám, nặng bảy, tám chục ký mà Nguyễn Nam Chúc bế nhẹ như không, cả hai vào phòng ngủ, Nguyễn Nam Chúc đặt Lâm Thu Thạch lên giường: “Ngủ một lát đi.”

Lâm Thu Thạch nói không ra hơi, cậu nhắm mắt lại, cảm thấy cả người như chìm dần vào trạng thái hôn mê.

Lâm Thu Thạch không rõ bản thân ngủ bao lâu, nhưng khi tỉnh dậy, trước mắt cậu là một màu trắng tinh, mùi thuốc khử trùng quanh quẩn bên mũi. Cậu vừa mơ một giấc mơ kỳ lạ, đủ những cảnh tượng hỗn loạn, có tiếng người gào khóc, có khi cảm giác ai đó đang đuổi giết mình. Phải mất một lát, Lâm Thu Thạch mới dứt ra khỏi giấc mộng để trở lại với hiện thực rằng mình đã rời khỏi cửa. Cậu nhận ra lúc này bản thân đang nằm trên giường ở bệnh viện, tay đang cầm ống truyền dịch.

Một thiếu niên ngồi cạnh giường bệnh của Lâm Thu Thạch, chính là Trình Thiên Lý, người từng gặp ở biệt thự ngoại ô. Thấy Lâm Thu Thạch đã tỉnh, Trình Thiên Lý sán lại hỏi han: “Lâm Thu Thạch, anh tỉnh rồi à, cảm thấy sao hả?”

Lâm Thu Thạch chỉ thấy cả người nặng trĩu: “Tôi ngủ bao lâu rồi...”

Trình Thiên Lý đáp: “Cũng không lâu lắm, sao, có việc gì cần làm gấp hả?”

Lâm Thu Thạch: “Mèo...”

Trình Thiên Lý: “...” Tôi quỳ, thằng cha này đúng là con sen điển hình, đầu óc lúc nào cũng chỉ có mèo, hôn mê không biết trời trăng gì mà vừa tỉnh dậy đã nhắc đến.

“Đừng lo, anh mới ngủ nửa ngày thôi.” Trình Thiên Lý nói: “Mèo vẫn khỏe re.”

Lâm Thu Thạch thở phào, rồi nói: “Tôi bị sao vậy?”

“Bị bệnh.” Trình Thiên Lý nói: “Sốt cao, không vấn đề gì đâu, mà anh bị thương ở trong cửa à?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Bị chém vào tay.”

Trình Thiên Lý đáp: “Vậy thì không sao, chỉ sốt tí thôi. Nhớ cẩn thận, tốt nhất không để bị thương trong cửa, vết thương rất nhỏ ở đó nhưng ra ngoài này lại trở thành vấn đề nghiêm trọng đấy.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Nam Chúc đâu?”

Trình Thiên Lý nói: “Anh Nguyễn bận việc nên đi rồi, bảo em ở đây trông anh. Sao hả, lần thứ hai vào cửa cảm giác thế nào?”

Lâm Thu Thạch thật thà đáp: “Cũng tạm.” Cậu ngừng trong giây lát: “Suýt nữa thì khỏi ra.” Bây giờ nhớ lại cảnh bà mẹ cần dao rượt theo cũng đủ dựng tóc gáy.

“Ôi dào, có gì mà suýt với không, giờ chẳng phải đã ở đây rồi sao.” Trình Thiên Lý kêu: “Có anh Nguyễn đi cùng thường chẳng bao giờ xảy ra chuyện đâu.” Nó tiếp tục: “Có muốn ăn táo không, em gọt cho một quả.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, vui vẻ nhận lòng tốt của Trình Thiên Lý.

Phải nói rằng từ khi ra khỏi cửa, Lâm Thu Thạch mới có cảm giác như mình được sống lại. Ánh nắng mặt trời, nhiệt độ ấm áp, ngay cả tiếng

người nói ồn ào, tất cả đều mang đến cảm giác hạnh phúc viên mãn.

Lâm Thu Thạch cắn một miếng táo ngọt lịm, thấy sung sướng như sắp bay lên luôn, bình thường cậu rất ghét bệnh viện nhưng bây giờ cảm giác khó chịu đã biến mất.

Trình Thiên Lý ngồi bên giường chơi điện tử, thi thoảng lại tán dóc vài ba câu cho Lâm Thu Thạch đỡ buồn.

Nói chuyện một lát, Lâm Thu Thạch bắt đầu lơ mơ buồn ngủ, khi hai mí mắt sắp sụp xuống, cậu nghe thấy có tiếng bước chân lại gần, cậu mở mắt theo phản xạ, thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng trước mặt.

Nguyễn Nam Chúc đứng ngược sáng nên Lâm Thu Thạch nhìn không rõ nét mặt, có đi đâu giọng hắt rất dịu dàng: “Tỉnh rồi à?”

Lâm Thu Thạch gọi tên hắn: “Nam Chúc...”

Nguyễn Nam Chúc vuốt nhẹ vầng trán cậu, nói: “Yên tâm ngủ đi, chúng ta ra khỏi đó rồi.”

Lâm Thu Thạch chỉ nghe câu nói và giọng điệu đó thôi mà lòng bỗng trở nên nhẹ bẫng, cậu nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ sâu lần nữa. Lần này không có ác mộng, chỉ có êm đềm vây quanh.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Lâm Thu Thạch: Tôi thích mèo cực kỳ!

Nguyễn Nam Chúc suy nghĩ trong chốc lát: Meo ~

Chương 27

Thế giới hiện thực

Sau giấc ngủ dài một ngày một đêm, Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã tỉnh lại. Cơ sốt đã bị đẩy lùi, tuy cơ thể vẫn còn yếu, nhưng đã xuống giường đi lại được. Sau khi làm kiểm tra, phía bệnh viện yêu cầu cậu ở lại truyền dịch thêm một ngày nữa, hôm sau là có thể xuất viện.

Trình Thiên Lý luôn túc trực ở bên, nghe vậy bảo Lâm Thu Thạch đừng lo, mèo ở nhà đã có người chăm, không vội về làm gì.

Lâm Thu Thạch nói lời cảm ơn.

Nằm trên giường, lần đầu tiên Lâm Thu Thạch cảm thấy bệnh viện mang lại cảm giác thân thiết. Sau bảy ngày ở trong cửa, cậu không khỏi cảm thấy xa cách với nhân loại, dù thật sự mới rời khỏi đây vài phút đồng hồ mà thôi.

Ngày thứ ba, Trình Thiên Lý giúp Lâm Thu Thạch làm thủ tục xuất viện, lái xe đưa cậu về nhà.

Về tới nơi, Lâm Thu Thạch lấy chìa khóa mở cửa. Chưa vào trong nhà đã nghe Hạt Dẻ nũng nịu kêu meo meo... Lâm Thu Thạch vội ló đầu vào xem, thấy Nguyễn Nam Chúc ngồi trên sofa giữa nhà đọc sách. Hạt Dẻ lâu nay chảnh chọe với cậu nhưng giờ ngoan ngoãn nằm dưới chân Nguyễn Nam Chúc, rên hừ hừ. Chốc chốc còn uốn mình để lộ phần bụng đầy lông tơ đòi vuốt nữa chứ.

Hạt Dẻ từng ban cho Lâm Thu Thạch nhận ân huệ ấy, nhưng đó đã là chuyện lâu lắm rồi. Gần đây nó luôn ghẻ lạnh khinh bỉ chủ, không cho sờ không cho bế, hít hà một cái cũng không được luôn.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch lộ rõ vẻ ghen tỵ. Hình như chính cái nhìn rực lửa của Lâm Thu Thạch khiến Nguyễn Nam Chúc đang mãi đọc sách phải ngẩng lên: “Khỏe rồi à?”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch nhanh nhẹn đến bên Nguyễn Nam Chúc, cẩn thận ngồi xuống, định giả vờ ôm lấy Hạt Dẻ. Ai ngờ Hạt Dẻ ngoắt móng

lách khỏi bàn tay cậu.

Lâm Thu Thạch không khỏi rơi lệ bi thương: "... Hạt Dẻ, con không yêu ba nữa sao?"

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, hẩn cúi xuống nhẹ nhàng bế Hạt Dẻ lên. Con mèo kêu meo meo một tiếng, sung sướng dụi đầu vào ngực hẩn.

"Vuốt đi." Nguyễn Nam Chúc để hỏ tay cho Lâm Thu Thạch có thể vuốt Hạt Dẻ.

Lâm Thu Thạch giơ tay ra, cuối cùng cậu đã được chạm vào con mèo của mình: "Hạt Dẻ, con quên ba rồi sao?"

Như một kẻ làm cha đau khổ vì mất con, Lâm Thu Thạch đau đớn cùng cực, nhìn khúc ruột mà mình mất bao công nuôi lớn nững nịu trong vòng tay người đàn ông khác, cái cảm giác cay cú như bị phản bội là có thật.

"Mèo rất nhạy với những việc này." Nguyễn Nam Chúc giải thích: "Vượt qua vài cửa nữa sẽ ổn thôi."

Nhắc đến cửa, Lâm Thu Thạch lập tức cảm thấy toàn thân rã rời, cậu ngã người ra sofa: "Tôi muốn hỏi tại sao cuối cùng anh lại giết bà mẹ vậy? Từng nói không được dính máu kia mà?"

"Tôi cứ tưởng chìa khóa nằm trong bánh kem," Nguyễn Nam Chúc nói, "Nhưng không có, vậy thì chắc hẩn nó nằm ở nơi khác. Anh còn nhớ cảnh cuối trong truyện cổ tích chứ?"

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, lơ mơ hiểu ra ý của Nguyễn Nam Chúc, cậu ng ẩ bật dậy: "Ba chị em được sống lại, gã phù thủy bị giết chết?"

"Phải." Nguyễn Nam Chúc nói: "Cho nên rất có khả năng..."

"Nếu không phải thì tính sao?" Lâm Thu Thạch không ngờ chỉ vì một suy nghĩ thoáng qua mà hẩn hành động quả quyết như vậy.

"Không phải thì thôi." Nguyễn Nam Chúc tỏ ra bình thản: "Lại tìm nơi khác, kiểu gì cũng tìm ra được."

Lâm Thu Thạch lộ vẻ thán phục, người bình thường ai dám c ần dao lên giết người, huống hồ trước đó đã có kẻ chết vì việc tương tự. Đối lại là người khác, chắc chắn không muốn bị dính máu, cũng chỉ có Nguyễn Nam

Chúc nghĩ ra được chìa khóa nằm trong người gã phù thủy, đoán được đã ghê gớm, hẳn còn trực tiếp ra tay chém phù thủy làm mấy khúc nữa.

“Gợi ý của cửa sau anh lấy được chưa vậy?” Lâm Thu Thạch sực nhớ ra gì đó, cậu nói: “Nhất định phải vượt đủ mười hai cánh cửa ư?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đáp lại: “Ăn chút gì đã, rồi từ từ tôi sẽ nói cho nghe.”

Vậy là ba người rời khỏi căn hộ chung cư đi kiếm chỗ ăn.

Lâm Thu Thạch mới ốm dậy, theo lý mà nói nên ăn uống thanh đạm, nhưng vì trước đó đã nhai bánh mì ròn rã bảy ngày liền, lạt miệng không chịu nổi. Cho nên cậu dẫn Nguyễn Nam Chúc và Trình Thiên Lý đến một tiệm nhỏ chuyên món đặc sản địa phương, gọi liền mấy món thật cay.

Món đặc sản địa phương ở đây có mùi vị rất đặc biệt, cực cay cực kích thích, thêm một ly bia bên cạnh nữa thì lại càng tuyệt vời.

Lâm Thu Thạch ăn mà toát hết mồ hôi.

“Cánh cửa tiếp theo của anh nhiều khả năng sẽ mở sau mười hôm nữa.” Nguyễn Nam Chúc không hào hứng với món ăn như Lâm Thu Thạch, có vẻ hẳn không ăn được cay, ăn vài miếng là chớp mũi đã đỏ ửng, ánh mắt không còn giữ được vẻ bình thản thường ngày mà trở nên ươn ướt: “Trong mười ngày này cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

“Gợi ý vừa rồi là gì?” Lâm Thu Thạch khá quan tâm tới việc này.

“Không nói cho anh được.” Nhưng Nguyễn Nam Chúc gọi cho cậu gáo nước lạnh.

“Tại sao?” Lâm Thu Thạch hơi ngạc nhiên.

“Bởi vì cánh cửa tương ứng với gợi ý này chưa chắc đã dành cho anh, có thể là cửa của người khác, nếu thế thì anh không cần vào.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gợi ý chỉ dành cho người đầu tiên mở cửa thoát ra, ai mở cửa thì gợi ý nằm trong tay kẻ đó. Người có gợi ý sẽ nắm quyền chủ động hơn rất nhiều, nhưng chưa chắc người ấy cần dùng gợi ý đó cho mình.”

Lâm Thu Thạch ngần ra: “Vậy có nghĩa là cửa tiếp theo có thể tôi không có gợi ý?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tình hình khá phức tạp, tôi nói thế này nhé, cửa tiếp theo có thể anh sẽ đi cùng Trình Thiên Lý.”

Lâm Thu Thạch nghe mà đầu óc quay quay.

Cuối cùng Trình Thiên Lý lên tiếng giải thích: “Mỗi cánh cửa sẽ có một chủ đề, nhưng nếu anh và em cùng vào một cửa, thì cánh cửa đó là của anh và cũng là của em luôn. Khi ấy cửa sẽ mang những quy luật mới, ví dụ, hiện giờ em đã mở tới cửa thứ tư, anh mới đến cửa thứ hai, vậy nếu anh cùng em bước vào cửa thứ tư của em thì cửa thứ ba của anh tự động thông.”

Như vậy mà cũng được? Lâm Thu Thạch tròn tròn mắt: “Vậy nếu đi chung với người mở tới cửa thứ mười hai...”

“Đâu ra mà sẵn thế.” Trình Thiên Lý nhét một miếng thức ăn vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Kiểu chơi nhảy cóc này không được quá lỗ, nếu không sẽ chết thảm. Hiện giờ có những việc anh chưa biết, em không thể nói quá kỹ được.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Tại sao lại không thể?”

Trình Thiên Lý: “Bởi vì dù có nói nữa thì anh vẫn sẽ tiếp tục hỏi tại sao.”

Về mặt hai kẻ đối diện Lâm Thu Thạch đều thể hiện sự cảm phần tốt cùng đối với loại người mới tới đã lải nhải “mười vạn câu hỏi vì sao”. Thôi được. Lâm Thu Thạch biết mình không nên tự rước nhục, nên ngậm miệng tiếp tục ăn thì tốt hơn.

Quả nhiên Trình Thiên Lý thở dài, nói, anh Nguyễn đúng là có con mắt tinh đời, kẻ khác mang người mới về toàn loại mười vạn câu hỏi, thậm chí là mất công giải thích hết một lượt, vào cửa chết cái rụp, thật là tốn sức phí lời biết mấy.

Lâm Thu Thạch: “... Cậu cũng mới qua bốn cửa thôi mà, sao có vẻ rành đời thế.”

Trình Thiên Lý: “Em mới bốn cửa, nhưng anh trai của em thì đã tám cửa rồi.” Nó nói như thể đang oán trách gì đó.

Lâm Thu Thạch vừa ăn cơm vừa ngẫm nghĩ những lời hai người kia nói. Nghĩ một lát lại nảy ra câu hỏi.

Có lẽ Nguyễn Nam Chúc nhìn ra dáng vẻ định nói lại thôi của Lâm Thu Thạch, hất giờ một ngón tay ra: “Câu cuối cùng.”

“Vậy tại sao tôi lại tình cờ gặp anh ở cánh cửa đầu tiên?” Lâm Thu Thạch nói: “Ở thế giới đầu tiên anh đâu có quen ai?”

“Đó là hai câu hỏi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Còn nữa, ai nói tôi không quen ai ở thế giới đó.”

Lâm Thu Thạch kinh ngạc: “... Anh quen ai?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có nhớ hai người chết ở đêm thứ nhất không?”

Lâm Thu Thạch: “... Nhớ.”

“Một trong hai người đó là khách của tôi.” Nguyễn Nam Chúc ho khan: “Lần đó tôi nhận nhầm khách.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi cứ tưởng anh là khách của tôi, đợi tới ngày thứ hai khi phát hiện sai sót, thì khách hàng đã chết.” Hắn lau lau miệng, dùng ngữ điệu bình thản nói ra lời khiến người ta trợn mắt há miệng: “Về sau nhận thấy tư chất anh không tệ, nên mang về luôn.”

Trình Thiên Lý ngẩng một bên cười ẩn ý, nói với Lâm Thu Thạch: “Anh đừng kinh ngạc thế, đây không phải lần đầu anh Nguyễn nhận nhầm khách đâu.” Chủ yếu do khi đó Lâm Thu Thạch mặc đồ có màu sắc giống với vị khách kia, lại thêm cả hai gặp nhau ngay trên đường mòn...

Lâm Thu Thạch nhớ lại, hình như đúng là như vậy. Thảo nào hồi đó Nguyễn Nam Chúc đối xử với cậu tốt dữ vậy hóa ra đều có nguyên nhân cả: “... Tôi còn tưởng vì chúng ta mới gặp mà như đã quen từ lâu.”

Nguyễn Nam Chúc: “Cứ cho là vậy đi.”

Ăn xong bữa, Lâm Thu Thạch sửa soạn về nhà.

Nguyễn Nam Chúc nói nếu được thì Lâm Thu Thạch nên dọn tới biệt thự luôn, mọi người dễ giúp đỡ lẫn nhau.

“Xảy ra chuyện gì à?” Lâm Thu Thạch bán tín bán nghi: “Bây giờ đã ra khỏi cửa rồi mà?”

“Ở thế giới hiện thực còn có những người khác cũng giống chúng ta.” Trình Thiên Lý nói: “Có những kẻ trong số đó tâm lý đã biến thái ghê lắm... Ấy, tóm lại nếu được anh dọn qua bên này luôn, có kiêng có lành.”

“Được, để tôi suy nghĩ chút đã.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Trên đường trở về khu chung cư, cả ba nhìn thấy một biển quảng cáo cực lớn.

Nguyễn Nam Chúc thuận tay chỉ lên, nói: “Kìa, Hứa Hiều Chanh kìa.”

Lâm Thu Thạch ngẩng đầu nhìn, trên biển quảng cáo là hình ảnh một ngôi sao nữ đang rất hot, nữ minh tinh tự xây dựng cho mình hình tượng chị đại, biểu cảm lạnh lùng, cử chỉ cao ngạo, khác hẳn cô gái Hứa Hiều Chanh mít ướt mà Lâm Thu Thạch biết.

Đáng lẽ Lâm Thu Thạch sẽ kinh ngạc lắm, nhưng nghĩ kỹ, thằng cha cao to lạnh lùng ngầu lòi đang đứng cạnh cậu khi vào trong cửa còn trở thành một cô gái, thì có chuyện gì là không thể.

“Bọn tôi về trước nhé, ở nhà một mình cẩn thận một chút, có chuyện gì nhớ gọi điện.” Trình Thiên Lý nói: “Bái bai.”

“Tạm biệt.” Lâm Thu Thạch vẫy tay chào, nhìn chiếc xe đi xa rồi mới quay lên tầng.

Về tới nhà, cậu nằm nhoài ra sofa, Hạt Dẻ ngồi phía xa quan sát, không chịu để cậu chạm vào dù chỉ một chút. Muốn được gì mặt vào bụng nó để hít hà một cái như trước kia càng là chuyện không tưởng.

Lâm Thu Thạch nằm xem tivi rồi gà gât. Khi sắp thiếp đi, bỗng nghe dưới tầng vang lên tiếng kêu cứu. Cậu choàng tỉnh rất nhanh, phản ứng đầu tiên là xác định lại xem liệu mình có nghe nhầm, nhưng tiếng kêu cứu mỗi lúc một lớn, cùng với đó là tiếng đám đông xôn xao bàn tán.

Lâm Thu Thạch bò dậy từ sofa, đến bên cửa sổ. Cậu nhìn thấy một người đang chạy thục mạng dưới khu phố, một người khác cầm dao đuổi theo.

Cảnh tượng này ảo quá. Lâm Thu Thạch lấy tay dụi dụi mắt, nhưng cậu không hoa mắt như mình tưởng.

Kẻ bị đuổi giết là một cô gái, dáng vẻ hoàn toàn xa lạ, nhưng bộ quần áo cô ta mặc khá quen, hiềm một nỗi trời tối nên Lâm Thu Thạch nhìn không rõ lắm.

Các căn hộ xung quanh nghe tiếng náo động cũng bắt đầu tụ tập bên cửa sổ, Lâm Thu Thạch sau khi khẳng định mình không nhìn nhầm thì vội vàng gọi cảnh sát. Sau khi nói sơ tình hình, cậu quơ vội chiếc gậy phơi đồ,

định chạy xuống cứu cô gái. Nhưng vừa đi ra thang máy cậu nghe thấy một tiếng hét kinh hoàng vang lên, sau đó không còn âm thanh gì nữa...

Hết rồi, Lâm Thu Thạch hiểu ngay tình hình.

Quả đúng như dự đoán, đợi khi cậu xuống tầng dưới, cô gái đã nằm bất động trong vũng máu, con dao nhọn cắm giữa ngực.

Kẻ giết cô gái đang ngửa cười gằn đó, nói, con chó mày cũng có ngày hôm nay, để tao xem mày còn đi dụ dỗ ai nữa.

Thấy Lâm Thu Thạch lại gằn, gã cũng không phản ứng, cứ lăm bằm một mình như bệnh tâm thần.

Lâm Thu Thạch không dám làm kẻ sát nhân kích động thêm, cậu rút điện thoại gọi 120, sau đó đứng đợi. Cũng may cảnh sát và xe cứu thương đến khá nhanh, bị kích khó hiểu được thu dọn chóng vánh.

Là nhân chứng quan trọng, Lâm Thu Thạch phải đến đồn cảnh sát trình báo, được biết cô gái đã chết ngay tại chỗ, còn không kịp đưa đi cấp cứu.

Ngày hôm sau, vụ việc được đăng tải trên báo đài. Hóa ra đó không phải án mạng vì tình, mà hung thủ là một kẻ tâm thần do gia đình trông coi không kỹ đã trốn ra ngoài, cô gái kia vô duyên vô cớ phải chết thảm. Điêu kinh khủng nhất là kẻ sát nhân bị tâm thần nên không bị truy cứu trách nhiệm trước pháp luật...

Lâm Thu Thạch xem tin tức xong liền đến biệt thự tìm gặp Nguyễn Nam Chúc, hỏi liệu họ có quen cô gái vừa chết hay không.

“Chắc là Đường Dao Dao.” Nguyễn Nam Chúc liếc sơ tờ báo, mau chóng đi đến kết luận.

“Cô ấy chết rồi sao?” Lâm Thu Thạch nói: “Sao lại chết một cách kỳ quái như vậy...”

“Những người vào cửa đầu là kẻ sắp chết.” Nguyễn Nam Chúc: “Đâm xe, mưu sát, bệnh nặng, tai nạn, không vào cửa thì anh cũng đã chết rồi.”

Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc nói, đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa đi lấy kết quả xét nghiệm.

Có lẽ thấy vẻ mặt Lâm Thu Thạch có điểm khác lạ, Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch nói: “Chợt nhớ ra chút chuyện, tôi đi trước đây.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, không cần.

Lâm Thu Thạch đến bệnh viện lĩnh kết quả xét nghiệm của mình. Cậu xé niêm phong, mở đến trang kết luận của tờ báo cáo, nhìn thấy một hàng chữ ngay ngắn: Ung thư gan giai đoạn đầu.

Lâm Thu Thạch: “...” Sao lại như vậy, Lâm Thu Thạch cười khờ.

Cậu chưa bao giờ hút thuốc, cũng rất ít khi uống rượu, ngoại trừ công việc, hầu như chẳng có hoạt động giải trí vui chơi gì quá đà. Bao nhiêu năm chăm chỉ cần cù, yêu nghề kính nghiệp đổi lại kết quả thế này đây.

Lâm Thu Thạch mang theo giấy xét nghiệm về nhà trong tình trạng thần thờ, Hạt Dẻ vẫn không chịu lại gần, khiến cảm giác thất bại trong cậu lên tới đỉnh điểm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhưng Lâm Thu Thạch nằm trên giường bất động. Hiện giờ cậu không muốn nghe điện thoại của ai hết, chỉ muốn ở một mình một lát.

Điện thoại reo lại dừng, dừng lại reo, cứ như thế khoảng vài ba lần, cuối cùng im bặt.

Lâm Thu Thạch cho rằng người kia đã bỏ cuộc, ai ngờ nửa tiếng sau, cửa nhà Lâm Thu Thạch vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp.

Lâm Thu Thạch đi ra, nhìn qua mắt mèo thấy đó là Nguyễn Nam Chúc, cậu mở cửa, chưa kịp nói gì Nguyễn Nam Chúc đã xô đến: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu.

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu từ đầu xuống chân: “Nói đi.”

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát, rồi quay ra chỉ tờ kết quả xét nghiệm để trên bàn.

Nguyễn Nam Chúc nhặt lên lật qua một lượt, rồi vút xuống bàn: “Chỉ có vậy thôi?”

“Chỉ có vậy thôi?” Lâm Thu Thạch cứ nghĩ hẳn sẽ an ủi mình vài câu, ai dè đã không an ủi còn thể hiện thái độ như vậy, cậu kinh ngạc: “Ung thư gan!! Là hết thuốc chữa đó!!”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh không nhớ lời tôi nói sao?”

Lâm Thu Thạch: “Lời nào?”

“Tôi từng nói những người đi vào cửa đều là kẻ sắp chết, anh cũng đã từng vào cửa, dĩ nhiên không ngoại lệ.” Hắn tiếp lời: “Như anh còn khá, ít nhất chưa chết ngay, đã thấy Đường Dao Dao tối qua hay chưa? Cô ta cũng sắp chết, nếu thành công qua cửa thì có thể tránh được gã tâm thần, nhưng cô ta thất bại.”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng tôi bị ung thư gan, không lẽ mấy cái cửa đó biết trị bệnh?”

“Được hay không tôi nói anh cũng không tin, qua một thời gian nữa sẽ biết.” Nguyễn Nam Chúc nhìn đờng hờ “Anh nên chuyển vào biệt thự đi, ban nãy anh không nghe máy, tôi còn tưởng anh chết rồi cơ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Mai tôi quay lại giúp anh dọn nhà.”

Lâm Thu Thạch định nói thêm gì đó, nhưng Nguyễn Nam Chúc ra hiệu ngừng, sau đó chỉ vào Hạt Dẻ: “Ở biệt thự chưa biết chừng Hạt Dẻ sẽ cho anh vượt đó.”

Lâm Thu Thạch gần một tháng rồi không được chạm vào cục cứng nên lập tức thay đổi thái độ: “VẬY... vậy hay là tôi thử xem sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Tưởng còn đấu tranh tư tưởng nữa cơ đấy.

Đêm đó Nguyễn Nam Chúc ở lại nhà Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không muốn để khách nằm sofa, bèn nhường một nửa cái giường cho hắn, cả hai đắp chăn nói chuyện suông.

Khác với thế giới trong cửa, Nguyễn Nam Chúc ngoài đời thực ít nói, thậm chí khá lạnh lùng. Cũng may đối với Lâm Thu Thạch, cậu hỏi gì hắn vẫn đáp, thái độ tương đối ôn hòa.

Lâm Thu Thạch vì chuyện này vô cùng cảm động, nhưng đồng thời cũng cảm thấy như bị tâm thần phân liệt: Dường như người ở trong cửa không phải là Nguyễn Nam Chúc, mà là chị gái hay em gái của hắn...

Có đi đâu sau một ngày mệt mỏi, cảm giác tâm thần phân liệt quá lâu, cậu mơ màng chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau thức giấc, Lâm Thu Thạch phát hiện mình đang nằm trong vòng tay Nguyễn Nam Chúc.

Tư thế hai bên vô cùng tự nhiên, Lâm Thu Thạch tựa vào ngực Nguyễn Nam Chúc, như một chú gấu koala ôm khúc cây quen thuộc. Tình huống này có hơi khó xử.

Lâm Thu Thạch định rút lui, nhưng Nguyễn Nam Chúc đột nhiên mở mắt, im lặng nhìn cậu.

Lâm Thu Thạch gượng cười: “Chào, chào buổi sáng?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chào.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi... dậy trước nhé.” Cậu thả hai bàn tay đang ôm lấy Nguyễn Nam Chúc, tỏ vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, mãi đến khi Lâm Thu Thạch ngời dậy mới đột ngột nói: “Đỏ mặt kìa.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Không sao đâu.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi hiểu mà.”

Lâm Thu Thạch mặt nhăn mày nhíu, chỉ mong Nguyễn Nam Chúc đừng nói nữa. Nhưng Nguyễn Nam Chúc lại phá vỡ ảo tưởng của cậu, hần nói: “Tôi cũng thế.”

Lâm Thu Thạch vội bỏ cửa chạy lấy người. Cậu nhận ra tuy tính cách không giống nhau, nhưng Nguyễn Nam Chúc ở đời thực cũng khó nắm bắt như nhân vật trong cửa, tuy rằng khó nắm bắt theo hai cách không giống nhau.

Chật vật rời giường, Lâm Thu Thạch vào nhà bếp làm bữa sáng. Nguyễn Nam Chúc nằm trên giường, nói tôi thích ăn mì.

“Mì vị gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Loại mà anh nấu ở trong kia đó.”

“Được.” Lâm Thu Thạch mặc tạp dề, bắt đầu xoay xở nấu nướng.

Nguyễn Nam Chúc vẫn nằm ườn trên giường không rõ làm gì, lát sau ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Có người gõ cửa.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Anh đi mở đi.” Lâm Thu Thạch đang chiên trứng trong bếp: “Có thể là người giao hàng.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc ra mở cửa, thấy đó là một cô gái. Cô gái nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc thì ngẩn ra, nói: “Chào anh, tôi đến tìm Lâm Thu Thạch.”

“Thu Thạch, có người tìm.” Nguyễn Nam Chúc quay vào gọi.

Do ngủ nhờ nên lúc này Nguyễn Nam Chúc đang mặc đồ ngủ của Lâm Thu Thạch. Bộ đồ ngủ này hơi nhỏ so với hắn, đã vậy còn không chịu cài cúc tử tế, cơ bụng sáu múi lấp ló ẩn hiện, anh đẹp trai ngái ngủ còn gợi tình trông càng thêm quyến rũ.

Lâm Thu Thạch đi ra, thấy cô bạn đồng nghiệp Tào Oánh đỏ mặt tía tai, đứng như trời tr ồng ở cửa.

“Anh đã làm gì?” Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc lấy làm lạ: “Tôi có thể làm gì?” Hắn dừng một lát: “Ý hỏi tôi làm gì cô gái kia ấy hả, anh nên lo tôi làm gì anh thì hơn.”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Khụ khụ khụ.” Cuộc đối thoại của hai chàng trai khiến Tào Oánh ngửa họng chịu không nổi.

Tại Lâm Thu Thạch bất giác đỏ bừng, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh: “Có chuyện gì mà tới đây vậy Tào Oánh?” Cậu đã đệ đơn từ chức, công việc bàn giao cũng giải quyết xong xuôi lâu r ồi.

“Có vật này anh quên mang về” Tào Oánh lấy từ trong túi xách ra một cuốn sổ.

“À, cảm ơn cô.” Lâm Thu Thạch nhận lấy cuốn sổ. Đây là sổ cậu dùng ghi chép nội dung công việc, khá quan trọng với cậu, trước đó cứ nghĩ do bất cẩn làm mất r ồi.

“Tôi hỏi thế này có hơi thất lễ nhưng, anh này là...” Ánh mắt Tào Oánh chuyển sang Nguyễn Nam Chúc.

“Bạn tôi.” Lâm Thu Thạch đáp.

“Ồ.” Tào Oánh đỏ mặt nói: “Sao trước đây chưa từng gặp?”

“Cô...” Lâm Thu Thạch định hỏi Tào Oánh có muốn vào ăn sáng chung không, Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng cắt ngang một câu, tôi đói rồi, sau đó tiện tay sập cửa lại.

Lâm Thu Thạch cau mày, ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc khiến cậu giật mình lùi một bước: “Nguyễn Nam Chúc?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Sao?”

Lâm Thu Thạch: “Về mặt anh như vậy là sao?”

Nguyễn Nam Chúc nhếch mép cười: “Là đói rồi, muốn ăn.” Hắn dùng ánh mắt đáng sợ nhìn Lâm Thu Thạch từ đầu xuống chân hai lượt, Lâm Thu Thạch đang định mở miệng, song Nguyễn Nam Chúc đã nhanh chóng quay lưng đi vào bếp. Giây sau từ trong bếp vang lên tiếng húp soàn soạt.

Lâm Thu Thạch: “...” Chắc chắn là do cậu nghĩ nhiều!!

Chương 28

Manh mối mới

Nguyễn Nam Chúc rất thích mì Lâm Thu Thạch nấu, hắn nghiêm chỉnh ăn hết cả bát mì, không chừa một giọt nước.

Lâm Thu Thạch nói: “Có gì ngon đâu?”

“Ngon hơn những thứ trong cửa.” Nguyễn Nam Chúc quẹt miệng, nhìn đờng hờ “Mau chóng thu dọn đồ đạc đi, chiều tôi tới đón.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói xong liền đứng dậy bỏ đi. Hạt Dẻ meo meo chạy theo quẩn lấy chân, tỏ vẻ lưu luyến không rời, khiến ông bố nó là Lâm Thu Thạch lại bùng cháy ngọn lửa ghen tuông. Nhưng ghen cách mấy cũng chịu, ai bảo Hạt Dẻ là một con mèo cơ chứ.

Căn hộ Lâm Thu Thạch đang thuê còn nửa năm nữa mới hết hợp đồng, cậu vốn không có ý định chuyển đi. Thật ra Lâm Thu Thạch không sinh ra ở thành phố này, chỉ vì học đại học tốt nghiệp xong ở lại làm việc luôn, dần dà thích nghi với thời tiết và cuộc sống ở đây.

Lâm Thu Thạch bắt đầu thu dọn đồ đạc. Quần áo ít nên dọn xong rất nhanh, phiền phức nhất là những tài liệu sách vở liên quan đến công việc, nặng và cồng kềnh vô cùng. Lâm Thu Thạch nhìn đống sách, do dự một lát rồi tặng hết nó cho một cô đồng nát.

Sắp chết tới nơi rồi, nên làm việc gì cho bản thân vui vẻ một chút.

Sau khi chuẩn bị xong hành lý, Lâm Thu Thạch báo cho Ngô Kỳ biết việc mình sắp chuyển chỗ ở.

Ngô Kỳ nghe Lâm Thu Thạch sắp chuyển nhà vội đòi tới giúp, Lâm Thu Thạch từ chối, lấy lý do đã thuê một công ty dọn nhà đến làm nên không mệt nhọc gì cả.

“Vậy ông định chuyển đi đâu?” Ngô Kỳ hỏi.

“Ra ngoài ô, đợi khi thu xếp xong bên đó tôi sẽ gọi ông tới chơi.”
Lâm Thu Thạch đáp: “Cứ lo công việc của ông đi.”

“Nhớ gửi địa chỉ cho tôi nhé.” Ngô Kỳ nói: “Nghỉ việc đi chơi một thời gian cũng rất tốt, ngày nào cũng tăng ca sắp mặt ai chịu cho nổi. Tuy tuổi chúng ta còn trẻ, nhưng cũng nên nghĩ cho sức khỏe về lâu dài.”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch thuận miệng đáp.

Nguyễn Nam Chúc và Trình Thiên Lý đứng ba giờ chiều có mặt, giúp Lâm Thu Thạch mang hành lý chất hết lên xe. Hạt Dẻ bị cho vào lồng đặt ở ghế sau, luôn miệng meo meo biểu tình.

Lâm Thu Thạch: “Có thật tới biệt thự Hạt Dẻ sẽ cho tôi sờ nó?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm.”

Trình Thiên Lý: “Lâm Thu Thạch à, nhìn anh bây giờ chẳng khác gì thiếu phụ vừa bị chôn bỏ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Đâu có, không hề có chuyện đó!

Xe bon bon trên đường, cảnh vật hai bên dần thưa vắng, cuối cùng xe rẽ vào đường cao tốc, thẳng tiến tới căn biệt thự tọa lạc trong một góc hoang vu ở ngoại ô.

Đây là lần thứ hai Lâm Thu Thạch tới biệt thự. Khi tay xách nách mang tiến vào phòng khách, cậu trông thấy Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ đang ăn gì đó, nhìn thấy bọn Lâm Thu Thạch đi vào, vẻ mặt lạnh lùng không hề thay đổi, chỉ lãnh đạm nói: “Anh Nguyễn.”

Lâm Thu Thạch theo phản xạ liếc nhìn Trình Thiên Lý.

Phải nói tuy là anh em song sinh, nhưng tính cách của hai con người này quá khác nhau. Trình Thiên Lý hoạt bát hướng ngoại, rất hay cường điệu cảm xúc. Trình Nhất Tạ thì lạnh lùng, trông rất chi khó gần.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Kha khá.” Trình Nhất Tạ nói: “Cụ thể như thế nào thì anh tự xem thử, anh định bao giờ đi?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Vài ngày nữa.”

Trình Nhất Tạ gật đầu, quay người bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nghe thấy thế khẽ hỏi: “Mấy ngày nữa anh sẽ vào cửa à?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Có nguy hiểm không?” Cửa thứ hai của Lâm Thu Thạch đã ghé vậy rồi, nên của Nguyễn Nam Chúc chắc kinh khủng lắm.

“Cũng tương đối.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đừng lo lắng quá.” Về mặt hẩn tỉnh bơ cứ như sắp đi đâu du lịch, không hề nhìn ra chút xúu căng thẳng nào.

Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc bình tĩnh, bản thân cũng trở nên an tâm.

Sau đó Nguyễn Nam Chúc sắp xếp cho Lâm Thu Thạch nghỉ tại phòng cuối hành lang tầng ba, đối diện với phòng của hắn.

Lâm Thu Thạch dọn hành lý vào phòng mới xong, vội vàng thả Hạt Dẻ từ trong lồng ra ngoài.

Vừa đến một môi trường hoàn toàn mới vậy mà Hạt Dẻ lại không sợ sệt chút nào, mừng rỡ lắc cái mõng xù mập lao đến chỗ Nguyễn Nam Chúc, sau đó thì quấn chân làm nũng, đòi bế.

Nguyễn Nam Chúc cúi xuống ôm Hạt Dẻ vào lòng, ngẩng xuống sofa rồi vẫy Lâm Thu Thạch: “Qua đây mau.”

Lâm Thu Thạch ghen tị tới hai mắt đỏ ngầu, song rất biết chớp thời cơ lao ra, kêu lên: “Nam Chúc, Nam Chúc... cho tôi hít một cái nào!”

Trình Thiên Lý ở bên cạnh: “...” Lâm Thu Thạch, anh mắc chứng nghiện mèo á?

Nguyễn Nam Chúc cúi đầu nhìn Hạt Dẻ: “Hít đi.”

Lâm Thu Thạch: “Ok!” Đầu tiên cậu thò tay vuốt lông Hạt Dẻ, thấy Hạt Dẻ quả thực không phản kháng, đây đã là tiến bộ rất lớn.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Lâm Thu Thạch nắm lấy thời cơ lao tới, rúc đầu vào bộ lông tơ mịn của Hạt Dẻ.

Hạt Dẻ rên lên một tiếng, dùng những móng vuốt hồng nhạt vò đầu Lâm Thu Thạch.

Hít lông mèo mang lại sự sướng khoái, thiếu hơi mèo thì còn gì đáng sống, cuộc đời không thể thiếu hơi mèo, chỉ có mùi hương từ mèo yêu

giúp ta duy trì sự sống. Mấy tháng trời không được đụng vào cục cứng, lúc này cuối cùng đã đạt được tâm nguyện, Lâm Thu Thạch cảm động cùng cực, nước mắt nóng hổi chực chờ tràn bờ mi.

“Đù má, mấy người đang làm gì mà thích thế?” Đột nhiên từ ngoài cửa có tiếng người vọng vào, Lâm Thu Thạch chưa hiểu ra sao, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên khẽ dúm đầu cậu xuống: “Lâm Thu Thạch, ng ẩ dậy mà hít cho đỡ mỏi.”

“Khốn nạn! Lại còn quỳ hít!” Người kia nói: “Anh Nguyễn chịu chơi thế!”

Lâm Thu Thạch: “...” Sau ba giây câm lặng, cậu mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Lúc này Nguyễn Nam Chúc đặt Hạt Dẻ trên đùi, còn cậu nửa quỳ phía trước Nguyễn Nam Chúc, đang sắp mặt vào bụng Hạt Dẻ... Tư thế này nhìn kiểu gì cũng thấy có vấn đề

Lâm Thu Thạch lẳng lặng đứng dậy, quay lại nhìn kẻ vừa đến.

Người này là Dịch Mạn Mạn, người Lâm Thu Thạch đã từng gặp ở biệt thự, hình như vì ánh mắt Lâm Thu Thạch quá sát khí khiến Dịch Mạn Mạn đâm chột dạ: “Có sao đâu, hai người cứ tự nhiên, tôi chỉ vô tình đi ngang thôi.”

Nguyễn Nam Chúc bật cười khe khẽ.

Hạt Dẻ nằm trong lòng hấn mặt mày ngơ ngác, lông lá trên người do cơn nghiến của Lâm Thu Thạch mà rối bù, trông càng đáng yêu tợn.

Lâm Thu Thạch sửa lại tư thế rồi giờ tay chỉ vào con mèo, tỏ vẻ mình chẳng làm việc gì đ ể bại ở đây.

“Ồ, chơi mèo hả.” Dịch Mạn Mạn cười gượng: “Xin lỗi, tôi hiểu nhầm.”

“Không sao.” Lâm Thu Thạch: “Cũng tại tôi kích động quá...”

Trình Thiên Lý đứng một bên chứng kiến toàn bộ sự việc không nhịn được đập bàn cười ha ha, vừa cười vừa lấy điện thoại vẫy Lâm Thu Thạch ra xem hình.

Lâm Thu Thạch chạy ra xem thử, thấy mình quỳ giữa hai chân Nguyễn Nam Chúc, Nguyễn Nam Chúc thì nhìn xuống bằng vẻ mặt dửng dăng, bàn tay khẽ nắm đầu Lâm Thu Thạch...

Lâm Thu Thạch: “Khốn thật, chụp h ỡ nào vậy, mau xóa đi cho tôi...”

Trình Thiên Lý: “Được được, đừng nóng, em xóa l ần.” Trình Thiên Lý phải xóa hình theo lời Lâm Thu Thạch, mọi chuyện mới tạm thời lắng xuống.

Xong việc, Lâm Thu Thạch ng ỡ phịch xuống sofa về bờ phờ, nói, năm nay vận hạn gì mà muốn chơi với mèo thôi cũng khó thế.

Mới nói dứt lời thì thấy Hạt Dẻ mừng rỡ dúi đầu vào ngực Nguyễn Nam Chúc như muốn nói: Anh à sao không hít em đi.

Lâm Thu Thạch: “...” Hạt Dẻ, mày là đồ phản bội!!!

Tối đó, để chào mừng Lâm Thu Thạch dọn tới, mọi người chuẩn bị một bữa tiệc, Lâm Thu Thạch có thêm cơ hội làm quen với những người sống trong biệt thự.

Dịch Mạn Mạn, Trần Phi, Lư Diễm Tuyết lần trước gặp r ỡ, nghe nói ngoài họ còn có một vài người đang ở nơi khác lo công việc, một thời gian tới sẽ trở lại. Trong biệt thự có một chú chó corgi Wales tên Bánh Mì, hai ngày nay đang đến chỗ thú y thăm khám, Trình Thiên Lý nói ngày mai sẽ đón về nhà.

“Liệu tụi nó có đánh lộn không?” Lâm Thu Thạch nhìn Hạt Dẻ lo lắng.

“Chắc không đâu, Hạt Dẻ nhà anh ngoan mà.” Trình Thiên Lý nói: “Bánh Mì nhà tôi cũng ngoan lắm, chỉ có cái tật thích ngửi móng mèo.”

“Nó là đực hay cái?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Đực.” Trình Thiên Lý nói: “Dắt nó đi dạo h ể gặp mèo hoang là nó sấn vào, hừ.” Nó liếc Hạt Dẻ một cái.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Hạt Dẻ nhà tôi cũng là đực.”

Nếu như vậy có thể tránh xảy ra chuyện phối giống tạp huyết gì đó...

Trần Phi và Dịch Mạn Mạn cùng chúc Lâm Thu Thạch một chén rượu, mở lời, từ nay mọi người hãy giúp đỡ lẫn nhau. Lư Diễm Tuyết ng ỡ bên cười ngọt lịm, tỏ ra vui mừng khi Lâm Thu Thạch nhập bọn.

Lâm Thu Thạch hớp nhẹ hai chén, do tình hình sức khỏe cá nhân nên không dám uống nhiều.

Kết thúc bữa tiệc, Lâm Thu Thạch trở lại phòng riêng, nằm trên giường trở mình trần trọc. Đầu óc cậu có phần hỗn loạn, những suy nghĩ kỳ

lạ cứ nối nhau kéo tới.

Quả thực không thể ngủ được. Lâm Thu Thạch bật dậy, định ra hành lang đi dạo một chút.

Trong khi đi dạo trên hành lang, nhìn qua cửa sổ, cậu trông thấy Nguyễn Nam Chúc đứng dưới vườn nói chuyện với Trần Phi.

Về mặt cả hai vô cùng nghiêm túc, trước mặt họ là một cuốn sổ đen, chốc chốc lại dùng bút ghi chép, vẽ hình lên đó.

Trần Phi là người nho nhã, thường đeo kính gọng đen, khi cười trông rất dịu dàng. Lâm Thu Thạch nghe Trình Thiên Lý nói trước đây anh ta từng là thầy giáo, không rõ vì lý do gì gia nhập nhóm, kỳ thực Trình Thiên Lý cũng là người vào biệt thự ngay trước Lâm Thu Thạch mà thôi.

Theo lý mà nói, với khoảng cách xa như vậy, Lâm Thu Thạch không thể nghe được họ nói gì, nhưng đi đâu lạ là cậu lại nghe được loáng thoáng, đại khái có thể đoán ra một phần sự việc.

Dường như họ đang thảo luận về cánh cửa tiếp theo của Nguyễn Nam Chúc, về bối cảnh xung quanh gợi ý, những đi đâu gì có thể ngấm che giấu một ám thị nào đó...

Lâm Thu Thạch đang muốn nghe tiếp nhưng Nguyễn Nam Chúc như có mắt sau lưng, bất ngờ quay ra nhìn về hướng Lâm Thu Thạch đang đứng.

Hai mắt chạm nhau, Lâm Thu Thạch bối rối vẫy tay chào.

Nguyễn Nam Chúc quay lại nói gì đó với Trần Phi, sau đó đi vào trong nhà. Lâm Thu Thạch rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đành mở cửa phòng ra, ng ồi ở cửa chờ đợi.

Một lát sau, quả nhiên Nguyễn Nam Chúc xuất hiện ở cửa phòng Lâm Thu Thạch.

“Không ngủ được à?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Đầu óc loạn quá.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu không ngủ được thì để tôi cho anh xem cái này.” Hắn đến ng ồi trước laptop, nhấn nút mở máy.

Sau đoạn nhạc n ền, màn hình laptop sáng lên, Nguyễn Nam Chúc di chuột, mở địa chỉ đã lưu sẵn trong cửa sổ web.

Hình ảnh hiển thị trên trang web là một cánh cửa màu đen, giống y đúc mười hai cánh cửa sắt mà Lâm Thu Thạch từng bước vào.

Nguyễn Nam Chúc click vào một địa chỉ liên kết, gõ thông tin tài khoản. Sau giây lát, một diễn đàn hình nền đỏ như máu xuất hiện trước mắt Lâm Thu Thạch.

“Đây là diễn đàn do những người từng vào cửa lập nên. Nội dung rất phong phú, cũng có một số thông tin. Anh rảnh rồi thì lướt thử.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chỉ được truy cập trên chiếc máy này, đừng truy cập từ các thiết bị khác.”

“Dùng các thiết bị khác sẽ bị phát hiện IP?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

“Bị phát hiện thì sao?” Lâm Thu Thạch thắc mắc.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bị phát hiện sẽ gây rắc rối lớn.” Hắn im lặng một chút, rồi nói ra sự thật kinh người bằng ngữ điệu lạnh nhạt: “Cửa có thể bị cướp đi.”

“Sao cơ??” Lâm Thu Thạch tròn mắt.

“Tôi từng nói rồi, cửa không phải sự trừng phạt, mà là phần thưởng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Những người sắp chết nếu qua được mười hai cửa sẽ nhận được cuộc sống mới.”

“Nhưng làm thế nào mà cửa có thể bị cướp đi?” Lâm Thu Thạch nghĩ mãi không ra.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Người không có cửa chỉ cần cùng chủ nhân cánh cửa tiến vào, tại thế giới kinh dị giết chết chủ nhân cánh cửa, sẽ cướp được tư cách vào cửa của kẻ xấu số. Việc này rất khó làm, nhưng nếu muốn, thế nào họ cũng nghĩ ra cách.”

Lâm Thu Thạch nghe xong ngẩn ra giây lát, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Cậu không ngờ cái mình phải đối đầu không chỉ là thiết lập trò chơi như địa ngục bên trong cửa, mà còn là những kẻ đầy dã tâm ở bên ngoài. Khó mà tưởng tượng nổi kết cục của cậu nếu không gặp được Nguyễn Nam Chúc, dù may mắn sống sót ra được bên ngoài cũng rất mờ hồ, không biết phải làm gì tiếp theo.

Cậu chợt nghĩ đến Trương Tử Song, người đã chết ở cánh cửa đầu tiên. Trương Tử Song không phải lần đầu vào cửa, nhưng khi vào anh ta

không thay quần áo, nên khi tai nạn xảy ra ở thế giới thực, Lâm Thu Thạch lập tức nhận ra đó là Trương Tử Song.

Lâm Thu Thạch nhìn lên màn hình máy tính, nhận thấy diễn đàn này cực kỳ sôi động, bây giờ đã hai giờ sáng mà vẫn có hơn sáu ngàn thành viên đang online.

“Nhóm chúng tôi cũng nhận khách từ trên mạng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng không phải địa chỉ này, anh là người mới không cần biết nhiều quá, cứ tham khảo diễn đàn này là đủ.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch: “Cảm ơn anh.”

Nguyễn Nam Chúc: “Cảm ơn làm gì, dùng hành động báo đáp đi.”

Lâm Thu Thạch: “Được... Anh muốn tôi cảm ơn thế nào đây, hay là...” Cậu đang định nói ngày mai tôi mời anh ăn cơm, Nguyễn Nam Chúc đã cắt ngang: “Hay là tìm cơ hội hít mèo trên đùi tôi lần nữa?”

Lâm Thu Thạch: “...” Lưu manh thật hay lưu manh đùa đây? Rõ ràng là lưu manh mà!

Nguyễn Nam Chúc: “Bỏ đi, tôi đùa thôi.” Hắn đứng dậy, đi ra cửa: “Anh xem từ từ nhé, tôi có việc đi trước.” Chợt hắn ngừng bước trước ngưỡng cửa, ngoảnh lại: “Đừng nghe lén nữa nhé.”

Lâm Thu Thạch ờ một tiếng.

Nguyễn Nam Chúc: “Ngoan lắm.” Hắn bật cười, quay người bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng Nguyễn Nam Chúc khuất sau cửa cứ cảm thấy có gì đó sai sai, nghĩ kỹ mới kinh ngạc phát hiện Nguyễn Nam Chúc vừa bẫy mình. Khi đó hai người đứng cách nhau rất xa, theo logic Lâm Thu Thạch không thể nghe thấy cuộc đối thoại của họ, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói câu đó để thử, Lâm Thu Thạch quá ngây thơ khiến mình lời đuối dễ dàng.

Nhưng sao ban nãy mình thính tai thế nhỉ...

Lâm Thu Thạch mang theo mối hoài nghi ngời xuống bàn, bắt đầu xem trang web.

Diễn đàn bao gồm rất nhiều chủ đề, nội dung đủ mọi thể loại, thậm chí còn có tin kết bạn bốn phương. Đã được Nguyễn Nam Chúc nhắc nhở

trước nên cậu không hề hứng thú với những thứ này, chỉ tập trung vào các chủ đề về cửa.

Diễn đàn thành lập từ sáu năm về trước, số lượng thành viên cho tới nay không rõ đã lên tới con số bao nhiêu.

Đó là thành tựu khoa học kỹ thuật của tương lai? Quà tặng của thần linh? Hay là thí nghiệm do người ngoài Trái đất thực hiện? Có vô số giả thuyết đặt ra không tìm thấy đáp án, toàn những suy luận viển vông.

Trên diễn đàn có một số thảo luận liên quan đến thế giới trong cửa, Lâm Thu Thạch lướt qua, không phát hiện thông tin gì đặc biệt.

Xem khoảng hơn một tiếng cậu bắt đầu buồn ngủ, bèn tắt máy, lên giường nằm.

Lần này Lâm Thu Thạch không còn trằn trọc nữa, nhắm mắt ngủ liền.

Ngày lại đến trên biệt thự ngoại ô, đó là một buổi sáng mát mẻ.

Lâm Thu Thạch xuống tầng trệt nhìn thấy Trình Thiên Lý đang hậm hực cãi lộn với anh trai, nói đúng hơn chỉ có nó đơn phương cảm ràm.

“Em đã nói là em không ăn cay, tại sao anh cứ cho cay, anh chẳng bao giờ để ý em thích cái gì, anh chỉ quan tâm mỗi bản thân...” Trình Thiên Lý nhìn chằm chằm tô dầu trà^[12] trước mặt, lẩm bầm.

Trình Nhất Tạ ngỗ đối diện em trai, mặt lạnh như tiền: “Không ăn thì cút.”

Trình Thiên Lý chuyển từ lầu bầy sang tru tréo, nhưng vẫn bưng tô dầu trà lên ăn. Lâm Thu Thạch tưởng nó không ăn được cay, hóa ra thẳng nhóc chỉ làm bộ làm tịch, miệng nói không muốn ăn mà cơ thể làm điểu ngược lại. Lâm Thu Thạch đánh răng xong đi ra đã thấy tô dầu trà sạch bách.

“Em muốn ăn bát nữa.” Trình Thiên Lý nói: “Ôi... anh cho cay hơn tí nữa đi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cưng thật là thú vị đó.

Mọi người tụ tập ăn sáng xong rồi đều tản ra ai lo việc nấy. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ không khí trong biệt thự rất căng thẳng, nhưng hóa ra ngược lại. Lầu hai biệt thự là phòng tập gym và phòng chơi game, nguyên tầng bốn là thư viện, muốn giải trí kiểu gì cũng có.

Trình Thiên Lý hẹn Lâm Thu Thạch cùng đi đón Bánh Mì về nhà, Lâm Thu Thạch đồng ý.

Hai người lái xe vào nội thành, Lâm Thu Thạch dò hỏi Nguyễn Nam Chúc đang làm gì, có phải sắp vào cửa không.

“Đúng rồi đấy.” Trình Thiên Lý ngồi ở ghế phụ lái nhóp nhép nhai kẹo cao su: “Chắc chỉ vài hôm nữa thôi. Càng về sau dự cảm của anh về cửa sẽ càng chính xác, giống kiểu các cụ biết khi nào mình sẽ phải ra đi... ừm... dĩ nhiên, thời gian cụ thể đừng nên nói cho ai biết, ngoại trừ người cùng đi với anh.”

“Lần này Nguyễn Nam Chúc vào một mình ư? Liệu có nguy hiểm không?” Lâm Thu Thạch lo nhất là chuyện này.

“Nguy hiểm thì chắc chắn là có.” Trình Thiên Lý nói: “Hình như có người đi cùng anh Nguyễn, là ai thì em không biết...”

“Ồ.” Lâm Thu Thạch nói: “Hy vọng sau này anh có thể giúp được...”

Trình Thiên Lý nhìn cậu cười cười, không nói gì cả.

Những ngày sau đó Lâm Thu Thạch không trông thấy bóng dáng Nguyễn Nam Chúc trong biệt thự. Dường như hắn rất bận, thời gian có mặt tại biệt thự rất ít.

Lâm Thu Thạch thì dần dần thân thiết hơn với các thành viên.

Dịch Mạn Mạn là một nam thanh niên hai mươi ba tuổi, mau mồm mau miệng giống như Trình Thiên Lý, hai người này hẳn ngồi cùng nhau là huyền thuyên từ sáng tới tối. Có điều Dịch Mạn Mạn chín chắn hơn Trình Thiên Lý một chút, rất hiếm khi nổi nóng. Lư Diễm Tuyết lớn tuổi hơn Dịch Mạn Mạn, hiện tại là cô gái duy nhất trong biệt thự. Cô có vẻ ngoài bình thường, cũng không hề nổi bật trong đám đông, nhìn không giống người can đảm hay quyết đoán. Có điều theo lời Trình Thiên Lý, Lư Diễm Tuyết khi ở trong cửa thật sự khiến người khác phải kinh ngạc.

Về Trình Nhất Tà, có thể mượn lời ông em Trình Thiên Lý nói về cậu ta như sau: “Tốt nhất tránh xa một chút, thận kinh anh ấy có vấn đề...”

Có điều mối quan hệ giữa hai anh em ai cũng thấy rõ, nhận xét của Trình Thiên Lý về cơ bản đúng sai miễn bàn.

Ngày thứ năm Lâm Thu Thạch dọn vào biệt thự, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên xuất hiện trở lại. Đó là khi Lâm Thu Thạch đang định lên phòng

ngủ một giấc, vừa bước lên hành lang, trước mắt cậu bỗng xuất hiện một bóng người. Lâm Thu Thạch bị cái bóng làm cho giật nảy, định thần nhìn kỹ mới nhận ra là Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc sắc mặt rất kém, tay chống tường trông như có thể ngã bất cứ lúc nào. Lâm Thu Thạch vội tiến lên dìu hắn: “Nam Chúc, không sao chứ?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Đưa tôi vào phòng.”

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng, đưa Nguyễn Nam Chúc vào phòng riêng.

Vừa đặt lưng lên giường, Nguyễn Nam Chúc như mê man đi. Lâm Thu Thạch sợ quá vội xuống tầng trệt gọi người, đây là lần đầu cậu gặp phải tình huống này, không rõ có nên đưa hắn vào bệnh viện hay không?

Trần Phi mau chóng có mặt kiểm tra tình hình, anh ta nói không vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ vì mệt quá mà thôi, nhưng để an toàn vẫn nên vào viện một chuyến.

Lâm Thu Thạch nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên cậu trông thấy Nguyễn Nam Chúc suy nhược đến thế, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Nguyễn Nam Chúc thường ngày luôn tạo cho kẻ khác cảm giác tin cậy, như thể chỉ cần có mặt hắn mọi chuyện sẽ được giải quyết. Nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc như bây giờ, Lâm Thu Thạch không khỏi cảm thấy xót xa.

Trần Phi lái xe đưa Nguyễn Nam Chúc vào viện, Lâm Thu Thạch đi theo túc trực.

Sau khi khám ở phòng cấp cứu, bác sĩ nhận định Nguyễn Nam Chúc không bị ngoại thương, các chỉ số quan trọng cũng ổn định, chỉ mệt quá thiếp đi thôi.

“Cũng may.” Trần Phi cảm thán: “Không xảy ra việc gì nghiêm trọng. Cậu trông anh ta nhé, tôi ra ngoài gọi cuộc điện thoại.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Lát sau quay lại, sắc mặt Trần Phi có hơi sạm đi, Lâm Thu Thạch hỏi anh ta chuyện gì, anh ta trầm ngâm một chút rồi khẽ nói: “Người vào cửa cùng anh Nguyễn chết rồi.”

Lâm Thu Thạch trợn tròn mắt.

“Mới vừa chết.” Trần Phi nói: “Từ tầng cao... nhảy xuống.”

Lâm Thu Thạch liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc trên giường bệnh, bất giác thở hắt ra. Cũng may, hắn... vẫn còn sống.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Lâm Thu Thạch: Tôi thích hít mèo.

Nguyễn Nam Chúc: Tôi thích Lâm Thu Thạch hít mèo.

Hạt Dẻ: Meo meo?

Chương 29

Cánh cửa thứ ba

Nguyễn Nam Chúc ở trong viện ngủ nguyên một ngày, hôm sau mới tỉnh lại.

Trong thời gian đó Lâm Thu Thạch luôn túc trực bên cạnh, chỉ lo xảy ra sự cố bất ngờ. Người trong biệt thự đều vào thăm, sau khi biết Nguyễn Nam Chúc không có gì đáng ngại mới chịu về.

Khi Nguyễn Nam Chúc tỉnh dậy, Lâm Thu Thạch đang xem tin tức bằng điện thoại. Không rõ có phải do ảo giác của Lâm Thu Thạch hay không, người gặp tai nạn hai ngày qua tăng đột biến, toàn là những cái chết kỳ quái, một nhóm người dùng thang máy di tản khỏi đám cháy thì thang đứt cáp, ba người trong số đó chết cháy.

Lâm Thu Thạch đọc xong tin tức ngẩng lên, nhận thấy Nguyễn Nam Chúc đã tỉnh, nhưng hắn không cử động cũng không nói gì, cứ nhìn chăm chăm lên trần nhà.

“Nam Chúc!” Lâm Thu Thạch thấy thế không khỏi lo lắng, khẽ gọi một tiếng.

Nguyễn Nam Chúc không đáp lời, ánh mắt hắn chậm rãi lướt qua Lâm Thu Thạch, bên trong hai con ngươi đen láy kia là những cảm xúc Lâm Thu Thạch không hiểu được.

“Anh khát không?” Lâm Thu Thạch thấy khóe miệng hắn khô nẻ, bèn dìu hắn ngồi dậy, đưa một chén nước ấm đến: “Bác sĩ nói anh không gặp vấn đề gì lớn, chỉ vì quá lao lực mà kiệt sức thôi, tĩnh dưỡng vài ngày sẽ khỏi.”

Nguyễn Nam Chúc nuốt từng ngụm nước nhỏ, hơi nhắm mắt lại, nói: “Biết rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Đói không? Để tôi lấy cho anh bát cháo.”

“Không đói.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh ngồi trông tôi suốt đây à, điện thoại tôi đâu?”

Lâm Thu Thạch đưa điện thoại cho Nguyễn Nam Chúc, nhìn hắn ấn số. Không rõ phía bên kia nói gì, Nguyễn Nam Chúc ừm hai tiếng rồi tắt máy.

“Gợi ý cửa thứ năm của Trình Thiên Lý có rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Năm ngày nữa anh đi cùng nó nhé.”

“Được.” Lâm Thu Thạch hoàn toàn không có ý kiến trước sự sắp xếp của Nguyễn Nam Chúc.

“Để tôi xem tình hình, nếu được sẽ đi cùng hai người.” Hai mắt Nguyễn Nam Chúc khép lại: “Nhưng chưa thể chắc chắn, sẽ cố gắng hết sức.”

“Anh đừng cố quá.” Lâm Thu Thạch nói: “Mình tôi đi được rồi.”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, không đáp.

Về sau Lâm Thu Thạch mới biết vừa rồi là cửa thứ mười của Nguyễn Nam Chúc, người đồng hành với hắn là một người thuộc tổ chức khác, cũng cửa thứ mười. Quan hệ giữa đôi bên khá tốt, nhưng sống sót rời khỏi cửa chỉ có Nguyễn Nam Chúc.

“Cuối cùng chỉ có tôi và một người phụ nữ còn sống.”

Sau khi trở về biệt thự, Nguyễn Nam Chúc thuật lại sơ lược những gì xảy ra trong cửa: “Người phụ nữ đó chắc chắn không tầm thường.”

Qua được tới mười cửa thì đâu thể là hạng xoàng.

“Em lấy được gợi ý rồi phải không Thiên Lý?” Nguyễn Nam Chúc có vẻ không muốn bàn luận nhiều về cánh cửa đã qua, bèn chuyển chủ đề.

“Lấy được rồi.” Trình Thiên Lý nói. “Em lấy được tối hôm anh đang hôn mê.” Cậu nhóc rút từ trong túi ra một tờ giấy: “Nè.”

Nguyễn Nam Chúc xem hết nội dung ghi trong giấy, sau đó đưa nó cho Lâm Thu Thạch: “Anh xem đi, cũng là cửa tiếp theo của anh đó.”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch đón lấy mẫu giấy, thấy bên trên ghi ba chữ: *A tỷ cô*^[13].

“Là gì vậy?” Lâm Thu Thạch không rõ hàm nghĩa của những chữ này: “Một loại nhạc cụ à?”

“Không, đó là tên một bài hát.” Trình Thiên Lý đã tìm hiểu ý nghĩa các chữ trên mảnh giấy từ trước: “Nội dung lời hát là về cô em gái đi tìm

người chị...”

“Chỉ có vậy thôi?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Trình Thiên Lý bảo: “Chắc hẳn còn có ý nghĩa khác.” Nó ngượng ngùng gãi đầu, cười: “Nhưng vẫn chưa tra ra.”

Trình Nhất Tạ ngồi bên cạnh để thêm một câu: “Khi chết mà vẫn ung dung được vậy thì tốt.”

Trình Thiên Lý: “Ê, anh nói chuyện kiểu gì vậy, vẫn còn mấy ngày nữa cơ mà!”

Thấy hai đứa nhỏ sắp sửa cãi nhau, Nguyễn Nam Chúc vội giơ tay ra hiệu dừng: “Mau đi tìm hiểu cho rõ, thời gian vào cửa của em giờ chưa ổn định, đừng để xảy ra sơ suất.”

“Vâng.” Trình Thiên Lý ngoan ngoãn trả lời.

Không tra cứu thì thôi, tra ra hàm nghĩa đằng sau lời ca r ồi, Lâm Thu Thạch không khỏi lạnh sống lưng.

Những câu hát mở đầu bài *A tỷ cở* như sau:

Chị tôi từ nhỏ không biết nói, năm tôi hiểu chuyện chị đã rời nhà

Từ ấy ngày ngày, ngày ngày tôi thương nhớ

Chị ơi

Tôi nhớ bóng dáng chị tôi

Bỗng nhiên tôi hiểu tâm sự chị không nói

Từ ấy ngày ngày, ngày ngày tôi đi tìm

Chị ơi

Trên đóa bang^[14] có ông già ngồi

Lẩm bẩm một mình ông nhắc mãi

Ơi án ma ni bát mê hồng^[15]

Nhìn thoáng qua đó chỉ là câu chuyện cô em gái đi tìm người chị câm, nhưng sau khi truy tìm gốc gác, mới biết được bài hát nói về chiếc trống làm từ da người.

Rất lâu về trước, một tôn giáo từng có tập tục lột da cô gái đang trinh để làm mặt trống, truyền thuyết cho rằng âm thanh phát ra từ chiếc trống này có thể nối liền sinh tử, xuyên qua luân hồi.

Cô chị gái cầm trong lời bài hát nghe nói là tự nguyện hiến mình làm trống, nhưng sự thực có tự nguyện hay không thì có nhiều ý kiến khác nhau.

“Da bọc trống nhất định phải là của thiếu nữ chưa từng yêu đương, như vậy mới thuần khiết nhất. Nếu là người cầm thì càng tốt, vì người cầm chưa từng nói dối, linh hồn chưa hề bị uế tạp.” Trình Thiên Lý đọc lên nội dung mà cậu nhóc tìm được: “Vả lại nhất thiết phải lột khi còn sống mới tạo ra âm sắc tuyệt vời nhất...” Đọc xong nó rung mình: “Cũng may thời nay là xã hội pháp chế.”

Đôi khi những việc con người làm ra còn đáng sợ hơn ma quỷ.

Lâm Thu Thạch nói: “Tác giả bài hát nói trong lúc du lịch anh ta vô tình gặp một cô gái đi tìm chị, cô gái kia không biết tại sao chị mình đột nhiên biến mất, cho đến khi nghe thấy câu chú ‘Án ma ni bát mê hồng’ và tiếng trống từ trên trời vẳng lại.”

Nguyễn Nam Chúc im lặng nghe, không hề lên tiếng. Sắc mặt của hắn hiện giờ vẫn còn khá tệ, tuy bác sĩ nói không có vấn đề, nhưng tổn thương về tinh thần đâu dễ một sớm một chiều tốt lên ngay được.

“Lần này tôi sẽ cùng đi với hai người.” Trình Nhất Tạ ngẩng một bên đột nhiên lên tiếng: “Anh Nguyễn nghỉ ngơi một thời gian đi ạ.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em đi?”

Trình Nhất Tạ gật đầu. Tuy tuổi tác cậu ta chỉ tương đương Trình Thiên Lý, nhưng tác phong chừng chặc hơn nhiều. Không giống như một thiếu niên mười bảy, mười tám bình thường, từ khía cạnh nào đó, Trình Nhất Tạ có những nét khá giống với Nguyễn Nam Chúc.

“Để anh suy nghĩ đã.” Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn Lâm Thu Thạch, không đáp thẳng.

Trình Nhất Tạ hơi nhíu mày dường như không hiểu tại sao Nguyễn Nam Chúc phải do dự. Nhưng cậu không nói gì, chỉ vâng một tiếng.

Cũng may tình trạng sức khỏe của Nguyễn Nam Chúc tuy chưa hồi phục hẳn song cơn nguy hiểm đã qua.

Đêm đến cả nhóm dự định mở tiệc ăn mừng, Lư Diễm Tuyết xuống bếp nấu một bàn đầy món ăn, Lâm Thu Thạch cũng phụ giúp, nhận thấy tay nghề bếp núc của cô gái này rất đáng kinh ngạc. Hối ra mới biết Lư Diễm Tuyết trước kia từng mở quán ăn, về sau do vướng vào mười hai cánh cửa nên tạm đóng cửa tiệm, dọn vào biệt thự.

“Thật ra tôi nấu chưa phải ngon nhất.” Lư Diễm Tuyết nói: “Tay nghề của Trương Giao còn hơn cả tôi, nhưng thời gian này hắn không có mặt. Đợi khi Trương Giao quay lại cậu tha hồ có lộc ăn. Kể ra kỹ thuật của cậu cũng khá lắm, thường ngày hay nấu ăn phải không?”

“Sống một mình mà.” Lâm Thu Thạch cầm củi thái rau: “Phải biết làm vài món chứ.”

Đồ ăn đã bày xong, rượu cũng được khai, không khí trên bàn tiệc vô cùng thoải mái, ai nấy cười cười nói nói, hoàn toàn không nhìn ra mây mù giăng phủ bên trong.

Lâm Thu Thạch vui miệng làm hai chén, nhưng không uống hơn, trong lòng cậu có tâm sự, sợ uống say sẽ quá đà.

Tửu lượng của Nguyễn Nam Chúc không tệ, một mình hắn nốc cạn chai vang đỏ.

Cơm no rượu say, ai về phòng nấy, Lâm Thu Thạch cũng về phòng mở nước nóng tắm, khi đi ra thấy Nguyễn Nam Chúc đã ngủ trên giường chờ sẵn.

“Nam Chúc, có chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch vừa lau tóc vừa tiến lại gần.

“Tôi cần anh.” Nguyễn Nam Chúc thản nhiên nói.

Lâm Thu Thạch nghe xong ngần ra: “Ý... gì?”

“Lời sao ý vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không được chết nhé.”

Câu này thoáng nghe có chút mờ ám, nhưng là một tên con trai thẳng như cây thước, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không nghĩ ngợi nhiều: “Nói rõ thêm được không vậy?”

Nguyễn Nam Chúc chột hạ một câu: “Có những người vốn được sinh ra để dành cho cậu.”

Nói xong hắn bỏ đi, mặc Lâm Thu Thạch đứng đó như trời trờng.

Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy sau khi ra khỏi cánh cửa thứ mười, trong con người Nguyễn Nam Chúc có sự thay đổi, nhưng nhất thời cậu không thể nói rõ đi đâu gì đã đổi khác.

Sau vài ngày nghỉ ngơi, sức khỏe Nguyễn Nam Chúc dần dần khôi phục.

Lâm Thu Thạch biết mình sắp phải đối diện với cánh cửa thứ ba, nên rất ráo riết chuẩn bị.

Nói là chuẩn bị, kỳ thực chẳng qua là mỗi đêm ngủ vẫn xem phim kinh dị cùng Trình Thiên Lý.

“Làm như này có tác dụng thật à?” Lâm Thu Thạch nghi ngờ.

“Có chứ có chứ, xem nhiều đến khi gặp sẽ không sợ nữa.” Trình Thiên Lý vừa xem tay vừa ôm bịch khoai chiên.

“Không cần nghiên cứu mạnh mỗi kia nữa à...” Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy không ổn.

“Hiện giờ đang ở mức dễ, mạnh mỗi thì có nhiều đó, tìm thêm nữa cũng chẳng ích gì.” Trình Thiên Lý đáp: “Eo ôi, anh coi con quỷ xuất hiện rồi kìa.”

Trong khi hai người xem tivi, Bánh Mì nằm bò trên tấm thảm len lén liếc Hạt Dẻ, Hạt Dẻ cuộn mình trong góc sofa, nhàn hạ vẫy nhẹ cái đuôi.

Dịch Mạn Mạn vô tình đi ngang phòng khách thấy Lâm Thu Thạch xem phim kinh dị cùng Trình Thiên Lý, bèn thở dài não nuột.

Ban đầu Lâm Thu Thạch còn nghĩ ủa sao tên đó nhìn mình thở dài? Ai dè chỉ ba phút sau cậu đã biết đáp án: Trình Thiên Lý thật ra cực kỳ sợ ma.

Hễ đến cảnh phim ma xuất hiện là nó rú lên còn thảm thiết hơn gà bị hoạn, đồng thời nhanh như cắt lủi vào góc sofa.

Lâm Thu Thạch sửng sốt quá đổi: “Em sợ thế cơ à?”

Trình Thiên Lý lầu bầu: “Anh không sợ sao?”

Lâm Thu Thạch: “Anh sợ nhưng không đến mức như thế, mà nhóc đừng ôm tay anh nữa được không...” Cậu cảm giác tay mình sắp bị Trình Thiên Lý bóp nát.

Trình Thiên Lý thả Lâm Thu Thạch ra, định quay sang ôm Hạt Dẻ, Lâm Thu Thạch vội ngăn nó lại, nói: “Thôi nhóc ôm anh đi còn hơn.”

Trình Thiên Lý cảm động nói: “Anh đúng là người tốt.”

Lâm Thu Thạch: “...” Anh không làm người tốt chắc con mèo của anh chết mất.

Kết quả bộ phim còn chưa chiếu hết mà cả tòa biệt thự đã chìm trong tiếng hú hét của Trình Thiên Lý. Lâm Thu Thạch cảm thấy sau lưng tê dại, cứ tới cảnh có ma thì nhích xa Trình Thiên Lý một chút.

Tiếng hét của Trình Thiên Lý quá thảm thiết, những người đang ngủ say cũng phải bật dậy.

“Hét cái gì mà hét, Trình Thiên Lý, có phải mày thèm đòn không hả, nửa đêm nửa hôm lên cơn động kinh sao mà gào thét inh ỏi vậy.” Lư Diễm Tuyết xuống tầng trong chiếc mặt nạ ngủ màu xanh lá khiến Trình Thiên Lý và Lâm Thu Thạch giật nảy mình.

“Em sợ.” Trình Thiên Lý nói.

“Sợ mà còn xem phim ma à.” Lư Diễm Tuyết nói: “Mày kêu như vậy tao là ma tao còn bị mày dọa chết.”

Trình Thiên Lý: “Em phải cố xem, hai hôm nữa em vào cửa r ồi.”

Lư Diễm Tuyết: “Vậy thì vào cửa r ồi tha hồ mà hét, đỡ làm phiền đến tụi tao, những người vào chung cửa muốn nghe tiếng hét lắm đó.”

Trình Thiên Lý: “Không chịu, em muốn mọi người ở đây nghe em hét cơ á á á á á!”

Lư Diễm Tuyết: “Trình Nhất Tà, ra quản lý thằng em trời đánh của cậu đi, nó sắp hét sập cái nhà r ồi!”

Trình Thiên Lý: “...”

Đáp lại tiếng tri hô của Lư Diễm Tuyết, Trình Nhất Tà thông thả xuất hiện trong bộ pijama, lạnh lùng nói với Trình Thiên Lý một câu: “Đêm nay tao còn nghe thấy một tiếng nào thốt ra từ miệng mày thì cửa kế mày tự đi một mình đi.”

Trình Thiên Lý: “...”

Trình Nhất Tà quay sang Lâm Thu Thạch: “Ngủ ngon.”

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười: “Ngủ ngon.”

Chỉ một câu nói đã giải quyết xong con gà thích gáy, Lư Diễm Tuyết trước khi đi dặn Lâm Thu Thạch lần sau đừng xem phim ma với Trình

Thiên Lý nữa.

Lâm Thu Thạch gật đầu như máy, tỏ rõ chắc chắn không có lần thứ hai.

Thằng nhóc họ Trình đáng thương ng ồi bên cạnh Lâm Thu Thạch lộ vẻ oán hận, như cô vợ tội nghiệp bị chồng phản bội.

Sau khi Lư Diễm Tuyết đi r ồi, Lâm Thu Thạch nói vài câu với Trình Thiên Lý, nó không dám ho he, chỉ lấy điện thoại ra gõ chữ.

Lâm Thu Thạch: “Không nói luôn à? Anh nhóc chắc chỉ đùa thôi mà?”

Trình Thiên Lý gõ: Anh ấy không biết đùa đâu.

Lâm Thu Thạch: “... Vậy anh đi ngủ nhé, ngủ ngon?”

Trình Thiên Lý gõ: G9.

Lâm Thu Thạch cảm thấy được giải thoát, vội vàng trở v ề phòng.

Sáng sớm hôm sau Tr ần Phi hỏi có phải đêm qua Trình Thiên Lý xem phim ma không? Ai rảnh rồi cùng nó quây cả đêm vậy.

Lâm Thu Thạch ngượng ngùng chỉ vào bản thân.

Tr ần Phi im lặng ba giây: “Xin lỗi, tôi quên không nói với cậu, mỗi người sống trong biệt thự đều có tí quái gở, ở lâu sẽ biết.”

Quái gở? Phản ứng đầu tiên của Lâm Thu Thạch là liếc Nguyễn Nam Chúc.

Kết quả ánh mắt ấy đã bán đứng cậu, Trình Thiên Lý ng ồi gần cất giọng nhẹ như gió thoảng: “Thích mặc đồ phụ nữ có phải là quái gở không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Điêu này cậu muốn phản bác cũng không được???

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên ngừng đùa: ‘Trình Thiên Lý.’

Trình Thiên Lý: “Ha... ha ha? Anh Nguyễn?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không có gì.” Hắn khẽ nhếch mép để lộ một nụ cười: “Anh gọi cho vui miệng thôi.”

Trình Thiên Lý đột nhiên co rúm, chỉ hận không dán miệng mình lại cho r ồi.

Lâm Thu Thạch đứng ngoài quan sát liền cảm thấy buồn cười, cứ nghĩ không khí trong biệt thự sẽ nặng nề căng thẳng, ai ngờ qua tiếp xúc mới phát hiện tất cả mọi người như một nhóm bạn hợp gu. Ngoại trừ quãng thời gian ngắn ở trong cửa, những lúc khác họ đều vô cùng thoải mái.

Thời gian chầm chậm trôi, ngày Lâm Thu Thạch vào cửa đã tới.

Đêm trước khi vào cửa, Nguyễn Nam Chúc quyết định chuyến này vẫn đích thân hộ tống Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý.

Trình Nhất Tà vì đó nảy sinh bất đồng với Nguyễn Nam Chúc, nói, sức khỏe anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, mình em cũng lo được vụ đấy.

“Anh không yên tâm.” Nguyễn Nam Chúc nói ra bốn chữ này một cách cực kỳ bình tĩnh: “Em không muốn em trai mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ.”

Trình Nhất Tà im lặng. Trình Thiên Lý ngồi trong phòng khách, đang vui vẻ vuốt ve bộ lông của Bánh Mì, đúng là tuổi trẻ vô ưu vô lo.

Trình Nhất Tà nói: “Nếu không có mặt Lâm Thu Thạch, anh vẫn kiên quyết dẫn nhóm chứ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không.”

Trình Nhất Tà nói: “Anh ta có gì đặc biệt?”

Nguyễn Nam Chúc cười: “Đáng yêu có được coi là điểm đặc biệt không?”

Trình Nhất Tà khẽ nhướn mày, rõ ràng không coi lời Nguyễn Nam Chúc là thật. Quen biết đã lâu, cậu ta hiểu rất rõ Nguyễn Nam Chúc không phải người dễ dàng để tình cảm chi phối, Nguyễn Nam Chúc xem trọng Lâm Thu Thạch chắc chắn là có lý do riêng. Có đi đâu trước mắt Trình Nhất Tà không biết lý do đó là gì.

Sự việc cứ thế được quyết định, Trình Nhất Tà không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Bởi vì chủ nhân chính thức của cửa lần này là Trình Thiên Lý, nên vài ngày tiếp theo Trình Thiên Lý, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc thường xuyên ở gần nhau, thậm chí đi vệ sinh cũng gọi nhau đi cùng.

Cũng may quãng thời gian này không kéo dài quá lâu, buổi chiều ngày thứ mười, Lâm Thu Thạch đang nằm trên sofa đánh game với Trình Thiên Lý. Nguyễn Nam Chúc ngồi cạnh đó đọc sách, chú mèo cưng nằm trong lòng.

Trình Thiên Lý đang chơi vui vẻ đột nhiên cảm thấy gì đó, nó dừng động tác, nói: “Tối rồi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Ở đâu?”

Trình Thiên Lý nói: “Tầng hai.”

“Đi.” Nguyễn Nam Chúc thả Hạt Dẻ xuống, ba người đứng dậy cùng lên tầng.

Sau khúc rẽ dẫn vào cầu thang, Lâm Thu Thạch thấy hành lang đã biến thành khoảng không chứa mười hai cánh cửa sắt. Bốn trong số mười hai cánh cửa dán dấu niêm phong bên trên.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc đánh mắt sang Trình Thiên Lý.

Sắc mặt Trình Thiên Lý hơi tái, nó gượng cười, tiến lên phía trước, nắm lấy tay nắm cửa số năm.

“Cạch” một tiếng, cửa sắt nặng nề bị mở ra dễ dàng. Lâm Thu Thạch cảm thấy một luồng sức mạnh kéo cậu vào trong cửa, tầm nhìn bị đảo lộn, cảnh vật phía trước hoàn toàn thay đổi.

Hành lang biệt thự đã biến mất, trước mắt Lâm Thu Thạch là một rừng cây rậm rạp. Cậu ngoái nhìn tứ phía, Nguyễn Nam Chúc và Trình Thiên Lý đã biến mất, xung quanh chỉ có rừng cây cao lớn xanh tốt, ở giữa là một con đường sỏi đá, dẫn sâu vào trong rừng.

Lâm Thu Thạch lấy điện thoại ra xem, không hề ngạc nhiên khi chẳng còn một vạch sóng. Cậu men theo con đường độc đạo, chỉ lát sau nhìn thấy một cô gái đang ngồi khóc bên vệ đường.

Cô gái cuộn mình co ro, khóc nhiều đến mức không thở nổi. Phản ứng đầu tiên của Lâm Thu Thạch là cảnh tượng trước mắt rất quen, nghĩ kỹ lại, cậu không khỏi liên tưởng đến lần đầu tiên gặp gỡ Nguyễn Nam Chúc...

Chẳng lẽ người này là Nguyễn Nam Chúc? Lâm Thu Thạch đứng im tại chỗ, quan sát cô gái đang khóc bằng vẻ mặt phức tạp.

Cô gái kia khóc một lát thì ngẩng lên, thấy Lâm Thu Thạch đang nhìn nhỏ nhìn mình, thì giật mình lùi lại mấy bước, khuôn mặt đầy vẻ kinh sợ: “Anh là ai? Anh định làm gì tôi? Đây là đâu?”

Nghe cô gái nói Lâm Thu Thạch thở hắt ra, cô nàng chắc không phải Nguyễn Nam Chúc rồi. Cậu hỏi: “Cô vừa mới tới à?”

Cô gái rụt rè gật đầu, trông vẻ ngoài rất đáng yêu, dáng không cao, thân hình hơi mũm mĩm khiến người đối diện cảm thấy muốn che chở.

Lâm Thu Thạch nói: “Cô lại đây, trời sắp tối rồi, chúng ta cần mau chóng đến nơi cần đến.”

Cô gái nói: “Nơi cần đến? Đó là chỗ nào? Rốt cuộc anh là ai? Nơi này là đâu? Tôi đang ở nhà kia mà?”

Một loạt câu hỏi từ phía cô gái khiến não Lâm Thu Thạch lúng búng, lúc bấy giờ cậu mới hiểu sự phản cảm của những người trong biệt thự đối với người mới. Bởi vì mỗi một người mới xuất hiện đầu hết như cuốn sách Mười vạn câu hỏi vì sao lúc nào cũng có thể mở ra hàng hà sa số vấn đề cần giải đáp.

“Vừa đi vừa nói nhé.” Lâm Thu Thạch chỉ có thể giải thích như vậy.

Có lẽ do vẻ ngoài ôn hòa đáng tin cậy của Lâm Thu Thạch ở trong cửa khiến cô gái bạo dạn hơn, mặc dù vẫn còn hoài nghi, nhưng cô đã chịu đi theo Lâm Thu Thạch.

Hai người men theo con đường mòn tiến sâu vào trong rừng, Lâm Thu Thạch giải thích ngắn gọn về thế giới trong cửa cho cô gái nghe, dĩ nhiên cậu không nói quá kỹ, bởi vì có muốn nói thì nói vài ngày trời cũng chưa chắc hết. Cô gái tự giới thiệu mình tên Từ Cẩn, ban nãy đang trên đường về nhà, đi tới cầu thang thì trông thấy mười hai cánh cửa...

Nửa tiếng sau, hai người đi tới cuối con đường mòn, trước mắt họ là một ngôi làng tọa lạc giữa khu rừng rậm rạp.

Cảnh trí trong làng mang đậm màu sắc nước ngoài, nhà cửa đều làm từ gỗ, được cất trên những cột trụ dài cách xa mặt đất, bên ngoài các căn nhà sàn treo những vật làm từ xương, không rõ dùng xương gì làm nên.

“Đến rồi à.” Hai người vừa bước vào cổng làng liền có người lại gần nhiệt tình chào hỏi. Đó là một cô gái trẻ: “Họ đã vào nhà cả rồi, chỉ đợi hai người nữa thôi.” Vừa nói cô ta vừa chỉ một căn nhà gỗ cỡ lớn gần đó.

“Xin hỏi đây là đâu vậy?” Từ Căn vẫn cảm thấy mơ hồ.

Người phụ nữ kia không đáp, chỉ nhìn hai người cười hết cỡ. Ban đầu Lâm Thu Thạch cảm thấy nụ cười này thể hiện sự nhiệt tình, nhưng trông kỹ, lại cảm thấy có gì đó quái dị, bởi vì hai người có nói gì thêm cô gái cũng không trả lời, chỉ giữ nguyên nụ cười tươi rói.

Lâm Thu Thạch đoán cô gái không phải người vào cửa, mà là NPC.

Từ Căn cũng bị nụ cười của cô gái làm cho sồn da gà, bất giác đi hai bước sang phía khác, Lâm Thu Thạch nói: “Vào trong xem thử đi.”

Từ Căn rụt rè gật đầu.

Hai người men theo cầu thang đi lên căn nhà gỗ, chưa vào tới nơi đã nghe tiếng cãi vã từ trong nhà vọng ra.

“Rất một lũ lừa đảo, đây rốt cuộc là nơi nào, khốn kiếp, bọn mày định lừa ai, tao báo cảnh sát rồi đấy!!” Những lời thoại này thật quá quen thuộc, Lâm Thu Thạch mau chóng hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Chương 30

Đền thần

Vừa bước qua cửa, Lâm Thu Thạch trông thấy một anh bạn trẻ có mái tóc vàng rực đang nhảy tung tung. Anh chàng ăn mặc rất phá cách khác biệt, miệng xỏ khuyên, thoát nhìn hết như một gã côn đồ sống ở tầng chót xã hội. Gã tóc vàng đang xẵng giọng chửi mắng những người còn lại, mọi người đều không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn gã như một tên hề.

Người này trông thấy Lâm Thu Thạch và Từ Căn bước vào càng trở nên kích động, trở tay vào hai người nói: “Chúng mày cũng là đồng bọn của lũ này phải không? Lừa tao qua đây định giở trò gì? Mau đưa tao về chỗ cũ, nếu không tao sẽ bóp chết tụi mày đấy?”

Lâm Thu Thạch nghe giọng điệu khoa trương hung hãn của gã chỉ cảm thấy tức cười: “Ban nãy còn định báo cảnh sát cơ mà? Giờ giết bọn tôi cảnh sát đến thì tính sao?”

“Mày muốn chết à?” Gã thanh niên nghe Lâm Thu Thạch nói hiển nhiên là nổi điên lên, gã nói: “Mày nói vớ vẩn nữa tao xiên mày chết ngay, mày biết tao là ai không? Dám nói với tao như vậy?”

Lâm Thu Thạch không quan tâm đến gã nữa, đảo mắt sang những người chơi khác.

Mới lướt qua một lượt đã khiến trái tim cậu chùng xuống, sau lưng gã tóc vàng có khoảng mười ba người, hoặc đứng hoặc ngồi, cộng thêm Lâm Thu Thạch, Từ Căn và gã du côn tổng cộng mười sáu mạng.

Lần đầu tiên Lâm Thu Thạch thấy đông người như vậy, chỉ riêng chuyện đông người cũng đủ biết cửa này khó qua ải.

Đám người trong phòng đa số đều tỏ vẻ lạnh lùng, không ai thêm chấp gã tóc vàng hung hãn, chẳng ai định khuyên giải hay tranh cãi với gã cả.

Cũng đúng, tranh luận là một việc phiền phức, tội gì lãng phí hơi sức cho một người sắp chết.

Mười ba người lạ có năm nam, tám nữ, Lâm Thu Thạch nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của mình: Cậu thiếu niên đứng ngoài cùng và cô gái ng ồi trong góc chưa nhìn rõ mặt.

Khuôn mặt hai người này tuy xa lạ, nhưng cách ăn mặc đã nói cho Lâm Thu Thạch biết họ là ai.

Cô gái là Nguyễn Nam Chúc, thiếu niên là Trình Thiên Lý.

Sau khi tìm thấy đồng bọn, Lâm Thu Thạch vội đảo mắt đi chỗ khác.

“Tao đang nói chuyện với mày mà thái độ mày vậy à?” Gã tóc vàng thấy Lâm Thu Thạch không để ý gì tới mình dĩ nhiên sẽ bực bội, gã rút từ trong túi ra một con dao nhỏ huơ qua huơ lại: “Mày muốn chết phải không?”

Gã tóc vàng vừa dứt lời một giọng nói vang lên: “Vừa vừa phai phai thôi.” Sau ấy có hai bàn tay chộp lấy bắp vai gã, một giọng nam dễ chịu vang lên: “Anh bạn, tuổi còn trẻ đừng nên nóng nảy thế.”

Lâm Thu Thạch liếc theo tiếng nói, trông thấy khuôn mặt một người đàn ông vô cùng tuấn tú, người này đang nhìn tên du côn mỉm cười, cất giọng ôn hòa: “Có chuyện gì từ từ nói.”

Không biết người này đã làm gì mà sắc mặt gã tóc vàng trở nên trắng bệch, gã nghiến răng, đành thu con dao về, khẽ nói: “Tụi mày đừng hòng lừa tao.”

Anh chàng đẹp mã thả tay khỏi vai gã côn đồ, tiến lên một bước, mỉm cười với Lâm Thu Thạch: “Tôi tên Mông Ngọc, lần thứ tư vào cửa.”

Lâm Thu Thạch nắm lấy bàn tay gã: “Dư Lâm Lâm, lần thứ ba.”

Người kia cười nói: “Ng ồi đi, bọn tôi đang định thảo luận.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Mông Ngọc rất hòa nhã dễ gần, nụ cười mỉm của gã vô cùng dịu dàng, vô hình trung trở thành người đứng đầu trong nhóm.

Trước nay Nguyễn Nam Chúc luôn nắm vị trí đứng đầu lần này không hề có động tĩnh gì, Lâm Thu Thạch vội vô ý ng ồi xuống bên cạnh hắn, nhận thấy sắc mặt hắn khá xấu.

“Cô có sao không vậy?” Lâm Thu Thạch nói: “Trong người có khó chịu chỗ nào không?”

Nguyễn Nam Chúc khẽ lắc đầu, mỉm cười yếu ớt: “Không sao, từ nhỏ sức khỏe tôi đã không bằng mọi người, cảm ơn sự quan tâm của anh.”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi tên Dư Lâm Lâm.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi là Chúc Mạnh.”

“Rất vui được biết cô.” Lâm Thu Thạch chuyển ánh nhìn qua hướng khác.

Dáng vẻ Nguyễn Nam Chúc ở cửa này hơi khác với hai lần trước, dường như lùn đi một chút, khí sắc vô cùng bạc nhược. Tuy gương mặt vẫn xinh đẹp như mọi khi, nhưng lại mang đến cảm giác ưu tư, đa sầu đa bệnh.

Lâm Thu Thạch đoán không lẽ sự thay đổi bề ngoài này có liên quan tới vấn đề sức khỏe ở thế giới thực của Nguyễn Nam Chúc.

“Mọi người đều gặp cô gái ở cổng làng rồi phải không?” Mông Ngọc ngồi ở vị trí trung tâm, phân tích qua tình hình hiện tại: “Ban nãy tôi hỏi cô ta có chuyện gì xảy ra, cô ta nói mình là hướng dẫn viên du lịch, còn chúng ta là một đoàn khách du lịch.”

Đây chắc là cốt truyện chính của thế giới này.

“Du lịch à?” Một cô gái trong nhóm tiếp lời: “Chúng ta phải du lịch mấy ngày?”

“Cô ta không nói, chỉ nói cần tham quan hết các thắng cảnh.” Mông Ngọc đáp: “Chắc sẽ có giới hạn thời gian, nhưng trước mắt chưa xác định được.”

“Chỗ ở của chúng ta thì sao?” Trình Thiên Lý đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta sẽ ở đâu?”

Mông Ngọc đến bên cửa sổ, chỉ một dãy nhà trúc nhỏ nằm sát bờ rừng: “Chỗ đó.”

Dãy nhà trúc nằm san sát bên nhau, sau lưng là rừng cây rậm rạp, phía trước trồng một số cây cảnh, còn trồng cả hoa. Lâm Thu Thạch chưa nhận ra những thực vật trang trí này thuộc chủng loại gì.

“Chúng ta chia phòng nhé.” Mông Ngọc đột nhiên nói: “Không thể cùng ở một chỗ được.”

“Tại sao không thể cùng ở một chỗ?” Người mới Từ Căn thận trọng hỏi: “Cùng ở một nơi sẽ an toàn hơn mà?”

“Ở chung sẽ ngủ hết.” Lâm Thu Thạch đáp: “Càng thiếu an toàn.”

“Ồ...” Tuy Từ Căn vẫn chưa hiểu mấy, nhưng không tiếp tục hỏi. Biểu hiện của cô khá hơn gã tóc vàng rất nhiều, ít nhất không làm mất lòng mọi người khi chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

“Hiện giờ thông tin vẫn còn ít, đợi ngày mai chắc sẽ có thêm.” Mông Ngọc nói: “Cũng muộn rồi, mọi người chuẩn bị đi ngủ đi.”

Sau đó cả nhóm cùng nhau di chuyển tới dãy nhà trúc.

Mười sáu con người, có thể nói khá là đông, tuy trời đã tối nhưng cùng đi nên không cảm thấy lo sợ nhiều.

Lâm Thu Thạch đi vào nhà đầu tiên, quan sát sơ lược cấu trúc bên trong.

Mỗi gian nhà trúc có ba chiếc giường, tất cả đều nằm trên tầng hai, một chiếc bên cửa sổ, hai chiếc dựa tường. Thời tiết ở đây khá nóng, cho nên giường chỉ trải một lớp chăn mỏng.

Có mười sáu người nên việc chia giường cũng trở thành vấn đề lớn.

Mông Ngọc chưa nói gì, có vài cô gái đã lên tiếng muốn ở chung phòng với gã.

“Vậy thì hơi ngại.” Mông Ngọc cười nói: “Vẫn nên nam nữ ở riêng thì hơn.”

“Mạng sắp không giữ nổi, ngại gì làm gì.” Một cô gái trong nhóm tỏ ra khá thẳng thắn, nói, “Anh Mông, em muốn ở chung với anh...” Cô ta sấn đến nắm chặt cánh tay Mông Ngọc, còn cố tình áp bộ ngực khùng vào người gã.

Mông Ngọc cười cười: “Thôi được.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Thu Thạch gặp phải tình huống như vậy, nhưng nghĩ kỹ thì cũng không có gì lạ. Được một người nhiều kinh nghiệm dẫn dắt, tỷ lệ sinh tồn sẽ cao hơn một chút.

“Xin chào, em ở chung với anh được không?” Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên, hần chậm rãi đến bên Lâm Thu Thạch, khuôn mặt bé nhỏ nhợt nhạt tái xanh: “Em hơi sợ.”

Lâm Thu Thạch lập tức gạt đầu, nói dĩ nhiên là được.

“Tôi cũng muốn ở chung với anh.” Một giọng nữ khác vang lên, chính là Từ Căn, bạn mới quen của Lâm Thu Thạch, vẻ mặt cô gái trông tội nghiệp kinh khủng, khóe mắt ngân ngấn lệ: “Dư Lâm Lâm, tôi cũng thấy sợ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tình huống này bất ngờ quá, xử trí sao đây.

Cậu do dự giây lát, cảm thấy nếu đồng ý với Nguyễn Nam Chúc mà từ chối Từ Căn thì lộ liễu quá nên đành gật đầu, nói, cũng được.

“Cám ơn anh nha.” Từ Căn mỉm cười. Cô quay sang làm như vô tình liếc Nguyễn Nam Chúc, vẻ như thăm dò. Nguyễn Nam Chúc dĩ nhiên trông thấy ánh mắt cô gái, bèn nhếch khóe miệng khẽ cười với cô một cái.

Cái này giống như hai “cô gái” đang ngăm so chiêu lẫn nhau, Lâm Thu Thạch mãi nghĩ chuyện trong cửa nên chẳng hay biết gì.

Các nhóm mau chóng phân chia, mọi người tản ra chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lâm Thu Thạch làm vệ sinh qua loa rồi nằm lên giường trúc. Giường của cậu sát bên cửa sổ, ngoảnh đầu ra là trông thấy cảnh vật bên ngoài.

Lúc bấy giờ đêm đã về khuya, mọi âm thanh trầm thế đều xa vắng. Trong rừng không có tiếng côn trùng kêu, cũng không một tiếng chim hót, thật là yên tĩnh đến rợn người.

Giường của Nguyễn Nam Chúc ngay kế bên Lâm Thu Thạch, hẳn không ngủ, mà nửa ngồi nửa nằm, lặng lẽ cùng Lâm Thu Thạch hai mắt nhìn nhau.

Thật ra Lâm Thu Thạch có rất nhiều điều muốn nói với Nguyễn Nam Chúc, nhưng trong phòng còn có Từ Căn, nên đành kìm lại.

“Ngủ ngon.” Lâm Thu Thạch nói.

“Ngủ ngon.” Nguyễn Nam Chúc khẽ nheo mắt.

Giữa đêm, trong rừng bốc hơi sương.

Những tiếng rì rầm khiến Lâm Thu Thạch choàng tỉnh, cậu mở mắt ra, nhận thấy hai người còn lại vẫn ngủ say.

Tiếng động kia rất khẽ, dường như vang lên từ trong rừng sâu, rồi bị ngăn cách bởi màn sương và những tán cây rậm rạp nên khó có thể nghe rõ. Cho dù thính lực vượt trội như Lâm Thu Thạch cũng chỉ có thể nghe được loáng thoáng.

Cậu cảm thấy đó là giọng hát của một thiếu nữ, nên nói là giọng tụng kinh thì đúng hơn. Ban đầu chỉ là tiếng rì rầm, về sau càng lúc càng rõ hơn.

Lâm Thu Thạch đã tỉnh bèn ngồi dậy khỏi giường, nhất thời chưa phân biệt tiếng tụng kinh là mơ hay thực, qua cửa sổ, cậu nhìn thấy vài bóng người ẩn hiện trong màn sương.

Những cái bóng này xếp chi chít giữa khoảng rừng, chỉ thấy đại khái các đường nét vì sương xuống dày quá.

Lâm Thu Thạch đang định thẩn nhiên nhìn kỹ, chợt cảm thấy có cánh tay đặt lên vai mình, cậu giật mình, quay lại thấy Nguyễn Nam Chúc.

“Đừng nhìn nữa.” Nguyễn Nam Chúc tựa cằm lên vai Lâm Thu Thạch, trong con ngươi đen láy dường như có tia sáng lấp lánh: “Anh không thấy là họ đang tới gần ư.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, quả thực Nguyễn Nam Chúc nói không sai, những bóng người càng lúc càng lại gần dãy nhà trúc. Họ không bước đi, nhưng các đường nét mỗi lúc một rõ nét hơn.

“Tôi hơi lạnh.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh ôm tôi ngủ nhé.” Giọng nói của hắn có vẻ yếu ớt, dường như không còn chút sức lực nào. Lâm Thu Thạch nắm lấy tay hắn, lòng bàn tay hắn lạnh ngắt.

“Mệt à?” Lâm Thu Thạch trở nên lo lắng.

“Cơ thể này yếu đuối quá.” Nguyễn Nam Chúc nhắm hờ hai mắt, trông như sắp ngủ: “Phiền phức thật.”

“Được.” Lâm Thu Thạch ôm Nguyễn Nam Chúc vào lòng. Cậu phát hiện cơ thể Nguyễn Nam Chúc khá nhẹ, chẳng khác một tờ giấy. Da thịt hoàn toàn không có hơi ấm.

Lâm Thu Thạch cảm thấy xót xa, vội ôm ghì cơ thể hắn vào lòng, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho hắn.

Nguyễn Nam Chúc có vẻ dễ chịu hơn nhiều, hắn nhắm mắt lại, dần thiếp đi.

Lâm Thu Thạch vẫn chú ý lắng nghe động tĩnh ngoài cửa sổ. Những tiếng rì rầm tiếp tục được một lát thì biến mất, Lâm Thu Thạch đoán những thứ đó đã đi rồi. Cậu ôm chặt Nguyễn Nam Chúc dần chìm vào giấc ngủ, hai mắt nhắm lại.

Sáng hôm sau, Lâm Thu Thạch bị đánh thức bởi tiếng hét chói tai của Từ Căn.

Từ Căn chỉ vào hai người họ hỏi: “Hai, hai người ngủ chung giường từ khi nào vậy?”

Lâm Thu Thạch chưa nói gì, Nguyễn Nam Chúc vừa tỉnh bèn dụi đầu vào ngực Lâm Thu Thạch, mè nheo: “Vẫn muốn ngủ nữa.”

Lâm Thu Thạch theo phản xạ xoa đầu hắn: “Hay ngủ thêm lát nữa?”

Nguyễn Nam Chúc: “Lạnh...”

Lâm Thu Thạch: “Để anh ôm em.”

Nguyễn Nam Chúc bèn ôm eo Lâm Thu Thạch, dụi đầu vào ngực cậu.

Từ Căn đứng bên trông thấy tất cả, hai tròng mắt sắp l'ũ cả ra ngoài, nói: “Hai người... hai người... sao lại...”

Bấy giờ Nguyễn Nam Chúc mới thực sự tỉnh, uể oải rời khỏi vòng tay Lâm Thu Thạch, vuốt vuốt tóc, nở một nụ cười: “Đêm qua nửa đêm mình lạnh quá, nên làm phiền anh Dư một tý, cậu đừng hiểu l'ần, chúng mình chẳng có gì đâu.” Vừa nói hắn vừa cúi đầu, cười e thẹn.

Từ Căn tuy chưa nói ra khỏi miệng nhưng ánh mắt đã toát lên tất cả, lúc này chắc hẳn cô muốn nói: Khốn nạn, con này mày dẹo quá đấy. Đã leo lên giường người ta r'ũ còn nói chúng mình chẳng có gì đâu.

“Anh Dư là người tốt.” Nguyễn Nam Chúc quả này diễn khá sâu, hắn nói tiếp: “Cậu đừng nên hiểu l'ần anh ấy.”

“Người tốt” Lâm Thu Thạch hoàn toàn không ý thức được tình hình chiến sự giữa Nguyễn Nam Chúc và Từ Căn, nói: “Ra ngoài ăn sáng đi, hôm qua đã hẹn tám giờ tập hợp mà.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc trả lời.

Vậy là cả ba đánh răng rửa mặt lên đường.

Khi họ đến nơi hẹn đã có vài người có mặt, Lâm Thu Thạch lia mắt tìm Trình Thiên Lý, thấy cậu nhóc bình yên vô sự, bèn thở phào.

Bọn họ ăn sáng bằng một loại mì xào có mùi vị khá dị, là đặc sản của nơi này, Lâm Thu Thạch thử một miếng đã cảm thấy không nuốt nổi. Nhưng vì giữ sức khỏe đành gắp ăn cho hết.

Nguyễn Nam Chúc vốn mệt sẵn, nhạt miệng, nếm thử một miếng rồi đẩy sang một bên.

Lâm Thu Thạch lo hẩn chịu không nổi bèn xuống bếp, định kiếm đồ ăn khác. Gần nhà bếp có một người phụ nữ trung tuổi đang xay gì đó trong cối xay bằng đá, Lâm Thu Thạch lại gần đánh tiếng hỏi thăm.

Người phụ nữ nghe Lâm Thu Thạch hỏi, bèn chỉ vào chiếc làn trúc bên cạnh.

Lâm Thu Thạch đến chỗ làn trúc, thấy bên trong có mấy quả táo héo queo, trông hơi xấu mã nhưng mùi vị chắc ổn.

Cậu lấy táo, lúc đi qua chỗ cối xay thuận miệng hỏi một câu: “Cô à, cô đang xay gì vậy?”

Người phụ nữ cúi đầu: “Xay bột.”

Lâm Thu Thạch liếc nhìn cối xay, thấy trong đó có thứ bột màu trắng, tính chất hơi khác với những loại bột thông thường.

Người đàn bà thấy cậu nhìn bèn dùng bát xúc một ít bột, tươi cười đưa cho cậu, nói: “Có muốn nếm thử không? Món này bổ lắm, đặc biệt với người đang ốm chỉ ăn một chút là khỏi ngay.”

Lâm Thu Thạch theo phản xạ từ chối ý tốt của bà ta, cậu cứ cảm thấy loại bột này không tốt lành gì.

Cũng may người đàn bà không cố nài, chỉ tiếp tục cầm cối làm công việc của mình.

Lâm Thu Thạch mang táo trở lại phòng, tình cờ trông thấy cô gái hôm qua gặp ở cổng làng, trên tay cô ta cầm một lá cờ màu đỏ, đầu đội mũ, rõ ràng là một hướng dẫn viên.

“Hôm nay tôi sẽ dẫn mọi người đi tham quan một ngôi đền.” Cô gái nói: Đây là công trình kiến trúc đẹp nhất làng, tin rằng mọi người sẽ phải thán phục trước vẻ đẹp của nó, thời gian không còn sớm, chúng ta xuất phát thôi.”

Nói xong cô ta phất cờ, ra hiệu mọi người đi theo mình.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lật đật đứng dậy theo cô gái ra cửa.

Hướng dẫn viên vừa đi vừa giới thiệu các phong tục tập quán của ngôi làng, nói dân làng tại đây tin thờ theo một tôn giáo, cho rằng người chết có

thể sống lại, vì loại tín ngưỡng này mà dân bản địa có rất nhiều tập tục kỳ lạ.

“Ví dụ?” Mông Ngọc hỏi.

Hướng dẫn viên nở nụ cười thần bí: “Đợi khi đến đền thần anh sẽ biết.”

Cô ta dẫn mọi người rẽ vào một con đường mòn vắng vẻ, con đường ngoằn ngoèo dẫn họ tiến sâu vào trong rừng.

Cây cối quanh đường mòn trông khá kỳ lạ, trên các cành cây thắt nhiều sợi dây ngũ sắc, cô gái nói đây là một hình thức tế lễ, nghe nói sợi ngũ sắc có thể dẫn lối cho vong linh về nhà.

Hai bên đường cây cỏ rậm rì, gần như che khuất hết ánh mặt trời, chỉ có thể trông thấy trên đất lốm đốm vài chấm sáng nhỏ.

Lâm Thu Thạch nghe thuyết minh của hướng dẫn viên, trong đầu liên tưởng đến giai điệu của bài hát kia.

Đi khoảng hai mươi phút, ai nấy đều thấm mệt, Từ Căn tuy sợ hãi trước hoàn cảnh kỳ quái, nhưng vẫn kiên trì, bèn lên tiếng hỏi: “Còn bao lâu nữa tới nơi?”

Cô gái đáp: “Sắp đến rồi.”

Lời vừa thốt ra chưa bao lâu, phía trước đã vang lên tiếng nhạc. Lâm Thu Thạch chưa từng nghe thấy âm điệu nào như vậy trước đây, nghe tựa tiếng sáo nhưng còn thanh thoát hơn sáo, giai điệu khá kì dị, tựa như tiếng chim kèn kèn kêu khi bay lượn trong không trung, nhuộm màu tang tóc.

Âm thanh lạ khiến tất cả mọi người im bật.

Hướng dẫn viên mỉm cười nói: “Tin rằng mọi người đều đã nghe thấy phải không, đây là âm nhạc tấu lên bằng nhạc cụ cổ truyền, chỉ ở đây mới có, mọi người hãy tranh thủ thưởng thức đi.”

Đi về phía trước thêm lát nữa, rốt cuộc Lâm Thu Thạch đã trông thấy một tòa kiến trúc lấp ló phía sau tán lá cây rừng.

Đó là một ngôi đền hùng vĩ nguy nga, được cất lên từ vô số tảng đá cực lớn, dây leo xanh rì điểm xuyết quanh các kẽ đá, tạo nên phong cách cổ kính thâm lương.

Quanh đền, người ta dựng vô số những cột cờ đủ màu sắc.

Những lá cờ này khẽ lay động theo gió, dường như phụ họa cho thứ âm nhạc dị thường.

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lại gần Lâm Thu Thạch, nói nhỏ: “Tránh xa mấy lá cờ đó ra.”

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch nghi ngờ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Vật liệu làm cờ nhìn không được bình thường.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy bèn thử quan sát kỹ, nhận ra các lá cờ đúng là hơi khác thường, rất dày dặn, như không phải loại vải dệt thông dụng, nhưng cũng đủ mềm mại... Bất giác cậu nghĩ tới một thứ, yết hầu khẽ cựa cựa.

“Liệu có phải thứ đó?” Lâm Thu Thạch nghĩ đến hàm nghĩa trong lời bài hát.

“Có thể.” Nguyễn Nam Chúc đáp bằng vẻ không chắc chắn.

Hướng dẫn viên đưa đoàn người chơi đến cổng đền thì dừng lại, nói: “Tiếp theo là thời gian tham quan tự do của mọi người.” Cô ta nhắc tay xem đồng hồ “Trước khi trời tối tôi sẽ quay lại đón các bạn, chúc mọi người tham quan vui vẻ, cẩn thận đừng chạy lung tung.”

Nói xong cô ta lặp lại thêm một lần: “Đừng nên... chạy lung tung nhé.”

Rồi cô ta quay người bỏ đi, để lại mười mấy vị khách ngơ ngác nhìn nhau.

“Người này lạ quá.” Gã thanh niên tóc vàng vừa gây sự hôm qua lại bắt đầu cáu bẳn, gã nói: “Hay nhân cơ hội này chúng ta trốn đi...”

“Anh định chạy đi đâu?” Người đàn ông đứng gần gã sốt ruột nói: “Đã nói với anh rồi, ở đây không phải thế giới hiện thực, làm ơn đừng nói chuyện kiểu ngáo đá nữa.”

Gã tóc vàng có lẽ cũng hơi “rét” trước khung cảnh xung quanh, nhưng gã vẫn cố chấp tỏ vẻ khinh khỉnh: “Không phải thế giới thực chỗ nào, tôi nghĩ do mấy người nhất gan thôi.”

Những người khác nghe vậy không buồn để ý tới gã nữa, đầu quay lưng đi vào trong đền. Rõ ràng lúc này việc quan trọng là đi tìm manh mối

về chìa khóa.

“Chúng ta cũng vào đi.” Lâm Thu Thạch đưa mắt liếc bên trong đèn, quay sang nói với Nguyễn Nam Chúc và Từ Căn.

“Cái đèn nhìn ghê ghê.” Từ Căn run lên cầm cập: “Hai người nói liệu bên trong có quái vật gì đó không...”

“Hay bọn mình vào còn cậu đợi ở ngoài nhé?” Nguyễn Nam Chúc ho khẽ hai tiếng, đề nghị.

“Không không không, tôi đi với hai người thì hơn.” Từ Căn vội vàng nói: “Một mình đứng ngoài còn ghê hơn.”

“Vậy thì đi thôi.” Lâm Thu Thạch sai bước lên bậc thềm bằng đá.

Nguyễn Nam Chúc và Từ Căn theo sau Lâm Thu Thạch, họ hòa vào đoàn người cũng đang tiến vào đèn.

Ánh đèn bên trong rất tối, không một cánh cửa sổ nào mở, chỉ có vài đốm sáng ảm đạm từ đèn dầu hắt ra.

Lâm Thu Thạch cảm thấy lạ lùng, nói: “Thứ nhạc cụ phát ra âm thanh ban nãy nằm trên tầng hai sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Hình như là vậy.”

“Vậy chúng ta lên trên xem thử.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Họ đi một vòng quanh đèn, nhưng không trông thấy lối lên tầng trên, Lâm Thu Thạch đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai, thính lực miễn tiện nói cho cậu biết một sự thật đáng sợ... Thứ âm nhạc kia không vang lên từ tầng hai, mà vang lên từ trần điện thờ. Khoảng tối đen ngòm nhìn không thấy nóc trên trần cao kia rốt cuộc đang ẩn giấu thứ gì, làm thế nào có thể tấu lên nhạc khúc như vậy?

Về mặt đèn dẫn của Lâm Thu Thạch bị Nguyễn Nam Chúc phát giác, hấn hỏi: “Chuyện gì thế?”

Lâm Thu Thạch cười, chỉ lên đỉnh đầu: “Trên này hình như có gì đó...”

Chương 31

Cơn mưa chợt đến

Nghe Lâm Thu Thạch nói, động tác của Nguyễn Nam Chúc hơi khựng lại, nhưng hành động tiếp theo của hắn hoàn toàn ngăn lại ý định tiếp tục quan sát xung quanh của Lâm Thu Thạch, hắn khẽ nói: “Mặc kệ đi, tìm Trình Thiên Lý trước đã.”

Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra họ còn một đồng bạn nữa. Từ khi vào trong đền, cậu không nhìn thấy Trình Thiên Lý đâu cả, không rõ thằng nhóc chạy đi đâu mất rồi.

Từ Căn ở phía sau thấy họ tiếp tục tiến vào trong đền, lầy bầy nói: “Hai người định đi đâu? Lại vào trong? Tôi thấy chỗ này ghê ghê sao ấy.”

“Ừm, vào xem thử.” Lâm Thu Thạch ừ ừ đại một câu, rồi nhìn quanh trong khi tiếp tục tiến sâu vào trong đền.

Đền thần khá lớn, ngoài cùng là đại điện trống không. Trước điện đặt một pho tượng Phật và hương án, thường ngày hình như ít người khói nhang.

Đi tiếp vào phía trong là rất nhiều gian phòng nhỏ, đa phần bị khóa trái, qua cửa sổ Lâm Thu Thạch nhìn thấy trong ấy có các vật như tượng điêu khắc, dùng vải đỏ phủ lên trên.

“Muốn vào trong xem quá.” Nguyễn Nam Chúc lẩm bẩm.

“Ở đó có gì vậy?” Từ Căn xoa xoa bả vai nổi đầy da gà của mình: “Gớm thế...”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy quay ra dựa vào người Lâm Thu Thạch, nũng nịu nói: “Anh Lâm Lâm, em cũng sợ nữa”.

Lâm Thu Thạch biết tên này lại nổi máu điên xuất lên rồi, đành dờ khóc dờ cười nắm lấy tay hắn, nói: “Đừng sợ, đã có anh ở đây.”

Từ Căn thấy vậy nghiêng răng nén giận, chắc trong lòng đang thầm chửi hàng vạn câu về đôi nam nữ chim chuột chết bần.

Ba người tiếp tục tiến lên phía trước, qua một hành lang, rốt cuộc đã trông thấy Trình Thiên Lý.

Thằng nhỏ Trình Thiên Lý của chúng ta đang đứng trong góc, quay mặt vào tường, không biết đang nhìn cái gì.

Nghe thấy tiếng bước chân, nó quay ra, trông thấy bọn Lâm Thu Thạch bèn nói: “Mọi người lại đây mà xem, trên tường có hình vẽ.”

Lâm Thu Thạch tiến lại gần: “Hình vẽ gì vậy? Chào nhóc, anh tên Dư Lâm Lâm, em tên gì?”

Trình Thiên Lý nói: “Gọi em Mục Tụ là được rồi, hai chị xinh đẹp này tên gì vậy?”

Từ Căn và Nguyễn Nam Chúc lần lượt tự giới thiệu mình.

“Hầy, số các chị hơi đen.” Trình Thiên Lý nói: “Xinh như thế mà lại lạc vào thế giới kinh dị.”

Từ Căn nói: “Đen thật ấy chứ, chị sợ ời là sợ.” Nỗi niềm sâu kín bao lâu nay rốt cuộc đã tìm thấy nơi bày tỏ, Từ Căn thoát cái ghen ngào: “Ở đây toàn những thứ kỳ lạ, chị vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì nữa.” Cô lấy tay khẽ quẹt khóe mi đầm lệ, trông tội nghiệp vô cùng.

“Hình vẽ trên tường mô tả phong tục địa phương thì phải.” Giọng nói của Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng thu hút sự chú ý của Trình Thiên Lý, hần giờ tay sờ bức vẽ trên tường: “Bức bích họa^[16] này là mới vẽ lên, lại thường xuyên được người ta bảo dưỡng nên màu sắc mới tươi nhuận như vậy.”

“Ừm, vẽ cái gì thế? Em nhìn không hiểu.” Trình Thiên Lý lơ đãng Từ Căn.

“Vẽ cảnh chúc phúc cho đứa bé mới chào đời.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có hai đứa trẻ sơ sinh, một đại diện mặt trăng, một đại diện mặt trời...” Hần mô tả hình vẽ theo cách đơn giản nhất có thể: “Đứa trẻ mặt trăng thích gõ trống, đứa trẻ mặt trời bị người ta giấu đi.” Gương mặt Trình Thiên Lý thoáng vẻ nghi ngờ, nó lặp lại lần nữa: “Bị giấu đi?”

“Nghĩa là sao?” Lâm Thu Thạch cũng không hiểu ý nghĩa trong câu nói của Nguyễn Nam Chúc.

“Ai biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trong tranh người ta vẽ như vậy, em làm sao biết giấu đi có nghĩa là gì.”

Từ Căn hết lần này đến lần khác bị Nguyễn Nam Chúc đoạt đi sự chú ý, lúc này để thêm một câu: “Bà chị có vẻ hiểu biết nhỉ.”

Nguyễn Nam Chúc hơi mỉm cười: “Cậu vẫn chưa hỏi tuổi mình, sao đã gọi mình là chị, năm nay mình hai mươi tuổi, còn cậu?”

Từ Căn: “Hai mươi ba...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ồ, thế thì cậu mới là chị.” Từ Căn cúi kính bữu môi.

Lâm Thu Thạch nhìn mà cảm thấy tức cười, Nguyễn Nam Chúc mê trêu gái thành nghiện rồi.

“Mọi người có tìm thấy cầu thang lên tầng không?” Trình Thiên Lý nói: “Trên trần nhà vang lên tiếng nhạc hoài, chắc là tăng nhân trong đền tấu khúc nhỉ?”

Nói tới âm nhạc, Lâm Thu Thạch liền nhớ đến âm thanh nghe được ở đại điện. Hiện giờ tai cậu rất nhạy, có thể dễ dàng biết được âm thanh phát ra từ đâu. Cũng vì thế mà cậu chắc chắn rằng tiếng nhạc đến từ phần nóc ngôi đền, và lại âm thanh rất nhỏ, rõ ràng khoảng cách với nguồn phát khá xa.

“Không tìm được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta đi thêm một vòng xem sao.”

Nhóm người mười sáu người đông đúc náo nhiệt là thế, lúc này tản mát khắp nơi trong ngôi đền mênh mông vắng lặng. Bọn Lâm Thu Thạch men theo hành lang dài đi tới, giữa đường bắt gặp thêm khoảng ba, bốn người, số còn lại không biết đã đi đâu.

Nhưng những lúc thế này Lâm Thu Thạch không còn hơi sức để quan tâm đến người khác. Đi đâu cậu quan tâm bây giờ là làm sao tìm được đầu mối liên quan đến chìa khóa.

Bốn người đi mãi, cuối cùng đã tới cuối con đường.

Phía sau ngôi đền là một khoảng đất trống trải, đầy sỏi đá, có một bình đài^[17] bằng gỗ. Bình đài dường như được thiết kế với công dụng đặc

biệt, dựng khá cao so với mặt đất, đứng từ bên dưới khó mà trông thấy trên bình đài có những gì.

“Đi lên xem thử không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cùng đi đi.”

“Em đừng lên.” Lâm Thu Thạch lo cho sức khỏe Nguyễn Nam Chúc, cậu nói: “Anh lên một mình được rồi.”

Trình Thiên Lý nói: “Để em lên với anh, hai chị ở dưới canh chừng nếu có biến thì ra hiệu tụi em.”

“Được, hai người lên trên quan sát đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thấy không ổn xuống ngay nhé.”

Bên cạnh bình đài có một cầu thang bằng gỗ đi lên, nhưng bậc thang rất hẹp và dốc, khiến tốc độ leo vô cùng chậm. Mục đích chính của Lâm Thu Thạch khi lên cầu thang là xem trên bình đài có gì, nhưng lúc leo tới một độ cao nhất định, cậu nhận ra mình có thể tiện thể quan sát tình hình bốn phía quanh đền thần nữa.

Trình Thiên Lý đi sau Lâm Thu Thạch, khẽ nói thầm: “Anh Nguyễn sao vậy, sắc mặt tệ quá.”

“Trong người anh ấy khó chịu.” Lâm Thu Thạch giải thích: “Chắc về mặt tinh thần vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.”

Trình Thiên Lý: “Cái cô Từ Căn đó là sao?”

Lâm Thu Thạch: “Một người mới. Anh sợ gây chú ý nên dặt theo luôn.”

Trong lúc nói chuyện cả hai đã sắp leo tới đỉnh bình đài. Lâm Thu Thạch đặt chân lên bậc thang cao nhất, cuối cùng đã tới nơi. Nhưng những gì trông thấy lập tức khiến cậu cảm thấy hối hận vì đã leo lên. Phía trên bình đài toàn thịt vụn và xương xẩu, còn có những nắm tóc màu đen. Thịt và xương trông rất tươi mới, không có hiện tượng phân hủy, rõ ràng mới được mang lên.

“Đừng lên đây.” Lâm Thu Thạch nói: “Trên này toàn xác người.”

Trình Thiên Lý ngừng bước, buột miệng chửi thề

Lâm Thu Thạch rất muốn tự dối mình rằng thịt và xương này là của một loài động vật nào đó, nhưng cậu trông thấy rõ ràng trong đồng hồ độn

kia có cả chiếc sọ người, hốc mắt đen sì của chiếc sọ chiếu thẳng vào Lâm Thu Thạch, khiến cậu cảm giác như đang bị nhìn chăm chăm.

“Đi xuống đi.” Lâm Thu Thạch cảm thấy không ổn, vội vã quay người.

Trình Thiên Lý phản xạ khá nhanh, ừm một tiếng liền thoăn thoắt bước xuống. Lâm Thu Thạch đang định quay lưng, chợt nghe Nguyễn Nam Chúc ở dưới hét lớn: “Đừng quay người...”

Nhưng lời nhắc nhở của hắn đến quá muộn, trong khoảnh khắc Lâm Thu Thạch xoay lưng lại bình đài, cậu cảm thấy có hai bàn tay chạm vào lưng mình, sau đó một luồng sức mạnh ập tới, cả người Lâm Thu Thạch bị đẩy xuống.

Bình đài cao khoảng bốn mét, bên dưới toàn đá sỏi gồ ghề, nếu rơi xuống không chết cũng bị thương.

May nhờ Trình Thiên Lý nhanh tay lẹ mắt, tóm được Lâm Thu Thạch đang lơ lửng chực ngã, hai người lăn xuống mấy bậc thang, nhưng không bị thương tích nghiêm trọng.

Lâm Thu Thạch chật vật ngã dậy, không dám dừng lâu trên cầu thang nữa, cùng Trình Thiên Lý bỏ chạy như một làn khói.

“Đù má, khốn vãi! Làm em sợ muốn chết!” Trình Thiên Lý cũng bị dọa toát mồ hôi hột: “Dư Lâm Lâm anh sao thế, trượt chân hả??”

“Đâu có.” Lâm Thu Thạch nói: “Bị đẩy.”

“Trên đó không có ai thật ư? Khi hai người trở xuống trên bình đài có một cánh tay giơ lên ấy.” Từ Căn trợn mắt kinh ngạc: “Sau đó cánh tay ấy đẩy Dư Lâm Lâm.”

“Lâm Lâm.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói: “Sau lưng anh có hai vết bàn tay kìa.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, vội vàng ngoái đầu lại ngó thử phía sau chiếc áo phông của mình, quả nhiên bên trên có dấu tay đỏ như máu. Dấu tay này không lớn, kích cỡ nằm đâu đó giữa tay người lớn và trẻ em, dấu vết màu đỏ trông bất mắt vô cùng.

“Cái đài này không lẽ là đài thiên táng?” Sau khi nhìn thấy xương và thịt người ở trên, chẳng khó khăn mấy để có thể liên tưởng ra như vậy.

“Nhưng trong khu rừng rậm rạp thế này thường không có chim ăn thịt cỡ lớn.” Trình Thiên Lý nói: “Thế cái gì tới ăn thì thế người chết chứ?”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Còn cái gì nữa, dĩ nhiên là cái thứ đầy Dư Lâm Lâm xuống rãnh.” Nguyễn Nam Chúc nhắm mắt lại: “Em sợ suýt quá, đáng lẽ không nên để hai người lên một mình.” Ánh mắt hắn thoáng vẻ mệt mỏi, cả người lờ đờ như sắp ngủ gục, rõ ràng trạng thái tinh thần rất tệ.

“Em cảm thấy thế nào?” Lâm Thu Thạch vội hỏi: “Bọn mình về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nguyễn Nam Chúc “ừm” một tiếng.

Vậy là cả nhóm cất bước quay về

Từ Căn cũng nhìn thấy cánh tay lạ, cách mô tả của cô không khác Nguyễn Nam Chúc là bao, hai người đều trông thấy vào lúc Lâm Thu Thạch quay lưng, trên bình đài xuất hiện hai cánh tay trẻ con nhuộm đẫm máu, cánh tay này chỉ có xương thịt chứ không có da, những bắp thịt cuộn quanh phần xương nhỏ mềm, đặt lên lưng Lâm Thu Thạch. Đây là lần đầu Từ Căn chứng kiến một sự kiện ma quái, cô có chút kích động sợ hãi.

Nhưng Lâm Thu Thạch chẳng hơi sức đâu để tâm tới cô, bởi vì cậu nhận thấy Nguyễn Nam Chúc đang rất yếu. Nhìn sắc mặt Nguyễn Nam Chúc mỗi lúc một tệ, cậu vội đề nghị để mình công hắn đi. Nguyễn Nam Chúc không từ chối, lẳng lặng nằm lên lưng Lâm Thu Thạch.

Kết quả chưa vớt tới đại diện, Nguyễn Nam Chúc đã ngủ rãnh.

“Ừa sao ngủ rãnh?” Từ Căn rõ ràng không thể hiểu nổi tại sao Nguyễn Nam Chúc có thể ngủ trong lúc này, cô gái của chúng ta đang rụt rè như chim sợ cành cong, cả người run rẩy không ngừng, có mang giường ra đây cho nằm cũng ngủ không nổi, thế mà con nhỏ kia nằm trên lưng người ta vừa nhắm mắt là ngủ, rõ ràng vờ vĩnh mà!!

Trình Thiên Lý nói: “Chắc là sức khỏe chị ý không được tốt.”

Bốn người chưa tới đại diện đã nghe tiếng người nói lao xao, dường như trong đại diện xảy ra chuyện gì.

“Tới đây thì không thấy anh ấy đâu nữa!” Giọng một cô gái gào khóc: “Em mới ra xem tượng Phật một lát, quay lại đã không thấy anh ấy đâu cả.”

“Lúc đó chúng tôi ở bên ngoài cũng không trông thấy ai đi ra từ cửa chính.” Một người khác lên tiếng: “Hay là anh ta đi vào hành lang?”

Cô gái nói: “Không thể nào, sao mà đi nhanh vậy được, chắc chắn anh ấy không ra hành lang đâu...”

Lâm Thu Thạch công Nguyễn Nam Chúc đi sau, Trình Thiên Lý nhanh chân chạy trước, hỏi có chuyện gì xảy ra.

Chuyện là có một nhóm hai người ban nãy đứng trong đại điện chờ tập trung, đột nhiên một người mất tích, trong khi người bạn của kẻ mất tích vẫn đang ở rất gần, từ đầu đến cuối không phát hiện sự lạ nào.

Mất tích trong cửa đờng nghĩa với tử vong, nhưng không rõ họ đã làm gì để kích hoạt đi đầu kiện tử vong.

“Trong khi chờ hai người nói chuyện về đi đầu gì?” Mông Ngọc lên tiếng: “Có nói muốn đi đâu không?”

Cô gái kia ngơ ngác thất thần, sau giây lát nghĩ ngợi, cô chợt nhớ ra đi đầu gì đó bèn sưng ra như trời trềng.

“Sao r ấ?” Mông Ngọc nhận thấy phản ứng của cô.

Cô gái chậm rãi gật đầu, nhìn lên nóc ngòì đầ tối om, nói: “Trước khi mất tích, anh ấy đang nói với tôi về nóc đầ thần, không rõ trên đó có gì...”

Mọi người nghe xong đầu im lặ.

Tiếng nhạc kỳ lạ từ khi họ đặt chân vào ngòì đầ chưa một lần im tiếng, ban đầu mọi người cho rằng nó phát ra ở tầng hai, nhưng sau khi quan sát kỹ, họ nhận thấy ngòì đầ vốn dĩ không có tầng hai. Bóng tối che khuất mọi tầm nhìn, khiến họ không thể nhìn rõ vật ở trên trầ, có người cho rằng đây là một chướng ngại, họ chưa từng nghĩ rất có thể bóng tối đang bảo vệ cho họ.

Nếu trông thấy thứ ở trên trầ đầ, rất có thể phải đánh đổi bằng tính mạng.

Lời của cô gái khiến tất cả mọi người cúi đầu.

Mông Ngọc dường như không biết kinh hãi, gầ ngắ đầu quan sát: “Ngòì đầ này cao ít nhất sáu mét, không có ánh đèn thì hầ như không thể nhìn rõ phầ mái, không biết anh ta đã dùng cái gì để soi lên nhỉ?”

“Điện thoại?” Lâm Thu Thạch buột miệng.

Mông Ngọc quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, nói một câu: “Cũng đúng.”

Đa phần mọi người đều không mang điện thoại khi vào cửa, Lâm Thu Thạch từng hỏi Nguyễn Nam Chúc chuyện này. Lúc đó Nguyễn Nam Chúc nói mang theo điện thoại đôi khi sẽ hơi nguy hiểm, nhưng mang cũng không sao, nhớ làm rớt trong này thì xác định luôn. Do đó Lâm Thu Thạch đã thành thói quen, có điện thoại bên mình khi đêm tới nhà rồi còn có thể chơi game.

“Chúng ta ra ngoài trước đi.” Có người không chịu nổi bầu không khí nặng nề, bèn nói khẽ: “Xem ra không thể tìm được manh mối gì.”

Mông Ngọc nhìn đồng hồ “Ai muốn ra thì ra trước, còn hơn một giờ nữa mới đến hẹn với hướng dẫn viên.”

“Bên ngoài đang có mưa đó.” Từ Căn sợ đến nỗi hận không đứng giữa chỗ đông người nhất mà co cuộn người lại.

“Mưa à?” Lâm Thu Thạch ngạc nhiên: “Mưa từ lúc nào thế?”

Từ Căn đáp: “Mới thôi, trong lúc chúng ta nói chuyện.”

Theo lý mà nói, mưa rơi xuống mặt đất ít nhiều phải phát ra tiếng rào rào nhỏ nhỏ, nhưng cơn mưa ào ào như trút này lại không tạo ra âm thanh gì, chẳng khác nào một cảnh phim câm. Lâm Thu Thạch thính tai là thế mà không nghe được chút động tĩnh nào.

Cơn mưa tới thật đúng lúc, những người muốn đi ra ngoài giờ đây không dám nhúc nhích.

Trong lúc tất cả mọi người ngẩn ngơ nhìn cơn mưa lớn vô thanh, thứ âm nhạc luôn vang vọng trong ذهن đột nhiên tắt ngấm. Cả ngôi đền rơi vào sự tĩnh mịch đáng sợ.

“Hết nhạc rồi.” Từ Căn nói: “Ghê quá má ơi...”

Lâm Thu Thạch nhú mày: “Mọi người có nghe thấy gì không?”

Từ Căn nói như mê sảng: “Nghe gì cơ?”

Lâm Thu Thạch: “Tiếng trống... Có ai đang đánh trống.”

Mọi người lắng tai nghe thật kỹ, ban đầu không ai nghe thấy gì, nhưng chẳng mấy chốc tiếng trống to dần, khi tất cả đều nghe rõ tiếng

trống, một âm thanh khác nổi lên phụ họa.

Đó là tiếng những chiếc cửa gỗ bị mở ra kêu “kétttt”. Lâm Thu Thạch lập tức nhận thấy sự bất thường, cậu lay Nguyễn Nam Chúc: “Chúc Mạnh, đừng ngủ nữa, xảy ra chuyện rồi.”

Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra: “Em vừa ngủ hả?”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch nói: “Bắt đầu không ổn rồi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Chuyện gì thế?”

Lâm Thu Thạch: “Có tiếng trống...” Nếu chỉ là tiếng trống thì cũng mặc kệ, vấn đề là Lâm Thu Thạch còn nghe có thứ gì đang từ hành lang tiến về hướng đại điện.

Nguyễn Nam Chúc im lặng một lát, có vẻ cần chút thời gian để hoàn toàn thoát khỏi cơn mộng mị, sau đó hắn nói: “Đừng sợ, tất cả đều có mặt ở đây, không có chuyện chết hết đâu.”

Loạt soạt, loạt soạt. Rất nhanh, những người khác cũng nghe thấy âm thanh từ phía hành lang. Tiếng động mỗi lúc một gần, mặc dù ánh đèn trong ngôi đền hết sức tù mù, nhưng mọi người vẫn nhìn rõ thứ ở trong hành lang.

Đó là những thân người bị lột da. Họ quỳ một gối trên đất, tay cầm dao dài nhọn hoắt, di chuyển rất nhanh vào đại điện.

Trước cảnh này, mọi người đều kinh hoàng tột độ, một số kẻ thần kinh yếu bắt đầu hét lên.

“Tất cả im lặng!!” Mông Ngọc nói: “Chắc chắn họ không tới giết chúng ta đâu!”

“Mày nói như shit vậy, thứ đó không giết người tao làm con mày!” Gã người mới tóc vàng có vẻ đang hoảng loạn, vừa chửi tục vừa chạy ra ngoài cửa: “Chúng mày ở đó chờ chết đi!! Tao té đây!!”

Về mặt Mông Ngọc giây lát sa sầm xuống, nụ cười dịu dàng trên gương mặt lúc bình thường giờ chỉ như một ảo ảnh. Nhưng chỉ trong một giây sau, gã khôi phục bộ dạng hòa hoãn bình thường: “Mọi người đừng vội, cửa sẽ không thiết lập tử cục cho chúng ta, không thể nào có chuyện mọi người đều cùng kích phát điếu kiện tử vong được, đừng vội chạy ra ngoài!”

Dường như để chứng thực lời nói của Mông Ngọc, gã tóc vàng vừa xông ra ngoài hét lên một tiếng ghê rợn, từ cơ thể gã phun ra một cột máu.

Nguyễn Nam Chúc nằm sau lưng Lâm Thu Thạch đột nhiên lên tiếng: “Đó không phải mưa.”

“Hả?” Lâm Thu Thạch sửng sốt.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đó là dao.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lơ mờ hiểu ra mọi chuyện.

Gã thanh niên hoảng loạn chạy khỏi ngôi đền đã phải trả cái giá đắt. Chỉ trong chớp mắt, bắp thịt trên người gã bị ngàn vạn mũi dao nhọn đâm chém đến nát bằm, chẳng khác gì một tội nhân chịu án lăng trì. Tất cả mọi người đều nhìn thấy cơ thể gã biến thành một đồng thịt bầy hầy, tiếng kêu la thảm thiết cứ vang vọng bên tai.

Gã định chạy trở lại, nhưng loạn quạng ngã xuống đất. Cho dù đã bị thương tới lõi xương, tiếng kêu la của gã vẫn không ngừng lại, như thể các lưỡi dao cố tình né tránh những điểm trí mạng trên cơ thể.

Chẳng khác gì bị lột da sống.

Từ Căn dựng tóc gáy, không nhìn được nôn khan.

Đám quái vật máu me vừa từ hành lang vào trong đền phát ra tiếng reo hưng phấn.

Cuối cùng, tiếng kêu của gã tóc vàng đã im bật, gã đổ gục xuống đất như một bức tượng, cả người không còn da thịt, chỉ trơ lại khung xương bên trong.

Đám quái vật lao tới, những tiếng nhồm nhoàm nhai nuốt vang lên, lũ quái vật mau chóng xử lý sạch sẽ số thịt và da rơi trên mặt đất, ngay cả vết máu cũng biến mất.

Ăn xong, lũ quái vật coi như không nhìn thấy những người chơi còn sống trong đền mỗi con bỏ đi một nơi.

Bầu không khí trong đền im lặng đến đáng sợ, không ai nói gì, càng không ai động đây.

“Sao lại như vậy.” Hồi lâu, một người ngờ ngác cất tiếng: “Những thứ đó rốt cuộc là cái gì...”

Mông Ngọc nói: “Ai mà biết.”

“Chúng ta có sống sót rời khỏi đây được không?” Từ Căn run run nói: “Hay sẽ chết ở bên ngoài giống gã?”

“Chắc không đâu.” Lâm Thu Thạch khẽ đáp: “Địa điểm hướng dẫn viên hẹn là ở bên ngoài, thời gian cũng sắp tới rồi.”

“Chúng ta phải ra ngoài sao? Ngộ nhỡ mưa dao lại trút xuống?” Từ Căn thấp thỏm chưa yên, cái xác máu thịt bầy hầy kia vẫn nằm án ngữ trước cửa, khiêu khích mắt nhìn.

“Tôi nói rồi, cửa sẽ không thiết lập tử cục.” Mông Ngọc vẫn giữ được sự bình tĩnh trước mọi chuyện vừa xảy ra: “Nếu mọi người cùng làm một việc, thì chắc chắn không xảy ra sự cố.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy khẽ cười, Lâm Thu Thạch hỏi hần cười cái gì, Nguyễn Nam Chúc nói: “Thằng cha Mông Ngọc này thú vị đó.”

Lâm Thu Thạch không hiểu tại sao Nguyễn Nam Chúc lại nói như vậy.

“Nếu tất cả mọi người cùng làm sai một việc gì đó, anh nghĩ sẽ thế nào?” Nguyễn Nam Chúc hỏi bằng giọng rất nhỏ.

“Chết?” Lâm Thu Thạch: “Nhưng nghe nói không thể xảy ra chuyện tất cả cùng chết mà?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phải, đúng là không thể tất cả cùng chết, nhưng quái vật có thể tự chọn người nó muốn giết, chỉ cần giữ lại một người cuối cùng là không vi phạm quy tắc.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Vậy thì tại sao Mông Ngọc cố tình chỉ sai cho bọn kia.”

Lâm Thu Thạch rơi vào im lặng.

Trong lúc cả hai nói chuyện, bên ngoài vang lên giọng hướng dẫn viên: “Tập hợp, tập hợp, mọi người mau ra ngoài, tôi chỉ đợi năm phút thôi.”

Nghe thấy tiếng hướng dẫn viên, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Bên ngoài chắc đã an toàn, mọi người bèn đi bộ ra ngoài ngôi đền.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ

Giải thích về thiết lập của cửa.

Nếu coi mỗi cửa là một bài thi thì các cánh cửa được phân cấp độ từ một tới mười hai, Nguyễn Nam Chúc là thí sinh đã đỗ bài kiểm tra cấp mười, nên khi quay lại làm bài thi cấp năm sẽ không tính điểm. Được phép nhảy cấp cửa, khi thỏa mãn một số điều kiện nhất định có thể nhảy một vài cấp, ví dụ Lâm Thu Thạch vào chung cửa với Trình Thiên Lý, thí sinh này mới đỗ cấp hai nhảy lên thi cửa cấp năm, coi như nhảy cóc hai bậc.

Có điều cánh cửa đầu tiên của người mới là một sự kiện đặc biệt giống như cuộc thi lấy giấy chứng nhận tư cách thí sinh. Càng gần với cái chết thì độ khó bài thi càng lớn.

Ví dụ một người chỉ phút sau là chết, vậy thì cánh cửa đầu tiên người đó bước vào tương đương với cửa cấp năm của người khác, nếu người đó sống sót, cửa sẽ tiến hành tính toán lại, cho nên cánh cửa thứ hai thường là cửa dễ nhất, sau đó độ khó tăng dần.

Ngoại trừ người mới, số lượng người ở mỗi cửa tương đối đồng đều, sẽ không cách biệt quá lớn, dĩ nhiên không tính các thí sinh nhảy cấp.

Vậy liệu có hơn một người mang theo các gợi ý khác nhau cùng vào một cửa? Sẽ có tình tiết liên quan đến vấn đề này, mọi người tiếp tục đón xem sẽ rõ.

Cuối cùng, bệnh ung thư của Lâm Thu Thạch thực ra đã tới giai đoạn cuối nhờ vượt qua cửa đầu tiên mà trở về giai đoạn đầu.

Chương 32

Ảo tưởng

Việc đáng sợ nhất trong cửa, chính là không những phải đối diện với lũ quái vật mà còn phải đề phòng các thành viên trong nhóm có thể phản bội bất cứ lúc nào. Những người vào chung cửa thoát nhìn giống như đồng đội có thể tin tưởng lẫn nhau, nhưng hề có sự cố xảy ra, chữ đồng đội hoàn toàn có thể đảo ngược nghĩa.

Do chuyện vừa xảy ra nên mặc dù nghe tiếng hướng dẫn viên gọi, vẫn không ai dám nhúc nhích. Nguyễn Nam Chúc nằm trên lưng Lâm Thu Thạch khẽ vỗ vai cậu, nói: “Đi nào.”

Lâm Thu Thạch: “Cứ thế đi ra sao?”

“Chắc không xảy ra chuyện gì nữa đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Huống hồ đâu thể qua đêm trong này.”

Hoàn toàn hợp lý. Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát: “Hay để tôi ra trước, nếu có chuyện mọi người tùy cơ hành sự.”

“Đi chung đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tin tôi lần này.”

Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc cương quyết như vậy bèn công hấn ra ngoài. Vừa rời khỏi cửa, Lâm Thu Thạch trông thấy hướng dẫn viên đứng ở nơi mọi người xuất phát, đang nở nụ cười vẫy lá cờ: “Mau lại đây, nhanh lên nào.” Cô ta gọi lớn: “Trời sắp tối rồi, chúng ta phải về trước khi trời tối.”

Lâm Thu Thạch ngoái nhìn tứ phía, thấy trận mưa dao từ trên trời ập xuống đã tạnh hẳn, chỉ còn cái xác máu thịt bầy hầy ở giữa cửa nói cho cậu biết tất cả những việc vừa xảy ra không phải ảo giác.

Lâm Thu Thạch chậm rãi đến bên hướng dẫn viên, Đúng như lời Nguyễn Nam Chúc, chẳng có đi đâu gì đáng sợ xảy ra. Trình Thiên Lý theo phía sau hai người, nó không thể rời mắt khỏi cái xác của gã tóc vàng, vẻ mặt này Lâm Thu Thạch đã quá quen, đêm đó cùng nhau coi phim kinh dị, cái mặt nó lúc nào cũng như sắp sửa hét lên vậy đó.

Cũng may thằng nhóc ráng nhìn xuống, nhìn tới mức mặt đỏ ửng cả lên.

Thấy bọn Lâm Thu Thạch bình an vô sự, những người còn lại lũ lượt kéo ra khỏi đền.

Hướng dẫn viên vẻ như hoàn toàn không trông thấy cái xác máu thịt bày hầy, cô ta khẽ mỉm cười hỏi mọi người hôm nay chơi có vui không, có cảm nhận được phong vị đặc sắc của văn hóa bản địa hay không.

Đoàn người không ai đáp lại, hướng dẫn viên vẫn say sưa nói, giống như hỏi cho có chứ không nhất thiết có được câu trả lời.

Họ đi ngược ra con đường mòn, trời bắt đầu tối dần, rừng cây thêm vẻ âm u tĩnh mịch. Những cờ phướn cắm trên các ngọn cây bị gió thổi phát tiếng phàn phật, như những đôi cánh của loài quái vật đang dang cánh chực bay đi.

Trên đường trở về không có việc gì xảy ra, cả nhóm an toàn có mặt ở dãy nhà trúc, ăn bữa tối nhạt nhẽo.

Trước khi rời khỏi, hướng dẫn viên hẹn các vị khách sáng tám giờ hôm sau, không gặp không về.

Mông Ngọc hỏi ngày mai đi tham quan thắng cảnh nào.

Hướng dẫn viên tỏ vẻ thần bí, nói thắng cảnh ngày mai rất đặc biệt, đợi đến lúc đó sẽ biết, mọi người đừng để muộn giờ. Cô ta còn nói thêm, đêm nay gió núi rất mạnh, nửa đêm về sáng tốt nhất đừng ra khỏi cửa.

Lời nhắc nhở ấy ai mà không biết, NPC này chẳng đem lại thông tin gì hữu dụng.

Bữa tối thật sự rất tệ, Nguyễn Nam Chúc hoàn toàn không có hứng ăn, nhưng vẫn cố nhấm nháp một chút. Từ khi tới thế giới này, trạng thái của hắn rất xấu, hiện giờ mặt mũi tiều tụy như có thể gục xuống bất cứ lúc nào. Nếu là người bình thường lâm vào tình trạng của hắn sẽ khiến mọi người cảm thấy chán ngán. Nhưng gương mặt Nguyễn Nam Chúc quá đẹp, nên dù cho thể trạng xuống dốc vẫn đem tới một loại mỹ cảm. Trên đời có kiểu mỹ nhân phần thực cũng có dạng mỹ nhân sâu cảm đa bệnh, mong manh như làn khói!

Từ Căn ng ỗ gần đó cay nghiệt chê bôi một câu, đã ngủ nguyên ngày rồi, ai làm gì đâu mà mệt dữ vậy.

Nguyễn Nam Chúc khẽ tì chiếc cầm xinh xắn lên cầ n cô Lâm Thu Thạch, nói rất nhẹ: “Xin lỗi nhé, từ nhỏ sức khỏe em không tốt, anh Lâm Lâm, phiền anh quá.”

Lâm Thu Thạch: “... Không sao.”

Từ Căn: “...” Hừ, đôi nam nữ chết b ần.

Gặp bữa ăn không ngon miệng, Trình Thiên Lý vẫn ních đ ầy một bụng, theo lời nó nói là, lỡ mà nghèo thì làm con ma no vẫn hơn.

Lâm Thu Thạch rất phục thẳng b é, bởi bữa tối nay thật sự quá khó nuốt, nếu là người bình thường phải ăn ng ần đó thức ăn dở chắc là tr ần cảm mất r ồi.

Xong bữa, mọi người ai v ề phòng n ày chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nguyễn Nam Chúc đặt lưng lên giường là ngủ, g ần như say giấc chỉ sau giây lát.

Lâm Thu Thạch và Từ Căn không giỏi như vậy, nên chốc chốc lại quay ra nói chuyện cho qua thời gian.

Từ Căn kể một số việc trong cuộc sống thực của mình, cô nói mình là một sinh viên bình thường, mới tốt nghiệp năm nay, đang qua đường thì bị hút vào trong cửa. Ban đ ầu cô nghĩ mình nằm mơ, nhưng lâu d ần nhận thấy không thể có giấc mơ nào chân thực đến vậy.

“Liệu chúng ta có chết ở đây không? Anh Lâm Lâm.” Từ Căn nói: “Em sợ lắm.”

Lâm Thu Thạch tựa vào cửa sổ, nói: “Tôi cũng không biết, đừng nghĩ nhi ều quá, ngủ sớm đi.”

Từ Căn liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, khẽ nghiêng răng, run giọng nói: “Anh Lâm à...”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Từ Căn: “Em lạnh...”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc ời là Nguyễn Nam Chúc, xem anh dạy hư con gái nhà người ta kìa. Lâm Thu Thạch tuy không hiểu nữ giới, nhưng cũng không phải đ ồ ngốc. Cử động lẫn biểu cảm của Từ Căn thật sự quá lộ liễu, Lâm Thu Thạch bó tay, đành giả ngu nói: “O, cô lạnh à, có cầ n thêm chăn không, tôi cho mượn nè.”

Từ Căn: “...” Tại sao thực tế lại luôn khác xa mộng tưởng như thế? Cô cắn cắn môi, di nhẹ ngón chân, vút hết cả rụt rè: “Cần gì phiền thế em... sang nằm chung với anh được không?”

Lâm Thu Thạch lạnh lùng từ chối: “Cô mập quá, hai người không ních vừa đâu.”

Từ Căn im lặng, cô liếc nhìn dáng vẻ mong manh, yếu ớt của Nguyễn Nam Chúc, lại liếc nhìn mình, quả thực nhất thời không thể phản bác.

Lâm Thu Thạch: “Có cần chần không?”

Từ Căn tự chọc tự què: “Không cần, cố gắng chịu một lát thì hết lạnh thôi.”

Tuy biết có hơi quá đáng, nhưng Lâm Thu Thạch thật sự rất muốn cười. Nói đi cũng phải nói lại, thế giới trong cửa nguy hiểm như vậy, ai còn tâm trạng yêu đương, chẳng lẽ không sợ tình cảm đôi bên tới lúc cao trào đột nhiên có một con quỷ xổ ra làm cho mình suốt đời không thể ngóc đầu lên được nữa...

Từ Căn ra vẻ như nhìn thấu linh hồn trai thẳng trong Lâm Thu Thạch, rốt cuộc đã chịu bỏ cuộc, trở lại giường của mình, dừng cuộc trò chuyện lại. Lát sau bên đó vang lên tiếng thở đều đều, xem ra cô nàng ngủ rồi.

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm bọn họ ngủ nhanh thật... Cậu nhắm mắt, cố gắng thả lỏng, để cho bản thân ngủ thiếp đi.

Ánh nắng chiếu vào qua cửa sổ khiến Lâm Thu Thạch thức dậy. Phản ứng đầu tiên của cậu sau khi mở mắt là kiểm tra xem người bên kia còn ở đó không.

Nguyễn Nam Chúc đã tỉnh từ khi nào, đang ng ẩ trên giường chải tóc. Nghe giường Lâm Thu Thạch có động tĩnh, hắn không buồn ngoảnh lại: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Thu Thạch đáp lời.

“Hôm qua tôi ngủ hơi sớm, nửa đêm về sáng không xảy ra chuyện gì chứ?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Không.” Lâm Thu Thạch nói: “Trong rừng rất yên tĩnh, tôi không nghe thấy âm thanh lạ nào cả.”

Nguyễn Nam Chúc: “Ý tôi hỏi anh và Từ Căn kìa...”

Lâm Thu Thạch ngáo hoàn toàn: “Tôi và Từ Căn có thể xảy ra chuyện gì? Không lẽ cô ta có vấn đề?”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Sau một hồi im lặng hắn hỏi thẳng mặt: “Bạn gái cũ vì sao chia tay anh vậy, Lâm Thu Thạch?”

Lâm Thu Thạch: “Bạn gái? Tôi... tôi chưa có bạn gái bao giờ.” Từ khi học kiến trúc, cậu hầu như xa rời khói lửa nhân gian, thời đi học ngày ngày cũng cắm mặt vào làm đồ án, tốt nghiệp rồi đi làm thì cắm đầu tăng ca, đừng nói bạn gái, đến một cô bạn thông thường Lâm Thu Thạch cũng không có.

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, tốt lắm.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu có cảm giác biểu cảm trên mặt Nguyễn Nam Chúc hơi biến đổi.

Vệ sinh cá nhân xong, mọi người tập trung cùng ăn bữa sáng.

Ai nấy đều tỏ ra tò mò về điểm tham quan của hôm nay, nhưng trong sự tò mò cũng có chút lo lắng, bởi vì gần như chắc chắn điểm đến hôm nay còn nguy hiểm hơn hôm qua.

“Nên đi thành nhóm lớn.” Mông Ngọc nói: “Nếu xảy ra chuyện còn giúp đỡ lẫn nhau.”

Hôm qua đã chết hai người đàn ông, hiện tại nhóm chỉ còn mười bốn người, vẫn đông, nhưng có cảm giác nếu xảy ra chuyện thì người đông hơn nữa cũng không thể chống đỡ.

Trình Thiên Lý vỗ vai Lâm Thu Thạch, nói hôm nay em đi với mấy anh chị nha.

Lâm Thu Thạch đáp được thôi.

Đúng tám giờ, hướng dẫn viên xuất hiện ở ngoài sân, vẫn bộ đồ như hôm qua, vẫn vẻ mặt không khác trước, phất lá cờ màu đỏ: “Đông đủ chưa? Nếu tập trung đủ chúng ta xuất phát.”

“Đủ rồi.” Mông Ngọc đáp.

“Tốt, chúng ta đi thôi.” Hướng dẫn viên nói: “Điểm tham quan hôm nay khá đặc biệt, sau khi tới nơi mọi người không được nói chuyện to tiếng, phải tôn trọng tập tục địa phương nhé.”

Tất cả gật đầu.

Hướng dẫn viên thấy thế mỉm cười, nói: “Việc không thể chậm trễ được, chúng ta mau chóng xuất phát thôi.”

Do đặc điểm địa lý đặc biệt, ngoại trừ đi bộ, nơi đây không còn phương tiện di chuyển nào khác. Hôm nay người hướng dẫn viên đưa họ theo một lối đi mới, con đường ngoằn ngoèo dẫn thẳng lên núi, bốn phía vẫn bị bao phủ bởi rừng cây.

Bọn họ khỗ sở theo sau cô ta, con đường thật sự quá khó đi, chẳng mấy chốc đã có người thở không ra hơi, bị bỏ lại phía sau đoàn người.

“Nghỉ một lát được không vậy?” Có người hỏi hướng dẫn viên.

“Không phải không được nghỉ.” Cô gái liếc nhìn đồng hồ “Nhưng chúng ta nhất định phải đến thẳng cảnh trước chính Ngọ^[18].”

“Tại sao?” Người kia thắc mắc, “Tại sao phải trước chính Ngọ...”

“Bởi vì các bạn phải tham quan ở đó sáu tiếng đồng hồ.” Hướng dẫn viên bình thản giải thích: “Nếu trước mười hai giờ chưa tới nơi thì sau khi trời tối mới được xuống núi.” Nói xong, cô ta nở một nụ cười kỳ dị: “Tôi tin chắc là mọi người không muốn cuộc bộ trên con đường này vào ban đêm đâu.”

Nghe cô ta nói, cả nhóm mặt mày xám ngoét.

Những người đang kiệt sức cũng cắn răng tiếp tục cố gắng, dù sao thì tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Lâm Thu Thạch sợ Nguyễn Nam Chúc không chịu nổi, nửa đường đề nghị để mình công. Cũng may Nguyễn Nam Chúc nhẹ cân hơn người thường, nếu không chính Lâm Thu Thạch cũng không công nổi hẳn.

Mặc dù xanh xao gầy yếu hơn người khác, Nguyễn Nam Chúc vẫn bị vài ánh mắt ganh tỵ dòm ngó.

Thế lực phụ nữ không thể so với đàn ông, được công được nghỉ, dĩ nhiên ai cũng muốn.

Cũng may khi tất cả sắp sửa gục ngã, địa điểm tham quan đã ở trước mắt: Đó là một nơi dày đặc những tòa tháp.

Những tòa tháp cao có cái đến vài chục mét, thấp thấp thì ba bốn mét, tòa tháp dựng giữa rừng rậm hoang vu, thật khó tưởng tượng người ta dùng

kỹ thuật gì để xây dựng những kiến trúc vĩ đại đến vậy tại nơi hẻo lánh xa xôi này.

Đứng trước một công trình quá mức kỳ vĩ, mọi người đều bị chấn động, bỗng chốc họ trở nên im lặng, thậm chí quên mất những hiểm nguy ẩn nấp của thế giới này.

Cũng may giọng nói của hướng dẫn viên đã kéo họ trở về hiện thực, cô ta nói: “Tiếp theo là sáu tiếng tham quan tự do, khi hết thời gian tôi sẽ đến đón mọi người. Chúc mọi người tham quan vui vẻ, xin mời thưởng ngoạn cảnh sắc độc đáo của nơi đây!” Nói đoạn cô ta quay người, biến mất vào rừng cây.

Trình Thiên Lý nhìn theo bóng cô gái, không nhìn được chửi thề. Cũng may đây là thế giới trong cửa, nếu là ở ngoài, cái loại hướng dẫn viên du lịch bỏ khách như này bị khách đánh cho chắc cũng không phải một lần đâu.

“Đi thôi, xem bên đó có gì.” Lâm Thu Thạch thả Nguyễn Nam Chúc xuống đất, cùng cả nhóm tiến vào rừng tháp.

Những tòa tháp nơi đây có lớn có nhỏ, độ cao tháp khác nhau, nhưng điểm chung là mỗi chân tháp đều có một cánh cửa gỗ, niêm phong bởi những bộ khóa gỉ sét.

“Đây là đâu nhỉ? Khu vực cúng tế?” Lâm Thu Thạch lấy làm lạ: “Nơi cúng tế đáng lý phải là đền thần chứ nhỉ?”

“Em nghĩ chỗ này là nghĩa địa.” Nguyễn Nam Chúc quan sát một lượt rồi đưa ra kết luận.

Lâm Thu Thạch: “Nghĩa địa?” Nhắc tới nghĩa địa, Lâm Thu Thạch tức thì liên tưởng đến bình đài bằng gỗ nơi cậu bị đẩy xuống: “Nghĩa là không phải ai chết cũng đem thiên táng...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mở một cái cửa vào trong tháp xem thử.”

Nói đoạn Nguyễn Nam Chúc cùng bọn Lâm Thu Thạch tới một nơi vắng vẻ, rút ghim cài tóc ra hí hoáy.

Chiếc khóa cũ kỹ nhanh chóng bị mở ra, Nguyễn Nam Chúc đẩy cửa, bên trong tháp tối đen như mực. Nơi này không có ánh sáng, bên trong tỏa ra một thứ mùi xưa cũ, Lâm Thu Thạch dùng đèn pin điện thoại soi thử, quả nhiên bên trong có một bộ xương đã mục nát.

“Đúng là phần mộ thật.” Nguyễn Nam Chúc đã xác minh phỏng đoán của mình.

“Tại sao họ đưa chúng ta tới nơi này?” Lâm Thu Thạch nói: “Không lẽ chìa khóa không nằm trong ngôi đền?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, không nói.

Sau khi khóa cửa lại như cũ, cả nhóm hướng về trung tâm rừng tháp, Lâm Thu Thạch nhìn thấy ở đó có tòa tháp cao nhất. Hình dáng tòa tháp cao này có điểm đặc sắc, khiến nó nổi bật giữa vô số tháp nhỏ xung quanh. Phía trên đỉnh tháp là một tác phẩm điêu khắc rất đẹp, thoát nhìn giống một khối tròn, bên dưới điểm xuyết một vài hoa văn lưu vân, đẹp tới hoàn mỹ, nhưng không biết mang ý nghĩa gì.

Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào tòa tháp cao nhất, rõ ràng mọi người cảm thấy bên trong tháp này sẽ có điều mỗi liên quan tới chìa khóa.

Những người tới chân tháp sớm nhất đã phát hiện cửa vào trong tháp không làm bằng gỗ mà bằng đá. Cánh cửa đá không hề bị niêm phong, chỉ khép hờ.

“Tháp này cũng chứa bộ xương hay sao?” Có người hỏi.

“Ai mà biết.” Chẳng ai trả lời nổi câu hỏi này.

Trong khi mọi người còn do dự ngập ngừng xem có nên đi vào bên trong, Lâm Thu Thạch chợt nghe tiếng trống, sắc mặt cậu khẽ thay đổi, vội vàng thì thầm cho Nguyễn Nam Chúc biết sự việc.

“Tiếng trống?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vang lên từ đâu mới được.”

Lâm Thu Thạch: “Có vẻ từ nơi cách xa chỗ này.” Cậu ngẩng lên nhìn bầu trời ảm đạm, “Hôm qua tiếng trống vang lên không bao lâu thì có mưa... Không, nói chính xác là mưa dao.”

Nguyễn Nam Chúc ngoái nhìn tứ phía: “Xem ra chỉ còn cách vào trong.”

Ở đây bốn bề đều là rừng rậm hoang vu, không chỗ nào che chắn, chỉ duy nhất tòa tháp trước mặt là nơi tránh mưa lý tưởng.

“Vào đi.” Nguyễn Nam Chúc giơ tay đẩy cửa.

“Các anh định vào ư?” Mông Ngọc đứng cách đó không xa cất giọng hiếu kỳ.

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có vấn đề gì à?”

“Mọi người không sợ vào đó sẽ xảy ra chuyện?” Mông Ngọc hỏi: “Bao gan quá thế...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nếu sợ thì anh cứ ở ngoài đợi.” Hắn chỉ tay lên trời: “Tôi thì nghĩ là trời sắp mưa như hôm qua rồi đấy.”

Mông Ngọc hơi biến sắc.

Những người khác nghe sắp mưa như hôm qua vội vàng hành động, nhờ tấm gương gả tóc vàng chết thảm hôm qua, chẳng ai muốn rơi vào cảnh nạn nạn lưỡi dao đâm vào da thịt.

Nguyễn Nam Chúc khẽ đẩy cánh cửa đá trông có vẻ nặng nề, mau lẹ lách mình vào bên trong.

Lâm Thu Thạch vội vàng theo sau, cậu mở đèn pin, lia một lượt bên trong tháp. Tòa tháp này có lẽ không phải nơi an táng, ít nhất ở tầng trệt không thấy bộ xương nào.

Sau khi bọn Lâm Thu Thạch đi vào, những người khác thấy không có gì xảy ra bèn lũ lượt nối đuôi theo.

“Tháp này có ít nhất đến tám chín tầng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đằng nào cũng vào rồi, chúng ta đi lên xem thử?” Hắn ngưng một lát: “Em muốn nhìn rõ thứ ở trên đỉnh tháp.”

Lâm Thu Thạch biết Nguyễn Nam Chúc nhắc tới đi đâu cũng đều có nguyên do, bèn thuận theo đề nghị của hắn.

Vậy là bốn người bắt đầu leo lên.

Những người khác trong nhóm thấy họ làm vậy đều tỏ ý không tán thành. Cũng đúng, biết đâu hành động này sẽ kích hoạt điều kiện tử vong, dường như không làm gì hết mới là giải pháp an toàn nhất.

Nhưng nếu không làm gì, chìa khóa không thể đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, trừ phi người xung quanh đều chết hết.

Cầu thang trong tháp rất hẹp, chỉ đủ một người đi.

Nguyễn Nam Chúc đi đầu, Lâm Thu Thạch theo sát phía sau.

Dọc đường vừa đi họ vừa quan sát tình trạng bên trong tháp.

“Có gì đó.” Những người phía sau đột nhiên nghe Nguyễn Nam Chúc lên tiếng.

Khi đó họ đang ở tầng thứ tám, có lẽ cách đỉnh tháp không xa. Lâm Thu Thạch bước lên chiếu nghỉ, nhìn thấy thứ “gì đó” mà Nguyễn Nam Chúc nói.

Đó là một giá trống rất đẹp.

Chiếc trống đặt chính giữa tầng tám, thân trống màu đỏ, bên trên có những họa tiết chạm trổ tỉ mỉ. Dù không có nhiều đồ trang trí, trông vẫn toát lên vẻ tinh tế.

Ba người bạn Lâm Thu Thạch lập tức liên tưởng đến chiếc trống trong bài hát, nét mặt trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Chỉ có Từ Căn vẻ như thảng thốt, cô lẩm bẩm: “Cái trống đẹp quá.” Cô đến bên chiếc trống, thận trọng quan sát.

“Đừng chạm vào.” Nguyễn Nam Chúc kêu lên: “Cái trống có vấn đề”

Từ Căn không đáp, nét mặt thoát nhìn như có chút si mê.

“Cô không sao chứ? Từ Căn?” Lâm Thu Thạch nhận thấy có đi đâu không ổn, vội gọi tên cô gái.

Từ Căn đưa tay ra, khê gõ lên mặt trống một cái!

“Tùng” tiếng trống thanh thoát truyền đến màng nhĩ của ba người.

Cả cơ thể Lâm Thu Thạch đều chấn động, một cảm giác choáng váng bổ chụp lấy cậu, cậu bưng tai khở sở nhắm mắt, cảm giác mình sắp ngã xuống đất.

Để lấy lại trọng tâm, Lâm Thu Thạch dùng tay vịn vào bức tường gần đó, nhưng khi những ngón tay chạm vào bức tường đá, cả cơ thể cậu đông cứng lại.

Bởi vì vách tường đá đã biến mất, cảm giác đầu ngón tay cậu chạm vào là một thứ mượt mát mềm mại - như da người vậy.

Lâm Thu Thạch hít vào một hơi lạnh ngắt, mở mắt ra nhìn cảnh vật xung quanh.

Bức tường đá đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là lớp da mềm mại đang khê phập phù, kèm theo tiếng mạch đập.

“Chị tôi từ nhỏ không biết nói, năm tôi hiểu chuyện đã rời nhà...” Giọng hát cô gái vang lên sau lưng Lâm Thu Thạch, cậu gắng gượng quay lại, thấy một bé gái khắp người đầy máu đứng sau lưng mình. Mặt cô bé

không có da, chỉ có những cơ thịt đỏ lôm, thậm chí thấp thoáng có thể trông thấy đầu khớp xương trắng hếu. Cô bé ôm trong tay chiếc trống đỏ đẹp đẽ, hai nhãn cầu đen thẫm chăm chăm nhìn Lâm Thu Thạch. Cánh tay mảnh mai khẽ giơ lên rồi lại đánh mạnh xuống, trên mặt trống trắng tinh khiết hẳn in những vết ngón tay đỏ tươi.

“Trên đóa bang có ông già ng ồi, lẩm nhẩm niệm mãi một câu...” Bài hát vẫn tiếp tục, cô bé vừa gõ trống vừa tiến lại gần Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không thể nói được, cậu nói không ra hơi, chỉ có thể giương mắt nhìn bàn tay cô bé chạm vào cơ thể mình rồi... xuyên qua.

Giây sau, khắp người Lâm Thu Thạch chấn động mạnh như bị điện giật, cảnh tượng xung quanh lại thay đổi, bé gái biến mất, cậu trở về tòa tháp đá lạnh lẽo với hai bóng người thân quen bên cạnh

“Lâm Thu Thạch.” Trình Thiên Lý sợ hãi nhìn cậu: “Anh... anh đang làm gì vậy...”

Lâm Thu Thạch cúi xuống, thấy tay mình đang gõ vào chiếc trống màu đỏ.

Lớp da trống rất mềm, giống y như tường tượng của cậu, rõ ràng là cảm giác khi chạm vào da người.

“Thu Thạch.” Giọng nói Nguyễn Nam Chúc vang lên, tiếp đó là một câu hỏi: “Anh đã nhìn thấy gì?”

“Một bé gái.” Lâm Thu Thạch nhấc tay khỏi chiếc trống, nói: “Khắp người đầy máu, bị lột da sống, ban nãy... chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Bỗng nhiên anh chạy ra gõ trống.” Trình Thiên Lý nói: “Tôi cảm không kịp luôn.”

“Gõ trống? Người gõ trống là Từ Căn mà?” Lâm Thu Thạch liếc nhìn mặt trống, cảm thấy cả người lạnh ngắt, cậu chỉ muốn tránh xa cái trống này ra.

“Từ Căn? Chị ấy có lên cùng mình đâu.” Trình Thiên Lý ngăn ra: “Vẫn ở dưới mà.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc dường như ngộ ra điều gì, hần tiến lên khẽ đặt tay vào vai Lâm Thu Thạch: “Đừng lo, không sao đâu.”

Lâm Thu Thạch cười khở: “Thế này rồi còn bảo không sao.” Nhìn thấy những thứ đó rõ ràng không phải đi ền báo tốt lành.

Nguyễn Nam Chúc: “Bình tĩnh, anh nói cho tôi biết đã nhìn thấy gì trước đây.”

Lâm Thu Thạch thở hắt ra, nhắm mắt hồi tưởng lại khung cảnh ban nãy: “Tôi nhìn thấy bức tường trong tháp biến thành một bức tường da người...”

Chương 33

Nhật ký

Sau khi thuật sơ lược lại những gì vừa nhìn thấy, Lâm Thu Thạch chìm vào im lặng.

Nguyễn Nam Chúc nghe xong cũng trở nên trầm ngâm, một lát sau hắn nói: “Chúng ta lên đỉnh tháp xem thử.”

Nói đoạn hắn sai bước lên cầu thang, Lâm Thu Thạch vội vàng đi theo, nét mặt còn chưa hết bàng hoàng. Cậu luôn cảm thấy cảnh mộng ảo ban này không đơn giản, có lẽ nó ẩn giấu một gợi ý nào đó.

Trên đỉnh tháp hoàn toàn trống trơn, chẳng có vật gì.

Ở vị trí cao nhất là một giếng trời không được che đậy, chỉ cần ngẩng lên là có thể trông thấy bầu trời và tác phẩm điêu khắc hình tròn khá đặc biệt.

Nguyễn Nam Chúc ngấm bức phù điêu đến thất thần, Trình Thiên Lý và Lâm Thu Thạch đều cố gắng không làm phiền tới hắn.

Lâm Thu Thạch đi một vòng quanh đỉnh tháp, không phát hiện điều gì mới mẻ, nhưng vào lúc cậu quay sang định nói chuyện với Trình Thiên Lý, bức tường gần đó đột nhiên phát ra âm thanh rất nhỏ.

Tiếng động này giống như có người dùng tay cào lên mặt tường, nghe rất khó chịu. Lâm Thu Thạch cảm thấy thính lực bản thân nhạy cảm quá mức, những âm thanh chẳng ai nghe thấy cậu đều có thể dễ dàng nắm bắt, Lâm Thu Thạch quay sang Trình Thiên Lý, thấy thẳng nhóc vẫn ngẩn ngơ thất thần, rõ ràng chưa nghe thấy gì.

Lần này, Lâm Thu Thạch không hỏi Trình Thiên Lý có nghe được gì không, cậu đi thẳng tới bức tường nơi phát ra tiếng động, thử gõ vài cái. Âm thanh cào rít bên trong tường lập tức im bật, sau đó Lâm Thu Thạch phát hiện: Tường chỗ này dường như rỗng bên trong.

“Hình như có cái gì trong này.” Lâm Thu Thạch đột nhiên nói.

“Cái gì?” Trình Thiên Lý hỏi: “Ở đây á?” Nó gõ thử mấy cái, quả nhiên nghe thấy tiếng vọng, chứng tỏ trong tường rỗng.

Nguyễn Nam Chúc thôi nhìn chăm chú vào phù điêu: “Sao vậy?”

“Chỗ tường này rỗng ở trong.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi muốn xem có mở ra được không.”

Nguyễn Nam Chúc lại gần, đưa tay sờ quanh mặt tường một lát, sau đó rút từ trong túi một vật cứng nhọn, bắt đầu cạy thử. Động tác của hắn rất nhanh nhẹn, dường như quá quen với những việc như thế này, rất nhanh, hắn cạy ra một kẽ hở.

Lâm Thu Thạch trợn mắt: “Vậy cũng được luôn?”

Trình Thiên Lý: “Như này thường thôi, anh Nguyễn giỏi mà.”

Chỗ tường trước mặt bị mở ra, để lộ một hộc ngấm, bên trong có chiếc hộp nhỏ màu đỏ, không khóa.

Nguyễn Nam Chúc thò tay lấy chiếc hộp.

Sự chú ý của cả ba người đều dồn vào chiếc hộp này, Nguyễn Nam Chúc khê cử động ngón tay, nắp hộp bật mở, để lộ một vật giống như cuốn sổ bìa da cứng.

“Không lẽ là sổ nhật ký?” Trình Thiên Lý lập tức nổi lên hứng thú, nó lật mở cuốn sổ: “Bên trong biết đâu có manh mối về chìa khóa.”

Sau khi mở sổ, cả ba cùng đọc nội dung bên trong.

Phần đầu sổ chỉ có một câu: Biến mất rồi.

Biến mất rồi, biến mất rồi, biến mất rồi, biến mất rồi... những hàng chữ khác nhau viết đi viết lại một nội dung duy nhất, đầy tràn hết trang này tới trang khác, khiến người xem vô cùng khó chịu.

Nguyễn Nam Chúc lật vội đến cuối sổ, khi chỉ còn vài trang nữa, rốt cuộc họ trông thấy một nội dung mới. Trang cuối sổ được viết đầy một câu nói khác: Không tìm thấy rồi.

“Đây là cái gì?” Trình Thiên Lý lập tức nhớ tới gợi ý họ có được: “Đây là do cô em gái viết?”

Nguyễn Nam Chúc cúi đầu quan sát tỉ mỉ cuốn sổ, một lát sau hắn chỉ vào một chỗ rồi nói: “Ở đây còn một trang bị xé mất.”

Lâm Thu Thạch nhìn thử thì thấy đúng là ở đó thiếu mất một trang. Có đi đâu trang giấy này được xé vô cùng cẩn thận, nếu không nhìn kỹ khó mà nhận ra, cũng nhờ Nguyễn Nam Chúc luôn thận trọng mới phát hiện ra đi đâu này.

“Làm sao anh biết tường rỗng?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch: “... Tôi nghe thấy ai đó cào vào tường.”

Trình Thiên Lý bèn lấy năm đầu ngón tay cào mạnh lên tường mấy cái: “Thế này á?”

Những tiếng kít kít khiến Lâm Thu Thạch rợn hết da đầu.

Nguyễn Nam Chúc nạt: “Em còn làm trò ngu ngốc nữa, lúc trở về anh sẽ kêu thằng Tạ xử lý em.”

Trình Thiên Lý vội rút tay về, ấp úc nói, em chỉ làm mẫu xem có đúng không thôi mà.

Nguyễn Nam Chúc: “Ngày trước có đưa làm mẫu giống nhóc, bây giờ cò trên mộ cao hơn năm thước rồi đấy.”

Sau khi nhét cuốn sổ vào chiếc túi đeo, Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi có cảm giác chúng ta phải quay lại đền thần một chuyến.”

“Sao lại vậy?” Lâm Thu Thạch không hiểu lắm.

Nguyễn Nam Chúc: “Hiện giờ chỉ là phỏng đoán, khi đã chắc chắn tôi sẽ nói với anh.”

Trong khi họ thảo luận, ở tầng một vang lên tiếng hét, sau đó là tiếng bước chân hoảng loạn.

“Có ma, có ma!!” Người kia la hét không ngừng.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, nhận thấy suy nghĩ kẻ kia cũng giống như mình, Lâm Thu Thạch nói: “Đi thôi.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, họ chuẩn bị xuống tầng xem việc gì xảy ra.

Khi tới tầng tháp thứ tư, nơi xảy ra hỗn loạn, mọi thứ dường như đã xong.

Cô gái, chủ nhân của tiếng la hét, đang run rẩy nép trong vòng tay một bạn đồng hành nam, gương mặt cô toát lên vẻ kinh sợ, lấp bắp chỉ vào bức tường: “Ở kia, ở kia có bóng ma...”

Do tiếng hét chói tai mà hầu hết mọi người đều tập trung tại tầng bốn. Lâm Thu Thạch nhìn theo tay cô gái chỉ, ở đó chỉ là bức tường màu đen bình thường.

“Bóng ma như thế nào?” Người đang ôm cô gái hỏi: “Rốt cuộc cô đã thấy gì?”

“Cái bóng của con quỷ.” Cô gái run rẩy nói: “Khó tả lắm...”

“Cứ làm quá lên.” Một người trong nhóm khẽ lầm bầm: “Làm như lần đầu vào cửa, nhìn thấy con ma đã kêu ầm ĩ, thứ vô dụng.”

Cô gái dường như nghe được lời người kia nói, cô liếc nhìn khủng khiếp lên, nói: “Tôi kêu thì đã làm sao, còn hơn là chết mà không kêu được tiếng nào.”

“Đủ rồi đủ rồi, không xảy ra chuyện gì là tốt.” Mông Ngọc lên tiếng hòa giải: “Không nên tụ tập quá đông ở một tầng như thế này, nếu xảy ra chuyện thì không chạy kịp đâu...”

Mọi người thấy không có gì xảy ra, đều chuẩn bị giải tán.

Cô gái vừa la hét đang định đi, chợt như bị thứ gì kéo áo. Ban đầu cô tưởng là người đứng phía sau, bèn bức bối giật giật áo mấy cái: “Làm gì vậy, đừng kéo áo tôi.”

“Đã nói đừng kéo áo tôi mà!” Lại bị trêu lần nữa, cô gái nổi cáu quay đầu lại, cái nhìn này khiến máu trong người cô phút chốc đông cứng.

Phía sau cô hoàn toàn trống trơn, chẳng có ai cả.

“Á...” Cô gái cảm giác người mình lạnh ngắt, vội sải bước hòng chạy đi, nhưng ngay lúc cô nhấc chân lên, một đôi tay dính máu thò ra nắm chặt lấy chân cô.

“Á... Ừm!” Cô gái định kêu lên, nhưng một bàn tay nào đó bịt lấy miệng cô. Cô gái gắng ngoảnh lại nhìn, thấy bức tường đá trơn nhẵn bây giờ mọc ra vô số cánh tay đỏ lôm, chúng bấu chặt lấy cơ thể cô, kéo vào trong tường.

Muốn la hét kêu cứu nhưng miệng cô gái đã bị bịt chặt, không thể phát ra âm thanh nào.

Người bạn đồng hành của cô cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng khi anh ta quay lại nhìn, cô gái đã bị kéo vào trong bức tường... Chỉ

trong thời gian vài cái chớp mắt, một người đang khỏe mạnh bình thường đột nhiên mất tăm mất tích.

Gương mặt người đàn ông hiện lên vẻ ngơ ngác, anh ta hỏi: “Mọi người có thấy Tiểu Ưu đâu không?”

Tiểu Ưu là tên của cô gái.

“Tiểu Ưu? Ban nãy cô ta vẫn ở đây mà...” Những người đi trước không khỏi nghi hoặc, quay đầu nhìn phía sau nhưng không thấy bóng dáng cô gái đâu: “Hay cô ấy đi lên tầng trên rồi?”

“Để tôi đi xem.” Người bạn của cô gái vội leo lên tới đỉnh tháp, nhưng hoàn toàn không tìm thấy, lát sau anh ta trở lại ngay, mặt mày trắng bệch, mồ hôi lạnh túa đầy: “Cô... cô ấy biến mất rồi.”

Biến mất? Lời vừa nói ra, tất cả đều im lặng. Nếu ở thế giới thực, một người mất tích còn có hy vọng tìm ra nếu nỗ lực tìm kiếm, nhưng ở thế giới của cửa, mất tích có nghĩa là chết.

“Hôm qua có một người cũng mất tích trong đại điện đền thần mà.” Một người chợt lên tiếng: “Liệu có phải họ...”

“Tôi nghĩ không cần đi tìm cô ấy.” Mông Ngọc đột nhiên nói: “Chắc chắn cô ấy chết rồi.”

“Tại sao anh nói như vậy!” Bạn đồng hành của Tiểu Ưu có vẻ nổi nóng.

“Anh không nhớ lời dặn của hướng dẫn viên trước khi dẫn chúng ta đến đây à?” Đối mặt với vẻ thù địch của người kia, Mông Ngọc tỏ ra rất bình thản: “Cô ta đã nói ở rừng tháp này không được lớn tiếng gây ồn ào, ban nãy Tiểu Ưu hét lên đúng không?”

Người kia câm bặt.

“Có những thứ phải ghi nhớ cho kỹ.” Mông Ngọc nói: “Còn mọi người ban nãy nhìn thấy gì ở cầu thang?”

Gã quay sang Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc.

“Nhìn thấy một chiếc trống.” Nguyễn Nam Chúc dịu dàng nói: “Nhưng tại này không dám đụng, mà xuống luôn.”

Mông Ngọc: “Trống? Tôi muốn đi xem thử.” Vừa nói gã vừa cùng một số người khác đi lên đỉnh tháp.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng Mông Ngọc, khẽ mím môi.

Cả ba người không ai lên tiếng về cuốn nhật ký, không rõ vì sao, nhưng họ cảm thấy tốt nhất là không nói ra.

Từ đó Tiểu Ưu không bao giờ xuất hiện trở lại.

Những người còn lại như chim sợ cành cong, không dám đi tham quan xa, sợ mình trông thấy thứ gì đáng sợ giật mình hét lên là chết chắc.

Bọn Lâm Thu Thạch cũng không đi lang thang nữa, Nguyễn Nam Chúc tựa vào vai Lâm Thu Thạch nhắm mắt dưỡng thần.

Trình Thiên Lý ngẩng xồm bên cửa sổ ngắm cảnh, chẳng biết đang nhìn cái gì.

Trời tối dần, tiếng gió rít mỗi lúc một lớn, nghe sao mà thê thiết.

Lâm Thu Thạch vốn tựa lưng vào tường, nhưng qua một lúc lâu cũng cảm thấy khó chịu, bèn ngẩng thẳng người dậy không tựa tường. Tư thế này tuy khá mỏi, nhưng nghĩ đến những thứ trông thấy trong ảo ảnh ban nãy, cậu cảm thấy thà mệt một chút còn hơn tựa lưng vào tấm da người.

“Còn bao lâu nữa nhỉ?” Trình Thiên Lý khẽ nói.

Lâm Thu Thạch liếc điện thoại, còn hai mươi phút nữa mới đến giờ hẹn với hướng dẫn viên.

Trình Thiên Lý: “Hai mươi phút lận, sao mà lâu quá...” Thăng nhóc nằm bò ra mép cửa sổ: “Nhớ món dầu trà anh trai làm quá, chao ôi sao mà nó cay.”

Lâm Thu Thạch xoa đầu thăng bé.

Hai mươi phút cuối cùng này dài như vài tháng vài năm, trong nhóm chẳng ai nói với ai câu gì.

Trời tối dần, hướng dẫn viên áo đỏ rốt cuộc đã xuất hiện trong tầm mắt họ.

“Xin chào mọi người, hôm nay chơi có vui không?” Cô ta mỉm cười phất lá cờ trong tay: “Tin rằng các bạn đã cảm nhận được sự thú vị của văn hóa phong tục bản địa.”

Chẳng ai đáp lại, mặt mũi người nào người nấy đều là vẻ nặng nề trăn mặc, đáng vẻ tựa như sống sót sau kiếp nạn.

“Nào, chúng ta về thôi.” Hướng dẫn viên mỉm cười đưa đoàn người trở vào rừng.

Xuống núi khi trời sắp tối là một việc không hề dễ. Mọi người dìu đỡ lẫn nhau, gắng gượng đi hết con đường mòn, cuối cùng họ đã về tới nơi ở.

Ăn qua loa bữa tối, ai nấy mặt mũi bơ phờ, về phòng nghỉ ngơi.

Trình Thiên Lý đi theo Lâm Thu Thạch về phòng, vốn dĩ nó ngủ chung với hai người khác, nhưng hôm nay xảy ra bao nhiêu chuyện, giờ chỉ mong ở cạnh Lâm Thu Thạch mới yên tâm.

“Nhóc muốn ngủ chung với anh thật?” Lâm Thu Thạch nói.

“Đi mà, đi mà.” Trình Thiên Lý năn nỉ khổ sở, cố nịnh: “Mình thân nhau mà anh.”

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc, hần khế gật đầu, Lâm Thu Thạch bèn đồng ý.

Lâm Thu Thạch không vấn đề gì nhưng có người lại bất mãn. Hôm nay Từ Căn không dám cùng ba người lên đỉnh tháp, một mình ng ồi phía dưới đất cả ngày trời, bây giờ lại nghe Trình Thiên Lý qua bên này ngủ chung, cô khế nói một câu: “Anh không ngại nó béo à?”

Trình Thiên Lý nghe vậy ngơ ngáo: “Béo? Em béo gì đâu.” Lâm Thu Thạch: “Phải đấy, nó không béo.”

Từ Căn: “...” Thế hôm qua tại sao anh chê tôi béo? Chẳng qua là thích hay không thích thôi.

Dĩ nhiên Lâm Thu Thạch đâu còn nhớ việc mình từ chối Từ Căn, cậu đang bận cùng Trình Thiên Lý bàn xem thắng nào nằm ngoài thắng nào nằm trong.

Từ Căn ng ồi bên giường bĩu môi buồn bực, Nguyễn Nam Chúc nằm g ần đó cất giọng an ủi, nói: “Chị không béo, mà do thẩm mỹ của Dư Lâm Lâm có vấn đề, đàn ông toàn lũ khốn nạn.”

Từ Căn ầm ức đ ồng tình.

Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý ngu ngơ không thể hiểu nổi hai người này đang nói về cái gì. Lâm Thu Thạch từ chối Từ Căn vì lo nam nữ thụ thụ bất thân, sao lại thành ra thắng khốn nạn. Nếu nói về khốn thì cái kẻ khốn nạn nhất đang ng ồi bên cạnh cô đó Từ Căn...

Leo núi nguyên ngày, không ai không mệt, đa phần đặt đầu xuống gối là lả ra ngủ, ngay cả Lâm Thu Thạch cũng không phải ngoại lệ.

Đến nửa đêm, Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy bên cạnh có người đi lại, cậu tưởng là Trình Thiên Lý nên không để tâm. Tới sáng hôm sau đến lượt Trình Thiên Lý trách Lâm Thu Thạch tại sao lợ mọ cả đêm không ngủ.

“Lợ mọ gì? Anh không có.” Lâm Thu Thạch: “Đêm qua anh ngủ say lắm, còn chẳng dậy đi vệ sinh.”

“Điều.” Trình Thiên Lý: “Rõ ràng anh có dậy...”

Lâm Thu Thạch: “Anh không dậy thật mà, nhưng anh cảm thấy có người đi lại.”

Ánh mắt cả hai chuyển sang phía các cô gái. Từ Căn hốt hoảng lắc đầu tỏ ý mình không hề rời khỏi giường, Nguyễn Nam Chúc thì khỏi nói thường ngày hấn ngủ say nhất, thậm cũng cực khỏe, hầu như luôn ngủ một mạch đến khi trời sáng, không tỉnh giữa đêm bao giờ.

“Vậy người đi lại trong phòng là ai?” Trình Thiên Lý tái mặt.

Trong lúc Trình Thiên Lý và Lâm Thu Thạch nói, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên đứng dậy đi tới trước mặt cả hai, cúi xuống ngó vào gầm giường.

Lâm Thu Thạch bị hành động của hấn làm giật mình: “Sao thế?”

Nguyễn Nam Chúc không nói, chỉ tay vào trong gầm: “Hai người tự nhìn đi.”

Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý vội cúi người, nhìn theo hướng tay Nguyễn Nam Chúc. Chỉ thấy mặt dưới giát giường và sàn nhà in đầy những bàn tay máu, các vết tay từ mặt đất kéo lên chân tường, nhìn kinh không chịu được.

“Má ơi!!!” Trình Thiên Lý nhin không nổi bắt đầu kêu lên như gà cất tiết, đến mức Lâm Thu Thạch cảm thấy nhức đầu chói tai, cái này thì có gì ghê đến mức nó gào lên thế nhỉ.

“Đừng kêu nữa được không vậy?” Lâm Thu Thạch khỗ sở nói.

“Sợ quá anh ơi!!” Trình Thiên Lý ôm chặt lấy Lâm Thu Thạch đang nửa quỳ trên đất, nắm lấy tóc cậu, kêu lên thảm thiết.

“Bỏ tay khỏi tóc anh, bỏ ra mau!!” Lâm Thu Thạch nổi cáu: “Mau thả tay ra!!”

Trình Thiên Lý: “Nhưng mà em sợ ợ!!!”

Lâm Thu Thạch: “Mục Tục...” Có biết thứ mà một kiến trúc sư trân trọng nhất là cái gì không? Chính là mái tóc! Là đường chân tóc^[19]! Con thỏ đế này, mày nắm tóc anh như cô vệ sinh môi trường bắt cỏ dại vậy, nhớ làm tổn thương đến chân tóc thì làm sao đây!

Trình Thiên Lý thả tay ra: “Xin lỗi, em hơi kích động.”

Từ Căn lặng thinh nhìn hai người, quay sang nói với Nguyễn Nam Chúc: “Chúc Mạnh, mình đi ăn sáng đi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Được.”

Hai cô nắm tay nhau, tung tăng vui vẻ đi ăn sáng. Để lại hai đứa óc lộn vẫn chưa hết sững sốt trước những dấu tay in trên đất.

Trình Thiên Lý thở dài: “Cửa này đáng sợ quá.” Cũng may đêm qua thằng nhóc không bò dậy nghe ngóng, nếu như dậy, không biết sẽ nhìn thấy cái gì đang ở dưới gầm giường của mình.

Bữa sáng nhàm chán kết thúc, hướng dẫn viên lại xuất hiện.

Như một người máy, nụ cười trên môi cô ta không bao giờ thay đổi, ngay đến biên độ của lá cờ khi phất cũng luôn y hệt nhau.

Cô ta nói: “Hôm nay tôi sẽ dẫn mọi người đi tham quan một ngôi đền. Đây là công trình kiến trúc đẹp nhất làng, tin rằng mọi người sẽ phải thán phục trước vẻ đẹp của nó, thời gian không còn sớm, chúng ta xuất phát thôi.”

Lâm Thu Thạch nhú mày: “Câu này quen tai quá.”

“Dĩ nhiên là quen.” Mông Ngọc tình cờ đứng ngay cạnh Lâm Thu Thạch, dừng dừng đáp: “Ngày đầu tiên cô ta cũng nói y hệt như vậy.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Quả nhiên, sau khi bọn họ xuất phát, hướng dẫn viên bắt đầu giới thiệu các phong tục tập quán, nhưng nội dung giới thiệu giống y hệt ngày đầu tiên, từ trình tự nói hay ngữ điệu, hầu hết không có gì khác biệt.

Tình huống dị thường này khiến tất cả đều khó chịu.

“Đừng nói là sẽ lặp lại hoài nha?” Từ Căn khẽ nói: “Không lẽ chúng ta phải quay lại cái tháp đó lần nữa?”

“Không biết nữa.” Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Qua vài ba ngày nữa mới biết được.”

Từ Căn không đáp. Mỗi lần đi tham quan là chết vài người, cả thầy có hơn mười mạng, không lẽ phải chết dần đến khi chỉ còn một người duy nhất sống sót?

Rõ ràng không chỉ Từ Căn có suy nghĩ đó, khuôn mặt những người khác cũng đầy vẻ suy tư.

Lần thứ hai đến đền thần, nhóm Lâm Thu Thạch không vội vào trong ngay.

Đó là đề nghị của Nguyễn Nam Chúc, hẳn nói trước đây đã quan sát bên trong ngôi đền, lần này nên xem xét bên ngoài, nên dẫn ba người họ tìm kiếm manh mối ở khoảng đất xung quanh ngôi đền.

Bốn phía ngôi đền đều là rừng cây rậm rạp, ánh mặt trời khó khăn len qua tầng tầng lớp lớp cây rừng, chỉ một vài chấm sáng li ti có thể chạm đến mặt đất.

Men theo con đường lát đá là những cây leo nhỏ và cây bụi thấp họ dương xỉ, khi đi qua gây nên những tiếng loạt soạt. Đền thần rất cao, đứng ở chỗ họ hầu như không thể nhìn thấy đỉnh, tiếng nhạc vẫn liên miên không dứt, như thể người tấu khúc muốn vĩnh viễn chìm đắm trong giai điệu ấy.

“Phong cách kiến trúc của ngôi đền này thật kỳ lạ.” Sau khi đi một vòng quan sát, Lâm Thu Thạch vốn là kiến trúc sư phát hiện ra sự bất ổn: “Ngôi đền này có hình tròn sao?”

“Hình tròn?” Không nói thì thôi, nói ra thẳng nhóc Trình Thiên Lý lại được phen thấp thỏm: “Đúng rồi, cả ngôi đền này hình tròn.”

Đền thờ mà hình tròn thuộc dạng hiếm thấy, thậm chí có thể nói chưa thấy bao giờ.

“Nhìn thấy hình tròn mọi người nghĩ tới cái gì?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Sau giây lát trăn mặc, Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý đưa ra đáp án giống nhau: “Trống.”

Nguyễn Nam Chúc: “Em cảm thấy...”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chúng ta phải lên nóc đền xem thử.”

Trình Thiên Lý nghe xong trợn mắt há miệng: “Phải đi thật sao? Nóc đền... nhưng người lên trước mất tích cũng vì nhìn lên trần mà?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc: “Cơ mà manh mối chắc nằm trên đó.”
Hắn đặt tay lên chiếc túi đeo của mình: “Còn nhớ thứ chúng ta trông thấy trên tháp đá không?”

Làm sao có thể quên được, tới tận bây giờ Lâm Thu Thạch vẫn còn nhớ như in cảm giác chạm vào chiếc trống da người. Nhưng thứ Nguyễn Nam Chúc nói đến chắc không phải trống, mà là cuốn nhật ký tìm được ở hốc tường.

“Thời gian của chúng ta chắc không còn nhiều đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Phải nghĩ cách mới được.”

Thoáng nghe thì Nguyễn Nam Chúc nói thời gian không còn nhiều là chẳng có căn cứ, nhưng Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra vết bàn tay máu ở dưới giường mình. Cậu không rõ đó chỉ là tình cờ hay một lời cảnh cáo, tóm lại những thứ đó chắc chắn không phải đi ếm báo tốt lành.

Ngôi đền này rất cao, lại không có cầu thang để lên nóc.

Nhưng cách giải quyết bao giờ cũng nhiều hơn khó khăn, chỉ cần chịu nghĩ chắc chắn sẽ có cách thôi.

Sau khi đi một vòng quanh đền, Nguyễn Nam Chúc nghĩ ra một ý tưởng. Ba người còn lại nghe hắn nói xong đều ngẩn ra, Lâm Thu Thạch không khỏi sửng sốt: “Em nói dùng cái bình đài gỗ hôm nọ...?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừ.”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng cái đài gỗ đó dùng để thiên táng mà?”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Lâm Thu Thạch lo lắng nói: “Vả lại trên bình đài ấy có mấy thứ kia, nếu cứ mạo muội leo lên...”

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu một cái: “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.”

Cũng phải, Lâm Thu Thạch thàn thở dài, cố gạt đi sự do dự trong lòng: “Thế lực em đang yếu, để anh lên cho.”

Chương 34

Người thừa

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy liền khẽ mấp máy khóe môi nhỏ nhắn như muốn nói gì, nhưng Lâm Thu Thạch giơ tay lên ngay tắp lự, ngăn lời hẳn định nói: “Em vốn dĩ sức khỏe không tốt, nếu miễn cưỡng lên đó xảy ra tai nạn, sau này chúng ta phải làm sao? Huống hồ ở những cửa kế tiếp, không thể lúc nào em cũng theo giúp anh được.”

Nguyễn Nam Chúc nghe thế im lặng giây lát rồi chỉ Trình Thiên Lý: “Cùng đi cùng anh ấy nhé.”

Trình Thiên Lý ngoan ngoãn dạ một tiếng, không hề phản bác.

Từ Căn định nói gì lại thôi, có lẽ cô muốn khuyên Lâm Thu Thạch đừng đi nhưng không biết lấy lý do gì.

Sau khi quyết định xong, rất nhanh họ tìm thấy một bình đài ở khoảng rừng gần ngôi đền cao khoảng mười mét, gần như cao ngang với nóc đền thờ.

“Chính là cái này?” Lâm Thu Thạch lay thử cầu thang gỗ, xem thử độ vững chãi của nó.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc: “Nếu có gì không ổn phải xuống dưới ngay, an toàn hàng đầu.”

Lâm Thu Thạch gật đầu rồi bước lên thang gỗ.

Thang gỗ có vẻ như được làm từ cách đây khá lâu, cũng may chất lượng không tệ, leo lên không có cảm giác trơn trượt. Lâm Thu Thạch cẩn thận bước từng bước, nói: “Trình Thiên Lý, nhóc không sợ độ cao chứ?”

Trình Thiên Lý: “Trừ ma ra em chẳng sợ gì.”

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ vậy thì tốt, Trình Thiên Lý nhanh nhẹn leo lên. Một thằng nhóc cao mét sáu, năng lực vận động đang ở thời kỳ đỉnh

cao, lần trước leo bình đài nếu không nhờ nó đỡ Lâm Thu Thạch một cái, e rằng giờ này xác Lâm Thu Thạch đã nguội tanh.

Càng lên cao, gió càng lớn, Lâm Thu Thạch không thể không đi chậm lại, vừa quan sát tình hình vừa tiếp tục trèo lên.

Bình đài cao khoảng mười mét, trên cùng là một mặt sàn gỗ nối với nóc ngôi đền. Trèo lên vị trí cao nhất có thể quan sát xung quanh mà không gặp trở ngại, dù là đền thần hùng vĩ hay rừng cây xung quanh. Từ trên nhìn xuống, cảnh vật như khoác lên mình một sắc thái mới mẻ.

Còn vài bước nữa là có thể đặt chân lên bình đài, Lâm Thu Thạch nói: “Sắp tới nơi rồi, cẩn thận một chút.”

Trình Thiên Lý gật đầu nói, được.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Thu Thạch đặt chân lên bình đài, cứ nghĩ trên này đầy những mảnh xác máu me tanh tưởi, hóa ra không phải, nó chỉ là một mặt sàn gỗ trống trơn, chẳng có gì ở trên.

Không, nói cho chính xác không phải không có gì, mà là đã bị ăn hết. Tất cả xương xẩu, thậm chí lông tóc, không còn gì sót lại, thứ duy nhất còn lưu vết tích trên mặt sàn là vết máu nhạt màu, kể cho những kẻ mới tới rằng nơi đây đã từng xảy ra chuyện gì thực sự.

Phía sau bình đài đáng lẽ có thể trông thấy nóc đền thần, nhưng sương dày trong rừng đột nhiên phủ xuống, khiến tầm nhìn quang đăng biến mất, mọi thứ trở nên mờ ảo không rõ.

Lâm Thu Thạch tiến lên một bước, nhường đường cho Trình Thiên Lý đi theo.

Trình Thiên Lý leo lên mặt sàn, nhìn màn sương mù ngấn ra giây lát: “Giữa trưa sao lại có sương...” Nó quay sang liếc Lâm Thu Thạch: “Chúng ta vẫn sang nóc đền chứ?”

Lâm Thu Thạch hơi do dự, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Từ Căn và Nguyễn Nam Chúc đều đang nhìn lên, thấy hai người đàn ông đã đặt chân lên bình đài bèn giơ tay vẫy vẫy.

Bởi vì khoảng cách khá xa, Lâm Thu Thạch không nhìn rõ biểu cảm trên mặt họ, đoán chừng họ đang lo lắng vô cùng.

“Đi thôi.” Lâm Thu Thạch nói: “Như lời Chúc Mạnh bảo đấy, không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con.”

“Ừm.” Trình Thiên Lý gật gật đầu.

Cả hai chầm chậm rãi bước về phía nóc ngôi đền, tiếng nhạc chưa từng dứt mỗi lúc một vang rền, như thể người diễn tấu đứng cách họ không còn xa.

Lâm Thu Thạch bước một bước, từ bình đài sang nóc ngôi đền.

Khi bước qua, chân cậu hơi khựng một chút, cảm thấy vật liệu dưới chân hơi sai sai. Phản ứng của Trình Thiên Lý không khác cậu bao nhiêu, thằng bé còn lấy chân di qua di lại: “... Khốn vãi, không lẽ nó đúng là cái mà em đang tưởng tượng anh ời.”

“Ai biết.” Lâm Thu Thạch nói: “Tóm lại không phải một cái nóc nhà bình thường.”

Vật liệu phần mái nói mềm thì không mềm, nói cứng thì không cứng, nếu thật sự phải so sánh, thì nó giống như bêmặt tấm bạt lò xo dùng để bật nhảy. Nhưng theo quan sát từ khi ở bên dưới, nếu đền thần vốn là một chiếc trống, thứ trên mặt trống, chẳng phải chính là da người sao?

Suy đoán đã được chứng thực, vẻ mặt Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý đều trở nên nghiêm trọng.

Lâm Thu Thạch tiến lên vài bước, nhận thấy mỗi bước cậu đi, đều phát ra những tiếng như ai khẽ đánh vào mặt trống. Âm thanh này vài ngày trước cậu đã nghe thấy, chính vào lúc trời giáng mưa dao.

Vậy là khi đó không phải có người gõ trống, mà là có người đang chạy trên nóc đền?

Trong màn sương mờ mịt, âm nhạc dẫn lối cho họ. Ngôi đền không rộng đến vậy, nhưng Lâm Thu Thạch đi mãi đi mãi, đến khi cả hai bắt đầu nghi ngờ có phải mình đang đi lòng vòng quanh một chỗ không, trước mặt họ cuối cùng xuất hiện sự khác biệt.

Đó là một cái bóng, bóng một thiếu nữ.

Mái tóc dài màu đen tuy đã che đi hơn nửa thân hình, nhưng từ quần áo Lâm Thu Thạch vẫn nhận ra, cô bé này ăn mặc giống hệt bé gái xuất hiện trong cảnh mộng ảo mà cậu gặp lúc ở tháp đá.

“Em đang ở đâu?” Cô bé đột nhiên lên tiếng: “Em đang ở đâu?”

Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý đều nín thở. Họ biết đứa bé trước mắt chắc chắn không phải con người.

“Em đang ở đâu?” Tiếng nhạc họ luôn nghe phát ra từ trên mình bé gái này. Khi nhận thấy sự có mặt của hai kẻ lạ, cô bé dừng tấu nhạc, nói: “Có người đến.”

Nó chần chịt quay lại, để lộ gương mặt chính diện.

Khuôn mặt bé gái đã bị lột da, hai má phúng phính là hai búi thịt đỏ hồng, nhãn cầu đã bị móc mất, chỉ còn hốc mắt đen thui, cô bé nói: “Chị đau lắm.”

Lâm Thu Thạch nín thở, vội kéo Trình Thiên Lý bỏ chạy. Trình Thiên Lý sợ quá dờ ra, không nói không rằng chạy theo Lâm Thu Thạch, mặt cắt không còn hột máu.

Những bước chạy của cả hai gây ra tiếng trống gõ giòn tan.

“Chị đau lắm.” Giọng nói của bé gái vang lên sau lưng họ, nó nhắc lại lần nữa: “Em đang ở đâu?”

Tiếng trống mỗi lúc một vang, Lâm Thu Thạch cảm thấy thân thể mình nặng dần, cậu thở dốc, không cách nào chạy nhanh hơn được. Cảm giác thiếu dưỡng khí bắt đầu tấn công cơ thể... Lần đầu tiên Lâm Thu Thạch cảm nhận mình yếu đuối tới vậy.

Thể lực kiệt quệ dần, bước chân Lâm Thu Thạch chậm lại, cậu liếc nhìn phía sau, nhưng không thấy bé gái đuổi theo mình.

“Hộc... hộc...” Lâm Thu Thạch thở những hơi nặng nhọc, vào khoảnh khắc không thể cất nổi chân lên nữa, Lâm Thu Thạch chợt nghe thấy một âm thanh.

Âm thanh này vang lên từ sau lưng cậu, đó là giọng của bé gái: “Tại sao anh không đánh trống nữa?”

Cả người cứng đờ, Lâm Thu Thạch gắng quay đầu nhìn, thấy khuôn mặt máu thịt nhầy nhụa ấy ở ngay phía sau đang ghé vào người cậu, hai hốc mắt đen sì dường như chăm chú quan sát ánh mắt cậu.

“Khụ khụ khụ!” Do quá đổi kinh hãi Lâm Thu Thạch bật ra một tràng ho sặc sụa. Cậu loạng choạng ngã ra đất, hai bàn tay chạm vào tấm da

người.

Cảm giác thật mền mại, thậm chí còn mang theo nhiệt độ của cơ thể người, Lâm Thu Thạch cúi đầu gắng ghì lại cơn ho, bé gái trườn ra phía trước, mặt đối mặt với Lâm Thu Thạch.

“Em đang ở đâu?” Bé gái lại hỏi, nó nghiêng đầu, hình như chỉ biết nói hai câu đó: “Chị đau lắm.”

Lâm Thu Thạch ngẩng lên, rốt cuộc cậu đã nhìn thấy rõ ràng toàn bộ dung nhan con bé.

Nó không có chân, chỉ có thể lết trên mặt đất bằng hai tay, tất cả da trên người đã bị lột sạch, lộ ra bắp thịt đỏ hồng lẫn những khớp xương trắng. Tròng mắt cũng bị móc mất, hai lỗ sâu đen ngòm, nó đang lạnh lùng quan sát Lâm Thu Thạch, đợi chờ câu trả lời.

Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra những chữ viết trong quyển nhật ký, cậu nuốt khan một cái, nói ra câu trả lời: “Cô ấy đang tìm em.”

Bé gái im lặng.

“Cô ấy vẫn luôn đi tìm em.” Lâm Thu Thạch nói: “Đến khi rời khỏi thế gian này... vẫn luôn tìm.”

Bé gái chậm rãi đứng thẳng dậy, sau đó đưa tay, đánh mạnh vào mặt trống.

“Tùng!” Tiếng trống giòn tan, vậy mà khiến người ta lạnh gáy, màn sương dày đặc tan dần, cảnh vật trở nên rõ ràng.

“Em... muốn gặp cô ấy à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Đưa em ấy đến chỗ tôi.” Bé gái nói câu cuối cùng, sau đó biến mất trước mắt Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch từ cõi chết trở về, cả người hoàn toàn kiệt sức, gắng gượng ngẩng dậy, cậu trông thấy Trình Thiên Lý gần đó cũng đang trong tình trạng kiệt quệ.

Trình Thiên Lý thấy Lâm Thu Thạch, cố rặn ra một câu: “Lâm Thu Thạch, mình mau đi xuống đi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, cùng Trình Thiên Lý theo cầu thang đi xuống.

Trình Thiên Lý mặt mày trắng bệch, dọc đường không nói một lời, khắp người nó dính đầy máu, không biết có phải dây ra từ người bé gái đó hay không.

Trèo xuống thang trong tình trạng tay chân bủn rủn, cả hai thất thốn như người đáng lẽ phải chết mà không hiểu sao thoát chết.

Nguyễn Nam Chúc vội lại gần hỏi han.

Lâm Thu Thạch ngẩng bệt xuống đất lắc đầu, thuật lại sơ sơ những gì vừa xảy ra.

“Trình Thiên Lý, em giấu thứ gì trong người vậy?” Nguyễn Nam Chúc chú ý đến một chi tiết khác.

Lâm Thu Thạch nhìn sang Trình Thiên Lý, mới phát hiện chiếc áo phong nó đang mặc cộm lên, rõ ràng bên trong có cái gì đó.

Trình Thiên Lý hít một hơi, rút vật ở trong áo ra. Đó là một cây sáo xương. Tuy hình dạng hơi khác, nhưng vẫn có thể nhìn ra cây sáo làm từ xương người.

Lâm Thu Thạch: “... Ranh con to gan thật.” Thứ này mà cũng dám mang về??

Trình Thiên Lý thường ngày vốn nhất cáy mới vừa rồi bạo gan đột xuất, giờ đây sợ đến phát khóc, nước mũi nước mắt tèm lem, rúc vào người Lâm Thu Thạch, nói, em cũng khổ lắm đó, thấy con đấy lao vào anh, em có dám chạy ra cứu đâu, em cắn răng, rón rén, cố quan sát xem có thủ được cái gì mang về, mất công đến không lẽ về tay không...

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc gõ đầu nó mấy cái: “Đừng khóc nữa, lớn thế này rồi không biết xấu hổ.”

Trình Thiên Lý ngượng ngùng đáp: “Hai năm nữa em mới thành niên mà.”

Nguyễn Nam Chúc: “Em đi nói với cái đũa ở trên kia đi, xem nó có nể tình chưa thành niên mà cho em chết đỡ đau hơn một tí không.”

Trình Thiên Lý: “Không đâu, không đâu...”

Nhìn thấy cây sáo, Lâm Thu Thạch hiểu ra tại sao chân cô bé lại què, cậu nói: “Nhưng nếu cô bé để Trình Thiên Lý mang sáo về, chắc hẳn đây

không phải việc gì quan trọng.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tóm tại bây giờ nó muốn chúng ta đưa em gái nó tới?”

Lâm Thu Thạch: “Chắc là vậy đó.” Cậu ngẫm nghĩ một lát, gương mặt hiện lên vẻ hoài nghi: “Nhưng chúng ta làm cách nào tìm được đúng hải cốt của cô em gái?” Nếu cậu đoán không lầm, cô em gái đã được an táng ở rừng tháp, số thì thể trong rừng tháp nhiều vô kể, đâu thể tìm từng cái một.

Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm: “Thế nào cũng có cách.”

Trình Thiên Lý dần thoát khỏi cơn khủng hoảng, lau sạch nước mắt nước mũi, nó bắt đầu huơ chân múa tay kể lại chuyện xảy ra trên nóc đền gay cấn như phim kinh dị.

“Anh không biết lúc em thấy con đó ghé vào phía sau anh, em sợ đến thế nào đâu.” Trình Thiên Lý nói: “Em định hét lên đánh động cho anh biết, nhưng con đó cứ nhìn em chằm chằm, em cứ tưởng hai anh em mình nghìn thu vĩnh biệt trên đó luôn rồi.”

“Hầy.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh cũng suýt tưởng như vậy đó.” Cậu cúi đầu kéo chiếc áo phông trên người ra nhìn, trên đó dính đầy máu, trông y như vừa đi ra từ một hiện trường án mạng.

“Về được là may rồi.” Nguyễn Nam Chúc bình thản an ủi họ: “Xem ra chìa khóa sẽ xuất hiện khi hai chị em gặp nhau, bây giờ chúng ta cần phải tìm cho ra cánh cửa...”

Họ vừa nói vừa đi vào trong đền, khi sắp vào bên trong, họ trông thấy Mông Ngọc đang nói chuyện với một cô gái, trông cả hai khá thân thiết, trêu mếu.

Nguyễn Nam Chúc và Từ Căn ăn ý đưa mắt nhìn nhau.

Từ Căn đứng gần thốt ra một câu: “Chỗ này đúng là nơi lý tưởng để hẹn hò nhỉ?” Nói đoạn liếc nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu đầu cua tai nheo, chỉ có Nguyễn Nam Chúc vội sấn đến bên cậu, cười ngọt như mật, Lâm Lâm à, hôm qua ôm Mực Tụ ngủ có phải khó chịu lắm không? Hay đêm nay em qua nằm chung với anh nha...

Lâm Thu Thạch: “Em thích là được.”

Từ Căn tức quá nghiêng răng kèn kẹt.

Nhận ra mình bị nhìn, Mông Ngọc không hoảng, gã mỉm cười lại gần hỏi thăm những kẻ vừa đến.

“Có gì xảy ra không?” Mông Ngọc hỏi.

“Không.” Nguyễn Nam Chúc bình thản đáp.

Mông Ngọc hơi nhướn mày, nửa cười nửa không, đôi mắt đào hoa chuyển sang Lâm Thu Thạch: “Mọi người bị gì mà quẫn áo lại thành ra thế kia.”

Nguyễn Nam Chúc: “Sở đen gặp phải mấy con quái vật hôm trước, cũng may chạy thoát.” Vừa nói hắt vừa ho khẽ mấy tiếng, trông như gió thổi là ngã, khiến người khác thấy mà thương.

Mông Ngọc không hỏi thêm, chỉ nói chú ý an toàn, sau đó cùng cô gái kia đi mất.

Mông Ngọc dễ dàng bỏ qua khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy khó tin. Nguyễn Nam Chúc thì khoát tay, nhú mày nói đừng để ý tên đó, tên đó chắc cũng là tay lão luyện đang nhận khách đấy. Chỉ cần bảo vệ cho khách hàng an toàn ra khỏi cửa là được, có người bỏ công bỏ sức mở cửa hộ lại chẳng mừng quá.

“Nhưng mà,” Nguyễn Nam Chúc nói, “tôi thấy thằng cha Mông Ngọc này khá quen...”

Lâm Thu Thạch: “Quen?”

Nguyễn Nam Chúc: “Hình như đã gặp ở đâu rồi.” Hắn trầm ngâm giây lát, có lẽ chưa nghĩ ra đáp án nên bỏ qua luôn: “Kệ đi, dù sao gã ấy không đe dọa tới mình, ra ngoài rồi tính tiếp. Hiện giờ việc quan trọng là sớm tìm thấy chìa khóa.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Quay trở lại trong đền, họ nhận thấy không khí ở đây có gì đó khác thường. Hồi kỹ mới biết khi họ ra ngoài, quái vật hôm nọ lại xuất hiện, vẫn thật và xương trăn, tay cùn dao dài, nhưng lần này trời không đổ mưa dao, nên mọi người chạy ra ngoài tránh né, đến khi quái vật biến mất mới trở lại.

Trong nhóm có người nói đám quái vật hình như nghe tiếng trống hiệu lệnh mà xuất hiện, Lâm Thu Thạch lập tức nghĩ đến việc mình và Trình Thiên Lý chạy ở trên nóc đền một lúc lâu, chắc hai việc này có liên quan đến nhau.

Tuy nghĩ như vậy nhưng cậu không nói ra, chỉ tỏ vẻ đang suy nghĩ giống như mọi người.

Cũng may trừ việc này ra, trong nhóm chưa có ai phải chết.

Sẩm tối, hướng dẫn viên đúng giờ có mặt ở điểm hẹn, mỉm cười lặp lại các câu nói của ngày đầu tiên, sau đó dẫn họ trở về dãy nhà trúc.

Sau khi hẹn thời gian tập hợp ngày hôm sau, hướng dẫn viên nói lời tạm biệt các du khách, trước khi đi đột nhiên cô ta nói một câu mới: “Sáng sớm ngày mai, không gặp không về, mười hai người không ai được vắng mặt nhé.”

Lời này vừa nói ra, nụ cười thư thái trên gương mặt mọi người lập tức biến mất, thậm chí có người tỏ ra hoảng hốt.

Hướng dẫn viên như thể chẳng trông thấy gì, vẫy tay chào rồi biến mất khỏi tầm mắt họ.

“Mười hai? Tại sao lại là mười hai? Chúng ta tổng cộng có mười ba người mà?” Cả nhóm ồn ào thảo luận: “Không lẽ đêm nay sẽ có người chết...”

“Đúng, chắc chắn là thế rồi.” Có người hòa theo: “Cho nên sáng mai chỉ có mười hai người tập trung, một người không sống nổi qua đêm nay.”

Càng nói họ càng thêm khủng hoảng, rõ ràng chẳng ai muốn trở thành kẻ phải hy sinh.

Chỉ có Mông Ngọc và Nguyễn Nam Chúc đầu bình thường, im lặng nghe những người khác thảo luận, không đưa ra ý kiến gì.

“Hôm nay mệt lắm rồi, nghỉ sớm đi.” Nguyễn Nam Chúc vươn người ngáp dài, bộ dạng hẳn rõ ràng không bị ảnh hưởng bởi lời nói của NPC. Hắn dụi mắt, bờ phờ tựa vào vai Lâm Thu Thạch.

“Về phòng đi.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Mông Ngọc ngẩng đầu đó nghe Nguyễn Nam Chúc nói bèn cười hỏi: “Cô vô tư thế, nghe vậy mà vẫn ngủ được sao?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không lẽ không ngủ thì không phải chết?”
Hắn uể oải khoát tay vờn vai: “Đến giờ chết vẫn phải chết thôi.”

Mông Ngọc: “Nói có lý lắm.”

Bọn Lâm Thu Thạch quay về phòng, tắm rửa qua loa rồi lên giường nằm.

Như đã nói ban ngày, đêm đó Nguyễn Nam Chúc ngủ trên giường Lâm Thu Thạch, còn Trình Thiên Lý bị đuổi sang nằm giường bên một mình.

Từ Căn đã chai lì trước cảnh thân mật của đôi nam nữ này, hôm nay tinh thần lại không được tốt, cả ngày cô hầu như không nói gì, lên giường nằm một lát liền thiếp đi.

“Anh thấy lời của hướng dẫn viên thế nào?” Lâm Thu Thạch tưởng Nguyễn Nam Chúc đã ngủ, ai ngờ hắn nép bên tai Lâm Thu Thạch thì thầm.

“Có lẽ họ nói đúng?” Lâm Thu Thạch nói: “Đêm nay sẽ xảy ra chuyện...”

“Tôi thì không nghĩ vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng chưa chắc, đợi tới nửa đêm mới biết được.”

Lâm Thu Thạch vuốt tóc của hắn: “Trong người thấy thế nào rồi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đỡ nhiều rồi.” Hắn đáp: “Ngủ đi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Ban đêm có Nguyễn Nam Chúc ở bên, Lâm Thu Thạch luôn khá yên giấc. Đêm nay cũng vậy, cậu ngủ một mạch tới sáng hôm sau, không hề bị đánh thức lần nào.

Trình Thiên Lý ngược lại trông tiêu tụy như thức trắng đêm, nói: “Anh Lâm Lâm vô tư thật đấy.”

Lâm Thu Thạch: “Sao lại nói vậy?”

Trình Thiên Lý trợn mắt: “Anh quên hôm qua mình phát hiện vết tay máu ở dưới giường à?”

Lâm Thu Thạch: “...” Ờ, đúng là cậu quên mất, nhưng vẫn giả vờ làm sao mình có thể quên được, cậu nói bằng giọng nghiêm trang: “Anh không quên, việc quan trọng như thế làm sao mà quên được.”

Trình Thiên Lý: “Anh không sợ à?”

Lâm Thu Thạch: “Sợ thì giải quyết được vấn đề gì?” Cậu vỗ vỗ vai Trình Thiên Lý: “Mạnh mẽ lên!”

Trình Thiên Lý gật đầu như máy, đôi mắt lóe lên vẻ kính phục.

Lâm Thu Thạch lưỡng lự đến bên Nguyễn Nam Chúc, khẽ nói: “Nam Chúc, còn nhớ vết tay máu hôm qua không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy mà anh ngủ say như chết?”

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ chẳng hiểu thằng này đang nói gì: “Quỷ tôi còn không sợ, sợ gì dăm ba cái dấu tay.”

Lâm Thu Thạch: “...” Không hổ danh là lão đại.

Câu nói hôm qua của hướng dẫn viên khiến lòng người dậy sóng, nhưng sáng sớm khi tập hợp lại, họ nhận ra chẳng có ai phải hy sinh cả.

Hôm qua mười ba người, hôm nay vẫn mười ba, không thừa, không thiếu.

“May quá may quá, hướng dẫn viên kia dọa chúng ta đó thôi.” Có người cảm thán như vậy.

“Đúng thế, may chẳng thiếu ai.” Một người khác hòa theo.

Nhưng Lâm Thu Thạch để ý thấy sắc mặt của Nguyễn Nam Chúc trăn trăn xuống, hẳn không ăn gì, ánh mắt luôn quét qua quét lại những người còn lại.

“Sao thế?” Lâm Thu Thạch bán tín bán nghi.

“Thà có người chết còn hơn.” Tâm trạng Nguyễn Nam Chúc không tốt cho lắm: “Không ngờ lại gặp tình trạng này.”

“Nghĩa là sao?” Lâm Thu Thạch vẫn chưa hiểu.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Các NPC quan trọng ít khi nói dối.”

Lâm Thu Thạch: “Cho nên...” Nghe đến đây cậu nhanh chóng hiểu ngầm ý của Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩa là trong số mười ba người chúng ta có một người không phải người?”

“Nếu đêm qua có người chết thì dễ hơn.” Nguyễn Nam Chúc: “Nhưng tiếc không phải như vậy.”

Hắn cầm chén nước lên, uống một hớp: “Giờ phiên phúc rồi.”

Chắc chắn sẽ là phiên phúc, hôm nay đã là ngày thứ tư, Lâm Thu Thạch thậm chí còn chưa nhớ hết tên mọi người, nếu muốn tìm ra một kẻ không phải người trong số những người này, lại càng thêm khó khăn.

Đại đa số mọi người thấy đêm qua không xảy ra chuyện đầu tỏ ra vui mừng.

Ngoại trừ Nguyễn Nam Chúc, và Mông Ngọc.

Sắc mặt Mông Ngọc và Nguyễn Nam Chúc thoát trông khá giống nhau, lông mày khê cau, ánh mắt vừa lạnh lùng, vừa trăn mặc.

Rất nhanh, cả hai để ý thấy người kia. Mông Ngọc đứng dậy đến chỗ Nguyễn Nam Chúc, nở nụ cười như thường lệ: “Ra ngoài nói chuyện nhé?”

“Được chứ.” Nguyễn Nam Chúc mau lẹ đồng ý, hắn quay sang nói với Lâm Thu Thạch: “Đợi em một lát.”

Sau đó cùng Mông Ngọc ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trình Thiên Lý và Từ Căn vừa đi lấy đồ ăn sáng về nhác thấy Mông Ngọc và Nguyễn Nam Chúc đi với nhau, hai người đều ngạc nhiên. Trình Thiên Lý không nói chuyện nên không biết về phỏng đoán của Nguyễn Nam Chúc, cũng như mọi người, nó vẫn đang vui mừng vì đêm qua không có người chết.

Lâm Thu Thạch định giải thích nhưng hơi lưỡng lự, cuối cùng chỉ nói: “Mông Ngọc có chút chuyện muốn nói với Chúc Mạnh.”

“Ồ.” Trình Thiên Lý gật gật đầu.

Từ Căn ở bên khê nói: “Anh Lâm Lâm, hai người đó đi riêng mà anh không ghen à?”

Lâm Thu Thạch: “Ghen? Ghen cái gì?”

Từ Căn: “... Anh và Chúc Mạnh chẳng phải là...”

Lâm Thu Thạch giải thích: “Bọn tôi chỉ là bạn.”

Từ Căn: “Bạn??”

Lâm Thu Thạch: “Chỉ là bạn nam bạn nữ đơn thuần...”

Từ Căn đâm ra trăn mặc: “Anh Lâm Lâm đúng là người tốt.” Chỉ hơi ngu một chút thôi.

Lát sau Nguyễn Nam Chúc và Mông Ngọc từ bên ngoài trở về, vẻ căng thẳng đã biến mất phần nào, tuy không cười, nhưng trông tươi tỉnh hơn ban nãy nhiều.

“Hai người nói chuyện gì thế?” Trình Thiên Lý tò mò hỏi.

Nguyễn Nam Chúc: “Trẻ con hỏi nhiều để làm cái gì.” Hấn quay sang Lâm Thu Thạch: “Có muốn biết bọn em nói gì không?”

Trình Thiên Lý: “...” Quá đáng vãi.

Lâm Thu Thạch ngoan ngoãn gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nheo mắt cười: “Hôn em một cái đi rồi em nói cho.”

Lâm Thu Thạch: “Hả??”

Từ Căn đứng bên cạnh bốc lửa giận ngút trời.

Chương 35

Bên trong tháp xương

Nguyễn Nam Chúc thấy biểu cảm lúng túng của Lâm Thu Thạch, bèn nói: “Sao, chê à?”

Lâm Thu Thạch lộ vẻ khó xử: “Chúc Mạnh, đừng quậy nữa...”

Nguyễn Nam Chúc sán vào: “Quậy đâu, người ta thật lòng mà.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc, sau khi xác nhận hẳn không có ý đùa cợt, đành cúi đầu, khẽ vén mái tóc rồi chạm nhẹ lên trán hẳn một cái. Hành động này chỉ như xoa dịu cô em gái nghịch ngợm mà thôi.

“Được chưa?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc im lặng, lát sau hẳn khẽ thở dài, nhưng không nói gì quay đi.

Lâm Thu Thạch nhận ra Nguyễn Nam Chúc đang cố tình trêu chọc mình. Người này ở thế giới thực rất bình thường mà sao vào cửa lại thay đổi đến vậy. Lâm Thu Thạch thôi không chờ đợi Nguyễn Nam Chúc nói mình nghe chuyện kia nữa, cậu khẽ nhét một cái màn thầu vô miệng, về mặt bị thương khó tả.

Nội dung cuộc nói chuyện giữa Nguyễn Nam Chúc và Mông Ngọc đã trở thành một bí ẩn, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không có ý định khám phá. Chứng kiến kết cục “thảm thương” của Lâm Thu Thạch, Trình Thiên Lý chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mặt dày đi hỏi, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc liếc xéo nó, nói: “Sao, cưng cũng muốn hôn chị hả? Chị không có hứng với trẻ con đâu.”

Trình Thiên Lý: “Nếu chị đồng ý thì...”

Nguyễn Nam Chúc: “Tí tuổi đầu chưa có lông có cánh mà đua đòi.”

Trình Thiên Lý lập tức im bặt.

Trong khi họ nói chuyện, hướng dẫn viên đã đến. Cô ta đứng trên khoảng sân thoáng đãng phía xa, phất ngọn cờ nhỏ trong tay hô hào tập hợp.

Người trong nhóm lục tục kéo đến chỗ hướng dẫn viên, cô ta đếm một lượt tất cả mọi người: “Đã đủ quân số, mười hai người, chúng ta có thể xuất phát được rồi!”

Nghe thấy “mười hai người”, mọi người bắt đầu râm ran bàn tán, những người hiểu nhầm ý nghĩa câu nói hôm qua dần hiểu ra hàm nghĩa thật sự của nó.

“Sao lại là mười hai người??” Ai đó run rẩy lên tiếng: “Không lẽ trong chúng ta có kẻ không phải người?”

“Chắc là vậy, thông thường NPC không nói dối, vậy con quỷ trà trộn trong chúng ta là ai...” Những tiếng bàn tán xôn xao mỗi lúc một lớn, sự hoài nghi như một căn bệnh truyền nhiễm lan rộng ra tất cả những người ở đây. Bỗng không khí căng thẳng chỉ vì một câu nói ngắn ngủi của hướng dẫn viên mà càng trở nên tồi tệ hơn, thậm chí có người tức ngực thở không nổi.

Mười ba người chơi, thường chia thành các nhóm nhỏ hai, ba người, hiện giờ các nhóm hai người bắt đầu tìm kiếm liên minh mới, họ không muốn phải một mình đối diện với con quỷ.

Bọn Lâm Thu Thạch tổng cộng có bốn người, cho nên không bị ảnh hưởng lớn.

“Trong số chúng ta có quỷ thật sao?” Từ Căn run lên căng cứng, sắc mặt trắng như tờ giấy. Cô nuốt khan một miếng, cẩn trọng lia mắt về Nguyễn Nam Chúc, và dừng lại...

“Sao thế?” Nguyễn Nam Chúc dĩ nhiên biết cái nhìn của Từ Căn, hần đến gần cô gái, nửa cười nửa không: “Chị nghĩ em giống quỷ à?”

Từ Căn: “Không, làm gì có!”

Nguyễn Nam Chúc quay sang Lâm Thu Thạch: “Lâm Lâm, cô ấy bảo em giống quỷ kìa.”

Lâm Thu Thạch: “...” Anh giai lại đến giờ diễn rồi phải không.

Từ Căn vội vàng giải thích: “Chúc Mạnh đừng hiểu lầm, chị không nói em, nhưng trong tất cả mọi người em là đẹp nhất...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ô, hóa ra là thế đấy.”

Từ Căn gật đầu như máy.

Nguyễn Nam Chúc: “Lâm Lâm, anh nghĩ ở đây ai đẹp nhất?”

Trong lòng Lâm Thu Thạch thật sự khổ sở khôn xiết, là một người đàn ông có xu hướng tính dục bình thường, cậu thật sự không muốn thừa nhận tên đực rựa giả gái kia là đáng yêu nhất trong tất cả các cô gái. Nhưng sự thật đúng là như vậy, đôi mắt to tròn tội nghiệp của hân quả khiến người ta không thể chịu nổi, Lâm Thu Thạch đành mặt dày gật đầu một cái.

“Cảm ơn chị nha, chị Từ Căn.” Nguyễn Nam Chúc cười mãn nguyện.

Từ Căn có vẻ như bị tổn thương, rõ ràng trong mắt cô, khả năng Nguyễn Nam Chúc là quý khách cao, làm gì có người nào vào trong cửa còn có tâm trạng yêu đương, còn bắt cá hai tay...

Dĩ nhiên, những lời này cô không thể nói, chỉ có thể thầm nghĩ trong đầu.

Địa điểm tham quan ngày hôm nay là rừng tháp.

Sau cuộc đi bộ rất lâu, họ đã đến đích. Do đã có kinh nghiệm từ hôm trước, mọi người khi tới đích trông đã thoải mái hơn nhiều, họ không còn chỉ biết trốn trong tháp mà bắt đầu đi quanh tìm kiếm manh mối.

Tuy biết rằng trong nhóm có một người không phải là người, nhưng trông Nguyễn Nam Chúc vẫn rất nhân nhả, hân đến chỗ tòa tháp cao nhất, dạo một vòng, sau đó đột nhiên rút ra một vật dài nhọn, bắt đầu mài mó bức tường bao quanh tháp.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy vậy sợ thót tim, nói: “Em làm gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em muốn xem bên trong tường có gì không.”

Lâm Thu Thạch: “Có gì?”

Nguyễn Nam Chúc quay sang: “Lúc trước anh nói nghe thấy có người cào tường mà?”

Lâm Thu Thạch: “Ngộ nhỡ chỉ là ảo giác của anh...”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nói: “Chẳng sao, em tin vào tai của anh còn hơn anh.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc đang cầm cúi gõ tường, Từ Căn đứng bên cạnh lên kéo áo Lâm Thu Thạch: “Em muốn đi vệ sinh, anh đưa em đi nha?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi?”

Từ Căn gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch: “Tôi... không thích hợp lắm nhỉ, hay để tôi bảo Chúc Mạnh đi cùng cô...”

Lâm Thu Thạch mới nói được nửa câu đã thấy Từ Căn lắc đầu nguầy nguậy, cô thận trọng liếc nhìn Chúc Mạnh, cố ý hạ thấp giọng nói: “Anh Lâm Lâm à, em có chuyện này muốn nói với anh.”

Lâm Thu Thạch nhìn vẻ mặt cô gái dâm do dự: “Có chuyện gì mà không thể nói ở đây?”

Từ Căn càng hạ thấp giọng đến gần như không nghe thấy gì: “Anh không cảm thấy... Chúc Mạnh rất... không giống người sao?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Từ Căn: “Từ ngoại hình đến tính cách, trên đời làm gì có cô gái nào như vậy, quá sức bạo gan...”

Lâm Thu Thạch không thể phủ nhận rằng cô nói rất có lý. Làm gì có cô gái nào như Chúc Mạnh, bởi vì Chúc Mạnh vốn dĩ là đàn ông.

Từ Căn: “Anh không thấy thế à?”

Lâm Thu Thạch cảm thấy khó xử, kỳ thực ở một phương diện nào đó cậu thông cảm cho Từ Căn, bởi vì Nguyễn Nam Chúc đúng là quá đáng nghi. Nhưng họ đã quen biết lâu như vậy, Nguyễn Nam Chúc và Trình Thiên Lý lại là hai người duy nhất cậu biết thân phận thật ở thế giới thực.

“Tôi... không nghĩ vậy.” Lâm Thu Thạch không còn cách nào khác: “Tuy cô ấy rất đáng nghi, nhưng đang nỗ lực giúp chúng ta thoát khỏi đây. Nếu cô ấy là quỷ thì giúp chúng ta với mục đích gì?”

Từ Căn nghe thế có chút khó xử, khóe miệng hơi mấp máy nhưng cuối cùng không nói gì, có vẻ không cam lòng. Rõ ràng cô vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ của mình. Lâm Thu Thạch hết cách rồi, chỉ đành an ủi cô mấy câu.

Trong khi họ nói chuyện, phía Nguyễn Nam Chúc có diễn biến mới, hần này được một miếng gạch ra, để lộ phần lõi bên trong tường.

Trình Thiên Lý nãy giờ đứng bên quan sát, thấy Nguyễn Nam Chúc nạy miếng gạch ra bên không khỏi hít vào một hơi lạnh ngắt, nói, khốn kiếp thật.

“Thế nào rồi?” Lâm Thu Thạch nghe có động tĩnh bên đi vài bước về phía Trình Thiên Lý, cũng trông thấy thứ Nguyễn Nam Chúc lấy ra từ bức tường.

Phía sau lớp bùn đất đầy những khúc xương người xếp chồng chịt lên nhau, trong một mét vuông có hài cốt của ít nhất ba bốn người.

“Woa...” Nguyễn Nam Chúc không khỏi kinh ngạc trước những gì nhìn thấy: “Đã nói trong tường chắc chắn có gì đó mà.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại âm thanh như móng tay cào bên trong tường cậu từng nghe thấy, mặt tái đi.

Từ Căn hấp tấp trốn sau lưng cậu, chỉ biết khóc vì sợ.

“Tốt lắm, bây giờ đã biết trong tường có gì.” Nguyễn Nam Chúc đứng đây, phỉu phỉu đất cát dính trên tay: “Hai người ban nãy nói chuyện gì thế?”

“Chẳng có gì.” Lâm Thu Thạch liếc Từ Căn: “Chuyện vợ vẫn ấy mà.”

“Ồ, vợ vẫn à.” Nguyễn Nam Chúc liếc Từ Căn đầy ẩn ý, đứng dậy đến chỗ cô gái, đưa tay chạm vào lưng cô: “Từ Căn, chị đang sợ gì à?”

Từ Căn run bắn lên.

“Không lẽ chị sợ em?” Nguyễn Nam Chúc hơi nhếch khóe môi, nở một nụ cười khó kiếm nổi từ nào để diễn tả, tuy không khó coi, nhưng trẻ con nhìn thấy chắc chắn gặp ác mộng: “Em có gì đáng sợ à?” Từ Căn chỉ biết lắc đầu, không dám nói gì.

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười: “Đừng trêu người ta nữa.”

Nguyễn Nam Chúc giơ hai tay lên, cố ý làm như đầu hàng: “Được được, không trêu nữa.” Hắn quay người lại gần tòa nhà, tiếp tục quan sát đồng xương người.

Từ Căn dần bình tĩnh lại, lén liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc, khẽ lau nước mắt ẩm ứ.

Lâm Thu Thạch: “Nguyễn Nam Chúc đáng sợ quá mà, làm con gái nhà người ta sợ rúm ró như vậy.”

“Cái tháp này ít nhất phải dùng đến hàng ngàn bộ xương đắp lên.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu xương em gái con bé đó mà ở đây thì...”

“Làm cách nào mang ra ngoài nhỉ?” Trình Thiên Lý nhìn chăm chăm bức tường nén chặt những xương cốt: “Cho dù tìm đến lúc chúng ta chết hết cũng không tìm ra được.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc: “Cho nên vẫn còn cách khác.”

Trình Thiên Lý vò đầu: “Cách gì?”

Nguyễn Nam Chúc đảo mắt nhìn ra sau lưng Trình Thiên Lý, quả đúng như dự liệu, hần chìa tay: “Cây sáo xương hôm qua em lén mang về đâu?”

Trình Thiên Lý: “Vãi chưởng! Không lẽ chị định...?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừ.”

Về mặt Trình Thiên Lý đột nhiên trở nên kinh hoàng, nó nói: “Chị định làm vậy thật sao? Đó là xương chân người ta, mà chưa biết sẽ dẫn đến hệ quả gì...”

“Vì chưa chắc chắn nên mới phải thử.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đưa đây.”

Trình Thiên Lý lẳng lặng rút từ trong túi khoác ra cây sáo xương, đặt vào tay Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy cây sáo cẩn thận quan sát một lát, sau đó đưa sáo lên miệng bằng một động tác hết sức tự nhiên. Hần thổi, giai điệu từ miệng hắn phát ra.

Giai điệu Nguyễn Nam Chúc đang thổi là bài *A tỷ cô*, âm nhạc dập dìu trầm bổng, nhưng không hiểu sao lại mang một nét thê lương quái dị.

“Soạt!”, một tiếng động khẽ vang lên gần chỗ Lâm Thu Thạch. Sau giây lát sững sờ, cậu nhận thấy âm thanh đó phát ra từ tòa tháp. Âm thanh như có người đang cào xới bên trong bức tường mỗi lúc một rõ, ban đầu chỉ mình cậu nghe thấy, về sau Trình Thiên Lý và Từ Căn cũng nghe được, cả hai lập tức biến sắc.

“Chúc Manh, dừng thổi nữa, không ổn rồi.” Lâm Thu Thạch ngăn Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc dừng lại, nhìn lên đỉnh tháp, thấy tác phẩm điêu khắc treo trên đó đột nhiên bắt đầu lung lay...

“Mau chạy đi, tháp này sắp sụp xuống rồi!” Nguyễn Nam Chúc nói đoạn quay người bỏ chạy.

Bọn Lâm Thu Thạch vội vàng nổi gót.

Những người khác phát hiện tình hình bên này đầu tản ra, sau khi bọn họ di tản chưa được bao lâu, tòa tháp phát ra một tiếng động long trời lở đất rồi đổ sập, để lộ vô số hài cốt bên trong.

Sau đó đi đầu khiến tất cả những người có mặt nín thở là các bộ hài cốt bắt đầu chậm chậm cử động. Ban đầu chúng khá chậm chạp, nhưng tốc độ nhanh dần, các hài cốt rên rỉ, rồi giẫm đạp lên nhau, cuối cùng xếp thành một tòa tháp cao ngê, nhưng tháp này được đắp lên bởi xương người.

Tất cả những ai mục kích đầu sững sờ, không chỉ kinh ngạc mà còn hoảng sợ tận đáy lòng.

Tiếng trống không biết từ đâu vang lên, có giọng hát một thiếu nữ hòa cùng: “Án ma ni bát mê hồng, án ma ni bát mê hồng...”

Nói đây là hát thì hơi quá, giống như tụng kinh đúng hơn.

“Đừng nói chúng ta phải vào trong cái tháp đó?” Từ Căn ghen ngào chực khóc.

“Chắc là vậy đó.” Nguyễn Nam Chúc buông cây sáo xuống, di nhẹ ngón tay trên thân sáo. Nét mặt phức tạp, dường như đang nghĩ đến câu chuyện phía sau bài hát.

Cô em gái thương chị đi khắp nơi kiếm tìm như điên dại, mãi tới khi nghe thấy kinh văn, cô mới nhận ra người mình tìm kiếm đã trở thành một phần của chiếc trống trên tay. Sau khi biết được chân tướng, cô gái đã đón nhận hiện thực tàn khốc ấy với tâm thái ra sao.

“Đi thôi.” Tâm trạng Lâm Thu Thạch bỗng nhiên bình thản khác thường.

“Không, em không đi đâu.” Từ Căn thì sợ gần chết, cứ gào khóc: “Em không muốn vào đó...”

Vừa nói cô vừa quay người loạng choạng bỏ chạy, được vài bước liền trượt chân ngã sóng soài, cô gượng dậy chạy tiếp, chiếc ba lô rơi ra quên cả nhặt lại.

“Từ Căn...” Lâm Thu Thạch định đuổi theo nhưng bị Nguyễn Nam Chúc cản lại, hắn nói: “Cô ta không chịu thì thôi, đừng ép, dù sao cửa mở rồi ai cũng vào được mà.”

Lâm Thu Thạch thở dài.

Trình Thiên Lý lại gần nhất ba lô của Từ Căn lên, nói: “Nhẹ thế... Hình như chị ấy mang theo hai bình nước mà? Sao cảm giác không phải.” Khi xuất phát họ đã chuẩn bị tinh thần sẽ ăn trưa ở ngoài, Trình Thiên Lý tận mắt trông thấy Từ Căn để hai bình nước vào ba lô. Sau khi đến đây họ luôn đi chung, Trình Thiên Lý nhớ chưa thấy Từ Căn uống nước lần nào.

“Mở ra coi.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói.

“Cứ thế mở ra được hả anh?” Trình Thiên Lý hơi ngại: “Ba lô đựng đồ cá nhân của chị ấy mà.”

Nguyễn Nam Chúc: “Sắp mất mạng rồi còn giữ quyền riêng tư làm cái gì?”

Nói chí phải, Trình Thiên Lý thò tay mở ba lô của Từ Căn ra. Chiếc ba lô màu trắng sữa dường như làm từ da dê, kiểu dáng khá bình thường. Từ khi đến đây Từ Căn luôn đeo bên mình, thi thoảng dùng để đựng đồ ăn và các vật dụng hằng ngày.

Trình Thiên Lý mở ba lô ra thấy bên trong trống rỗng, chẳng có gì hết, cậu sững sờ giây lát: “Chẳng có gì cả...”

Nguyễn Nam Chúc: “Đưa anh xem nào.” Hắn đón lấy chiếc ba lô, kiểm tra kỹ một lượt, tìm thấy trong túi nhỏ ở mặt bên có một tờ giấy đã ố vàng.

“Gì thế này?” Trình Thiên Lý ngẩn ra: “Không lẽ...”

“Đây là loại giấy trong cuốn sổ nhật ký chúng ta tìm được trong tháp mà?” Lâm Thu Thạch nhớ ra ngay tức thì: “Nam Chúc, nhớ khi đó trong sổ có một trang bị xé không?”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Trình Thiên Lý mau chóng bắt kịp diễn biến: “Em nhớ ra rồi, chính là cuốn sổ anh Nguyễn mang về đó!”

Nguyễn Nam Chúc nghe hai người nói chuyện, tiện tay mở tờ giấy ra.

Chỉ thấy trên đó là một bức tranh vẽ hai cô gái nắm tay nhau, cả hai mặc váy dài, khuôn mặt non nớt đang mỉm cười. Bức tranh đáng lẽ không

có gì đặc biệt, nhưng nhìn kỹ mới thấy hai cô gái trong tranh giống Từ Căn y đúc.

Lâm Thu Thạch cảm thấy một luồng khí lạnh từ sau lưng xông lên tận óc: “Cô ấy... đã xé bức tranh đi lúc nào.”

“Không biết.” Trình Thiên Lý nói bằng giọng khô khốc: “Hôm đó đúng là chị ấy không cùng chúng ta lên đỉnh tháp mà.”

Lâm Thu Thạch hồi tưởng lại một chi tiết. Khi ở đỉnh tháp, trong ảo giác cậu nhìn thấy Từ Căn đến chỗ chiếc trống và gõ vào đó.

Rất nhiều những chi tiết kỳ lạ trước đây không mấy để tâm bỗng tràn vào đầu, là một người vào cửa lần đầu tiên nhưng biểu hiện của Từ Căn thật sự quá xuất sắc. Mặc dù luôn tỏ vẻ sợ hãi, nhưng cô chưa từng có hành vi sai lầm, thậm chí đôi lúc Lâm Thu Thạch quên mất bên cạnh có một người như thế tồn tại.

“Tức là... Thực ra chị ta không phải người?” Trình Thiên Lý nuốt nước bọt.

Nguyễn Nam Chúc: “Có vẻ là vậy.”

“Vậy nếu cô ta biết chúng ta đã tìm ra chân tướng thì sẽ có chuyện gì xảy ra?” Lâm Thu Thạch nhìn tờ giấy.

Nguyễn Nam Chúc gấp giấy lại để vào trong ba lô như cũ: “Chuyện này khá phức tạp, có nhiều khả năng có thể xảy ra, đợi chút nữa tôi sẽ nói rõ.” Hắn ngẩng lên nhìn tòa tháp. “Trời sắp tối rồi, chúng ta đi vào coi thử.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Khi họ đến gần tòa tháp, Mông Ngọc đang đứng sẵn ở cửa, gã chỉ có một mình, đang mỉm cười tươi rói. Thấy có người đến, gã cất tiếng chào: “Mọi người tối rồi.”

“Anh muốn vào chung hả?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Mông Ngọc: “Đúng thế, chìa khóa chắc đang ở trong, để người khác vào tôi cảm thấy không yên tâm.” Mông Ngọc nói ra những lời gần như ngạo mạn, nhưng vì khí chất hòa nhã của gã mà người nghe không cảm thấy khó chịu lắm.

Nguyễn Nam Chúc nghe xong cười: “VẬY thì bọn tôi không dám vào, việc lấy chìa khóa trăm sự nhờ anh vậy, Lê Đông Nguyên.”

Mông Ngọc biến sắc: “Sao cô biết tên của tôi...”

Nguyễn Nam Chúc: “CÓ gì khó đâu.” Hắn khẽ hất cằm lên, vẻ lạnh lùng trào phúng: “Ai chẳng biết Bạch Lộc nhận được một đơn hàng lớn, người đủ khả năng đảm nhận nhiệm vụ này, e rằng chỉ có anh Đông Nguyên đây.”

Lê Đông Nguyên nghe Nguyễn Nam Chúc nói vậy, ánh mắt trở nên đầy vẻ hứng thú, gã nhìn Nguyễn Nam Chúc từ đầu tới chân: “Tôi thì ngược lại chưa biết có một cô gái như cô, thú vị, rất thú vị, đợi khi ra ngoài tôi phải tìm cô nói chuyện mới được.” Gã cười cười: “Một cô gái như vậy thật sự rất hiếm có.”

Lâm Thu Thạch nghe thế nghĩ thầm, đúng rồi, rất là thú vị... Anh chắc chưa gặp cô gái nào cao to lừng lững hơn anh đâu nhỉ.

Lê Đông Nguyên nói đoạn quay lưng một mình đi vào trong tháp.

Lâm Thu Thạch thấy vậy ngạc nhiên nói: “Gã đi một mình thật sao?”

Nguyễn Nam Chúc chẳng hề để ý, nói: “Ra được thì tốt, không ra được chúng ta cũng chẳng mất mát gì, cứ chờ xem.”

VẬY là cả ba đứng ngoài tháp chờ đợi, tiện thể thảo luận về Từ Căn.

Không biết Từ Căn có quay lại hay không, nếu có, mọi người nên đối diện với cô ta như thế nào? Lâm Thu Thạch bóng gió nhắc Nguyễn Nam Chúc đừng trêu chọc Từ Căn nữa. Nguyễn Nam Chúc từ chối thẳng thừng, nói rằng lúc này còn không trêu, đợi khi cô ta bộc lộ thân phận thì có muốn cũng chẳng trêu được nữa, ai làm chuyện kinh doanh lỗ vốn vậy.

Lâm Thu Thạch: “... Trêu gái có vẻ vui quá ha?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thật ra trêu anh còn vui hơn.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trời dần ngả bóng, mà Lê Đông Nguyên vẫn chưa đi ra.

Lâm Thu Thạch đáng lẽ rất lo, nhưng thấy Nguyễn Nam Chúc nhởn nhơ như không, nên thật kỳ lạ là tâm trạng cậu cũng trở nên bình thản.

Khi chỉ còn năm phút là tới giờ hẹn với hướng dẫn viên du lịch, bên trong tòa tháp xương chột vang lên một âm thanh dị thường.

Rắc, rắc... Âm thanh giống như tiếng xương gãy vỡ, cả tòa tháp to lớn bắt đầu sụp đổ, xương xẩu từ trên cao rơi xuống khắp nơi.

Ở lối ra xuất hiện một bóng đen, Lâm Thu Thạch định thần nhìn kỹ, đó chính là Lê Đông Nguyên.

Nhưng thứ thu hút ánh nhìn nhất không phải là Lê Đông Nguyên, mà là chiếc chìa khóa đồng đẹp đẽ trong tay gã.

Chìa khóa xuất hiện rồi, Lâm Thu Thạch cảm thấy tim mình được thả lỏng.

Lê Đông Nguyên mang chìa khóa đến trước mặt bọn Lâm Thu Thạch, xòe tay ra: “Tiếp theo phải xem bản lĩnh của cô, cô Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc nở nụ cười rạng rỡ, cầm lấy chìa khóa: “Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.” Lê Đông Nguyên nói.

Lâm Thu Thạch không ngờ gã dễ dàng giao chìa khóa ra như vậy, thần kinh ngạc. Trình Thiên Lý hoàn toàn bình thản, vẻ như tình huống này khá là thông thường.

Tới giờ hẹn, hướng dẫn viên xuất hiện, vẫy lá cờ nhỏ, bắt đầu giục mọi người rời đi. Lúc này sắc trời bắt đầu tối dần.

Lâm Thu Thạch trông thấy Từ Căn trong đám đông, Trình Thiên Lý đem trả ba lô, cô ta nhận lấy hết sức tự nhiên, như thể hoàn toàn không biết trong ba lô có cái gì.

“Mọi người vào tháp rồi à?” Từ Căn khẽ hỏi: “Có tìm thấy xương cốt của cô em gái không?”

“Không.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Bọn tôi chẳng tìm thấy gì.”

“Ồ.” Từ Căn thất vọng lên tiếng, cô ta định nói thêm gì đó, nhưng lời tới miệng lại nuốt vào trong.

Nếu là thường ngày, nhất định Trình Thiên Lý sẽ hỏi chị đang nghĩ gì đấy, nhưng sau khi biết chuyện Từ Căn không phải người, nó cảm thấy giữa hai bên đã xuất hiện khoảng cách, sợ mình lỡ lời hỏi những việc không nên hỏi.

Vậy nên dọc đường trở về tất cả đều im lặng.

Hướng dẫn viên nói thời gian biểu của ngày hôm sau, rồi từ biệt như thường lệ. Mọi người tập trung ăn cho xong bữa tối, trong thời gian này Lâm Thu Thạch để ý ánh mắt Từ Căn luôn liếc về chiếc túi của Nguyễn Nam Chúc.

Trong túi của Nguyễn Nam Chúc có một vật khá đặc biệt, đó là khúc xương chân của cô chị đã được chế tác thành cây sáo.

Từ Căn có vẻ cực kỳ quan tâm tới vật này.

Chương 36

Nửa đêm

Theo lý mà nói, Nguyễn Nam Chúc là người rất nhạy cảm với xung quanh, không thể không để ý biểu hiện khác thường của Từ Cần, nhưng hẳn hoàn toàn không có động thái gì, sắc mặt từ đầu chí cuối chẳng hề thay đổi. Ăn cơm xong, Nguyễn Nam Chúc vẫy tay gọi Lâm Thu Thạch đến một góc vắng.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Tối nay rất có thể sẽ xảy ra chuyện, chú ý một chút.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu tôi ngủ say quá, nhất định phải gọi tôi dậy.”

“Sẽ xảy ra chuyện gì?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Liên quan đến Từ Cần sao?”

Lúc này Nguyễn Nam Chúc chưa thể đưa ra một đáp án hoàn chỉnh, hắn nói: “Chỉ là phỏng đoán thôi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật đầu, không hỏi thêm nữa: “Tôi sẽ chú ý.”

Đêm đó không khí trong phòng vô cùng quái dị. Trình Thiên Lý nằm cuộn tròn trên giường như con cún đang sợ hãi, Nguyễn Nam Chúc thì say ngủ từ lâu, chỉ còn Lâm Thu Thạch khổ sở không thể chợp mắt.

Cậu nhắm mắt lại, nhưng đầu óc quá tỉnh táo, bất cứ động tĩnh nào xung quanh cũng nghe rõ mồn một: Tiếng gió, tiếng cây cối xào xạc, thậm chí cả tiếng của ánh trăng màu bạc. Đó là một trạng thái khó có thể dùng ngôn ngữ nào miêu tả, qua thính giác, đầu óc cậu hiện ra từng khung cảnh hoàn chỉnh.

Nhưng trạng thái tỉnh mịch đó mau chóng bị một thứ phá vỡ.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng loạt xoạt.

Nửa đêm bỗng nghe tiếng động khiến người ta cảm thấy bất an vô cùng. Lâm Thu Thạch nghe rõ có người leo xuống giường, khẽ đẩy cửa đi ra ngoài. Cậu hé mắt nhìn, thấy người đó là Từ Cần.

“Nam Chúc, Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch khẽ lay Nguyễn Nam Chúc, định gọi hắn dậy. Nhưng Nguyễn Nam Chúc chẳng hề nhúc nhích, giống như không phải ngủ mà là bị đánh thuốc mê vậy. Lâm Thu Thạch đẩy thêm mấy cái mà hắn hoàn toàn không phản ứng, Lâm Thu Thạch đành gọi Trình Thiên Lý không ngờ Trình Thiên Lý cũng mê man không thể gọi được.

Nếu còn chần chừ, Từ Căn sẽ biến mất khỏi hành lang. Lâm Thu Thạch do dự một lát, rồi đứng dậy quyết định tự mình đi kiểm tra.

Lâm Thu Thạch nhanh nhẹn đi giày, bám theo hướng tiếng bước chân.

Từ Căn đi hết hành lang dài, rời khỏi dãy nhà trúc, có lẽ đi vào trong rừng. Lâm Thu Thạch không dám đi theo, đành đứng từ xa nhìn.

Khi sắp biến mất trong những tán cây rậm rì, Từ Căn đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn mảnh trăng màu bạc, sau đó bắt đầu cởi đồ.

Cảnh này khiến Lâm Thu Thạch ngẩn ra, cậu không ngờ Từ Căn sẽ làm vậy.

Đầu tiên là áo ngoài, sau đó là áo phong, cuối cùng là nội y. Từ Căn cởi sạch trơn. Ánh trăng trắng bạc rơi xuống khiến tấm thân trắng muốt trông như một mảnh ngà voi, thấp thoáng tỏa ra ánh sáng mê hồn. Dĩ nhiên, Lâm Thu Thạch không dám nhìn nữa. Không nhìn đi đâu gì trái lẽ, không nghe đi đâu gì trái lẽ^[20], chỉ xem khoảng một nửa là Lâm Thu Thạch nhìn đi chỗ khác, đến khi âm thanh tiếp theo vang lên.

Đó là âm thanh như xé vải. Lâm Thu Thạch hơi kinh ngạc, thận trọng đưa ánh mắt trở lại chỗ Từ Căn. Khóe mắt mới thoáng nhìn, cả người cậu chột rùng mình.

Từ Căn vẫn chưa thoát y xong. Cởi đồ rồi, cô ta bắt đầu cởi lớp da của mình.

Cô ta nắm chặt bộ tóc, sau đó xé từng mảnh da lớn, từ đầu xuống cổ, xuống thân người. Làn da trắng sáng bị thay thế bởi máu thịt bầy hầy, Lâm Thu Thạch có thể nhìn thấy những thớ thịt đỏ hồng và những đầu xương trắng hếu.

Sau khi lột da mình, dường như Từ Căn nhận ra ánh mắt của Lâm Thu Thạch, cô ta quay lại, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười. Cái miệng rộng ngoác hé ra một cung độ lớn không thể tưởng tượng, thậm chí

Lâm Thu Thạch có thể trông thấy rõ từng chiếc răng trắng ớn và cái lưỡi đỏ như máu.

Nếu là Lâm Thu Thạch trước đây nhìn thấy một cảnh như vậy chắc đã sợ cứng người, nhưng trải qua vài bận rền giũa, hiện giờ khả năng chịu đựng trước các cảnh kinh dị của cậu đã rất khá rồi, vậy mà tay chân vẫn cứ tê dại đi vì khiếp hãi.

“Chị ơi, chị ơi.” Con quái vật cất giọng cười ha hả, nó ngoẹo đầu nhìn qua phía Lâm Thu Thạch đang núp rồi đi về hướng cậu: “Chị đang ở đâu, chị đang ở đâu?”

Lâm Thu Thạch không dám dừng lâu, quay người bỏ chạy.

Trở về dãy nhà trúc, cậu dùng hết sức bình sinh lay Nguyễn Nam Chúc, nhưng hắn ngủ say như chết, hoàn toàn không có phản ứng nào.

Lúc này tiếng bước chân nhót nháp kia đã vang lên ở hành lang.

“Rầm rầm rầm.” Con quái vật đập cửa thành thành. Nó nằm rạp trên đất, nhìn vào phòng qua khe hở: “Mở cửa ra, mở cửa ra.”

Lâm Thu Thạch bắt đầu hối hận vì tính tò mò đáng chết của mình.

Cũng may tiếng đập cửa vang lên một lúc thì dừng. Lâm Thu Thạch đang định thở phào, thì bỗng ngoài cửa sổ vang lên tiếng động thót tim, quay ra đã thấy thứ đó đang trèo vào phòng qua cửa sổ.

“Khốn nạn!” Thật là chịu hết nổi, Lâm Thu Thạch vội lùi lại mấy bước, tránh xa cái cửa.

Con quái vật không da dễ dàng leo vào phòng, nó rạp mình ra đất, bắt đầu rờ rẫm tứ phía bằng tay.

Lâm Thu Thạch nhìn tư thế của nó chợt nghĩ ra một ý, vội trèo lên giường.

“Chị đang ở đâu, chị đang ở đâu...” Vẫn là giọng nói của Từ Căn, nhưng giờ đây khiến người ta lạnh người. Quái vật bò trên đất lần mò khắp nơi, khi bò đến chỗ giường của Lâm Thu Thạch, con quái càng bị ép sát mặt đất không góc đầu dậy được, chỉ có thể dùng đôi tay đầy máu sờ lần trong gầm giường.

Lâm Thu Thạch khẽ thở phào, biết suy đoán của mình không hề sai. Trước đây cậu cùng Trình Thiên Lý ngủ chung giường, sáng tỉnh dậy thấy

vết tay máu in đầy bên dưới, chắc không phải do quái vật mềm lòng tha cho hai người, mà là nó không thể đứng dậy được.

Giát giường bị gõ mạnh, giọng của quái vật chỉ cách Lâm Thu Thạch trong gang tấc, nó dùng móng tay cào lên lớp giát mỏng bằng gỗ, như thể chỉ vài giây nữa là cào thủng giát chui lên.

Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, giả vờ không nghe thấy gì.

Không rõ những âm thanh ghê tai tiếp diễn trong bao lâu, chỉ biết khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, cũng là lúc ở đường chân trời sáng lên những tia nắng đầu tiên.

Từ Căn trở lại phòng từ bao giờ, dĩ nhiên là sau khi đã mặc lại bộ da người.

Nguyễn Nam Chúc bị ánh nắng làm tỉnh giấc, giờ tay dụi mắt rồi quay sang chào Lâm Thu Thạch.

“Chào buổi sáng.” Lâm Thu Thạch mệt mỏi đáp lại.

“Chào.” Nguyễn Nam Chúc dần tỉnh hẳn khỏi cơn mơ, hắn để ý thấy sắc mặt Lâm Thu Thạch trông khá tệ: “Anh sao vậy?” Rồi nhanh chóng hiểu ra: “Đêm qua xảy ra chuyện à?”

Lâm Thu Thạch liếc nhìn Từ Căn cũng vừa mới dậy, nói thầm: “Chút nữa ra ngoài nói.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Hai người lẳng lẳng rời khỏi phòng tìm một góc khuất. Lâm Thu Thạch kể lại những gì mắt thấy tai nghe đêm qua với Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nghe xong nhú mào: “Sao không gọi tôi dậy?”

Lâm Thu Thạch: “Gọi rồi, nhưng anh không tỉnh nổi.”

“Ồ.” Nguyễn Nam Chúc: “Xem ra phỏng đoán của chúng ta là chính xác.”

Từ Căn chính là cô em gái đi tìm chị. Hiện giờ chìa khóa đồng đã ở trong tay, căn cứ theo gợi ý đem cô em tới gặp chị, đó sẽ là lúc cửa sẽ xuất hiện.

“Cô ta thuộc loại nào nhỉ? Liệu có biết thân phận thật của mình không?” Lâm Thu Thạch cảm thấy thật khó tin. Nếu Từ Căn biết mình

không phải người thì kỹ năng diễn xuất của cô ta thuộc loại thượng thừa, nếu không biết, thì tất cả chuyện xảy ra đêm qua có ý nghĩa gì?

“Có thể trong những điều kiện đặc biệt, cô ta sẽ biến thành em gái.” Nguyễn Nam Chúc trầm tư: “Ví dụ vào ban đêm. Anh nghĩ lại xem đêm qua có gì đặc biệt?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, cuối cùng phát hiện một điểm khác thường: “... Hôm qua hình như là ngày Rằm.” Sở dĩ cậu nhận ra chi tiết này vì mặt trăng đêm qua rất sáng. Sáng như ban ngày vậy, đi ra ngoài thậm chí không cần đèn đuốc gì, mà Lâm Thu Thạch vẫn có thể nhìn rõ tất cả cảnh vật xung quanh.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Hai người bàn bạc thêm một vài chuyện rồi quay trở lại nhà ăn.

Lúc bấy giờ đã có khá nhiều người chơi tụ tập ăn sáng. Sau khi ngồi bên bàn một lát, Lâm Thu Thạch thấy Trình Thiên Lý và Từ Căn đến.

Trình Thiên Lý thì không nói, Từ Căn trông có vẻ tươi tỉnh no giấc lắm. Ai mà ngờ con quái vật cả đêm qua trườn bò trong phòng chính là cô ta.

“Em thấy có dấu tay máu mới.” Trình Thiên Lý húp một miếng cháo, run rẩy nói: “Mọi người đã thấy chưa?”

“Thấy rồi.” Lâm Thu Thạch đáp.

Trình Thiên Lý: “Nhưng em chẳng nghe thấy gì, rốt cuộc là cái gì hả anh, liệu nó có bò lên giường mình không?” Vừa tỉnh dậy thằng nhóc đã thấy mặt đất khắp phòng in đầy dấu tay đỏ lôm, giống như có thứ gì bò quanh phòng lục lọi tìm đồ, thật là khiến người ta phải rợn tóc gáy. Trình Thiên Lý không dám nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra đêm qua, khi tất cả đang say giấc.

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hay đêm mai em thức canh thử xem?”

“Không, anh điên à.” Trình Thiên Lý tức thì rụt cổ lại.

Lâm Thu Thạch tuy biết chuyện xảy ra, nhưng không dám nói. Cậu liếc nhìn Từ Căn, nhận thấy khi Trình Thiên Lý nói đến các dấu tay, khuôn mặt Từ Căn không có biểu hiện khác thường, ngược lại có vẻ vô cùng sợ hãi, cả người bắt đầu run lên cầm cập.

“Hôm nay lại đi đền thần.” Nguyễn Nam Chúc: “Hy vọng không xảy ra sự cố.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật gù đầu.

Hướng dẫn viên lại xuất hiện đưa mọi người tới nơi cần tới.

Đây đã là lần thứ ba họ đến đền thần. Khuôn mặt ai nấy không còn vẻ tò mò và sợ hãi, ngược lại trông họ rất buồn bực, ai cũng muốn mau chóng được trở về thế giới thực.

Chuyến tham quan này mang điểm khác biệt duy nhất là không còn nghe thấy tiếng nhạc. Những người khác không biết vì sao, chỉ có bọn Lâm Thu Thạch hiểu rõ, bởi vì cây sáo xương dùng để tấu nhạc đang nằm trong ba lô của họ.

“Chúng ta có nên thử đưa Từ Căn lên nóc đền không?” Lâm Thu Thạch đưa ra ý tưởng, mặc dù vẫn còn băn khoăn.

“Tôi nghĩ là được.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Do đó cả nhóm bàn cách lên đỉnh thần điện lần nữa. Từ Căn im lặng lắng nghe, khi nghe tới việc cả bốn cùng lên, cô ta phản đối kịch liệt.

“Em không đi đâu, sợ lắm.” Từ Căn lắc đầu, nước mắt chực trào ra: “Em không muốn lên thật mà, đừng bắt em lên...”

“Sao chị lại không muốn?” Thấy Từ Căn nhất quyết không chịu, Nguyễn Nam Chúc không cưỡng ép, mà giọng nói càng thêm dịu dàng.

“Tôi sợ.” Từ Căn đáp: “Cảm giác như lên đây... tôi sẽ chết.”

Lâm Thu Thạch định nói gì đó nhưng Nguyễn Nam Chúc gật gù cắt ngang: “Nếu đã thế thì thôi chị đừng lên.”

Từ Căn thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thu Thạch không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại dễ dàng thỏa hiệp, cậu cảm thấy khó hiểu, nghĩ bụng chờ khi thích hợp phải hỏi mới được.

“Thông thường mà nói, lẽ ra cô ta phải rất muốn lên mới đúng, bây giờ bảo như vậy chắc chắn là có lý do gì đó.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Nguyên nhân gì?” Lâm Thu Thạch cảm thấy đầu óc mông lung.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tạm thời tôi chưa nghĩ ra.”

Họ ngồi trong ngôi đền, bắt đầu ngắm nghĩ rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu. Trình Thiên Lý thì dẫn Từ Căn đi dạo lung tung trong đền.

Một lát sau, Trình Thiên Lý đột nhiên lén lút chạy lại chỗ hai người, nói nó phát hiện ra một bí mật.

“Chuyện gì?” Nguyễn Nam Chúc liếc nó một cái.

Trình Thiên Lý đáp: “Trước đây chúng ta từng thấy một dãy phòng nhỏ khóa trái bên trong đền tượng điêu khắc phải không? Có một phòng trong số đó đang mở cửa...”

Nguyễn Nam Chúc: “Hai người vào chưa?”

Trình Thiên Lý ngượng ngùng cười: “Không dám vào.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thế thì khóa cửa lại.”

Trình Thiên Lý: “Chúng ta không vào ư?” Nó hạ thấp giọng, không muốn để Từ Căn nghe thấy cuộc đối thoại của mình với Nguyễn Nam Chúc: “Em để ý sau lưng các pho tượng trong phòng hình như có một bức bích họa.”

Bích họa dường như là một thủ pháp ghi chép sự kiện quan trọng của tôn giáo này, nếu xem bích họa biết đâu có thể tìm ra lý do Từ Căn không chịu lên nóc ngôi đền.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, cậu đứng đây phũ phũ mông: “Đi xem thử.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Cả ba đi theo hướng Trình Thiên Lý dẫn dắt.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ đủ cho năm sáu người đứng bên trong. Cả nhóm cùng vào quả thực hơi khó thở, cho nên Trình Thiên Lý và Từ Căn ở lại bên ngoài, để cho Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch vào phòng. Chính giữa căn phòng là một pho tượng phủ vải đỏ, nhìn đường nét bên ngoài có lẽ là một pho tượng Phật. Nguyễn Nam Chúc đi vòng qua tượng, tiến thẳng đến bức tường phía sau.

Quả nhiên trên đó có bức họa, nhưng bức họa quá rối rắm khó hiểu, không thể biết vẽ về cái gì. Lâm Thu Thạch không hiểu thì không nói, ngay đến Nguyễn Nam Chúc cũng phải cau mày.

Lâm Thu Thạch không dám làm phiền Nguyễn Nam Chúc suy nghĩ, bèn quan sát một lượt quanh phòng.

Căn phòng nhỏ quá, cũng không có vật gì đáng chú ý, thứ duy nhất tương đối nổi bật là pho tượng phủ vải đỏ. Tượng có kích thước ngang một người lớn, đặt đứng ở vị trí chính giữa phòng.

Lâm Thu Thạch định nhìn qua chỗ khác thì bỗng giật mình. Ban đầu cậu cho rằng bản thân nhìn nhầm, vội dụi mắt thật mạnh, nhìn lại cái nữa phát hiện mình không hề nhìn lầm: Pho tượng trước mắt cậu rõ ràng đang động đậy, dù rất khẽ.

“Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch nghiêng người kéo tay Nguyễn Nam Chúc: “Ra ngoài đi.”

Nguyễn Nam Chúc vẫn tập trung ngắm bức bích họa nói: “Tôi muốn xem thêm một lát.”

Lâm Thu Thạch nảy ra một ý: “Dùng điện thoại tôi chụp lại ra ngoài tha hồ xem?” Vừa nói cậu vừa để ý tấm vải đỏ bắt đầu kêu sột soạt, như có vật gì sắp giật tấm vải nhào ra.

Nguyễn Nam Chúc nhận thấy biểu hiện khác lạ của Lâm Thu Thạch, bèn đánh mắt nhìn xung quanh, tức thì nhận thấy điểm đáng nghi, bèn gật đầu nói đi thôi.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra.

Hai người rời khỏi phòng cũng là lúc pho tượng bắt đầu rung động mạnh, Lâm Thu Thạch đóng cửa lại đứng lúc tấm vải rơi xuống.

Bên dưới mảnh vải đỏ chính là quái vật bị lột da họ đã trông thấy ở đại điện trước đây. Trong tay quái vật cầm một con dao nhọn hoắt, cơ thể cứng đờ dần trở nên linh hoạt.

“Khốn kiếp, cũng may ra kịp.” Lâm Thu Thạch sợ hãi toát mồ hôi lạnh đầy người.

“Chờ chút...” Trình Thiên Lý như phát hiện điều gì, giọng nói đột nhiên trở nên sợ hãi: “Khóa các căn phòng trên hành lang bị ai mở ra hết rồi.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, khi cậu ngẩng lên nhìn, quả thật phát hiện tất cả các ổ khóa trên hành lang đều đã biến mất, dường như có ai đó cố tình

làm vậy. Cậu vội vã nhặt ổ khóa từ dưới đất, nhìn sơ qua, sắc mặt tái mét: “Bị đập vỡ rồi.”

Tiếng những miếng vải rơi xuống đất vang lên loạt soạt, Lâm Thu Thạch ngoái nhìn tứ phía, nhận thấy nơi họ đang đứng đã có ba, bốn miếng vải nhàu nhúm nằm dưới đất để lộ lũ quái vật bị lột da. Dĩ nhiên, thứ nổi bật nhất vẫn là con dao dài trên tay bọn chúng.

Món này mà dùng để chém người thì một nhát đủ xiên vai ba mạng ngọt như xiên hồ lô đường.

Bọn Lâm Thu Thạch quay đầu vắt chân lên cổ mà chạy, bây giờ phải rời xa nơi này càng nhanh càng tốt. Dọc đường họ chạm mặt những người chơi khác bèn hô hoán lên, tất cả mọi người chẳng mấy chốc đều tụ tập ở đại điện, ai đó đang khua chân múa tay tường thuật sự việc, lấy bấy trở vào hành lang hun hút.

“Thế chúng ta còn ở đây chờ chết sao?” Có người gợi ý cả bọn thoát ra bên ngoài đền.

“Anh không nhớ người đầu tiên chạy ra ngoài có kết cục thế nào à?” Một người phản bác.

“Nhưng bây giờ đâu có mưa...” Phe ủng hộ việc chạy ra ngoài chưa chịu bỏ cuộc.

Tiếng bàn luận ồn ào vang khắp đại điện.

Nhưng bọn họ nhanh chóng nhận ra mình không có nhiều thời giờ để tranh luận, vì lũ quái vật với những con dao dài lăm lăm trên tay đã xuất hiện trước mắt, Nguyễn Nam Chúc thấy không ổn, vội nói: “Mau, chạy ra ngoài!”

Lâm Thu Thạch nối gót Nguyễn Nam Chúc, nhóm bốn người vội vàng rời khỏi đại điện.

Phía sau họ là một vài người khác, nhưng phần lớn bọn họ vẫn nhớ đến gã tóc vàng bị lăng trì dưới mưa, nên vẫn chôn chân một chỗ.

Chỉ giây lát do dự đổi lấy việc vài người trong số họ bị quái vật bắt được.

Và cũng trong khoảnh khắc đó, những người đã chạy ra khỏi ngôi đền hiểu ra món vũ khí trong tay quái vật dùng để làm gì: Đó là một công cụ lột da cực kỳ lí tưởng.

Lưỡi dao lách vào da đùi, kéo xuống, lớp da dễ dàng tách ra. Trong tiếng kêu la thảm thiết, lớp da người mềm mại tẽ ra làm hai phần, để lộ bắp thịt đỏ lôm bôm bên trong.

“Á á á á á!!” Đôi nam nữ bị bắt kêu lên kinh hoàng, cả hai giãy giụa như mất trí, nhưng lũ quái vật giữ quá chặt, cho tới khi lưỡi dao kéo tới ngực, họ mới hoàn toàn đứt hơi.

Bởi cảnh tượng quá mức kinh khủng, tất cả những người khác đều hoàn toàn im lặng.

“Da... đưa da cho ta... đưa ta... em gái...” Một giọng bé gái vang lên từ trên trần ngôi đền, giữa bóng tối mờ mờ không thấy rõ, xuất hiện một đôi tay màu đỏ, đôi tay nhặt lấy lớp da vừa bị lột, khẽ mân mê, bỗng ném mạnh xuống đất: “Không phải của ta, không phải của ta...” Âm thanh càng lúc càng chói tai, khiến màng nhĩ đau nhức.

Hai cái xác sau khi lột da bị lũ quái vật băm nát, Lâm Thu Thạch bỗng giật mình hiểu ra, thứ thịt vụn ở trên các bình đài bằng gỗ xuất phát từ đâu.

Sau khi giết đi hai người, lũ quái đưa mắt nhìn những kẻ đứng ngoài cửa.

Trước cái nhìn chăm chăm từ những hốc mắt đen sì, tất cả mọi người đều nín thở, Lâm Thu Thạch thậm chí còn ngửi thấy mùi khai, có ai đó sợ quá tè luôn ra quần.

“Rít, ríttt...” Tiếng lưỡi dao sắc bén kéo lê trên mặt đất nghe mà ghê rợn, rốt cuộc có người chịu không nổi bần bật không khí rùng rợn, người đó hét lên một tiếng chạy biến vào rừng.

Những người còn lại tuy không nhúc nhích, nhưng vẻ sợ hãi ngập tràn ánh mắt họ.

Trình Thiên Lý lắp bắp hỏi tụi nó định giết hết bọn mình à?

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mọi người bình tĩnh đi, chúng không thể giết hết tất cả mọi người được.”

Đi đâu khiến tất cả mọi người kinh ngạc là lũ quái vật như bị một vật vô hình chặn đứng, chúng không thể ra khỏi bậc thềm ngôi đền, mà bắt đầu đi đi lại lại quanh đó.

Thấy vậy ai nấy không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra chúng không thể rời khỏi đèn được.” Lâm Thu Thạch nói: “Trừ phi... có mưa.”

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa hết đăm chiêu, hần liếc nhìn Từ Căn: “Hình như chúng ta bỏ sót thứ gì rất quan trọng.”

“Thứ gì rất quan trọng?” Lâm Thu Thạch lặp lại lời của Nguyễn Nam Chúc: “Thứ gì rất quan trọng...” Một suy nghĩ lóe lên trong đầu khiến cậu thốt lên: “Chúng ta quên không mang cái trống theo?”

Nếu kẻ trong ngôi đền là cô chị, lớp da của cô được dùng làm mặt trống, mà chiếc trống lại nằm trong tay cô em, như vậy cô chị tìm em cũng là đi tìm bộ da của mình?

“Chắc, quên mất cái trống.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đúng là hơi xuống phong độ thật.” Một vật quan trọng như vậy mà hần lại quên bég, nói cách khác, khi rời khỏi tháp đá hôm ấy, chẳng có ai trong số họ nghĩ đến việc mang chiếc trống theo.

“Không, không thể trách em.” Lâm Thu Thạch nói: “Đâu ai biết đi đâu kiện kích hoạt tử vong là gì, ngộ nhỡ di chuyển chiếc trống gây chết người thì sao.”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu không nói.

Chứng kiến người mình quen biết bị lột da ngay trước mắt, chẳng ai trong số họ muốn trở lại ngôi đền, huống h ồ ai biết lũ quái vật đang ẩn nấp ở đâu.

Mọi người phờ phạc ng ẫ trong khoảng sân trước đại điện, im lặng chờ đợi hướng dẫn viên xuất hiện.

Người ban nãy chạy vào rừng đã trở lại, thần trí hoảng hốt, lảm nhảm không ngừng, như thể đã phát điên.

Sự cố lần này thật sự là một đả kích không hề nhỏ.

Lâm Thu Thạch nhìn chung vẫn trụ được, thi thoảng trao đổi vài ba câu với Trình Thiên Lý, nhằm xoa bớt sự căng thẳng nặng nề đang bủa vây. Từ Căn ng ẫ bất động, im lặng nhìn phía trước, Trình Thiên Lý gọi mà như không nghe gì.

Nếu là trước đây, Lâm Thu Thạch sẽ nghĩ cô ta đang sợ, nhưng trải qua chuyện đêm trước, cậu đã có cách nghĩ mới.

Từ Căn có sợ thật hay không? Cô ta đang sợ lũ quỷ hay một cái gì khác?

Dĩ nhiên trước mắt chuyện này chưa có lời giải.

Vẫn như mọi khi, hướng dẫn viên xuất hiện đúng giờ đã hẹn. Thấy nhóm khách của mình thiếu hai người nhưng cô ta hoàn toàn không ý kiến, chỉ cười rạng ngời đưa cả đoàn về nghỉ.

Bữa tối hầu như bị ế hiu ế hắt, phần lớn mọi người đều về phòng nghỉ ngơi rất sớm.

Lê Đông Nguyên có vẻ như không bị ảnh hưởng nhiều, gặm im lặng ăn bữa tối, sau đó hẹn Nguyễn Nam Chúc ra ngoài nói chuyện.

Hai người nói với nhau những gì không ai hay biết, nhưng sau khi trở lại thì trông cả hai đều rạng rỡ hẳn lên.

“Nghỉ sớm.” Trước khi đi ngủ, Nguyễn Nam Chúc nói: “Tối nay tốt nhất đừng có tỉnh dậy nhé.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

“Chúc ngủ ngon.” Trình Thiên Lý ngáp dài, nhắm mắt lại.

“Chúc ngủ ngon.” Lâm Thu Thạch tắt đèn, căn phòng chìm vào bóng tối.

Chương 37

Chị gái của Từ Cẩn

Nếu ở thế giới thực, mỗi tháng chỉ có một lần trăng tròn. Nhưng thế giới trong cửa vốn dĩ không có logic, những sự kiện vừa qua cho thấy, họ chỉ đang không ngừng lặp lại thời gian của hai ngày đầu. Đồ ăn giống y như nhau, điểm tham quan giống y như nhau, ngay đến lời thoại của hướng dẫn viên cũng không một chút khác biệt.

Sáng sớm ngày hôm sau, phòng ngủ của bọn Lâm Thu Thạch không thấy xuất hiện vết tay máu, giả thuyết của Lâm Thu Thạch đã được chứng thực: Chỉ vào cái đêm tháp xương xuất hiện, Từ Cẩn mới lẳng lặng ra ngoài, trút lớp da của mình xuống.

Hôm nay, chuyển tham quan trở lại với rừng tháp.

Nguyễn Nam Chúc quyết định hôm nay phải mang chiếc trống về, quyết định này có vẻ khá mạo hiểm, nhưng trước mắt không còn đâu mỗi nào khác, họ chỉ còn cách thử hết mọi phương án có thể.

Sau quãng đường dài vượt dốc băng đèo, rốt cuộc họ đã đặt chân tới rừng tháp.

Tòa tháp trung tâm lần trước biến thành tháp xương quả nhiên đã khôi phục nguyên trạng, đỉnh tháp cao vút tầng mây, nửa trên gần như chìm trong sương rừng.

Bọn Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch chạy thẳng lên đỉnh tháp, giao Từ Cẩn cho Lê Đông Nguyên chăm sóc. Dĩ nhiên họ lấy lý do trên tháp có nhiều nguy hiểm, nếu Từ Cẩn thấy sợ tốt nhất nên ở dưới chờ đợi.

Từ Cẩn thấy vậy định nói gì rồi lại thôi, cô ta có vẻ muốn cùng họ lên trên. Lê Đông Nguyên khẽ cười đặt tay lên vai cô ta, nói: “Đừng lo quá, cứ ở dưới chờ với tôi, họ sẽ không xảy ra chuyện đâu.”

Từ Cẩn ngập ngừng gật đầu.

Sau khi gửi gắm Từ Cẩn xong, bọn Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch tiếp tục leo lên. Trên đường đi, Nguyễn Nam Chúc nói: “Hôm qua

trước khi xảy ra sự cố, anh có nhớ bức bích họa chúng ta đã trông thấy không?”

“Anh nói bức tranh trên tường đó à?” Lâm Thu Thạch hỏi tưởng.

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nội dung bức họa đem qua tôi đã nghĩ kỹ, hiện tại gần như hiểu rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Bức họa đó có ý nghĩa gì?”

Trong lúc họ nói chuyện thì đỉnh tháp đã ở ngay trước mặt, khi vượt qua khúc quanh cuối cùng, Trình Thiên Lý đi đầu đột nhiên khựng lại, tuy nó không lên tiếng, nhưng Lâm Thu Thạch đã nhìn thấy nét sợ hãi trong mắt nó.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch thận trọng trong lòng, khẽ hỏi.

“Có... có người...” Trình Thiên Lý gượng quay đầu: “Trên trống... có người ngồi...”

Lâm Thu Thạch tiến lên một bước, nhìn thấy cảnh tượng trong đôi mắt sợ hãi của Trình Thiên Lý. Trên chiếc trống vừa tẩm màu đỏ, có một cô gái đang ngồi. Tuy cô ta quay lưng lại phía cầu thang, nhưng từ cách ăn mặc, rõ ràng chính là Từ Căn, người đáng lẽ đang ở dưới đất cùng Lê Đông Nguyên!

Từ Căn quỳ một chân trên mặt trống, tư thế lom khom rất quái dị, cô ta chậm rãi giơ tay lên, định đánh vào mặt trống bên dưới, Nguyễn Nam Chúc vội kêu lớn: “Từ Căn, chị cô đang tìm cô...”

Từ Căn chợt sống lại.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chị cô hỏi bao giờ cô trả bộ da lại cho cô ấy.”

Từ Căn chầm chậm quay đầu, khi nhìn thấy mặt chính diện của cô gái, tất cả những ai có mặt đầu nín thở: Đó không phải là Từ Căn, mà là một tấm da mang hình dạng người.

Tấm da vẫn giữ được hình dạng như khi mới lột, như thể có khung xương chống đỡ bên trong, khiến nó đứng vững trên mặt trống. Nhìn từ phía chính diện, thậm chí có thể trông thấy các bộ phận bên trong lớp da, Trình Thiên Lý suýt nữa hét lên, cũng may vào giây phút quyết định nó kịp đưa tay lên bịt miệng mình.

“Từ... Cần?” Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi thở mình rối loạn, cậu bắt đầu không thể khẳng định tấm da người kia là Từ Cần, hay là chị của Từ Cần.

Nguyễn Nam Chúc vẫn luôn là người bình tĩnh nhất. Đứng trước cảnh tượng ghê rợn, giọng nói hần thậm chí chẳng thêm bớt bao nhiêu cảm xúc, rút từ trong túi ra cây sáo xương, hần đặt lên miệng, thổi.

“A a a a a a!!!” Tấm da người đột nhiên phát ra tiếng hét thất thanh, vết sẹo nơi hung khí tách da ra khỏi cơ thể toác ra như một chiếc miệng rộng ngoác, tiếng kêu chói tai phát ra từ đó.

Lâm Thu Thạch vốn có đôi tai nhạy bén, tiếng kêu có âm lượng quá lớn khiến hai mắt cậu tối sầm, Lâm Thu Thạch lập tức ngất xỉu, trước đó, cậu lơ mơ trông thấy tấm da lao vào chỗ ba người.

Có ai đó đang cãi vã, tiếng ồn ào mỗi lúc một lớn, khiến đầu Lâm Thu Thạch nhức buốt.

Cậu gắng gượng mở mắt ra, thấy Nguyễn Nam Chúc và Lê Đông Nguyên dường như đang tranh chấp gì đó, xem tình hình rất căng thẳng.

Lê Đông Nguyên nói: “Chúc Mạnh, tôi xin lỗi, việc này thật sự vượt ngoài dự liệu của tôi.”

Trước thái độ khẩn cầu của Lê Đông Nguyên, Nguyễn Nam Chúc hoàn toàn không định bỏ qua: “Nếu xin lỗi là được thì mọi người đâu phải chết.”

Lê Đông Nguyên: “Thế nào cũng có cách cứu vãn thôi.”

Nguyễn Nam Chúc đang định phản bác chợt thấy Lâm Thu Thạch đã tỉnh, hần đảo mắt một cái, lập tức máu diện xuất nổi lên, sấn đến chỗ Lâm Thu Thạch khóc lóc: “Lão Dư à, cuối cùng anh đã tỉnh, không có anh người ta bắt nạt em dữ quá, người ta thấy cô nhi quả phụ, không muốn cho em con đường sống...”

Lâm Thu Thạch: “Cô nhi quả phụ?” Thôi được rồi bỏ qua cái quả phụ, còn cô nhi ở đâu ra mà có.

Nguyễn Nam Chúc giờ tay gõ đầu Trình Thiên Lý đang mãi miết ăn lương khô gần đó: “Thằng ngốc, ba mày gọi mày kia.”

Trình Thiên Lý bỏ miếng lương khô xuống, gào lên: “... Ôi giờ ời bố ời, mẹ con bị người ta bắt nạt.”

Lâm Thu Thạch: "...” Nhóc ời tỉnh lại đi, đừng bị cuốn theo sự xàm xí của Nguyễn Nam Chúc chứ!!

Lê Đông Nguyên thấy người tung kẻ hứng, phải cố gắng lắm mới giữ cho vẻ mặt không trở nên vắn vẹo nhăn nhó, gã hít một hơi thật sâu, có lẽ để trút ra một thứ cảm xúc nào đó, nói: “Đợi khi ra ngoài, chắc chắn tôi sẽ muốn gặp cô.”

Nguyễn Nam Chúc cười nhạt không nói gì.

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, thôi bỏ đi, ra ngoài mà gặp lại Nguyễn Nam Chúc anh sẽ càng tổn thương thêm mà thôi.

Cậu lồm cồm bò dậy từ mặt đất, xoa mạnh lỗ tai, cảm thấy trong tai vẫn còn những âm thanh méo mó: “Ban nãy... thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bộ da lao về phía tụi mình.”

Lâm Thu Thạch: “R ồi sao nữa?”

Nguyễn Nam Chúc: “Sau đó tôi mất mười phút dạy cho nó cách đối nhân xử thế.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nó thấy tôi nói đúng quá, nên bỏ đi.”

Lâm Thu Thạch: “... Đùa vui quá ha?”

Nguyễn Nam Chúc: “Vui lắm luôn.”

Lâm Thu Thạch: “... Được r ồi.” Thôi anh vui là tốt r ồi.

Đùa chán, Nguyễn Nam Chúc thuật lại cho Lâm Thu Thạch nghe những việc đã xảy ra. Hóa ra sau khi làm Lâm Thu Thạch ngất đi vì tiếng hét của nó, bộ da người cũng đã chọc điên Nguyễn Nam Chúc. Nhân lúc nó lao tới chỗ ba người, Nguyễn Nam Chúc cũng lao vào cái trống, rút cây sáo ra nhắm thẳng vào mặt trống, dọa: Còn làm trò tao đập nát cái trống này ra. Bộ da không phải loại không não, nó lập tức dừng động tác, sau đó nhảy vào bức tường r ồi biến mất.

Nguyễn Nam Chúc và Trình Thiên Lý khó khăn lắm mới khiêng được Lâm Thu Thạch xuống dưới, gặp được Lê Đông Nguyên đang đứng đó một mình.

Nguyễn Nam Chúc hỏi Từ Căn đâu, Lê Đông Nguyên chỉ tay ra ngoài, nói gã đang hút thuốc, quay ra quay vào thì Từ Căn đã biến mất, chẳng biết

chạy đi đâu.

Nguyễn Nam Chúc nghe thế lại chẳng điên lên, nói: “Ngoài cái chân giữa ra còn cái gì ông không làm mất nữa hả? Bạch Lộc mấy ông nhận khách làm ớn cần thận chút, mang tiếng là đại ca mà để mất đầu mối như thế à?”

Lê Đông Nguyên đuối lý, không cách nào phản bác, cũng may Lâm Thu Thạch tỉnh dậy làm phân tán sự chú ý của Nguyễn Nam Chúc, nhờ vậy gã tạm thoát nạn.

Lê Đông Nguyên cười khở trong lòng, càng lúc gã càng tò mò về thân phận của Nguyễn Nam Chúc, trên thực tế một cô gái như vậy quả thực hiếm có khó tìm.

Sau khi tỉnh dậy, Lâm Thu Thạch cũng đã biết việc Từ Căn biến mất.

“Ngày mai vác trống đi xem thử.” Từ Căn mất tích, chẳng rõ có xuất hiện trở lại không, Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy Lê Đông Nguyên là bực mình, hắt lạnh lùng nói: “Cố được đến đâu thì cố vậy.”

Lê Đông Nguyên giơ tay vuốt vuốt mũi, cười khở hai tiếng.

Lâm Thu Thạch vỗ vai gã đầy cảm thông.

Trình Thiên Lý vẫn đang tập trung vào ăn uống, khẩu vị thàng nhóc này tốt thật, gặp bao nhiêu cảnh tửm lợm mắc ói mà vẫn ăn như chưa biết mưa ra là gì.

Khi buổi tham quan kết thúc, sắc mặt Nguyễn Nam Chúc đen sì xám xịt. Quả nhiên không ngoài dự tính của hắn, cho tới khi rời khỏi rừng tháp, Từ Căn vẫn không trở lại.

Những người khác thấy bọn Lâm Thu Thạch thiếu mất một người bèn tới hỏi thăm, Nguyễn Nam Chúc nói thẳng cô ta mất tích rồi, chẳng biết đi đâu.

Đến tận khi về đây nhà trúc, Lê Đông Nguyên vẫn không dám lại gần Nguyễn Nam Chúc, chỉ sợ chọc chị đại nổi điên lên. Ăn cơm xong, gã rón rén lại gần ninh nọt Lâm Thu Thạch, bóng gió nhờ cậu lựa lời khuyên Nguyễn Nam Chúc, nói đừng giận tui nữa tội nghiệp tui.

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười, Nguyễn Nam Chúc tức giận chắc chắn có nguyên nhân, cậu nào dám khuyên bảo, huống hồ Lê Đông

Nguyên là địch hay bạn còn chưa thể xác định rõ, cậu không muốn quá thân cận với người này.

Xong bữa tối, mọi người ai về phòng nấy.

Đêm đó vì thiếu Từ Cần nên ba người mỗi người chiếm một cái giường, ngủ rất chi là thoải mái.

Nguyễn Nam Chúc mang trống theo bên mình, kích thước trống không lớn, chỉ bằng hai nắm tay người thành niên. Thân trống bằng gỗ sơn đỏ, mặt trống là da người mền mịn, đánh lên, âm thanh cực kỳ bắt tai. Nguyễn Nam Chúc ngồi trên giường mân mê mặt trống nói: “Đợi sáng mai mang theo cái này, sẽ có cơ hội chứng thực suy đoán của tôi.”

“Nhắc mới nhớ lúc đó anh định nói gì nhỉ?” Lâm Thu Thạch hồi tưởng lại lúc leo lên đỉnh tháp, Nguyễn Nam Chúc định nói gì đó nhưng mới được nửa thì bị bộ da làm phiền.

“Chị em là chị em, tình cảm có sâu đậm hay không lại là chuyện khác.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu quan hệ giữa Từ Cần và chị mình tốt đẹp, sao lại không chịu lên nóc đền xem thử?”

Hắn sờ lên mặt trống một chút, vẻ mặt dường như phảng phất một chút dịu dàng.

Hôm nay họ đã tham quan rừng tháp lần thứ ba, không biết Từ Cần liệu có xuất hiện trở lại không.

Trước khi đi ngủ Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi bất an, nằm trên giường trở mình liên tục.

Nguyễn Nam Chúc ở bên cạnh khẽ hỏi, không ngủ được sao.

Lâm Thu Thạch nói: “Ừm...”

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy sang nằm bên cạnh, ôm eo cậu. Động tác này hắn làm cực kỳ điêu nghệ, khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy thư giãn hơn nhiều, cậu mơ hồ nói: “Sao mỗi lần được anh ôm tôi lại ngủ ngon thế không biết.”

Nguyễn Nam Chúc: “Có lẽ tôi là yêu tinh thuốc an thần đấy?”

Lâm Thu Thạch: “...” Chắc vậy quá.

Tuy không biết tại sao có Nguyễn Nam Chúc ở bên lại khiến mình dễ ngủ đến vậy, tóm lại chẳng mấy chốc Lâm Thu Thạch đã thiếp đi.

Cậu cứ nghĩ mình sẽ ngủ một giấc đến sáng, kết quả nửa đêm canh ba lại sức tỉnh. Ban đầu thức giấc là do cảm thấy một cái nhìn lạnh lạnh, khẽ mở mắt nhìn, trước mắt là gương mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc. Lâm Thu Thạch chậm rãi ngẩng dậy, nhìn quanh căn phòng, nhưng không thấy gì khác thường. Khi Lâm Thu Thạch cho rằng mình gặp ảo giác, đột nhiên trên trán cậu lạnh ngắt, từng giọt chất lỏng từ trên trán nhều xuống cằm.

Cơ thể Lâm Thu Thạch lập tức cứng đờ, cậu chần chậm ngừng đầu, thấy một tấm thân be bét máu đang treo trên trần nhà, cái đầu ngoẹo sang một bên, nở nụ cười quái dị.

Lâm Thu Thạch: “Chết tiệt!” Dù đã chuẩn bị tâm lý cậu vẫn giật nảy mình hoảng sợ, Lâm Thu Thạch run lên bần bật, gắng hết sức kiềm chế chính mình.

Sau giây lát mắt chạm mắt, thứ kia chìa những ngón tay dài về phía Lâm Thu Thạch. Mục tiêu của ả rất rõ ràng: Chính là da đầu của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cúi xuống né đòn, khắp người toát mồ hôi lạnh. Những ngón tay quái vật đã hóa thành lưỡi dao sắc bén, chỉ cần chạm phải chắc chắn đi ngay một mảng da.

“Da... da...” Quái vật lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt đen ngòm tham lam nhìn chăm chăm làn da trẻ trung trắng trẻo của Lâm Thu Thạch, nếu ả có nước miếng để rõ chắc mặt Lâm Thu Thạch đã ướt sũng này giờ.

Lâm Thu Thạch nửa lẩn nửa bò khỏi giường, Nguyễn Nam Chúc vẫn ngủ say, hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào. Cũng may con quái có vẻ không hứng thú với ai khác, nó vội vã lao về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch quay người định bỏ chạy, ra đến cửa chợt phát hiện cửa không mở được.

“Da... da...” Con mồi đã như cá nằm trên thớt, quái vật ngoác miệng cười mãn nguyện, tiếng cười giòn tan phát ra từ sâu trong cổ họng: “Da... Đưa da cho ta nào...”

Cả người Lâm Thu Thạch đầm đìa mồ hôi, sau khi quan sát tứ phía, cậu nhìn thấy cái túi ở đầu giường Nguyễn Nam Chúc. Chiếc túi căng phồng, vì cái trống đỏ trên tháp đá đang nằm bên trong.

Trong khoảnh khắc ý tưởng bùng nổ, Lâm Thu Thạch quay người chạy về chỗ cái túi, sau đó mau lẹ lấy trống từ trong túi ra, gõ mạnh.

“Tùng tùng tùng tùng.” Tiếng trống giòn tan vang động khắp căn phòng, quái vật tức thì đứng sững, sau đó như sợ hãi, nó nhìn láo liên khắp chốn, hoảng loạn chui ra khỏi cửa sổ.

Nhìn theo bóng quái vật biến mất, Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm, sau đó lúc tình cờ cúi xuống, về mặt cậu lại đông cứng lần nữa.

Do mặt trống rất mềm có lẽ do Lâm Thu Thạch dùng lực hơi mạnh nên nó bị thủng một lỗ lớn. Xuyên qua cái lỗ Lâm Thu Thạch phát hiện một thứ còn đáng kinh ngạc hơn.

Đó là một chiếc chìa khóa đồng rất đẹp, nhìn qua rất chi bình thường, nhưng Lâm Thu Thạch đã quá quen với nó, cậu từng dùng thứ giống y như vậy mở cánh cửa sắt đầu tiên.

“Khốn thật!” Ngay lập tức Lâm Thu Thạch hiểu chuyện gì đang xảy ra, thằng cha Lê Đông Nguyên này đúng là khốn kiếp, thật không ngờ gã đưa cho họ một cái chìa khóa giả!

“Nhưng tính sao với cái trống đây.” Sau khi lấy chìa khóa ra ngoài, Lâm Thu Thạch nhìn mặt trống tan tác mà xót xa: “Có sửa được không nhỉ...” Sau khi khều khều vài cái, cậu quyết định bỏ cuộc, để sáng mai hỏi Nguyễn Nam Chúc xem sao.

Vừa nghĩ, Lâm Thu Thạch vừa mơ màng tiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, giọng của Nguyễn Nam Chúc khiến Lâm Thu Thạch thức tỉnh.

Mở mắt ra, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc đang mắng Trình Thiên Lý, nói: “Ranh con, đêm qua lén mang trống ra nghịch phải không!”

Trình Thiên Lý: “Không phải em, em không làm, trống da người có gì hay mà nghịch chứ!”

Nguyễn Nam Chúc nghi ngờ nói: “Có thật không nghịch không?”

Trình Thiên Lý: “Sao anh không tin em...”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh muốn tin lắm, nhưng cũng nhớ lại xem khối rubik đầu mỗi quan trọng ở cửa trước là đưa nào làm hỏng?”

Trình Thiên Lý: “Tại lúc đó em chán quá không có gì chơi...”

Nguyễn Nam Chúc: “Thế bây giờ không chán chắc?”

Trình Thiên Lý trông như sắp khóc, chỉ vì vết nhơ quá khứ mà bây giờ lời nói chẳng còn chút xú trọng lượng, phải giải thích thế nào Nguyễn Nam Chúc mới tin nó không làm hỏng trống đây.

Giữa lúc Trình Thiên Lý bi phần nghĩ ngợi, Lâm Thu Thạch ng ẩ trên giường len lén giơ tay, nói: “Là do tôi...”

Nguyễn Nam Chúc quay ra: “Ồ, là anh hả?”

Trình Thiên Lý ưỡn ngực chờ nghe Lâm Thu Thạch bị ăn chửi, ai ngờ lão đại của nó chỉ nói một câu: “Không sao, lần sau cẩn thận nhé.”

Trình Thiên Lý: “????” Lần sau cẩn thận nhé là cái mé gì, tôi là con ghẻ hay là con nuôi lượm từ thùng rác v ề hả?

Lâm Thu Thạch cũng hơi xấu hổ, vội kể cho hai người nghe chuyện xảy ra đêm qua. Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu có bị thương không, Lâm Thu Thạch lắc đầu, rút chìa khóa từ trong túi ra, nói: “Tôi phát hiện trong trống có chìa khóa...”

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy chìa khóa trầm tư ba giây, sau đó chửi một câu rất tục.

Rõ ràng Lê Đông Nguyên không vô hại như cách gã thể hiện, khi vào tháp xương không biết gã đã nhìn thấy gì, lại dám mang chìa khóa giả ra lừa bọn Nguyễn Nam Chúc. Cũng nhờ Lâm Thu Thạch đêm qua bị quái vật đuổi giết phải viện đến tiếng trống cứu mạng nên tình cò tìm ra chìa khóa thật, nếu không lúc này họ vẫn chưa biết mình bị lừa.

“Thảo nào gã dễ dàng giao chìa khóa ra như vậy, lẽ nào gã không muốn có gợi ý cửa kế tiếp?” Nguyễn Nam Chúc nắm chặt chìa khóa trong tay, cười nhạt: “Cuối cùng cò vẫn v ề tay ta.”

Lâm Thu Thạch thật báỉ phục mấy người đó, ngay cả việc làm giả chìa khóa mà cũng nghĩ ra được.

Nguyễn Nam Chúc bỏ chìa khóa vào túi, nói: “Tù Cẩn rất sợ cái trống, giờ trống hỏng r ồi thời gian của chúng ta sẽ không còn nhi ều, nếu lần kế tiếp chạm trán cô ta, e rằng chạy không thoát.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, hoàn toàn tán thành suy nghĩ của Nguyễn Nam Chúc. Không biết vì sao Tù Cẩn lại ưu ái cậu như vậy, những người khác đầu ngủ say như chết, còn cậu đêm nào cũng được tỉnh một lần.

“Hôm nay mang trống đến đền thần xem thử.” Nguyễn Nam Chúc trăn ngâm: “Thế giới này sắp sửa kết thúc rồi.”

Kết thúc sớm dĩ nhiên là một việc mong còn không hết.

Lâm Thu Thạch chẳng muốn hội ngộ Từ Căn lúc nửa đêm thêm lần nữa.

Dĩ nhiên Lê Đông Nguyên còn chưa biết việc xấu mình làm đã bại lộ, vẫn mặt dày sán đến bên Nguyễn Nam Chúc hỏi han. Phải nói rằng vẻ ngoài của Lê Đông Nguyên là một vũ khí mị dân không hề nhẹ, cho dù Lâm Thu Thạch đã biết bản chất tởn tợ của gã, nhưng ngấm nộ cười dịu dàng kia, vẫn không khỏi thấy do dự trong lòng.

Thường ngày Nguyễn Nam Chúc không quá thân thiện với Lê Đông Nguyên, hôm nay càng không chịu nổi mặt, lạnh lùng ậm ừ vài câu rồi viện cớ đuổi gã đi chỗ khác.

“Ha ha.” Nhìn theo Lê Đông Nguyên rời khỏi, Nguyễn Nam Chúc cười nhạt: “Để xem nếu lần nhận khách này của Bạch Lộc bị hỏng, Lê Đông Nguyên ăn nói ra sao.”

Ăn xong bữa sáng, mọi người bắt đầu khởi hành đến đền thần.

Từ Căn vẫn biệt tăm biệt tích, nhưng đêm qua cô ta xuất hiện trong phòng, như vậy chắc chắn cô ta ngấm đi theo nhóm tham quan về nhà, lúc này có lẽ đang ẩn nấp đâu đây trong khu rừng rậm rạp.

Đền thần xuất hiện trước mắt, trong lòng Lâm Thu Thạch hoàn toàn an tĩnh. Cậu cùng Nguyễn Nam Chúc tìm đến bình đài dùng để trèo lên nóc đền trước kia. Mục đích leo lên lần này là đưa trống cho con quái vật trên đó.

Việc này vô cùng nguy hiểm, dù Lâm Thu Thạch nhiều lần khuyên can, nhưng Nguyễn Nam Chúc vẫn kiên quyết thân chinh thực hiện, Trình Thiên Lý ở dưới trông thang dõng theo lão đại lòng không khỏi lo lắng.

Cả hai người trước kẻ sau, thận trọng tiến lên bình đài. Lâm Thu Thạch lên trước, nhận thấy trên mặt sàn gỗ có thêm những mảnh thịt tươi, chắc là của hai người bị lột da hôm nọ.

Nguyễn Nam Chúc ở phía sau cũng đã lên tới nơi, đây là lần đầu hắn có mặt ở nóc đền, sau khi quan sát tứ phía, hắn còn liếc nhìn tán cây gần đó vài cái.

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch để ý nét mặt của Nguyễn Nam Chúc hơi khác lạ.

“Hình như có thứ gì đó đi theo mình.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Từ khi chúng ta xuất phát nó luôn theo sát chúng ta.”

Lâm Thu Thạch: “Liệu có phải là Từ Cần?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có khả năng, đưa trống cho cô chị cái đã.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Hai người men theo viền mái, chần chậm tiến vào chính giữa nóc đền, mỗi bước chân giẫm lên lớp da người lại vang lên một tiếng trống.

Phía trên ngôi đền rất yên tĩnh, không có sương mù bao phủ như lần trước, mọi thứ yên tĩnh đến mức bất thường.

Nguyễn Nam Chúc không định tiến vào quá sâu, hắn chọn một vị trí thích hợp rồi đặt chiếc trống xuống, nói: “Em gái em không muốn đến, chúng tôi mang chiếc trống của cô ấy tới đây.”

Lời này vừa nói ra, cả thế giới dường như lặng đi, chìm vào sự im lặng tuyệt đối, ngay đến những cơn gió nhẹ cũng ngừng thổi.

Một hồi trống vang rền trong không gian: Tùng, tùng, tùng, tùng. Sương mù dày đặc từ lưng chừng trời tủa ra, nhấn chìm cả hai người.

“Tùng tùng tùng tùng.” Ở sâu bên trong làn sương mù, thứ gì đó đang điên cuồng gõ trống, tiết tấu dần đập như xả hết nỗi căm giận không cách nào kiềm nén ở trong lòng.

“Nó đang ở đâu?” Giọng một bé gái vang lên: “Nó đang ở đâu, ta đau quá... ta đau quá...”

Lâm Thu Thạch thấy bé gái bò ra từ màn sương, nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc mang theo cái trống, nó vội bò tới bằng hai tay, sau đó đặt bàn tay lên mặt trống rách toác.

“Không phải của ta, không phải của ta...” Cô bé gào lên cuống cuồng: “Mang nó tới đây, mang nó tới đây!!”

Cô bé nắm lấy cái trống, bắt đầu cào xé.

Không biết có phải do ảo giác đánh lừa hay không, trong khi cô bé đang xé rách lớp da trống, Lâm Thu Thạch mơ hồ nghe thấy tiếng la hét.

Có lẽ cô bé cũng để ý thấy tiếng hét, khuôn miệng đầy máu bỗng hé ra một nụ cười hoan hỉ: “Nó ở đây... Nó ở đây mà...” Cô bé đánh mạnh vào chiếc trống, đám quái vật càn dao dài trong đêm thán đột nhiên xuất hiện, xông về phía khu rừng.

Chứng kiến cảnh ấy Lâm Thu Thạch kinh ngạc đến sửng sờ, Nguyễn Nam Chúc ngược lại thở phào, cười giễu: “Tình chị em thân thiết quá nhỉ.” Hắn ngược nhìn về phía xa khu rừng.

Lâm Thu Thạch nói: “Có phải tất cả sắp kết thúc?”

Nguyễn Nam Chúc cup mắt: “Có lẽ vậy.”

Ai cũng muốn vỡ kịch kinh dị này kết thúc sớm.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Nguyễn Nam Chúc chẳng khác nào một phụ huynh tiêu chuẩn kép. Con trai Thu Thạch phạm lỗi: Thu Thạch của mẹ đáng yêu quá, giỏi quá, mẹ yêu con lắm luôn. Trình Thiên Lý phạm lỗi: Hôm nay không đánh chết mày, tao không phải người.

Trình Thiên Lý: Oa, hu hu hu quá đáng, hu hu hu.

Chương 38

Ra ngoài

Dàn quái vật ủa ra từ đền thần mau chóng lui về một tù binh quen thuộc. Đúng như phỏng đoán của Nguyễn Nam Chúc, Từ Cần đã luôn núp trong bóng cây dối theo họ.

Giờ đây cô ta nằm trong tay những con quái vật, chúng kéo lê cô ta từ trong bụi rậm ra ngoài, trông thê thảm vô cùng. Từ Cần có vẻ vô cùng kinh sợ, miệng không ngừng kêu cứu. Nếu chưa từng chứng kiến cảnh cô ta lột da thoát xác trong đêm, có lẽ Lâm Thu Thạch sẽ muốn chạy đến cứu giúp. Nhưng lúc này cậu chỉ đứng im nhìn lũ quái vật kéo Từ Cần leo lên những bậc thang, đưa đến trước mặt cô bé cả người đầy máu kia.

“Cứu với, cứu tôi với...” Từ Cần trông thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đang đứng gần, phản ứng đầu tiên là cầu cứu họ. Gương mặt cô ta đầy nước mắt, trông quá sợ hãi giống như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nhìn cô ta, không mảy may động lòng.

Từ Cần muốn chạy trốn, nhưng tay chân đã bị lũ quái vật khóa chặt. Bé gái trên nóc đền dùng hai tay chống đỡ cơ thể, chần chập lê đến trước mặt Từ Cần. Sau đó nó giơ hai tay, chộp lấy mặt Từ Cần: “Trả cho ta... trả cho ta...”

“Á a a a!!” Từ Cần kêu lên thảm thiết, giãy giụa như điên, bàn tay của bé gái xuyên ngọt lịm qua làn da cô ta, sau đó là bắt thịt. Hai bàn tay tách mạnh, một âm thanh xoèn xoẹt giòn tan như xé vải vang lên... Da của Từ Cần đã bị lột ra như thế đấy.

“A a a a!! Đừng mà, đừng mà... Chị! Dừng tay lại!!” Người bình thường đến đây chắc đã tắt thở, nhưng Từ Cần vẫn giãy giụa, thậm chí sức lực càng mạnh mẽ hơn trước. Nỗi sợ hãi trong ánh mắt cô ta dần tan biến, một cảm xúc khác thay thế, Lâm Thu Thạch biết cảm xúc ấy gọi là không cam lòng.

Cuối cùng, tấm da đã được tách ra một cách hoàn hảo. Bé gái cất giọng cười the thé, ôm bộ da vào lòng như vừa có được báu vật.

Ánh mắt Từ Căn rơi trên mặt trống võ toác, cảm xúc phẫn nộ mỗi lúc một tăng: “Sao chị phải làm vậy, chị đã hứa cho em, đã hứa cho em kia mà...”

“Câm miệng, đồ dối trá!” Bé gái ôm tấm da rống lên, mặt nần nóc đèn vang lên một tiếng trống rền rĩ, cô bé như cảm hận đến cực điểm, muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt: “Em gái, em gái ngoan của chị, chị đi tìm em khổ cực lắm, em đã đi đâu, em đã đi đâu!”

Từ Căn nay đã hiện hình thành quái vật, không cách gì trả lời câu hỏi của chị. Tuổi tác của Từ Căn so với chị gái lớn hơn khá nhiều, hoàn toàn không thể nhận ra cả hai từng là chị em song sinh.

“Cũng may em đã về, cuối cùng đã về” Vừa nói, bé gái vừa vuốt thẳng bộ da của Từ Căn, sau đó thận trọng khoác lên người, vẻ mặt nó mừng rỡ vô cùng, như được khoác chiếc áo mới mong ước từ lâu: “Em gái, em xa chị đã lâu, có bao giờ nhớ đến chị dù chỉ trong một thoáng?”

Bộ da vừa tiếp xúc với cơ thể bé gái thì tự động bám dính, thân hình nó bắt đầu biến đổi, từ con quái vật máu thịt bầy hầy trở thành một cô bé đáng yêu. Lâm Thu Thạch từng nhìn thấy hình vẽ bé gái này trong tờ giấy Từ Căn vẫn mang theo bên mình, chính là tờ giấy vẽ hai chị em song sinh.

Từ Căn và bé gái như trao đổi thân phận, Từ Căn chỉ còn là một quái vật trần xương thịt. Ánh mắt cô ta ánh lên vẻ thù hận và không cam tâm, nhưng không cách nào phản kháng lại.

Khoác lên bộ da rồi, bé gái vui cười bò quanh Từ Căn một vòng, chỉ đạo lũ quái vật ép Từ Căn quỳ xuống, đoạn lấy tay khẽ mân mê lọn tóc của em gái, cười nói: “Đừng sợ, em của chị, chị đã chuẩn bị sẵn lễ vật thật tốt, chỉ chờ em về, chị sẽ tha thứ hết, xem này...” Nói xong bé gái vui vẻ vỗ tay làm hiệu.

Lâm Thu Thạch nhận thấy dưới chân chấn động mạnh, cậu cúi xuống, kinh ngạc nhận ra mặt trống khổng lồ làm từ da người bắt đầu rung chuyển, vốn dĩ nóc đèn là những tấm da người khâu lại với nhau, giờ đây tất cả bắt đầu rên la đau đớn. Dường như các sinh linh này chưa chết, mà vẫn gửi gắm linh hồn trong bộ da.

“Ha ha ha ha...” Nghe thấy những tiếng rên rỉ, cô bé thỏa mãn bật cười, đoạn nắm đầu Từ Cần, mỉm cười nói: “Mau cảm ơn họ, không có họ chị chẳng thể tìm được em.”

Dĩ nhiên Từ Cần không nói nổi tiếng cảm ơn này, nếu không phải bọn Lâm Thu Thạch mang trống đi, cô ta đã không chạy theo họ tới đây để rồi bị chị gái bắt được.

“Nói, nói mau.” Nụ cười bé gái dần trở nên nanh nọc: “Mày thích nói lảm nhảm, nói mau!!” Nó tóm lấy cánh tay Từ Cần, sau đó kéo mạnh, suýt nữa làm đứt lìa tay cô em.

Từ Cần cất tiếng la thê thảm, run rẩy nói trong ảm ức: “Cảm ơn... mọi người.”

“Ha ha ha ha!” Bé gái lại cười.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bé tìm thấy em rồi, nói vị trí của cửa cho bọn này được không?”

Bé gái nghe nói gật đầu, giơ tay về phía Nguyễn Nam Chúc: “Trả cây sáo xương cho ta, đó là chân của ta.” Nó xót xa chạm lên chỗ gãy trên chân Từ Cần: “Em à, xương chân em đâu, em giấu xương chân của em ở đâu rồi.”

Từ Cần nói: “Không có, bị bọn người kia lấy mất rồi.”

Bé gái thoát ngưng cười, dùng ánh mắt lạnh lẽo đến cùng cực nhìn Từ Cần, nói: “Nếu đã như vậy, chị sẽ kiếm xương chân cho em, khi bọn kia chết hết, chị chặt gãy chân của chúng, nối vào cho em.”

Từ Cần không nói gì, gương mặt không có da khó mà nhìn ra biểu cảm, nhưng có một điều duy nhất Lâm Thu Thạch có thể khẳng định, đó là cô ta đang vừa sợ vừa căm hận.

Bé gái cầm lấy cây sáo, tiện tay quơ một vòng dưới chân, đánh tan những linh hồn đang rên rỉ trên mặt trống, làm lộ ra một cánh cửa sắt màu đen.

“Xin mời.” Bé gái mỉm cười nói với bọn Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc đi đầu, lấy chìa khóa ra mở cửa. Trong khoảnh khắc cửa mở ra, một mảnh giấy nhỏ từ trong rớt xuống, bị Nguyễn Nam Chúc tóm gọn.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói xong bước chân vào trong cửa.

Trình Thiên Lý vào theo Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch định sẽ là người thứ ba tiến vào cửa, nhưng bé gái đột nhiên chạy đến bên cậu, đánh một cái vào lưng cậu.

Lâm Thu Thạch bỗng nhiên bị đánh ngất ra, chỉ nghe bé gái nói: “Em ta thích người, nên ta ghét người.”

Sau đó lưng cậu lạnh toát, Lâm Thu Thạch không dám chần chừ, vội nhảy vào trong cửa.

Đi qua đường hầm dài dằng dặc, cuối cùng cả ba đã trở về thế giới thực.

Khi mới trở lại hiện thực, Lâm Thu Thạch cảm thấy không ổn lắm, đang định nói thì xây xẩm mặt mày, cơ thể mềm nhũn ngã ra đất.

Bóng tối, bóng tối không điểm dừng. Qua hết bóng tối ấy, Lâm Thu Thạch rốt cuộc đón chào ánh sáng.

Vừa tỉnh dậy, cậu đã thấy Nguyễn Nam Chúc đứng gần đó tranh cãi với ai trong điện thoại. Khác với trong cửa, Nguyễn Nam Chúc ở ngoài là người lạnh lùng, tư duy khác người lý luận tẻo ngoe, chẳng mấy chốc khiến cho người ở đầu dây bên kia á khẩu không biết nói gì.

“Tỉnh rồi à?” Thấy Lâm Thu Thạch đã dậy, Nguyễn Nam Chúc cúp điện thoại.

Lâm Thu Thạch gật đầu: “Tôi bị sao vậy...”

Nguyễn Nam Chúc: “Viêm phổi cấp tính, suýt nữa không kịp vào ICU^[21].”

Vì trước khi vào cửa lãnh trọn một chương của boss, Lâm Thu Thạch biết chắc chắn mình sẽ bị thương, chỉ không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

“Bực con bé kia hết sức.” Nguyễn Nam Chúc có vẻ rất bực mình: “Cũng may lấy lại được số.”

Lâm Thu Thạch nói: “Lấy lại được số?”

Nguyễn Nam Chúc lấy từ trong túi ra một vật, đưa cho Lâm Thu Thạch.

Đó là một cuốn sổ dày, bìa ngoài trông khá quen. Lâm Thu Thạch giở ra xem thử, nhận thấy đó chính là cuốn nhật ký họ tìm được trong tháp

xương, không ngờ Nguyễn Nam Chúc đã mang ra ngoài này.

Lâm Thu Thạch mở ra, thấy trong sổ có một bức tranh màu sắc sặc sỡ, dường như miêu tả một câu chuyện gì đó. Chất liệu giấy đã đổi khác, sờ lên cảm thấy mịn như da dê, nhưng theo như chuyện xảy ra trong cửa, Lâm Thu Thạch nghĩ cái này nhiều khả năng không phải da dê...

“Thông thường vật trong cửa không thể mang ra ngoài.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng một số vật phẩm đặc biệt thì có thể, ví dụ khuyên tai trên tai anh và cuốn nhật ký này, những thứ có thể mang ra ngoài đều có đặc điểm riêng của nó.”

Lâm Thu Thạch nhìn kỹ: “Cuốn nhật ký này có gì đặc biệt?”

Nguyễn Nam Chúc: “Hiện giờ chưa biết, còn phải nghiên cứu thêm, thứ này do anh phát hiện nên anh giữ nhé.”

Lâm Thu Thạch đang định từ chối thì Nguyễn Nam Chúc lại có điện thoại. Sau khi nhìn số, hắn đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh để nghe.

Lâm Thu Thạch cúi đầu mở cuốn nhật ký ra, sau một hồi lật xem cẩn thận, cậu nhận thấy nội dung ghi trong sổ là câu chuyện về hai chị em Từ Cần.

Ở ngôi làng nọ, nơi cách biệt với thế giới bên ngoài, có một nghi lễ hiến tế rất được coi trọng, cứ cách một khoảng thời gian người ta sẽ chọn trong số các thiếu nữ chưa thành niên một cô bé trong trắng nhất đem lột da, dùng tấm da non mềm của thiếu nữ làm thành một cái trống đồ thật đẹp. Chiếc trống được đặt trên tháp cao nơi thiên táng người trong làng, để xoa dịu thần linh. Hai chị em nhà kia rất yêu thương nhau, cô em lanh lợi hoạt bát, cô chị ít nói hiểu chuyện. Một ngày nọ, cô em bị người ta chọn làm vật hiến tế.

Cô bị bắt mang đi, lột da làm trống.

Người chị bỗng nhiên không thấy em mình, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi... Nhưng đây không phải phần kết, mà là mở đầu cho câu chuyện.

Cô em không chết, không những thế còn biến thành yêu quái không có da. Cô tỉnh dậy ở sâu trong rừng thẳm, bắt đầu lang thang khắp nơi quanh làng, bắt lấy những người đơn độc, lột da của họ đắp lên người. Nhưng rồi cô em nhận ra da của dân làng không vừa với cơ thể mình, cái

cô cần là một lớp vỏ hoàn hảo... Dĩ nhiên, cô nghĩ đến người chị song sinh của mình.

Cô em gái đã biến thành quái vật dùng lời nói dối lừa người chị đi vào đền thần, dễ dàng lột đi bộ da của chị, giữ chắc tấm da trên tay. Cô sợ chị đuổi theo, bèn chặt gãy chân chị.

Người chị từ đó bị giam ở trong đền thần.

Cô em bị lột da không chết, cho nên người chị bị lừa gạt cũng tiếp tục sống, sự hận thù và oán niệm khiến cô biến thành một quái vật còn ghê gớm hơn em, thậm chí cô dùng hai chân bị chặt gãy làm thành cây sáo xương, dùng nó thao túng những sinh linh bị hiến tế khác.

Nhưng đền thần kiểm soát cô, khiến cô không thể phát huy năng lực ở ngoài phạm vi của nó. Chỉ có thể ngày qua ngày chờ đợi, chờ đợi, chờ đến ngày đoạt lại bộ da của mình.

Thời gian vùn vụt trôi, cô em dần trưởng thành trong bộ da của cô chị.

Đó chính là lúc bọn Lâm Thu Thạch bước vào thế giới của họ.

Lâm Thu Thạch đọc xong câu chuyện, đóng sổ lại. Ngón tay cậu khẽ miết trên trang giấy, nhất thời chưa thể tìm ra điểm đặc biệt của cuốn sổ này.

Đúng lúc này Nguyễn Nam Chúc kết thúc cuộc điện thoại, từ bên ngoài đi vào, nói: “Thấy sao rồi?”

Lâm Thu Thạch khẽ ho hai tiếng: “Vẫn ổn.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng xuống bên giường, bắt đầu phân tích tình hình: “Hiện giờ anh đã tới cửa thứ năm, cánh cửa tiếp theo ít nhất nửa năm nữa mới xuất hiện, tranh thủ thời gian này tĩnh dưỡng nhé.” Nói đến đây, hắt ngừng một lát: “Việc anh bị thương là ngoài dự liệu, đáng lẽ tôi còn có kế hoạch khác, nhưng bây giờ đành từ chối.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Kế hoạch gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Từ từ nói sau, nếu thể lực anh chưa hồi phục thì kế hoạch đó không cần thiết nữa.”

Lâm Thu Thạch có cảm giác đó là một chuyện rất quan trọng, nhưng Nguyễn Nam Chúc ở ngoài đời không giống trong cửa, vẫn mắt mũi xinh đẹp ấy nhưng cực kỳ lạnh nhạt, tựa một tảng băng lạnh lẽo thấu xương.

Nếu đang ở trong cửa, Lâm Thu Thạch có thể mặt dày gặng hỏi, nhưng ở ngoài này, đứng trước một Nguyễn Nam Chúc sắt đá, Lâm Thu Thạch đành ngoan ngoãn gật đầu, không hỏi thêm.

Có lẽ vì nghe tin Lâm Thu Thạch đã tỉnh, lát sau Trình Thiên Lý tươi rói xuất hiện trong phòng bệnh cùng một túi hoa quả. Nó nói Thu Thạch à, anh thật là đen đui đó, nếu là người khác chắc không bị thương lăng xẹt ở trong cửa vậy đâu...

Nguyễn Nam Chúc ở bên nghe thấy liền giội một gáo nước lạnh: “Phải rồi, người khác không bị thương mà chết luôn.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trình Thiên Lý: “... Anh Nguyễn xấu ghê.”

Không lâu sau khi Trình Thiên Lý đến, Nguyễn Nam Chúc lại có thêm điện thoại, lại vội vàng ra ngoài.

Lâm Thu Thạch thấy hần bận bịu như vậy, bèn hỏi Trình Thiên Lý có phải xảy ra chuyện gì rồi không.

“Cũng không có gì ghê gớm.” Trình Thiên Lý đáp: “Do Bạch Lộc bắt đầu do thám thân phận của Chúc Mạnh. Bạch Lộc là một tổ chức lớn, nếu muốn họ chắc chắn tìm ra, nhưng chẳng bao giờ họ ngờ được Chúc Mạnh là lão đại của chúng ta.”

Lâm Thu Thạch: “... Ừm.”

Nếu không phải chính mắt chứng kiến, cậu nằm mơ cũng không ngờ Chúc Mạnh, cô nàng thích bốn cọt người khác lại là Nguyễn Nam Chúc nam cải trang nữ.

Do ăn một chưởng của bé gái, Lâm Thu Thạch phải nằm viện nguyên tháng trời, cũng may không ảnh hưởng nhiều. Khi trở lại biệt thự, nhìn thấy Hạt Dẻ, cậu vội vã xông vào.

Hạt Dẻ đang nằm dài trên sofa, nhìn thấy Lâm Thu Thạch lao tới như hổ vồ, nó tỏ ra cực kỳ khó chịu, đứng thẳng tứ chi, quay đầu, lắc mông, nhảy lên phía trước, để lại cho Lâm Thu Thạch bóng lưng lạnh lùng.

Lâm Thu Thạch suýt nữa khóc òa thành tiếng tại chỗ.

Trình Thiên Lý ôm Bánh Mì lại gần, cho Lâm Thu Thạch sờ mông Bánh Mì đỡ đi phần nào buồn tủi. Bánh Mì hiến dâng cho Lâm Thu Thạch

trái mông tròn mập đặc sản của loài corgi, đôi mắt đen láy ngây thơ vô số tội, trái tim Lâm Thu Thạch cảm thấy được an ủi phần nào, cuối cùng cũng không gây ra hành vi quá khích.

Lâm Thu Thạch mới trở lại biệt thự vài ngày thì Ngô Kỳ gọi điện tới. Ngô Kỳ rất nghi ngờ, phải chăng bạn cậu ta, Lâm Thu Thạch, đã bị một tổ chức đa cấp khống chế? Còn nói chắc chắn tôi phải tới thăm ông một chuyến, nếu ông không đồng ý là tôi báo cảnh sát đấy.

Lâm Thu Thạch cạn lời, đành nói chuyện với Nguyễn Nam Chúc.

Trái với dự liệu, Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng đồng ý yêu cầu của Lâm Thu Thạch.

“Nhưng tôi nghĩ anh không nên kể với anh ta về những chuyện kia.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu anh không muốn bị đưa tới viện tâm thần.”

Lâm Thu Thạch: “Trước đây đã có tiền lệ?”

Lâm Thu Thạch không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu có người bỗng nhiên kể cho cậu nghe về cửa nẻo hay thế giới kinh dị gì đó, tám mươi phần trăm là cậu không tin.

“Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ nên nói với cậu ta như thế nào.” Lâm Thu Thạch đáp.

Nguyễn Nam Chúc ừ một tiếng, sau giây lát im lặng, hần hỏi: “Có cần giải thích với cha mẹ anh không?”

Lâm Thu Thạch: “Không sao, quan hệ của tôi với gia đình không khăng khít lắm.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, bỏ đi.

Khi Lâm Thu Thạch học tiểu học thì cha mẹ ly hôn, rồi mỗi người có gia đình mới, từ nhỏ cậu sống chung với bà nội, lên đại học cũng là lúc bà nội cậu mất, gần như Lâm Thu Thạch không còn ràng buộc gì với gia đình. Đó cũng là lý do cậu chọn ở lại thành phố này, bởi vì đối với cái gọi là quê hương, cậu không hề lưu luyến.

Vài ngày sau, nhân dịp cuối tuần, Ngô Kỳ chạy đến biệt thự của Nguyễn Nam Chúc. Khi tới còn thủ sẵn đồ phòng thân, cùng Lâm Thu Thạch đi vào phòng khách mà mặt vẫn bán tín bán nghi.

Bọn Tr ần Phi ầu biết bạn Lâm Thu Thạch đến chơi, thấy vị khách mặt mày cảnh giác khó ắm ắm ầu cố nhin cười.

Ranh con Trình Thiên Lý ng ừa ng áy chân tay, ời lúc Ngô Kỳ bước vào thì nó lao ra sập cửa lại, r ồi nói với Lâm Thu Thạch: “Sao bây giờ mới đưa người đến hả?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trình Thiên Lý nói: “Công ty chúng tôi chú trọng phát triển hệ thống, nào, anh bạn, tự giới thiệu đi...”

Ngô Kỳ lộ vẻ h ồ nghi, Lâm Thu Thạch d ờ khóc d ờ cười.

Cũng may anh trai Trình Thiên Lý xuất hiện kịp thời, lạnh lùng nhéo tai thẳng nhóc r ồi kéo đi mau lẹ, trước khi đi còn lễ phép cáo lỗi với Lâm Thu Thạch: “Xin lỗi nhé, tôi quên nhốt thẳng nhóc điên khùng nhà tôi lại.”

Trình Thiên Lý đau quá la lên oai oái, nhưng không dám chống đối. Đành nước mắt lưng tròng ảm ức theo anh lên t ầng, Bánh Mì chạy theo sửa góp vui.

Lâm Thu Thạch: “Ngô Kỳ, ban nãy là bạn tôi, nó đùa đấy, đây là các bạn chung nhà của tôi, còn vị này là bạn tôi, Ngô Kỳ.”

Tr ần Phi, Dịch Mạn Mạn thân thiện chào hỏi Ngô Kỳ, sau đó tản ra đi làm việc khác. Ngô Kỳ quan sát một lượt phòng khách, có lẽ không phát hiện ầu gì khả nghi nhưng cậu ta vẫn chưa yên tâm, kiên quyết đòi lên t ầng xem thử. Còn hỏi bọn Lâm Thu Thạch thường ngày có tập huấn không.

Lâm Thu Thạch: “... Không, làm gì mà tập huấn, đây không phải công ty đa cấp đâu.”

“Thật không?” Ngô Kỳ: “Thế sao gần tháng nay ông không liên lạc gì với tôi?”

“Tôi bị ốm mà.” Lâm Thu Thạch giải thích: “Năm ICU gần tháng...” Thông thường mà nói, với bệnh trạng của Lâm Thu Thạch, ít nhất phải nằm viện ắm ba tháng, nhưng hình như cửa ả đã thay ổi thể chất của cậu, khả năng h ồi phục của Lâm Thu Thạch trở nên rất mạnh, chỉ hơn tháng là xuất viện, đến bác sĩ ầu trị còn tấm tắc khen cậu là kỳ tích của y khoa, hỏi cậu có hứng thú tham gia một số nghiên cứu gì đó không.

Lâm Thu Thạch kiên quyết chối từ, bác sĩ vì vậy mà nuối tiếc không thôi, còn dặn Lâm Thu Thạch hãy thay đổi ý định thì cứ quay lại tìm ông ta.

Lâm Thu Thạch chỉ biết cười trừ.

“Bị ốm sao không nói tôi?” Ngô Kỳ nghe xong liền nổi cáu: “Lâm Thu Thạch, ông còn coi tôi là bạn bè không hả?”

Lâm Thu Thạch biết mình đuối lý bèn vội xuống nước, nói lâu lắm rồi mới thấy Ngô Kỳ tức giận như vậy.

Hai người đang người tung kẻ hứng, cửa lớn phòng khách đột nhiên mở ra, Nguyễn Nam Chúc từ ngoài trở về, theo sau là một chàng trai tầm ngoài đôi mươi, mặt kiêu trẻ con búng ra sữa, trông dễ thương vô cùng.

“Anh Nguyễn, kia là người mới à?” Trần Phi hỏi.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc giới thiệu: “Trương Miện.”

Tính tình Trương Miện vô cùng cởi mở, gã mỉm cười chào hỏi mọi người.

Nguyễn Nam Chúc dặn: “Trần Phi, anh đưa thằng nhóc lên tầng tập huấn trước.”

Trần Phi vâng dạ, đứng dậy đưa người mới đi.

Lâm Thu Thạch đang để ý gã người mới, bỗng cảm thấy cuộc đối thoại giữa Nguyễn Nam Chúc và Trần Phi có gì đó sai sai, cậu quay sang nhìn Ngô Kỳ, Ngô Kỳ tỏ ra đầy tội đoán có sai đâu, Ngô Kỳ nói thản nhiên: “Ông nói ở đây không tập huấn mà?”

Lâm Thu Thạch: “...” Giải thích kiểu gì bây giờ nhỉ?

Trong khi Lâm Thu Thạch mãi phân bua sùi bọt mép, Nguyễn Nam Chúc sắp xếp công việc xong xuôi đã khoan thai đến chỗ họ, hắn dừng trước mặt Ngô Kỳ, đưa bàn tay ra: “Nguyễn Nam Chúc.”

Ngô Kỳ cao một mét bảy sáu, đứng trước cây cột nhà gần hai mét Nguyễn Nam Chúc, cảm giác bị uy hiếp cực độ, cậu ta bắt tay Nguyễn Nam Chúc, nói tên mình: “Ngô Kỳ.”

“Tôi là bạn của Lâm Thu Thạch, sẽ chăm sóc anh ta cẩn thận, anh không cần lo lắng.” Nguyễn Nam Chúc nói một cách hết sức tự nhiên, sau đó hắn dài giọng: “Và hoan nghênh anh đến chơi.”

Ngô Kỳ đáp vâng.

Nguyễn Nam Chúc nói xong bèn quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, hơi gật đầu rồi quay người bỏ đi. Ngô Kỳ nhìn theo bóng Nguyễn Nam Chúc hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng bình phẩm một câu: “Giờ tôi tin là ông không làm đa cấp.”

Lâm Thu Thạch: “Bây giờ tin rồi?”

“Phải.” Ngô Kỳ nói: “Người như thế mà phải làm đa cấp hả?”

Lâm Thu Thạch: “... Ý ông là trông tôi không đủ đẹp?”

Ngô Kỳ: “Ông có đẹp hơn cũng chỉ là hạng người tầm thường, còn anh ta đi đến đâu cũng sẽ trở thành bảo bối.”

Lâm Thu Thạch nhận ra mình không thể phản bác. Về ngoài của Nguyễn Nam Chúc đúng là cực kỳ xuất sắc, nếu buộc phải miêu tả, thì chẳng khác gì bức tượng từ ngọc quý đẽo thành. Đầu mày khoé mắt đều như vẽ, quả thực là mỹ nhân hạng cực phẩm, khí thế bức người.

Tuy mắt thấy tai nghe rất nhiều điều kỳ lạ, nhưng nhan sắc của Nguyễn Nam Chúc dễ dàng san bằng mọi hồ nghi trong lòng Ngô Kỳ. Để xin lỗi vì sự bất vô âm tín của bản thân, Lâm Thu Thạch tự tay làm một bữa trưa thịnh soạn chiêu đãi Ngô Kỳ và những người khác trong biệt thự.

Người mới cùng Nguyễn Nam Chúc về biệt thự cũng vào bàn. Tính cách gã vô cùng hướng ngoại, cũng may có vẻ như được Trần Phi dặn trước, nên gã không hỏi câu gì nhạy cảm trước mặt Ngô Kỳ.

Ăn cơm xong, Lâm Thu Thạch tiễn bạn về, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu có ít bạn bè thân thiết, Ngô Kỳ là một trong số đó. Dĩ nhiên cậu không mong vì một vài chuyện nhỏ mà rạn nứt với Ngô Kỳ.

Sau khi tiễn bạn về, Lâm Thu Thạch mới kịp bắt chuyện với người mới Trương Miện. Trương Miện cũng vừa vào cửa lần đầu, tình cờ gặp Nguyễn Nam Chúc giống như Lâm Thu Thạch.

Còn Nguyễn Nam Chúc đã kịp chạy show một vài cửa trong thời gian Lâm Thu Thạch dưỡng bệnh.

Chỉ không biết hẳn bạn rạn vào cửa như vậy là vì lý do gì. Lâm Thu Thạch đoán có lẽ hành động này liên quan tới cánh cửa thứ mười một của Nguyễn Nam Chúc.

Chương 39

Anh ghen à?

Tính cách Trương Miện cực kỳ năng động, cộng thêm khuôn mặt dễ thương khiến gã rất nhanh làm thân với người khác. Khi cười khoe miệng hiện lên hai lúm đồng tiền nhỏ, trông càng dễ thương hơn.

Người trong biệt thự đều rất thích gã, ngoại trừ Trình Thiên Lý.

“Em chẳng thích gã tẹo nào.” Ngày thứ hai Trương Miện đến biệt thự, Trình Thiên Lý chạy đến chỗ Lâm Thu Thạch lâu lâu, lòng cậu nhóc tràn ngập bất mãn.

“Sao lại không thích?” Ấn tượng của Lâm Thu Thạch với Trương Miện không tệ.

“Anh không thấy từ khi gã đến anh Nguyễn đi đâu cũng dẫn gã theo à?” Trình Thiên Lý nói: “Anh ấy không dẫn tui mình theo nữa...”

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát.

Trình Thiên Lý nhìn Lâm Thu Thạch tha thiết, cầu mong một sự đồng tình: “Anh cũng nghĩ thế phải không?”

“Không.” Lâm Thu Thạch đáp cộc lốc. “Không dẫn mình theo càng tốt chứ sao? Không lẽ nhóc thích vào cửa liên tục?”

Trình Thiên Lý: “...” Hình như... nói cũng hợp lý.

Nhưng đúng là Nguyễn Nam Chúc đối đãi với Trương Miện rất đặc biệt, mỗi tuần dẫn gã vào cửa ít ra cũng phải ba, bốn lần, khả năng thích ứng của Trương Miện cũng không tệ, rất nhanh đã quen dần với quy luật của cửa.

Về Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc chỉ dặn cậu cố gắng nghỉ ngơi.

Từ góc độ người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy Nguyễn Nam Chúc đang muốn bồi dưỡng Trương Miện, nên mới dẫn gã đi mạo hiểm. Nhưng Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ là nhất thời chưa tìm ra.

Một sớm nọ, Trương Miện đột nhiên chủ động chào hỏi Lâm Thu Thạch, bóng gió hỏi cậu trong nhóm có còn thành viên nào khác không.

Lâm Thu Thạch đang ăn bữa sáng, nghe xong lấy làm lạ: “Ai khác? Nghĩa là sao?”

Trương Miện: “Nghĩa là còn thành viên nào khác không ấy.” Gã mỉm cười, để lộ hai lúm đồng tiền ngọt ngào, trông đáng yêu dã man: “Anh chưa gặp họ à?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu.

“Ồ, hôm qua anh Nguyễn dẫn em đi gặp các thành viên khác đấy.” Trương Miện nói: “Nên em hơi tò mò, không biết trong nhóm có tổng cộng bao nhiêu người.”

Câu hỏi này hơi nhạy cảm, Lâm Thu Thạch dù biết cũng không thể nói cho gã, huống hồ cậu đâu biết gì, do đó đành lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không rõ lắm.

Trương Miện òm một tiếng, không hỏi gì thêm.

Các thành viên trong biệt thự lần lượt xuất hiện quanh bàn ăn, ít nhiều đều nói vài câu với Trương Miện. Lâm Thu Thạch nhanh chóng nhận ra một điều kỳ lạ, đó là ngoại trừ một vài nhân vật đặc biệt, tất cả mọi người khi nói chuyện đều nhìn Trương Miện cười.

Trần Phi cười, Dịch Mạn Mạn cười, Lư Diễm Tuyết cũng cười, thậm chí còn cười như chưa bao giờ được cười, khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy khó hiểu.

Trình Thiên Lý thì khỏi phải nói rồi, người duy nhất nhìn thấy Trương Miện mà không cười có lẽ chỉ có khúc gỗ Trình Nhất Tạ.

Lâm Thu Thạch có phần mù mờ, nhất thời không hiểu những người khác bị làm sao.

Thời gian sau đó, Nguyễn Nam Chúc vẫn luôn đồng hành với Trương Miện, hai người đi đâu mất tăm mất tích.

Trình Thiên Lý hỏi riêng Lâm Thu Thạch có gato^[22] không, Lâm Thu Thạch đang lướt xem diễn đàn, nghe vậy phản ứng đầu tiên chính là: “Gato? Gato ở đâu? Có ai làm sinh nhật à?”

Trình Thiên Lý: “...” Lâm Thu Thạch à, tỉnh táo lại đi.

Thấy Lâm Thu Thạch vẫn không hiểu, Trình Thiên Lý đành nói trắng ra: “Tất cả sự chú ý của anh Nguyễn bây giờ đều dồn vào người mới, anh không thấy tức à? Anh là người vào cửa trước, anh là người quen anh Nguyễn trước, rõ ràng gã là kẻ đến sau...”

Lâm Thu Thạch kinh ngạc: “Có phải hẹn hò đâu mà đến trước với chả đến sau?”

Trình Thiên Lý: “... Anh không ghen thật à?”

Lâm Thu Thạch nheo mắt nhìn Trình Thiên Lý, nói, hay anh gọi anh trai nhóc đến, giúp xua tan nỗi nghi hoặc trong lòng nhóc nhé.

Trình Thiên Lý: “Không, anh đừng làm vậy nhé.” Nghe đến anh trai, Trình Thiên Lý co vùi liền, vội quay lưng bỏ đi.

Không biết Trình Thiên Lý nói gì với Nguyễn Nam Chúc mà sau bữa ăn tối, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên gọi Lâm Thu Thạch ra hành lang.

Hắn châm điếu thuốc, hỏi Lâm Thu Thạch hút không.

Lâm Thu Thạch tế nhị từ chối: “Tôi bị ung thư gan...” Thật ra chính cậu cũng suýt quên mình đang bị ung thư gan.

Nguyễn Nam Chúc: “Ồ, xin lỗi.” Hắn dập tắt thuốc: “Gắng chịu đựng một chút.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nhiều nhất hơn một tuần nữa.”

Lâm Thu Thạch: “...” Chẳng hiểu gì cả.

Nguyễn Nam Chúc nói đến đó thì dừng, hắn lạnh lùng quay đầu nhìn Trương Miện đang mỉm cười tán dóc với mọi người trong nhà ăn, giơ tay khẽ chạm vào mái tóc Lâm Thu Thạch một cái, rồi quay người bỏ đi.

Lâm Thu Thạch từ đầu chí cuối vẫn ngẩn tò te, cậu không hiểu lời Nguyễn Nam Chúc nói có ý gì.

Vì phải vào cửa liên tục, thể lực Trương Miện có vẻ hơi suy sụp, nguy hiểm nhất là cánh cửa gần đây gã còn bị thương, khi ra ngoài phải vào bệnh viện.

Người trong biệt thự đầu đi thăm gã, tỏ vẻ khâm phục vô cùng.

Trần Phi vào viện cùng Lâm Thu Thạch, ở cổng viện anh ta mua một túi hoa quả. Lâm Thu Thạch cũng muốn mua nhưng bị Trần Phi ngăn lại.

“Cậu đừng mua.” Trần Phi nói: “Vị trí của cậu khác.”

Lâm Thu Thạch: “??? Vị trí của tôi như nào??”

Trần Phi thấy Lâm Thu Thạch ngờ ngác không hiểu thì sững lại giây lát: “Anh Nguyễn không nói gì với cậu à?”

Lâm Thu Thạch: “... Nói gì?” Cậu cảm thấy tất cả mọi người trong biệt thự đều thật kỳ lạ.

“Bỏ đi, không có gì.” Trần Phi nhìn vẻ ngờ ngáo của Lâm Thu Thạch như chợt hiểu ra, anh ta thở dài, nói: “Gắng chịu đựng một tuần nữa, sắp rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Mấy người đang nói cái gì vậy? Tôi thật sự không hiểu.

Trương Miện bị thương không quá nghiêm trọng, khi Lâm Thu Thạch đến, Nguyễn Nam Chúc đang ngồi bên giường chăm sóc gã.

Thấy bọn Lâm Thu Thạch đến thăm, Trương Miện gắng gượng nở nụ cười.

Trần Phi nhìn thấy Trương Miện liền vội vã sẵn đón, còn nói nếu em mệt quá cứ báo với anh Nguyễn, tuy đây là giai đoạn người mới nhất định phải trải qua nhưng cũng có thể dùng cách khác.

Trương Miện bèn nói em có thể theo kịp nhịp độ của anh Nguyễn, chỉ mong mình sớm ngày được gia nhập vào nhóm.

Trần Phi nghe thế lộ vẻ an lòng, nói, lâu lắm rồi bọn anh không gặp một người nào có tố chất tốt như em, sau này chắc chắn em sẽ trở thành nòng cốt.

Lâm Thu Thạch đứng bên nghe mà không dám hé môi, so với tiến độ của Trương Miện, bản thân cậu chẳng khác nào thành phần cá biệt trong đám người mới...

Sau khi đi thăm Trương Miện về, Lâm Thu Thạch cứ nghĩ thời gian sắp tới tình hình sẽ không có gì thay đổi, dù sao Trương Miện là người Nguyễn Nam Chúc xem trọng, thật không ngờ ngày thứ sáu sau khi Trương Miện hồi phục và trở về biệt thự, gã đột nhiên mất tích.

Buổi sáng hôm đó, Lâm Thu Thạch theo lệ xuống tầng ăn sáng, nhưng không thấy Trương Miện đâu. Cậu đợi một lát, lại nhận ra mọi người xung

quanh tở về như chẳng có chuyện gì xảy ra: “Trương Miện đâu? Sao không thấy gã đâu cả?”

“Đêm qua chạy r ồ.” Tr ần Phi cắn một miếng bánh waffle Trình Nhất Tạ làm, thuận miệng nói.

“Chạy???” Lâm Thu Thạch kinh ngạc: “Chạy r ồ nghĩa là sao?” Đây có phải công ty đa cấp đâu, sao lại chạy.

Tr ần Phi nói: “Chạy theo nghĩa đen ấy, không chịu nổi bóc lột của anh Nguyễn nên chu ần luôn.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu cảm thấy mình đã bỏ lỡ một tình tiết rất quan trọng nào đó.

Đúng lúc đó Nguyễn Nam Chúc xuất hiện, hấn h ần nhiên ng ồ xuống bên Lâm Thu Thạch, c ần một cái bánh waffle lên chậm rãi nhấm nháp.

Đứng trước Lâm Thu Thạch ngờ ngác từ đầu tới chân, Nguyễn Nam Chúc bình thản ăn hết cái bánh, sau đó xoa xoa tay, chậm rãi giải thích: “Gã tới làm công cho chúng ta.”

“... Làm công??” Lâm Thu Thạch sững sờ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đó là một nhân viên của Bạch Lộc, người quen của chúng ta, Lê Đông Nguyên.”

Trước nay hấn nói chuyện luôn vắn tắt như vậy nhưng mỗi một từ đầu là từ khóa quan trọng. Lâm Thu Thạch bỗng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu trợn mắt không thể tin nổi: “Lê Đông Nguyên??? Người đó là Lê Đông Nguyên???”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chuyện này còn chưa kết thúc, mọi người đừng để lộ ra ngoài nhé.”

Mọi người đều vui vẻ gật đầu, còn lý do tại sao họ vui, tại sao nhìn thấy Trương Miện là muốn cười, Lâm Thu Thạch rất nhanh đã biết được đáp án, Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra một nắm giấy nhỏ. Loại giấy này những ai từng trông thấy một lần đầu không quên, đó chính là gọi ý của cửa. Lúc này những tờ gọi ý được đặt chi chít cạnh nhau, trông thật r ể rúng, Nguyễn Nam Chúc vơ lại trong lòng bàn tay.

Lâm Thu Thạch nhìn đồng giấy cảm thấy cạn lời, gọi là làm công quả không sai.

“Tóm lại gã đến đây với mục đích gì?” Lâm Thu Thạch không thể hiểu được suy nghĩ của Lê Đông Nguyên.

“Tìm người.” Trần Phi cười hì hì liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Tìm Chúc Manh...”

Lâm Thu Thạch: “Khụ khụ khụ!” Cậu sặc nước miếng gần chết.

“Về sau nhận ra không tìm được, lại còn bị anh Nguyễn bóc lột sức lao động... Thấy tình hình không ổn nên trộm cái hộp trong phòng anh Nguyễn trốn rồi.” Trần Phi nói: “Mong gã không nhầm tưởng trong hộp là gợi ý thật.”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng cười.

Lâm Thu Thạch nhìn nụ cười của hắn, đột nhiên nhớ khi Nguyễn Nam Chúc phát hiện Lê Đông Nguyên đưa cho họ chìa khóa giả, biểu cảm hắn lúc ấy... rất giống với bây giờ.

“Hóa ra là vậy, sao mọi người không nói gì với em.” Trình Thiên Lý nghe xong vô cùng cảm phẫn: “Mọi người diễn kịch vui quá sao không chừa cho em một vai chứ?”

Trình Nhất Tạ mặt lạnh như tiền trả lời thắc mắc của cô em: “Bởi vì IQ của mày không đủ hoàn thành nhiệm vụ đó.”

Trình Thiên Lý: “...”

Trình Nhất Tạ: “Có ý kiến gì?”

Trình Thiên Lý lắc đầu ảm ức, cầm miếng bánh lên mà nước mắt lưng tròng.

Trong số những người có mặt không được biết chân tướng sự việc chỉ có Trình Thiên Lý và Lâm Thu Thạch. Trình Thiên Lý do IQ không đạt, còn Lâm Thu Thạch không lẽ cũng có vấn đề về IQ? Cậu đang ngẫm nghĩ, Nguyễn Nam Chúc như bắt được sóng bèn nói: “Do không kịp thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tôi tin mới lạ, việc này có gì mà kịp với không kịp.

Tuy Trương Miện đã bỏ đi nhưng vở kịch chưa thể hạ màn, vì họ còn phải thể hiện cho bên ngoài thấy Hắc Diệu Thạch^[23] đang cực kỳ tức giận

do Trương Miện lấy hết giấy gợi ý bỏ trốn, đang dò tìm tung tích Trương Miện khắp nơi, à quên chưa nói, tên tổ chức của họ là Hắc Diệu Thạch.

Dĩ nhiên, vở kịch diễn chưa được bao lâu thì Lê Đông Nguyên bên phía Bạch Lộc phát hiện thứ mình mang đi là giấy giả, hiểu ra thân phận bị lộ, lãng phí bao thời gian làm việc không công cho Hắc Diệu Thạch. Không tìm thấy Chúc Mạnh thì thôi, còn bị người ta quay như quay dế, Lê Đông Nguyên tức quá gọi điện cho Nguyễn Nam Chúc, đang định mắng té tát thì Nguyễn Nam Chúc thản nhiên nói Chúc Mạnh cũng đang ở đây.

Vậy là Lê Đông Nguyên thịnh nộ giấy lát trở lại làm Lê Đông Nguyên dịu dàng, gã khề nói: “Mạnh à, em bao nhiêu tuổi rồi, có chồng chưa, chúng mình gặp nhau một lần đi, anh thích sự lạnh lùng của em.”

Khi đó Lâm Thu Thạch cũng có mặt, nghe giọng nói dịu dàng như dòng nước của gã không khỏi nổi da gà khắp người.

Nguyễn Nam Chúc thả tay tắt âm lượng, không rõ Lê Đông Nguyên ở đâu kia đọc thoại bao lâu mới phát hiện ra chuyện này.

“Gã vậy mà lại thích Chúc Mạnh.” Lâm Thu Thạch nhìn vẻ mặt lạnh như tiền của Nguyễn Nam Chúc, cảm thấy vừa bị ai vừa cảm thông với đường tình sắp tới của Lê Đông Nguyên.

“Chúc Mạnh có gì không tốt?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Tốt chứ.” Lâm Thu Thạch nói: “Ai mà không thích Chúc Mạnh chứ?” Nhân vật chính đang ở ngay đây, ai dám phũ phàng thẳng mặt chứ.

“Vậy Chúc Mạnh tốt hơn hay tôi tốt hơn?” Suy nghĩ của Nguyễn Nam Chúc luôn luôn kỳ lạ.

Lâm Thu Thạch chỉ thấy người ta so mình với kẻ khác chứ chẳng ai so bản thân với chính mình. Có đi đâu trông Nguyễn Nam Chúc cực kỳ nghiêm túc, Lâm Thu Thạch không còn cách nào khác đành cầu hòa, nói, mỗi người có đặc điểm khác nhau, cần gì so sánh xem ai tốt hơn ai, huống hồ chẳng phải cùng một người sao.

Nguyễn Nam Chúc hài lòng gật gật đầu, bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng dáng hắn, quan ngại sâu sắc con người này có bị mắc chứng tâm thần phân liệt hay không.

Lê Đông Nguyên lần này bị Nguyễn Nam Chúc lừa một vố thê thảm, sau khi mang những mảnh giấy giả về gã vô tư nhận khách, trùng hợp nội

dung trên mảnh giấy lại có liên quan đến thế giới của gã, lời thôi thế nào xém chút là lật thuyền.

Vậy nên suốt thời gian đó, ngày nào Lê Đông Nguyên cũng gọi điện cho Nguyễn Nam Chúc với ý đồ công kích cá nhân, Nguyễn Nam Chúc dọa gã nếu còn gọi điện sẽ mách Chúc Mạnh, Lê Đông Nguyên nghe vậy đành thôi.

Xem ra, Lê Đông Nguyên thực sự đã si tình với cô nương Mạnh Mạnh chưa từng gặp mặt mặt r ồi.

Lâm Thu Thạch thương hại nghĩ, nếu biết được Chúc Mạnh chính là tên đàn ông đã vắt kiệt sức lao động của mình, gã sẽ phản ứng như thế nào nhỉ.

Nhờ phúc của Lê Đông Nguyên mà Hắc Diệu Thạch thu thập được một đồng gợi ý, Lâm Thu Thạch không biết những manh mối này sẽ được sử dụng như thế nào, phải nhờ có Trần Phi giải thích cậu mới biết.

Thông thường người có gợi ý sẽ được chia ra các thế giới khác nhau, nghĩa là trong cùng một thế giới, trên nguyên tắc nhiều nhất chỉ xuất hiện một người có gợi ý. Nhưng cũng có những ngoại lệ, ngoại lệ như thế nào thì Trần Phi không nói rõ, xem ra tình huống đặc biệt rất hiếm xuất hiện.

Bạn có gợi ý nào thì sẽ tiến vào cửa tương ứng với gợi ý đó, do vậy mảnh giấy là một vật vô cùng quan trọng. Tuy nhiên các gợi ý có phân chia độ khó khác nhau, ví dụ cách đây không lâu Nguyễn Nam Chúc dẫn theo Lê Đông Nguyên nhận khách điên cu ồng, những thế giới họ làm đầu thuộc loại dễ, cho nên không thể có được gợi ý cấp cao. Ví dụ Lâm Thu Thạch muốn tiến nhập cánh cửa thứ sáu của bản thân, bắt buộc cậu phải sử dụng gợi ý Nguyễn Nam Chúc lấy được ở một cánh cửa thứ năm, nếu cậu cần theo gợi ý lấy từ một cửa số hai, thì sẽ có hiện tượng gợi ý và thế giới đến không khớp với nhau.

Chính vì vậy để nhận khách, Nguyễn Nam Chúc phải không ngừng ra vào các thế giới để có nhiều gợi ý.

Đây là một công việc khá nguy hiểm, có đi đầu Nguyễn Nam Chúc là một tay lão luyện.

Nguyễn Nam Chúc đâm Lê Đông Nguyên một cú, theo lý cũng khiến cho Bạch Lộc và Hắc Diệu Thạch kết thù, nhưng nhờ cái tên Chúc Mạnh

làm sứ giả hòa bình nên Lê Đông Nguyên không triệt để vạch mặt Nguyễn Nam Chúc, thậm chí còn bóng gió ngỏ ý hợp tác - dĩ nhiên nếu Chúc Mạnh cũng có mặt trong phi vụ.

“Được chứ.” Nguyễn Nam Chúc đáp tỉnh rụi. Lê Đông Nguyên là kẻ đã vượt qua tám cửa, thực lực chắc chắn không yếu, có một người như vậy chung phe dĩ nhiên là đi đâu tốt. Còn Chúc Mạnh... chờ mị có hứng rồi nói sau.

Lâm Thu Thạch nghỉ ngơi liền ba tháng, thể lực hồi phục đáng kể.

Đang thất nghiệp nên cậu vẫn phải lo nghĩ về cơm áo gạo tiền, định tìm một công việc ngắn hạn, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc đến lấy thẻ cậu mang đi, sau đó nạp vào năm mươi ngàn tệ^[24].

Lâm Thu Thạch nhìn tin nhắn báo chênh lệch số dư mà hóa đá, nói: “Nam Chúc, ý anh là sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phí sinh hoạt.”

Lâm Thu Thạch: “... Ở đây bao lâu sinh hoạt phí hả??”

Nguyễn Nam Chúc: “Dĩ nhiên anh không hưởng không.” Hắn tiếp tục: “Tôi có một khách hàng sắp phải vào cửa, đang chuẩn bị tháp tùng người ta, anh cũng đi đi.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi đi được chứ?” Cậu hơi xấu hổ: “Chỉ sợ ngáng chân mọi người thôi.”

“Trước khi đánh boss phải chịu khó thu thập kinh nghiệm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mấy cái cửa sắt này càng đi nhiều càng quen đó.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu liếc nhìn Trình Thiên Lý đang ngồi bên cạnh nhăn mặt đọc tiểu thuyết kinh dị.

Nguyễn Nam Chúc: “Đừng lấy nó làm gương.”

Trình Thiên Lý nghe Nguyễn Nam Chúc nhắc đến mình, ngẩng lên ngơ ngác: “Anh Nguyễn gọi em hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, đang khen nhóc đó.”

Trình Thiên Lý: “Ồ, hihihhi.”

Lâm Thu Thạch thật không ngờ nhìn, Trình Thiên Lý à, sao nhóc có thể ngốc đến mức đó.

Tuy trong lòng đầy bất an và do dự, nhưng thái độ chắc chắn của Nguyễn Nam Chúc khiến Lâm Thu Thạch dần trở nên bình tĩnh.

Chiều ngày thứ hai sau khi nói chuyện vào cửa với Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc dẫn cậu đến gặp vị khách.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ khách hàng là một người bình thường, thật không ngờ đó chính là Hứa Hiểu Chanh cậu gặp ở cửa thứ hai, cũng chính là nữ minh tinh đang cực kỳ hot tại thế giới thực, tên thật Đàm Tảo Tảo.

Khác với Hứa Hiểu Chanh e thẹn, Đàm Tảo Tảo của thế giới thực xây dựng cho mình hình tượng sexy từng trái, mái tóc xoăn sóng bồng bênh, váy dài màu đỏ, ba vòng căng đét, trông vô cùng hút mắt.

Khí chất quá nổi bật của cô gái khiến những người xung quanh phải bối rối, nhưng Nguyễn Nam Chúc không hề tỏ ra thua kém, hai người ng ồi đối diện nhau tạo nên một khung cảnh cực kỳ bổ mắt.

“Ngoại hình anh như vậy mà không tính chuyện tham gia vào showbiz ư?” Đó là câu đầu tiên Đàm Tảo Tảo nói.

“Vào showbiz rồi thì không tìm được tôi đâu.” Nguyễn Nam Chúc đáp trả: “Người này cô quen đấy, Dư Lâm Lâm.”

Ban đầu Đàm Tảo Tảo không để ý gì đến Lâm Thu Thạch, nghe đến cái tên Dư Lâm Lâm mới hướng ánh mắt về phía Lâm Thu Thạch. Có lẽ vì nhớ đến những kỷ niệm trong cửa, ánh mắt Đàm Tảo Tảo dịu đi: “Anh còn đáng yêu hơn ở trong cửa.”

Lâm Thu Thạch: “... Cảm ơn.” Là thằng đàn ông bị con gái khen đáng yêu thật sự chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

“Anh ấy sẽ vào cùng chúng ta.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không vấn đề chứ?”

“Anh không vấn đề thì dĩ nhiên tôi cũng không.” Đàm Tảo Tảo nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Hai người thảo luận thêm một số chi tiết, ví dụ như giá tiền và người phụ trách mang gọi ý, nói xong Đàm Tảo Tảo mời họ đi ăn.

Trong lúc ăn, Đàm Tảo Tảo tỏ ra hứng thú với Lâm Thu Thạch, các chủ đề nói chuyện đều xoay quanh cậu.

Sau đó Nguyễn Nam Chúc có vẻ không vui, hấn cắt ngang câu chuyện của Đàm Tảo Tảo, nói thẳng: “Có vấn đề gì cứ hỏi tôi, ở đây chỉ là quan hệ hợp tác, cần gì hỏi kỹ vậy?”

Đàm Tảo Tảo nửa cười nửa không: “Tôi chỉ muốn hiểu thêm về Lâm Lâm.”

Nguyễn Nam Chúc bỏ dao nĩa xuống: “Tôi no rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Miếng bít tết mới ăn có một miếng mà anh hai.

Đàm Tảo Tảo: “...” Nguyễn Nam Chúc là đồ nhỏ mọn.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc nói no là no, chẳng ai làm gì được. Vừa ra khỏi nhà hàng bít tết, Nguyễn Nam Chúc đã kéo Lâm Thu Thạch vào một hàng ăn khác, lại gọi đầy một bàn.

Lâm Thu Thạch: “...” Tưởng anh no rồi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Lại đói.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao có thể thản nhiên như thế được nhờ.

Có cảm giác mọi người xung quanh phải cung nụng yêu chiều Nguyễn Nam Chúc như em bé mới ốm. Lâm Thu Thạch thở dài nhưng không suy nghĩ nhiều. Nguyễn Nam Chúc nói Đàm Tảo Tảo là một khách hàng khá đặc biệt, thông thường thì sẽ không gặp mặt khách, nhưng Đàm Tảo Tảo là do người quen giới thiệu, lại thêm thân phận đặc biệt nên hẳn mới gặp cô ở thế giới thực.

“Nhưng không gặp khách thì làm sao vào chung cửa với họ?” Đây là điểm Lâm Thu Thạch không hiểu.

Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra một số vòng bạc, nói: “Dùng cái này.”

Đó là một chiếc vòng bạc hết sức thông thường, trên bề mặt khắc một vài ký tự phức tạp. Lâm Thu Thạch không đọc được chữ nào trong đó, cậu giơ tay cầm một cái lên, cảm giác sau khi đeo vòng lên tay khá lạnh, chiếc vòng như được ướp qua băng lạnh.

“Vòng này,” Lâm Thu Thạch hỏi, “là vật ở trong cửa à?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Lấy từ một trong các thế giới tôi từng trải qua.”

Lâm Thu Thạch òm một tiếng, tháo vòng ra.

“Nhận khách thường phải qua một diễn đàn đặc biệt, khách hàng cần trả một số tiền thế chân cực lớn để thuê chuyên gia giúp mình.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngoại trừ tiền thế chân còn có phí phục vụ. Sau khi khách hàng trả vòng bạc, tiền thế chân sẽ được hoàn lại cho họ.”

Lâm Thu Thạch: “... Có nguyên một ngành công nghiệp về cửa ấy nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc khoát tay: “Dĩ nhiên, chúng tôi cũng cần mưu sinh chứ, đâu có ăn hương ăn hoa mãi được.”

Sự thật đúng là thế, Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Nhưng năm trăm ngàn là quá nhiều, tôi...”

Cậu định nói mình không cần nhiều tiền đến vậy, nhưng bị Nguyễn Nam Chúc cắt ngang: “Đó là tiền mua mạng sống. Anh nghĩ mạng của mình không đáng năm trăm ngàn ư?”

Lâm Thu Thạch nghen lời.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mỗi lần vào cửa đầu phải mạo hiểm rất lớn, có khả năng đi luôn khỏi về, người mất rồi, phải có cái gì lưu lại cho người thân chứ.”

Có lý lắm, mặc dù Lâm Thu Thạch không có gia đình ràng buộc, nhưng vẫn hiểu những lời Nguyễn Nam Chúc nói. Người sắp chết chắc chắn sẽ lo lắng cho những người thân thiết của mình như vợ con, cha mẹ, nếu chết đi rồi chỉ mong có thể để lại cho người thân của mình chút gì đó.

Sau khi đã thông tư tưởng, Lâm Thu Thạch nhận ý tốt của Nguyễn Nam Chúc.

“Đây là cánh cửa thứ ba của Đàm Tảo Tảo, thời gian vào cửa cụ thể là sau thứ Hai.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sáng sớm mai tôi sẽ báo cho anh về giấy gọi ý.”

Lâm Thu Thạch ừ một tiếng.

“Hợp tác vui vẻ.” Nguyễn Nam Chúc chìa tay về phía Lâm Thu Thạch.

“Hợp tác vui vẻ.” Lâm Thu Thạch bật cười.

Những lần trước đầu do Nguyễn Nam Chúc giúp Lâm Thu Thạch vượt qua, lần nay cả hai chính thức hợp tác, tuy Lâm Thu Thạch còn nhiều

đắn đo trong lòng nhưng không khỏi cảm thấy râm ran phấn khích.

Thế giới trong cửa tuy đáng sợ, nhưng người ấy ở bên cạnh khiến cậu không còn lo lắng gì nữa. Dù là quỷ thần hay cái chết, đâu sao cuộc đời không dấn con người vào ngõ cụt, khổ tận ắt có cam lai.

Chương 40

Cửa thứ tư

Sau khi kết nối với Đàm Tảo Tảo, Nguyễn Nam Chúc mau chóng chọn gợi ý cho cô.

Đó là cánh cửa thứ ba của cô gái, nói chung độ khó không quá lớn, tuy nhiên vẫn cần hết sức cẩn thận. Gợi ý lần này chỉ có năm chữ: *Người đàn bà trong mưa*^[25].

Trước khi đưa ra gợi ý, Nguyễn Nam Chúc đã chuẩn bị xong mọi thứ, hẳn nói sơ qua với Lâm Thu Thạch các thông tin liên quan. *Người đàn bà trong mưa* là tên một bức tranh chân dung của họa sĩ người Ukraina, bức tranh vẽ một người phụ nữ đội mũ đen, sắc mặt trắng nhợt đang nhắm mắt, nước mưa tuôn rơi khắp gương mặt và vành mũ, người phụ nữ mặc trang phục đen như vừa tham gia một tang lễ, thần thái lạnh giá như mùa đông.

Lâm Thu Thạch đã từng nhìn thấy bức tranh này, dĩ nhiên cái cậu thấy chỉ là tranh mô phỏng. Người phụ nữ trong tranh tuy nhắm mắt, nhưng ngắm kỹ sẽ có ảo giác như mắt bà ta đang mở ra. Màu sắc của toàn bộ bức tranh rất u tối, đượm vẻ ẩm ướt của cơn mưa.

Câu chuyện phía sau bức tranh cũng khá đặc biệt, nó từng qua tay ba nhà sưu tập. Nhưng cả ba người này cuối cùng đều không muốn giữ lại bức tranh, họ nói rằng sau khi sở hữu nó, họ bị một người phụ nữ áo đen bám theo, thậm chí mất tự do ngay cả trong giấc mơ của mình.

Người phụ nữ bắt đầu theo sát họ mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần. Không thể chịu đựng nổi tình cảnh đó, ba nhà sưu tập đem trả bức tranh lại cho họa sĩ trong trạng thái hoảng loạn.

Bức tranh này quả thực không đem lại niềm vui cho chủ nhân của nó. Lâm Thu Thạch đọc xong câu chuyện liền muốn tắt trang mạng.

Nguyễn Nam Chúc ngồi bên cạnh, đưa vòng bạc cho cậu, dặn cậu trong vài ngày tới phải luôn đeo trên tay, nhưng có một điểm cần chú ý, hễ

vào cửa rồi nhất định phải tháo vòng ra ngay lập tức, đừng để người khác nhìn thấy.

“Sợ các tổ chức khác phát hiện ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Đó chỉ là một, thật ra còn nguyên do khác.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Nguyên do gì nữa?”

Nguyễn Nam Chúc liếc chiếc vòng: “Bởi vì chiếc vòng này là vật bị trù ếm.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “À, phải rồi, thật ra khuyên tai của anh cũng vậy đó, nhưng ma thuật không mạnh bằng.”

Lâm Thu Thạch theo phản xạ sờ chiếc khuyên trên tai, vật này do Nguyễn Nam Chúc cưỡng chế đeo lên, sau khi đeo hình như cậu chẳng còn nhớ đến sự tồn tại của nó, ngày thường không để ý, nghe Nguyễn Nam Chúc nói xong cậu mới giật mình: “Bị trù ếm?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừ, nhưng đừng lo, vật này cơ bản vô dụng, thường chỉ dùng để tìm người thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói xong, Lâm Thu Thạch mới thở phào khẽ gật đầu.

Nhắc đến vật bị trù ếm, cuốn nhật ký mà Nguyễn Nam Chúc mang ra khỏi cửa lần trước không biết dùng để làm gì? Lâm Thu Thạch vẫn chưa nghĩ ra, đi đầu duy nhất cậu chắc chắn là cuốn sổ này không thể dùng để ghi chép, bởi viết lên một chút là dòng chữ bỗng biến mất.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đừng vội, cuốn nhật ký đó cứ để từ từ nghiên cứu.”

Lâm Thu Thạch đồng ý.

Những ngày sau đó, Lâm Thu Thạch dần sức tìm hiểu gợi ý. Những thông tin xung quanh *Người đàn bà trong mưa* không nhiều, hiện tại bức tranh đã bị cấm trưng bày, lý do là mỗi lần trưng bày khiến nhiều khách tham quan bị kích động, thậm chí gây ảo giác ảo thính. Tác giả của bức tranh sau khi sáng tác nó cũng có vấn đề nghiêm trọng về thần kinh. Dĩ nhiên, theo mọi người nói đó là do họa sĩ khi vẽ đã bị nhiễm độc bởi thuốc

vẽ và vài bạt. Sự thực có phải như vậy không, thì chẳng ai biết được đáp án.

Hiện tại bức tranh đang ở đâu là một bí mật, nhưng có lẽ nó đã bị niêm phong.

Đàm Tảo Tảo đã biết gợi ý liên quan tới cửa của mình, cô tỏ ra rất thoải mái, hoàn toàn khác hẳn Hứa Hiểu Chanh động chút là khóc nhè.

Đàm Tảo Tảo giải thích đó là diễn xuất mà thôi, Nguyễn Nam Chúc nghe thế liền cười nhạt.

“Anh cười gì vậy?” Đàm Tảo Tảo then quá đậm gợn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Sao, đến cười cô cũng không cho người ta cười?”

Đàm Tảo Tảo hừ một tiếng: “Lần này anh vẫn mặc đờn nữ à?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không.”

Đàm Tảo Tảo: “Sao lại không...” Cô có vẻ rất thất vọng.

Nguyễn Nam Chúc: “Chẳng lý do gì cả.”

Trong khi hai người nói chuyện, Lâm Thu Thạch ở bên lảng lảng xúc kem ăn, Đàm Tảo Tảo chuyển sang nhìn Lâm Thu Thạch, mè nheo: “Lâm Lâm, anh khuyên anh ta đi, bảo anh ta mặc đờn nữ tiếp đi.”

Lâm Thu Thạch: “... Mặc hay không có gì khác nhau?”

Đàm Tảo Tảo thở dài: “Ôi, cả một bầu trời nhan sắc như vậy không mặc đờn nữ đáng tiếc quá.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao cậu có cảm giác Đàm Tảo Tảo có ý đồ khác.

Chẳng mấy chốc thời gian vào cửa đã đến, vì đây mới là cửa thứ ba, nên khả năng đoán định thời gian của Đàm Tảo Tảo chưa tốt lắm. Vậy nên một đêm nọ Lâm Thu Thạch đang nằm trên giường ngủ, đột nhiên giật mình tỉnh giấc, một cảm giác bất thường ập đến, giống như phòng ngủ quen thuộc bỗng dưng biến thành một nơi xa lạ.

Quả nhiên vừa mở mắt ra, Lâm Thu Thạch nhìn thấy quanh mình không phải là bốn bức tường, mà là mười hai cánh cửa. Mười hai cửa xếp thành một vòng tròn, vây cậu lại ở giữa.

Lâm Thu Thạch leo xuống giường, nhanh chóng thay quần áo, tìm tới cửa thứ ba, hít một hơi thật sâu, mở tay nắm.

Cảnh tượng giây lát biến đổi.

Sau một cơn choáng, mọi thứ quanh cậu xuất hiện biến hóa.

Trước mắt Lâm Thu Thạch hiện ra một lầu đài hùng vĩ. Lầu đài trông khá cổ kính như được xây dựng cách đây đã lâu, đứng giữa những bụi cây rậm rạp. Bên ngoài các bụi cây là hàng rào sắt san sát nhau, bao bọc lấy tòa lầu đài.

Lâm Thu Thạch đứng bên một bụi rậm, xung quanh không có ai. Sau khi vào cửa, cậu không quên lời dặn của Nguyễn Nam Chúc, đi đầu đi đầu tiên làm là tháo chiếc vòng trên tay xuống.

Đây là lần đầu cậu vào cửa một mình, cũng may cảnh tượng ban đầu không có gì ghê sợ, Lâm Thu Thạch vừa quan sát xung quanh vừa rảo bước về phía tòa lầu đài.

Cảnh vật quanh đây vô cùng tiêu điều, các bụi cây đã lâu không được cắt tỉa nên chĩa ra tua tủa, có những cành dây leo vươn ngang tầm mắt con người. Hàng rào sắt chìm trong màn sương dày đặc vô bờ bến. Sương mù như một lời cảnh báo: Các người đừng nên lại gần chốn này.

Lâm Thu Thạch đi tới trước cổng lầu đài nhưng không vào, cậu nghe thấy bên trong có tiếng than khóc.

“Cứu tôi với, cứu tôi với...” Đó là giọng một cô gái trẻ, nghe như cô hoàn toàn suy sụp, tiếng khóc khàn đặc thê lương, khiến người nghe cũng thấy không đành lòng.

“Đừng khóc nữa, đã khóc hơn một tiếng rồi.” Ai đó cố khuyên nhủ trong bất lực: “Nếu cô không tin thì tự mình đi kiểm chứng, xem liệu có cách rời khỏi đây không.”

Lâm Thu Thạch nghe nói dĩ nhiên hiểu ngay tình hình ở bên trong, tiết mục người mới vào cửa lần nào cũng tái diễn.

Lần đầu làm chuyện ấy dĩ nhiên sẽ cảm thấy không quen, người mới có thể phản ứng theo đủ kiểu khác nhau, cũng nên thông cảm cho họ.

Lâm Thu Thạch vừa nghĩ vừa đẩy cánh cửa lớn, đi vào bên trong.

Lúc này sau cửa có năm người, hoặc đứng hoặc ngồi trong phòng khách tầng trệt lầu đài. Thấy Lâm Thu Thạch, họ không lên tiếng, trong ánh mắt chỉ có hoài nghi hoặc lạnh nhạt.

Lâm Thu Thạch tìm đại một nơi ngồi xuống, bắt đầu quan sát xung quanh, rất nhanh cậu đã tìm thấy người mình cần tìm.

Trong góc khuất có một anh đẹp trai mặc áo phong quần bò đang ngồi, người này tuy ngồi ở nơi khó thấy nhưng lại rất thu hút ánh nhìn, bởi vì vẻ ngoài của người đó quả thật quá đẹp, đặc biệt là nốt ruồi ở đuôi mắt càng khiến vẻ đẹp ấy thêm phần mỹ lệ. Tuy kẻ này thần thái lãnh đạm, khó gần, nhìn qua đã biết khó tiếp cận, nhưng mọi người đều bất giác đưa mắt nhìn hân.

Lâm Thu Thạch lờ mờ đoán ra một nguyên nhân khác khiến Nguyễn Nam Chúc phải giả gái, phụ nữ đẹp rất thường thấy, nhưng một người đàn ông quá đẹp sẽ dễ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, gây ra những phiền phức không đáng.

Nguyễn Nam Chúc đã thấy Lâm Thu Thạch nhìn mình, hân lạnh lùng liếc Lâm Thu Thạch một cái rồi nhìn đi chỗ khác.

Cô gái đang gào khóc rõ ràng là người mới, lần đầu xuất hiện ở thế giới này, nhất thời chưa thể tiêu hóa được tình huống lạ kỳ đang xảy ra, khóc là cách duy nhất để cô giải tỏa nỗi sợ trong lòng.

Cô gái ngồi trên sofa, nước mắt tuôn rơi không ngừng, chốc chốc lại liếc nhìn những người xung quanh bằng ánh mắt khiếp sợ lẫn ngờ vực: “Đây rốt cuộc là đâu, các người thả cho tôi về đi? Không lẽ là truyền hình thực tế? Tôi không muốn chơi cái này, xin mấy người...”

“Đã nói không phải truyền hình thực tế mà, khốn kiếp cô phiền quá rồi đấy, vừa đến đã khóc, khóc mãi khóc muốn nổ đầu tôi rồi.” Một anh chàng trẻ tuổi không chịu nổi phải quát lên bực tức: “Muốn khóc cút ra ngoài mà khóc, muốn đi đâu tùy cô, đừng có ngồi đây làm phiền người khác!”

Cô gái bị quát vội nín bặt, dáng vẻ hung hân của anh ta khiến cô không dám khóc, gương mặt trở nên đỏ ửng.

Trước chuyện xảy ra, tất cả những người khác không hên đầu vờ như không thấy gì. Sớm chấp nhận thực tế mới là cách làm thông minh, đáng

tiếc đối diện với sự thay đổi hoàn cảnh quá lớn, đa phần mọi người khó mà thích ứng nhanh được.

Cổng lâu đài lại mở ra, lần lượt nhiều người đi vào.

Đàm Tảo Tảo là người cuối cùng xuất hiện, cô mặc chiếc váy dài màu cam, trước ngực cài một bông hoa trắng, trông rất tủi thân, chốc chốc lại thút thít. Đáng tiếc lần này đã có người chiếm vai của Đàm Tảo Tảo: Đó là cô gái người mới, cô gái ấy đã khóc một mạch hơn tiếng đồng hồ không ngừng, bị quát im lặng được năm phút, lại bắt đầu sụt sịt, khiến tai Lâm Thu Thạch ù đi vì tiếng khóc của cô.

Trong biệt thự có tổng cộng mười người, nửa nam nửa nữ, trong đó có hai người mới, một là cô gái mít ướt, hai là một thiếu niên tóc đen, người này sau khi vào lâu đài vội trốn vào góc khuất run lên bần bật.

Sau khi tất cả tề tựu đông đủ, trong lâu đài vang lên một tràng tiếng chuông nặng nề, tại chiếu nghỉ cầu thang xuất hiện một người đàn ông mặc trang phục quân gia màu đen.

Người đàn ông đi vào giữa phòng khách, mỉm cười thân thiện với mọi người, nói: “Cuối cùng các vị đã đến, chủ nhân của tôi kính chờ đã lâu, xin mời.”

Nói xong, ông ta quay người đi lên tầng hai.

Người có kinh nghiệm đều biết đây là lúc manh mối được tung ra, vội đi theo người quân gia. Hai người mới tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng sợ bị bỏ lại, cũng vội theo đám đông, đi lên tầng hai.

Lâu đài rất lớn, chỉ riêng cầu thang lên tầng hai đã rất dài, đi qua vô số bậc thang lại đến một hành lang hẹp và dài, ánh sáng mờ tối tỏa ra từ một vài cây đèn dầu. Phía sau đó là một dãy các bức tranh sơn dầu phong cách kỳ lạ.

Tại sao nói phong cách tranh kỳ lạ, bởi vì các bức sơn dầu này đều không tả rõ chủ thể, trông như tranh phong cảnh, lại giống hình người, màu sắc phối hợp trên tấm vải tạo ra những hình dạng biến ảo, khiến người xem cảm thấy không dễ chịu cho lắm.

Tấm thảm dài trải sàn khiến tiếng bước chân tiêu biến, hành lang dài im lặng như tờ, thứ duy nhất sống động là ánh sáng le lói của đèn dầu.

Cuối hành lang có một cánh cửa gỗ khép hờ, quản gia đi đến trước cửa, khom lưng mở cửa, ra hiệu mời.

Nguyễn Nam Chúc đi đầu tiên, khẽ sai một bước, hần liền tiến vào trong phòng.

Lâm Thu Thạch theo sát phía sau, nhanh chóng nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Hóa ra đó là một nhà ăn. Chính giữa phòng là một bàn ăn cực lớn, phía trên bày sẵn đủ loại thức ăn. Vị chủ nhân mà quản gia nhắc đến đang ngồi ở một đầu bàn ăn: Đó là một phụ nữ đội mũ đen, mặc váy màu đen, khuôn mặt dài xương xẩu. Sắc mặt bà ta rất trắng, trắng như tờ giấy, tròng mắt đen hơi quá lớn, dưới ánh đèn mờ tối trông như hai lỗ đen hun hút. Khuôn miệng tô son đỏ của bà ta đang nhếch lên, nở một nụ cười với các vị khách, dĩ nhiên nếu bạn có thể coi biểu cảm đó là một nụ cười.

Cảnh tượng này thật khiến người ta khó chịu. Tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả cô người mới mít ướt cũng sợ quá đến nỗi ngưng tiếng sụt sịt.

“Xin mời.” Giọng vị quản gia vang lên: “Mời các vị thưởng thức tiệc.”

Nguyễn Nam Chúc vẫn là người đầu tiên hành động. Hắn chọn đại một chiếc ghế ngồi xuống, sau đó cầm khăn ăn thấm ướt sẵn lau tay.

Lâm Thu Thạch ngồi bên cạnh hắn.

Những người khác lần lượt ngồi xuống theo, sau khi tất cả đều an vị, bà chủ khẽ lắc chuông, tuyên bố khai tiệc. Từ đầu đến cuối bà ta không hề nói gì, ngay cả nét mặt cũng không có bất cứ thay đổi nào. Bà chủ im lặng cầm dao nĩa lên, chậm rãi ăn các món trước mặt.

Lâm Thu Thạch theo dõi bà ta qua khóe mắt, cậu để ý tay của người này hơi lớn so với bình thường, khớp ngón tay nở to, phần móng dài quá đầu ngón tay có màu xám nhạt. Đôi tay to lớn ấy đang thận trọng đi đầu khiến bộ dao nĩa lạnh giá, nhẹ nhàng cắt miếng bít tết tái còn tơ máu. Sau đó xiên miếng thịt lên, đưa vào hõ miệng đồ lòm.

Cảnh này khiến mọi người cảm thấy không thoải mái. Lâm Thu Thạch nhìn một lát, bắt đầu nghi ngờ bà chủ này có phải là người hay không. Thu

ánh mắt lại, cậu nhận thấy đến lượt Đàm Tảo Tảo ở bên cạnh nhìn bà chủ mê mệt... cứ như bị trúng tà.

Lâm Thu Thạch khẽ ho một tiếng kéo sự chú ý của Đàm Tảo Tảo về

“Ăn đi.” Lâm Thu Thạch nhắc nhẹ.

“Ừm.” Đàm Tảo Tảo nhận ra sự bất thường của mình, sau khi gạt đầu cô không dám nhìn nữa, bắt đầu cầm cúi cắt bít tết.

Mùi vị bữa ăn không hề tệ, từ khai vị, món chính cho tới điểm tâm, món nào ra món đó. Có đi đâu ở trong hoàn cảnh này, chẳng ai có tâm trạng thưởng thức món ngon.

Nguyễn Nam Chúc trước nay vốn vô tư, từ đầu đến cuối không tỏ vẻ gì khó chịu gì, hần ăn sạch tất cả các món, không chừa cả hoa quả.

Cuối cùng thành ra tất cả mọi người ng ẩ nhìn hần ăn, Nguyễn Nam Chúc không cảm thấy mất tự nhiên chút nào. Ăn hết r ồi mới lau miệng, đặt dao nĩa xuống.

Sau khi người cuối cùng dừng bữa, bà chủ đứng dậy, đi ra khỏi cửa.

Quản gia nói: “Xin mời các vị, chủ nhân sẽ dẫn các vị đến xem thứ mà mọi người mong chờ đã lâu.”

Mọi người vội vàng nối gót nhau, đi theo bà chủ leo lên mãi trên chiếc cầu thang uốn lượn.

Không rõ tòa lâu đài có tất cả bao nhiêu tầng, Lâm Thu Thạch đã thử đếm, bà chủ dẫn họ dừng tại tầng bảy.

Bà ta đi đến cuối hành lang tầng bảy, mở một cánh cửa, đi vào bên trong.

Mọi người không ai dám vào theo, chỉ xúm lại bên ngoài quan sát.

Căn phòng trước mặt có lẽ là một phòng vẽ, bên trong bày rất nhiều đồ vẽ, nhưng thứ thu hút mắt nhìn nhất là bức tranh đặt chính giữa phòng, được phủ bằng vải trắng. Giọng quản gia vang lên sau lưng bọn họ, ông ta nói: “Còn vài ngày nữa bức tranh các bạn mong chờ sẽ hoàn thành. Trong thời gian này, hy vọng mọi người kiên chế sự kích động, tham quan các cảnh đẹp khác trong lâu đài, đợi khi chủ nhân hoàn thành bức tranh, các bạn sẽ được chiêm ngưỡng.”

Nghe những lời này, Lâm Thu Thạch đã hiểu thân phận của bọn họ. Có lẽ họ xuất hiện như các fans hâm mộ tài năng hội họa của bà chủ, và sẽ phải ở lại đây vài ngày cho tới khi bà ta hoàn thành bức tranh. Theo thông tin từ trước, chìa khóa rất có khả năng liên quan đến bản vẽ cuối cùng của bà chủ.

“Các vị đừng làm phiền chủ nhân tôi tiếp tục sáng tác.” Quản gia nói: “Thời gian hôm nay không còn sớm nữa, mời mọi người trở về phòng riêng nghỉ ngơi.”

Vừa nói ông ta vừa dẫn nhóm khách xuống tầng.

Nơi họ ở là tầng ba, mỗi người một phòng. Chìa khóa phòng được phân phát ngẫu nhiên, chữ số phía trên tương ứng với số của từng căn phòng.

Lâm Thu Thạch khá may mắn chọn trúng phòng đối diện phòng Nguyễn Nam Chúc, Đàm Tảo Tảo thì hơi đen bị phân vào trong góc, cô bất mãn lâu lắm rồi một lúc lâu.

Phòng ốc ở đây rất rộng, còn được trang trí lộng lẫy. Có đi đâu từ kích cỡ kinh người của chiếc giường cho đến bàn trang điểm cầu kỳ diêm dúa đều toát lên màu sắc sang trọng.

Chủ nhân tòa lâu đài có lẽ rất thích vẽ tranh, chính giữa căn phòng treo một bức tranh làm vật trang trí. Bức tranh vẽ cảnh lâu đài trong mưa, màu sắc rất nhạt nhẽo, Lâm Thu Thạch nhìn một cái, bèn tháo bức tranh từ trên tường úp xuống đất.

Vì gợi ý là *Người đàn bà trong mưa*, Lâm Thu Thạch cảm thấy điếu kiện tử vong chắc chắn có liên quan đến tranh vẽ.

Sau khi tắm rửa, cậu lên giường nằm, trước đó còn theo thói quen kiểm tra điện thoại, không có gì ngạc nhiên khi điện thoại không còn vạch sóng nào.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường một lát, khi cảm thấy thời gian đã tới, bèn lẳng lặng đứng dậy sang gõ cửa phòng đối diện.

Kẹt một tiếng, Nguyễn Nam Chúc mở cửa cho Lâm Thu Thạch vào.

“Nam Chúc.” Sau khi Lâm Thu Thạch bước vào, để ý thấy trong phòng Nguyễn Nam Chúc cũng có một bức tranh. Bức tranh này họa lại những lùm cây bụi trước cổng lâu đài, cũng dưới trời mưa.

“Ừm.” Hình như Nguyễn Nam Chúc vừa gội đầu, mái tóc vẫn còn ướt rượt, hắn vừa lau tóc vừa nói: “Có phát hiện gì không?”

“Người đó trông giống *Người đàn bà trong mưa* quá.” Lâm Thu Thạch nói: “Cứ như từ trong tranh bước ra.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu: “Đúng là vậy.”

Người Lâm Thu Thạch đang nói đến là bà chủ, bất cứ ai từng nhìn thấy bức tranh *Người đàn bà trong mưa* sau đó gặp bà chủ của lâu đài đều sẽ đặt ra mối nghi vấn tương tự.

Nguyễn Nam Chúc chỉ bức tranh trên tường phòng mình: “Phòng anh cũng có à?”

Lâm Thu Thạch gật đầu: “Đúng, nhưng chủ thể hơi khác, bên tôi vẽ lâu đài.”

“Hạ xuống đi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Hạ xuống ừ ừ.” Lâm Thu Thạch nói: “Bên phía Đàm Tảo Tảo thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Lát nữa tôi qua đó xem thử, nếu không ổn sẽ đón cô ta qua đây ở.”

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không muốn nói gì à?”

Lâm Thu Thạch nghĩ Nguyễn Nam Chúc đang hỏi mình về các manh mối bèn lắc đầu, tỏ ý mình chỉ phát hiện có bấy nhiêu, chắc mai đi kiểm tra thêm.

Nguyễn Nam Chúc: “... Bỏ đi, không có gì.”

Thực ra nếu được, tất nhiên Lâm Thu Thạch đồng ý ở chung với Nguyễn Nam Chúc, như thế dễ tiếp ứng cho nhau khi cần. Nhưng lần này đối tượng cần được chăm sóc là Đàm Tảo Tảo, cho nên Lâm Thu Thạch lựa theo mà làm thôi.

Nói chuyện cùng Nguyễn Nam Chúc một lát, Lâm Thu Thạch trở lại phòng mình.

Kết quả vừa đặt chân vào phòng thì cậu ngẩn ra, thấy bức tranh mới ban nãy hạ xuống khỏi tường đã trở về chỗ cũ...

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lặng đi giây lát, rồi tháo bức tranh xuống lần nữa.

Lần này cậu không đặt nó ở chân tường, mà mở ngăn kéo để tranh vào trong, lấy ghế chặn bên ngoài.

Màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ gió bắt đầu thổi. Lâm Thu Thạch nằm trên giường nghe tiếng gió khẽ xuyên qua ngọn cây, phát ra những âm thanh xào xạc.

Trên nhà treo chùm đèn thủy tinh rất đẹp, Lâm Thu Thạch bắt đầu nhìn chăm chăm chiếc đèn chùm đến thất thẩn. Cậu biết đã đến lúc mình nên ngủ nhưng không cách nào chợp mắt, đang muốn thả lỏng đầu óc, song tinh thần cậu lại mỗi lúc một tỉnh táo.

Gió càng lúc càng thổi mạnh, Lâm Thu Thạch ngửi thấy mùi mưa, vài hạt mưa rơi xuống mặt đất khô cứng, mùi nước ngai ngái đáng lẽ rất nhẹ, không hiểu sao ngày càng nồng nặc, thậm chí khiến mũi Lâm Thu Thạch ngập trong mùi vị lạnh lẽo ẩm ướt đó.

Ánh mắt luôn nhìn lên trần nhà của Lâm Thu Thạch đột nhiên sững sờ, không rõ từ lúc nào, trên đầu cậu xuất hiện một vệt nước, nổi bật trên trần nhà màu trắng tinh. Cậu dụi mắt thật mạnh, vệt nước vẫn còn đó... Rõ ràng cậu không nhìn lầm.

Nhưng phía trên phòng cậu không phải là tầng mái mà? Sao lại thấm nước? Lâm Thu Thạch cảm thấy không ổn, vệt nước càng lúc càng rõ, đen kịt như mực, trông như tự biết cử động. Cậu không dám nằm trên giường nữa bèn vội dậy bật đèn...

Đèn sáng bừng lên. Lâm Thu Thạch nhìn lên trần lần nữa, nhận thấy ở đó trống trơn... chẳng có gì cả.

Ảo giác ư? Hay đây là một ám thị? Lâm Thu Thạch thử tắt đèn, quả nhiên vệt nước màu đen lại xuất hiện khi không có ánh điện, và lại so với khi này đã to hơn một chút, dường như dần hình thành một bức tranh kỳ lạ, giống như... hình ảnh góc nghiêng một người phụ nữ.

Lâm Thu Thạch bật đèn lên.

Cậu nhìn quanh, đứng dậy đóng cửa sổ, sau đó khóa chốt.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, mưa không lớn nhưng âm thanh rất rõ rệt. Hạt mưa tí tách rơi trên lá cây, tạo thành một tiết tấu trong trẻo giòn

giã.

Lâm Thu Thạch liếc ra ngoài, cậu trông thấy khu vườn giữa màn mưa.

Ở sâu trong vườn, dường như xuất hiện một bóng đen, kẻ này mặc áo mưa đội mũ tròn vành màu đen, lặng lẽ đứng trong bụi rậm, chăm chú nhìn về lâu đài. Dường như là khách lạ, cũng có thể là người cũ.

Lâm Thu Thạch nhìn thêm lần nữa, bóng người đã biến thành bóng cây, có lẽ đó chỉ là ảo giác do cậu quá căng thẳng.

Chương 41

Khung tranh

Nếu đang ở thế giới thực mà gặp phải tình huống như vừa rồi, Lâm Thu Thạch sẽ nghĩ do thần kinh mình quá mẫn cảm nên suy nghĩ nhiều. Nhưng đây không phải thế giới thực mà là thế giới dị thường trong cửa, cho nên Lâm Thu Thạch cảm thấy chi tiết vừa rồi đáng để nghiền ngẫm. Cậu cẩn thận quan sát cảnh vật ngoài cửa sổ, khi chắc chắn bóng người trong bụi cây đã biến mất mới trở lại giường. Lần này cậu không dám tắt đèn, định cứ để đèn sáng đi ngủ.

Trần trọc lồn lộn mãi, sau khi hồi tưởng lại cảm giác an tâm khi nằm cạnh Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch thì dần mơ màng thiếp đi, Nguyễn Nam Chúc không hổ danh là thuốc an thần, chỉ nghĩ đến thôi cũng có tác dụng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch bị tiếng chuông làm tỉnh giấc. Sau khi vệ sinh qua loa, cậu định đi tìm Nguyễn Nam Chúc. Hôm qua Lâm Thu Thạch ngủ không ngon giấc cho lắm, hai mắt thâm quầng. Soi mình trong gương, cậu nhìn thấy một người lạ, nếu ngắm kỹ thì có vài phần khí chất giống với Lâm Thu Thạch của đời thực. Sau khi thay quần áo, cậu đến gõ cửa phòng Nguyễn Nam Chúc.

Cạch một cái cửa mở, nhưng người mở cửa lại là Đàm Tảo Tảo. Sắc mặt cô còn khó coi hơn Lâm Thu Thạch, trông như mất ngủ cả đêm, thều thào nói chào buổi sáng Lâm Lâm.

“Chào.” Nguyễn Nam Chúc đi ra trông vẫn còn ngái ngủ, có lẽ vừa đánh răng xong, dưới cằm còn dính vài giọt nước. Vừa ra khỏi nhà tắm nghe được giọng Lâm Thu Thạch, hần chào hỏi liền.

Đàm Tảo Tảo đi vào nhà vệ sinh, điệu bộ nhấm nha nhấm nhẳng.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu ra sao, nhưng cậu mau chóng phát hiện nguyên nhân tức giận của Đàm Tảo Tảo: Cô gái này đêm qua nằm ngủ dưới đất, bên cạnh giường Nguyễn Nam Chúc vẫn còn tấm chăn chưa cất.

“Cô ấy ngủ trên đất hả?” Lâm Thu Thạch nhìn cái chăn ngạc nhiên.

“Không thì phải làm sao?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi không thích ngủ chung giường với người khác.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu nhớ lại vô số đêm ngày ngủ cùng Nguyễn Nam Chúc, chờ đã... nghe cứ kỳ kỳ sao ta?

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh là ngoại lệ.”

Lâm Thu Thạch dậm xấu hổ, vội chuyển đề tài: “Đêm qua ngủ ngon không?”

“Ngon lắm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cái giường khá ổn.”

Giường ở đây đúng là vừa rộng vừa mềm, nằm lên dễ chịu cực kỳ, nhưng dễ chịu cách mấy e rằng cũng chẳng mấy ai ngủ ngon được như Nguyễn Nam Chúc.

Đàm Tảo Tảo rửa mặt đánh răng xong xuôi, lúc đi ra vẫn luôn miệng lầu bầu, nói Nguyễn Nam Chúc không phải người, sao có thể để cô nằm đất, khiến mình mây ê ẩm hết...

Ban đầu Nguyễn Nam Chúc không để ý cô, nhưng thấy cô nàng mãi không chịu thôi, hần bèn nói một câu: “VẬY đêm nay cô nằm giường nhé?”

Đàm Tảo Tảo: “Thật không, thật không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Để tôi qua với Lâm Lâm.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Hai tên khốn này. Dĩ nhiên cô không đồng ý, đêm qua vì gặp hiện tượng bất thường nên cô sợ quá mới chạy sang đòi chung phòng với Nguyễn Nam Chúc, nếu dám ngủ một mình thì tội gì phải chịu nằm đất chứ.

Lúc ăn sáng, tất cả mọi người đều có mặt không sót một ai, bà chủ vẫn mặc váy dài màu đen, đội chiếc mũ kỳ quặc, ngồi phía gần cửa. Hai cánh tay trắng bệch thông thả xiên thức ăn bỏ vào miệng.

Không ai dám gọi chuyện bà ta, không khí trong nhà ăn tĩnh lặng đến ghê người.

Cũng may khi ăn xong, bà chủ liền biến mất. Theo lời quản gia có lẽ bà ta lên phòng vẽ ở đỉnh lầu đài. Quản gia nói, tiếp theo là thời gian hoạt động tự do, nhưng có một số nơi mọi người không nên đến, thứ nhất là phòng vẽ ở tầng thượng, thứ hai là phòng kho lưu trữ các bức tranh chưa

hoàn thành ở tầng sáu, còn lại các vị có thể tham quan tùy ý, nhưng nhớ cho, chủ nhân không thích ai đụng vào tranh của bà...

Khi quản gia truyền đạt thông tin, mọi người đều chú ý ghi nhớ, thậm chí có người còn ghi chép cẩn thận, chỉ sợ để sót một vài chữ quan trọng.

Quản gia nói xong bỏ đi, để lại mười người khách trong nhà ăn.

“Tôi muốn ra ngoài xem, có ai đi không nào?” Có người đứng dậy định thám thính manh mối dẫn đến chìa khóa.

Cứ thế các nhóm tản ra, đa phần là hai người một.

Lâm Thu Thạch đang định đánh tiếng mời Nguyễn Nam Chúc, chợt thấy cô gái mít ướt ngập ngừng tiến đến trước mặt Nguyễn Nam Chúc, khẽ nói: “Anh ơi, anh có nhóm chưa? Dẫn em theo được không, em sợ lắm...” Cô gái có ngoại hình không tệ, trông đáng vẻ nhút nhát càng khiến người ta nảy sinh cảm tình. Đáng tiếc Nguyễn Nam Chúc đâu phải “người ta”, hẳn là tuyển thủ giả nữ chuyên nghiệp, hể cải trang là kỹ năng diễn xuất của hắn còn vượt mặt cô bé kia mấy lần, cho nên ngay cả Lâm Thu Thạch khờ còn nhìn ra Nguyễn Nam Chúc chẳng hề rung động trước cô gái, hình như hắn ăn chưa no, định xơi thêm quả trứng luộc.

“Không.” Nguyễn Nam Chúc từ chối thẳng thừng.

“Nhưng, em sợ lắm anh ơi, em sẽ cố gắng không ngáng chân anh đâu.” Cô bé bắt đầu nước mắt rùng rùng.

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày, liếc Đàm Tảo Tảo một cái.

Đàm Tảo Tảo tinh ý đứng dậy đến bên cô bé, nói: “Xin lỗi em nhé, tối qua chị đã hẹn anh ấy rồi, em đi tìm người khác vậy.”

Cô bé nhìn Đàm Tảo Tảo, trong ánh mắt có vẻ không cam lòng, cô định nói gì đó nhưng Nguyễn Nam Chúc đã đứng dậy, vậy Đàm Tảo Tảo ra đi đầu đến giờ xuất phát rồi.

Đàm Tảo Tảo theo sau hắn, cả hai biến mất sau cửa.

Lâm Thu Thạch ngẫm gần đó cũng tìm lý do bỏ đi, xem ra Nguyễn Nam Chúc giả gái có nhiều lợi ích hơn cậu nghĩ, ít nhất không lo các cô gái đòi chung nhóm, nghĩ cách từ chối cũng đủ mệt.

“Người mới đó có vấn đề” Sau khi ra ngoài, Nguyễn Nam Chúc nói một câu.

“Có vấn đề chỗ nào?” Đàm Tảo Tảo không nhìn ra đi đâu gì bất ổn: “Hôm qua khóc thương quá chừng...”

Nguyễn Nam Chúc liếc Đàm Tảo Tảo một cái: “Cô nghĩ một người thật sự nhất gan lại dám chủ động tìm tôi hợp tác?”

Đàm Tảo Tảo nhướn mày: “Cũng phải.”

Nguyễn Nam Chúc không đẹp theo kiểu dịu dàng ấm áp, ngược lại tràn ngập cảm giác bức bách và xa cách. Hắn giống như đóa hoa diễm tuyệt từ rừng sâu, dùng sắc hương lóa mắt nói với khách bộ hành, rằng nó có độc. Giả gái thì có thể tỏ vẻ yếu đuối, nhưng Nguyễn Nam Chúc khi là đàn ông thì nhìn sơ đã thấy không phải tuýp người thích để mình rơi vào thế yếu.

Hắn nghĩ đó, chỉ khẽ nhướn mày cũng đủ khiến người khác co rúm lại, không dám đến gần. Một người ác liệt như thế nếu Lâm Thu Thạch là cô gái kia chắc chắn không muốn chung nhóm với hắn.

“Nhỡ đâu bị nhan sắc che mờ lý trí.” Đàm Tảo Tảo vừa đi vừa quan sát các bức tranh ở hành lang: “Biết đâu được đây.”

Nguyễn Nam Chúc dừng dừng nói: “Người từng chủ động muốn lập nhóm với tôi còn chưa đủ mười đầu ngón tay, không có ai là người mới, cô ta cũng không ngoại lệ.” Giả vờ làm người mới có ưu điểm cũng có nhược điểm, ưu điểm là khiến những người khác không đề phòng, nhược điểm là khi thân phận bại lộ sẽ trở thành mục tiêu tẩy chay của cả nhóm, ai mà biết kẻ đó giả vờ làm người mới với mục đích gì.

Lâu đài thật sự quá rộng, chỉ riêng tầng hai đã có vô số căn phòng. Từ tầng hai lên tầng ba, họ nhìn thấy điểm tương đồng duy nhất đó là những bức tranh treo chi chít khắp nơi. Ngay đến phòng vệ sinh cũng không bỏ sót.

Lâm Thu Thạch không hiểu mấy về nghệ thuật, không thể đánh giá được đẳng cấp của các bức tranh này, đi đâu duy nhất cậu chắc chắn là những bức tranh đó gây cho người xem cảm giác khó chịu, nếu có thể, cậu muốn lấy vải trắng che tất cả chúng lại.

“Chúng ta không được chạm vào các bức tranh phải không?” Đàm Tảo Tảo vẫn còn nhớ lời dặn của quản gia.

“Không, không đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô không để ý cách dùng từ của họ sao?”

“Chủ nhân không thích?” Lâm Thu Thạch còn nhớ nguyên văn những gì quản gia nói.

“Phải, do chủ nhân không thích, chứ không phải cấm chạm vào.” Nguyễn Nam Chúc dừng chân trước một bức tranh, hần đột nhiên nhú mảy.

“Sao thế?” Đàm Tảo Tảo nhận ra nét mặt hần thay đổi.

“Không sao.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô có hiểu biết về hội họa chứ?”

Đàm Tảo Tảo lắc đầu: “Không rõ lắm, đâu được học nhiều mà hiểu.”

Nguyễn Nam Chúc ờ một tiếng: “Tôi cũng thế, xem ra chúng ta không thể khai thác được gì từ các bức tranh, lên xem phòng ốc tầng trên đi.”

Lâm Thu Thạch đồng ý, cả ba men theo cầu thang leo lên.

Cầu thang làm bằng gỗ, khi giẫm lên phát ra những tiếng cộc cộc kèn kẹt. Để lên tầng thượng không chỉ có một đường, hai bên của lầu đài đều có cầu thang bằng đá có thể đi suốt từ tầng một lên tới đỉnh.

Hầu hết các phòng trong lầu đài đều khóa trái, chỉ có một số ít để mở. Những căn phòng để ngỏ đa phần cất giữ tranh vẽ, nội dung các bức tranh hoặc là chân dung, hoặc là phong cảnh, không có gì đặc biệt. Khi họ đang tính việc lên phòng vẽ ở tầng thượng thì đột nhiên bên dưới phát ra tiếng hét.

Đó là tiếng hét của một phụ nữ. Chỉ gọn lỏn một tiếng rồi im bặt. Khi mọi người tới nơi, chủ nhân tiếng hét đã biến mất, chỉ còn đó những bậc thang trống vắng.

“Ban nãy ai kêu vậy?” Một người đàn ông trung niên trong nhóm hỏi.

“Không biết, bọn tôi cũng vừa tới.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh từ tầng mấy tới đây?”

Người trung niên nói: “Tầng ba.”

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng tôi ban nãy ở tầng sáu, tiếng hét đó chắc chắn phát ra từ tầng ba hoặc tầng bốn...”

Bởi vì âm thanh này, hầu hết mọi người đầu lần lượt tập trung về một chỗ. Rất nhanh, họ tìm ra chủ nhân tiếng hét.

“Cô ấy tên Tiểu Tố, mới lập nhóm cùng tôi.” Người đang nói là một người đàn ông, vẻ mặt vô cùng kinh hãi: “Vừa nãy cô ấy nói đi vệ sinh, sau đó biến mất luôn.”

“Hai người ở tầng mấy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Tầng thượng.” Anh chàng nuốt khan: “Tầng thượng không có nhà vệ sinh, cho nên cô ấy phải đi xuống...” Chẳng hiểu sao cô lạc xuống tận tầng ba tầng bốn, rồi hét lên, sau đó biến mất. Ở thế giới trong cửa, mất tích đồng nghĩa với cái chết, nhưng không ai biết cô đã làm gì kích hoạt điếu kiện tử vong.

“Thử đi tìm xem.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngộ nhớ phán đoán của chúng ta sai.”

Có lẽ chỉ còn cách đó. Người đàn ông đột nhiên mất bạn đồng hành chỉ trong vài chục phút dường như chịu đả kích mạnh, anh ta gia nhập một nhóm hai người khác, cả người vẫn chưa hết run rẩy.

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch một cái, nói: “Hay chúng ta lên tầng thượng một chuyến?”

Lâm Thu Thạch nói: “Được.”

Đám Tảo Tảo lần đầu, hai người cứ chỗ nào nguy hiểm nhất thì chạy tới chỗ đó, không sợ xảy ra chuyện gì sao...

Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm: “Ở đâu mà chẳng xảy ra chuyện, sớm ngày tìm ra chìa khóa mới là thượng sách. Cách nghĩ của cô chính là sai lầm của đa số người mới, có những việc không phải cứ muốn tránh là được.”

Đám Tảo Tảo hừ một tiếng, không đáp lời. Có một số việc nói thì dễ làm thì khó, thái độ thản nhiên đối diện với cái chết và ma quỷ như Nguyễn Nam Chúc, không biết phải bao nhiêu lần rơi vào đường cùng, trải qua bao nhiêu nguy hiểm mới có được.

Ba người leo lên, chẳng mấy chốc đã có mặt ở tầng tám, cũng là tầng thượng của lâu đài.

Tầng thượng là một căn gác lửng cũ kỹ, bày đầy tranh vẽ, có đi đâu một số tác phẩm hơi khác với những tầng dưới. Lâm Thu Thạch quan sát một

h ấi, chợt nhận ra: “Những tranh này mới vẽ thì phải?”

Nguyễn Nam Chúc khịt khịt mũi: “Chắc vậy, mùi sơn vẫn còn n ằg.”

Đàm Tảo Tảo đột nhiên dừng chân trước một bức tranh, ban đầu cô nghi ngờ, sau giây lát lưỡng lự cô nói: “Hai người xem này, bức tranh này có gì đó là lạ?”

Lâm Thu Thạch đến bên Đàm Tảo Tảo thử nhìn bức tranh cô nói đến.

Đúng là rất lạ. Trong tranh vẽ một cô gái từ phía sau, vẫn phong cách hơi méo mó siêu thực, bóng lưng người phụ nữ bị kéo dài vô tận, hất xuống dây c ầi thang xoắn ốc như một xoáy nước cực lớn.

“Anh cảm thấy giống cái gì?” Đàm Tảo Tảo hỏi.

“Bóng lưng... một cô gái?” Nếu chỉ xét những gì trông thấy, thật sự rất khó nhìn ra bức tranh vẽ cái gì, nhưng thứ mà cả Đàm Tảo Tảo và Lâm Thu Thạch nghĩ đến đầu tiên đều giống nhau: Một cô gái đang chạy lên c ầi thang với vẻ kinh hãi, dường như có thứ gì đuổi theo cô, bóng cô gái tỏa ra một nỗi sợ khó tả bằng lời.

“Tranh này mới,” giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên, “sơn còn chưa khô.”

Đàm Tảo Tảo và Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn nhau, đầu nghĩ đến cùng một chuyện. Đàm Tảo Tảo xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, gượng cười: “Không lẽ, không lẽ...”

“Chắc đúng r ấi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gọi người bạn đồng hành của cô gái đó lên đây,” ánh mắt hẩn chìm đắm trong bức tranh, dịu giọng, “xem có phải là người bạn đã mất tích của anh ta không.”

...

Tiểu Tố chỉ muốn đi vệ sinh mà thôi.

Từ t ầg bảy đi xuống, vội vàng tìm kiếm nhà vệ sinh ở t ầg sáu, nhà vệ sinh trong lâu đài rất nhiều nên cô mau chóng có mặt ở cuối hành lang t ầg sáu, tìm thấy thứ mình c ầi.

Vào trong nhà vệ sinh, Tiểu Tố đang định ng ắ xuống bệ xí, chợt để ý bức tranh chân dung quái dị treo trên bức tường trước mặt. Đó là tranh vẽ

một người phụ nữ đội mũ đen, mặc áo măng tô dài màu đen, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm hờ, nước mưa chảy dài từ vành mũ xuống cằm người phụ nữ. Khuôn mặt ấy trắng bệch và dài ngoằng, khiến người xem bất giác ghê sợ. Tranh trong lâu đài đa phần là trừu tượng, nếu không biết câu chuyện phía sau rất khó nhìn ra nội dung tranh vẽ cái gì. Nhưng bức tranh trước mặt Tiểu Tố thì quá dễ hiểu, thậm chí ngay từ cái nhìn đầu tiên Tiểu Tố đã nghi ngờ bà chủ của lâu đài tự vẽ chính mình.

Bức tranh này có lẽ là một đầu mối quan trọng... Tiểu Tố đứng dậy, đi tới gần chỗ treo tranh, định nhìn kỹ. Ma xui quỷ khiến thế nào, sau khi lại gần bức tranh, cô vô thức đưa tay ra. Đợi khi sức tỉnh thì bàn tay Tiểu Tố đã ở trên bức tranh mất rồi.

“Á!!” Tiểu Tố đột nhiên phát giác, vội rút tay về, cô cảm thấy bàn tay mình ướt nhẹp, còn thoang thoảng bốc mùi đất bùn và nước mưa. Khi ngẩng lên nhìn, bức tranh đã biến đổi, Tiểu Tố tròn tròn mắt, ngỡ người nhìn bức tranh trước mắt... Cảnh vật trong tranh vẫn thế, nhưng người phụ nữ có gương mặt trắng bệch đã biến mất.

Tiểu Tố thấy tình hình này không dám nấn ná thêm nữa, lập tức quay người bỏ chạy. Cô định lên tầng tìm người đồng đội của mình, bước chân cô gái trên những bậc thang gỗ phát ra một chuỗi âm thanh vội vàng.

“Cộp, cộp, cộp, cộp, cộp.” Tiếng bước chân giòn tan vang vọng giữa tòa lâu đài. Tiểu Tố chạy, chạy, chạy, chạy. Chạy rất lâu trên cầu thang hình xoắn ốc, nhưng thang cứ xoay mãi như vòng luân hồi, tất cả cảnh vật như đông cứng, chỉ có những bậc thang trước mắt cô gái là không ngừng kéo dài ra.

“Phù, phù, phù.” Tiểu Tố thở dốc, mồ hôi thấm ướt toàn thân, thể lực cô đã cạn kiệt, sắp sửa không nhấc nổi chân lên nữa.

Thế mà tiếng bước chân “cộp, cộp, cộp” vẫn vang lên. Tiểu Tố ngừng thấy mùi nước mưa ngai ngái, người cô gái run lên bần bật, cô quay lại, thấy một bóng đen im lặng đứng ở chiếu nghỉ. Không, đó không phải một cái bóng màu đen, mà là một người phụ nữ mặc váy đen, người bà ta ướt sũng nước mưa, sắc mặt trắng bệch, tay phải cầm một khung tranh cực lớn, hai tròng mắt màu đen như hai cửa hang tăm tối, im lặng nhìn chằm chằm Tiểu Tố.

Cả người Tiểu Tố run lên, há miệng định nói nhưng không ra tiếng. Cô dùng cả tay lẫn chân, dốc hết sức lực thét lên trong khi bỏ chạy.

“Cộp, cộp, cộp.” Tiếng bước chân lại vang lên, nhưng lần này nhịp điệu không nhanh không chậm, đuổi theo Tiểu Tố.

Tiểu Tố nhóp nhép mồ hôi, như vừa bị giới ướn khắp người, cuối cùng không còn sức nữa, cô đổ ập xuống sàn như một đồng bần, không thể cử động.

Người phụ nữ đi đến trước mặt cô, trong phòng rất khô ráo, vậy mà nước từ trên người bà ta không ngừng nhỏ xuống, một phần trong đó rơi trên cơ thể Tiểu Tố.

Tiểu Tố ngẩng lên, thấy người phụ nữ rút khung tranh ra. Trên khuôn mặt trắng sáp xuất hiện một nụ cười méo mó khó tả, khuôn miệng đỏ chót hé ra tạo thành một vòng cung ghê rợn, ngay sau đó, bà ta giơ chiếc khung tranh, chụp mạnh xuống Tiểu Tố.

“A a a a a!!!” Tiểu Tố hét lên một tiếng thê thảm, bóng tối ập xuống đôi mắt, cô cảm thấy cơ thể lạnh dần, ý thức dần trở nên mơ hồ không rõ... Mọi thứ đã kết thúc.

...

Người bạn đồng hành mau chóng có mặt trên tầng thượng, xác nhận suy đoán của bọn Lâm Thu Thạch.

“Chính là cô ấy, chính là cô ấy!!” Anh ta vừa trông thấy bức tranh đã gào lên, vẻ sợ hãi cùng cực: “Đúng là bộ đồ Tiểu Tố đã mặc!”

“Nếu bức tranh vẽ từ hôm qua thì sao?” Một người trong nhóm run giọng nói: “Các anh có chắc chắn không?”

“Không thể là hôm qua được!!” Anh bạn của Tiểu Tố có vẻ suy sụp, muốn chạm vào bức tranh nhưng không dám: “Hôm qua cô ấy không mặc bộ đồ đó! Quần áo ấy hôm nay mới thay mà!!”

Quả thực lâu đài có cung cấp cho bọn họ quần áo mới, trông lộng lẫy vô cùng. Lâm Thu Thạch đã xem qua những bộ đồ để trong tủ áo của mình. Nhưng hầu như không ai dùng những bộ đồ ấy, đây là thế giới kinh dị, tùy tiện mặc vào ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Không biết cô gái tên Tiểu Tố kia, tại sao đột nhiên lại thay trang phục của mình.

“Cô ấy bị biến thành bức tranh rồi.” Bạn của Tiểu Tố khẽ lầm bầm: “Cô ấy bị biến thành bức tranh rồi...”

“Trước khi đi vệ sinh hai người đã làm những gì?” Trước sự thật ghê người, thái độ Nguyễn Nam Chúc vẫn bình thản như thường, hắn nói: “Kể chi tiết một chút.”

Anh chàng kia run rẩy: “Có làm gì đâu, bọn tôi không làm gì, chỉ tới đây nhìn mấy bức tranh, sau đó thì cô đi vệ sinh...”

Nguyễn Nam Chúc: “Có thấy tranh nào đặc biệt không?”

Anh ta lắc đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi, xuống nhà vệ sinh tầng sáu xem.”

Vậy là tất cả mọi người chạy xuống nhà vệ sinh nữ tầng sáu.

Sau khi kiểm tra một lượt, không phát hiện điều gì đặc biệt trong nhà vệ sinh. Nhưng Lâm Thu Thạch luôn cảm thấy có chỗ không hợp lý, quay sang thấy Nguyễn Nam Chúc cũng đang cau mày, rõ ràng cảm giác của cả hai tương tự nhau.

“Chờ đã.” Lâm Thu Thạch đột nhiên nghĩ ra điều gì, cậu nhìn quanh, cuối cùng phát hiện vấn đề “Trong phòng này tại sao không có tranh?”

Cậu vừa dứt lời tất cả mọi người đều phát hiện ra điều bất thường.

Trong lầu đài không chỗ nào không treo tranh, từ nhà vệ sinh đến phòng ngủ, phòng đọc sách, hành lang, bất cứ góc nhỏ nào cũng có ít nhất một bức tranh được trang trí ở đó.

Nhưng nhà vệ sinh này không như vậy, sau khi tìm khắp các ngõ ngách, không hề phát hiện bức tranh nào.

“Đúng là không có thật.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vốn dĩ không có hay tranh đã bị ai mang đi?”

Không ai biết câu trả lời, người duy nhất có đáp án đã bị biến thành nhân vật trong tranh.

Sự im lặng chết chóc dần lan rộng ra giữa bọn họ.

Tiếng chuông của lầu đài vang lên xé tan bầu im lặng, đó là chuông báo bữa trưa. Mọi người nghe tiếng bèn vội vàng hai.

Tuy tình hình đang lúc căng thẳng nhưng bữa ăn, giấc ngủ là không thể bỏ qua.

Bữa trưa hôm nay vẫn là bát tết bò.

Không ai còn bụng dạ nào ăn uống, trừ Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc dùng những động tác thanh nhã khiến cho việc cắt bát tết trở thành một thước phim nghệ thuật.

Đại khái do hân ăn quá ngon miệng khiến tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào hân. Rõ ràng Nguyễn Nam Chúc đã quen trở thành tâm điểm chú ý, sau khi ung dung ăn hết bát tết, hân khẽ lau miệng nói: “Sao? Không hợp khẩu vị à?”

Lâm Thu Thạch: “Không... nhưng tôi đang nhạt miệng.”

“Thường thức đi chứ.” Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn quanh, mỉm cười: “Biết đâu đây là bữa ăn cuối cùng.”

Mọi người: “...”

Lâm Thu Thạch hoàn toàn bất lực: “Sao nói xui quá vậy.”

Nguyễn Nam Chúc: “Không lẽ nói lời may mắn thì tránh được cái chết?” Hân nói: “Cung hỷ phát tài? Sống lâu trăm tuổi?”

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười. Nhưng lời Nguyễn Nam Chúc nói cũng có lý, cái chết không chừa một ai, thà rằng yên lặng hưởng thụ từng phút giây được sống... Trên lý thuyết là vậy, nhưng người làm được đi đâu đó lại rất ít.

Được sự khích lệ tận tâm của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch miễn cưỡng ăn vài miếng.

Bà chủ không dùng bữa cùng họ, mãi đến khi tất cả sắp rời bàn bà ta mới xuất hiện, dáng vẻ vội vã đi sượt qua họ.

Tuy chỉ lướt qua, cũng đủ để Lâm Thu Thạch chú ý thấy khuôn mặt trắng sáp của bà chủ hơi ửng hồng, như vừa ăn xong một món ăn ngon lành, khỏe môi ánh mắt bà ta lóe lên sự vui vẻ, mặc dù vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt quái dị chỉ khiến bà ta thêm phần đáng sợ.

“Chúng mình đi ngủ trưa một chút.” Nguyễn Nam Chúc đánh một bữa no nê xong thì đưa ra đề nghị.

“Được đấy.” Đàm Tảo Tảo hôm qua không ngủ đủ giấc, từ sáng đến giờ chẳng có chút tinh thần nào.

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc liếc xéo cô, nói: “Cô nằm đất nhé?”

Đàm Tảo Tảo: “... Anh để tôi ngủ trên giường không được à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Cô về giường mình mà ngủ, còn giường tôi,” giọng hằn bìn hản và nhậ nhẽo, “bây giờ cô chưa đủ tư cách.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Đồphát xít Nguyễn Nam Chúc.

Hết tập 1

[1] Nguyễn Bạch Khiết là tên nhân vật chính của truyện người lớn đăng trên mạng, khá nổi tiếng. (Chú thích của biên tập - BT.)

[2] Ở Trung Quốc đội mũ xanh nghĩa là bị cấm sùng.

[3] Trời sao và mộng tưởng: Tỉnh không mộng tưởng, một loại trang phục tướng trong game *Vinh Quang Đế Vương* tương tự game *Liên Quân mobile*. (Chú thích của dịch giả - DG.)

[4] NPC (non-play character): Nhân vật cung cấp thông tin cho người chơi trong trò chơi. (BT)

[5] Trang mua sắm trực tuyến của Trung Quốc. (BT)

[6] Truyện dân gian Đức nằm trong tuyển tập *Truyện cổ Grimm*. (BT)

[7] *Râu Xanh* (hay *Lão Râu Xanh*) là một mẫu truyện cổ tích trong tuyển tập *Những câu chuyện của Mẹ Goose* của tác giả người Pháp Charles Perrault, kể về một nhà quý tộc hung bạo có một bộ râu xanh xấu xí và người vợ tò mò của ông ta. (BT)

[8] Tên của hai anh em, Nhất Tạ (一榭) và Thiên Lý (千里), (ghép lại trùng âm với thành ngữ Nhất Tiết Thiên Lý (一泄千里), trong trường hợp này ý chỉ dòng nước tuôn chảy mạnh. (DG)

[9] Chữ nhất (一) với chữ thập (十) ghép lại sẽ thành chữ thổ (土). (BT)

[10] Công nhận - truyền tín hiệu điện tử về thông tin bản nhạc để phát nhạc. (BT)

[11] Một loại bánh bắt nguồn từ Mỹ, cốt bánh có sắc đỏ đặc trưng, kết hợp hài hòa với kem phô mai chua chua, béo ngậy. (BT)

[12] Dầu trà: Món ăn dân gian Trung Quốc làm từ bột mì, lạc, hạt óc chó, vừng, dầu thực vật hay động vật... là món đặc sản ở Thiểm Tây, Trung Quốc. (DG)

[13] A tỷ cô: Tạm dịch là chiếc trống chị tôi. *A tỷ cô* là tên một bài hát Hoa ngữ, kể về cô em gái đi tìm người chị bị câm, nghe thấy tiếng trống và tiếng hát từ trời vọng lại, hiểu ra chị đã trở thành vật tế của Lạt Ma giáo, bị lột da làm trống (Ngũ ổn Baike). (DG)

[14] Đóa bang: Là tên gọi những đồng đá được xếp lên nhằm mục đích trừ tà, tẩy uế tránh tai họa tại Tây Tạng. Đóa bang xuất hiện ở khắp mọi nơi trên cao nguyên Tây Tạng: Trên núi, bên đường, bên suối, bờ sông... (Theo Baike) (DG)

[15] Om Mani Padme Hum: Được đọc là Án ma ni bát mê hờng, sáu âm tượng trưng cho sáu cõi luân hồi. (BT)

[16] Bích họa: Tranh vẽ trên tường. (DG)

[17] Bình đài: Giống như cấu trúc sân khấu biểu diễn, bên dưới gồm các cột trụ chống đỡ, có cầu thang đi lên, bên trên bằng phẳng. (DG)

[18] Chính Ngọ tức mười hai giờ trưa. (DG)

[19] Kiến trúc sư nâng niu nhất mái tóc của mình bởi họ rất dễ bị hói, trong các chương đầu, Nguyễn Nam Chúc từng hỏi Lâm Thu Thạch tại sao làm kiến trúc sư mà không bị hói. (DG)

[20] Cụm từ “Không nhìn đi đâu trái lễ, không nghe đi đâu trái lễ” xuất phát từ Luận ngữ. Có một lần học trò Khổng Tử là Nhan Hỷ hỏi thầy phải thực hành lễ nghĩa như thế nào. Khổng Tử dạy: Không nói đi đâu trái lễ, không nhìn đi đâu trái lễ, không nghe đi đâu trái lễ, không làm đi đâu trái lễ. (Theo Baike) (DG)

[21] ICU : Intensive care unit, phòng chăm sóc đặc biệt, hồi sức cấp cứu. (DG)

[22] Từ lóng viết tắt của cụm từ “ghen ăn tức ở”. (BT)

[23] Hắc Diệu Thạch: Tên tiếng Anh là Obsidian, còn gọi là đá vỏ chai, là một loại thủy tinh tự nhiên được tạo thành ở dạng đá mắc-ma núi lửa phun trào. Thời tiền sử sử dụng đá vỏ chai làm các công cụ có đầu nhọn, lưỡi dao bén còn hiện tại người ta sử dụng nó làm dao mổ. (Theo Wiki) (DG)

[24] Hơn 1 tỉ 600 triệu Việt Nam đồng. (DG)

[25] Tên tiếng Anh của bức tranh là *The Rain Woman*, đây là một trong bảy bức tranh bị ma ám nổi tiếng thế giới. (DG)

Table of Contents

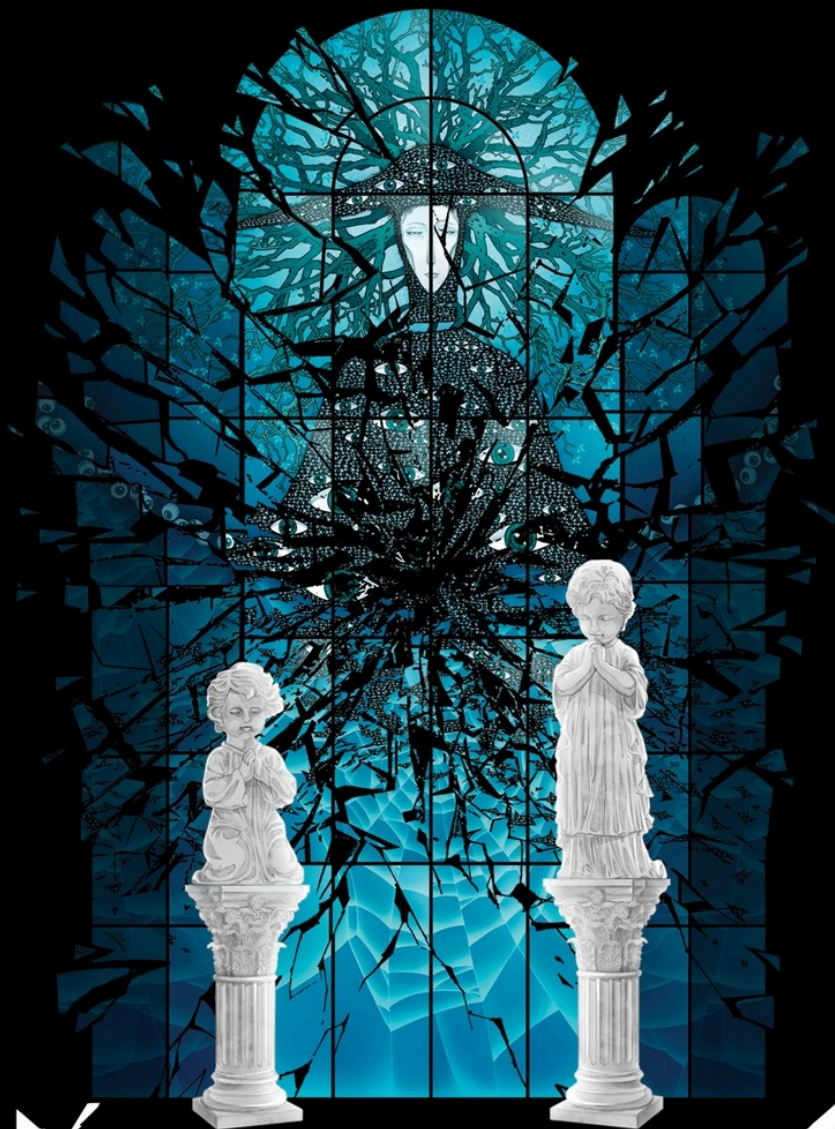
Chương 01	Lần đầu vào cửa
Chương 02	Cửa sắt và chìa khóa
Chương 03	Đêm kiệt sức
Chương 04	Đổi mặt tử thần lần hai
Chương 05	Giếng khô
Chương 06	Vào miếu
Chương 07	Là nữ
Chương 08	Tà thần
Chương 09	Lòng người
Chương 10	Tìm người
Chương 11	Người phụ nữ
Chương 12	Chìa khóa mở cửa
Chương 13	Lại một thế giới khác
Chương 14	Trở về hiện thực
Chương 15	Nguyễn Nam Chúc
Chương 16	Các thành viên
Chương 17	Nội tình
Chương 18	Cửa thứ hai
Chương 19	Vào cửa
Chương 20	Lần đầu thử nghiệm
Chương 21	Mẹ và bảo bối
Chương 22	Trứng gà dính máu
Chương 23	Suy sụp
Chương 24	Hồi sinh
Chương 25	Lỗ hổng
Chương 26	Trở về hiện thực
Chương 27	Thế giới hiện thực
Chương 28	Manh mối mới
Chương 29	Cánh cửa thứ ba
Chương 30	Đền thần
Chương 31	Cơn mưa chột đến

Chương 32 Ảo tưởng
Chương 33 Nhật ký
Chương 34 Người thừa
Chương 35 Bên trong tháp xương
Chương 36 Nửa đêm
Chương 37 Chị gái của Từ Căn
Chương 38 Ra ngoài
Chương 39 Anh ghen à?
Chương 40 Cửa thứ tư
Chương 41 Khung tranh

T Â Y T Ử T Ự

Kinh dị | Lê Sông dịch

Dành cho lứa tuổi 18+

KINH HUÂN HOA

CHẾT CHÓC

II

CAMP HONG

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Tây Tử Tự

KÍNH VẠN HOA CHẾT CHÓC - TẬP 02

Lê Sông *dịch*

Phát hành: Cẩm Phong
Nhà xuất bản Hà Nội 2019

Chương 42

Khung tranh màu đen

Ngủ trên giường là đi đâu không thể rồi, cả đời này cũng không thể ngủ trên giường, sàn nhà vừa cứng vừa lạnh mới là thứ mình thích nhất... Đàm Tảo Tảo nằm trên sàn nhà tự thôi miên mình như thế.

Vì Nguyễn Nam Chúc đã lạnh lòng cự tuyệt. Rốt cuộc hai người đàn ông ôm nhau nằm chung một giường, còn Đàm Tảo Tảo liễu yếu đào tơ phải nằm dưới đất. Dĩ nhiên Đàm Tảo Tảo không quên rửa xả trong lòng khi trải nệm, chỉ mong đêm nay Lâm Thu Thạch quây cho Nguyễn Nam Chúc thức trắng chơi.

Sau giấc ngủ trưa, bên ngoài bắt đầu mưa lất phất.

Mây đen nặng trĩu giăng kín bầu trời, cơn mưa nhỏ rào rào từng hạt rơi xuống mặt đất, tạo ra những tiếng tí tách trong trẻo. Lâm Thu Thạch tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, cậu ra cửa sổ đứng một lát.

Xuyên qua lớp kính trong suốt, cậu nhìn về phía hàng cây bụi um tùm bao quanh lâu đài.

Những cây bụi này có lẽ là thực vật họ Tường Vi, nhưng không vào mùa hoa, cành cây không ai cắt tỉa trông khá lộn xộn.

Nước mưa khiến không khí trở nên ẩm ướt, thứ mùi tanh nồng kỳ quặc bắt đầu lan tỏa khắp nơi, có đi đâu không nồng nặc như đêm qua, chỉ thoang thoảng, chợt có, chợt không.

“Họ chạy ra ngoài làm gì vậy?” Đàm Tảo Tảo ngó qua cửa sổ, thấy có ba người cầm ô đang đi về phía cổng lâu đài.

Những người này cũng là người trong nhóm, hình như họ đang tìm vật gì đó.

“Tìm manh mối.” Lâm Thu Thạch cũng nhìn thấy ba người nọ: “Chắc họ đã phát hiện ra đi đâu rồi?”

Đàm Tảo Tảo nói: “Chúng ta có cần đi theo không?”

Lâm Thu Thạch quay vào liếc Nguyễn Nam Chúc bấy giờ vẫn nằm ườn trên giường.

Nguyễn Nam Chúc bắt gặp ánh mắt Lâm Thu Thạch, uể oải nói: “Không đi đâu.” Hắt lạnh lòng tiếp: “Tôi ghét trời mưa.”

Lâm Thu Thạch nói: “Vậy thôi không đi.”

Ba người ở bên ngoài đã tiến sâu vào các bụi cây, biến mất khỏi tầm mắt Lâm Thu Thạch.

“Ướt nhớt nháp là một cảm giác cực kỳ khó chịu.” Nguyễn Nam Chúc mặc áo khoác, xỏ giày: “Chúng ta vẫn chưa thăm dò hết bên trong lâu đài, đi thôi.”

Lâu đài rất rộng, chỉ một buổi sáng khó mà kiểm tra hết được.

Do sáng nay cô gái tên Tiểu Tố không may gặp chuyện, bầu không khí trong các nhóm trước đây vốn gượng gạo, nay càng trầm lắng, đa phần họ tụ tập trong nhà ăn, chẳng dám đi đâu.

Ngày hôm ấy cứ thế trôi qua, sau bữa ăn tối, mọi người ai về phòng nấy.

Nguyễn Nam Chúc hỏi Lâm Thu Thạch ở một mình có sợ không.

Lâm Thu Thạch: “Vẫn ổn, nếu có chuyện gì xảy ra tôi sẽ qua tìm anh.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, nhìn theo Lâm Thu Thạch về phòng, sau đó quay người đẩy cửa phòng mình.

Do trời mưa nên tuy mới khoảng sáu giờ chiều, bên ngoài đã tối mịt. Trước khi tắm rửa, Lâm Thu Thạch ra cửa sổ quan sát, dưới ánh sáng yếu ớt từ trong phòng hắt ra, những dây leo rậm rạp bên ngoài trông như hàng trăm cánh tay đang giương nanh múa vuốt bám lấy chân tường.

Chỗ đèn hôm trước phát hiện bóng người vẫn trống không, chưa thấy có đi đâu gì kỳ quái xuất hiện.

Lâm Thu Thạch ngấm cảnh một lát, rồi quay người đi vào nhà tắm.

Sau khi xong xuôi, cậu vừa lau tóc vừa bước tới bên giường, bỗng, bước chân cậu khựng lại... Lâm Thu Thạch trông thấy một bóng đen ở ngoài cửa sổ.

Một bóng người màu đen quay lưng lại phía cậu.

Người này mặc đồ đen từ đầu đến chân, đội mũ rộng vành, kẻ đó đứng trầ n ngâm dưới mưa, quay lưng về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Cậu khẽ liếm bờ môi khô rát, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh.

Tuy rất mơ hồ, nhưng Lâm Thu Thạch đoán chắc đó là bà chủ của lâu đài. Thứ mà cậu trông thấy ngày hôm qua đích thực không phải ảo giác.

Đã muộn lắm rồi, bà ta lại vào trong bụi rậm làm cái gì?

Nghi vấn của cậu nhất thời khó mà tìm ra đáp án.

Bóng người trong mưa đã hóa thành một bức tượng bất động, cứng đờ, đứng sừng sững ở đó.

Lâm Thu Thạch nhìn suốt mười phút đồng hồ, bóng người không mấy may cử động chút nào, cuối cùng chính Lâm Thu Thạch cảm thấy mệt, sau khi nhìn đồng hồ, cậu quay vào nằm lên chiếc giường êm ái.

Nhưng chỉ vừa mới thư giãn giây lát, Lâm Thu Thạch chợt nhận ra một chuyện ghê người, bức tường đáng lẽ phải trống trơn trước mắt cậu, đột nhiên có thêm một khung tranh.

Trong tranh vẽ một người phụ nữ mặt không chút biểu cảm, mặc áo đen, đội mũ đen, nước mưa theo vành mũ chậm rãi rơi xuống. Đôi mắt người phụ nữ nhắm hờ, da mặt trắng sá p tựa tờ giấy... Chính là nó, bức tranh *Người đàn bà trong mưa*.

Lâm Thu Thạch cứng đờ người, cậu gắng gượng bò dậy, định rời khỏi phòng.

Khi đi ra cửa, mũi cậu tràn ngập thứ mùi tanh ẩm của nước mưa, mùi rất đậm đặc khiến cậu cảm thấy mình đang phải thở trong nước. Lâm Thu Thạch ý thức được bức tường phía sau khung tranh bắt đầu xuất hiện vết ố đen.

Vết ố giống như do bị ngấm nước, lan dần trên tường tạo thành một hình ảnh quái dị, vừa giống một khuôn mặt, vừa giống một thân người.

Lâm Thu Thạch vịn nắm cửa, vội vã rời khỏi phòng mình, sang gõ cửa phòng Nguyễn Nam Chúc.

Sau giây lát, cửa phòng đối diện mở ra, đó là Đàm Tảo Tảo, thấy sắc mặt Lâm Thu Thạch không ổn, cô lập tức hiểu là đã có chuyện gì đó xảy ra:

“Sao vậy? Có cái gì à?”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch nói: “Tình hình phòng tôi không ổn.”

“Vào đây.” Đàm Tảo Tảo nhường đường cho Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra, đang định bước vào trong, cậu chợt nhận ra có gì đó sai sai, cánh cửa mà Đàm Tảo Tảo đang vịn vào được mở sang bên trái.

Trong lâu đài, tất cả cửa phòng đều mở về bên phải mà.

Lâm Thu Thạch thẫn người trong giây lát, cậu không tiến lên, mà chần chừ lùi một bước.

“Sao thế?” Đàm Tảo Tảo tỏ vẻ nghi hoặc, trông nét mặt cô ta hoàn toàn bình thường, chẳng khác gì Đàm Tảo Tảo đi cùng họ vào ban ngày.

“Cô tên gì?” Lâm Thu Thạch nói: “Cô tên gì ấy nhỉ, tôi quên mất rồi.”

“Tôi tên Hứa Hiều Chanh chứ gì nữa.” Đàm Tảo Tảo nhìn Lâm Thu Thạch lạ lẫm, như thể nhìn một con quái vật: “Đầu óc anh sao thế? Sợ quá nên lú lẫn à?”

Quả thực Lâm Thu Thạch không cười nổi, những lúc không có ai thì bọn họ đều gọi tên thật của Đàm Tảo Tảo. Cậu không nói chuyện với “Đàm Tảo Tảo” nữa, quay người bỏ chạy về phòng mình.

Hành động của Lâm Thu Thạch khiến “Đàm Tảo Tảo” giật mình, tới khi Lâm Thu Thạch sập cửa, cô ta mới kịp phản ứng. Cô ta chạy lại gõ cửa mấy cái, nói: “Dư Lâm Lâm, anh không sao chứ? Dư Lâm Lâm? Anh bị trúng tà hay sao vậy?”

Lâm Thu Thạch đứng sau cửa, không đáp. Giọng nói của Đàm Tảo Tảo tiếp tục vang lên: “Dư Lâm Lâm, anh mau ra đi, ban nãy nói trong phòng có vấn đề mà? Dư Lâm Lâm...”

Lâm Thu Thạch cúi xuống nhìn mép thảm nơi tiếp giáp với cửa.

Nơi đó, màu sắc bắt đầu thay đổi... Lâm Thu Thạch không lạ gì hiệu ứng này, màu sắc của thảm sẽ thẫm lại khi bị ướt. Giọng nói người bên ngoài rất quen thuộc, nhưng đó rốt cuộc là thứ gì, Lâm Thu Thạch không dám khẳng định. Cậu ngoảnh đầu liếc nhìn bức tường, chỉ thấy trên khung tranh xuất hiện những hạt nước lăn xuống dưới, giống như nước mưa từ vành mũ của người phụ nữ rơi xuống đất vậy.

“Lâm Lâm, Lâm Lâm...” Giọng nói của “Đàm Tảo Tảo” bắt đầu trở nên quái dị, âm sắc mỗi lúc một cao vút, mỗi lúc một méo mó. Cô ta gõ rất mạnh như thể định đập nát luôn cánh cửa: “Lâm Lâm, ra đây đi, mau ra đây...”

Lâm Thu Thạch không đáp, cậu bình tĩnh kéo chiếc ghế gần đó chặn cửa.

Sàn nhà ở khe cửa bây giờ ướt sũng, như thể “Đàm Tảo Tảo” đứng bên ngoài vừa dội mưa trở về. Nếu có thể, Lâm Thu Thạch rất muốn xem tình hình bên ngoài, nhưng cậu không to gan đến mức quỳ trên sàn nhà nhìn qua kẽ cửa. Có trời mới biết nếu nhìn thấy một đôi mắt ở dưới khe cửa sẽ kinh cỡ nào.

Tiếng gõ cửa vẫn đầu đầu vang lên, Lâm Thu Thạch chợt hối hận vì không xin Nguyễn Nam Chúc một liều thuốc, hiện giờ không thể làm gì giết thời gian, nếu có nó cậu sẽ bình tâm hơn một chút.

Mùi tanh nồng của nước mưa xộc lên buốt cả mũi, Lâm Thu Thạch im lặng ngửi cạnh cửa, nghe giọng Đàm Tảo Tảo dần méo mó đến mức không thể nhận ra được nữa.

Cuối cùng, cô ta bắt đầu gào khóc, tiếng khóc bi thảm vang lên giữa đêm khuya nghe tê dại cả người.

“Anh ra đây đi, ra đây đi.” Thử ngoài cửa tru tréo, đôi tay bắt đầu lần mò ở bên dưới khe cửa.

Lâm Thu Thạch lùi lại một bước, nhìn những ngón tay trắng sấp thò ra từ khe cửa.

Cửa sổ vốn đã đóng chốt lại bị gió giật tung, cánh cửa đập mạnh vào khung gỗ, gây ra tiếng động đinh tai. Rèm cửa bị gió cuốn lên giống như hai cánh tay khổng lồ vươn về phía Lâm Thu Thạch. Tuy khoảng cách khá xa nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nhìn rõ, bóng người đứng quay lưng trong bụi rậm chẳng biết đã ngoảnh lại từ khi nào, nhìn về phía cửa sổ phòng Lâm Thu Thạch. Và đúng như cậu đoán, người đó quả thật là bà chủ của lâu đài.

Khuôn mặt bà ta trắng bệch, ướt sũng nước mưa, tròng mắt đen ngòm nhìn đăm đăm về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không dám nhìn lâu, vội đưa mắt nhìn chỗ khác, lòng thầm mong tia nắng ban mai mau xuất hiện.

Không rõ đã bao lâu trôi qua, Lâm Thu Thạch mơ hồ nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa gấp gáp.

Cậu dụi mắt một lúc, chợt phát hiện mình ngã tựa vào bức tường gần cửa ngủ thiếp đi mất. Cậu gương đứng dậy, ngoài cửa vang lên một giọng nói quen thuộc, đó là Đàm Tảo Tảo đang gọi: “Lâm Lâm, anh không sao chứ? Mở cửa ra đi... Nếu không tôi phá cửa vào đó!”

Lâm Thu Thạch nghe vậy bèn liếc ra cửa sổ theo phản xạ. Bên ngoài trời đã tạnh mưa, tầng mây ở cuối trời lộ ra chút ánh sáng, tuy còn yếu ớt nhưng đủ để cậu yên lòng.

Lâm Thu Thạch nói: “Cô tên là gì?”

“Anh bị sao vậy? Ngủ một giấc bị mất não luôn rồi hả?” Đàm Tảo Tảo chẳng hiểu gì hết.

Lâm Thu Thạch im lặng một lát, vịn tay nắm cửa.

Cửa mở, người đứng ở ngoài quả đúng là Đàm Tảo Tảo, cô gái gái đầu: “Sắc mặt anh tệ quá, tối qua xảy ra chuyện gì hả?”

Lâm Thu Thạch không đáp mà hỏi lại: “Anh ta đâu?”

Đàm Tảo Tảo biết Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc nên đáp: “Đang rửa mặt.”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...”

Đàm Tảo Tảo: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đêm qua suýt nữa thì tôi tạch rồi.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Chuyện đáng sợ như thế, mà anh nói cứ như không vậy.

Vài phút sau, Lâm Thu Thạch thuật lại chuyện xảy ra đêm qua cho Đàm Tảo Tảo và Nguyễn Nam Chúc nghe. Mặc dù cậu kể rất vắn tắt, ngữ điệu cũng bình thản, nhưng Đàm Tảo Tảo nghe xong vẫn phải lạnh sống lưng, cô nuốt nước bọt, khẽ nói: “Vậy là cả đêm qua anh không ngủ?”

“Không.” Lâm Thu Thạch nói: “Khi trời sắp sáng tôi có chợp mắt một lát.”

Nguyễn Nam Chúc nghe xong không nói gì, có vẻ như đang suy nghĩ.

Lâm Thu Thạch gặp được Nguyễn Nam Chúc là thấy yên tâm rồi, cậu không hồi thúc mà để cho hắn nghỉ ngơi ngâm một lát.

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc khoát tay nói: “Đi ăn sáng cái đã, không đủ máu lên não thì chả nghĩ được cái gì hết.”

Lâm Thu Thạch: “...” Được thôi.

Ba người đi xuống nhà ăn ở tầng hai, thấy những người khác trong các nhóm đều đã tới, đếm qua quân số thì thấy có lẽ đêm qua không ai bị hại.

Bà chủ vẫn ngồi ở vị trí trong cùng, xem ra tâm trạng không được tốt như hôm qua, sắc mặt trắng nhợt, cả người u ám, khiến người khác càng muốn tránh xa.

Sau chuyện đêm hôm qua, Lâm Thu Thạch có cảm giác khi cậu vừa bước chân vào nhà ăn, bà chủ đã trừng mắt lườm cậu một cái.

Mùi vị bữa sáng rất ngon, đặc biệt là bánh mì mới ra lò vừa thơm vừa mềm, Lâm Thu Thạch phết mứt quả lên ăn hết mấy cái liền.

Đàm Tảo Tảo thấy cậu ăn uống ngon lành như vậy, thán thở vẻ kính phục, nếu đổi lại là cô gặp chuyện, chắc một ngày sau đó không ăn nổi cái gì mất.

“Ngộ nhỡ đây là bữa ăn cuối cùng thì sao?” Lâm Thu Thạch nhại lời Nguyễn Nam Chúc, cậu tiếp: “Ít nhất phải để cho bản thân được rời khỏi thế gian này trong sự ấm no dễ chịu.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Anh cũng bị tiêm nhiễm rồi sao Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc vừa ăn vừa suy nghĩ gì đó, từ đầu đến cuối không hề nói gì, mãi tới khi ăn xong hắn mới tìm một nơi thích hợp, bộc lộ suy nghĩ của mình với hai người bạn còn lại.

“Đêm qua bà ta muốn giết anh.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng anh không kích hoạt điều kiện tử vong, nên bà ta thất bại.”

Lâm Thu Thạch nói: “Bà ta tính dụ tôi vào căn phòng đó, tôi mà vào chắc chắn là xong đời rồi, cũng may...”

Nguyễn Nam Chúc: “Đó chắc là thế giới trong tranh, chỉ có thể là vậy nên cánh cửa mới đảo ngược.” Hắn liếc nhìn bức tranh treo gần đó: “Anh đã động vào bức tranh trên tường đúng không?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Khi mới nhận phòng tôi cảm thấy bức tranh treo ở đó vô cùng khó chịu, nên tháo xuống bỏ vào ngăn kéo.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có thể đó là một điếu kiện.” Hấn nói: “Nhưng chắc chắn không phải là điếu kiện tử vong.” Quỷ quái trong cửa sẽ không mền lòng, nếu có ai kích hoạt điếu kiện tử vong thì chắc chắn sẽ không thể sống đến sáng hôm sau. Nếu đêm qua Lâm Thu Thạch không nhận ra Hứa Hiều Chanh giả mạo, có lẽ bây giờ xác đã lạnh rồi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi muốn đi xem bức tranh hôm qua lần nữa.” Bức tranh hấn nói là khung tranh đã bắt giữ Tiểu Tố, trước mắt đây là manh mối duy nhất.

Vậy là ba người lại trèo lên tầng thượng, quan sát kỹ bức tranh, nhưng họ không thể tìm ra điểm gì đặc biệt.

“Cứ chờ xem.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc chắn sẽ có đầu mối khác xuất hiện.”

Quỷ quái luôn hành động không ngừng, cho nên sẽ để lộ thêm càng nhiều manh mối.

Tiếp theo đó, ba người đi tìm những kẻ hôm trước lúng lúng trong bụi rậm phía trước lâu đài, hỏi họ có tìm ra thứ gì đặc biệt không.

“Tìm thấy rồi, nhưng tại sao bọn này phải nói ra?” Đứng đầu nhóm kia là một người đàn ông trạc ba mươi tên Chương Đào, y dẫn theo cô gái mít ướt và một người trẻ tuổi khác. Chương Đào thẳng thừng từ chối câu hỏi của Nguyễn Nam Chúc.

“Chúng ta có thể trao đổi manh mối.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng tôi đã tìm ra một điếu kiện tử vong.”

Chương Đào nghi ngờ nói: “Thật ư?”

“Dĩ nhiên là thật.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thành viên nhóm tôi suýt nữa đã chết.”

Chương Đào: “Vậy anh nói trước tôi nghe thử.”

Nguyễn Nam Chúc khẽ nhướn mày: “Các anh chưa nói đã tìm ra manh mối gì trong bụi cây, mà bắt tôi nói trước? Ai biết manh mối các anh tìm được có hữu ích hay không.”

Chương Đào nói: “Vậy phải làm thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Hay là thế này, chúng ta viết lên giấy, sau đó trao đổi với nhau.”

Chương Đào hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Những người vào chung một cửa đáng lẽ đầu cùng phe với nhau, nhưng vì tranh giành gợi ý cửa kế tiếp, nên ai nấy đầu bo bo giữ cho riêng mình. Có ai mà không muốn là người đầu tiên thoát khỏi đây và sở hữu gợi ý cơ chứ. Huống hồ trong những người vào cửa còn có cả những người không thuộc tổ chức nào, đến quy luật của cửa còn không nắm rõ. Những người có kinh nghiệm chắc chắn sẽ do dự khi chia sẻ thông tin với mấy kẻ ngu ngơ như vậy.

Sau khi trao đổi manh mối với Chương Đào, Nguyễn Nam Chúc bèn dẫn Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo rời đi.

Đàm Tảo Tảo khẽ hỏi Nguyễn Nam Chúc đã đưa cho Chương Đào cái gì... Chắc chắn manh mối mà hắn đưa ra là giả, bởi chính bọn họ cũng đâu có biết đi đâu kiện tử vong là gì.

“Thì cứ viết đại mấy chữ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chỉ là suy đoán của tôi, nhưng cho bọn họ thử trước cũng tốt.”

Đàm Tảo Tảo: “Thử như thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nếu nhóm đó chết một người thì có nghĩa đi đâu kiện tử vong đó là sai.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Quỳ.

Dù sao cũng khó trách Nguyễn Nam Chúc không có thành ý, mảnh giấy Chương Đào đưa cho họ cũng khá mơ hồ, y chỉ viết trong bụi cây có một khung tranh màu đen.

“Khung tranh màu đen...” Lâm Thu Thạch nhớ ra người mình đã thấy ngoài cửa sổ đêm hôm trước: “Bóng người tôi nhìn thấy hôm qua liệu có liên hệ với thứ này?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi xem thử là biết liền.”

Nhân lúc trời quang mây tạnh, họ vội di chuyển tới bụi cây mà nhóm Chương Đào đã đi vào hôm qua, quả nhiên phát hiện một khung tranh màu đen ở gần góc trong cùng. Chiếc khung tranh cắm chênh chếch trên mặt đất, trên mặt khung vẫn còn đọng nước mưa.

Nhìn thấy khung tranh, Nguyễn Nam Chúc ng ẫ xuống tựa như đang tìm cái gì đó, gi ầy lát sau, h ẫ tặc l ưỡi một cái r ỗ to, v ẫ tay gọi Lâm Thu Thạch: “Lại đây xem này.”

“H ẫm???” Lâm Thu Thạch li ền đi đến chỗ Nguyễn Nam Chúc.

“Thấy chưa?” Nguyễn Nam Chúc chỉ vào khung tranh.

Lâm Thu Thạch nhìn một lát, mới hiểu ra Nguyễn Nam Chúc đang nói gì. Hóa ra từ góc độ này nhìn ra, căn phòng của cậu nằm gọn trong khung tranh. Chiếc khung được đặt một vị trí rất đặc biệt, nếu quan sát từ các hướng còn lại đều chỉ thấy cây cối um tùm. Duy nhất khung cửa sổ phòng Lâm Thu Thạch là xuất hiện trong khung tranh màu đen.

“Chắc đây chính là nguyên do.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khung tranh này có lẽ bị ai đó động vào.”

Lâm Thu Thạch nói: “Vì trên đây dính bùn đất?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bị ai đó xoay một vòng... không, có thể không phải người.”

Lâm Thu Thạch nói: “Vậ cứ nh ỗ cái này lên trước đã.” Nghĩ kỹ thì vị trí bóng người đứng ở ngoài đ ềm qua khá g ẫ với khung tranh. Chẳng lẽ chủ nhân của khung tranh đã cố tình mu ẫn cậu trở thành một bộ phận của bức tranh... Cho nên những sự việc quái g ỗ mới xảy ra với cậu?

Nguyễn Nam Chúc g ẫt g ẫt đ ầi.

Vì không biết khung tranh có còn tác dụng nào khác không nên Lâm Thu Thạch không dám mang nó v ề, chỉ tìm một nơi để thấy và chôn xuống đất.

Sau khi chôn xong, cả ba trở vào lầu đ ầi.

Không lâu sau khi họ trở v ề, trời lại mưa. Từ khi tới đây, h ầi như chưa lúc nào mưa dừng, một ngày mưa liên tục bảy, tám tiếng, cùng lắm buổi sáng được một chút nắng ẫm, đến trưa và tối trời mưa không ngừng, khiến tâm trạng mọi người khó mà dễ chịu nổi.

Hiện giờ Lâm Thu Thạch ghét mùi tanh tưởi của nước mưa vô cùng, cứ h ẫ nghĩ thấy là cậu li ền nhớ lại chuyện đã xảy ra đ ềm hôm trước.

Vì lý do này nên vào bữa trưa, đ ầi óc cậu cứ để đ ầi đ ầi, mọi sự chú ý đ ầi đổ đ ầi ra ngoài cửa sổ.

“Sao vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Không biết liệu đêm nay có gặp phải mấy chuyện kia nữa không?”
Lâm Thu Thạch nói: “Haiz, phiền thật.”

Nguyễn Nam Chúc thản nhiên nói: “Hay là qua ngủ chung với tôi?”

Lâm Thu Thạch: “... Để tôi suy nghĩ.”

Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩ đi nhé.” Nguyễn Nam Chúc có vẻ hơi phật lòng vì sự do dự của Lâm Thu Thạch, hất buông dao nĩa không ăn nữa.

Đàm Tảo Tảo ngồi bên thềm khoái chí, Nguyễn Nam Chúc à, anh cũng có ngày hôm nay.

Nguyễn Nam Chúc cứ như đọc được suy nghĩ của Đàm Tảo Tảo, lạnh lùng liếc cô một cái, rồi nói: “Cô ở một mình cũng được đúng không?”

Đàm Tảo Tảo: “... Không không, đại ca, đại ca, tôi cần anh. Lâm Lâm, anh còn do dự gì nữa, ba người ở chung an toàn biết mấy, nếu anh gặp sự cố còn có đại ca giúp đỡ! Cứ yên tâm đi!”

Nguyễn Nam Chúc: “À.”

Đàm Tảo Tảo tự thấy đau lòng vì sự thảo mai của mình.

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, cảm thấy lời Đàm Tảo Tảo nói cũng có lý, bèn gật đầu: “Được, vậy ở chung đi.”

Nguyễn Nam Chúc ừm một tiếng.

Đàm Tảo Tảo thở dài náo nuột.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu ra sao, ai làm gì mà tự nhiên cô thở dài vậy Tảo Tảo?

Trong lúc ăn trưa, mọi người cùng chia sẻ các đầu mối mình tìm được, dĩ nhiên ai nấy đều lén giữ riêng chút gì đó cho mình.

Lâm Thu Thạch kể chuyện hôm qua gặp được trong phòng, mọi người nghe xong nửa kinh sợ nửa thở phào, có người vỗ vỗ vai Lâm Thu Thạch, nói người anh em cũng may mắn lắm đó.

Lâm Thu Thạch chỉ có thể cười khở.

Nếu nói cậu may mắn, thì tại sao cậu trở thành mục tiêu bị tấn công, còn nếu cậu không may mắn, thì chắc chắn hôm nay cậu đã không còn ngồi ở chỗ này.

Cho nên chuyện vận mệnh, thật khó nói.

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Đã có ai lên phòng vẽ ở tầng thượng và những nơi cất giữ tranh chưa hoàn thành chưa?”

Tất cả mọi người đầu lắc đầu tỏ ý chưa từng, một người nói: “Quản gia đã nói hai nơi này không được đến mà? Chúng tôi tới đó làm gì? Tự tìm chỗ chết ư?”

Nguyễn Nam Chúc dừng dừng đáp: “Ông không đi thì sẽ không chết à?”

Người kia: “...”

“Đi thôi, ở đây chẳng có manh mối nào ra hồn.” Nguyễn Nam Chúc dẫn Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo rời khỏi phòng, hắn nói: “Tư chất những người vào cửa lần này quá kém, xem ra chẳng hy vọng gì.”

“Tư chất kém? Sao anh nhìn ra vậy? Đàm Tảo Tảo chớp mắt hiếu kỳ.

Nguyễn Nam Chúc: “Cô sẽ răm rắp nghe theo NPC chứ?”

Đàm Tảo Tảo: “Không.”

Nguyễn Nam Chúc chỉ sau lưng: “Bọn họ thì có.”

Đàm Tảo Tảo ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy lời Nguyễn Nam Chúc nói thật sự có lý. Người mới đợt này có vẻ nhất gan, sau khi cô gái tên Tiểu Tố gặp chuyện ngày đầu tiên, đa phần mọi người đều sợ hãi, chỉ có vài ba mống tiếp tục tìm kiếm đầu mối, những người khác đều trốn trong phòng, hoặc chờ đợi trong nhà ăn, cũng chẳng biết đang chờ cái gì.

“Tôi chuẩn bị đến phòng vẽ xem thử.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mặc dù khá nguy hiểm, nhưng chỗ này chắc chắn phải đến.” Hắn cẩn thận xắn tay áo lên, để lộ cánh tay thanh mảnh: “Dù sao lũ NPC không thể làm tất cả chúng ta chết hết được.”

Chương 43

Điểm tô giấc mộng

Phòng vẽ của bà chủ ở tầng bảy.

Trước đây Tiểu Tố đã mất tích ở tầng bảy, nhưng theo lời người bạn đồng hành của cô thì khi đó họ chưa bước vào phòng vẽ, mới chỉ xem các bức tranh ở quanh đó.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch leo lên tầng bảy, lại lần nữa đối diện với hành lang bị bao phủ trong bóng tối. Hành lang tầng bảy rất dài, trên sàn được trải thảm dày, suốt từ cầu thang chạy ra hai bên, cuối cùng kết thúc ở trước phòng vẽ.

Phòng vẽ hơi khác so với những căn phòng bình thường, cửa ra vào được phủ kín vải đen, cứ như chủ nhân căn phòng không muốn ánh sáng lọt qua khe cửa.

“Bây giờ bà ta đang ở đâu nhỉ?” Đàm Tảo Tảo hơi sợ, cô xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, khẽ nói: “Ngộ nhớ chúng ta bước vào nhìn thấy bà ta đang vẽ ở trong thì ngại lắm.”

“Hy vọng lúc này bà ta không có trong phòng tranh.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hai người chờ ở đây nhé, để tôi đến gõ cửa.”

Hắn vừa nói vừa sải chân bước tới, thản nhiên giơ tay lên gõ cửa.

Đàm Tảo Tảo tròn mắt, nghe những tiếng gõ cốc cốc của Nguyễn Nam Chúc vang trên lớp cửa gỗ dày, cô nói: “Trời đất, sao thằng cha này to gan vậy?”

Lâm Thu Thạch bình tĩnh hơn Đàm Tảo Tảo một chút: “Trước nay vẫn to gan vậy đó.”

Sau ba tiếng gõ, bên trong vẫn hoàn toàn im lặng. Nguyễn Nam Chúc lại gõ thêm một lần, lần này hắn chắc chắn trong phòng vẽ không có ai.

“Vào thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Khóa mất rồi.” Đàm Tảo Tảo nói: “Chúng ta làm sao vào được?”

Nguyễn Nam Chúc rút một cái kẹp tăm từ trong túi quần ra, thản nhiên cúi xuống xoay xoay vắn vắn.

Đàm Tảo Tảo: “...” Cô suýt quên mất Nguyễn Nam Chúc còn món tuyệt kỹ này.

Sau một hồi cầm cúi, khóa cửa phát ra một tiếng cạch, Nguyễn Nam Chúc xoay tay nắm, khẽ đẩy cửa ra. Hắn đứng cửa quan sát cấu trúc của phòng trước, sau đó vẫy tay gọi Lâm Thu Thạch: “Anh và tôi cùng vào, Đàm Tảo Tảo đứng ở cửa canh chừng, có động tĩnh kêu bọn tôi ngay.”

Đàm Tảo Tảo ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Thu Thạch tiến lên một bước, cùng Nguyễn Nam Chúc đi vào phòng vẽ.

Căn phòng không lớn, tình hình chiếu sáng thì vô cùng tệ, cửa sổ bị người ta dùng rèm đen che kín bưng, nguồn sáng duy nhất trong phòng là ngọn đèn trần nhỏ khá tù mù, phải cố gắng lắm mới nhìn rõ được trong phòng.

Chính giữa phòng vẽ đặt một bức tranh bị vải trùm kín, cả phòng nằng nặc mùi màu vẽ, vô cùng kỳ dị.

Nguyễn Nam Chúc trước giờ luôn làm việc nhanh gọn dứt khoát, hắn đi đến bên giá vẽ, tháo luôn tấm vải ra.

Sau khi bỏ vải trùm ra, trước mắt hai người hiện ra một bức tranh chưa hoàn thành, Lâm Thu Thạch sững sờ: “Đây là...”

“*Bữa tối cuối cùng.*” Nguyễn Nam Chúc nói gọn lỏn.

Bức tranh này nhìn qua thật sự rất giống với bức tranh *Bữa tối cuối cùng* - Chúa Jesus và mười hai vị tông đồ. Tranh mô tả cảnh tượng một đám đông tham gia bữa tiệc tối trên chiếc bàn dài, nhưng nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện các nhân vật trong tranh không phải mười hai vị tông đồ của Chúa Jesus, mà là họ. Đúng vậy, chính là những người vào cửa lần này.

Có Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch, Đàm Tảo Tảo, họ ngồi quanh chiếc bàn dài, người cầm cúi ăn, người thì thẩn trò chuyện với người bên cạnh.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng các nhân vật trong tranh hầu hết đều không có khuôn mặt, Lâm Thu Thạch chỉ có thể dựa theo quần áo mà xác định người trong tranh là bọn họ.

“Khuôn mặt cô gái đó đã được vẽ xong.” Nguyễn Nam Chúc chỉ một cô gái ngồi trong góc: “Đây chắc là Tiểu Tố rồi.”

Lâm Thu Thạch cũng thấy cô gái mà Nguyễn Nam Chúc nhắc tới. Ở góc chiếc bàn dài, khuôn mặt một cô gái đã vẽ xong, nhưng cô ấy không hề vui vẻ và thoải mái khi được tham gia bữa tiệc, mà nét mặt lộ rõ sự hoảng sợ tột cùng. Qua lớp vải màu, Lâm Thu Thạch thậm chí có thể cảm nhận được cảm xúc tuyệt vọng ấy. Ngoại trừ bức tranh này, trong phòng vẽ không còn vật gì đặc biệt, Nguyễn Nam Chúc sau khi kiểm tra một lượt cũng không dám nấn ná lâu, bèn dẫn Lâm Thu Thạch đi ra, tiện tay khóa cửa như cũ.

Đàm Tảo Tảo thấy họ ra ngoài bèn vội hỏi có phát hiện điều gì hay không.

“Một bức tranh.” Lâm Thu Thạch nói: “Tranh vẽ chúng ta đang ăn tối.” Cậu mô tả lại điểm đặc biệt của bức tranh, Đàm Tảo Tảo nghe xong khẽ nuốt nước bọt, run giọng hỏi: “Cái cô Tiểu Tố đó đã biến thành nhân vật trong tranh thật sao?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc là thế, giờ tôi muốn xuống tầng sáu xem một lát.”

Lâm Thu Thạch: “Đi thôi.”

Tầng sáu có một địa điểm khá đặc biệt, chính là phòng trưng bày tranh chưa hoàn thành mà quản gia đã dặn mọi người không được đặt chân đến.

Dựa theo tên gọi, nơi này chắc hẳn là điểm tập kết các bức tranh chưa hoàn thành. Nguyễn Nam Chúc mau chóng tìm thấy căn phòng, hắn dễ dàng mở khóa, cùng Lâm Thu Thạch tiến vào bên trong.

Phòng trưng bày tranh chưa hoàn thành nhìn khá hơn phòng vẽ một chút, ít nhất thì các cửa sổ không bị bịt kín bằng vải đen, lại còn vô cùng rộng.

Các khung tranh được xếp san sát nhau chật kín cả căn phòng rộng lớn. Lâm Thu Thạch xem qua vài bức, nhận thấy mỗi tấm đều có một chỗ chưa hoàn thiện, đa phần là một mảng trắng.

Năng lực quan sát của Nguyễn Nam Chúc vẫn nhạy bén như mọi khi, chỉ khẽ liếc qua mấy trăm bức tranh, hắn đã tìm được ngay thứ mình cần, quay sang khẽ gọi Lâm Thu Thạch còn đang ngó nghiêng: “Thu Thạch.”

Lâm Thu Thạch đi tới sau lưng Nguyễn Nam Chúc, nhìn thấy thứ đang thu hút sự chú ý của hắn. Vừa nhìn rõ bức tranh Nguyễn Nam Chúc chỉ, Lâm Thu Thạch đã cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, cậu im lặng giây lát, rồi khẽ nói: “Đây là... phòng riêng của tôi?”

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Phòng của anh đấy.”

Bài trí, cấu trúc giống hệt, thậm chí cảnh vật ngoài cửa sổ cũng không khác gì. Cảnh trong bức tranh trước mắt rõ ràng là phòng của Lâm Thu Thạch trong lâu đài. Cửa phòng để mở, trên mặt sàn có vết nước rất rõ, giống y như tình cảnh đêm qua... Những bức tranh này cũng có một chỗ chưa hoàn thiện, đó là phần ở ngay gần cửa, tựa như là đang để dành riêng cho Lâm Thu Thạch vậy.

“Đêm đó nếu anh không nhận ra Đàm Tảo Tảo là giả,” Nguyễn Nam Chúc nhìn bức tranh, nói một cách điềm đạm, “chắc anh đã ở trong phần trong này rồi.”

Lâm Thu Thạch: “... Ừm.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bức tranh này thú vị đấy, không biết mang đi có sao không.” Hắn nói vậy nhưng không có ý định muốn đụng vào bức tranh này, mà quay người bỏ đi: “Đi thôi, xem vậy đủ rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh nhớ hết các bức tranh trong đó rồi?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đại khái là vậy.”

Nguyễn Nam Chúc nói đại khái có nghĩa là hắn đã nhớ hết rồi, quả nhiên, sau khi cùng Lâm Thu Thạch ra ngoài, hắn giải thích thêm: “Có nhớ cũng không tác dụng gì, nhìn chung các bức tranh ở đây bao quát khắp các ngõ ngách trong lâu đài, không sót nơi nào.”

Lâm Thu Thạch thở dài.

“Cẩn thận một chút, không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Dù sao cũng chỉ là cửa cấp thấp, điều kiện tử vong vẫn khá nghiêm ngặt.”

Đàm Tảo Tảo lâu lâu nói nghiêm ngặt nỗi gì, nếu đêm đó không phải Lâm Thu Thạch mà là tôi thì cỏ trên mộ đã xanh năm thước, trong tình cảnh như thế ai còn đủ bình tĩnh nhận ra sự khác thường ở xung quanh chứ.

Nguyễn Nam Chúc liếc cô một cái, nói ra lời an ủi hiếm hoi: “Đừng lo, nếu cô biến thành bức tranh thì...”

Đàm Tảo Tảo hai mắt long lanh: “Hai người sẽ cứu tôi ra phải không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng tôi nhất định sẽ thực hiện di nguyện của cô để cô ra đi vui vẻ.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Tôi không cảm động đến mức cảm ơn đâu ha.

Sau khi kiểm tra hai nơi, từ tầng trên đi xuống thì cũng đã sắp tới giờ ăn tối.

Mọi người tập trung tại nhà ăn bắt đầu dùng bữa. Sau cơm tối, Lâm Thu Thạch phát hiện bọn họ thiếu mất một người, tổng cộng chỉ có bảy người đang ngồi quanh bàn ăn.

“Còn một người nữa đâu?” Lâm Thu Thạch hỏi mọi người.

“Anh ấy bảo không được khỏe lắm,” có người trả lời, “nên nằm nghỉ trong phòng r ấ.”

Lâm Thu Thạch: “Bỏ cả cơm tối luôn à?”

Người kia đáp: “Tôi không biết... Chốc nữa tôi lên xem xem sao.”

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng.

Tòa lâu đài này quá rộng, cho nên mọi người bị phân tán, chỉ có thời gian ăn cơm là cơ hội duy nhất kiểm tra quân số, xem có chuyện bất thường gì xảy ra hay không.

Người vừa trao đổi với Lâm Thu Thạch tỏ vẻ bất an, chưa xong bữa ăn đã tất tả bỏ đi, vài phút sau hắn ta trở lại, sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói: “Anh, anh ấy biến mất r ấ, không có ở trong phòng.”

Mọi người nghe vậy đều rơi vào im lặng.

“Đã tìm xung quanh chưa?” Lâm Thu Thạch nói: “Hành lang và nhà vệ sinh ở quanh đó chẳng hạn...”

“Tìm r ấ.” Người kia nói: “Không thấy gì hết.”

Nguyễn Nam Chúc vừa lau miệng vừa nói: “Trong phòng có thêm vật gì, ví dụ như tranh hay họa cụ không?”

Người kia nói: “... Chuyện này tôi không để ý cho lắm.”

“Cùng đi xem thử.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Người kia nhìn Nguyễn Nam Chúc, cảm động gật gật đầu. Có vẻ hắn ta quá sợ, không dám một mình quay lại căn phòng của bạn mình.

Tất cả rời khỏi nhà ăn đến căn phòng của người vừa mất tích, Lâm Thu Thạch vừa đặt chân vào liềm ngửi thấy mùi nước mưa tanh tươi quen thuộc. Không nghi ngờ gì nữa, chủ nhân căn phòng này rất có khả năng đã gặp phải chuyện tương tự đã xảy ra với Lâm Thu Thạch đêm qua, nhưng số anh ta không được may mắn như Lâm Thu Thạch.

“Ở đây đáng lẽ có treo một bức tranh.” Nguyễn Nam Chúc liếc bức tường: “Bây giờ đâu mất rồi.”

“Mất tranh có ý nghĩa gì?” Có Vu Tiểu Tố làm ví dụ, trong lòng ai nấy cùng nghĩ đến một chuyện, bạn đồng hành của kẻ vừa mất tích run lấy lấy cả người: “Dương Tiệp chẳng lẽ đã...”

Dương Tiệp chính là tên người vừa mất tích.

“Chưa thể khẳng định.” Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Phải kiểm tra kỹ mới biết.”

Mọi người bắt đầu đi tìm khắp nơi, nhưng khi lòng sự hãi hết các tầng, vẫn không phát hiện tung tích của Dương Tiệp trong bức tranh nào... Mãi đến ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch trong lúc vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua lớp cửa kính, cậu nhận thấy trong lùm cây ở phía xa như có vật gì đó.

Lâm Thu Thạch chạy đến bụi cây nọ, phát hiện sâu bên trong có một bức tranh. Vẫn chiếc khung tranh màu đen quen thuộc, bề mặt còn dính bùn đất rất mới - đây rõ ràng là khung tranh ngày hôm qua Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đã chôn xuống đất.

Và Lâm Thu Thạch cũng đã tìm thấy Dương Tiệp, anh ta xuất hiện giữa những lùm cây rậm rì trong bức tranh, đường nét cơ thể Dương Tiệp như nhập thành một với màu xanh của cây lá, méo mó kỳ dị.

“Tìm thấy rồi.” Lâm Thu Thạch mang bức tranh trở lại lâu đài.

“Hu hu hu...” Người bạn của Dương Tiệp nhìn thấy bức tranh liềm bật khóc, dường như là một người đàn ông vậy mà cả người lại run lấy lấy như giật điện, hắn ta không ngừng lau nước mắt: “Chúng ta sẽ phải chết hết ở đây sao, hu hu, chẳng lẽ chúng ta phải chết hết ở đây sao...”

Cảm xúc vỡ òa, những kẻ khác cũng bắt đầu khóc theo, tiếng rên rĩ vang khắp căn phòng. Cuối cùng Đàm Tảo Tảo chịu hết nổi, buột miệng chửi thề khóc cái khỉ khô ấy, khóc có giải quyết được vấn đề không? Đàn ông con trai mà nhát gan hơn cả con gái.

“Vậy cô nói xem phải làm gì!” Một người lên tiếng: “Lại có người biến thành tranh kia kìa!”

“Làm sao tôi biết phải làm gì.” Đàm Tảo Tảo không buồn khách sáo: “Tôi có phải mẹ anh đâu!”

Tâm trạng Nguyễn Nam Chúc rõ ràng không vui, đứng trước đám đông than khóc, hắn không hé răng nửa lời, quay người bỏ đi. Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo vội theo sau.

Khi trở về phòng, Nguyễn Nam Chúc nói một câu: “Tôi nghi có nội gián bên trong.”

“Hửm? Nghĩa là sao?” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc: “Lời sao nghĩa vậy, trong nhóm có người cố tình giết người.”

Lâm Thu Thạch thất kinh: “Cố tình giết người?”

Nguyễn Nam Chúc bình thản nói: “Chiếc khung tranh hướng thẳng cửa sổ phòng anh, có thể do người nào đó sắp đặt.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Đàm Tảo Tảo nghe Nguyễn Nam Chúc nói, không khỏi rùng mình: “Nhưng dựa vào đâu... làm thế nào anh đoán ra vậy?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Hiện giờ mới đang là phỏng đoán của tôi.” Hắn ngẩng xuống bên giường, khẽ nói: “Ban nãy nhân lúc rảnh tôi đi xem chỗ chúng ta chôn khung tranh, thấy ở đó có thêm một hàng dấu chân, cỡ giày khoảng ba mươi lăm, không phải Đàm Tảo Tảo, cũng không phải bà chủ.” Hắn nhắm mắt lại, như đang hồi tưởng việc gì đó: “Có người đào khung tranh lên... Trong nhóm tổng cộng có năm cô gái, trừ Đàm Tảo Tảo và Tiểu Tố thì còn ba người, trong đó có hai người hội tụ đủ điều kiện.”

Lâm Thu Thạch nói: “Cô người mới trước đây muốn lập nhóm với anh cũng trong diện tình nghi chứ?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch: “Không lẽ là cô ta.”

Nguyễn Nam Chúc: “Có khả năng.” Hắn nói tiếp: “Hôm nay cô ta cũng ở trong đám khóc theo thì phải.”

“Dĩ nhiên là khóc rồi.” Đàm Tảo Tảo sốt ruột nói: “Từ khi tới đây có ngày nào mà cô ta không khóc chứ.”

Nguyễn Nam Chúc ừm một tiếng: “Xem tình hình đã, dù sao đây chỉ là phỏng đoán của tôi.”

“Được.” Lâm Thu Thạch nói: “Vậy tối nay tôi ngủ cùng hai người nhé.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được thôi.”

Đêm đến, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nằm trên chiếc giường mềm mại, Đàm Tảo Tảo thì trải chăn dưới sàn. Cô đã quen với đãi ngộ dành cho mình, trước mắt cũng không cảm thấy có gì là bất công. Nằm dưới đất tốt biết mấy, Đàm Tảo Tảo vừa nằm vừa nghĩ, muốn lăn lộn kiêu gì cũng được, không lo vướng víu người khác, nằm đất tốt... tốt mới lạ đó! Đồ ác quỷ Nguyễn Nam Chúc! Bà mày ghim rồi đó!! Hừ!

Lâm Thu Thạch có tâm sự trong lòng, cứ nghĩ là sẽ không ngủ được, nhưng đêm nay nằm chung với Nguyễn Nam Chúc, một con yêu tinh thuốc ngủ, chẳng mấy chốc cậu nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Lâm Thu Thạch tỉnh giấc thì trời đã sáng, mở mắt ra nhưng không thấy bóng dáng Nguyễn Nam Chúc đâu cả.

Anh ta đi đâu rồi? Lâm Thu Thạch ngẩng dậy, thấy Đàm Tảo Tảo vẫn đang cuộn tròn trong chăn thở đều đặn.

“Tảo Tảo.” Lâm Thu Thạch gọi cô gái dậy: “Cô có thấy Nguyễn Nam Chúc không?”

Đàm Tảo Tảo mơ màng mở mắt ra, nói giọng mơ ngủ: “Anh ta biến mất hả?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi tỉnh dậy đã không thấy anh ta trong phòng.”

“Ai mà biết...” Đàm Tảo Tảo vẫn đang ngái ngủ: “Tôi cũng không thấy.”

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên mất tích, cho tới bữa sáng, Lâm Thu Thạch vẫn không thấy bóng dáng hắn. Nếu người khác mất tích, đi đâu đâu tiên Lâm Thu Thạch nghĩ đến là người đó đã chết, nhưng Nguyễn Nam Chúc không phải người bình thường, vì thế Lâm Thu Thạch cho rằng hắn đang giải quyết một việc nào đó.

Ăn xong bữa sáng, Nguyễn Nam Chúc vẫn không xuất hiện, Lâm Thu Thạch bắt đầu lo lắng không yên.

“Anh ta đi đâu nhỉ?” Đàm Tảo Tảo nói: “Liệu có xảy ra việc gì không...?”

Lâm Thu Thạch an ủi cô: “Đừng lo, chúng ta đi tìm lại lần nữa, Nguyễn Nam Chúc giỏi như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, huống hồ hôm qua anh ta vẫn ngủ chung với chúng ta mà.”

Đàm Tảo Tảo không nói gì, chân mày xoắn tít lại với nhau.

Họ đi tìm từng tầng một, từ tầng một tới tầng tám, không hề thấy tung tích Nguyễn Nam Chúc.

Đàm Tảo Tảo lúc này không kìm được sự sốt ruột, nói: “Không lẽ anh ta xảy ra chuyện thật rồi? Đêm qua anh không nghe được động tĩnh gì sao?”

“Không hề” Thính lực của Lâm Thu Thạch trước giờ nhạy bén, nếu có chuyện xảy ra chắc chắn cậu đã nghe thấy, vậy nhưng đêm qua cậu ngủ một mạch tới sáng mới tỉnh, chẳng nghe được động tĩnh gì hết.

“Làm sao bây giờ?” Đàm Tảo Tảo rầu rầu nói.

“Chúng ta... đi xem thử tranh ở các tầng đi.” Lâm Thu Thạch nói một cách khó khăn: “... Kiểm tra thử coi.”

Đàm Tảo Tảo không đáp. Cô biết Lâm Thu Thạch có ý gì, cậu sợ Nguyễn Nam Chúc đã bị biến thành tranh, nếu thật sự là như vậy... Đàm Tảo Tảo không nói gì nữa, cùng Lâm Thu Thạch đến từng phòng, quan sát kỹ từng bức tranh.

Họ kiểm tra ba tầng lầu, nhưng vẫn không thấy dấu vết của Nguyễn Nam Chúc, vừa thở phào nhẹ nhõm lại vừa thất vọng khó tả.

Vì không tìm được Nguyễn Nam Chúc nên cả hai cũng chẳng còn bụng dạ nào mà ăn trưa.

Đàm Tảo Tảo ử rữ nói, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút rồi buổi chiều tìm tiếp, Lâm Thu Thạch thấy tinh thần cô xuống thấp, bèn gật đầu đồng ý.

Ai ngờ cả hai vừa trở về phòng thì thấy Nguyễn Nam Chúc đang nằm trên giường ngủ bù, trông ung dung như chẳng gặp chuyện gì.

“Nguyễn Nam Chúc!!!” Đàm Tảo Tảo quát lên một tiếng, suýt nữa nghẹn lời không nói tiếp được: “Anh đi đâu vậy? Hại bọn tôi tìm gần chết!”

Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra, uể oải ngáp một cái: “Có chút việc.”

“Việc gì? Sao không nói một tiếng...” Đàm Tảo Tảo: “Anh biết tại tôi lo cho anh lắm không? Tìm cả một buổi sáng.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi cũng đâu biết sẽ đi lâu đến vậy.”

Đàm Tảo Tảo: “Hửm? Rốt cuộc anh đã đi đâu?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Vào trong tranh đó.”

Lời vừa nói ra, Đàm Tảo Tảo đột nhiên im lặng. Sau một hồi suy nghĩ, cô mới hỏi một câu thăm dò: “Trong tranh? Có phải là tranh mà tôi đang nghĩ không nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch sững sốt hỏi: “Anh vào đó kiểu gì...? Chiếc khung tranh đó chẳng phải đã biến mất rồi sao...?”

“Không.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có một chuyện chúng ta đã hiểu sai, Tiểu Tổ biến mất, nhưng khung tranh vẫn còn, Dương Tiệp biến mất, khung tranh cũng vẫn còn, nói cách khác, khung này lồng tranh rồi sẽ có khung khác xuất hiện.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Người mong chúng ta chết đã dùng một khung tranh mới.” Hắn cười cười: “Cũng may giờ đã giải quyết xong rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Nghĩa là sao...”

Nguyễn Nam Chúc: “Lời sao ý vậy, còn nữa, tôi phát hiện ra một mảnh giấy.”

Quá nhiều thông tin khiến Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo nhất thời không thể nào hiểu hết, cả hai đầu ngẩn ra, rõ ràng đầu óc vẫn chưa theo

kip.

Thấy họ như vậy, Nguyễn Nam Chúc lộ vẻ bao dung, nói: “Đừng nóng, hai người cứ từ từ ngắm nghĩ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Anh ta đang bao dung cho IQ của họ sao.

Không, đó là tình yêu và lòng trắc ẩn của một người cha, Đàm Tảo Tảo đau lòng phân tích hàm nghĩa trong ánh mắt Nguyễn Nam Chúc.

Từ vẻ mặt của Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo, Nguyễn Nam Chúc biết được hai người vẫn chưa hiểu gì, đành thở dài, ng ẩ dậ, giải thích một lượt những việc xảy ra đêm qua.

Hóa ra trong khi Lâm Thu Thạch ngủ say, nửa đêm Nguyễn Nam Chúc đột nhiên tỉnh giấc, hấn cảm thấy căn phòng có gì đó không ổn. Sau đó hấn xuống giường, phát hiện ở gần cửa sổ phòng xuất hiện một khung tranh.

Khung tranh đó ẩn hiện trong bóng tối, nếu không phải Nguyễn Nam Chúc tỉnh mắt, e rằng không thể thấy được.

Trực giác nói cho hấn biết khung tranh này rất có vấn đề Nguyễn Nam Chúc vội vã rời khỏi phòng, định lấy khung tranh đem về khi xuống tầng hấn chợt thấy bóng một phụ nữ mặc áo đen, đang im lặng đứng ở cầu thang nhìn mình.

Nếu là người thường đến đoạn này chắc đã sợ vỡ mật, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã nhón vớ mấy trò này rồi, hấn không những không sợ, mà còn nhìn lại người kia vài phút, cho tới khi bà ta chủ động biến mất.

“Má ơi!” Nghe tới đây, Đàm Tảo Tảo không nhịn nổi nữa, nói: “Anh không sợ chút nào hả? Cứ thế nhìn bà ta chăm chăm?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có gì phải sợ? Cô xem, không phải bà ta rút trước à.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Tôi quỳ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau đó bà ta còn xuất hiện thêm mấy lần, ban đầu tôi định nhanh nhanh ra ngoài lấy khung tranh về nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn.” Hấn nói: “Tôi cảm thấy bà ta đang dụ mình đến chỗ nào đó.”

Lâm Thu Thạch im lặng lắng nghe.

“Khi ấy nghĩ kỹ lại, tôi nhận ra bà ta chỉ xuất hiện ở chiều nghĩ cầu thang, nhưng không hề tấn công tôi, chẳng lẽ là muốn ngăn tôi lên cầu thang?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nơi duy nhất bà ta không xuất hiện chính là chỗ cửa, nên tôi đoán bà ta muốn dụ tôi ra ngoài.”

“Bên ngoài là thế giới trong tranh?” Đàm Tảo Tảo nói: “Có phải thế không?”

“Gần như vậy, phải khen Lâm Thu Thạch trước đó đã đưa cho tôi thông tin quý giá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi nhận ra cảnh vật bên ngoài đích thực bị đảo ngược.” Ngoài lầu đài chỉ có một vài ánh đèn leo lét và những chùm cây đen thẫm giống nhau y hệt, người thường không thể nào nhận ra điểm khác lạ.

Nhưng nhờ bài học của Lâm Thu Thạch nên trước khi chuẩn bị bước ra ngoài, Nguyễn Nam Chúc đã cẩn thận quan sát một lượt, cuối cùng hẳn xác định cảnh vật bên ngoài quả thực bị đảo ngược.

“Tôi không ra ngoài, mà đợi ở trong một lát.” Nguyễn Nam Chúc khoát tay: “Ai ngờ phải đợi lâu đến như vậy.”

“Anh làm tôi sợ chết khiếp.” Đàm Tảo Tảo nghe xong câu chuyện, thở phào một hơi, nói: “Anh không biết đâu, tôi và Lâm Thu Thạch đều tưởng anh bị biến thành bức tranh rồi.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

“Tôi không sao mà.” Nguyễn Nam Chúc cười cười.

Dù Nguyễn Nam Chúc chỉ kể một cách vắn tắt, nhưng Lâm Thu Thạch hiểu rõ sự nguy hiểm trong đó. Có lẽ Nguyễn Nam Chúc đã kè cẩn việc bị giam trong bức tranh chỉ với vài bước chân ngắn ngủi.

“Anh nói phát hiện một mảnh giấy là sao?” Lâm Thu Thạch khá coi trọng việc này.

“À.” Nguyễn Nam Chúc lấy từ túi quần ra một mảnh giấy.

Lâm Thu Thạch đón lấy mảnh giấy xem thử, trên giấy là một bài thơ nhỏ: *Anh đứng trên cầu ngắm cảnh, người ngắm cảnh trên lầu ngắm anh. Trăng sáng tô điểm ngoài cửa sổ, anh lại điểm tô giấc mộng người.*

Lâm Thu Thạch kinh ngạc: “Đây... đây là gợi ý của cửa?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gợi ý này tôi lấy được từ người khác.”

“Người khác?” Đàm Tảo Tảo hỏi.

Nguyễn Nam Chúc: “Chính là người mới ngày đầu muốn lập nhóm với tôi.”

Chương 44

Tranh lũng trong khung

Ngay từ ngày đầu tiên, Nguyễn Nam Chúc đã vô cùng ghét bỏ, cảnh giác cô người mới kia.

Lâm Thu Thạch hỏi hắn có phải đã phát hiện được gì hay không, ai ngờ câu trả lời của Nguyễn Nam Chúc: “Chẳng phát hiện ra gì hết, đơn giản là tôi ghét những kẻ vừa vào cửa đã khóc, người như vậy thường sẽ hỏi rất nhiều.” Nói xong hắn liếc Lâm Thu Thạch một cái đầy thỏa mãn, cười nói: “Kiểu người không hay hỏi tại sao như anh, tôi thích nhất đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tôi nên biết ơn bản thân không có tính tò mò ư.

Dương Mỹ Thụ là tên người mới này. Sai lầm lớn nhất của cô ta có lẽ chính là giả dạng làm người mới, từ khi vào cửa liền khóc lóc không ngừng, khiến cho Nguyễn Nam Chúc ác cảm. Nếu muốn ngụy trang thành người mới nhưng theo một cách khác, biết đâu cô ta đã có cơ hội tiếp cận Nguyễn Nam Chúc - giống như Từ Căn ở cửa trước.

“Anh nói mỗi cửa chỉ có một gợi ý duy nhất mà?” Đàm Tảo Tảo đọc mảnh giấy xong trong lòng dấy lên nghi ngờ: “Vậy tại sao lại có tờ giấy này?”

“Không phải tất cả, chỉ là tình huống một cửa nhiều gợi ý hiếm khi xảy ra.” Nguyễn Nam Chúc giải thích: “Tôi từng gặp vài lần, cụ thể tại sao lại xuất hiện hai mảnh giấy tôi không rõ lắm, có lẽ do đạt đủ một số điều kiện đặc biệt nào đó?” Hắn miết mảnh giấy trong tay, ngẫm nghĩ: “Hoặc có lẽ... do người mang theo gợi ý là kẻ đặc biệt.” Dĩ nhiên, tất cả chỉ là phỏng đoán của Nguyễn Nam Chúc, trước mắt chưa có cách gì chứng thực.

“Dương Mỹ Thụ hiện giờ sao rồi?” Lâm Thu Thạch nói: “Cô ta biết mình bị bại lộ thân phận hay chưa?”

Nguyễn Nam Chúc cười cười: “Hiện giờ chưa biết, nhưng chẳng mấy chốc sẽ biết.” Hắn nói bằng giọng đầu đầu khoan thai: “Hy vọng cô ta còn sống được đến khi biết chuyện này.”

Lâm Thu Thạch: “...” Từ ánh mắt Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch nhận ra một tia ác ý rõ ràng.

...

Đêm trong như nước, Dương Mỹ Thụ nằm trên giường.

Hôm nay người đàn ông đẹp trai đó không đến nhà ăn dùng bữa cùng mọi người, xem ra kế hoạch của cô ta đã có tác dụng. Ai bảo hắn không chịu chung nhóm với mình chứ, Dương Mỹ Thụ tiếc thề. Cô ta đã có thiện cảm với hắn, và hắn đáng lẽ có thể sống sót rời khỏi đây.

Hiện giờ đã chết mất hai người, nhưng mục tiêu của Dương Mỹ Thụ còn xa mới hoàn thành, có đi đâu cô ta không vội, bởi vì tất cả mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát của cô ta. Chỉ cần giết hết những người vào cửa khác, từng người từng người một, theo quy tắc của cửa, cô ta sẽ rơi vào trạng thái không thể công kích, khi đó thì dù là tìm cửa hay tìm chìa khóa, tất cả mọi việc đều có thể giải quyết dễ dàng.

Về quy tắc không được giết đồng đội để tránh bị hồn ma báo oán, thì ít nhất những kẻ chết đi phải biết kẻ thù của mình là ai. Đáng tiếc họ đều chết oan uổng, hóa thành ma cũng không biết mình chết như thế nào, chứ đừng nói là báo thù.

Nghĩ tới đây, Dương Mỹ Thụ bật cười đắc thắng, cô ta ngâm nga một bài hát, nhìn đắm đắm lên trần nhà, mơ màng chìm vào giấc ngủ say.

Tí tách, tí tách.

Những giọt nước lạnh ngắt rơi trên mặt Dương Mỹ Thụ. Cô ta mở mắt ra, trong cơn ngái ngủ, phát hiện trên đỉnh đầu mình xuất hiện một vệt nước đen sì. Vệt nước này lan rộng trên trần nhà, những giọt nước trong suốt lăn trên mặt cô ta.

Dương Mỹ Thụ thoáng cái tỉnh hẳn, ngẩng bật dậy, nhận thấy cửa sổ đóng chặt không rõ từ khi nào đã mở toang, gió lạnh lẫn nước mưa từ bên ngoài tạt vào.

Dương Mỹ Thụ bị cơn gió lạnh làm cho rùng mình. Cô ta đi đến bên cửa, định đóng lại, chợt trông thấy một bóng người màu đen đứng bên dưới.

Đó là một người phụ nữ, mặc váy dài màu đen, đội mũ đen rộng vành. Bà ta hơi ngẩng đầu, tròn mắt đen ngòm nhìn chăm chú vị trí Dương Mỹ Thụ đang đứng, khuôn mặt trắng bệch càng nổi bật trên bộ trang phục màu đen, giống như một xác chết bị mưa dầm nát vụn.

“Á!!!” Dương Mỹ Thụ sợ hãi giật lùi mấy bước, cả người toát mồ hôi lạnh. Tí tách, tí tách, vệt nước trên trần nhà mỗi lúc một rõ nét, tóc Dương Mỹ Thụ bắt đầu trở nên ướt nhẹp. Cô ta chợt nhớ ra điều gì đó, vội lao đến chiếc tủ đầu giường, lấy ba lô của mình ra, bắt đầu lục tìm.

Không thấy, không thấy... Thứ cất trong túi đã biến mất không một dấu vết, Dương Mỹ Thụ toát mồ hôi lạnh ướt đầm lưng. Cuối cùng cô ta tuyệt vọng kêu lên: “Giấy đầu ối, giấy của mình...”

Không có mảnh giấy, nghĩa là chẳng còn gì hết, gợi ý quan trọng nhất sao có thể mất được, Dương Mỹ Thụ run lên bần bật, gắng gượng ngẩng đầu lên nhìn vệt nước trên trần nhà, giờ đã đọng thành hình người.

Quá kinh hãi, Dương Mỹ Thụ bật dậy định chạy ra khỏi phòng, nhưng khi chạm vào tay nắm cửa, cô ta phát hiện tay nắm cửa đã bị khóa cứng.

“Cứu tôi với... Có ai không, cứu với...” Dương Mỹ Thụ bắt đầu hét lên the thé, trân trân nhìn vệt nước trên trần nhà bắt đầu giã ra vũng vầy, cứ như sắp thoát ra khỏi bức tường. Cô ta đập cửa như điên, chỉ muốn thoát ra khỏi phòng.

“Cứu tôi với, cứu tôi với...” Mùi nước tanh nồng sục lên nhức mũi, Dương Mỹ Thụ bắt đầu gào khóc, lần đầu tiên cô ta nếm trải mùi vị tuyệt vọng.

Cô ta nhìn tứ phía, nhận ra không rõ từ lúc nào, bức tranh phong cảnh trong phòng mình đã biến thành tranh chân dung phong cách quái dị, người phụ nữ trong tranh có bảy tám phần giống với bà chủ của lâu đài, có lẽ đây là tranh tự họa của bà ta chăng.

“Á á á..” Dương Mỹ Thụ gần như suy sụp vì sợ hãi, cô ta liều mạng xông đến trước bức tranh, tiện tay cầm con dao gọt hoa quả trên bàn lên, nghiền răng đâm một nhát. Một nhát, hai nhát, ba nhát... Dương Mỹ Thụ đâm nát người phụ nữ lạnh lùng trong mưa, cô ta thở hỗn hển, cuối cùng buông lỏng tay, con dao rơi xuống đất.

“Tao không sợ mày...” Dương Mỹ Thụ lẩm bẩm: “Tao không sợ mày đâu.”

Giây sau, cô ta nhìn ra cửa sổ lần nữa, đứng sững như trời trờng.

Người phụ nữ vốn dĩ đứng bên ngoài lúc này đã xuất hiện ở trong phòng, ngay bệ cửa sổ. Cơ thể cao lớn lạnh lẽo hòa làm một với bóng tối, cái bóng bao trùm lấy Dương Mỹ Thụ. Trong tay bà ta là chiếc khung tranh màu đen, thứ mà Dương Mỹ Thụ quen thuộc vô cùng - chính là khung tranh mà cô ta dùng để giết người.

“Đừng, đừng, đừng!!” Ngay lúc ấy, Dương Mỹ Thụ hiểu ra, cô ta sợ hãi ngóai nhìn tứ phía, muốn tìm chiếc khung tranh nào đóng khung mình, nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

Người phụ nữ đã tới trước mặt Dương Mỹ Thụ, giờ cao khung tranh trong tay, chụp mạnh xuống.

“Á á á!!” Khác với Tiểu Tố ngay lập tức mất đi ý thức, Dương Mỹ Thụ không bị nhốt thẳng vào trong tranh, chiếc khung gỗ biến thành một hung khí, xé nát thịt da, máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Dương Mỹ Thụ quay người định bỏ chạy, nhưng sức lực trong người bắt đầu tiêu biến, cô ta ngã gục ra đất, ánh mắt dừng lại trên bức tranh đã bị đâm nát.

Cuối cùng, khi bóng tối nhấn chìm tất cả, Dương Mỹ Thụ nhắm mắt lại.

Đến chết cô ta vẫn không hiểu, rốt cuộc thứ gì đã dẫn bản thân tới cái chết.

...

Đêm nay Lâm Thu Thạch ngủ rất ngon, Nguyễn Nam Chúc dậy từ sớm, tâm trạng có vẻ rất tốt, mỉm cười chào hỏi Lâm Thu Thạch.

“Chào buổi sáng.” Lâm Thu Thạch vuốt vuốt mái tóc rối bù: “Tâm trạng tốt quá nhỉ?”

“Dĩ nhiên.” Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn đồng hồ “Tôi đã sẵn sàng đi ăn sáng rồi.”

Lâm Thu Thạch không để tâm lời nói của Nguyễn Nam Chúc, chỉ nghĩ hẩn đối bụng, ngược lại Đàm Tảo Tảo lại lộ vẻ trăn trối.

Sau đó ba người cùng vào nhà ăn, Nguyễn Nam Chúc tìm một chỗ ngồi xuống rồi quan sát tứ phía, như đang tìm kiếm điều gì.

“Anh nhìn gì vậy?” Lâm Thu Thạch vừa ăn bánh mì vừa hỏi.

“Đếm quân số.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hình như thiếu mất một người.”

Đích thực là ít đi một người, cô gái người mới hôm qua Nguyễn Nam Chúc nhắc đến hiện tại không thấy xuất hiện. Người nhận ra điểm khác thường không chỉ có họ, ai đó cất tiếng hỏi người đàn ông chung nhóm với Dương Mỹ Thụ, tại sao cô ta chưa có mặt.

“Không biết, tôi có gọi nhưng cô ấy không ra mở cửa.” Người bạn đồng hành của Dương Mỹ Thụ đáp: “Có thể là vẫn đang ngủ.”

Chỉ là cùng nhóm tạm thời trong cửa, dĩ nhiên không thể hy vọng đối phương sẽ tận tâm tận lực vì đồng đội, nhưng trả lời như vậy có phần hơi vô tâm quá, mọi người đều nhún mày.

Chương Đào, người phát hiện ra khung tranh trong bụi cây nói: “Sao có thể đang ngủ được, chắc chắn xảy ra chuyện gì rồi, mọi người cùng qua phòng cô ấy xem xem.” Khi nói, ánh mắt y chăm chăm nhìn Nguyễn Nam Chúc.

“Được thôi.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Mặc dù Nguyễn Nam Chúc ít khi phát biểu ý kiến trước mọi người, nhưng thật lạ, khí chất độc đáo của hắn vẫn khiến hắn nắm giữ vị trí quan trọng trong nhóm. Mỗi khi cần ra quyết định, mọi người đều muốn tham khảo ý kiến của hắn, có lẽ đây là sức hút cá nhân trong lời đồn, Lâm Thu Thạch miên man nghĩ.

Cả nhóm tìm đến cửa phòng Dương Mỹ Thụ, chưa vào trong Lâm Thu Thạch đã ngửi thấy mùi nước mưa tanh nồng. Ngửi thấy mùi này, Lâm Thu Thạch liền biết đã có chuyện không hay xảy ra, sau khi phá cửa xông vào, suy đoán của cậu đã được chứng thực.

Dương Mỹ Thụ không hề có trong phòng.

Nhưng cảnh tượng lộn xộn của căn phòng đã nói cho tất cả những ai có mặt biết, ở đây từng xảy ra chuyện gì.

Cửa sổ mở toang, nước mưa từ bên ngoài hắt vào khiến thảm trải sàn ướt đẫm. Bức tranh treo trên tường bị ai đâm rách, những mảnh vụn rơi vung vãi dưới đất.

“Cô ấy đâu?” Chương Đào hỏi to.

Không ai có thể trả lời câu hỏi của y, kỳ thực ánh mắt tất cả mọi người đều bất giác đổ dồn vào bức tranh treo trên tường. Rõ ràng, tất cả bọn họ đều cảm thấy Dương Mỹ Thụ lành ít dữ nhiều, đã bị biến thành nhân vật trong tranh.

“Đi tìm thử xem.” Nguyễn Nam Chúc kết luận một câu, rồi quay người bỏ đi.

Những người khác nổi gót hần rời khỏi căn phòng, bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm bức tranh về Dương Mỹ Thụ.

Liên hệ việc xảy ra với biểu hiện hôm qua của Nguyễn Nam Chúc, có thể nói chắc chắn chuyện Dương Mỹ Thụ có can hệ ít nhiều đến hần, nhưng Lâm Thu Thạch không dám hỏi công khai, đợi khi tất cả những người khác đã đi rồi, mới khẽ nói một câu: “Anh làm phải không?”

“Tôi chỉ trả cho cô ta những gì thuộc về cô ta.” Nguyễn Nam Chúc dừng dừng nói: “Ai ngờ cô ta kém cỏi vậy.”

“Anh đặt khung tranh ở đâu?” Đàm Tảo Tảo đã hiểu chuyện gì xảy ra, bèn hỏi.

Nguyễn Nam Chúc không đáp, chỉ khẽ khoát tay. Vài phút sau, họ trở lại phòng của Dương Mỹ Thụ.

Nguyễn Nam Chúc đóng cửa lại, sau đó đi tới bên chiếc giường, cúi xuống quỳ một chân trên thảm trải sàn.

Nhìn động tác của hần, Lâm Thu Thạch đã đoán ra nơi hần giấu chiếc khung tranh: Hần để nó ở dưới gầm giường của Dương Mỹ Thụ.

“Vậy cũng được?” Đàm Tảo Tảo mặt tròn mắt dẹt.

“Tôi chỉ muốn biết có được hay không, ai ngờ thật sự có hiệu quả.” Thứ Nguyễn Nam Chúc để dưới giường là một khung tranh, bây giờ rút ra, nó đã biến thành một bức tranh.

Có đi đâu nội dung bức tranh rất lộn xộn, khiến người ta khó hình dung tranh vẽ thứ gì. Nếu luận theo màu sắc, rõ ràng có máu ở trong đó.

“Hoàn toàn không nhận ra Dương Mỹ Thu.” Đàm Tảo Tảo cúi đầu ngấm bức tranh: “Ít nhất những trường hợp trước đây chúng ta có thể nhìn thấy hình dáng nạn nhân...” Không biết cô ta đã làm gì mà khiến bức tranh về mình trở nên bát nháo như thế này.

“Bức tranh về Dương Mỹ Thu xuất hiện ở đây, chứng tỏ cô ta chưa hề rời phòng cho đến khi bị hại.” Nguyễn Nam Chúc phân tích: “Nếu chưa từng rời khỏi phòng, vậy chắc chắn cô ta đã kích hoạt một điều kiện tử vong khác, ở ngay trong phòng.” Ánh mắt hẩn dích chuyển tới bức tranh phong cảnh treo tường bị chém nát: “Cô ta đã ra tay với *Người đàn bà trong mưa*.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch tán thành suy luận của Nguyễn Nam Chúc: “Khi một căn phòng bị khung tranh nhắm đến, bức tranh trong phòng đó quả thực sẽ biến thành bức tranh khác.”

Nguyễn Nam Chúc chốt lại một câu: “Đấu với con người, thú vị vô cùng.”

Đàm Tảo Tảo và Lâm Thu Thạch đều cười khở, họ không cảm nhận được sự vui vẻ giống như Nguyễn Nam Chúc. Vừa đối phó quỷ quái vừa phải đề phòng người khác có thể phản bội bất cứ lúc nào, đây không phải loại trải nghiệm khiến người ta vui vẻ.

Dù đã tìm thấy bức tranh về Dương Mỹ Thu, nhưng chỉ nhìn tranh, thì không ai có thể nhận ra cô gái từng được xem là xinh đẹp ấy nữa.

Trước mắt có ba người đã chết, Tiểu Tố, Dương Tiệp, Dương Mỹ Thu, hành trình tìm thấy chìa khóa vẫn còn rất xa.

Bà chủ vẫn vẽ tranh như ngày thường, giờ đây bức vẽ bữa ăn tối của bà ta đã có thêm hai khuôn mặt.

“*Anh đứng trên cầu ngắm cảnh, người ngắm cảnh trên lầu ngắm anh. Trăng sáng tô điểm ngoài cửa sổ, anh lại điểm tô giấc mộng người.*” Nguyễn Nam Chúc nắm chặt mảnh giấy trước đây thuộc về Dương Mỹ Thu: “Chúng ta chắc chắn là phong cảnh, người ngắm phong cảnh chính là bà chủ. Tại sao gợi ý của Dương Mỹ Thu lại chi tiết hơn của chúng ta quá nhiều...” Nguyễn Nam Chúc không khỏi nghi hoặc đối với việc này.

“Ai mà biết.” Đàm Tảo Tảo nói: “Hay vì cửa trước của cô ta có độ khó cao?”

Câu của Đàm Tảo Tảo như nhắc nhở Nguyễn Nam Chúc đi đâu gì đó, hần trần ngâm giây lát rồi nói một câu: “Cũng có thể cách thoát khỏi cửa của cô ta tương đối đặc biệt.”

“Nghĩa là sao?” Đàm Tảo Tảo không hiểu ra sao: “Còn có thể dùng cách khác để ra khỏi cửa?”

“Ai biết được.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

Theo lý mà nói, khi đã tìm thấy đi đâu kiện tử vong thì có thể tránh khỏi hung hiểm giữ mạng sống cho đến lúc tìm ra chìa khóa. Nhưng sự việc không đơn giản như họ nghĩ, ngày thứ ba sau khi Dương Mỹ Thụ chết, Lâm Thu Thạch lại gặp phải sự cố.

Hôm đó cậu vừa ăn xong bữa tối liền đi giải quyết ở nhà vệ sinh cuối hành lang, nhưng khi vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì cậu chợt cảm nhận thấy đi đâu gì đó khác thường.

Hành lang quen thuộc bỗng trở nên hơi lạ lẫm.

Đây là một cảm giác rất khó tả, mặc dù cảnh vật vẫn y chang như cũ, nhưng Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy hành lang này thật xa lạ.

Cậu ngập ngừng không biết có nên đi tiếp hay không.

Hành lang rất dài, ngọn đèn dầu tỏa ra ánh sáng ảm đạm, hai bên tường treo vô vàn khung tranh, nhưng lại không thể nhìn rõ nội dung bên trong.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng mưa rơi rất khẽ, tiếng mưa phát ra từ nhà vệ sinh ở phía sau. Tí tách, tí tách, những âm thanh nghe thật khó chịu.

Lâm Thu Thạch thử bước tới vài bước, đặt chân đến chính giữa hành lang.

Thảm trải sàn mềm mại, bức tường lạnh băng, khung tranh ảm ướt...

Khoan đã, khung tranh bị ướt? Lâm Thu Thạch thất nhiên sức tỉnh, quay đầu nhìn lên tường, thấy tất cả các bức tranh treo tường đều có nước nhỏ giọt, nước chảy thành dòng từ trên tường xuống đất, ngấm vào thảm.

Không biết từ lúc nào, ở phía xa bên kia hành lang xuất hiện một bóng người, dáng vẻ người này vô cùng quen thuộc, Lâm Thu Thạch chỉ trông thấy phần lưng cũng đủ nhận ra đó là bà chủ của lâu đài, *Người đàn bà trong mưa*.

“Dư Lâm Lâm.” Giọng Nguyễn Nam Chúc đột ngột vang lên.

Lâm Thu Thạch liếc quanh tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói, nhưng lại phát hiện bức tranh bên phải biến thành chân dung Tiểu Tố, cô gái xinh đẹp đang mỉm cười rạng rỡ vẫy tay với Lâm Thu Thạch: “Dư Lâm Lâm.”

Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy cơ thể lạnh cóng.

“Dư Lâm Lâm, đến đây với tôi đi.” Tiểu Tố trong tranh nói: “Một mình tôi ở trong này buồn quá.”

Vừa nói, cô ta vừa thò một tay ra khỏi bức tranh, định tóm lấy Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch giật nảy mình, lùi về sau theo phản xạ.

Cánh tay Tiểu Tố giống như một con rắn rất dài, càng vươn càng dài, đuổi theo Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch quay người bỏ chạy vào trong nhà vệ sinh, các bức tranh hai bên tường đều mọc ra vô số cánh tay dài ngoằng, cái nắm lấy thân người Lâm Thu Thạch, cái nắm lấy chân cậu.

“Nguyễn Nam Chúc...” Lâm Thu Thạch muốn tránh, nhưng hành lang quá hẹp, chân cậu bị quái vật trong tranh nắm được, sau đó cả người bị kéo ngược từ nhà vệ sinh ra ngoài.

Người đàn bà trong bộ đồ đen đã đứng trước mặt Lâm Thu Thạch từ lúc nào.

Bà ta đứng đó sừng sững, nhìn xuống Lâm Thu Thạch, cơ thể to lớn tạo thành một bóng đen nhấn chìm Lâm Thu Thạch ở trong.

Lâm Thu Thạch bị ép ngẩng mặt lên, mắt cậu nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ áo đen.

Người phụ nữ áo đen vẫn im lặng như mọi khi. Chỉ có đôi đồng tử màu đen nhìn Lâm Thu Thạch chăm chú. Hai người càng lúc càng ép sát, gần đến mức Lâm Thu Thạch ngửi thấy mùi máu vẽ dị thường trên cơ thể bà ta.

Cơ thể cậu cứng đờ, như một con ếch biết mình đã rơi vào trong tầm ngắm của con rắn.

Bà chủ của lâu đài thò tay nắm lấy cổ tay Lâm Thu Thạch, sau đó nhấc bổng cậu lên. Bà ta có sức khỏe kinh người, nâng một người đàn ông

cao hơn mét tám lên không trung nhẹ nhàng như nhấc một con gà vậy, Lâm Thu Thạch bị khống chế cổ tay hoàn toàn không có sức chống trả.

Người đàn bà mang theo Lâm Thu Thạch, rảo bước đi lên cầu thang.

Lâm Thu Thạch bắt đầu ra sức giãy giụa. Đối mặt với sức khỏe phi thường của bà ta, cậu chẳng khác nào đứa bé sáu tuổi, không hề có một cơ hội phản kháng. Lâm Thu Thạch cứ thế bị kéo lên cầu thang, hướng về phía căn phòng ở tầng cao nhất.

Mình sắp chết! Mình sẽ chết mất!! Lần đầu tiên Lâm Thu Thạch cảm nhận được mùi vị cái chết rõ rệt đến vậy. Cậu có một dự cảm mãnh liệt rằng, mỗi một bước chân của người đàn bà kia là một bước cậu tới gần với cái chết, nếu bà ta lên đến tầng cao nhất chắc chắn cậu sẽ chết!

“Má nó!” Lâm Thu Thạch buột miệng chửi tục, bám chặt lấy tay vịn cầu thang. Cậu hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại bị kéo vào thế giới trong tranh, nếu theo lời Nguyễn Nam Chúc nói, không bị khung tranh nhảm trúng thì sẽ vô sự... không lẽ... vẫn còn khung tranh khác mà họ chưa phát hiện ra?

Trên tay vịn dính đầy nước, Lâm Thu Thạch không thể bám chắc được. Thấy Lâm Thu Thạch liêu mạng giãy giụa, khuôn mặt bà chủ vẫn không có biểu cảm gì. Bà ta nắm lấy Lâm Thu Thạch, tiếp tục kéo, Lâm Thu Thạch nhanh chóng cạn kiệt sức lực, cứ thế bị bà ta kéo đi.

Bỏ tay rồi, Lâm Thu Thạch thẫn thờ cười khổ.

Khi sắp buông xuôi thì Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ. Khung cảnh trước mắt cậu bắt đầu rạn nứt, biến dạng, hình ảnh người đàn bà áo đen cũng mờ dần.

“Lâm Thu Thạch...” Đó là giọng nói xen lẫn tiếng nước nở của Đàm Tảo Tảo: “Tĩnh lại đi...”

“Lâm Thu Thạch!” Nguyễn Nam Chúc cũng đang gọi tên cậu.

Lâm Thu Thạch gắng sức mở mắt ra, nhưng không thể được.

Âm thanh kính vỡ càng lúc càng rõ, ánh sáng bắt đầu làm chói rất đôi mắt Lâm Thu Thạch. Cậu khó nhọc mở mắt ra, thấy Đàm Tảo Tảo đắm lệ kinh hoàng, Nguyễn Nam Chúc cau mày đăm chiêu.

“Tôi bị sao thế này?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Anh suýt thì toi mạng rồi...” Đàm Tảo Tảo run giọng sợ hãi: “Nếu không nhờ Nguyễn Nam Chúc phát hiện kịp thời...”

Lâm Thu Thạch cúi xuống, nhận thấy mình đang nằm trong nhà vệ sinh, bên cạnh là một tấm gương vỡ.

“Hình như tôi bị bà ta bắt vào thế giới trong tranh.” Lâm Thu Thạch hơi sững sờ, “Nhưng đã hết khung tranh rồi mà?” Dương Mỹ Thụ đã chết, đáng lẽ không còn khung tranh nào nữa, vậy tại sao lại...

“Một họa sĩ chuyên vẽ tranh, sao có thể hết khung tranh được? Khung tranh của Dương Mỹ Thụ cũng do bà ta cung cấp mà.” Nguyễn Nam Chúc ngán ngẩm: “Tôi tưởng chuyện này ai cũng biết chứ...”

Lâm Thu Thạch: “...” Đó là đi đâu ai cũng biết ư, xin lỗi, với IQ của tôi, để sống sót qua cửa quả là đi đâu khó khăn.

Đàm Tảo Tảo ở bên đang thút thít khóc.

“Nhưng việc này không trách anh được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ai mà biết thứ đó thông minh đến vậy.” Hắn trở vào chiếc kính vỡ: “Anh xem.”

Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn, nhận thấy phía sau tấm gương vỡ có một khung tranh màu đen. Tấm gương đã vỡ vụn là gương hai chiều, có nghĩa là bất cứ ai từng soi vào gương đều lọt vào tầm ngắm của khung tranh.

Lâm Thu Thạch hơi nheo mắt: “Chỉ chỗ này thôi hay tất cả các tấm gương đều...”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Đây là lâu đài của người ta, anh nghĩ sao?”

Lâm Thu Thạch: “Cho nên việc làm của Dương Mỹ Thụ thực ra là thừa...”

Nguyễn Nam Chúc: “Không những Dương Mỹ Thụ, ngay cả tôi cũng đã làm việc thừa.” Hắn tiếp: “Ban nãy anh làm gì ở bên trong? Tại sao lại bị kéo vào thế giới trong tranh?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi từ nhà vệ sinh đi vài bước ra hành lang thôi...”

Nguyễn Nam Chúc: “Lần sau gặp phải chuyện này thì đứng im tại chỗ đừng động đây.”

Lâm Thu Thạch ôm đầu than thở, cảm thấy thật khó mà đề phòng, đột nhiên cậu nghĩ ra gì đó: “Tại sao anh biết tôi ở đây? Sau khi lọt vào tầng ngầm khung tranh, vẫn có thể cứu ra hay sao?”

Nguyễn Nam Chúc nghe xong không đáp, chỉ đưa tay chạm vào tai của Lâm Thu Thạch: “Đó là duyên phận.”

Lâm Thu Thạch bừng tỉnh, hóa ra là đôi bông tai Nguyễn Nam Chúc đeo cho cậu phát huy tác dụng.

“Bây giờ chúng ta phải làm gì?” Đàm Tảo Tảo cảm thấy mờ mịt: “Nếu như phía sau các tấm gương đều có khung tranh, vậy thì chúng ta đều trở thành đối tượng truy sát của bà ta rồi?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Không thể nào, đây không phải cửa cấp cao, điều kiện giết người hết sức nghiêm ngặt, rất khó xảy ra tình trạng toàn nhóm diệt vong.” Hắn nhắm tính một lát: “Cô không nhận thấy sau mỗi lần kéo một người vào trong tranh, phải cách một thời gian bà ta mới tiếp tục hành động à?”

Đàm Tảo Tảo: “Nghĩa là?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩa là chúng ta có nên thử tìm cách kiếm ra cái chìa khóa.”

Đàm Tảo Tảo nhìn Nguyễn Nam Chúc với ánh mắt nghi ngờ: “Kiếm ra chìa khóa nghĩa là sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Cô nói xem nếu như tôi nhân lúc bà ta không thể giết người đem tất cả tranh vẽ đốt hết.”

Nghe Nguyễn Nam Chúc nói vậy, Đàm Tảo Tảo và Lâm Thu Thạch đều được phen méo mặt.

Đàm Tảo Tảo khiếp sợ nói: “Nguyễn Nam Chúc, anh đừng bày trò trên trời dưới đất nữa được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ờ, tôi đùa thôi mà.”

Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo đều ra vẻ không tin, giọng Nguyễn Nam Chúc có chỗ nào giống như đang nói đùa đâu.

CÂU CHUYỆN NHỎ

Nguyễn Nam Chúc rút bật lửa ra: Tôi đùa thật mà...

Bà chủ: ???

Lâm Thu Thạch: Đùa vui quá ha...

Chương 45

Trở về thế giới thực

Theo lời Nguyễn Nam Chúc, dù đưa được người vào trong tranh, quỷ quái chưa chắc đã giết được họ.

Sau tấm gương giấu sẵn khung tranh, có nghĩa tất cả những người từng vào nhà vệ sinh này đều bị khung tranh chiếu tướng... Chỉ là không biết vì lý do gì mà cuối cùng bà chủ lại chọn Lâm Thu Thạch.

“Nhìn mặt chọn đấy.” Nguyễn Nam Chúc nói băng quơ: “Trông anh ấy đáng yêu mà.”

Đàm Tảo Tảo nghe vậy trợn mắt: “Vậy tại sao tôi lại không bị?”

Nguyễn Nam Chúc: “Cô đáng yêu chỗ nào?”

Đàm Tảo Tảo: “...” Nguyễn Nam Chúc, nếu anh nói câu này ở ngoài đời thì fan của tôi đã cho anh ngòm r ồi đó, có biết không.

Tóm lại, trong lâu đài có lẽ cất giấu vô số khung tranh, ít nhất sau khi trở về phòng ngủ, Nguyễn Nam Chúc lại tìm ra thêm mấy cái. Một chiếc giấu phía sau tấm gương, một chiếc trong tủ đầu giường, thậm chí Nguyễn Nam Chúc còn phát hiện một ngăn ng ầm ở tr ần nhà, bên trong chứa khung tranh. Chẳng trách trước đó chính hắn từng trở thành đối tượng bị câu kéo. Tất cả những hành vi của Dương Mỹ Thụ đã vô tình giúp che giấu cho bà chủ, xem ra quỷ quái ở cửa này thật sự có IQ, hơn nữa IQ còn không hề thấp.

Sau khi lôi tất cả những khung tranh giấu trong phòng ra, Nguyễn Nam Chúc thẳng tay đập nát hết. Đập xong hắn còn đem chuyện này nói cho tất cả mọi người, bảo họ đi tìm kiếm, tiêu hủy càng nhiều khung tranh càng tốt.

Không biết có phải là ảo giác của Lâm Thu Thạch hay không, cậu cứ cảm thấy buổi sáng hôm đó, ánh mắt bà chủ nhìn Nguyễn Nam Chúc cực kỳ oán hận, chỉ thiếu đi ầu nháy x ỏ ra l ột da rút gân hắn cho r ồi.

Chẳng biết Nguyễn Nam Chúc không cảm nhận được, hay hoàn toàn không để tâm tới chuyện đấy, hắn vẫn thản nhiên ng ồi vào bàn ăn bát tết ngon lành, chẳng bị ảnh hưởng chút nào.

Có đi đâu, dù cho tất cả mọi người đều đi tìm và tiêu hủy khung tranh thì vẫn không ngăn được sự cố xảy ra. Sáng sớm hôm sau lại có người biến mất, biến thành một bức tranh rất đẹp.

Nguyễn Nam Chúc ngắm bức tranh này, r ồi l ội ra một khung tranh phẳng dẹt từ dưới thảm trải sàn nơi người đó nghỉ ngơi, Lâm Thu Thạch c ần cái khung gỗ thờ dài: “Như này mà cũng được?”

Cậu để khung tranh qua một bên, lắc đầu nói: “Thật khó mà đề phòng.”

Nguyễn Nam Chúc: “Đúng là khó thật đấy, cho nên tốt nhất chúng ta hãy mau chóng tìm được chìa khóa.” Hắn nói: “Tôi cảm thấy mục kia càng lúc càng trắng trợn r ồi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Trực giác của Nguyễn Nam Chúc rất chính xác, bởi vì đêm hôm đó, bà chủ lại xuất hiện bên ngoài cửa sổ phòng họ.

Cơn mưa phùn giăng kín trong đêm, người đàn bà đứng giữa khu vườn vắng lặng, nước mưa rơi mãi trên cơ thể. Bà ta hơi ngẩng đầu, nhìn về phía ban công phòng Nguyễn Nam Chúc, nở một nụ cười nanh nọc.

Nguyễn Nam Chúc đang đứng hút thuốc, nhìn thấy người phụ nữ đó nhưng không phản ứng, nét mặt vô cùng lạnh lùng, hắn nói: “Bà ta đứng ngoài kia.”

Lâm Thu Thạch đi tới bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Người bình thường trông thấy bà ta chắc đầu sợ chết khiếp, chỉ có Nguyễn Nam Chúc dám cùng bà ta mắt đối mắt không hề run sợ, cuối cùng người biến mất trước vẫn là bà ta.

“Anh không sợ à?” Lâm Thu Thạch quay đầu hỏi.

Nguyễn Nam Chúc phả ra một luồng khói: “Sợ hay không chẳng có gì khác biệt.” Hắn đưa cho Lâm Thu Thạch một điếu thuốc.

Dù sao cũng đang ở trong cửa. Lâm Thu Thạch đón lấy điều thuốc, nhìn màn trời d'ần tối đi: “Tiếp theo phải làm gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đợi.”

Tại sao phải đợi, và đợi cái gì, Nguyễn Nam Chúc không hề giải thích, Lâm Thu Thạch cũng không hỏi. Hút hết điều thuốc, cậu cùng Nguyễn Nam Chúc trở vào trong. Đàm Tảo Tảo đã ngủ chổng chơ dưới đất từ lâu. Hình ảnh trong cửa của cô gái này thật sự hoàn toàn trái ngược với hình tượng cô diễn viên ở thế giới thực. Ngoại hình đã t'âm thường, tính cách càng không có chút x'ú nào gọi là cao ngạo lạnh lùng, đã vậy tư thế ngủ ư thích lại là chổng mông nằm sấp như một con sâu đo... Dáng ngủ này quả thực không hợp mắt cho lắm, nếu fan của cô nàng mà trông thấy không biết có bị vỡ mộng không đây?

Lâm Thu Thạch tiện tay lấy chăn đắp lên người Đàm Tảo Tảo, sau đó đến đứng cạnh Nguyễn Nam Chúc.

“Anh đứng trên cầu ngắm cảnh, người ngắm cảnh trên lầu ngắm anh. Trăng sáng tô điểm ngoài cửa sổ, anh lại điểm tô giấc mộng người.” Nguyễn Nam Chúc l'âm nh'âm: “Anh có ý tưởng gì về bài thơ này không?”

Lâm Thu Thạch kh'ẽ than: “Chúng ta đứng trong lầu đài nhìn tranh, người ngắm tranh ở t'ầng trên đang nhìn chúng ta. Khung tranh tô điểm cho cửa sổ phòng, còn chúng ta tô điểm giấc mơ của người khác...” Những gì viết trong mảnh giấy vô cùng rõ ràng, chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu ra đáp án. Nhưng hiện giờ Lâm Thu Thạch vẫn còn có chút ch'ần ch'ừ, giấc mộng mà câu thơ cuối nhắc đến rốt cuộc ám chỉ việc bà chủ đưa họ vào trong bức tranh, hay có ý nghĩa khác.

“Tôi thì cho rằng, giấc mộng ám chỉ bức tranh ở t'ầng trên.” Nguyễn Nam Chúc ng'ả người qua một bên, ngắm khuôn mặt nghiêng của Lâm Thu Thạch.

Hai người ở khoảng cách cực gần, thậm chí có thể cảm thấy hơi thở của người kia.

Nếu là người khác, Lâm Thu Thạch rất có thể sẽ cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng vì đã từng nhi'ều lần ngủ cùng Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch thấy khoảng cách như thế này rất đ'ối bình thường.

“Ý anh là bức tranh *Bữa tối cuối cùng*?” Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch chớp chớp mắt: “Hay chúng ta đốt bỏ bức tranh đó đi?”

Nguyễn Nam Chúc im lặng ba giây, nhận thấy Lâm Thu Thạch đang nghiêm túc, bèn nói: “Anh không sợ à?”

Lâm Thu Thạch: “Đã có Nguyễn Nam Chúc ở đây rồi mà, hưởng hờ giấc mơ của bà chủ chính là hoàn thành bức tranh đó, chẳng lẽ chúng ta cứ ng ồi chờ tới khi bà ta vẽ xong?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bà ta vĩnh viễn không thể hoàn thiện bức tranh đó được.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy ngẩn ra giây lát, sau đó hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc. Bà chủ đích thực không thể hoàn thành bức tranh, bởi trong tranh có tổng cộng mười nhân vật, bà ta phải biến mười người thành tranh mới vẽ xong, nhưng căn cứ theo quy tắc của cửa, không thể xảy ra tình trạng toàn đội đều bị hủy diệt, có nghĩa là bức tranh của bà chủ vĩnh viễn bị khuyết ít nhất một khuôn mặt, nó sẽ là bức tranh không bao giờ hoàn thành.

“Ngày mai lên xem thử.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không thể ở quá lâu trong này, sẽ càng lúc càng nguy hiểm.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Phòng đoán của Nguyễn Nam Chúc quả nhiên chính xác, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ lại mất đi một người. Lần này không ai phản ứng quá dữ dội, mọi người đã dần quen với những chuyện như vậy.

Bức tranh của nạn nhân mới nằm trong tay quản gia, Lâm Thu Thạch phát hiện ông ta mang theo bức tranh đi lên tầng cao nhất.

“Định cất tranh đi đâu thế không biết?” Lâm Thu Thạch có chút tò mò.

Nguyễn Nam Chúc: “Không rõ, đi theo xem sao.”

Hai người trao đổi xong, không ai bảo ai cũng buông dao nĩa đi ra khỏi nhà ăn. Đàm Tảo Tảo còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhai vội miếng bánh mì rồi đuổi theo.

Quản gia đi lên tầng sáu, mở cửa kho chứa tranh chưa hoàn thành, vào trong một lát thì trở ra ngay.

Bọn Lâm Thu Thạch nấp ở lối rẽ của cầu thang, nhìn thấy bóng quản gia đã biến mất khỏi tầm mắt.

“Vào xem thử nhé?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc giải quyết cái khóa một cách nhẹ nhàng, đây là lần thứ hai hắn mở cánh cửa căn phòng này. Lần này đột nhập, họ đã có phát hiện mới.

“... Những bức này mới được đưa vào thì phải?” Đàm Tảo Tảo nhìn những khung tranh trước mặt, không khỏi cảm thấy rờn rợn. Trong căn phòng rộng chứa vô số bức tranh, những chỗ trống trước kia giờ đã bị lấp đầy bởi các bức tranh mới. Những tranh mới có nội dung giống hệt như nhau: Chân dung người phụ nữ áo đen đứng trong cơn mưa, ở bên cửa sổ, ở hành lang, cầu thang, trong vườn, bóng dáng bà ta xuất hiện khắp mọi nơi. Thậm chí còn xuất hiện trong bức tranh về Tiểu Tố.

Lâm Thu Thạch có cảm giác như không gian trong phòng đã bị nhiễm bẩn vậy.

Nguyễn Nam Chúc ngắm các bức tranh mới xuất hiện, chìm vào suy nghĩ, tay hắn chợt khựng lại: “Tìm đi.”

Đàm Tảo Tảo từ đầu tới cuối chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, tay cầm bánh mì vẫn đang nhai nhồm nhoàm: “Tìm gì cơ?”

“Tìm cửa.” Nguyễn Nam Chúc: “Cửa chắc ở trong tranh đó.”

“Thật hay đùa vậy?” Đàm Tảo Tảo tuy nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời Nguyễn Nam Chúc, bắt đầu lục lọi tìm kiếm.

Sau khoảng nửa tiếng bới xấp tranh chất đống, Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng đã tìm ra thứ cần tìm, cậu khẽ reo lên: “Thấy rồi...”

Đó là một bức tranh thoát trông cực kỳ bình thường, vẽ cảnh quan bên trong lâu đài, chỉ là lần trong đó có một thứ vô cùng đặc biệt: Một cánh cửa sắt màu đen.

Cửa sắt đen nằm trong một góc tối tăm, nếu không nhìn kỹ rất có thể sẽ bỏ sót.

Nguyễn Nam Chúc cầm bức tranh: “Chỗ này là cầu thang phía bên phải tầng hai, đi, tới đó xem thử.”

Họ mang theo bức tranh phi thăng lên tầng hai, mau chóng tìm đến đúng cảnh vật trong tranh, chỉ có điều nơi tương ứng với vị trí cửa sắt trong tranh chỉ có một bức tường màu trắng, trên tường treo tranh phong cảnh bình thường.

Nguyễn Nam Chúc giơ tay tháo luôn bức tranh xuống, phát hiện phía sau thật sự có một cái công tắc, thấy vậy Nguyễn Nam Chúc đưa tay ấn thử, sau một tiếng rắc nhẹ, bức tường trước mắt ba người xuất hiện một kẽ nứt lớn, một cánh cửa màu đen xuất hiện.

“Tìm thấy cửa rồi!” Đàm Tảo Tảo mừng rỡ hét lớn: “Bây giờ chỉ thiếu chìa khóa thôi...”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau.

Nguyễn Nam Chúc: “Làm hay thôi?”

Lâm Thu Thạch: “Đi đại đi.”

Đàm Tảo Tảo không hiểu hai người này đang nói cái gì, mãi đến khi Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra một chiếc bật lửa, cô mới sững sốt kêu lên: “Không lẽ hai người định...”

Nguyễn Nam Chúc: “Cô sợ thì cứ đợi ở đây.”

Đàm Tảo Tảo nói thôi được rồi được rồi, tôi đi cùng vẫn hơn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, người một nhà quan trọng nhất là luôn ở bên nhau, đúng không hả?

Lâm Thu Thạch: “...” Rồi chết chung luôn chứ gì?

Sau khi quyết định, Nguyễn Nam Chúc hành động vô cùng dứt khoát, ba người chạy một mạch đến phòng vẽ của bà chủ lâu đài. Dĩ nhiên trước khi vào phòng họ không quên gõ cửa do thám, nếu cứ thế đẩy cửa vào mà gặp bà ta đang ngủ thì cũng ngại thật.

Hình như ban ngày bà chủ không vẽ, chỉ có đêm đến mới là giờ làm việc của bà ta. Chi tiết này khiến Nguyễn Nam Chúc nắm thêm phần thắng, hần đến bên một bức tranh, châm lửa, để cho tranh bắt lửa, nguyên một loạt động tác rất thành thục trơn tru như đã từng làm vô số lần.

Đàm Tảo Tảo đứng bên cạnh tim đập chân run, xoa lấy xoa để cánh tay đang nổi da gà của mình.

Ngon lửa liếm lên vải vẽ, nhanh chóng nuốt chửng hoàn toàn bức tranh. Khi lửa lan rộng, Lâm Thu Thạch nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng người đang kêu la, lại giống như tiếng tí tách của thanh gỗ ướt bị ngọn lửa thiêu cháy.

“Hai người có nghe thấy gì không?” Lâm Thu Thạch hỏi nhưng không quá kỳ vọng.

Quả nhiên Nguyễn Nam Chúc và Đàm Tảo Tảo đều lắc đầu, tỏ ý bản thân không nghe được gì.

Chỉ trong giây lát, tất cả các bức tranh đều hóa thành màu tro đen, khi góc trong cùng căn phòng bị cháy nốt, mặt đất vang lên một tiếng keng, như âm thanh một vật bằng kim loại rơi trên đất.

Lâm Thu Thạch cúi xuống, quả nhiên nhìn thấy một chiếc khóa đ ồng.

“Á á á á!!!” Đúng lúc đó, dưới t ầng vang lên tiếng hét phẫn nộ của phụ nữ, tiếng kêu khủng khiếp khiến Lâm Thu Thạch loạn choạng suýt ngã, không c ần nghĩ cũng biết chắc chắn đó là tiếng kêu của bà chủ.

“Đi mau!” Nguyễn Nam Chúc nhặt lấy chìa khóa, lập tức quay người bỏ chạy.

Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo vội vàng theo sau.

Họ theo c ầu thang chạy xuống dưới, khi đến t ầng bốn thì thấy bà chủ của lầu đài đang vô cùng điên cu ồng chạy lên c ầu thang, thân hình đ ồ sộ của bà ta không xuống, miệng g ầm lên những tiếng phẫn nộ, tròn mắt đen sì không giấu nổi sự tức giận và điên cu ồng. Nhưng thứ thu hút ánh mắt của mọi người nhất chính là khung tranh cực lớn bà ta c ầm trên tay phải, chiếc khung tranh đang khua khoắc loạn xạ, chẳng ai muốn thứ đó đụng trúng cơ thể mình.

“Chạy qua c ầu thang phụ!” Nguyễn Nam Chúc đã nắm vững cấu trúc lầu đài từ lâu, nhìn thấy bà chủ của lầu đài li ền lập tức chuyển hướng.

Bà ta điên cu ồng lao vào ba người, tứ chi khua khoắc không theo một trật tự nào, giống như một con nhện khổng lồ, mà còn với tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt, bà ta đã ở sau lưng ba người.

Lâm Thu Thạch không dám dừng lại nhìn, hễ dừng lại là rất có khả năng chiếc khung tranh đó sẽ đập vào người cậu.

Ba người nhanh chóng xuống đến tầng hai, Nguyễn Nam Chúc không buồn ngoảnh đầu lại: “Lâm Thu Thạch, anh dụ bà ta ra chỗ khác để tôi có thời gian mở cửa...”

Lâm Thu Thạch nghiêng rằng: “Được!” Cậu quay lại liếc nhìn thân hình to tổ chảng sau lưng, không thèm suy nghĩ, vớ nhanh lấy bức tranh treo gần đó liệng về phía bà ta.

Người đàn bà bị bức tranh đập trúng người, miệng bà ta phát ra tiếng gầm gừ nanh nọc, nhảy bổ vào Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhanh nhẹn né qua một bên, vừa kịp tránh được chiếc khung tranh chụp xuống, cậu liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, rồi hộc tốc chạy xuống tầng một.

Bà ta quả nhiên bị dụ xuống cầu thang. Lâm Thu Thạch cảm thấy bản thân chưa bao giờ bình tĩnh đến vậy, sau khi biết bà ta đuổi theo mình, cậu nhanh như chớp vọt sang một phía khác của hành lang, ngẩn ngơ thời gian chắc đã đủ để Nguyễn Nam Chúc xong việc!

Quả nhiên, khi quay lại tầng hai, Lâm Thu Thạch thấy cửa sắt đã mở.

Từ trong cửa phát ra ánh sáng hiên hòa, báo hiệu cho những người có mặt biết, bên trong là con đường dẫn tới sự sống. Lâm Thu Thạch thở dốc, dồn hết tất cả sức lực trong cơ thể, vất chân lên cổ, phi vào trong cửa. Trong khoảnh khắc sắp hòa làm một vào làn ánh sáng hiên hòa kia, cậu chợt cảm thấy hai cánh tay to bè nắm chặt lấy cổ chân mình, lôi cậu trở lại.

Trước mặt Lâm Thu Thạch là bà chủ của lâu đài, với bản mặt gớm ghiếc, từ trên cao nhìn xuống cậu. Chân Lâm Thu Thạch bị bà ta tóm chặt, tay phải bà ta giơ lên, chiếc khung tranh đập xuống nặng nề.

Trong giây lát đó, Lâm Thu Thạch gần như ngừng thở, cảnh vật trước mắt trở nên chậm chạp vô cùng, cứ như người sắp chết được hời quang phản chiếu, thậm chí cậu còn nhìn thấy những sợi tóc màu đen của bà ta bay bay...

Khung tranh chụp xuống, Lâm Thu Thạch bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

“Á á á á!!!” Thế nhưng bóng tối đáng lẽ phải ập xuống đã không ập xuống... Ngược lại Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng phụ nữ kêu thất thanh,

cậu mở mắt ra, phát hiện cơ thể mình từ trên xuống dưới đang bị nhấn chìm trong máu, và túi quần của cậu chính là ngọn nguồn của bể máu này, khi ấy máu tươi vẫn từ trong túi tuôn ra xối xả. Máu tươi dường như là một thứ cực kỳ ghê rợn đối với bà ta, bà ta thậm chí đánh rơi khung tranh của mình, không chịu được phải giật lùi về sau.

Lâm Thu Thạch không dám nhìn kỹ chuyện gì đã xảy ra, vội quay người nhảy vào trong cửa. Xuyên qua con đường bao bọc bởi ánh sáng, thân hình cậu hơi khựng lại một chút, cuối cùng đã trở về thế giới hiện thực lâu ngày xa cách.

“Hộc hộc hộc...” Lâm Thu Thạch ngẩng bên giường mồ hôi lạnh toát đầy đầu, cậu đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, ngẩng dậy đi ra khỏi phòng, gõ cửa phòng Nguyễn Nam Chúc.

Cạch một tiếng, Nguyễn Nam Chúc xuất hiện bên cửa. Nhìn thấy Lâm Thu Thạch, biểu cảm trên mặt hắn hơi dần ra: “Ra rồi hả?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, pha thoát hiểm ban nãy quá giật gân, đã tiêu hao toàn bộ sức lực trong cơ thể Lâm Thu Thạch: “Lúc tôi sắp vào trong cửa thì bị bà ta tóm được.”

Nguyễn Nam Chúc cau mày: “Không bị thương chứ?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Không.” Cậu tỏ vẻ nghi ngờ: “Rõ ràng tôi đã bị tóm rồi, nhưng có thứ gì đó đã cứu tôi.” Cậu lục trong túi quần, nhưng không thấy bên trong có vật gì lạ: “Từ túi quần chảy ra rất nhiều máu tươi... Anh biết đó là cái gì không?”

Nguyễn Nam Chúc tựa lưng vào cửa, lắc đầu tỏ vẻ không biết: “Ra được là tốt rồi, nghĩ nhiều làm gì.”

Lâm Thu Thạch à một tiếng, cậu cảm thấy Nguyễn Nam Chúc đang giấu mình chuyện gì đó, dĩ nhiên, cậu không dám nói ra nghi vấn trước mặt Nguyễn Nam Chúc, nên chỉ gật đầu quay người bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng lưng Lâm Thu Thạch, nói: “Tối nay Đàm Tảo Tảo hẹn chúng ta đi ăn cơm.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đi tắm cho bình tĩnh lại đã.”

Tối hôm đó.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc có mặt tại nhà hàng mà Đàm Tảo Tảo hẹn trước. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Đàm Tảo Tảo mời họ ăn bữa tiệc

gì đó, ai ngờ cô hẹn họ tới một quán lẩu.

Lâm Thu Thạch vừa đặt chân vào quán thì trông thấy Đàm Tảo Tảo mặc áo sơ mi, tay áo xắn cao, vừa ăn lẩu vừa uống bia. Nhìn thấy hai người đến, cô không buồn ngẩng lên, chỉ vẫy tay: “Mau lên, mau lên, thiết tình, ăn bữa tết mấy ngày liền, ngán chết đi được.”

Lâm Thu Thạch: “...” Hồng hết hình tượng rồi đó bà chị.

Nguyễn Nam Chúc tựa như đã quen, ngồi xuống bên cạnh Đàm Tảo Tảo, nói: “Chuyển khoản nốt được rồi đó.”

Đàm Tảo Tảo không buồn khách sáo: “Có phải không chuyển đâu, anh vội gì chứ, vừa mới ra ngoài, chờ hai ngày cho tôi hoàn hồn đã.” Cô tu ừng ực hết một ly bia: “Ồi sướng quá đi...”

Một ảnh hậu mà dân dã như vậy sao, Lâm Thu Thạch không khỏi cảm thấy sững sốt, cậu lẳng lẳng ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Đàm Tảo Tảo và Nguyễn Nam Chúc vừa ăn vừa tám chuyện, nội dung đa phần là mặc cả giá tiền cửa thứ tư, khi đó Lâm Thu Thạch mới biết giá đi khách của Nguyễn Nam Chúc không hề rẻ, bốn cửa đầu mỗi cửa một triệu, không bớt một xu. Từ cửa thứ năm bắt đầu tăng giá, tăng như thế nào, tăng bao nhiêu, phải xem tâm trạng của Nguyễn Nam Chúc.

“Quan hệ giữa chúng ta tốt như vậy, bớt một chút không được sao?” Đàm Tảo Tảo nói: “Tôi có thể coi là hội viên VIP rồi chứ?”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nói: “Tiền bạc phân minh, ái tình sòng phẳng.”

Đàm Tảo Tảo: “Đồ keo kiệt.” Khá khen cho một tên keo kiệt lại mang một dáng vẻ đoạn trăn thoát tục, ban đầu cô còn ngây thơ cho rằng hẳn là một cao nhân không màng thế sự gì đó.

Nguyễn Nam Chúc: “Chịu hay là không?”

Đàm Tảo Tảo đau đớn rút điện thoại ra chuyển khoản.

“Ting” một tiếng, âm thanh báo hiệu sự thay đổi của tài khoản lại phát ra từ điện thoại Lâm Thu Thạch, cậu rút ra xem thử, thấy mình vừa nhận được hai trăm ngàn, bán tín bán nghi quay ra: “Anh Nguyễn...”

Nguyễn Nam Chúc khoát tay: “Cho anh thì anh cứ cần, tiền mua mạng của người ta, anh không nhận tức là chẳng coi người ta ra gì.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Thật ra tôi không ngại mấy người xem thường tôi đâu...

Cuối cùng Lâm Thu Thạch đành nhận tiềh, mỗi nghề có luật lệ riêng, là một người mới, có nhiều sự việc cậu không nên thắc mắc thì tốt hơn.

Ba người vừa từ cửa ra ngoài, tất cả đều mệt mỏi, đặc biệt là Lâm Thu Thạch trước khi thoát ra còn phải vật lộn với người đàn bà kia một trận, không bị thương vềthể xác nhưng tinh thần không khỏi chấn động.

Đàm Tảo Tảo ăn lưng lưng bụng thì đứng dậy ra về để lại Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch.

“Mệt chưa?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Hơi hơi.” Lâm Thu Thạch đáp.

“Vây vềđi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cũng không còn sớm nữa.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Hai người bèn rời khỏi tiệm lâu, lúc này thời tiết vẫn còn nóng nực, cũng may mặt trời đã lặn. Tiếng ve kêu lẫn trong tiếng xe cộ qua lại vừa huyền ảo vừa hỗn tạp, ngược lại khiến lòng người yên ổn lạ lùng. Trên đường vềLâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều không nói gì, mãi tới khi xe dừng ở biệt thự, Nguyễn Nam Chúc mới quay sang Lâm Thu Thạch nói một câu: “Nghỉ ngơi đi nhé.”

“Anh cũng vậy.” Lâm Thu Thạch cười cười.

Nguyễn Nam Chúc nói xong quay lưng bỏ lên gác, Lâm Thu Thạch thì ngồi lại trong phòng khách một lát.

Trình Thiên Lý vừa dắt Bánh Mì đi dạo về, trông thấy Lâm Thu Thạch liền mừng rỡ, sán lại chào hỏi: “Anh vềrồi đấy à?”

Lâm Thu Thạch: “Vềrồi đây.”

“Không xảy ra sự cố gì chứ?” Trình Thiên Lý vuốt cái móng tròn của Bánh Mì.

“Không có gì nghiêm trọng.” Lâm Thu Thạch bình thản đáp.

Trình Thiên Lý ngoe ngoẹo đầu, dường như cho rằng Lâm Thu Thạch đang có vấn đề, nó nói: “Anh có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Khó chịu?” Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Không, chỉ hơi một chút thôi.”

Trình Thiên Lý ờ một tiếng, cũng thôi nghĩ ngợi, bèn dặn Lâm Thu Thạch cố gắng nghỉ ngơi.

Lâm Thu Thạch nói: “Nhóc có thấy Hạt Dẻ đâu không?”

“Không thấy, chẳng biết nó chạy đi đâu rồi, chắc là ở trong phòng anh Nguyên đó.” Trình Thiên Lý nói: “Anh có muốn qua đó xem thử không?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, quyết định bỏ qua.

Cậu về phòng đi ngủ, nhưng nằm trên giường một lúc lâu vẫn không thể chợp mắt. Cậu nhìn đăm đăm trần nhà, cuối cùng không nhịn được nhắn tin cho Nguyễn Nam Chúc: *Ngủ chưa?*

Đầu bên kia khá lâu sau mới hồi đáp: *Chưa, chuyện gì vậy?*

Lâm Thu Thạch: *Tôi có một số việc muốn hỏi anh.*

Nguyễn Nam Chúc: *Việc gì?*

Lâm Thu Thạch nhìn màn hình điện thoại, khó nhọc gõ từng chữ một: *Thứ trong túi quần của tôi, có phải do anh để vào?*

Nguyễn Nam Chúc không trả lời.

Lâm Thu Thạch: *Đó là cái gì? Không nói tôi biết được sao?*

Nguyễn Nam Chúc nhắn lại ba chữ: *Sang phòng tôi.*

Lâm Thu Thạch dợm mừng, đặt điện thoại xuống liền phóng sang phòng Nguyễn Nam Chúc, kết quả mở cửa ra thấy Nguyễn Nam Chúc vừa tắm xong, trên mình chỉ quấn một chiếc khăn bông, mái tóc vẫn ướt nhẹp, những giọt nước chầm chậm từ xương quai xanh chảy xuống vòm ngực săn chắc và đường V-cut tuyệt mỹ, cuối cùng rớt xuống sàn nhà.

“Ngồi đi.” Nguyễn Nam Chúc khẽ hất hàm.

Lâm Thu Thạch ngồi xuống chiếc sofa gần đó.

Nguyễn Nam Chúc định châm thuốc, nhưng lại liếc Lâm Thu Thạch một cái rồi cất thuốc đi, tiện tay cầm khăn bông lên lau tóc: “Phải, đồ trong túi anh là do tôi để.”

Lâm Thu Thạch hỏi thẳng: “Tại sao anh phải gạt tôi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh thẳng tính quá nhỉ?”

Lâm Thu Thạch tỏ ra khó hiểu: “Thẳng tính thì có gì không được? Chuyện này thì có gì mà phải giấu giếm chứ?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn xuống Lâm Thu Thạch, biểu cảm trở nên lạ lùng: “Anh chưa từng nghĩ, lỡ như đó là tôi muốn hại anh thì sao?”

Lâm Thu Thạch thành thật lắc đầu: “Chưa bao giờ luôn.”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Lâm Thu Thạch, sao anh đáng yêu quá vậy.

Chương 46

Mảnh tình của Lê Đông Nguyên

Được ai đó tin tưởng hoàn toàn dĩ nhiên là một việc rất đáng vui mừng. Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch, dịu giọng nói: “Anh đã nói vậy rồi, nếu tôi còn giấu anh thứ gì trong túi thì đúng là quá đáng.”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, đợi chờ câu trả lời.

Sau giây lát im lặng, Nguyễn Nam Chúc khẽ hé mở đôi môi mỏng: “Tôi đã để mảnh giấy của Dương Mỹ Thụ trong túi anh.”

“Mảnh giấy? Ý anh nói mảnh giấy chép bài thơ đó?” Sau khi biết chuyện, Lâm Thu Thạch lập tức hiểu rõ tất cả, cậu lộ vẻ sửng sốt: “Không ngờ giấy gợi ý còn có công dụng như vậy.” Nếu không có mảnh giấy đó, chắc chắn cậu đã bị người đàn bà kia lôi trở lại thế giới trong cửa.

“Đúng vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói, hắn đặt một ngón tay lên miệng, khẽ dặn dò: “Cho nên anh nhớ giữ kín chuyện này.”

Lâm Thu Thạch gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Nguyễn Nam Chúc tiếp tục nói: “Loại giấy gợi ý này rất đặc biệt, không những đưa ra những manh mối cực kỳ cụ thể mà còn mang công dụng khác: Giúp ngăn chặn một lần tấn công của quỷ quái. Thứ như vậy không cần nghĩ cũng biết, vào giờ khắc quan trọng sẽ là vật đột phá tình thế, nếu để quá nhiều người biết chuyện này...”

Lâm Thu Thạch hiểu rõ ý của Nguyễn Nam Chúc.

Sở dĩ Dương Mỹ Thụ có được loại giấy gợi ý đặc biệt này là do ở cửa trước đó, cô ta đã mượn tay quỷ quái giết hết tất cả những người vào cửa khác. Sau khi đồng đội chết sạch, cô ta không những rơi vào trạng thái không thể bị làm hại khi đi tìm kiếm manh mối, mà còn nhận được bù hộ thân cho cửa tiếp theo. Đứng trước lợi ích quá lớn, con người sẵn sàng bất chấp nguy hiểm, không biết cô ta đã thành công trót lọt bao nhiêu phi vụ như thế.

“Việc này chỉ có rất ít người biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tuyệt đối không được công khai.”

Quả thực không nên công khai, nếu mọi người đều biết lợi thế khi trở thành người duy nhất sống sót, e rằng từ nay về sau chẳng ai muốn hợp tác, mà chỉ lăm le mong đợi đội mình chết thật nhanh, cánh cửa đã đáng sợ sẽ càng trở nên hung hiểm khôn lường. Lâm Thu Thạch càng nghĩ càng dựng tóc gáy, nếu ai cũng giống như Dương Mỹ Thụ thì...

“Đây là tà đạo, người chọn con đường này sớm muộn cũng sẽ tự hại chết chính mình.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi từng gặp ba người, một trong số đó hiện nay đã vượt qua cửa thứ tám.”

“Hắn giỏi quá nhỉ?” Lâm Thu Thạch hơi tò mò.

“Người có thể vượt qua tám cửa đầu rất lợi hại.” Nguyễn Nam Chúc dừng dừng đáp: “Hắn cũng vậy... Dĩ nhiên, khi chết cũng thảm hơn người bình thường.”

Lâm Thu Thạch: “Ồ...”

“Đủ rồi, đi ngủ đi.” Nguyễn Nam Chúc xoa đầu Lâm Thu Thạch mấy cái: “Anh cũng mệt rồi.”

Lâm Thu Thạch bỗng nhiên được xoa đầu như trẻ con, chẳng biết nên cười hay nên khóc, ít nhiều gì cậu cũng là đàn ông con trai hơn hai chục tuổi đầu: “Đầu đàn ông eo phụ nữ, là hai chỗ không nên sờ.”

Nghe thế, Nguyễn Nam Chúc không nói gì, đưa tay chọt vào eo Lâm Thu Thạch một cái, dĩ nhiên là không quá mạnh. Lâm Thu Thạch vốn có máu bủn, bị Nguyễn Nam Chúc chọt như thế liền nhin được cười, cậu vội né bàn tay Nguyễn Nam Chúc: “Đừng đừng, nhột lắm!”

Nguyễn Nam Chúc: “Eo thon đấy.”

Lâm Thu Thạch: “Đâu bằng anh.”

Thân hình Nguyễn Nam Chúc vô cùng hoàn mỹ, ba vòng tiêu chuẩn, trên bụng là những múi cơ tuyệt đẹp, vừa nhìn là biết có tập tành đàng hoàng.

“Chăm chỉ tập luyện một chút, bị ma đuổi có thể chạy nhanh hơn đấy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh thấy nhân vật chính trong phim kinh dị không, chạy vài bước là ngã sấp mặt.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy Nguyễn Nam Chúc nói rất có lý... Nếu lúc bị tóm vào thế giới trong tranh cùng bà chủ lâu đài, cậu có thể chạy nhanh hơn một chút, biết đâu bà ta đã không đuổi kịp. Vậy là cậu hạ quyết tâm tập luyện chăm chỉ, mục tiêu là có được thân hình ngon nghề như Nguyễn Nam Chúc.

Nói chuyện xong, Lâm Thu Thạch trở về phòng mình, đêm đó cậu ngủ vô cùng ngon giấc.

Ngày hôm sau không có việc gì làm, Lâm Thu Thạch tranh thủ đến bệnh viện làm xét nghiệm, muốn xem bệnh tình tiến triển ra sao.

Vài ngày sau có kết quả xét nghiệm, ông bác sĩ xem báo cáo xét nghiệm của Lâm Thu Thạch suýt rớt cả tròng mắt ra ngoài, thậm chí còn gọi điện riêng cho Lâm Thu Thạch hỏi cậu đã đi đâu trị như thế nào, mà sao căn bệnh bị đẩy lùi quá nhanh. Bác sĩ thành khẩn hỏi cậu liệu có thể đến bệnh viện lần nữa không, ông muốn kiểm tra một cách tường tận hơn.

Lâm Thu Thạch khéo léo từ chối hết tất cả lời đề nghị, nếu bản thân cậu trời sinh khác thường thì dĩ nhiên nên góp sức cống hiến cho y học, nhưng việc cậu đang trải nghiệm hoàn toàn vượt quá phạm vi giải thích của khoa học, đâu thể nói với bác sĩ bệnh tình cậu chuyển biến tốt là do vượt “quỹ môn quan” trở về.

Mấy ngày này mọi người trong biệt thự đầu lần lượt vào cửa, đa số là nhận việc đi kiểm tiển, một số khác đi săn gọi ý. Lâm Thu Thạch còn lại một mình không có việc gì làm, vừa ôm Bánh Mì vừa xem tivi, đang chuyển kênh thì tình cờ bắt gặp phỏng vấn của Đàm Tảo Tảo.

Cô gái này mấy ngày trước ở trong cửa còn ngủ chống mộng, bây giờ đã ngẩng trước tivi với tư thế hết sức nho nhã, mỉm cười thân thiện trả lời các câu hỏi của MC.

MC hỏi, lần gần đây nhất cô khóc là lúc nào.

Đàm Tảo Tảo vờ sờ tóc, mỉm cười: Là lúc diễn cảnh khóc gần đây.

MC nói: Vậy là rất lâu rồi cô không khóc?

Đàm Tảo Tảo: Tôi ít khóc lắm, nước mắt không thể giải quyết được vấn đề.

Lâm Thu Thạch: "...” Cậu nhớ lại khi đó Đàm Tảo Tảo khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, bèn dùng điếu khiến chuyển kênh khác.

Hôm nay trong biệt thự không có ai, mãi đến chập tối, Trình Thiên Lý và anh của cậu nhóc mới từ bên ngoài trở về, trông đáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

“Đi đâu vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Nhận khách.” Trình Thiên Lý nói: “Cả đời em chưa gặp ai thích tìm đường chết đến vậy.”

Lâm Thu Thạch: “Chết rồi hả?”

Trình Thiên Lý gật đầu khổ não: “Mất trắng phần thù lao còn lại.”

Lâm Thu Thạch biểu lộ sự cảm thông sâu sắc.

Trình Nhất Tà khẽ gật đầu chào hỏi Lâm Thu Thạch, rồi lên tầng. Trình Thiên Lý nằm bệt ra sofa than ngán thở dài, nói, sau này nhận việc phải để ý cả khách nữa, không nên dính vào những loại đầu óc có vấn đề, bệnh nan y có thể chữa, chứ não tàn thì vô phương.

Lâm Thu Thạch: “Nhóc nhắc anh mới nhớ ra một chuyện, mọi người vẫn chưa nói cho anh biết trang web để nhận khách.”

Trình Thiên Lý bật dậy, tiện tay mở chiếc laptop để trên bàn, sau một loạt thao tác, nó đưa laptop cho Lâm Thu Thạch: “Trang web này nè anh, phía trên có thông tin những người nhận khách, và cả công việc. Có đi đầu hiện giờ đa phần bọn em chỉ nhận những khách được giới thiệu, còn khi nào muốn sẵn gọi ý, rèn luyện khả năng mới lên đây tìm mục tiêu.”

Lâm Thu Thạch xem qua trang web.

Website này hoạt động khá sôi nổi, đa phần người dùng đầu ẩn danh, khi thương lượng về công việc, họ sẽ nhắn tin riêng cho nhau. Khách hàng thường sẽ nói rõ các yêu cầu của bản thân và cả cái giá mà họ sẵn sàng trả.

“Cỡ như anh Nguyễn thì giá dưới bảy con số là anh ấy không bao giờ nhận.” Trình Thiên Lý ôm đầu nằm bất động trên sofa: “Khách hàng của anh ấy toàn VIP, nếu em nhớ không nhầm, trong số đó có một đại minh tinh, cụ thể là ai thì em không rõ.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Trình Thiên Lý ngáp dài, bảo Lâm Thu Thạch tự xem tiếp, còn nó về phòng nghỉ ngơi.

Quãng thời gian vừa từ cửa ra ngoài là rảnh rỗi nhất, có thể hoàn toàn thư giãn, ít nhất đó là theo cách nghĩ của Lâm Thu Thạch. Kết quả một sáng nọ, khi Lâm Thu Thạch đang chiên bánh bao cho mọi người, Trần Phi đột nhiên từ đâu xuất hiện hỏi một câu: “Cậu không lo à?”

“Lo?” Lâm Thu Thạch không hiểu: “Tại sao phải lo?”

Trần Phi: “Cái cảm giác kỳ hạn vào cửa mỗi ngày một ngán lại ấy, lần tiếp theo của cậu là cửa thứ sáu phải không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý mình không hề thấy căng thẳng. Phải vào cửa thì cứ vào thôi, đã là mệnh thì có trốn cũng không thoát.

Trần Phi thấy Lâm Thu Thạch hoàn toàn bình thản, không có vẻ gì đang khoắc lác, bèn giơ ngón tay cái lên, khen: “Được lắm.”

Lâm Thu Thạch lấy làm lạ vì lời khen của Trần Phi, cho đến vài ngày sau đó, nhóm có người mới.

Người mới lần này là một anh chàng hơn ba mươi tuổi, ngoại hình có thể coi là đẹp trai, nhưng vẻ đẹp trai này bị sự lo lắng sợ hãi làm tiêu tan quá nửa.

Người mới do Dịch Mạn Mạn dẫn về, lúc bấy giờ Lâm Thu Thạch mới biết các thành viên khi làm cửa cấp thấp đồng thời sẽ để ý kiếm tìm những người mới có tiềm năng, dẫn họ về biệt thự để bổ sung lực lượng. Trước đây Lê Đông Nguyên của Bạch Lộc cũng dùng cách này để trà trộn, mặc dù nguyên nhân chính giúp gã lọt vào được là do Nguyễn Nam Chúc muốn có người làm công miễn phí cho mình.

Người mới tên là Trần Bất Đãi, cái tên khá thú vị^[1], nhưng tố chất tinh thần của người này hơi yếu, gã tỏ ra vô cùng căng thẳng khi đặt chân tới biệt thự.

Khi gã tới, Lâm Thu Thạch đang ăn bánh bao chiên. Một ngày nay mọi người đang nghiền món này của Lâm Thu Thạch, bánh bao tự gói nhân vừa đầy đặn, vỏ mỏng thịt nhiều, cho vào chảo chiên vàng, cắn một miếng, vỏ giòn rụm nhân ngọt mềm, từ bên trong ứa ra nước thịt thơm lừng.

Trình Thiên Lý cắn hết miếng này đến miếng khác, ăn liên tục một lúc ba chục cái cũng được. Lâm Thu Thạch biết kiềm chế hơn, ăn hơn chục cái

thì dừng.

Tần Bất Đãi thì nhăn nhó khổ sở ngồi giữa bàn ăn, vừa lúng túng vừa ngại ngùng, trong khi những kẻ khác chỉ chăm chăm gấp bánh chẳng hề quan tâm, thật là một cảnh tượng quái dị.

“Ba câu.” Dịch Mạn Mạn giơ ba ngón tay ra: “Chỉ được hỏi đúng ba câu.”

Tần Bất Đãi nói: “Cửa rốt cuộc là cái gì?”

Dịch Mạn Mạn: “Không biết, nếu biết cửa là gì sao tôi phải ngồi đây chứ?”

Tần Bất Đãi: “Cửa rốt cuộc từ đâu đến...”

Dịch Mạn Mạn: “...”

Tần Bất Đãi: “Cửa...”

Gã chưa nói hết câu, Dịch Mạn Mạn đã ôm đầu nhăn nhó, nói: “Người anh em, anh không định hỏi cửa sẽ dẫn đi đâu đó chứ?”

Tần Bất Đãi gật đầu.

Dịch Mạn Mạn: “Anh là triết gia hay gì hả?? Hỏi câu nào thực tế hơn một tí được không?”

Tần Bất Đãi: “... Mấy câu hỏi này thiết thực đó chứ.”

Dịch Mạn Mạn suýt thì lật bàn, những người khác bắt đầu trêu chọc, nói, Dịch Mạn Mạn à, tự anh đưa người về thì tự dạy nha, sau đó hết thấy ánh mắt đầu tập trung vào Lâm Thu Thạch, thật lực tán dương Nguyễn Nam Chúc có mắt nhìn, khiến Lâm Thu Thạch đỏ khóc đỏ cười.

Về sau Trình Thiên Lý ngậm nói cho Lâm Thu Thạch biết, những người mới kiểu như Tần Bất Đãi thường xuyên xuất hiện, và cũng thường xuyên biến mất. Có thể sống được qua bao nhiêu cửa, ấy là dựa vào duyên số, ở những cửa đầu thì không cần quá thân thiết với gã.

“Bởi nếu thân thiết rồi, tới lúc anh ta chết sẽ rất đau lòng.” Nguyên văn Trình Thiên Lý nói như vậy.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ sau khi thoát khỏi cửa này, cậu sẽ có một thời gian nghỉ ngơi thật yên tĩnh, ai ngờ có một nhân vật cực kỳ không được chào đón bỗng dưng tìm tới.

Hôm ấy cậu cùng Trình Thiên Lý vừa đưa Bánh Mì đi dạo về, vừa vào trong biệt thự đã thấy Nguyễn Nam Chúc mặt lạnh ngẩng trên sofa, bên cạnh là một anh chàng mang bộ mặt baby cute, người này chẳng phải ai xa lạ, chính là Lê Đông Nguyên từng vờ làm người mới để trà trộn vào Hắc Diệu Thạch.

“Nguyễn Nam Chúc, ông nói lời phải giữ lấy lời!” Lê Đông Nguyên kêu lên.

Nguyễn Nam Chúc: “Ừ.”

Lê Đông Nguyên: “Chuyện này quyết định vậy ha.” Nghe có người mở cửa, Lê Đông Nguyên vội ngẩng lên nhìn, sau khi thấy là Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý, gã thở dài thườn thượt.

“Gặp nhau ở cửa kìa nhé!” Lê Đông Nguyên nói: “Đừng quên chuyện ông đã hứa với tôi.”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng gật đầu. Lê Đông Nguyên đứng dậy bỏ đi: “Tạm biệt.”

Nguyễn Nam Chúc không chào, chỉ nhìn theo bóng gã rời khỏi.

“Anh Nguyễn, gã tới đây làm gì vậy?” Trình Thiên Lý không có cảm tình với Lê Đông Nguyên, hồi đó cả biệt thự chỉ có nó và Lâm Thu Thạch là chẳng biết gì, thậm chí là cu cậu không hề phát hiện ra ý đồ của Lê Đông Nguyên, bị Trình Nhất Tà miệt thị IQ thấp, then quá hóa giận, từ đó không hiểu sao nó đối với Lê Đông Nguyên căm hận vô cùng.

“Gã muốn hợp tác với chúng ta.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Hợp tác? Gã mà lại muốn hợp tác với chúng ta sao?” Trình Thiên Lý cảm thấy khó tin.

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gã đồng ý chia sẻ chiến lợi phẩm với chúng ta.”

Mặt Trình Thiên Lý trông như thể vừa mới gặp ma vậy.

“Dĩ nhiên là có điều kiện.” Nguyễn Nam Chúc bình thản nói: “Gã muốn nhận nhiệm vụ cùng Chúc Mạnh, ít nhất mỗi tháng một lần.”

Trình Thiên Lý và Lâm Thu Thạch đều câm nín, cả hai nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh băng hoàn toàn không có một chút thay đổi nào của Nguyễn Nam Chúc, bầu không khí im ắng một cách quái dị. Cuối cùng

Trình Thiên Lý không nhịn được nữa bật cười ha hả, cười đến độ chảy nước mắt: “Khốn kiếp, khốn kiếp!! Lê Đông Nguyên bị thần kinh hay gì vậy, Chúc Mạnh, Chúc Mạnh ở đâu ra chứ!”

Nguyễn Nam Chúc chẳng có phản ứng gì, nói: “Lâm Thu Thạch, anh đi cùng tôi, đừng có để lộ ra đấy nhé.”

Lâm Thu Thạch nhin cười gật đầu.

Ban đầu họ cứ nghĩ việc Lê Đông Nguyên đi tìm Chúc Mạnh chỉ là chuyện đùa, nhưng sau mới nhận ra thằng cha đó thật lòng thật dạ. Sau khi biết thân phận thật sự của mình đã bị bại lộ, gã vẫn kiên trì ngày gọi vài cuộc điện thoại đến biệt thự, hề có người nhắc máy là gã nói, làm phiền chuyển máy cho Chúc Mạnh.

Về sau mọi người chịu không nổi, cắt luôn điện thoại cố định trong biệt thự, chặn số gã trong di động, đến mức đó mà Lê Đông Nguyên vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục dùng cảm theo đuổi tình yêu của mình. Lâm Thu Thạch thật sự tò mò, nếu biết Chúc Mạnh chính là Nguyễn Nam Chúc, gã sẽ có phản ứng như thế nào.

Nguyễn Nam Chúc chẳng thèm để ý đến Trình Thiên Lý đang cười lăn cười bò, hấn đứng dậy bỏ đi. Mặc dù có ngoại hình xuất chúng, nhưng chẳng ai có thể nghĩ rằng Nguyễn Nam Chúc ở đời thực lại là một cô gái khi vào trong cửa.

Cuối cùng Trình Thiên Lý đã cười xong, thằng nhóc nằm bò ra sofa quệt nước mắt: “Sao Lê Đông Nguyên lại thích Chúc Mạnh thế nhỉ? Thằng cha này mắc cười quá chừng.”

Thực ra Lâm Thu Thạch cảm thấy chuyện này rất dễ hiểu, cậu nói: “Đổi lại là nhóc không biết trước Chúc Mạnh là anh Nguyễn, nhóc có thích hay không?”

Trình Thiên Lý theo phản xạ định phủ nhận, Lâm Thu Thạch vội cắt ngang: “Nghĩ kỹ đi.”

Nghĩ xong Trình Thiên Lý dậm trậ̀n ngậ̀m.

Quả thực một cô gái như Chúc Mạnh vô cùng thu hút, thông minh, xinh đẹp, khí chất độc đáo, phải nói là một cô bạn gái hoàn hảo, nếu Chúc Mạnh thật sự tậ̀n tại, nó sẽ... Thôi bỏ đi bỏ đi, đừng có nghĩ tới cái khả

năng không thể xảy ra đó chứ. Trình Thiên Lý lắc lắc đầu, thổi bay cái suy nghĩ đáng sợ ấy ra khỏi đầu.

Vì Nguyễn Nam Chúc đã đồng ý hợp tác với Lê Đông Nguyên, thằng cha này bắt đầu mặt dày đến biệt thự chơi mỗi ngày.

Biếu đồ ăn, tặng tin tức, hiến dâng bất cứ cái gì có thể, đã vậy còn dùng bộ mặt baby làm ra vẻ đáng thương.

Cũng may người trong biệt thự đầu thuộc loại thành tinh, chẳng ai chịu đốp thính, Lư Diễm Tuyết tính cách thô bạo thậm chí còn nói thẳng vào mặt Lê Đông Nguyên: “Đàn ông con trai hai mươi tám tuổi đầu, đừng có cưa sừng làm nhế giả vờ dễ thương nữa, nhìn mắc ói.”

Lê Đông Nguyên then quá hóa giận: “Hai tám đâu mà hai tám!!! Chưa đến sinh nhật mà!”

Lâm Thu Thạch kinh ngạc: “Hai tám lận hả?” Còn già hơn cậu.

Lê Đông Nguyên: “Hai tám tuổi thì đã sao? Đàn ông hai tám rực lửa đam mê!”

Trần Phi đứng cạnh rình sẵn, chốt hạ một câu: “Đông Nguyên, đừng nên so đo với Thu Thạch, tuy rằng tuổi anh lớn hơn cậu ấy, nhưng anh được cái lùn hơn cậu ấy đấy.”

Lê Đông Nguyên: “...” Trần Phi, anh có biết nói tiếng người không đây.

Thủ lĩnh của một tổ chức mà ngày nào cũng chạy tới tổ chức khác, nhìn chung đây không phải việc nên làm, khổ nổi da mặt Lê Đông Nguyên dày một cách kỳ lạ, không ai có thể làm lung lay ý chí của gã trong việc này.

Cuối cùng nhờ có câu nói của Nguyễn Nam chúc: “Chúc Mạnh thích đàn ông chín chắn.” Mới có thể ngăn Lê Đông Nguyên tiếp tục bung lụa ở biệt thự.

Nhưng cũng chỉ được vài ngày, vấn đề tiếp theo xảy đến khiến mọi người càng thêm đau đầu, con cáo già Lê Đông Nguyên đã rất nhanh tay nắm được tính cách của từng người ở trong biệt thự, gã đã xác định được mắt xích yếu nhất: Lâm Thu Thạch.

Trình Thiên Lý thì IQ thấp, những người khác lại quá mức ranh ma, chỉ có Lâm Thu Thạch tính tình hiền hòa, lập tức trở thành đối tượng quấy

rối lý tưởng của Lê Đông Nguyên.

Lâm Thu Thạch ngày nào cũng phải đọc tin nhắn hỏi thăm Chúc Mạnh của gã, quả thực phiền phức vô cùng. Cậu gắng nhẫn nhịn được vài ngày, cuối cùng chịu không nổi, bèn tìm Nguyễn Nam Chúc nói chuyện.

“Gã quấy rối anh?” Nguyễn Nam Chúc nghe thấy thế lập tức đặt vật đang cầm trên tay xuống, quay ra nhìn Lâm Thu Thạch: “Đưa điện thoại đây xem nào.”

Lâm Thu Thạch đưa điện thoại của mình ra trước mặt Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc đọc các tin nhắn xong sắc mặt sa sầm, hần khe cười nhạt, nói: “Cứ lờ gã đi, để đó cho tôi.”

Lâm Thu Thạch hơi ngần ngại: “Ngộ nhỡ gã biết anh là Chúc Mạnh thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Biết thì biết, gã làm gì được tôi?” Hắn trả điện thoại lại cho Lâm Thu Thạch: “Ráng nhịn một thời gian.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Sau đó không biết Nguyễn Nam Chúc đã làm những gì, mà ngày hôm sau Lê Đông Nguyên ngưng hẳn, không những vậy còn xin lỗi Lâm Thu Thạch, nói rất chân thành tha thiết rằng tôi đã sai rồi.

Lâm Thu Thạch còn đang nghĩ không biết Nguyễn Nam Chúc đã làm gì, ai ngờ Lê Đông Nguyên xin lỗi xong liền bổ sung thêm một câu: “Nếu cậu không giận có thể kêu Chúc Mạnh gọi điện cho tôi lần nữa được không?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Lê Đông Nguyên: “Sao vậy?”

Lâm Thu Thạch: “Chúc Mạnh đã nói gì với anh?”

Lê Đông Nguyên cười hi hi, giọng cười ngớ ngẩn như một tên ngốc IQ chưa đến 60: “Cô ấy mắng tôi, nghe dễ thương lắm luôn.”

Lâm Thu Thạch: “...” Lê Đông Nguyên, sao anh lại đáng khinh tới vậy.

Lê Đông Nguyên: “Tôi vui lắm, muốn nghe cô ấy mắng nữa.”

Lâm Thu Thạch nhớ đến biểu cảm nham hiểm trên khuôn mặt Nguyễn Nam Chúc, lại nghe giọng điệu say sưa của Lê Đông Nguyên, nhất thời không biết nên thương hại hay chúc phúc cho gã nữa.

Có những cô gái mà bạn tuyệt đối không nên yêu, bởi vì người đó cao to hơn bạn, cái gì cũng to hơn bạn đấy...

Lâm Thu Thạch không muốn nghe Lê Đông Nguyên lải nhải nữa, bèn lẳng lẳng cúp máy.

Buổi chiều hôm đó, Lâm Thu Thạch kể chuyện này cho Trình Thiên Lý mua vui, Trình Thiên Lý im lặng ba giây: “Ban đầu em không thể hiểu nổi tại sao anh Nguyễn phải cải trang thành nữ, bây giờ rồi cuộc em đã hiểu.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Trình Thiên Lý: “Nếu không chính mắt trông thấy, ai dám tin Chúc Manh là anh Nguyễn chứ.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại cô nàng Chúc Manh thích đùa giỡn trong cửa, đem so sánh với Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng băng giá ở đời thực, không khỏi thở dài: “Đúng thế đấy.”

Tiền đề cho việc hợp tác với Bạch Lộc, là để Chúc Manh cùng vào cửa với Lê Đông Nguyên lần nữa, thời gian cụ thể có lẽ là tuần sau. Nghe nói Lê Đông Nguyên đưa cho Lâm Thu Thạch một xấp giấy gợi ý dày bự, nhờ cậu gửi cho Chúc Manh, nói là tùy cô ấy chọn, chẳng khác nào đại gia thể hiện trước bạn gái.

Nguyễn Nam Chúc biết chuyện phản ứng còn lạnh nhạt hơn cả mọi khi, nói, cứ như vậy hèn gì FA hoài.

Trình Thiên Lý nghe Nguyễn Nam Chúc nói, chỉ số IQ ngắn lần nữa được phát huy, rất không sợ chết mà nói: “Không lẽ anh Nguyễn không FA?”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Lâm Thu Thạch đứng bên cạnh cố nhịn cười.

Trước khi Nguyễn Nam Chúc lên cơn, Trình Nhất Tà đã kịp lôi thằng em nhỏ đại nhà mình đi. Trình Thiên Lý hình như cũng nhận ra mình đã hỏi đi đâu không nên hỏi, vội vàng im lặng chuồn đi.

“Buồn cười lắm à?” Lâm Thu Thạch đang cúi gầm mặt cố gắng nhịn cười, thì nghe giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên bên tai.

Lâm Thu Thạch: “...” Bằng một cách nào đó, có lẽ do trực giác, Lâm Thu Thạch cảm thấy trong ngữ khí bình thản kia mang một cơn bão sắp đổ bộ, cậu vội nói: “Anh Nguyễn, anh và Lê Đông Nguyên không giống nhau, gã là không tìm được bạn gái, còn anh là không muốn có bạn gái!”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nhìn cậu, không nói gì.

Lâm Thu Thạch được nước làm tới: “Đó là sự khác nhau giữa chủ động và bị động...”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh từng có bạn gái chưa?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Một người cũng chưa?”

Lâm Thu Thạch hơi xấu hổ, cậu cũng muốn có lắm, nhưng thời sinh viên thì ngày ngày cắm mặt chạy đồ án, đến khi tốt nghiệp đi làm thì vùi đầu tăng ca, cậu biết kiếm bạn gái ở đâu.

Nguyễn Nam Chúc: “Lợi hại.”

Lâm Thu Thạch đột nhiên thấy buồn khó tả, sống hơn hai mươi năm trên đời, FA vẫn hoàn FA, sắp chết rồi mà vẫn chưa từng có bạn gái, nghĩ lại thì thật sự quá thảm.

Tâm trạng Nguyễn Nam Chúc ngược lại rất tốt, an ủi Lâm Thu Thạch mà không có một tí chân thành nào, hắn nói, đừng lo, sau này nếu vẫn không tìm được bạn gái, thì tìm cái khác cũng được mà.

Lâm Thu Thạch: “Mèo ư?”

Nguyễn Nam Chúc cạ lời, hắn đứng dậy vỗ vai Lâm Thu Thạch: “Quả nhiên anh FA bằng chính năng lực của mình.” Nói xong hắn quả quyết xoay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch: “...” Ý gì đây, anh định nói mèo cũng không thèm tôi hả?

Đúng lúc ấy, Hạt Dẻ từ đâu đi ngang, nhìn thấy Lâm Thu Thạch, nó liền kêu meo một tiếng. Mặc dù không chịu lại gần, nhưng cũng không có ý ghét bỏ. Lâm Thu Thạch nhanh tay lẹ mắt, chớp ngay lấy chú mèo ngay thơ.

Hạt Dẻ: “Méo mèo meo?”

Lâm Thu Thạch: “Cho ba ôm tí nào.” Sau đó vùi đầu vào bộ lông ấy hít hà như điên dại.

Hạt Dẻ dùng phần thịt mềm dưới chân đẩy Lâm Thu Thạch ra, gừ gừ rất chi là không vui. Lâm Thu Thạch hít đã đời, lại lấy tay vờn vò mấy cái, rồi mới chịu thả cho nó đi, dù trong lòng không nỡ.

Haiz, dù không có bạn gái, nhưng dẫu sao cậu cũng còn mèo nha, Lâm Thu Thạch vừa nhìn theo bóng mờ Hạt Dẻ vừa nghĩ như vậy. Đã có Lê Đông Nguyên làm tấm gương sáng chói về kết cục bi thảm của ái tình, nhìn vào gã, Lâm Thu Thạch cảm thấy FA cũng chẳng phải chuyện gì quá buồn.

Đang nghiên cứu gợi ý, Lê Đông Nguyên bỗng hắt xì một cái rõ mạnh, các đồng đội hỏi gã có phải bị cảm không, gã quẹt mũi, nhú mày nói: “Chắc chắn là có người đang nói xấu tôi!”

Nói xong gã cười ngu một lát: “Có phải là Chúc Mạnh xinh đẹp của lòng tôi không nhỉ?”

Đồng đội: “...” Đại ca, anh bị trúng tà à?

Chương 47

Học viện Điện ảnh

Trên thực tế, Chúc Manh dù có ghét ai cũng chẳng buồn nói xấu, thường là trả thù ngay tại trận. Lê Đông Nguyên trông có vẻ si tình, nhưng Lâm Thu Thạch chưa quên chuyện gã đưa chìa khóa giả cho mình. Nếu không nhờ khi đó Lâm Thu Thạch may mắn, e rằng cả nhóm đã bị Lê Đông Nguyên tiễn ra nghĩa trang rồi.

Kẻ đã vượt qua cửa thứ tám chắc chắn không hề lười nhác gì, đặc biệt là khi hình tượng trong cửa của Lê Đông Nguyên hoàn toàn khác hẳn khuôn mặt baby dễ thương của gã ở đời thực.

Cánh cửa mà Hắc Diệu Thạch sắp cùng Lê Đông Nguyên hợp tác là cửa thứ tư của một thành viên Bạch Lộc. Cụ thể nhân vật này là ai thì chưa rõ, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã nắm trong tay gợi ý của cửa này.

Trong giấy gợi ý chỉ có hai chữ: *Tá Tử*^[2].

Sau khi có gợi ý, Nguyễn Nam Chúc lập tức đi tra cứu, rồi phổ cập kiến thức cho Lâm Thu Thạch, Tá Tử là một truyền thuyết dân gian Nhật Bản, từng được phổ thành ca dao. Nội dung truyền thuyết nói về một cô gái bị xe tông đứt lìa nửa thân dưới trong đêm tuyết, cuối cùng chết thảm. Vài ngày sau, có người viết lại câu chuyện thành một bài hát, lời bài hát như sau: *Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay. Cô thích ăn chuối nhưng mỗi lần ăn chỉ được nửa quả, thật là đáng thương. Tá Tử đi xa sẽ chẳng nhớ tôi nữa, ôi Tá Tử cô đơn...* Tác giả bài hát thời gian sau cũng chết, khi chết nửa thân dưới đã biến mất...

Câu cuối cùng của bài hát là: *Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không?*

Theo truyền thuyết, hề có người hát bài hát này, Tá Tử sẽ xuất hiện và cướp đi đôi chân của kẻ đó.

Nghe xong gợi ý, Lâm Thu Thạch xoa xoa cánh tay nổi da gà của mình: “Hơi đáng sợ đấy.”

“Cũng bình thường.” Đối với Nguyễn Nam Chúc, đáng sợ hay không phải xem giá trị sử dụng của giấy gợi ý: “Gợi ý này khá rõ ràng, ít nhất nó đã chỉ ra một đi đâu kiện tử vong.”

“Ừm, cũng phải.” Lâm Thu Thạch nói: “Khoảng bao lâu nữa thì vào cửa?”

Nguyễn Nam Chúc: “Sau ba ngày nữa, chuẩn bị xong cả chưa?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Hòm hòm.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tốt.”

Mấy ngày sau đó, Lâm Thu Thạch luôn đeo vòng tay chuyên dụng, chỉ loanh quanh trong biệt thự. Nguyễn Nam Chúc cũng đổi sang đồ nữ, chuẩn bị đầu vào đây. Hắn hóa trang thành nữ hoàn hảo đến từng chi tiết, hoàn toàn không có chút cảm giác không thuận mắt nào, trước đây Lâm Thu Thạch đã thấy rồi, nên giờ cũng quen. Thậm chí còn thẩn nghĩ trong lòng, cô gái này xinh ghê... Dĩ nhiên, cậu chỉ nghĩ vậy thôi chứ không dám nói.

Ba ngày trôi qua như chớp mắt, lúc cửa xuất hiện Lâm Thu Thạch còn đang xem tivi, đột nhiên cảm thấy không khí quanh mình có sự biến đổi, nhìn lại mới phát hiện những người trong biệt thự đều đã biến mất.

Cậu đứng dậy từ sofa, mở đại một cánh cửa, quả nhiên thấy bên ngoài xuất hiện mười hai cửa sắt quen thuộc.

Trong mười hai cửa có ba cửa đã bị niêm phong, Lâm Thu Thạch tiến tới, mở cánh cửa thứ tư.

Cửa sắt di động vang lên một âm thanh nặng nề, cảnh vật trước mắt Lâm Thu Thạch lập tức thay đổi, cậu thấy mình xuất hiện trên một con đường nhỏ màu đen. Con đường nhỏ nằm dưới tán cây rậm rì, Lâm Thu Thạch ngoái nhìn tứ phía, nhanh chóng xác định được vị trí hiện tại của mình: Cậu đang đứng trong một ngôi trường, xung quanh là những dãy lớp học gọn gàng vuông vức. Bấy giờ hừng đông le lói sáng, vạn vật lặng im, chỉ còn tiếng gió khẽ thoảng qua ngọn cây, tạo ra những tiếng sột soạt.

Lâm Thu Thạch tiến lên vài bước, thấy đằng trước có một người đàn ông đang ngó quanh quất. Người này tuy khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng khí chất lại vô cùng quen thuộc, Lâm Thu Thạch hơi do dự, sau khi tháo chiếc vòng thì cất tiếng chào gã.

Người đàn ông quay đầu nhìn, mỉm cười với Lâm Thu Thạch: “Cửa?”

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng, hơi ngẩn ngại, nhưng cậu vẫn nói ám hiệu định sẵn giữa họ với nhau: “Anh bạn, ăn kẹo cao su vị dưa lưới không?”

“Có,” người kia đáp, “nhưng răng số bốn của tôi không được tốt lắm.”

“Lê Đông Nguyên?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Người kia gật đầu: “Lâm Thu Thạch?”

Hai người bắt tay nhau, như một cử chỉ chấp nhận thân phận của người kia. Mặc dù đã dự liệu từ trước, nhưng phải nói, ngoại hình của Lê Đông Nguyên trong cửa và bên ngoài quả thực khác biệt quá lớn, ở trong cửa gã cao hơn rất nhiều, khuôn mặt trẻ con dễ thương đã biến mất, tuy vẫn còn đó nét dịu dàng, nhưng có thể dễ dàng cảm thấy bên trong sự mềm mỏng ẩn tàng khí khái của đàn ông.

“Chúng ta đi tới phía trước đi, chắc sẽ tập trung ở khu lớp học.” Lê Đông Nguyên đã quá quen với những việc này, gã nói: “Tên của tôi vẫn là Mông Ngọc nhé, đừng gọi sai.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi tên Dư Lâm Lâm.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chủ yếu xoay quanh chuyện trong cửa, dĩ nhiên hai bên đều có phần dè chừng, dù sao cũng là đối thủ cạnh tranh, đời nào họ tiết lộ quá nhiều thông tin cho nhau.

Khu lớp học đã xuất hiện trước mắt, Lâm Thu Thạch từ xa trông thấy ở tầng trệt có tám, chín người.

“Năm nam bốn nữ, thêm chúng ta tổng cộng mười một người.” Lê Đông Nguyên liếc nhanh tình hình: “Chúc Mạnh chắc cũng ở trong đám kia.”

Lâm Thu Thạch nói: “Thử thăm dò xem sao.”

Thực ra mới nhìn sơ cậu đã nhận ra Chúc Mạnh, bởi vì trong bốn cô gái chỉ có hắn là cao vổng lên, vả lại Lâm Thu Thạch nhận ra chiếc váy dài nhạt màu quen thuộc, trước ngực còn nhấn nhá bằng một chiếc gài áo pha lê hình thỏ trắng.

Khi Lâm Thu Thạch lại gần, Nguyễn Nam Chúc ngược lên, khóe mắt cong cong ý cười rạng rỡ, Lâm Thu Thạch nhìn thấy không khỏi rung động.

Lê Đông Nguyên thì không tỏ ra kích động như ở đời thực, gã hỏi: “Là cô ấy?”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Lê Đông Nguyên khen: “Quả là xinh đẹp.”

Lâm Thu Thạch thẫn nghĩ, ở ngoài chửi nhau với cô ấy mà tâm thế anh cũng như này có phải tốt không...

Hai người đi vào giữa đám đông, chẳng lấy làm lạ khi thấy có kẻ đang la hét, thậm chí những câu mà kẻ đó hét Lâm Thu Thạch đã nghe mòn tai rồi, nào là nghi ngờ bản thân bị bắt cóc, nào là tất cả mọi thứ do chương trình truyền hình dàn dựng...

Lần này có hai người mới, một nam, một nữ. Cô gái sắc mặt trắng bệch, trông như thể sẽ ngất đi bất cứ lúc nào, anh chàng còn lại mặt mũi cũng không khá hơn, đang vặn hỏi hết người này đến người khác, rằng nơi này là đâu, mấy người là ai, tại sao không ai báo cảnh sát...

“Mấy người không đi thì tôi đi!” Anh chàng người mới găm thét nửa ngày trời không được ai để ý, cuối cùng phần hận đời bỏ đi một mình. Những người khác chỉ nhìn anh ta với ánh mắt thương cảm, hoặc ngán ngẫm, chẳng ai ngăn anh ta lại.

Lâm Thu Thạch định cản anh chàng người mới đi tìm cái chết, nhưng Lê Đông Nguyên nắm chặt tay cậu, khẽ lắc đầu ra hiệu.

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Lê Đông Nguyên nói: “Đừng lo, sớm muộn gì anh ta cũng quay lại.”

Lâm Thu Thạch: “À.”

Quả nhiên đúng như lời Lê Đông Nguyên nói, người kia bỏ ra ngoài không tới năm phút đã trở về, khi về sắc mặt anh ta còn khó coi hơn gấp bội, trông như sắp ngất đến nơi, không biết đã nhìn thấy cái gì ở bên ngoài.

Cũng may nhờ thế mà anh ta đã biết im lặng, không tiếp tục gào thét nữa.

Mọi người đứng trước khoảnh đất bên dưới khu lớp học, tự tìm những người mình cảm thấy phù hợp để thăm bàn bạc, tự giới thiệu bản thân.

Nhóm Lâm Thu Thạch đã hội ngộ thành công với Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc mỉm cười nói: “Tôi tên Chúc Mạnh, còn hai anh?”

“Mông Ngọc.” Lê Đông Nguyên giơ tay định bắt tay Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc không nhận cái bắt tay này, mà chuyển mắt về phía Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch đành nói: “Dư Lâm Lâm.” Trước ánh mắt rực lửa hận thù của Lê Đông Nguyên, cậu bắt tay Nguyễn Nam Chúc.

“Tôi tên Hạ Như Bội.” Người lần này Lê Đông Nguyên dẫn theo là một cô gái, thoát nhìn thì thấy cô gái này tính tình rất nhã nhặn, yếu đuối như cành liễu trước gió, nhỏ nhẹ giới thiệu: “Rất vui được hợp tác với các bạn.”

Nguyễn Nam Chúc cười cười: “Mình cũng vậy.”

Họ đứng dưới tầng trệt một lát, từ trong khu lớp học vang lên tiếng chuông vào tiết, “rengggg...”. Từ ngoài trường xuất hiện những học sinh lục tục đổ dồn về phía khu lớp học, không ai tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy bọn họ. Khu lớp học đang tối đen như mực cũng bắt đầu sáng lên vài ô cửa.

Khi mọi người vẫn chưa rõ nhiệm vụ lần này là gì thì có một người đàn ông trung niên từ trên tầng đi xuống, tự xưng là thầy giáo kiêm người dẫn đường, nói sẽ đưa họ về ký túc xá.

“Đợi vài ngày nữa sau khi đợt thi học kỳ của học sinh kết thúc, các bạn có thể bắt đầu làm việc.” Ông ta vừa đi vừa nói: “Nhưng trong trường gần đây hơi bất ổn, các bạn hãy cẩn thận một chút...”

“Hơi bất ổn?” Một người cất tiếng hỏi: “Hơi bất ổn là sao, xảy ra chuyện gì à?”

Ông thầy nghe được nhưng không trả lời, chỉ lẳng lặng lắc đầu, khi bị hỏi dồn quá, ông bực mình nói: “Đây không phải việc các bạn nên biết.”

Mọi người nín bật.

Sau cuộc đối thoại, Lâm Thu Thạch biết được vai trò của bọn họ trong cửa lần này: Họ là những người được mời tới để tu sửa khu lớp học, trường muốn tân trang lại mấy phòng học cũ nên đã tìm một đội thợ, công việc sẽ được bắt đầu sau khi đợt thi học kỳ kết thúc. Chỉ không biết còn bao nhiêu ngày nữa thì tới kỳ thi...

Ông thầy đưa họ đến một tòa ký túc cũ kỹ, được xây theo kiểu nhà tập thể đã rất lỗi thời, mỗi tầng lầu chỉ có một nhà vệ sinh, trên cầu thang chất đống đủ thứ vật dụng.

“Tạm thời nghỉ ở đây nhé.” Ông ta nói: “Cũng chỉ vài ngày thôi...”

“Ở đây không có ai khác?” Lê Đông Nguyên hỏi: “Chỉ mình nhóm bọn tôi ở thôi à?”

Ông thầy đáp: “Trường chúng tôi đông giáo viên, nhiều người muốn vào ký túc xá còn không được vì thiếu chỗ, nhưng tòa nhà này sắp dỡ bỏ nên không có ai ở. Các bạn chỉ lưu lại một thời gian ngắn nên cố gắng ở tạm nhé.”

Tòa nhà này quả thực mang lại cảm giác sắp bị phá dỡ, trên tường chỉ chút vết bẩn và rêu mốc đen sì, không biết được xây cách đây bao lâu rồi.

Ông thầy đưa chìa khóa phòng cho bọn họ nói rằng, khu lớp học cần tu sửa nằm ở phía sau sân thể dục, lúc rảnh các bạn có thể tới đó xem trước.

“Ông không dẫn bọn tôi đi à?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng tôi không thông thuộc đường trong trường.”

Nghe yêu cầu của Nguyễn Nam Chúc, biểu cảm trên mặt ông thầy hơi thay đổi, cuối cùng ông ta lắc đầu nói, tôi còn phải lên lớp, làm gì có thời gian dẫn các bạn đi xem khu lớp học cũ đó, nếu muốn đi thì tự đi, và tốt nhất nhân lúc trời sáng mà đi... Lý do tại sao phải như vậy, tuy không ai hỏi nhưng trong lòng họ đều hiểu rõ.

Ông thầy nói xong liền vội vã bỏ đi, nhìn dáng vẻ rõ ràng là không muốn dính dáng quá sâu đến bọn họ.

Lê Đông Nguyên tựa lan can thối kẹo cao su, nói NPC này thú vị ghê.

Lâm Thu Thạch: “Thú vị chỗ nào?”

Lê Đông Nguyên: “NPC thường không biết sợ chết là gì, còn ông ta có vẻ như rất sợ.”

Lâm Thu Thạch không hiểu ý của Lê Đông Nguyên, nên không tiếp lời.

“Thế giới rộng lớn, không gì không thể.” Nguyễn Nam Chúc thờ ơ nói: “Chúng ta vào phòng trước rồi tính.”

Ký túc xá này được thiết kế cho bốn người ở một phòng, mỗi phòng có hai giường tầng.

Mười một người phân thành ba phòng vừa đẹp.

“Chỗ này ọp ẹp quá, lại sặc mùi ẩm mốc, khó chịu kinh khủng.” Lê Đông Nguyên dẫn Hạ Như Bội vào phòng, cô nhìn mà không ngừng oán thán.

“Ở tạm đi vậy.” Lê Đông Nguyên nói: “Dù sao cũng ở có vài ngày.”

Nguyễn Nam Chúc không kén chọn gì, hắn chỉ đơn giản trèo lên giường phía trên giường của Lâm Thu Thạch, thò tay sờ thử tấm chăn: “Không biết bao lâu rồi không có người ở, ẩm quá.”

Lê Đông Nguyên: “Để anh sấy giùm cho.”

Hạ Như Bội nghe mà bĩu môi, chắc trong lòng đang nghĩ mình đâu có thua kém gì, mà đối đãi một trời một vực như vậy. Cô liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, lòng không vui, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi, không thể hiện ra ngoài.

Nguyễn Nam Chúc trước nay rất nhạy với cảm xúc của người khác, liếc một cái là đoán ra ngay Hạ Như Bội có khúc mắc gì. Hắn đảo mắt, rõ ràng vừa nảy ra ý đồ xấu, nói: “Lâm Lâm, qua đây sấy chăn giùm em.”

Lâm Thu Thạch: “...” Giờ cậu đã nắm lòng những động thái của Nguyễn Nam Chúc, tuy chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn mặt Nguyễn Nam Chúc là biết hắn lại định bày trò rồi.

“Được, để anh đi nhóm lửa.” Lâm Thu Thạch nói.

“Lâm Lâm, anh thật là tốt.” Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ cảm động lắm.

Lâm Thu Thạch đứng dậy đi ra ngoài, nhưng bị Lê Đông Nguyên ngăn lại, Lê Đông Nguyên nhìn sâu vào mắt cậu, nói: “Để tôi cho.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Lê Đông Nguyên: “Manh Manh, đợi chút nha.” Nói đoạn đi ra hành lang lấy than củi chuẩn bị nhóm lửa.

Hạ Như Bội thấy vậy lại càng không vui, rõ ràng cô không phải loại người giỏi nhẫn nhịn, thấy Lê Đông Nguyên đã ra ngoài liền bóng gió mỉa mai, nói, người của Hắc Diệu Thạch đâu chẳng vậy sao, cái chăn có làm sao đâu, cứ bắt anh Lê đi nhóm lửa cho được.

Nguyễn Nam Chúc nghe thế liền đưa tay lên che mặt giả vờ hoảng sợ, nói, suýt, cô nhỏ tiếng thôi, là anh Mông chứ không phải anh Lê, cô nói to thế ngộ nhờ người khác nghe thấy thì biết tính sao nà.

Hạ Như Bội tức xanh cả mặt, Lâm Thu Thạch cảm thấy phần nào đồng cảm với cô, chị đại đã nổi hứng diễn xuất thì không ai cản nổi...

Lê Đông Nguyên nhóm lửa xong, vừa hơ chần cho Nguyễn Nam Chúc vừa nói: “Bao giờ chúng ta sang khu lớp học cũ để xem nhỉ?”

“Chiều đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi ăn trưa đã, xem bên khu lớp học kia có manh mối gì không.”

“Được.” Lê Đông Nguyên gật đầu như máy.

Nhân lúc Lê Đông Nguyên sẩy chần, Lâm Thu Thạch đi dạo một vòng quanh ký túc xá. Tòa nhà coi vậy mà rất rộng, có đi đâu cũ nát quá, tường trần bong tróc quá nửa, để lộ ra những viên gạch đen sì.

Ký túc xá có một ban công nho nhỏ, từ nơi này có thể trông thấy sân cỏ hoang vắng, xa hơn là tường bao của trường học. Xem ra ký túc xá này được xây ở rìa ngôi trường.

Lâm Thu Thạch lại đi xem xét các góc khuất bên trong phòng mình, cứ tưởng sẽ không có phát hiện, ai ngờ tìm thấy một vật kỳ lạ nằm sâu trong ngăn kéo tủ, đó là một lá bùa màu đỏ, dán ở phía góc trong cùng chiếc tủ, nếu nhìn không kỹ rất dễ dàng bỏ sót.

“Ở đây có một lá bùa.” Lâm Thu Thạch nói.

“Bùa?” Nguyễn Nam Chúc vội lại gần, sau khi nhìn thấy thứ Lâm Thu Thạch phát hiện, hắn nói: “Chắc, phiền phức rồi.”

Sắc mặt Lê Đông Nguyên cũng xấu đi: “Chỉ có một lá à?”

Lâm Thu Thạch: “Mới chỉ tìm thấy một lá thôi.”

Sau một hồi tìm kiếm, họ nhanh chóng phát hiện lá bùa quả thực không chỉ có một, trong mỗi tủ cá nhân của từng người đều tìm được vật tương tự. Các lá bùa được dán chặt ở góc trong cùng chiếc tủ, không thể tách ra một cách nguyên vẹn.

“A... dưới giường cũng có.” Hạ Như Bội nói như sắp khóc: “Cái này rốt cuộc là sao, ghê quá.”

Cô lật tấm nệm lên, thấy những lá bùa màu đỏ dán chi chít trên giát giường, hết lớp này đến lớp khác, nhìn mà dựng tóc gáy. Đi đâu khiến người ta kinh hãi nhất là đêm đến họ phải ngủ trên những lá bùa này...

Nguyễn Nam Chúc chạy lại xem, nghiêng nghiêng đầu. “Bùa này chắc là dùng để trấn áp lệ quỷ.”

Lê Đông Nguyên liếc hần mắt: “Manh Manh từng thấy rồi à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Hình như có gặp rồi, không nhớ rõ lắm.”

Lê Đông Nguyên: “Vậy thì giữ lại.”

Người bình thường trông thấy bùa chú đâu cảm thấy ghê sợ, những ai hơi nhất gan có khi sẽ xé sạch đám bùa ấy xuống. Hạ Như Bội chính là một cô gái như vậy, nếu không có Lê Đông Nguyên ngăn lại, e rằng cô đã xuống tay biến bùa thành giấy lộn.

Kiểm tra xong tất cả mọi góc ngách trong phòng thì đã gần trưa, cả nhóm vừa rời khỏi phòng thì đúng lúc bắt gặp cảnh cái cọ ở một phòng khác.

“Anh bị thần kinh à, giữ mấy thứ này lại để làm gì? Ngộ nhớ đó là thứ dụ ma quỷ tới?” Người đang nói nắm trong tay một xấp bùa đỏ, có lẽ phòng này cũng mới phát hiện điểm bất thường.

Một người khác bức bối nói: “Anh sợ ma thì tự xé phần mình thôi, tôi không sợ. Anh nói thứ này dụ quỷ, tôi lại thấy đó là bùa trấn áp quỷ!”

“Đồ thần kinh, nói chuyện với anh không giải quyết được vấn đề gì cả, thôi anh cứ nằm đấy! Tôi không muốn chung phòng với hạng người như anh! Tiểu Cầm, chúng ta qua phòng bên cạnh.” Người này vút đóng bùa vào thùng rác: “Trấn quỷ à, vậy mà anh cũng nghĩ ra được, NPC trong này có kẻ nào không mong chúng ta chết sớm, còn giúp ta trấn áp ma quỷ?” Nói xong gã dẫn cô gái tên Tiểu Cầm đi qua phòng bên cạnh, bỏ mặc người bạn đang tức giận, đóng cửa phòng để ra ngoài.

Bọn Nguyễn Nam Chúc chứng kiến toàn bộ sự việc, Hạ Như Bội đang run sợ lại càng khiếp vía, run giọng nói: “Anh Mông, họ nói nghe cũng có lý, ngộ nhớ thứ đó dùng để gọi ma quỷ tới...”

Mông Ngọc chưa kịp nói gì, Nguyễn Nam Chúc vội dựa vào người Lâm Thu Thạch, học theo giọng điệu Hạ Như Bội: “Anh Lâm Lâm, em cũng sợ quá à.”

Lâm Thu Thạch: “...” Anh Nguyễn sợ gì vậy, sợ thi trượt Học viện Điện ảnh hả?

Nguyễn Nam Chúc nổi cơn điên xuất, khiến Lê Đông Nguyên ném một ánh mắt mũi tên phóng thẳng vào người Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch: “...” Anh lờm tôi cũng vô dụng thôi, người anh em.

Hạ Như Bội thấy Lê Đông Nguyên không để ý đến mình, khẽ cắn môi, nét mặt buồn bã như sắp khóc. Nếu ở cửa trước, chắc Lê Đông Nguyên đã lên tiếng an ủi, nhưng bây giờ bên cạnh gã đã có một Nguyễn Nam Chúc còn thánh khiết hơn cả bạch liên hoa. Nàng cụp mắt xuống, đôi mắt đẹp lóe lên một tia sáng lóng lánh, nàng khẽ cắn môi, nói: “Em sẽ cố không sợ nữa.”

Rõ ràng là cùng một biểu cảm, vậy mà độ sát thương Nguyễn Nam Chúc gây ra lại cao gấp chục lần. Cho dù Lâm Thu Thạch biết hấn giả nữ, cũng bất giác đặt tay lên vai hấn, dịu dàng nói, đã có anh ở đây rồi, hướng chi Lê Đông Nguyên là kẻ chưa hay biết gì.

Về mặt của Lê Đông Nguyên lúc bấy giờ như chỉ muốn chặt tay Lâm Thu Thạch xuống rồi lấp tay mình vào.

Nguyễn Nam Chúc và Hạ Như Bội kín đáo liếc mắt thăm dò nhau.

Hạ Như Bội: Cô giỏi lắm, hãy đợi đấy.

Nguyễn Nam Chúc: Đợi thì đợi, mình lại sợ bạn quá cơ.

Tóm lại Lâm Thu Thạch trước sau không hề biết những cơn sóng ngầm giữa Nguyễn Nam Chúc và Hạ Như Bội, cậu vẫn đang nghĩ về công dụng của những lá bùa, là để trấn áp ma quỷ hay còn tác dụng gì khác, xé đi sẽ gây ra hậu quả như thế nào.

Lúc này giờ cơm đã điểm, bốn người vừa nói chuyện vừa chuẩn bị đến căng tin ăn cơm.

Ngôi trường có khá nhiều học sinh, trong căng tin chật kín người, lần đầu tiên Lâm Thu Thạch nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy ở trong cửa, thậm chí cậu còn có ảo giác rằng nơi này không có gì nguy hiểm.

“Em lại thấy rất đáng sợ đó.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ai biết những kẻ này là người hay cái gì.”

Lê Đông Nguyên cười không nói, chỉ hỏi Nguyễn Nam Chúc muốn ăn gì.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh Lâm Lâm ăn gì thì em ăn nấy.”

Lê Đông Nguyên: “...”

Lâm Thu Thạch: “...” Xin anh đẩy, đừng lờm nữa, tôi vô tội mà.

Cuối cùng cả bốn đã ngồi xuống bàn, trước mặt mỗi người có thêm một tô mì, tô của Nguyễn Nam Chúc khá đặc biệt, mình hắc ăn hai quả trứng - đây là Lê Đông Nguyên cố tình mua tấm bổ cho cô nàng.

Hạ Như Bội nhìn quả trứng trong tô của Nguyễn Nam Chúc, nghiêng rằng muốn vỡ hằm. Rõ ràng cô có ý với Lê Đông Nguyên, nhưng Lê Đông Nguyên chưa từng đáp lại. Cô gái tội nghiệp cứ cho rằng mưa dầm thấm lâu, sớm muộn gì Lê Đông Nguyên cũng mềm lòng, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một nhân vật tên Chúc Manh, đã xinh đẹp, lại còn ươn ẹo xấu tính, cả đời Hạ Như Bội lần đầu gặp một đứa con gái còn khốn hơn cả mình.

Nguyễn Nam Chúc dùng đũa ăn hết hai quả trứng, quay sang tỏ ý cảm ơn Lê Đông Nguyên.

Lê Đông Nguyên mỉm cười nói, em thích là được rồi.

Nguyễn Nam Chúc thêm ngay một câu: “Nếu được ăn trứng của anh Lâm Lâm thì em còn thích hơn.”

Lê Đông Nguyên: “...”

Lâm Thu Thạch đã hoàn toàn cạn lời, cậu biết mình trốn không thoát vở kịch của Nguyễn Nam Chúc. Nhưng hắc nói trứng trứng cái khỉ gì vậy, Nguyễn Nam Chúc à, nói chuyện phải rõ ràng, không là người khác sẽ hiểu lầm đấy, biết không.

Trong lúc ăn, họ thử bắt chuyện với một học sinh, hỏi xem gần đây trong trường có xảy ra việc gì đặc biệt không.

Các học sinh bị hỏi đa phần đều tỏ vẻ mơ hồ, cho tới một học sinh lớp 12 nọ, vừa nghe câu hỏi, sắc mặt cậu ta lập tức biến đổi, đáp gọn không biết, rồi cầm hộp cơm bỏ đi.

Nhưng thằng nhóc bị Lê Đông Nguyên cản lại.

“Bạn nhỏ này, các anh chị vẫn chưa hỏi xong mà.” Lê Đông Nguyên mỉm cười, trông cực kỳ vô hại, nhưng từ cử chỉ của gã lại tỏa ra khí thế

không thể chống lại, khiến người khác khó mà cảm nhận được sự dịu dàng của gã: “Bỏ đi như vậy là không lễ phép, biết không?”

Cậu học sinh cuối cấp liền nói: “Anh hỏi em cũng chịu, nếu thật sự muốn biết thì đến thư viện trường r ồi đọc báo mấy ngày trước đi.”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Em đang sợ gì vậy?”

Thằng nhóc lắc lắc đầu, không chịu nói.

Lâm Thu Thạch để ý đến bàn tay c ầm hộp cơm của cậu ta đang run b ần b ật, tuy cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng ai cũng thấy cậu bé đang sợ hãi cực độ.

“Thôi, để nó đi đi.” Nguyễn Nam Chúc khoát tay: “Về phòng nói chuyện.”

Lê Đông Nguyên cau mày, có lẽ định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, gã thả tay để cậu học sinh rời khỏi.

“Học sinh lớp 12-3. Nguyễn Nam Chúc nói: “Tuy không biết tên gì, nhưng sau này nếu muốn vẫn tìm được.”

“Sao cô biết?” Hạ Như Bội kinh ngạc nhìn Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc trở vào ngực áo: “Trên ngực nó có bảng tên mà, thông tin viết cả trên đó.”

Hạ Như Bội: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Eo ôi hóa ra đằng ấy không nhìn thấy gì à?”

Hạ Như Bội: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Thôi không sao, mình thấy là được r ồi.” Hắn cố tình nhe răng nở một nụ cười giả tạo.

Hạ Như Bội suýt nữa bị chiêu này của Nguyễn Nam Chúc chọc cho khóc luôn...

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Nguyễn Nam Chúc: Diễn kịch làm tôi hạnh phúc.

Lâm Thu Thạch: N ền giải trí nước nhà thiếu đi anh là một tổn thất lớn.

Chương 48

Tá Tử ơi

Khuôn viên trường rất rộng, ngoài khu lớp học ra, còn có các khu chức năng khác như thư viện, căng tin.

Bốn người ăn cơm xong thì dạo bước về phía khu lớp học cũ, giữa đường còn chạm mặt với ba người vào cửa khác. Hình như ba người này cũng vừa mới lập nhóm đi chung, nhìn thấy bọn Lâm Thu Thạch thì mỉm cười chào.

“Các anh cũng tới khu lớp học cũ à?” Người đàn ông dẫn nhóm hỏi.

“Phải.” Lâm Thu Thạch gật đầu: “Các anh cũng vậy?”

“Chúng tôi đang định qua đó xem thử, nếu có chung đích đến hay là chúng ta cùng đi, càng đông càng vui.” Người kia nói: “Tôi tên Lưu Trang Tường.”

“Dư Lâm Lâm.” Lâm Thu Thạch cũng tự giới thiệu một chút.

Vậy là bảy người cùng nhau đi về phía khu lớp học cũ, vừa đi vừa nói chuyện.

Dù chỉ là tám chuyện linh tinh, nhưng trước mặt người lạ, thái độ của họ vô cùng thận trọng, khi giao tiếp rất hiếm để lộ thông tin, bởi vì gợi ý của kẻ tiếp chỉ có một, ai ra ngoài đầu tiên thì gợi ý thuộc về kẻ đó. Cho nên họ vừa là đối tác, vừa là đối thủ cạnh tranh, trừ khi rơi vào đường cùng, bắt buộc phải hợp tác để vượt qua, nếu không sẽ luôn có người mang mưu đồ riêng.

Dường như người tên Lưu Trang Tường có chút để ý Nguyễn Nam Chúc, cho dù y cố ra vẻ vô tâm, nhưng mỗi lần có dịp, ánh mắt y lại dừng trên người Nguyễn Nam Chúc.

Khi đến khu lớp học cũ, hai nhóm định tách ra nhưng lại lại có chút lưu luyến không nỡ.

Ban đầu Lâm Thu Thạch còn tưởng rằng Lưu Trang Tường đã phát hiện ra đi đầu gì, sau mới nhận ra là y vốn chẳng biết gì cả, chỉ đơn giản là bị ngoại hình của Nguyễn Nam Chúc mê hoặc thôi.

Nói thật, với cách ăn mặc và khí chất của Nguyễn Nam Chúc ở trong cửa, đàn ông này sinh hứng thú với hắn cũng là đi đầu hết sức bình thường.

Cổng khu lớp cũ dán dấu niêm phong, đây là nơi cấm học sinh ra vào.

Ông thầy dẫn họ tới ký túc trước khi đi đã giao lại mấy chiếc chìa khóa, nói là chìa khóa mở cổng sắt của khu lớp học cũ. Lâm Thu Thạch rút một chiếc ra mở cửa, những người khác nhanh nhẹn đi vào bên trong.

Nhà trường muốn tân trang lại toàn bộ khu lớp học này, từ nền đất, tường hay bàn ghế đều thay mới hết. Đây có thể coi là một dự án công trình lớn.

“Chỗ này đâu có cũ lắm.” Nguyễn Nam Chúc quan sát bên ngoài khu lớp học một lúc lâu, sau đó đưa ra kết luận: “Mới sửa chữa sáu, bảy năm trước là cùng.”

“Đúng là không cũ lắm.” Ban đầu nghe ông thầy mô tả, Lâm Thu Thạch cứ nghĩ khu lớp học cũ là một tòa nhà xập xệ đã sử dụng rất lâu, đến nơi mới phát hiện chỗ này không cũ như cậu tưởng, chẳng khác gì một khu lớp học bình thường. Tòa nhà tổng cộng có sáu tầng, sơn tường dùng màu đỏ trắng làm chủ đạo, từ sân thể dục nhìn ra trông khá giống một miếng thịt ba chỉ.

“Đi, vào trong xem thử.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Nhóm ba người đi cùng bọn Lâm Thu Thạch cũng vào trong, nhưng không đi chung vì họ nói muốn lên tầng xem trước.

Bọn Lâm Thu Thạch thì bắt đầu kiểm tra từ tầng trệt.

Khu lớp học cũ hiện tại không còn được sử dụng, cả tòa nhà vô cùng yên tĩnh. Mỗi phòng học đều có bàn ghế chỉnh tề, rèm cửa màu đen phủ kín tất cả các cánh cửa.

Bên cạnh dãy phòng học là văn phòng giáo viên, đồ đạc bên trong đã được dọn đi hết, chỉ còn lại một số bàn ghế.

Các căn phòng đều giống hệt nhau, hầu như chẳng có điểm gì khác biệt. Tòa nhà có tổng cộng sáu tầng, khi chưa có phương hướng về manh mối mà kiểm tra từng phòng một, quả thật khá tốn công tốn sức.

Bọn họ kiểm tra từ tầng một lên tầng ba, ngay khi đang định kiểm tra tiếp tầng ba thì từ tầng trên chợt truyền đến âm thanh cộp cộp cộp.

“Họ làm gì trên tầng vậy?” Hạ Như Bội thắc mắc. Không ai nói gì, tất cả đều ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Có lẽ là nhóm ba người đang ở phía trên bọn Lâm Thu Thạch, không biết họ làm gì mà khiến trần nhà phát ra những tiếng cộp cộp. Âm thanh truyền từ đầu trần hành lang bên này tới tận đầu bên kia, liên tục không ngớt, khiến người nghe cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Nhức đầu quá.” Hạ Như Bội bị những tiếng động ồn ào làm cho bức bối: “Bọn họ điên rồi chắc?”

Bốn người đang định lên cầu thang xem bọn Lưu Trang Tường rốt cuộc làm trò gì thì Nguyễn Nam Chúc đột nhiên ra hiệu dừng, nói: “Đừng lên, có gì đó không ổn.”

“Sao vậy?” Hạ Như Bội vốn cơm chẳng lành canh chẳng ngọt với Nguyễn Nam Chúc, giờ bị ngăn cản dĩ nhiên không vui: “Có vậy mà cô cũng sợ?”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, trở tay xuống dưới tầng.

Họ nhìn theo tay Nguyễn Nam Chúc, phát hiện nhóm ba người Lưu Trang Tường đang đứng ở khoảng sân bên ngoài nói chuyện, phát hiện họ đang nhìn còn thân thiện vẫy tay chào, rõ ràng những người này không ở tầng trên.

Thấy cảnh này, toàn bộ da gà da vịt trên người Hạ Như Bội nổi hết lên, cô liếc nhìn trần nhà vẫn không ngừng phát ra tiếng động bằng cặp mắt sợ hãi, run giọng nói: “Đó là gì vậy?”

“Anh nghĩ đó là gì?” Nguyễn Nam Chúc không đáp lời Hạ Như Bội, nhìn sang Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch trầm ngâm giây lát, rồi đưa ra câu trả lời: “Anh nghĩ, âm thanh này giống như có ai đó đang nhảy lò cò.”

Lời nói của Lâm Thu Thạch khiến Hạ Như Bội xém chút bật khóc vì sợ.

Trên thực tế, Lâm Thu Thạch vừa nghe thấy âm thanh kia đã cảm thấy không ổn, chỉ là tiếng cộp cộp rất bình thường, vậy mà cơ thể cậu bất giác

nổi da gà. Cậu không muốn lên tầng một chút nào, dù không rõ lý do vì sao.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc vẫn thản nhiên như không: “Chắc là Tá Tử mà gợi ý nói đang nhảy ở trên.”

Hạ Như Bội: “...”

Lê Đông Nguyên thấy dáng vẻ bình tĩnh của Nguyễn Nam Chúc bèn cười: “Em không sợ chút nào sao?”

Nguyễn Nam Chúc đã bị hỏi câu này vô số lần, Lâm Thu Thạch tưởng hẳn sẽ lạnh lùng đáp trả như mọi khi, ai ngờ nữ hoàng diễn xuất vèo phát nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, nói: “Dĩ nhiên là sợ rồi, anh Lâm Lâm, người ta sợ chết đi được.”

Lâm Thu Thạch: “...” Bây giờ mới diễn có phải hơi muộn không.

“Em sợ đến nỗi đi không nổi, anh Lâm Lâm phải thơm em một cái em mới đi tiếp được.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Hạ Như Bội nghe vậy nét mặt lập tức trở nên vặn vẹo, Lâm Thu Thạch cho rằng nếu trong tay cô đang cầm vật gì đó, rất có thể đã ném thẳng vào mặt Nguyễn Nam Chúc rồi. Tiếc là Hạ Như Bội tay không, nên chỉ có thể nhăn nhó mặt mày, phải cố gắng lắm mới nuốt được cơn giận vào lòng.

“Thôi mà, mình đùa đấy.” Có lẽ thấy vẻ mặt Hạ Như Bội nhăn nhúm quá, Nguyễn Nam Chúc bèn khoát tay, hạ giọng: “Em nghĩ trước khi biết chuyện gì đã xảy ra, tốt hơn hết chúng ta đừng lên tầng. Hay là vào thư viện tìm đọc báo cũ xem ngôi trường này đã từng đã xảy ra, chuyện gì?”

“Em không tò mò à?” Lê Đông Nguyên hơi nhướn mày.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Biết càng nhiều càng nhanh chết, không thấy những đứa chết sớm trong phim kinh dị toàn là vì quá tò mò hay sao?”

Lê Đông Nguyên không nói gì, biểu cảm như cười như không rõ ràng gã không bị thuyết phục bởi lý lẽ của Nguyễn Nam Chúc. Nhưng gã cũng không phản bác, mà thuận theo đề nghị của người trong lòng.

Vậy là bốn người lờ đi những tiếng cộp cộp gai người, rời khỏi khu lớp học cũ.

Khu lớp học cũ cách khá xa những khu lớp học khác, chính giữa có một sân thể dục cực lớn, không rõ ban đầu nhà trường nghĩ gì mà lại xây

một khu lớp học ở đây, học sinh lên lớp, tan học đều rất bất tiện.

Thư viện trường nằm ở phía đông khu lớp học cũ, vì đang trong giờ học nên trong thư viện vắng tanh, không có bóng dáng học sinh nào.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ thư viện phải lớn lắm, không ngờ nó chỉ có một tầng. Thư viện trường cấp ba và thư viện đại học quả nhiên là có sự khác biệt, dù sao thì phần lớn thời gian của học sinh cấp ba đều dành cho việc lên lớp và thi cử, không rảnh rỗi để đọc sách đọc thêm.

Người trông coi thư viện là một giáo viên lớn tuổi, thấy bọn Lâm Thu Thạch, bà đưa ra một cuốn sổ cho họ đăng ký, sau đó kể cả nhóm muốn làm gì thì làm.

Họ nhanh chóng tìm thấy nơi để báo cũ, các tờ báo được sắp xếp gọn gàng, đóng thành từng quyển dày.

“Tìm đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Họ gấp gáp mời chúng ta tới, vậy chắc hẳn chuyện mới xảy ra cách đây không lâu. Cứ từ từ tìm ngược về trước.”

Lâm Thu Thạch lật đầu, bắt đầu lật báo ra đọc.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Nguyễn Nam Chúc, trường này vừa mới xảy ra một vụ tai nạn, địa điểm chính là khu lớp học cũ.

Lớp 12-2 có ba học sinh tử vong, cả ba người đều chết trong phòng học, hiện trường rất thảm khốc, nhưng nguyên nhân cái chết chưa được xác định. Điểm tương đồng duy nhất là ba học sinh đều bị chặt đứt một chân, đến nay vẫn chưa tìm thấy phần chân bị mất.

“Lớp 12-2, chắc ở tầng bốn hoặc tầng năm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Rất có thể âm thanh chúng ta nghe thấy là do các học sinh này gây ra.”

Lâm Thu Thạch đọc tiếp, phát hiện gần đây trong trường xảy ra rất nhiều tai nạn, các sự cố liên tiếp phát sinh, địa điểm hầu hết là ở trong trường. Chẳng trách nhà trường muốn tu sửa khu đó. Tuy gọi là cũ nhưng nó cũng mới sửa sang vài năm trước, nay đã bỏ hoang phế, thật là lãng phí.

“Vậy khu lớp học kia được tu sửa từ năm nào?” Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy gì đó: “Bảy năm trước... gần đây tai nạn mới xảy ra thì phải.”

Lê Đông Nguyên: “Có tìm thấy tin tức liên quan đến tai nạn giao thông không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, cảm thấy hướng đi đầu tra của Lê Đông Nguyên không khả thi: “Phạm vi đó quá rộng.”

“Để em đi hỏi.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, đi ra bên ngoài, có lẽ tìm người quản lý thư viện để nói chuyện phiếm. Hắn vừa đi khỏi, Hạ Như Bội liền thở thề, nói, anh Lê, em sợ quá à, Tá Tử kia rốt cuộc là thứ gì, mình phải quay lại khu lớp học cũ thật ư?

“Theo quy luật trước giờ, một địa điểm quan trọng luôn chứa đựng chìa khóa hoặc cửa, dĩ nhiên phải quay lại rồi.” Đứng trước Hạ Như Bội đang hết sức mong manh, Lê Đông Nguyên không mấy may thương xót: “Nếu em sợ thì trong phòng nghỉ ngơi đi?”

Hạ Như Bội nhớ lại căn phòng ký túc t ấ tàn, vội im bật.

Nguyễn Nam Chúc ra ngoài một lúc lâu, khi trở lại, hắn thông báo đã do thám được một số thông tin.

“Ba năm trước, trong trường đúng là có một vụ tai nạn giao thông.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Một học sinh lớp 10 đã chết trong tai nạn này, lúc đó là mùa đông, không biết tên gì nhưng học sinh đó là nữ.”

Lê Đông Nguyên: “Cô bé học lớp nào?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ba học sinh vừa chết học lớp 12-2, chắc chắn là có liên quan tới lớp này. Ba năm trước chúng cùng một lứa học sinh vừa nhập học mà.” Hắn gõ gõ ngón tay xuống bàn: “Nếu kiếm được danh sách lớp thì tốt.”

“Chắc chắn trong phòng lưu trữ hồ sơ của trường có.” Lê Đông Nguyên nói: “Vấn đề là làm sao lấy nó từ phòng lưu trữ ra.”

Với tính cách của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch cho rằng hắn sẽ đề nghị đột nhập lúc nửa đêm để chôn đ ồ, ai ngờ hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Trời không còn sớm nữa, hôm nay tới đây thôi, ăn cơm tối xong chúng ta về phòng nghỉ ngơi là vừa.”

Lê Đông Nguyên cũng đồng ý.

Vậy là bốn người ra căng tin, ăn tạm vài món rồi trở về ký túc.

Cả tòa ký túc chỉ có ba phòng sáng đèn, những nơi khác đều chìm trong bóng tối đen kịt, ngay cả đèn đường cũng không bật. Lâm Thu Thạch bèn rút điện thoại ra làm đèn pin.

Sau khi tắm qua loa, ai về giường nấy nằm. Lâm Thu Thạch nằm dưới Nguyễn Nam Chúc, Hạ Như Bội thì nằm giường trên Lê Đông Nguyên.

“Mọi người đoán tối nay có ai chết không?” Nguyễn Nam Chúc vẻ như rảnh quá không có việc gì làm, bèn hỏi.

“Có.” Lê Đông Nguyên nói.

“Em cũng đoán là có.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vậy anh Lê đoán chết mấy người?”

Lê Đông Nguyên: “Hai người.”

Nguyễn Nam Chúc: “Lâm Lâm, anh nghĩ thế nào?”

Lâm Thu Thạch đang vênh râu chơi Pikachu trên điện thoại, không để ý Nguyễn Nam Chúc nói gì, nên hả một tiếng rõ to.

Nguyễn Nam Chúc từ giường trên thò đầu xuống, giận dữ nói: “Chỉ biết chơi Pikachu thôi, chẳng quan tâm người ta gì cả.”

Lâm Thu Thạch: “... Không phải, anh đâu có.”

Nguyễn Nam Chúc: “Vậy anh nói xem ban nãy bọn em đang nói gì?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ha, đúng là đàn ông.”

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười.

Có đi đâu Nguyễn Nam Chúc chỉ đùa cho vui, chứ không thật lòng trách Lâm Thu Thạch. Họ tám chuyện thêm một lát rồi tắt đèn đi ngủ.

Trước khi thiếp đi, Lâm Thu Thạch thầm cầu mong cho bản thân không bị sự tỉnh vì những âm thanh quái gở, cậu thật lòng không muốn nhìn thấy những thứ đó chút nào.

...

Ngô Học Lâm nằm trên giường, nghĩ lại những việc xảy ra ban ngày mà bức bối.

Gã cùng với hai người khác lập nhóm, cùng ở chung phòng ký túc, ai ngờ chưa ở được bao lâu, thì lại phát hiện ra vô số bùa chú màu đỏ. Các lá

bùa được dán ở góc trong cùng tủ cá nhân hoặc trên giát giường, trông mà dựng tóc gáy.

Sau khi nhìn thấy mớ bùa này, phản ứng đầu tiên của Ngô Học Lâm là xé hết chúng đi.

Nhưng người đồng hành với gã lại tỏ ý không tán thành.

“Ngộ nhớ bùa chú này dùng để trấn áp ma quỷ thì sao?” Người đó nói: “Xé đi chẳng hóa tự chuốc họa?”

Ngô Học Lâm không thể chịu nổi suy nghĩ này, gã đáp trả: “Vậy nếu nó dùng để dụ lũ quỷ đến thì sao?” Vừa nói vừa xé bỏ toàn bộ bùa chú ở giát giường, tiện tay ném hết vào thùng rác.

Người kia vẫn cứng đầu không chịu xé.

Ngô Học Lâm thấy vậy giận quá, bèn gọi cô gái duy nhất trong nhóm đang run như cầy sấy, cùng mình dọn sang phòng kế bên. Gã tin rằng mấy lá bùa đó không phải thứ tốt đẹp, chắc chắn nó sẽ dẫn dụ ma quỷ tới hai người, cho nên sau khi sang phòng mới, việc đầu tiên gã làm là dọn dẹp sạch sẽ bùa trong phòng, đem vứt hết.

Cô gái đi cùng gã tên Tiểu Cầm, lúc ấy đang nằm ở giường trên, không rõ đã ngủ hay chưa.

Ngô Học Lâm có chút buồn bực, sắc trời đã tối lắm rồi, nhưng gã trần trọc mãi không thể ngủ được, cứ thấy thân thể mình trên dưới sao lạnh ngắt.

“Tiểu Cầm, em ngủ chưa vậy?” Ngô Học Lâm khẽ hỏi.

Giường trên không đáp, xem ra Tiểu Cầm đã ngủ rồi.

Ngô Học Lâm lại trở mình, quay mặt vào tường. Thời tiết đâu có lạnh, chăn đắp trên người cũng không mỏng, vậy mà Ngô Học Lâm thấy càng lúc càng lạnh, cứ như ở giữa mùa đông. Gã quấn quýt vào người, nhìn chằm chằm bức tường mong có thể chớp mắt, nhưng không làm cách nào khiến bản thân buồn ngủ được.

Khi Ngô Học Lâm càng lúc càng sốt ruột, đột nhiên gã phát hiện trong kẽ nứt tường có vật gì đó. Ngô Học Lâm thò tay ra, thận trọng rút thứ kẹp ở trong kẽ tường ra ngoài.

Đó là một mảnh giấy nhỏ, bên trên viết mấy hàng chữ màu đen.

Ngô Học Lâm rút điện thoại ra để nhìn rõ nội dung trong mảnh giấy, sau đó gã khẽ đọc thành tiếng: *“Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay. Cô thích ăn chuối nhưng mỗi lần ăn chỉ được nửa quả, thật là đáng thương. Tá Tử đi xa sẽ chẳng nhớ tới nữa, ôi Tá Tử cô đơn...”*

“Thứ khỉ gì thế này.” Ngô Học Lâm thốt nhiên cảm thấy khó chịu trong người, gã cho rằng những hàng chữ này giống như thơ, hoặc lời bài hát gì đó, trong lúc nhất thời sợ hãi, gã vo viên mảnh giấy rồi ném qua một bên.

“Lạnh quá đi.” Một lát sau, Ngô Học Lâm chịu hết nổi bèn nhồm dậy từ trên giường, nói: “Tiểu Cầm, em không lạnh à?”

Không ai trả lời.

Ngô Học Lâm ngẩng lên nhìn giường trên, giữa hai chiếc giường chỉ cách một tấm nệm, cho nên bất cứ động tĩnh nào gã cũng nghe thấy rất rõ. Sau khi Ngô Học Lâm cất tiếng hỏi, Tiểu Cầm hoàn toàn không trả lời, mà từ giường trên lại vang lên một âm thanh quái lạ, bịch, bịch, bịch, giống như... ai đó đang nhảy ở trên giường.

“Tiểu Cầm?” Ngô Học Lâm thấy hơi sợ, gã nuốt nước bọt đánh ực: “Tiểu Cầm?”

“Câu cuối cùng là gì?” Giọng Tiểu Cầm đột nhiên vang lên.

Ngô Học Lâm hơi ngần ra: “Câu cuối cùng cái gì?”

Tiểu Cầm nói: “Câu cuối bài hát là gì?”

Ngô Học Lâm: “... Hả?”

Tiểu Cầm: “Lời bài hát anh vừa đọc đó.”

Ngô Học Lâm khựng mất một lát mới hiểu ý của Tiểu Cầm, gã tiện tay nhặt tờ giấy đã vo viên lên: “Câu cuối cùng ư?” Gã lần theo những dòng chữ, nhận ra mặt sau tờ giấy còn một câu nữa: *“Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không?”*

Sau khi đọc ra câu đó, Ngô Học Lâm đột nhiên cảm thấy có đi đâu gì đó không ổn, tại sao Tiểu Cầm biết đây là lời bài hát mà không phải thơ hay danh ngôn? Vả lại gã đọc ắt khẽ, Tiểu Cầm làm sao nghe thấy được. Trừ phi, kẻ đang hỏi, không phải Tiểu Cầm, mà là thứ khác.

Nét mặt Ngô Học Lâm trở nên cứng đờ, gã nghe những tiếng bịch bịch mỗi lúc một lớn, kẻ kia dường như muốn nhảy sập luôn cái giường tầng.

Ngô Học Lâm sợ quá, nửa lặn nửa bò từ trên giường ngã xuống mặt đất, nhưng khi gã vừa đặt chân xuống đất, liền bị thứ trên mặt đất làm cho chết đứng. Tiểu Cầm đáng lẽ nằm ở giường trên vậy mà giờ đây lại nằm sõng soài dưới đất, đã tắt thở từ lâu, khuôn mặt sợ hãi cực độ, đôi mắt vẫn mở trừng trừng. Điều khiến người ta sợ hãi nhất là chân trái của cô đã bị cắt đứt vô cùng ngọt.

Âm thanh nhảy nhảy ở giường trên mỗi lúc một lớn, thứ giả giọng Tiểu Cầm cười ré lên, lặp lại câu cuối bài hát: *“Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không? Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không...”*

“Á á á á!!!” Ngô Học Lâm kêu lên thảm thiết, lao về phía cửa ra vào, nhưng gã không cách nào mở được chốt cửa.

“Cứu với, cứu tôi với!!!” Ngô Học Lâm run lên bần bật, nghe tiếng cộp cộp cộp đã ở ngay sau lưng, một đôi tay lạnh ngắt chạm vào vai gã, cơn đau buốt nhói từ chân trái lan ra, Ngô Học Lâm ngã xuống, nhìn thấy một cái chân đầm máu đứng sừng sững trên mặt đất đen sì.

Bóng tối dần bao phủ trước mắt gã, trong đầu óc gã, câu cuối bài hát về Tá Tử cứ vang vọng: *Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không?*

Mọi thứ chìm vào im lặng, Ngô Học Lâm mất đi ý thức.

...

Một đêm yên bình trôi qua.

Lâm Thu Thạch ngủ một mạch đến sáng bảnh, cậu ngáp dài, mở mắt ra, thấy Nguyễn Nam Chúc đã dậy từ khi nào, đang ngồi bên giường miệng cười tươi rồi ngắm mình.

“Chào buổi sáng.” Nguyễn Nam Chúc mỉm cười duyên dáng.

“Chào buổi sáng.” Dù biết Nguyễn Nam Chúc là đàn ông, Lâm Thu Thạch vẫn bất giác đỏ mặt. Sáng sớm thức dậy nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc đang cười tươi như hoa chào hỏi với mình, còn gì sướng bằng.

Lê Đông Nguyên ở giường bên không bỏ lỡ cơ hội, nói: “Manh Manh, em không chào anh à.”

Nguyễn Nam Chúc liếc gã một cái: “Chào.”

Lê Đông Nguyên: “...” Thêm hai chữ nữa khó thế cơ à.

Hạ Như Bội nói: “Anh Lê, buổi sáng tốt lành.”

Lê Đông Nguyên: “Chào.”

Hạ Như Bội: “...”

Lâm Thu Thạch bu ãn cười gần chết, ba người này chẳng khác nào một chuỗi thức ăn cung ứng lẫn nhau.

Đúng lúc ấy, từ bên ngoài vang lên tiếng hét thất thanh: “A a a a a, có người chết!!!”

Người từ mấy phòng khác cũng thò mặt ra cửa xem có chuyện gì đang xảy ra.

Bên ngoài căn phòng bên cạnh đã có một số người tụ tập, có người cố mở cửa, có người rì rầm bàn luận.

Lâm Thu Thạch nhìn sơ qua, nhận thấy dưới cửa phòng có máu chảy ra ngoài, máu loang thành một vệt dài, nhìn lượng máu thì thấy người bên trong chắc đã lành ít dữ nhiều.

Người hét lên là cô gái người mới, vừa thấy máu thì mặt hoa đã phai màu, cô sợ hãi núp phía sau đám đông, không dám nhìn thêm dù chỉ một cái.

Lê Đông Nguyên và một số nam giới mang dụng cụ tới phá cửa, cũng may cửa trong ký túc đầu đã mục nát, đập vài cái là gãy rời, cảnh tượng bên trong lộ ra trước mắt họ.

Ở chính giữa căn phòng có hai người nằm giữa vũng máu, một nam một nữ, đầu đã tắt thở. Nhưng đi ầu khiến họ chú ý nhất là cả hai đầu bị mất chiếc chân trái.

“Đây chính là người hôm qua đòi xé bỏ hết các lá bùa đây mà?” Trong đám đông có người nhận ra nạn nhân: “Vây là các lá bùa thật sự dùng để trấn quỷ r ấ?”

“Xem ra đúng là thế” Đám đông rì rầm bàn tán: “Nếu không tại sao hai người đầu chết.”

“Hu hu hu, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà.” Cô gái người mới tỉnh thần còn non yếu nên bật khóc luôn, tiếng khóc khiến tình hình càng thêm hỗn loạn.

Nguyễn Nam Chúc thận trọng đi vào trong phòng, bắt đầu quan sát xung quanh xem liệu có manh mối gì không. Lâm Thu Thạch theo phía sau hẳn, đến gần chỗ các thi thể.

Chắc chắn trước khi chết, hai người này đều gặp phải một thứ vô cùng đáng sợ, nên dù đã chết, nhưng khuôn mặt họ vẫn còn hằn sâu nét sợ hãi, thậm chí không thể nhắm mắt.

Máu tươi chảy ra từ vết cắt ở chân trái, nhuộm đỏ cả căn phòng.

Dường như Nguyễn Nam Chúc thấy thứ gì đó, hắn khom người, nhặt một cục giấy nho nhỏ ở trong góc nhà lên, cục giấy cũng thấm đẫm máu, nhưng có thể nhìn thấy bên trong một vài chữ.

Những người khác thấy vậy đều sán tới xem: “Viết gì trong vậy?”

Nguyễn Nam Chúc đưa mẫu giấy cho một người trong bọn họ: “Không biết nữa.”

“Chuối... cô đơn... cái gì thế này.” Người kia không hiểu: “Có ai biết ý nghĩa không?”

Chẳng ai hiểu được nội dung này, hoặc nói thẳng ra là có người hiểu, nhưng không chịu nói.

Bọn bốn người Lâm Thu Thạch thì biết rõ cái chết của hai người này. Chắc chắn họ đã chết trong tay Tá Tử, chỉ không biết nguyên nhân dẫn đến cái chết là do xé bùa, hay do mẫu giấy viết lời bài hát... Hoặc có lẽ, là do cả hai?

Chương 49

Lộ Tá Tử

Nạn nhân đầu tiên trong nhóm đã xuất hiện, bầy không khí giữa họ trở nên nặng nề.

Cô gái người mới thấy hiện trường quá bừa bãi, khẽ hỏi có cần dọn dẹp căn phòng rồi mang cái xác đi hay không, Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, nói: “Không cần, thi thể sắp biến mất rồi.” Theo luật bất thành văn của cửa, các thi thể luôn biến mất bằng cách này hay cách khác.

Cô gái không hiểu sắp biến mất nghĩa là thế nào, trông vẻ mặt rõ ràng vẫn thấp thỏm bất an, toàn thân run rẩy. Người sợ rõ ràng, không chỉ có mình cô gái, xem sắc mặt những người khác đều khá tệ, chẳng ai buồn nói năng gì.

Lâm Thu Thạch thì đã quen với các chuyện như vậy, cậu tỏ ra khá bình tĩnh. Hạ Như Bội mặt trắng bệch, liếc cái xác một cái rồi trốn vào phòng, ai nói gì cũng không chịu ra.

Nhìn Hạ Như Bội như thế, Lâm Thu Thạch bỗng tò mò cô vượt qua ba cửa trước bằng cách nào. Không lẽ toàn nhờ Lê Đông Nguyên giúp đỡ? Nhìn Lê Đông Nguyên không giống loại người sẵn sàng giúp đỡ kẻ khác vô điều kiện, không rõ Hạ Như Bội Có ưu điểm gì khiến gã hết lòng bao bọc như vậy.

“Đi thôi, hôm nay đến phòng hồ sơ xem có tìm thấy tài liệu về lớp 12-2 hay không.” Sau khi xem xét các thi thể, Nguyễn Nam Chúc đưa ra lịch trình mới.

“Được.” Lê Đông Nguyên gật gù đầu.

Vậy là bốn người lên đường tới căng tin ăn sáng, sau đó sẽ tới phòng hồ sơ.

Có lẽ vì vừa nhìn thấy xác chết nên Hạ Như Bội ăn không vô, đồ ăn xếp đầy trước mắt nhưng cô không chịu đụng tới dù chỉ một miếng, hai hàng lông mày nhíu lại.

Cũng may Nguyễn Nam Chúc đang bận suy nghĩ gì đó, nếu không chắc chắn hẳn sẽ diễn thêm một màn kịch mới.

Thấy Hạ Như Bội không chịu ăn uống gì, Lê Đông Nguyên lựa lời khuyên vài câu nhưng không có tác dụng, đành thở dài bỏ cuộc. Đợi chút nữa cô đói, tự khắc sẽ đòi ăn thôi.

Phòng hồ sơ nằm khá xa, tít trong góc trường. Gọi là phòng hồ sơ nhưng đó là một tòa nhà ba tầng, trông khá cũ. Nhân viên quản lý là một ông già trạc sáu mươi tuổi, Nguyễn Nam Chúc chủ động tới bắt chuyện, ông già không những không ngăn cản, mà còn đồng ý cho bọn họ vào trong tra cứu tư liệu.

Phòng hồ sơ sặc mùi ẩm mốc của giấy cũ khiến người ta vô cùng khó chịu. Hạ Như Bội từ khi bước vào phòng vẫn luôn miệng ho, Lê Đông Nguyên vội hỏi thăm.

“Hình như em bị dị ứng với bụi.” Hạ Như Bội nói một cách khó khăn.

“Vậy ra ngoài cửa chờ đi.” Lê Đông Nguyên không muốn cô cố quá.

Hạ Như Bội vui mừng gật đầu. Ánh đèn bên trong phòng tư liệu không được sáng cho lắm, các tủ tài liệu cao ngất ngộn xếp chặt hai bên lối đi, nhìn từ bên ngoài đã kinh dị rồi, chứ đừng nói là phải đi vào trong. Không cần đi vào cái chỗ này dĩ nhiên là một điều đáng mừng đối với Hạ Như Bội, Lê Đông Nguyên dặn cô ngồi ở trước cửa không được đi lung tung, ba người sẽ cố gắng ra sớm nhất có thể.

Bọn Lâm Thu Thạch tiến vào trong phòng, Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không, nói: “Thật không ngờ, thủ lĩnh của Bạch Lộc lại là người biết thương hoa tiếc ngọc.”

“Manh Manh ghen à?” Lê Đông Nguyên nhìn Nguyễn Nam Chúc cười tít mắt.

Nguyễn Nam Chúc: “Chưa đến mức ghen, em chỉ tò mò, không biết Hạ Như Bội tì ền ần sức quyến rũ gì, mà khiến anh cưng chiều cô ấy như vậy.”

Lê Đông Nguyên không đáp, chỉ cười nói: “Đúng là ghen rồi.”

Nguyễn Nam Chúc thấy gã không chịu nói, cũng không hỏi nữa, quay người đi vào trong phòng.

Khu tư liệu được chia theo thời gian, sau một hồi tìm kiếm, họ nhanh chóng tìm thấy tư liệu về lớp 12-2 ba năm trước, khi ấy học sinh lớp này là những cô bé, cậu bé mới từ cấp hai lên cấp ba.

Nguyễn Nam Chúc với tay lấy tập tài liệu mình cần xuống, lật trang đầu tiên ra, liền trông thấy một bức ảnh, mặt sau ghi chữ “Lớp 11-2” bằng bút dạ.

“Tìm thấy rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đây là ảnh kỷ yếu của lớp 11-2.”

Lâm Thu Thạch lại gần, nhìn thấy bức ảnh trên tay Nguyễn Nam Chúc.

Tấm ảnh thoát nhìn khá bình thường, không có điểm gì đặc biệt, các em học sinh trong ảnh đều còn nét trẻ con, đứng hai bên là thầy cô các bộ môn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tổng cộng có ba mươi tư học sinh...” Đột nhiên hần nhú mày: “Cái ảnh này cứ sao sao ấy.”

Lâm Thu Thạch ngược lại không phát hiện điểm khả nghi nào, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã nói vậy thì chắc hẳn đã cảm thấy được điểm khác thường nào đó, chỉ là nhất thời chưa tìm ra điểm ấy là gì.

“Đợi chút.” Lâm Thu Thạch đột nhiên có phát hiện mới, cậu nói: “Ba mươi tư người? Nhưng trong ảnh chỉ có ba mươi ba thôi.”

Mỗi hàng mười một người, tổng cộng ba hàng, các học sinh xếp hàng thẳng tắp, nhìn sơ đã đếm được số là bao nhiêu.

“Đúng vậy! Số có vấn đề!” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trong tư liệu viết có ba mươi tư học sinh, vậy một học sinh nữa biến đâu mất rồi?”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, từ đôi mắt người kia liền thấy được suy nghĩ giống y trong lòng mình. Rõ ràng, họ đều cho rằng học sinh đã mất tích chính là Tá Tử.

“Chắc phải có thông tin cụ thể về từng học sinh chứ.” Lê Đông Nguyên đón lấy tập tài liệu, bắt đầu lật xem kỹ càng, gã mau chóng tìm ra thông tin học sinh: “... Trang này bị ai xé mất rồi.”

Đáng lẽ có ba mươi tư trang, nhưng hiện giờ chỉ còn ba mươi ba, một trang trong đó đã bị người ta xé đi, có lẽ chính là thông tin cá nhân của người không có trong bức ảnh.

“Chúng ta đã từng gặp cậu bé này.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên chỉ tay vào một học sinh trong ảnh.

“Gặp rồi?” Lâm Thu Thạch giật mình.

“Anh không nhớ à?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hôm qua lúc ở căng tin ăn cơm, chúng ta có nói chuyện với một học sinh lớp 12 đó.”

Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra: “Nhưng nó học lớp 12-3 mà?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên nó ở lớp 12-3, hiện nay trong trường có lớp 12-2 hay không còn chưa rõ.”

Lâm Thu Thạch: “Ý em là học sinh lớp 12-2 đầu chết cả rồi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có khả năng là như vậy.”

Nếu người đó không chết, chứng tỏ cậu ta đã làm một việc đặc biệt gì đó nên may mắn thoát khỏi vận rủi, đây là một manh mối hết sức quan trọng.

Ba người lật xem tài liệu thêm một lát, đều muốn tìm kiếm thêm thông tin.

Trong khi họ cắm cúi nghiên cứu tài liệu, Lâm Thu Thạch đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ tủ tài liệu kế bên. Ban đầu cậu tưởng là Hạ Như Bội, còn lên tiếng hỏi, nhưng sau lại cảm thấy có vấn đề, bởi vì tiếng bước chân này không có tiết tấu đều đặn như một người còn đủ hai chân, mà chỉ là những âm thanh cộp, cộp, cộp rất kỳ lạ... giống như tiếng nhảy họ nghe thấy tại khu học xá cũ.

Lâm Thu Thạch nắm lấy tay Nguyễn Nam Chúc, hất hàm ra hiệu.

Rõ ràng Nguyễn Nam Chúc chưa nghe thấy gì cả, nhưng nhìn về mặt Lâm Thu Thạch, hẳn biết chắc chắn đồng đội đã phát hiện đi đâu gì đó.

“Chúng ta đi thôi.” Lâm Thu Thạch nói: “Dù sao cũng tìm được khá khá manh mối rồi.”

Lê Đông Nguyên định nói gì đó, Nguyễn Nam Chúc vội đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng, Lê Đông Nguyên nhanh trí hiểu ngay, nói: “Được.”

Ba người đặt tập tài liệu xuống, bắt đầu đi về phía cửa ra.

Khi họ đi được vài bước, từ tủ tài liệu sau lưng đột nhiên đổ xuống ngay chỗ ba người vừa đứng, đánh rầm một tiếng.

Tiếng động cực lớn này khiến nhân viên quản lý xuất hiện, ông nhìn thấy tủ tài liệu bị đổ thì vô cùng tức giận, lớn tiếng mắng mỏ bọn Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn phân bua, chỉ khẽ nói một câu xin lỗi. Dù sao bây giờ hắn cũng là một cô gái xinh đẹp, đáng về xuống nước cầu xin quả thật khiến người ta không nổi, ông già quản lý phòng tư liệu cuối cùng phải chịu thua, không trách mắng họ nữa.

Ba người lúc bấy giờ mới có thể rời đi, sau khi ra khỏi cửa, Nguyễn Nam Chúc khẽ nói: “Có nhìn thấy không?”

Lâm Thu Thạch: “Nhìn thấy gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phía sau tủ đó có vết tay máu.”

Lâm Thu Thạch: “Không thấy.”

Lê Đông Nguyên đứng bên hào hứng nói: “Anh nhìn thấy này.”

Nguyễn Nam Chúc: “Vậy à, nhìn thấy thì có tác dụng gì chứ.”

Lê Đông Nguyên: “...”

Lâm Thu Thạch nghe cuộc đối thoại của hai người mà dở khóc dở cười.

Cả ba ra khỏi phòng tư liệu, gặp Hạ Như Bội đang ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa, thơ thần chẳng có việc gì làm, thấy ba người đi ra, cô nói: “Sao nhanh thế? Ở bên trong xảy ra chuyện gì mà có tiếng động to vậy?”

“Tủ đựng tài liệu đổ.” Lê Đông Nguyên: “Có người đây.”

“Có người đây? Là người vừa đi vào ư?” Hạ Như Bội hỏi.

“Người vừa đi vào? Còn có ai đi vào phòng tư liệu này?” Nguyễn Nam Chúc nắm ngay lấy điểm mấu chốt trong câu nói của Hạ Như Bội.

“Có, một cô gái, nói là học sinh trong trường, người quản lý kho tư liệu đã cho cô bé vào.” Hạ Như Bội ôm cánh tay, trông có vẻ rất sợ sệt: “Mọi người không gặp cô ta à?”

“Không hề” Nguyễn Nam Chúc lắc đầu.

Quả thực Lâm Thu Thạch có nghe thấy tiếng chân người, nhưng theo sự việc vừa xảy ra, người mới bước vào rất có thể không phải người.

“Học sinh đó trông như thế nào? Lê Đông Nguyên nói.

“Một nữ sinh, trông rất trẻ, em không nhìn rõ mặt lắm, tóc dài.” Hạ Như Bội tiếp: “Là một cô bé bình thường.”

“Vậy chắc đúng rồi đó.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúc mừng đảng ấy, hình như đảng ấy là người đầu tiên nhìn thấy boss của cửa này.”

Hạ Như Bội: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “May mắn như bạn, không biết chừng được boss cho gấp đôi kinh nghiệm ý chứ.”

Hạ Như Bội xém chút bật khóc vì sợ.

Lê Đông Nguyên bất lực lên tiếng xin Nguyễn Nam Chúc đừng dọa Hạ Như Bội nữa, nếu dọa nữa e rằng có chuyện không hay xảy ra.

Nguyễn Nam Chúc tựa vào Lâm Thu Thạch thút thít, nói, em cũng sợ mà, sao anh không lo cho em gì cả.

Lê Đông Nguyên: “...” Em sợ ý hả? Anh cảm thấy em còn máu liều hơn cả anh.

“Em muốn đi vệ sinh. Khi bốn người ra khỏi tòa nhà, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói: “Lâm Lâm anh đưa em đi nha.”

Lê Đông Nguyên: “Mọi người cùng đi đi.”

Lâm Thu Thạch thần nghĩ, anh bạn trẻ, anh lo lắng cái gì, chẳng lẽ anh biết thật ra Mạnh Mạnh có thể vào cùng một nhà vệ sinh với tôi? Cũng may nhà vệ sinh của trường này được ngăn thành các gian riêng biệt, nếu không Nguyễn Nam Chúc có khả năng đã bại lộ.

Bốn người đứng trước cửa nhà vệ sinh, Hạ Như Bội và Nguyễn Nam Chúc vào khu dành cho nữ, Lâm Thu Thạch và Lê Đông Nguyên đi sang khu dành cho nam.

Lâm Thu Thạch vào buồng riêng, đang định cởi quần thì nghe có người gõ gõ bên ngoài ô vệ sinh của mình. Cậu đang định nói, Lê Đông Nguyên sao tự dưng gõ vậy, bỗng cảm thấy có đi đâu không ổn... Lê Đông Nguyên rõ ràng đi vào ô vệ sinh phía bên tay phải, tại sao tiếng gõ lại phát ra từ bên trái.

“Dư Lâm Lâm.” Giọng Lê Đông Nguyên vang lên: “Trên bức tường của anh, có viết chữ gì không?”

Lâm Thu Thạch nghe xong ngẩn người, phát hiện bức tường sau lưng mình quả thật có mấy hàng chữ. Sau khi nhìn kỹ, Lâm Thu Thạch nổi hết da gà sau lưng.

Trên bức tường màu trắng có vài hàng chữ nhỏ viết bằng mực màu đỏ như sau: *Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay. Cô thích ăn chuối nhưng mỗi lần ăn chỉ được nửa quả, thật là đáng thương. Tá Tử đi xa sẽ chẳng nhớ tôi nữa, ôi Tá Tử cô đơn...*

Hàng cuối cùng của bài hát, chính là câu nói cấm kỵ: *Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không?*

“Anh nhìn thấy chưa?” Lê Đông Nguyên nói.

Lâm Thu Thạch im lặng trong giây lát, đáp: “Xin lỗi, thật ra tôi không biết chữ.”

Lê Đông Nguyên ở bên trái: “...”

Lâm Thu Thạch: “Nhà tôi nghèo nên tôi thất học, số chữ tôi biết chỉ đếm trên đầu ngón tay, hay chút nữa anh tự qua mà xem?”

Bên kia không có tiếng đáp trả, Lâm Thu Thạch đoán thứ đó muốn lừa cho cậu đọc mấy hàng chữ, chắc giờ nó còn đang sốc vì sự lầy lội của cậu.

Dù vậy, Lâm Thu Thạch không có gan đi vệ sinh tiếp, cậu vội ra khỏi buồng của mình, ai ngờ vừa ra ngoài đã thấy ba người kia đợi sẵn.

“Sao lâu thế?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Thận yếu hả?” Lê Đông Nguyên nheo mắt cười.

Lâm Thu Thạch không để tâm tới gã: “Tôi vào đó bao lâu vậy?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ: “Mười mấy phút lận đó.”

Lâm Thu Thạch thở dài: “Ban nãy tôi đụng phải Tá Tử trong đó.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt ba người còn lại đều trở nên nghiêm trọng, đặc biệt là Hạ Như Bội, thần kinh luôn phải căng như dây đàn của cô dường như sắp đứt phụt, cô sợ hãi lùi lại mấy bước: “Tá Tử? Là Tá Tử mà gợi ý nói đến ư?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Nó giả giọng Lê Đông Nguyên bảo tôi đọc chữ trên tường, nếu không có gợi ý chắc tôi đi bán muối thật rồi.”

“Vào trong xem thử.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Bốn người quay lại nhà vệ sinh nam, Hạ Như Bội vừa sợ vừa xấu hổ, Nguyễn Nam Chúc thì không hề mất tự nhiên tạo nào, dù sao thì đây cũng mới là nơi thuộc về hắn.

Lâm Thu Thạch đi đến buồng vệ sinh ban này, đẩy cửa ra, phát hiện trên bức tường trắng in chằng chịt những dấu tay máu, che hết dòng chữ ban này cậu trông thấy. Mà trong buồng vệ sinh bên trái cạnh đó, vết máu còn rõ ràng hơn, thậm chí mặt sàn cũng loang lổ một tầng máu mỏng. Trong giống như đã có một người bị trọng thương đứng đây đợi rất lâu vậy.

“Đợi đã, tự nhiên em nhớ ra cái này...” Nhìn thấy vết máu tươi, Hạ Như Bội bỗng trợn tròn hai mắt: “Cô gái ban này đi vào khu tư liệu bị thọt một chân!!”

Tất cả bọn họ lập tức liên tưởng tới Tá Tử, người bị thiếu mất một chân.

“Lúc đó cô ta đi đường khắp khà khắp khiêng, nhưng em không để ý lắm, bây giờ nghĩ lại...” Hạ Như Bội run lên bần bật.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nói chung chúng ta đã biết đi đâu kiện tử vong rồi, không đọc lời bài hát là ổn.”

Đây là lúc tầm quan trọng của gợi ý được thể hiện. Nếu không biết từ trước, thật sự rất khó đề phòng chiêu trò kiểu này, thậm chí là chết mà không biết chuyện gì đã xảy ra. Á Tá Tử này còn biết tiêu hủy cả chứng cứ nữa chứ...

Bọn Lâm Thu Thạch rời khỏi phòng tư liệu, ánh nắng dịu nhẹ chiếu lên cơ thể họ, làm tan biến những ớn lạnh ở trong lòng.

“Giờ phải làm gì tiếp theo, đi tìm cậu học sinh đó ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Để em xem đã...” Hắn rút ra một vật, Lâm Thu Thạch nhìn kỹ mới nhận ra Nguyễn Nam Chúc đã đem ảnh kỷ yếu của lớp 11-2 ra ngoài.

Lâm Thu Thạch: “... Em lấy lúc nào vậy?” Suốt hành trình cậu luôn đứng bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, vậy mà không hề biết hắn đã mang bức ảnh đi.

Nguyễn Nam Chúc: “Thì ban này đó.”

Lâm Thu Thạch: “...” Người gì vừa biết phá khóa lại còn biết chôm đờ, cậu bắt đầu nghi ngờ nghề nghiệp của Nguyễn Nam Chúc trước khi đến với cửa.

Nguyễn Nam Chúc thì như đi guốc trong bụng Lâm Thu Thạch, đầu chẳng buồn ngoảnh lại: “Người ta không phải kẻ trộm đâu nha.”

Lâm Thu Thạch: “Ồ...”

Lúc này nhìn dưới ánh mặt trời, bức ảnh rõ ràng có gì đó quái dị, màu sắc nhợt nhạt, biểu cảm của tất cả các nhân vật trong ảnh đều cứng đờ. Nguyễn Nam Chúc quan sát tấm ảnh một lát, đột nhiên hỏi: “Mọi người có thấy không?”

Lâm Thu Thạch: “Thấy gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Sương mù bao phủ trên khuôn mặt họ.”

Lâm Thu Thạch nhìn thật kỹ bức ảnh trong tay Nguyễn Nam Chúc, lắc đầu tỏ ý bản thân không hề trông thấy sương mù mà Nguyễn Nam Chúc nói.

“Ờ, thôi bỏ đi.” Nguyễn Nam Chúc không nói gì nữa. Lê Đông Nguyên ngược lại chìm vào trầm tư.

Giải quyết xong việc ở kho tư liệu cũng là lúc tới giờ ăn trưa, họ đến căng tin ăn cơm, nhân tiện thảo luận xem buổi chiều sẽ làm gì.

Lúc ăn cơm, Lâm Thu Thạch còn để ý tìm cậu học sinh lớp 12 hôm nọ, nhưng xác suất tìm thấy cậu ta trong vô số học sinh là quá nhỏ.

Hạ Như Bội không ăn bữa sáng, bữa trưa cũng chẳng buồn động đũa.

Nguyễn Nam Chúc thì ăn rất ngon miệng, ăn hết phần mình còn làm nũng bắt Lê Đông Nguyên đi mua thêm hai cái đùi gà.

“Em cũng muốn ăn đùi gà!” Hạ Như Bội tưởng chừng tuyệt thực đột nhiên lên tiếng, níu tay Lê Đông Nguyên đang chuẩn bị rời bàn: “Anh Mông, mua cho em ba cái!”

Nguyễn Nam Chúc: “Em muốn bốn cái.”

Hạ Như Bội: “Mua cho em năm cái!”

Nguyễn Nam Chúc: “Em ăn sáu cái.”

Hạ Như Bội nghiêng răng, hai mắt đỏ ngầu, ghen giọng: “Em ăn bảy cái...”

Lâm Thu Thạch: “...” Hai người đang giành cái gì đây, còn nữa, đường đường là đại ca, tại sao đi bắt nạt một cô gái non nớt vậy hả Nguyễn Nam Chúc, dạ dày đàn ông mà đi so bì với con gái quá là không công bằng...

Lê Đông Nguyên lộ vẻ bất lực: “Hai em có ăn hết không đó?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nhiều gấp đôi em cũng ăn hết, chẳng qua em không muốn ăn nhiều thôi.” Hắn then thùng nhìn Hạ Như Bội cười: “Sợ mập á.” Còn cố tình liếc nhìn vòng eo của Hạ Như Bội.

Hạ Như Bội tức muốn ngất, lửa giận bùng bùng nói: “Ăn hết chứ!! Em chẳng sợ mập đâu!!”

Lê Đông Nguyên không biết nói gì, đành đứng dậy đi mua đùi gà cho hai người đẹp.

Vài phút sau, Nguyễn Nam Chúc và Hạ Như Bội mỗi người cầm trong tay một cái đùi gà. Đùi gà của căng tin trường khá hấp dẫn, sốt đậm đà sền sệt, đùi vừa mềm vừa nhiều nước thịt, ngào ngạt mùi gia vị tẩm ướp.

Hạ Như Bội cả ngày chưa ăn gì, dĩ nhiên hơi đói, miếng đùi gà đậm đà hương vị kích thích khẩu vị, cô ăn một mạch hết bốn cái, gắng ních thêm cái thứ năm, sau đó rầu rầu nhìn hai cái cuối cùng.

Nguyễn Nam Chúc khoan thai ăn hết bốn cái, rồi cầm cái thứ năm lên, trang nhã đánh gọn, đoạn vẫy tay gọi Lâm Thu Thạch: “Ăn hết rồi rầu rầu.”

Nghe vậy Hạ Như Bội cũng thở phào, khẽ nói: “Anh Mông, em cũng ăn hết rồi rầu rầu.”

“Có sao đâu.” Lê Đông Nguyên nói: “Để anh ăn cho.” Gã đang lo Nguyễn Nam Chúc khích quá khiến Hạ Như Bội ăn vỡ bụng, cũng may Nguyễn Nam Chúc còn biết kiềm dưng.

Ăn xong đùi gà, lau tay sạch sẽ, Nguyễn Nam Chúc đề nghị đi đến khu lớp học của khối lớp 12 xem xét.

Mọi người đều đồng ý. Vậy là cả nhóm đi về hướng khu lớp học.

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang nghiên cứu tấm ảnh kỹ yếu, dường như hắn phát hiện manh mối gì đó trong ảnh, tuy vậy Lâm Thu Thạch hoàn toàn không nhìn thấy làn sương màu đen mà hắn nói... Có lẽ Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy đi đâu mà mọi người không thấy, giống như việc Lâm Thu

Thạch nghe thấy những âm thanh mà mọi người khác không thể nghe thấy vậy.

“Hình như các em ấy đang lên lớp.” Khi đến bên dưới khu lớp học cũ, Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng giảng bài của giáo viên vang lên ở phía trên.

“Chẳng phải chúng nó sắp thi học kỳ sao?” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nghĩ ra gì đó: “Còn mấy ngày nữa thì nhỉ?”

“Không biết, phải đi hỏi thôi.” Lâm Thu Thạch lắc đầu.

Còn khoảng hơn mười phút mới hết tiết học, bốn người đi một vòng quanh khu lớp học. Hầu hết các phòng học trong tòa nhà là dành cho học sinh lớp 12 sử dụng, tính cả ban Tự nhiên và Xã hội có mười sáu lớp, phân bố tại tầng bốn và tầng năm.

Trước khi hết tiết, bọn Lâm Thu Thạch tìm thấy phòng học của lớp 12-3, nơi có cậu học sinh trong bức ảnh.

Bốn người đứng chờ ở bên ngoài một lát, cho tới khi hết giờ.

Sau khi thầy giáo rời đi, Nguyễn Nam Chúc đi vào lớp học, tiến thẳng đến chỗ mục tiêu của mình.

Cậu học sinh nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc, rõ ràng cậu ta vẫn nhớ cuộc gặp tình cờ ở căng tin hôm qua, gương mặt thoáng lộ vẻ căng thẳng.

“Ra ngoài nói chuyện một lát được không?” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Nói cái gì cơ?” Thái độ của cậu học sinh kia rất cảnh giác. “Hay nói ở đây luôn nhé?” Nguyễn Nam Chúc nhìn quanh.

Quả là người đẹp đi đến đâu cũng được săn đón, vì Nguyễn Nam Chúc mà tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào cuộc nói chuyện của hai người.

Cậu học sinh khẽ mím môi, vẻ mặt căng thẳng tột độ, đoạn cậu ta đứng dậy nói: “Ra ngoài nói chuyện đi,” cậu ta tiếp, “mà em chẳng biết gì đâu.”

Bốn người cùng cậu học sinh đi ra ban công nhỏ nằm ở cuối hành lang, Nguyễn Nam Chúc chủ động hỏi: “Không ngại nói tên của em cho bọn anh chứ?”

“Em tên Giang Tín Hằng.” Cậu học sinh đáp: “Các anh chị muốn gì thì cứ nói thẳng đi, em sắp phải vào học rồi.”

“Bọn chị đang đi đầu tra một việc liên quan đến lớp của em.” Nguyễn Nam Chúc đi ngay vào vấn đề, rút tấm ảnh mang từ kho tư liệu ra: “Bọn chị muốn hỏi tên của người không có mặt trong bức ảnh này?”

Nam sinh đón lấy bức ảnh, chỉ khẽ liếc qua một cái cũng khiến gương mặt cậu ta biến sắc: “Các anh chị lấy thứ này ở đâu ra?”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Bức ảnh này rất đặc biệt sao?”

Giang Tín H ồng không đáp, nhưng từ sâu trong ánh mắt cậu ta, Lâm Thu Thạch nhìn thấy một nỗi sợ, dường như bức ảnh trước mặt cậu ta không phải là ảnh, mà là con quỷ dữ. Cậu bé nuốt nước bọt đánh ực, run giọng nói: “Em chẳng biết anh chị định hỏi gì.”

“Thì hỏi vậy đó.” Lê Đông Nguyên đột nhiên lên tiếng, giọng điệu vô cùng bình thản: “Bọn anh không muốn làm khó em, chỉ muốn hỏi rõ trong bức ảnh thiếu mất ai, tên em ấy rốt cuộc là gì?”

Giang Tín H ồng nhìn chằm chằm vào bức ảnh không nói, chân bắt giắc lùi lại một bước.

“Em cũng muốn chuyện này sớm kết thúc phải không?” Lê Đông Nguyên thì thầm, như ác ma quyến rũ loài người đến mở chiếc hộp Pandora, giọng gã đượm vẻ mê hoặc: “Nói đi, nói ra mọi chuyện sẽ ổn cả, em không cần sợ gì đâu.”

Khóe miệng Giang Tín H ồng run lên, buột miệng thốt ra một cái tên: “Lộ Tá Tử.”

Lê Đông Nguyên: “Lộ Tá Tử?”

“Phải, chính là nó.” Giang Tín H ồng nói: “Một người đáng lẽ không nên có mặt trong lớp chúng em...”

Cậu ta đang định nói tiếp thì tiếng chuông vào lớp vang lên, khiến cậu ta như vực tỉnh, nhận thức được mình vừa nói đi đâu không hay, biểu cảm trên gương mặt cậu ta trở nên khùng hoảng vô cùng, mặc kệ lời Lê Đông Nguyên, cậu ta xoay người bỏ chạy.

Lê Đông Nguyên nhìn theo bóng lưng cậu học sinh, không khỏi tiếc nuối: “Chỉ thiếu một chút nữa.”

“Đúng đấy.” Nguyễn Nam Chúc ném một cái nhìn đầy ẩn ý về phía Lê Đông Nguyên: “Chỉ thiếu chút nữa, thật đúng là, tiếc quá đi.”

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ

Giải thích luật chơi: Cửa chỉ có một, một khi đã mở thì tất cả mọi người đều có thể thoát ra, nhưng có bị quái vật canh chừng ngăn cản hay không và nếu bị ngăn cản có vượt qua được không, thì phải dựa vào sự may mắn...

Chương 50

Ba năm trước

Sau lần đó, Giang Tín Hồng hoàn toàn không chịu nói chuyện với nhóm Lâm Thu Thạch nữa, cậu ta ng ã lì trong lớp, khích kiêu gì cũng không chịu nhúc nhích. Bốn người họ hết cách, để tránh gây sự chú ý với các NPC khác, họ quyết định ngày hôm sau sẽ trở lại, khi đó sẽ tìm cơ hội nói chuyện kỹ hơn với Giang Tín Hồng, bởi vì manh mối quan trọng nhất có lẽ đang nằm ở chỗ cậu ta.

“Hôm nay tới đây thôi, mình về ngủ sớm đi, em mệt r ã.” Nguyễn Nam Chúc ngáp dài.

“Được thôi.” Từ khi vào cửa này, Lê Đông Nguyên chưa từng phản đối Nguyễn Nam Chúc một lần nào, Nguyễn Nam Chúc nói gì thì gã làm đó, cực kỳ tận tâm tận lực.

Bốn người giải quyết qua loa bữa tối, sau đó trở về ký túc. Mới về tới nơi, họ trông thấy cô gái người mới đang đi đi lại lại quanh cổng ký túc, vẻ mặt vô cùng ti ãu tụy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Cô gái lúng túng trong miệng, sau một h ãi lưỡng lự mới nói: “Chuyện là... tôi có một đ òng đội... anh ta đi mãi chưa thấy về”

“Hai người đã đi đâu?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Khu lớp học cũ.” Cô gái nói: “Tôi vào nhà vệ sinh, sau đó phát hiện anh ấy đã biến mất, tôi đi tìm khắp cả tòa nhà - mà không thấy đâu. Xong tôi sợ quá, nên vội quay về đây.”

“Anh ta biến mất ở khu lớp học cũ ư?” Lê Đông Nguyên ngoảnh đầu nhìn màu trời đã tối hẳn: “Sốt ruột cũng vô ích, bây giờ trời tối r ã, chắc chắn chúng ta không thể đi tìm anh ta nữa, tôi khuyên cô nên về phòng đi, ngày mai bọn tôi sẽ đưa cô qua đó xem thử.”

Về mặt cô gái tuy vẫn chưa hết lo lắng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, xem ra chính cô cũng không muốn đến khu lớp học cũ đó vào giờ này.

Vậy là tất cả mọi người trở về phòng, định nghỉ ngơi sớm.

Sau khi có trải nghiệm nhất định ở thế giới trong cửa, mọi người đều hiểu rõ mất tích đồng nghĩa với đi đâu giờ. Ở nơi cạm bẫy tử vong trùng điệp giăng sẵn chờ người ta sa chân này, kẻ sống sót đã ít ỏi lại càng hiếm hoi. Người đồng đội của cô gái người mới về đã lành ít dữ nhiều.

Bọn Lâm Thu Thạch nằm trên giường, phân tích các thông tin thu được trong ngày hôm nay.

Nguyễn Nam Chúc lại đưa ra một vấn đề cực kỳ hệ trọng: “Tụi học sinh sắp thi tốt nghiệp mà, đúng không nhỉ?”

Lâm Thu Thạch nói: “Phải, sao thế?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thời tiết này chắc chắn không phải mùa đông, nhiệt độ vừa phải, hơi nóng một chút, vậy thì đợt thi học kỳ này không phải là thi trước khi nghỉ đông.”

Lâm Thu Thạch hiểu ngay ý của Nguyễn Nam Chúc: “Ý em đây là kỳ thi tốt nghiệp?”

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc: “Em nghĩ đây là một mốc thời gian quan trọng, nếu kỳ thi tốt nghiệp kết thúc, cậu ta không còn là học sinh của trường này nữa.”

Ngay đến Hạ Như Bội cũng sực tỉnh: “Như vậy kỳ thi học kỳ này thực chất là thi tốt nghiệp, đó cũng là kỳ hạn cho chính chúng ta? Nếu như... nếu như tới lúc đó ta vẫn chưa tìm thấy chìa khóa thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc cười cười: “Không tìm ra thì có hai khả năng, một là chúng ta sẽ phải diễn lại từ đầu, hai là lũ quỷ quái đại khai sát giới, chỉ có một kẻ may mắn sống sót, và cửa tự động mở.” Cho dù tình huống nào xảy ra, cũng đều rất tai hại.

Hạ Như Bội nghe xong rụt cổ, không nói gì nữa.

“Manh Manh, em đã từng đi qua bao nhiêu cửa vậy?” Lê Đông Nguyên đột nhiên hỏi: “Em có vẻ rất lão luyện đấy.”

“Anh Mông, không ai nói cho anh biết là đừng tùy tiện hỏi han gốc tích của người khác sao.” Nguyễn Nam Chúc không buồn khách khí với Lê Đông Nguyên: “Vả lại em có lợi hại mấy cũng làm sao so sánh được với thủ lĩnh của Bạch Lộc.”

Lê Đông Nguyên cau mày: “Vậy thì chưa chắc.” Họ bàn luận xong thì ai về giường nấy.

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm khung sắt giường tầng trên, mơ màng thiếp đi.

Giấc ngủ không chút mộng mị, một đêm an lành hiếm có. Lâm Thu Thạch bình thần đón ban mai của ngày hôm sau.

Bảy giờ sáng, bốn người đứng hẹn rời giường, sau khi tắm gội rửa ráy, dự định đầu tiên là đưa cô gái người mới trở lại khu lớp học cũ, nơi đồng đội cô đã mất tích, để xem xét tình hình.

“Tôi tên La Hiểu Vũ.” Cô gái khẽ giới thiệu bản thân, rõ ràng đêm qua cô không ngủ, mắt thâm quầng, nét mặt hoảng hốt: “Ý của các anh là, anh ấy đã chết rồi ư?”

“Nhiều khả năng là như vậy.” Lê Đông Nguyên nói: “Nếu anh ta còn sống, chắc chắn sẽ không ở lại khu lớp học cũ qua đêm.”

Quả thực có lý. La Hiểu Vũ hai tay ôm lấy nhau, cả người cô run lên từng cơn.

Họ tới khu lớp học cũ, thấy cánh cổng sắt không khóa. La Hiểu Vũ nói cô và anh chàng kia đã mở cửa. Hôm qua, lúc về cô sợ người đó bị nhốt ở bên trong, nên dùng một hòn đá chặn cửa chứ không khóa. Ai ngờ hôm nay quay lại xem thấy vẫn nguyên trạng, đi đầu này chính là bằng chứng cho thấy người đó không hề ra khỏi tòa nhà.

“Hôm qua hai người mất liên lạc với nhau ở tầng mấy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Tầng bốn.” La Hiểu Vũ vẫn nhớ như in: “Phòng học nằm ở cuối hành lang tầng bốn, hình như là phòng của lớp 11-2...”

Nghe tới lớp 11-2, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đồng thời đưa mắt nhìn nhau.

“Cứ lên xem thử coi sao.” Lê Đông Nguyên nói.

Năm người đi lên tầng bốn, Lâm Thu Thạch vừa đi vừa nghe ngóng. Hiện giờ cậu sợ nhất là nghe thấy tiếng cộp cộp đó, âm thanh báo hiệu cho biết Tá Tử sắp tới gần. Cũng may cho tới khi lên tầng bốn, âm thanh quái dị không hề xuất hiện.

Tấm biển gắn bên trên học cuối hành lang ghi dòng chữ lớn: “Lớp 11-2”. Thông qua cửa sổ, họ nhìn thấy cảnh tượng bên trong lớp học.

Căn phòng không lớn, từ bên ngoài nhìn vào một cái là thấy hết. Các bộ bàn ghế được sắp xếp chỉnh tề trong gian phòng học bỏ hoang, nhưng không thấy bóng dáng người đồng đội của La Hiều Vũ.

“Không có.” Lê Đông Nguyên nói: “Có lẽ đã đi tới nơi khác rồi, hai người mất liên lạc trong tình huống cụ thể như thế nào?”

La Hiều Vũ lắp bắp nói: “Tôi đi vệ sinh ở gần đây, quay lại thì phát hiện anh ấy đã biến mất, sau đó cũng không gặp lại...”

“Chúng ta đi các tầng khác xem sao?” Lâm Thu Thạch đề nghị.

“Cũng được.” Nguyễn Nam Chúc gật gù đầu.

Cả nhóm năm người đi về phía cầu thang, thì đột nhiên sau lưng họ vang lên một âm thanh cực lớn, giống như vật gì từ không trung rơi xuống đất, đập mạnh xuống sàn nhà.

Mọi người nghe tiếng đều giật mình, vội vàng đi tìm nơi phát ra âm thanh. Họ nhanh chóng phát hiện: Chính là lớp 11-2 vốn dĩ không có gì ngoài bàn ghế.

Lúc này trong căn phòng trống trải đột nhiên xuất hiện một thi thể đầy máu. Thi thể như rơi từ trên trần nhà xuống, khiến các dãy bàn ghế ngay gần bị xô đổ lộn xộn.

Chứng kiến cảnh tượng này, La Hiều Vũ không nhịn được thét lên. Hạ Như Bội bình tĩnh hơn một chút, ít nhất không hét lên mà chỉ dùng tay che miệng giật lùi mấy bước.

“Vào trong xem nào.” Nguyễn Nam Chúc nói xong rút kẹp tóc ra mở khóa.

Lâm Thu Thạch đã quen với việc này, nên đứng bên cạnh im lặng chờ đợi, Hạ Như Bội thì hơi tò mò, nhưng vẫn còn sợ, chỉ dám đứng từ xa kiễng chân ngẩn cổ lên xem, tư thế trông khá là đáng yêu.

Giây lát sau, một tiếng cạch vang lên, chiếc ổ khóa rơi xuống đất. Nguyễn Nam Chúc là người đầu tiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy được toàn bộ cảnh tượng lộn xộn ở bên trong.

Lâm Thu Thạch theo sau Nguyễn Nam Chúc, sau khi tiến vào phòng, cậu nhanh chóng phát hiện sự bất thường: “Những vật này...”

Nơi thi thể rơi xuống đất còn có một số sách vở vương vãi khắp nơi, nhìn từ xa thì có vẻ như là sách vở của học sinh, những cuốn sách này rơi quanh thi thể, trong kỳ quặc vô cùng.

Lê Đông Nguyên cũng là người bạo gan, gã đến gần xác chết, nhặt một cuốn sách lên: “Đây là sách học.”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cũng lại gần, nhìn thấy thứ ở trong tay Lê Đông Nguyên.

Đúng là sách học, lại còn toàn sách giáo khoa, bị ai đó dùng bút viết bảng màu đỏ vẽ kín hết, mỗi một trang sách đều có dòng chữ “Chết đi” đầy giân dữ.

Nguyễn Nam Chúc tiện tay nhặt một cuốn sách khác lên, tình trạng cuốn này cũng không khá hơn bao nhiêu, tất cả mọi trang giấy đều viết đầy những câu nguyền rủa. Nguyễn Nam Chúc suy nghĩ giây lát, hấn đóng sách lại, rồi lật trang đầu tiên. Lâm Thu Thạch đứng ngay gần đó nên nhìn thấy rõ ràng, trên trang đầu cuốn sách, có ba chữ viết nắn nót: Lộ Tá Tử... Hóa ra đây chính là sách của Lộ Tá Tử!!

Thi thể nằm giữa phòng cũng bị chặt đứt một chân, xem ra chính là tác phẩm của Tá Tử, chỉ không biết lần này cô ta dùng cách gì khiến nạn nhân đọc ra câu cuối bài hát.

...

Hôm qua, Nhiếp Thành Hòa cùng La Hiểu Vũ đến khu lớp học cũ.

Khi La Hiểu Vũ đi vệ sinh, anh ta đứng ở cửa phòng học im lặng chờ đợi. Cả tòa nhà yên tĩnh một cách đáng sợ, hành lang trống trải, chỉ nói chuyện bình thường cũng đủ gây ra tiếng vọng.

Nhiếp Thành Hòa ngấm hành lang sâu hun hút, không hiểu sao lại thấy có chút lạnh người. Anh ta rút điện thoại ra, định chơi game để giải tỏa căng thẳng, đột nhiên vẻ mặt anh ta cứng đờ. Một âm thanh kỳ quái đang vang lên bên tai Nhiếp Thành Hòa, âm thanh này vọng ra từ trong lớp

học, giống như tiếng trò chuyện râm ran, khiến lông tóc anh ta dựng đứng cả lên.

Khu lớp học cũ này không được sử dụng đã lâu, tiếng trò chuyện râm ran từ đâu mà có? Tiếng nói mỗi lúc một lớn, cuối cùng biến thành tiếng cãi cọ to tiếng.

Nhiếp Thành Hòa chầm chậm nhấc chân lên, di chuyển tới bên cửa sổ. Thông qua cửa kính, cuối cùng anh ta cũng trông thấy nơi phát ra âm thanh: Chính là bên trong phòng học.

Căn phòng vốn dĩ trống không, chẳng rõ từ lúc nào đã xuất hiện một đồng học sinh, đưa ng ồi đưa đứng, đang tranh cãi kịch liệt một chuyện gì đó.

Cảnh này thật quá đáng sợ, Nhiếp Thành Hòa bất giác lùi lại, nhưng ngay lúc anh ta định rút lui trong im lặng, đám học sinh trong phòng học đột nhiên đồng thanh hát một bài hát quái dị: *“Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay. Cô thích ăn chuối nhưng mỗi lần ăn chỉ được nửa quả, thật là đáng thương. Tá Tử đi xa sẽ chẳng nhớ tôi nữa, ôi Tá Tử cô đơn...”*

Nhiếp Thành Hòa chưa từng nghe bài hát này, tiếng hát của lũ học sinh khiến anh ta càng lúc càng thấy ớn lạnh, như đứng giữa trời đông tháng Chạp vậy, anh ta muốn cử động thân thể, chợt cảm thấy mình mảy cứng đờ.

“Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay. Cô thích ăn chuối nhưng mỗi lần ăn chỉ được nửa quả, thật là đáng thương. Tá Tử đi xa sẽ chẳng nhớ tôi nữa, ôi Tá Tử cô đơn.” Những tiếng hát lặp đi lặp lại, người ở trong phòng học, đã phát hiện ra sự t ần tại của Nhiếp Thành Hòa.

Chúng ngoảnh đầu, nhìn Nhiếp Thành Hòa đứng ngoài cửa sổ. Đối diện với vô số khuôn mặt, Nhiếp Thành Hòa mới nhận ra đôi mắt của những người đó chỉ còn trơ hai hốc đen sì, cộng thêm sắc mặt trắng bệch, rõ ràng không phải là người sống.

Nhiếp Thành Hòa sợ quá loạng choạng tưởng ngã, anh ta há hốc miệng nghe đám học sinh hát câu cuối bài hát: *Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không? Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không...*

Câu hát lặp đi lặp lại mãi, khiến nó trở thành một lời nguyền đầy ma lực, Nhiếp Thành Hòa bắt đầu mê man, khoe miệng khế mấp máy, lẩm nhẩm nói: “Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không?”

Câu nói này vừa thốt ra, cả phòng học lập tức trở nên im phăng phắc.

Từng khuôn mặt trắng sáp đang nhìn Nhiếp Thành Hòa, đột ngột ngoác miệng nở một nụ cười man rợ.

Nhiếp Thành Hòa sực nhận ra việc mình vừa làm, trong phút chốc anh ta hiểu ra tất cả, quay người định bỏ chạy, thì nghe thấy sau lưng mình vang lên những tiếng: Cộp, cộp, cộp. Anh ta hoảng loạn ngoảnh phía sau, thấy một bóng người đứng trong bóng tối hành lang, kẻ đó chậm rãi lại gần anh ta, tiếng hát vẫn tiếp tục: *Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không...*

Nhiếp Thành Hòa cảm thấy một cơn đau buốt dội lên từ bên dưới, cuối cùng, tất cả mọi thứ trước mắt anh ta tối sầm.

...

Sau khi từ khu lớp học cũ trở về, bọn Lâm Thu Thạch định đi tìm Giang Tín Hồng nói chuyện.

Do thái độ chống đối kịch liệt của cậu ta vào hôm qua, Nguyễn Nam Chúc đề nghị họ đứng ở cổng trường mai phục, tóm Giang Tín Hồng đưa đến một nơi không bị ai chú ý rồi hỏi kỹ một lượt.

Lê Đông Nguyên dĩ nhiên cực lực hưởng ứng lời kêu gọi của Nguyễn Nam Chúc, còn nói, anh khỏe lắm, mình anh cũng đủ mang thẳng ranh đó tới cho em.

Lâm Thu Thạch trộm nghĩ, cũng may đây không phải thế giới thực, nếu không thì cả lũ chưa kịp làm gì đã bị cảnh sát gô cổ rồi.

Bình thường thì học sinh cuối cấp sẽ phải ở lại sau giờ tan trường để tự học, nhưng có lẽ do trường mới xuất hiện những sự việc kỳ quái, nên trước bảy giờ tối tất cả học sinh trong trường đều phải ra về, ngôi trường vốn dĩ náo nhiệt sinh động thoát cái đã lặng yên như năm mồi.

Bọn Lâm Thu Thạch theo dõi cổng trường cả buổi mà vẫn không thấy bóng dáng Giang Tín Hồng.

Cuối cùng Hạ Như Bội hoàn toàn mất kiên nhẫn, nói giọng nghi ngờ: “Chúng ta có bỏ sót gì không, tại sao mãi chưa thấy Giang Tín Hường?”

“Không thể có chuyện bỏ sót.” Nguyễn Nam Chúc cực kỳ tự tin vào khả năng quan sát của mình: “Thực sự là cậu ta chưa rời khỏi trường.”

“Hay chúng ta vào khu lớp học cũ tìm?” Lê Đông Nguyên đề nghị.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hai người canh chừng ở đây, Dư Lâm Lâm, anh đi cùng với em.”

Lâm Thu Thạch đang định đồng ý, Lê Đông Nguyên đột nhiên nửa đùa nửa thật: “Manh Manh, như vậy không thích hợp cho lắm.”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Sao mà không thích hợp.”

Lê Đông Nguyên nói: “Ngộ nhỡ bọn anh gặp Giang Tín Hường ở cổng trường, em không sợ bọn anh moi được thông tin mà không nói với em sao?”

Nguyễn Nam Chúc liếc Lê Đông Nguyên một cái, tuy Lê Đông Nguyên dùng chính bản thân làm thí dụ, nhưng thật ra gã lo Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc sẽ che giấu tin tức. Dù sao cũng là người của hai tổ chức khác nhau, lo lắng cũng là đi đâu dễ hiểu.

“Hay là em và Hạ Như Bội ở lại đây, để anh và Dư Lâm Lâm vào trong.” Lê Đông Nguyên nói: “Như vậy cả hai bên đều yên tâm.”

Nguyễn Nam Chúc suy nghĩ giây lát, rồi đồng ý với đề nghị của Lê Đông Nguyên: “Cũng được.” Hắn quay sang Lâm Thu Thạch: “Đi sớm về sớm.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch và Lê Đông Nguyên bắt đầu tiến về phía khu lớp học cũ để kiểm tra xem Giang Tín Hường còn ở đó hay không. Trên đường đi, Lê Đông Nguyên liên tục hỏi thăm về Chúc Manh, nào là quan hệ giữa Dư Lâm Lâm và Chúc Manh, vị trí của Chúc Manh trong Hắc Diệu Thạch... Trước sự do thám của gã, Lâm Thu Thạch luôn miệng đánh trống lảng, chỉ nói, tôi không biết, không rõ lắm, không hiểu lắm.

Lê Đông Nguyên nhận được mấy câu trả lời đối phó như vậy nhưng cũng không tức giận, gã cười hì hì nhìn Lâm Thu Thạch, nói, người của Hắc Diệu Thạch ai cũng thú vị.

Lâm Thu Thạch: “Thú vị bình thường.”

Hai người đến bên dưới khu lớp học, thấy các phòng ốc đều không một bóng người, chỉ còn lác đác vài ô cửa sáng đèn, trong đó có lớp 12-3.

“Đi thôi, lên trên xem thử.” Lê Đông Nguyên nói.

Lâm Thu Thạch cùng gã leo lên tầng, khi gần tới phòng học lớp 12-3, họ nghe thấy tiếng cãi vã kịch liệt từ trong vọng ra ngoài. Lắng tai nghe kỹ, cả hai nhận thấy một trong những giọng nói có tiếng của Giang Tín Hồng, thằng nhóc đang tranh luận một vấn đề gì đó với người khác.

“Có phải ngay từ đầu mày đã biết chuyện gì đó.” Một giọng nói lạ vang lên, nghe có vẻ trẻ con, chắc cũng là học sinh.

“Tao biết cái gì! Tao chẳng biết gì hết, đừng có đến tìm tao nữa, đợi thi tốt nghiệp xong thì mọi thứ sẽ kết thúc!!” Giang Tín Hồng có vẻ rất kích động.

“Kết thúc, làm sao mà kết thúc được! Nếu nó theo mày lên đại học thì sao? Những chuyện như thế này làm gì có bao giờ kết thúc chứ!” Học sinh kia càng nói càng lớn tiếng, thậm chí nó đập mạnh xuống bàn: “Có thật mày không biết gì không?”

“Tao không biết! Tao đã nói tao không biết mà!” Giang Tín Hồng nói: “Nếu tao biết thì đã không đứng nhìn tụi nó chết thảm như vậy!”

“Vậy thì tại sao chính mày chưa chết...” Người kia nói: “Chỉ riêng mày, chỉ riêng mày vẫn sống!”

Giang Tín Hồng nghe thế, nổi giận chửi tục: “Khốn kiếp, ý mày là gì hả, chỉ riêng tao vẫn sống nghĩa là sao, bộ mày thì chết rồi chắc!!”

“Nếu mày không khuyên tao, thì tao cũng chết rồi. Bây giờ tụi nó đầu chết cả, tao sống chẳng có ý nghĩa gì. Tao nói cho mày biết Giang Tín Hồng, nếu để tao biết chuyện này thực sự có liên quan tới mày” giọng nói kia hẳn học vô cùng, khiến người nghe phải rùng mình, nhất định tao sẽ không tha cho mày.”

Giang Tín Hồng quát: “Cút đi cho khuất mắt tao! Thứ lấy oán báo ân!”

Học sinh kia cười nhạt, nói: “Không cần mày nhắc, tụi tao sẽ đi, mày... cố mà giữ lấy thân.” Nói xong, thằng nhóc lao ra khỏi phòng học,

vội vã đi xuống dưới mà không hề để ý thấy Lâm Thu Thạch và Lê Đông Nguyên đang núp trong góc hành lang.

Giang Tín H ồng chửi tục thêm vài câu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, khoác ba lô đi khỏi lớp học.

Nhưng vừa bước ra ngoài, cậu ta đã thấy Lâm Thu Thạch và Lê Đông Nguyên đứng đó, sắc mặt cậu ta trở nên khó coi: “Hai anh muốn gì nữa đây, em đã nói là em không biết gì mà!”

Lê Đông Nguyên mỉm cười: “Nhóc à, bọn anh đã nói gì đâu.”

Giang Tín H ồng nói: “Em chẳng biết gì hết...” Cậu ta lặp đi lặp lại câu này vài lần, rồi quay người định bỏ đi, nhưng Lê Đông Nguyên đã lôi cậu ta trở lại.

“Anh làm gì thế hả!” Giang Tín H ồng bị kéo áo dĩ nhiên là bực bội.

Nụ cười trên gương mặt Lê Đông Nguyên khẽ tan biến, gã nói: “Anh bạn nhỏ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?”

Giang Tín H ồng: “Anh...”

Lê Đông Nguyên cắt ngang lời cậu ta: “Ở trường này thường xuyên có người chết hả?”

Giang Tín H ồng tròn tròn mắt.

Lê Đông Nguyên nói: “Nếu em đột nhiên biến mất, em nghĩ mọi người sẽ cho rằng em bị người giết, hay bị quỷ giết?”

Giang Tín H ồng không nói gì, rõ ràng lời của Lê Đông Nguyên đã chọt trúng tim đen của cậu ta. Ngôi trường này đã từng có vô số người chết, và tất cả vẫn chưa dừng lại. Có lẽ nói, những người có liên quan đến ng ầm hiều rằng, đây là chuyện không thể tiết lộ được ra ngoài.

Huống hồ Giang Tín H ồng còn có một thân phận đặc biệt, là học sinh của lớp 12-2 đã bị xóa sổ, dù cho cậu ta có mất tích, e rằng những người xung quanh cũng sẽ nghĩ là do ma quỷ làm mà thôi.

“Thôi được, rốt cuộc anh muốn biết cái gì?” Sau khi ước lượng chênh lệch hình thể của mình với Lê Đông Nguyên, Giang Tín H ồng quyết định tốt nhất không nên kháng cự vô ích: “Em không biết nhiều đâu!”

Lê Đông Nguyên lúc này mới thả tay ra, lại nở nụ cười như thường lệ. Lâm Thu Thạch đứng bên th ăm nghĩ thẳng cha Lê Đông Nguyên này đúng

là nham hiểm, bình thường thì cười dịu dàng hiên lành, nhưng khi cần phải uy hiếp người khác gã cũng hiểm độc chẳng kém ai.

“Lâm Lâm, đừng nhìn tôi như vậy chứ.” Lê Đông Nguyên dường như đọc được suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, vội giải thích: “Bình thường tôi không thế đâu.”

Lâm Thu Thạch: “Bình thường không uy hiếp mà xử thẳng luôn hả?”

Lê Đông Nguyên: “Ha ha anh hài hước thật đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Gã không phản bác kìa trời.

Giang Tín Hồng khoanh tay trước ngực, tỏ rõ thái độ không muốn hợp tác với Lê Đông Nguyên và Lâm Thu Thạch, cậu ta nói: “Hai anh mau hỏi đi, em còn phải về nhà nữa.”

“Ngày trước em ở lớp số 2 đúng không? Người vừa nãy là bạn học chung với em ở lớp số 2?” Lê Đông Nguyên nói.

“Phải.” Giang Tín Hồng đáp: “Nó cũng từng là học sinh lớp số 2.”

“Lớp số 2 hiện nay còn bao nhiêu người sống sót?” Lê Đông Nguyên nói.

Giang Tín Hồng: “Chỉ còn hai bọn em.”

Lê Đông Nguyên: “Vậy là em biết rõ những việc Lộ Tá Tử đã làm ở trường này phải không?”

Nghe nhắc đến cái tên Lộ Tá Tử, ánh mắt Giang Tín Hồng lộ ra vẻ sợ hãi không thể che giấu, thậm chí toàn thân thẳng nhóc bắt đầu run lên, cậu ta cắn răng gật đầu.

“Kể bọn anh nghe những chuyện về Lộ Tá Tử hồi đó đi.” Lê Đông Nguyên nói: “Hôm qua em nói, cô ta là kẻ không nên tồn tại trên đời này, tại sao lại nói như vậy?”

Giang Tín Hồng đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, nói: “Cũng chẳng có gì để nói, chuyện là hồi đó khi Tá Tử vừa chuyển tới thì đã bị bắt nạt, tụi trong lớp hay bắt nạt Lộ Tá Tử lắm...”

“Ví dụ như viết chữ ‘Chết đi’ lên sách giáo khoa của người ta?” Lê Đông Nguyên nói.

“Sao anh biết?” Giang Tín Hồng hoảng sợ nhìn Lê Đông Nguyên.

“Bọn anh biết hơi nhiều đấy.” Lê Đông Nguyên cười cười: “Cho nên khi kể em hãy cân nhắc cho kỹ, nếu bọn anh phát hiện có điểm nào em nói sai so với sự thật bọn anh đã biết... Thì đừng trách anh không khách sáo nha.”

Giang Tín Hồng nuốt ực một cái.

“Em biết đấy, nhiều khi con người còn đáng sợ hơn cả ác quỷ.” Lê Đông Nguyên nói: “Nếu để cái người đứng bên cạnh anh đây phải ra tay, chắc em chết còn dễ chịu hơn đó.”

Lâm Thu Thạch đang đứng im lặng làm bình vôi ở phía sau nghĩ thầm, Lê Đông Nguyên à, anh bị Nguyễn Nam Chúc nhiễm rồi hay sao mà, tự nhiên lại lôi tôi vào thế.

“Anh nói có đúng không, Lâm Lâm?” Lê Đông Nguyên còn không biết xấu hổ quay lại nhìn phản ứng của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch: “... Đúng.”

Lê Đông Nguyên còn nháy mắt ra hiệu với cậu nữa, Lâm Thu Thạch: “...” Từ một góc độ nào đó mà nói, Lê Đông Nguyên và Nguyễn Nam Chúc quả thật rất là hợp nhau.

Thảm nhất là Giang Tín Hồng nghe Lê Đông Nguyên nói xong liền tin sái cổ, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch đầy vẻ sợ hãi, thậm chí còn len lén lùi lại một bước, nói: “Em biết ít lắm, thật đấy...”

Lê Đông Nguyên hỏi: “Tóm lại Lộ Tá Tử đã chết như thế nào? Tại sao học sinh của lớp số 2 đều chết hết, chỉ có em là ngoại lệ?”

Giang Tín Hồng nói: “Chuyện này phải kể từ ba năm về trước...”

Chương 51

Chân tướng

Sao với người lớn, sự tàn nhẫn của bọn trẻ trề trợn hơn. Bởi vì chúng không biết những hành vi của mình sẽ gây ra hậu quả gì, nên khi đứng trước những người hay vật mình không thích, chúng hồn nhiên dùng mọi phương thức khốc liệt nhất để bộc lộ sự yêu ghét... Những cô bé, cậu bé đang độ thanh xuân ấy chính là như vậy.

Còn Lộ Tá Tử, chính là người không được yêu thích.

“Hồi đó Lộ Tá Tử bị bắt nạt dã man lắm.” Giang Tín Hồng nói: “Tất cả mọi người đều ghét nó, coi như nó không hề tồn tại.”

“Đến ảnh kỷ yếu cũng không cho người ta chụp chung luôn?” Lâm Thu Thạch nhớ lại bức ảnh thiếu người mà họ thấy trong tư liệu về lớp.

“Ừm...” Giang Tín Hồng có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn trả lời câu hỏi của Lâm Thu Thạch: “Trong kỷ yếu viết có ba mươi tư học sinh, nhưng bọn trong lớp luôn nói với bên ngoài rằng sĩ số lớp chỉ có ba mươi ba người.”

Cả lớp như đồng lòng tìm mọi cách đá Lộ Tá Tử ra khỏi tập thể. Chúng không chịu nói chuyện với Lộ Tá Tử, không chịu chụp ảnh với Lộ Tá Tử, coi cô bé như không khí, chẳng ai chịu nói chuyện cùng cô bé.

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì?” Lê Đông Nguyên bình thản hỏi tiếp.

“Sau đó tai nạn xảy ra...” Giọng nói của Giang Tín Hồng trở nên giật cục, thần sắc lộ ra vẻ kinh hãi khó tả: “Rồi nó chết.”

Lâm Thu Thạch và Lê Đông Nguyên đều im lặng chờ Giang Tín Hồng kể tiếp.

“Lộ Tá Tử gặp tai nạn, đột nhiên chết.” Giang Tín Hồng nói: “Bây giờ nghĩ lại thì đúng là hơi quá đáng. Sau khi nó chết, cả lớp không ai buồn đau lòng, thậm chí còn...”

“Thậm chí còn viết một bài hát.” Lê Đông Nguyên giúp Giang Tín Hồng nói nốt câu.

“Làm sao mấy anh biết vậy?” Giang Tín Hồng không ngờ họ biết đến mức đó, cậu ta giật nảy mình.

“Anh đã nói rồi, chuyện bọn anh biết thì nhiều lắm.” Lê Đông Nguyên nhìn Giang Tín Hồng, mỉm cười nói: “Tiếp đi.”

“Việc xảy ra sau đó thì mấy anh chắc đều biết rồi.” Giang Tín Hồng cười khở: “Bài hát đã bị người rửa, ai hát người đó đều chết.”

“Em chưa từng hát bài hát đó hả?” Cuối cùng đã tới phần họ quan tâm nhất, Lâm Thu Thạch cất giọng hỏi.

“Không.” Giọng cậu bé khẳng định chắc nịch: “Khi đó em cảm thấy làm vậy rất quá đáng, nên không hát...”

“Người bạn học ban này nói chuyện với em cũng không hát hả?” Lê Đông Nguyên nói.

“Không.” Giang Tín Hồng nói: “Hai đứa bọn em chơi khá thân, nên em bảo nó không hát.”

“Hay lắm.” Lê Đông Nguyên nửa cười nửa không.

Biểu cảm của Lê Đông Nguyên khiến thằng nhóc bất giác rụt cổ, nói liên thoảng: “Em chỉ biết có bấy nhiêu thôi, hai anh thả cho em đi đi, trời sắp tới rồi, em còn phải về nữa.”

Lâm Thu Thạch nhìn Lê Đông Nguyên, gãi gật đầu, ra hiệu cho Giang Tín Hồng đi về.

Giang Tín Hồng thở phào nhẹ nhõm, xốc ba lô lên chạy xuống cầu thang như một cơn gió. Lê Đông Nguyên nhìn theo bóng lưng cậu ta, nói: “Anh thấy thế nào?”

Lâm Thu Thạch: “Chẳng thế nào cả.” Mặc dù những gì Giang Tín Hồng nói không có kẽ hở, nhưng trực giác mách bảo cậu, thằng nhóc đang nói dối.

“Ô, nghĩa là sao?” Lê Đông Nguyên hỏi.

“Chắc anh phải rõ hơn tôi chứ.” Trải qua một thời gian tiếp xúc, Lâm Thu Thạch biết Lê Đông Nguyên là cáo thành tinh, nếu có đi đâu gì dị thường xảy ra chắc chắn không qua khỏi mắt gã. Quả nhiên, Lê Đông

Nguyên bật cười, ánh mắt nhìn Lâm Thu Thạch hơi đổi khác: “Người của Hắc Diệu Thạch đầu thú vị vậy sao?”

Lâm Thu Thạch: “Không, tôi là người nhạt nhẽo nhất.”

Lê Đông Nguyên nói: “Đúng là Giang Tín Hằng đang nói dối, không biết vì sao nó phải nói dối, và đã nói dối chuyện nào. Còn nhớ câu mà nó nói khi lần đầu tiên gặp chúng ta không?”

Lâm Thu Thạch dĩ nhiên vẫn còn nhớ, cậu cau mày nói: “Lộ Tá Tử là người không nên tồn tại?”

Lê Đông Nguyên: “Phải.”

Lâm Thu Thạch sực tỉnh: “Hóa ra là vậy.”

Lê Đông Nguyên: “Thông minh lắm... Trước nay tôi thích hợp tác với người thông minh, đi thôi, quay lại gặp nhóm Chúc Mạnh.”

Hàm ý trong lời nói của Lê Đông Nguyên không có gì phức tạp: Lộ Tá Tử là người không nên tồn tại, nếu Giang Tín Hằng thật sự cảm thấy bất an Lộ Tá Tử là điều quá đáng, thì cậu ta đã không nói như vậy. Rõ ràng Lộ Tá Tử là kẻ bị hại, vậy mà Giang Tín Hằng lại gọi cô bé là người không nên tồn tại trên cõi đời này. Đã ba năm trôi qua, biết bao nhiêu chuyện xảy đến, Giang Tín Hằng hoàn toàn không có vẻ gì hối cải, thậm chí khi nói ra câu đó, tuy sợ hãi nhưng cậu ta vẫn không che giấu nổi sự căm ghét bên trong.

Dĩ nhiên, tất cả chỉ là phỏng đoán của họ, cần phải tìm ra chứng cứ mới có thể xác thực. Trong câu chuyện này có một tình tiết khiến người ta khó mà giải thích, đó là nếu Giang Tín Hằng căm ghét Lộ Tá Tử, vậy tại sao khi xưa cậu ta không hát bài hát chế giễu kia? Không lẽ thật sự là do lương tâm đột nhiên trở dậy?

Lâm Thu Thạch mang theo những nghi vấn trở về hội họp cùng Nguyễn Nam Chúc.

Không rõ Nguyễn Nam Chúc và Hạ Như Bội khi ở riêng với nhau đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy đôi mắt Hạ Như Bội ngân ngấn nước, nhìn thấy Lê Đông Nguyên liếc mắt nhìn chạy tới kêu một tiếng anh Mông.

“Xảy ra chuyện gì?” Lê Đông Nguyên hỏi.

Hạ Như Bội cắn hờn liếc Nguyễn Nam Chúc, lúc bấy giờ đang làm ra vẻ ngây thơ vô số tội: “Cô ấy dọa em...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ơ hu hu, bạn đừng có nói vậy, mình cũng rất nhát gan, làm sao lại đi dọa bạn được chứ.”

Hạ Như Bội: “Rõ ràng bạn này cô cố tình kể chuyện ma!”

Nguyễn Nam Chúc: “Bằng chứng đâu?”

Hạ Như Bội: “... Chuyện như thế còn đòi bằng chứng gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh Lâm Lâm, cô ấy vô duyên vô cớ vu oan cho em...”

Lâm Thu Thạch và Lê Đông Nguyên đều cảm thấy đau đầu, cuối cùng Lê Đông Nguyên chịu hết nổi, bèn làm một động tác dừng, nói, Mạnh Mạnh à, chúng ta đừng nên trêu chọc một cô gái nhỏ.

Nguyễn Nam Chúc: “Ý anh là gì? Bộ em không phải là con gái à?”

Bản năng sinh tồn của Lê Đông Nguyên rất mạnh, vội nói: “Không không không, ý anh em là đại mỹ nhân!”

Nguyễn Nam Chúc: “Hừ!”

Lâm Thu Thạch vội đánh trống lảng, kể lại cuộc đối thoại với Giang Tín Hông cho Nguyễn Nam Chúc nghe. Nguyễn Nam Chúc nghe xong cũng có nhận định tương tự với bọn Lâm Thu Thạch, đều cảm thấy thằng nhóc Giang Tín Hông này che giấu một bí mật lớn, nhưng cụ thể là bí mật gì thì nhất thời chưa làm rõ được.

“Đi thôi, trời sắp tối rồi, chúng ta về ký túc rồi nói tiếp.” Đang là giờ tan học, đi vào đi ra một lát mà trời đã sẫm sẫm.

Cả nhóm vừa đi vừa nói chuyện, về tới ký túc xá thì vừa kịp lúc trời tối.

Khi họ đứng dưới khu ký túc chuẩn bị đi lên, bên ngoài đã tối đen như mực, sân trường tĩnh lặng bị màn đêm bao trùm.

Lâm Thu Thạch đứng trên hành lang hút thuốc suy nghĩ, chợt bị ai đó vỗ vai, cậu quay ra, thấy là Lê Đông Nguyên.

“Cho xin ít lửa.” Lê Đông Nguyên nói.

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng, Lê Đông Nguyên bèn lại gần, mượn tàn lửa trên đầu thuốc của Lâm Thu Thạch để châm thuốc cho mình.

“Đang nghĩ gì vậy?” Lê Đông Nguyên hỏi.

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý mình không nghĩ gì cả, cậu cảm thấy hôm nay đã khá mệt, nên không muốn nói chuyện.

“Anh gia nhập Hắc Diệu Thạch lúc nào?” Giọng nói của Lê Đông Nguyên rất dễ chịu, dịu dàng, cuốn hút, ngữ điệu khi hỏi nghe như đang ngâm một bài hát ru: “Biết đến cửa lâu chưa?”

“Cũng mới, khoảng vài tháng.” Lâm Thu Thạch phả ra một ngụm khói.

“Ai là người dẫn dắt anh vậy?” Lê Đông Nguyên tiếp tục hỏi.

“Nguyễn Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy hoảng hốt, một trạng thái thật kỳ lạ, giống như đang đứng giữa đám mây mềm mại, vừa ấm áp vừa dễ chịu, khiến người ta bất giác muốn thả lỏng cơ thể.

“Chúc Mạnh thì sao, anh quen biết với cô ấy như thế nào?” Lê Đông Nguyên tiếp tục dò hỏi sâu hơn.

“Quen chứ.” Lâm Thu Thạch bắt đầu thấy không ổn, cậu muốn thoát ra khỏi trạng thái này và rời đi.

Lê Đông Nguyên nhận ra Lâm Thu Thạch đang muốn vùng ra, gã chạm khẽ ngón tay lên vai Lâm Thu Thạch: “Đừng vội, tôi sẽ không hỏi gì quá đáng đâu mà.” Gã ghé sát tại Lâm Thu Thạch, khẽ nói: “Chúc Mạnh rốt cuộc là ai?”

Lâm Thu Thạch há miệng ra, cố gắng không để mình bị khống chế. Đúng vào lúc cậu cảm thấy chịu hết nổi, sắp buột miệng nói ra sự thật, thì giọng nói lạnh lùng của Nguyễn Nam Chúc vang lên: “Lê Đông Nguyên, dám đối xử với người của Hắc Diệu Thạch vậy à?”

Lê Đông Nguyên rút tay lại, nở một nụ cười.

Lâm Thu Thạch cảm thấy mình sức tỉnh, cậu nhận ra trạng thái hết sức lạ thường ban nãy, bèn dập tắt điều thuốc, bộc phát cơn giận hiềm hoi: “Lê Đông Nguyên, ban nãy anh đã làm gì tôi hả!”

Lê Đông Nguyên vẫn ngậm điều thuốc trong miệng, giờ hai tay đầu hàng, làm ra vẻ mình vô tội.

Nguyễn Nam Chúc vỗ tay tán thưởng: “Lợi hại lắm, không hổ danh là thủ lĩnh của Bạch Lộc, nếu dùng bản lãnh này để tìm chìa khóa, chắc chúng ta đã ra ngoài từ sớm rồi.”

Lê Đông Nguyên: “Manh Manh, đừng kích động.”

“Đi thôi, Lâm Lâm.” Nguyễn Nam Chúc rất không vui: “Từ nay tránh xa người này một chút.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, đi theo Nguyễn Nam Chúc rời khỏi hành lang.

Nguyễn Nam Chúc dùng tay vỗ kỹ bả vai Lâm Thu Thạch, cứ như trên vai cậu đang dính phải thứ gì dơ bẩn... Đây chính là chỗ ban nãy Lê Đông Nguyên chạm vào.

Lê Đông Nguyên không tỏ ra buồn bực, nụ cười vẫn thường trực trên môi.

Vỗ xong đầu đấy, Nguyễn Nam Chúc dẫn Lâm Thu Thạch về phòng, từ đầu chí cuối không nói với Lê Đông Nguyên nửa lời.

Màn đêm nặng trĩu, đèn tắt, căn phòng chìm vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của những người đang say ngủ.

Lâm Thu Thạch đã thấm mệt, cứ nghĩ mình sẽ mau chóng thiếp đi, chẳng dè trần trọc mãi không thể ngủ được.

Khó khăn lắm cơn buồn ngủ mới tới, giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu chợt giật mình bởi một tiếng động.

Sau khi tỉnh dậy, Lâm Thu Thạch nhanh chóng tìm ra nơi phát âm thanh... chính là giường trên.

Loạt xoạt. Nghe như Nguyễn Nam Chúc đang trở mình vì trần trọc, Lâm Thu Thạch đang định cất tiếng gọi thì những tiếng loạt xoạt bỗng biến mất.

Ở trên đỉnh đầu Lâm Thu Thạch, ngay phía giường trên, đột nhiên vang lên một giọng hát: *“Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay. Cô thích ăn chuối nhưng mỗi lần ăn chỉ được nửa quả, thật là đáng thương. Tá Tử đi xa sẽ chẳng nhớ tôi nữa, ôi Tá Tử cô đơn...”*

Người đang hát là một cô gái, chất giọng non nớt, nhưng giọng hát ấy khiến người nghe lạnh cả người.

Lâm Thu Thạch không dám cử động, vội nhắm mắt lại quay mặt vào tường.

Giọng hát từ trên cao xuống thấp dần, mỗi lúc một âm vang, giống như thứ gì đó đang từ giường trên trèo xuống.

“Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay..” Giọng hát vang lên sau lưng Lâm Thu Thạch, cậu cảm thấy cơ thể mình lạnh dần, chiếc chăn mỏng hoàn toàn mất đi khả năng giữ ấm.

Cộp... cộp...cộp... Thứ sau lưng Lâm Thu Thạch bắt đầu nhảy nhót, mỗi lúc một lại gần.

Lâm Thu Thạch cuối cùng chịu hết nổi, mở mắt ra, ngẩng dậy dựa lưng vào bức tường. Nhưng sau khi lưng đã tựa vào tường cậu bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, dưới ánh trăng trong veo, cậu thấy bức tường sau lưng bị sơn vẽ lộn xộn, đây những dòng chữ nguỵ nhiên rửa ác ý, nổi bật nhất trong số đó là cái tên Lộ Tá Tử được viết bằng mực đỏ.

Đồng thời Lâm Thu Thạch cũng nhìn thấy người đứng trước giường mình.

Không, không thể gọi kẻ đó là người.

Thứ đó mang hình dạng một cô bé mặc đồng phục học sinh, tóc xõa xược, cơ thể cong queo kỳ dị, chỉ có duy nhất một chiếc chân, ở vị trí cái chân còn lại hoàn toàn trống trơn. Lúc này cô nữ sinh ấy đang dùng chiếc chân duy nhất nhảy nhót trên sàn phòng, miệng ngâm nga hát...

Cô ta vốn đang quay lưng lại với Lâm Thu Thạch, nhưng vừa nghe thấy tiếng Lâm Thu Thạch ngẩng dậy, cái đầu cô ta đột ngột xoay một trăm tám mươi độ, nhìn thẳng về phía Lâm Thu Thạch.

“Anh nghe thấy phải không?” Cô ta hỏi.

Lâm Thu Thạch thấy toàn thân lạnh toát, không biết nên trả lời như thế nào.

“Anh nghe thấy phải không?” Nữ sinh lặp lại lần nữa.

“Nghe thấy cái gì? Giọng hát của cô ấy hả?” Lâm Thu Thạch cố trấn tĩnh, những người khác trong phòng vẫn đang say ngủ, chỉ mình cậu sự tĩnh và tiếng hát này.

“Tiếng khóc, cô ấy đang khóc.” Nữ sinh nói: “Cô ấy khóc thật thương tâm, vậy mà chẳng ai nghe thấy cả.”

Lâm Thu Thạch: “Cô ấy là ai, là em à?”

Thứ đó không đáp lời, chỉ nói: “Rõ ràng cô ấy không làm gì cả, tại sao họ lại đối xử với cô ấy như vậy?”

Nữ sinh nói xong câu đó, Lâm Thu Thạch bắt đầu nghe thấy tiếng khóc. Tiếng khóc vọng đến từ ngoài cửa sổ, thảm thiết kinh khủng, lẫn cả tiếng gào rống, dường như là tiếng của một người vừa bị thương nặng.

“Đau quá, đau quá, cứu tôi với, xin các người cứu tôi, xin các người...” Lẫn trong tiếng khóc có cả tiếng van xin cầu cứu: “Đừng đi mà, đừng đi.”

Nghe tới đây, Lâm Thu Thạch trợn mắt lên, cuối cùng cậu đã hiểu ra.

Quả nhiên, giây lát sau, cậu nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Đi mau đi, mau lên, mặc kệ nó, nó bị thương tới mức này rồi cứu làm sao được nữa.”

“Nhưng mà...” Một người khác tỏ vẻ lưỡng lự.

“Xin hãy cứu tôi, cứu tôi với...” Cô gái nghe được cuộc đối thoại của họ càng gắng cầu xin trong vô vọng: “Xin đừng đi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết.”

“Đi mau!! Nếu bị người khác phát hiện chúng ta sẽ phải đi tù đó, mà muốn ở trong tù suốt đời hay sao?” Người đang nói có vẻ cáu kỉnh: “Nếu không mình mà ở lại đây đi, tao đi trước!”

“Thôi được, thôi được.” Tên đồng bọn đành thỏa hiệp, tiếng bước chân vội vã vang lên, có lẽ hai người đã bỏ đi.

“Hu hu hu hu hu...” Cô gái bị bỏ rơi gào khóc thảm thương, cơn đau và nỗi sợ cái chết bủa vây lấy cô, tiếng khóc mỗi lúc một tuyệt vọng, cũng càng lúc càng yếu đi, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tất cả, lưng cậu ướm đẫm mồ hôi lạnh. Giọng nói của kẻ vừa bỏ đi Lâm Thu Thạch đã từng nghe, chính là Giang Tín Hồng và bạn của cậu ta.

“Đau lắm.” Tá Tử khe khẽ cất lời: “Đau lắm... Anh có nghe thấy không...”

Lâm Thu Thạch không biết mình nên trả lời là có nghe thấy hay không nghe thấy, nếu đáp sai, liệu có bị cô ta bắt đi luôn không.

“Đau lắm, anh có nghe thấy không?” Nữ sinh tiếp tục lặp lại, giờ tay hướng về phía Lâm Thu Thạch. Khi sắp sửa chạm vào người Lâm Thu Thạch, đột nhiên cô ta như bị ai ngăn cản, nữ sinh hét lên một tiếng chói tai, phút chốc biến mất ngay trước mắt cậu.

Ngực Lâm Thu Thạch đau tức như bị nện, ở nơi Tá Tử bỏ đi, cậu phát hiện ra một bức ảnh. Lâm Thu Thạch nhìn lướt qua thấy những người có mặt trong ảnh đều là học sinh lớp 12-2, nhưng lần này Tá Tử đứng ở vị trí trung tâm, nhìn vào ống kính nở nụ cười tươi rói. Đang xem ảnh, Lâm Thu Thạch ngửi thấy mùi khét rất nồng, dường như có vật gì đang cháy ở quanh đây. Cậu cúi xuống, phát hiện những bùa chú dán trên giát giường đang đồng loạt bốc cháy, dường như chính những lá bùa này đã ngăn cản Tá Tử ra tay với cậu.

Mùi khét đánh thức tất cả mọi người trong phòng dậy.

Nguyễn Nam Chúc tỉnh đầu tiên, hắn nói: “Lâm Lâm, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thạch toát mồ hôi đầy mặt, cũng may thời khắc nguy hiểm nhất đã trôi qua, cậu bình tĩnh nói: “Không sao, ban nãy Tá Tử có tới đây.”

Hạ Như Bội cũng tỉnh, nghe Lâm Thu Thạch nói, cô lấy bầy lên tiếng: “Cái, cái gì tới đây vậy?”

“Tá Tử.” Lâm Thu Thạch đáp: “Nhưng không sao rồi, cô ngủ tiếp đi.”

Hạ Như Bội: “...” Nghe vậy còn ngủ sao được trời.

Hạ Như Bội chưa kịp nói gì, Nguyễn Nam Chúc đã cướp luôn lời thoại của cô, hắn thút thít nói: “Lâm Lâm, em sợ lắm, anh lên ngủ với em đi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Lâm Lâm, tại sao anh không lên tiếng, anh hết yêu em rồi hả?”

Lê Đông Nguyên không bỏ lỡ thời cơ: “Manh Manh, có anh yêu em nè.”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh nghe đi, trong phòng còn có con gì đang nói chuyện kìa, anh mau lên đây với em.”

Lê Đông Nguyên: “...”

Lâm Thu Thạch chịu thua thật sự, nhưng đúng lúc cậu đang có một vài chuyện muốn bàn riêng với Nguyễn Nam Chúc. Ban ngày không có cơ hội ở riêng với nhau, thôi thì bây giờ mượn gió đẩy thuyền.

Vậy là một lát sau, Lâm Thu Thạch lẳng lặng leo lên giường Nguyễn Nam Chúc.

Chiếc giường này hơi hẹp, hai người nằm phải dựa sát vào nhau. Nguyễn Nam Chúc hờn nhiên tựa đầu vào ngực Lâm Thu Thạch, thậm chí dụi dụi mấy cái.

Lâm Thu Thạch khẽ nói: “Đừng dụi nữa cô ời.”

Nguyễn Nam Chúc: “Không chịu, cứ dụi cơ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Đùa vui quá ha, thôi bỏ đi, chắc chắn là tên này đang vút bay trên con diều nghệ thuật rồi.

Lâm Thu Thạch ghé sát tai Nguyễn Nam Chúc khẽ kể lại những chuyện vừa xảy ra, rồi đưa bức ảnh cho Nguyễn Nam Chúc xem.

Nguyễn Nam Chúc nghe xong im lặng giây lát, rồi cất tấm ảnh đi, nói, tôi biết rồi, ngủ đi đã, sáng sớm ngày mai bàn kỹ hơn.

Lâm Thu Thạch: “Ừm...” Thời tiết khá là nóng, hai thằng đàn ông nằm với nhau vừa nóng vừa chật, mồ hôi toát ra hôi rình, nhưng từ cơ thể Nguyễn Nam Chúc phả ra một hương thơm tựa có tựa không. Mùi thơm này không hề nữ tính, mà có gì đó lạnh mát, Lâm Thu Thạch lần đầu người thấy mùi hương như vậy.

Cậu không nhịn được, nói: “Manh Manh thơm quá nhỉ!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có lẽ đó là...”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc: “Mùi hương thiếu nữ đó.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nếu tôi mà không biết anh còn bự hơn tôi thì có khả năng tôi sẽ tin đó, cái mùi hương thiếu với chả nữ gì đó.

Rốt cuộc Lâm Thu Thạch không thể tìm ra lý do tại sao cơ thể Nguyễn Nam Chúc lại thơm như vậy. Chỉ biết yêu tinh thuốc ngủ không hổ danh là yêu tinh thuốc ngủ, nằm cạnh Nguyễn Nam Chúc là Lâm Thu Thạch ngủ li bì, nhắm mắt rồi mở ra, vèo cái trời đã sáng.

Do chuyện xảy ra đêm qua nên mọi người đầu ngủ không ngon giấc, thể hiện rõ nhất là Hạ Như Bội. Từ trên giường ngẩng dậy, hai mắt cô có thêm hai quầng đen sì, chẳng khác nào linh vật quốc gia^[3].

Nguyễn Nam Chúc thấy thế còn chọc cô nàng, nói, sao thế này, không ngủ được à, nhớ chàng nào hay sao vậy?

Hạ Như Bội điên tiết: “Chàng cái gì mà chàng, tôi chẳng có chàng nào cả!”

Nguyễn Nam Chúc: “Tưởng đằng ấy thích Lê Đông Nguyên mà.”

Hạ Như Bội đỏ bừng mặt, cô vẫn không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại nói huých toẹt ra như vậy, hai mắt ngân ngấn nước: “Đừng nói bậy, tôi không có, tôi đâu có... Cô còn dám nói, cô cũng thích Dư Lâm Lâm còn gì!”

Hạ Như Bội cứ nghĩ mình vừa phản kích thành công, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc mặt dày gật đầu thừa nhận, nói: “Phải đó, mình thích Lâm Lâm, Lâm Lâm đáng yêu như này, ai mà không thích.”

Hạ Như Bội: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Bạn đừng có thích Lâm Lâm của mình đó nha.”

Hạ Như Bội: “...” Cuối cùng Hạ Như Bội đã hiểu ra, cô và Nguyễn Nam Chúc ở hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau, đành cúi đầu im lặng.

Biểu cảm của Nguyễn Nam Chúc đúng kiểu “nào ai thấu hiểu nỗi cô đơn của kiếm khách vô địch”.

Lâm Thu Thạch biết tên này nghiện diễn đã thành thói, đâm ra lười can thiệp, Lê Đông Nguyên cũng nhìn thấy tâm cơ đen sì của Nguyễn Nam Chúc, do đó hai anh đẹp giai không hẹn mà đầu im lặng ăn phần cơm sáng của mình. Hôm qua Lê Đông Nguyên ra tay với Lâm Thu Thạch, nên giờ Lâm Thu Thạch không còn thân thiện với gã nữa, nhưng Lê Đông Nguyên vẫn mặt dày nói: “Lâm Lâm, vẫn còn giận cơ à?”

Lâm Thu Thạch: “Ngài Lê à, chúng ta đâu có thân tới vậy?”

Lê Đông Nguyên: “Thôi mà, tôi xin lỗi anh còn chưa được ư? Cũng chỉ vì Mạnh Mạnh không chịu cho tôi tiếp cận, nên tôi mới đánh liêu để tìm hiểu thêm một chút thông tin về cô ấy thôi...”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng cạnh đó không hề khách sáo: “Lê Đông Nguyên, tôi đang ngẩng ngay đây, muốn hỏi gì anh cứ hỏi thẳng.”

Lê Đông Nguyên: “Anh sợ em không chịu nói.”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh không hỏi sao biết tôi không chịu nói?”

Lê Đông Nguyên: “Vậy tên ngoài đời của em là gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không nói cho anh biết.”

Lê Đông Nguyên: “...”

Lâm Thu Thạch nghe xong suýt nữa bật cười thành tiếng.

Có đi đâu từ đây Lâm Thu Thạch nghiệm ra một đi đâu, cậu không phải là đối thủ của Lê Đông Nguyên. Đối diện với kiểu người miệng nam mô bụng một bộ dao găm như này, Nguyễn Nam Chúc có nhiều kinh nghiệm hơn, hẳn hết lần này tới lần khác khắc chế, khiến Lê Đông Nguyên không thể nói được lời nào.

“Phải rồi, không phải đêm qua Tá Tử đến phòng chúng ta à? Có phát hiện đi đâu gì mới không?” Lê Đông Nguyên ăn xong bắt đầu tỏ vẻ hiếu kỳ về chuyện xảy ra đêm qua.

“Có đó.” Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra bức ảnh Tá Tử để lại cho Lâm Thu Thạch: “Cô ta để lại bức ảnh này.”

Lê Đông Nguyên xem kỹ bức ảnh.

Nguyễn Nam Chúc chống cằm nói: “Phát hiện được gì không?”

Lê Đông Nguyên: “Ừm.”

Hạ Như Bội cũng xem ảnh, nghe hai người nói chuyện, cô có vẻ hoang mang: “Hai người có ý gì vậy... bức ảnh có gì bất thường sao?” Cô cầm ảnh lên xem đi xem lại cũng không nhận ra đi đâu đặc biệt nào.

Cũng đúng, nếu không nhớ được bức ảnh chụp lớp số 2 trong kỷ yếu, nhất thời sẽ khó mà tìm ra điểm khác thường của tấm ảnh này. Lâm Thu Thạch cảm thấy trí nhớ của mình hiện giờ tốt hơn hẳn trước kia, không cần đem ra so sánh, cậu có thể tự tạo ra một hình ảnh tưởng tượng rõ nét của bức hình kỷ yếu trong đầu.

Nguyễn Nam Chúc chỉ đơn giản rút tấm hình họ đã lấy trộm từ kho tư liệu ra, đặt bên cạnh tấm ảnh mới. Hạ Như Bội vừa nhìn đã kêu lên kinh hãi: “Có thêm một người.”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không những thêm một, mà lại thiếu đi hai.”

Hạ Như Bội: “Thiếu đi hai người nào... là...” Sau khi quan sát kỹ lưỡng, cô tròn tròn mắt: “Là Giang Tín Hồng và đứa bạn của nó?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Hạ Như Bội đầy vẻ thương hại: “Đúng rồi đó, giỏi ghê.”

Hạ Như Bội: “...” Không hiểu sao cô cảm thấy cô ta đang chế giễu mình.

Chương 52

Thoát ra

Hai bức ảnh đầu là hình chụp lớp số 2, một bức thiếu Lộ Tá Tử, một bức lại thiếu Giang Tín Hông và bạn cậu ta. Những thành viên khác trong lớp hầu như giữ nguyên, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện biểu cảm của các học sinh này có chút khác biệt. Hạ Như Bội đột nhiên có một phát hiện rợn người: “Bức ảnh này... được chụp ở cùng một nơi cùng một thời điểm?”

“Đúng vậy.” Lê Đông Nguyên nói: “Tóm lại chắc chắn không phải photoshop.”

“Vậy tại sao Lộ Tá Tử để lại bức ảnh này cho chúng ta?” Hạ Như Bội không dám cầm tấm ảnh trong tay nữa, cô đặt vội nó xuống bàn như bị phỏng: “Em... Em không hiểu...”

Hạ Như Bội đưa mắt nhìn ba người kia, rõ ràng ngoại trừ cô, mọi người đều đã hiểu.

Hạ Như Bội đưa mắt cầu cứu Lê Đông Nguyên, gã trêu mếu gõ nhẹ đầu cô gái, nói: “Đừng lo, lát nữa em sẽ hiểu thôi.”

Hạ Như Bội: “...” Anh đang xoa đầu thú cưng hay sao đây?

Lâm Thu Thạch thật sự đã hiểu tại sao Lộ Tá Tử để lại bức ảnh này. Cậu nhìn hai bức hình thêm một lượt, khẽ thở dài.

Bạo lực học đường thì hầu như ở đâu cũng có, nhưng hiếm khi dẫn tới tử vong. Có những giáo viên hoàn toàn bỏ mặc, không ý thức được sự thờ ơ của mình sẽ khiến sự việc càng thêm nghiêm trọng.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ “Tụi học sinh sắp nghỉ trưa rồi, chúng ta mau đi tìm kẻ đó.”

“Đi.” Lê Đông Nguyên đứng dậy.

Nhà Giang Tín Hông gần trường, buổi trưa nó thường về nhà ăn cơm. Bọn Lâm Thu Thạch nấp ở nơi gần cổng trường, trình đợi Giang Tín

Hồng đi ra. Nhưng không rõ vì lẽ gì mà hôm nay Giang Tín Hồng không xuất hiện, mà họ lại gặp được người bạn của nó.

Sau khi tra hỏi, bọn Lâm Thu Thạch biết được tên của học sinh này là Mâu Khải, từng học chung lớp với Giang Tín Hồng, sau khi thảm kịch xảy ra khiến lớp số 2 chết gần hết, mỗi đứa được phân vào một lớp khác nhau.

Mâu Khải trông phổng phao hơn Giang Tín Hồng, tính cách cũng nóng nảy hơn, nó nói: “Mấy người tìm tôi làm gì, tôi có biết gì đâu!”

“Tìm chỗ vắng người nói chuyện đi.” Lê Đông Nguyên nói: “Chuyện mà bọn anh định nói với em, em sẽ không muốn để người khác nghe thấy đâu.”

Mâu Khải đang định phản bác, chợt thấy Nguyễn Nam Chúc lấy ra một tấm ảnh vầy vầy trước mặt mình. Nhìn thấy tấm ảnh, Mâu Khải lập tức biến sắc, lắp bắp một hồi, cuối cùng đồng ý đi theo bọn Lâm Thu Thạch.

Vậy là cả năm người đi đến rừng cây vắng vẻ phía sau trường học. Sắc mặt Mâu Khải rất khó coi, ánh mắt nóng nảy kia đang cố che giấu một nỗi sợ khủng khiếp.

Nguyễn Nam Chúc vào thẳng vấn đề “Tá Tử là do hai đứa giết phải không?”

Mâu Khải giật nảy mình, sau giây lát sững sờ, nó then quá hóa giận: “Anh nói cái gì thế, tôi không hiểu gì hết, rõ ràng nó bị xe đâm mà chết...”

“Đâm xe? Bị đâm như thế nào vậy?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không phải là mày và Giang Tín Hồng đã...”

Nguyễn Nam Chúc định nói nhưng Lê Đông Nguyên ra hiệu dừng, gã liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Không ngại chứ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Năm phút?”

Lê Đông Nguyên: “Ok.”

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, hai người đi ra chỗ khác.

Lâm Thu Thạch bị kéo đi không khỏi thắc mắc: “Sao vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đi thôi, cho Lê Đông Nguyên năm phút để gã xử lý thằng nhóc.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy khó tin: “... Gã biết thôi miên thật sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Quên chuyện hôm qua anh suýt bị gã thôi miên hả? Thủ lĩnh Bạch Lộc có những kỹ năng khác thường cũng không có gì lạ.”

Hai người đứng chờ ở bên ngoài, để Lê Đông Nguyên một mình trong rừng. Nói cho cùng, hai bên ở thế giới thực vẫn là đối thủ cạnh tranh, Lê Đông Nguyên không muốn để lộ bài tẩy cũng là đi đầu để hiểu.

Chỉ vón vẹn năm phút, không nhiều không ít, đợi khi họ quay trở lại khu rừng, Lê Đông Nguyên đã lấy được câu trả lời.

“Nói lại lần nữa nào.” Lê Đông Nguyên nói.

Mâu Khải bây giờ rõ ràng không ở trong trạng thái bình thường, ánh mắt nó lơ đãng ngây dại, giống như đã mất đi lý trí, lặp lại những lời mình đã nói như cái máy: “Là tôi và Giang Tín Hồng đã giết Tá Tử, khi đó chúng tôi muốn hành hạ nó, định xô nó vào bãi rác ở bên đường, nhưng đây sai hướng khiến nó ngã ra giữa đường, một chiếc xe chạy qua, cán gãy chân của Tá Tử..”

Lê Đông Nguyên: “Khi đó đáng lẽ bọn mày có thể cứu cô bé phải không?”

Nét mặt Mâu Khải hơi vặn vẹo, dường như đang giãy giụa, nhưng cuối cùng thẳng thót thất bại, bắt đầu thành thật tả lại cảnh tượng mà đêm hôm trước Lâm Thu Thạch đã nghe thấy: “Phải, có thể cứu, nhưng bọn tôi không cứu nó, mà bỏ đi... Giang Tín Hồng đã kéo tôi đi. Nó nói bọn tôi làm ra chuyện như vậy sẽ bị bỏ tù, tôi không muốn phải vào tù...”

Lâm Thu Thạch nghe Mâu Khải nói xong, bất giác thở ra một hơi giãn dãn.

Khi ấy đang là giữa mùa đông, nếu Mâu Khải và Giang Tín Hồng gọi cấp cứu kịp thời, nói không chừng Tá Tử đã được sống. Nhưng chúng không làm như vậy, chúng đã bỏ chạy như một lũ hèn nhát, Tá Tử bị mất một chân, bị bỏ rơi giữa đêm đông giá lạnh, chết trong cảnh tuyệt vọng cô đơn.

“Thật quá đáng.” Lâm Thu Thạch nhíu mày.

Lê Đông Nguyên khẽ hừ một tiếng: “Vẫn chưa đến đoạn quá đáng đâu.” Gã liếc nhìn Mâu Khải: “Cô bé chết rồi thì thôi, sao lớp chúng mày

còn viết bài hát chế giễu nữa?”

Nhắc đến bài hát, cơ thể Mâu Khải chấn động mạnh, sự kinh hoàng trên khuôn mặt lộ rõ hơn trước, nó mấp máy môi, nói một cách khó khăn: “Đó... đó không phải chú ý của tôi, là tội nó... cứ đòi làm như vậy, tôi và Giang Tín Hường đã ngăn cản, nhưng không thành công.”

“Thế mày đã hát chưa?” Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc hỏi câu quan trọng nhất.

Mâu Khải chầm chậm lắc đầu: “Chưa, tôi và Giang Tín Hường đều không hát, bọn tôi không... không dám...”

Dù sao cũng là hung thủ giết chết Lộ Tá Tử, hai người họ còn gan nào dám hát bài hát kỳ quái đó. Ngoài họ ra, tất cả những học sinh khác trong lớp đều hát, cho nên tất cả đều chết.

Còn hai hung thủ đáng lẽ phải đền mạng trước tiên, lại vì sợ hãi bài hát mà tránh khỏi kiếp nạn.

Lê Đông Nguyên nghe xong câu chuyện, nở một nụ cười dịu dàng. Gã chậm rãi lấy từ trong túi ra một quyển sách, đưa cho Mâu Khải: “Nào, biết phải làm gì rồi phải không?”

Mâu Khải nhìn hàng chữ trên quyển sách, trán bắt đầu túa ra mồ hôi, nét sợ hãi trên khuôn mặt càng thêm phần rõ nét. Nó định nói gì đó, nhưng giọng của Lê Đông Nguyên vang lên bên tai nó, gã nói: “Em vốn muốn hát lắm mà, tại sao lại phải sợ? Đừng sợ, ở đây rất an toàn, em hoàn toàn có thể yên tâm, hát lên đi nào.”

Yết hầu Mâu Khải khẽ động đậy, khoe miệng cuối cùng đã mở ra, bắt đầu hát: *“Tá Tử từ nhỏ đã tự gọi mình là Tá Tử, buồn cười lắm thay. Cô thích ăn chuối nhưng mỗi lần ăn chỉ được nửa quả, thật là đáng thương. Tá Tử đi xa sẽ chẳng nhớ tôi nữa, Lôi Tá Tử cô đơn...”*

Trong khi Mâu Khải hát, Lâm Thu Thạch nghe thấy dưới chân mọi người có tiếng rung chuyển, cậu nói: “Lui lại đi, bên dưới có gì đó.”

“Chân tôi mất rồi, bạn cho tôi mượn được không?”... Vừa hát xong câu cuối cùng, bên dưới Mâu Khải thò lên vô số cánh tay trắng hếu, khóa chặt lấy chân nó.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ những cánh tay sẽ kéo Mâu Khải xuống đất, nhưng không biết từ lúc nào, Lộ Tá Tử đã xuất hiện.

Từ trong rừng sâu, cô ta chầm chậm dùng hai tay bò đến trước mặt Mâu Khải, sau đó, nắm lấy chân của Mâu Khải...

Mâu Khải sực tỉnh, nhìn thấy cảnh tượng rừng rợn trước mắt liền hét lên kinh hãi, khuôn mặt sợ hãi đến méo mó: “Tá Tử, xin lỗi... Thật sự xin lỗi... Hãy tha thứ cho tớ đi, Tá Tử...”

Tá Tử há miệng cười, cô ta ngoẹo đầu, nắm lấy chân trái của Mâu Khải, dùng sức.

“Rắc” một tiếng, chân trái của Mâu Khải gãy lìa.

“Á á á á á!!!” Mâu Khải hét lên.

“Đau lắm, Tá Tử đau lắm...” Tá Tử tẩm trong máu tươi, nở nụ cười mãn nguyện, nói: “Tá Tử đau lắm, bạn trả chân cho Tá Tử được không?”

Do mất máu quá nhiều, cơ thể Mâu Khải yếu đi nhanh chóng, Tá Tử ôm lấy cái chân vừa đoạt được, mắt ánh lên niềm hạnh phúc. Cô ta không hề nhìn bọn Lâm Thu Thạch, chỉ đưa tay ra, chỉ về một nơi nào đó, sau đó dùng ngón tay ra hiệu số 1.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến mất, Mâu Khải đã chết bị kéo xuống dưới đất, ngoại trừ vũng máu tươi thì không còn thứ gì chứng minh sự tồn tại của nó.

“Ừa...” Hạ Như Bội chắc là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng máu me như vậy, không chịu được ôm lấy một thân cây mà ói mửa, ba người còn lại vẫn tương đối bình thản.

Nguyễn Nam Chúc nhân lúc Hạ Như Bội ói mửa, rút tấm ảnh Tá Tử để lại ra, hẩn liếc nhìn một cái, rồi đưa cho Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhìn tấm ảnh, quả nhiên trong bức ảnh có thêm một người, chính là Mâu Khải - kẻ vừa chết.

Mâu Khải trong bức ảnh đang nở nụ cười đờ đẫn, đứng bên cạnh Tá Tử.

Vẻ mặt tươi rói của Tá Tử lúc này trông thật rợn người, bên cạnh cô nữ sinh vẫn còn một vị trí bỏ trống...

“Khi còn sống không thể chụp ảnh chung, vậy thì sau khi chết hãy hoàn thành tâm nguyện của tôi.” Lê Đông Nguyên nói: “Đúng là một cô bé lãng mạn.” Gã mỉm cười dịu dàng.

Trước đây Lâm Thu Thạch luôn cảm thấy Lê Đông Nguyên có gì đó biến thái, nhưng bây giờ cậu nhận ra kẻ này gặp vấn đề nặng hơn mình tưởng. Lê Đông Nguyên còn dùng ánh mắt đen tối liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, thấy Nguyễn Nam Chúc hóa ra cũng đang cười giống mình. Từ một góc độ nào đó, hai người này quả thực rất hợp nhau.

Lâm Thu Thạch len lén nhích một bước lại gần Hạ Như Bội đang sợ đến bạc cả mặt.

“Đi nào, còn một tên nữa.” Lê Đông Nguyên nói.

“Nên đi tìm cửa trước chứ?” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói.

“Cửa? Cửa ở đâu vậy?” Hạ Như Bội ngờ ngác hỏi, cô cảm thấy chỉ mới ới có hai phút đồng hồ, mà giống như bỏ lỡ hàng trăm tập phim.

“Tá Tử đã chỉ cho chúng ta rồi đó?” Nguyễn Nam Chúc: “... Mấy người chẳng quan tâm đến cô bé ấy gì cả.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu cũng nhìn thấy Tá Tử giơ tay chỉ, nhưng không nghĩ rằng đó là chỗ cái cửa, cũng phải khen Nguyễn Nam Chúc dám gọi ba tiếng “cô bé ấy”

“Được thôi.” Lê Đông Nguyên cười hì hì nói: “Qua bên đó tìm cửa trước.”

Vậy là cả nhóm đi theo hướng Tá Tử đã chỉ, tới một khoảng cách nhất định, họ phát hiện mình đang trên đường đến khu lớp học cũ, xem ra cửa nằm ở đây.

Bọn họ tới thẳng phòng học bỏ hoang của lớp 11-2, quả nhiên cánh cửa chống trộm thông thường nay đã biến thành cửa sắt màu đen, tiếp theo đây chỉ cần tìm ra chìa khóa, là họ có thể thuận lợi ra ngoài.

“Manh Manh, hay là chúng ta đánh cược một ván?” Lê Đông Nguyên đột nhiên nói.

“Cược cái gì?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lê Đông Nguyên: “Cược xem trong chúng ta, ai là người đoán đúng vị trí hiện nay của chìa khóa.”

Nguyễn Nam Chúc: “Cược cái gì đây?”

Lê Đông Nguyên: “Nếu anh đoán đúng, em phải nói cho anh biết thân phận của em ở thế giới thực, nếu anh đoán sai... anh sẽ không bao giờ làm

phiền em nữa.”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Lê Đông Nguyên, anh hơi bị xảo quyệt đó, vốn dĩ anh không biết thân phận của tôi, thì làm sao mà làm phiền tôi được?”

Lê Đông Nguyên cười không nói.

“Hay là thế này.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu đã chơi, thì chơi cho lớn. Giả dụ tôi đoán sai, thì sẽ rời Hắc Diệu Thạch gia nhập Bạch Lộc, nếu anh đoán sai, thì phải rời Bạch Lộc tới Hắc Diệu Thạch.”

Lê Đông Nguyên không cười nữa, ánh mắt của gã có vẻ đang cân nhắc lợi hại.

“Sao hả, có dám chơi không?” Nguyễn Nam Chúc khẽ hất hàm, dáng vẻ lạnh lùng xen lẫn chút khinh bỉ.

Lâm Thu Thạch không lạ gì điệu bộ này, có thể coi nó là nét riêng mà chỉ Nguyễn Nam Chúc mới có.

“Đúng là không dám thật.” Lê Đông Nguyên bất ngờ rút lui, trông gã có chút bất đắc dĩ: “Anh chỉ dám đoán, chứ không dám chắc... Em chắc chắn đến vậy sao?”

Nguyễn Nam Chúc không đáp, chỉ quay người bỏ đi.

Lê Đông Nguyên ở phía sau lăm bằm, nói, Mạnh Mạnh à, sao em vô tình thế, vừa nói gã vừa liếc Lâm Thu Thạch một cái.

Lâm Thu Thạch tự nhiên bị nhìn, cảm thấy chả hiểu gì cả.

Buổi chiều các lớp vẫn học như bình thường, Giang Tín Hằng đang yên vị trong lớp học.

Để đề phòng cậu ta chạy mất, bốn người bọn họ chia ra canh hai dãy cầu thang, hết giờ học một cái là tóm ngay lấy Giang Tín Hằng.

Nguyễn Nam Chúc có lẽ vẫn lo Lâm Thu Thạch bị Lê Đông Nguyên thôi miên, nên lần này tự nguyện vào chung nhóm với Lê Đông Nguyên, còn Lâm Thu Thạch đi cùng Hạ Như Bội.

Hạ Như Bội hoàn toàn không giống như người đã vượt qua bốn cửa, suốt hành trình lúc nào cũng run sợ, không thì cũng đề đầu óc trên mây.

Reng reng, tiếng chuông kết thúc giờ học vang lên, các học sinh vai khoác cặp ủa xuống cầu thang như chim vỡ tổ.

Lâm Thu Thạch quan sát rất kỹ, chỉ sợ bỏ sót Giang Tín Hồng giữa vô số những bộ đồng phục, nhưng đợi tới khi học sinh vẫn đi khá nhiều vẫn không thấy bóng dáng của Giang Tín Hồng, họ đành leo lên hội ngộ với nhóm Nguyễn Nam Chúc.

Vừa lên cầu thang, họ đã gặp bọn Nguyễn Nam Chúc đang qua tìm mình: Giang Tín Hồng không rõ đã biến đi đâu mất rồi.

“Bên tôi cũng không thấy.” Lâm Thu Thạch nói: “Nó trốn đâu nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc ngoái nhìn khắp dãy nhà: “Ở đây chỉ có hai dãy cầu thang, Hạ Như Bội, bạn núp ở đây nha, có chuyện gì thì kêu lên, bọn này vào phòng học tìm.”

Hạ Như Bội run rẩy gật đầu.

Bọn Lâm Thu Thạch vào phòng học lớp 12-3, thấy học sinh ở đây đều đã về hết.

Nguyễn Nam Chúc đi tới chỗ ngõ của Giang Tín Hồng, thấy cặp sách của nó vẫn ở trong ngăn bàn: “Nó chưa về”

“Để tôi vào nhà vệ sinh tìm thử.” Lâm Thu Thạch nói.

Cả nhóm chia ra tìm kiếm, Lâm Thu Thạch phụ trách nhà vệ sinh gần lớp học.

Bên trong nhà vệ sinh có một vài buồng vệ sinh được ngăn bằng vách, sau khi đảo một vòng không thấy ai, Lâm Thu Thạch định đi ra ngoài. Cậu vừa ra tới cửa, cây chổi lau nhà ở gần đó đột nhiên ngã xuống đất.

Lâm Thu Thạch khựng lại, ngoảnh đầu nhìn.

“Có ai không?” Lâm Thu Thạch cảm thấy có gì đó không ổn, sau khi quan sát kỹ, rốt cuộc cậu tìm ra điểm khác thường nằm ở đâu... cửa sổ nhà vệ sinh đã bị mở ra bởi ai đó.

Ô cửa sổ này có lẽ đã lâu lắm rồi không được đóng đến, chốt cửa han gỉ, có lẽ vừa bị người đẩy mạnh tức thì. Lâm Thu Thạch đến bên cửa sổ, thò cổ nhìn ra ngoài thì bên tai đột nhiên vụt qua tiếng gió. Cậu phản ứng cực nhanh lùi lại hai bước, đó là một vật sắc nhọn, vượt qua chớp mũi cậu.

Lâm Thu Thạch định thần nhìn kỹ, phát hiện bên ngoài cửa sổ có người, người này đứng trên ban công hẹp ở gần cửa sổ, tay cầm một con dao nhọn, chính là Giang Tín Hồng người mà họ tìm kiếm.

“Khốn kiếp!” Lâm Thu Thạch buột miệng chửi thề hét lên: “Tìm thấy rồi!! Thằng ranh con ở đây!!”

Cậu vừa dứt lời, Giang Tín Hồng có lẽ nghe thấy thế sợ quá nên trượt chân, rơi từ trên ban công xuống dưới, may mà nắm được vào mép ban công: “Cứu tôi với...”

Giây sau, bàn tay bám vào ban công của cậu ta như bị vật gì đó gỡ ra từng ngón từng ngón một.

“Á á á á!!” Giang Tín Hồng rơi xuống, độ cao bốn tầng đủ khiến cậu ta phải chết, cậu ta cắm đầu xuống đất, tắt thở.

Sự việc xảy ra quá nhanh, Lâm Thu Thạch thậm chí không kịp phản ứng.

Khi bọn Nguyễn Nam Chúc có mặt thì chỉ kịp nhìn thấy xác của Giang Tín Hồng dưới mặt đất.

Nguyễn Nam Chúc đưa mắt liếc Lâm Thu Thạch về kinh ngạc, nói: “Được lắm, Lâm Lâm, ném nó xuống như vậy đỡ cho chúng ta bao nhiêu phiền phức.”

Lâm Thu Thạch: “... Anh đâu có khỏe tới mức ném nó xuống.”

Nguyễn Nam Chúc: “Nếu anh không ném vậy là nó tự nhảy xuống? Trời ơi, phải nghĩ cách giảm tải áp lực cho học sinh cuối cấp thôi, stress quá dễ xảy ra chuyện lắm.”

Lâm Thu Thạch khỗ sở nói: “Xin em đừng nói nữa được không.”

Trong khi Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch tung hứng, Tá Tử lại xuất hiện.

Cô ta lẳng lặng đến đứng bên cạnh xác của Giang Tín Hồng, không nói gì, cũng không làm gì.

Lâm Thu Thạch có cảm giác cô bé hơi hụt hẫng, cũng phải, người mình muốn giết khó khăn lắm mới chết, nhưng lại là tự sát, thật khiến người ta có cảm giác thất bại.

Thi thể của Giang Tín Hồng bắt đầu biến mất, giống như Mâu Khải, bị vô số cánh tay kéo xuống mặt đất.

Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra tấm ảnh, thấy trên đó hiện ra thêm một bóng người, đó là Giang Tín Hồng, gương mặt trơ như phỗng,

đứng bên cạnh Tá Tử.

Nụ cười của Tá Tử trong ảnh càng trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Cuối cùng lớp số 2 đã có một tấm ảnh chụp đầy đủ các thành viên, tổng cộng ba mươi tư người, không thiếu một ai.

Khi họ đang ngắm bức hình thì nó đột nhiên bốc cháy, Nguyễn Nam Chúc sợ bị lửa bén lên tay vội thả ra, trong khoảnh khắc đám tro tàn chạm đất, Lâm Thu Thạch nghe thấy âm thanh giòn tan của vật bằng kim loại vừa rơi xuống.

Những người khác rõ ràng cũng nghe thấy, Nguyễn Nam Chúc cúi xuống nhặt chiếc chìa khóa vô cùng quen thuộc trong đồng tro lên, hần hơi nhướng mày: “Tá Tử này cũng là người thành thật đấy.”

Lâm Thu Thạch: “Người?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thôi được, một con quỷ thành thật.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Cửa đã có, chìa khóa cũng tìm được, cuối cùng đã có thể rời khỏi nơi này.

Bốn người lao tới khu lớp học cũ, không muốn ở lại dù chỉ một chút.

Trên đường đi, Hạ Như Bội hỏi một câu: “Những người khác thì sao? Có cần đến báo cho họ cửa mở rồi không?”

“Không cần.” Lê Đông Nguyên nói: “Nếu họ tiếp tục tìm kiếm, chắc chắn sẽ phát hiện cánh cửa trong khu lớp học cũ, hướng hồ ở đây đâu có quỷ quái nào rình rập bên cửa mà lo.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại những lần trước, mặc dù cửa đã được mở, nhưng luôn có quái vật chực chờ đe dọa, không biết những đồng đội trước kia có thuận lợi rời khỏi hay không. Có đi đâu họ chẳng còn hơi sức để lo lắng cho những người khác, giữ mạng sống của mình cũng đủ khiến họ phải dốc cạn sức lực.

Lần này, Nguyễn Nam Chúc không mở cửa, mà giao chìa khóa cho Lê Đông Nguyên.

Lê Đông Nguyên nói: “Em mở đi, Như Bội.” Hạ Như Bội gật đầu, lóng ngóng nhét chìa khóa vào.

Cạch một tiếng, cửa sắt mở ra, để lộ đường hầm tràn ngập ánh sáng màu trắng, đồng thời một mẫu giấy rơi xuống đất, Hạ Như Bội vội nhặt lên, sau đó nhảy vào trong đường hầm.

Lê Đông Nguyên hơi mỉm cười: “Manh Manh, gặp sau nhé!”

Nguyễn Nam Chúc nhìn gã mà không tỏ vẻ gì, cũng không chịu nói câu nào.

Lê Đông Nguyên thấy vậy nhưng không hề cáu giận, gã bước vào cánh cửa trước mặt, vẫn giữ nụ cười trên môi, còn Nguyễn Nam Chúc chìa tay ra với Lâm Thu Thạch: “Đi thôi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, nắm tay Nguyễn Nam Chúc, hai người cùng bước vào đường hầm ánh sáng.

Luồng ánh sáng ấm áp đẩy lùi không khí âm u lạnh lẽo trong cửa, vượt qua đường hầm, Lâm Thu Thạch hoàn thành cuộc du hành giữa hai thế giới.

Từ thế giới đáng sợ trong cửa, cậu trở về với căn biệt thự đầy nắng ấm, với Bánh Mì và Hạt Dẻ đang chạy đùa ồn ã giữa các gian phòng, mọi thứ lại lần nữa xuất hiện trước mắt Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch ngồi xuống sofa, cầm ly nước trên bàn lên uống một ngụm.

Trình Thiên Lý từ trên tầng đi xuống, nhìn thấy Lâm Thu Thạch thì nói: “Anh về rồi đấy à?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch đáp.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Trình Thiên Lý hỏi.

“Ổn” Lâm Thu Thạch đáp: “Nguyễn Nam Chúc đang trên tầng hả?”

Trình Thiên Lý gật gật đầu.

Thời gian vài ngày trong cửa chỉ ngang với mười mấy phút đồng hồ tại thế giới thực. Lâm Thu Thạch ngồi trên sofa nghỉ ngơi một lát, sau đó lên tầng tìm Nguyễn Nam Chúc.

Cậu gõ cửa, nhận thấy phòng không khóa, bèn đẩy cửa ra.

“Nam Chúc?” Sau khi cửa mở, Lâm Thu Thạch bước một chân vào trong phòng nhưng nhanh chóng khựng lại, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc

vừa mới cởi hết đồ hóa trang, chiếc váy dài được đặt một bên, đang chuẩn bị thay quần áo.

Lâm Thu Thạch bỗng ngại ngừng, quay lưng định bỏ đi, thì Nguyễn Nam Chúc đứng đỉnh lên tiếng: “Đầu là đàn ông, việc gì phải như vậy?”

Lâm Thu Thạch: “... A!” Cậu chột sảng sốt, phải ha, Nguyễn Nam Chúc và mình đầu là đàn ông, có gì mà xấu hổ. Nhưng nói thì nói vậy, cậu vẫn cảm thấy trong lòng bứt rứt sao đó, vẫn chưa thể hoàn toàn chuyển dịch cảm giác của mình với Chúc Mạnh trong cửa và với Nguyễn Nam Chúc ở đời thực... Nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc ở trần, cậu bất giác nhớ đến nụ cười rạng rỡ của Chúc Mạnh.

Miên man nghĩ một hồi, Lâm Thu Thạch dậm ra đồ mặt.

“Đẹp tới vậy cơ à?” Nguyễn Nam Chúc thay quần áo xong, quay ra nhìn vẻ mặt của Lâm Thu Thạch: “Khiến anh ngấm đến nổi đỏ cả mặt.”

Lâm Thu Thạch: “Không phải... tôi...” Nhất thời cậu không biết nên giải thích như thế nào.

Nguyễn Nam Chúc: “Không phải sao? Vậy nghĩa là xấu à?” Hắn bước đến trước mặt Lâm Thu Thạch, thân hình cao gần mét chín và khí chất bá đạo khiến người khác cảm thấy bị uy hiếp cực độ.

Lâm Thu Thạch rất muốn lùi về sau, nhưng cậu nghiêng răng cố kìm lại: “Không có ý đó, chỉ là không quen lắm.”

“Ồ.” Nguyễn Nam Chúc đáp một tiếng, không mặn không nhạt, rồi gọi chuyện: “Vậy anh thấy Chúc Mạnh tốt, hay là tôi tốt?”

Lâm Thu Thạch: “...” Chẳng phải cùng một người hay sao? Hỏi gì kỳ vậy?

Nguyễn Nam Chúc: “Sao hả?”

Bản năng sinh tồn nói cho Lâm Thu Thạch cần phải trả lời thế nào, cậu cố đè nén trái tim đang đập thình thịch như chực nhảy ra ngoài lại, cực kỳ bình thản mà đáp: “Dĩ nhiên là anh Nguyễn rồi.”

Bấy giờ Nguyễn Nam Chúc mới mỉm cười nhàn nhạt, Lâm Thu Thạch thấy hắn cười thì khẽ thở phào.

Chương 53

Nhúng mình vào hiện thực

Có những người chán ghét sự bình yên trong cuộc sống, phải đến khi trải nghiệm thế giới trong cửa, mới phát hiện bình yên là một loại may mắn.

Xe cộ qua lại, những khách bộ hành, hay chỉ là áng mây ngang trời, ngọn cỏ đại bên đường, so sánh với những cánh cửa đáng sợ đầu trở nên dễ thương vô cùng. Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý nằm trên ghế tựa ở sân thượng, tận hưởng ánh mặt trời ấm áp.

Bánh Mì và Hạt Dẻ ở gần đó, Bánh Mì vẩy đuôi nhảy nhót loạn xạ khắp nơi, còn Hạt Dẻ thì nằm bò bên cạnh bọn Lâm Thu Thạch, bốn chân duỗi dài cùng các con sen tắm dưới ánh nắng.

Trình Thiên Lý chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi, phát ra tiếng thở đều đặn.

Lâm Thu Thạch đang nửa tỉnh nửa mơ, chợt nghe thấy tiếng cãi vã vang lên từ dưới tầng. Những âm thanh này phát ra từ khoảng cách không hề gần, với thính lực của người bình thường chắc chắn không nghe được, nhưng Lâm Thu Thạch lại có thể nắm bắt được những âm thanh rất nhỏ.

Cậu vốn cho rằng đó là một cuộc cãi lộn thường ngày, nhưng nghe kỹ hơn cậu nhận ra sự bất ổn, bởi giọng người đang nói là Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tạ.

“Tại sao em phải làm vậy? Trình Nhất Tạ, nếu em trai em biết, nó sẽ không vui đâu.” Đó là lời của Nguyễn Nam Chúc, nghe có vẻ bình thản, nhưng dựa trên những gì mà Lâm Thu Thạch hiểu về Nguyễn Nam Chúc, giọng điệu hằn như vậy có nghĩa là tức giận.

“Cho nên em sẽ không để nó biết.” Trình Nhất Tạ nói: “Anh Nguyễn, em hiểu ý của anh mà.”

Nguyễn Nam Chúc: “Em hiểu?”

Trình Nhất Tạ nói: “Nhưng em không còn lựa chọn nào khác.”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nói: “Anh hy vọng em hiểu thật.”

Lâm Thu Thạch chưa từng thấy Nguyễn Nam Chúc nói chuyện lạnh nhạt như vậy, cứ như đã không còn hy vọng gì kẻ đối diện. Nói xong câu đó, hắn trở nên im lặng, Trình Nhất Tạ cũng không giải thích thêm nữa.

Cuộc đối thoại này thật mơ hồ, nếu không vì ngữ điệu nói chuyện của đôi bên đầu kỳ lạ, e rằng Lâm Thu Thạch không thể biết được đây là một cuộc cãi vã. Cậu suy nghĩ một lát, đoán sự việc có liên quan đến Trình Thiên Lý, có đi đâu cụ thể là việc gì thì nhất thời cậu chưa biết được đáp án.

Ánh nắng ấm áp khiến người tắm trong nó lâng lâng, chỉ muốn đánh một giấc. Sau khi xung quanh trở lại im lặng như cũ, Lâm Thu Thạch chậm rãi nhắm mắt lại. Khi cậu sắp sửa thiếp đi, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu, Lâm Thu Thạch giật mình tỉnh lại, sau khi mở mắt, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn mình.

Lâm Thu Thạch giật thót tim, vội ngẩng dậy, nói: “Có chuyện gì sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chuẩn bị một lát, cùng tôi đi gặp một người.”

Lâm Thu Thạch nói: “Được...”

Nguyễn Nam Chúc nói xong liền quay người bỏ đi, cũng không giải thích lý do, hay nói người cần gặp là ai.

Có đi đâu, những vấn đề đó sớm muộn Lâm Thu Thạch cũng sẽ biết, cậu vào phòng thay quần áo, lên xe của Nguyễn Nam Chúc. Chiếc xe lao về hướng nội thành.

Vào đến thành phố, xe rẽ đến một khu phố nhỏ nằm vị trí biệt lập. Khu phố này khá đặc biệt, vấn đề an ninh được thi hành nghiêm ngặt.

Lâm Thu Thạch nổi tính tò mò: “Khu vực này dành cho những ai sinh sống vậy?”

“Các thương gia có tiền, các chính khách nhiều ảnh hưởng, minh tinh hạng A.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Người chúng ta sắp gặp khá đặc biệt, anh đứng bên im lặng nghe là được rồi.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Sau khi đỗ xe xong, Nguyễn Nam Chúc dẫn theo Lâm Thu Thạch đi vào một tòa biệt thự màu trắng rất đẹp.

Vừa đặt chân vào biệt thự, Lâm Thu Thạch liền chạm mặt một người quen, chính là Đàm Tảo Tảo đã từng vài lần hợp tác. Lúc này cô mặc một chiếc váy dài màu trắng rất đẹp, ngồi trên sofa như một nữ thần, trên tay cầm ly rượu màu đỏ, nhìn thấy hai người, cô nở nụ cười lịch sự.

Phải nói rằng Đàm Tảo Tảo ở đời thực mang khí chất rất mạnh mẽ, có lẽ vì Lâm Thu Thạch đã nhìn thấy dáng vẻ trong cửa của cô từ lâu, cho nên hoàn toàn không cảm thấy bị áp lực.

“Thu Thạch, anh đến đây à?” Đàm Tảo Tảo cười cười: “Anh Nguyễn...”

“Người đâu?” Nguyễn Nam Chúc đến trước mặt Đàm Tảo Tảo, vào việc ngay.

Đàm Tảo Tảo nói: “Vẫn chưa đến, thằng cha này tính hơi tự phụ, nói chuyện không được dễ nghe cho lắm, anh đừng để ý nhé, từ từ tôi sẽ khuyên nhủ anh ta.”

Nguyễn Nam Chúc dừng dừng ngó xuống bên cạnh Đàm Tảo Tảo.

“Anh ta không tin vào những thứ như ma quỷ thần thánh.” Đàm Tảo Tảo tiếp: “Tôi cũng không ngờ anh ta lại gặp được cửa...”

Nguyễn Nam Chúc: “Tự anh ta nói với cô à?”

Đàm Tảo Tảo: “Đúng vậy, khi ấy anh ta tưởng mình nằm mơ, nên... Anh Nguyễn, vụ này mấy anh thấy khả thi không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đợi gặp người đó mới nói được”

Đàm Tảo Tảo hơi gật đầu.

Trong khi họ nói chuyện, một người đàn ông từ ngoài cửa đi vào, Lâm Thu Thạch kinh ngạc khi nhìn thấy hắn. Cậu biết nhân vật này, nói một cách khác, tám mươi phần trăm dân số Trung Quốc đều biết nhân vật này, hắn là một diễn viên nổi tiếng khắp cả nước. Khác với các minh tinh hạng A khác, hắn có kỹ năng diễn xuất thượng thừa, đã vươn lên tầm quốc tế, hiện nay đang chuyển sang làm đạo diễn, tự mình chỉ đạo khá nhiều bộ phim vừa có chất lượng nghệ thuật vừa có doanh thu phòng vé cao ngất ngưởng.

Cho dù là người chẳng hề quan tâm đến showbiz như Lâm Thu Thạch cũng đã từng xem phim hắn đóng.

“Trương Dặc Khanh.” Đàm Tảo Tảo chào người vừa tới.

“Tảo Tảo.” Dựa vào tuổi tác, Trương Dặc Khanh có thể coi là ti tiện bối của Đàm Tảo Tảo, chứ chưa cần nói tới địa vị trong giới diễn viên, gương mặt hấn sắc sảo, mang tới cảm giác áp bức, khiến người mới gặp cảm thấy rất khó gần.

Theo lời Đàm Tảo Tảo đã nói từ trước, thì tính cách của hấn cũng giống như vẻ ngoài.

“Vị này là Nguyễn Nam Chúc, còn vị đây là Lâm Thu Thạch.” Đàm Tảo Tảo mỉm cười giới thiệu: “Chính là người mà trước đây tôi đã nói với anh...”

Trương Dặc Khanh tiến về phía bọn Nguyễn Nam Chúc chào hỏi, thái độ không nóng không lạnh.

“Những cửa trước đây của tôi đều nhờ họ dẫn dắt, anh Nguyễn rất đáng tin cậy, trong giới đó nổi tiếng là người khó mời.” Đàm Tảo Tảo nói: “Có họ giúp đỡ, chắc chắn anh sẽ...”

Cô chưa nói dứt lời, Trương Dặc Khanh đã ra hiệu ngưng, hấn nói: “Tôi biết rồi.”

Đàm Tảo Tảo: “Vậy anh...”

Trương Dặc Khanh: “Tôi vẫn cần suy nghĩ thêm.” Ánh nhìn sắc bén của hấn chạm phải đôi mắt Nguyễn Nam Chúc trong vài giây, cả hai đều là người không thân thiện gì, sự đụng độ này tuy chớp nhoáng mà nảy lửa.

Đàm Tảo Tảo ngăn ra: “Những cánh cửa tiếp theo của anh sắp mở rồi, đến lúc đó nếu như...”

Trương Dặc Khanh nói: “Có tổ chức khác cũng liên hệ tôi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Bạch Lộc?”

Trương Dặc Khanh: “Anh cũng biết à?”

Nguyễn Nam Chúc cười khinh miệt, hấn đứng dậy, nói với Lâm Thu Thạch: “Thu Thạch, chúng ta đi.”

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng, theo Nguyễn Nam Chúc rời khỏi biệt thự.

Đàm Tảo Tảo thấy vậy cũng luống cuống, nói: “Dặc Khanh, tại sao anh lại tìm tới Bạch Lộc? Hiện nay tổ chức đáng tin cậy nhất chính là Hắc

Diệu Thạch, khó khăn lắm tôi mới...”

Trương Dặc Khanh nói: “Chưa thử thì biết cái nào đáng tin chứ.”

Đàm Tảo Tảo nghe vậy hơi giận: “Chính tôi đã thử bằng mạng sống của mình rồi đó? Rốt cuộc anh bị sao vậy, người bên Bạch Lộc đã nói gì với anh.”

Nguyễn Nam Chúc nói đi là đi, không hề nói đùa, từ khi đứng dậy tới khi ra khỏi, hoàn toàn để những lời níu kéo của Đàm Tảo Tảo ra ngoài tai, còn không thèm ngoảnh lại lấy một cái.

Đàm Tảo Tảo hết cách, đành giương mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc bỏ đi.

Sau khi lên xe, Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi tò mò: “Nam Chúc, chúng ta cứ bỏ đi vậy à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừ.”

Lâm Thu Thạch: “Do Lê Đông Nguyên gây chuyện?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ngoài gã ra còn ai nữa.” Hắn nửa cười nửa không, nhưng gương mặt không còn vẻ nghiêm trọng như khi ở trong biệt thự: “Nói chung người này có vẻ khó chiêu, nhận dẫn dắt hắn cũng khá rắc rối, để Lê Đông Nguyên làm cũng chẳng thiệt thòi gì cho chúng ta.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại vẻ mặt ngạo mạn của Trương Dặc Khanh, cảm thấy lời của Nguyễn Nam Chúc rất có lý. Gã Trương Dặc Khanh này rõ ràng không phải người hòa đồng dễ chịu gì, dù là trên màn ảnh hay là ngoài đời thực.

Cơ mà nói đi phải nói lại, ban đầu Lâm Thu Thạch cho rằng Bạch Lộc cướp việc làm ăn của nhóm mình, nhưng càng nhìn vẻ mặt Nguyễn Nam Chúc cậu càng cảm thấy sai sai, cuối cùng không nhịn được nói: “Nam Chúc, không phải anh cố ý tuồn tin tức cho Bạch Lộc đấy chứ?”

Nguyễn Nam Chúc đang lái xe, nghe thấy vậy bàn tay đang nắm vô lăng hơi khựng một chút.

“Là thật sao?” Lâm Thu Thạch lập tức nắm bắt được chút thay đổi nhỏ trong biểu cảm của Nguyễn Nam Chúc, từ đó xác nhận suy đoán của mình: “Đúng là anh tiết lộ cho Bạch Lộc à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch: “Tại sao vậy?”

Nguyễn Nam Chúc trả lời Lâm Thu Thạch bằng ngữ điệu hết sức chậm rãi, hần nói: “Bởi vì, tôi không thích phim của tên kia.”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Thôi được rồi, đùa đấy.” Nguyễn Nam Chúc bật cười: “Anh không tưởng thật đấy chứ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tại sao tôi cứ cảm thấy anh đang nghiêm túc nhỉ.

“Dù sao cũng là người Đàm Tảo Tảo giới thiệu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi phải giữ thể diện cho cô ta, nhưng nếu hần tự mình từ chối Hắc Diệu Thạch, thì chẳng liên quan gì đến tôi.”

Lâm Thu Thạch: “Bên Bạch Lộc đã làm cách gì dụ được Trương Đặc Khanh vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ai biết.” Hần không hề quan tâm việc này.

Sau khi hai người trở về nhà chưa được bao lâu, Lâm Thu Thạch nhận được điện thoại của Đàm Tảo Tảo. Trong điện thoại cô khẩn khoản xin lỗi, nhờ Lâm Thu Thạch đi xoa dịu Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch: “Sao cô không tự mình gọi điện thoại cho anh ta?”

Đàm Tảo Tảo: “Tôi sợ lắm...”

Lâm Thu Thạch: “...”

Đàm Tảo Tảo: “Bộ anh không sợ anh Nguyễn hả?”

Lâm Thu Thạch: “Ban đầu hơi sợ, nhưng giờ thì bình thường.” Dáng vẻ lạnh lùng của Nguyễn Nam Chúc quả thực khiến người khác cảm thấy khó gần, nhưng nhờ những kỷ niệm bên nhau trong cửa, Lâm Thu Thạch lại thấy không đến nỗi đáng sợ như vậy.

“Anh lợi hại thật đó.” Đàm Tảo Tảo cảm thán: “Tôi vẫn thích anh ta khi mặc đồ nữ hơn...”

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ trong bụng, cái đó ai chẳng thích.

Cánh cửa tiếp theo của Lâm Thu Thạch là cánh cửa thứ sáu, Nguyễn Nam Chúc nói rằng có thể sắp tới Lâm Thu Thạch sẽ đi cùng Trình Thiên Lý. Nhưng trước mắt thời gian vẫn còn dài, tình hình cụ thể như thế nào

còn chưa rõ, Nguyễn Nam Chúc chỉ khuyên Lâm Thu Thạch nghỉ ngơi cho tốt, không cần suy nghĩ nhiều.

Tần Bất Đãi, người mới thích đặt câu hỏi mà trước đây Dịch Mạn Mạn dẫn về đã vượt qua cửa thứ hai, sau đó thì bị trầm cảm. Gã không chịu ăn cũng không buồn hoạt động, ngày ngày chỉ ngồi trong phòng khách, mới vài ngày đã gầy mất mấy cân thịt.

Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi lo lắng cho gã, Trần Phi thì nói không cần phải lo lắng, đây là quá trình mà người mới bắt buộc phải trải qua.

Lâm Thu Thạch nghe vậy liền cảm thấy khó hiểu: “Quá trình bắt buộc phải trải qua?”

Trần Phi: “Phải, cơ bản tất cả mọi người đều có một giai đoạn trầm cảm, thường là ở khoảng giữa cửa thứ hai, thứ ba, nếu vượt qua được thì tốt, không vượt qua được sẽ chết.”

Lâm Thu Thạch: “... Sao tôi không thấy gì nhỉ?”

Trần Phi liếc xéo cậu một cái: “Cậu thì thần kinh thép rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trần Phi tiếp: “Tôi từng gặp duy nhất hai người không hề bị sốc, có thể tiếp nhận mọi thứ một cách bình tĩnh, một trong số đó là cậu.”

Lâm Thu Thạch: “Người kia là Nguyễn Nam Chúc?”

Ai ngờ Trần Phi lắc lắc đầu: “Là Trình Thiên Lý.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trần Phi: “Về sau bọn tôi ngồi lại thảo luận, phát hiện là do IQ thấp nhóc này quá thấp, không hiểu hết được mấy chuyện vào cửa này.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại điệu bộ khi Trình Thiên Lý đuổi theo đít con Bánh Mì, bất giác cảm thấy kết quả thảo luận của bọn Trần Phi khá là đáng tin cậy.

“Nguyễn Nam Chúc cũng từng bị trầm cảm sao?” Đây là điều Lâm Thu Thạch tò mò.

“Chắc là có.” Trần Phi nói: “Nhưng khi đó bọn tôi chưa có mặt, nên cũng không rõ tình hình cụ thể ra sao, nghe một người có thâm niên kể lại thì Nguyễn Nam Chúc thật sự có giai đoạn bị trầm cảm, về sau đã vượt qua được.”

Lâm Thu Thạch: “Người kể chuyện hiện nay ra sao?”

Trần Phi trầm mặc một giây: “Chết rồi, đã chết khi cùng anh Nguyễn đột phá của thứ chín.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi thở chột ngưng trệ.

Trần Phi có vẻ như không muốn nói nhiều về vấn đề này, liền khoát tay khuyên Lâm Thu Thạch đừng suy nghĩ nữa, hiện giờ là ai thì cũng đều ở trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, cách cái chết trong gang tấc, cứ vui vẻ hưởng thụ thời gian trước mắt là tốt nhất.

Đúng là như vậy, Lâm Thu Thạch thầm cảm thán trong lòng, kỳ thực mọi người ở đây đều có tinh thần thép đó chứ.

Lâm Thu Thạch đang nghỉ ngơi, nhưng Nguyễn Nam Chúc thì không hề thay đổi cường độ làm việc. Hắn dường như đã quen với việc vượt cửa liên tục, mỗi tuần ít nhất tiến vào cửa hai đến ba lần.

Theo cách nói của hắn thì chơi quen rồi, sẽ nắm bắt được các quy luật của game, giống như phản xạ có điều kiện vậy, nhìn cảnh là đoán ngay ra đáp án.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có Nguyễn Nam Chúc dám chơi kiểu vậy, dù gì mỗi một cánh cửa đều tiềm tàng khả năng dẫn hắn tới cái chết, cho dù là kẻ lão luyện cũng không dám chắc mình có thể luôn an toàn thoát ra ngoài.

Hôm đó Lâm Thu Thạch và Trình Thiên Lý cùng đi siêu thị mua đồ ăn, định tối làm lẩu mời mọi người, nửa đường trở về, Lâm Thu Thạch bỗng nhận điện thoại của Ngô Kỳ hẹn đi ăn tối.

“Tôi đã đi chợ mua đồ ăn rồi, hay ông qua đây ăn chung luôn?” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đang ninh canh xương, định tối nay làm lẩu đó.”

“Được thôi.” Ngô Kỳ trước nay vẫn hâm mộ tay nghề bếp núc của Lâm Thu Thạch, huống hồ sau khi Lâm Thu Thạch chuyển nhà, đã lâu lắm rồi Ngô Kỳ chưa tới ăn chực được bữa nào: “Lát nữa tôi qua nhé, có muốn mua cái gì không?”

Lâm Thu Thạch: “Mang cái miệng qua đây được rồi.”

“Okela.” Ngô Kỳ có vẻ hào hứng.

Lâm Thu Thạch trở về biệt thự, đem nguyên liệu vào bếp, bắt đầu chuẩn bị. Trình Thiên Lý và Trần Phi đứng bên giúp cậu nhặt rau thái thịt.

Trong hội có hai người biết nấu nướng, một là Lâm Thu Thạch, hai là Lư Diễm Tuyết, lúc này Lư Diễm Tuyết đang đi du lịch, cho nên trọng trách nấu cơm dồn lên vai Lâm Thu Thạch.

Cũng may Lâm Thu Thạch không ghét việc bếp núc, nên khá là vui vẻ hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày.

Khi nãy lâu đã gần xong, từ cổng biệt thự vọng vào tiếng chuông, Lâm Thu Thạch ra mở cửa, thấy Ngô Kỳ vác một thùng bia đứng đó.

“Hi, tôi mang ít men đến đây.” Ngô Kỳ nói.

“Được đấy, vào đi.” Lâm Thu Thạch lùi qua một bên để Ngô Kỳ đi vào.

Trên chiếc bàn giữa phòng khách bày chiếc bếp điện, đặt nãy lâu lên là có thể ăn rồi.

Lâm Thu Thạch sắp bát đĩa xong xuôi, nói: “Nam Chúc đang ở trên tầng à? Để tôi đi gọi.”

“Chắc là có đó.” Trần Phi nói: “Hôm nay chưa thấy anh ta ra ngoài.”

Lâm Thu Thạch đang định lên tầng gọi Nguyễn Nam Chúc, bỗng nhìn thấy một mỹ nữ cao cao lả lướt đi xuống cầu thang. Cô gái trang điểm nhẹ, mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần tây màu đen đứng dáng, mới nhìn thực không thể biết được là trai hay gái. Còn mái tóc như dòng suối xuân thì buộc lại thành chiếc đuôi ngựa cá tính, lơ thơ vài sợi tóc bên vành tai.

Ngô Kỳ nhìn thấy người này thì trợn mắt, đưa tay chột chột mạng sườn Lâm Thu Thạch: “Thu Thạch... ông thật là quá đáng, ở đây có mỹ nhân như vậy, không nói cho tôi biết?”

Lâm Thu Thạch: “...” Biểu cảm của cậu trở nên phức tạp... Người đẹp này là Nguyễn Nam Chúc chứ ai. Chắc do vừa mới từ cửa thoát ra, nên Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa kịp tẩy trang, lớp trang điểm khiến những đường nét góc cạnh trên gương mặt mềm mại hơn, toát ra một vẻ đẹp trung tính độc đáo.

Thường ngày mặt mộc đã đủ thu hút mọi ánh nhìn, hiện giờ chỉ càng khiến người ta không thể rời mắt.

Xem dáng vẻ Ngô Kỳ rõ ràng chỉ muốn lao tới tán tỉnh rồi tiện thể xin số điện thoại mỹ nhân.

Nguyễn Nam Chúc cũng nhìn thấy Ngô Kỳ, đuôi mắt hấn hơi giật, dù trông thấy nhưng coi như chẳng thấy, đi thẳng tới chiếc ghế bên cạnh Lâm Thu Thạch, dùng đũa bắt dưa lên.

“Tôi không bỏ nhiều ớt đâu, nếu ăn thấy chưa hợp khẩu vị thì cho thêm tương vào.” Lâm Thu Thạch biết Nguyễn Nam Chúc không ăn được cay: “Ừm, tương ớt.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, cặm dưa lên bắt đầu gấp đồ ăn.

Người đẹp thì làm gì cũng đẹp, Nguyễn Nam Chúc chỉ khẽ há miệng, nhai đồ ăn cũng lịch sự tao nhã.

Ngô Kỳ nhìn thấy gái xinh đến là nhấp nhồm không yên, nhưng cũng biết ngại, không lẽ nhìn chằm chằm con gái nhà người ta, nên cậu ta chỉ dám liếc trộm, then thùng vô cùng.

Thấy dáng vẻ của cậu ta, Lâm Thu Thạch đúng là dở khóc dở cười.

Nguyễn Nam Chúc đội tóc giả, tuy nhiên khi vào trong cửa, tóc giả sẽ biến thành tóc thật. Hấn hiển nhiên chú ý đến ánh mắt Ngô Kỳ, dừng lại động tác đang làm.

Lâm Thu Thạch thấy vậy liến kinh hãi trong lòng, cứ nghĩ Nguyễn Nam Chúc sẽ giận, ai ngờ động tác tiếp theo của hấn là đưa tay lên đầu, sau đó kéo mạnh ra...

... Để lộ mái tóc ngắn của mình.

“Phụt!” Ngô Kỳ suýt nữa sặc nước miếng mà chết.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nhướn mày, tiện tay quăng mái tóc giả qua một bên, sau đó thản nhiên ăn cơm tiếp.

“Khốn, khốn kiếp...” Ngô Kỳ lẩm bẩm, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch vẽ kích động: “Thu Thạch, kia là nam hay nữ vậy?”

Hình như do kích động quá, Ngô Kỳ vô ý nói to khiến Nguyễn Nam Chúc nghe thấy.

Lâm Thu Thạch nhìn anh bạn thân vẻ thương cảm: “Nam.”

Ngô Kỳ: “...” Cậu ta đưa tay lên vuốt mặt một cái thật mạnh.

Lâm Thu Thạch: “Một người đàn ông còn to hơn ông”

Ngô Kỳ cảm giác mình sắp khóc, cậu ta cho rằng đi đâu thê thảm nhất không phải là nhìn nhầm người, mà là khi người ấy lột bộ tóc giả ra rồi,

cậu ta vẫn cứ thấy người ta đẹp chết đi được.

Lâm Thu Thạch nói: “Đừng nhìn nữa, ăn bò viên đi.” Cậu gấp cho Ngô Kỳ một miếng bò viên, cố an ủi tâm hồn đang tan vỡ của anh bạn.

Ngô Kỳ thôi không nhìn nữa, vừa nhai bò viên vừa lẳng lặng nuốt lệ vào trong, từ đó đến cuối buổi cứ như người mất hồn.

Nguyễn Nam Chúc ngược lại ăn rất vui vẻ, sau khi no nê, hắn lên tầng thay đồ và tẩy trang, rồi trở xuống.

Ngô Kỳ nhìn thấy người này trong trang phục nam giới mới nhận ra hắn khá quen mắt, bèn sững sốt nói: “Thu Thạch, tại sao tôi vẫn cảm thấy anh ta rất là đẹp?”

Lâm Thu Thạch: “Vì anh ta đẹp thật mà.”

Ngô Kỳ: “Vậy ông có thích anh ta không?”

Âm lượng của Ngô Kỳ tương đối lớn, khiến cho Nguyễn Nam Chúc đang ngồi ở đầu kia sofa thỉnh thoảng ngẩng lên, nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch: “... Thích chứ.” Ai mà không thích hả, người dám nói xấu ngay trước mặt Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa ra đời nha.

Ngô Kỳ: “Tôi cũng thích a hu hu.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc, đúng là khắc tinh của những kẻ u mê sắc đẹp^[4].

Hôm ấy Ngô Kỳ phải chịu tổn thương tâm lý nặng nề, cậu ta đâm ra ngờ ngẩn, thần hồn phiêu du ở đâu mãi chưa về. Lâm Thu Thạch không dám để bạn tự lái xe, bèn đích thân hộ tống cậu ta về nhà.

Xe đỗ lại trong khu phố nơi Ngô Kỳ ở, cậu chàng tần ngần xuống xe, hút thuốc một lúc lâu, rồi thốt lên một cách ‘đau khổ’: “Thu Thạch à, ở bên một người như vậy trong thời gian dài, có khi nào ông bị bẻ cong không?”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra: “Bẻ cong, cái gì cong?”

Ngô Kỳ: “...”

Lâm Thu Thạch: “Thế nào gọi là cong?”

Ngô Kỳ: “Thì là... chuyển sang thích đàn ông đó.”

Lâm Thu Thạch: “Thích đàn ông?” Cậu ngẫm nghĩ một lát, mới hiểu ra ý của Ngô Kỳ đang nói gì: “Sao vậy được, trên đời thiếu gì các cô gái

xinh đẹp?”

Ngô Kỳ: “Hả? Chỗ ông còn cô nào đẹp nữa? Sao tôi không thấy?” Rõ ràng cái biệt thự nguyên một bầy đực rựa.

Lâm Thu Thạch khựng lại một lát, nhận thấy có gì đó sai sai, khi nói đến “cô gái xinh đẹp”, trong đầu cậu lại nghĩ tới khuôn mặt của Chúc Mạnh, nhưng Chúc Mạnh... thôi bỏ đi.

“Tôi về đây, ông lái xe cẩn thận nhé.” Ngô Kỳ vẫy tay tạm biệt Lâm Thu Thạch, thất thểu đi lên cầu thang.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng anh bạn mà trầm tư.

Trở về biệt thự, cậu thấy Trình Thiên Lý và Nguyễn Nam Chúc đang ngồi trên sofa đánh bài, cắn hạt dưa.

Trình Thiên Lý cầm hai lá trên tay, vẽ mặt khổ sở cực độ.

Lâm Thu Thạch sán lại xem thử, nhận thấy thằng nhóc đang cầm một đôi ba^[5].

Lâm Thu Thạch: “...” Lại lần nữa cậu đặt dấu hỏi về IQ của Trình Thiên Lý.

Nguyễn Nam Chúc khoan thai vút một lá xuống bàn, nói: “Đưa về đến nhà rồi chứ?”

Lâm Thu Thạch biết hắn đang hỏi về Ngô Kỳ: “Ừ.”

Nguyễn Nam Chúc: “Yếu bóng vía quá đấy.”

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười: “... Cũng tạm tạm.” Người bình thường mấy ai thần kinh thép được như Trình Thiên Lý.

Nguyễn Nam Chúc: “Hồi đó khi biết tôi là Nguyễn Bạch Khiết, anh cảm thấy ra sao?”

Lâm Thu Thạch hồi tưởng lại: “Có gì đâu.” Hình như khi xưa cậu đã đón nhận sự thật một cách hết sức bình tĩnh.

“Khá lắm.” Nguyễn Nam Chúc vút mấy vỏ hạt dưa còn trên tay.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu sao tự nhiên được khen, cảm thấy hơi xấu hổ, cậu bèn hỏi cậu mà mình đã ấp ủ bấy lâu nay: “Anh Nguyễn, anh thích cải trang thành nữ đến vậy à?”

Nguyễn Nam Chúc không cười, đột nhiên hắn đưa tay nhấc cầm Lâm Thu Thạch lên, sau đó khẽ xoay qua xoay lại: “Nhìn kỹ các nét của anh cũng không t ấ.”

Lâm Thu Thạch: “Hở??”

Nguyễn Nam Chúc: “L ần tới anh thử xem sao.” Hắn bỏ tay ra, đứng dậy, nhoen một nụ cười khó hiểu: “Đời là bể khổ, vui được lúc nào hay lúc ấ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Mặt cậu cứ ngẩn ra, Trình Thiên Lý và Tr ần Phi ng ấ gần đó đều đưa mắt nhìn Lâm Thu Thạch vẻ thương cảm.

Nguyễn Nam Chúc quay người bỏ đi, Tr ần Phi vỗ vai Lâm Thu Thạch, nói: “Tại sao phải hỏi một câu dù đã biết trước không có được lời đáp...”

Lâm Thu Thạch: “...”

Tr ần Phi: “Giờ thì hay r ấ đó.”

Lâm Thu Thạch hơi sừng sốt, nhận ra dường như mình vừa làm một việc cấm kỵ. Cậu đưa mắt nhìn Trình Thiên Lý, Trình Thiên Lý bu ần bã nói: “Không sao đâu anh, vượt qua cái khổ này là khỏe r ấ, bọn em cũng như vậy hết.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tóm lại, hai người đang nói về cái gì?

Bọn Tr ần Phi hoàn toàn không định giải thích thêm, đều đứng dậy bỏ đi hết.

Chương 54

Cửa thứ sáu

Vài tháng sau, Lâm Thu Thạch sắp sửa đối diện với cánh cửa thứ sáu của mình.

Cậu cứ nghĩ mọi chuyện sẽ như lần trước, Nguyễn Nam Chúc sẽ đề cậu và Trình Thiên Lý, người cũng sắp sửa chinh phục cửa thứ sáu của mình, đồng hành với nhau. Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc lại sắp xếp cho hai người đi riêng.

Dù không biết rõ lý do, nhưng trước nay Nguyễn Nam Chúc làm việc đều có lý do, Lâm Thu Thạch không tiện hỏi nhiều.

Khoảng mười ngày trước khi vào cửa, Trình Thiên Lý nhận được gợi ý của mình. Bình thường thì mọi người trong hội sẽ cùng giúp tra cứu tư liệu liên quan. Nhưng lần này là ngoại lệ, gợi ý của Trình Thiên Lý được giữ bí mật, cả biệt thự chỉ có nó và Trình Nhất Tà biết.

Trình Thiên Lý nhận được gợi ý nên rất vui, Lâm Thu Thạch hỏi nó tại sao lại vui thế, Trình Thiên Lý nói: “Hi hi hi, anh trai không cho em nói.”

Lâm Thu Thạch: “...” Trình Thiên Lý tuy nhiều lúc ngớ ngẩn, nhưng trong các việc quan trọng thì nó rất nghe lời anh mình.

Trình Thiên Lý cười ngu một lát, mới nói với Lâm Thu Thạch: “Đợi khi em ra ngoài rồi sẽ lên nói cho anh biết. Gợi ý của anh đã có chưa?”

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu: “Vẫn chưa.” Nguyễn Nam Chúc chưa đưa gợi ý cho cậu, có lẽ còn đang cân nhắc chuyện gì đó.

Trình Thiên Lý nói: “Anh Nguyễn cũng đi cùng nên anh đừng lo, chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Hy vọng mọi việc đều thuận lợi.”

“Mọi việc sẽ thuận lợi.” Trình Thiên Lý tiếp tục cười ngây ngô.

Vài ngày nữa trôi qua, rốt cuộc Lâm Thu Thạch đã nhận được gợi ý của mình, gợi ý lần này có hai chữ: *Slender Man*^[6].

“Đây là cái gì?” Khi mới đọc gợi ý, Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi rối: “Truyện thuyết gì à?”

“Là một truyện thuyết đô thị của nước ngoài.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Còn được người ta gọi là *Mister Slender*, anh đã nghe nói bao giờ chưa?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu: “Hình như có chút ấn tượng. Cậu nhớ mình đã từng xem bộ phim nói về đề tài này.

Nguyễn Nam Chúc ném cho Lâm Thu Thạch một tập tư liệu: “Đọc đi nhé, mặc dù tư liệu hơi ít, nhưng còn hơn là không có gì.”

Lâm Thu Thạch nhận lấy tập tư liệu, mở ra xem.

Trong tài liệu này ghi chép khá kỹ nội dung liên quan đến Slender Man, đây là một truyện thuyết hiện đại của phương Tây, kể về một quái vật hình người tứ chi dài ngoẵng, không có khuôn mặt. Loại quái vật này tay chân thon dài, thoát trông hơi giống một con nhện mang hình người. Slender Man thường đi lang thang ở những nơi hoang vu hoặc các thị trấn nhỏ, con mồi chính của chúng là những đứa trẻ đi một mình, đương nhiên, chúng cũng ra tay cả với người trưởng thành. Những đứa trẻ bị chúng nhắm tới sẽ mất tích không rõ nguyên do, còn những người trưởng thành thì sẽ xuất hiện nhiều dấu hiệu kỳ lạ, ví dụ như: Liên tục chảy máu mũi, mơ thấy ác mộng, thậm chí gặp ảo giác đáng sợ.

Trong tư liệu còn giải thích cặn kẽ một số đặc trưng của Slender Man khi giết người, ví dụ chúng thích treo xác người trên cành cây, để mặc họ chảy máu tới chết, thích lôi nội tạng từ trong cơ thể các nạn nhân ra rồi cất vào túi ni lông... Nói chung, kể cả khi truyện thuyết đô thị này không nằm trong thế giới trong cửa, thì cũng khiến người thường phải lạnh gáy.

Lâm Thu Thạch nhanh chóng đọc xong tập tài liệu, cậu cứ tưởng như vậy là hoàn thành công tác chuẩn bị, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc đột nhiên đòi dẫn cậu đi mua quần áo.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu gì cả: “Mua quần áo? Mua quần áo gì cơ?”

Nguyễn Nam Chúc khẽ mỉm cười: “Quần áo mà anh sẽ mặc khi vào cửa chứ gì nữa.”

Vậy là Lâm Thu Thạch ngỡ ngác bị Nguyễn Nam Chúc kéo ra khỏi nhà dưới ánh mắt thương hại của tất cả mọi người. Ban đầu còn mua mấy bộ đồ nam bình thường, sau đó hai người bắt đầu đi vào khu thời trang nữ...

Nguyễn Nam Chúc rõ ràng là khách quen của khu này, nói với nhân viên là mua quần áo cho bạn gái nhưng mắt cứ nhìn về phía Lâm Thu Thạch.

Ban đầu Lâm Thu Thạch vẫn chưa hiểu, còn hỏi ngu một câu: “Nam Chúc, anh có bạn gái hời nào vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đâu có.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy anh mua đồ nữ làm gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đâu phải tôi mua, là anh mua đó.”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng tôi cũng chưa có bạn gái...”

Nguyễn Nam Chúc cầm một lúc mấy cái giỏ đựng đồ đi trước, nghe tới câu đó ngoảnh đầu lại: “Mua cho anh mặc mà, bạn gái cái gì.”

Não Lâm Thu Thạch đứng hình ba giây, cuối cùng cậu sực tỉnh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi: “Nam Chúc... Tôi mặc? Tôi? Mặc?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đúng vậy, anh mặc.”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng mà... tôi như này làm sao mặc đồ nữ được...”

Về mặt Nguyễn Nam Chúc trở nên quái quái: “Anh tự đánh giá về ngoài của mình ra sao?”

Lâm Thu Thạch: “Bình thường như cân đường hộp sữa.”

Nguyễn Nam Chúc trở nên trầm ngâm, ánh mắt liếc về phía Lâm Thu Thạch càng trở nên quái dị. Lâm Thu Thạch bị nhìn đến dựng tóc gáy, không dám mở miệng hỏi gì nữa, chỉ cun cút theo hẩn trở về biệt thự.

Ngày thứ ba sau sự việc, Nguyễn Nam Chúc lôi Lâm Thu Thạch đang trốn trong phòng ra, bắt đầu lên đồ cho cậu.

Lâm Thu Thạch đi làm văn phòng một thời gian dài, thân mình không được săn chắc cho lắm, số đo hình thể ở mức trung bình, mặt mũi cũng khá

thanh tú nhưng không có sức hấp dẫn. Mắt cậu hai mí, không to lắm, nhưng cười lên trông rất đẹp. Nguyễn Nam Chúc để cậu ngồi thật ngay ngắn, rồi mang đồng hồ hóa trang cho cậu.

Lâm Thu Thạch sợ quá tròn tròn hai mắt: “Nam Chúc... vụ này mình bàn lại chút được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bàn cái gì nữa?”

Lâm Thu Thạch khẽ nói: “Có thể không làm được không?”

Nguyễn Nam Chúc mặt lạnh tanh: “Chẳng phải anh từng hỏi tôi mặc đồ nữ có vui hay không à? Tôi có nói mấy cũng không bằng anh đích thân trải nghiệm.” Hắn nheo mắt, đôi mắt cong cong như vầng trăng non, nụ cười thân thiện giả dối chưa từng thấy: “Đừng lo, sau khi vào cửa tôi sẽ bảo vệ anh thật tốt.”

Lâm Thu Thạch suýt nữa bật khóc.

Mấy món đồ trang điểm trước mặt cậu đầu mù tịt, đành phó mặc cho Nguyễn Nam Chúc bôi vẽ lên mặt mình một lúc lâu, lâu đến mức cậu suýt nữa ngủ gục. Tới khi Nguyễn Nam Chúc đứng thẳng người dậy, phủi tay: “Xong.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc đưa gương cho Lâm Thu Thạch: “Ngắm đi, sau đó chọn một kiểu tóc mình thích nhé.”

Lâm Thu Thạch đón lấy cái gương, mới nhìn qua thôi mà cậu đã hết cả hồn: Trong gương là khuôn mặt của một cô gái, không phải kiểu xinh đẹp khiến người ta ngây ngẩn, nhưng cũng đủ để thu hút những người xung quanh. Gương mặt này trông hiên thực, có chút gì đó nũng nịu, thoát nhìn mang một phong vị đáng yêu dễ thương.

Lâm Thu Thạch không nhận được thốt ra một câu chữ thề

“Con gái con đưa mà chữ tục.” Nguyễn Nam Chúc: “Thích tóc ngắn hay tóc dài?”

Lâm Thu Thạch: “Tóc dài.” Ý cậu muốn nói là mình thích con gái tóc dài, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc lấy ra một bộ tóc giả đội lên đầu cậu.

Lâm Thu Thạch: “...”

Đội tóc giả xong, Nguyễn Nam Chúc giúp Lâm Thu Thạch làm nốt một vài công đoạn sau cuối. Đáng ra hẳn định bắt Lâm Thu Thạch mặc váy, nhưng thấy cậu cứ như sắp ngất đến nơi, bèn nghĩ thôi đây mới là lần đầu, nhẹ nhàng ôm dịu một chút vẫn hơn. Thế là hẳn chọn cho Lâm Thu Thạch một bộ đồ khá trung tính.

Lâm Thu Thạch bị ép mặc đồ xong, chỉ muốn chạy khỏi chỗ này... Cậu không bao giờ dám nhiều chuyện nữa. Lần sau đừng có nhiều chuyện nữa nghe con.

Mọi thứ chuẩn bị đầu vào đây, Nguyễn Nam Chúc nhìn ngắm thành quả của mình, gương mặt lộ ra vẻ hài lòng. Lâm Thu Thạch có diện mạo thanh tao, tuấn tú, các đường nét trên khuôn mặt không quá rõ ràng, ngược lại trông khá hài hòa, mềm mại. Với nhan sắc kiểu này, nếu trang điểm che đi những phần chưa hài hòa, cộng thêm khí chất hiên lành vốn có của Lâm Thu Thạch, có thể nói là giả gái cực kỳ thành công.

“Tôi sẽ mặc như thế này vào cửa ả?” Đứng trước đại ca, Lâm Thu Thạch chỉ dám hờn giận trong lòng chứ không dám nói, đành âm ức lựa lời thuyết phục Nguyễn Nam Chúc: “Nam Chúc, tôi biết lỗi rồi mà, liệu có thể...”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Không thể.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng tôi không biết giả giọng con gái đâu.” Giọng nói của Nguyễn Nam Chúc trong cửa tuy có hơi trầm, nhưng đủ trung tính để khiến người ta không nghĩ hẳn là đực rựa. Còn Lâm Thu Thạch...

Nguyễn Nam Chúc: “Thì tập đi.”

Lâm Thu Thạch: “Còn mười mấy ngày nữa là vào cửa rồi...”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Cứ từ từ, không vội, sau này cơ hội còn nhiều. Lần này anh chưa nói được thì cứ giả vờ câm.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc gõ ngón tay xuống mặt bàn: “Một bé câm xinh đẹp yếu đuối, vai diễn này hơi bị độc đáo đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Đàm Tảo Tảo, cô hốt tên này mang vào showbiz đi, tượng Oscar tiếp theo chắc chắn thuộc về Trung Quốc.

Tuy Nguyễn Nam Chúc nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn “thấu hiểu lòng người” cho phép Lâm Thu Thạch được tự mình lựa chọn số phận, hắn nói: “Không muốn giả câm cũng được, anh có thể vào vai một người đàn ông có sở thích giả gái.”

Lâm Thu Thạch bị đành nhẫn nhịn chịu khổ, quyết định giả câm vẫn là phương án khả dĩ nhất, cậu không muốn bị người ta nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

Chỉ riêng việc mặc đồ nữ thôi cũng khiến Lâm Thu Thạch phải chịu nhục với những người khác trong biệt thự r ấi.

“Hahahahahahaha Lâm Thu Thạch, anh cũng có ngày hôm nay.” Trình Thiên Lý là đứa thiếu tế nhị nhất trong số đó: “Nhưng trông rất xinh anh ạ, hơn xa Trần Phi.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Trần Phi ngồi bên cạnh s ầm mặt: “Mày vẫn còn mặt mũi nói anh hả, Trình Thiên Lý, sao không lấy gương ra tự soi cái mặt mình đi.”

Trình Thiên Lý: “Hừ, dù em phải làm gái cũng sẽ là người đẹp tuyệt sắc.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thật không?”

Trình Thiên Lý vừa nghe thấy giọng Nguyễn Nam Chúc thì lập tức run c ần cập, nói: “Không không, anh Nguyễn, em nói đùa ý mà.”

Nguyễn Nam Chúc liếc xéo thằng nhỏ một cái, ngồi xuống bàn: “Nhóc và Trình Nhất Tạ chuẩn bị đến đâu r ấi?”

Trình Thiên Lý: “Hòm hòm r ấi ạ.” Nó ăn một miếng cơm r ấi tiếp: “Thế giới lần này có vẻ đơn giản hơn.”

Nguyễn Nam Chúc ừ một tiếng lấy lệ, không hỏi gì thêm, xem ra hắn rất yên tâm về Trình Nhất Tạ, chỉ không rõ cuộc cãi vã Lâm Thu Thạch nghe thấy trên sân thượng hôm nọ là vì chuyện gì.

Với tính cách của Trình Nhất Tạ, sẽ không có chuyện cậu ta đi tranh cãi vô nghĩa với người khác.

Nhưng Lâm Thu Thạch cũng không thể biết thêm gì hơn, do thời gian vào cửa của cậu sắp tới r ấi.

Một buổi chiều mười mấy ngày sau, Lâm Thu Thạch vốn đang ở trong phòng khách ăn vặt với Trình Thiên Lý, mãi mê ăn một lúc, quay ra đã thấy Trình Thiên Lý biến mất.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Thu Thạch là nghĩ thẳng nhóc đi vệ sinh, nhưng đợi thêm một lát không thấy cậu nhóc quay lại, cậu mới hiểu ra, có lẽ Trình Thiên Lý đã vào cửa r ấi.

Khoảng nửa tiếng sau, Trình Thiên Lý đột ngột xuất hiện trên sofa.

Sắc mặt nó trắng bệch, hai tay ôm ngực thở nặng nhọc, Lâm Thu Thạch thấy vậy vội nói: “Nhóc không sao chứ?”

Trình Thiên Lý hoảng hốt đưa mắt nhìn Lâm Thu Thạch, không nói gì, vụt chạy lên t ầng.

Lâm Thu Thạch thấy nó quá hoảng loạn, bèn bám theo.

Trình Thiên Lý chạy thẳng đến phòng ngủ của Trình Nhất Tạ, không thèm gõ cửa, cứ thế vịn tay nắm mở ra.

Cửa mở, ở bên trong, Trình Nhất Tạ đang ng ấi trên giường, có vẻ như cũng vừa mới trở về, gương mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi. Cậu ta ngược mắt lên nhìn Trình Thiên Lý đang hoảng loạn: “Sao vậy?”

“Anh...” Trình Thiên Lý nhào tới, ôm ch ần lấy Trình Nhất Tạ: “Em cứ tưởng anh bị kẹt ở trong đó luôn r ấi, em cứ tưởng anh bị kẹt ở trong đó luôn r ấi...”

Trình Nhất Tạ không nói gì, cậu ta vỗ nhẹ vào lưng Trình Thiên Lý, ra đi ều an ủi.

Trình Thiên Lý phen này sợ đến h ần vía lên mây, mặt mũi trắng bệch, sắc mặt còn kém hơn cả Trình Nhất Tạ.

Hai anh em ôm nhau một lúc, đợi khi cảm xúc ổn định trở lại, Trình Thiên Lý đâm xấu hổ, ngọ nguậy chui ra khỏi vòng tay Trình Nhất Tạ, gãi gãi sống mũi: “Em đói r ấi, đi ăn gì đây.”

Trình Nhất Tạ không cản nó, chỉ ng ấi nhìn theo bóng nó bỏ đi.

Lâm Thu Thạch thấy không có chuyện gì to tát, cũng đang định rời đi, ai ngờ giọng của Trình Nhất Tạ vang lên sau lưng: “Lâm Thu Thạch, nếu sau này tôi có xảy ra chuyện gì, anh sẽ giúp Trình Thiên Lý chứ?”

Lâm Thu Thạch sững sờ.

“Bỏ đi, không có gì đâu.” Trình Nhất Tà nói: “Anh đi được rồi.”

Nói đoạn cậu ta đóng cửa lại, không để Lâm Thu Thạch nói câu nào.

Thành thực mà nói, thường ngày Trình Nhất Tà hoàn toàn không giống một thiếu niên mười sáu tuổi, cậu ta lạnh lùng trầm tĩnh, khá giống với Nguyễn Nam Chúc. Có lẽ cửa thứ sáu phải cực kỳ nguy hiểm, mới khiến cậu ta buột miệng nói ra những lời như vậy.

Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy buồn bã kỳ lạ.

Trở lại phòng khách, Trình Thiên Lý lại bắt đầu ăn bím bím, nhưng lần này nó ăn một cách vô vị, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Lâm Thu Thạch hỏi thăm vài câu, mới biết cửa lần này của hai đứa lấy bối cảnh thời Chiến Quốc cổ đại, cả hai đã gặp phải rất nhiều sự việc hung hiểm.

Cũng may cuối cùng vẫn thành công trốn thoát.

“Em và anh trai đều có bệnh di truyền.” Trình Thiên Lý vừa ăn bím bím vừa kể những chuyện chưa bao giờ kể: “Không thể vận động mạnh, thậm chí khi bệnh trở nặng còn không thể đi lại, bác sĩ nói bọn em không thể sống quá mười tám tuổi.”

Lâm Thu Thạch im lặng lắng nghe.

“Sau đó anh em đi vào cửa.” Trình Thiên Lý nói: “Bệnh tình bắt đầu chuyển biến tốt. Sau nữa đến lượt em cũng vào.” Nó lắc đầu cười: “Có lúc em nghĩ, thật ra cửa chẳng có gì đáng sợ, nếu không có nó, em đã chẳng thể sống như một người bình thường, và có thể đã không sống tới ngày hôm nay, như thế này đã đủ mãn nguyện lắm rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Đừng nghĩ vậy, ngày tháng còn dài.”

“Phải, thời gian còn dài.” Đôi mắt Trình Thiên Lý trở nên mơ màng: “Không biết cuộc đời em sẽ kết thúc như thế nào đây.”

Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy không đành lòng. Chỉ những lúc như thế này cậu mới ý thức được rằng, những người sống trong biệt thự đều là kẻ sắp chết. Có người đã chuẩn bị tâm lý, có người chưa, nhưng tất cả bọn họ đều từng cảm nhận mùi vị của cái chết cận kề.

“Chúc anh thuận lợi vượt qua cửa tiếp theo.” Trình Thiên Lý đứng dậy: “Em đi nghỉ ngơi chút, mệt quá rồi...”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, nhìn theo bóng thẳng nhóc vừa ngáp vừa đi lên tầng.

Có lẽ là vì trong lòng không có chấp niệm, nên khi vào cửa, tâm trí Lâm Thu Thạch hoàn toàn an tĩnh, cậu sẵn sàng đón nhận cái chết, và cũng hoàn toàn bằng lòng đón nhận cuộc đời thứ hai.

Thời gian vào cửa của Lâm Thu Thạch cách Trình Thiên Lý không lâu, ngay đêm Trình Thiên Lý từ cửa ra ngoài, Lâm Thu Thạch giật mình tỉnh dậy giữa canh ba, sau khi mở cửa phòng riêng, cậu nhìn thấy mười hai cánh cửa sắt xuất hiện ở hành lang.

Năm cửa phía trước đã bị dán niêm phong, sáu cửa phía sau không tài nào mở được, chỉ còn cánh cửa nằm ở vị trí thứ sáu, Lâm Thu Thạch dễ dàng kéo nó ra.

Sau cơn choáng váng quen thuộc, Lâm Thu Thạch xuất hiện trên một con đường cao tốc trải nhựa, bốn bên trống không, chỉ có một biển báo màu đen đang chỉ về phía trước, bên trên ghi bốn chữ đã nhòe mờ: Thị trấn Thông Thủy.

Thời tiết ở đây hơi lạnh, Lâm Thu Thạch quấn chặt chiếc áo, chân chậm đi về phía trước. Con đường mênh mang bao phủ trong màn sương dày đặc. Đi khoảng sáu, bảy phút, Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng trông thấy hình bóng con người. Bóng người kia khá quen, Lâm Thu Thạch vừa nhìn thấy mắt liền sáng lên, gọi: “Manh Manh...”

Người phía trước ngoảnh đầu lại, hóa ra đó là một người lạ, tuy rằng khí chất rất giống, người đó nói: “Ăn kẹo không?”

Lâm Thu Thạch: “Ăn chứ ăn chứ, tôi thích kẹo dâu vị bạc hà.”

Người kia đáp: “Tôi không thích, bởi rằng số bốn của tôi bị đau.”

Sau khi khớp ám hiệu, hoàn toàn chắc chắn về thân phận của người vừa gặp, Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thật không ngờ chúng ta chạm mặt sớm như vậy... Khoan đã, tại sao anh lại mặc đồ nam?” Lâm Thu Thạch tròn tròn mắt.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi có nói sẽ mặc đồ nữ cùng anh đâu hả?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc giơ ngón tay suyt một tiếng, rồi bật cười: “Người cảm thì đừng có nói nhiều quá.”

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười: “Hay là cho tôi...”

“Không được.” Nguyễn Nam Chúc biết thừa Lâm Thu Thạch định hỏi cái gì, hắt lạnh lùng cự tuyệt: “An phận làm con gái đi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu giật giật lọn tóc giả, phát hiện nó đã trở thành tóc thật, và chẳng hiểu vì sao cậu lại thấp đi một chút so với bên ngoài.

“Đi thôi, tìm được người r ỡi tính.” Nguyễn Nam Chúc nhìn quanh tứ phía: “Sương mù khó chịu quá.”

Vậy là hai người tiếp tục tiến về phía trước.

Lâm Thu Thạch đi sau Nguyễn Nam Chúc, len lén kéo khóa quần nhìn thử, sau khi xác nhận bộ phận kia vẫn còn đang khỏe mạnh, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may chỉ có tác thay đổi chứ cái khác vẫn bình thường, nếu không cậu khóc ra tiếng Mán thật sự.

Hai người cứ đi mãi đi mãi, cảnh vật cuối cùng cũng đã có sự thay đổi, một thị trấn đột ngột cũ kỹ xuất hiện trước mắt họ. Các ngôi nhà trong thị trấn được xây theo phong cách châu Âu, có đi đâu đa phần biển hiệu là tiếng Trung.

Lâm Thu Thạch đột nhiên hiểu kỳ: “Trước giờ đã có ai gặp bối cảnh nước ngoài chưa?”

Nguyễn Nam Chúc: “Gặp r ỡi, chẳng phải ngay trước mắt đấy sao?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nhưng biển hiệu vẫn là tiếng Trung”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc họ nghĩ cho trình độ dân trí nước ta nên không làm thành tiếng Anh hết.” Hắt liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Có người đến chữ tiếng Trung còn không biết kìa.”

Lâm Thu Thạch biết hẳn chế giễu chuyện mình giả vờ thất học ở cửa trước, cảm thấy hơi xấu hổ: “Đó là do hoàn cảnh xô đẩy mà...”

Hai người đi vào trong thị trấn, nhìn thấy đám đông đang tụ tập trên một quảng trường không rộng lắm.

Nguyễn Nam Chúc lia mắt một lượt, đếm nhanh nhân số: “Tám mống.”

Lâm Thu Thạch bắt đầu giả câm nên không đáp lời.

Hai người bước ra từ trong màn sương, thu hút một số ánh mắt, có người chăm chú quan sát anh chàng đẹp trai Nguyễn Nam Chúc, cũng có cái nhìn để tâm riêng tới Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch lúc này tóc dài, thân hình bị thu nhỏ lại một chút nên quần áo trở nên hơi rộng, mặt cậu trắng bệch, trông cứ như đang sợ hãi, đôi mắt đen tuyền nhìn về Nguyễn Nam Chúc đầy vẻ bất lực... Đó là những gì người ngoài nhìn thấy, còn trên thực tế...

Lâm Thu Thạch: Khốn kiếp, khốn kiếp, ai cũng nhìn tôi.

Nguyễn Nam Chúc: Cho người ta nhìn, anh có mất miếng thịt nào đâu hả.

Lâm Thu Thạch: Nếu họ phát hiện tôi là đàn ông thì sao đây?

Nguyễn Nam Chúc: Vạch luôn thằng em ra cho tụi nó sợ.

Lâm Thu Thạch: ...

Trên đây là nội dung trao đổi bằng ánh mắt giữa hai người, Lâm Thu Thạch thật sự cạn lời.

Có người tiến về phía họ, nhưng chắc do Nguyễn Nam Chúc trông hơi khó gần, nên người nọ chọn cô bé đáng thương Lâm Thu Thạch làm mục tiêu.

Lâm Thu Thạch còn chưa kịp phản ứng, Nguyễn Nam Chúc đã đưa tay chặn người kia lại: “Có việc gì?”

“Chẳng có việc gì.” Người kia là một thanh niên trẻ tắn hơn hai mươi, mặc một bộ đồ hợp mốt, hình như gã rất có hứng thú với Lâm Thu Thạch: “Muốn hỏi hai bạn có cần giúp gì hay không thôi.”

“Hình như cô ấy không nói được.” Nguyễn Nam Chúc nhìn người nọ, tay vẫn cản trước mặt Lâm Thu Thạch.

“Không nói được?” Người nọ càng thích thú hơn, gã nói: “Xin chào, tôi tên là Vương Thiên Tâm.”

Nguyễn Nam Chúc: “Lục Minh.”

Vương Thiên Tâm thấy Nguyễn Nam Chúc có ý đề phòng, bèn cười: “Hình như hai người quen biết từ trước?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không quen, nhưng vừa vào đây đã gặp, có thể coi là có duyên.”

Lâm Thu Thạch rút điện thoại ra, gõ chữ: *Tôi tên Du Thu Thu, rất vui được quen hai anh.*

Hai người đầu trông thấy chữ trên điện thoại của Lâm Thu Thạch, Vương Thiên Tâm nói: “Ồ, hóa ra cô tên là Du Thu Thu, cái tên dễ thương quá.” Vương Thiên Tâm chỉ thấp hơn Nguyễn Nam Chúc một chút, gã hơi cúi xuống, nở một nụ cười ấm áp: “Tôi tên Vương Thiên Tâm, nếu được, tôi muốn làm bạn với cô.”

Lâm Thu Thạch vờ như sợ hãi, hơi lùi lại phía sau Nguyễn Nam Chúc. Đâu dừng lại đến ân cần, không là đạo tặc cũng phường tà gian, gã Vương Thiên Tâm này đột nhiên nhiệt tình với một người mới gặp lần đầu, rõ ràng là có mưu đồ gì đó. Mặc dù cậu không sợ, nhưng cũng không ngốc đến mức nhào lên cho người ta giảng bầy.

Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn khách sáo, nói: “Hình như cô ấy sợ anh, anh tránh xa cô ấy ra chút.”

Vương Thiên Tâm liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, rồi quay người bỏ đi.

Lâm Thu Thạch không ngờ gã dễ dàng bỏ cuộc đến vậy. Nguyễn Nam Chúc thì cười nhạt, cứ như đã đi guốc trong bụng Vương Thiên Tâm.

Người trong nhóm lần lượt tụ tập lại.

Cửa này vẫn có hai người mới như thường lệ, cả hai đều là nam, một trong số đó tỏ ra khá bình tĩnh, người còn lại thì gần như suy sụp, cứ gào khóc mãi không thôi.

Cũng may ngoại trừ việc mít ướt, người mới này không xử sự thái quá.

Gã Vương Thiên Tâm sau khi từ bỏ Lâm Thu Thạch, đã nhanh chóng tìm thấy một cô gái khác. Chỉ trong thời gian ngắn, cô gái kia đã quần quýt với Vương Thiên Tâm, hai người cười cười nói nói, có vẻ rất hợp ý.

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc một cái.

Nguyễn Nam Chúc biết cậu đang định hỏi đi đâu gì, khẽ nói: “Trong cửa cũng có loại người như vậy, rất thích lập nhóm với người khác, dĩ nhiên người đồng đội của cậu không chỉ là đồng đội, mà còn có thể dùng vào những việc khác.”

Lâm Thu Thạch: *Ví dụ?*

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu mỉm cười ròn rợn, không nói gì.

Lâm Thu Thạch bị nụ cười của Nguyễn Nam Chúc làm cho rùng mình.

Vương Thiên Tâm rõ ràng là tay săn gái có hạng, mục tiêu cũng vô cùng rõ ràng, hẳn công khai quan tâm những cô gái trông nhỏ bé yếu ớt ngay tại điểm tập trung đề, dễ dàng giành lấy sự tín nhiệm của họ.

Một “cô gái bị khiếm khuyết về giọng nói” như Lâm Thu Thạch, chắc chắn là miếng mồi ngon trong mắt Vương Thiên Tâm, có đi đâu Nguyễn Nam Chúc đã chen ngang, khiến Vương Thiên Tâm phải theo đuổi mục tiêu khác.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Phải theo sát tôi nhé, đừng để người ta lừa.”

Lâm Thu Thạch liếc hẳn một cái, thầ m nghĩ lừa thì đã sao, cùng lắm tụt quầ n độ hàng với chúng nó...

CÂU CHUYỆN NHỎ

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi không thể không diễn, bản thân không diễn thì tôi phải xem người khác diễn mới chịu nổi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Chương 55

Đứa trẻ mất tích

Cửa này tổng cộng có mười bốn người, họ lần lượt tập trung tại quảng trường thị trấn.

Lâm Thu Thạch luôn tranh thủ, hễ có thời gian là quan sát xung quanh. Thị trấn nhỏ trông vô cùng tẻ nhạt, các cửa tiệm trên đường đóng cửa quá nửa, thi thoảng có gió thổi qua, khiến cát bụi bên đường tung lên, chỉ làm bầu không khí trong thị trấn càng thêm vẻ hoang liêu.

Bên cạnh quảng trường nơi họ tụ tập có một bảng thông báo. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc lại gần xem thử, phát hiện trên bảng thông báo dán ba mẫu tin tìm người thân, người mất tích đều là trẻ con bảy, tám tuổi, có nam có nữ, đều mới được dán lên gần đây.

Sau khi nhìn thấy các mẫu tin tìm người này, Lâm Thu Thạch nhanh chóng liên hệ tới Slender Man mà gợi ý nhắc tới, sinh vật này tuy cũng ra tay với người trưởng thành, nhưng mục tiêu ưu tiên số một vẫn là trẻ nhỏ. Xem ra sự mất tích của những đứa trẻ kia không tránh khỏi có liên hệ tới Slender Man.

Trong lúc bọn họ đang thảo luận sôi nổi, bên kia quảng trường có một người trung niên gương mặt nghiêm nghị đi tới. Ông ta tự giới thiệu sơ qua về bản thân, rằng ông ta là thị trưởng của thị trấn nhỏ bé này, và nói cho họ biết vai trò của mình trong cửa.

“Hy vọng mọi người giúp chúng tôi đi tìm những đứa trẻ bị mất tích.” Thị trưởng nói: “Đám trẻ bị mất tích trong vòng một tuần qua, chúng tôi đã tìm khắp thị trấn mà không thấy. Mong mọi người hãy hoàn thành sự ủy thác, tìm bọn trẻ trở về”

Đây chính là gợi ý của cánh cửa này.

Thị trưởng nói xong bèn dẫn họ đến khách sạn.

Khách sạn này hoàn toàn hòa hợp với không gian chung của thị trấn, trông xập xệ vô cùng. Trước cửa có một ông già đang ngủ gật, nhìn thấy thị

trưởng đưa người tới cũng chẳng buồn mở mắt chào hỏi, chỉ tùy tiện ném ra một chùm chìa khóa, sau đó nhắm mắt ngủ tiếp.

Thị trưởng vẻ như đã quên, ông ta nói: “Ở đây chúng tôi ít khi có người từ bên ngoài đến, vì bọn trẻ bị mất tích nên mọi người đều rất nhạy cảm, nếu các bạn đi dò hỏi tin tức, hãy khéo léo một chút.”

Trong khách sạn cứ hai người một phòng, mọi người mau chóng ghép cặp với nhau.

Không có gì bất ngờ, Lâm Thu Thạch chung phòng với Nguyễn Nam Chúc. Vì đang diễn vai cô gái câm, nên toàn bộ quá trình cậu không hề nói gì. Khi có người đưa mắt liếc mình, cậu cũng vờ như không thấy.

Gã Vương Thiên Tâm hình như vẫn còn chút hứng thú với Lâm Thu Thạch, có đi đâu gã che giấu rất khéo, chỉ thi thoảng Lâm Thu Thạch mới cảm thấy ánh mắt của gã nhìn mình.

Lâm Thu Thạch coi như không hay không biết gì cả.

Sau khi chia phòng xong, thị trưởng lại nói về một số việc liên quan đến thị trấn.

Thị trấn này trước kia là một làng chài, về sau trên thượng du xây dựng đập nước, cá ngày một ít đi, nên làng chài ngày một suy bại. Thị trấn không có nhiều nhà máy hay xưởng sản xuất, duy nhất tại phía tây thị trấn có một xưởng đồ hộp. Phía đông là khu vực nghĩa trang, thị trưởng nói với họ nếu không có việc cần thiết, thì tốt nhất đừng nên tới đó.

Mọi người đều yên lặng lắng nghe, có người còn dùng sổ ghi chép lại. Các manh mối quan trọng thông thường sẽ do NPC cung cấp, và trong các manh mối đó sẽ ẩn giấu vị trí của chìa khóa.

Sau một khoảng thời gian như vậy, ai nấy cũng bắt đầu thấy đói. Vậy là họ tụ tập ở nhà ăn dưới tầng ăn tạm cái gì đó.

Mùi vị thức ăn ở đây cực kỳ kinh khủng, bánh mì vừa cứng vừa khô, nhai đau cả răng, ngoại trừ bánh mì còn có món cá chiên mà mới nhìn đã chẳng ai muốn ăn. Lâm Thu Thạch liếc con cá chiên mắt trợn ngược, quả thật không dám động đũa. Ăn thứ này biết đâu còn trúng độc.

Nguyễn Nam Chúc cũng không đụng vào cá, chỉ ăn một ít bánh mì. Từ khi đặt chân vào khách sạn, hắn không nói gì cả, trông có vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Ăn xong bữa tối ác mộng, mọi người về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày hôm sau.

Lâm Thu Thạch cũng không ngoại lệ, sau khi tắm rửa qua, cậu leo lên giường.

Đây là phòng tiêu chuẩn, có hai chiếc giường, giường của Lâm Thu Thạch sát cửa sổ, còn của Nguyễn Nam Chúc gần lối ra vào.

Nguyễn Nam Chúc tắm xong, để trần nửa thân trên ra khỏi nhà tắm, vừa lau tóc vừa nói: “Anh thấy sao?”

Lâm Thu Thạch cuộn mình trên giường chơi điện thoại: “Ngày mai chúng ta đi hỏi thăm bố mẹ của những đứa trẻ mất tích đi, xem có manh mối gì không.” Cậu nghĩ ngợi một lát: “Ông thị trường đã nhắc đến xưởng đồ hộp, có lẽ ta cũng nên tới đó thám thính một chút.” Thị trấn không lớn, mà manh mối quá nhiều, chắc hẳn ở xưởng đồ hộp sẽ có thứ họ cần.

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, cảm thấy sao?”

Lâm Thu Thạch vẫn cho rằng Nguyễn Nam Chúc hỏi về cửa lần này, bèn ngoan ngoãn đáp rằng: “Cũng ổn, có đi đâu đó ăn khó nuốt quá.”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Tôi đang hỏi anh về cảm giác sắm vai bé cam kia.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Không vui hả?”

Đứng trước một nhân vật bá đạo như Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch bất giác trở thành chú chó nhát gan, cậu cười gượng nói: “Thích, thích lắm.” Tại sao lúc trước cậu lại ngửa miệng đi hỏi một câu như vậy.

Phải nói rằng, dáng vẻ này của Lâm Thu Thạch khi hóa trang thành con gái trông rất đáng yêu. Cho dù Lâm Thu Thạch có tự nguyện hay không, ít nhất câu trả lời đã khiến cho Nguyễn Nam Chúc hài lòng, hắn cười mỉm: “Anh thích thì tốt.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tại sao cậu bỗng có dự cảm không lành.

Hai người nói chuyện thêm một lát, rồi ai ngủ giường nấy.

Cửa sổ gần giường Lâm Thu Thạch là loại cửa chớp, có thể lờ mờ nhìn thấy bóng những cành cây bên ngoài hắt lên các nan cửa. Một cơn gió thoảng qua, ngọn cây phát ra những tiếng rì rào. Khách sạn này tuy cũ kỹ,

nhưng không gian bên trong khá ổn, điểm trừ duy nhất chính là trong thời tiết lạnh như vậy mà vẫn có muỗi, tiếng vo ve của chúng thật khiến khách trọ bức mình. Lâm Thu Thạch nằm trên giường, cố gắng để đầu óc trống rỗng, sao cho bản thân ngủ càng sớm càng tốt.

Đúng lúc cậu sắp sửa thiếp đi, đột nhiên Nguyễn Nam Chúc chọc nhẹ vào lưng cậu một cái, cậu đang định ngoảnh lại thì nghe giọng Nguyễn Nam Chúc thì thầm: “Đừng cử động, bên ngoài có gì đó.”

Lâm Thu Thạch rùng mình, tức thì tỉnh hẳn.

Cậu nhìn kỹ, phát hiện không rõ từ lúc nào, trên thân cây đã có thêm một sinh vật hình dáng kỳ quái. Sinh vật ấy bám chặt vào thân cây, gần như nhập làm một với cái cây, có đi đâu bản thân nó vẫn cử động, thân thể mảnh khảnh và dài giống như một con rắn, nếu không nhìn kỹ khó mà nhận ra.

Nó chần chập thò một cánh tay, chạm tới khe cửa chớp.

Lâm Thu Thạch thấy cánh tay ấy khẽ khàng lật một nan cửa chớp lên, cậu cứ nghĩ sẽ trông thấy một đôi mắt đen sì ai ngờ tất cả chỉ là một màu trắng xóa... sinh vật kia khôn; Có mắt.

“Nhắm mắt lại.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói.

Lâm Thu Thạch ngoan ngoãn nhắm mắt lại, thính giác của cậu cực kỳ nhạy, cậu nghe rất rõ tiếng một thanh nan cửa bị lật lên.

Sau đó là tiếng bước chân loạt xoạt, loạt xoạt, như thể sinh vật kia đang di chuyển trên bãi cỏ.

Nguyễn Nam Chúc không để Lâm Thu Thạch mở mắt nhìn, Lâm Thu Thạch càng lúc càng nôn nóng, cuối cùng không chịu được nói: “Mở mắt được chưa?”

Không có tiếng đáp.

Trái tim Lâm Thu Thạch thót lên một cái, lo có chuyện gì xảy ra, cậu vội mở mắt quay người lại nhìn, phát hiện Nguyễn Nam Chúc đã ngủ quên tự khi nào.

Lâm Thu Thạch: “...” Xem ra yêu tinh thuốc ngủ không những giúp người khác ngủ, mà còn tự biết ru ngủ bản thân.

Không gian ngoài cửa sổ yên tĩnh trở lại, Lâm Thu Thạch nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, trời âm u, có mưa. Nhiệt độ khá thấp, không trung lất phất mưa bụi.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc dậy sớm, bèn xuống tầng ăn sáng. Vừa bước vào nhà ăn, Lâm Thu Thạch đã nghe tiếng Vương Thiên Tâm và cô gái kia cười đùa, trải qua một đêm, mối quan hệ giữa hai người có vẻ thân mật hơn một bậc. Cô gái bị Vương Thiên Tâm dụ dỗ lúc này đang bón cơm sáng cho gã, trên mặt treo một nụ cười dịu dàng.

Lâm Thu Thạch liếc Vương Thiên Tâm một cái, thật sự bái phục loại người này. Ở một nơi căng thẳng như thế mà vẫn thản nhiên hưởng thụ khoái lạc, theo một khía cạnh nào đó, đây là một loại tài năng.

Nguyễn Nam Chúc đi phía sau Lâm Thu Thạch, vừa đặt chân vào nhà ăn, cả hai đã thu hút hầu hết ánh mắt của những kẻ có mặt. Một số người nhìn chằm chằm chàng trai tuấn tú Nguyễn Nam Chúc, một số khác thì dành cái nhìn ẩn ý cho Lâm Thu Thạch.

Ban đầu Lâm Thu Thạch hơi lấy làm lạ, cho tới giữa buổi cậu vào nhà vệ sinh, tình cờ soi mình trong gương mới đột nhiên nhận thấy có cái gì đó sai sai...

Cậu rướn cổ lên, nhìn kỹ, thấy không biết từ lúc nào bên dưới tai của mình có thêm một vết màu đỏ. Vết này hơi ngứa, chắc là do muỗi đốt mà thành. Cậu nghĩ thì nghĩ vậy chứ người khác đâu có biết, huống hồ vị trí này lại mờ ám như vậy.

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười, cậu gãi gãi mấy cái, cảm thấy càng ngứa thêm.

Vết này tạm thời không thể hết ngay được, Lâm Thu Thạch thở dài, đành chịu. Cậu rửa tay rồi quay lưng định đi ra, chợt chạm mặt Vương Thiên Tâm từ ngoài đi vào.

Khách sạn rất nhỏ, mỗi tầng chỉ có một nhà vệ sinh, nam nữ dùng chung.

Hai người bỗng đâu tình cờ chạm mặt trong căn nhà vệ sinh chật hẹp, Lâm Thu Thạch hơi né qua một bên đó nhường đường cho Vương Thiên Tâm.

Vương Thiên Tâm cười cười, đột nhiên nói: “Tại sao c phải sợ tôi?”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra.

“Rõ ràng tôi và anh ta đều hành xử giống nhau, có cần phải tỏ ra dè phòng coi tôi là kẻ xấu như vậy không?” Giọng nói của Vương Thiên Tâm khá êm tai, gã lại sở hữu đôi mắt đào hoa rất đẹp, người như vậy nếu ở đời thực chắc chắn rất được con gái thích. Gã đưa tay ra, nắm lấy cánh tay Lâm Thu Thạch, nói: “Tôi nói đúng chứ?”

Lâm Thu Thạch biết là gã hiểu lầm, cậu muốn rút tay mình khỏi Vương Thiên Tâm, lại sợ dùng sức quá sẽ bại lộ thân phận, chỉ đành dùng tay kia gõ chữ trên điện thoại: Bọn tôi không phải như thế, anh hiểu lầm rồi.

Ai ngờ Vương Thiên Tâm đọc xong cười nhạt một tiếng, nói: “Cô nghĩ tôi ngốc sao, vết ở trên cổ cô không lẽ là do muỗi đốt?”

Lâm Thu Thạch: Hi, đúng là muỗi đốt đó.

Vương Thiên Tâm liếc bên ngoài một cái, đột nhiên nở nụ cười tà ác: “Cô nói xem, nếu tôi thịt cô ở trong này, anh ta liệu có biết không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lảng lảng liếc nhìn sức vóc không mấy cường tráng của Vương Thiên Tâm, thầm nghĩ, anh bạn, ai thịt ai còn chưa biết đâu.

Không rõ biểu cảm của Lâm Thu Thạch khiến Vương Thiên Tâm có ảo giác gì, gã cười nói: “Sao hả, biết sợ rồi hả?”

Lâm Thu Thạch lơ đãng nhìn quanh nhà vệ sinh, cậu bắt đầu suy nghĩ chút nữa nên xử lý thằng này như thế nào cho đã tay.

Nhưng vào lúc Lâm Thu Thạch định ra tay, thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Đến mức đó mà Vương Thiên Tâm vẫn không chịu bỏ tay khỏi Lâm Thu Thạch. Mãi khi thấy Nguyễn Nam Chúc xuất hiện ở cửa vào, nhìn gã chằm chằm bằng ánh mắt không hề thân thiện, gã mới chịu cười lấy lệ, bỏ tay ra.

“Thu Thu,” giọng Nguyễn Nam Chúc lạnh băng, “có người làm khó em hả?”

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc, trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, cậu đột nhiên xuất thân như tổ nghề nhập xác, thút thít lao vào vòng tay Nguyễn Nam Chúc, tỏ ra ê chề uất nhục lắm.

Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên, nhìn Vương Thiên Tâm.

Có lẽ vì ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc quá đáng sợ, Vương Thiên Tâm mới nãy còn nghênh ngang tự đắc giây lát liền có vòi, nở nụ cười miễn cưỡng: “Hiếu lắm, tất cả chỉ là hiếu lắm, tôi đâu có làm gì Thu Thu...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đây là lần cuối cùng.” Giọng nói của hắn lạnh như băng đá: “Nếu để tôi phát hiện anh có ý đồ với cô ấy, anh chết với tôi.” Câu “anh chết với tôi” nghe không giống như dọa suông, ngay đến Lâm Thu Thạch đang tựa đầu vào ngực Nguyễn Nam Chúc cũng cảm nhận được sát khí bùng bùng.

Nguyễn Nam Chúc không nói chơi. Lâm Thu Thạch biết, Vương Thiên Tâm cũng biết.

Vậy là gã hoảng hốt “Ừm” một tiếng, quay lưng bỏ đi ngay, quên cả đi vệ sinh.

Lâm Thu Thạch nhìn theo gã, chỉ muốn nhổ một bãi nước bọt.

“Không sao chứ?” Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu.

Lâm Thu Thạch lắc đầu, sau đó chỉ vào vết đỏ dưới tai.

Ai ngờ giây sau, một vật mềm mại đặt lên vết đỏ, Lâm Thu Thạch trợn mắt, theo phản xạ đẩy người ở trước mặt ra. Nguyễn Nam Chúc bật cười, nói: “Bé cam à, em tưởng anh là người tốt hả?”

Lâm Thu Thạch: “...” Đại ca à, đại ca thích diễn quá ha?

“Anh không phải là người tốt gì cả.” Nguyễn Nam Chúc di mạnh ngón tay trên vết cắn, khiến Lâm Thu Thạch không kìm được rung mình. Cậu mở miệng định nói gì đó, Nguyễn Nam Chúc đưa ngón tay lên suýt, ra hiệu sau tường có người.

“Em phải ngoan ngoãn nghe lời anh, anh sẽ đưa em thoát khỏi đây.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu em không ngoan, đừng trách anh bỏ rơi em trong này.”

Lâm Thu Thạch: “...” Diễn nhập tâm quá rồi đó cha nội.

Nguyễn Nam Chúc: “Hiếu chưa nào?”

Lâm Thu Thạch đành gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ hài lòng, nắm tay Lâm Thu Thạch đi ra ngoài.

Vào giờ phút này, Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã hiểu dụng ý thâm độc của Nguyễn Nam Chúc, khi để cậu diễn một cô gái câm, bởi vì nếu không câm sẽ có thể lên tiếng phản bác làm hỏng cảm hứng diễn xuất thường xuyên đột ngột dâng trào của Nguyễn Nam Chúc. Bây giờ Lâm Thu Thạch chỉ là Cô gái không nói được, đợi gõ được chữ trên điện thoại thì cò đã phất, kịch đã xong.

Lâm Thu Thạch nốc cạn ly sữa, thẩn thờ dài, lòng người thật hiem ác...

Ánh mắt những người khác nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch càng trở nên mờ ám, có lẽ nghĩ: Lại thêm một cặp đôi thời vụ.

Lâm Thu Thạch bây giờ chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, có nổi khờ mà không thể nói, cùng lắm lén lút trợn mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc vài cái là cùng.

Nguyễn Nam Chúc còn mặt dày nói: “Đừng nhìn nữa, em cứ nhìn thể anh chết mất.”

Lâm Thu Thạch: “???” Chết má nhà anh ấy.

Cuối cùng đã giải quyết xong bữa sáng, Lâm Thu Thạch vội kéo Nguyễn Nam Chúc ra khỏi nhà ăn, hôm qua họ dự định sẽ đến nhà những đứa trẻ mất tích để thám thính tin tức.

Số hộ dân trong thị trấn không nhiều, nghe nói trẻ con đây chỉ khoảng tám, chín đứa, dùng một cái mất tích ba đứa, rõ ràng là việc hết sức nghiêm trọng.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch mau chóng có mặt ở gia đình đầu tiên, đi cùng với họ còn có một số người có kinh nghiệm khác.

Gia đình kia thấy có khách đến thăm, thái độ rất lạnh nhạt, gần như hỏi gì thì đáp nấy, từ đầu đến cuối không chủ động đưa ra bất kỳ thông tin nào.

- Nhưng họ đồng ý trả lời đã là may rồi, Nguyễn Nam Chúc hỏi một số vấn đề quan trọng: Đứa trẻ mất tích vào lúc nào, ở đâu, trước khi mất tích đã gặp ai, trước khi mất tích có dấu hiệu gì không.

“Tính cách nó vốn đã kỳ lạ.” Người làm cha mẹ đáng lẽ phải rất đau lòng khi con mình mất tích, nhưng thái độ của vị phụ huynh này rất kỳ cục, dường như không muốn nói nhiều: “Luôn đi từ sáng tới tối không chịu về

Nó mất tích vào buổi chiều sáu ngày trước, sau khi ra khỏi nhà, không thấy quay lại nữa. Trước khi mất tích, nó có gặp chị gái, còn về dấu hiệu, nếu có dấu hiệu liệu có mất tích hay không?”

Mọi người ghi chép các thông tin lại, vừa hay chị gái của đứa trẻ cũng có ở nhà, Nguyễn Nam Chúc bèn hỏi thăm cô chị gái thêm một số vấn đề.

Có lẽ vì vẻ ngoài đẹp trai nên Nguyễn Nam Chúc dễ dàng chiếm được cảm tình của thiếu nữ, thái độ người chị đối với Nguyễn Nam Chúc khá nhiệt tình.

Cô gái trạc mười bảy, mười tám tuổi, nhan sắc không quá xuất chúng, hai gò má có một ít tàn nhang, nhưng mái tóc vàng thì rất bắt mắt, cô nói: “Lauren em tôi trước khi mất tích nói có người theo dõi nó, nhưng thị trấn nhỏ như vậy, ít khi có người ngoài ghé thăm, ai sẽ theo dõi một đứa trẻ chứ? Khi đó gia đình chúng tôi không để tâm tới lời thằng bé..” Cô gái có vẻ tự trách, khóe mắt ươn ướt.

“Có thể dẫn chúng tôi đến xem phòng của cậu bé một lát không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Đi nào, để chúng tôi dẫn anh đi.” Cô chị nói.

Cậu bé mất tích tên Lauren, phòng riêng của cậu nằm trên tầng gác mái, rất nhỏ và lộn xộn, chính giữa phòng đặt một chiếc giường nhỏ, một số sách vở và những đồ vật linh tinh.

Do phòng gác mái quá chật, mọi người không thể vào một lượt, đành chia nhau lần lượt vào kiểm tra.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cùng một cô gái nữa là nhóm đầu tiên tiến vào.

Nguyễn Nam Chúc đi thẳng tới giá sách, còn Lâm Thu Thạch bắt đầu kiểm tra giường của Lauren.

Rất nhanh, Lâm Thu Thạch đã có phát hiện đầu tiên. Dưới gối của Lauren, cậu trông thấy một cuốn sổ có khóa. Bằng một động tác nhanh nhẹn, cậu nhét ngay cuốn sổ vào trong áo, giả vờ như không có gì xảy ra. Bấy giờ Lâm Thu Thạch mới nhận ra điểm lợi của trang phục nữ giới, do quần áo đàn ông đều khá đơn giản, muốn cất giấu vật gì cũng khó khăn hơn.

Nguyễn Nam Chúc tìm thấy ở giá sách rất nhiều bản viết tay của Lauren. Trước khi mất tích, cậu bé luôn tra tìm thông tin về truyền thuyết địa phương, một trong số các tài liệu có nhắc đến Slender Man mà gợi ý nhắc tới.

“Chắc là cậu bé đã linh cảm thấy gì đó.” Nguyễn Nam Chúc phân tích: “Án mạng trong cửa lần này, là có đi ền báo trước.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, ra hiệu mình biết rồi, sau đó chỉ ra ngoài cửa.

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu một cái, li ền hiểu ý: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài.”

Cả hai viện lý do không khí trong phòng ngột quá muốn ra ngoài hít thở, rồi tìm một góc vắng người, Lâm Thu Thạch rút cuốn sổ nhật ký từ trong áo ra.

Nguyễn Nam Chúc nhìn bộ dạng lén lén lút lút của cậu, mỉm cười: “Lành nghề quá nhỉ.”

Lâm Thu Thạch bực gần chết: “Đừng lôi thôi, mau xem nội dung bên trong đi.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, hần mau lẹ mở khóa sổ, rồi xem nội dung bên trong.

Phần đầu nhật ký chủ thuật lại sinh hoạt hằng ngày của đứa trẻ, trách móc cha mẹ, căm ghét trường học... trường học?

Lâm Thu Thạch nói: “Thị trấn này có trường học nữa hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc phải có chứ, nhưng không ở đây, chắc ở đâu thị trấn.”

Lâm Thu Thạch: “Ừm... nhưng thị trưởng không hề nhắc tới trường học.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thằng bé này là con ngoài giá thú, chẳng trách cha mẹ đối xử không được chu đáo.”

Lauren không phải là con ruột của người cha, mà theo mẹ tái giá về đây, người cha dượng luôn căm ghét, thường gây sự, thậm chí đánh cậu. Sau khi Lauren mất tích, ông ta hoàn toàn dừng dừng, vẻ như không để tâm tới việc rất có thể đứa bé đã chết.

“Mẹ của Lauren thì sao?” Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi lạ.

“Không thấy nhắc đến.” Nguyễn Nam Chúc nói: “... Điệu này thật lạ.”

Đúng là rất lạ, lần ghé thăm này, từ đầu đến cuối họ cũng chưa hề gặp bà chủ nhà, càng không có ai nhắc tới việc trong nhà từng có bà mẹ t ần tại.

Lật tới những trang sau, Lâm Thu Thạch bắt gặp một manh mối liên quan đến việc mất tích.

Trước đó trong sổ nhật ký, Lauren luôn nói có người theo dõi mình, lúc nào cũng đi theo cậu dù trên đường đi học hay đi học về, nhưng cậu không biết đó là ai.

Ban đầu giọng điệu cậu bé rất phẫn nộ và cảm thấy phi ền hà, nhưng thái độ mau chóng trở thành sợ hãi, Lauren dường như đã nhận ra đi ều gì đó...

“Nó lại xuất hiện ngoài cửa sổ phòng mình, mình trốn dưới gầm giường, chỉ mong nó không nhìn thấy.”

“Lần này mình trốn ở trong tủ áo, vẫn hơn trốn dưới gầm giường. Mình đã thấy nó khom lưng xuống, thò tay vào gầm giường như đang tìm mình.”

“Không ai tin lời mình, họ nói mình bị điên, thứ đó suốt nửa luôn từ kẽ hở cửa sổ vào trong phòng, mình không biết nó là cái gì nữa.”

“Mình biết tên nó rồi, nhưng thời gian không còn kịp nữa, không kịp nữa...”

“Thế là hết.”

Đó là nhật ký gần đây Lauren đã viết, trang cuối cùng cách đây vài ngày, cậu viết: *Thế là hết*.

Đó là phần nhật ký cuối cùng, sau đó thì Lauren mất tích, và nhật ký bị gián đoạn.

“Xem ra thứ đó đã mang đứa trẻ đi.” Lâm Thu Thạch đọc xong nhật ký, nói: “Slender Man...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nó mang thằng bé đi đâu nhỉ...?”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, cười gượng: “Không lẽ là xưởng đồ hộp.”

Trong thị trấn chỉ có nơi đó là tương đối đặc biệt. Nguyễn Nam Chúc: “Sáng nay anh có ăn cá hộp không?”

Lâm Thu Thạch vội lắc đầu, món cá hộp nhìn đã thấy không ngon, buổi sáng Lâm Thu Thạch chỉ muốn ăn nhẹ nên càng không có hứng thú.

Lâm Thu Thạch không ăn, nhưng những người khác thì ăn khá nhiều, đặc biệt là Vương Thiên Tâm dường như rất thích ăn cá.

Lâm Thu Thạch: “Không dám nghĩ luôn, thật mắc ỏi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tiếp theo muốn đi đâu nào?”

Lâm Thu Thạch: “Có mấy đứa trẻ mất tích nữa mà, chúng ta tới gia đình chúng nghe ngóng xem sao, nếu tìm thấy những điểm chung thì tốt.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, đồng ý với đề nghị của Lâm Thu Thạch.

Vậy là hai người đi tới nhà của hai đứa trẻ khác, vừa đi vừa thảo luận một số tình tiết liên quan tới thị trấn.

Dĩ nhiên, nhằm bảo vệ hình tượng cô gái câm, Lâm Thu Thạch không dám nói quá nhiều, hầu hết là dùng chức năng chuyển văn bản thành giọng nói trên điện thoại.

Nguyễn Nam Chúc ngấm cậu cặm cũi gõ chữ, nhoèn miệng cười nói: “Thu Thu, em đáng yêu quá à.”

Lâm Thu Thạch: *Đáng yêu khỉ gì?*

Nguyễn Nam Chúc: “Đáng yêu từ đầu xuống chân ý, anh muốn trối em lại mang vênhốt trong nhà, chỉ để anh ngấm thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc à, giờ nhìn anh giống biến thái lắm biết không hả?

Nguyễn Nam Chúc: “Ha ha, tôi đùa thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nói thật, mỗi lần Nguyễn Nam Chúc như này, cậu lại có cảm giác hấn rất nghiêm túc.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Xin thống kê lại hành trình của Lâm Thu Thạch:

Cửa thứ nhất: Gặp Nguyễn Nam Chúc.

Cửa thứ hai: **Con chim nhà Fitcher**, cửa này Lâm thu Thạch vượt qua cùng Nguyễn Nam Chúc.

Cửa thứ ba: **A tởm cổ**, nhảy cóc lên cửa thứ năm của Trình Thiên Lý, nên độ khó tăng gấp đôi.

Cửa thứ tư: **Người đàn bà trong mưa**, đi làm việc, đây là cửa của Đàm Tảo Tảo, do độ khó thấp hơn năm nên không tính điểm.

Cửa thứ sáu: **Slenderman**, cửa của chính Lâm thu Thạch, cũng là cửa thứ sáu.

Về việc nhận gợi ý, xin lấy một ví dụ: A chỉ vượt cửa của mình, vậy nếu cửa A vượt qua là cửa thứ năm, gợi ý nhận được sẽ là cửa thứ sáu.

Nếu A vào cửa không phải của mình, thì A sẽ nhận được gợi ý cửa tiếp theo của chủ nhân thật sự cánh cửa. Có nghĩa là bản thân A đã vượt qua cấp năm nhưng A liên tục ra vào cửa năm của người khác thì A có thể lấy được rất nhiều gợi ý, có khả năng tự động khớp với bối cảnh gợi ý, cho nên họ có thể chủ động lựa chọn bối cảnh thông qua gợi ý.

Do vậy Lâm Thu Thạch có một thời gian dài không biết gợi ý cửa thứ sáu của mình cửa thứ sáu của mình là như thế nào, bởi vì gợi ý của cậu do Nguyễn Nam Chúc lấy về trong cửa của người khác, không phải do cậu tự mình có được.

Chương 56

Xưởng đồ hộp

Tiếp theo đó, họ tìm tới nhà hai đứa trẻ mất tích khác.

Sau một hồi hỏi thăm, cả hai mau chóng tìm ra điểm tương đồng giữa ba trường hợp: Trước khi mất tích, bọn trẻ đều nói với mọi người mình bị theo dõi, nhưng người lớn không quan tâm tới lời chúng nói.

Người mẹ của một trong hai gia đình vừa khóc nghẹn ngào vừa nói: “Bác rất hối hận, nếu khi đó bác tin lời con thì nó sẽ không mất tích, tất cả đều tại bác, tất cả là lỗi của bác... Bác không xứng đáng làm mẹ...”

Nguyễn Nam Chúc nhẹ giọng an ủi vài câu: “Bác có manh mối gì về việc em mất tích không? Nếu có thì nói cho cháu biết được chứ, biết đâu nhờ vào thông tin này, cháu có thể tìm ra em sớm hơn.”

Người mẹ nghe vậy im lặng giây lát, rồi khẽ nói: “Manh mối... trong thị trấn lan truyền tin đồn rằng vùng ven rìa có những con quái vật ẩn nấp... Dĩ nhiên, đó chỉ là lời đồn, không có ai tận mắt trông thấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “Quái vật? Quái vật như thế nào?”

“Không biết nữa.” Người mẹ nói: “Chúng tôi không biết con quái vật trông như thế nào, chỉ là lời đồn, thứ đó có thân hình rất cao lớn...”

Đó là tất cả những gì bà mẹ này biết được.

Nhờ vào tài thăm hỏi của Nguyễn Nam Chúc, họ biết được bé gái của gia đình này rất thích chạy tới xưởng đồ hộp chơi, mặc dù các bậc phụ huynh nhiều lần nhắc nhở nhưng cô bé vẫn thường xuyên lén giấu cha mẹ chạy tới đó. Địa điểm mất tích lần này, dường như lại được khoanh vùng ở xưởng đồ hộp.

Có lẽ đây thật sự là một địa điểm quan trọng.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều nhất trí như vậy, họ quyết định sau khi ăn bữa trưa, buổi chiều sẽ khảo sát ở xưởng đồ hộp. .

Mùi vị bữa trưa vẫn không khá khẩm hơn chút nào, nhiều món ăn trên bàn đều có thành phần là cá, mùi tanh nồng nặc lan tỏa khắp nơi. Giữa bàn còn có vài ba hộp cá mở sẵn, hẳn đây là món đáng ăn nhất.

Có lẽ chính vì vậy mà có nhiều người chọn ăn cá hộp, thậm chí còn khen mùi vị không tệ.

Do kết quả đi đầu tra ban sáng, Lâm Thu Thạch không động vào những thứ cá hộp này. Cậu tùy tiện ăn vài thứ linh tinh rồi cầm điện thoại lên sắp xếp lại các suy luận đã có. Cũng may thân phận ở thế giới này của Lâm Thu Thạch là cô gái câm nên không ai tìm tới bắt chuyện, mọi người coi cậu như không khí vậy.

Lâm Thu Thạch nhờ thế mà tha hồ rảnh rỗi.

Đã là ngày thứ hai ở trong cửa vậy mà vẫn có người muốn nhập nhóm với Nguyễn Nam Chúc, lời lẽ đầu tỏ ra khinh thường Lâm Thu Thạch.

Có người chỉ nói bóng nói gió, có người thì thẳng thừng, bảo rằng cô gái này bị câm, gặp chuyện thậm chí không thể hét lên, tội gì phải lãng phí thời gian với cô ta, tốt hơn là bắt cặp với người khác.

Lâm Thu Thạch nghe đến đó suýt nữa đứng dậy chửi cho người kia một trận, nhưng cuối cùng cậu nín lại, học theo Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ đáng thương vô tội.

Nguyễn Nam Chúc thì diễn như thể thương cảm cho sự yếu đuối của Lâm Thu Thạch, nên từ chối tất cả mọi lời mời.

Nguyễn Nam Chúc bị làm phiền nhiều quá cũng hơi bực mình, bèn kéo Lâm Thu Thạch nhanh chóng rời khỏi nhà ăn.

“Tại sao họ thích cùng nhóm với anh quá vậy? Không lẽ chỉ vì anh đẹp trai?” Trên đường đi đến xưởng đồ hộp, Lâm Thu Thạch vẫn chưa hết thắc mắc.

“Con người đều biết tìm lợi tránh hại.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Rời vào một nơi nguy hiểm có thể mất mạng, dĩ nhiên họ phải cố tìm cách ở gần những kẻ mạnh.”

Còn cách xưởng đồ hộp một đoạn, họ bắt đầu ngửi thấy mùi cá tanh nồng.

Mùi tanh này khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, nếu ai đó ghét ăn cá, e rằng ngửi hai cái là buồn ói ngay.

Xưởng đồ hộp nằm ở rìa thị trấn, xung quanh không có người sinh sống, không có bất kỳ nhà cửa kiến trúc nào, chỉ có vài cái cây xơ xác cùng những bụi rậm um tùm. Đằng sau tán cây là sương mù dày đặc, như cảnh báo họ không nên vượt qua ranh giới.

Theo như lời của thị trưởng, xưởng đồ hộp đã ngừng hoạt động từ vài năm trước, cho nên giờ đây mới hoang vu như vậy. Nguyễn Nam Chúc rút đồng hồ ra, nhẹ nhàng mở khóa cánh cổng gỉ sét của xưởng, hai người lách qua khe hở đi vào bên trong.

“Cái xưởng này khá lớn đấy chứ.” Lâm Thu Thạch ngoái nhìn tứ phía, thứ đầu tiên đập vào mắt là một khoảng sân cực rộng, xung quanh mọc đầy cỏ dại cao tới một mét, xem ra đã rất lâu rồi không có người tới dọn dẹp. Quanh sân có một vài gốc cây cao lớn đã chết khô, bên trên có những con chim màu đen đang đậu, thoạt trông giống như quạ, nhưng nhìn kỹ, hình như kích cỡ lớn hơn quạ rất nhiều...

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đi lên phía trước.

Lâm Thu Thạch nói: “Không lẽ ba đưa trẻ đầu mất tích nơi này? Hoặc có thể sau khi mất tích đã bị mang tới đây?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không biết nữa, đi quanh xem thử có manh mối gì không.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Hai người tiếp tục tiến lên phía trước, khi sắp bước vào khu nhà xưởng, Lâm Thu Thạch đột nhiên phát hiện ra một điếu.

Đây là một phát hiện bất ngờ, chân Lâm Thu Thạch bị vướng phải cục đá, cậu cúi đầu theo phản xạ thì thấy được một số thứ ngay gần tảng đá đã ngáng chân mình.

“Đây là cái gì?” Lâm Thu Thạch kêu lên, cậu cúi xuống quan sát kỹ mặt đất lầy lội: “... Dấu tay sao?”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy liền liếc về chỗ mà Lâm Thu Thạch đang nhìn.

Trên mặt đất bùn ẩm chằng chịt những dấu bàn tay, nhìn sơ qua những dấu vết này như được tạo ra một cách tùy tiện, không có quy luật, nhưng nhìn kỹ mới nhận ra dấu bàn tay giống như một tín hiệu cầu cứu: Là một người đang bị kéo trên đất, trong quá trình đó kẻ ấy muốn tìm một nơi

để bám víu mà không có, vì quá hoảng loạn, chỉ còn cách bấu chặt lấy mặt đất, nên để lại chi chít những dấu tích.

Lâm Thu Thạch thận trọng đi men theo các dấu vết, Nguyễn Nam Chúc bám theo phía sau, đồng thời quan sát tình hình xung quanh.

Rất nhanh, Lâm Thu Thạch tìm ra thứ nằm ở cuối con đường, đó là một gốc cây cực lớn, đường kính thân cây ít nhất phải hai mét, xem ra đã chết khô từ rất lâu. Lâm Thu Thạch thử gõ lên thân cây, cậu nhú mày nói: “Bên trong rỗng, liệu có thứ gì trong đó không?”

Nguyễn Nam Chúc quan sát gốc cây một lượt: “Nhiều khả năng.” Dù sao thì các dấu tay đã biến mất trước cái cây này.

Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra một con dao nhỏ, bắt đầu đục dầ vào lớp vỏ cây, cái cây có vẻ bị mục ruỗng bên trong, nên mũi dao có thể dễ dàng lách sâu vào.

Khi Nguyễn Nam Chúc rút dao ra, Lâm Thu Thạch hít vào một hơi lạnh ngắt.

Trên con dao của Nguyễn Nam Chúc xuất hiện vết máu.

“Chết cha.” Lâm Thu Thạch không kiềm được chửi tục, mặt hơi ngớ ra: “... Nhát dao vừa r ồi liệu có làm chết luôn manh mối không đây.”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Hắn im lặng giây lát, r ồi giải thích: “Tôi không cố ý.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nhưng nếu là người sống bị đâm, chắc chắn sẽ kêu lên, huống hồ cái cây này không có lỗ, người bình thường làm sao chui vào được?”

Nói cũng đúng, Lâm Thu Thạch khẽ liếm bờ môi khô rát: “VẬY ĐỤC RA XEM THỬ.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, lần này hắn không dám đưa lưỡi dao vào quá sâu, mà khẽ đảo lưỡi dao một vòng, mau chóng lấy ra một khoanh vỏ, khiến khoang rỗng trong thân cây lộ ra.

Sau khi Lâm Thu Thạch nhìn thấy thứ ở trong thân cây, bất giác lùi lại một bước, nét mặt rất khó coi.

Chỉ thấy bên trong có một đứa trẻ bị dìm ngập trong các thớ gỗ, gần như hòa thành một với cái cây chết khô. Cơ thể đứa trẻ hoàn toàn chìm sâu trong thân cây. Thứ bắt mắt nhất có lẽ là phần bụng nạn nhân bị thủng một lỗ lớn, mặc dù không hề có vết máu, nhưng Lâm Thu Thạch biết đứa trẻ này không thể nào còn sống được nữa.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nghiêng đầu: “Đằng sau thằng bé hình như có một túi ni lông.”

Nếu là người không có gợi ý, chắc chắn sẽ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Lâm Thu Thạch trước khi vào cửa đã tìm hiểu kỹ, cho nên trong giây lát cậu hiểu ra ý nghĩa của chiếc túi ni lông: Nội tạng đứa trẻ đã bị moi ra, rồi để ở trong đó.

Đây chính là sở thích của Slender Man.

“Tôi nghĩ những đứa trẻ khác cũng lành ít dữ nhiều.” Lâm Thu Thạch thở dài.

Nguyễn Nam Chúc: “Khả năng cao là vậy.” Hắn đã quen với cái chết, giờ đây quan sát thi thể bên trong thân cây với vẻ lạnh nhạt, hắn chỉ muốn tìm thêm càng nhiều manh mối càng tốt.

Lâm Thu Thạch ngoái nhìn tứ phía, cậu có cảm giác hai đứa trẻ khác cũng đang ở trong xưởng đồ hộp, chỉ không biết là bị giấu ở đâu.

Trong lúc Lâm Thu Thạch mãi nghĩ, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lùi về sau một bước, có vẻ bị giật mình, giống như nhìn thấy vật gì kỳ quái.

“Sao thế?” Lâm Thu Thạch khựng lại.

Nguyễn Nam Chúc im lặng trong giây lát, không nói gì, chỉ tay vào thi thể trước mặt.

Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn, sau đó cũng phản ứng y hệt Nguyễn Nam Chúc: Không biết từ lúc nào, mắt của đứa trẻ đã mở ra, trừng trừng nhìn thẳng hai người bằng tròng đen tràn ngập chết chóc.

Lâm Thu Thạch dựng tóc gáy, cười gượng: “Không phải zombie đó chứ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chưa biết chừng đâu.” Hắn ngẩng lên nhìn bầu trời: “Sắp tới rồi, chúng ta nên dừng ở đây đi, ngày mai tính tiếp, về thôi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch đồng ý với đề nghị của Nguyễn Nam Chúc, dù gì đêm xuống cũng là khoảng thời gian nguy hiểm nhất.

“Đi thôi, ngày mai nói chuyện đưa bé với những người trong thị trấn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi muốn xem họ phản ứng như thế nào.”

Xưởng đồ hộp cách khách sạn khá xa, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vội vàng trở về nhà lúc trời chưa tối hẳn.

Mọi người đang tụ tập trong nhà ăn, dùng bữa tối một cách im lặng, thì thoảng có người bàn luận về manh mối thu thập được.

Lâm Thu Thạch chỉ ăn cho có lệ, vừa ăn vừa nghỉ. Đột nhiên đám đông trở nên náo động, cậu ngẩng đầu nhìn, thì ra có một người đàn ông bị chảy máu mũi.

“Trời ơi, sao đột nhiên lại chảy máu mũi vậy.” Bạn đồng hành của gã kêu lên: “Mau lấy giấy lau đi.”

“Chẳng biết bị sao nữa.” Người kia nói: “Đang ăn cơm thì lại...”

Người đó đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, từ đôi mắt người kia, họ bắt được một suy nghĩ tương tự.

Slender Man sau khi lựa chọn mục tiêu nào đó, sẽ có những điềm báo xuất hiện, gặp ác mộng, ảo giác, hoặc là chảy máu mũi, ho ra máu.

Người đàn ông này đột nhiên chảy máu mũi, không biết là tình cờ hay điềm báo dữ.

Người kia đi nhanh về cũng nhanh, khi trở lại máu mũi đã ngừng chảy, gã bắt đầu cẩn thận về chất lượng thức ăn của khách sạn.

Lâm Thu Thạch thấy không có chuyện gì xảy ra, bèn rời khỏi nhà ăn, Nguyễn Nam Chúc theo cậu cùng về phòng.

Sau khi trở về phòng riêng, Lâm Thu Thạch nằm bò ra giường ôm điện thoại, bắt đầu suy nghĩ về các đầu mối.

Nguyễn Nam Chúc ngồi bên cạnh, lấy nhật ký của Lauren ra đọc lại một lượt.

“Hình như không còn gì khác, chúng ta vẫn bỏ sót thông tin nào đó.” Trời tối hẳn, Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi mệt, bèn nói: “Mình đi ngủ đi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được thôi.”

Lâm Thu Thạch tắm rửa xong leo lên giường, nhìn màn sương bên ngoài cửa sổ bắt đầu nặng dần.

Nguyễn Nam Chúc nằm trên chiếc giường bên cạnh, sau một hồi lặng im, tiếng thở bắt đầu vang lên đều đều... có lẽ đã ngủ.

Lâm Thu Thạch cũng nhắm mắt lại, nhưng giữa màn đêm tĩnh lặng, chỉ một tiếng động nhỏ cũng trở nên chói tai, thính lực của Lâm Thu Thạch vốn nhạy bén, nằm ở trên giường, cậu vẫn nghe thấy những âm thanh từ bên ngoài vọng vào.

Đó là tiếng người đi xuyên qua bụi rậm, người đó dường như còn kéo theo một vật nặng, thi thoảng làm gãy một vài cành cây nhỏ, gây ra những tiếng rắc rắc, rắc rắc Lâm Thu Thạch lập tức nghĩ đến đứa trẻ bị nhấn chìm trong thân cây, ánh mắt vô hồn đáng sợ bị bao phủ trong một làn sương trắng.

Cậu cảm thấy người lạnh đi, bèn cố gắng trở mình một cái.

Nguyễn Nam Chúc - người tưởng chừng ngủ say - đã mở mắt tự khi nào, hắn đang nhìn cậu bằng hai con ngươi sáng rực: “Cô bé câm, không ngủ được à?”

Lâm Thu Thạch trợn tròn mắt, chưa kịp lên tiếng, Nguyễn Nam Chúc đã ngồi dậy, hồn nhiên nằm xuống giường của Lâm Thu Thạch, tay ghì chặt eo của cậu.

Lâm Thu Thạch đang định mở miệng, Nguyễn Nam Chúc dùng ngón cái khê đề lên môi cậu: “Suyt, ngoan nào.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trong lúc Lâm Thu Thạch còn đang sửng sốt, cậu và Nguyễn Nam Chúc đã nằm cùng một giường. Cũng may chiếc giường khá lớn, hai thằng đàn ông nằm lên không đến nỗi bị chật. Lâm Thu Thạch muốn vùng vẫy, nhưng kịp nghĩ tới tác dụng làm yên tĩnh thuốc ngủ của Nguyễn Nam Chúc, sau giây lát lưỡng lự, cuối cùng cậu im lặng chấp nhận.

Thứ ở trong bụi cỏ vẫn đi đi lại lại, như đang tìm kiếm một cơ hội.

Ban đầu Lâm Thu Thạch căng thẳng lắng nghe, nhưng dần dần sự bình tĩnh của Nguyễn Nam Chúc truyền sang, cậu bèn nhắm mắt lại, mở màng thiếp đi.

Một giấc ngủ không mộng mị cho tới sáng.

Ngày hôm sau mặt trời ló dạng, không có chuyện gì xảy ra.

Mười bốn người như thường lệ tập trung ở nhà ăn.

Đã tới đây được hai ngày, vậy mà chưa có người chết, tình huống này quả thực hiếm có. Lâm Thu Thạch đang mải mê suy nghĩ, chợt thấy một người đi tới trước mặt mình. Người này hình như chính là kẻ bị chảy máu mũi tối hôm trước, gã có diện mạo thuộc loại phổ thông, không có điểm nào thu hút người đối diện, nhưng vừa nhìn thấy gã, Lâm Thu Thạch bất giác nhíu mày..

So với ngày hôm qua, trên đầu của người này giờ đây có thêm một chiếc mũ chóp cao màu đen.

Chiếc mũ chóp cao chẳng hề ăn nhập gì với bộ đồ theo phong cách thoải mái của gã, vậy mà những người khác chẳng ai để ý tới điểm này, thậm chí chẳng buồn nhắc tới.

“Nhìn gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên hỏi.

“Trên đầu người kia đội cái mũ nhìn dị quá.” Lâm Thu Thạch đáp: “Hôm qua có đội đâu nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc nghe thế bèn khẽ nhíu mày, ánh mắt hẩn chuyển hướng về mục tiêu, nhìn xoáy vào trong giây lát: “Đúng là rất kỳ.”

“Vậy mà mọi người không ai phản ứng.” Lâm Thu Thạch nói.

“Nói thật lòng” Nguyễn Nam Chúc đặt ly sữa xuống, “anh không nhắc tới thì tôi cũng cảm thấy bình thường.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Biết tả sao để cho anh hiểu nhỉ, kiểu như gã đội cái mũ đó là lẽ đương nhiên vậy.” Nguyễn Nam Chúc chống cằm, kín đáo quan sát người kia qua khóe mắt: “Không nổi bật, và cũng không kỳ lạ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nhưng trên thực tế, cái mũ đó thật sự rất kỳ dị.

Rõ ràng chỉ khi mặc lễ phục, người ta mới đội loại mũ chóp cao màu đen đó. Nhưng người này bận áo phong quần bò xuề xòa, vậy mà cả nhà ăn chỉ mình Lâm Thu Thạch thấy quái quái.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nói một câu: “Tôi cảm thấy gã sắp chết rồi.”

Lâm Thu Thạch: “... Tôi cũng nghĩ vậy.”

Về khoản này thì cả hai đều nhất trí với nhau.

Người kia hoàn toàn không hay biết gì về vấn đề của bản thân, gã ăn sáng với đồng đội một cách hết sức vui vẻ. Trong khi ăn, gã còn kể về cơn ác mộng mình mơ thấy đêm qua.

Với thính lực của Lâm Thu Thạch, theo dõi câu chuyện của gã là đi đâu hết sức dễ dàng.

“Trong mơ có người cho tôi một cái mũ, nói tôi nhất định phải đội.” Gã cười hì hì: “Khi đó tôi tưởng chỉ là giấc mơ, ai ngờ ngày hôm sau phát hiện trên cành cây ngoài cửa sổ có một cái mũ thật.”

“Cái mũ này đẹp đấy.” Đồng đội gã nói: “Anh đội nhìn hợp lắm.”

Câu nói này nếu đặt vào tình huống bình thường thì chỉ là lời khen xã giao, nhưng giọng điệu người nói hết sức thành khẩn, Lâm Thu Thạch biết kẻ đó hoàn toàn nghiêm túc. Người đồng đội này thật sự cảm thấy cái mũ đẹp và hợp với bạn mình, thậm chí còn đòi đội thử.

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc dường như hiểu ý, hẩn gật gật đầu, đứng dậy, đi về phía người đội mũ.

“Mũ của anh hình như không ổn cho lắm,” Nguyễn Nam Chúc nói, “chắc không phải vật gì bị trù ếm chứ.”

Lời này quá rõ ràng, người kia nghe xong lộ ra vẻ cảnh giác, đáp: “Tôi không cảm thấy vậy, ngộ nhớ manh mối về chìa khóa nằm trong mũ thì sao.”

Nguyễn Nam Chúc khoát tay: “Ngộ nhớ không phải thì thế nào?”

Người kia nói: “Không phải cũng không sao, chỉ là cái mũ thôi mà.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì nữa, quay người bỏ đi. Nếu không vì Lâm Thu Thạch muốn, hẳn đã không chạy lại nói những lời thừa thãi. Nếu người kia cố chấp không chịu nghe, thì dù sao đi nữa Nguyễn Nam Chúc đã tận tâm tận lực rồi.

Lâm Thu Thạch hơi buồn, thận trọng gõ chữ vào điện thoại: *Nếu tôi bị thứ đó mê hoặc, anh nhất định phải cảnh báo tôi.*

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Yên tâm đi, chắc chắn tôi sẽ thức tỉnh anh bằng một cách dịu nhẹ nhất có thể.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nụ cười của anh trông hơi ghê đó anh giai.

Người đàn ông đội mũ chóp cao màu đen ăn sáng xong bèn cùng đồng đội ra khỏi khách sạn, Nguyễn Nam Chúc nhìn theo đặng về nuôi tiếc.

Ban đầu Lâm Thu Thạch cho rằng Nguyễn Nam Chúc tiếc cho người kia sắp chết mà không hay biết, nhưng về sau cậu mới phát hiện, Nguyễn Nam Chúc đang tiếc vì không được thấy gã chết như thế nào.

“Nhìn thấy thì sẽ tích lũy được chút kinh nghiệm.” Nguyễn Nam Chúc rút ra một thanh kẹo, tự mình ăn một viên, rồi đưa cho Lâm Thu Thạch một viên.

“Đây là kẹo gì vậy?” Lâm Thu Thạch lần đầu ăn thứ kẹo có mùi vị như vậy.

“Kẹo Trình Nhất Tạ làm, ai biết là vị gì.” Nguyễn Nam Chúc đưa cho Lâm Thu Thạch một thanh: “Ăn đi, cô bé câm.”

Lâm Thu Thạch nhận lấy rồi nhét vào túi.

Hôm qua khi phát hiện ra xác chết, vốn dĩ họ định tìm thị trưởng báo cáo tình hình, nhưng giữa đường đi qua quảng trường bỗng thấy trên bảng thông tin có thêm một tờ giấy tìm người. Sau khi xem kỹ nội dung, họ phát hiện hôm qua có thêm một đứa trẻ mất tích, đứa trẻ này chính là chị gái của Lauren.

“Sao lại mất tích thêm một đứa nhỉ?” Lâm Thu Thạch nhíu mày.

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi cảm thấy không hay rồi, trong thị trấn chỉ có tám đứa trẻ.”

Lâm Thu Thạch: “... Nghĩa là, đây là nhiệm vụ có thời hạn?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Nhìn sơ thì nhiệm vụ NPC giao cho người tham gia không hạn định thời gian, nhưng tờ thông báo mất tích mới đã đem lại cho họ cảm giác bất thường.

Nếu trẻ con trong thị trấn đầu mất tích hết thì sẽ dẫn tới việc gì, Lâm Thu Thạch cảm thấy mình không muốn biết đáp án của câu hỏi đó.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi, gặp thị trưởng trước đã.”

Họ đi xuyên qua quảng trường, tìm thấy thị trưởng trong một tòa nhà tở tàn gần đó, thuật lại sơ qua việc phát hiện xác chết cho ông ta nghe. .

Thị trưởng nghe xong liếc nhìn tỏ vẻ rất nghiêm trọng, Lâm Thu Thạch nhìn ra trong sự nghiêm nghị ấy một chút gì đó hoảng hốt... Đường như ông ta đã biết chuyện gì đang xảy ra.

“Ồ, cảm ơn các bạn, chúng tôi sẽ cho người tới đó lục soát.” Thị trưởng nói: “Là ở trong xưởng đồ hộp ư?”

“Đúng vậy, bên trong một gốc cây khô ở sân phía trước xưởng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thưa ông, chúng tôi rất muốn giúp thị trấn tìm được bọn trẻ, nhưng nếu ông biết thông tin gì đó mà không chịu nói với chúng tôi, đi đầu đó sẽ khiến công việc của chúng tôi khó đạt được kết quả.” Hắn chỉ về hướng quảng trường: “Chúng tôi thấy đã có thêm một đứa trẻ mất tích.”

Thị trưởng nhíu mày, lặng thinh không nói một lời.

“Lẽ nào ông định chờ tới khi tất cả trẻ con trong thị trấn mất tích hết, thì mới bằng lòng cung cấp thêm thông tin cho chúng tôi?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Thị trưởng xoa hai tay vào nhau, vẫn không chịu nói ra.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nheo mắt, theo như Lâm Thu Thạch hiểu về Nguyễn Nam Chúc, hắn tỏ ra như vậy có nghĩa là đã hết kiên nhẫn.

Tính tình Nguyễn Nam Chúc vốn dĩ không hề hiền hòa nhu thuận, nói chuyện nhã nhặn với thị trưởng đã là nhẫn nại ở mức cao nhất rồi.

“Thật ra chúng tôi cũng không biết nói gì.” Không biết có phải ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc tạo ra áp lực quá lớn hay không, cuối cùng thị trưởng đành lên tiếng: “Thật ra những chuyện này, năm nào cũng xảy ra vài lần...”

Nguyễn Nam Chúc lập tức thu lại vẻ tức giận, hắn nở nụ cười hiền hòa: “Ồ? Mỗi năm đều xảy ra vài lần nghĩa là sao?”

“Nghĩa là ở thị trấn chúng tôi có những thứ kỳ lạ, dường như chúng luôn rình rập để mang bọn trẻ đi.” Thị trưởng nói: “Cho nên hằng năm, vào thời gian này trường học luôn đóng cửa, để bọn trẻ ở yên trong nhà.”

Nguyễn Nam Chúc: “Vậy cư dân trong thị trấn có biết việc này hay không?”

Thị trưởng lắc đầu một cách khó khăn.

“Họ không biết gì?” Nguyễn Nam Chúc như không thể tin nổi: “Các ông dùng lý do gì để bắt bọn trẻ ở yên trong nhà không ra ngoài?”

Thị trưởng nói: “Luôn có lý do để hợp lý hóa mọi thứ mà, đây không phải đi đâu quan trọng, đi đâu quan trọng là năm nay đã xảy ra sự cố.”

Ông ta chưa kịp kể tiếp, Nguyễn Nam Chúc đã cướp lời: “Sự cố chính là dù lũ trẻ ở yên trong nhà, chúng vẫn mất tích?”

Thị trưởng gật gật đầu, giọng nói trở nên hết sức nặng nề “Cho đến thời điểm này đã có bốn đứa mất tích, hai trường hợp mất tích ngay trong nhà, còn hai đứa chạy ra ngoài mà không rõ đi đâu...”

Lâm Thu Thạch nghĩ tới xác chết ở trong xưởng đồ hộp, đứa trẻ đó dường như bị quái vật bắt được ngay trong xưởng.

“Tóm lại, chúng tôi cũng không rõ việc gì đang xảy ra.” Thị trưởng nói: “Là do lũ trẻ không nghe lời, hay là do...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Hay là do thứ đó đang mạnh lên.”

Thị trưởng gật đầu một cách đau khổ.

Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc nói liền lập tức liên tưởng tới việc nhìn thấy chiếc mũ chóp cao màu đen sáng nay... Chiếc mũ này rõ ràng có liên hệ với thứ quái vật mà thị trưởng nhắc tới, chỉ không biết là có liên quan tới việc trẻ con bị mất tích hay không.

Chương 57

Cái mũ đen

Sau khi báo với thị trưởng về việc tìm thấy xác chết đứa trẻ, ba người cùng nhau trở lại xưởng đồ hộp một chuyến.

Nhưng khi tới chỗ phát hiện xác chết hôm qua, Lâm Thu Thạch thấy bên trong trống không, chỉ còn thân cây rỗng ruột. Điêu Ức nói cho bọn Lâm Thu Thạch biết chuyện xảy ra hôm qua không phải là ảo giác, mà thật sự đã xảy ra.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy cảnh này khẽ nhú mày, đang định giải thích, nhưng có vẻ thị trưởng đã đoán trước được tình hình, thở dài một tiếng rồi nói: “Thật ra bọn tôi cũng ít khi tìm thấy...” Không tìm thấy người, cũng không tìm thấy xác, những đứa trẻ cứ thế nối nhau biến mất vào không khí, chẳng bao giờ xuất hiện trở lại, cho nên sự việc lần này không phải đi đâu quá dị thường. Huống hồ đã cách thời điểm tìm ra xác chết một đêm.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thân gỗ rỗng trầm tư.

Sau khi thị trưởng ra về, Nguyễn Nam Chúc vẫn còn nấn ná chưa chịu đi, Lâm Thu Thạch biết hẳn muốn kiểm tra bên trong thân cây, bèn đứng bên cạnh im lặng chờ đợi.

“Anh nói xem tại sao lũ quái vật này đột nhiên lại đổi tính.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không lẽ chúng đang mạnh lên thật?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu tỏ ý mình không biết rõ.

“Đi, vào trong xem thử.” Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch tiến vào bên trong khu sản xuất bằng cửa ngách.

Khu sản xuất đã dừng hoạt động từ rất lâu.

Máy móc gỉ sét loang lổ, Lâm Thu Thạch kiểm tra một hồi, thấy bên trong đã ngắt điện hoàn toàn, từ các loại máy móc tới thiết bị chiếu sáng đều không hoạt động.

Đường nhìn của Nguyễn Nam Chúc dừng lại trên một cỗ máy đóng hộp, Lâm Thu Thạch nhìn theo, nhưng không thấy gì đáng nói. Trực giác lại mách bảo Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc đã chú ý tới một chi tiết nào đó quan trọng. Hắn sải bước lại bên chiếc máy, nói: “Cái máy này đã được vận hành mấy ngày trước.”

Lâm Thu Thạch: “... Thật ư? Nhưng bên trên đây gỉ sét.”

Nguyễn Nam Chúc: “Không biết chúng đã sử dụng máy bằng cách nào.” Hắn ngoài nhìn tứ phía, nói một câu: “Cảm giác này thật không dễ chịu.”

Đúng là một cảm giác khó chịu. Lâm Thu Thạch vừa lại gần liền cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, nhưng không cách nào tìm ra ánh mắt đó đến từ đâu.

Nguyễn Nam Chúc giống như nghĩ ra điều gì đó: “Anh nói xem, sẽ có chuyện gì xảy đến với thằng cha đội mũ chóp cao màu đen ấy?”

Lâm Thu Thạch: “Có thể sẽ mất tích? Hoặc là chết?”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy cười cười, nhưng không nói gì.

Lâm Thu Thạch tưởng nụ cười khi đó của hắn chỉ là vô tình, cho tới khi gặp lại gã đội mũ chóp cao vào buổi trưa, cậu mới hiểu Nguyễn Nam Chúc đang cười cái gì.

Trên cơ thể của người đàn ông đội mũ chóp cao màu đen đã xuất hiện một thay đổi kỳ quái.

Chân tay gã trở nên dài loằng ngoằng, thân người kéo dài ra, ngũ quan trên mặt vẫn còn đó, nhưng trông mờ nhạt, thậm chí khiến người ta cảm thấy khó mà nhìn rõ.

Những người khác không biết gợi ý thấy cảnh như vậy chỉ cảm thấy đáng sợ và kỳ dị, nhưng Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều hiểu rõ những biến hóa này có ý nghĩa gì: Cơ thể nạn nhân đang biến thành hình dạng của Slender Man.

Tứ chi mềm oặt, thon và dài như rắn, thân người càng lúc càng cao vọt, cuối cùng khuôn mặt trở nên trắng xóa, mắt mũi miệng như bị chìm xuống bên dưới lớp da.

Chỉ trong một ngày mà cơ thể người đó thay đổi nhiều như vậy, thật khiến người ta dựng tóc gáy.

Lâm Thu Thạch chỉ dám nhìn một chút, rồi lẳng lẳng quay đi chỗ khác.

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc đột nhiên đứng dậy, sau khi dùng khăn giấy lau miệng qua loa, hắn đi thẳng tới trước mặt người đàn ông đội mũ chóp cao.

Người kia trông thấy Nguyễn Nam Chúc cũng không nói gì, ngược cặp mắt sắp sửa biến mất lên nhìn.

Hành động tiếp theo của Nguyễn Nam Chúc khiến Lâm Thu Thạch giật mình: Hắn nhoẻn miệng cười, thỉnh linh chộp lấy cái mũ, rồi kéo mạnh...

“Á!!!” Tiếng thét chói lói phát ra từ miệng người kia, Lâm Thu Thạch không khỏi trợn mắt há miệng, cậu thậm chí còn nghi ngờ cặp mắt của chính mình. Chiếc mũ đã gắn liền với da thịt trở thành một phần cơ thể, hành động của Nguyễn Nam Chúc chẳng khác nào ngang nhiên lột một bộ phận trên cơ thể của kẻ đó ra, chẳng trách nạn nhân hét lên thảm thiết như vậy.

Người kia có lẽ vì đau quá, trong ánh mắt lộ ra vẻ phần nộ.

Nguyễn Nam Chúc thản nhiên thả tay ra, tỏ vẻ hối lỗi: “Xin lỗi, tại tôi thấy cái mũ của anh đẹp quá, không kiềm được định mượn xem một chút.”

Người kia thấy được khen nên lửa giận nguôi ngoai, miệng lúng túng nói: “Tôi... cũng thấy... rất đẹp.”

Nguyễn Nam Chúc quay người bỏ đi.

Những người khác trong nhà ăn đầu chứng kiến sự việc, cuối cùng đã có người thoát ra khỏi trạng thái bị mê hoặc nhận ra tình trạng khác thường của gã đội mũ, ánh mắt nhìn về phía gã bắt đầu kèm theo vẻ sợ hãi.

Người đội mũ ăn xong thì rời khỏi nhà ăn, mọi người nhìn theo gã, bắt đầu xì xầm bàn tán.

“Gã bị làm sao thế nhỉ, chuyện gì đã xảy ra với cơ thể gã? Sao lại biến thành bộ dạng đó...”

“Tại sao đến giờ tôi mới nhận thấy sự khác lạ... Hình như gã ta sắp biến thành quái vật rồi...”

“Đáng sợ quá, đang bình thường lại bị như vậy.”

Vô số những lời bàn tán được đưa ra, chỉ có Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc là tương đối bình tĩnh.

Lâm Thu Thạch gõ chữ lên điện thoại rồi đưa cho Nguyễn Nam Chúc: *Không ra ngoài xem thử?*

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ một lát: “Em đợi ở đây, để anh ra ngoài xem.”

Lâm Thu Thạch: *Đi chung đi.*

Nguyễn Nam Chúc nhéo má Lâm Thu Thạch một cái: “Bảo đợi ở đây thì cứ đợi đi, bé câm ngoan nghe lời nha.”

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ kiên quyết, Lâm Thu Thạch đành gật đầu thuận theo.

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy ra ngoài, có lẽ là đi theo gã đội mũ.

Lâm Thu Thạch chẳng lòng dạ nào ăn tiếp, cậu đứng dậy định trở về phòng, ai ngờ khi ra tới cửa, ai đó đột nhiên chộp lấy cánh tay của cậu. Lâm Thu Thạch quay ra, thấy đó là Vương Thiên Tâm.

Vương Thiên Tâm nheo mắt nhìn Lâm Thu Thạch, cái nhìn báo trước sự chẳng lành, nói: “Ồ, cô bé câm, bạn của em đâu rồi?”

Lâm Thu Thạch không phản ứng gì, cậu liếc vào trong nhà ăn, nghĩ bụng nếu đánh Vương Thiên Tâm ở đây thì sau đó khó mà dàn xếp.

Đang lúc cậu chưa nghĩ ra cách gì, thì tự Vương Thiên Tâm cũng hiểu được ở đây không tiện, bèn lôi Lâm Thu Thạch vào trong góc khuất.

Lâm Thu Thạch vờ như yếu sức không phản kháng lại được, khuôn mặt còn tỏ vẻ sợ hãi và hoảng hốt.

“Đừng sợ, mấy chuyện này thú vị lắm.” Vương Thiên Tâm nở nụ cười ác độc, gã nhìn dáng vẻ sợ hãi của Lâm Thu Thạch, càng cảm thấy hưng phấn hơn.

Dù sao con nhỏ này cũng không nói được, mình có làm gì thì nó cũng...

“Có phải hần đã làm gì với em rồi?” Vương Thiên Tâm nói: “Anh chắc chắn là anh giỏi hơn hần.” Vô số những lời dơ bẩn phun ra từ miệng của Vương Thiên Tâm.

Lâm Thu Thạch ngoái nhìn tứ phía, sau khi chắc chắn xung quanh không có người, bèn nhìn Vương Thiên Tâm mỉm cười.

Vương Thiên Tâm tưởng là con nhỏ cũng thích, đang định thò tay lột áo của Lâm Thu Thạch, bỗng nghe cô gái cảm đáng thương vô tội ấy há miệng, phun ra một câu: “Giỏi cái tiên sư nhà mày, mày chết với tao.”

Giọng nói này là giọng đàn ông mà, trong khoảnh khắc, cơ mặt Vương Thiên Tâm cứng đờ.

Nhưng gã cũng đứng hình chỉ trong giây lát, bởi vì rất nhanh, gã nhận ra mình không phải là đối thủ của người đối diện.

Lâm Thu Thạch không phải người biết đánh nhau, nhưng dù gì cũng đang tuổi trai tráng, đứng trước một kẻ chơi bời trác táng người ngợm bèo nhèo như Vương Thiên Tâm, cậu dễ dàng đập bẹp gã.

Vương Thiên Tâm bị Lâm Thu Thạch đánh cho mặt mũi nở hoa, run rẩy ngã dưới gót giày của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nói: “Mày nói mày giỏi hơn người ta mà? Chỉ có thể này thôi à? Đờ rác rưởi, đứng lên tao xem...”

Vương Thiên Tâm suýt nữa thì bật khóc, trước đây gã cảm thấy Lâm Thu Thạch nhỏ bé yếu ớt đáng thương, ngày nay mới biết, hóa ra kẻ yếu đuối đáng thương và bất lực là bản thân mình. Gã hoàn toàn không phải là đối thủ của cái con... Không! Cái thằng bóng giả nai này!

Vương Thiên Tâm nói: “Em xin lỗi, em xin lỗi, em biết lỗi rồi... Anh ơi, em biết sai rồi!” Gã luôn miệng xin tha, về mặt khẩn cầu.

Lâm Thu Thạch: “Ai là anh mày! Vương Thiên Tâm, mày nhớ cho kỹ, còn dám làm phiền tao nữa, hoặc là đem chuyện ngày hôm nay nói ra ngoài, tao cho mày chết luôn!” Cậu khom lưng, lạnh lùng thở vào tai Vương Thiên Tâm: “Mày biết giết người ở đây là không phạm pháp rồi đấy.”

Vương Thiên Tâm rùng mình một cái, gật đầu như già tởm, tỏ ý đã hiểu.

Lâm Thu Thạch thở ra một hơi bực dọc, rút chân về xốc lại quần áo, giây sau lại trở về hình tượng cô bé cảm yếu đuối đáng thương.

Cậu trợn mắt lườm Vương Thiên Tâm một cái cuối, rồi quay lưng bỏ đi.

Vương Thiên Tần nhìn theo bóng cậu, mặt hoảng hốt không thôi.

Khi Lâm Thu Thạch trở lại nhà ăn, Nguyễn Nam Chúc cũng đã về tới, thấy cậu đi vào bèn hỏi: “Đi đâu vậy?”

Lâm Thu Thạch gõ: *Ban nãy Vương Thiên Tần định giở trò với tôi, nên tôi tấn gã một trận.*

Nguyễn Nam Chúc nhìn màn hình, khoe miệng hơi nhếch lên: “Ghe thật.”

Ánh mắt của những người khác có chút ý vị sâu xa, chắc là thấy quần áo Lâm Thu Thạch có phần xộc xệch nên liên tưởng tới những cảnh tượng gì đó.

Cũng may có người cảm thấy không nhìn nổi nữa, bèn thận trọng lại gần nói cho Nguyễn Nam Chúc việc Lâm Thu Thạch bị người ta kéo đi.

Nguyễn Nam Chúc, tên chết tiệt này lại được “thánh điển” nhập thân, đợi nghe hết câu, hấn đập bàn cái rần, nổi trận lôi đình: “Người của tôi mà gã cũng dám đụng vào ư!!” Sau đó dùng dùng rời bàn, chẳng mấy chốc từ bên ngoài vang lên tiếng tru tréo của Vương Thiên Tần, cùng với tiếng xin tha thảm thiết.

Lâm Thu Thạch uống một ngụm nước, làm như không nghe thấy gì. Loại đề tiện gian trá như Vương Thiên Tần cần phải nhận được bài học đích đáng.

Người đàn ông đội mũ chóp cao cho tới giờ có thể coi như đã hoàn toàn biến mất, gã mất dạng trong thị trấn rất nhanh, e rằng lành ít dữ nhiều.

Lâm Thu Thạch đã liệu việc này từ trước, nên không cảm thấy quá kinh ngạc. Nhưng chập tối hôm ấy, khi một ngày kết thúc, cậu bỗng gặp phải một chuyện.

Lúc đó Nguyễn Nam Chúc đang ở trong phòng tắm, Lâm Thu Thạch đứng bên cửa sổ, nhìn ra khu rừng và màn sương mù dày đặc ở bên ngoài.

Màn đêm vừa buông xuống, vẫn còn đâu đó vài vật nắng yếu ớt sót lại. Cây cối bị giam trong màn sương xám xịt, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh sắc phía bên kia.

Lâm Thu Thạch thấy một cái bóng cao lớn xuất hiện trong màn sương ở phía xa.

Sinh vật này cao ít nhất gấp đôi người trưởng thành, nó im lặng đứng giữa khu rừng cành lá thưa thớt, dường như nhìn về nơi Lâm Thu Thạch đang đứng. Chân tay của sinh vật này không giống người bình thường mà dài ngoẵng như chân nhện, cơ thể sinh vật đó trông vừa lêu nghêu vừa thanh mảnh, thoạt nhìn còn tưởng một cái cây khô héo.

Lâm Thu Thạch liếc thấy sinh vật kia, định đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nhưng đúng lúc đó cậu phát hiện sinh vật ấy có động thái mới.

Nó chầm chậm tiến lại gần cửa sổ, từng bước một, mục tiêu chính là vị trí Lâm Thu Thạch đang đứng.

Lâm Thu Thạch giật nảy mình, phản ứng đầu tiên của cậu là kéo màn cửa sổ xuống, nhưng khi chạm tay vào màn, cậu có cảm giác chất liệu này hơi khác lạ, không giống màn của khách sạn mọi khi.

Lâm Thu Thạch vô cùng kinh ngạc, cậu quay lại nhìn phía sau, đáng lẽ phải trông thấy phòng ốc của mình trong khách sạn, nhưng thứ cậu nhìn thấy lại là căn hộ chung cư của mình.

Không sai, chính là căn hộ chung cư mà Lâm Thu Thạch từng thuê trước đây.

Phòng khách ấy, những vật bài trí ấy, con mèo ấy.

Hạt Dẻ đang đứng ở giữa phòng khách, kêu meo meo với Lâm Thu Thạch.

Đáng lẽ đây là cảnh tượng khiến người ta cảm thấy ấm áp, nhưng Lâm Thu Thạch chỉ thấy lạnh người. Bởi vì trên chiếc sofa ở giữa phòng khách có một người đang ng ồi, người này trông y hệt Lâm Thu Thạch. Lúc này người đó đang tựa lưng vào sofa, cho dù chỉ nhìn từ xa, Lâm Thu Thạch cũng có thể chắc chắn, người đó đã chết.

Người mang dáng vẻ giống hệt Lâm Thu Thạch đã chết được một thời gian r ồi. Dưới tác động của không khí, các bắp thịt trên cái xác bắt đầu phình lên, khắp người chảy ra chất dịch màu xanh lá. Hạt Dẻ nhảy lên trên cái xác, vừa cào vừa kêu meo meo, có lẽ muốn đánh thức chủ nhân khỏi giấc ngủ.

Nhưng người đã chết thì sao có thể tỉnh lại, thế là Hạt Dẻ bắt đầu cắn, kéo mặt của Lâm Thu Thạch. Có lẽ nó nghĩ chủ nhân sẽ tỉnh lại vì đau,

nhưng vì không kiểm soát tốt cử táp, da thịt trên mặt thi thể bị xé rách hở cả xương hàm bên trong.

Lâm Thu Thạch biết đây là gì, đây là cảnh tượng mà sâu trong nội tâm cậu sợ hãi.

Cậu sợ cái chết, cậu sợ rằng mình sẽ chết trong chính căn nhà của mình mà không ai hay biết.

Có lẽ phải quá một tuần, hoặc một tháng sau, hàng xóm người thấy mùi thi thể thối rữa, mới có người phát hiện ra là cậu đã chết.

Nhìn thấy thân thể của mình bị mèo cắn xé thật sự không phải một việc dễ chịu. Nhưng Lâm Thu Thạch nhanh chóng tách mình ra khỏi khung cảnh trước mặt, cậu nhớ lại những ghi chép về Slender Man, quái vật này rất biết cách đánh vào nỗi sợ của con người.

Nó biết loài người sợ cái gì nhất, con người thật ra không sợ quái vật, mà sợ đi đâu ẩn núp phía sau những con quái vật - cái chết.

Có rất ít người không sợ chết, Lâm Thu Thạch không phải ngoại lệ.

Nhưng cảnh tượng đang diễn ra trước mắt đây không cách nào chạm tới nơi sâu kín nhất trong lòng Lâm Thu Thạch. Cậu quay đầu lại nhìn cái bóng đang đứng bên ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Xin lỗi nha, tao phải nói cho mày biết một chuyện, tao chuyển nhà mất tiêu rồi.”

Con quái vật khựng lại.

Lâm Thu Thạch nói: “Hiện giờ bên cạnh tao có rất nhiều bạn bè, nếu như tao chết, chắc chắn họ sẽ biết.” Cậu ngẫm nghĩ một lát, rồi bổ sung thêm: “Nói không chừng gọi cấp cứu kịp vẫn còn hy vọng sống sót.”

Con quái vật đứng im lặng trước Lâm Thu Thạch, khuôn mặt không có mắt mũi khuất lấp phía sau sương mù, không hiểu sao Lâm Thu Thạch có cảm giác nó đang nhìn mình chăm chú.

“Cho nên tao chẳng sợ đâu.” Lâm Thu Thạch nói một cách bình thản, không một chút ngại ngạo: “Mày nên đi dọa người khác thì tốt hơn đấy?”

“Bộp.” Cái gì đó từ trên cành cây rơi xuống, Lâm Thu Thạch định thẩn nhìn kỹ, phát hiện đó là một chiếc mũ chóp cao màu đen.

Nhìn thấy mũ, cậu lập tức liên tưởng tới người đàn ông trong nhóm... Người đó xem ra lành ít dữ nhiều.

Con quái vật chậm rãi cúi xuống, nhặt cái mũ lên.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ nó sẽ bỏ đi, ai ngờ nó cầ mũ và cúi chào Lâm Thu Thạch đầy lịch thiệp. Sau đó mới quay người, biến mất trong màn sương mù.

Lâm Thu Thạch ngơ ngẩn nhìn theo bóng nó xa dần. Cho tới khi một cánh tay vỗ vào lưng Lâm Thu Thạch, cậu mới giật nảy mình quay lại, thấy đó là Nguyễn Nam Chúc.

“Nhìn cái gì thế?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch chỉ vào khu rừng trước mặt: “Ban nãy tôi gặp thứ đó.”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Mister Slender^[7]?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Tôi nhìn thấy ảo giác do nó tạo ra.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ảo giác gì vậy?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi thấy mình chết trong nhà, mặt bị mèo cắn nát.” Giọng cậu bình bình, dường như đang thuật lại một chuyện không liên quan gì tới bản thân: “Bây giờ nghĩ kỹ lại, Hạt Dẻ nó ghét tôi như vậy, chưa chắc đã thêm...”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Tư cách một con sen đã ăn vào máu r ồi. Hắn cảm thấy hoàn toàn bó tay trước trình độ nô dịch của Lâm Thu Thạch.

Nhưng bất kể mọi chuyện xảy ra như thế nào, đi đâu quan trọng là Lâm Thu Thạch không bị quái vật dụ dỗ, cậu đoán nếu vừa r ồi bị mê hoặc, người tiếp theo đội mũ sẽ là cậu.

“Nam Chúc, anh sợ nhất là đi đâu gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi chẳng sợ gì cả.”

Lâm Thu Thạch: “Thật ư?”

Nguyễn Nam Chúc cười cười, khẽ vén sợi tóc rối trên mặt Lâm Thu Thạch, hai đầu ngón tay mân mê sợi tóc, giọng nói vừa trầm vừa nhỏ: “Thật mà. Tôi cũng giống như anh.” Giọng hắn chắc nịch, không giống như đang cậy mạnh.

Lâm Thu Thạch tin.

“Ở cánh cửa đầu tiên tôi đã nhận ra.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lâm Thu Thạch, thật ra anh... rất phù hợp với nơi này.”

Lâm Thu Thạch nhướng mày: “Ý là sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Lời sao ý vậy, khả năng thích ứng của anh rất tốt.” Thậm chí có thể nói là quá tốt, sau khi ra ngoài và đi đầu tra được Lâm Thu Thạch mới vào cửa lần đầu, Nguyễn Nam Chúc hiểu rằng Lâm Thu Thạch rất thích hợp với thế giới trong cửa, không dễ gì mà tìm được một người như vậy.

Nguyễn Nam Chúc phởn phơ nghĩ, mình cũng hên đấy chứ.

Đêm cứ thế trôi đi, không mưa không gió, tĩnh mịch an yên.

Ngày hôm sau, chỉ còn mười một người tập trung ở nhà ăn, trong vòng một đêm đã có hai người mất tích.

Cả hai người đầu là phụ nữ, nghe nói đêm qua trước khi đi ngủ vẫn ổn, nhưng sáng dậy đã biến mất.

Người chung phòng với nạn nhân nói có ai đó ghé qua phòng của họ, cửa sổ nhìn ra khu rừng bị mở ra.

“Chắc chắn cô ấy bị thứ đó mang đi rồi.” Một người nói: “Lành ít dữ nhiều.”

Những người khác không ai nói gì, nhưng đều có chung suy nghĩ.

Lâm Thu Thạch nhớ tới con quái vật xuất hiện ngoài cửa sổ phòng mình đêm hôm qua, cậu không muốn phải tưởng tượng, nếu khi đó bản thân không đủ tỉnh táo chống lại sự mê hoặc của ảo giác thì việc gì sẽ xảy ra. Liệu có giống như cô gái kia, đột nhiên mất tích vào một đêm yên tĩnh.

Lâm Thu Thạch chưa kịp nghĩ ra đáp án thì cả nhóm đã phát hiện ra một sự kiện đáng lo hơn: Lại thêm một đứa trẻ mất tích.

“Trong thị trấn có tổng cộng tám đứa trẻ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi cho rằng những người mất tích trong nhóm chúng ta có liên quan đến lũ trẻ đó.”

Lâm Thu Thạch cũng cảm thấy như vậy, cậu nói: “Hay là chúng ta đi gặp những đứa trẻ chưa mất tích xem có manh mối gì không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi lại muốn đến xưởng đồ hộp một chuyến.” Hai người nhìn nhau giây lát, liề n có được đáp án: “Chia nhau hành động?”

Nguyễn Nam Chúc: “Vây cũng được, nhưng anh không nói được sẽ hơi bất tiện.”

Lâm Thu Thạch lại cảm thấy không thành vấn đề “Mang theo điện thoại là ổn thôi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thôi được, nếu không tìm thấy manh mối gì thì trở lại nhà ăn khách sạn, đây là điểm tập trung của chúng ta.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Sau đó cả hai chia tay giữa đường, mỗi người hướng tới địa điểm mình muốn tìm hiểu.

Lâm Thu Thạch đi đến một tiệm tạp hóa cũ trong thị trấn. Nghe nói ông chủ tiệm có một đứa con trai bảy tuổi. Sau khi đến nơi, Lâm Thu Thạch nói rõ ý định, nhưng ông chủ tiệm tỏ ra không hợp tác.

“Con trai tôi hiện giờ không thể gặp người lạ.” Ông ta nói: “Tôi làm sao biết cô có thể bảo đảm an toàn cho nó hay không.”

Lâm Thu Thạch nhấn nài khuyên: *Tôi rất hiểu việc ông đang nói, nhưng ông nên biết là thứ đó đang ngày càng mạnh lên, nếu không sớm tìm ra sào huyệt để tiêu diệt nó, rất có thể nạn nhân tiếp theo chính là con ông. Những đứa trẻ khác cũng bị nhốt trong nhà, nhưng rồi vẫn mất tích đấy thôi.*

Ông chủ đọc xong đoạn chữ trong điện thoại, có vẻ hơi lung lay một chút.

Lâm Thu Thạch lại khuyên giải một hồi, cuối cùng ông ta cũng đồng ý để cậu nói chuyện với con trai mình, nhưng không được gặp mặt quá lâu.

Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm, sau khi vào phòng, cậu thấy cậu bé đang ngồi trên sofa cầm cúi chơi game.

Lâm Thu Thạch tiến lên dùng điện thoại làm quen với cậu bé.

Đứa nhỏ liếc người vừa tới một cái, vẻ như không muốn nói chuyện. Lâm Thu Thạch hỏi thì nó trả lời nhát gừng, mãi tới khi... nhắc đến chiếc mũ.

“Mũ à, chị nói cái mũ chớp cao màu đen phải không?” Biểu cảm trên gương mặt đứa bé hơi kinh ngạc, như đang nghĩ tới chuyện gì đó, nó nuốt nước miếng đánh ục: “Hình như em từng thấy rồi...”

Hai mắt Lâm Thu Thạch sáng lên: *Em thấy rồi?*

Đứa bé dùng ánh nhìn kinh sợ dị thường liếc về phía cầu thang.

Theo như lời ông chủ tiệm tạp hóa, căn nhà gồm có hai tầng, tầng một bán hàng, tầng hai là nơi ở của các thành viên trong gia đình. Phòng của cậu bé nằm trên tầng hai.

“Em từng thấy rỗi...” Thứ đó treo trong góc cầu thang. Cậu bé rùng mình, lời nói đứt quãng không hề ăn nhập vào nhau, nhưng Lâm Thu Thạch có thể đoán được đại khái, cậu bé nói rằng: Mười mấy ngày trước, ở tầng hai nhà nó đột nhiên xuất hiện một chiếc mũ chóp cao màu đen, mọi người đều không cảm thấy chiếc mũ có gì bất thường, nên cứ treo đó, không ai để ý tới.

Lâm Thu Thạch: *Mũ treo ở trên gác? Đưa chị lên xem được không?*

Cậu bé do dự trong giây lát rồi gật đầu.

Lâm Thu Thạch và cậu bé cùng lên cầu thang, cả hai đi lên, chẳng mấy chốc đã tới tầng hai. Giống như lời cậu bé nói, chiếc mũ đen được treo ở một góc tường. Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc mũ, Lâm Thu Thạch đột nhiên cảm thấy không ổn, cậu dừng bước, vẻ mặt nghi hoặc: “Em nói chiếc mũ này có mặt ở trong nhà từ mười mấy ngày trước? Em... ngoại trừ chiếc mũ ra, em có gặp phải chuyện gì kỳ lạ nữa không?” Cậu không tin Slender Man hẳn nại tới thế, im lặng chờ đợi ở nhà cậu bé suốt mười mấy ngày mà không có động thái gì.

Bước chân cậu bé cũng khựng lại, nó lạnh lùng quay sang, nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch bị biểu cảm trên khuôn mặt cậu bé làm cho giật mình, đang định nói thì thấy cậu bé ngoe ngoe đầu, cái đầu cứ thế rơi bịch xuống đất.

Dù Lâm Thu Thạch đã từng trông thấy nhiều cảnh tượng đáng sợ trước đây, nhưng lúc này vẫn sợ hãi tới mức nín thở. Cái đầu rơi xuống đất, lăn về phía cầu thang rồi di chuyển xuống tầng một. Lâm Thu Thạch nhìn lại chiếc mũ, thì thấy từ trong mũ thò ra một cánh tay trắng ớn.

Cánh tay càng lúc càng dài, dường như đang tìm kiếm, cuối cùng nó nhắm chuẩn vị trí của Lâm Thu Thạch, vươn tới.

Lâm Thu Thạch quay người bỏ chạy, suýt nữa thì bị cánh tay chặn được. Cậu lao xuống tầng, nhìn thấy cái đầu đang lăn trên bậc thang dừng lại, nhìn cậu cười toe toét.

Lâm Thu Thạch: “...” Đầu rơi xuống đất rồi còn cười vui đến vậy, mà không có nỗi à??!

Chương 58

Người thứ tư

Lâm Thu Thạch chạy như bay xuống tầng, cánh tay trắng trong cái mũ đuổi theo phía sau. Thấy cảnh đó, cậu nào dám ở lại trong nhà nửa giây, vội vàng chạy ra ngoài.

Ông chủ tiệm tạp hóa thấy Lâm Thu Thạch hoảng loạn bỏ chạy, gương mặt đầy vẻ ngờ vực: “Chạy gì mà vội thế, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thu Thạch thở hổn hển, giơ ngón tay chỉ vào bên trong.

Ông chủ tiệm cảm thấy khó hiểu, định vào xem thì Lâm Thu Thạch lấy điện thoại ra gõ mấy chữ: *Con trai ông có thật là con trai ông hay không?*

Ông chủ nhìn thấy hàng chữ thì ngẩn ra: “Cô nói vậy nghĩa là gì?”

Lâm Thu Thạch quyết định nói thẳng: *Đầu nó rớt xuống đất kia kìa.*

Ông chủ đọc xong, vội vàng quay người chạy vào trong nhà, Lâm Thu Thạch muốn ngăn mà không kịp. Nhưng khi cánh cửa mở ra, Lâm Thu Thạch chỉ thấy đứa bé ban nãy đánh rơi cái đầu xuống đất đang ngổ ngàng trên sofa chơi điện tử, cảnh tượng giống hệt như lúc cậu vừa bước vào phòng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ông chủ thấy con vẫn bình an vô sự, bèn quay lại nhìn Lâm Thu Thạch, chẳng hiểu ra sao.

Lâm Thu Thạch nhìn đứa bé, lại nhìn người cha, lắc lắc đầu, cuối cùng không nói gì, quay người bỏ đi. Không biết do ảo giác của cậu hay do thần kinh quá mất cảm, cậu cảm thấy ánh mắt của đứa trẻ đó vẫn dán chặt sau lưng, có lẽ nó không cam lòng để cho cậu bỏ đi dễ dàng như vậy.

Sau khi rời khỏi tiệm tạp hóa, Lâm Thu Thạch lại tới nhà của những đứa trẻ khác nữa.

Trong thời gian đó, cậu chạm mặt một số người khác, bọn họ dường như đều không có cảm tình với “cô gái câm” như Lâm Thu Thạch, thậm

chí không buồn chào hỏi. Chỉ có một cô gái tính cách tương đối hiền hòa nói chuyện với Lâm Thu Thạch một lát.

“Bọn tôi không gặp được đứa nào, lũ trẻ đều bị nhốt lại cả rồi.” Tên cô gái hình như là Đồng Thiên Vi: “Cô đừng đi làm gì, vô dụng thôi.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi kỳ lạ: *Bị nhốt lại nghĩa là sao?*

Đồng Thiên Vi nói: “Nghĩa là nhốt lại chứ gì nữa, người sống trong thị trấn này đều rất khép kín, nếu mất đi đứa trẻ, cả gia đình coi như xong, hơn nữa hình như trong thị trấn có quy định không được ly hôn, nếu lỡ cưới nhầm người chỉ có thể ôm nỗi bất hạnh suốt đời.”

Lâm Thu Thạch nghe mà ngẩn ra giây lát, cậu nghĩ tới đi đâu gì đó: *Không thể ly hôn?*

Đồng Thiên Vi: “Đúng.” Cô nói thêm: “Người cùng nhóm với cô đâu rồi? Sao anh ấy không đi cùng, trông cô yếu ớt như vậy, ngộ nhỡ gặp chuyện thì sao.”

Lâm Thu Thạch lờ đi câu hỏi của Đồng Thiên Vi, hỏi tiếp: *Liệu có ngoại lệ hay không?*

Đồng Thiên Vi nghĩ một lát: “Chắc là không? Hai nhà tôi từng đến cái cọ muốn banh trời cũng không ly hôn mà.”

Lâm Thu Thạch gật đầu tỏ ý cảm ơn cô gái, rồi quay lưng bỏ đi.

Đồng Thiên Vi nhìn theo bóng lưng cậu, định nói gì đó lại thôi. Người đồng đội nam của cô cảm thấy thắc mắc: “Em nói nhiều với cô ta để làm gì?”

Đồng Thiên Vi thở dài: “Sống được thêm một người chẳng tốt hơn ư?”

Người kia không đáp.

Lâm Thu Thạch thẳng hướng tới nhà Lauren, nơi trước đây đã từng thăm hỏi một lần.

Đến nơi, sau một lát gõ cửa, cậu thấy cha của Lauren xuất hiện, đó là một người đàn ông trung niên thoát nhìn cực kỳ nóng nảy thô bạo, khắp người nồng nặc mùi rượu.

“Có chuyện gì?” Cha của Lauren cất giọng, thái độ không thân thiện cho lắm.

Lâm Thu Thạch: *Tôi muốn hỏi thăm, con gái của ông mất tích khi nào?*

Người cha không đáp, giọng nói có vẻ buồn bực: “Thông báo tìm người đã dán ở quảng trường đó thôi? Cô không qua đó xem mà phải tới tận đây hỏi tôi?”

Lâm Thu Thạch: *Tôi muốn biết thêm nhiều thông tin hơn từ ông.*

Nói xong, Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra mình đang mặc đồ nữ, bèn học theo Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ tội nghiệp đáng thương, lòng thầm nghĩ không biết có tác dụng hay không.

Ai ngờ biểu cảm đó thật sự có tác dụng, cha của Lauren trở nên mềm mỏng hơn: “Hình như là hai ngày trước...”

Lâm Thu Thạch: *Con bé mất tích ở đâu?*

Cha của Lauren nói: “Ở trong nhà.”

Lâm Thu Thạch nghe ra sự lưỡng lự trong giọng nói của ông ta: *Có chắc chắn là ở trong nhà không?*

Cha Lauren ngẫm nghĩ: “Không chắc, có lẽ khá lâu sau tôi mới phát hiện con bé biến mất, ai biết được nó đã mất tích vào giờ nào.”

Lâm Thu Thạch: *Tôi xin mạo muội hỏi một câu, phu nhân của ông bao giờ trở về vậy?*

Nhắc đến hai chữ “phu nhân”, cha của Lauren bất ngờ lộ ra vẻ hân học, không những không trả lời mà còn bực bội đóng sầm cửa lại.

Lâm Thu Thạch trầm ngâm nhìn cánh cửa đã đóng lại, lúc này cậu đang có một suy đoán hết sức đáng sợ.

Sau một ngày bốn ba khắp chốn, màu trời đang dần tối lại, Lâm Thu Thạch dự định trở về khách sạn cho kịp thời gian.

Trên đường trở về, Lâm Thu Thạch lại đi qua quảng trường trung tâm. Thị trấn quả thật không lớn, các cửa tiệm xung quanh quảng trường đều đã đóng cửa, chỉ còn khoảng đất trống trơn hiu quạnh, bảng thông tin dán các tờ thông báo tìm người là thứ nổi bật nhất.

Lâm Thu Thạch đi về phía bảng thông tin, nhìn kỹ các tờ thông báo tìm người.

Hiện tại có tổng cộng bốn tờ thông báo, trong đó ba tờ dán sẵn từ trước, một tờ mới xuất hiện hôm qua.

Chính Lâm Thu Thạch cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên đưa tay xé tờ thông báo tìm người mới nhất trên bảng.

Tờ giấy không được dán kỹ, nên dễ dàng bị bóc ra. Lâm Thu Thạch cúi đầu nhìn, đột nhiên có một phát hiện mới... Cậu nhận ra, tờ giấy tìm người này có hai lớp.

Không sai, giấy tìm người này là hai tờ dán đè lên nhau.

Do hai tờ giấy được dán vào nhau khá chắc chắn, Lâm Thu Thạch thử tách ra, nhưng thất bại, cuối cùng làm rách một góc giấy. Không biết phải làm sao, ngẫm nghĩ một lát, thôi thì liều ăn nhều, cậu xé hết tất cả các giấy tìm người xuống, nhét vào trong túi, sau đó bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra.

Dĩ nhiên khi bóc giấy xuống cậu đã xem qua, tất cả các tờ tìm người đều có hai lớp giấy chồng lên nhau.

Lâm Thu Thạch rảo bước trở về khách sạn, vừa vào trong đã thấy Nguyễn Nam Chúc ngồi trên chiếc sofa gần quầy tiếp tân, trông nét mặt thì có vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Lâm Thu Thạch lại gần, vỗ vỗ lên vai hắn.

Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên: “Về rồi à?”

Lâm Thu Thạch gật đầu, chỉ lên tầng.

Nguyễn Nam Chúc bật cười: “Mệt rồi à? Thôi được, mình về phòng ngủ sớm đi.”

Những người ngồi gần đó đều nhìn cặp đôi với ánh mắt đầy ẩn ý.

Lâm Thu Thạch giao tiếp bằng mắt với Nguyễn Nam Chúc: Làm ơn đừng nói mấy câu dễ gây hiểu lầm nữa đi.

Nguyễn Nam Chúc mặt dày vờ như không nhìn thấy.

Hai người trở về phòng riêng ở tầng hai, đóng cửa sổ và cửa chính lại, Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã có thể nói chuyện bình thường. Cậu nói như chưa bao giờ được nói: “Tôi đã bóc giấy tìm người trên bảng thông báo xuống kiểm tra, nhận thấy tất cả bốn tờ đều có hai lớp giấy, xem xem liệu

có cách tách lớp phía sau ra hay không.” Vừa nói cậu vừa rút giấy ở trong túi quần ra.

Nguyễn Nam Chúc đón lấy và xem qua, đánh giá: “Cái này ngâm nước một lát chắc là rã ra, nhưng sợ sẽ làm mực in bên trên bị nhòe.”

Lâm Thu Thạch: “Tách thử một tờ xem nào.”

Vậy là cả hai vào nhà vệ sinh, lấy một ít nước nóng để ngâm tờ giấy, đợi cho mềm ra. Trong lúc chờ đợi, Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc có phát hiện gì ở xưởng đồ hộp hay không.

Nguyễn Nam Chúc nhìn chậu nước trước mặt, trầm ngâm một lát, rồi nói: “Suýt nữa tôi đã nhặt cái mũ đó lên.”

Lâm Thu Thạch nghe mà giật mình: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Khi đó tôi đang kiểm tra tình hình, chiếc mũ chóp cao đột nhiên rơi xuống từ trên cành cây. Thứ này như có ma lực, tay tôi đã đặt lên mũ rồi, cũng may cuối cùng cũng kiềm chế được.”

Lâm Thu Thạch nghe thể thờ phào: “May anh không nhặt nó về.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Dù sao cũng là cửa thứ sáu.”

Sau đó Nguyễn Nam Chúc kể cho Lâm Thu Thạch nghe hắn đã tìm ra dấu vết khả nghi trong xưởng đồ hộp, nói may mà Lâm Thu Thạch không ăn cá, hắn ngờ rằng những đứa trẻ mất tích đầu đã bị làm thành cá hộp. Bởi vì hắn phát hiện ra vết máu trên máy đóng hộp. Cùng với đó, hắn lại phát hiện ra thêm một thi thể trẻ em trong một gốc cây khô khác.

Dĩ nhiên, Nguyễn Nam Chúc không dám đụng vào thi thể, chỉ coi như không nhìn thấy.

“Còn anh, có phát hiện được gì không?” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Tôi cảm thấy chúng ta đang đi sai hướng.” Lâm Thu Thạch kể cho Nguyễn Nam Chúc nghe chuyện xảy ra ở tiệm tạp hóa: “Anh nghĩ đứa bé đó rốt cuộc là cái gì?”

“Chắc chắn không phải người.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Giấy tách ra rồi kìa.” Hắn đưa tay vớt giấy từ trong chậu nước.

Lớp keo dán bị tan trong nước ấm, khiến hai mảnh giấy dễ dàng tách nhau ra.

Lâm Thu Thạch sau khi xem nội dung mảnh giấy phía sau thì sửng người, hóa ra đó cũng là một thông báo tìm người, mực viết bị nhòe khó mà nhìn rõ, nhưng Lâm Thu Thạch quen người trong bức ảnh... Đó chính là ảnh người đội mũ chóp cao đã mất tích.

Ba tờ giấy còn lại cũng lần lượt bị tách ra, ảnh của ba người mất tích đều có mặt, duy nhất mảnh giấy phía sau thông báo tìm người của chị gái Lauren là để trắng.

Nguyễn Nam Chúc nhú mày nhìn ba tờ giấy tìm người vừa phát hiện.

Lâm Thu Thạch nói: “Hình như... từ khi vào thị trấn tới giờ, chúng ta chưa từng gặp trẻ con.”

Nguyễn Nam Chúc quay lại nhìn cậu.

Lâm Thu Thạch căn cứ theo kết quả đi điều tra của mình, nói ra một giả thuyết: “Chúng ta từng gặp chị của Lauren và con trai ông chủ tiệm tạp hóa, tôi cảm thấy cả hai nhân vật này đều có vấn đề”

Nguyễn Nam Chúc tán đồng: “Phía chị của Lauren đúng là hơi có vấn đề” Hắn tiếp: “Ở cô bé ấy có cái gì đó rất kỳ quái.”

Lâm Thu Thạch: “Vả lại hôm nay một người trong nhóm nói với tôi là, thị trấn này rất bảo thủ, hầu như không ai ly hôn. Anh còn nhớ thân thế của Lauren không...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, mẹ cậu bé là vợ hai”

“Đi đâu này rất kỳ lạ.” Lâm Thu Thạch ngồi xuống sofa, nhìn ba tờ giấy tìm người: “Anh nói xem, liệu có phải trong thị trấn này vốn không có...”

Nguyễn Nam Chúc đón lời: “Vốn không có trẻ con.” Hai người đưa mắt nhìn nhau, đôi bên đều hiểu ý.

“Thật ra thì có.” Nguyễn Nam Chúc đặt các tờ thông báo ở phía sau lên bàn, khoát tay: “Chính chúng ta đóng vai những đứa trẻ mà.”

Lâm Thu Thạch: “...” Một bầy trẻ con hơn năm mươi cân ư.

Nguyễn Nam Chúc: “Ai mà không phải là công chúa nhỏ chứ.”

Lâm Thu Thạch: “Haiz, giờ đã biết chúng ta mới chính là những đứa trẻ đáng thương yếu ớt vô tội, tiếp theo phải làm gì, đi đâu này ám chỉ cái gì? Chìa khóa rốt cuộc nằm ở đâu?”

Nguyễn Nam Chúc gõ gõ ngón tay trên bàn: “Nếu trẻ con là người vào cửa, vậy liệu có phải lũ trẻ con trong thị trấn này ám chỉ thứ gì đó?”

Lâm Thu Thạch: “Ví dụ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Slender Man.”

Lâm Thu Thạch lập tức nhớ lại cậu con trai mất đầu mà vẫn tươi cười của ông chủ tiệm tạp hóa, im lặng giây lát nói: “Rất có thể.”

Nguyễn Nam Chúc: “Giả thiết là vậy thì vẫn có những điểm chưa thông, nếu bọn trẻ con chính là Slender Man, thì những cái xác trong thân cây là gì? Mà thôi, trời tối rồi, đi ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch nhìn màn đêm nặng trĩu bên ngoài, đồng ý với Nguyễn Nam Chúc.

Thức đêm ở thế giới thực gọi là tu tiên, còn thức đêm trong cửa rất có khả năng sẽ thành tiên vào ngày sáng hôm sau, không cần tu, một bước thành chánh quả đỡ phiền phức biết mấy.

Lâm Thu Thạch hy vọng bản thân có thể ngủ ngon, một giấc thật sâu không mộng mị.

Nhưng có những việc không phải cứ muốn là được, mặc dù hoàn toàn không cam nguyện, Lâm Thu Thạch vẫn cứ tỉnh dậy vào nửa đêm.

Cậu nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Tiếng khóc rưng rức như oán như than, từ ngoài cửa sổ chui vào tai Lâm Thu Thạch. Cậu ngẩng bật dậy, thấy Nguyễn Nam Chúc vẫn đang ngủ. Bỗng dưng cậu có cảm giác oán hờn như bà vợ mất ngủ nửa đêm thức dậy thấy chồng vẫn ngáy o o. Dĩ nhiên cảm giác ấy chỉ là thoáng qua, bởi Lâm Thu Thạch nhanh chóng xốc Nguyễn Nam Chúc dậy.

Nguyễn Nam Chúc mơ màng mở mắt ra: “Hửm?”

Lâm Thu Thạch: “Không ngủ được.”

Nguyễn Nam Chúc choàng tay ôm đầu Lâm Thu Thạch, giúi vào lòng mình: “Ngoan, qua đây.”

Vai Nguyễn Nam Chúc rất rộng, rất ấm áp, trên người còn có mùi hương thoang thoảng, đẳng cấp ru ngủ vô đối.

Nhưng tiếng khóc mỗi lúc một gần, Lâm Thu Thạch rốt cuộc không chịu nổi, đánh mắt về phía cửa sổ một cái.

Vừa liếc qua đã khiến cậu thiếu chút nữa ngã bật dậy, trên cửa sổ, có một đứa bé đang treo mình. Đứa nhỏ như không bị tác động bởi trọng lực, bám trên mặt kính giống như một con thạch sùng. Cánh tay nó chần chệm dài ra, như đang tìm kẽ hở bên dưới cửa sổ để chui vào... Nhìn thấy cảnh này, Lâm Thu Thạch thần cảm thấy may mắn vì mình và Nguyễn Nam Chúc đã tạo được thói quen đóng cửa sổ mỗi tối.

Lâm Thu Thạch đang nhìn một cách chăm chú, chợt cảm thấy Nguyễn Nam Chúc khẽ chạm vào lưng mình, rồi thì thầm: “Đừng xem nữa.”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...”

Nguyễn Nam Chúc kéo khuôn mặt của cậu trở lại, giọng như không vui: “Không ngủ được thì phải nhìn tôi.”

Lâm Thu Thạch trợn mắt.

Nguyễn Nam Chúc: “Trên đời còn cái gì ưa nhìn hơn tôi?”

Lâm Thu Thạch câm nín.

Nguyễn Nam Chúc hờn nhiên tựa cằm vào đỉnh đầu Lâm Thu Thạch, sau đó nói: “Ngủ đi.”

Cả người Lâm Thu Thạch gần như bị Nguyễn Nam Chúc khóa chặt, Nguyễn Nam Chúc tựa như thú mẹ bao bọc một thú con non nớt, ham muốn bảo vệ toát ra trên từng centimet cơ thể. Lâm Thu Thạch cảm thấy an toàn một cách kỳ lạ, cậu thử nhắm mắt lại, bỏ qua tiếng khóc quấy nhiễu, cuối cùng dần chìm vào giấc mộng lành.

Ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch thức giấc, đập vào mắt là khuôn mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc, phải thừa nhận tướng mạo của hắn thuộc loại cực đẹp, cho dù ở trong cửa hay bên ngoài, đều vô cùng thu hút. Hàng mi dài cong vút khẽ lay động theo hơi thở, giống như một con bướm phượng màu đen chấp chới sắp bay.

Lâm Thu Thạch nhìn một lát, không nhịn được định giơ tay chạm vào. Ai ngờ cậu vừa giơ tay lên, Nguyễn Nam Chúc liền mở mắt, ánh mắt chẳng có vẻ gì ngái ngủ, mà thoáng ẩn chứa một nụ cười: “Chào.”

Lâm Thu Thạch vội rút tay lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra: “Chào.”

Nguyễn Nam Chúc buông tay đang ôm lấy Lâm Thu Thạch, ngáp dài một cái, chậm rãi ngã dậy: “Hôm qua ngủ thế nào?”

Lâm Thu Thạch: “Ngon lắm.” Cậu cũng ngẩng dậy, đi đến bên cửa, không ngoài dự đoán, trên mặt kính có rất nhiều dấu tay trẻ con, xem ra tiếng khóc và cảnh tượng nhìn thấy đêm qua không phải là tưởng tượng.

Hai người vệ sinh cá nhân xong thì xuống nhà ăn, phát hiện trong nhóm lại thiếu đi một người.

Người biến mất lần này khá quen thuộc - cô gái đi cùng Vương Thiên Tâm, chính là cô gái đã bị gã dụ dỗ.

Khi Lâm Thu Thạch phát hiện ra cô gái kia biến mất, Vương Thiên Tâm vẫn đang nhàn nhã ăn bữa sáng của mình, Lâm Thu Thạch gõ chữ trong điện thoại: *Đồng đội của Vương Thiên Tâm biến mất rồi.*

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy dòng chữ trên điện thoại, lập tức đứng dậy đi tới chỗ Vương Thiên Tâm.

Vương Thiên Tâm thấy hắn tới liền giật nảy mình. Lần trước bị Nguyễn Nam Chúc tấn cho một trận, từ đầu đến cuối không đánh trả được một cái nào, giờ đây dù cố tỏ ra trấn tĩnh, nhưng giọng nói run rẩy và ánh mắt lảo liên đã bóc trần nội tâm bất an của gã: “Anh, anh muốn gì?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn xuống gã, giọng lạnh lùng: “Cô gái đi cùng mày đâu rồi?”

Vương Thiên Tâm nuốt nước bọt đánh ực, len lén liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, rồi nói: “Một mình cô ấy không đủ sao?” Một thằng cha già gái, vẫn chưa đủ thỏa mãn mày à?

Lâm Thu Thạch ngẩng gáy đó nghe thấy vậy, biểu cảm thoáng trở nên khó tả... Một mình tao không đủ cái mót.

Nguyễn Nam Chúc: “Mày hỏi tao hay tao đang hỏi mày?”

Vương Thiên Tâm vội nói: “Tôi không biết, từ hôm qua cô ta đã không trở lại rồi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Không trở lại sao mày cảm như hén?”

Vương Thiên Tâm: “Nói thì có tác dụng gì... Bị, bị như thế rõ ràng là xong rồi còn gì.” Gã có vẻ hơi ấm ức, còn khế lâu bầu: “Tôi đã dặn cô ta đừng đến xưởng đồ hộp, cứ không nghe cơ.”

Xưởng đồ hộp? Nghe được từ khóa cần thiết, Nguyễn Nam Chúc lập tức nhíu mày: “Hôm qua cô ấy đã đến xưởng đồ hộp? Lúc nào?”

Vương Thiên Tâm nói: “Đi từ sáng, r ồi không thấy v ề nữa.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tao cũng đến xưởng đ ồ hộp, tại sao không h ề gặp cô ấy?”

Vương Thiên Tâm cười khan: “Cái này sao tôi biết được... Chắc là hai người đi hai đường khác nhau?” Rõ ràng là nói láo, thị trấn nhỏ xíu, tất cả các địa điểm cơ bản chỉ có một con đường đi. Huống h ồ xưởng đ ồ hộp cũng không lớn tới mức hai người không thể nhìn được thấy nhau, trừ phi cô ta gặp chuyện ngay trên đường tới đó.

Nguyễn Nam Chúc hỏi Vương Thiên Tâm có phải nhìn thấy thứ gì bất thường không, Vương Thiên Tâm ngẫm nghĩ một lát, nói mấy đêm trước đó khi đi ngủ, cô ta luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, kêu rằng hình như bên ngoài có tiếng trẻ con khóc.

Lâm Thu Thạch nhớ lại đứa trẻ bám trên cửa kính phòng mình.

“Nhưng tôi không nghe thấy.” Vương Thiên Tâm nói: “Thính giác của tôi rất khá, nhưng chẳng nghe thấy gì cả, có lẽ cô ta quá căng thẳng, nên đã nghe nh ầm...”

Lâm Thu Thạch thì không nghĩ như vậy.

Nguyễn Nam Chúc: “Còn gì nữa không?”

Vương Thiên Tâm lắc đ ầu: “Hết r ồi.”

Lâm Thu Thạch đứng dậy đi đến chỗ Vương Thiên Tâm. Thấy cậu, Vương Thiên Tâm càng sợ hơn, nụ cười trở thành mếu máo.

Lâm Thu Thạch gõ: *Ngày hôm qua cô ấy chỉ tới xưởng đ ồ hộp thôi à?*

“Hình như chỉ đi mỗi chỗ đó.” Vương Thiên Tâm vừa nói dứt lời thì Đồng Thiên Vi ở bên cạnh đứng bật dậy, trở thẳng mặt Vương Thiên Tâm: “Gã nói dối, hôm qua Lưu Nhã rõ ràng không tới xưởng đ ồ hộp!”

Lưu Nhã chính là tên người bạn đ ồng hành của Vương Thiên Tâm.

Bị người khác vạch tr ần, Vương Thiên Tâm vội vã phân tr ần: “Tôi không nói dối, cô ta thực sự nói với tôi là đi tới xưởng đ ồ hộp.”

“Hộp hộp cái đ ầu anh, hôm qua bọn này đi đi ều tra những đứa trẻ khác trong thị trấn rõ ràng đã nhìn thấy Lưu Nhã, dắt theo một cô gái mười bảy, mười tám tuổi!” Đồng Thiên Vi nói: “Hai người nắm tay nhau, có vẻ rất thân thiết! Anh đừng nói là anh không biết gì!”

Vương Thiên Tâm nổi giận: “Cô nói linh tinh cái gì thế, tôi chẳng biết gì cả. Tôi chỉ thuật lại đúng những gì cô ta nói với tôi, rõ ràng cô ta nói muốn tới xưởng đồ hộp, về sau cô ta đổi ý chuyển địa điểm hay thế nào sao tôi biết được!”

Hai người cãi nhau kịch liệt, từ thái độ kiên quyết của cả hai, có thể thấy không ai trong hai người nói dối.

Lưu Nhã muốn đến xưởng đồ hộp, nhưng trên đường đi, có lẽ đã gặp phải thứ gì đó. Ví dụ như, một cô gái kỳ dị.

Lâm Thu Thạch nhớ tới đứa con trai không đầu của ông chủ tiệm tạp hóa mà không khỏi rùng mình.

Cô gái đó là con nhà nào? Lâm Thu Thạch hỏi bằng điện thoại.

“Không biết, tôi không quen nhìn tướng mạo người Tây...” Đồng Thiên Vi hơi thẹn: “Nhưng tôi nhớ kiểu tóc của cô ấy, tóc buộc đuôi ngựa, mặc váy màu hồng phấn, trông rất dễ thương.”

Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra gì đó, cậu rút từ trong túi những tờ thông báo, sau đó quả nhiên tìm được thứ cần tìm: Ảnh của đứa trẻ thứ tư mất tích, chị gái của Lauren.

Đồng Thiên Vi nhìn thấy bức ảnh, mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Đúng rồi, chính là cô bé ấy.” Cô trông thấy ba chữ “Tìm người nhà” trên giấy: “Là, là một trong những đứa trẻ mất tích sao? Vậy tại sao cô bé lại xuất hiện ở đó...? Còn nắm tay Lưu Nhã... Cô bé dẫn Lưu Nhã đi đâu...?”

Ai mà biết, đứa trẻ đáng lẽ đã chết lại nắm tay một người ở thế giới thực, nơi mà họ hướng đến chắc hẳn không hay ho gì.

Mọi người nhìn thấy bức ảnh đều im lặng.

“Hiện giờ bọn tôi đang nghi ngờ thị trấn này vốn không có trẻ con.” Nguyễn Nam Chúc tiết lộ một chút thông tin: “Cho nên khi nhìn thấy lũ trẻ, mấy người nên cẩn thận một chút.”

Cả đám rộ lên tiếng thảo luận rì rầm.

“Còn nữa, đừng nên tùy tiện mang đồ về” Nguyễn Nam Chúc: “Thứ đó rất có thể là bùa đoạt mạng.”

Khi Nguyễn Nam Chúc nói, Lâm Thu Thạch nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lập tức đứng dậy. Trong một bụi cây xơ xác cách nhà ăn không xa, chẳng

biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người cao gầy, cái bóng lẩn khuất trong làn sương mù, không nhìn rõ, nhưng vẫn đủ nhận ra đó là Slender Man.

Sinh vật kia lẳng lặng đứng đó, tựa như chăm chú nhìn, lại như canh giữ.

Rõ ràng con quái vật này không có mắt, nhưng Lâm Thu Thạch có cảm giác như bản thân đang bị dõi theo.

Cậu khẽ kéo vạt áo Nguyễn Nam Chúc, ra hiệu cho hắn nhìn bên ngoài, nhưng khi Nguyễn Nam Chúc ngoảnh ra, sinh vật đó đã biến mất.

“Sao thế?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch gõ vào điện thoại: *Ban nãy thứ đó đứng bên ngoài nhìn chúng ta.*

Nguyễn Nam Chúc: “Vừa xong?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, cho nó nhìn, dù sao trong tình trạng bình thường thì nó không thể vào phòng được.” Giọng hắn đầu đầu, như thể đây chỉ là chuyện nhỏ cỡ đầu que tăm: “Nếu mà vào được, thì con này cũng ghê đấy.”

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, không nói gì.

Những người khác không được bình tĩnh như Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, họ nhìn ra ngoài cửa sổ, đại đa số những ánh mắt đều bị nỗi sợ che mờ.

Không ai biết, bao giờ họ mới có thể rời khỏi chốn địa ngục khủng khiếp này.

Chương 59

Vật truyền lại

Sau khi giải quyết nhanh bữa sáng, mọi người bắt đầu tản ra.

Vương Thiên Tâm, người vừa mất đi đồng đội có vẻ không định ra khỏi cửa, ăn xong là gãi ngứa nghịu trở về phòng mình. Có người chẳng buồn khách sáo hỏi thẳng mặt: “Vương Thiên Tâm, định trốn trong phòng không ra ngoài hay sao vậy?”

Vương Thiên Tâm bị hỏi đột ngột, tuy có vẻ hơi xấu hổ nhưng thái độ rất kiên quyết nói: “Phải đấy, tôi hơi mệt, hôm nay không muốn ra ngoài.”

Người vừa hỏi gãi cười nhạt một tiếng: “Sợ mấy ngày tới anh vẫn mệt thôi.”

Vương Thiên Tâm then quá hóa giận: “Liên quan gì đến anh, tôi mệt thì đã làm sao, anh có giỏi thì mệt cùng tôi đây này!”

Nói đến như vậy thì thật quá mức vô sỉ, mọi người nghe xong đều lộ vẻ khinh bỉ.

Trong nhóm ngoại trừ hai người mới, đa phần đều là tay lão luyện, có lẽ họ đều đã gặp qua những người tham gia tiêu cực kiểu như Vương Thiên Tâm.

Loại người này không bao giờ chủ động đi tìm manh mối, trong đầu chỉ nghĩ đến việc bảo toàn tính mạng, hoàn toàn không có giá trị trong nhóm, tự tư tự lợi.

Nguyễn Nam Chúc liếc Vương Thiên Tâm một cái, không nói gì, cùng Lâm Thu Thạch bỏ đi.

Đợi khi rời khỏi khách sạn, Nguyễn Nam Chúc thủng thẳng nói một câu: “Nếu là tôi trước kia, loại người như Vương Thiên Tâm đừng hòng sống mà ra khỏi nơi này.”

Lâm Thu Thạch: “Có luật không được giết người trong cửa mà?”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Tôi là công dân gương mẫu tuân thủ pháp luật, sao lại giết người. Nhưng có rất nhiều cách khiến một người phải chết, không cần đích thân ra tay.”

Đúng là như vậy, thế giới trong cửa vạn phần hung hiểm, mạng người đã sớm trở thành một thứ chẳng có nhiều giá trị.

Nguyễn Nam Chúc: “Hạng người như gã nếu có thêm vài ba tên, rất dễ dẫn đến hủy diệt toàn nhóm.”

Lâm Thu Thạch: “Tại sao lại như vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh nghĩ xem, con người luôn có sự so sánh, anh khổ sở đi tìm manh mối, lại có người chỉ trốn trong phòng không chịu làm gì, liệu anh có cảm thấy bất công không?”

Lâm Thu Thạch: “Đúng là như vậy...”

Nguyễn Nam Chúc không tiếp tục chủ đề này nữa, nhưng từ biểu cảm trên khuôn mặt hắn có thể thấy rõ, nếu Vương Thiên Tâm còn dám gây chuyện, e rằng thật sự không thể thoát ra khỏi cửa này.

Hôm nay họ dự định tới những nhà có trẻ con thám thính, mặc dù Đồng Thiên Vi đã nói các gia đình này sống chết không chịu cho họ gặp lũ trẻ, nhưng Lâm Thu Thạch có cảm giác bọn trẻ này nắm giữ các manh mối quan trọng mang tính đột phá. Cậu và Nguyễn Nam Chúc đi xuyên qua phía bên kia thị trấn, tới một dãy nhà hai tầng tũn tàn nát.

Sơn trên các bức tường đã tróc gần hết, ở các góc tường loang lổ các vệt nước mưa ngấm, cửa nhà khóa chặt. Khu vườn không lớn lắm, được rào bằng lưới mắt cáo ngăn cách với bên ngoài, bên trong Cỏ dại mọc đầy. Nói thật lòng, nếu không phải bên trong nhà có ánh đèn, thì nơi này chẳng giống như có người ở.

Các dãy nhà ở đây có kiến trúc tương tự nhau, đều toát lên vẻ tách biệt và khó gần.

Sáng hôm đó, Lâm Thu Thạch đã hỏi kỹ Đồng Thiên Vi tình hình các gia đình ở đây, câu trả lời của Đồng Thiên Vi là: Mặc dù khi ấy họ vào được trong nhà, nhưng hoàn toàn không gặp đứa trẻ nào, thái độ của các gia đình cực kỳ lạnh nhạt, hỏi gì cũng không trả lời.

Lâm Thu Thạch hỏi: *Vậy cô có kiểm tra các phòng ốc trong nhà không?*

Đồng Thiên Vi: “Kiểm tra thì cũng có kiểm tra, nhưng không phát hiện gì cả, chẳng thấy đứa trẻ nào ở bên trong”

Lâm Thu Thạch gật gù.

Trong lúc cậu đang ngẫm nghĩ, Nguyễn Nam Chúc đã bấm chuông cửa.

Sau một tràng âm thanh lạnh lạnh, cánh cửa cũ mọt ở gian nhà trong vườn khẽ vang lên tiếng cạch, phía sau lộ ra khuôn mặt xám ngoét của một bà già. Bà cụ đảo mắt nhìn tứ phía bằng đôi con ngươi đục ngầu, nhận ra Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đứng ở ngoài cổng vườn.

Lâm Thu Thạch nghĩ bà cụ sẽ hỏi hai người tới đây làm gì, ai ngờ bà cụ chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng ra mở cổng vườn, sau đó quay lưng trở lại trong nhà, tỏ rõ: Tôi chẳng có gì để nói cho mấy người biết đâu, muốn làm gì thì làm.

Nguyễn Nam Chúc: “Bà ơi.” Bà cụ nghe tiếng gọi nhưng không thèm để ý, vẻ như chẳng nghe thấy gì, đi thẳng vào trong nhà.

Người ta đã không muốn nói, thì bọn Lâm Thu Thạch cũng chẳng muốn ép.

Trước khi vào trong nhà, họ đi quanh kiểm tra khu vườn nhỏ, nhưng không phát hiện điểm nào đáng nghi. Nguyễn Nam Chúc nói với Lâm Thu Thạch: “Thị trấn cho biết nhà này có một bé gái bảy tuổi, trước mắt vẫn chưa mất tích, nếu thông tin của thị trường không sai, thì chắc chắn ở đây có trẻ con, chỉ có đi đâu bị gia đình đem giấu đi thôi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, Đồng Thiên Vi từng nói về việc này.

“Tóm lại, tìm thử xem sao.” Nguyễn Nam Chúc đẩy chiếc cửa gỗ trước mặt, cả hai tiến vào trong nhà.

Căn nhà khá bừa bộn, những đồ vật linh tinh kỳ lạ xếp chồng đồng khắp nơi, bà cụ ban nãy mở cửa cho họ vào hiện đang ngồi trên một chiếc ghế bập bênh, trông thiu thiu như sắp ngủ. Ánh sáng trong phòng chỉ dựa vào những tia sáng yếu ớt của chiếc đèn rất nhỏ treo trên trần nhà, vì thế càng vật càng trở nên u ám và cũ kỹ hơn.

“Chia ra tìm đi, có phát hiện gì thì báo nhau một tiếng.” Nguyễn Nam Chúc nói thăm với Lâm Thu Thạch: “Vào lúc quan trọng đừng đắn đo gì

nhieu.” Giả gái chủ yếu là để đánh lừa người khác, mạng sắp mất rồi, cần gì lừa ai nữa.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, chỉ tay lên tầng hai, sau đó gõ chữ: *Tôi lên tầng hai kiểm tra.*

Nguyễn Nam Chúc ừm một tiếng.

Khi Lâm Thu Thạch tỏ ý muốn lên tầng hai xem xét, bà cụ ngược mắt lên liếc cậu một cái, mặc dù phản ứng này chỉ thoáng qua, nhưng vẫn bị Lâm Thu Thạch để ý. Trong lòng cậu hiểu rằng, chắc hẳn đứa trẻ bị giấu ở tầng hai.

Leo lên cầu thang khá dài, cuối cùng Lâm Thu Thạch đã có mặt ở tầng trên.

Nơi đây gồm phòng ngủ và phòng đọc sách của gia chủ, cũng rất cũ kỹ, nhưng ít nhất không bừa bộn như tầng một.

Lâm Thu Thạch kiểm tra từng căn phòng một, vẫn không phát hiện tung tích của đứa trẻ, thậm chí cậu còn xem xét cả tủ quần áo và gần giường, nhưng vẫn không thấy điều gì khả nghi.

Căn nhà chỉ có bằng này, một người đang sống sờ sờ ra đó có thể trốn ở đâu?

Lâm Thu Thạch thực sự không hiểu.

Trong lúc Lâm Thu Thạch chìm vào những ngò vực, thính lực nhạy bén của cậu chợt bắt được một âm thanh bất thường.

Tiếng động này giống như ai dùng móng tay cào trên vỏ cây, rất khẽ, nhưng Lâm Thu Thạch chắc chắn là mình đã nghe được. Cậu ngược mắt nhìn lên, xem xét bốn phía, rất nhanh tìm ra nơi phát ra âm thanh... trong một góc nhà.

Lâm Thu Thạch lại gần xem thử, thấy trong góc có một hòm gỗ cao nửa mét. Với kích thước của chiếc hòm, chắc chắn đủ rộng để chứa một người, cũng có thể bên trong hòm ẩn giấu đường hầm gì đó.

Lâm Thu Thạch vừa nghĩ vừa cúi xuống kiểm tra, quả nhiên tiếng động phát ra từ bên trong hòm gỗ, nhưng hòm đã bị niêm phong bằng ổ khóa đồng, Lâm Thu Thạch suy tính nhanh, quyết định gọi Nguyễn Nam Chúc ở dưới tầng lên, nhờ hắn phá khóa.

“Trong này phát ra âm thanh sao?” Nguyễn Nam Chúc hỏi Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cặm cúi gõ chữ: *Đúng, trong này chắc là có đường hầm bí mật.*

Nguyễn Nam Chúc: “Ok.” Hắn quỳ một chân xuống đất, bắt đầu hành động.

Ổ khóa này không phức tạp, loáng cái Nguyễn Nam Chúc đã mở được nó ra. Trong khoảnh khắc ổ khóa bật mở, Lâm Thu Thạch tròn hai mắt: Cậu nhìn thấy thứ ở bên trong hòm.

“A... ư...” Một đứa trẻ với thân thể gầy gập nằm trong hòm, phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt. Cơ thể cô bé bị bẻ cong ở nhiều phần, như thể ai đó dùng lực mạnh cố nhét cô bé vào trong hòm. Chỉ nhìn tình trạng cơ thể, khó tin được là cô bé vẫn còn sống.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy cảnh này, hai hàng lông mày nhíu lại.

Lâm Thu Thạch đang định tiến lên giải cứu đứa trẻ. Nguyễn Nam Chúc vội giơ tay cản lại: “Không cần, nó đã chết rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Sao có thể... nhưng... cô bé vẫn...”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh xem cổ con bé kìa.”

Lâm Thu Thạch vội nhìn, liền nhận ra cổ đứa trẻ bị bẻ cong gần chín mươi độ, người bình thường bị như vậy chắc chắn không thể nào sống sót. Đây là chuyện không thể xảy ra ở thế giới thực, nhưng trong cửa thì có thể, nó có nghĩa rằng cô bé hiện giờ không còn là người thường nữa. Đứa bé ngược đôi con ngươi đen láy lên, giận dữ nhìn Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, làn môi trắng nhợt lăm nhăm một loại ngôn ngữ kỳ lạ, dường như đang nguyền rủa.

Lâm Thu Thạch thẫn thờ.

“Cách giấu đám trẻ của mấy người này thật không thể hiểu nổi.” Nguyễn Nam Chúc đang nói, chợt nghe sau lưng vang lên một tiếng rít gào.

Lâm Thu Thạch quay đầu lại, thấy bà cụ vốn đang ngồi trên ghế tựa đã xuất hiện ở cửa phòng từ khi nào. Nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch mở chiếc rương, bà ta kêu lên một tiếng phẫn nộ, nhảy bổ vào hai người.

Lâm Thu Thạch nhanh nhẹn tránh qua một bên, nhận thấy trên tay bà ta còn cầm theo con dao...

“Chạy!” Nguyễn Nam Chúc kêu lên định chuồn, Lâm Thu Thạch theo sát phía sau lao về hướng cầu thang, cả hai chạy xuống tầng một như bay, rời khỏi khu vườn. Họ cứ nghĩ bà cụ sẽ đuổi theo, không ngờ căn nhà sau lưng hoàn toàn yên tĩnh.

“Bà ta không đuổi theo chúng ta ư?” Lâm Thu Thạch vừa thở hắt ra, vừa nhìn cánh cửa mở toang vẻ sửng sốt.

“Hình như là không.” Nguyễn Nam Chúc cũng quay lại nhìn, sau khi chắc chắn không có người đuổi theo, hắn kinh ngạc nói: “Hay chúng ta thử quay lại?”

Lâm Thu Thạch: “... Quay lại có ổn không đó?”

Nguyễn Nam Chúc: “VẬY anh đợi ở đây, tôi quay lại cho.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ: “Thôi, đi chung vẫn hơn, ngộ nhỡ có chuyện gì thì còn giúp nhau.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được.”

Vậy là sau khi chạy té khói khỏi căn nhà, họ lại quay trở vào, lần này vô cùng cẩn trọng. Trước tiên, họ đứng ở cửa quan sát thật kỹ, sau khi chắc chắn bà cụ không có mặt mới tiến vào trong.

Hai người thận trọng leo lên cầu thang. Vừa đặt chân tới chiếu nghỉ, Lâm Thu Thạch liền nghe thấy một âm thanh bất thường. Đó là thứ tiếng động giòn tan, giống như tiếng xương bị bẻ gãy.

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch, rõ ràng hắn cũng nghe thấy.

Hai người tiến vào căn phòng khi này, sau khi tới cửa, họ nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong.

Bà cụ bị hai cánh tay thò ra từ hòm gỗ trói chặt. Hai cánh tay này dài ngoằng, thanh mảnh, trắng ớn, quấn lấy thân thể bà cụ như hai con rắn, sau đó kéo bà cụ vào trong hòm.

Cái hòm gỗ không to lắm vốn dĩ đã nhồi kín, nhưng vì hai cánh tay có sức mạnh quá lớn nên phân nửa thân người bà cụ đã bị nén ở trong hòm. Các khớp xương của bà cụ đang vỡ vụn, hình dạng cơ thể trở nên biến dạng, vụn vẹo. Rõ ràng bà ta đã chết.

Cảnh này thật sự ghê rợn, Lâm Thu Thạch nhìn thấy mà lông tơ trên cánh tay dựng đứng lên.

“Làm sao bây giờ?” Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc im lặng trong giây lát, chầm một điều thuốc: “Đến các nhà khác xem thử.”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...” Hai người khép cánh cửa gỗ lại, quay người bỏ đi.

“Đứa bé bị bà cụ kia nhét vào hòm sao? Không lẽ giấu để con bé khỏi bị Slender Man bắt đi?” Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vừa đi vừa thảo luận.

“Chắc là thế.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Thế thì lạ thật, theo lý mà nói người nhà sẽ muốn bảo vệ cho đứa trẻ, vậy mà để “bảo vệ chúng, thậm chí họ nhét chúng vào trong chiếc hòm chật hẹp khiến chúng chết thảm. Họ thà làm vậy chứ không để cho Slender Man mang lũ trẻ đi.

“Ý, bóng người kia sao quen quá vậy?” Trên đường đi tới các gia đình còn lại, Lâm Thu Thạch chợt bắt gặp một bóng người quen thuộc, cậu nheo mắt nhìn kỹ một lát, kinh ngạc nói: “Chẳng phải là cô gái đi cùng Vương Thiên Tâm kia sao?”

Nguyễn Nam Chúc cũng nhìn thử: “Đúng là cô ta thật.”

Hai người đứng bên đường, nhìn theo cô gái tên Lưu Nhã đi ra từ một con đường nhỏ, tiến vào khu rừng hoang vu phía bên kia đường. Về mặt cô ta lạnh lùng vô cảm, khác Lưu Nhã im lặng đứng giữa khu phế tích, như đang chờ đợi đi đâu gì.

Lâm Thu Thạch nghe thấy trong màn sương dày đặc vọng lại tiếng loạt xoạt, tựa như có sinh vật nào đó đang bước đi.

Cậu và Nguyễn Nam Chúc cùng núp sau một dãy phế tích, hai người nín thở, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Rất nhanh, một bóng đen từ trong màn sương trắng bước ra.

Đó là một người cao lớn, mặc lễ phục màu đen, đội mũ chóp cao. Nó không có mắt mũi, khuôn mặt chỉ tuyền một màu trắng, tay chân dài

ngoằng, uốn lượn như những con rắn. Nó chậm rãi bước đến trước mặt Lưu Nhã, rồi dừng lại.

Lưu Nhã chăm chú nhìn người trước mặt.

Tiếp theo đó, tên Slender Man có một cử chỉ vượt ngoài dự liệu của Lâm Thu Thạch, nó giơ tay lên, nắm lấy cái mũ của mình, sau đó định gỡ mũ xuống.

Những chiếc mũ dường như đã dính chặt vào đầu của nó... Lâm Thu Thạch thậm chí nghe được tiếng như tiếng xé vải: Gã Slender Man đang lôi cả da đầu của mình theo cùng chiếc mũ.

Thật sự sẽ đau đớn lắm đây, Lâm Thu Thạch chỉ nhìn thôi cũng đủ khó chịu.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, trấn an cảm xúc của cậu.

Lâm Thu Thạch muốn nói mình không sao, nhưng sợ phát ra tiếng nói sẽ bị phát hiện, nên đành giả câm.

Sau khi xé cái mũ ra khỏi cơ thể, Slender Man đưa mũ cho Lưu Nhã.

Lưu Nhã đón lấy chiếc mũ máu me bê bết với vẻ nghiêm trang. Vuốt ve trừu mến được một lát, cô ta đội nó lên đầu mình.

Sau đó, cơ thể cô gái bắt đầu biến đổi dị thường.

Thân hình cao vọt, chân tay dài ra, nước da trắng nhợt, ngũ quan trên mặt cũng mờ nhạt rồi biến mất... Lưu Nhã đang biến thành Slender Man.

Trong lúc Lưu Nhã biến hóa, tên Slender Man mặc lễ phục kêu lên the thé, cái miệng xuất hiện như một chiếc lỗ trên khuôn mặt, bên trong đỏ lòm, chỉ chít những chiếc răng nhọn hoắt... Nói thật, đây là lần đầu Lâm Thu Thạch nhìn thấy miệng của Slender Man.

Tên Slender Man kia bắt đầu thu nhỏ lại, thân hình teo đi như bị rút cạn nước, càng lúc càng nhỏ, và khô kiệt.

Cuối cùng nó trở thành một thứ giống như tấm da người, máu thịt tựa như bị bốc hơi hoàn toàn.

Cùng lúc đó, Lưu Nhã hoàn thành quá trình biến đổi trở thành Slender Man, quần áo trên người bị kéo toạc khi cơ thể biến hóa. Con quái vật cúi xuống nhặt bộ lễ phục, cẩn thận mặc từng cái một, lại vuốt ve chiếc mũ

chóp cao của mình. Sau khi phát ra một tràng cười quái dị, nó càn bộ da khô lên.

Lâm Thu Thạch trợn mắt nhìn con quái vật mới sinh ra kia nhét bộ da người vào miệng, nuốt cái ực.

Cảnh tượng vừa xảy ra cực kỳ ghê rợn, nhưng sự chú ý của Lâm Thu Thạch lại dồn vào một thứ khác: Cậu nhìn thấy rất rõ, bên trong bộ da khô có một vật bằng kim loại, mặc dù cậu rất muốn tự dõng gạt mình, nhưng rõ ràng cậu trông thấy cái thứ bằng kim loại đó... Đúng vậy, nó chính là chìa khóa.

Chìa khóa của cửa này, hóa ra nằm bên trong cơ thể của Slender Man.

Đột nhiên, bầu không khí giữa Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc trở nên nặng nề.

Lưu Nhã nuốt gọn bộ da của kẻ tiền nhiệm, dáng vẻ trở nên đặc ý, đi vào trong màn sương và biến mất. Nhìn theo bóng Slender Man, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cùng quay người bỏ đi. Cả hai không nói với nhau câu gì, cho tới khi trở lại thị trấn mới dám thở phào.

Gương mặt Nguyễn Nam Chúc toát vẻ nặng nề, hần nói: “Anh thấy rỗi chứ?”

Lâm Thu Thạch: “Thấy rỗi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Công nhận dài đấy...”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra: “Cái gì dài?” Chân tay á?

Nguyễn Nam Chúc cười cười không nói.

Lâm Thu Thạch thấy sự tình quái trong nụ cười của hần, rốt cuộc chợt hiểu ý Nguyễn Nam Chúc nói dài là cái gì dài, mặt Lâm Thu Thạch hơi méo đi: “... Anh soi kỹ quá đấy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi thật sự không cố ý, chỉ trách thị lực mình tốt quá.”

Lâm Thu Thạch: “Khô quá nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bình thường.”

Tốt lắm, tuyệt vời lắm, nhờ có phi vụ theo dõi li kỳ lần này, cuối cùng họ có thể khẳng định Slender Man là giống đực trăm phần trăm. Một số bộ

phận đặc trưng còn cực kỳ tiêu chuẩn, thậm chí rất dài, chuyển đi này thu hoạch quá là lớn luôn... Lâm Thu Thạch nghĩ thầm với vẻ đau thương.

“Lũ Slender Man này giống nhau y như đúc cùng một khuôn.” Nguyễn Nam Chúc pha trò, rồi chuyển sang nghiêm túc: “Chiếc mũ chính là vật truyền lại giữa các Slender Man.”

Lâm Thu Thạch: “Tính sao với cái chìa khóa đây?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có hai cách, thứ nhất, chúng ta xử con Slender Man đó, lấy chìa khóa từ trong cơ thể nó.”

Lâm Thu Thạch: “Chắc tôi chọn cách hai.” Cậu cảm thấy với sức chiến đấu của bản thân, khó mà hạ được con quái vật. Trên thực tế, dù có thêm Nguyễn Nam Chúc, cậu vẫn cảm thấy như chuyện viễn tưởng.

Nguyễn Nam Chúc: “Cách hai, nhân lúc chúng biến thân ra tay.”

Lâm Thu Thạch trở nên trầm tư.

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi đoán cái mũ đó rất quan trọng, cho nên ngay khi Slender Man lấy cái mũ ra khỏi đầu, chúng ta phải ra tay ngay, cắt ngang cuộc trao truyền của chúng.”

Lâm Thu Thạch: “Rất có lý.”

Có lý dĩ nhiên là có lý, nhưng làm cách nào cắt ngang mới là vấn đề, nguy hiểm ở chỗ nếu ra tay thất bại thì họ chắc chắn tắt thở tại chỗ. Cái đám Slender Man này có vẻ không phải loại thân thiện gì đâu.

“Chuyện này không nhất thiết do hai chúng ta làm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mặc dù gợi ý kế tiếp rất quan trọng, nhưng mạng sống còn quan trọng hơn, chúng ta có thể nói việc này cho những người khác, rồi tất cả cùng tham gia.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy rất hợp lý, dù gì đông người nhiều tay nhiều chân, thêm nhiều cái đầu để tính toán. Nhưng vẫn còn vấn đề chưa thể giải quyết, đó là: “Nếu họ không chịu thì làm sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không chịu á...” Hắn cười nhạt: “Không chịu thì ngẩng đầu chờ chết đi.” Hắn cười cười, nhìn Lâm Thu Thạch nói một cách thành thật: “Tôi đảm bảo họ sẽ chết trước chúng ta.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy Nguyễn Nam Chúc không nói chơi.

Hai người chạy đông chạy tây cả một ngày, bây giờ đều thấm mệt, dự định quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Trên đường về đi ngang qua quảng trường, Lâm Thu Thạch nhận thấy các mảnh giấy tìm người mất tích bị xé hôm trước đã xuất hiện trở lại trên bảng, và có thêm một thông báo mới.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy bức ảnh trên tờ thông báo, chính là bé gái bị gia đình nhét vào hòm.

“Cảm giác như chúng ta là sao chổi vậy.” Lâm Thu Thạch buột miệng nói: “Đứa trẻ nào nói chuyện với chúng ta đều gặp xui xẻo.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy, nói: “Có khi đúng là thế.”

Lâm Thu Thạch: “Hở? Ý anh là sao?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nghĩa là, thật ra chúng ta đã tiếp tay cho lũ Slender Man, không những ta bị biến thành chúng còn thay chúng đi tìm trẻ con.”

Lâm Thu Thạch: “...” Lời Nguyễn Nam Chúc nói nghe lại hợp lý mới đau chứ.

Có đi đâu Lâm Thu Thạch cảm thấy mình đã bỏ qua đi đâu gì đó, mà nghĩ mãi không ra, cậu mím môi, dăm chiêu khổ sở.

“Sao thế?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch: “... Hình như tôi đã bỏ sót mất đi đâu gì.” Cảm giác này rất khó tả, não bộ không thể nhớ ra, nhưng trực giác cứ liên tục hồi thúc.

Nguyễn Nam Chúc: “Đừng vội, cứ từ từ nghĩ.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Hai người trở về khách sạn, ăn tạm món gì đó.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Nguyễn Nam Chúc sẽ nói ngay sự tình với mọi người, ai ngờ hắn im lìm như không có chuyện gì xảy ra.

Đối diện với sự khó hiểu của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc thủng thẳng giải thích: “Đợi tới lúc đi tìm chìa khóa rồi nói, ở đây vẫn còn người có thể biến thành thứ kia, không nên nói cho kẻ địch biết kế hoạch của mình chứ.”

Lâm Thu Thạch: “Cũng đúng.”

Cậu ngồi bên cửa sổ, nhìn xa xăm, đột nhiên nào bộ lóe lên: “Tôi nhớ ra rồi!!”

Nguyễn Nam Chúc: “Gì vậy?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi nhớ ra mình đã bỏ sót cái gì... Anh còn nhớ trước đây tôi từng nói đã gặp Slender Man vài lần không?”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu tỏ ý mình nhớ.

Lâm Thu Thạch nói: “Nhưng con mà tôi gặp không đội mũ.”

Nguyễn Nam Chúc nhú mày.

Lâm Thu Thạch sửng sốt nói: “Chẳng lẽ, trong thị trấn thật ra có hai con Slender Man?”

Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc tối lại, giọng nói trầm trầm: “Rất có khả năng.”

Nếu đúng là như thế, thì gay go rồi đây.

Chương 60

Slender Man thứ hai

Lâm Thu Thạch đã từng nhìn thấy Slender Man đứng ngoài cửa sổ, nó cúi xuống nhặt chiếc mũ rơi từ trên cành cây xuống. Có lẽ đối với Slender Man thứ hai, mũ chóp cao không phải vật không thể thiếu, trên thực tế Lâm Thu Thạch thấy con này cầm mũ trên tay, chứ không đội trên đầu.

Chắc đây là điểm khác nhau của hai con, nhưng không rõ hai loại Slender Man này có gì khác nhau?

Còn một vấn đề nữa là đi đầu kiện trao truyền mũ của chúng, Lâm Thu Thạch cảm thấy trao mũ không phải việc dễ dàng xảy ra, chắc chắn phải có những định chế ngầm nào đó, nếu không chắc chúng đã tuyệt chủng từ lâu. Từ những manh mối đã có, đi đầu kiện trao mũ rất có thể liên quan tới những đứa trẻ mất tích trong thị trấn.

Rõ ràng Nguyễn Nam Chúc cũng có chung suy nghĩ với Lâm Thu Thạch, nhưng suy luận của hắn chi tiết hơn một chút: “Mỗi đứa trẻ mất tích gắn liền với một người biến mất căn cứ vào các tờ giấy tìm người anh mang về lần trước, thứ tự mất tích của cả hai nhóm là đồng nhất, do vậy tôi có một suy đoán hơi điên rồ...”

Lâm Thu Thạch tiếp lời hắn: “Đi đầu kiện kế tục của Slender Man là bắt buộc phải tìm được một đứa trẻ và mang nó đi?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch chống cằm suy nghĩ. Trước đây họ từng cho rằng trong thị trấn không có trẻ con, đi đầu này mâu thuẫn với giả thiết vừa rồi, như vậy trong thị trấn phải có trẻ con, nhưng hiện giờ lũ trẻ đã không còn là người bình thường... Những đứa trẻ không còn là người... Có thể coi là trẻ con hay không?

Đây quả là một mệnh đề nan giải.

Huống hồ hiện tại trên quảng trường đã xuất hiện giấy tìm người mới, nếu suy luận của Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc chính xác, thì

nạn nhân tiếp theo sắp xuất hiện.

“Đợi đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đợi qua đêm nay, chúng ta sẽ biết.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Khi rời khỏi nhà ăn của khách sạn, họ gặp Đồng Thiên Vi, người từng chia sẻ thông tin với Lâm Thu Thạch. Sau một chút lưỡng lự, cậu tiến lên dùng điện thoại gõ chữ, rồi đưa cho Đồng Thiên Vi xem.

Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch, không có ý ngăn cản.

Đợi khi cả hai trở về phòng, Nguyễn Nam Chúc mới nói: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thạch khẽ nói: “Dù sao cô ấy cũng từng giúp đỡ tôi, tôi dặn cô ấy đêm nay ngủ sớm”

Nguyễn Nam Chúc không đồng tình cũng không phải đối, chỉ nhìn Lâm Thu Thạch một cái rồi đi tắm.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường, ngẩn người nhìn chiếc smartphone của mình, nghĩ không biết đêm nay ai sẽ là người xui xẻo...

...

Đêm xuống se lạnh.

Khách sạn chìm vào lặng im. Những vị khách đầu đã tắt đèn đi nghỉ, mong trước khi màn đêm bủa vây có thể trốn vào trong giấc mộng lành, Vương Thiên Tâm cũng không ngoại lệ.

Không rõ vì ban ngày đã ngủ hơi nhiều hay có lý do gì khác, bình thường Vương Thiên Tâm rất dễ ngủ nhưng đêm nay lại trằn trọc, gã nằm trên giường trở mình liên tục.

Vương Thiên Tâm xoay người, liếc nhìn chiếc giường trống không ở bên tay phải, không hiểu sao cảm thấy hơi sợ. Cô gái cùng nhóm với gã tên là Lưu Nhã, mấy ngày trước còn nằm trên chiếc giường ấy cười đùa với gã, vậy mà loáng một cái, Lưu Nhã đã biến mất, tới nay cô ta mất tích đã hai ngày, có lẽ lạnh ít dữ thôi.

Vương Thiên Tâm chẳng muốn suy nghĩ về chuyện này nữa, nhưng chiếc giường trống lại như đang nhắc nhở gã không ngừng.

Vương Thiên Tâm cảm thấy trong lòng buồn bức, bất giác trở mình, quay ra cửa sổ, không muốn nhìn cái giường đó nữa.

Màn đêm bua vây cảnh vật bên ngoài cửa sổ, Vương Thiên Tâm nhìn thấy mảnh trăng ảm đạm và rừng cây xơ xác qua tấm kính. Trong lòng gã dậy lên bất an, cơ thể run lên vì lạnh. Gã nghĩ một lát, rồi ngẩng dậy, định đi tắm một cái cho thư giãn, sẽ dễ ngủ hơn.

Công tắc bình nước nóng được bật, Vương Thiên Tâm tắm mình dưới làn nước ấm.

Gã cố tình để nước hơi nóng một chút, nhằm xua đi cái lạnh trong cơ thể. Vốn dĩ việc này rất thoải mái, nhưng Vương Thiên Tâm đột nhiên nhận ra ống thoát nước dưới chân bị tắc... Chuyện gì đây, Vương Thiên Tâm lẩm bẩm, cúi xuống kiểm tra, thấy phía trên lỗ thoát nước có một búi tóc đen sì.

“Ghê vãi, chắc chắn là Lưu Nhã...” Vương Thiên Tâm cầu nhàu một câu, định dùng tay nhặt tóc lên, nhưng rút mãi rút mãi, Vương Thiên Tâm nhận ra có gì đó không ổn... Đám tóc này dài quá, kéo mãi không hết, Vương Thiên Tâm rút ra một đoạn rất dài, mà vẫn chưa kéo hết tóc ra khỏi lỗ thoát nước. Nhận thấy đi đâu bất ổn, lưng gã toát mồ hôi lạnh, tóc Lưu Nhã... đâu có dài tới vậy.

Sau khi phát hiện ra điểm vô lý, Vương Thiên Tâm buông đám tóc ra, vội vàng rời khỏi nhà tắm. Vậy mà khi mở cửa bước ra ngoài, gã chợt phát hiện cửa đã bị ai khóa lại.

Vương Thiên Tâm kinh hãi, bắt đầu la hét cầu cứu, nhưng đang lúc nửa đêm, mọi người đều say ngủ, ai có thể nghe thấy tiếng cầu cứu của gã.

Vương Thiên Tâm càng lúc càng sợ, định xô cửa thoát ra, gã quay lại nhìn về phía cái lỗ thoát nước, nhận thấy nước ở chỗ đó bắt đầu trào ngược lên... như có thứ gì sắp chui ra vậy.

“Cứu tôi với, có ai không!! Có ai không... Cứu mạng.” Vương Thiên Tâm hét khản cả giọng, nước từ lỗ thoát nước trào lên mỗi lúc một nhiều, cuối cùng đã lan đến chân gã. Vương Thiên Tâm sợ đến mức run như cầy sấy, nhưng ở không gian này làm gì có Chúa cứu thế.

Ở lỗ thoát nước, một vài ngón tay xuất hiện.

Lỗ thoát nước vốn dĩ rất nhỏ, nhưng những ngón tay ấy cứ thế nhô lên, sau đó là cả bàn tay và cánh tay dài ngoằng...

Cánh tay của sinh vật thật sự rất dài, nó bắt đầu mò mẫm khắp nơi, có lẽ đang tìm ai đó, Vương Thiên Tâm sợ đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, run như cầy sấy.

Gã nép mình vào trong góc, lòng thẩn mong con quái vật không tìm thấy mình.

Nhưng phòng tắm chỉ có bấy nhiêu, trốn được một lúc, không trốn được cả đời, chẳng mấy chốc cánh tay kia đã tóm được chân của Vương Thiên Tâm.

Vương Thiên Tâm muốn vùng vẫy, nhưng cảm thấy thứ đó như một gọng kìm bằng sắt, gã hoàn toàn không cách gì kháng cự.

Gã bị kéo lê trên mặt sàn sũng nước, về phía lỗ thoát nước.

Không ai nghĩ một người trưởng thành đang sống sờ sờ có thể bị kéo vào lỗ thoát nước to chưa bằng một nắm tay, nhưng cảnh tượng hoang đường ấy lại xảy ra.

Đầu tiên là bàn chân, sau đó là cẳng chân, tiếp tới là phần đùi và bụng, từng chút một, từng tắc một, tựa con nhện ăn thịt con mồi. Vương Thiên Tâm gào thét không ngừng, ánh mắt gã dần dại ra. Thế rồi như rơi vào một trạng thái tinh thần khác lạ, gã không còn giãy giụa, không kháng cự. Cơ thể cứng đờ của gã cuối cùng đã trôi tuột xuống đường ống nước tối đen.

Mọi thứ mau chóng trở về trạng thái bình thường không một ai biết được ở đây từng xảy ra chuyện gì.

...

Lâm Thu Thạch đang say giấc bỗng loáng thoáng nghe thấy âm thanh gì đó, nhưng bên cạnh cậu là một con yêu tinh thuốc ngủ, cho nên cậu không thể tỉnh lại được, chỉ hơi trở mình một chút.

Nguyễn Nam Chúc ôm chặt Lâm Thu Thạch từ phía sau, giống như đang che chở cậu con trai bé nhỏ, từ lồng ngực hắt tỏa ra hơi ấm, truyền

sang lưng của Lâm Thu Thạch, tuy có hơi nóng, nhưng lại đầy cảm giác an toàn.

Sự bất an chỉ thoáng qua giây lát, Lâm Thu Thạch chuyển sang tư thế ngủ yên thích, tiếp tục thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người mau chóng nhận ra danh tính kẻ xấu số, đó là Vương Thiên Tâm trước nay luôn có mặt khá sớm. Hôm nay gã đột nhiên mất tích.

Có phải Vương Thiên Tâm đã bị đưa đi? Lâm Thu Thạch đưa cho Nguyễn Nam Chúc xem dòng chữ: *Có cần đến phòng gã kiểm tra?*

Nguyễn Nam Chúc: “Được thôi, tới đó xem thử.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Những người khác cũng đang thắc mắc Vương Thiên Tâm đi đâu. Thấy hai người định đến phòng Vương Thiên Tâm, một số bèn đi theo, trong đó có Đồng Thiên Vi và anh chàng cùng nhóm của cô.

Lâm Thu Thạch đoán Đồng Thiên Vi và bạn đồng hành của cô có quen biết ở thế giới thực, nếu không làm sao ăn ý như vậy. Có đi đâu mỗi người đến với cửa đều mang theo bí mật riêng, không cần thiết phải vạch trần lẫn nhau làm gì.

Khi tới phòng của Vương Thiên Tâm, Nguyễn Nam Chúc nhẹ nhàng mở cánh cửa bị khóa, thấy gian phòng trống trơn.

“Không có người.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cả ngày hôm qua gã không rời khách sạn, buổi tối chắc chắn cũng ở trong phòng chứ.”

Lâm Thu Thạch đi đến cửa nhà vệ sinh, nắm lấy tay nắm, cánh cửa mở ra dễ dàng. Cửa vừa mở, trong phòng tỏa lên một mùi quái lạ, giống như mùi nước cống, khiến người ta mắc ói.

Phòng tắm cũng không có gì đặc biệt, không có dấu tích cho thấy có kẻ lạ đột nhập, nhưng Lâm Thu Thạch tìm thấy quần áo của Vương Thiên Tâm. Có lẽ khi ấy gã đang tắm.

“Sau đó bốc hơi luôn.” Nguyễn Nam Chúc đứng sau lưng Lâm Thu Thạch, giúp cậu nói ra lời muốn nói: “Cửa nhà vệ sinh bị người chết từ bên ngoài, à, chắc không phải là người.”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Có lẽ gã đang tắm thì gặp phải thứ gì đó.” Nguyễn Nam Chúc kiểm tra một lượt, năng lực quan sát của hắn trước nay đều cực kỳ đáng gờm, lần này cũng không ngoại lệ, điểm bất thường mau chóng bị phát hiện: “Có người chui qua lỗ thoát nước.”

“Chui qua lỗ thoát nước?” Đồng Thiên Vi cảm thấy nhận định này quá hoang đường: “Một người to lớn như vậy, làm sao chui qua lỗ thoát nước cho được?”

Nguyễn Nam Chúc ngoảnh lại liếc cô gái, ngữ khí không mặn không nhạt: “Cô tưởng đây là thế giới thực à?”

Đồng Thiên Vi nín bật.

Quả thực, chuyện này không thể nào xảy ra ở thế giới thực, nhưng họ đang ở trong cửa, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra phía sau cánh cửa sắt màu đen. Đây là nơi quỷ thần tung hoành, cái gì cũng có, cho nên chuyện một người trưởng thành bị lôi vào ống thoát nước dường như chẳng có gì khó hiểu.

Lâm Thu Thạch thì nhớ lại tờ thông báo tìm người mới dán hôm qua, xem ra tờ giấy trắng phía sau đó giờ đã đổi sang bức ảnh của Vương Thiên Tâm...

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy: “Tôi có một số việc muốn nói với mọi người.”

“Việc gì vậy?” Đồng Thiên Vi hỏi.

Nguyễn Nam Chúc liếc cô một cái: “Gọi tất cả mọi người tới đây.”

Chỉ một thoáng sau, tất cả mọi người đều tập trung tại nhà ăn.

Mười bốn người cùng tới thị trấn nay chỉ còn chín, trong số đó bao gồm hai người mới, thần thái mỗi người một vẻ, hoặc lạnh lùng, hoặc sợ hãi, cũng có kẻ tò mò.

Lâm Thu Thạch tiếp tục diễn vai cô gái câm, giao công việc giải thích cho Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nói luôn suy đoán của mình cho những người khác, bao gồm cả vị trí của chìa khóa.

Nạn nhân mới đã xuất hiện, chỉ cần tìm thêm được một đứa trẻ mất tích, theo suy luận của bạn Nguyễn Nam Chúc, việc trao trả chiếc mũ sẽ

xảy ra.

Trong khi Lâm Thu Thạch suy nghĩ đứa trẻ nào sẽ mất tích tiếp theo, Đồng Thiên Vi bỗng nói bằng giọng trầm trầm: “Tôi đã tìm thấy xác trẻ con rồi.”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch sửng sốt.

“Ở bên ngoài.” Đồng Thiên Vi nói: “Khi tỉnh dậy tôi trông thấy cái xác treo ở bên ngoài... Có nghĩa là việc kế thừa chiếc mũ sắp sửa xảy ra phải không?”

Họ buộc phải tận dụng cơ hội này để lấy được chìa khóa trong cơ thể Slender Man, thời gian càng kéo dài sẽ càng phức tạp, không ai biết người chết tiếp theo liệu có phải là mình hay không.

“Ý anh là chúng ta phải giết con quái vật đó?” Có người nghe xong lập tức tỏ ý không bằng lòng: “Anh nghĩ chúng ta có thể chống lại sinh vật đó hay sao?”

“Không được cũng phải được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hay là anh muốn ở đây chờ chết.”

Người kia nói: “Tại sao người chết lại là tôi, biết đâu tôi chính là người cuối cùng...”

“Biết đâu cái gì.” Nguyễn Nam Chúc hát hàm, giọng điệu vừa lạnh lùng vừa trịch thượng: “Tôi có thể chắc chắn tôi và bạn đồng hành của tôi là những người cuối cùng, tôi dám đảm bảo hai trăm phần trăm, chứ không chờ vào vận may.”

Lời vừa tuyên bố, không khí trong nhà ăn trở nên im lặng.

Nếu là ai khác nói ra, rất có thể họ sẽ nghi ngờ người đó khoác lác. Nhưng còn Nguyễn Nam Chúc, khí chất và kỹ năng của hắn như thế nào? Họ biết rằng hắn không nói dối, chắc chắn hắn đang nắm con bài tẩy trong tay.

“Tôi đồng ý với đề nghị của anh.” Giọng của Đồng Thiên Vi vang lên, cô gái này đáng vẻ nhu thuận, giọng nói cũng vô cùng hiên hòa: “Dĩ nhiên, ai không muốn thì có thể từ chối, và người đó phải chấp nhận cái giá của việc không tham gia. Tôi đã tìm thấy vị trí của cửa, nếu chúng ta lấy được chìa khóa, quái vật chắc chắn sẽ nổi giận... Nếu muốn, mọi người có thể lựa chọn ở lại khách sạn chờ đợi.” Cô cười cười, ánh mắt có vài phần

giống với Nguyễn Nam Chúc, rõ ràng rất khinh bỉ những kẻ hèn nhát: “Phải xem mọi người có bản lĩnh vượt qua quái vật để đặt chân vào cửa ra hay không.”

Lâm Thu Thạch nhìn cô gái, nhất thời cảm thấy những người có thực lực ở trong cửa đều có vài phần giống nhau, ví dụ như Lê Đông Nguyên, hay Đồng Thiên Vi thâm tàng bất lộ... Chẳng rõ cô tìm ra vị trí của cửa từ lúc nào.

Mọi người rì rầm bàn luận, ai nấy nhanh chóng đưa ra lựa chọn của mình.

Có người chọn ở lại, có người chọn dẫn thân, đi đâu khiến Lâm Thu Thạch kinh ngạc là: Hai người lần đầu vào cửa đều tỏ ra dũng cảm, quyết định theo nhóm đi lấy chìa khóa.

“Có cách nào xác định cụ thể thời gian trao truyền của chúng không?” Đồng Thiên Vi hỏi Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc: “Cụ thể thì không biết, căn cứ vào lần trao truyền trước thì có lẽ sẽ xảy ra vào ngày mai, nhưng để tránh sơ sót, chúng ta nên tới canh chừng ở đó trước.”

“Cũng đúng.” Đồng Thiên Vi nói: “Chúng ta vào nhà bếp xem có vật gì dùng làm vũ khí được không.”

Cả nhóm tiến vào nhà bếp, tìm được một số vật dụng thuận tay.

Lâm Thu Thạch chọn được một con dao chặt gà rất sắc, đang cầm cúi xem xét, Đồng Thiên Vi chột tiến lại sau lưng cậu, khẽ chạm vào bả vai cậu, nói thần: “Cô bé câm, vật này không hợp với em đâu.”

Ánh mắt Lâm Thu Thạch lộ vẻ khó hiểu.

Đồng Thiên Vi nói: “Em chỉ cần mặc váy thật xinh, đứng một bên theo dõi, hơi tiếc là em không thể la hét cổ vũ, nhưng như thế cũng ổn.”

Câu nói này nghe rất kỳ quặc, vừa nói, Đồng Thiên Vi vừa dùng ngón tay khẽ bóp bả vai Lâm Thu Thạch, động tác trêu mến khiến Lâm Thu Thạch không thể không nghĩ nhiều. Cậu đang định lùi lại, Nguyễn Nam Chúc bỗng nhiên lao ra như một vị thần, lạnh lùng nói: “Đừng chạm vào người của tôi.”

Đồng Thiên Vi không định dây dưa, chỉ tỏ vẻ hụt hẫng, nói rằng, thật đáng tiếc, rồi quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, đang định hỏi Đồng Thiên Vi nói vậy là có ý gì, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã ngăn lại, hắt trăn giọng cảnh cáo: “Đừng đứng núi này trông núi nọ, em là của anh.”

Lâm Thu Thạch: “...” Đại ca à, anh diễn vui nhỉ?

Nguyễn Nam Chúc: “Đã nghe rõ chưa?”

Lâm Thu Thạch còn biết nói gì hơn, chỉ đành gật đầu, mặc dù vẻ mặt đúng kiểu thật sự bó tay với anh.

Kỳ thực ánh mắt Nguyễn Nam Chúc cho thấy hắn mắc cười lắm rồi, nhưng vì yêu nghề kính nghiệp nên vẫn đọc thoại trơn tru cho hết. Lâm Thu Thạch nghĩ thầm trong lòng, Nguyễn Nam Chúc chắc là khoái Đồng Thiên Vi rồi, trong cuộc đời này, những kẻ xa lạ biết tạo tình huống cho hắn diễn đâu có nhiều.

Ai nấy đều vũ trang tương đối cẩn thận, để tránh xảy ra việc đáng tiếc. Lâm Thu Thạch còn lấy băng keo dán con dao vào dưới tay áo. Mấy tình huống kiểu như sát thủ đi giết người không thành, vũ khí bị đá bay rồi chết trong phim đầy ra, biết rồi thì nên tự rút kinh nghiệm.

Trong số chín người, có hai người lựa chọn ở lại khách sạn.

Thấy bảy người còn lại chuẩn bị đi, ánh mắt hai người kia có vẻ phức tạp, một trong hai định nói gì đó, nhưng thái độ của những người ra đi vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn coi họ như chết rồi.

Trời bắt đầu sáng, đây là thời điểm sương mù dày đặc nhất.

Nguyễn Nam Chúc dựa vào trí nhớ siêu việt của mình dẫn những người khác tìm đến con đường mòn, tất cả hướng tới khu phế tích.

Cũng may có con đường mòn nên không xảy ra chuyện lạc đường hay gì khác.

Lâm Thu Thạch đi bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, cẩn thận quan sát xung quanh. Điêu hiên giờ cậu lo lắng nhất là về Slender Man không đội mũ, vai trò của nó trong chuyện này có gì đặc biệt hay không.

Sau khi hành quân một lát, khu phế tích hiện ra trước mắt mọi người.

Thần sắc mọi người hơi dịu lại, vì biết những lời Nguyễn Nam Chúc nói có lẽ không phải là giả.

Nguyễn Nam Chúc xem đồng hồ, nói: “Đợi đi, tôi không rõ khi nào nó đến nữa.”

Vậy là tất cả im lặng chờ.

Đứng đợi giữa một khu phế tích hoang vu quả thực không phải chuyện dễ chịu, đi đâu may mắn duy nhất là đông người, nên không quá sợ hãi.

Lâm Thu Thạch ngồi bên Nguyễn Nam Chúc, cầm cúi chơi điện thoại. Nguyễn Nam Chúc nhìn đắm đắm vào làn sương mù trước mặt, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian chầm chậm trôi, mọi thứ chìm trong sự yên tĩnh vô cùng.

Họ đợi từ sáng tinh mơ cho tới chiều tà, đường chân trời đã ám màu khói, đúng vào lúc sự nhẩn nại của họ sắp hết, bên trong làn sương bỗng hiện ra một bóng dáng... Đó chính là kẻ mất tích đêm qua, Vương Thiên Tâm.

Dường như gã vừa từ thị trấn đến đây, gương mặt đờ đẫn không biểu cảm, thoáng nhìn đã thấy khác hẳn thường ngày. Sau khi đặt chân tới khu phế tích, gã dừng lại, bắt đầu chờ đợi gì đó.

Chứng kiến cảnh này ai nấy đều nín thở định thần, tiếp tục quan sát.

Rất nhanh, Slender Man mà lúc trước Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc từng gặp lại xuất hiện. Nó vẫn mặc lễ phục, đầu đội mũ chóp cao, tứ chi dài ngoằng chầm chậm di động trên mặt đất, cuối cùng nó dừng trước mặt Vương Thiên Tâm.

“Chuẩn bị.” Nguyễn Nam Chúc nói thầm.

Mọi người đều tập trung tinh thần, Lâm Thu Thạch đề tay lên con dao của mình.

Slender Man giơ tay lên, hết như dự đoán của Nguyễn Nam Chúc, nó đặt tay lên chiếc mũ chóp cao trên đầu, sau đó kéo mạnh, định tách chiếc mũ ra khỏi đầu.

Cảnh tượng này tuy vô cùng kinh dị, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã báo trước cho những người khác, cho nên sắc mặt họ chỉ hơi tái đi chứ không ai phản ứng quá kích động.

Slender Man càng lúc càng kéo mạnh, cuối cùng xe chiếc mũ khỏi da đầu của mình. Khi nó chuẩn bị đưa mũ cho Vương Thiên Tâm, Nguyễn Nam Chúc hô: “Lên!”, rồi nhảy về phía nó.

Slender Man bị đám người thành linh xuất hiện làm cho giật mình, nó lùi lại vài bước, rống lên một tiếng giận dữ, cánh tay dài ngoẵng tóm được hai người, ném qua một bên.

Lâm Thu Thạch tránh được cú vồ của con quái vật, mục tiêu của cậu là chiếc mũ, Vương Thiên Tâm vẻ như không quan tâm tới sự cố bất ngờ, ánh mắt gã chỉ tập trung vào chiếc mũ. Lâm Thu Thạch thấy vậy nhảy lên chụp một cái, chiếc mũ đã ở trong tay.

“Đưa cho ta!” Vương Thiên Tâm phẫn nộ hét lên.

Lâm Thu Thạch lấy được mũ liền bỏ chạy, Vương Thiên Tâm vội vàng đuổi theo sau, định xé xác Lâm Thu Thạch.

Trong khi đó, những người khác bắt đầu đánh nhau với con quái vật. Slender Man có sức lực lớn đến đáng sợ, người bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của nó. Nhưng vì vừa mất đi chiếc mũ, nên sức mạnh của nó bắt đầu suy giảm.

Cơ thể con quái vật bắt đầu teo rút lại, giống như máu không ngừng bốc hơi vậy, cuối cùng chỉ còn lại một tấm da nhăn nhúm.

Nguyễn Nam Chúc ngăn cản đám đông đang lúc hăng máu, nói: “Vậy đủ rồi, tránh xa nó ra... Thu Thu, lại đây với anh!”

Lâm Thu Thạch cần theo chiếc mũ, đang bị Vương Thiên Tâm đuổi cho té khói, nghe thấy tiếng gọi của Nguyễn Nam Chúc thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay lại. Cũng may thường ngày cậu chăm chỉ tập luyện, nếu không gặp phải tình huống như thế này đã chết không biết bao nhiêu lần.

Vương Thiên Tâm hoàn toàn không để ý tới xung quanh, mục tiêu duy nhất của gã chỉ là chiếc mũ trong tay Lâm Thu Thạch.

Lần này Nguyễn Nam Chúc không nường tay nữa, học thẳng một dao vào chân gã.

Vương Thiên Tâm đau quá hét lên, Lâm Thu Thạch để ý thấy vết thương của gã không hề chảy máu, có lẽ Vương Thiên Tâm giờ đây không còn là người nữa.

Nguyễn Nam Chúc cũng nhìn ra điểm khác thường ở vết thương của Vương Thiên Tâm, trong lòng có phán đoán riêng. Vương Thiên Tâm bị thương nhưng tốc độ di chuyển không hề chậm lại, thậm chí còn giận dữ định lao vào Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc cười nhạt một tiếng, con dao trong tay vung lên, chém vào đầu Vương Thiên Tâm.

Cái đầu rơi xuống đất, nhưng thân thể Vương Thiên Tâm vẫn tiếp tục cử động, đôi mắt hần học nhìn Nguyễn Nam Chúc như thể chết không nhắm mắt.

“Tìm thấy chìa khóa rồi!!” Giọng của Đồng Thiên Vi vang lên: “Mau lên, chúng ta trở về thị trấn đi thôi!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cửa ở đâu?”

Đồng Thiên Vi nói: “Bên dưới bảng thông báo ở quảng trường!”

Có được chìa khóa trong tay, cả đoàn người hò reo nhảy nhót, chạy như bay về phía thị trấn. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cũng bỏ mặc Vương Thiên Tâm, vội đuổi theo họ.

Về tới thị trấn, ai nấy đều thở dốc, khi họ đến quảng trường thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Chỉ thấy phía trước bảng thông báo có một bóng người cao lớn án ngữ, người này mặc đồ đen, chân tay dài ngoằng, điểm khác biệt là nó không đội mũ chóp cao màu đen. Lúc này, con quái vật há miệng, để lộ hàm răng nhọn hoắt, nó nở một nụ cười quái dị hướng về phía bọn họ...

Đồng Thiên Vi hơi lạc giọng khi nhìn thấy sinh vật này: “Sao vẫn còn một con nữa vậy...”

Trong lúc Đồng Thiên Vi đang nói, con quái vật đã chop được một người trong số bọn họ mà ném lên, khiến người đó bay vào không trung.

Bịch một tiếng, đó là âm thanh cơ thể người rơi xuống đất. Kẻ xấu số tiếp đất bằng đầu, lập tức tắt thở.

“Trả lại đây...” Con quái vật rít lên ba tiếng, ánh mắt hướng về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cúi xuống nhìn nhận ra chiếc mũ chóp cao màu đen ban nãy đã vứt bỏ không hiểu sao giờ lại đang trên tay mình.

Nguyễn Nam Chúc chớp ngay lấy chiếc mũ, nói với Đồng Thiên Vi:
“Cô đi mở cửa, để tôi dụ nó!”

Đồng Thiên Vi nghiêng răng, gật đầu.

CÂU CHUYỆN NHỎ

Slender Man: Chơi máy bay chơi máy bay nào.

Mọi người: ... Người ta làm điệu ăn tiền, chú mày làm điệu là có người chết đó trời.

Chương 61

Về đến nhà rồi

Slender Man thấy chiếc mũ ở trên tay Nguyễn Nam Chúc bèn xông đến chỗ hắn, cơ thể to lớn của nó vô cùng linh hoạt, về tới như mãnh thú, Lâm Thu Thạch đứng bên chứng kiến mà toát mồ hôi lạnh. Cũng may thần kinh vận động của Nguyễn Nam Chúc thuộc dạng siêu cấp, hắn ngửa người né tránh, thoát khỏi đòn tấn công của con quái vật bằng một tư thế khó tin.

Có đi đâu lúc này Slender Man chỉ cách Nguyễn Nam Chúc vài mét, nếu nó lại tấn công, Nguyễn Nam Chúc khó mà tránh được.

Lâm Thu Thạch đứng bên hét lên: “Ném mũ cho tôi. Mau lên...”

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch một cái, tay giơ ra, chiếc mũ màu đen bay về phía Lâm Thu Thạch. Không khí căng thẳng cực độ, nhưng Lâm Thu Thạch cảm thấy mình chưa bao giờ bình tĩnh đến vậy, cậu đón lấy chiếc mũ, quay người bỏ chạy ngay.

Sau lưng cậu vang lên tiếng gào rú phẫn nộ của quái vật, kèm theo tiếng bước chân huỳnh huỵch, Lâm Thu Thạch không dám dừng lại dù chỉ một giây, cậu dốc hết sức lực lao về phía trước.

“Bên này! Ném qua đây!” Giọng của Nguyễn Nam Chúc vọng lại từ phía xa, Lâm Thu Thạch quay ra nhìn, thấy con quái vật chỉ còn cách mình vài mét, vài giây nữa thôi, cậu sẽ nằm gọn trong bàn tay của nó. Lâm Thu Thạch còn nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Nguyễn Nam Chúc, học theo hắn, ném cái mũ qua.

Nguyễn Nam Chúc chộp mũ thành công, tiếp tục quấy nhiễu sự chú ý của con quái vật.

Trong khi Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc kéo dài thời gian, Đồng Thiên Vi đứng ở chỗ bảng thông báo chợt la lên: “Cửa mở rồi! Mau lại đây!”

Lâm Thu Thạch ngược mắt nhìn lên, thấy tấm gỗ bên dưới bảng thông báo bị đập nát một phần, bên trong lộ ra ánh sáng màu trắng dịu mát.

Ánh sáng này đã quá quen thuộc với Lâm Thu Thạch, nó là biểu tượng của sự giải thoát và cuộc đời mới.

“Đến chỗ cửa!” Nguyễn Nam Chúc nghiêng rằng nói, dường như hắn không định ném mũ cho Lâm Thu Thạch nữa, mà quyết định tiếp tục giữ lấy. Nhưng rõ ràng tốc độ của con quái vật nhanh hơn Nguyễn Nam Chúc rất nhiều, chẳng mấy chốc hắn đã bị đuổi kịp.

“Đưa cho tôi, mau lên!! Đưa đây!” Lâm Thu Thạch sợ toát mồ hôi lạnh, vội hét về phía Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc vẫn còn do dự.

“Đừng chần chừ nữa, chết bây giờ!” Lâm Thu Thạch nhìn động thái của Nguyễn Nam Chúc, sốt ruột suýt nữa văng tục: “Mau!” Con quái vật đã ở sau lưng của Nguyễn Nam Chúc!

Nguyễn Nam Chúc lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn ném cái mũ lên cao, lần này sau khi đón được mũ, Lâm Thu Thạch không chạy, mà dùng hết sức bình sinh ném nó đi càng xa càng tốt...

Sự chú ý của con quái vật vốn dĩ hoàn toàn tập trung vào chiếc mũ, Lâm Thu Thạch ném mũ đi rồi, tuy vô cùng căm giận hai tên người dám đùa giỡn mình, nó vẫn quyết định đuổi theo mũ. Lâm Thu Thạch thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, vội chạy về phía bảng thông báo.

Lúc này những người khác trong nhóm đã vào cửa hết, chỉ còn lại Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch. Nguyễn Nam Chúc đứng gần cửa hơn, khi tới bên cửa, hắn không vào ngay mà nán lại đợi Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thấy vậy bèn hơi mỉm cười, đang định nói cuối cùng chúng ta cũng thoát, bỗng thấy sắc mặt Nguyễn Nam Chúc thay đổi lớn: “Lâm Thu Thạch...”

Không biết hắn đã nhìn thấy đi đâu gì, mà thậm chí không thể kiên nhẫn chờ việc gọi tên thật của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch theo phản xạ ngoảnh nhìn, cậu thoáng thấy một chiếc bóng, chiếc bóng thoát cái đã ở trước mặt cậu, nó dừng lại, nhón miệng cười với Lâm Thu Thạch.

Bóng người không ai khác chính là Slender Man. Sau khi nhặt lại chiếc mũ, sức mạnh nó tăng đột biến, tốc độ cũng trở nên cực nhanh. Với tốc độ ban đầu của con quái vật, chắc chắn Lâm Thu Thạch đủ thời gian

chạy đến chỗ cánh cửa, nhưng hiện giờ... dường như Lâm Thu Thạch đã đánh mất cơ hội sống sót...

Con quái vật thò tay ra.

Cảnh tượng bỗng dừng trở nên cực kỳ chậm rãi, Lâm Thu Thạch cảm thấy trán mình bị một bàn tay to lớn lạnh như đá nắm lấy, mắt cậu tối sầm lại, cơ thể dần lạnh đi.

Mình sắp chết rồi sao... Lâm Thu Thạch bình tĩnh nghĩ, có lẽ cái chết... cũng không đau đớn như tưởng tượng.

Khi bóng tối sắp sửa bao trùm hoàn toàn lên đôi mắt Lâm Thu Thạch, cậu bỗng thấy cơ thể nhẹ bẫng, con quái vật phát ra một tiếng rống thảm thiết, dường như rất đau đớn.

Lâm Thu Thạch ngã ra đất, ho sặc sụa.

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy cơ hội chạy tới bên cạnh cậu, xốc cậu dậy, quay người chạy về phía cánh cửa đang phát sáng.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi rời khỏi, Lâm Thu Thạch nhìn thấy thứ đã tấn công con quái vật, đó là hai bóng người màu đen, hai đứa trẻ khế nắm tay nhau, chúng đứng đối diện với con quái vật, màn khói đen bao trùm quá nửa thân hình nó. Slender Man vẫn đang giãy giụa muốn thoát. Làn khói màu đen này dường như xuất phát từ chính cơ thể Lâm Thu Thạch, cậu cúi xuống, thấy khói bốc lên từ trong ba lô của cậu... Trong chiếc ba lô này, rốt cuộc là thứ gì?

Sau khi được Nguyễn Nam Chúc bế vào trong cửa, cảm giác ớn lạnh dần dần tiêu tan. Có đi đâu cơ thể vẫn còn yếu ớt, Lâm Thu Thạch tựa vào vai Nguyễn Nam Chúc, khế ho.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý mình không sao, cậu nói: “Khói đen ban nãy là gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi không biết.”

Lâm Thu Thạch nói: “Hình như khói bốc ra từ trong ba lô của tôi.” Cậu mở túi ra, để lộ thứ nằm bên trong.

Mỗi lần vào cửa họ đều mang theo một số vật dụng thường ngày và đồ dùng trong tình huống khẩn cấp. Trong ba lô ngoại trừ những thứ đó ra,

thứ duy nhất tương đối đặc biệt, chính là cuốn sổ nhật ký. Trong lần vào cửa A tử cở, Nguyễn Nam Chúc đã mang nó về và đưa cho Lâm Thu Thạch cất giữ.

“Là do thứ này?” Trước đây Nguyễn Nam Chúc từng nói cuốn nhật ký chắc hẳn có công dụng đặc biệt, nhưng Lâm Thu Thạch không để ý lắm, thật không ngờ hôm nay nó đã cứu cậu một mạng.

Lâm Thu Thạch lấy cuốn nhật ký ra, sau khi mở xem, cậu phát hiện trang đầu tiên trong sổ có thêm một chữ “chết” màu đỏ như máu, chữ “chết” này bị gạch chéo bởi một nét mực đen cực lớn.

“Chắc vậy đó.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cũng may anh mang theo bên mình.”

Lâm Thu Thạch cười khở: “Lần nào tôi cũng mang... Vậy cuốn sổ này có thể dùng mấy lần?”

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu: “Không nhiều đâu, bởi vì là vật phẩm từ cửa cấp thấp, cùng lắm được hai lần.”

Lâm Thu Thạch thở dài: “Cũng may lần này thoát kịp.”

Nguyễn Nam Chúc ừm một tiếng: “Đi thôi.”

Vào cửa nhiều lần, việc rơi vào tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng cũng trở thành chuyện cơm bữa. Lâm Thu Thạch may mắn được nhận vào nhóm của Nguyễn Nam Chúc nên không gặp quá nhiều hung hiểm. Có đi đâu trải qua cánh cửa lần này, Lâm Thu Thạch đã thực sự ý thức được rằng mình có thể chết bất cứ lúc nào.

Con đường rất dài, hai người chẳng ai nói với ai câu gì.

Mãi đến khi sắp tới đích, Nguyễn Nam Chúc mới quay sang hỏi: “Có sợ không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu.

Nguyễn Nam Chúc: “Không sợ ư?”

Lâm Thu Thạch thành thực đáp: “Tôi cảm thấy không đáng sợ như trong tưởng tượng.” Cậu đang nói đến cái chết.

Nguyễn Nam Chúc nghe xong khẽ nhíu mày, hắn nhìn chăm chú Lâm Thu Thạch trong giây lát, cái nhìn lạ lẫm như thể với một kẻ lần đầu gặp mặt.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu gì cả: “Sao vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không có gì.” Hắn không chịu nói đi đâu gì cả.

Sau khi trở về hiện thực, Lâm Thu Thạch thấy mình xuất hiện trở lại trên sofa phòng khách. Cậu đang định lên tầng tìm Nguyễn Nam Chúc, ai ngờ vừa đứng dậy thì người mềm nhũn, mắt tối sầm, ngã nhào ra đất. Đợi khi tỉnh lại lần nữa, cậu thấy mình đang nằm trong bệnh viện, tay cầm kim truyền.

Trình Thiên Lý ngồi bên giường chơi điện thoại, thấy cậu tỉnh bèn thở dài kêu ca: “Thu Thạch à, sao anh xui quá vậy, người khác từ cửa ra ngoài càng lúc càng khỏe mạnh, còn anh mỗi lần ra là nhập viện...”

Lâm Thu Thạch: “Anh cũng muốn biết tại sao.” Trên cổ cậu có một vết bầm hình ngón tay, khiến cậu trông như nạn nhân của một vụ bạo hành, phía bệnh viện thậm chí định báo cảnh sát, cũng may Nguyễn Nam Chúc lừa được họ.

“Anh ta giải thích như thế nào?” Lâm Thu Thạch tò mò hỏi Trình Thiên Lý.

Về mặt Trình Thiên Lý hơi biến đổi: “Có thật anh muốn nghe không?”

Lâm Thu Thạch: “Nghe chứ.”

Trình Thiên Lý: “Anh ấy nói là do tôi qua hai người quá vui nên lỡ tay...”

Lâm Thu Thạch: “...” Chẳng trách cô y tá ban nãy vừa thay thuốc vừa nhìn cậu quái lạ như vậy.

Danh dự của mình vậy là tiêu tan. Lâm Thu Thạch bi phẫn nhìn lên trần nhà, thần nghĩ lần tới bị thương nhất định phải nằm ở viện khác.

Có trời mới biết sau khi ra khỏi cửa, liệu cậu có bị thương chỗ nào kỳ quái hay không.

Sau khi Trình Thiên Lý báo cho Nguyễn Nam Chúc rằng Lâm Thu Thạch đã tỉnh, hắn nhanh chóng có mặt ở bệnh viện.

Khoác đờn nam lên người một cái là Nguyễn Nam Chúc lại trở về thần thái lãnh đạm băng giá, ngay cả thăm hỏi người khác cũng lạnh nhạt.

“Cảm thấy sao rồi?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch: “Vẫn chịu được.” Trên thực tế cậu rất yếu, nói cũng khó khăn.

Nguyễn Nam Chúc: “Không sao, hiện giờ thể lực của anh đã rất tốt, tính dưỡng ba, bốn ngày nữa sẽ hồi phục thôi.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Nói xong, Nguyễn Nam Chúc đi về Lâm Thu Thạch chứng kiến mấy cô y tá trẻ đứng vây quanh cửa phòng bệnh ngó vào bên trong với ánh mắt và thái độ đều rất kỳ quái. Ban đầu Lâm Thu Thạch tưởng rằng họ hâm mộ Nguyễn Nam Chúc, ai ngờ suốt những ngày nằm viện tiếp theo, cậu luôn phải đối diện với những câu hỏi kiểu như:

“Anh ấy là bạn trai của anh à?”

“Hai người ở bên nhau bao lâu rồi?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nhóc Hán gian Trình Thiên Lý thấy vậy đành cố nín cười. Vào ngày Lâm Thu Thạch xuất viện, nghe bác sĩ nói bóng gió Lâm Thu Thạch còn trẻ đừng nên vui chơi quá đà, thẳng ranh rớt cuộc không nhin nổi nữa, chỉ tay vào Lâm Thu Thạch mà ha hả, cười đến chảy cả nước mắt.

Lâm Thu Thạch tức quá chỉ muốn gõ đầu nó mấy cái.

Nhưng cho dù vậy, Lâm Thu Thạch vẫn không dám oán trách Nguyễn Nam Chúc nửa câu, bởi vì Nguyễn Nam Chúc ở đời thực không hề dễ tính một chút nào.

Sau khi xuất viện là thời gian nghỉ ngơi thư giãn. Trong quãng thời gian này, Lâm Thu Thạch nghe được một số tin đồn trong giới. Gì mà thành viên Bạch Lộc hộ tống Trương Dặc Khanh - bạn của Đàm Tảo Tảo - xảy ra sự cố, khiến ảnh đế suýt nữa mất mạng, nên biết rằng cửa thứ hai chính là cửa dễ nhất.

Lâm Thu Thạch nghe xong cảm thấy kinh ngạc: “Hắn suýt chết ư? Sao có thể như vậy, thực lực của Lê Đông Nguyên đâu có tệ?”

Trình Thiên Lý tuy IQ không cao, nhưng mấy chuyện bà tám thế này thì nó là đũa lành nghề, nó nói: “Lần này không phải Lê Đông Nguyên dẫn dắt, do Bạch Lộc số nhỏ thôi, trong nhóm có người phản bội, quay lưng thì đã đành, còn tạo gợn ý giả nữa chứ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nhắc tới gợi ý giả, Lâm Thu Thạch nhớ ngay tới lần Nguyễn Nam Chúc chơi xỏ Lê Đông Nguyên.

Rõ ràng cậu không phải người duy nhất nghĩ như vậy, bởi vì ngày thứ hai sau khi sự việc xảy ra, Lê Đông Nguyên liền chạy tới biệt thự của Hắc Diệu Thạch đòi lại công bằng.

“Nguyễn Nam Chúc, ông không phải con người!” Phải nói rằng, so với hình tượng trong cửa, Lê Đông Nguyên má phính của đời thực khi tức giận chẳng khác nào một bé Chihuahua đang cáu tiết. Gã đứng ở cửa giậm chân bình bịch mà chỉ thu hút được một vài ánh nhìn thương hại.

Lư Diễm Tuyết đang bàn chuyện chuẩn bị bữa tối với Lâm Thu Thạch, thấy Lê Đông Nguyên xuất hiện, bản năng làm mẹ đột ngột bùng phát, nói: “Bé cưng, có muốn uống gì không?”

Lê Đông Nguyên: “Cô bảo ai là bé...”

Lư Diễm Tuyết không nói gì, rảo bước đến chỗ tủ lạnh lấy ra một chai sữa tươi Bé Giỏi^[8], đưa cho Lê Đông Nguyên.

Lê Đông Nguyên không hề muốn nhận, nhưng đứng ở cửa la hét lâu như vậy đúng là hơi khát, nên đành mặt dày cầm chai sữa uống hai hớp.

Lâm Thu Thạch đứng bên cạnh nhìn mà thật sự muốn cười.

Vẻ mặt nén cười đến lệch hàm của Lâm Thu Thạch dĩ nhiên không qua được mắt Lê Đông Nguyên, gã giậm dõ nói: “Lâm Thu Thạch, anh còn dám cười? Vậy mà cười được, suýt nữa tôi bị Nguyễn Nam Chúc hại chết rồi đó...”

Lâm Thu Thạch bình tĩnh phản bác: “Tôi có cười đâu.”

Lê Đông Nguyên nheo mắt nhìn cậu: “Anh không cười? Thế tại sao lại run?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi lạnh.” Cậu liếc nhìn mặt trời đang rực cháy ở ngoài vườn, bổ sung thêm: “Lạnh ở trong lòng.”

Lê Đông Nguyên: “...” Hắc Diệu Thạch mấy người, ai cũng quái vật cả.

Lê Đông Nguyên làm loạn ở phòng khách một hồi, Nguyễn Nam Chúc mới đứng đỉnh từ trên tầng hai đi xuống, hắn mặc áo sơ mi trắng đơn giản và quần bò ống đứng, đây vốn là trang phục hết sức bình thường,

nhưng khoác lên người Nguyễn Nam Chúc lại tạo ra cảm giác thời thượng. Hắn đến trước mặt Lê Đông Nguyên, từ trên cao gần hai mét nhìn xuống đối thủ, nói: “Tôi cho ba phút, hoặc là anh tự ra, hoặc là tôi sẽ ném anh ra ngoài.”

Lê Đông Nguyên: “...” Gã lẳng lặng uống một ngụm Bè Giỏi, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch với ánh mắt tội nghiệp.

Lâm Thu Thạch không biết nói sao, nghĩ thầm nhìn tôi làm gì, làm như tôi khuyên được anh ta ấy?

Nguyễn Nam Chúc bắt đầu xắn tay áo: “Xem ra anh chọn phương án sau.”

Lê Đông Nguyên vội uống cạn chai Bè Giỏi, quay lưng bỏ chạy. Gã biết Nguyễn Nam Chúc không biết nói đùa, cái thằng khốn Nguyễn Nam Chúc có chuyện gì mà không dám làm chứ?

Lâm Thu Thạch nhìn theo Lê Đông Nguyên tới khi gã đi khuất, quay ra chợt phát hiện Nguyễn Nam Chúc đang nhìn mình. Lưng cậu bất giác toát mồ hôi lạnh, bèn cười gượng nói: “Sao thế?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh thân với gã lắm hả?”

Lâm Thu Thạch ưỡn thẳng lưng, vội vàng giải thích: “Tôi không thân với gã, tôi chỉ biết tên gã, còn chưa nói chuyện với nhau quá mười câu ấy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Vậy sao ban nãy gã nhìn anh?”

Lâm Thu Thạch: “...” Tôi cũng muốn biết lắm!

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nói: “Tránh xa gã ra, Lê Đông Nguyên không đơn giản như cách gã thể hiện ra ngoài đâu.”

Lâm Thu Thạch gật đầu như máy. Bản năng sinh tồn mạnh mẽ thúc giục cậu thêm lần nữa thể hiện tình yêu nồng cháy với Hắc Diệu Thạch, cùng sự căm ghét với Bạch Lộc, và tỏ ra phần nộ trước Lê Đông Nguyên.

Suốt quá trình ấy, vẻ mặt Nguyễn Nam Chúc không thay đổi gì, nhưng có lẽ do vui tai, hắn gật đầu mấy cái tỏ vẻ hài lòng rồi quay người bỏ đi.

Đợi sau khi Nguyễn Nam Chúc đi rồi, Lâm Thu Thạch mới nói: “Tên Lê Đông Nguyên này định ly gián tôi và Nguyễn Nam Chúc sao?”

Trình Thiên Lý ngồi trên sofa rung đùi ăn bím bím xem kịch hay, gật gù tán đồng với suy đoán của Lâm Thu Thạch: “Phải đó, anh ta là thứ đê tiện vô liêm sỉ.”

Lâm Thu Thạch nghe thế, lấy làm kinh ngạc: “Nhóc học từ này ở đâu vậy?”

Trình Thiên Lý: “Em học trong phim.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào màn hình tivi đang mở, ở góc bên trái có ghi tên bộ phim *Vương gia bá đạo và vương phi chạy trốn*.

Lâm Thu Thạch: “... Bớt xem mấy cái phim này đi.” IQ đã thấp rồi, cứ xem mấy cái văn hóa phẩm độc hại thế này liệu có thành ra ngớ ngẩn không đây.

Tóm lại trong thời gian này, Bạch Lộc đen đủi vô cùng, trong thì nội bộ lục đục, ngoài thì bị công kích, rắc rối liên miên, thảm nhất là đắc tội với Trương Dặc Khanh.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ sự việc xảy ra không liên quan gì đến mình, cứ im lặng theo dõi như một khán giả thẫn thờ thôi là đủ. Ai ngờ mấy ngày sau, cậu nhận được điện thoại của Đàm Tảo Tảo. Vừa có tín hiệu kết nối đã nghe giọng nói kèm tiếng khóc nức nở của Đàm Tảo Tảo vang lên: “Thu Thạch, thật sự tôi hết cách rồi, anh phải giúp tôi.”

Lâm Thu Thạch: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đàm Tảo Tảo: “Anh ra đây, tôi mời anh ăn cơm, mình từ từ nói.”

Lâm Thu Thạch đồng ý.

Tối đến, hai người ngồi trong phòng VIP của một nhà hàng, sau khi gọi món, Đàm Tảo Tảo bắt đầu kể cho Lâm Thu Thạch nghe chuyện xảy ra. Kỳ thực Lâm Thu Thạch ít nhiều đã đoán được, chắc là chuyện có liên quan tới Trương Dặc Khanh. Đàm Tảo Tảo nói từ sau khi ra khỏi cửa thứ hai, Trương Dặc Khanh bị sang chấn quá mạnh, hấn nhất mình trong nhà không chịu gặp ai, còn có hành động tự hại mình.

Lâm Thu Thạch uống một ngụm trà: “Cụ thể anh ta đã gặp phải chuyện gì?”

Đàm Tảo Tảo: “Tôi hỏi rồi, anh ấy không chịu nói. Tính cách anh ấy quá cao ngạo, nếu nghe lời tôi đừng thuê Bạch Lộc thì đã không xảy ra chuyện...” Cô cười gượng: “Giờ thì hay rồi, đắc tội luôn với anh Nguyễn.”

Lâm Thu Thạch nói: “Lần này cô tìm tôi là muốn nói gì?”

Đàm Tảo Tảo khẽ nói: “Tôi muốn nhờ anh, liệu có thể giúp tôi khuyên anh Nguyễn...”

Lâm Thu Thạch thở dài: “Cô nghĩ có khuyên được không?”

Đàm Tảo Tảo nói: “Tôi biết tính của anh Nguyễn.” Bao nhiêu năm lăn lộn trong showbiz, Đàm Tảo Tảo đã gặp vô số loại người, vậy mà vẫn bó tay với Nguyễn Nam Chúc, đành thở dài nói: “Nhưng anh là một ngoại lệ.”

Lâm Thu Thạch sửng sờ.

Đàm Tảo Tảo: “Anh không cảm nhận được sao?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ: “Quả thực Nam Chúc rất tốt với tôi.”

Đàm Tảo Tảo: “Anh thấy đấy, anh cũng đâu gọi người ta là anh Nguyễn.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi cũng muốn chứ bộ.” Cậu tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Nhưng tôi lớn tuổi hơn, không lẽ gọi em Nguyễn?”

Đàm Tảo Tảo: “...” Quả thực chị đây đã bỏ sót khía cạnh này.

Thật ra Lâm Thu Thạch từng muốn gọi Nguyễn Nam Chúc là anh Nguyễn, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã chủ động ngăn lại, hần lạnh lùng cho biết năm nay mình mới có hai lăm tuổi, nhỏ hơn Lâm Thu Thạch một tuổi.

Sau khi biết thông tin này, Lâm Thu Thạch lại cảm nhận sâu sắc sự tàn khốc của thời gian.

Đàm Tảo Tảo nghe Lâm Thu Thạch nói vậy thì muốn cười lắm, nhưng cảm thấy không thích hợp nên đành nén lại, cô nói: “Tóm lại, Thu Thạch, anh là người duy nhất có thể khuyên được anh Nguyễn. Anh hãy giúp tôi, xin anh đấy!” Phải nói rằng, một cô gái xinh đẹp nũng nịu với cậu như vậy, làm sao cậu không rung động, nhưng đầu óc Lâm Thu Thạch rất tỉnh táo, không phải thứ mê muội vì sắc đẹp. Nếu không chắc đã không độc thân suốt hai mươi sáu năm nay.

Nghĩ kỹ lại, chân lý này khiến cho người ta không khỏi bi thương.

Lâm Thu Thạch nói: “Không phải tôi không muốn giúp, mà là tôi không tự tin có thể khuyên nổi. Thế này đi, tôi sẽ nói chuyện với anh ta, nếu anh ta không đồng ý tôi cũng chịu thôi.”

Đàm Tảo Tảo thở dài, cũng chỉ còn cách đó.

Thật ra trong giới này, các nhóm nhận công việc hộ tống không phải ít, nhưng người có tỷ lệ thành công cao và đảm bảo an toàn như Nguyễn Nam Chúc ít còn hơn lá mùa thu. Và lại chỉ có Hắc Diệu Thạch mới đủ khả năng dự trữ gợi ý, các tổ chức khác dù là thành viên nòng cốt vào cửa cũng chưa chắc lần nào cũng có gợi ý phòng thân.

Tóm lại, Hắc Diệu Thạch chính là lựa chọn tốt nhất. Trương Đặc Khanh khi trước là do Bạch Lộc dùng lời lẽ thuyết phục mà thôi. Nhắc tới Bạch Lộc là Đàm Tảo Tảo cảm hận nghiêng răng, nói, Lê Đông Nguyên đúng là kẻ không ra gì...

Hai người lại buôn chuyện thêm một lát, sau đó chia tay, Lâm Thu Thạch lái xe trở về biệt thự. Về tới nhà đã thấy trong phòng khách có một số vị khách lạ mặt, dường như đến để thảo luận chuyện gì đó với Nguyễn Nam Chúc.

Thấy cậu về, Nguyễn Nam Chúc vẫy tay ra hiệu. Lâm Thu Thạch ngoan ngoãn lại gần.

“Ngồi đi.” Nguyễn Nam Chúc chỉ chiếc sofa ở bên cạnh: “Nghe nhé.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Cậu ngồi bên cạnh nghe một lát, nhận ra những người này tới để mua gợi ý, hiện giờ họ đang thương lượng với Nguyễn Nam Chúc, chỉ mong có thể mua được với cái giá rẻ nhất có thể.

Các gợi ý được bán đa phần là cửa cấp thấp, hầu hết là cửa thứ ba, thứ tư, trong đó có một vài gợi ý cửa thứ năm, gợi ý cho cửa thứ sáu chỉ có duy nhất một cái. Hơn nữa, cái giá hiện tại đang ở mức tám con số.

Theo Nguyễn Nam Chúc trong thời gian dài, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không ý thức được rằng gợi ý lại là thứ đáng giá như vậy, chứng kiến cảnh mua bán trước mắt, cậu ý thức được một cách chân thực hơn lời của Đàm Tảo Tảo nói với mình.

“Anh Nguyễn, không phải bọn tôi không bằng lòng, mà là giá như vậy hơi cao chút.” Một người có lẽ là thủ lĩnh của một nhóm hộ tống khác gượng cười nói: “Nể tình chúng tôi là mối mua hàng lâu năm, anh bớt một chút được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Rẻ lắm rồi.” Hắn cầm ly nước lên nhấp môi một cái, rồi đi đến gần tiếp: “Chết đến nơi rồi, giữ tiền để làm gì?”

Những người kia cười gượng.

“Giá sẽ không thay đổi.” Giọng điệu Nguyễn Nam Chúc đầu đầu nhàn nhạt, nhưng mọi người biết hắn đang nghiêm túc: “Mua hay không thì tùy.”

Nhóm người kia thương lượng một lát, vẫn quyết định hốt gọn.

Sau đó Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc lấy ra một chiếc máy POS, để lên bàn cho bọn họ quẹt thẻ.

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu cảm thấy gương mặt xinh đẹp không nhuốm bụi trần của Nguyễn Nam Chúc và cái máy POS chẳng có gì liên quan tới nhau.

Cụ thể số gọi ý đó bán được bao nhiêu Lâm Thu Thạch không rõ, nhưng có thể chắc chắn là tám con số.

Sau khi giải quyết xong phẳng vấn đề tiền nong, Nguyễn Nam Chúc khoát tay không buồn khách sáo: “Mời các vị về tôi không tiễn.”

Những người kia cười khở: “Anh Nguyễn, sao anh vô tình thế, ít nhất cũng tiễn bọn tôi ra cửa chứ.”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nói: “Anh thêm tiền cho tôi nhé?”

Mấy người kia không nói gì nữa, quay lưng bỏ đi.

Sau khi những người này đi rồi, Nguyễn Nam Chúc đưa mắt về phía Lâm Thu Thạch, hắn nói, không mặn không nhạt: “Đi đâu vậy?”

Lâm Thu Thạch biết chuyện này khó mà giấu, bèn thành thực nói: “Đi ăn với Đàm Tảo Tảo.”

Nguyễn Nam Chúc: “Ồ, việc của Trương Dặc Khanh phải không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Phải, cô ấy nhờ tôi về khuyên anh.”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Vậy anh định khuyên tôi thế nào?”

Lâm Thu Thạch: “...” Nói vậy nghĩa là sao nhỉ?

Nguyễn Nam Chúc: “Cũng cần thể hiện thành ý một chút chứ?”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc và chiếc máy POS trước mặt hắn, đột nhiên nảy ra ý tưởng: “À à, tôi hiểu rồi.” Cậu rút một chiếc thẻ ngân hàng từ trong ví ra: “Quẹt nhé?”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Hai người im lặng một lúc lâu, cuối cùng Lâm Thu Thạch bị ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc làm cho hoảng hốt, bèn khẽ nói: “Nam Chúc...?”

Nguyễn Nam Chúc cầm máy POS bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nhìn bóng hắt nhòa dần, kêu lên: “Nếu anh không muốn quẹt thẻ thì mình dùng ví điện tử cũng được, đỡ mất phí chuyển tiền...”

Nguyễn Nam Chúc đi lên tầng hai, một thoáng sau, Lâm Thu Thạch nghe thấy ở trên vọng xuống tiếng sập cửa đánh rầm.

Suốt ba ngày kế tiếp, Nguyễn Nam Chúc không nói chuyện với Lâm Thu Thạch, hoàn toàn coi cậu như không khí.

Lâm Thu Thạch: “????” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

CÂU CHUYỆN NHỎ

Nguyễn Nam Chúc: Lâm Thu Thạch giá mà EQ của anh có thể bằng một phần hai IQ, thì giờ con anh cũng đã lộ diện rồi.

Lâm Thu Thạch: ...

Hôm nay Lâm Thu Thạch đã thắng chưa? Chưa.

Chương 62

Chuẩn bị đi làm

Dàm Tảo Tảo muốn nhờ Lâm Thu Thạch khuyên Nguyễn Nam Chúc giúp mình, nhưng Lâm Thu Thạch tự cảm thấy mình không có lập trường để làm việc này. Việc vào cửa đầu phải cuộc chơi dã ngoại, dù là tự mình vượt cửa của mình hay dẫn dắt người khác vượt cửa đều phải chấp nhận rủi ro rất lớn. Nếu có sự cố xảy ra, rất có thể tất cả mọi nỗ lực trước đó đều thành dã tràng xe cát, tính mạng lâm nguy.

Cho nên về sau, Lâm Thu Thạch không dám nhắc chuyện Trương Đặc Khanh với Nguyễn Nam Chúc nữa.

Lúc ấy mùa hè đã qua, trời lạnh dần, học sinh chuẩn bị nghỉ đông, Tết Âm lịch sắp tới.

Những người trong biệt thự dần quay về nhà đón năm mới. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ chỉ có mình cậu đón Tết ở biệt thự, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc cũng bảo không về quê.

“Anh không về sao?” Lâm Thu Thạch hơi sửng sốt, cậu không biết nhiều về đời sống cá nhân của Nguyễn Nam Chúc, không rõ Nguyễn Nam Chúc xuất thân từ gia đình thế nào, hay vì sao hắt lại vào cửa.

“Không về” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhà tôi có còn ai đâu.”

Lâm Thu Thạch ờ một tiếng, không định tìm hiểu sâu hơn. Cậu cúi xuống nghiên cứu thực đơn cho bữa cơm tất niên. Nguyễn Nam Chúc không phải người kén ăn, về cơ bản cho gì thì hắt ăn nấy, là một người rất dễ nuôi.

Lâm Thu Thạch nhìn chăm chăm vào danh sách món ăn, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, sau giây lát do dự cậu nói: “Phải rồi... anh có ngại không, tôi muốn hỏi một vấn đề?”

Nguyễn Nam Chúc đang dùng máy tính, đầu không ngẩng lên đáp: “Nói đi.”

Lâm Thu Thạch: “... Nguyên nhân tử vong của anh là gì?”

Nguyễn Nam Chúc hơi khựng lại, hấn đóng laptop, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch bị cái nhìn ấy làm cho giật mình, đang định giải thích mình chỉ tiện miệng hỏi thôi, không trả lời cũng không sao, chợt nghe Nguyễn Nam Chúc đáp gọn lỏn: “Tôi không biết.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc dùng giọng điệu đầu đầu, giống như đang kể một việc chẳng có gì quan trọng: “Không phải ai cũng biết nguyên nhân khiến mình sắp chết.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy cũng hợp lý. Chưa tới lúc chết, ai mà biết mình sẽ chết như thế nào. Ở góc độ này, có thể nói cậu là người may mắn, bởi vì cậu biết mình sắp chết vì cái gì, cho nên trong lòng bớt đi cảm giác mông lung.

“Mà biết cũng chẳng để làm gì.” Nguyễn Nam Chúc giơ tay xem đồng hồ “Sắp r ồi.”

Lâm Thu Thạch biết hấn lại sắp vào cửa, đang định khuyên hấn đêm nay là giao thừa, hay là cho bản thân nghỉ ngơi một ngày, kết quả chưa kịp nói hết câu thì người trước mắt đã biến mất.

Lâm Thu Thạch: “...” Haizz, thôi bỏ đi.

Cậu xuống tầng, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Lúc này trong biệt thự chỉ còn ba người, ngoại trừ Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, Dịch Mạn Mạn cũng không về nhà, bây giờ đang loay hoay trong bếp. Dịch Mạn Mạn thư sinh trời gà không chặt, tư thế băm thịt nhìn khá là đáng sợ, hai tay hai con dao thái rau “bập bập bập”... Loáng cái, miếng thịt đã bị băm nát nhừ.

Lâm Thu Thạch không biết bữa cơm tất niên ở đây có thông lệ gì không, bèn quyết định làm cá cơm và sủi cảo, mỗi thứ một chút.

Cậu bắt con cá đang thả trong chậu lên, kết liễu nó bằng một động tác dứt khoát, r ồi bắt đầu đánh vảy: “Mọi người có ăn cá sóc^[9] không? Hay là làm thêm một ít đồ chua nhỉ?” Cậu biết Nguyễn Nam Chúc rất dễ nuôi, miễn là mùi vị thơm ngon.

Dịch Mạn Mạn nói: “Đầu được, làm cá sóc đi, màu đỏ đẹp đó.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, bật bếp lên.

Trong khi Lâm Thu Thạch đang bận bịu trong bếp, chuông cửa biệt thự bỗng reo vang. Dịch Mạn Mạn đang bận tay, Lâm Thu Thạch nói: “Đề tôi mở cửa.” Cậu đi ra ngoài, qua lỗ mắt mèo nhìn thấy đó là Đàm Tảo Tảo và Trương Dặc Khanh.

Lâm Thu Thạch hơi lưỡng lự một chút, rồi gọi điện cho Nguyễn Nam Chúc. Lần này Nguyễn Nam Chúc chắc chắn không vào cửa cấp cao, cửa cấp thấp chỉ hơn mười phút là giải quyết xong nên có thể giờ này hẳn đã ra ngoài.

Quả nhiên, Nguyễn Nam Chúc bắt máy, hỏi cậu có chuyện gì.

“Đàm Tảo Tảo dẫn Trương Dặc Khanh đến.” Lâm Thu Thạch nói: “Có cho họ vào không?”

“Có.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng, rồi mở cửa.

Đàm Tảo Tảo thấy Lâm Thu Thạch bèn nói: “Chúc mừng năm mới nhà Thu Thạch!”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Hai người vào đi, ngồi chơi ở phòng khách nhé, tôi đang bận trong bếp. Nam Chúc đã biết hai người đến, chốc nữa sẽ xuống thôi.”

Đàm Tảo Tảo nói, được.

Trương Dặc Khanh theo sau Đàm Tảo Tảo, trông hẳn gầy rộc đi, dưới cằm râu xanh rì, nhìn tiều tụy kinh khủng. Có điều hẳn vẫn thẳng lưng đi lại đường hoàng, vẻ mặt không mấy nhiệt tình, có thể thấy người này vẫn giữ tính làm cao như trước.

Lâm Thu Thạch liếc hẳn một cái rồi nhìn đi chỗ khác, người này ra sao chẳng liên quan tới cậu, có nhận khách hay không, cậu càng không có quyền lên tiếng.

Đàm Tảo Tảo và Trương Dặc Khanh ngồi xuống ghế, chỉ giây lát sau, Nguyễn Nam Chúc từ tầng hai đi xuống. Hôm nay hẳn mặc một chiếc áo len không cổ màu đen, ở trong nhà ấm áp nên không khoác áo ngoài, áo len hơi bó sát để lộ khuôn ngực rộng và phần eo thon gọn, trông chẳng khác nào người mẫu đang catwalk trên cầu thang. Mái tóc đã hơi dài, nhưng hẳn chưa cắt, buộc lại thành một túm nhỏ ở phía sau.

Nguyễn Nam Chúc lại gần rồi ngồi xuống trên băng ghế đối diện Đàm Tảo Tảo, cần một trái táo lên cần: “Nói đi.”

Đàm Tảo Tảo cười gượng: “Nam Chúc... xin lỗi...”

Nguyễn Nam Chúc: “Cô xin lỗi về cái gì?” Hắn nhìn sang Trương Dặc Khanh, giọng nói chẳng hề khách sáo: “Có việc gì nói nhanh lên, đêm Giao thừa tôi không thích tiếp khách.”

Trương Dặc Khanh mím mím môi, mặt hơi cau lại. Đàm Tảo Tảo tưởng hắn sẽ nổi giận, nhưng hắn lại nói: “Anh Nguyễn, tôi thấy rất có lỗi về sự ngạo mạn của mình khi trước, mong anh bỏ qua cho tôi.”

Nguyễn Nam Chúc ngả lưng ra sofa, vẻ uể oải: “Nói đi, anh đã gặp chuyện gì ở cửa thứ hai.”

Trương Dặc Khanh thở dài: “Một chuyện rất gay go.”

Người ta dù gì cũng từng viết kịch bản làm phim, cách kể chuyện dĩ nhiên sống động hơn mọi người. Trương Dặc Khanh nói người của Bạch Lộc dẫn theo hắn vào cửa thứ hai, hành vi rất đáng ngờ, mà gợi ý cũng không chính xác, người này chết trước cả hắn. Thảm nhất là cửa này thuộc loại trò chơi sinh tồn, Trương Dặc Khanh phải tiêu diệt đồng đội để có thể sống sót.

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy thản nhiên nói: “Anh đã giết người?”

“Không.” Trương Dặc Khanh nói: “Tôi chỉ đánh họ bị thương, khiến họ không thể cử động, nhưng...”

Nhưng ở trong cửa, những kẻ bị thương không khác nào cần chắc cái chết, hễ cửa mở ra, lũ quái vật sẽ nổi loạn, đến khi đó những người không thể cử động chỉ còn nước chết.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, nói: “Vậy lần này anh đến đây làm gì?”

Trương Dặc Khanh thở dài: “Tôi... xin anh Nguyễn tha thứ cho sự xúc phạm lần trước.” Khi ấy hắn quá tự phụ, lại thêm ngoại hình Nguyễn Nam Chúc quá đẹp, Trương Dặc Khanh ở trong ngành giải trí quá lâu nên cho rằng Nguyễn Nam Chúc là bình hoa di động, không có thực lực, cộng thêm Bạch Lộc dùng lời bôi nhọ Nguyễn Nam Chúc...

Nguyễn Nam Chúc: “Bạch Lộc nói sao?”

Trương Đặc Khanh không dám nói thẳng, hấn tỏ ra khó xử: “Lời họ nói rất khó nghe...”

Nguyễn Nam Chúc: “Cứ nói đừng ngại.”

Trương Đặc Khanh khẽ họ một tiếng, trầm giọng xuống: “Họ nói anh nhờ nhan sắc nên được nhiều khách ưu ái...” Nói vậy là nói giảm nói tránh, nếu huych toẹt ra chính là chửi Nguyễn Nam Chúc chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp để bắt khách.

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng cười, hấn nói: “Ừm, tôi biết rồi.”

Trương Đặc Khanh định nói gì đó nhưng lại thôi.

Cuối cùng Đàm Tảo Tảo không nhịn được, nói nhỏ: “Anh Nguyễn, giúp anh Trương đi mà, lần trước thật sự anh ấy không cố ý.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi sẽ không bao giờ nhận người này.” Giọng hấn chắc nịch, hoàn toàn không có ý định thương lượng.

Đàm Tảo Tảo thở hắt ra, biết mình không thể khuyên được Nguyễn Nam Chúc.

“Nhưng tôi có thể giới thiệu một nhóm khác.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Trương Đặc Khanh: “Nhóm khác?”

Nguyễn Nam Chúc đọc ra sự chần chừ trong mắt của Trương Đặc Khanh, hấn nói giọng đều đều: “Yên tâm, nhóm này rất ổn, hạng rác rưởi như Bạch Lộc không xứng để lau giày cho họ, nhưng tôi phải nói trước để anh chuẩn bị tâm lý.”

Trương Đặc Khanh: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thủ lĩnh nhóm đó là fan của anh.”

Trương Đặc Khanh: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Còn là loại fan nào tàn nhẫn, y đã sưu tầm tất cả các đĩa phim anh đóng, ngày nào cũng mang ra xem.”

Trương Đặc Khanh ho khan một tiếng, không rõ tại sao hấn cảm thấy hơi xấu hổ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu anh muốn, tôi sẽ đưa cho anh phương thức liên lạc của y.”

Lần này Trương Dặc Khanh không hề do dự mà gật đầu đồng ý ngay. Mặc dù không được Nguyễn Nam Chúc đích thân dẫn đi, nhưng người mà hắn giới thiệu chắc cũng không phải loại thường, ít nhất có bài có bản hơn lũ Bạch Lộc lừa đảo ăn hại. Hề nhắc tới Bạch Lộc là Trương Dặc Khanh nổi điên, thậm chí nhờ vào hắn mà một thành viên của Bạch Lộc mới có thể sống sót ra ngoài.

“Thôi được rồi, cũng không còn sớm nữa, hai người về đi.” Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ, thẳng tay tiễn khách.

Đàm Tảo Tảo chống cằm nhìn về phía nhà bếp, tủi thân nói: “Để bọn này ở lại ăn bữa cơm không được à? Mùi xào nấu thơm quá.”

Lúc này Lâm Thu Thạch đang chiên cá, cả căn phòng ngập trong mùi cá thơm ngậy.

“Không.” Nguyễn Nam Chúc khá là vô tình: “Mau về đi.”

Đàm Tảo Tảo: “...” Mỗi lần như thế này, Đàm Tảo Tảo không khỏi thấy nhớ Nguyễn Nam Chúc ở trong cửa, Nguyễn Bạch Khiết ít ra còn có có tí tình người.

Không ăn được, Đàm Tảo Tảo và Trương Dặc Khanh đành ra về.

Cuộc nói chuyện kết thúc cũng là lúc món cá sóc^[10] chiên xù hoàn thành. Lâm Thu Thạch bê đồ ra, thấy chỉ có mình Nguyễn Nam Chúc ngồi trên sofa: “Đi rồi à?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

“Ừ.” Lâm Thu Thạch nói: “Sủi cảo anh thích ăn nhân gì, tôi đã chuẩn bị nấm hương, bắp cải và lá hẹ...”

Lúc này, trông Lâm Thu Thạch có vẻ rất hiền hòa. Cậu nhìn Nguyễn Nam Chúc với vẻ dịu dàng, ánh đèn ấm áp từ đỉnh đầu chiếu xuống, phủ lên khuôn mặt Lâm Thu Thạch một lớp ánh sáng mỏng màu cam nhạt, càng tô thêm vẻ dịu dàng. Cảnh tượng này mang thứ hương sắc mà chỉ thế tục mới có.

Đã lâu lắm rồi không ai hỏi Nguyễn Nam Chúc thích ăn gì. Một lát sau Nguyễn Nam Chúc mới trả lời: “Nhân bắp cải.”

Lâm Thu Thạch không hề nhận ra sự khác lạ ở Nguyễn Nam Chúc, cậu gật đầu rồi quay người trở lại phòng bếp, tiếp tục nấu nướng.

Ăn cơm Tết niên, xem chương trình *Xuân văn*^[11], tuy nhà chỉ có ba mống, nhưng không khí rất ổn.

Xem xong ba người cùng lên sân thượng đốt pháo hoa. Pháo này do Dịch Mạn Mạn mua, Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Nguyễn Nam Chúc sẽ không tham gia, ai ngờ hắn cũng không hề ngại góp mặt.

Bầu trời rất tối, pháo hoa rực rỡ bung nở trên đỉnh đầu, trong không gian, những tiếng đì đùng vang rộn khắp nơi. Đêm nay, họ không cần lo quái vật xuất hiện, càng không sợ cái chết bất ngờ.

Một năm mới đã đến, Lâm Thu Thạch ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy rạo rực niềm hy vọng cho tương lai.

Sau đêm Giao thừa, mọi người lục tục trở về biệt thự.

Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tạ có mặt trước tiên, tay xách nách mang đủ thứ, đại đa số là đặc sản ở quê.

“Mẹ em cứ bắt mang lên bằng được.” Trình Thiên Lý lầu bầu: “Những năm cân thịt... Em bảo mẹ gửi xe khách nhưng mẹ nói làm vậy không được, có gì mà không được chứ? Xách tay thối mồi hôi tay của em nên thơm hơn à?”

Dịch Mạn Mạn: “Chú mày nói chuyện nghe ghê thế?”

Trình Thiên Lý: “Ôi, ghê thì tí nữa anh đừng ăn nhé!”

Nghe Dịch Mạn Mạn kể, lap xưởng nhà Trình Thiên Lý làm rất ngon, đặc biệt là thịt hun khói, thái mỏng hấp lên thì thơm thối rã. Đậu Hà Lan xào cũng cực kỳ hấp dẫn, cả canh xương nữa, tóm lại ẩm thực nhà họ Trình rất được yêu thích tại biệt thự.

Hồi Lâm Thu Thạch bắt đầu dọn vào biệt thự, món lap xưởng đã hết sạch, chỉ vào dịp năm mới này cậu mới được nếm thử.

Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tạ xuất thân trong gia đình bình thường, nếu không gặp phải cửa, có lẽ cả hai đứa đều đã rời khỏi thế gian vì căn bệnh di truyền. Nhưng giờ đây chúng vẫn sống, dù rủi ro còn ở phía trước, nhưng vẫn luôn có một tia hy vọng.

Cuộc sống thật đẹp, ai lại không muốn tiếp tục chứ.

Lâm Thu Thạch nhìn những người bạn của mình, mỉm cười.

Ăn Tết xong, guồng quay công việc khiến họ bận bịu trở lại.

Nguyễn Nam Chúc tìm Lâm Thu Thạch, báo cho cậu một số việc.

“Tôi phải vào cửa cấp sáu lần nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh có muốn đi cùng tôi không?” Lần này Nguyễn Nam Chúc không thông báo rồi dẫn người đi như mọi khi, mà hỏi ý cậu trước.

“Anh định kiểm gọi ý của cấp bảy cho tôi à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Phải và cũng không phải.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Trong tay tôi đã có một gọi ý cấp bảy rồi, nhưng gọi ý đó không thật sự thích hợp.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát: “Gọi ý là gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Về một bức tranh.” Hắn không nói chi tiết: “Nhưng dựa theo bối cảnh của tranh, rất có khả năng đó là một thế giới không có luật lệ.”

Lâm Thu Thạch: “Thế giới không có luật lệ?”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu giải thích: “Càng về sau, các quy định kìm kẹp lũ quái vật càng lỏng lẻo, thậm chí là không có.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy sửng sốt: “Vậy khác nào không có lối thoát?”

Nguyễn Nam Chúc bình thản nói: “Đúng vậy, có những tình huống mà anh không có thời gian suy nghĩ, chỉ dựa vào trực giác. Cho nên...”

Lâm Thu Thạch: “Cho nên?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cho nên sau này anh cần tự mình rèn luyện nhiều hơn.”

Trực giác là thứ tích lũy theo trải nghiệm, chỉ có tự mình trải qua vô vàn thế giới kỳ dị trong cửa, mới có thể hình thành phản ứng nhanh nhạy ngay tức khắc.

“Vậy lần này tôi sẽ đi cùng anh.” Lâm Thu Thạch đưa ra câu trả lời: “Hiện giờ có anh đồng hành, nói chung an toàn hơn đi một mình rất nhiều, tranh thủ luyện tập chút, sau này khỏi mất mạng.”

“Tốt.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu tỏ ý đã biết.

Thời gian vào cửa cụ thể vẫn chưa xác định, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã báo trước cho Lâm Thu Thạch nội dung gọi ý, lần này là một địa danh: *Viện điều dưỡng Waverly Hills*.

Viện điều dưỡng Waverly Hills nằm tại bang Kentucky, Mỹ, là một địa điểm nổi tiếng trong lịch sử.

Viện điều dưỡng thành lập vào năm 1910, nhằm hỗ trợ giải quyết dịch bệnh lao đang hoành hành lúc bấy giờ. Có điều do sự đi đầu hành không hiệu quả, nơi đây trở thành mộ chôn xác của vô số bệnh nhân.

Nghe nói số người chết tại viện điều dưỡng này nhiều không kể hết, cách thức điều trị ở đây cũng cực kỳ hoang đường và khủng khiếp, y như trong phim kinh dị.

Các bác sĩ thậm chí còn nhét bóng cao su vào phổi bệnh nhân, cắt bỏ xương sườn người bệnh, với lý do để cho phổi bệnh nhân có thể thu nhận được thêm dưỡng khí.

Dĩ nhiên những biện pháp kỳ quặc đó chỉ đem lại đau đớn và cái chết. Số người chết tại Viện điều dưỡng Waverly Hills đã vượt quá tám ngàn người. Cũng may sau này người ta đã tìm ra cách chữa trị bệnh lao, nên viện điều dưỡng này được “nghỉ ngơi”

Nhưng viện không bị đóng cửa, nó trở thành viện dưỡng lão. Có điều trong quá trình hoạt động, những người già đây liên tục bị ngược đãi. Kích điện là một trong những phương pháp điều trị bình thường tại đây, có thể thấy, Waverly Hills lại tiếp tục trở thành một địa ngục mới.

Bối cảnh quá dựng tóc gáy, không cần nghĩ cũng biết một nơi như vậy mà được đưa vào cửa thì sẽ đáng sợ như thế nào.

Lâm Thu Thạch đọc xong tư liệu, hỏi Nguyễn Nam Chúc một câu: “Cửa này là đơn hàng nhận qua mạng hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phải, anh có thể lên website để xem. Hiện giờ anh có thể tự nhận việc về làm rồi, nhưng đừng nhận nhiều quá, bởi vì trên mạng có một số người không tử tế đâu.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Trước nay cậu vẫn thường xuyên lướt website này. Thành viên trong web có đủ mọi loại người, các loại thông báo tìm khách hay tìm người dẫn dắt khá đa dạng, nhưng thù lao cách biệt khá lớn, thậm chí có người còn dùng thân xác làm tiền công.

“Thời gian vào cửa là khoảng đầu tháng sau, tôi đã gửi vòng cho khách rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đợi nhé.”

Lâm Thu Thạch nói: “Được, tôi biết rồi.”

Còn hơn hai mươi ngày nữa tới thời gian hạn định, thông thả vô cùng.

Quãng thời gian mới từ quê lên, Trình Nhất Tà cũng dẫn em trai ra vào cửa vài lần, nhưng đều là cửa cấp thấp, tính chất nguy hiểm không lớn.

Trình Thiên Lý vẫn còn sợ ma, nhưng nó càng sợ, Trình Nhất Tà càng không cho nó tránh né. Theo lời Trình Nhất Tà nói thì, gặp nhiều ắt không sợ nữa.

Đối với người bình thường, Lâm Thu Thạch cảm thấy cách này có tác dụng, nhưng IQ của Trình Thiên Lý chỉ có bấy nhiêu, Lâm Thu Thạch cực kỳ nghi ngờ... Bởi vì thằng nhóc này đến coi một bộ phim mà tháng sau còn quên sạch bách, Lâm Thu Thạch thường xuyên thấy nó xem đi xem lại một bộ.

“Lúc trước nhóc xem phim này rồi mà?” Có lần Lâm Thu Thạch thật sự chịu hết nổi.

“Em xem rồi á?” Trình Thiên Lý bị sốc: “Sao em không nhớ nhỉ?”

Lâm Thu Thạch: “Nhóc nào cá vàng à...? Hung thủ là thằng A đó.”

Trình Thiên Lý: “Móa ai cho anh tiết lộ với em?!”

Lâm Thu Thạch thấy thằng nhóc thật sự không phải giả vờ cũng bỏ tay, cậu thở dài nghĩ, chẳng trách Trình Nhất Tà suốt ngày đau đầu vì thằng em này.

Ra Tết, bên phía Trương Dặc Khanh cũng có phản hồi, hắn đã liên lạc với người mà Nguyễn Nam Chúc giới thiệu, còn cùng người đó vượt qua một cửa.

Trương Dặc Khanh tỏ ra khen ngợi thực lực của người này, nhưng cũng nói bóng gió một vài khuyết điểm. Cái gọi là khuyết điểm ấy thật ra cũng không phải điều gì to tát lắm, chẳng qua người đó hơi cu ồng Trương Dặc Khanh.

“Ha ha ha ha ha ha, má nó, tôi chết vì cười rồi.” Đàm Tảo Tảo nhắc tới chuyện này với Lâm Thu Thạch là cười đập bàn đập ghế: “Anh biết không, lúc đó tôi cười gần chết. Trương Dặc Khanh vừa đến chỗ hẹn, anh bạn kia lập tức kéo anh ấy đi xem những phim anh ấy đóng, xấu hổ chết

được. Xong xuôi, người đó lấy ra một quyển sổ, chép đầy các bình luận về bộ phim, ít nhất bảy, tám chục ngàn chữ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tôi nghe thôi cũng muốn đỏ mặt ý.

“Lúc đó tôi cũng có mặt, anh không biết đâu, chưa bao giờ tôi thấy Trương Dặc Khanh thê thảm như vậy, thật sự tôi cười muốn ngỏm củ tỏi... Ha ha ha ha ha.” Đàm Tảo Tảo chẳng buồn ý tứ gì: “Thảm nhất là anh ấy lại đang cần người ta giúp đỡ, nên không dám nói gì hết!”

Lâm Thu Thạch cười: “Lên vào cửa đó thuận lợi chứ?”

Đàm Tảo Tảo: “Thuận lợi lắm, anh cũng biết có rất nhiều người tính cách ngoài đời thực và trong cửa cách biệt rất lớn. Ở trong của anh chàng fan đó rất nghiêm túc” Cô tiếp tục: “Còn anh? Sắp vào cửa mới rồi phải không?”

Lâm Thu Thạch ừm một tiếng.

“Vậy cẩn thận an toàn nhé.” Đàm Tảo Tảo dặn dò.

“Tôi sẽ cố gắng.” Lâm Thu Thạch đáp.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi một cửa cấp sáu, giờ lại phải vào, đối với nhiều người đây là một chuyện hơi khó chấp nhận, thậm chí tâm lý rất dễ suy sụp. Đây cũng là lý do Nguyễn Nam Chúc không yêu cầu Lâm Thu Thạch phải đi cùng mình.

Có đi đâu phản ứng của Lâm Thu Thạch thật khiến người khác kinh ngạc, dường như cái chết đối với cậu chẳng phải chuyện gì khó chấp nhận. Thái độ đi đến nhiên, dáng vẻ thư thái, đi đâu này Nguyễn Nam Chúc cũng làm được. Nhưng nguyên nhân là vì Nguyễn Nam Chúc đã trải nghiệm vô số tình cảnh kinh khủng ở thế giới trong cửa.

Cho nên về bản chất, Nguyễn Nam Chúc mới là một người bình thường.

Nhưng Lâm Thu Thạch lại không cảm thấy mình có gì khác so với người bình thường, từ nhỏ đến lớn cậu đều như vậy, gần như không bao giờ nghĩ đến hoặc đi làm những chuyện gì mạo hiểm.

Cậu thích cuộc sống bình thản lặng lẽ, cũng không cảm thấy có gì không tốt.

Mà hiện tại đột nhiên bị kéo vào thế giới trong cửa, Lâm Thu Thạch đã nhanh chóng làm quen, dần coi sự nguy hiểm như một điều bình thường, trước nay Lâm Thu Thạch luôn là người có năng lực thích nghi cực mạnh.

Thời gian vào cửa sắp tới, Nguyễn Nam Chúc lại dẫn Lâm Thu Thạch vào trung tâm thương mại mua sắm.

Đã có kinh nghiệm, Lâm Thu Thạch thận trọng hỏi: “Nam Chúc, lần này tôi không cần mặc quần áo như lần trước phải không?”

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu một cái: “Không cần.”

Lâm Thu Thạch đang định thở phào, chợt nghe Nguyễn Nam Chúc nói tiếp: “Lần này anh mặc vậy.”

Lâm Thu Thạch: “Hả??? Nhưng tôi vẫn chưa giả được giọng nữ!!”

Nguyễn Nam Chúc: “Làm cô bé câm là ổn.” Giọng hắn đều đều như đang nói một việc chẳng mấy quan trọng: “Không thích à?”

Lâm Thu Thạch: “... Không thích.”

Nguyễn Nam Chúc: “Vậy thì hãy tập dần cho thích đi.”

Lâm Thu Thạch suýt quỵ tại chỗ.

Cậu đồ dẫn trở về biệt thự, đối diện với những ánh mắt thương cảm của mọi người, cơn bị phản từ đầu dâng trào, cậu nói: “Tại sao, tại sao người đó là tôi?”

Trình Nhất Tạ ngồi trên sofa hiếm khi lên tiếng, tông giọng ba phần đờng cảm bảy phần lạnh nhạt: “Dù sao cũng phải có một người số nhỏ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trình Thiên Lý nói: “Phải đấy, ráng chịu một chút rồi sẽ qua thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Thế là cậu quyết tâm dùng thời gian còn lại để luyện giọng nữ, đi với một nữ hoàng diễn xuất như Nguyễn Nam Chúc, cậu không thể làm kẻ cần mãi được.

Nguyễn Nam Chúc rất hài lòng với sự thức thời của Lâm Thu Thạch, hắn nói: “Anh khá hơn Trần Phi nhiều đó.”

Trần Phi nghe vậy suýt bật khóc, hình tượng trong cửa của Trần Phi là anh chàng vạm vỡ cao trên mét tám, mặc đồ nữ kiêu gì?! Thế mà Nguyễn Nam Chúc vẫn giày vò mấy lần, lần nào cũng bị người tham gia khác xem

là đồ biến thái. Cống hiến đến mức như vậy mà giờ đây anh hai Nguyễn vẫn chê bai một cách vô tình... Thật đúng là, lão đại có quyền ghê!! Trần Phi tuy lộ vẻ ảm ức, nhưng trong lòng lại cười hả hê, cảm tạ Lâm Thu Thạch đã hy sinh thân mình để mang lại thái bình cho thiên hạ, một người vì mọi người!

Lâm Thu Thạch nhìn biểu cảm run run của Trần Phi. Cậu cứ cảm thấy cái vẻ mặt ấy không phải đang ảm ức, mà giống như nín cười.

Tóm lại, đến bao giờ cậu mới khuyên được Nguyễn Nam Chúc từ bỏ thú vui quái dị này...

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Lâm Thu Thạch: Chỉ cần không bắt tôi mặc đồ nữ, anh làm gì cũng được!

Nguyễn Nam Chúc: Anh chắc chứ?

Lâm Thu Thạch lặng yên nhắc chiếc váy dưới đất lên.

Nguyễn Nam Chúc: Chẹp.

Chương 63

Cửa thứ bảy

Thời gian vào cửa mỗi lúc một tới gần, công tác chuẩn bị của Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cũng tương đối rảnh.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thu Thạch chơi cùng với một khách từ website. Nguyễn Nam Chúc đã báo trước với cậu các đơn hàng trên mạng đều có rủi ro, cho nên ở trong cửa cần che giấu thông tin về mình tại thế giới thực, nếu bị nhận ra, sẽ rất phiền phức... Lâm Thu Thạch đoán rằng, những lời này chẳng qua là lý do dùng để ép mình mặc đồ nữ.

Nhưng sau khi Nguyễn Nam Chúc cùng thay đồ nữ với cậu, cảm giác mất cân bằng trong lòng Lâm Thu Thạch đã giảm đi ít nhiều.

Trình Thiên Lý như đọc được suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, nó tỏ vẻ triết gia sâu sắc khuyên Lâm Thu Thạch giữ vững tinh thần, đừng để bị tư tưởng mục ruỗng của Nguyễn Nam Chúc tiêm nhiễm.

Lâm Thu Thạch liếc thẳng ranh một cái, không nói gì.

Trình Thiên Lý: “Sao anh lại lờ em đi...”

Lâm Thu Thạch gõ chữ trên màn hình: *Anh đang nhập vai cô gái câm.*

Trình Thiên Lý: “...” Lâm Thu Thạch, anh xong đời rồi.

Đôi khi năng lực thích ứng quá mạnh lại trở thành một sự bất hạnh.

Cuối cùng, sau khi mặc váy sinh hoạt trong biệt thự vài ngày, Lâm Thu Thạch đã chờ được tới ngày vào cửa. Hôm ấy cậu đang ngồi ăn cơm, đột nhiên một cảm giác huyền diệu xuất hiện, cảm giác này cậu đã quá quen. Lâm Thu Thạch đặt bát đĩa xuống, quay lưng đẩy đại một cánh cửa trong phòng, không ngoài dự đoán, cậu nhìn thấy cảnh vật bên ngoài biến mất, mười hai cánh cửa xuất hiện.

Nằm trong số mười hai cửa đã bị dán niêm phong, sáu cửa khác không thể mở được, cánh cửa duy nhất có thể mở thuộc về vị khách.

Lâm Thu Thạch hít vào thật sâu, nắm chặt tay vịn, khẽ kéo.

Cửa mở ra theo tiếng “cạch” rất nhỏ, mọi thứ trước mắt Lâm Thu Thạch méo mó đi, cảnh vật xung quanh biến thành một hành lang dài hun hút. Giống như cầu thang đi xuống tầng hầm, không khí thoảng mùi ẩm mốc. Cầu thang rất dài, dường như không có điểm cuối, Lâm Thu Thạch chần chạp đi xuống. Sau khá nhiều ngã rẽ mới nhìn thấy một nhóm người đứng trong đại sảnh, họ đang chờ đợi gì đó.

Vừa tháo vòng khỏi cổ tay, cậu vừa quan sát xung quanh, xác định vị trí hiện tại của mình chính là trong Viện điều dưỡng Waverly Hills. Tuy là viện điều dưỡng, nhưng nơi này nồng nặc mùi thuốc sát trùng của bệnh viện. Khắp nơi là các giường bệnh đã lâu không sử dụng, Lâm Thu Thạch đi qua một chiếc, thậm chí còn nhìn thấy trên đó một vết máu khô màu nâu.

Lúc bấy giờ, nhóm người tham gia đã có tám mạng, thêm Lâm Thu Thạch là chín. Có người thấy cậu liếc lạnh nhạt nhìn đi chỗ khác, có người ngược lại tỏ vẻ hứng thú, dùng ánh mắt dò xét cậu, sâu trong ánh mắt ẩn chứa thâm ý. Lâm Thu Thạch không hề biến sắc, từ đầu tới cuối coi như không nhìn thấy gì.

Có người đến trước mặt Lâm Thu Thạch, mỉm cười giơ tay ra: “Xin chào, anh tên là Giang Anh Duệ, cho làm quen được không?”

Lâm Thu Thạch dùng điện thoại gõ chữ: *Xin lỗi, tôi không nói được, tôi tên Lâm Thu Thu.*

Giang Anh Duệ nói: “Ồ, xin lỗi... Đây là lần thứ mấy em vào cửa?”

Lâm Thu Thạch: *Lần sáu.*

Giang Anh Duệ rất có hứng thú với Lâm Thu Thạch, cho dù Lâm Thu Thạch ngó lơ, y vẫn không chịu đi, cuối cùng Lâm Thu Thạch phải nói thẳng: *Xin lỗi, tôi muốn được yên tĩnh một mình.*

Giang Anh Duệ nhìn chằm chằm: “Được thôi.”

Y không dùng dằng thêm nữa, quay lưng bỏ đi. Có lẽ Giang Anh Duệ muốn chung nhóm với Lâm Thu Thạch, nhưng Lâm Thu Thạch tỏ rõ thái độ cự tuyệt.

Những người tham gia đang đứng trong một đại sảnh nằm ở tầng trệt của viện điều dưỡng. Phía bên ngoài là khu vườn mọc đầy cỏ dại, các tầng phía trên bao gồm nhiều phòng bệnh.

Viện đi đầu dưỡng có tổng cộng sáu tầng, phân khu rất rõ ràng, nhưng dường như những người sinh hoạt ở đây đều mang tinh thần không phấn chấn cho lắm. Lâm Thu Thạch nhìn thấy trên các bức tường có vô số hình vẽ nguệch ngoạc quái lạ.

Trong lúc cậu đang quan sát xung quanh, ai đó từ phía sau chạm khẽ vai cậu, Lâm Thu Thạch ngoảnh đầu nhìn, thấy khuôn mặt của một người chưa từng gặp.

Khuôn mặt người này tuy xa lạ, nhưng trang phục trông rất quen, người này lên tiếng: “Xin chào, tôi là Nguyễn Bạch Khiết.”

Lâm Thu Thạch phản ứng rất nhanh: *Xin chào, tôi tên Lâm Thu Thu.*

Nguyễn Nam Chúc cười: “Rất vui được biết bạn.”

Diện mạo lần này của Nguyễn Nam Chúc vẫn xinh đẹp như thường lệ, tóc dài đen nhánh, váy dài màu trắng, chiều cao vọt hơn hẳn so với nữ giới bình thường, khí chất lạnh lùng kiêu đặc thù cực kỳ thu hút mắt nhìn. Hắn chỉ cần khẽ mỉm cười, cho dù Lâm Thu Thạch biết hắn là đực rựa, trái tim vẫn sẽ xao động như thường.

Nguyễn Nam Chúc khoác tay lên vai Lâm Thu Thạch: “Bọn mình chung nhóm nhé?”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Ánh mắt những người khác cũng đổ dồn về phía họ, Lâm Thu Thạch cảm nhận được rõ ràng một vài ánh nhìn xấu xa.

Mặc dù cậu chưa từng trải qua tình huống kiêu này, nhưng dù sao thế giới trong cửa là nơi nằm ngoài pháp luật, đây làm gì đi nữa cũng không lo phải chịu trách nhiệm. Lại thêm áp lực từ tử thần, dễ khiến cho con người ta có những hành động quá khích, những đi đầu này đều do Nguyễn Nam Chúc dẫn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nghe xong cảm khái sâu sắc, nói, vậy hai ta giả gái chẳng phải rất nguy hiểm sao.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Anh nghĩ nhiều quá đấy.”

Khi đó Lâm Thu Thạch định hỏi lại, thế nào là nghĩ nhiều, hôm nay rốt cuộc cậu đã hiểu hàm nghĩa trong câu nói của Nguyễn Nam Chúc.

Bởi vì đã có kẻ đại đột tiến tới trước mặt họ, dùng những lời hạ lưu quấy rối. Cụ thể gã nói những gì Lâm Thu Thạch chẳng muốn nhắc, kẻ kia nói xong, Nguyễn Nam Chúc liề n tỏ ra giận dữ.

Người này thấy vậy càng thích thú, thò tay định vuốt tóc Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch đang nghĩ nên dùng cách “yếu đuối” nào quật ngã gã, chợt thấy Nguyễn Nam Chúc nắm lấy cánh tay người kia, bẻ một cái.

Lâm Thu Thạch nghe tiếng xương gãy rắc rắc và tiếng gào rú như lợn bị chọc tiết.

Ánh mắt mờ ám của mọi người xung quanh chuyển sang sợ hãi, Nguyễn Nam Chúc không quên ôm chầm lấy Lâm Thu Thạch thút thít, ra vẻ đáng thương: “Thu Thu, Thu Thu ời, gã ta đáng sợ quá à.”

Lâm Thu Thạch: “...” Kẻ đáng sợ là anh đó.

Từ đó không còn ai dám lại gần bắt chuyện với họ, tất cả đều như ngấm hện trước, cùng tránh hai con ác phụ kia càng xa càng tốt. Điều đó khiến Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười.

Đúng lúc ấy, Lâm Thu Thạch nhìn thấy khách của mình. Đó là một thiếu niên mặc sơ mi màu đen, quần bò, đội mũ lưỡi trai màu đen. Cậu trai này trạc mười bảy, mười tám tuổi, ngoại hình rất thanh tú, vừa từ khu vườn bên ngoài bước vào đại sảnh, ánh mắt lập tức nhìn về phía hai đại mỹ nhân.

Sau một chút do dự, cậu ta tiến về phía Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch.

“Xin chào, em tên là Phong Vĩnh Lạc.” Thiếu niên tự giới thiệu, cái tên đã được thay đổi một chút so với khi liên lạc qua mạng: “Em có thể cùng nhóm với hai chị được không?”

Nghe thấy thế, những người khác đều liếc thiếu niên bằng ánh mắt thương cảm, cho rằng tay của cậu ta sắp bị gãy đến nơi.

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc mỉm cười ngọt như đường: “Được chứ.”

Phong Vĩnh Lạc thở phào, nhưng để ý thấy ánh mắt kỳ lạ của những người khác, cậu ta hơi tò mò: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc chỉ gã lưu manh đang đau đớn sắp ngất ở trong góc, nói: “Ban nãy người kia trêu hai chị, bị chị đánh cho chạy mất dép.”

Phong Vĩnh Lạc liếc người đó một cái, rồi lại nhìn Nguyễn Nam Chúc. Sau giây lát im lặng, dường như cậu ta đang suy nghĩ hai bà chị liễu yếu đào tơ này làm cách nào đánh cho người kia chạy mất dép. Lâm Thu Thạch đọc được suy nghĩ từ ánh mắt cậu ta. Có đi đâu cậu không tìm ra cách giải thích hợp lý, nên đành bắt chước Nguyễn Nam Chúc, ra vẻ tôi đây chẳng biết gì, tôi chỉ là một chú mèo vô số tội... Lâm Thu Thạch cảm thấy bản thân mình cũng rất thạo cái điệu bộ này rồi.

May mắn là Phong Vĩnh Lạc không tìm hiểu thêm.

Mọi người lần lượt tập trung đầy đủ, quân số cũng tương đương cửa cấp sáu lần trước của Lâm Thu Thạch: Mười bốn người. Điểm khác là chỉ có một người mới, hiện đang núp trong góc tường run lẩy bẩy nhìn ra xung quanh.

Sau khi mọi người tập trung đầy đủ, một cô gái mặc đồ y tá xuất hiện. Sắc mặt cô gái rất xấu, trán nổi đầy gân xanh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn một lượt tất cả mọi người: “Mời cùng tôi lên tầng bốn.”

Mọi người theo bước cô gái, tất cả có mặt ở tầng bốn.

“Liệu trình của mọi người sẽ bắt đầu sau bảy ngày nữa.” Y tá nói lạnh tanh: “Trong bảy ngày này, mọi người hãy làm quen dần với các thiết bị trong viện.” Nói tới đây, y tá nở một nụ cười quái dị: “Rồi mọi người sẽ thích nơi này.”

Sau đó cô ta phổ biến thêm một số quy định, ví dụ như chỉ được phép ăn trong căng tin, không được ăn các món bên ngoài mang vào, tám giờ tối mỗi ngày không được rời khỏi phòng. Nói xong, y tá quay lưng bỏ đi, để lại cho những kẻ mới đến một chiếc bóng lạnh lùng.

“Má ơi, đáng sợ vậy!” Một cô gái buột miệng lẩm bẩm: “Đó là người hay ma thể...”

Không ai trả lời câu hỏi của cô gái.

Khu vực tạm trú của bọn họ tổng cộng có tám phòng, mỗi phòng hai chiếc giường tầng, có nghĩa tối đa một phòng chứa được bốn mạng. Dĩ nhiên nếu không thích thì cũng có thể sử dụng phòng đôi.

Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc và cậu nhóc Phong Vĩnh Lạc hiển nhiên ở chung một phòng, lúc này có một cô gái tên Tiết Chi Vân muốn nhập bọn, nhưng Nguyễn Nam Chúc từ chối.

Lý do dùng để từ chối cực kỳ gọi đòn. Nguyễn Nam Chúc đã bảo thế này: “Eo ôi, người ta không quen chung phòng với quá nhiều người đâu nha!”

Tiết Chi Vân nói: “Đã ba người rồi, thêm một người nữa đâu có sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không được đâu, tôi và em Lâm vừa gặp như đã quen, nên mới đi với nhau.”

Tiết Chi Vân nói: “Còn cậu ta?” Cô ta chỉ Phong Vĩnh Lạc.

Nguyễn Nam Chúc nói không biết xấu hổ: “Trẻ con thì tính làm gì.”

Tiết Chi Vân sần mặt bỏ đi, sắc mặt Phong Vĩnh Lạc cũng tương đối khó coi, khoảnh khắc ấy Lâm Thu Thạch hơi đồng cảm với tâm lý của hai người này. Vừa gặp như đã quen cái gì gì, đúng là đi với ma thì không thể mặc áo cà sa!

Nhưng cũng may có Nguyễn Nam Chúc, nên họ từ chối thành công, giữ vững đội hình tam giác vàng.

Điều kiện sinh hoạt ở đây tương đối khắc nghiệt, thậm chí là Phong Vĩnh Lạc, cậu ta tìm thấy trên giường mình mấy cái móng tay còn nguyên thịt.

Phong Vĩnh Lạc rũ sạch chăn, nói: “Chúng ta phải ở đây bảy ngày sao?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Nói chung là vậy.”

Phong Vĩnh Lạc: “Hầy, mong là lết nổi tới ngày cuối.”

Nguyễn Nam Chúc: “Lết? Làm gì đến mức lết.” Hắn đứng bên cửa sổ, vừa ngắm cảnh vừa nói.

“Ý chị là sao?” Phong Vĩnh Lạc hỏi.

Nguyễn Nam Chúc: “Cậu không đọc tài liệu à?”

Phong Vĩnh Lạc: “Đọc rồi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Có nhớ bệnh nhân trong viện điều dưỡng này ra viện bằng cách nào không?”

Phong Vĩnh Lạc: “Chị nói đến cái đường hầm...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Xem xét tình hình trước đã.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Lâm Thu Thạch đang quan sát bức tường chỗ giường mình. Trên tường có rất nhiều nét nguệch ngoạc kỳ quái giống như ai cào bằng móng tay, có thể tưởng tượng trạng thái tinh thần của người nằm trên chiếc giường này trước đây không bình thường cho lắm.

“Đến giờ rồi, xuống tầng ăn cơm trưa đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Những việc NPC quy định, chúng ta phải ngoan ngoãn tuân thủ.”

Ba người thay đồ rồi đi xuống cầu thang, đến căng tin nằm ở tầng hai. Bên trong đã chật kín người, toàn bộ là những bệnh nhân mặc áo đồng phục, có số hiệu.

Nói thật lòng, lần đầu tiên Lâm Thu Thạch nhìn thấy một cảnh tượng đông đúc như vậy. Theo lý mà nói những nơi đông người sẽ khiến chúng ta cảm thấy an tâm hơn, nhưng nhìn vào trạng thái tinh thần của những người trước mặt, Lâm Thu Thạch lại cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Đám bệnh nhân trong căng tin rõ ràng không được bình thường. Có người thần sắc đờ đẫn, có người cúi đầu lầm bầm nói chuyện với bản thân, có người đứng bất động, mắt nhìn chằm chằm xuống đất. Tóm lại, viện điêu dưỡng này không giống nơi điêu dưỡng, mà giống một bệnh viện tâm thần quy mô lớn.

“Ăn nhanh rồi đi ngay nhé.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mấy thứ như trạng thái tâm thần có khả năng lây nhiễm đấy.”

Đúng là như vậy, nếu ở cạnh một người tinh thần bất ổn lâu ngày, bản thân chúng ta sẽ trở nên bất bình thường.

Trong khi nhóm Lâm Thu Thạch đang ăn, những nhóm khác cũng lần lượt xuất hiện, trong số đó có Giang Anh Duệ, người tỏ ra có cảm tình đặc biệt với Thu Thạch. Từ xa nhìn thấy đối tượng mình thích, Giang Anh Duệ nở nụ cười tươi rói.

Lâm Thu Thạch coi như không nhìn thấy gì.

Ăn cơm xong, ba người định dạo một vòng quanh viện điêu dưỡng. Đích đến đầu tiên là phòng trị liệu ở tầng cao nhất. Nơi này không phải là bệnh viện, các liệu pháp chữa trị khá hạn chế, vậy mà giường bệnh xếp san sát khắp nơi, lác đác những thân người gầy gò nằm thoi thóp.

Phong Vĩnh Lạc nói: “Chẳng biết có bao nhiêu người đã chết ở đây?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc chắn không ít.”

Lâm Thu Thạch tiếp tục tiến lên phía trước, cậu để ý trên bức tường có nhiều hình vẽ graffiti, các mảng màu và đường nét rất mờ nhạt, nhưng cũng đủ nhận mặt những chữ như “chết”, “cứu mạng”...

“Ừa? Ở đây có người đang ăn.” Phong Vĩnh Lạc đột nhiên phát hiện sự lạ tại một phòng bệnh.

Lâm Thu Thạch vội lại gần, nhìn qua cửa sổ thấy bệnh nhân đó đang ăn mì bằng thìa. Gã ăn rất chậm, mỗi miếng đều nhai thật kỹ.

“Có nói là chỉ được ăn trong căng tin mà?” Phong Vĩnh Lạc lầm bầm, thật ra cậu nhóc cũng có mang theo đồ ăn riêng.

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu ta một cái: “Nhóc muốn thử không?”

Phong Vĩnh Lạc nói: “Dạ thôi.”

Sau một hồi quan sát mà không phát hiện bất kỳ đi đâu bất thường nào, họ định rời khỏi đó. Nhưng vừa đi được mấy bước, Lâm Thu Thạch chợt nghe được một âm thanh kỳ quái, đó là những tiếng “xoẹt”, “xoẹt”, giống như một vật gì bị xé rách. Cậu khựng lại, nhìn về phía căn phòng ban nãy, cái nhìn ấy khiến Lâm Thu Thạch nín thở.

Chỉ thấy chiếc muỗng vừa nãy dùng để ăn mì, giờ đang cắm ngập trong mắt gã bệnh nhân. Chỉ còn một đoạn cán thìa rất nhỏ lộ ra bên ngoài, máu từ hốc mắt tuôn ra như suối, nhưng kẻ đó không hề hét lên. Về lý mà nói, bị thương nặng như vậy thì người đó phải chết rồi, nhưng gã lại chậm rãi rút cái thìa ra, tiếp tục xúc mì ăn.

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lảng lạng kéo vạt áo Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc ngoảnh lại, cũng nhìn thấy cảnh đó.

Phong Vĩnh Lạc phản ứng mạnh nhất, sau khi chửi một câu thô tục, cậu ta xoa vội cánh tay đang nổi da gà: “Má nó, vậy cũng được luôn?”

Được hay không Lâm Thu Thạch không dám chắc, với gã bệnh nhân kia thì chắc chắn là được. Gã coi máu mình như tương cà chua trộn lẫn mì để ăn, mà còn ăn rất ngon lành.

Thậm chí gã còn để ý có người nhìn mình từ ngoài cửa, bèn ngẩng lên, mỉm cười.

Cảnh này thật khiến kẻ chứng kiến phải gai người.

Cả ba người đồng loạt im lặng, quay lưng bỏ đi. Ngày hôm đó, sau khi trở về phòng nghỉ ngơi, Phong Vĩnh Lạc len lén đem đồ ăn vặt vứt hết vào thùng rác và không bao giờ nhắc đến chuyện ăn nữa.

Dạo xong một vòng quanh viện đi đầu dưỡng cũng là lúc ngoài trời tắt nắng.

Họ vội vàng trở về phòng riêng nhân lúc trời chưa kịp tối, nhưng trước khi vào phòng, Lâm Thu Thạch để ý thấy một chuyện. Cậu vỗ vai Nguyễn Nam Chúc, lấy điện thoại ra gõ chữ: *Chúng ta ở tầng bốn mà?*

Nguyễn Nam Chúc: “Đúng vậy, có chuyện gì?”

Lâm Thu Thạch: ... *Sao số phòng của người kia lại là 502?*

Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên nhìn nhận thấy bảng tên của gian phòng nằm kế cầu thang lên xuống đích thực đã biến thành 502, những phòng khác vẫn là 4xx, hắn nói: “502, anh nhớ trong tư liệu viết gì không?”

Lâm Thu Thạch dĩ nhiên vẫn nhớ.

Phòng 502, là một nơi cực kỳ đặc biệt trong Viện đi đầu dưỡng Waverly Hills.

Bởi vì có một y tá trưởng và y tá viên đã chết tại đây. Nghe đồn y tá trưởng do mang thai với một bác sĩ, sau khi phá thai bất thành, đã nhảy từ cửa sổ phòng 502 xuống dưới chết, sau đó phòng 502 bắt đầu bị ma ám.

Nghe kể rằng mỗi đêm trong căn phòng này đều vọng ra tiếng khóc trẻ sơ sinh và tiếng rên rỉ khờ sở của một người phụ nữ. Về sau lại có y tá tự sát trong phòng đó, khiến nó bị niêm phong cấm sử dụng.

Tóm lại, 502 ở đây là một con số cực kỳ đặc biệt.

Buổi chiều lúc chia phòng, Lâm Thu Thạch đang thở phào vì họ ở tầng bốn chứ không phải tầng năm, ai ngờ đi dạo một vòng trở về, biển số phòng đã bị tráo đổi.

Thật lòng mà nói, người bình thường ra vào phòng chẳng ai để ý tới biển số. Lâm Thu Thạch chỉ nhớ căn phòng này có một nam một nữ, cậu liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, muốn biết suy nghĩ của hắn.

“Để tôi nói với họ.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Con số 502 đột nhiên xuất hiện, chính là một điếu kiện tử vong quá rõ ràng, nếu đã vậy cảnh báo cho những người khác cũng không phải điếu gì kiêng kỵ.

Vậy nên Nguyễn Nam Chúc tới gõ cửa căn phòng đó.

“Có chuyện gì vậy?” Mở cửa là một cô gái trong nhóm, cô nhìn kẻ mới đến với vẻ cảnh giác.

“Biến số phòng của cô có vấn đề” Nguyễn Nam Chúc nói thẳng.

Cô gái thò đầu ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy số phòng đã thay đổi, mặt cô biến sắc: “Từ lúc nào mà...”

“Ai biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bọn tôi về thì thấy như vậy, hai người có muốn đổi phòng không?” Phòng ở thì viện này khá nhiều... và sẽ càng lúc càng rộng rãi vì quân số ít dần.

“Có.” Cô gái nhận ý tốt của Nguyễn Nam Chúc, mau mắn gật đầu: “Cảm ơn bạn đã nhắc nhở.”

“Ngại gì vài lời nói chứ.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

Sau khi cảnh báo xong, nhóm Lâm Thu Thạch trở về phòng riêng.

Lúc ấy trời đã sập tối, còn khoảng nửa tiếng là tới giờ giới nghiêm mà NPC quy định.

Lâm Thu Thạch tắm rửa xong, lên giường nằm chơi Pikachu. Nguyễn Nam Chúc ngồi ở giường trên, đang suy nghĩ gì đó.

Có lẽ Phong Vĩnh Lạc cảm thấy không khí giữa mọi người chưa thoải mái lắm, nên gợi chuyện: “Thật không ngờ hai người lại là nữ.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thế thì sao?”

Phong Vĩnh Lạc: “Em cứ tưởng con trai cơ.”

Nguyễn Nam Chúc: “Ai nói phụ nữ thua kém đàn ông?”

Lâm Thu Thạch tựa lưng đầu giường nghĩ thầm, ai có thể tưởng tượng kẻ đang giường cao ngọn cờ nữ quyền lại là một cô em đi tiêu đứng nhỉ.

Sắp sửa đến tám giờ tối, Lâm Thu Thạch chợt nghe thấy hành lang vọng lại tiếng rượt đuổi, tiếng bước chân dồn dập mang theo đó một sự hoảng loạn. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, Nguyễn Nam Chúc nói: “Để chị.”

Lâm Thu Thạch bật dậy trước Nguyễn Nam Chúc, cậu đi tới tận trọng hế cửa ra, coi xem ai đang chạy ở bên ngoài.

Cửa mở, Lâm Thu Thạch thấy hành lang vắng tanh, cậu định mau chóng sập cửa lại, chợt cảm thấy bị vật gì ngáng chân.

Lâm Thu Thạch cúi xuống, thấy ở cửa phòng không rõ từ khi nào xuất hiện một đôi giày cao gót, chặn ngang khe cửa.

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, cũng nhìn thấy đôi giày. Hắn quan sát tứ phía, không nhặt giày lên mà quay ngược vào trong phòng, lấy ra chiếc gậy thụt b ền c ầi nhóp nháp, hẩy đôi giày ra ngoài.

Lâm Thu Thạch hoàn toàn sửng sốt.

Một nhân vật khác cũng sốc không kém đó là Phong Vĩnh Lạc, cậu ta đòi người nhìn Nguyễn Nam Chúc ném gậy thụt ra ngoài, lạnh lùng vào nhà vệ sinh rửa tay.

Sau khi trở lại, nhận thấy hai đ ồng đội vẫn nhìn mình trân trối, Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ khó hiểu: “Hai người nhìn chị làm gì?”

Lâm Thu Thạch lấy điện thoại ra gõ chữ: *Vì chị đẹp.*

Nguyễn Nam Chúc cười tươi như hoa thơm má Lâm Thu Thạch một cái: “Thu Thu đáng yêu ghê, ra đây chị thơm một cái nà.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi xấu hổ: *Nam nữ thụ thụ bất thân nha chị.*

Trông thấy dòng chữ Lâm Thu Thạch gõ, vẻ mặt Nguyễn Nam Chúc trở nên kỳ lạ. Hắn vẫn luôn biết mỗi lần mình cải trang thành nữ, Lâm Thu Thạch đều trở nên lẫn lộn...

Gõ xong chữ cũng là lúc Lâm Thu Thạch hối hận, cậu đột nhiên nhớ ra rằng Nguyễn Bạch Khiết đáng yêu trước mắt cậu không phải con gái, mà là một thằng đực rựa rất hung tàn.

Lâm Thu Thạch: “...” Ấy, đôi mắt chỉ giỏi lườm gạt chúng ta.

Bên ngoài lại vang lên tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất. Lần này Lâm Thu Thạch không ra mở cửa, mặc dù âm thanh nọ giống như đang vây bọc lấy căn phòng.

Sắc trời dần tối hẳn, cả viện đi đâu dưỡng bị bao trùm bởi bóng tối.

Không gian hoàn toàn tĩnh lặng, chính vì thế mà tiếng bước chân trở nên cực kỳ chát chúa. Lăn trong âm thanh gót giày nện xuống mặt sàn, Lâm Thu Thạch nghe loáng thoáng tiếng khóc thút thít của trẻ con, mặc dù âm thanh ấy cực kỳ mờ hồ, có lẽ Nguyễn Nam Chúc và Phong Vĩnh Lạc không nghe được.

Vậy là Lâm Thu Thạch cuộn mình trên giường, giả vờ mình chẳng nghe gì sất.

“Ngủ đi.” Từ giường trên vọng xuống tiếng chúc ngủ ngon của Nguyễn Nam Chúc: “Nếu không ngủ được, thì lên đây với chị.”

Lâm Thu Thạch không nói gì, giờ mà gõ chữ thì phiền quá, nên cậu bỏ qua khoản đối đáp xã giao.

Rất nhanh, tiếng thở của Nguyễn Nam Chúc trở nên đều đều, với hiểu biết của Lâm Thu Thạch về Nguyễn Nam Chúc, cậu biết giường trên đã say giấc nồng rồi.

Lâm Thu Thạch liếc sang giường bên, thấy Phong Vĩnh Lạc vẫn nhìn trần nhà thao láo, đột nhiên cảm thấy được an ủi một cách khó tả: Ít nhất không phải mình cậu bị khó ngủ.

Phong Vĩnh Lạc như biết Lâm Thu Thạch đang nhìn mình, cậu ta ngoảnh đầu sang nở nụ cười, khẽ nói: “Chị không ngủ được à?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Phong Vĩnh Lạc nhìn Lâm Thu Thạch, ánh mắt tràn ngập cảm giác... dịu dàng, Lâm Thu Thạch sợ quá vội nhắm mắt lại. Cậu cảm thấy nếu không giả vờ ngủ ngay, Phong Vĩnh Lạc sẽ tuôn ra những câu rất rợn gáy.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Nguyễn Nam Chúc: Nhìn vào mắt anh là em sẽ hiểu tình cảm anh dành cho em.

Lâm Thu Thạch: Em nhận ra qua ánh mắt, mình tình cờ gặp không đúng người^[12].

Nguyễn Nam Chúc: ????

Chương 64

Mơ hại

Trong bóng tối, Lâm Thu Thạch dần mơ màng thiếp đi. Giấc ngủ của cậu không được yên ổn lắm, bởi vì thính lực quá nhạy, dù chỉ một âm thanh rất nhỏ cũng khiến cậu sực tỉnh.

Đêm nay cũng không ngoại lệ, Lâm Thu Thạch đang ngủ say bỗng nhiên nghe thấy âm thanh kỳ quái.

Ban đầu tiếng động ấy rất yếu ớt, khó mà nghe rõ, Lâm Thu Thạch đang phiêu du trong cơn nửa mê nửa tỉnh, không muốn mở mắt. Thế nhưng, càng lúc, âm thanh đó càng lớn hơn, nếu phải hình dung thì nó giống như tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Trong lúc Lâm Thu Thạch đang tự hỏi đó là âm thanh gì, mình có nên dậy xem xét hay không, một tiếng động cực lớn khiến cậu tỉnh hẳn. Tiếng động ấy thật sự rất chói tai, ngay đến Nguyễn Nam Chúc và Phong Vĩnh Lạc cũng nghe thấy.

“Chuyện gì vậy?” Giọng nói ngái ngủ của Phong Vĩnh Lạc vang lên.

Nguyễn Nam Chúc biết chắc chắn Lâm Thu Thạch đã dậy, nên nói: “Âm thanh từ cửa sổ vọng vào.”

Phong Vĩnh Lạc nói: “Có cần đi xem thử không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đợi một chút.”

Vậy là ba người tiếp tục nằm trên giường, vài phút sau lại một tiếng động mạnh nữa, âm thanh lần này phát ra gần hơn lần trước.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng Nguyễn Nam Chúc ngẩng dậy ở giường trên. Hắn từ từ tuột xuống giường, dường như hắn muốn đi xem xét phía cửa sổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thấy thế, Lâm Thu Thạch cũng ngẩng dậy, muốn rời giường cùng đi xem với hắn.

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch một cái, không nói gì.

Hai người rời giường, đi đến bên cửa sổ, vì lo bên ngoài có quái vật, cho nên động tác cực kỳ thận trọng.

“Chẳng có gì cả.” Nguyễn Nam Chúc nhìn ra bên ngoài, xác nhận tình hình.

Không có gì? Lâm Thu Thạch bắt đầu gõ chữ: *Âm thanh này nghe giống tiếng vật nặng rơi xuống đất.*

Nguyễn Nam Chúc: “Vật nặng rơi xuống đất?” Hấn lộ vẻ trầm tư.

Trong khi Nguyễn Nam Chúc đang suy nghĩ, Lâm Thu Thạch nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy một cái bóng đen rơi xuống, sau đó là tiếng động lớn quen thuộc: “Uych!”

Lần này Lâm Thu Thạch đã biết chính xác âm thanh kia là gì. Đó là tiếng thân người từ trên tầng cao nhảy xuống, chạm đất.

Nguyễn Nam Chúc lại nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy trên mặt sân trống trải, có thêm một thi thể do đập mạnh xuống đất nên tứ chi nát lìa. Trong bóng tối, họ không thể nhìn rõ cái xác, nhưng Lâm Thu Thạch thấy thi thể mặc bộ đồng phục y tá của viện đi đầu dương. Máu từ thân thể cô ta tuôn ra như suối, có lẽ phần đầu chạm đất trước tiên, cơ thể cô ta dán trên mặt sàn bê tông trong một tư thế cong queo, tay chân vẫn hơi co gập.

Những âm thanh kỳ lạ kia thì ra là như vậy. Nguyễn Nam Chúc nhìn cái xác im lặng giây lát, rồi nói nhỏ một câu: “Hóa ra là cô ta.”

Lâm Thu Thạch không hiểu, đưa mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc đầy nghi vấn.

Nguyễn Nam Chúc giải thích: “Cô ta đi đôi giày cao gót màu đỏ ban này...”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thi thể nát bấy kia bắt đầu cử động. Hai chân nạn nhân dường như đã gãy, cho nên hai tay phải gánh vác nhiệm vụ di chuyển, cô ta bắt đầu bò vào trong tòa nhà...

Phong Vĩnh Lạc cũng đã xuống giường, chân vừa chạm đất thì nhìn thấy cảnh ấy, sắc mặt cậu ta trở nên trắng bệch, lồm bồm chửi tục.

Thi thể cô y tá nhanh chóng biến mất vào tòa nhà, bãi máu lênh láng dần nhạt màu.

Lâm Thu Thạch đang nghĩ chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì, bỗng nghe thấy phía cầu thang vọng lại tiếng loạt xoạt, cũng may thứ đó không tiến về phía họ, mà đi tiếp lên tầng trên.

Ba phút sau, từ căn phòng tầng trên đột nhiên rơi xuống một bóng đen. Tiếng động nặng nề lại vang lên: Cô y tá lại nhảy xuống từ chính căn phòng ban nãy.

“Em nghe nói những người tự sát sẽ không ngừng tái diễn lại cảnh tượng kinh hoàng đã trải qua.” Phong Vĩnh Lạc nhìn cảnh tượng vừa diễn ra nói: “Thật đáng sợ.”

Nguyễn Nam Chúc chậm rãi nói: “Đúng là đáng sợ.” Hắn nói đáng sợ, nhưng giọng điệu cứ tỉnh bơ.

Cô y tá cứ thế không ngừng leo lên tầng, nhảy xuống, lần lượt từ trái qua phải, tất cả mọi căn phòng đều biến thành hiện trường tự sát. Mãi tới khi chân trời ánh lên sắc hồng, cảnh tượng kia mới kết thúc.

Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ, nói sắp đến giờ ăn sáng rồi, chúng ta đi thôi.

Lâm Thu Thạch gần như thức trắng cả đêm, cả người nhức mỏi uể oải, cậu ngáp dài một cái, lấy tay dụi mắt.

Khi nhóm Lâm Thu Thạch xuống căng tin thì chạm mặt những người khác. Mặt mũi ai nấy đều lơ đãng, chắc cũng do mãi xem ma nhảy lâu mà ra.

“Buồn ngủ kinh.” Phong Vĩnh Lạc lần đầu tiên nói: “Hay là chốc nữa về phòng ngủ bù đi chị.”

“Cũng được.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch không nói nhưng thầm tán thành ý kiến của Phong Vĩnh Lạc, hiện giờ hai mắt cậu thâm quầng, người ngoài nhìn vào thì còn đâu nhan sắc thiếu nữ. Giang Anh Duệ, người từng muốn chung nhóm với Lâm Thu Thạch lúc này ngồi ở bàn ăn kế bên, sau khi thấy bọn Lâm Thu Thạch bèn mỉm cười xã giao. Lâm Thu Thạch giả vờ như không thấy, Nguyễn Nam Chúc thì mỉm cười đáp lại.

“Chào buổi sáng.” Giang Anh Duệ đến bàn của bọn Lâm Thu Thạch: “Đêm qua ngủ ngon không?”

“Không ngon lắm.” Nguyễn Nam Chúc: “Anh không nghe thấy tiếng gì à?”

“Dĩ nhiên là nghe thấy.” Giang Anh Duệ trả lời Nguyễn Nam Chúc nhưng ánh mắt chỉ nhìn Lâm Thu Thạch: “Không lẽ mọi người xem cả đêm luôn?”

“Em thì còn đỡ, Thu Thu bị khó ngủ, nên cứ trần trọc, em phải ngủ cùng em ý.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Nhóm các anh đầu ngủ tiếp được à?”

Giang Anh Duệ: “Dĩ nhiên.”

“Ồ, giỏi thế.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh còn muốn nói gì nữa không?”

“Hết rồi.” Giang Anh Duệ cười cười: “Bữa sáng hợp khẩu vị chứ?”

“Bình thường.” Nguyễn Nam Chúc đặt chiếc muỗng trong tay xuống: “Anh thích ăn mấy món này hả?”

Giang Anh Duệ lắc lắc đầu, rút từ trong túi ra một thanh chocolate, đưa cho Nguyễn Nam Chúc: “Cho em cái này, nếu đói thì ăn.”

Lâm Thu Thạch nhìn thấy chocolate, thẩn liếc Giang Anh Duệ một cái.

Giang Anh Duệ không thấy cái nhìn của cậu, đưa kẹo xong bèn đứng dậy nói: “Tôi đi trước nhé.”

“Ok anh.” Nguyễn Nam Chúc cầm thanh chocolate cho vào túi, cười tươi: “Tạm biệt.”

Giang Anh Duệ quay người bỏ đi.

“Thanh chocolate này có vẻ ngon đấy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lát nữa ngủ trưa dậy bọn mình ăn thử xem.” Giọng điệu hần hoàn toàn bình thản, giống như đang nói một việc vô thưởng vô phạt. Nhưng Lâm Thu Thạch hiểu Nguyễn Nam Chúc, hần đang tức giận.

Cậu thì cũng đúng thôi, Lâm Thu Thạch lấy khăn lau miệng, tên Giang Anh Duệ này không biết có mưu đồ gì.

Khi ở trong cửa, các NPC quan trọng nắm giữ manh mối cũng đưa ra vài quy định. Manh mối đa phần xác thực, nhưng quy định thì có thật có giả.

Ví dụ việc bắt buộc phải ăn ở căng tin, không được mang đồ ăn từ bên ngoài vào viện, đó là một trong các quy định mà y tá tiếp đón đã nói với

bọn họ.

Hôm qua họ chứng kiến cảnh gã bệnh nhân ăn mì trong phòng riêng bị thìa chọc nát con người, đủ thấy quy định không được ăn ở ngoài căng tin là thật.

Đây là một cửa cấp sáu, Giang Anh Duệ không phải người mới, đã biết quy định mà vẫn cố tình tặng kẹo cho Nguyễn Nam Chúc, rõ ràng y có mưu đồ.

Nếu nhóm Nguyễn Nam Chúc không chú ý hoặc không ghi nhớ kỹ các quy định mà NPC nói, bỏ kẹo ra ăn, có trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Kể cả không có chuyện gì xảy ra, thì chẳng qua cũng chỉ giúp những người khác loại trừ một quy định giả.

Sau khi trở về phòng, Nguyễn Nam Chúc lấy thanh chocolate ra quan sát kỹ lưỡng một lát, sau khi chắc chắn nó chỉ là một thanh kẹo bình thường, hắn bẻ vụn rồi ném vào ống cống.

Lâm Thu Thạch luôn ở bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, cậu hơi thắc mắc, nên gõ chữ vào điện thoại: *Lúc đâu tên Giang Anh Duệ đó từng muốn chung nhóm với tôi.*

Nguyễn Nam Chúc: “Trực tiếp yêu cầu luôn à?”

Ừm, Lâm Thu Thạch gõ, *rất thẳng thắn, giống như... tôi lọt vào mắt xanh của y vậy.* Đây là việc Lâm Thu Thạch không hiểu: *Tôi có điểm gì xuất chúng đâu?*

Nguyễn Nam Chúc đọc xong, hơi mỉm cười: “So với một số người, thì đúng là anh khá xuất chúng đấy.”

Lâm Thu Thạch: *Hả?*

Nguyễn Nam Chúc: “Xem ra y và tôi có nhiều điểm tương đồng.”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, ra dấu hỏi.

Nguyễn Nam Chúc thì thầm: “Đầu có khả năng nhìn thấu một số thứ.”

Lâm Thu Thạch ngần ra, vốn định hỏi thêm, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã tỏ vẻ không muốn nói nữa. Sau một hồi ngẫm nghĩ, Lâm Thu Thạch chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp Nguyễn Nam Chúc. Khi ấy cậu đã cảm thấy Nguyễn Nam Chúc đối xử với mình hết sức đặc biệt, mặc dù sau

này hẳn có giải thích do nhầm Lâm Thu Thạch là khách hàng. Thực ra sâu trong lòng Lâm Thu Thạch cho rằng, Nguyễn Nam Chúc chắc chắn không thể phạm phải một lỗi sai cơ bản như vậy.

Có vẻ như thắc mắc của cậu đã có lời giải.

Nguyễn Nam Chúc có khả năng nhìn thấu “một số thứ”, và Lâm Thu Thạch có những thứ thu hút Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch lại nghĩ, “một số thứ” đó là cái gì.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc đã sán lại gần, cái miệng xinh đẹp khẽ nói: “Dĩ nhiên là vì em xinh đẹp rồi, cô bé câm.”

Lâm Thu Thạch rùng mình, định lùi lại hai bước, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã kéo tay cậu.

“Chứ em nghĩ em đặc biệt ở chỗ nào?” Nguyễn Nam Chúc bật cười, ánh mắt sắc lẹm của một kẻ thống trị hoàn toàn không liên quan đến gương mặt mỹ miều, khiến kẻ đối diện chỉ muốn rút lui.

Nhất thời Lâm Thu Thạch không biết Nguyễn Nam Chúc đang nghiêm túc, hay đang diễn kịch.

Cũng may lúc này tiếng gõ cửa vang lên, là giọng Phong Vĩnh Lạc: “Hai chị làm gì ở trong thê? Lâu quá đấy?”

Nguyễn Nam Chúc mở cửa đi ra: “Liên quan gì đến nhóc”

Phong Vĩnh Lạc bị cái trừng mắt của Nguyễn Nam Chúc làm cho rụt cổ, ầm ừ nói: “Em... em cũng có quyền đi vệ sinh chứ.”

Nguyễn Nam Chúc: “Trẻ thê mà đã bị yếu thên rồi?”

Phong Vĩnh Lạc: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Có được không đây?”

Phong Vĩnh Lạc cáu tiết: “Được hay không chị thử thì biết?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Phong Vĩnh Lạc, nửa cười nửa không: “Muốn thử thật à?”

Phong Vĩnh Lạc co vùi, ử rử bước vào nhà vệ sinh, giả vờ như mình chưa từng nói gì.

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, cười cười.

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ ngây thơ vô số tội: “Cung à, đừng nhìn chị như vậy. Yên tâm, chị chỉ yêu mỗi cung thôi.”

Lâm Thu Thạch chẳng buồn phản ứng, quay lưng về giường đi ngủ.

Cả ba ngủ bù khoảng một tiếng, sau đó lên dây cót cho chuyến thăm dò tiếp theo.

Gợi ý của cửa này là do Phong Vĩnh Lạc cung cấp. Sở dĩ Nguyễn Nam Chúc nhận việc cũng vì cánh cửa này có bối cảnh tương đối rõ ràng, có dấu vết để lần theo.

Sau khi NPC dẫn đường đưa ra manh mối về cửa và chìa khóa, Lâm Thu Thạch cùng Nguyễn Nam Chúc đầu nghĩ đến việc tìm kiếm một địa điểm đặc biệt có liên quan tới bối cảnh hiện thực.

Trong Viện đi đầu dưỡng Waverly Hills này có một đường hầm cực kỳ đặc biệt.

Đường hầm này vốn được dùng để vận chuyển lương thực tiếp tế vào mùa đông, nhưng trong những thời điểm số người chết tăng đột biến, người ta bắt đầu sử dụng nó vào mục đích khác: Vận chuyển xác chết.

Các thi thể sau khi được bọc lại, sẽ được đưa ra khỏi Waverly Hills thông qua đường hầm. Dần dà, chức năng chính của đường hầm dần mai một, mọi người bắt đầu đặt cho nó cái tên đường hầm chết chóc.

“Chỗ đó chắc hẳn ẩn chứa manh mối quan trọng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tám mươi phần trăm cửa nằm ở đó.”

Y tá nói bọn họ chỉ có bảy ngày, bảy ngày sau họ sẽ bị đưa vào trị liệu, rõ ràng đi đầu đó có nghĩa rằng trong bảy ngày này họ phải tìm ra đường thoát khỏi đây.

Nếu qua thời gian đó mà chưa rời khỏi... có trời biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Nếu là đường hầm thì chắc phải ở nơi địa thế hơi thấp một chút?” Phong Vĩnh Lạc tích cực tham gia: “Có lẽ nên đi xem bốn phía xung quanh viện đi đầu dưỡng?”

“Không nhất thiết phải ở nơi địa thế thấp.” Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Có thể nó nằm trong một căn phòng nào đó, dù sao đây đâu phải thế giới thực, không phải tất cả mọi thứ đều tuân theo quy tắc kiến trúc. Chúng ta tới vị trí đường hầm t_{ên} tại ở thế giới thực trước.”

“Dạ.” Phong Vĩnh Lạc đồng ý.

Lâm Thu Thạch bắt đầu cảm thấy bị càm cũng có điểm tốt của nó, không bắt buộc phải nói khi không cần thiết, cho nên có thêm nhiều thời gian để suy nghĩ.

Đường hầm của Viện đi đầu dưỡng Waverly Hills vốn dĩ nằm ở tầng trệt tòa nhà. Cả nhóm dạo quanh một vòng, không ngoài dự đoán, họ không thu hoạch được gì.

Có lẽ đúng như lời Nguyễn Nam Chúc, đường hầm đã bị đổi sang vị trí khác.

“Vậy thì nó nằm ở đâu đây?” Phong Vĩnh Lạc nói: “Tòa nhà chỉ có bấy nhiêu thôi.”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu không nói.

Lâm Thu Thạch gõ chữ: *Chúng ta đi xem xét từng tầng trước, biết đâu tìm thêm được manh mối.*

Cũng chỉ còn cách đó, vậy là ba người bắt đầu đi lên các tầng, cố gắng tìm thêm thông tin về đường hầm.

Trong thời gian này, họ chạm mặt một số người khác. So với sự ung dung của nhóm Lâm Thu Thạch, những người còn lại đều lo lắng ra mặt. Bởi vì họ không biết về đường hầm, cũng không biết câu chuyện đằng sau viện đi đầu dưỡng, họ phải tiến hành đi đầu tra từ các manh mối cơ bản nhất.

Lâm Thu Thạch lại lần nữa cảm nhận sâu sắc được tầm quan trọng của gợi ý.

Rà soát tới tầng ba rồi, nhưng họ không có phát hiện nào đặc biệt, chỉ thấy một đám bệnh nhân trong trạng thái suy sụp.

Đi đầu kiện sinh hoạt trong viện đi đầu dưỡng rất tệ, có những bệnh nhân thậm chí phải nằm trên hành lang. Thời hết bảy giờ đã chuyển lạnh, ngoài trời gió rét thổi ào ào, vậy mà có những người được cho nằm bên cửa sổ mở toang... nghe nói làm như vậy là để họ có thể hít được nhiều không khí trong lành vào phổi.

Cảnh này Lâm Thu Thạch đã từng biết từ khi đọc tư liệu, nhưng khi tận mắt chứng kiến, cậu vẫn cảm thấy rất khó chịu... thật là coi mạng người như cỏ rác.

Nhóm Lâm Thu Thạch lên tầng năm, trước tiên họ đến xem xét địa điểm nổi tiếng nhất: Phòng 502.

Cửa phòng bị khóa trái bằng ổ khóa lớn, nhưng có Nguyễn Nam Chúc ở đây thì ổ khóa này chẳng xá gì.

Trước ánh mắt sững sốt của Phong Vĩnh Lạc, Nguyễn Nam Chúc nhẹ nhàng mở ra “phong ấn” của căn phòng.

Cửa mở, để lộ một gian phòng đầy bụi.

Có vẻ như từ rất lâu rồi căn phòng này không còn có ai lui tới. Có lẽ trước đây nó là nơi làm việc của nhân viên khối văn phòng. Bởi trong phòng không có giường bệnh, chỉ có một số giá đựng tài liệu và bàn làm việc.

Thứ thu hút sự chú ý của Lâm Thu Thạch là những cuốn sách trên giá.

Ba người đi vào trong phòng.

Lâm Thu Thạch rút một quyển sách xuống, thấy đó là tài liệu bệnh lý. Trên thực tế đa phần các cuốn sách đều là sách y học chuyên sâu, thế nhưng phong cách tri liệu của viện điều dưỡng này nổi tiếng là phản khoa học. Lâm Thu Thạch nhớ có phương pháp kiểu dạng rút máu bệnh nhân, từ thời điểm hiện tại nhìn lại là vô cùng hoang đường.

“Khiếp, cái gì vậy!” Phong Vĩnh Lạc đang xem xét các học tử đột nhiên giật nảy lùi lại mấy bước, giống như nhìn thấy vật gì đáng sợ.

Lâm Thu Thạch lại gần xem thử, thấy bên trong học tử đang mở trước mặt Phong Vĩnh Lạc có một cái xác khô, kích cỡ khá nhỏ, trông như của một đứa trẻ sơ sinh chưa đầy tháng.

“Đề trong này làm gì vậy trời?” Phong Vĩnh Lạc nói: “Vả lại trong gợi ý nói là... phá thai thất bại mà?”

Hiện nay phá thai thất bại không phải việc gì ghê gớm, cùng lắm thì phẫu thuật lấy thai ra. Nhưng đối với các bệnh viện ở thời điểm đó, nó đồng nghĩa với việc phải để đứa bé ra đời. Vấn đề ở chỗ, đứa bé này là con ngoài giá thú, không được thừa nhận.

“Đúng là phá thai thất bại.” Nguyễn Nam Chúc quan sát một lúc: “Cái xác khô này không hoàn chỉnh.”

Phong Vĩnh Lạc cười khở: “Chị gan thật đấy.”

Nguyễn Nam Chúc không hé môi. Lâm Thu Thạch tưởng rằng hắn sẽ im luôn, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc đột nhiên thốt lên một nhận định kinh người: “Cái xác khô mới được đặt vào thời gian gần đây.”

“Sao cơ?” Phong Vĩnh Lạc giật nảy mình.

“Xung quanh xác không có bụi phủ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “... Rất sạch sẽ.”

Tất cả mọi đồ vật trong phòng đều phủ một lớp bụi, ngoại trừ học tủ này. Cái xác khô không hề bám bụi mà cực kỳ sạch sẽ, giống như có người nâng niu, thận trọng đặt vào vậy.

Lâm Thu Thạch đi vòng quanh chiếc tủ hai vòng, thấy học tủ dưới cũng bị khóa, cậu vẫy tay gọi Nguyễn Nam Chúc, rồi chỉ cho hắn đi đâu mới phát hiện được.

Nguyễn Nam Chúc quỳ một chân xuống đất, dùng ghim cài tóc mở ngăn kéo ra.

Ngăn tủ mở, để lộ một hộp giày bên trong. Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn Lâm Thu Thạch, sau đó thò tay mở chiếc hộp, thấy trong hộp là một đôi giày cao gót màu đỏ: Giống hệt đôi mà họ thấy ở hành lang đêm qua.

Ngay khoảnh khắc hộp giày bị mở ra, Lâm Thu Thạch đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, cơ thể cậu cứng đờ, cậu nhận ra tiếng khóc vang lên từ bên trong học tủ.

“Oe, oe, oe.” Như một đứa trẻ mới ra đời, cái xác khô mở mắt, bắt đầu quấy đạp.

Nó định bò ra khỏi học tủ, Nguyễn Nam Chúc phản ứng cực nhanh, vội sập ngăn tủ vào chỗ cũ.

“Đi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Ba người cùng quay lưng bước ra cửa, trước khi rời khỏi không quên bấm ổ khóa lại như cũ.

Họ vừa rời khỏi phòng, tiếng khóc của đứa trẻ nín bặt.

Trán Phong Vĩnh Lạc túa đầy mồ hôi, cậu ta nuốt nước bọt: “Đứa nhỏ này liệu có liên quan tới chìa khóa không ta?”

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Nhưng chắc chắn là nó liên quan đến đôi giày đỏ.”

Ba người vừa bàn luận vừa trở về phòng ở tầng dưới.

Do sự cố đêm hôm trước nên trước khi vào phòng, Lâm Thu Thạch còn cẩn thận kiểm tra biển số phòng mình, sau khi chắc chắn nó không bị biến thành 502, cậu mới vào trong.

Biển số phòng của nhóm Lâm Thu Thạch không sao, nhưng gian phòng kế bên đã bị biến thành 502, Lâm Thu Thạch định sang nhắc nhở, nhưng Nguyễn Nam Chúc ngăn cậu lại: “Đó là phòng của Giang Anh Duệ.”

Lâm Thu Thạch khựng lại.

“Y đã thích Thu Thu như vậy, lại còn tặng chocolate cho chị.” Nguyễn Nam Chúc vừa nói vừa cười ngọt lịm: “Chúng ta phải đáp lễ gì đó chứ.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Giang Anh Duệ tặng chocolate cho Nguyễn Nam Chúc chắc chắn là có ý hăm hại, Lâm Thu Thạch không ngại thơ đến mức tin chuyện y lo Nguyễn Nam Chúc chán ăn nên mới tặng.

Đối với việc này, Phong Vĩnh Lạc không có ý kiến gì, quan điểm của cậu ta là ngoại trừ người cùng nhóm, tất cả đều là đối thủ, chết thêm một người không phải vấn đề.

Họ trở về phòng, cùng thảo luận kết quả đi đầu tra trong ngày.

Đang nói chuyện, Lâm Thu Thạch chợt nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ từ ngoài cửa vọng vào. Tiếng động cực nhỏ, do thính lực Lâm Thu Thạch quá nhạy nên mới nghe được, người bình thường e rằng sẽ bỏ sót.

Ban đầu Lâm Thu Thạch cho rằng đôi giày cao gót lại đang làm loạn giống như hôm qua, nhưng sau tiếng bước chân, cậu còn nghe thấy âm thanh khác, giống như tờ giấy và thanh gỗ chà xát vào nhau.

Lâm Thu Thạch ra hiệu ngừng, để Nguyễn Nam Chúc và Phong Vĩnh Lạc thôi nói, đưa tay chỉ về phía cửa ra vào.

Nguyễn Nam Chúc hiểu ý, vội đứng dậy đi ra, mở toang cánh cửa.

Cửa vừa mở, họ thấy bên ngoài có một cô gái mang dáng vẻ khó xử. Lâm Thu Thạch nhớ tên cô ta, chính là Tiết Chi Vân, người hôm qua muốn gia nhập nhóm, nhưng đã bị Nguyễn Nam Chúc từ chối.

“Có chuyện gì?” Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng hỏi.

“Không, không có gì.” Tiết Chi Vân hơi hoảng hốt: “Em... chỉ muốn sang hỏi thăm mọi người một chút.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên, nhìn sang cửa phòng của Tiết Chi Vân, chỉ thấy biển số phòng 406 đã bị tháo xuống. Mà một tay của Tiết Chi Vân lại giấu sau lưng, cả người cô ta run lẩy bẩy.

“Tay cô c̣ần cái gì đó?” Giọng Nguyễn Nam Chúc rất nhẹ.

Tiết Chi Vân càng run bần. Người trước mắt cô ta nói năng nhỏ nhẹ, ánh mắt cũng không hung dữ độc ác, nhưng cô ta lại cảm thấy đáng sợ đến mức sau lưng nổi da gà.

“Tay cô đang c̣ần cái gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc lặp lại câu hỏi.

Lâm Thu Thạch biết hấn sắp nổi cơn ṛĩ, vội nhanh tay giật lấy thứ ở trong tay Tiết Chi Vân.

Đó là tấm biển số phòng, con số 502 bên trên cực kỳ nổi bật, khiến người nhìn phải nhức mắt.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy cái biển liền bật cười, hấn giơ tay ra nắm tóc Tiết Chi Vân, giật ngược lên, khiến khuôn mặt cô gái đối diện với mặt mình: “Tiết Chi Vân đúng không? Tôi nhớ cô ṛĩ đó. À không, tôi nhớ nhóm của cô ṛĩ đó.”

Tiết Chi Vân sợ đến nỗi đứng không vững, thút thít nói xin lỗi.

Nguyễn Nam Chúc thả cô ta ra, lấy tấm biển số từ tay Lâm Thu Thạch. Giọng của hấn rất bình thản, giống như mặt biển phẳng lặng trước cơn bão: “Tôi khuyên mấy người đêm nay chia ra mà ngủ, tốt nhất là mỗi người một phòng.” Hấn bật cười: “Vì đâu thể biết con số này sẽ xuất hiện trước cửa phòng mấy người vào lúc nào.”

Lời này vừa nói ra, Tiết Chi Vân òa khóc.

Nguyễn Nam Chúc thẳng tay sập cửa.

Lâm Thu Thạch nhìn cánh cửa đóng lại mà nhú mào: *Tại sao họ phải làm vậy, giết người trong cửa sẽ bị báo thù kia mà.*

Nguyễn Nam Chúc dừng dừng đáp: “Đúng là sẽ bị báo thù, nhưng người bị giết phải biết vì sao mình chết, bị ai hại chết.”

Nếu chết một cách không minh bạch, thì làm sao mà báo thù?

Chương 65

Bác sĩ

Lâm Thu Thạch biết Nguyễn Nam Chúc đang rất giận, bèn gõ chữ: *Đừng giận nữa, những người đó không đáng.*

Nguyễn Nam Chúc im lặng giây lát, rồi cười nhạt, không nói gì với Lâm Thu Thạch. Xem ra hắn đã ghim kỹ vụ này, chỉ đợi thời cơ thích hợp là sẽ ăn miếng trả miếng ngay.

Phong Vĩnh Lạc đứng bên cạnh run như cây sậy nhìn tấm biển mang số 502 trong tay Nguyễn Nam Chúc, lầy bầy nói: “Chúng ta sẽ giữ thứ này trong phòng sao?”

Nguyễn Nam Chúc dừng dừng đáp: “Dĩ nhiên không để nhóc giữ rồi.” Cái biển số này sẽ dẫn dụ mấy thứ không tốt lành, cho dù không treo trước cửa nhưng cũng không đảm bảo an toàn.

“Vậy phải làm sao?” Phong Vĩnh Lạc nói: “Sắp đến tám giờ rồi.” Đến tám giờ họ sẽ không được ra khỏi cửa.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, cần theo biển số phòng đi ra ngoài, đến phòng đối diện.

Phòng đối diện là phòng trống, không có người ở, vốn dĩ khóa chặt, nhưng Nguyễn Nam Chúc rất dễ dàng mở được cánh cửa, quảng tấm biển vào bên trong rồi khóa lại như cũ.

“Tạm thời cứ để đó.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đợi khi cần sẽ mang ra dùng.”

Phong Vĩnh Lạc thở phào: “Mấy người kia thật là quá đáng, cách bỉ ổi như vậy cũng nghĩ ra.”

Nếu không nhờ Lâm Thu Thạch thính tai, e rằng cả nhóm sẽ dừng cuộc chơi tại đêm nay.

Nguyễn Nam Chúc nhìn màu trời tối thẫm, nói: “Đi ngủ đi.”

Tám giờ, dù vẫn còn sớm, nhưng bên ngoài trời đã tối hẳn.

Cả tòa nhà im ắng không một tiếng động, dường như đám bệnh nhân đông đúc và hỗn loạn cũng run sợ trước bóng tối đang buông d ần.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường chơi điện thoại, Nguyễn Nam Chúc ở t ầng trên im thin thít, có lẽ đã ngủ r ồi.

Chơi một lát, Lâm Thu Thạch bắt đầu mơ màng, đang định bỏ điện thoại xuống đi ngủ thì toàn thân cậu chợt cứng lại: Có tiếng gõ cửa.

Phong Vĩnh Lạc cũng chưa ngủ, vẻ mặt hơi sợ hãi, rõ ràng, thẳng nhóc cũng nghe thấy tiếng gõ.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng gõ cửa rất vang, dường như phát ra từ phòng đối diện.

Lâm Thu Thạch và Phong Vĩnh Lạc đưa mắt nhìn nhau, hai người đều trông thấy nét mừng rỡ trong mắt người kia... cũng may họ đã quãng biển số phòng ở bên đó, thứ đang gõ cửa, chắc chắn không phải là người.

“Cộc cộc cộc!” Tiếng gõ cửa mỗi lúc một d ần dập, cuối cùng có tiếng phá cửa xông vào. Lâm Thu Thạch nghe rất rõ tiếng cánh cửa đối diện vỡ ra, sau đó hình như vì trong phòng không có người, nên không gian rơi vào im lặng trong vài phút, ngoài hành lang bắt đầu vang lên tiếng giày cao gót gõ xuống mặt sàn đánh gọn.

Âm thanh ấy lúc xa lúc g ần, d ần d ần biến mất, tâm trạng căng thẳng của Lâm Thu Thạch cũng từ từ thả lỏng.

Ngủ thôi, ngủ thôi, Lâm Thu Thạch không dám ch ần chừ thêm nữa, cậu nhắm mắt lại cố gắng ép bản thân thiếp đi, nhưng cứ trần trọc mãi. Hình như tiếng trở mình liên tục của cậu bị Nguyễn Nam Chúc ở giường trên nghe được, đột nhiên hắn khẽ lên tiếng: “Không ngủ được à?”

Lâm Thu Thạch nhìn lên giường trên, không biết nên trả lời thế nào.

Lát sau, Nguyễn Nam Chúc mặc váy ngủ trèo xuống, h ần nhiên nằm lên giường của Lâm Thu Thạch.

Hắn mặc váy ngủ dài, sắc mặt hơi trắng xanh, khi nằm, suối tóc dài x ỏa ra che kín chiếc gối. Hắn ngoảnh mặt sang, đôi mắt đen láy nhìn Lâm Thu Thạch chăm chú, Lâm Thu Thạch không khỏi rung động bởi cái nhìn ấy.

Nguyễn Nam Chúc bấy giờ thoát nhìn trông có vẻ hơi yếu đuối, nhưng nhìn kỹ, cậu mới phát hiện vẻ yếu đuối chẳng qua là ảo giác của bản

thân.

Đôi con người đen láy kia phẳng lặng sâu thẳm như mặt nước hồ thu, như thể bất cứ ai hề nhìn vào đôi mắt ấy thì nội tâm liền an tĩnh trở lại.

Lâm Thu Thạch cảm thấy có đôi bàn tay vòng quanh eo lưng, cậu bất giác hơi cục cựa một chút, khuôn mặt của Nguyễn Nam Chúc mau chóng ghé xuống bên dưới cằm.

“Đừng cử động.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch ngấm nghĩ một lát, từ bỏ việc chống cự, nhắm mắt lại để ngủ.

Ba phút sau, cả hai cùng chìm dần vào cơn mê, chỉ còn mình Phong Vĩnh Lạc đang oán giận vô biên... Em cũng muốn ôm mấy chị cho dễ ngủ nữa.

Nhưng chuyện ấy là không thể, nếu Phong Vĩnh Lạc thật sự dám lao vào thì e rằng không sống qua được đêm nay. Nhưng thằng nhóc phải công nhận một điều, được ngắm cảnh hai mỹ nữ ôm nhau ngủ như thế này cũng khá là bổ mắt.

Nguyễn Bạch Khiết trông già đời, đúng chất chị đại, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng khí chất khó gần. Còn Lâm Thu Thu thuộc tuýp đối ngược, diện mạo không quá xuất chúng nhưng lại rất thu hút mắt nhìn, Phong Vĩnh Lạc nghĩ một lát mới tìm ra từ mô tả thích hợp, đó là chị Lâm Thu Thu mang cái vẻ yếu đuối và hiền dịu, khuôn mặt còn nhỏ nhắn, trông chẳng khác nào một bé thú cưng. Đặt bên cạnh Nguyễn Bạch Khiết diễm lệ vô song, trông chị ấy càng thanh khiết vô hại. Thêm nữa là bản thân Lâm Thu Thu có khiếm khuyết, nên càng khiến chị ấy trở nên đặc biệt hơn mọi người.

Miên man nghĩ ngợi một lát, Phong Vĩnh Lạc thấy mí mắt nặng dần, cậu ta nhắm mắt lại, hơi thở trở nên đều đều.

Nửa đêm, tiếng vật nặng rơi xuống đất lại vang lên bên ngoài.

Nhưng đã có kinh nghiệm từ hôm trước, sau khi sức tỉnh vì tiếng ồn, tất cả đều nằm im trên giường không động đậy. Lâm Thu Thạch tỉnh một lát rồi lại nhắm mắt tiếp đi, Nguyễn Nam Chúc đúng là yêu tinh thuốc ngủ, có hẳn bên cạnh, khả năng mất ngủ giảm xuống còn không phần trăm.

Ngủ một mạch đến sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy, Lâm Thu Thạch cảm thấy sáng khoái tỉnh táo vô cùng.

Vừa rời giường, cậu đã bắt gặp ánh mắt ai oán của Phong Vĩnh Lạc, thần sắc sứt một chút.

“Chào buổi sáng.” Phong Vĩnh Lạc hỏi: “Đêm qua chị có nghe thấy tiếng gì không?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý mình có nghe thấy.

“Vậy tại sao cả hai người đều không tỉnh dậy?” Phong Vĩnh Lạc nói: “Thứ đó đáng sợ lắm luôn, nhảy lầ liên tục liên tục, em thức trắng đêm đó.”

Lâm Thu Thạch im lặng. Thật ra thính lực của cậu còn mẫn cảm hơn Phong Vĩnh Lạc, vậy mà Phong Vĩnh Lạc bị thức giấc còn cậu vẫn ngủ ngon, công lao này chắc chắn thuộc về Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc uể oải nói: “Còn sống là được rồi, đòi hỏi nhiều làm gì.” Hắn ghé đến gần Lâm Thu Thạch hỏi: “Bé cưng dậy rồi hả?!”

Lâm Thu Thạch giật bản mình, dùng ánh mắt trách cứ: Anh thấy tôi không nói được nên thích trêu chọc hả.

Nguyễn Nam Chúc dùng ánh mắt đáp trả: Sai rồi, dù anh nói được tôi vẫn sẽ làm.

Lâm Thu Thạch: ...

Lâm Thu Thạch cạ lời luôn. Nguyễn Nam Chúc thấy thế cười híp mắt, ng ẩ dậy đi làm vệ sinh cá nhân.

Phong Vĩnh Lạc không nhìn ra trận phong ba bão táp vừa xảy ra, còn thấy cảm động vì “tình chị em” thân thiết ấy.

Lâm Thu Thạch thở dài, không tiếp tục xoắn lên vì chuyện này nữa.

Khi đến căng tin ăn sáng, ba người tình cờ nhắc đến những tiếng động đêm qua trong cuộc nói chuyện.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều tỏ ý mình không nghe thấy, chỉ có Phong Vĩnh Lạc nhăn nhó nói: “Hình như em biết cái biển số phòng đó có ý nghĩa gì rồi.”

“Ý nghĩa gì?” Nguyễn Nam Chúc ăn một miếng trứng luộc.

“Tiếng nhảy lầi đó phát ra từ phòng đối diện mình.” Phong Vĩnh Lạc nói: “Cho nên em đoán, biển 502 nằm ở phòng nào thì bà y tá sẽ tới phòng đó nhảy một lầi.” Về việc trước khi nhảy sẽ xảy ra chuyện gì... không cần nghĩ cũng biết chẳng phải chuyện hay ho.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ồ, thì ra là thế.”

Phong Vĩnh Lạc: “Chị không kinh ngạc chút nào sao?”

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ khó hiểu: “Tóm lại gặp cái biển số phòng đó là chết, chỉ khác biệt ở chỗ chết như thế nào... tại sao phải kinh ngạc?”

Phong Vĩnh Lạc không còn gì để nói.

Đúng là vậy, số phòng 502 rõ ràng là đi ền báo cái chết, còn chết như thế nào thì có quan trọng gì.

Sau khi ăn xong, nhóm Lâm Thu Thạch đi ra ngoài, đúng lúc gặp nhóm Giang Anh Duệ đi vào. Tiết Chi Vân, kẻ tối qua lén lút tráo biển số phòng r ấi bị phát hiện cũng Có mặt.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Giang Anh Duệ sẽ lúng túng ai ngờ y vẫn mặt dày mỉm cười, chủ động chào hỏi.

Nhưng lầi này, ba người không để ý tới y, chỉ coi như không khí mà lướt qua.

Nhìn vẻ mặt của Nguyễn Nam Chúc lúc này, Lâm Thu Thạch thực sự ngờ rằng, nếu không vì giết người sẽ làm quỷ quái xuất hiện, Giang Anh Duệ rất có thể đã bị Nguyễn Nam Chúc xử tử ngay tại trận.

Phong Vĩnh Lạc khẽ lẩm bẩm, nói, đám người này thật đúng là không biết xấu hổ...

Nguyễn Nam Chúc hơi mỉm cười, nhưng ánh mắt không có vẻ gì vui: “Không vội, ngày tháng còn dài.”

Viện đi ầu dưỡng quá lớn, hôm qua họ chỉ đạo sơ các t ầng, chưa kiểm tra kỹ càng, hôm nay dự định sẽ tiếp tục tìm kiếm kỹ hơn.

Nhưng sau khi từ bên ngoài trở vào tòa nhà, Nguyễn Nam Chúc đứng giữa t ầng một suy nghĩ: “Hai người có nhận thấy viện đi ầu dưỡng này thiếu gì đó không?”

Lâm Thu Thạch: *Thiếu cái gì?*

Nguyễn Nam Chúc nói: “Hôm qua đi khắp tòa nhà mà hình như chưa gặp bác sĩ nào?”

Nghe Nguyễn Nam Chúc nói, Phong Vĩnh Lạc vỗ tay như sực tỉnh: “Đúng là như thế, em chưa nhìn thấy ông bác sĩ nào, chỉ có lác đác vài y tá...” Và tất cả đều lạnh lùng vô cảm, gặp bọn họ mà cứ như nhìn thấy không khí vậy.

“Vậy thì các bác sĩ đâu?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch nhớ lại bản đồ phân khu theo chức năng hoạt động của tòa nhà dán tại tầng một, bèn gõ chữ: *Tôi nhớ tầng sáu là căn phòng của bác sĩ đúng không?*

Nguyễn Nam Chúc: “Đúng rồi.”

Lâm Thu Thạch: *Hình như tất cả các phòng đều khóa, chúng ta có nên lên xem thử?*

“Được.” Nguyễn Nam Chúc đồng ý với đề nghị của Lâm Thu Thạch.

Trên thực tế, phần lớn phòng trong viện đi đầu dưỡng đầu bị khóa, kiểm tra từng gian một thật là chuyện không tưởng. Cho nên cần tìm ra một phòng quan trọng, rồi mới kiểm tra kỹ thì hơn.

Lâm Thu Thạch thầm cảm thấy may mắn vì có Nguyễn Nam Chúc đi cùng, đồng thời thật sự nghiêm túc suy nghĩ, sau khi thoát ra ngoài có nên học lấy một vài thủ thuật phá khóa... . Mỗi tầng trong tòa nhà đều có người bệnh, họ mặc quần áo bệnh nhân, người thì đi dật dờ ngoài hành lang, người thì ngẩn thẩn thờ trong xó tường, kẻ lại lẩm bẩm một mình như thể đang nói chuyện với một sinh vật vô hình nào đó. Rõ ràng là viện đi đầu dưỡng bệnh lao phổi, mà chẳng khác nào trại tâm thần quy mô lớn.

Duy nhất tầng sáu rất yên tĩnh, không có bệnh nhân hay y tá đi lại, hành lang dài được ngâm dưới thứ ánh sáng ảm đạm, giống như cảnh tượng trong một bộ phim điện ảnh xưa.

Sau khi có mặt ở tầng sáu, Nguyễn Nam Chúc tìm thấy phòng viện trưởng trước tiên.

Phòng của viện trưởng nằm ở chính giữa tầng, cánh cửa to lớn đóng im ỉm, không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tránh ra.”

Lâm Thu Thạch và Phong Vĩnh Lạc bèn né qua một bên, để cho Nguyễn Nam Chúc mở cửa. Sau khoảng vài ba phút, chiếc khóa phát ra một tiếng “cạch” và mở ra. Nguyễn Nam Chúc không mở cửa ngay, mà thận trọng hé ra một khe nhỏ, quan sát tình hình bên trong trước.

Căn phòng rất yên tĩnh, dường như không có gì nguy hiểm.

Hắn lần lần trên bức tường cạnh cửa, tìm thấy công tắc điện. “Tách” một tiếng, ánh sáng trắng bao trùm căn phòng.

Lâm Thu Thạch theo sau Nguyễn Nam Chúc, vừa đặt chân vào phòng, ánh mắt cậu liền bị bức tường thu hút.

Trên bức tường đối diện cửa treo chỉ chút những bức chân dung, các khuôn mặt trong ảnh trông cứng ngắc vô hồn, ánh nhìn lạnh lẽo dường như vọt ra khỏi khung ảnh, chiếu vào những vị khách lạ. Các bức chân dung có một điểm chung, họ đều mặc quần áo bác sĩ.

Lâm Thu Thạch nhanh chóng để ý thấy, ở nơi cao nhất, có một khung ảnh để trống.

Ba người nhìn thấy khung ảnh trong đó, đều rơi vào im lặng.

“Để dành cho ai vậy trời?” Phong Vĩnh Lạc cười gượng. Không ai biết câu trả lời.

Nguyễn Nam Chúc nhìn loạt ảnh chân dung một lát rồi chuyển hướng đi chỗ khác. Ba người bắt đầu lục soát trong phòng. Họ nhanh chóng có được thu hoạch, ở góc trong cùng ngăn kéo, Lâm Thu Thạch phát hiện một bức ảnh, chụp một người đàn ông trung niên trông rất điển trai, mái tóc ngắn màu vàng óng ả cùng nụ cười khá đáng tin. Thứ gây chú ý nhất là bộ đồ bác sĩ gã mặc.

Lâm Thu Thạch cầm bức ảnh so sánh với loạt chân dung treo tường, quả nhiên chân dung của người này không có mặt tại đây.

“Không có.” Nguyễn Nam Chúc chốt lại.

“Khung ảnh trống kia để dành cho người này sao?” Phong Vĩnh Lạc nói: “Liệu chìa khóa có nằm trong khung ảnh hay không?”

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ: “Nhóc lấy khung ảnh xuống cho chị xem thử.”

Phong Vĩnh Lạc gật gật đầu, tìm một chiếc ghế đứng lên. Cậu ta thò tay, nhắc khung ảnh ra khỏi chiếc đĩnh.

“Chỉ là khung ảnh mà thôi.” Phong Vĩnh Lạc nói: “Hình như chẳng có gì đặc biệt.” Cậu ta lật qua lật lại khung ảnh vài lần, nhưng không phát hiện ra điểm gì khác lạ.

Lâm Thu Thạch cũng đang cúi xem xét, bỗng cậu rùng mình, chợt cảm thấy một ánh mắt quái dị. Lâm Thu Thạch ngẩng lên, nhìn về hướng ánh mắt đó, sau khi thấy rõ nơi có ánh mắt đang dõi theo, cậu bất giác toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì thứ đang nhìn cậu chính là những bức chân dung trên tường.

Mắt của các nhân vật trong ảnh ban đầu nhìn thẳng giờ đều chếch về một phía, giống như tất cả bọn họ đang nhìn chăm chăm nhóm ba người họ. Những khuôn mặt trắng óng, cứng đờ, kết hợp với ánh nhìn đục ngầu đầy chết chóc, Lâm Thu Thạch có cảm giác không lành. Cậu vội vàng thò tay kéo vạt áo Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc thấy Lâm Thu Thạch có biểu hiện bất thường, sau khi nhìn theo hướng mắt của Lâm Thu Thạch, hắn mau chóng nhận ra sự thay đổi của các bức ảnh.

Lúc này, sự thay đổi càng lúc càng trở nên rõ rệt.

Cặp mắt trong các chân dung đang chuyển động, giống như các vị bác sĩ quá cố sắp sống dậy, khung ảnh đột ngột rung chuyển, Lâm Thu Thạch trợn tròn mắt: Một nhân vật trong số các chân dung đang giơ tay lên, có lẽ định chui ra khỏi khung ảnh.

Nếu là người bình thường nhìn thấy cảnh này chắc chắn là kinh hoàng hoảng hốt.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc là kẻ dày dạn kinh nghiệm, hắn liếc nhìn khung ảnh trống trong tay mình, nhanh nhẹn trèo lên ghế, trả cái khung trống về vị trí cũ.

Sau đó, tất cả những biến hóa quái dị lập tức biến mất.

Bức tường trở về vẻ im ắng vốn có, những đôi mắt trở lại ánh nhìn thẳng trên các gương mặt cứng đờ, dường như tất cả mọi thứ vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Phong Vĩnh Lạc lấy tay quạt mồ hôi trán, chửi thề một câu: “Móa nó, sợ g ần chết.”

Lâm Thu Thạch cũng th ần th ở phào trong lòng.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Liệu chìa khóa có nằm trong khung ảnh không nhỉ.”

“Nhưng ban n ầy mình vừa kiểm tra mà?” Phong Vĩnh Lạc cười gượng: “Bên trong chẳng có gì cả...”

Nguyễn Nam Chúc liếc xéo cậu ta một cái: “Nhóc không thấy khung ảnh bị thiếu thứ gì sao?”

Phong Vĩnh Lạc ngẩn ra.

Lâm Thu Thạch thì hiểu ngay ý của Nguyễn Nam Chúc, khung ảnh đúng là đã thiếu một thứ: Tấm ảnh chân dung đáng lẽ được l ồng bên trong nó.

“Thiếu ảnh?” Phong Vĩnh Lạc cũng ngộ ra.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

“Chúng ta tìm ảnh chân dung ở đâu đây?” Phong Vĩnh Lạc cười kh ỏ: “Cái viện đi ầu đường lớn như vậy...”

“Thế nào cũng tìm ra.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ra ngoài trước đã.”

Họ rời khỏi phòng viện trưởng, Nguyễn Nam Chúc đóng cửa r ồi khóa lại như cũ.

Dường như đã có manh mối về chìa khóa, nhưng địa điểm xuất hiện cửa ở đâu vẫn là bí ẩn. Ba người dạo một vòng quanh t ầng một, lục tìm mọi góc ngách, nhưng không thấy bất cứ dấu vết nào của đường h ầm.

Khi Lâm Thu Thạch tưởng rằng công cuộc đi ầu tra đã đi vào ngõ cụt, Phong Vĩnh Lạc đột nhiên có phát hiện mới, cậu ta tìm thấy một gian phòng.

Căn phòng này vốn dĩ khóa trái, nhưng ổ khóa bị người ta đập vỡ, Phong Vĩnh Lạc bèn đẩy cửa đi vào trong.

Cửa vừa mở ra, Phong Vĩnh Lạc giật nảy mình, chỉ thấy trong căn phòng rộng mênh mông chất đ ầy những bao ni lông màu đen. Mấy chiếc túi này rõ ràng là dùng để đựng xác chết.

“Khốn thật...” Phong Vĩnh Lạc khẽ gọi Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc: “Hai chị tới mà xem này!”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đi đến cửa phòng, liền trông thấy hàng tá thi thể chôn chồng chéo lên nhau trong lớp túi đen.

“Họ không xử lý những cái xác này sao?” Phong Vĩnh Lạc lẩm bẩm.

Nguyễn Nam Chúc cau mày: “Nhóc nói gì cơ?”

“Em nói là sao họ không xử lý những xác chết này.” Trong phòng thoang thoang mùi hôi của xác chết phân hủy, ngửi mà muốn ói, Phong Vĩnh Lạc bảo: “Sao hả chị?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có thể đây chính là nơi thoát ra ngoài, nếu họ muốn xử lý các xác chết...”

Lâm Thu Thạch vội gõ: *Ý chị là cần đến đường hầm?*

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch nói: *Rất hợp lý.*

Trong tài liệu họ tìm hiểu trước đây, đường hầm là nơi dùng để xử lý các xác chết, nếu muốn giải quyết những túi thi thể này, cần di chuyển chúng đến đường hầm. Họ chỉ cần theo dấu là sẽ biết.

Tuy đã có hướng giải quyết, nhưng bắt tay vào thực hiện mới là việc nan giải, bởi vì họ không hề biết lúc nào người ta vận chuyển xác chết đi.

Nguyễn Nam Chúc tiếp tục phân tích: “Ở đây có khóa nhưng bị đập vỡ, chứng tỏ đã có người khác phát hiện nơi này. Nếu họ đủ thông minh, chắc hẳn đã tìm manh mối.”

Có nhiều cách khác nhau để xử lý xác chết, phổ biến nhất là đem chôn hoặc hỏa thiêu, ở đây không có lò đốt, chỉ có thể là đem chôn.

Xung quanh viện đi đầu dưỡng không hề có nghĩa trang, vậy nếu những người đến trước đủ thông minh sẽ nghĩ ra được rằng người ta tiêu hủy xác chết ở địa điểm khác nằm ngoài viện đi đầu dưỡng.

Nếu có người cũng suy ra được đi đầu này, vậy họ chính là đối thủ cạnh tranh của nhóm Lâm Thu Thạch.

“Em đi quanh hỏi thăm đám bệnh nhân, coi họ có biết thông tin gì không.” Phong Vĩnh Lạc nói: “Cứ chờ đợi thế này cũng không phải cách...”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với hướng hành động của Phong Vĩnh Lạc.

Lâm Thu Thạch thì nói, nếu cần thiết cứ để mình cậu canh giữ ở đây, dù gì không nói được, nên chẳng ai có thể lấy được thông tin.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được, bọn chị ở quanh đây, nếu có chuyện em tạo ra tiếng động báo hiệu, bọn chị sẽ quay lại ngay.”

Lâm Thu Thạch gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Nguyễn Nam Chúc và Phong Vĩnh Lạc đi xung quanh thám thính, Lâm Thu Thạch thì nấp trong một góc, quan sát xem có ai tìm đến căn phòng này không. Sau khi đứng một lát, Lâm Thu Thạch ngạc nhiên khi thấy một bóng người quen thuộc tiến về hướng này, chính là Giang Anh Duệ, người mấy ngày trước từng giở trò bẩn.

Lâm Thu Thạch không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy Giang Anh Duệ, đang định tránh đi, nhưng Giang Anh Duệ đã trông thấy cậu từ rất xa.

“Cô bé câm.” Giang Anh Duệ tiến về phía Lâm Thu Thạch, khuôn mặt tươi cười đầy ẩn ý, nói: “Chỉ có mình em đây à?”

Lâm Thu Thạch im lặng nhìn y không nói gì.

“Bạn em đâu?” Giang Anh Duệ đứng đối diện với Lâm Thu Thạch, nói: “Họ không đi cùng em ư, sao lại để em một mình giữa thế giới đầy quỷ quái này, thật quá nguy hiểm.”

Nếu Lâm Thu Thạch đúng là một cô gái câm yếu đuối, có lẽ sẽ cảm thấy sợ sệt thậm chí kinh hãi khi đứng trước Giang Anh Duệ.

Nhưng Lâm Thu Thạch không phải, cho nên trước những lời lẽ gần như uy hiếp kia, cậu chỉ chớp chớp mắt mấy cái.

“Em không sợ à?” Giang Anh Duệ khẽ hỏi Lâm Thu Thạch vẫn không phản ứng.

“Tại sao em lờ anh đi?” Giang Anh Duệ mỗi lúc một lại gần, khoảng cách giữa hai người thu hẹp đến mức khiến cho Lâm Thu Thạch cảm thấy bị xâm phạm. Cậu sần mặt, lấy điện thoại ra gõ chữ: *Tôi và anh chẳng có gì để nói.*

“Nhóm em cũng phát hiện ra căn phòng đó rồi hả?” Giang Anh Duệ nói: “Cái phòng chứa đầu xác chết bên trong đó...”

Lâm Thu Thạch phản ứng kiêu “liên quan quái gì đến anh”

“Em nghĩ xem.” Giọng của Giang Anh Duệ đột nhiên trầm đặc: “Nếu bây giờ bỏ em vào túi đen ném vào trong phòng, các bạn em có phát hiện ra hay không?”

Đến nước này thật quá sức chịu đựng, Lâm Thu Thạch lạnh lùng nhìn Giang Anh Duệ, đang nghĩ có nên đập cho thằng này một trận không, chợt thấy y mỉm cười rạng rỡ: “Thôi nào, anh chỉ đùa thôi, cô bé cam đáng yêu như em, làm sao anh nỡ xuống tay.”

Lâm Thu Thạch nghĩ, mày không nỡ xuống tay, nhưng tao thì nỡ.

Giang Anh Duệ giữ nguyên nụ cười tươi tắn trên môi: “Nhóm em vừa từ tầng cao nhất đi xuống phải không, đã tìm thấy những gì?”

Lâm Thu Thạch nhìn Giang Anh Duệ bằng bộ mặt lạnh lùng không biểu cảm.

“Không nói thì thôi không sao, bọn anh cũng đang định lên đó.” Giang Anh Duệ nói: “Chỗ này giao lại cho tụi em nha.”

Y vẫy vẫy tay chào tạm biệt đang định quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch vọt lên một bước lấy đà, đập nguyên một cú vào lưng y. Một cú này cậu dốc toàn lực, Giang Anh Duệ dĩ nhiên là ngã sấp mặt.

“Cô làm gì vậy!” Giang Anh Duệ quá đổi kinh ngạc trước hành động của Lâm Thu Thạch, có lẽ không ngờ một cô gái trông dịu dàng lại có cử chỉ thô lỗ đến vậy.

Lâm Thu Thạch không do dự nhổ một bãi nước miếng, sau đó dựng ngón giữa lên.

Giang Anh Duệ: “...”

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác há hốc miệng của Giang Anh Duệ, Lâm Thu Thạch hả lòng hả dạ lắm, cậu cảm thấy người cam rõ ràng gặp bất lợi khi có tranh chấp, dùng bàn phím cãi lại chẳng ăn nhằm gì, đánh luôn mới là thượng sách.

Giang Anh Duệ tức quá đâm bật cười: “Em đừng tưởng anh không đánh phụ nữ nhé...” Y vừa bò dậy, cũng là lúc bọn Nguyễn Nam Chúc nghe có tiếng xô xát quay về, Lâm Thu Thạch vội ẩm ức lao vào vòng tay Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc: “Thằng khốn, mày làm gì Thu Thu vậy hả?!”

Giang Anh Duệ: “...” Rõ ràng người ăn đập là tôi, cô tỏ vẻ âm ỉc làm gì?

Chương 66

Giết người

Giây phút này, đối diện với Giang Anh Duệ đang ngơ ngàng sửng sốt, Lâm Thu Thạch mới nhận ra khoái cảm của Nguyễn Nam Chúc mỗi khi diễn kịch. Cậu ra tay trước vậy mà giờ biến thành chú mèo vô tội, run rẩy nép trong vòng tay của Nguyễn Nam Chúc. Nếu nhỏ thêm vài giọt nước mắt nữa thì đúng là hoàn hảo. Khổ nỗi Lâm Thu Thạch mới được tiếp xúc với nghiệp diễn chưa lâu, kỹ năng vẫn chưa thành thục, bảo cậu khóc ra nước mắt e rằng hơi khó.

Dù vậy, biểu hiện lúc này có thể coi là đạt yêu cầu.

Phong Vĩnh Lạc tức giận nói với Giang Anh Duệ: “Đồ khốn, anh đã làm gì chị Thu Thu hả?”

Giang Anh Duệ vẫn còn đau nhói nhói ở sống lưng, vừa bò dậy đã phải đối mặt với những lời chât vấn phần nộ của Phong Vĩnh Lạc, y gắng nặn ra một nụ cười: “Tôi làm gì đâu, rõ ràng là cô ta ra tay trước...”

“Chị ấy như này làm sao ra tay với anh được!” Phong Vĩnh Lạc rõ ràng không tin lời Giang Anh Duệ, cậu ta quắc mắt lên, rõ ràng đã chắc chắn Giang Anh Duệ là thứ dơ bẩn thừa nước đục thả câu: “Anh nhìn chị ấy xem, có giống người sẽ chủ động ra tay với kẻ khác hay không?!”

Giang Anh Duệ liếc điệu bộ run rẩy như con thỏ đang kinh sợ của Lâm Thu Thạch, bỗng im lặng.

Đúng là không giống, nhưng về nguy tạo bên ngoài sao có thể thay đổi sự thật: Quả thực y đã bị cô gái này đập một cái ngã lăn quay ra đất.

Giang Anh Duệ biết mình không thể khiến những kẻ này tin, chỉ đành lờm Lâm Thu Thạch một cái rồi quay người bỏ đi, trông cấu tiết lắm.

Lâm Thu Thạch vẫn run không ngừng, Phong Vĩnh Lạc nhìn còn tưởng cậu đang sợ, chỉ có Nguyễn Nam Chúc biết Lâm Thu Thạch đang cố nhin cười.

“Được rồi, không sao rồi.” Phong Vĩnh Lạc nói: “Chị Thu Thu đừng sợ, người đó đã đi rồi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý mình biết rồi.

Phong Vĩnh Lạc thấy khóe mắt cậu đỏ hoe, thương cảm nói: “Chị đừng sợ, bọn em sẽ bảo vệ chị, lần sau đừng để chị Thu Thu ở một mình nữa, nếu mình không quay về kịp, xảy ra chuyện gì thì toi...”

Nguyễn Nam Chúc nghĩ thầm, phải đó, ngộ nhờ lỗ tay đánh chết người tại chỗ, thì hết thuốc chữa. Nhưng ngoài miệng hắn vẫn hòa theo lời của Phong Vĩnh Lạc, nói, chỉ tại chị suy nghĩ không thấu đáo.

Sự việc kết thúc và kẻ chịu thiệt chính là Giang Anh Duệ, chắc trở về y cũng không dám kể chuyện mình bị Lâm Thu Thu cho ăn một đập. Dù có nói ra thì cũng chẳng mấy người tin lời y.

Trải qua biến cố lần này, Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cậu lấy điện thoại gõ chữ: *Y tá dẫn đường trước đầu dặn chúng ta sau tám giờ tôi không được ra khỏi cửa, đây là quy định của toàn bộ viện điều dưỡng, hay chỉ với chúng ta thôi?*

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch hiện giờ rất hiểu ý nhau, liếc qua một cái liền nói: “Để chị đi tìm một bệnh nhân hỏi thử.”

Cả nhóm đến một căn phòng gần đó, chọn một bệnh nhân trông có vẻ tương đối bình thường để hỏi về giờ giới nghiêm.

Bệnh nhân mặc áo đồng phục của viện, gương mặt vô hồn, nghe xong câu hỏi lạnh lùng đáp: “Buổi tối dĩ nhiên không thể ra ngoài.”

“Nhưng tại sao không thể ra ngoài?” Phong Vĩnh Lạc hỏi: “Quy định này có từ bao giờ?”

“Từ rất lâu rồi.” Bệnh nhân nói: “Còn tại sao không thể ra ngoài, làm sao mà tôi biết được.” Giọng nói người này rất lãnh đạm, ngón tay vắn vẹo lồng vào nhau: “Có thể người ta dành buổi đêm để xử lý những thứ chúng tôi không được phép thấy.”

Lâm Thu Thạch suy ngẫm về lời ông ta nói.

“Thế.” Phong Vĩnh Lạc vẫn muốn hỏi thêm, nhưng người bệnh bỗng trở nên bức bối, ông ta gằn lên: “Tôi không biết, đừng hỏi nữa, tôi chẳng biết gì cả, đừng hỏi tôi nữa!” Ông ta vừa la hét vừa đập tay xuống giường

sắt, trông hung dữ như thể sẽ lao lên cắn xé những vị khách lạ bất cứ lúc nào.

Thấy vậy, ba người biết không nên hỏi thêm gì nữa, chỉ có thể tới đây thôi.

“Tóm lại buổi tối có thể ra ngoài được hay không đây...” Phong Vĩnh Lạc hơi cúi, cảm thấy vấn đề này vẫn rất mong lung. Huống hồ họ không dám thử, bởi nếu ra ngoài ban đêm là đi đầu kiện tử vong, vậy thì toi đời.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Qua đêm nay sẽ biết thôi.”

“Sao chị lại nói vậy?” Phong Vĩnh Lạc thắc mắc.

Nguyễn Nam Chúc chỉ căn phòng chứa xác chết mà họ canh giữ này giờ: “Nếu ngày mai quay lại mà phòng này trở nên trống rỗng, hoặc là số lượng xác chết ít đi, thì chứng tỏ họ xử lý xác chết vào ban đêm, nếu vậy chúng ta có thể rời phòng hành sự.”

Phong Vĩnh Lạc à lên: “Hóa ra là thế!”

“Nếu số lượng xác chết không ít đi, vậy thì chúng ta phải tìm cách khác để lần theo dấu đường hầm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khổ nỗi các phương pháp khác hiệu quả không cao.” Thời gian bảy ngày đang vùn vụt trôi qua, hiện nay manh mối về chìa khóa vẫn chưa rõ ràng, không thể lãng phí quá nhiều thời gian vào việc tìm đường hầm.

Ba người vừa thảo luận vừa tới căng tin ăn uống cho qua bữa trưa, buổi chiều đổi sang Phong Vĩnh Lạc canh chừng căn phòng, Lâm Thu Thạch cùng Nguyễn Nam Chúc đi các khu vực khác tìm manh mối.

Họ đi quanh viện đi đầu dưỡng một vòng, xác nhận rằng toàn bộ viện đi đầu dưỡng không hề có bác sĩ, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy một vài người mặc đồng phục y tá.

Trên thực tế, trạng thái tinh thần của các y tá còn tệ hơn đám bệnh nhân, người nào cũng ngơ ngẩn, chỉ hơi tiếp cận hoặc dò hỏi là họ trở nên hoảng sợ tột độ.

“Tôi chẳng biết gì cả.” Người này cũng không ngoại lệ. Nguyễn Nam Chúc chưa kịp hỏi gì, y tá đã quay lưng bỏ chạy. Lần này, bộ dạng của cô ta khiến Nguyễn Nam Chúc nổi cơn, hấn nắm lấy cánh tay cô ta, kéo lại: “Bọn này đã hỏi gì đâu, việc gì cô phải chạy?”

Nữ y tá bị Nguyễn Nam Chúc nắm tay, trở nên hoảng loạn tột độ.

“Hay là, cô biết trước chúng tôi định hỏi cái gì?” Nguyễn Nam Chúc hơi nhướn mày..

Y tá nuốt khan một ngụm nước bọt, ánh mắt hơi thất thần. Nguyễn Nam Chúc siết mạnh cánh tay cô ta: “Hả?”

Y tá lộ vẻ khở sở, khi Lâm Thu Thạch nghĩ có lẽ cô ta thật sự không biết gì, thì y tá chợt thốt khẽ một câu: “Cô ta đang tìm gã.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cái gì?”

Y tá: “Cô ta đang tìm gã... vì gã đã hại chết cô ta.”

Lời nói của cô gái cực kỳ mơ hồ, khiến người nghe không biết nên hiểu thế nào cho đúng.

Vậy mà Nguyễn Nam Chúc như đã hiểu: “Vậy gã đang đâu?”

“Tôi không biết, chẳng ai biết cả...” Y tá đáp: “Nhưng, gã đang ở tại viện đi đầu dưỡng này.” Nói xong câu đó, cô y tá vùng thoát khỏi bàn tay của Nguyễn Nam Chúc, vội vã bỏ chạy.

“Tay bác sĩ đang ở trong viện đi đầu dưỡng, nhưng chỗ này quá rộng...” Xung quanh không có ai nên Lâm Thu Thạch chẳng buồn gõ chữ, cậu thì thầm trao đổi với Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu không đáp, hẩn chìm vào suy nghĩ.

Một ngày nữa lại kết thúc, họ vẫn chưa tìm ra thông tin về tay bác sĩ. Hai chữ “bác sĩ” dường như là đi đầu cấm kỵ trong viện đi đầu dưỡng, từ đám bệnh nhân cho tới các y tá, chỉ cần nghe thấy hai chữ này là phát rồ lên, không sợ hãi la hét thì quay lưng chạy mất.

Phong Vĩnh Lạc cả ngày mai phục bên căn phòng đầy xác chết, cuối cùng cũng gặp được đồng đội, hai bên trao đổi thông tin với nhau.

Phong Vĩnh Lạc nói: “Có người đi qua căn phòng đó vài lần, nhưng đầu là mang xác chết vào trong, em thấy phòng sắp đầy ắp rồi. Chắc chắn họ phải đem đi tiêu hủy.”

Lúc ấy cả ba đang ngồi trong căng tin, vừa ăn vừa bàn luận.

Nguyễn Nam Chúc nói suy đoán của mình cho Phong Vĩnh Lạc, Phong Vĩnh Lạc nghe xong cảm thán: “Nhưng chúng ta đi đâu tìm bác sĩ đây!”

Đây đúng là một vấn đề nan giải.

Khi bữa ăn sắp kết thúc, Nguyễn Nam Chúc bốc một nhúm cơm, cho vào bao ni lông rồi nhét vào túi quần.

Động tác của hắn rất nhanh, Phong Vĩnh Lạc thậm chí còn không hay biết, nhưng Lâm Thu Thạch thì nhìn thấy, cho nên cậu đưa ánh nhìn đầy thắc mắc về phía Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc không hề giải thích, mà chỉ khẽ mỉm cười với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không gặng hỏi thêm.

Giải quyết xong bữa chiều, ba người trở về phòng, Phong Vĩnh Lạc than thở cửa này thân thiện quá, ba ngày rồi chưa có người chết...

“Đúng thế, có lẽ để dành tới ngày thứ bảy chết luôn thôi” Nguyễn Nam Chúc khoan thai đáp: “Chỉ để lại một người duy nhất thoát ra... Cưng nghĩ cưng có phải người may mắn ấy không?”

Phong Vĩnh Lạc cười khở: “Em nào dám.”

Chỉ một trong số mười bốn người trốn thoát, những kẻ thất bại đầu sẽ chết, ván bài này ai dám đặt cược.

“Hai đứa cứ nói chuyện nha, chị có chút việc phải ra ngoài xú.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Phong Vĩnh Lạc thấy vậy ngạc nhiên hỏi: “Chị định đi đâu?”

Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn trả lời cậu ta.

“Chị ấy đi đâu thế nhỉ?” Phong Vĩnh Lạc lo lắng nhìn sang Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch khoát tay, tỏ ý mình cũng không biết.

Cũng may Nguyễn Nam Chúc đi sớm về sớm, chưa đầy ba phút sau, hắn đã quay trở lại.

Phong Vĩnh Lạc định hỏi chị đã làm gì, nhưng thấy Nguyễn Nam Chúc tỏ thái độ đừng hỏi gì hết, nên đành lặng im.

Lâm Thu Thạch cũng rất tò mò, Nguyễn Nam Chúc ghé sát tai cậu nói thầm: “Đừng lo, ngày mai sẽ biết.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tóm lại anh đã làm gì hả.

Màn đêm buông xuống, ba người ai về giường nấy chuẩn bị đi ngủ.

Tiếng giầy cao gót lại vang lên ngoài hành lang, Lâm Thu Thạch đã quen với đi ầu này, nên vờ như chẳng nghe thấy gì. Giống với quy luật hai ngày trước, đi dạo thêm một lát nữa bà y tá kia sẽ lại nhảy lầ. Lâm Thu Thạch nghĩ thầ chỉ mong sao tiếng nhảy lầ nhỏ lại một chút, đừng làm mình đang ngủ bị giật mình.

Nghĩ ngợi một lát, Lâm Thu Thạch mơ màng thiếp đi.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thầ bị thức giấc, Lâm Thu Thạch vẫn cứ giật mình đánh thót khi tiếng la hét chói tai khiến cậu sực tỉnh. Lâm Thu Thạch mở mắt ra, nhìn sang giường bên thấy Phong Vĩnh Lạc đã tỉnh, quay sang nhìn mình với ánh mắt sợ hãi.

“Cứu tôi với... Cứu tôi với...” Lần này không có tiếng nhảy lầ, mà là tiếng kêu cứu của con người, có ai đó đang khiếp sợ chạy trên hành lang, như thể bị thứ gì truy đuổi.

Lâm Thu Thạch bật dậy, bởi vì giọng nói kia rất quen: Đó chính là giọng của Tiết Chi Vân, người định tráo biển số phòng hôm nọ.

“Cứu tôi với!!!” Tiếng hét của Tiết Chi Vân thê thảm vô cùng, như thể có một thứ cực kỳ đáng sợ đang đuổi theo cô ta.

“Á á á á á á...” Lần trong tiếng la hét còn có tiếng vũ khí sắc nhọn đâm vào cơ thể, âm thanh này như phát ra ngay trước cửa phòng, nghe thật ghê rợn.

Lại một tràng tiếng bước chân d òn dập, sau đó dường như Tiết Chi Vân bị thứ đó tóm được, tiếng la hét bắt đầu lịm d òn.

Lâm Thu Thạch và Phong Vĩnh Lạc ðầu ng ã dậy.

Tiếng kêu của Tiết Chi Vân dừng hẳn. Lâm Thu Thạch nghe một vật nặng bị kéo lê ngoài hành lang, sau đó là tiếng va chạm mạnh, có lẽ Tiết Chi Vân đã bị quăng xuống tầ.

Đây là tầ năm, cho dù Tiết Chi Vân chưa chết vì những cú đâm của vật nhọn, e rằng rơi xuống cũng không thể toàn mạng.

Lâm Thu Thạch chầ chậm đứng lên, đi đến bên cửa sổ. Xuyên qua lớp cửa kính, cậu nhìn thấy xác của Tiết Chi Vân.

Đầu cô ta cắm xuống nền bê tông, xương cốt toàn thân cong vẹo méo mó, chắc chắn không thể sống được. Ở bên cạnh cái xác có một con quỳ

nhuộm đầy máu đang đứng, chính là nữ y tá nhảy lầi mỗi đêm. Bấy giờ nữ y tá nở nụ cười quái dị, tay nắm một con dao dài nhọn, lưỡi dao dính máu.

Lâm Thu Thạch chần chập lùi trở vào trong.

Bên ngoài vắng lại một tràng chửi rủa, sau đó là tiếng kêu cứu thảm thiết và tiếng chân chạy thục mạng. Giữa đêm thanh vắng, những âm thanh ấy đã khuấy động tất cả.

Lâm Thu Thạch và Phong Vĩnh Lạc đều không thể ngủ được, Nguyễn Nam Chúc trước nay vốn hiền hòa, ban đầu bị đánh thức một chút nhưng nhanh chóng im lặng trở lại, xem ra hẳn đã ngủ rồi.

Lâm Thu Thạch cứ ngồi trên giường như thế suốt đêm, cho tới khi ánh ban mai xuất hiện, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong Vĩnh Lạc và Lâm Thu Thạch không khác là mấy, sau khi trời sáng, cả hai vội vàng mở cửa, muốn xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Kết quả của vừa mở, hai người sung ra như trời tròng bởi cảnh tượng trước mắt.

Cả hành lang dài hầi như đều thấm đẫm máu tươi, thậm chí trên hành lang cũng nhuộm đầy máu.

Lâm Thu Thạch đảo mắt một vòng, nhanh chóng phát hiện ra căn phòng gặp nạn, đó chính là phòng của nhóm Giang Anh Duệ.

Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra một điềi, cậu vội bước đến cửa phòng của nhóm Giang Anh Duệ, kiểm tra chữ số trên biển số phòng. Số phòng ở đây hơi đặc biệt, được in trên tấm giấy, lồng trong khung nhỏ trong suốt. Cũng chính vì vậy nên rất dễ bị người ta tráo đổi.

Nhưng điềi khiến Lâm Thu Thạch khó hiểu chính là con số trước mắt cậu không phải 502, mà vẫn là số phòng của tầng bốn. Cũng đúng, trước đây Giang Anh Duệ từng giở trò tráo biển số phòng, bản thân Giang Anh Duệ chắc chắn cực kỳ thận trọng.

Khoan đã, Lâm Thu Thạch đột nhiên để ý tới một điềi...

“Sao vậy?” Phong Vĩnh Lạc hỏi Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu, chỉ vào trong phòng.

Phong Vĩnh Lạc hỏi: “Chị muốn vào trong à? Eo, khắp nơi dính đầy máu...” Nói vậy nhưng cậu ta vẫn đi vào.

Khi Phong Vĩnh Lạc vào phòng, Lâm Thu Thạch giơ tay lấy tấm giấy ghi số phòng xuống, vừa cầm nó trong tay cậu liền cảm thấy có gì đó sai sai, tấm giấy này quá dày. Lâm Thu Thạch lật mặt sau tờ giấy, thấy trên đó có một con số khác: 502.

Trong giây lát, Lâm Thu Thạch hiểu ra Nguyễn Nam Chúc đã làm gì: Hắn dùng cơm dính tờ giấy có số 502 vào mặt sau tấm giấy ghi số phòng ban đầu.

Lâm Thu Thạch cúi xuống, xé tờ giấy ghi số 502 ra, sau đó dùng ngón tay loại bỏ sạch những hạt cơm còn sót lại, để biến số phòng của Giang Anh Duệ về chỗ cũ, rồi nhét tờ giấy tang vật vào túi như không có chuyện gì.

Phong Vĩnh Lạc không hề nhìn thấy những gì Lâm Thu Thạch làm, cậu ta vẫn đang mãi quan sát căn phòng bị nhuộm trong máu, rõ ràng không thấy manh mối gì trong phòng, Phong Vĩnh Lạc lắc đầu đi ra: “Chắc là chết hết rồi.”

Không biết nữa, Lâm Thu Thạch tiếp tục, chị chỉ thấy thi thể của Tiết Chi Vân.

Nhóm Giang Anh Duệ ngoài y còn có hai người, một là Tiết Chi Vân, người kia là một gã đàn ông mờ nhạt. Người chết đêm qua chắc chắn không chỉ mình Tiết Chi Vân, vậy hai thi thể còn lại đang ở đâu?

“Hay là ở tầng dưới?” Phong Vĩnh Lạc lầm bầm.

Lâm Thu Thạch: *Có khả năng.*

Những người còn lại dần tập trung tại hiện trường. Chỉ trong một đêm mà ba người bốc hơi, dĩ nhiên họ cảm thấy thấp thỏm bất an.

Điều quan trọng nhất là, tại sao căn phòng đó lại bị nhắm tới.

“Hôm qua bọn họ đã đi đâu? Không lẽ cả ba người đều kích hoạt điếu kiện tử vong.” Đám đông xì xào bàn tán: “Hình như tôi nhìn thấy họ vào phòng chứa xác.”

“Nhưng tôi cũng vào mà.” Có người nghe vậy thốt lên kinh ngạc: “Tôi vẫn còn sống sờ sờ đây...”

“Hay là do chỉ có ng ười đó người phải chết thôi?” Người đang nói là một ông chú trung niên trông rất hòa nhã, hình như tên Trình Đạo, ông ta

nói: “Bởi vì cho dù tất cả mọi người đều kích hoạt điếu kiện tử vong, không phải tất cả sẽ chết trong một đêm.”

Lời này vừa thốt ra, tất cả những ai từng đi vào phòng chứa xác đều xanh mặt.

Nhưng thực tế đúng là vậy, quỷ quái trong cửa bị hạn chế số lượng người sát hại mỗi lần, nếu không rất dễ xảy ra hiện tượng một đêm toàn nhóm diệt vong.

“Mọi người tìm thấy thi thể của họ chưa?” Trình Đạo hỏi: “Tôi chỉ thấy mỗi đứa con gái.”

“Bên chỗ chúng tôi có một người.” Ai đó lên tiếng: “Đó là người đàn ông trong nhóm.” Người đàn ông này giống như Tiết Chi Vân, bị nữ y tá ném từ tầng năm xuống, nhưng vì ở vị trí khác nên bọn Lâm Thu Thạch không phát hiện.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ người đàn ông sẽ là Giang Anh Duệ, nhưng sau khi nhìn thấy xác chết, cậu biết đó không phải.

“Còn một thi thể nữa đâu?” Mọi người đều cảm thấy bất an.

Chuyện xảy ra đêm qua chắc chắn là khó thoát khỏi cái chết, trừ phi, Giang Anh Duệ dùng cách đặc biệt nào đó. Lâm Thu Thạch bỗng nghĩ đến tờ giấy gợi ý hết sức chi tiết trước kia, không lẽ Giang Anh Duệ... Cậu hơi nhú mào.

Trong khi mọi người mải bàn luận, Giang Anh Duệ bỗng xuất hiện ở ngoài cửa, lẽ đương nhiên y trở thành tâm điểm mọi ánh mắt.

“Sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Giang Anh Duệ dịu dàng hỏi, nụ cười trên mặt y khá giả tạo.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy Giang Anh Duệ, bất giác trợn mắt kinh ngạc: Cậu không ngờ Giang Anh Duệ đột nhiên lại xuất hiện như vậy!

“Mọi người nhìn tôi làm gì?” Giọng của Giang Anh Duệ rất bình thản.

“Anh... không phải anh đã...” Mọi người không ai thốt nên lời. Giang Anh Duệ đáng lẽ đã chết, tại sao giờ lại trở về bình thường không mất một sợi tóc như vậy.

“Ồ.” Giang Anh Duệ nói: “Là thế này, đêm qua tôi cãi nhau với họ nên đã qua ngủ phòng khác, không được sao?”

Mọi người đều im lặng.

Lời giải thích này dĩ nhiên không có vấn đề, nhưng mọi người đều cảm thấy gì đó không ổn.

Lâm Thu Thạch cũng vậy, cậu nhìn đáng vẻ ung dung nhàn nhã của Giang Anh Duệ, không hiểu sao cảm thấy Giang Anh Duệ đang nói dối.

Giang Anh Duệ không định giải thích thêm, ánh mắt y lia qua khắp lượt mọi người, hỏi: “Nguyễn Bạch Khiết đâu?”

“Hỏi làm gì?” Phong Vĩnh Lạc khó chịu ra mặt.

Giang Anh Duệ nói: “Dĩ nhiên có việc nên mới tìm cô ta.” Y cười cười: “Vì tôi nghi ngờ bọn Tiết Chi Vân chết là do Nguyễn Bạch Khiết hại.”

Lâm Thu Thạch im lặng nhìn Giang Anh Duệ.

“Anh đang nói vớ vẩn gì vậy!” Phong Vĩnh Lạc rõ ràng không vui: “Chính anh mới là người muốn hại chết bọn này, nếu không phát hiện sớm thì xác ba chúng tôi đã lạnh rã...”

Giang Anh Duệ không nói gì, quay người đi đến cửa, sau đó lấy mảnh giấy ghi số phòng xuống.

“Gì nữa đây?” Phong Vĩnh Lạc cười nhạt.

Giang Anh Duệ quan sát mảnh giấy trên tay mình, cuối cùng không nói gì.

Lâm Thu Thạch rút tay vào túi quần, chậm rãi miết mảnh giấy ghi số 502.

Trong lúc họ nói chuyện, Nguyễn Nam Chúc xuất hiện cửa, hần khoanh tay trước ngực, nhìn Giang Anh Duệ nửa cười nửa không, nói: “Ôi, anh định nói gì em à?”

Giang Anh Duệ ngẩng lên, chạm phải đôi mắt của Nguyễn Nam Chúc, hai ánh nhìn giao nhau tưởng như phát ra tia lửa điện.

“Không có gì.” Giang Anh Duệ cười cười, im lặng quay lưng bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nhìn theo bóng lưng y.

Lâm Thu Thạch chạy lại bên Nguyễn Nam Chúc, khẽ kéo tay áo của hắn.

Nguyễn Nam Chúc xoa xoa đầu cậu: “Ngoan”

Lâm Thu Thạch liếc xéo hắn một cái, thật sự muốn nói rằng đừng xoa đầu tôi nữa, chính xác hơn là tóc.

“Đi thôi, ăn sáng nào.” Nguyễn Nam Chúc uể oải vươn vai.

Ba người tiến về phía căng tin.

Nhân lúc thuận tiện, Lâm Thu Thạch nhét tờ giấy trong túi vào tay Nguyễn Nam Chúc. Nhận được tờ giấy tang vật này, Nguyễn Nam Chúc không tỏ ra kinh ngạc, hắn thản nhiên nhét nó vào túi của mình.

“Bắt đầu ghê gớm rồi đấy.” Nguyễn Nam Chúc mỉm cười nói.

Lâm Thu Thạch cười cười, không nói gì.

“Sau này Thu Thu nhà chúng ta sẽ càng lúc càng lợi hại...” Nguyễn Nam Chúc cố tình dài giọng, ngữ điệu mang vài phần phẫn khởi: “Không biết chừng sau này Thu Thu có thể bảo vệ chị nữa cơ.”

Lâm Thu Thạch rất muốn dừng màn kịch của Nguyễn Nam Chúc lại, nhưng chẳng tìm ra có gì. Giờ đây cậu ngờ rằng, Nguyễn Nam Chúc để cậu diễn vai câm là để dễ bề lấn lướt.

Còn Phong Vĩnh Lạc thì tỏ vẻ cảm động trước tình chị em của hai cô gái, nói: “Hai chị thân nhau quá, ngoài đời cũng vậy luôn à?”

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc cười mỉm nói: “Chị và Thu Thu ngày nào chẳng chung giường.”

Phong Vĩnh Lạc nghĩ đến cảnh ấy, nuốt khan một cái, chẳng rõ vì sao biểu cảm trở nên quái quái.

Lâm Thu Thạch không nhìn ra Phong Vĩnh Lạc đang nghĩ gì, cậu đang bận suy nghĩ về Giang Anh Duệ, trực giác nói cho Lâm Thu Thạch biết, đêm qua chắc chắn Giang Anh Duệ ngủ tại căn phòng kia. Nhưng không rõ y đã dùng cách gì để thoát khỏi cái chết.

Nhất thời, Lâm Thu Thạch không tìm ra một manh mối khả dĩ nào.

“Thôi, đừng nghĩ nữa.” Nguyễn Nam Chúc hiểu Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ đi đâu gì, hắn nói: “Ních đây cái bụng trước đã, rồi mới tính chuyện khác.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, cầm một cái màn thầu nhét vô miệng.

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu, cười tươi như hoa.

Lâm Thu Thạch bị nhìn đến nổi da gà, bèn gõ chữ: *Nhìn tôi làm gì?*

Nguyễn Nam Chúc: “Đâu có gì.” Hấn thủng thẳng nói thêm: “Chỉ cảm thấy hôm nay em rất là đáng yêu.”

Lâm Thu Thạch rùng mình, thật sự nghi ngờ gã Nguyễn Nam Chúc hôm nay có uống nhầm thuốc hay không.

“Thôi được rồi, chị đùa thôi.” Nguyễn Nam Chúc chống cằm, ngáp một cái: “Còn về gã bác sĩ, hai em thấy thế nào?”

Lâm Thu Thạch và Phong Vĩnh Lạc đầu lắc đầu, biểu lộ mình chưa có ý tưởng gì.

“Chị có một suy đoán.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hai em nói xem, tại sao cô y tá đó luôn không tìm thấy tay bác sĩ?”

Phong Vĩnh Lạc ngăn ra: “Tại sao ạ?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Hai em chưa từng nghĩ, biết đâu tay bác sĩ vốn không phải là người của viện đi đâu dưỡng thì sao?”

Lâm Thu Thạch nghe xong sửng người.

Chương 67

Cái chết của Giang Anh Duệ

“Chị nói vậy là có ý gì? Bác sĩ sao lại không phải là người của viện đi đầu dưỡng?” Phong Vĩnh Lạc nghe Nguyễn Nam Chúc nói xong mà chẳng hiểu gì, cậu ta ngơ ngác nói thêm: “Không lẽ viện trưởng chính là quý?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nhóc thấy trong phòng viện trưởng trưng đầy ảnh chân dung đúng không?”

Phong Vĩnh Lạc gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô y tá kia rõ ràng có thể ra tay với NPC trong viện một cách dễ dàng, nếu như viện trưởng ở trong viện đi đầu dưỡng, chắc chắn sẽ không thoát được.” Nói đến đây, hắn trầm ngâm giây lát: “Dĩ nhiên, còn có một khả năng, đó là tay bác sĩ có cách tránh được sự báo thù của y tá. Nhưng chúng ta chưa từng nhìn thấy gã, cho nên chị thiên về giả thiết thứ nhất hơn.”

Lâm Thu Thạch chăm chú lắng nghe phân tích của Nguyễn Nam Chúc.

“Giả thiết thứ nhất chính là,” Nguyễn Nam Chúc giơ hai ngón tay lên, khẽ nói, “bác sĩ vốn dĩ không có mặt trong viện đi đầu dưỡng.”

Phong Vĩnh Lạc vẫn ngơ ngác không hiểu gì, Lâm Thu Thạch ngược lại đã hiểu được ý của Nguyễn Nam Chúc: Viện trưởng trà trộn trong số những người tham gia, giống như Từ Cần ở cửa *A tỷ cổ*.

Thấy Phong Vĩnh Lạc vẫn chưa hiểu, Nguyễn Nam Chúc khẽ thở dài, bắt đầu giải thích cặn kẽ một lượt.

Phong Vĩnh Lạc nghe mà cảm thấy khó có thể tin được: “Nhưng sao có thể là người từ bên ngoài đi vào, vậy không phạm quy hả...?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phạm quy cái gì, trò chơi này vốn dĩ không có nguyên tắc cố định.”

Phong Vĩnh Lạc gãi gãi đầu, có chút xoắn não.

“Dĩ nhiên, hiện giờ chỉ là giả thuyết, mọi thứ vẫn cần phải chứng thực.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng có thể khẳng định chìa khóa có liên quan tới những bức ảnh trong phòng viện trưởng.”

Phong Vĩnh Lạc gật gật đầu: “Đúng rồi, chúng ta có cần tới kiểm tra phòng chứa xác không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ăn sáng đã rồi nói.”

Vậy là ba người khoan thai dùng bữa.

Giải quyết xong bữa sáng, họ đi tới phòng chứa xác theo kế hoạch vạch ra từ hôm trước.

Tới nơi, không ngoài dự liệu, Lâm Thu Thạch phát hiện một phần các túi chứa xác đã biến mất. Nguyên một căn phòng đầy ắp túi đen giờ chỉ còn hai phần ba, xem ra phần còn lại đã được dời đi vào đêm qua.

Nguyễn Nam Chúc nhìn căn phòng, trầm ngâm một lát.

“Số thì thể biến mất chắc chắn đã được chuyển vào đường hầm.” Phong Vĩnh Lạc đứng cạnh khẽ nói: “Không lẽ chúng ta phải lén ra ngoài vào ban đêm sao? Nếu giữa đường gặp bà y tá kia thì...” Nói tới đây, dường như mừng tượng ra cảnh chết thê thảm của Tiết Chi Vân, Phong Vĩnh Lạc rùng mình một cái.

Nguyễn Nam Chúc: “Ra ngoài bị y tá giết còn hơn ng ả chờ chết, huống hồ có những quy định mình không tuân thủ cũng không sao.”

Đúng là như vậy, Lâm Thu Thạch còn nhớ ở cửa *Người đàn bà trong mưa*, Nguyễn Nam Chúc không tuân theo lời dặn của quản gia, vào phòng vẽ phá hoại tranh của bà chủ, nhờ vậy tìm được chìa khóa thoát khỏi thế giới đó. Nếu luôn ngoan ngoãn nghe theo lời NPC, không biết họ đã chết bao nhiêu lần.

Có những quy định nhất thiết phải tuân theo, còn một số khác thì vượt rào cũng được. Dĩ nhiên, định vị ranh giới mong manh giữa có thể và không thể là do phán đoán mỗi người, một lựa chọn sai lầm đồng nghĩa phải trả giá bằng tính mạng.

Nhìn chung, càng chơi lâu người ta sẽ càng tổng kết ra nhiều kinh nghiệm đáng tin cậy, Nguyễn Nam Chúc từng sống sót qua vô số cửa là có lý do của nó, Lâm Thu Thạch nghĩ th ầm như thế.

“Vậy chúng ta cứ lên ra ngoài thử xem sao ư?” Phong Vĩnh Lạc nói thản nhiên.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đến lúc đó rồi tính.” Ánh mắt hắn nhìn đi chỗ khác: “Chị muốn tới phòng viện trưởng lần nữa.”

“Được ạ, mình cùng đi luôn.” Phong Vĩnh Lạc cảm thấy bản thân sao cũng được.

Thế là cả ba đến phòng viện trưởng.

Hôm trước khi tới đây, cửa phòng bị khóa trái bởi một ổ khóa rất lớn, nhưng lần này quay lại, họ thấy khóa đã bị ai đó phá hỏng. Có lẽ là người khác trong nhóm muốn vào xem, nhưng không có kỹ năng mở khóa nên đập luôn.

Nhưng thế này cũng tiện, Nguyễn Nam Chúc giơ tay đẩy cửa, để lộ quang cảnh bên trong phòng.

So với lần trước, bài trí trong phòng không thay đổi gì nhiều, chỉ là dăm ba cuốn sách trên bàn làm việc bị lật ra chưa đặt về chỗ cũ, loạt ảnh treo tường hình như cũng bị dịch chuyển đôi chút.

Lâm Thu Thạch hướng ánh mắt về phía chiếc khung ảnh trống.

Chiếc khung trống thật sự đặc biệt, nổi bật ở vị trí chính giữa bức tường, trông nó thật lạc lõng so với xung quanh, như một bức tranh chưa hoàn thành tha thiết muốn trở nên trọn vẹn.

Nguyễn Nam Chúc cúi đầu, nhìn xác đứa trẻ sơ sinh trong ngăn kéo tủ, vẫn luôn suy nghĩ một việc gì đó, vẻ mặt căng thẳng khác thường.

“Cùng nghĩ xem...” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng, “có bao nhiêu người từng vào căn phòng này?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý bản thân không rõ.

Phong Vĩnh Lạc: “Chắc chắn là không ít.” Cậu tiếp tục: “Sàn nhà có nhiều dấu giày lộn xộn, em nghĩ đa số những người khác đều vào đây rồi.” Phòng viện trưởng không phải địa điểm bí mật gì, tìm ra và vào trong quan sát là chuyện rất dễ dàng.

Khi nhóm Lâm Thu Thạch định tiếp tục lục soát thật kỹ từng góc ngách, tầng dưới đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết, âm giọng này đến từ một cô gái trong nhóm.

Phong Vĩnh Lạc biến sắc: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Xuống dưới đi.”

Cả ba vội chạy đến vị trí phát ra tiếng hét, rất nhanh, họ nhìn thấy những gì đã xảy ra.

Máu nhuộm đỏ một góc hành lang tầng một, trên ấy là một người đang nằm, không, cái thứ đó đã không còn là người nữa, xương cốt của thi thể gãy nát toàn bộ, máu và thịt bị rút sạch bằng cách nào đó, chỉ trơ lại một bộ da, im lặng nằm sấp trên mặt đất.

Lâm Thu Thạch không khỏi kinh ngạc khi thấy cảnh tượng này, tuy rằng cậu không nhìn được khuôn mặt nạn nhân, nhưng từ bộ quần áo, có thể nhận ra kẻ đó chính là Giang Anh Duệ!

Lâm Thu Thạch theo phản xạ liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn khoát tay tỏ ý sự việc này không liên quan gì tới mình.

“Sao y lại chết vậy?” Phong Vĩnh Lạc rất đổi kinh ngạc: “Hồi sáng còn khỏe re mà?”

“Không biết nữa...” Cô gái phát hiện thi thể lên tiếng: “Tôi đang đi quanh thu thập manh mối, kết quả lại nhìn thấy cảnh này.”

“Không ai nhìn thấy chuyện gì xảy ra sao? Vì sao anh ta chết?” Ai đó nói.

Câu hỏi vang lên nhưng không có ai trả lời, xem ra tất cả mọi người đều mù tịt về lý do dẫn tới cái chết của Giang Anh Duệ.

Lúc ấy tất cả mọi người đều đã tê liệt đông đủ. Trừ hai người chết đêm qua cùng Giang Anh Duệ, tổng cộng còn mười một người. Tất cả đều nhìn thi thể của Giang Anh Duệ với vẻ căng thẳng, họ rì rầm bàn luận về nguyên do cái chết.

Nguyễn Nam Chúc lại gần, bắt đầu kiểm tra sơ bộ thi thể.

Sau khi xong việc, hắn đứng dậy.

Mọi người hỏi hắn có phát hiện được gì không, Nguyễn Nam Chúc nói: “Không.”

Giang Anh Duệ chết một cách kỳ lạ và quá đột ngột, Lâm Thu Thạch còn đang lo y giờ trò chơi xấu với nhóm mình, thật không ngờ người này đã chết.

Nguyễn Nam Chúc kiểm tra thi thể xong, đứng lên lia mắt nhìn khắp lượt những kẻ có mặt.

Lâm Thu Thạch biết hắn đang tìm kiếm thứ gì đó. Nhưng có lẽ Nguyễn Nam Chúc không tìm được điều mình cần, bởi vì một giây sau, hắn kéo Lâm Thu Thạch và Phong Vĩnh Lạc bỏ đi.

Rời khỏi đó, họ đến một địa điểm vắng vẻ.

Sau khi chắc chắn xung quanh không có ai, Nguyễn Nam Chúc nhẹ nhàng rút từ trong túi ra một vật, nói: “Đây là cái chị lấy từ túi quần của Giang Anh Duệ.”

Sao cơ? Lâm Thu Thạch ngẩn người, thứ trong tay Nguyễn Nam Chúc là một con búp bê gỗ nhỏ xíu, chỉ bằng ngón tay cái, trông giống như đồ chơi trẻ con.

“Đây là cái gì? Đồ chơi ư?” Phong Vĩnh Lạc hỏi.

Nguyễn Nam Chúc vâng vâng con búp bê, ngón tay thốt nhiên bấm một cái, “cách” một tiếng, con búp bê tách thành hai mảnh, để lộ bên trong một búp bê nhỏ hơn nữa. Lâm Thu Thạch chột hiệu, đó là một bộ búp bê Matryoshka của Nga.

Búp bê Matryoshka gồm nhiều con lồng vào nhau, từ kích thước nhỏ nhất tới kích thước lớn nhất, bộ búp bê trước mắt chỉ còn sót lại hai con trong cùng.

“Đây chắc hẳn là một vật phẩm quan trọng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nó cũng là lý do khiến Giang Anh Duệ thoát chết đêm qua.”

Y đã lấy được hai con búp bê này từ một nơi đặc biệt nào đó, và chúng đã cứu mạng y.

Chỉ không rõ tại sao thoát được họa sát thân khi quý dữ lộng hành, mà rồi lại chết giữa trời quang mây tạnh.

Phong Vĩnh Lạc: “Tóm lại tại sao y chết...?”

Nguyễn Nam Chúc thở dài: “Chị cũng muốn biết lắm, nhóc đừng gì cũng hỏi, đưa ra vài hướng giải quyết thì hơn đấy?”

Đứng trước sự bất mãn của Nguyễn Nam Chúc, Phong Vĩnh Lạc cảm thấy hơi thẹn, cậu ta cười gượng hai tiếng: “Em xin lỗi, ai bảo chỉ giỏi quá, em sợ nói ra ý của mình sẽ làm gián đoạn luồng tư duy của chị.”

Nguyễn Nam Chúc như cười như không: “Thu Thu, em thấy thế nào?”

Lâm Thu Thạch gõ chữ: *Người đã giết y liệu có phải gã bác sĩ đó?*

Nguyễn Nam Chúc: “Nói rõ ra đi?”

Lâm Thu Thạch: *Em chưa gặp con ma y tá kia vào ban ngày, Giang Anh Duệ đã làm gì để kích hoạt điều kiện tử vong, em nghĩ điều kiện này chắc chắn rất đặc biệt, dựa trên suy luận của chị trước đây, nếu như bác sĩ trà trộn trong số người tham gia... Hay là Giang Anh Duệ đã phát hiện manh mối quan trọng gì ở hành lang tầng một?*

Nguyễn Nam Chúc: “Có lý, chúng ta đến đó xem thử.”

Bấy giờ hành lang tầng một đã yên tĩnh trở lại, đám đông ồn ào đã giải tán, chỉ còn thi thể của Giang Anh Duệ lặng im nằm trên vũng máu.

Lần này Lâm Thu Thạch quỳ xuống kiểm tra, Phong Vĩnh Lạc đứng bên lầu bầu: “Hai chị là con gái mà gan thế, chẳng biết sợ là gì...”

Lâm Thu Thạch liếc cậu ta một cái không nói gì, Nguyễn Nam Chúc thì tùm tùm cười: “Chẳng việc gì phải sợ, có gì xảy ra đã có Thu Thu bảo vệ chị rồi.”

Phong Vĩnh Lạc ò lên một tiếng.

Cái chết của Giang Anh Duệ rất kỳ lạ, phần bụng thủng một lỗ lớn, miệng vết thương có dấu vết như bị cào xé, giống như ai đó dùng sức mạnh cơ bắp làm rách. Nói thật lòng, Lâm Thu Thạch luôn cảm thấy cái chết đột ngột của Giang Anh Duệ là một việc hết sức kỳ quái. Cậu chậm rãi cởi quần áo của thi thể chợt thấy một vật, mắt cậu trợn lên.

“Sao rồi?” Nguyễn Nam Chúc bắt được ngay sự thay đổi trên gương mặt Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch vẫy Nguyễn Nam Chúc lại gần.

Đến nơi, Nguyễn Nam Chúc cúi đầu xuống, thấy phần lưng của Giang Anh Duệ có vô số vết đâm lớn nhỏ, đều rất sâu. Do thi thể của Giang Anh Duệ đã bị phá nát, vết đâm bị máu nhuộm ướt nên không dễ phát hiện.

Nguyễn Nam Chúc không quan tâm Giang Anh Duệ bị giết như thế nào, nên đã bỏ sót manh mối này. Hắn nhú mày, vẻ mặt trông cực kỳ căng

thắng.

Lâm Thu Thạch gõ chữ như máy: *Chân của nạn nhân dường như bị gãy, sau lưng thì có vết đâm...*

Nguyễn Nam Chúc chìm vào suy nghĩ.

Lâm Thu Thạch: *Tôi có một suy đoán.*

Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt đen láy của Lâm Thu Thạch, hắn biết rằng giây phút này, suy nghĩ của cả hai là giống nhau: “Thật ra Giang Anh Duệ đã chết từ đêm qua?”

Lâm Thu Thạch gật đầu cái rụp.

Nguyễn Nam Chúc: “Rất có khả năng là vậy.”

Nghĩ kỹ lại, sự xuất hiện của Giang Anh Duệ vào sáng nay đầy rẫy nghi vấn, nếu y đã nghi ngờ Nguyễn Nam Chúc ra tay, vậy thì khi thoát được cái chết, chắc chắn việc đầu tiên y làm là lấy tấm biển số phòng làm chứng cứ. Nhưng y không làm vậy, y mất tích một thời gian dài, sau khi tất cả mọi người tập trung khá lâu mới xuất hiện.

Khi ấy sắc mặt y rất tệ, Lâm Thu Thạch không để ý lắm, dù sao trải qua một đêm hải hùng mà sắc mặt hờn hào được mới lạ.

Nhưng nghĩ sâu thêm, thật sự có những chi tiết nhỏ rất đáng nghi. Ví dụ việc Giang Anh Duệ thay quần áo mới; một giả thuyết khác, Giang Anh Duệ xuất hiện chỉ để vạch trần Nguyễn Nam Chúc, nhưng sau khi nhận thấy không có cách nào buộc tội, y không chần chừ bỏ đi ngay.

Chẳng bao lâu sau, y bị phát hiện đã chết ở tầng một.

Lâm Thu Thạch nhớ đến hai con búp bê Mastryoshka Nguyễn Nam Chúc lấy từ túi áo của y.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em nói xem, rốt cuộc y đã chết hay chưa.” Hắn mân mê con búp bê gỗ trông rất đối bình dị trong lòng bàn tay.

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý bản thân không rõ.

Nguyễn Nam Chúc: “Chị nghĩ là chưa.” Rồi hắn bật cười, giọng nói bỗng trở nên trăn đặc: “Em nhìn vết rách lớn bụng, có giống như một thứ gì từ bên trong chui ra không.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc không nói thì thôi, vừa nói là Lâm Thu Thạch liền cảm thấy lông tóc trên người dựng hết lên.

Hình như đúng là có thứ gì đó từ bên trong cơ thể Giang Anh Duệ đã xé rách phần bụng của y, thoát ra ngoài.

Lâm Thu Thạch: *Người đầu tiên nhìn thấy thi thể tên là gì?*

“Hồ Điệp.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không có ấn tượng gì về cô gái đó.”

Lâm Thu Thạch: *Ừm, biết rồi.*

Hai người cứ như thể dùng ngôn ngữ kí hiệu đối đáp, Phong Vĩnh Lạc nghe mà chẳng hiểu gì, cuối cùng cậu ta chịu không nổi nữa, nói: “Hai chị đang nói cái gì thế? Giang Anh Duệ đã chết từ đêm qua là sao, chết rồi sao sáng nay còn xuất hiện được?”

Nguyễn Nam Chúc liếc thẳng ranh một cái: “Nhóc làm cách nào tới được cấp sáu vậy?”

Phong Vĩnh Lạc: “Vì em may mắn đó chị.”

Nghe cậu ta nói, Lâm Thu Thạch chẳng hiểu sao nhớ đến Trình Thiên Lý. Hai thằng nhóc này, từ một khía cạnh nào đó, tuy khác xa mà giống nhau một cách khó tả...

Nguyễn Nam Chúc bực nhất là những thể loại mười vạn câu hỏi vì sao, nếu ở bên ngoài e rằng đã lạnh lòng bỏ đi rồi. Cũng may trong cửa tên của hắn là Nguyễn Bạch Khiết, cho nên thái độ cũng mềm mỏng hơn rất là nhiều, hắn vỗ vai Phong Vĩnh Lạc mấy cái: “Người chỉ sống nhờ vận may như nhóc, biết nhiều quá có ích gì?”

Phong Vĩnh Lạc: “...” Chị nói cũng đúng, nhưng em vẫn muốn phản bác.

Lâm Thu Thạch nhìn hai người tung hứng lẫn nhau mà cảm thấy buồn cười. Nói thật lòng, cậu ngờ rằng ban đầu Nguyễn Nam Chúc để mắt tới cậu, lý do quan trọng nhất chính là cậu không quá tò mò, không thích hỏi tại sao.

Vì cái chết của Giang Anh Duệ, ba người bắt đầu để ý đến cô gái tên Hồ Điệp.

Hồ Điệp tuy tên là Hồ Điệp, nhưng diện mạo không xinh xắn, tính cách cũng chẳng hòa đồng, cô ta đi chung với một người đàn ông, nhưng cặp đôi này thường xuyên mỗi người một nẻo.

Thật ra kiểu làm việc nhóm này không quá hiếm gặp, một thế giới đầy rẫy hiểm nguy và đối trá, khi chưa chắc chắn đồng đội mình có thể tin cậy hay không thì đi một mình vẫn an toàn hơn.

Hồ Điệp chính là người như vậy, ngay cả khi ăn cơm trong căng tin cô ta cũng chỉ có một mình, ăn xong thì đi ngay, không chậm trễ một giây phút.

Bề ngoài cô ta chẳng có gì khác thường, thậm chí Lâm Thu Thạch nghi ngờ họ suy nghĩ quá nhiều, bởi vì theo phỏng đoán của họ, sự thật rất có thể còn vượt ngoài dự liệu.

“Đêm nay phải thức, chúng ta nên ăn nhiều một chút.” Bữa tối hôm đó, Phong Vĩnh Lạc ăn nhiều gấp mấy bình thường, cậu ta nói: “Mong là thuận lợi tìm thấy đường hầm.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, coi như phụ họa theo lời của Phong Vĩnh Lạc.

Ngày hôm nay đã xảy ra khá nhiều chuyện, ba mạng người liên tiếp bị đoạt đi. Tử thần tới muộn, nhưng đủ khiến thần kinh tất cả mọi người căng lên, mặt khác họ cũng thở phào nhẹ nhõm: Ít nhất nếu không tìm được chìa khóa, tỷ lệ sống sót của họ vẫn còn khá lớn.

Tám giờ, viện đi đầu dưỡng chìm trong im lặng.

Lâm Thu Thạch lén đưa mảnh giấy ghi số phòng 502 cho Nguyễn Nam Chúc, không biết hắn đã cất đi đâu.

Ba người nằm trên giường đợi trời tối, chẳng mấy chốc, trên hành lang vang lên tiếng giày cao gót quen thuộc.

“Chúng ta phải ra ngoài thật sao?” Phong Vĩnh Lạc có vẻ rất lo lắng.

“Ừm, nếu nhóc sợ thì ở lại phòng đi.” Nguyễn Nam Chúc không định làm khó Phong Vĩnh Lạc.

“Thôi, em đi với mấy chị vẫn hơn.” Phong Vĩnh Lạc nghĩ một lát, cảm thấy hơi thẹn: “Dù sao hai chị cũng là con gái... nhớ xảy ra chuyện gì, có em ở bên vẫn hơn chứ.”

Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc, nghĩ thầm cô gái này còn khỏe hơn cậu đấy.

Nguyễn Nam Chúc không biết nghĩ tới đi đâu gì, bỗng kiên quyết bắt Phong Vĩnh Lạc ở lại phòng. Phong Vĩnh Lạc vẫn muốn phản đối, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã nắm lấy bả vai cậu ta.

“Nhóc cứ ở đây đợi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nghe rõ chưa?”

“Ờ... ừm... Hiểu rồi, chị cẩn thận nha.” Phong Vĩnh Lạc cảm thấy bả vai sắp bị bóp nát. Lần đầu tiên cậu ta nhận ra bà chị này khỏe kinh người!

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bọn chị đi đây.”

Hai người đợi khi tiếng giày cao gót đi xa rồi, lập tức mở cửa chạy sang cầu thang bên trái, sau khi chắc chắn thứ đó không bám đuôi, họ thở phào nhẹ nhõm.

Bấy giờ không có mặt Phong Vĩnh Lạc, Lâm Thu Thạch có thể nói chuyện bình thường, cậu khẽ thì thầm: “Sao không để Phong Vĩnh Lạc đi cùng?”

Nguyễn Nam Chúc bình tĩnh đáp: “Tôi sợ nó làm vướng chân vướng tay.”

Lâm Thu Thạch: “... Chỉ có vậy thôi?” Cậu cứ nghĩ do Phong Vĩnh Lạc có vấn đề gì đó.

Nguyễn Nam Chúc im lặng giây lát: “Thằng nhóc đấy hỏi lắm quá.”

Lâm Thu Thạch: “...” Chắc đây mới là nguyên nhân...

Nguyễn Nam Chúc: “Đi thôi.”

Lâm Thu Thạch bám theo Nguyễn Nam Chúc, cả hai thẳng tiến về phòng chứa xác.

Căn phòng nằm ở ngã rẽ tầng thứ ba, sau khi tới nơi, cả hai không vội vào trong mà đứng bên ngoài quan sát một lát.

Lâm Thu Thạch khẽ nói: “Vẫn chưa có ai tới.”

Nguyễn Nam Chúc: “Đợi đi.”

Đám bệnh nhân đứng nằm rũ rượi quanh hành lang đã bốc hơi sạch, dường như mỗi khi trời tối, viện đi đâu dưỡng lý nên trở thành một không gian khác, chìm trong sự tĩnh mịch chết chóc. Vô số chiếc giường trống đặt san sát nhau trên hành lang, khăn trải giường ố bẩn, bốc lên một mùi lợm giọng.

Chỗ này không giống viện đi đầu dưỡng, mà giống như nơi để bệnh nhân chết nhanh hơn.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đứng ở đầu cầu thang chờ đợi. Không đưa Phong Vĩnh Lạc theo là quyết định đúng đắn, tính cách thẳng thắn này không giống một người nhẫn nại. Lâm Thu Thạch cần điện thoại chơi Sudoku, Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh im lặng canh chừng. Bầu không khí giữa hai người bị một cảm giác sợ hãi mờ hồ xâm chiếm.

Khoảng mười giờ, xa xa phía hành lang vang lên âm thanh. Lâm Thu Thạch lập tức ngẩng lên, cất điện thoại đi.

Nguyễn Nam Chúc thông thả rảo bước đến núp ở góc khuất chiều nghỉ, nhìn về phía phát ra tiếng động.

“Thế nào rồi?” Lâm Thu Thạch khẽ hỏi: “Người dọn xác đến phải không?”

Nguyễn Nam Chúc quay ra, biểu cảm cực kỳ quái dị.

Lâm Thu Thạch thấy vậy cũng tiến ra ngã rẽ, liếc nhìn về phòng chứa xác. Trong giây lát, cậu hiểu ra tại sao Nguyễn Nam Chúc lại có biểu cảm như vậy. Bởi vì các xác chết đích thực đang được chuyển ra, nhưng không có người vận chuyển, mà tự di chuyển.

Những chiếc túi ni lông đen lần lượt nhảy ra khỏi cửa, di chuyển về đầu bên kia hành lang.

Lâm Thu Thạch: “...” Lũ này chết rồi mà còn giúp người ta bớt đi không ít việc.

Nguyễn Nam Chúc: “Đi nào, bám theo chúng.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Họ không dám chắc đồng thi sẽ có phát hiện ra mình hay không, nên di chuyển hết sức thận trọng, men theo bức tường, gắng hết sức không gây ra tiếng động.

Các thi thể trong bọc ni lông nhảy lơi chơi thành hàng, rất có trật tự, Lâm Thu Thạch đi bên cạnh chúng, bất giác nín thở.

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nắm lấy tay cậu.

Lâm Thu Thạch giật mình, chỉ thấy Nguyễn Nam Chúc dùng khẩu hình miệng nói: Đừng lo.

Lâm Thu Thạch thoáng thả lỏng, cảm thấy sự căng thẳng của mình tiêu biến. Nói thật lòng, tuy chạm trán với mấy thứ này đã nhiều, nhưng ở khoảng cách gần như vậy thì là lần đầu tiên. Hai người chậm rãi cùng với đám thi thể đi xuống hai tầng lầu, có mặt ở đại sảnh tầng một của tòa nhà.

Rất nhanh, họ tìm thấy thứ mình muốn: Một đường hầm ẩn giấu phía sau cầu thang.

Vào ban ngày, đường hầm này chỉ là một cánh cửa sắt nhỏ đóng chặt, bởi vì kích thước quá nhỏ lại bị đủ thứ vật dụng chằng chịt chắn ở bên ngoài, nên rất ít người để ý.

Lúc này cửa sắt đã mở ra, để lộ một đường hầm tối đen nhìn không thấy tận cùng. Đám thi thể bắt đầu lần lượt di chuyển vào bên trong.

Lâm Thu Thạch nhìn đường hầm nói: “Có cần vào xem thử không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không cần biết ở đây rồi sáng mai chúng ta quay lại xem cũng được.” Khám phá đường hầm trong tình cảnh này là quá mạo hiểm, họ đâu biết bên trong đó có gì.

“Vậy giờ quay về?” Lâm Thu Thạch khẽ hỏi.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Về thôi.”

Lâm Thu Thạch hoàn toàn nghe theo lời Nguyễn Nam Chúc, hẳn là tay lão luyện, chắc chắn có kinh nghiệm nhiều hơn cậu về mặt này.

Vậy là hai người men theo hành lang, lẳng lặng trở về phòng.

Trên đường đi, đột nhiên Lâm Thu Thạch nhìn thấy gì đó, cậu ngờ ngợ nói: “Nam Chúc, sao tầng trên lại sáng đèn.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn về hướng đó một cái, nhíu mày: “Đó là phòng viện trưởng.”

Lâm Thu Thạch sửng sốt.

Nguyễn Nam Chúc: “Ở trong có người.”

Lâm Thu Thạch: “Có cần lên xem không?”

Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm giây lát, rồi gật đầu.

Chương 68

Cái chết của Hồ Diệp

Đến phòng viện trưởng vào lúc này là cực kỳ mạo hiểm. Nhưng đôi khi không mạo hiểm một chút thì khó mà có được manh mối quan trọng.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc theo đường hành lang xoắn ốc lên cao dần, chẳng mấy chốc đã có mặt ở tầng sáu, nơi phòng viện trưởng tọa lạc.

Bấy giờ đã gần mười hai giờ, viện đi đầu dường như chìm trong bóng tối dày đặc, chỉ có duy nhất căn phòng này phát ra ánh sáng, không khỏi khiến người ta chú ý.

Tiếng nhảy lẫ của cô y tá vẫn tiếp diễn, những tiếng “bịch, bịch” vang lên đều đặn khiến người ta không khỏi bất an.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc không vào thẳng phòng viện trưởng, mà tìm một góc khuất quan sát tình hình trước.

Khóa cửa phòng đã bị hỏng, cho nên bất cứ ai cũng có thể ra vào. Từ cửa sổ, Lâm Thu Thạch lờ mờ trông thấy bóng người đi lại bên trong.

“Là người sao?” Lâm Thu Thạch khẽ hỏi Nguyễn Nam Chúc.

“Chắc vậy.” Nguyễn Nam Chúc trả lời.

Nếu không phải người, chắc không có bóng.

Nếu đã là người, muộn thế này tới phòng viện trưởng để làm gì? Lâm Thu Thạch đang nghĩ, chợt thấy cửa phòng bật mở.

Một người mà Lâm Thu Thạch không ngờ tới từ trong phòng bước ra. Người này chính là Hồ Diệp, kẻ họ đề ý mấy ngày nay. Dáng vẻ cô ta lạnh lùng, sắc da trắng tái dưới ánh đèn càng trở nên nhợt nhạt. Trong tay cô ta ôm một cái túi, đứng thứ gì đó ở bên trong...

Lâm Thu Thạch chưa kịp phản ứng, Nguyễn Nam Chúc đứng phía sau đột nhiên tiến lên một bước, cất giọng gọi thẳng tên cô gái: “Hồ Diệp.”

Hồ Điệp khựng lại, Lâm Thu Thạch nhìn thấy, khi nghe thấy có người gọi tên mình, gương mặt Hồ Điệp lộ vẻ kinh sợ rất rõ.

“Cô mang cái gì đi đó?” Nguyễn Nam Chúc khẽ hỏi.

Hồ Điệp liếc nhìn họ một cái, quay người bỏ chạy. Cũng may Nguyễn Nam Chúc đã lường trước, hấn tiến lên vài bước, nắm được tay cô ta, kéo lại.

Lâm Thu Thạch nhanh nhẹn lại gần, nghe thấy Nguyễn Nam Chúc cười nhạt, nói với Hồ Điệp: “Chạy đi đâu?”

Hồ Điệp không nói gì, ánh mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc ẩn giấu sự sợ hãi lẫn phần nộ, cô ta nói: “Chị có quyền gì, tôi làm gì chẳng liên quan tới chị...”

Nguyễn Nam Chúc chẳng thèm đáp lời, thò tay giật luôn cái túi.

Hồ Điệp ôm khư khư cái túi không chịu thả, nhưng dù sao vẫn chỉ là một cô gái, sức lực không thể so với nam giới, cho nên cái túi của cô ta nhanh chóng nằm trong tay Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc mở ra, sau khi nhìn thấy thứ ở bên trong, lông mày hấn nhíu lại, sắc mặt tương đối khó coi.

Lâm Thu Thạch cũng lại gần xem, thấy trong túi là xác trẻ sơ sinh bọc trong miếng vải, rõ ràng vừa lấy từ trong phòng viện trưởng ra. Cậu liếc nhìn Hồ Điệp, nhận thấy cô ta đang run lẩy bẩy.

“Cho tôi về đi.” Hồ Điệp nói: “Thả tôi ra, cô ta sắp trở về rồi, không thấy đứa bé, chúng ta sẽ chết hết!”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy liếc nhìn Hồ Điệp, giọng lạnh lùng: “Cô ta? Ý cô là cô y tá? Tóm lại tại sao cô lấy cắp đứa bé?”

Hồ Điệp nói: “Không phải tôi lấy cắp, chỉ vì cảm thấy thứ này rất quan trọng! Biết đâu chìa khóa nằm bên trong... cho nên mượn mang về xem một chút thôi.” Cô ta cố gắng giải thích.

Có thể thấy, Hồ Điệp muốn dùng lời lẽ lấp liếm cho qua, nhưng cái có cô ta đưa ra thật sự không thuyết phục, ngay đến Lâm Thu Thạch còn cảm thấy khó tin.

“Thứ này chỉ có thể mang ra vào ban đêm...” Hồ Điệp càng lúc càng sốt ruột, như thể sợ sệt đi ều gì: “Ban ngày động vào, nó sẽ khóc!”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Thôi được, bọn này sẽ về trước.”

Hồ Diệp mừng như tử tù được ân xá.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc chưa chịu buông tha, hắn vẫn giữ tay không cho cô ta đi, Lâm Thu Thạch đứng bên cạnh giữ chiếc túi.

Ba người bắt đầu di chuyển xuống tầng dưới.

Khi sắp tới chiều nghỉ, Lâm Thu Thạch chợt nghe thấy một âm thanh khiến cậu dựng cả tóc gáy: Đó là tiếng giày cao gót gõ trên mặt sàn, y tá nhảy lầu đang trở về!

Do tình hình quá cấp bách, Lâm Thu Thạch chẳng buồn diễn xuất gì nữa, cậu thì thầm với Nguyễn Nam Chúc: “Cô ta đang về!”

Nghe thấy giọng nói đàn ông, Hồ Diệp ngẩn người, rõ ràng cô ta vô cùng kinh ngạc, thậm chí không kìm được lớn tiếng thốt lên: “Cô, cô là đàn ông?”

Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn để ý cô ta, hắn nói với Lâm Thu Thạch: “Âm thanh vang lên từ đâu?”

Lâm Thu Thạch tập trung lắng nghe: “Tầng bốn.” Cậu ngược mắt lên, trở tay về một lối cầu thang khác cũng dẫn lên tầng sáu: “Hình như là bên kia!”

“Đi, chúng ta quay trở lên.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Hồ Diệp ngờ ngác như mất hồn, tựa hồ việc phát hiện ra Lâm Thu Thạch là đàn ông đã khiến cô ta chịu đủ kích nặng nề. Lâm Thu Thạch thấy lạ, cậu và Hồ Diệp không thân, cho dù biết mình là đàn ông, tại sao cô ta phản ứng mạnh tới vậy, cậu là nam hay nữ có ảnh hưởng gì lớn đâu.

Vừa đặt chân lên tầng sáu, họ nghe thấy từ phòng viện trưởng vang lên tiếng khóc thê lương của phụ nữ, tiếng khóc chói tai kinh khủng vô cùng, khiến người ta lạnh người.

Lâm Thu Thạch cảm giác bàn tay cầm chiếc túi trở nên gai gai.

Đúng lúc đó, Hồ Diệp quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, khẽ nói: “Để tôi cầm cái xác cho, thứ này nguy hiểm lắm.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy neho mắt liếc cô ta một cái, tự mình lấy chiếc túi từ tay Lâm Thu Thạch: “Không cần, để tôi cầm.”

Sắc mặt Hồ Điệp trở nên trắng bệch, cô ta muốn nói gì đó, nhưng Nguyễn Nam Chúc không quan tâm, hấn rảo bước nhanh hơn.

Từ tầng sáu đi xuống, ba người không dám chần chừ nửa giây, họ chạy một mạch xuống tầng bốn, sau khi rời cầu thang, liếc nhìn thấy trên hành lang có một cái bóng, tất cả như nín thở.

Cô y tá đang đứng ở cuối hành lang, xương cốt trên người gãy quá nửa, cho nên dáng đứng của cô ta vẹo vọ không còn ra dạng người, trên tay cầm con dao dính máu, khuôn mặt nở một nụ cười ghê rợn.

Ba người định chạy ngược trở lên.

Nhưng tốc độ của y tá rất mau lẹ, chỉ trong tích tắc, cô ta đã xuất hiện trước mặt họ.

Lâm Thu Thạch chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy y tá giơ con dao lên. Mũi cậu hít phải mùi tanh nồng của máu, trong khoảnh khắc này, nó giống như mùi của cái chết.

Lưỡi dao chém xuống, y tá bất ngờ tấn công Hồ Điệp.

Biểu cảm của Nguyễn Nam Chúc thật kỳ quái, dường như hắn đang đợi gì đó. Lâm Thu Thạch kéo áo đánh động, ra hiệu hắn mau chóng rời khỏi, nhưng Nguyễn Nam Chúc nắm tay Lâm Thu Thạch giữ lại.

Nguyễn Nam Chúc giơ ngón tay, ra hiệu im lặng.

Lâm Thu Thạch hơi sốc, vì nhận ra Hồ Điệp đang bị tấn công.

Cô ta bị trúng một dao vào bụng, gương mặt cô ta có gì đó khác lạ, như thể không hề sợ hãi cái chết đang tới, cô ta nhìn sang bọn Lâm Thu Thạch.

Đó là một cái nhìn ác ý, giống như khán giả dưới sân khấu đang chờ đợi màn kịch diễn ra.

Hết nhất này tới nhất khác, y tá chém nát cơ thể Hồ Điệp.

Hồ Điệp ngã xuống như một cây móc quằn áo, hai mắt nhắm nghiền, cái chết đã đến.

Y tá ngẩng lên, nhìn về phía Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đang đứng trong góc khuất, máu nhỏ giọt từ con dao xuống đất.

Nguyễn Nam Chúc rút hai con búp bê Mastryoshka ra khỏi túi, lấy con nhỏ nhất, ném tới chỗ y tá: “Bọn tôi tìm thấy gã rồi.”

Bước chân của y tá khựng lại.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Gã ở sau lưng cô.”

Y tá đứng như trời tròng. Đường như đang ngẫm nghĩ lời Nguyễn Nam Chúc nói.

Nguyễn Nam Chúc: “Bọn tôi có thể giúp cô giải quyết lần cuối, gã là thứ đáng chết.” Hắn đưa chiếc túi đựng xác khô cho y tá.

Nguyễn Nam Chúc nói xong, y tá đón lấy chiếc túi từ tay Nguyễn Nam Chúc, cô ta chậm rãi quay lưng, định rời đi.

Lâm Thu Thạch chứng kiến tất cả sự việc, kinh ngạc đến không thốt nên lời, chỉ thấy Nguyễn Nam Chúc thở ra một hơi dài, cười khò: “Cũng may có tác dụng.”

Lâm Thu Thạch: “Anh có thể giao tiếp với quý?” Đây là điều khiến cậu kinh ngạc nhất.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, hắn không nói gì, có lẽ chẳng muốn bàn luận thêm về việc này, bèn nói sang chuyện khác.

Xác của Hồ Điệp nằm ngay trước mặt, bị y tá chém nát, gần như hỏng hết nhân dạng.

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta nên về đi thôi?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không, tiếp tục chờ ở đây.”

“Chờ ở đây làm gì nữa?” Lâm Thu Thạch chẳng hiểu gì cả.

Nguyễn Nam Chúc chỉ thị thể của Hồ Điệp: “Dĩ nhiên là, chờ gã xuất hiện.” Hắn cười cười: “Tôi vừa hứa với cô y tá mà.”

Lâm Thu Thạch sửng sờ.

Hai người đứng nguyên chỗ cũ, chờ đợi, thời gian dần trôi, khoảng ba giờ sáng, thi thể trước mắt họ bắt đầu có những biến đổi quái dị. Lâm Thu Thạch nghe tiếng lúc nhúc như dòi bò, cậu nhìn vào xác Hồ Điệp, nhận ra cái xác ấy đang hơi cử động, đôi mắt nhắm nghiền lại mở ra lần nữa.

Lâm Thu Thạch định lùi lại, nhưng bị Nguyễn Nam Chúc vòng tay giữ lại, nói: “Đừng sợ.”

Nghe thế, Lâm Thu Thạch bỗng không còn sợ nữa. Trên thực tế, mỗi khi có Nguyễn Nam Chúc bên cạnh, Lâm Thu Thạch luôn cảm thấy bình

yên, dường như tất cả mọi việc đều trong tầm kiểm soát, sẽ không thể có sự cố xảy ra.

Dĩ nhiên, Lâm Thu Thạch biết cảm giác này là không nên, cậu không thể quá dựa dẫm vào Nguyễn Nam Chúc, chắc chắn sẽ có lúc hai người phải tách nhau ra.

Không hiểu sao khi nghĩ tới đây, Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi chới với.

Nhưng chút dao động cảm xúc đó chẳng mấy chốc đã bình lặng trở lại, bởi cảnh tượng trước mắt càng lúc càng ghê rợn. Hồ Diệp bò dậy từ mặt đất, vô số vết thương chí mạng tựa như không ảnh hưởng gì đến cô ta. Hồ Diệp đã sống lại, chỉ là thân xác cô ta giờ đây rách nát tả tơi, trông như chực ngã xuống bất cứ lúc nào. Đôi mắt đã nhắm nghiền lại mở to, tràn đầy dục vọng, nhìn thẳng vào Nguyễn Nam Chúc.

“Cứu tôi với...” Hồ Diệp cất tiếng nói, ban đầu cô ta nói rất chậm, nhưng mau chóng khôi phục sự trôi chảy như người bình thường, cô ta nói với Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc: “Cứu với... hai người mau lên, cứu tôi với, tôi vẫn chưa chết...”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đứng im bất động, Lâm Thu Thạch nheo mắt cố nhìn thật kỹ, còn Nguyễn Nam Chúc không có biểu cảm gì.

Thần trí Hồ Diệp dần tỉnh táo, cô ta chợt nhớ ra đi đâu gì, biểu cảm trở nên méo mó, cô ta gằn giọng: “Tại sao, tại sao hai người chưa chết!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mày tưởng bọn tao sẽ chết như bọn Tiết Chi Vân ư?”

Hồ Diệp không nói gì.

“Thật là tiếc.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô ấy đã tha cho bọn tao, bởi vì bọn tao sẽ giúp cô ấy giải quyết mày” Hắc bật cười: “Chỉ cần không cho mày tìm được thân xác mới, tao nói đúng không, Giang Anh Duệ?”

Hơi thở Hồ Diệp trở nên gấp gáp, cô ta nói: “Tôi không hiểu chị nói gì...”

“Không sao.” Nguyễn Nam Chúc nhìn kẻ đối diện, giọng điệu trở nên thương xót: “Mày đoán xem tại sao cô ấy lại giết mày đầu tiên?”

Hồ Diệp sững người.

“Ngốc quá đi.” Nguyễn Nam Chúc lại cười: “Là vì tao nhét tờ giấy ghi số phòng 502 vào túi quần mày đó.”

Hồ Diệp tức điên người, cô ta lục túi quần, quả nhiên lấy ra tờ giấy ghi số 502. Ban nãy khi Nguyễn Nam Chúc tóm cổ tay Hồ Diệp đã lén nhét vào. Hồ Diệp cứ nghĩ sáng sớm tỉnh dậy sẽ nhìn thấy hai cái xác bị băm nát, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch còn nguyên vẹn đứng chờ mình, con khốn kia sao lại tha cho hai đứa nó!

Sự căm tức nhấn chìm đôi mắt của Hồ Diệp, cô ta ném tờ giấy xuống đất, cả người run lên vì tức giận. Lâm Thu Thạch đứng một bên chứng kiến sự việc, cậu đoán chắc nếu trong tay Hồ Diệp có vũ khí, cô ta sẽ không ngần ngại lao ngay vào hai người.

Hồ Diệp đặt tay lên tường, quay người định bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tính đi đâu hả?”

“Tôi đi đâu liên quan gì tới hai người.” Hồ Diệp lạnh lùng nói.

“Dĩ nhiên có liên quan.” Nguyễn Nam Chúc nhanh nhẹn tiến lên, đá Hồ Diệp một cái. Hắn tung hết sức vào cú đá, sau khi Hồ Diệp ngã xuống, hắn giẫm bàn chân lên lưng cô ta: “Không lẽ mày nghĩ tao để mày bỏ đi, để mày tìm được thân xác mới hả?”

Về mặt Hồ Diệp đột nhiên trở nên kinh hoàng, nói: “Chị nói linh tinh gì thế...”

Nguyễn Nam Chúc không đáp, quay sang vẫy Lâm Thu Thạch: “Mấy giờ rồi?”

Lâm Thu Thạch nhìn điện thoại: “Ba giờ bốn mươi.”

Nghĩa là trời sắp sáng. Trước bình minh, chính là thời khắc tối tăm nhất.

Nơi họ đang đứng không có đèn, nhờ ánh trăng mờ mịt miễn cưỡng mới nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Hồ Diệp đột nhiên giãy giữa mạnh dưới chân Nguyễn Nam Chúc, cô ta kêu ré lên, cố vùng vẫy ngẩng dậy.

Nguyễn Nam Chúc không buồn khách sáo, tặng Hồ Diệp thêm một cước như búa tạ, Hồ Diệp đập mặt xuống đất suýt nữa ngất đi.

Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc nói liền hiểu mọi chuyện, Hồ Diệp này không phải là Hồ Diệp, nói một cách chính xác, cô ta đã từng là Hồ Diệp, nhưng giờ thì không phải.

Ba người tiếp tục giằng co.

Sáu giờ, hừng đông lóe lên ở chân trời.

Đám người lần lượt rời khỏi phòng, tập trung ở căng tin ăn sáng. Hồ Diệp bị giữ trên mặt đất, giống như không buồn giãy giụa nữa.

Nguyễn Nam Chúc luôn nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt chưa giây phút nào lơ lửng.

Sự tập trung của hắn rõ ràng có ý nghĩa, bởi vì khi mặt trời ló dạng, Hồ Diệp tưởng như hấp hối đột nhiên lờn lên, nhào về phía Lâm Thu Thạch đứng trong góc.

Sự việc bất ngờ xảy ra, Lâm Thu Thạch không kịp tránh, cũng may Nguyễn Nam Chúc đã có chuẩn bị, hắn dùng một tay chộp lấy tay Hồ Diệp, quăng mạnh khiến cơ thể cô ta đập vào bức tường phía sau...

Bịch một tiếng, Hồ Diệp đập mạnh vào tường, phát ra âm thanh rất lớn. Biết mình không còn cơ hội, cô ta khóc òa lên như một đứa trẻ.

Nếu là ngày thường, có lẽ Lâm Thu Thạch sẽ thấy thương hại với một cô gái yếu đuối như vậy, nhưng vì đã biết thân phận thật sự của Hồ Diệp, nên trong lòng cậu rất bình thản.

Nếu không nhờ sự nhạy bén của Nguyễn Nam Chúc, rất có thể cả hai đã toi đời dưới tay Hồ Diệp. Đứng trước kẻ địch mà mềm lòng, tuyệt đối không phải hành vi sáng suốt. Lâm Thu Thạch không nói gì, chỉ im lặng quan sát, thần thái có vài phần giống với Nguyễn Nam Chúc.

“Tha cho tôi đi, tôi không muốn chết.” Hồ Diệp meo máo: “Tôi có làm gì sai đâu, tôi không muốn chết...”

Về mặt Nguyễn Nam Chúc trở nên quái dị, dường như hắn không hiểu Hồ Diệp nói gì: “Mày không làm gì sai? Chắc không?”

Hồ Diệp thút thít.

Nguyễn Nam Chúc: “Không lẽ mày không biết mình đã làm gì?”

Hồ Diệp chằm chằm ngẩng lên, nhìn Nguyễn Nam Chúc, nói: “Tôi chẳng biết gì cả.”

Nói xong, cơ thể Hồ Điệp bắt đầu biến hóa, bụng cô ta lồi lên, giống như sản phụ mang thai mấy tháng. Cô ta rên rỉ, giãy giụa, trông chẳng khác nào một con ấu trùng cực lớn.

Tiếp theo đó, là âm thanh da thịt té ra, Lâm Thu Thạch nhìn thấy rõ ràng, một thứ xé rách phần bụng của Hồ Điệp, từ bên trong bò ra ngoài. Ban đầu Lâm Thu Thạch nghĩ nó là đứa bé hay gì đó, nhưng thật không ngờ khi thứ kia hoàn toàn lộ diện, Lâm Thu Thạch bắt gặp một khuôn mặt vừa lạ, vừa quen.

Khuôn mặt ấy cậu từng bắt gặp tại phòng viện trưởng, mái tóc vàng kim óng ả, gương mặt anh tuấn: Chính là viện trưởng.

Suy đoán của Nguyễn Nam Chúc giờ đây đã trở thành sự thực.

Viện trưởng đúng là không ở trong viện đi đầu dưỡng, gã dùng thân phận của người khác, dùng da thịt kẻ khác làm vỏ bọc của mình, để trốn tránh cô y tá đi tìm giết mình mỗi đêm.

Nhưng đi đâu khiến Lâm Thu Thạch chưa hiểu, là những kẻ bị gã kí sinh rồi cuộc là người trong cửa hay là người của thế giới thực, Giang Anh Duệ và Hồ Điệp có tồn tại thật không?

Do bị Nguyễn Nam Chúc phá đám, viện trưởng mất đi cơ hội tìm kiếm thân xác mới. Gã trở nên cực kỳ yếu ớt, nằm sấp dưới sàn hời hợt lâu không ngẩng dậy.

Nguyễn Nam Chúc không lại gần, chỉ quan sát cảnh tượng hoang đường kỳ quái đó từ xa.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Chúng ta cần phải làm gì nữa?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc là xong rồi.” Hắn tiếp: “Đợi đến tối nay là ổn.” Không có lớp da mới bảo vệ, cô y tá rất dễ dàng tìm thấy và giết gã.

Theo như tài liệu về bối cảnh câu chuyện, e rằng cái xác khô mà gã viện trưởng trộm chính là đứa bé cô y tá đã phá bỏ. Người đàn ông tóc vàng trước mắt họ, không ai khác chính là cha đứa bé.

Viện trưởng bắt đầu chửi rửa bọn Lâm Thu Thạch, những tiếng chửi mắng này tựa như có ý vị cam chịu, Lâm Thu Thạch đơn giản bỏ ngoài tai tất cả những lời dơ bẩn đó.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi thôi, Phong Vĩnh Lạc chờ bọn mình cả đêm rồi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Họ bỏ lại người đàn ông tóc vàng, quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch theo sau Nguyễn Nam Chúc, cậu rảo bước chậm rãi, nói: “Hồ Diệp và Giang Anh Duệ là người trong cửa, hay là người ở thế giới thực?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có lẽ là người thật.”

Lâm Thu Thạch: “...” Thật là kinh khủng.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Búp bê Matryoshka chỉ còn lại hai con, có lẽ gã có thể thay xác một lần nữa, nhưng thằng cha quá đen, gặp phải tụi mình.” Hắn lạnh lùng tiếp: “Vậy là mất luôn lần hoán xác cuối cùng.”

Thứ này ban đầu kí sinh trong cơ thể Giang Anh Duệ, sau đó thì nhảy qua Hồ Diệp. Lâm Thu Thạch vẫn chưa hiểu lắm: “Nhưng Giang Anh Duệ tại sao lại che giấu giúp gã?”

“Không che giấu thì làm được gì.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu nói ra, chưa chắc mọi người đã tin, cho dù tin đi nữa, vẫn không có ích lợi gì cho Giang Anh Duệ, ngược lại còn cản trở mục đích của y.”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Và thằng cha viện trưởng đó,” Nguyễn Nam Chúc nói, “gã chui vào cơ thể của người vào cửa, y tá muốn giết gã phải tuân theo nguyên tắc, không thể tùy tiện ra tay được.” Gã viện trưởng rõ ràng muốn những người khác chết càng nhanh càng tốt, bởi vì những người xung quanh chết sớm, thì khả năng Giang Anh Duệ trở thành kẻ duy nhất sống sót càng cao.

Nhưng người tính không bằng trời tính, cuối cùng Giang Anh Duệ không qua mặt được Nguyễn Nam Chúc. Dĩ nhiên, nếu đổi lại một người khác, thì kết cục có thể đã khác đi.

Hai người về tới phòng, mở cửa ra thấy Phong Vĩnh Lạc đang sốt ruột đi qua đi lại. Nhìn thấy hai chị, cậu ta thở phào một hơi, nói: “Cuối cùng các chị đã về. Em sợ gần chết, em tưởng hai chị xảy ra chuyện.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Không sao.”

“Thế nào rồi, phát hiện ra đường hầm chưa?” Phong Vĩnh Lạc hỏi.

“Tìm ra rồi, chìa khóa có lẽ sẽ xuất hiện vào đêm nay!” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Oa, hai chị tìm thấy cả chìa khóa luôn rồi?” Phong Vĩnh Lạc mừng rỡ, cậu ta tiếp tục đi đi lại lại, phấn khích nói: “Tốt quá, vậy là bọn mình sắp được ra ngoài rồi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nếu không có gì thay đổi.”

Gã viện trưởng không có lớp da người bảo vệ khó thoát khỏi lưới dao của cô y tá, giờ đây, chỉ còn đợi tới tối là họ có thể hành động.

Chiếc khung ảnh trống trong phòng viện trưởng, rốt cuộc sắp được dùng tới.

Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra điều gì đó, vội gõ chữ: *À phải, bỗng nhiên tôi nhớ ra, cái cô Hồ Diệp đó lên trộm xác đưa bé làm gì? Không lẽ xác cô đó có công dụng?*

Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm giây lát, lắc đầu không nói.

Nhưng cũng có khả năng, khổ nỗi họ chỉ có thể suy đoán mà chưa kiểm chứng được.

Phong Vĩnh Lạc không biết chuyện xảy ra, thấy Lâm Thu Thạch nói vậy thì ghê rợn: “Hồ Diệp đi trộm xác khô? Đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế ạ?”

Lại bắt đầu hỏi. Phong Vĩnh Lạc vừa nói xong, Nguyễn Nam Chúc lườm cậu nhóc mà không thêm đáp một chữ nào.

Phong Vĩnh Lạc bị lườm đâm ra ảm ức: “Em cũng chỉ là một người bình thường...”

Nguyễn Nam Chúc: “Còn chị chắc không bình thường?”

Phong Vĩnh Lạc: “Dĩ nhiên chị không bình thường rồi, hai chị nói chuyện như trao đổi ám hiệu ấy, làm ơn diễn đạt đơn giản một tí được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không.”

Phong Vĩnh Lạc: “...” Sao chị có thể từ chối người khác một cách lạnh lùng như vậy.

Lâm Thu Thạch đứng một bên giả câm.

Rốt cuộc, Phong Vĩnh Lạc vẫn không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, cậu ta đành bỏ cuộc.

Ba người nhân lúc trời sáng đến chỗ đường hầm kiểm tra tình hình, để chắc chắn đường hầm này dẫn ra bên ngoài. Chỉ thấy trong đường hầm chất đầy các bao ni lông màu đen, từ bên ngoài nhìn vào rất ghê rợn, nếu đây không phải là cửa ra, chắc chắn không ai muốn đi vào.

Phong Vĩnh Lạc chấp hai tay, lầm nhẫm niệm A di đà Phật.

Nguyễn Nam Chúc nhú mào: “Đang bối cảnh phương Tây, niệm A di đà Phật để làm gì?”

Phong Vĩnh Lạc đáp: “Vậy em đổi thành Hallelujah được không chị?”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Lâm Thu Thạch: “...” Nhóc niệm Nguyễn Nam Chúc vạn tuế thì hợp lý hơn đó, có một thánh trò chơi sinh tồn đang đứng ngay bên cạnh đây này, mỗi lúc nào xuất hiện lúc đó, thậm chí không mỗi cũng xuất hiện, quan trọng là cực kỳ hữu ích.

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch một cái, ánh mắt ấy như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhe răng cười, giả vờ ngây thơ vô số tội. Hiện giờ cậu rất nghi ngờ, Nguyễn Nam Chúc biết đọc ý nghĩ người khác, nếu không tại sao hắn luôn đọc được những suy nghĩ sâu kín trong lòng của Lâm Thu Thạch.

Chương 69

Trời sinh một đôi

Lâm Thu Thạch đoán chìa khóa nhiều khả năng sẽ nằm ở phòng viện trưởng, Nguyễn Nam Chúc cũng có cùng suy nghĩ với cậu, cho nên cả hai đều chờ đến giờ giới nghiêm của ngày hôm đó.

Phong Vĩnh Lạc thấy dáng vẻ ung dung của họ, cũng gắng kiềm chế tâm trạng bất an của mình.

Một ngày dài đằng đẵng rồi cuộc đã trôi qua. Khi chuông đồng hồ điểm tám giờ, mặt trời khuất dưới đường chân trời, như thường lệ cả viện đều dưỡng bị bóng đêm nuốt chửng.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đang ở trong phòng riêng.

Đúng tám giờ, những tiếng giày cao gót không vang lên như mọi khi. Thay vào đó, Lâm Thu Thạch nghe thấy nơi cách họ không xa tiếng hét của một người đàn ông. Giọng nói này Lâm Thu Thạch đã quen, chính là của Giang Anh Duệ, hay viện trưởng viện đi đầu dưỡng.

Phong Vĩnh Lạc đang đứng bên cửa sổ, nghe thấy tiếng hét bèn thò đầu ra ngoài, khẽ nói: “Hai chị xem kìa...”

Lâm Thu Thạch vội bước đến bên cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài qua lớp kính.

Trên khoảnh sân bên dưới, cô y tá lại xuất hiện trong bộ dạng vằn vẹo. Một tay cô ta kéo lê cái xác không còn nguyên dạng, chậm rãi đi vào trong tòa nhà, leo lên cầu thang.

Thi thể nạn nhân tuy đã nát bấy, nhưng từ quần áo, có thể nhìn ra chính là viện trưởng.

Lâm Thu Thạch nghe tiếng trẻ con khóc, cậu liếc Nguyễn Nam Chúc, thấy ánh mắt hẩn bình thản, như thể không nghe thấy gì.

Lâm Thu Thạch do dự giây lát, cuối cùng nói cho Nguyễn Nam Chúc biết âm thanh mình vừa nghe được.

Nguyễn Nam Chúc nhìn dòng chữ cậu gõ, nói như than: “Chị lên tầng sáu lấy chìa khóa, hai đứa đứng chờ ở đường hầm nha.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy lắc đầu, tỏ vẻ không đồng tình: *Tôi muốn đi với chị.*

Phong Vĩnh Lạc xoắn xuýt: “Cho em đi với.” Để hai cô gái chân yếu tay mềm phải mạo hiểm vì mình, là thằng đàn ông sao chịu nổi.

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc lờm cậu ta một cái, nói: “Nhóc tốt nhất ra đường hầm chờ.”

Phong Vĩnh Lạc: “...” Liệu có phải ảo giác, sao giọng chị ấy kiểu như đang hất hủi mình.

Phong Vĩnh Lạc ấm ức, đang định mở miệng thì Nguyễn Nam Chúc đã khoát tay, kéo Lâm Thu Thạch đi, bỏ lại Phong Vĩnh Lạc dờ khóc dờ cười.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch lên tầng sáu.

Khác với mọi ngày, y tá không đi dạo trên hành lang, cũng không nhảy lầu liên tục. Đường như cô ta đã tìm thấy điều mình muốn, cho nên mọi thứ rất yên tĩnh.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch có mặt ở cửa phòng viện trưởng.

Phòng viện trưởng rất tốt và yên lặng, giống như không có đi đâu gì bất thường. Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay nắm cửa, khẽ kéo, cánh cửa gỗ kêu khẽ một tiếng và mở ra. Hắn đi vào trong lần mò mở công tắc đèn trên tường.

Đèn sáng, quang cảnh trong phòng hiện lên không chút che giấu. Lâm Thu Thạch mất vài giây để mắt thích nghi với ánh sáng, sau đó cậu nhìn thấy chiếc khung ảnh trống đã được lắp đầy.

Nhưng trong ảnh không phải một người, mà là một đôi nam nữ.

Nam mặc áo bác sĩ, nữ mặc đồ y tá, biểu cảm gương mặt người đàn ông khá cứng nhắc, trong khi người phụ nữ nở nụ cười ngọt ngào, vẻ như vô cùng mãn nguyện.

Nguyễn Nam Chúc nhìn chiếc khung ảnh, lấy một chiếc ghế, bởi vì vị trí khung ảnh khá cao, cần đứng lên ghế mới lấy xuống được.

Lâm Thu Thạch đưa mắt về một vị trí khác, cậu để ý thấy ngăn kéo chiếc tủ đang mở, bèn chần chịt tiến lại phía đó.

Bên trong ngăn kéo, thi thể đứa trẻ đã chết vẫn đặt nằm ngay ngắn. Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm cái xác khô, đột nhiên nhớ ra điều gì. Cậu nhớ lại hôm qua lúc viện trưởng bỏ chạy, dường như rất để ý đến cái xác này. Không lẽ thứ này có tác dụng gì... Cậu hơi do dự, rồi thò tay cầm xác khô lên.

Lâm Thu Thạch lấy cái xác lên, cũng là lúc Nguyễn Nam Chúc hạ khung ảnh xuống. Hắn lật mặt sau khung, nhìn thấy chiếc chìa khóa.

Cơ mặt Nguyễn Nam Chúc dần ra, biết rằng suy đoán của họ là chính xác. Hắn tức tốc lấy chìa khóa, sau đó treo khung ảnh lại chỗ cũ.

Chỉ còn một bước này thôi, vậy mà đột nhiên xuất hiện một vấn đề lớn: Khung ảnh không thể treo lại được.

Đây vốn là một việc rất dễ dàng, vậy mà bỗng trở nên bất khả thi, khung ảnh liên tục rơi xuống khỏi tường, về mặt Nguyễn Nam Chúc dần trở nên căng thẳng.

Lâm Thu Thạch để ý thấy bầu không khí trong phòng đang thay đổi. Chiếc khung ảnh vừa bị lấy xuống, các khung ảnh khác bắt đầu có biến hóa. Ban đầu chỉ là ánh mắt, sau đó là biểu cảm, cuối cùng, các nhân vật trong ảnh giơ tay lên, định trèo ra ngoài.

Bức ảnh hai người trên tay Nguyễn Nam Chúc cũng thay đổi, viện trưởng bắt đầu nhướn miệng cười quái dị, thần sắc cô y tá có vài phần tương đồng.

Các thay đổi này diễn ra trong phút chốc, sắc mặt Nguyễn Nam Chúc xấu đi, hắn vội nói: “Không ổn, đi thôi...” Hắn từ bỏ việc treo khung ảnh về chỗ cũ, kêu lên một tiếng liền quay người bỏ chạy.

Lâm Thu Thạch theo sát phía sau.

Hai người lao ra khỏi phòng viện trưởng, chạy về phía cầu thang.

Nhưng Lâm Thu Thạch nhận thấy một điều kỳ dị, cầu thang chỉ cách vài bước chân bỗng trở nên rất xa, họ ngoặt vài ngã rẽ mà giống như vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Nguyễn Nam Chúc dừng chân, cau mày: “Mình bị không chế rồi.”

Lâm Thu Thạch không nói gì, thấy ở trước cầu thang hiện lên bóng người, ban đầu cậu tưởng chỉ có một, nhưng rất nhanh, cậu nhận ra đó không phải một người mà là nguyên một đám... Tất cả đám bác sĩ trong ảnh đều xuất hiện. Họ đứng ở cuối hành lang, ngoác miệng cười, những cặp mắt và lỗ miệng đen ngòm khiến họ không giống người mà như những gương mặt trên giấy dán.

Lưng Lâm Thu Thạch toát mồ hôi lạnh.

Nguyễn Nam Chúc hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi lấy từ trong túi một vòng ngọc màu đỏ như máu, đưa cho Lâm Thu Thạch, nói: “Đeo vào.”

Lâm Thu Thạch nhìn sang Nguyễn Nam Chúc: “Đây là cái gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thứ có thể giữ mạng cho anh.” Thần sắc Nguyễn Nam Chúc để lộ một chút căng thẳng hiếm hoi, đi đầu đó khiến Lâm Thu Thạch cảm nhận rõ tình huống này cực kỳ bất lợi.

Lâm Thu Thạch nói: “Còn anh thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi đã có cách rồi.” Hắn đưa chìa khóa cho Lâm Thu Thạch, nói: “Chốc nữa chúng ta xông lên, anh phải chạy xuống tầng ngay.”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, hỏi lại lần nữa: “Còn anh thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, giọng hắn rất nhẹ: “Chắc không chết đâu.”

Chắc không chết, chứ không phải chắc chắn không chết. Lâm Thu Thạch nhìn hắn, nói một cách kiên định: “Không, tôi không thể đi một mình.”

Nguyễn Nam Chúc nghe mà sửng sốt.

“Tôi sẽ không đi một mình.” Lâm Thu Thạch nói: “Có đi thì đi chung.”

Nguyễn Nam Chúc: “Đừng có làm loạn nữa...” Hắn định khuyên Lâm Thu Thạch, nhưng đám bác sĩ đã bắt đầu di chuyển về phía họ.

Tốc độ di chuyển của họ rất nhanh, loáng cái đã ở ngay trước mắt Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc. Trong khoảnh khắc ấy, Lâm Thu

Thạch đột nhiên hành động, cậu thò tay vào túi, lấy ra xác hài nhi thó từ phòng viện trưởng.

Hành động này vô cùng bất ngờ, Lâm Thu Thạch không biết nó sẽ có tác dụng gì, cậu chỉ làm theo trực giác mách bảo...

Đám bác sĩ đang lao vào cậu và Nguyễn Nam Chúc đột nhiên tản ra. Đôi mắt của họ tuy chỉ là hai hốc đen ngòm, nhưng Lâm Thu Thạch có thể nhận ra sự sợ hãi trong đó. Lũ này đúng là sợ cái xác hài nhi... Lâm Thu Thạch mừng th ần.

Nguyễn Nam Chúc chứng kiến sự việc, nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ, vội nắm tay Lâm Thu Thạch xuyên qua những bóng người, bỏ chạy thực mạng.

L ần này, những cái bóng bác sĩ không ngăn cản họ.

Lâm Thu Thạch cảm thấy như trút được hòn đá đè nặng trong lòng, cậu biết họ đã thành công vượt qua một kiếp nạn nữa.

Cầu thang trở lại bình thường, nhưng tình hình lại l ần nữa biến chuyển không hay, trong không gian lan tỏa mùi máu tanh n ồng. Khi Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc xuống tới t ầng bốn, họ thấy sàn hành lang lênh lảng máu. Cả hai nhìn nhau, trông thấy vẻ bất đắc dĩ trong mắt người kia, họ có chung suy nghĩ: Hy vọng Phong Vĩnh Lạc không sao.

Viện đi ầu dưỡng trở nên náo loạn, những bệnh nhân đang ngủ bỗng rời khỏi phòng, đánh đấm lẫn nhau.

Lúc đi qua t ầng hai, Lâm Thu Thạch chính mắt nhìn thấy một bệnh nhân xô bạn của anh ta ra đất, r ồi cúi xuống cắn cổ nạn nhân. Nghe thấy tiếng bước chân, gã bệnh nhân ngẩng lên với khuôn mặt đầm máu, nhovn miệng cười.

Những cảnh tượng tương tự diễn ra nhi ều vô số kể, dường như cái ác và nỗi thống hận bị kìm chế lâu nay đã được giải phóng.

Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đã tới nơi hẹn với Phong Vĩnh Lạc.

Nhìn thấy hai chị, Phong Vĩnh Lạc mừng suýt nữa nhảy căng lên, hình như cậu ta bị thương nhẹ, khuôn mặt có một vài vết xây xát: “Cuối cùng hai chị đã đến. Em sợ g ần chết, đám bệnh nhân phát điên cả r ồi!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mau vào đường h ần!”

Phong Vĩnh Lạc gật gật đầu.

Buổi sáng họ đã xác định được vị trí của cửa nằm ở cuối đường hầm, khoảng cách di chuyển không quá xa, có đi đâu phải vượt qua đoạn đường chật đây xác chết.

Ban ngày đi vào vẫn yên lành, nhưng bây giờ khi đặt chân vào đường hầm, họ nhận ra các túi đựng thi thể dưới chân đang nhung nhúc bò dẫy, thậm chí có thi thể vừa xé bỏ lớp túi ni lông, thò cánh tay trắng ớn ra lần mò khắp chốn: Chúng muốn tóm lấy những kẻ đi ngang qua.

Nguyễn Nam Chúc đi đầu, nhanh nhẹn né qua những cánh tay, Lâm Thu Thạch vội vàng học theo bước di chuyển của hắn. Phong Vĩnh Lạc mặt cắt không còn hột máu, may chưa bị tụt lại phía sau. Cả ba đều vô cùng thận trọng, cố gắng tránh xa những cánh tay trắng bệch.

Trên thực tế thì khó mà né được hết, bởi vì trong đường hầm chật đây các túi, thậm chí chân họ bước đi cũng giẫm lên da thịt nhão nhoẹt.

Cảm giác đó khá kinh tởm, trán Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi.

“Má nó...” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng chửi thề của Phong Vĩnh Lạc, Lâm Thu Thạch ngoảnh lại nhìn, nhận thấy chân cậu ta bị một cánh tay tóm được.

Bàn tay xác chết nắm rất chặt, Phong Vĩnh Lạc suýt nữa ngã dập mặt, cậu ta run rẩy nói: “Em... em bị tóm rồi...”

Thằng nhóc gắng sức thoát ra, nhưng bàn tay xác chết như gọng kìm bằng sắt, không cách nào vùng ra được.

Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn đang cau mày. Mất ba giây lưỡng lự, cuối cùng Lâm Thu Thạch lộ vẻ quyết định, rút một con dao bấm từ trong túi ra.

Lưỡi dao bấm vốn rất sắc nhọn. Thứ này do Nguyễn Nam Chúc chọn cho cậu, nghe nói chém sắt như chém bùn...

Lâm Thu Thạch lăm lăm con dao tiến đến chỗ Phong Vĩnh Lạc, Phong Vĩnh Lạc trợn mắt: “Chị Thu... Thu... chị định làm gì...” Phải nói rằng, khi một cô gái yếu đuối lạnh lùng cầm dao đến trước mặt bạn, cảm giác ấy khá là kinh dị.

Lâm Thu Thạch không đáp lời, mà quỳ xuống.

Phong Vĩnh Lạc: “Đừng... đừng chặt chân em...” Cậu nhóc đang la oai oái, chợt thấy chân mình nhẹ bẫng, cúi xuống nhìn, phát hiện cánh tay xác chết đã bị Lâm Thu Thạch chặt đứt.

Sau đó Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn cậu ta như thể đang nhìn một đứa thiếu năng.

Phong Vĩnh Lạc bị hớ, vội cười khan hai tiếng: “Hơ hơ, em đùa ý mà.”

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ nếu nhóc không gào la như gà bị chọc tiết, biết đâu anh đây sẽ tin nhóc đang đùa.

Ở phía bên kia, Nguyễn Nam Chúc đã dùng chìa khóa mở được cửa. Cửa sắt bật ra, để lộ một con đường tỏa ánh sáng mờ mờ.

Nguyễn Nam Chúc vẫy tay gọi hai đồng đội, nói: “Mau qua đây...”

Cửa sắt bị mở, các thi thể trong đường hầm càng vùng dậy mãnh liệt, Lâm Thu Thạch và Phong Vĩnh Lạc rảo bước thật nhanh, cuối cùng có mặt ở cuối đường hầm.

Phong Vĩnh Lạc bây giờ không buồn chị chị em em gì nữa, chào bọn Nguyễn Nam Chúc một cái rồi nhảy vào trong cửa.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi, vào mau.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu. Trước khi vào trong, cậu ngoái lại phía sau một cái, thấy cô y tá đứng ở cửa đường hầm, đang nhìn vào trong một cách vô hồn. Viện trưởng đứng bên cạnh, vẻ căm hận vô cùng, cái nhìn khiến cho trái tim kẻ đối diện phải run sợ... Có thể tưởng tượng, những người chưa kịp tới đây cùng với bọn Lâm Thu Thạch sẽ gặp phải chuyện gì với hai con quái vật kia.

Lâm Thu Thạch không nhìn nữa, cùng Nguyễn Nam Chúc tiến vào bên trong.

Đi qua con đường ánh sáng thật dài, họ trở lại thế giới thực.

Lâm Thu Thạch có mặt ở biệt thự, bỗng cảm thấy như mình vừa cách xa nhân gian mấy kiếp.

Vừa đúng lúc Hạt Dẻ đi qua, nó nhìn chủ nhân kêu lên hai tiếng, dúi đầu vào chân chủ. Lâm Thu Thạch như bừng tỉnh, gương mặt lộ vẻ mừng rỡ: “Hạt Dẻ!! Cuối cùng con đã chịu cho ba ôm rồi!!”

Cậu sung sướng bế Hạt Dẻ lên, sau đó vạch ra phần bụng xù lông trắng muốt của Hạt Dẻ, vùi mặt vào...

Nguyễn Nam Chúc từ trên tầng đi xuống, ngang qua nhà ăn thì bắt gặp dáng vẻ cu ồng hoan của Lâm Thu Thạch, khuôn mặt hần thoáng khựng lại nhưng rất nhanh khôi phục về bình thường, hần nói: “Lâm Thu Thạch.”

Lâm Thu Thạch vẫn say đắm vùi đầu vào Hạt Dẻ, mãi cho đến khi nghe được tiếng gọi của Nguyễn Nam Chúc.

“Hử? Chuyện gì thế?” Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên.

Lúc này đang là mùa xuân, thời gian thay lông của Hạt Dẻ, khi Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên, trên miệng cậu còn dính một túm lông màu trắng.

Nguyễn Nam Chúc tiến tới, đưa tay, khẽ chà mấy cái, lấy đi chỗ lông mèo trên môi Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nói: “Cuối cùng đã được ra ngoài.” Cậu thở phào nhẹ nhõm, cảm giác cơ thể mình rã rời.

“Ừm, nghỉ ngơi cho tốt.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Xem thử trong túi đi.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, mở ba lô ra, cậu hơi sững sờ khi nhìn thấy vật bên trong.

Trong ba lô Lâm Thu Thạch chính là xác hài nhi họ lấy từ phòng viện trưởng, cái xác khô sau khi được mang ra khỏi thế giới của mình xuất hiện nhiều thay đổi, lớp da trở nên đen bóng.

Nguyễn Nam Chúc: “Quả nhiên là vật phẩm tốt.”

Nói đến vật phẩm, Lâm Thu Thạch sực nhớ chiếc vòng tay màu đỏ mà Nguyễn Nam Chúc đưa cho, trước đó cậu chưa kịp xem kỹ, lúc này mới phát hiện vòng làm bằng ngọc, bên ngoài rất sáng đẹp, chất ngọc trong suốt, bên trong có khối màu đỏ, thoáng nhìn đã biết không phải vật tầm thường. Cậu tháo vòng ra, đưa cho Nguyễn Nam Chúc nói: “A, cái này trả cho anh, chiếc vòng đẹp quá.”

Nguyễn Nam Chúc nhận lấy, lạnh nhạt đáp: “Đẹp thì đẹp, nhưng là vật lấy từ một xác chết, nếu không để anh đeo luôn cũng được.”

Lâm Thu Thạch cười nói: “Tôi có phải phụ nữ đâu, đeo trang sức làm gì.” Cậu hoàn toàn không hứng thú gì với đồ trang sức.

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Thật không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu chợt nhớ ra bản thân vẫn đang mặc đồ nữ, khẽ than thầm, nói: “Xử lý cái xác khô này thế nào đây? Cứ để trong nhà ư?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Biệt thự có một phòng đọc sách, bên trong có vài kết sắt, để nó vào trong đó, chừng nào vào cửa lấy mang theo.”

Lâm Thu Thạch nghiêng nghiêng đầu: “Vật tác dụng của thứ này là...”

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu: “Không biết, nhưng chắc chắn có tác dụng.”

Còn tác dụng cụ thể là gì thì có cơ hội mới khám phá dần, giống như cuốn nhật ký trước đây vậy.

Lâm Thu Thạch gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Sau đó cậu trở về phòng thay đồ nữ ra, tấp tểnh ngồi xuống bên laptop, truy cập vào diễn đàn quen thuộc.

Nói thật lòng, việc ra vào thế giới trong cửa liên tục rất hao tổn sức lực, chỉ ít Lâm Thu Thạch cảm thấy rất rã rời, không biết Nguyễn Nam Chúc đã vượt qua những giới hạn của mình bằng cách nào.

Sau một đêm nghỉ ngơi, Lâm Thu Thạch mới thấy đỡ mệt hơn chút.

Hôm sau, Trình Thiên Lý tới hỏi cậu lần vào cửa này có gì thú vị.

Lâm Thu Thạch nói: “Vẫn ổn, anh đi chung với một cậu khá giống em.”

Trình Thiên Lý: “Giống em... ý là sao?”

Lâm Thu Thạch: “Vừa thông minh vừa đáng yêu?”

Trình Thiên Lý lộ vẻ hoài nghi, nói: “Thật hay đùa đấy? Anh đừng có nịnh, mặc dù đúng là em vừa thông minh vừa đáng yêu thật.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ha ha.”

Trước đây Nguyễn Nam Chúc từng nói, càng về sau, khả năng dự đoán thời gian vào cửa sẽ càng chính xác, khoảng cửa thứ mười, thậm chí bạn có thể biết chính xác đến từng giờ từng phút từng giây, đây có thể coi

là một sự khoản đãi của cửa với bọn họ, ít nhất cho họ có thời gian chuẩn bị kỹ càng trước khi vào cửa.

Lâm Thu Thạch sau khi rời cửa này đã suy nghĩ rất nhiều. Ngày thứ ba sau khi trở về, cậu đến tìm Nguyễn Nam Chúc tỏ ý cần trao đổi một số việc.

Hình như Nguyễn Nam Chúc đang trao đổi việc gì đó quan trọng qua mạng, chỉ hơi hất cằm ra hiệu cho Lâm Thu Thạch ngồi xuống, hắn nói ngắn gọn: “Việc gì?”

Lâm Thu Thạch: “Thật ra... tôi luôn muốn biết, đã từng có ai sống sót vượt qua mười hai cửa hay chưa?”

Bàn tay đang gõ chữ của Nguyễn Nam Chúc hơi khựng lại.

“Lợi hại như anh, mới vượt qua mười cửa.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh từng gặp ai qua hết mười hai cánh cửa hay chưa?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chưa từng gặp.”

Lâm Thu Thạch sửng sờ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Trên thực tế chưa có ai gặp người đó.” Giọng điệu hắn bình thản, nhưng lời nói khiến người nghe cực kỳ kinh ngạc: “Nhưng nghĩ là có thì tốt hơn.” Hắn dừng lại giây lát: “Đó là cách duy nhất.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

“Anh rất kiên cường, đi đâu đó tốt.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng không phải tất cả mọi người đều thần nhiên tiếp nhận sự thật như anh, cho nên, họ cần phải có một mục tiêu.”

Do đó mọi người không hẹn mà cùng chọn đích đến là vượt qua mười hai cửa.

Và họ vững tin rằng, nếu vượt qua mười hai cửa, họ sẽ có được cuộc sống mới.

Lâm Thu Thạch nói: “Không có một chút bằng chứng chứng minh chuyện đó sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nếu là người khác, tôi sẽ nói có, nhưng với anh, tôi không muốn giấu.” Hắn gấp chiếc laptop trước mặt lại, quay sang nhìn chăm chú người đồng đội bằng đôi mắt sâu thẳm: “Anh rất hợp ý tôi.”

Đối diện với ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Cái nhìn ấy quá thâm trầm, ẩn chứa quá nhiều điếu, nhiều đến nỗi Lâm Thu Thạch không cách nào giải mã nổi, cậu hỏi: “Họ đều biết cả chứ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có người biết, có người không biết.” Hắn khoát tay, nhún vai như xem nhẹ sự thật tàn khốc: “Biết hay không thì có sao, vẫn phải tiếp tục như nhau.”

Vẫn sẽ phải trải qua ng ần ấy cửa, dù có muốn hay không.

Lâm Thu Thạch không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại thẳng thắn với mình như vậy, cậu cho rằng ít nhất Nguyễn Nam Chúc sẽ viện một cái cớ lấp lầy lẹ, ai ngờ hắn nói ra mọi thứ một cách quá tr ần trụi.

Lâm Thu Thạch cười khở: “Hình như anh quá xem trọng tôi.”

Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt: “Tôi đã nhìn nh ằm người sao?”

Lâm Thu Thạch im lặng.

Nguyễn Nam Chúc không nhìn nh ằm, kỳ thực đáp án của vấn đề này không quá quan trọng với họ, chỉ đơn giản là Lâm Thu Thạch tò mò.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Trình Nhất Tại sắp vào cửa thứ chín.”

Lâm Thu Thạch nghe mà sửng sờ.

“Tôi phải đi cùng nó.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Còn đang suy nghĩ có nên đưa anh đi cùng luôn hay không.”

Lâm Thu Thạch hiện tại đã vượt qua cửa thứ sáu, nếu cậu có thể đột phá cửa cấp chín của Trình Nhất Tại, thì coi như nhảy cóc luôn cửa thứ bảy và thứ tám của mình.

Lâm Thu Thạch nói: “Vậy anh đã suy nghĩ xong chưa?”

“Chưa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trước mắt vẫn chưa, còn anh, có suy nghĩ gì?”

Lâm Thu Thạch nghi ền ng ẫm một lát, thật thà đáp: “Tôi không biết.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn bộ dạng cậu, bỗng bật cười, nói: “Lâm Thu Thạch, tôi rất thích anh, chúng ta làm đ ồng đội rất hợp, như trời sinh một đôi vậy.”

Khi nói câu này, giọng hắn rất thản nhiên, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không cảm thấy vấn đề gì, quả thực cậu và Nguyễn Nam Chúc hợp tác rất vui vẻ.

“Về đi.” Nguyễn Nam Chúc: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, đứng dậy ra về

Mặc dù được Nguyễn Nam Chúc khen ngợi nhiều lần, Lâm Thu Thạch vẫn không thật sự nhận ra ở mình có điểm gì đặc biệt đáng được xem trọng. Cho đến khi anh chàng Tần Bất Đãi, người mới gia nhập xảy ra tai nạn.

Lâm Thu Thạch là người đầu tiên phát hiện sự việc, hôm ấy cậu tỉnh dậy lúc nửa đêm vì đói, định xuống tầng một tìm đồ ăn.

Ai ngờ vừa đi đến cửa, chợt nghe thấy trong nhà bếp có tiếng nhai nuốt nhồm nhoàm.

Bước chân Lâm Thu Thạch hơi khựng lại, cậu không mở đèn mà rón rén đi vào bên trong. Dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng, cậu nhìn thấy Tần Bất Đãi quỳ trong góc bếp.

Lúc này, Tần Bất Đãi cầm trên tay một tảng thịt sống, cầm cúi ăn. Gã không nghe thấy tiếng người đi vào, dường như toàn bộ tâm hồn và thể xác đều đang tận hưởng hương vị đồ ăn.

Cảnh tượng này hết sức quái dị, thậm chí khiến Lâm Thu Thạch có ảo giác mình vẫn còn đang ở trong cửa. Cũng may ảo giác chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, Lâm Thu Thạch thoáng chút do dự rồi mở miệng, kêu tên của gã: “Tần Bất Đãi...”

Tần Bất Đãi khựng lại, nét mặt thoáng cái trở nên cứng đờ, gã chậm chạp ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Thu Thạch đang đứng ở cửa.

Khi ánh nhìn của hai người giao nhau, thậm chí Lâm Thu Thạch có cảm giác người đang quỳ trên đất kia không phải người, mà là một con dã thú.

Nhưng Tần Bất Đãi khôi phục lại thần trí rất nhanh, gã chậm rãi đứng dậy, ném miếng thịt qua một bên, nói: “Anh nghe tôi giải thích...” Gã tiến lại gần Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không tự chủ được muốn lùi về sau, nhưng cậu ghìm cảm giác đó lại, đứng im nhìn Tần Bất Đãi bước đến gần mình.

Tần Bất Đãi nói: “Tôi không muốn thế, nhưng tôi không nhận được.”
Gã liếm liếm mép, đưa mắt nhìn chiếc cổ thon dài trắng trẻo của Lâm Thu
Thạch trong giây lát, rồi sụp mắt xuống: “Thật sự tôi... không nhận được.”

Chương 70

Thèm khát

Nghe Tần Bất Đãi nói mình không nhịn được, sâu trong lòng Lâm Thu Thạch có một cảm giác gai gai người. Kề trước mặt cậu miệng ngậm đầy máu, hai tròng mắt vẫn đầy tia đỏ đang im lặng nhìn cậu. Cái nhìn kiên cố cực độ ấy khiến cánh tay Lâm Thu Thạch nổi da gà, trực giác của cậu đang rung chuông báo động: Kề trước mặt cực kỳ nguy hiểm.

Tần Bất Đãi chần chừ chậm lại gần Lâm Thu Thạch, cuối cùng chân gã dừng lại, miệng gã từ từ gọi ra tên họ của Lâm Thu Thạch, bằng một ngữ điệu lạnh lạnh và nhóp nhép, cách phát âm không được rõ ràng cho lắm.

Trong khoảnh khắc ấy, Lâm Thu Thạch thậm chí muốn quay người bỏ chạy, nhưng cậu có cảm giác ngay khoảnh khắc mình quay lưng đi, sẽ có một việc kinh khủng xảy ra không cách nào không chế. Cho nên cậu ngăn suy nghĩ bỏ chạy trong lòng, nói: “Tần Bất Đãi, anh không sao chứ?”

Tần Bất Đãi nở một nụ cười quái dị: “Tôi không sao.” Thà gã đừng cười, cái nhếch miệng này chỉ khiến khuôn mặt gã càng méo mó đáng sợ.

Trong khi hai người đang giằng co, bên ngoài chợt vang lên giọng nói ngờ vực của Trần Phi: “Hai người ở đây làm gì vậy?”

Trần Phi ấn mở công tắc đèn trên tường, cả căn phòng bập sáng lên, anh ta cũng nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

“Tần Bất Đãi,” Trần Phi nói, “anh đang làm gì?” Ánh mắt anh ta nhìn tảng thịt trên tay Tần Bất Đãi. Một giây sau, anh ta chợt hiểu ra tất cả, giọng nói trở nên ngập ngừng: “Anh vừa từ cửa ra à?”

Tần Bất Đãi lơ đãng gật đầu.

“Đói quá à?” Trần Phi nói một cách bình thản, giống như việc này chẳng có gì lạ: “Để tôi nấu cho anh ăn nhé.”

Tần Bất Đãi không nói gì, quay lưng bỏ đi.

Trần Phi nhìn theo bóng lưng gã, không nín kéo, chỉ khẽ thở dài.

“Rốt cuộc là sao vậy?” Lâm Thu Thạch không có kinh nghiệm phong phú như Trần Phi, cậu không thể lý giải trạng thái ban nãy của Tần Bất Đãi, nói thật lòng, thấy Tần Bất Đãi như vậy, cậu nhớ ngay tới lũ quái vật trong cửa.

“Chắc anh ta bị thế giới trong cửa ảnh hưởng.” Trần Phi đến chỗ tủ lạnh, lấy ra một miếng thịt bò, định nấu cho Tần Bất Đãi: “Thần kinh con người rất mong manh, nếu chịu kích thích quá mạnh, rất dễ rơi vào tình trạng hỗn loạn.” Nói xong, anh ta liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Không phải ai cũng bình thản đối diện được như cậu.”

Lâm Thu Thạch không biết nên nói gì.

“Kinh khủng nhất là trường hợp tất cả những người khác đều chết, mà cửa và chìa khóa chưa xuất hiện.” Trần Phi bật bếp, làm nóng dầu, miếng thịt bò phát ra tiếng xèo xèo trong chảo: “Một mình bị nhốt trong thế giới đó, không biết bao giờ mới thoát ra...” Giọng anh ta càng lúc càng trầm xuống.

Đó thật sự là một cơn ác mộng.

Một mình sinh tồn trong thế giới của cửa, tình huống đó chỉ chớp nhoáng đã cảm thấy lạnh người. Lâm Thu Thạch đứng tựa bên cửa: “Tần Bất Đãi... không sao chứ?”

Trần Phi lắc đầu: “Không biết.”

Lâm Thu Thạch: “Không biết nghĩa là sao?”

Trần Phi nói: “Nghĩa là không biết anh ta có thể hồi phục hay không, có thể tách bạch thế giới thực và thế giới trong cửa hay không.”

Lâm Thu Thạch cau mày: “Nếu không thể thì sao?”

Động tác của Trần Phi hơi khựng lại, gương mặt nhoe nhoét một nụ cười tự giễu: “Không thể tách bạch? Nếu vậy... anh ta xong rồi.”

Giết người trong cửa không phải vấn đề lớn, nhưng thế giới thực là nơi có pháp luật chế tài nghiêm ngặt.

Huống hòng người như thế sẽ trở nên rất nguy hiểm, cho dù không giết người, nhưng nhiều khả năng sẽ hành động quá khích theo kiểu khác. Những người không tách bạch được hai thế giới, sẽ không thể tiếp tục ở trong biệt thự. Dĩ nhiên, Trần Phi không nói thẳng đi đâu này với Lâm Thu Thạch, bởi vì anh ta cảm thấy không cần thiết.

Món bít tết đã xong, Trần Phi bưng đĩa ra bàn ăn ở bên ngoài, đặt nó xuống trước mặt Tần Bất Đãi.

Tần Bất Đãi dùng dao nĩa cắt miếng bít tết, nhưng khéo mắt thì nhìn trộm Lâm Thu Thạch. Gã vẫn cảm thấy rất đói, miếng bít tết sém cạnh này không cách nào hóa giải cơn đói cần cào giày vò gã, nhưng gã không dám biểu hiện ra quá rõ ràng, chỉ cúi mặt, giả vờ đang ăn rất ngon lành.

Trần Phi ngồi bên cạnh quan sát, Lâm Thu Thạch thấy hai hàng lông mày anh ta chau lại, ánh mắt như dò xét, có lẽ đang đánh giá mức độ khủng hoảng tinh thần của Tần Bất Đãi.

Trần Phi hỏi: “Anh đã gặp phải chuyện gì ở trong đó?”

Nhắc tới “trong đó”, Tần Bất Đãi rùng mình một cái, gã há miệng, hồi lâu không phát ra được tiếng nào, như thể không cách nào sắp xếp từ ngữ thành những câu mô tả có nghĩa.

Trần Phi nói: “Hừm?”

Tần Bất Đãi ngọng nghịu nói: “Thế giới đó đáng sợ lắm, không có gì để ăn, tôi lúc nào cũng đói.”

Trần Phi không nói gì, anh ta chìm vào im lặng.

Tần Bất Đãi ăn xong bít tết, lịch sự chúc hai người ngủ ngon, rồi lên tầng đi ngủ.

Lâm Thu Thạch đứng im nhìn theo bóng Tần Bất Đãi xa dần, cậu cứ cảm thấy trạng thái tinh thần của Tần Bất Đãi có cái gì đó lạ lắm, nhưng cụ thể như thế nào, cậu lại không thể nói rõ.

Trần Phi nói: “Ngày mai tôi đi hỏi anh Nguyễn.”

Lâm Thu Thạch: “Hỏi vụ gì?”

Trần Phi thở dài: “Dĩ nhiên là hỏi bối cảnh cánh cửa Tần Bất Đãi vừa đi vào.” Tần Bất Đãi hiện vẫn là người mới, chỉ được thử thách các cửa cấp thấp. Gã không may mắn như Lâm Thu Thạch, mọi người chỉ dẫn dắt gã hai cửa. Còn lần mới đây nhất, gã phải một mình đột phá.

Lâm Thu Thạch gật đầu biểu thị đồng tình.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch không ngủ được, cậu trở mình liên tục, hình ảnh Tần Bất Đãi ngẫu nhiên ăn thịt sống luôn ám ảnh trong đầu. Nói thật lòng, khi nhìn thấy cảnh đó, thậm chí cậu tự hỏi mình có thực sự đang ở

thế giới thực hay không? Cảm giác này rất kinh khủng, cả người tràn ngập bất an.

Ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch xuống tầng trệt với hai quàng thâm ở mắt.

Trình Thiên Lý vừa đưa Bánh Mì đi dạo về, Bánh Mì mừng rỡ lắc cái móng nhỏ sẵn chắc chơi rượt đuổi đùa giỡn cùng Hạt Dẻ.

Trình Thiên Lý thấy đáng vẻ thiếu ngủ trần trụi của Lâm Thu Thạch, bèn nói: “Anh bị sao thế? Trông như mất ngủ cả đêm ý.”

Lâm Thu Thạch ngáp dài: “Không có gì, đêm qua anh ngủ hơi muộn thôi.”

Trình Thiên Lý: “Ờ, vào ăn sáng đi, anh trai em vừa nấu xong.”

Trình Nhất Tạ nấu cháo, làm vài món mặn ăn cùng, bấy giờ cậu ta đang đứng định ng ồi ăn. Lâm Thu Thạch vào phòng chào cậu ta một tiếng, r ồi múc cháo cho bản thân.

Người trong biệt thự lần lượt thức giấc, Lâm Thu Thạch gặp Tr ần Phi, và cả T ần Bất Đãi.

Trên người T ần Bất Đãi không còn cảm giác ghê rợn đêm qua nữa. Gã đã thay quần áo sạch sẽ, mỉm cười rạng rỡ, đến gần Lâm Thu Thạch, nói: “Chào buổi sáng.”

Lâm Thu Thạch: “Chào buổi sáng.”

“Xin lỗi vì đêm qua làm anh sợ.” T ần Bất Đãi nói: “Tôi mới từ cửa ra ngoài, hơi bị mất cân bằng một chút.” Gã nheo mắt lại, gương mặt rất đổi hi ền hòa: “Tôi cảm thấy áy náy quá.”

“Không sao.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh... đã vượt qua r ồi chứ?”

T ần Bất Đãi gật đầu, tỏ ý mình không sao r ồi.

Tr ần Phi ng ồi bên cạnh nhìn cả hai nói chuyện, lẳng lặng quan sát T ần Bất Đãi. Rõ ràng anh ta vẫn chưa hoàn toàn tin lời của T ần Bất Đãi.

Một lát sau, Nguyễn Nam Chúc cũng có mặt, vẫn bộ mặt lạnh như t iền, ăn cháo xong hẩn sửa soạn ra ngoài, nhưng Tr ần Phi gọi hẩn lại.

“Anh Nguyễn.” Tr ần Phi nói: “Tôi có một số việc muốn nói với anh.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, hai người đi đến một góc vắng người.

Lâm Thu Thạch biết Trần Phi định nói với Nguyễn Nam Chúc chuyện của Tần Bất Đãi. Nói thật lòng, Tần Bất Đãi hiện tại trông có vẻ khá bình thường, rất khó liên hệ gã với kẻ điên cuồng ăn thịt sống đêm qua. Nhưng trạng thái tinh thần của gã đã hồi phục hay chưa, Lâm Thu Thạch chưa dám đưa ra phán đoán. Cậu cảm thấy nên giao trách nhiệm này cho Trần Phi.

Lâm Thu Thạch ăn xong bữa, liền trở về phòng của mình.

Lúc này đang giữa xuân, mặt trời tỏa ánh rực rỡ, gió mát hiu hiu, Lâm Thu Thạch ngồi bên cửa sổ, mở máy tính, truy cập vào diễn đàn chuyên dành cho người vào cửa.

Trong diễn đàn có rất nhiều thông tin thú vị, Lâm Thu Thạch đã hình thành thói quen truy cập địa chỉ này mỗi ngày. Cậu tiện tay cho một viên kẹo vào miệng, di chuyển, con chuột mở một chủ đề.

Trên diễn đàn có vô số chủ đề khác nhau, trên trời dưới biển đủ cả.

Có chủ đề về thế giới trong cửa, hoặc các truyền thuyết hiện đại, thậm chí còn có chuyên mục kết bạn bốn phương.

Lâm Thu Thạch thích thú lướt hết topic này tới topic khác.

Bởi vì mới hoàn tất một cửa, Nguyễn Nam Chúc chưa sắp xếp kế hoạch mới cho Lâm Thu Thạch ngay, chỉ khuyên cậu nghỉ ngơi cho khỏe.

Lâm Thu Thạch cảm thấy cứ ngồi không như vậy lại hay, ăn xong bữa rồi đi ngủ, một ngày trôi qua vô tư lự thoải mái biết mấy.

Sáng hôm đó, sau cuộc nói chuyện, Trần Phi và Nguyễn Nam Chúc cùng rời khỏi biệt thự, không biết đã đi đâu.

Nhưng Lâm Thu Thạch đã quen với sự thoát ần thoát hiện của họ, cậu không tò mò chút nào.

Ngay cả hai anh em Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tạ cũng biết tầm, Lâm Thu Thạch đoán Trình Nhất Tạ đưa em trai đi cà cửa cấp thấp rồi.

Trong biệt thự có Dịch Mạn Mạn, Lư Diễm Tuyết và Tần Bất Đãi. Bốn người dùng bữa qua loa, sau đó Lâm Thu Thạch trở về phòng riêng nghỉ ngơi.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Lâm Thu Thạch nằm trên giường chơi Sudoku. Trò chơi này khiến tinh thần cậu mau chóng an tĩnh trở lại, cũng rất có lợi cho giấc ngủ.

Đang chậm rãi đi vào ô, chợt Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Lâm Thu Thạch rời giường, mở cửa ra, thấy Tần Bất Đãi đứng đó.

Tần Bất Đãi nói: “Xin chào, chúng ta tán gẫu chút nhé?”

Lâm Thu Thạch ngăn ra: “Bây giờ à?”

Tần Bất Đãi gật đầu.

Lâm Thu Thạch hơi lưỡng lự một chút: “Được... chúng ta đến phòng đọc sách đi, anh đợi chút, tôi thay đồ ừ ờ sẽ ra.” Hiện giờ cậu đang mặc đồ ngủ.

Tần Bất Đãi lẳng lặng nhìn Lâm Thu Thạch, bấy giờ Lâm Thu Thạch mặc bộ pijama vải sợi bông màu trắng, để lộ phần cổ thon dài và đường xương quai xanh. Lâm Thu Thạch đáng vẻ anh tuấn, khí chất dịu dàng, thoát nhìn đã gây cảm tình cho người đối diện, nhìn cũng... rất ngon.

Tần Bất Đãi đột nhiên liếm liếm mép.

Lâm Thu Thạch nghi ngờ nhìn gã: “Tần Bất Đãi?” Lâm Thu Thạch cảm thấy người này có gì đó không bình thường.

Tần Bất Đãi nói: “Tôi chỉ xin anh năm phút thôi, nhanh lắm.” Gã vừa nói, vừa chần chậm lách vào trong phòng.

Lâm Thu Thạch chú ý đến hành động của Tần Bất Đãi, vội lùi một bước, đưa tay ra trước phòng ngự: “Anh muốn nói gì?”

Tần Bất Đãi nhìn Lâm Thu Thạch, ánh mắt toát lên một tia khao khát khó tả.

Lâm Thu Thạch bị cái nhìn ấy làm cho lông tóc dựng đứng, vội gọi: “Tần Bất Đãi?”

Tần Bất Đãi nói: “Tôi...” Gã chưa nói dứt câu đã bất ngờ lao vào Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch tuy có sự đề phòng nhưng vẫn bị giật mình, Tần Bất Đãi khá lực lưỡng, gã xô Lâm Thu Thạch ngã nhào ra giường.

Lâm Thu Thạch: “Tần...” Cậu vừa thốt được một tiếng đã bị Tần Bất Đãi bịt miệng. Sức mạnh áp đảo này không giống như đến từ một con người. Tần Bất Đãi chỉ dùng một tay là có thể khống chế Lâm Thu Thạch

đang giãy giụa bằng hết sức bình sinh. Lâm Thu Thạch trợn tròn mắt, Tần Bất Đãi đang nhìn c ần cổ của Lâm Thu Thạch với ánh mắt thèm thu ờng.

“Cho tôi thử một miếng thôi.” Tần Bất Đãi thì thào: “Chỉ một miếng...” Gã cúi xuống, lè lưỡi liếm phần dưới cằm của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhớ đến tảng thịt bị Tần Bất Đãi cắn xé đêm qua, vội g ờng hết sức giãy giụa, nhưng sức mạnh của Tần Bất Đãi khiến sự phản kháng của cậu chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Tần Bất Đãi nhìn chiếc cổ trắng ngần nhỏ d ăi, gã hơi há miệng, để lộ hàm răng trắng ở, định ngoạm một cái.

“Ư...” Lâm Thu Thạch cố gắng quẫy đạp.

Đúng lúc cậu cảm thấy những chiếc răng lạnh lẽo của Tần Bất Đãi chạm vào da thịt, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ. Tần Bất Đãi lộ vẻ căng thẳng, liếc ra cửa một cái.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng gõ vang lên.

Lâm Thu Thạch và Tần Bất Đãi đưa mắt nhìn nhau, Lâm Thu Thạch ngỡ có người đến Tần Bất Đãi sẽ tha cho mình, ai ngờ Lâm Thu Thạch thấy được sự quyết tuyệt từ đôi mắt gã.

“Xin lỗi nhé.” Tần Bất Đãi thì th ần bên tai Lâm Thu Thạch: “Nhìn anh ngon quá, thật sự tôi... không kiềm chế được. Cho dù bị phát hiện, tôi cũng không muốn bỏ qua cơ hội này...” Những chiếc răng đang tì nhẹ trên cổ Lâm Thu Thạch bắt đầu cắm sâu xuống.

Lâm Thu Thạch trợn tròn hai mắt, cảm nhận cơn đau lan ra, cậu không ngờ Tần Bất Đãi dám cắn thật.

“Ầm” một tiếng cực lớn, cánh cửa chốt trong bị ai đó đá ra.

Tần Bất Đãi đang nằm úp trên người Lâm Thu Thạch bị hai cánh tay tóm gọn, sau đó nhấc lên, ném vào tường. Tần Bất Đãi rú lên vì đau, Lâm Thu Thạch chật vật bò dậy, trước mắt cậu là Nguyễn Nam Chúc mặt lạnh như tì ền.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, rảo bước đến chỗ Tần Bất Đãi, tiện tay c ầm lấy vật trang trí bằng đồng trên bàn, sau đó bóp hàm Tần Bất Đãi, ép gã há miệng.

Tần Bất Đãi sợ quá run như c ây sậy.

Giọng Nguyễn Nam Chúc lạnh như sương, hắn nói: “Thèm ăn quá thì ăn nhồi vào.” Hắn nhét luôn món trang trí vào miệng Tần Bất Đãi, vì lực quá mạnh nên hai chiếc răng văng ra.

Tần Bất Đãi đau quá ngất luôn, Nguyễn Nam Chúc buông tay, trở lại chỗ Lâm Thu Thạch. Hắn cau mày, có vẻ như tâm trạng rất tệ: “Vẫn ổn chứ?”

Lâm Thu Thạch: “Không sao.” Cậu nói: “Do tôi sơ suất quá.” Cậu không ngờ chuyện Tần Bất Đãi dám xuống răng ngay tại phòng mình có thể xảy ra. Trần Phi đã từng nhắc nhở Lâm Thu Thạch, nhưng quả thực cậu đã hơi xem nhẹ uy lực của cửa.

Nguyễn Nam Chúc nhìn chằm chằm Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch bị nhìn đâm ra bối rối, ánh mắt Nguyễn Nam Chúc chiếu thẳng vào cổ Lâm Thu Thạch. Lâm Thu Thạch lấy tay sờ thử, chợt nhận ra Tần Bất Đãi đã kịp lưu dấu răng trên cổ mình... tuy chưa cắm sâu vào thịt, nhưng rất đau.

Không biết có cần đi tiêm chủng uốn ván gì đó không nhỉ... Lâm Thu Thạch đang nghĩ, chợt thấy Nguyễn Nam Chúc ghé lại gần.

Lâm Thu Thạch giật nảy mình, đang định hỏi Nguyễn Nam Chúc làm gì vậy, nhưng cánh tay bị Nguyễn Nam Chúc giữ chặt. Giây lát sau, Nguyễn Nam Chúc cắn mạnh vào vết răng trên cổ Lâm Thu Thạch. Phản ứng đầu tiên của Lâm Thu Thạch chính là lo sợ Nguyễn Nam Chúc bị Tần Bất Đãi gây ảnh hưởng mà trở nên biến thái. Cậu thét lên, đồng thời cánh tay đang tự do khua loạn xạ: “Nguyễn Nam Chúc... bình tĩnh lại đi!! Tôi là Lâm Thu Thạch!!”

Nguyễn Nam Chúc cắn một cái, nghe thấy cậu la hét, hắn thản nhiên nói: “Tôi biết anh là Lâm Thu Thạch.”

“Anh bị nhiễm Tần Bất Đãi à?” Lâm Thu Thạch ôm cổ, đau muốn nghẹt thở: “Sao lại cắn tôi?!”

Nguyễn Nam Chúc rít qua kẽ răng hai chữ: “Sát trùng.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc bị làm sao đấy.

Nguyễn Nam Chúc nói xong liền lôi Tần Bất Đãi ra khỏi phòng không lời từ biệt. Lâm Thu Thạch nhìn căn phòng hỗn loạn, nhất thời không biết nên làm gì.

Tần Bất Đãi không cần rách da cổ của Lâm Thu Thạch, nhưng Nguyễn Nam Chúc thì có. Lâm Thu Thạch kiểm tra vết thương của mình, đoán đo không biết có nên đi tiêm phòng hay không, cậu chưa bị người cần bao giờ, bèn lên mạng tra cứu thử thông tin.

Không tìm thì thôi, tìm được chỉ khiến Lâm Thu Thạch thất kinh hốt vía, cứ tưởng mình đột tử ngay đêm ấy.

Sáng tinh mơ hôm sau, Lâm Thu Thạch vội vàng đi bệnh viện khám. Sau khi xem xét vết thương trên cổ cậu, bác sĩ đưa ra một lời khuyên đầy ẩn ý: “Còn trẻ cũng nên tiết chế một chút.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tiết chế cái gì, nhịn ăn uống hay gì?

Bác sĩ: “Không cần tiêm phòng, khử trùng là được, nếu người cần cậu không bị bệnh truyền nhiễm gì thì không vấn đề gì.”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng trên mạng nói là...”

Bác sĩ đập bàn: “Khi bị bệnh làm ơn đừng lên mạng tra cứu chứ? Càng tra cứu càng thấy bản thân mình sắp chết thôi!” Vị bác sĩ trông trạc ba mươi một, ba mươi hai tuổi, sau khi kê đại vài loại thuốc liền phát tay đuổi Lâm Thu Thạch về.

Lâm Thu Thạch trở lại biệt thự.

Tối hôm qua, sau khi Tần Bất Đãi bị dẫn đi, Lâm Thu Thạch vẫn chưa hỏi xem anh ta bị xử lý như thế nào. Cả ngày hôm nay không trông thấy Tần Bất Đãi, cũng không gặp Nguyễn Nam Chúc, cậu bèn gặp riêng Trần Phi để hỏi.

Trần Phi nhìn vết thương trên cổ Lâm Thu Thạch, thở dài: “Là lỗi của tôi, tôi không nên để mặc anh ta, còn tưởng anh ta sẽ kiên chế được, ai ngờ khả năng kiểm soát kém như vậy.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy giờ anh ta đâu rồi?” Đêm qua nhìn dáng vẻ Nguyễn Nam Chúc khi kéo Tần Bất Đãi ra khỏi phòng, thật giống như muốn đem gã đi hỏa táng luôn.

“Đưa tới nơi khác rồi.” Trần Phi nói: “Có một nơi chuyên chữa mấy người bị như vậy, những người vào cửa bị ảnh hưởng sau khi trở về đời sống thực có hành vi lệch lạc, cần hỗ trợ tâm lý.” Về việc có thể tẩy não thành công hay không, lại là chuyện khác. Có đi đâu một người lệch lạc như

vậy có thể gây nguy hiểm cho bất cứ ai, đêm qua nếu Nguyễn Nam Chúc không xuất hiện kịp thời, rất có thể Lâm Thu Thạch đã bị cắn chết.

Lâm Thu Thạch: “Ồ..” Cậu ngẫm nghĩ một lát, khẽ nói: “Còn Nam Chúc, sao anh ta cũng bốc hơi cả ngày nay?”

Trần Phi: “Hình như anh Nguyễn ra ngoài có việc” Anh ta nói tiếp: “Vết thương của cậu không sao chứ, rách cả da luôn, đã đi khám bác sĩ chưa?”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm nếu không nhờ ơn Nguyễn Nam Chúc b ấ thêm một nhát thì không đến mức rách da, trò khủ trùng của lão đại quá dã man, quá đáng lắm luôn. Nhưng cậu chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra, lắc đầu tỏ ý mình vẫn ổn, đã vào viện khám r ấ.

Từ đó về sau, Trần Bất Đãi không bao giờ trở lại biệt thự.

Không hẹn trước nhưng chẳng ai hỏi về tung tích của gã nữa, ngay đến Trình Thiên Lý đối nhân xử thế nổi tiếng vô duyên cũng không hề nhắc nửa lời.

Dường như họ đều đã chuẩn bị tinh thần cho những cuộc chia ly bất ngờ.

Ngày thứ ba sau khi sự việc này xảy ra, Lâm Thu Thạch mới gặp Nguyễn Nam Chúc. Lúc này vết thương đang đóng vảy, cậu cùng Trình Thiên Lý dẫn chó đi dạo trở về, gặp Nguyễn Nam Chúc ng ấ trong phòng khách ăn hoa quả.

Nghe thấy tiếng bước chân, Nguyễn Nam Chúc hơi ngẩng lên, quét qua họ bằng ánh mắt lãnh đạm.

“Anh Nguyễn, anh về r ấ.” Trình Thiên Lý vui vẻ chào hỏi hần.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đáp lời, nhìn sang Lâm Thu Thạch.

Chẳng hiểu sao Lâm Thu Thạch cảm thấy không tự nhiên khi Nguyễn Nam Chúc nhìn, đêm hôm ấy cử chỉ Nguyễn Nam Chúc hơi kỳ lạ, hiện giờ cũng thế.

“Khỏi chưa?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch biết Nguyễn Nam Chúc hỏi về vết cắn, bèn gật gật đầu: “Khỏi r ấ.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Không biết có phải Lâm Thu Thạch suy nghĩ quá nhiều hay không, bởi cậu nghe thấy giọng điệu Nguyễn Nam Chúc có vẻ như đang tiếc nuối. Lâm Thu Thạch nói: “Cảm ơn anh đêm đó đã...” Nếu không nhờ Nguyễn Nam Chúc, chắc giờ này xác cậu đã lạnh.

Nguyễn Nam Chúc: “Đừng khách sáo.”

Lâm Thu Thạch ngập ngừng hỏi: “Tần Bất Đãi... còn hy vọng không?”

Nguyễn Nam Chúc chậm rãi nhai miếng hoa quả, nuốt xong mới đáp: “Không biết, trông chờ vào nghị lực bản thân gã.”

Lâm Thu Thạch: “Trước đây từng xảy ra việc tương tự rồi phải không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chuyện như cơm bữa.”

Lâm Thu Thạch không ngờ lại tới mức đó.

“Trong một trăm người mới, ít nhất chín mươi chín người gặp vấn đề về tâm lý.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy: “Người còn sót lại tên Trình Thiên Lý.”

Trình Thiên Lý nghe vậy ngơ ngác nói: “Người còn sót lại tên Trình Thiên Lý nghĩa là sao ạ?”

Lâm Thu Thạch tròng mắt xoa đầu cậu nhóc: “Không sao, anh Nguyễn đang khen nhóc đó.”

Trình Thiên Lý: “Ồ, hi hi hi.”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, người ngốc như Trình Thiên Lý đích thực không phải dễ gặp...

“Chuẩn bị đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cửa thứ chín của Trình Nhất Tại sắp mở ra rồi đó.”

Lâm Thu Thạch hơi kinh ngạc: “Tôi cũng đi à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh không muốn?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi... không biết nữa.”

Nguyễn Nam Chúc không có ý cưỡng ép, chỉ nói một câu: “Không đi cũng không sao, cho anh ba ngày suy nghĩ cho kỹ.”

Lâm Thu Thạch gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Nguyễn Nam Chúc nói xong bèn đứng dậy ra ngoài. Trình Thiên Lý nhìn theo bóng lưng hắn, nói, không hiểu vì sao, em cảm giác anh Nguyễn đạo này hơi khác.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Khác là khác thế nào?” Nói thật lòng, sau khi xảy ra sự cố Tần Bất Đãi, cậu sức nhận ra bản thân mình quá thả lỏng ở thế giới thực. Nếu lúc đó đang ở trong cửa, chắc chắn cậu sẽ không để Tần Bất Đãi tiến vào phòng.

“Không biết.” Trình Thiên Lý lúc lắc bộ não tàu hũ: “Em không biết diễn tả như nào...”

Lâm Thu Thạch nhìn Trình Thiên Lý, bỗng lo lắng cho thằng nhỏ tiếp theo đây sẽ đối diện với những cánh cửa vô cùng khó khăn. Cậu có thể tưởng tượng ra dáng vẻ rầu rĩ thối ruột thối gan của Trình Nhất Tạ khi lo cho đứa em ngốc nghếch này.

Chương 71

Cửa thứ tám

Rất nhanh, Lâm Thu Thạch đã có đáp án cho lời đề nghị của Nguyễn Nam Chúc. Cậu quyết định cùng Nguyễn Nam Chúc tiến vào cửa thứ chín của Trình Nhất Tà.

Nguyễn Nam Chúc không hề kinh ngạc trước quyết định của Lâm Thu Thạch, hắn chỉ hỏi Lâm Thu Thạch một câu: “Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Nghĩ kỹ rồi.”

“Độ khó của cửa thứ chín khá cao, tôi cũng không dám bảo đảm sẽ đưa anh an toàn trở ra.” Nguyễn Nam Chúc nói thẳng: “Có khả năng đây sẽ là cửa cuối của anh luôn.”

Lâm Thu Thạch nói: “Không sao.”

Nguyễn Nam Chúc chăm chú nhìn gương mặt Lâm Thu Thạch trong giây lát, gật đầu tỏ ý bản thân đã biết phải làm gì.

Lâm Thu Thạch cảm thấy hắn còn muốn nói gì đó, tuy rằng cuối cùng Nguyễn Nam Chúc không mở lời gì cả.

Sau khi xác định Lâm Thu Thạch sẽ tiến vào cửa thứ chín, Nguyễn Nam Chúc chia sẻ gợi ý cho cậu. Lâm Thu Thạch mở mảnh giấy nhỏ ra xem, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Gợi ý đây ư?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm.”

Trên mảnh giấy viết một câu: *Lấy đông làm gương, chỉnh được mũ áo. Lấy sử làm gương, biết được thịnh suy. Lấy người làm gương, thấu lẽ mất còn.*

“Cái này nghĩa là sao?” Lâm Thu Thạch còn nhớ đây là danh ngôn của vua Lý Thế Dân thời Đường, được trích dẫn trong sách giáo khoa, nhưng đặt vào bối cảnh này, gợi ý như vậy khác gì không có gợi ý.

“Ai biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gợi ý của các cửa về cuối đa phần mơ hồ vậy đấy, không có tính định hướng rõ rệt như trước đó, cho nên tình

hình cụ thể như thế nào, vào cửa mới biết.”

Lâm Thu Thạch kẹp mẫu giấy trên ngón tay xem một lát, rồi nói ừ.

Thời gian vào cửa được xác định là ngày Mười lăm tháng sau, đi đầu này do Trình Nhất Tạ nói với Lâm Thu Thạch. Sau khi biết Lâm Thu Thạch sẽ nhảy cóc lên cửa của mình, cậu ta phản ứng rất bình tĩnh, giống như sớm đoán biết Nguyễn Nam Chúc sẽ dẫn Lâm Thu Thạch theo.

Có lẽ Trình Nhất Tạ là người kiệm lời nhất trong biệt thự, cậu ta có thể im lặng cả ngày, ngoại trừ những lúc dạy bảo em trai.

Tuy là anh song sinh của Trình Thiên Lý, nhưng tính cách Trình Nhất Tạ tương phản hoàn toàn với em trai. Trình Thiên Lý suốt ngày bô lô ba la như đứa trẻ không biết lớn, còn Trình Nhất Tạ tỏ ra chín chắn vô cùng.

Còn một thời gian nữa mới tới ngày vào cửa, Lâm Thu Thạch tiếp tục nghỉ ngơi.

Có lần Đàm Tảo Tảo cùng anh rể Trương Dặc Khanh đến chơi, thậm chí còn dắt theo người dẫn dắt của Trương Dặc Khanh.

Anh chàng này có tên là Bạch Minh, từ ngoại hình tới khí chất đều vô cùng rực rỡ, mái tóc gọn sóng tự nhiên, mỗi khi cười, trên khuôn mặt hiện ra lúm đồng tiền khá dễ thương.

Nói thật lòng, Lâm Thu Thạch khó mà hình dung người như vậy lại đứng đầu một tổ chức hộ tống, cậu thấy hơi tò mò, người tên Bạch Minh này có dáng vẻ ra sao ở trong cửa?

Có đi đầu do đây thuộc về vấn đề cá nhân, nên Lâm Thu Thạch không dám hỏi.

Trạng thái tinh thần của Trương Dặc Khanh có vẻ khá hơn trước rất nhiều, cho nên Lâm Thu Thạch cũng không hỏi tới chuyện trước đây.

Bạch Minh rất hứng thú về Lâm Thu Thạch, dĩ nhiên y không dám thể hiện quá đà trước mặt Nguyễn Nam Chúc, nhưng Lâm Thu Thạch không bỏ sót vài ánh mắt dò xét thoáng qua của y.

“Phim của Dặc Khanh tháng Năm này công chiếu, mọi người nhất định phải đi xem nhé.” Việc đầu tiên Bạch Minh làm khi tới biệt thự là phân phát vé xem phim mới của Trương Dặc Khanh: “Tôi đã được xem phiên bản trước khi kiểm duyệt, hay cực kỳ.”

Trương Dặc Khanh ng ồi đó nhìn Bạch Minh hết lời PR cho mình, sắc mặt có vẻ không được tốt lắm. Lâm Thu Thạch đoán là hấn then...

“Anh Dặc Khanh giỏi lắm luôn, tôi ngưỡng mộ anh ấy chết mất.” Biểu cảm của Bạch Minh chẳng khác nào fan cuồng chính hiệu, bình thường thì không nói, trước mặt chính chủ mà bày tỏ hết cỡ như này ai chịu cho thấu. Lâm Thu Thạch thấy rõ Trương Dặc Khanh tuy tỏ ra nghiêm nghị nhưng vành tai đỏ chót, hấn cố trấn tĩnh đứng dậy, nói muốn ra ban công hút thuốc một lát.

Lâm Thu Thạch cười th ần trong bụng, tay Bạch Minh này đúng là khắc tinh của Trương Dặc Khanh.

Đàm Tảo Tảo bật cười ha hả chẳng buồn giữ ý.

“Cô sắp vào cửa phải không Tảo Tảo?” Lâm Thu Thạch nh ằm tính thời gian, cảm thấy cửa tiếp theo của Đàm Tảo Tảo có lẽ sắp đến.

“Ừm.” Đàm Tảo Tảo gật đầu: “L ần này do Trần Phi dẫn dắt tôi. Còn anh, đến cửa thứ mấy rồi?”

Lâm Thu Thạch nói: “Vẫn là cửa thứ sáu.” Cậu không nhắc đến việc mình sắp vào cửa thứ chín cùng Nguyễn Nam Chúc.

“...” Đàm Tảo Tảo hơi lơ đãng như nghĩ đến đi ều gì đó. Lâm Thu Thạch hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Đàm Tảo Tảo thở dài: “Đang nghĩ sẽ vượt qua những cửa tiếp theo như thế nào.” Cô không thể hoàn toàn gạt mọi công việc ở đời thực để chuyên tâm vượt cửa như Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, cũng không có dũng khí liên tục cày cửa cấp thấp. Đi ều này có nghĩa càng lên cửa cấp cao cô càng l ạnh ít dũng hi ều, hướng h ồ sau cửa thứ sáu, ngay đến Nguyễn Nam Chúc cũng ít nhận dẫn khách.

Nghe nói sau cửa thứ sáu, độ khó của cửa tăng đột biến. Cụ thể nó khó lên như thế nào, Đàm Tảo Tảo không biết rõ chỉ biết là rất khó.

Mọi người tán d ớc một lát, cùng nhau ăn bữa cơm. Từ cuộc nói chuyện giữa Bạch Minh và Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch được biết cả hai đã quen biết nhau bốn năm, có thể coi là bạn thân.

Bạch Minh đã vượt qua cửa thứ chín, đang chờ đợi tiến vào cửa thứ mười.

Ăn cơm xong, Bạch Minh và Nguyễn Nam Chúc vào phòng đọc sách, hình như họ có việc cần bàn riêng.

Đàm Tảo Tảo rủ Lâm Thu Thạch, Trương Dặc Khanh chơi game ở tầng một.

Hai lão đại rốt cuộc đã bàn bạc những gì, Lâm Thu Thạch không biết rõ, nhưng khi từ trên tầng đi xuống, ánh mắt họ đều dồn về phía cậu.

Lâm Thu Thạch hơi giật mình, hỏi một câu: “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Bạch Minh cười: “Tôi hơi tò mò về anh một chút thôi.”

Lâm Thu Thạch: “Tò mò?”

Bạch Minh nói: “Không lẽ anh không cảm thấy mình có điểm đặc biệt à?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, khẽ đáp: “Đặc biệt yêu mèo ư?” Khi đang nói, Lâm Thu Thạch vẫn đang kín đáo néo chân Hạt Dẻ, Hạt Dẻ nằm im, nhưng khóe mắt biểu lộ một sự không hài lòng.

Nguyễn Nam Chúc: “..” Quả thực điểm đó rất đặc biệt.

Bạch Minh nghe xong bật cười, nói: “Anh thật là thú vị.” Y không nói gì về Lâm Thu Thạch nữa, ngẩng chơi thêm một lát rồi cùng Trương Dặc Khanh và Đàm Tảo Tảo ra về.

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc bấy giờ đang ngồi bên cạnh, khẽ hỏi: “Tôi có điểm gì đặc biệt vậy?”

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu một cái: “Anh nghĩ sao?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tự cậu không nghĩ ra.

Nguyễn Nam Chúc: “Anh không cảm thấy mình có gì hơi khác lạ à?”

Lâm Thu Thạch: “Không.”

Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩ không ra thì bỏ đi.” Nói đoạn hắn đứng lên, không cho Lâm Thu Thạch cơ hội hỏi nữa. Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy Nguyễn Nam Chúc giống như bị mất hứng hay sao đó...

Trình Thiên Lý cũng biết chuyện ba người sắp vào cửa thứ chín, cậu nhóc sốt ruột ghê lắm, thậm chí bày hương án trong phòng riêng, cúng bái rất chăm chỉ.

Lâm Thu Thạch cũng bị ép thấp ba nén nhang.

“Xin ơn trên phù hộ cho các anh bình an trở về” Về mặt của Trình Thiên Lý vô cùng thành khẩn.

Lâm Thu Thạch vốn không tin dăm ba thứ này, nhưng thế giới trong cửa đã làm đảo lộn nhân sinh quan của cậu, cho nên Lâm Thu Thạch không nói lời nào bất kính khi đứng trước hương án.

“Em sợ lắm.” Trình Thiên Lý dâng hương xong, ngẩng xuống giường lẩm bẩm: “Thực sự rất sợ.”

“Đừng lo, không có chuyện gì xảy ra đâu.” Lâm Thu Thạch xoa đầu cậu nhóc. Trình Thiên Lý mới mười sáu tuổi, chẳng qua là đứa bé mới lớn: “Đã có anh Nguyễn rồi mà.”

“Ừm.” Trình Thiên Lý nói: “Em muốn mình trở nên giỏi hơn, khi đó, khi đó em sẽ...” Nói tới đây, bỗng cậu nhóc xấu hổ.

Lâm Thu Thạch hỏi nó: “Sẽ làm gì?”

Trình Thiên Lý đáp: “Sẽ có thể bảo vệ cho anh trai em.” Nó ưỡn ngực, trông đắc chí lắm.

Lâm Thu Thạch bật cười: “Ừm, vậy thì em phải cố gắng lên.” Đôi khi Trình Thiên Lý ngốc nghếch một cách thật đáng yêu.

Trình Thiên Lý nói: “Tuy tính anh ấy hơi cộc cằn, lại khinh thường em, nhưng dù sao vẫn là anh trai em.” Nó nằm ra giường, lẩm bẩm một mình: “Lại còn trông giống em y đúc...”

Lâm Thu Thạch nằm bên im lặng lắng nghe.

Thật ra cậu không hiểu rõ lắm về tình anh em mà Trình Thiên Lý nói, từ nhỏ cậu đã ít có cơ hội tiếp xúc với không khí gia đình đầm ấm, cũng chẳng có anh chị em. Suốt hai mươi sáu năm cuộc đời, cậu còn chưa biết thích một người là thế nào. Lâm Thu Thạch miên man nghĩ, bỗng cảm thấy đời mình còn nhiều hối tiếc. Nếu cậu chết trong cửa, thì coi như khép lại một kiếp sống chẳng có mấy trải nghiệm.

Ngày cửa mở mỗi lúc một đến gần.

Bầu không khí trong biệt thự theo đó trở nên dần căng thẳng.

Ngoài Nguyễn Nam Chúc, cấp bậc cửa của Trình Nhất Tà là cao nhất. Lâm Thu Thạch thử nhắm tính quãng thời gian vào cửa của Trình Nhất Tà,

nhận thấy cậu ta đã tiếp xúc với cửa từ năm mười hai tuổi. Tuổi nhỏ như vậy đã có thể vượt qua gần chục cánh cửa, Trình Nhất Tạ quả thực lợi hại.

Còn cậu em trai Trình Thiên Lý của cậu ta mới mở tới cửa thứ sáu, thời gian bắt đầu của họ cách nhau ít nhất vài năm.

Lần này Nguyễn Nam Chúc không bắt Lâm Thu Thạch giả gái, Lâm Thu Thạch một mặt vui mừng, nhưng sâu trong lòng lại có chút tiếc nuối. Khi nhận ra cảm xúc ấy của bản thân, Lâm Thu Thạch hơi giật mình, ai ngờ đóng giả nữ lại có thể gây nghiện.

Dĩ nhiên, Lâm Thu Thạch nhanh chóng thanh toán xong xuôi đám cảm xúc nuối tiếc đó. Nói chung cậu vẫn rất mừng vì không cần diễn vai cô gái câm, ít nhất cậu vẫn chưa học giả giọng nữ tới nơi tới chốn.

Thời gian vùn vụt trôi, khoảnh khắc vào cửa mới đó đã ngay trước mắt.

Thời tiết bên ngoài ấm dần. Lâm Thu Thạch ăn xong bữa tối, đang ngồi trên ban công hóng gió thì thấy Trình Nhất Tạ đứng ở dưới sân. Gương mặt cậu ta trông khá nghiêm nghị, chậm rãi rút điều thuốc trên tay.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy cậu ta từ trên cao, bèn gọi: “Trình Nhất Tạ!”

Trình Nhất Tạ ngẩng lên.

Lâm Thu Thạch gọi lớn: “Chưa thành niên không được hút thuốc...”

Trình Nhất Tạ nhú mày. Ngoại hình của cậu ta giống Trình Thiên Lý đến chín mươi phần trăm, điểm duy nhất khác biệt là khí chất lãnh đạm. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cậu ta dễ dàng khiến những kẻ mới gặp lập tức cảm nhận được mình là người khó chơi. Không ngờ sau khi nghe Lâm Thu Thạch nói, Trình Nhất Tạ liền dập thuốc.

Lâm Thu Thạch rút từ trong túi ra nắm kẹo, ném từ tầng hai xuống: “Ăn cái này đi.”

Những viên kẹo đủ mọi màu sắc rơi xuống thảm cỏ xanh rì, như một bông pháo hoa vụt nổ, trông đẹp vô cùng.

Trình Nhất Tạ khom lưng nhặt một viên, bóc vỏ nén vào miệng.

Lâm Thu Thạch nhìn cậu ta mỉm cười: “Ngon không? Màu tím có vị nho đấy...” Đây là kẹo cứng vị trái cây Lâm Thu Thạch chọn mua trên

mạng, mùi vị không tệ.

Trình Nhất Tạ liếc Lâm Thu Thạch một cái, không nói gì, cậu ta cẩn thận nhặt hết số kẹo vung vãi trên đất, cho vào túi rồi bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng lưng thẳng nhóc, rõ ràng cậu ta đang khá vui vẻ. Mặc dù Trình Nhất Tạ tiếp xúc với cửa trước cậu khá lâu, nhưng trong mắt cậu, Trình Nhất Tạ vẫn chỉ là đứa bé chưa đầy mười tám tuổi.

Một ngày trước khi vào cửa, Nguyễn Nam Chúc trang điểm, lên đồ, ba người đeo trước loại vòng liên lạc đặc biệt, bắt đầu chờ đợi.

Trình Thiên Lý hơi mất bình tĩnh, cứ đi đi lại lại trong phòng khách.

Người đầu tiên không thể chịu nổi cảnh này là Trình Nhất Tạ, cậu ta nhíu mày nói: “Mày lượn như đèn cù thế, tao hoa hết cả mắt rồi đấy.”

Trình Thiên Lý ngây thơ đáp: “Em đi lại cũng không được à.”

Trình Nhất Tạ: “Không.”

Trình Thiên Lý: “... Hừ, em mặc kệ, em cứ thích đi.” Tuy nói sẽ tiếp tục đi nhưng chân nó thì ngoan ngoãn đến ngồi xuống sofa, nắm lấy con Bánh Mì cầu véo một trận.

Bánh Mì bị Trình Thiên Lý vờn đến chóng cả mặt, trợn mắt lên sửa những tràng dài ầm ức.

“Đừng nghịch nữa.” Trình Nhất Tạ lại lên tiếng.

Trình Thiên Lý: “Trời ơi, anh thật quá đáng, cái này cũng không được, cái kia cũng không được...”

Trình Nhất Tạ không thèm đáp, chỉ nhìn chăm chăm thằng em bằng quả mặt lạnh te. Sau mười mấy giây giằng co, Trình Thiên Lý lại lần nữa đầu hàng, đành buông tay khỏi cái móng tròn lẳn của Bánh Mì, giương mắt nhìn Bánh Mì hót hải bỏ chạy.

Trình Nhất Tạ nhìn đồng hồ.

Trình Thiên Lý thấy cậu ta nhìn đồng hồ, tâm tình lại càng nôn nóng, nó mấp máy môi mấy cái, lí nhí rặn được một câu: “Nhất định phải quay về nhé.”

Trình Nhất Tạ ngược lên nhìn nó một cái.

“Ê, em đang nói chuyện với anh đấy.” Trình Thiên Lý nói: “Anh nghe thấy không hả, Trình Nhất Tạ, anh phải trở về đây nhé.” Đường như thẳng nhóc đã dùng hết dũng khí để nói ra những lời này: “Nhất định phải trở về nhé!”

Trình Nhất Tạ khẽ ừm một tiếng.

Trình Thiên Lý thấy vậy mới chịu thôi, bắt đầu rủ rỉ dặn dò thêm các việc khác.

Trong khi hai anh em họ nói chuyện, Lâm Thu Thạch ngồi ngay bên cạnh, tận mắt nhìn thấy khi Trình Thiên Lý căn dặn, khóe miệng Trình Nhất Tạ hơi nhếch lên, biểu cảm này rất khẽ, chớp mắt là biến mất, khiến người quan sát dễ cho rằng đó là ảo giác của bản thân.

Thời điểm vào cửa là nửa đêm ngày hôm sau.

Lâm Thu Thạch ăn cơm xong, trở về phòng của mình.

Cậu ngồi trước máy tính, vừa bật nút nguồn, chợt cảm nhận được một bầu không khí kỳ dị ập tới. Cảm giác này quá quen thuộc với Lâm Thu Thạch: Cửa đã xuất hiện.

Lâm Thu Thạch đứng dậy, mở cửa phòng ngủ, không ngoài dự liệu, trên hành lang xuất hiện mười hai cánh cửa sắt. Trong đó có tám cửa bị niêm phong, ba cửa không thể mở ra.

Cửa duy nhất mở được, chính là cửa thứ chín của Trình Nhất Tạ.

Lâm Thu Thạch tiến lên, mở cửa ra. Cảnh vật xung quanh thay đổi, Lâm Thu Thạch xuất hiện ở một con đường trống trải.

Sau khi ngoái nhìn tứ phía, cậu hơi kinh ngạc, bởi vì xung quanh không phải cảnh dã ngoại hoang vắng, mà là một con phố buôn bán rất sầm uất, hoa lệ. Những biển hiệu đủ màu treo dọc hai bên đường, tuy hiện giờ đã khá muộn nên đa số cửa tiệm đều đóng cửa, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh mua bán sôi động vào ban ngày.

Con đường dưới chân vô cùng bằng phẳng, Lâm Thu Thạch men theo đó tiến về phía trước, nhìn thấy một tòa cao ốc vút tận trong mây. Bức tường bên ngoài cao ốc dán một lớp phủ đặc biệt, trong hệt như một tòa nhà lát hoàn toàn bằng gương, có khả năng hấp thụ ánh sáng xung quanh, cho nên giữa đêm tối vẫn cực kỳ dễ nhận biết.

Lâm Thu Thạch nhìn tòa nhà phủ gương, đầu óc bỗng bật ra một từ: Tính hướng sáng.

Hướng sáng là một tập tính của sinh vật, thể hiện ở cả động vật và thực vật, rõ rệt nhất là các loại côn trùng thường lao đầu vào nguồn sáng vào ban đêm, mặc dù ngọn lửa đó có thể thiếu chết chúng.

Con người cũng là một loại sinh vật, Lâm Thu Thạch nghĩ, trong màn đêm tăm tối, nhìn thấy ánh sáng chắc chắn sẽ muốn đi về hướng đó. Họ không kịp nghĩ ở tận cùng phía ánh sáng có gì.

Cửa lớn tòa nhà đang mở, Lâm Thu Thạch chậm rãi tiến vào trong, thấy ở đại sảnh đã có tám, chín người tụ tập. Những người này đã chia nhóm xong xuôi, thấy Lâm Thu Thạch đi vào, đa phần đều nhìn cậu với ánh mắt dò xét hoặc đánh giá.

Lần này, Lâm Thu Thạch không thấy có người mới đang hoảng hốt.

Với độ khó của cửa cấp chín, nếu thật sự có người mới, Lâm Thu Thạch nghĩ có lẽ chỉ một giây sau người đó sẽ chết.

Nhìn quanh một hồi, Lâm Thu Thạch chưa tìm thấy người muốn tìm. Cậu bèn ngồi xuống sofa, quan sát tình huống xung quanh.

Tính cả Lâm Thu Thạch, đội ngũ hiện tại có chín người, năm nam bốn nữ, sơ sơ đã chia làm ba nhóm. Hầu hết trong số họ là người cũ, chẳng ai buồn giả vờ không quen biết đồng đội nữa. Họ râm ran bàn luận, đều là các thông tin xoay quanh bối cảnh cửa này.

Lâm Thu Thạch ngồi trên sofa một lát, thấy từ bên ngoài có hai người đi vào. Một cao, một thấp. Người cao là cô gái mặc váy dài, người thấp là một thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng.

Mặc dù nét mặt đã hoàn toàn đổi khác, Lâm Thu Thạch vẫn nhận ra thân phận của họ từ quần áo và thần sắc: Đó chính là Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tạ.

Hai người kia cũng trông thấy Lâm Thu Thạch đang ngồi ở sofa, bèn tiến về phía đó.

“Đủ người chưa nhỉ?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Hình như là chưa.” Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch: “Có người vẫn ngóng ra cửa, chắc là đợi đồng đội.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy không khỏi khâm phục năng lực quan sát của Nguyễn Nam Chúc. Chỉ mới đến đây vài phút đồng hồ, hắn đã thu thập hầu hết thông tin về những người xung quanh.

Quả nhiên khoảng ba, bốn phút sau, có thêm hai người nữa từ ngoài đi vào, cũng một nam một nữ, họ tiến ngay vào góc đại sảnh.

Lâm Thu Thạch nhìn theo hướng di chuyển của cặp đôi này, cảm thấy hơi kinh ngạc: “Họ... nhóm này có năm người?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc vậy.”

“Nhóm càng đông liệu có lợi thế hơn?” Lâm Thu Thạch ngâm nghĩ, cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

“Từ một góc độ nào đó thì có.” Nguyễn Nam Chúc tựa trên sofa, nói: “Mang theo nhiều người thì có thể phát hiện thêm nhiều điều kiện tử vong.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc liếc vào trong góc, lạnh lùng cười nhạt: “Có người vì muốn sống, bất cứ chuyện gì cũng dám làm.”

Có một số người cố tình mang theo thật nhiều người mới cùng vào cửa, để có thể tìm ra các điều kiện tử vong. Người mới thường không biết gì, rất dễ phạm sai lầm. Dĩ nhiên, họ gặp chuyện cũng không sao, người dẫn dắt họ ngược lại được lợi từ điều đó. Bởi vì theo quy tắc của cửa, mỗi ngày chỉ có một số người tử vong nhất định, người mới chết đi, nghĩa là kẻ dẫn dắt họ thêm an toàn.

Lâm Thu Thạch không ngờ còn có thể làm như vậy: “Những người mới kia sao lại đồng ý vào cửa?”

“Có gì mà không đồng ý.” Nguyễn Nam Chúc uể oải nói: “Nhiều người thích một phát ăn cả lẩu.”

Ai lại không muốn nhanh chóng vượt cửa thứ chín mà không phải cực nhọc đi qua từng cửa trong thời gian dài. Nguy hiểm và lợi ích thường song hành với nhau, muốn đạt được điều này thì phải trả giá bằng điều khác.

Cuộc đời là như thế.

Cuối cùng mọi người đã tụ tập đông đủ. Nhân số tổng cộng gồm mười bảy người, chia thành năm, sáu nhóm. Trong đó nhóm đông nhất gồm năm người, Lâm Thu Thạch cảm nhận rõ ràng trưởng nhóm là một người phụ nữ vẻ mặt bất thiện, có lẽ chị ta chính là người dẫn dắt bốn người kia.

Tất cả mọi người tập trung tại đại sảnh chờ đợi, tiếng trao đổi mỗi lúc một ầm ĩ.

Đúng lúc đó, một người mặc quần áo nhân viên phục vụ bước ra từ hướng thang máy, tay cầm xấp thẻ từ, mỉm cười tiến về phía đám đông.

“Xin lỗi, đã để mọi người chờ lâu.” Người phục vụ nói: “Đây là thẻ từ vào phòng của mọi người.”

Y bắt đầu phân phát thẻ.

Ai đó lên tiếng hỏi: “Phòng này mấy người ở? Phòng đơn hay phòng tiêu chuẩn?”

Người phục vụ nói: “Phòng tiêu chuẩn ạ.” Y cười cười: “Thẻ màu đỏ là phòng giường lớn, thẻ trắng là phòng đôi hai người, thẻ xanh có thể ở được ba người, nhưng một người phải ngủ sofa.” Giọng y rất nhẹ nhàng: “Hoan nghênh quý vị quan khách, rất mong mọi người có một chuyến tham quan vui vẻ.”

Hóa ra thân phận của họ là khách du lịch. Lâm Thu Thạch suy tư.

“Bao giờ chuyến du lịch của bọn tôi kết thúc?” Người đứng đầu nhóm năm người đột nhiên lên tiếng: “Quanh đây có những điểm tham quan nào?”

Phục vụ cười nói: “Ngày mai sẽ có tờ hướng dẫn tham quan dành cho quý vị, trong hướng dẫn ghi chép đầy đủ về các thắng cảnh quanh đây.” Y phát hết đồng thẻ trong tay: “Còn hôm nay mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Lâm Thu Thạch đứng dậy, đến lấy một thẻ xanh lá. Người phục vụ nói thẻ xanh lá có thể dùng cho ba người, vừa hay nhóm của Lâm Thu Thạch có ba người.

Tập thẻ từ lần lượt được phân ra, mọi người chia nhau về phòng mình.

Phòng của nhóm Lâm Thu Thạch nằm ở tầng ba mươi tư. Hành lang trải thảm rất dày, không khí lan tỏa mùi hương đất nùng ấm.

Đèn khá tối, sau khi vào phòng, đặt thẻ vào khay điện nung, đèn trong phòng sáng lên.

Lâm Thu Thạch đến bên cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa kính trong suốt. Cậu thấy thành phố chìm trong bóng tối đặc quánh, bầu không khí tịch mịch chết chóc, thậm chí khó tìm thấy dù chỉ một ánh đèn. Rõ ràng khi mới đến, lúc đứng trên phố cậu còn trông thấy đèn đường vẫn mở.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Căn phòng thú vị ghê.”

Lâm Thu Thạch quay ra: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Khắp nơi toàn gương.”

Lâm Thu Thạch nhìn quanh, mới nhận ra trong phòng đúng là có rất nhiều gương, đi đâu khó có thể tưởng tượng là ngay mặt sàn cũng có một tấm.

Nhìn thấy gương, Lâm Thu Thạch bất giác nhớ lại câu “*Lấy đồng làm gương*” trong gợi ý, trực giác mách bảo cậu chìa khóa có liên hệ tới các tấm gương, nhưng manh mối còn quá ít, nhất thời chưa thể chắc chắn.

Trình Nhất Tà nhìn chăm chú tấm gương dưới chân, rất lâu không nói gì. Mãi đến khi Lâm Thu Thạch định tránh ra, cậu ta mới khẽ thốt một câu: “Đây là gương hai chiều.”

Mặt Lâm Thu Thạch cứng lại.

Trình Nhất Tà nói khá chậm: “Người ở bên dưới có thể nhìn thấy chúng ta.”

Nguyễn Nam Chúc nghe thấy thế, đột nhiên cúi xuống liếc cái váy mình đang mặc: “Vậy là anh bị thấy hết rồi.”

Trình Nhất Tà: “...”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩ kỹ thì cũng hơi ngượng.”

Lâm Thu Thạch: “...” Ngượng mà anh còn xách váy lên làm gì...

Chương 72

Hỏa hoạn

Trong phòng chỉ có hai chiếc giường, cho nên một người phải ngủ trên sofa. Lâm Thu Thạch lịch thiệp bày tỏ sự kính trên nhường dưới, ưu tiên phụ nữ của mình, nhất quyết giành ngủ trên sofa, bảo Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tạ cứ tự nhiên dùng giường.

Trình Nhất Tạ không hề khách sáo, thay đồ ngủ xong trèo lên giường yên vị luôn.

Nguyễn Nam Chúc thì ng ã bên giường nhìn Lâm Thu Thạch một lát.

Lâm Thu Thạch bị nhìn, cảm thấy dựng tóc gáy: “Tại sao cứ nhìn tôi thế?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bởi vì anh đẹp trai.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Có muốn qua đây nằm cho ấm không?” Hắn vỗ vỗ tấm đệm dưới mông mình.

Lâm Thu Thạch từ chối luôn, nói, nếu tôi không ngủ được thì sẽ qua nằm với anh. Nguyễn Nam Chúc nghe xong quay ngoắt đi, không cưỡng cầu, chỉ nói ừ.

Thật ra sofa ở đây rất lớn và mềm, nằm ngủ không có gì không thoải mái cả. Lâm Thu Thạch đắp một tấm chăn mỏng trên người, nằm sofa, nhưng mắt nhìn về tấm gương dưới sàn nhà. Lúc này nó đã bị che phủ bởi tấm khăn tắm. Như vậy thì người bên dưới không thể nhìn thấy tình hình trong phòng của họ. Ba người đã kiểm tra các tấm gương khác trong phòng, nhận thấy có chiếc là gương hai chiều, có chiếc bình thường, họ bèn dành thời gian dùng khăn bông bọc toàn bộ các tấm gương hai chiều lại.

Tòa nhà này rất mới, như thể vừa lắp đặt nội thất xong, Lâm Thu Thạch cuộn mình trên sofa, mơ màng thiếp đi.

Đêm đầu tiên vào cửa bao giờ cũng khá êm ả, Lâm Thu Thạch cứ nghĩ mình sẽ ngủ một mạch tới sáng hôm sau, nào ngờ nửa đêm bị Trình Nhất Tà gọi dậy.

Khi Lâm Thu Thạch tỉnh, cậu thấy Trình Nhất Tà đang nhú mào ng ồi trên giường, lỗ mũi phập ph ồng như đang đánh hơi.

“Nhất Tà, sao vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi bằng giọng ngái ngủ.

“Có mùi lạ.” Trình Nhất Tà nói th ầm: “... Mùi cháy khét lẹt, anh ngủi thấy không?”

Lâm Thu Thạch nghe nói ngẩn ra, cậu cố gắng hít hít, nhưng chẳng ngủi thấy cái gì, đành lắc đầu: “Không, anh không ngủi được.”

Trình Nhất Tà không nói gì, cậu ta đứng dậy, đi đến chỗ bức tường quỳ xuống quan sát.

Hành động này quả thực khá là quái dị, Lâm Thu Thạch nhìn cậu ta cằm cúi ở chân tường, định hỏi gì đó, chợt nghe giọng Nguyễn Nam Chúc ở giường bên vọng sang: “Sao thế?” Nguyễn Nam Chúc cũng đã tỉnh.

Trình Nhất Tà vẫn chăm chú quan sát chân tường.

Giấy dán tường màu vàng nhạt g ần như phủ kín mọi ngóc ngách trong căn phòng. Lâm Thu Thạch thấy Trình Nhất Tà đứng dậy, đi đến bên bàn c ần con dao gọt hoa quả lên, sau đó trở lại chỗ bức tường ban nãy, bắt đầu rọc lớp giấy.

Vài phút sau, giấy dán tường bị loại bỏ, để lộ bên trong một màu đen sì.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Lâm Thu Thạch nhìn thấy bức tường bên dưới lớp giấy dán. Cậu thoáng kinh ngạc: “Căn phòng này... từng bị cháy?” Bức tường còn nguyên vết tích hỏa hoạn, nói cho khách lạ biết ở đây từng xảy ra chuyện gì.

Trình Nhất Tà bắt đầu ho sù sụ, vẻ như bị hơi xộc vào mũi.

Nguyễn Nam Chúc thấy vậy đứng lên đi vào nhà vệ sinh, mang một cái khăn đã thấm nước ra đưa cho Trình Nhất Tà: “Che mũi lại.”

Trình Nhất Tà nhận lấy chụp vào mũi, cơn ho dịu đi ít nh ều.

“Xem ra nơi này từng xảy ra tai nạn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ít nhất là một trận hỏa hoạn.”

Hắn vừa dứt lời, Lâm Thu Thạch bỗng ngửi thấy mùi cháy khét, ban đầu cậu tưởng mình gặp ảo giác, bèn quay sang Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Tôi cũng ngửi thấy.”

Hắn đi nhanh vào nhà vệ sinh, chuẩn bị hai cái khăn nhúng nước, đưa cho Lâm Thu Thạch một cái, rồi nói: “Để tôi đi xem xét tình hình.”

Lâm Thu Thạch dùng khăn bịt mũi, nói: “Tôi nữa, đi chung đi.”

Nguyễn Nam Chúc không ngăn cản, hắn rào bước ra cửa.

Ngoài phòng im lặng như tờ, dường như không có ai khác phát hiện ra thứ mùi quái lạ này. Trình Nhất Tà vừa ra khỏi cửa, hai hàng lông mày càng nhăn tít lại.

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu ta một cái: “Mùi nồng nặc hơn hả?”

Trình Nhất Tà gật gật đầu, ánh mắt cậu ta đảo qua đảo lại trên hành lang, vẻ như đang cố phân biệt một số điều. Lâm Thu Thạch thì bắt đầu nghe được một số âm thanh kỳ lạ. Những âm thanh này rất nhỏ, như người nào đang rớt rít đập vào cửa. Cậu đưa mắt nhìn theo hướng phát ra âm thanh, cùng lúc đó, Trình Nhất Tà cũng chỉ tay về cuối hành lang.

Cuối hành lang bao gồm các phòng giường lớn, hình như chỉ có hai cô gái nghỉ ngơi tại đó.

Họ tiến về cuối hành lang vài bước, Lâm Thu Thạch đang định đi tìm nơi phát ra âm thanh, chợt bị Nguyễn Nam Chúc ngăn lại.

“Sao thế?” Lâm Thu Thạch hơi ngần ra.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, chỉ hơi ngẩng đầu lên.

Lâm Thu Thạch nhìn theo mắt hắn, phát hiện trên hành lang cũng gắn gương phản chiếu lại toàn bộ khung cảnh hành lang. Bấy giờ hình ảnh trong gương cũng đang ngẩng đầu, đứng với tư thế giống như Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc lại chỉ tay về phía cuối hành lang.

Lâm Thu Thạch nhanh trí ngẩng đầu nhìn vị trí cuối hành lang ở trong gương. Cái nhìn này khiến cậu nín thở, chỉ thấy ở đó, lửa đang bốc lên ngùn ngụt.

Ngọn lửa liếm ra ngoài từ khe cửa ra vào, theo cùng với đó là khói đen dày đặc.

Cuối cùng Lâm Thu Thạch đã hiểu mùi cháy khét bốc ra từ đâu, cậu quay lại nhìn hành lang, mọi thứ vẫn chìm trong tĩnh lặng và bóng tối, không hề có một tia sáng nào.

“Khụ khụ khụ.” Trình Nhất Tạ cố kiềm lại cơn ho.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Ngọn lửa sẽ lan qua đây sao?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Không biết.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào trong gương, ở phía cuối hành lang, ngọn lửa đang cháy ngày một dữ dội, cửa chống trộm được làm bằng thép kiên cố bị thiêu đến biến dạng. Tiếng gõ cửa trở nên sắc nhọn, kèm theo tiếng khóc thét... bên kia cánh cửa, hình như có người.

“Cứu vớì, cứu vớì...” Ai đó đang hét.

Lâm Thu Thạch không chắc chỉ mình cậu nghe thấy âm thanh này, hay tất cả bọn họ đều nghe được, bèn hỏi: “Hai người có nghe thấy gì không?”

Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tạ đầu lắc đầu, tỏ ý không nghe được gì.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc nói: “Mặc dù không nghe thấy, nhưng tôi nhìn thấy.”

“Nhìn thấy gì cơ?” Lâm Thu Thạch nghi ngờ hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có một cánh tay thò ra khỏi phòng.” Hắn quan sát kỹ hơn: “Hiện giờ là hai cái.”

Lâm Thu Thạch đang nghĩ tại sao mình không nhìn thấy gì, đột nhiên một cánh tay từ phía sau vỗ nhẹ lưng cậu, Lâm Thu Thạch giật thót mình toát mồ hôi lạnh. Ngoảnh lại nhìn thì thấy một nam, một nữ đang đứng sau lưng mình. Cả hai khá quen mặt, có lẽ Lâm Thu Thạch đã gặp họ ở đại sảnh khi nãy, là một trong số các nhóm người tham gia.

“Mấy bạn đang nhìn gì vậy?” Cô gái hỏi.

Hai người này đột nhiên xuất hiện mà cả ba người nhóm Lâm Thu Thạch đều không hay biết, nếu không vì trước đó đã từng gặp mặt, Lâm Thu Thạch chắc chắn sẽ nghĩ họ là ma.

Lâm Thu Thạch nhủ thầm, cửa thứ chín quả nhiên là ngọa hổ tàng long.

Phản ứng của Nguyễn Nam Chúc trước sự xuất hiện đột ngột của hai người kia khá bình tĩnh, hắn nói: “Xem pháo hoa.”

Cô gái nghe vậy bật cười: “Pháo hoa?” Lại tiếp: “Đẹp không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bình thường.”

Cô gái nói: “Đẹp hơn tôi không?”

Nguyễn Nam Chúc cũng bật cười, hắn bình thản nói: “Đẹp hơn cô, mà không đẹp bằng tôi.”

Nụ cười trên gương mặt cô gái kia vụt tắt, thay vào đó trong ánh mắt lóe lên tia giận dữ. Cô ta nhìn chằm chằm Nguyễn Nam Chúc, dáng vẻ rõ ràng không thân thiện.

Người đàn ông đi cùng cô ta bước lên một bước, giới thiệu qua vế bản thân, nói hắn và cô gái này là hai anh em, tên hắn là La Thiên Sơn, em gái tên La Thiên Thủy.

La Thiên Sơn hỏi: “Cuối hành lang có cháy à?”

Bọn Lâm Thu Thạch không ai trả lời câu hỏi của La Thiên Sơn, bởi vì theo một cách nào đó, họ là đối thủ cạnh tranh, đưa manh mối cho đối thủ chắc chắn không phải hành vi sáng suốt.

“Cháy rồi.” La Thiên Thủy cũng đã nhận ra sự khác biệt giữa hình ảnh trong gương và bên ngoài, cô ta nhìn sang anh trai: “Người ở trong phòng có bị thiêu chết không nhỉ?”

La Thiên Sơn đáp: “Không biết.”

Thành ra năm người đứng tùm tùm trên hành lang, lặng lẽ theo dõi.

Đám cháy không có xu hướng lan ra xung quanh mà chỉ giới hạn trong căn phòng, Lâm Thu Thạch nhìn màn đêm nặng trĩu ngoài cửa sổ, khẽ ngáp.

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu một cái, nói: “Về đi ngủ thôi.”

Lâm Thu Thạch: “Không xem nữa à?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chẳng lẽ xem cả đêm?”

Nói cũng đúng, lại được cả hai kẻ kỳ lạ kia đang đứng kè kè bên cạnh. Nhóm Lâm Thu Thạch không để ý đến cặp anh em này nữa, kéo nhau bỏ về phòng.

Khứu giác của Trình Nhất Tà có vẻ miễn cảm quá đáng, chính vì vậy nên cậu ta bị ho suốt bởi khói của đám cháy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Nguyễn Nam Chúc là người cuối cùng vào phòng, hẩn đứng ở cửa liếc nhìn về đầu kia hành lang lần cuối, chợt khẽ nhú mào.

Sau khi vào phòng, cậu đầu tiên hẩn nói với Trình Nhất và Lâm Thu Thạch là: “Thứ ở trong phòng ra ngoài r ấ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Thứ gì?”

“Người bị thiêu chết.” Nguyễn Nam Chúc đáp. Ngay trước khi vào phòng, hẩn thấy phía bên kia hành lang có thêm hai cái bóng, một lớn một nhỏ, giống như người lớn dắt theo đứa trẻ con. Thân thể họ đen sì, hẩn còn bốc lửa, họ im lặng đứng nhìn các căn phòng dọc khắp hành lang, thật khiến người chứng kiến cảm thấy ớn lạnh.

Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc nói, chợt nhớ lại một câu trong gợi ý: *Lấy sử làm gương, biết được thịnh suy*. Không lẽ chữ “sử” này ám chỉ sự việc từng xảy ra trong cao ốc này?

Cả ba chìm vào suy nghĩ. Mùi cháy khét dần dần nhạt đi.

“Ngủ đi đã.” Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ “Ngày mai nghĩ tiếp, nếu không cơ thể sẽ không chịu nổi.”

Sau đó ai về giường nấy.

Nói thật lòng, người bình thường nếu gặp phải những việc này e rằng sẽ bị các hình ảnh đáng sợ ám ảnh khiến cho mất ngủ, khổ nỗi Lâm Thu Thạch cảm thấy hiện tại họ không còn là người bình thường nữa. Không những cậu ngủ rất mau, mà còn ngủ rất ngon, mãi đến sáng sớm ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Mặt trời đã lên, xuất hiện dưới một lăng kính xám nhạt ảm đạm. Lâm Thu Thạch bị ánh nắng xuyên qua cửa kính làm cho thức giấc, mơ màng mở mắt ra.

“Chào buổi sáng.” Nguyễn Nam Chúc đánh tiếng.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch dụi dụi mắt, ng ời dậy khỏi sofa, đi vào nhà vệ sinh.

Trình Nhất Tà dường như đã dậy từ lâu, bấy giờ đã thay quần áo, im lặng đứng bên cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Bữa sáng ở tầng hai.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi thôi, tôi hơi đói rồi.”

Ba người xuống tầng, thấy trong nhà ăn đã khá đông.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch lia qua tất cả mọi người, cậu tìm thấy đối tượng mình muốn: Chính là hai cô gái ở trong phòng giường lớn.

Trông họ khá lanh lợi hoạt bát, vẫn đang vui vẻ tám chuyện với nhau, tựa như mọi thứ xảy ra đêm qua chẳng ảnh hưởng gì đến họ.

Lâm Thu Thạch luôn để ý quan sát, bên tai chợt vang lên giọng nói nửa đùa nửa thật của Nguyễn Nam Chúc: “Nhìn gì mà nhìn kỹ thế, sao, bên đó xinh hơn em hả?”

Lâm Thu Thạch nghe vậy tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Dĩ nhiên là em xinh nhất.”

“Sao nói nghe gượng thế.” Nguyễn Nam Chúc ăn một miếng bánh mì, nói: “Hai người kia cũng tới kìa.”

Hai người kia là chỉ hai anh em La Thiên Sơn và La Thiên Thủy, người họ chạm mặt ở hành lang đêm qua. Cả hai từ ngoài đi vào, một người nhìn Lâm Thu Thạch cười cười, kẻ còn lại hậm hực liếc Nguyễn Nam Chúc.

Xem ra La Thiên Thủy vẫn để bụng trò khiêu khích của Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc chẳng thèm để ý, khẽ hất hàm, tựa lên vai Lâm Thu Thạch, nói bằng giọng không lớn không nhỏ: “Trời ơi, ánh mắt bạn kia ghê gớm thế, làm người ta sợ quá à.”

Lâm Thu Thạch dở khóc dở cười.

Trình Nhất Tạ thì đã quá quen với mấy màn diễn của Nguyễn Nam Chúc, từ đầu tới cuối vẫn im lặng nhai bánh mì.

Khi bữa sáng gần kết thúc, người phục vụ phát thẻ từ hôm qua xuất hiện, trên tay cầm một xấp tài liệu, có lẽ là tờ hướng dẫn du lịch hôm qua y nhắc tới.

Người phục vụ nói: “Không biết đêm qua mọi người ngủ có ngon không ạ?” Y bật cười: “Đây là thông tin thắng cảnh ở đây, mọi người nhận được nên xem thật kỹ nhé.” Sau đó y phát cho tất cả.

Lâm Thu Thạch nhận được một tờ bèn mở ra, quả thực nội dung trong tờ bướm giới thiệu các danh lam thắng cảnh trong thành phố, trong đó có tòa cao ốc dát gương này.

Đọc tài liệu có thể thấy tòa nhà chính là kiến trúc tiêu biểu của địa phương, đã từng được tu sửa một lần vào hai năm trước. Kết cấu tòa nhà trước khi trùng tu và sau khi trùng tu thay đổi rất lớn. Bề mặt tường bao quanh chung cư được dát vô số tấm gương, trông cực kỳ quái dị.

Lâm Thu Thạch đang lật xem, bỗng nghe Trình Nhất Tạ ho khế.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ.” Trình Nhất Tạ bịt mũi, nói một cách khó khăn: “Có cái gì đang cháy...”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ngạc nhiên, hai người họ không hề nghĩ thấy gì cả.

Nhưng rất nhanh, không cần nghĩ nữa, bởi vì trước mắt họ xuất hiện một làn khói dày đặc. Thứ đang cháy, nói đúng hơn là người, chính là một trong hai cô gái ở phòng giường lớn.

Ban đầu trên người cô bốc lên một ít khói, khi mọi người đều quay sang nhìn với ánh mắt lạ lẫm, thân thể cô gái phụt ra một ngọn lửa chói mắt. Những tia lửa dường như thoát ra từ chính máu thịt trong người cô, chỉ trong tích tắc đã lan ra khắp cơ thể.

“Á á á á á á á!” Cô gái hét lên thảm thiết, bắt đầu lăn lộn trên đất như điên như dại, ngọn lửa cháy từ trong ra, cho nên lăn lộn cách mấy cũng không thể dập tắt. Lâm Thu Thạch cầm bình sữa bò trên bàn đổ lên người cô dập lửa nhưng không có tác dụng.

Chưa đầy hai phút sau, một cô gái yêu kiều như hoa như ngọc đã biến thành một thi thể cháy đen, bất động ngay trước mắt tất cả mọi người.

“Ừa...” Ai đó nôn tại chỗ, sắc mặt những người khác cũng không sáng sủa là bao.

Ai cũng bảo, chết cháy là cách chết đau đớn nhất. Lâm Thu Thạch chần chừ đến bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, đặt bình sữa bò xuống bàn.

Xem ra việc xảy ra đêm qua, chính là nguyên nhân cái chết của cô gái này.

“Tiểu Nhan!! Tiểu Nhan!!” Cô gái còn lại khóc òa lên, lao đến bên cái xác, thẫn thờ hoàn toàn suy sụp.

Lâm Thu Thạch đứng một bên không nói gì.

Nguyễn Nam Chúc: “Không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý mình không sao. Kỳ thực cậu từng chứng kiến không ít cảnh máu me thảm khốc, nhưng sự việc vừa xảy ra vẫn quá đáng sợ, không hề là cửa thứ chín. Ngay đêm đầu tiên đặt chân vào đã có người trúng chiêu.

“Tởm thật.” La Thiên Thủy ng ỡ cách đó không xa lạnh lùng buông một câu, đứng dậy chực bỏ đi: “Hết muốn ăn.”

Anh trai cô ta theo em gái rời khỏi nhà ăn.

Thái độ của La Thiên Thủy quá lạnh lùng, nhưng thái độ kiêu này hiện nay chiếm đa số. Hầu hết những kẻ chứng kiến sự việc đầu trung ra một bộ mặt vô cảm, chỉ có vài người mới trong nhóm năm người là có phản ứng, một đang nôn ọe, một run lẩy bẩy vì sợ.

“Chị Hạ ơi, em sợ lắm.” Chàng trai trẻ tuổi nói với người đứng đầu nhóm.

Người phụ nữ được gọi là “chị Hạ” có lẽ chính là người dẫn đám người mới vào đây, lúc này nói: “Đừng sợ, chẳng có gì đáng sợ, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, tuân thủ quy luật, sẽ không xảy ra chuyện đâu.” Chị ta nói như vậy.

Mặc dù lời chị ta nói nghe đúng kiểu giả tạo cho có lệ, nhưng trong trường hợp này cũng không còn cách an ủi nào khả dĩ hơn. Sự sợ hãi trên gương mặt cậu thanh niên chẳng hề giảm bớt.

Nguyễn Nam Chúc cũng đứng lên: “Đi thôi, tản bộ quanh quanh xem sao.”

Họ rời khỏi nhà ăn, đến một con phố gần tòa nhà.

Khác với các không gian trước đó, ở cửa này mọi thứ rất chân thực. Trên con đường buôn bán s ầm uất, dòng người qua lại như mắc cửi, hai bên đường những cửa hiệu san sát mở bán đủ loại mặt hàng, có những bến xe buýt để đi tới các địa điểm khác trong thành phố, thậm chí tiện t ệ sử dụng cũng giống với thế giới thực.

Lâm Thu Thạch nhìn cảnh quan trước mắt, quả thực có chút hiếu kỳ: “Có thể đi đến nơi khác thật sao?”

“Được chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chỉ cần quay lại đây trước khi trời tối.”

Lâm Thu Thạch: “Nếu không về kịp thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thì anh sẽ được nếm trải một trăm ngàn cách chết khác nhau.” Lời hắn nói ra chắc nịch, rõ ràng Nguyễn Nam Chúc đã từng chứng kiến nhiều tình huống tương tự.

“Không gian này hoàn thiện tới vậy à?” Cho dù đã cố kiềm chế, Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy có vô số câu hỏi cần được giải đáp, cậu nhìn những chiếc bánh kẹp bày bán trên phố: “Đồ ăn ăn được luôn?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc: “Mùi vị có lẽ không tệ.”

Vậy là Lâm Thu Thạch móc ví ra mua ba cái, mỗi người một cái.

Lâm Thu Thạch chọn vị chocolate, bên trong bánh kẹp có kem lạnh, cậu cắn thử một miếng, cảm thấy khá là ngon, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Vậy không gian này có gì khác với thế giới thực?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Điểm khác à? Khác biệt lớn nhất chính là không gian này có sự tồn tại của ma quỷ.” Hắn tiếp: “Tôi đi hỏi thăm về tòa nhà một lát.”

Nguyễn Nam Chúc rảo bước đến một cửa hàng nhỏ gần tòa nhà, lân la dò hỏi một vài chủ tiệm.

Phải nói những lúc như thế này, giả làm nữ mang lại lợi thế không thể nghi ngờ. Những chủ tiệm này đối đãi với Nguyễn Nam Chúc cực kỳ dễ chịu, thậm chí ông chủ tiệm kẹo chừng hơn ba mươi tuổi còn chủ động tặng Nguyễn Nam Chúc một hộp kẹo ngon, nói là nếu tối em rảnh rồi anh muốn hẹn hò tâm sự với em một chút...

Nguyễn Nam Chúc từ chối thẳng thừng lời mời của anh ta.

Các NPC ở đây hoàn toàn khác so với NPC ở những cửa trước của Lâm Thu Thạch. Họ rất giống người bình thường, không thể tìm ra điểm khác biệt từ lời nói hành động so với thế giới thực.

Thậm chí Lâm Thu Thạch gần như thẳng thốt: “Chúng ta đang ở trong cửa thật sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Dĩ nhiên.” Hắn liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Cấp độ cửa càng cao, mức độ mô phỏng thế giới thực càng tinh xảo,

trước đây tôi từng trải qua cửa thứ mười..." Nói đến đây hắn dừng lại, trong đôi mắt ánh lên vài nét ảm đạm, dường như nhớ ra một kỷ ức không vui vẻ cho lắm.

Lâm Thu Thạch thấy thế bèn không hỏi thêm, đồng thời tỏ ra mình không nhìn thấy gì.

Ngoại trừ khoảnh khắc không vui ấy, ngày hôm đó nhóm Lâm Thu Thạch đã thăm dò được không ít thông tin liên quan tới tòa nhà.

Tòa nhà này hai năm trước từng xảy ra hỏa hoạn, đám cháy khiến hai người chết và một người mất tích. Nghe nói ba người đó là thành viên trong một gia đình tình cờ tới thành phố này du lịch, ai ngờ gặp phải tai nạn thương tâm...

"Nguyên một tầng của tòa nhà bị cháy hết?" Nguyễn Nam Chúc hóng được tin tức này ở một sạp báo sát chân tòa nhà, sạp báo có vẻ lâu năm, ông chủ già lắm rồi.

"Đúng thế, cả một tầng cháy hết." Ông lão nói: "Về sau tòa nhà được tu sửa, tường bên ngoài do bị cháy đen, cho nên dát gương lên toàn bộ." Ông đẩy đẩy gọng kính nói bằng giọng thều thào: "Ánh phản quang gây nhức mắt kinh khủng..."

Lâm Thu Thạch nhớ đến cặp mẹ con cậu nhìn thấy trong gương, xem ra họ chính là nạn nhân của vụ cháy.

"Các cháu đừng nên ở trong đó, có ma đấy." Ông già nói: "Nghe nói đêm nào cũng có tiếng người khóc lóc..."

"Tầng bị cháy là tầng bao nhiêu vậy ông?" Lâm Thu Thạch hỏi.

"Tầng ba mươi tư." Ông già trả lời.

Tầng ba mươi tư... Chính là chỗ họ đang ở rồi, xem ra chìa khóa sẽ liên quan đến vụ cháy này.

Sau khi dạo một vòng, đến gần trưa, ba người dự tính quay lại tòa nhà.

Bấy giờ đang là chính ngọ, ánh nắng từ trên trời chiếu thẳng góc xuống mặt đất. Ánh sáng mãnh liệt dội vào các mặt kính xung quanh tòa nhà, tia phản xạ chói lóa vô cùng. Cả tòa nhà sáng rực đến mức không ai có thể nhìn trực diện, khối kiến trúc khổng lồ này như bị chìm giữa một biển lửa rực cháy. Lâm Thu Thạch chỉ nhìn một cái đã đau chảy nước mắt.

Nguyễn Nam Chúc đi bên cạnh nói một câu: “Sao tự nhiên khóc đáng yêu vậy?”

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn Nguyễn Nam Chúc bằng cặp mắt đỏ hoe.

Kết quả cái nhìn ấy khiến máu nghệ sĩ trong người Nguyễn Nam Chúc dâng trào. Ở nhà ăn, trước mặt bàn dân thiên hạ hẳn an ủi Lâm Thu Thạch, rằng đừng khóc nữa, em sẽ chịu trách nhiệm với anh mà.

Lâm Thu Thạch: “...” Thôi, anh vui là được.

Trình Nhất Tạ từ đầu đến cuối không nói một lời, cậu ta khôn ngoan đóng giả một cái bình vôi. Lâm Thu Thạch thấy vậy, không khỏi ngờ rằng nhóc con này đã bị Nguyễn Nam Chúc trêu ghẹo rất nhiều lần rồi.

Trong bữa ăn, có khá nhiều người không tập trung tại nhà ăn. Bởi vì con phố bên ngoài quá đổi náo nhiệt hấp dẫn, có biết bao sự lựa chọn, không nhất thiết phải tập trung ở nhà ăn.

Bất ngờ là La Thiên Sơn và La Thiên Thủy lại có mặt. La Thiên Thủy nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc liền lập tức bắn sang hai cú lườm rách mắt.

Nguyễn Nam Chúc đón nhận bằng một nụ cười tươi, vỗ vỗ ngực nói, sao tự nhiên có cảm giác như bị chó đại cắn vậy ta.

Khiến cho La Thiên Thủy suýt nhào ra cãi lộn tay đôi với hắn.

Lâm Thu Thạch thêm lần nữa kính phục công lực ghẹo gái của Nguyễn Nam Chúc. Nhưng chữ ghẹo này dùng với Nguyễn Nam Chúc lại thể hiện thêm một nét nghĩa mới, nói một cách chuẩn xác đó là khiêu khích. Nếu coi một cô gái đang cáu giận là chú bò, thì Nguyễn Nam Chúc chính là tấm khăn đỏ mang đến cảm giác điên tiết...

Chương 73

Lại nữa

Nếu phải nói về điểm khác biệt giữa tòa nhà và các địa điểm khác, thì đó chính là bất gặp gương ở mọi nơi.

Trên hành lang, dưới sàn nhà, thậm chí ở trên trần, chỉ cần hơi ngoảnh đầu là có thể trông thấy hình phản chiếu của bản thân trong vô số tấm gương. Ngay đến nhà ăn, nơi có khung cửa sổ trệt cực lớn để nhìn thấy cảnh vật bên ngoài cũng được lắp gương, còn là gương hai chiều.

Hễ nghĩ tới việc người đi đường có thể nhìn thấy mình đang ngó bên trong, khó tránh cảm giác bị nhìn lén, cực kỳ khó chịu.

Tòa nhà tổng cộng có ba mươi tầng, nhóm Lâm Thu Thạch đến các tầng khác kiểm tra tình hình, nhận thấy hầu hết các tầng đều có người sinh sống, mặc dù không nhiều, nhưng không đến mức tạo ra cảm giác hoang vắng. Nguyễn Nam Chúc hỏi thăm về vụ cháy hai năm trước mới phát hiện các hộ gia đình hầu như mới chuyển tới gần đây, không biết nhiều về vụ cháy.

Sau một ngày bốn ba, họ không thu thập được nhiều thông tin, chỉ biết người chết trong hỏa hoạn là hai mẹ con.

“Tại sao lại là hai mẹ con?” Lâm Thu Thạch nghiến ngậm, cảm thấy có gì đó sai sai: “Ở trong phòng khi đó là một gia đình gồm ba người đến du lịch mà? Người bố đâu?”

“Tóm lại không tìm được thi thể của người bố.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có lẽ nhân vật này có manh mối đột phá mà chúng ta cần.”

Bấy giờ sắc trời đang tối dần, ráng hoàng hôn vàng óng chiếu lên những tấm gương bên ngoài chung cư.

“Biết đi đâu tìm người đó đây?” Lâm Thu Thạch cau mày: “Trong tòa nhà này gần như không có ai quen biết người đó.”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, tỏ ý bản thân vẫn chưa tìm ra hướng giải quyết.

Thành phố về đêm dần trở nên tĩnh lặng.

Con phố náo nhiệt giờ đây không một bóng người, bóng tối đặc quánh đến mức không thể nhìn rõ năm đầu ngón tay của chính mình.

Lâm Thu Thạch đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trên thực tế chỉ lúc này, cậu mới cảm nhận được mình đang ở trong cửa. Bởi vì tại thế giới thực, khi đêm xuống mọi thứ không bao giờ yên tĩnh tới vậy. Cho dù muộn đến mấy vẫn có thể nghe thấy tiếng còi xe vọng ra từ trung tâm thành phố. Đường phố cũng không đến mức vắng tanh vắng ngắt, sự tĩnh mịch quái dị ở bên ngoài lúc này gây cho người ta một cảm giác không hề dễ chịu.

Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tạ đều đã vệ sinh cá nhân xong, ai leo lên giường người nấy.

Lâm Thu Thạch đi vào nhà vệ sinh, định tắm tấp qua loa.

Cậu mở vòi nước, dập nước nóng vào khăn mặt. Trong nhà vệ sinh cũng có rất nhiều gương, trước mặt, sau lưng, trái phải đều treo gương. Hơi nước bốc lên, hình ảnh trong các tấm gương trở nên nhòe đi, Lâm Thu Thạch cúi xuống úp chiếc khăn sũng nước nóng lên mặt.

Trong nhà vệ sinh chỉ có tiếng nước rào rào, Lâm Thu Thạch đang lau mặt bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Ấy là một cảm giác rất nhỏ, cậu không thực sự nhìn thấy điều gì bất thường, chỉ là trực giác lên tiếng cảnh báo. Động tác của Lâm Thu Thạch khựng lại một chút, cậu quan sát xung quanh bằng khóe mắt.

Vài giây sau, Lâm Thu Thạch nhận ra điểm bất thường: Cậu đang cúi đầu, nhưng người ở trong gương vẫn đứng ngậy ra, nhìn xuống cậu bằng gương mặt giống cậu như đúc.

Lâm Thu Thạch sức hiểu trong lòng, cậu cầm khăn mặt trong tay vừa vắt kiệt nước vừa đi ra ngoài. Khi Lâm Thu Thạch đi đến cửa, cậu quay lại liếc tấm gương đó một cái, phát hiện mọi thứ đã khôi phục như thường. Hình ảnh trong gương phản chiếu đúng tư thế của cậu.

Lâm Thu Thạch khẽ chửi tục. “Chuyện gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên nhìn.

Lâm Thu Thạch nói: “Cái gương...” Cậu đóng cửa nhà vệ sinh lại: “Ban nãy thứ trong gương bị chệch nhịp so với tôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chệch nhịp? Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi giả vờ không nhìn thấy, đi ra ngoài luôn.” Cậu nói: “Cảm giác hơi ghê.”

Nếu được, cậu rất muốn đập vỡ tấm gương đó, nhưng họ không biết làm vỡ gương có phải đi đầu kiện tử vong hay không, an toàn là quan trọng, đành cần rảnh chịu đựng vậy.

“Làm sao đây?” Lâm Thu Thạch cúi đầu, nhìn xuống chân của mình: “Chưa kịp rửa chân...”

Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt, nhìn cậu mỉm cười, vén chăn lên: “Không sao, lên đây, tôi không chê đâu.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trình Nhất Tạ ở giường bên cúi gằm đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, vờ như không trông thấy hai người này.

Trong lúc Lâm Thu Thạch đang lưỡng lự không biết có nên đi rửa chân hay không, ngoài phòng đột nhiên có tiếng cãi vã kịch liệt, kèm theo đó là tiếng gương bị đập vỡ.

Lâm Thu Thạch lại gần cửa ra vào, nhìn qua mắt mèo, phát hiện ra đó là nhóm chị Hạ và những người mới đang xảy ra bất đồng.

“Tôi không vào đâu, cô đừng kéo tôi nữa, trong gương có quái vật!!” Giọng nói là của một cô gái trẻ, cô đang gào lên với một cô gái khác: “Đừng chạm vào tôi, tôi phải gặp chị Hạ! Cô muốn ngủ thì cứ vào trong mà ngủ! Đừng có rủ tôi đi chung làm gì!” Trong khi nói, cô nhìn thấy tấm gương treo gần đó, bèn dùng tay đập mạnh. Tấm gương vỡ toang, những mảnh thủy tinh sắc nhọn rơi lả tả xuống đất.

Cô gái đi đến đầu bên kia hành lang, giơ tay gõ cửa, xem ra chị Hạ đang nghỉ ở trong phòng đó.

Một giây sau, cửa mở.

“Chị Hạ, em không muốn ngủ ở phòng kia nữa đâu.” Cô gái nói: “Trong phòng em có ma!”

Do bị khuất nên Lâm Thu Thạch không thể nhìn thấy biểu cảm của chị Hạ, có đi đâu cậu nghe được tiếng nói của chị ta. Ngữ điệu vẻ như không hài lòng, thậm chí vô cùng lạnh nhạt: “Em không ở phòng mình thì ở đâu? Phòng chị chỉ ở được hai người thôi.”

“Em không cần ngủ giường, em nằm sofa được mà...” Cô gái van nài.

“Sofa?” Chị Hạ từ chối thẳng thừng: “Lúc chia phòng em không nghe thấy người đó nói sao? Số lượng người ở mỗi phòng là cố định, không thể tùy tiện tăng giảm, nếu em chuyển phòng gây kích hoạt điều kiện tử vong, vậy có phải là làm liên lụy cho những người khác hay không.” Có lẽ cảm thấy thái độ của mình hơi quá, chị Hạ cố dịu giọng xuống: “Không gian này thật sự rất đáng sợ, em phải tập cho quen chứ, nói đi, em đã nhìn thấy cái gì?”

Cô gái ăm ức nói: “Em thấy hình ảnh trong gương làm động tác khác so với chính mình...”

Lâm Thu Thạch nghe thế thì sững sờ, vậy là cô gái gặp phải tình huống giống hệt cậu bạn này.

“Động tác khác à?” Chị Hạ nói: “Hay là em nhìn nhầm...”

“Em không nhìn nhầm!” Cô gái cảm thấy lời của mình bị xem nhẹ, đâm tức giận: “Chị Hạ, chị không thể nghĩ cách giúp em được sao? Em không muốn vào căn phòng đó nữa!”

“Hay là thế này nhé.” Chị Hạ nói: “Em nói gương có vấn đề, vậy thì đập nát hết gương đi, như thế không cần sợ nữa.”

Cô gái nói: “Nhưng mà...”

Chị Hạ cắt ngang lời cô: “Nếu không, quả thực chị không còn cách nào khác.”

Cô gái im lặng, giờ phút này, dù có là người ngây ngô cách mấy cũng sẽ phát hiện thái độ của bà chị họ Hạ này không ổn. Trước đó cô chỉ mới vượt qua hai cửa, tình cờ quen biết người phụ nữ họ Hạ này qua mạng. Chị Hạ vỗ ngực đảm bảo sẽ giúp cô nhảy thẳng qua cửa thứ chín, nên cô mới đi theo chị ta tới đây. Nhưng từ khi vào cửa, cô phát hiện mình chẳng hiểu gì cả, còn chị Hạ cũng không bảo vệ mình và những người khác như lời hứa hẹn ban đầu.

“Em biết rồi.” Cô gái lẩm bẩm một câu, gương mặt nhìn chị Hạ đóng sập cửa trước mũi mình.

Gương mặt cô lộ vẻ bất lực, đành cùng cô gái còn lại trở về phòng mình. Lát sau, Lâm Thu Thạch lảng máng nghe tiếng gương vỡ từ phòng

họ truyền ra, chắc là cô gái nghe theo lời chị Hạ, đập vỡ hết tất cả gương trong phòng.

Lâm Thu Thạch kể lại những gì tai nghe mắt thấy cho Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tà.

“Chị Hạ thật thông minh.” Giọng nói của Nguyễn Nam Chúc nghe lạnh lạnh: “Mượn tay người khác thử nghiệm đi đâu mình nghĩ.”

Lâm Thu Thạch khẽ thở dài. Quả thực, nếu cô gái kia đập gương xong mà không gặp chuyện, vậy thì họ cũng có thể đập gương. Nếu cô gặp chuyện, chị Hạ chẳng mất mát gì. Có lẽ chị Hạ dẫn bao nhiêu người mới vào đây, đúng như lời Nguyễn Nam Chúc nói, là để lợi dụng các sinh mạng ấy.

Trời tối dần, trong không gian bắt đầu thoang thoảng mùi cháy khét.

Khứu giác của Trình Nhất Tà cực kỳ mẫn cảm, ngửi thấy mùi này lập tức ho khù khụ, không còn cách nào khác phải dùng khăn ẩm che mũi.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vốn không định ra ngoài. Nhưng khi họ đã lên giường, đang cố ép bản thân chìm vào giấc ngủ, trên hành lang lại lần nữa vang lên tiếng động. Lần này là tiếng la hét thảm thiết của phụ nữ. Nơi phát ra âm thanh chính là phòng của cô gái vừa đập vỡ gương.

“Á á á á á...” Tiếng hét thảm thiết giữa màn đêm tịch mịch càng trở nên chói tai. Qua mắt mèo, Lâm Thu Thạch nhìn thấy cô gái vùng chạy từ trong phòng mình ra ngoài, vẻ mặt đau đớn cực độ. Cô loạng choạng như thể sắp ngã ra đất và không thể nào bò dậy được.

Nguyễn Nam Chúc xuất hiện sau lưng Lâm Thu Thạch, hẩn khẽ nắm tay nắm cửa, hé ra một khe nhỏ vừa đủ.

Từ khe cửa, họ có thể trông rõ tình hình bên ngoài, Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn tấm gương dát trên trần hành lang, khẽ tắc lưỡi một cái.

Lâm Thu Thạch với nhìn theo hướng mắt của Nguyễn Nam Chúc.

Chỉ thấy trong gương, cô gái đang bị bao vây trong ngọn lửa đỏ rực. Cơ thể cô cháy rụi từng chút một, không ngừng giãy giụa đau đớn. Cảnh tượng đáng sợ cực độ.

Lâm Thu Thạch thậm chí còn ngửi thấy mùi thịt cháy khét.

“A a a a a...” Cuối cùng cô gái ngã xuống. Nếu nhìn trực tiếp thì thấy cơ thể cô chẳng hề có vết thương, chỉ qua gương mới biết thực sự nạn nhân đã trải qua những giày vò đau khổ đến mức nào.

Khi Lâm Thu Thạch nghĩ tất cả mọi thứ đã kết thúc, cậu bỗng thấy Nguyễn Nam Chúc chộp lấy tay mình. Nguyễn Nam Chúc khẽ hít hà, ra hiệu cho Lâm Thu Thạch nhìn.

Lâm Thu Thạch đổi mắt về hướng đó, phát hiện không rõ từ lúc nào, trong tấm gương đối diện cô gái bị chết cháy xuất hiện một hình ảnh y hệt cô. Cũng gương mặt, dáng vóc, quần áo ấy, nhưng nụ cười có vẻ cứng nhắc và quái dị. Người trong gương nhìn bản thể đã chết trên hành lang, chần chừ thò tay ra. Hai cánh tay từ trong gương nhô ra ngoài nắm lấy cổ tay xác chết, sau đó chậm rãi kéo vào trong gương.

Cảnh tượng này quá đổi ghê rợn, Lâm Thu Thạch bất giác nín thở.

Nguyễn Nam Chúc giờ tay sập cửa ra vào lại, hơi thở nóng hổi của hắn phả vào tại Lâm Thu Thạch, giọng nói mang theo vẻ cười nhàn nhạt vang lên: “Sợ à?”

Lâm Thu Thạch quay sang: “Không phải.” Cậu dừng lại giây lát, cảm thán: “Cũng may tôi chưa đập vỡ gương.”

Xem ra mấy tấm gương thật sự là bất khả xâm phạm, nếu đập vỡ sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng.

Nguyễn Nam Chúc thì nói: “Căn phòng ở cuối hành lang vừa cháy.”

Lâm Thu Thạch sững sờ: “Căn phòng đêm qua ư?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng lần này có chút khác biệt.”

Ban này Lâm Thu Thạch chỉ để ý cô gái kia, không hề biết việc xảy ra ở căn phòng cuối hành lang.

“Thêm căn phòng bên cạnh xuất hiện ánh lửa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lửa đang lan về phía hành lang bên này.”

Hắn nắm chặt tay Lâm Thu Thạch, kéo cậu vào trong phòng để cho Trình Nhất Tà đang ngồi bên giường cũng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người: “Vị trí phòng của chúng ta không đẹp lắm, nếu lửa tiếp tục lan ra, chẳng mấy chốc sẽ tới phòng này.”

“Vậy đổi phòng đi?” Trình Nhất Tà đề nghị.

“Không biết có đổi được hay không.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngày mai đi tìm tên phục vụ đó hỏi thử, nếu tay đó không chịu đưa thẻ từ mới cũng không sao.” Hấn bật cười: “Mặc dù khóa điện tử hơi rắc rối một chút, nhưng không phải không phá được.”

Nghe giọng điệu tự tin của hấn, Lâm Thu Thạch không khỏi thẫn thờ cảm thấy kính phục.

“Thôi được rồi, ngủ đi đã.” Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ “Đã giờ này rồi, còn thức nữa thì trời sáng mất.” Hấn nhìn Lâm Thu Thạch: “Muốn nằm chung không?”

Lâm Thu Thạch nói tiếng cảm ơn, từ chối ý tốt của Nguyễn Nam Chúc. Cậu quyết định ngủ một mình trên sofa. Dĩ nhiên, trước khi ngủ, Lâm Thu Thạch lấy hết dung khí vào nhà vệ sinh để rửa chân thật kỹ. Lần này tấm gương không xảy ra vấn đề gì.

Quãng thời gian từ nửa đêm cho tới sáng cực kỳ yên tĩnh, không xảy ra thêm bất cứ sự vụ nào khác.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Lâm Thu Thạch mở mắt ra, trông thấy Nguyễn Nam Chúc đã mặc quần áo, sẵn sàng ra ngoài.

“Sớm vậy à?” Lâm Thu Thạch liếc đồng hồ, mới khoảng sáu giờ, trời vừa tờ mờ sáng, hôm qua khi họ đi ngủ đã là ba giờ đêm. Nguyễn Nam Chúc mới ngủ được ba tiếng.

“Có chút chuyện.” Giọng Nguyễn Nam Chúc rất khẽ: “Một mình tôi đi là được rồi, mọi người cứ ngủ tiếp đi.”

Lâm Thu Thạch nhìn sang giường bên, rốt cuộc Trình Nhất Tà vẫn chỉ là một đứa trẻ, bấy giờ vẫn đang ngủ ngon lành. Cậu ta không hề bị ảnh hưởng bởi cuộc nói chuyện giữa Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc. Lâm Thu Thạch khẽ nói: “Đợi tôi cùng đi.”

“Không cần đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không phải chuyện gì nguy hiểm cả.” Nói xong hấn vội bước đến bên cửa, khẽ khàng mở ra, rồi đi mất hút.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hấn rời khỏi, đã dậy rồi cũng không thể ngủ tiếp được nữa. Cậu ngẩng dậy, sợ làm ồn khiến Trình Nhất Tà tỉnh giấc nên khi thay quần áo vô cùng cẩn thận.

Đợi khi Lâm Thu Thạch thay đồ xong, đi ra cửa, Nguyễn Nam Chúc sớm đã biệt tăm. Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, bèn đi thẳng xuống nhà ăn ở tầng hai.

Lúc này nhà ăn còn rất vắng, chỉ lác đác vài ba người. Lâm Thu Thạch để ý thấy La Thiên Thủy, người xung khắc với Nguyễn Nam Chúc đang ngồi trong góc. Ánh mắt cô ta có vẻ nôn nóng, liên tục nhìn đồng hồ, có lẽ đang đợi ai đó.

Lâm Thu Thạch bưng đồ ăn ngồi đại xuống một chỗ, đi đâu đâu tiên cậu làm ngay sau đó là giờ tay lên nhìn đồng hồ. Xem giờ xong, cậu kinh ngạc nhận ra mình và La Thiên Thủy hành động khá giống nhau. Cậu bất giác nở một nụ cười, sau đó kiễ chân chế lại, lấy điện thoại ra chơi Sudoku.

Khoảng mười mấy phút sau, hai bóng người xuất hiện cửa nhà ăn.

La Thiên Thủy vội đứng dậy, mừng rỡ gọi người đang đi vào một tiếng: “Anh!”

La Thiên Sơn đã đến. Phía sau La Thiên Sơn có một người khác cũng đi vào, đó chính là Nguyễn Nam Chúc, người Lâm Thu Thạch đang đợi.

La Thiên Sơn đến bàn La Thiên Thủy đang ngồi, tuy cả hai thì thầm trao đổi, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nghe rõ mồn một nội dung cuộc đối thoại.

La Thiên Thủy hỏi: “Anh đã đổi được chưa?”

La Thiên Sơn: “Đổi xong rồi.”

“Phòng nào vậy?” La Thiên Thủy hỏi: “Có phải phòng ngoài cùng không?”

“Không.” La Thiên Sơn nói: “Người ta nhanh tay hơn một chút, anh chỉ đổi được phòng kế bên.”

La Thiên Thủy khẽ chửi thề mấy câu, nghe cách chửi rõ ràng đang nhắm đến một cô gái nào đó: “Thái độ của anh phải cứng lên chứ?”

La Thiên Sơn nói về bất lực: “Anh đã cứng rồi.”

La Thiên Thủy: “Vậy sao lại thế?”

La Thiên Sơn: “Mà không cứng bằng cô ta.”

La Thiên Thủy: “...”

Cô gái cứng hơn cả La Thiên Sơn bấy giờ đang đứng đỉnh tiển lại chiếc bàn của Lâm Thu Thạch, ng ẩ xuống c ần một quả trứng luộc lên bóc ăn. Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi đổi thẻ phòng à?”

Nguyễn Nam Chúc rút một cái thẻ trong túi ra, đưa cho Lâm Thu Thạch: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch nhận lấy thẻ, thấy số bên trên là của căn phòng ngoài cùng hành lang, cũng chính là căn phòng cách xa đám cháy nhất.

“Đại khái đó là một thời hạn nhất định.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta phải rời khỏi đây trước khi hành lang bị cháy hết.” Hấn há miệng ra, hàm răng đều đặn trắng muốt để lại trên quả trứng luộc một dấu răng xinh xinh: “Gã La Thiên Sơn đó tay chân lạnh lẽo lắm.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra: “Hai người đánh nhau hả?”

Nguyễn Nam Chúc đi ền nhiên trả lời: “Ừm.”

Nếu như ở thế giới thực, đương nhiên là ưu tiên phụ nữ r ồi, nhưng tại đây, khi tính mạng đang bị uy hiếp thì chẳng có gì gọi là ưu tiên hay không ưu tiên. La Thiên Sơn biết Nguyễn Nam Chúc đã lấy đi chìa khóa căn phòng tốt nhất, liền ra tay không ch ần chờ.

Nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự là một cô gái, rất có thể hấn sẽ bị bắt nạt. Nhưng rất tiếc hấn không phải, cho nên La Thiên Sơn không nghi ngờ gì đã bị ăn đòn ngược.

Từ biểu cảm trên gương mặt Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch biết chắc chắn hấn không hề bị chèn ép, bèn nói: “Cảm giác hai anh em nhà đó cũng khá lợi hại.”

Nguyễn Nam Chúc nuốt nốt phần còn lại của quả trứng luộc: “Lợi hại bằng em không?”

Lâm Thu Thạch: “Không không không, em là lợi hại nhất ấy.”

Nguyễn Nam Chúc hài lòng gật gật đầu.

Lúc ấy đã gần bảy rưỡi, trời sáng bánh, những vị khách t ầng ba mươi tư lũ lượt tiến vào nhà ăn.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy trong số đó có Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ đến chỗ hai người, ng ẩ xuống, nói bằng giọng hơi ảo não: “Sao anh chị không gọi em?”

“Trẻ con ngủ nhiều một chút cũng tốt.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Huống hờn có dậy cũng chẳng giúp được gì.”

Trình Nhất Tạ im lặng.

Lâm Thu Thạch nói: “Muốn ăn gì không? Anh đi lấy cho.”

“Không cần.” Trình Nhất Tạ từ chối ý tốt của Lâm Thu Thạch, tự đứng dậy đi lấy đồ ăn.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo cậu ta, khẽ thở dài.

Lâm Thu Thạch nói: “Khi bắt đầu biết đến cửa, em bao nhiêu tuổi?”

Nguyễn Nam Chúc nhắm tính bằng đốt ngón tay: “Không nhớ rõ lắm, mười tám hay mười chín gì đó.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy thẩn nghĩ, từ cửa thứ nhất tới cửa thứ mười, Nguyễn Nam Chúc đã mất sáu, bảy năm. Không biết trong sáu, bảy năm đó, rốt cuộc hắn đã trải qua những gì.

Trình Nhất Tạ mang đồ ăn trở lại bàn, Lâm Thu Thạch đang định nói gì đó với cậu ta, chợt để ý một người từ ngoài cửa đi vào. Khi Lâm Thu Thạch chắc chắn mình không hề hoa mắt, biểu cảm trên gương mặt cậu cứng lại trong vài giây.

Người vừa bước vào có ngoại hình và cách ăn mặc khá bình thường, đó là một cô gái chẳng có gì nổi bật. Cô ta bước vào nhà ăn với nụ cười trên môi, đi đến quầy thực phẩm chọn món, thoạt trông cô ta chẳng có gì đáng lưu tâm... Nếu như đêm qua Lâm Thu Thạch không chứng kiến cái chết của cô ta qua khe cửa, có lẽ chính cậu cũng cho rằng kẻ trước mắt chỉ là một người vào cửa bình thường.

Đúng vậy, cô ta chính là người đã đập vỡ gương, cuối cùng bị thiêu sống. Sau đó hình ảnh phản chiếu của cô ta kéo cái xác vào trong gương. Giờ đây cô gái đó đang đi giữa mọi người, như thể sự việc đêm qua chỉ là ảo ảnh trong một giấc mộng nào đó.

Nguyễn Nam Chúc cũng nhìn thấy cô gái, gương mặt hắn trở nên nghiêm túc.

Cô gái cầm đồ ăn của mình, tươi cười đi đến bàn của chị Hạ, ngồi xuống rồi bắt đầu ăn.

Lâm Thu Thạch để ý thấy cô gái chung phòng với cô ta bắt đầu thể hiện vẻ không tự nhiên, thậm chí trong ánh mắt ánh lên vẻ kinh hãi. Cuối cùng, cô gái đó không kiên chế được nữa, cuống cuống đứng dậy bỏ chạy khỏi nhà ăn. Những người chung bàn với cô gái có lẽ không hề biết sự việc đêm qua, cho nên không ai có phản ứng. Thậm chí họ không biết đồng đội của mình đã là người khác.

“Đêm qua cô ta đập vỡ gương bằng tay phải.” Nguyễn Nam Chúc lên tiếng.

Lâm Thu Thạch hơi sửng người, ngay sau đó cậu hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc. Cậu nhìn cô gái kia lần nữa, quả nhiên phát hiện cô ta cầm đũa bằng tay trái.

“Là người ở trong gương sao?” Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy khó mà nuốt trôi thức ăn trong miệng.

“Chắc là thế.” Nguyễn Nam Chúc chống cằm, tiện tay vén một sợi tóc xoắn xuống bên tai, hắn tiếp: “Cũng may em không đập gương, nếu không... hôm nay biết đâu mọi người lại thấy có hai Chúc Mạnh.” Nói tới đây, hắn nhón miệng cười đầy ẩn ý: “Nghĩ kỹ cũng thú vị ra phết.”

Lâm Thu Thạch: “...” Anh cười cái gì? Thế là cười dị lắm luôn.

Trình Nhất Tạ nhú mày, có vẻ không được vui, nói: “Người cô ta thối hoắc.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thối hoắc?”

Trình Nhất Tạ: “Đúng vậy, mùi thịt nướng quá lửa kiểu kiểu vậy.” Cậu nhóc để món ăn trên tay xuống, vẻ như mùi hôi thối kia ảnh hưởng nghiêm trọng tới khẩu vị của cậu ta, biểu cảm đầy nghi vấn.

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Sao vậy?”

“Em cảm thấy ngay ngày đầu tiên em đã ngửi thấy cái mùi này.” Trình Nhất Tạ nói.

“Ngày đầu tiên? Đêm đầu tiên ư?” Lâm Thu Thạch nhớ chuyện xảy ra đêm đó.

Trình Nhất Tạ lắc đầu, hai hàng lông mày nhú lại, khuôn miệng cậu ta hơi mở ra, cậu nói tiếp theo khiến cho Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch hoàn toàn bất ngờ. Đó là: “Không, không phải đêm đầu tiên, mà ngay ngày đầu khi ở trong đại sảnh.”

Nguyễn Nam Chúc biến sắc: “Đại sảnh?!”

Trình Nhất Tà gật đầu: “Đúng lúc đó chỉ thoang thoảng, em cứ tưởng mình nhầm thôi.” Dường như nghĩ ra điều gì, cậu ta định nói nhưng Nguyễn Nam Chúc ra hiệu dừng. Ý hẳn là đừng nên đem những suy đoán nói ra tại đây.

Dù Trình Nhất Tà không nói, Lâm Thu Thạch vẫn hiểu ý nghĩa đằng sau những lời nói chưa hết ấy: Rất có thể ngày đầu tiên ở đại sảnh đã có kẻ chết cháy trà trộn giữa những người vào cửa. Thậm chí, không chỉ có một người. Nghĩ tới đây, Lâm Thu Thạch bất giác liếc đôi môi khô rát, trong đầu cậu lóe lên một câu: *Lấy người làm gương...*

Chương 74

Chính mĩ áo

Lấy người làm gương, thấu lẽ mất còn. Khổ nỗi Lâm Thu Thạch hiện vẫn chưa biết hai chữ “mất còn” trong gợn ý ám chỉ đi đâu gì.

Cô gái đã bị thiêu chết đêm qua đột nhiên xuất hiện trong nhà ăn hoàn chỉnh không chút sút mẻ gì. Lâm Thu Thạch để ý thấy gương mặt một số người xuất hiện vẻ gượng gạo. Những người này có lẽ nghỉ ở các phòng gần căn phòng xảy ra sự cố đêm qua, do đó đã chứng kiến tất cả mọi việc. Họ biết cô gái này không phải là con người...

Chị Hạ, kẻ chủ mưu dẫn đến cái chết của cô gái, thì không hề biết chuyện gì xảy ra.

Chị ta còn vô tư tám chuyện với nạn nhân, nói: “Văn Tịnh à, đêm qua không xảy ra việc gì chứ? Em và Tiểu Miên ngủ có ngon không? Có bị sự cố gì nữa không vậy?” Cô gái bị thiêu chết tên là Văn Tịnh, còn Tiểu Miên là người ở chung phòng với cô.

“Không sao, chị ạ.” Văn Tịnh nở nụ cười nhẹ bẫng, nói với tốc độ rất chậm: “Đêm hôm qua chẳng xảy ra chuyện gì cả...”

Chị Hạ nghe vậy cười cười: “Không sao thì tốt.”

Nhà ăn đang náo nhiệt ần ào, do sự xuất hiện đột ngột của Văn Tịnh mà trở nên im phăng phắc. Những người biết việc xảy ra đêm qua đều lần lượt đứng dậy bỏ đi, trước khi rời khỏi không quên ném về phía Văn Tịnh một cái nhìn ái ngại.

Chị Hạ cũng trông thấy những cái nhìn kỳ lạ kia. Chị ta ngẫm nghĩ trong giây lát, gương mặt đang tươi cười bỗng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị. Sau đó chị ta đứng dậy, viện lý do rời khỏi nhà ăn. Xem ra chị Hạ khá nhạy cảm trong việc đánh giá tình huống.

Văn Tịnh thấy chị Hạ bỏ đi thì không định ngăn cản, chỉ mỉm cười nhìn theo bóng chị ta cho tới khi đi khuất. Ánh mắt ấy không hiểu sao khiến người ta lạnh sống lưng.

Trình Nhất Tạ nói: “Chúng ta cũng đi thôi?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Đi thôi.”

Bấy giờ trong nhà ăn còn lác đác vài người. Ngoại trừ Văn Tịnh vẫn đang ăn một cách thông thả ra, chỉ còn một số người thuộc loại khờ khạo, mặt mũi họ ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bọn Lâm Thu Thạch vừa đi ra đến cửa nhà ăn, bỗng nghe giọng Tiểu Miên quát lớn.

“Tại bà, tất cả tại bà hết... nếu bà không khuyên Văn Tịnh làm như thế, thì Văn Tịnh đã không chết!” Tiểu Miên là bạn chung phòng của Văn Tịnh, đêm qua tận mắt chứng kiến cái chết thảm của cô gái, tinh thần sắp sửa mất kiểm soát rồi. Cô vừa nói vừa khóc, giọng điệu vừa tức giận vừa oán hờn: “Bà muốn hại chết bọn tôi, giờ thì Văn Tịnh quay lại tìm bà báo thù rồi đó! Đồ vô liêm sỉ, bà ở đó chờ chết đi!”

Chị Hạ cười nhạt một tiếng, nạt lại cô gái: “Tôi hại chết nó bao giờ? Làm sao tôi biết đập vỡ gương sẽ gây chết người? Em gái ơi, uống nhàn thuốc, chứ đừng nói nhàn lời.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Lâm Thu Thạch hỏi thăm Nguyễn Nam Chúc: “Như này có tính là chị Hạ giết Văn Tịnh không?”

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu.

“Vậy như nào mới là giết?” Lâm Thu Thạch chưa hiểu rõ quy định về giết người trong cửa như thế nào.

“Thông thường phải đích thân ra tay mới coi là giết người.” Nguyễn Nam Chúc giải thích: “Ví dụ trong sự việc lần này, đúng là chị Hạ không biết đập vỡ gương sẽ gây chết người.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Chị ta chỉ đơn giản là gợi ý cho Văn Tịnh, còn Văn Tịnh có nghe và làm theo hay không chẳng liên quan đến chị ta.”

Đây chính là lỗ hổng trong quy tắc của cửa.

Theo cách nói này, người tham gia hoàn toàn có thể hãm hại lẫn nhau, chỉ cần không giết người bằng bạo lực, không gây ra cái chết trực tiếp. Trong khi đó có muôn vàn cách để gây chết người mà không cần đích thân ra tay.

Lâm Thu Thạch òm một tiếng, thông suốt vấn đề.

Tiểu Miên vẫn khóc, dường như cô có quen biết với Văn Tịnh ở đời thực. Cô nói: “Đồ lừa đảo đáng khinh, tất cả là tại bà, rõ ràng bà đã hứa sẽ bảo vệ bọn tôi...”

Chị Hạ nghe vậy lạnh lùng đáp: “Cô là trẻ con ba tuổi chắc? Ai nói gì cô cũng tin là thật?” Nói xong chị ta khinh khỉnh phẩy tay, quay lưng định bỏ đi.

Đúng lúc đó, Tiểu Miên rút từ trong túi ra một con dao ăn bút tét, đâm vào lưng chị Hạ. Con dao trên bàn ăn không hề bén nhọn, nhưng khá là sắc, nếu dùng sức đâm mạnh, chắc chắn sẽ gây ra vết thương chí mạng.

Phản ứng của chị Hạ rất mau lẹ, khẽ lách người một cái tránh được cú đâm mà Tiểu Miên dồn tất cả sức lực. Chị ta liếc con dao trong tay Tiểu Miên, tức giận nói: “Mày định giết tao à?” Chị ta nắm bả vai Tiểu Miên, đập mạnh vào bức tường.

“Á!” Tiểu Miên hoàn toàn không phải đối thủ của chị Hạ, cơ thể cô va vào bức tường bê tông phát ra tiếng “huých” rất lớn. Cô m ên nhũn ngã ra đất.

Chị Hạ vẫn chưa nguôi giận, nắm tóc Tiểu Miên lẳng qua một hướng khác. Chị ta rất khỏe, một cô gái cao gần mét sáu như Tiểu Miên vậy mà bị chị ta quay như quay dế.

Lâm Thu Thạch hơi nhúu mày, đang định tiến lên ngăn cản, chợt nghe thấy Tiểu Miên hét lên một tiếng, máu tươi từ trên trán chảy xuống mặt.

Chị Hạ thấy vậy khựng lại, chị ta không định giết chết Tiểu Miên, chỉ định dạy dỗ một trận mà thôi. Chị ta từ từ dìu Tiểu Miên dậy, nhìn thấy trên khung tranh mà cô gái đập đầu vào có một cái đinh nhọn hoắt. Rõ ràng cái đinh đã đâm ngọt vào sau đầu Tiểu Miên.

“Không, không... tôi không định giết cô, tôi không định giết cô...” Chị Hạ hoảng hốt, chị ta buông thân thể m ên oặt của Tiểu Miên ra, không kìm được lui về sau mấy bước: “Tôi không định giết cô, không phải tôi, không phải tôi...”

Lâm Thu Thạch sửng sồ, cậu không ngờ sự việc lại kết thúc như vậy.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ thân thể Tiểu Miên. Hai mắt cô trợn lên nhìn chăm chăm chị Hạ, oán hận không thôi, thế r ồi cô tắt thở.

Chị Hạ gần như suy sụp, chị ta lắc đầu luôn miệng lầm bầm “không không”, rồi loạng choạng bỏ chạy như điên.

Lâm Thu Thạch chứng kiến tất cả mọi việc, trong lòng đủ mọi cảm xúc hỗn loạn, cậu nói: “Việc như thế này có thường xuyên xảy ra không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không.” Hắn liếc nhìn Tiểu Miên một cái: “Cô gái này hơi đen một chút.” Thật không ngờ Tiểu Miên lại chết vì một tai nạn bất ngờ như vậy. Hắn đến gần thi thể cô gái, quỳ xuống, quan sát kỹ cái đinh gây ra cái chết của Tiểu Miên: “Cái đinh này thú vị đấy.”

Lâm Thu Thạch: “Thú vị?”

Nguyễn Nam Chúc: “Hôm qua làm gì đã có.”

Lâm Thu Thạch sững sờ: “Em chắc chắn hôm qua chưa có?” Góc khuất này không có gì đặc biệt, trên thực tế nếu hôm nay tại đây không xảy ra án mạng, nhiều khả năng Lâm Thu Thạch sẽ ra khỏi cửa mà không hề biết đến sự tồn tại của chiếc khung tranh.

“Dĩ nhiên.” Nguyễn Nam Chúc cực kỳ tự tin, hắn nói: “Cái đinh này hoặc là được đóng vào đêm qua, hoặc được đóng vào sáng nay... khi anh đến nhà ăn đã có ai ở đó chưa?”

Lâm Thu Thạch lập tức nhớ ra La Thiên Thủy có mặt còn sớm hơn mình, nói: “La Thiên Thủy đến trước anh.”

“Ồ” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy: “Thế à.”

Lâm Thu Thạch: “Cây đinh này do cô ta đóng? Thế nhưng...” Cậu định nói làm sao cô ta biết Tiểu Miên và chị Hạ sẽ cãi cọ rồi đánh nhau ở đây, cuối cùng Tiểu Miên bị xô vào khung cửa sổ rồi dẫn đến tai nạn chứ. Nhưng nghĩ cho kỹ, đây là thế giới trong cửa, chẳng có gì là không thể. Người đã tới được cửa thứ chín, chắc chắn không thể là loại hiền lành. Không loại trừ khả năng có người dùng cách gì đó dự đoán trước việc xảy ra hôm nay, sau đó giả trò.

Đang nghĩ, Lâm Thu Thạch bỗng nhìn thấy La Thiên Thủy và anh trai cô ta xuất hiện ở hiện trường án mạng.

Hai người đứng giữa đám đông vây quanh xác chết, nếu không nhìn kỹ thì khó mà nhận ra sự có mặt của họ. Sau khi chạm phải ánh mắt của Lâm Thu Thạch, La Thiên Sơn mỉm cười thân thiện, còn cô em gái vẫn giữ

nguyên bộ mặt khinh khỉnh. Rồi hai người bỏ đi, có vẻ không hứng thú với những việc xảy ra tiếp theo.

Nguyễn Nam Chúc đứng bật dậy: “Chúng ta cũng đi thôi, em muốn xem xét một nơi.”

“Tiểu Miên sẽ tìm chị Hạ báo thù chứ?” Đây là việc Lâm Thu Thạch quan tâm. Biết đến cửa một thời gian rồi, nhưng cậu không thường xuyên chứng kiến cảnh hồn ma báo thù... chỉ có một lần duy nhất việc đó xảy ra, và mọi thứ chẳng vui vẻ dễ chịu gì: “Liệu có liên lụy tới chúng ta không?”

“Không đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Một mình mẹ họ Hạ đó gây ra mà.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy mới yên tâm, nói: “Em định đi đâu?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chúng ta vẫn chưa từng đến căn phòng bị cháy ở cuối hành lang vào ban ngày đúng không?”

Lâm Thu Thạch sức tỉnh.

Họ trở lại tầng ba mươi tư, tìm đến căn phòng luôn bốc cháy mỗi khi đêm đến.

Vào ban ngày, gian phòng trông không có gì khác so với phòng của họ, chỉ là một phòng giường lớn hết sức bình thường.

Nhưng Trình Nhất Tà mới đi vào đã cảm thấy khó chịu, cậu ta ho không dứt.

“Em lại ngửi thấy mùi cháy khét hả?” Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu ta.

“Ừm.” Trình Nhất Tà nói một cách khó khăn: “Rất nồng.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn tứ phía, rút từ trong túi ra một con dao ăn, đi đến rạch lớp giấy dán tường trong góc.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy con dao trong tay hắn thì ngăn ra: “Anh mang theo lúc nào vậy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Lúc ăn trứng luộc.”

Lâm Thu Thạch ngẩng ngay bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, theo lý mà nói sẽ nhìn thấy hết mọi cử động của Nguyễn Nam Chúc. Vậy mà cậu không hề phát hiện việc Nguyễn Nam Chúc thủ con dao theo mình, thật là bó tay: “Sao tôi chẳng nhìn thấy gì nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch đầy ẩn ý: “Những thứ anh chưa thấy còn nhiều lắm.”

Lâm Thu Thạch không còn gì để nói.

Sau khi bóc lớp giấy dán tường ra, bức tường lộ ra vẻ trần trụi vốn có của nó, cho thấy chắc chắn trong căn phòng này từng xảy ra hỏa hoạn.

Lâm Thu Thạch nhìn quanh, đột nhiên, cậu để ý tới một vật nhỏ trông khá thú vị.

Đó là một chiếc gương đồng, để bên cạnh bàn trang điểm.

Gương không phải thứ hiếm hoi ở cửa này, nhưng chiếc gương trước mắt là cái gương đồng đầu tiên mà Lâm Thu Thạch nhìn thấy tại đây.

Gương đồng chỉ nhỏ bằng nắm tay, viền gương chạm trổ hoa văn vân nổi, tay cầm nhỏ nhỏ nhô ra bên dưới, trông vừa tinh xảo vừa cổ điển.

Lâm Thu Thạch nhắc chiếc gương lên, cúi xuống nhìn chăm chú.

Có lẽ do khác biệt về niên đại, nên hình ảnh trong gương đồng không sắc nét và chính xác như gương bình thường, nhìn chung khá là mờ ảo, đôi chỗ bị móp méo.

Lâm Thu Thạch khẽ miết bề mặt gương, cảm giác trên ấy bám một lớp bụi mỏng. Cậu đưa ngón tay lên mũi ngửi, thấy hơi khét. Loại mùi vị này thường thấy ở bụi bặm, đặc biệt là thứ bụi từ một vật vừa bị thiêu đốt.

“Gương đồng?” Nguyễn Nam Chúc đi đến bên Lâm Thu Thạch, nhìn thấy chiếc gương trên tay cậu.

“*Lấy đồng làm gương,*” Lâm Thu Thạch lẩm nhẩm đoạn văn trong gợi ý, “*chỉn được mũ áo?*”

“Nhưng mũ áo ám chỉ cái gì mới được?” Lâm Thu Thạch vẫn chưa thể thông suốt: “Liệu có phải là nhìn được những thứ trà trộn trong chúng ta?”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng nghiêng đầu: “Thử một cái thì biết ngay.”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...”

Thử dĩ nhiên là được, hiện giờ trong số những người tham gia, có một kẻ chắc chắn có vấn đề Ba người kiểm tra các góc ngách khác trong phòng, Trình Nhất Tạ tìm thấy một bức ảnh đã cháy một phần ba, được cất trong hộp tủ nằm ở góc nhà vệ sinh.

Phần chưa cháy hết của tấm ảnh chụp hai người, một người phụ nữ và một đứa trẻ. Người mẹ nở nụ cười ngọt ngào, tay phải nắm tay đứa trẻ, khá giống tư thế Lâm Thu Thạch nhìn thấy trên hành lang vào đêm đầu tiên. Phần ảnh phía bên phải đứa bé đã bị cháy sém, không cần nghĩ cũng biết đó là vị trí đứng của cha đứa bé.

“Gia đình ba người cùng ở trong phòng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cuối cùng chỉ tìm thấy hai thi thể, còn một cái đã biến đi đâu?” Vừa nói, hắn vừa khẽ miết ngón tay trên viền bức ảnh: “Thi thể cuối cùng, đã biến đi đâu?”

Chẳng ai biết đáp án, sau trận hỏa hoạn, tất cả các căn phòng trong tòa nhà hầu như đều đổi chủ. Những người mới đến không biết nhiều về trận hỏa hoạn, có người thậm chí nghĩ tòa nhà này chưa từng bị cháy bao giờ.

Từ đó tới chiều, bọn Lâm Thu Thạch loay quanh trong tòa nhà, hề gặp người nào liếc nhìn gương đồng soi một cái.

Điều khiến Lâm Thu Thạch khá ngạc nhiên là: Ngay từ đầu họ dùng gương đồng soi vào Văn Tịnh, kẻ-không-còn-là-người, thì hình ảnh trong gương không hề có gì khác thường, vẫn là hình dạng người.

Ngay đến Văn Tịnh từng chết một lần còn không soi ra cái gì, những người khác đại khái cũng tương tự.

Lâm Thu Thạch không hiểu chuyện này có ý nghĩa gì, cậu nhìn chiếc gương, nói: “Không lẽ mình dùng sai cách?”

Nguyễn Nam Chúc: “Còn dùng theo cách nào được nữa?”

Lâm Thu Thạch cười khở: “Sao tôi biết được.” Cậu nghiến ngấm đoạn văn trong gợi ý thêm lần nữa: *Lấy đồng làm gương, chỉnh được mũ áo...* họ đã hiểu sai câu nói này sao? Khoan đã... chỉnh mũ áo?

“Chỉnh mũ áo.” Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch cùng nghĩ đến một việc, thậm chí Lâm Thu Thạch còn nói ra suy nghĩ đó trước.

Nguyễn Nam Chúc: “Ban nãy chúng ta chỉ soi mặt của Văn Tịnh phải không?”

Lâm Thu Thạch: “Thử lại lần nữa nhé?”

Nguyễn Nam Chúc: “Được.”

Vậy là cả bọn trở lại nhà ăn ở tầng hai, nhưng Văn Tịnh ban nãy đang ngồi trên tư giờ đã biến mất.

“Chậm một bước rồi.” Lâm Thu Thạch xuýt xoa.

Nguyễn Nam Chúc: “Không sao, chắc chắn cô ta sẽ xuất hiện trở lại. Đi đâu này thì hẳn nắm chắc.

“Văn Tịnh giả trà trộn vào chúng ta với mục đích gì?” Lâm Thu Thạch chưa hiểu rõ tại sao cô ta quay trở lại: “Giết ai đó? Nhưng em nói cô ta không thể báo thù được mà?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Văn Tịnh không thể báo thù được, nhưng người đó có đúng là Văn Tịnh hay không, chúng ta chưa thể khẳng định.” Nói không chừng thứ xuất hiện trước mắt họ không phải Văn Tịnh, mà là quỷ quái giả dạng.

Lâm Thu Thạch cảm thấy lời này rất có lý.

Họ vừa thảo luận, vừa trở lại tầng ba mươi tư. “Ding dong”, cửa thang máy mở ra. Lâm Thu Thạch nhìn thấy anh chàng phục vụ phát thẻ phòng, y nở nụ cười lịch thiệp nói với họ: “Chào buổi trưa ạ.”

“Chào buổi trưa.” Nguyễn Nam Chúc thuận miệng đáp lễ.

Trình Nhất Tạ đột nhiên hơi nhăn mặt, cậu ta đưa ánh mắt về phía tay phục vụ, dường như cảm thấy một điều gì bất ổn.

Lâm Thu Thạch để ý thấy biểu hiện bất thường của Trình Nhất Tạ. Cậu nảy ra một ý, bèn thò tay lấy chiếc gương đồng ra khỏi túi, sau đó đưa người chắn trước tay phục vụ rồi thận trọng chiếu chiếc gương về phía y.

Không có gì khác lạ. Khuôn mặt người phục vụ trong gương vẫn thế với nụ cười rập khuôn. Lâm Thu Thạch nhớ lại những gì đã bàn từ trước, cậu hơi lắc cổ tay để soi từ đỉnh đầu, cho tới bả vai, phần hông... cứ thế cho đến khi chiếc gương chiếu xuống chân người phục vụ.

Hình ảnh trong gương rốt cuộc đã có sự thay đổi.

Hai chân của người phục vụ ở trong gương bị ngược.

Gót chân ở trước, mũi chân phía sau, hình ảnh quái dị khiến kẻ chứng kiến phải nổi da gà.

Lâm Thu Thạch hơi đờ người, Nguyễn Nam Chúc phát giác ra biểu hiện dị thường đó, khẽ liếc mắt vào gương. Hắn cũng nhìn thấy điểm quái

dị của người phục vụ nhưng không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục tám chuyện băng quơ.

“Anh làm việc ở đây bao lâu rồi?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Từ hai năm trước.” Người phục vụ trả lời: “Vậy mà cảm giác như lâu lắm rồi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Hai năm? Vậy là khi hỏa hoạn xảy ra anh cũng có mặt?”

Người phục vụ đáp: “Hồi đó thì chưa, sau vụ đó tôi mới xin vào làm việc ở đây.”

Một tiếng “ding dong” khê vang lên, cửa thang máy mở ra.

Người phục vụ giơ tay làm một tư thế mời, ra hiệu cho họ ra trước.

Lâm Thu Thạch theo Nguyễn Nam Chúc ra khỏi thang máy. Tuy không ngoảnh lại, nhưng Lâm Thu Thạch biết rằng tay phục vụ vẫn nhìn chằm chằm họ từ bên trong thang máy.

Bởi vì thang máy mãi không đóng lại, cho đến khi họ về tới cửa phòng mình, Lâm Thu Thạch mới lại nghe một tiếng “ding dong. Bây giờ, trái tim đang căng cứng của cậu mới dần đập lại bình thường.

“Hóa ra là y.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thật không thể ngờ.”

Thông thường, NPC quan trọng sẽ không phải là yêu quái, nhưng lần này NPC quan trọng của họ lại không được xây dựng theo thói thường.

“Tôi cũng không ngờ.” Lâm Thu Thạch nói: “Nhất Tà, em nghĩ thấy gì phải không?” Nếu không do biểu cảm của Trình Nhất Tà, Lâm Thu Thạch sẽ không nghĩ đến việc soi tay phục vụ. Trên thực tế, mãi tới vừa rồi, họ vẫn khoanh vùng mục tiêu trong đám người vào cửa mà thôi.

Trình Nhất Tà gật gật đầu: “Đúng, trên người y có cái mùi cháy khét đó.”

Rõ ràng có nhiều cách để phát hiện thân phận thật sự của một nhân vật, gương đồng là một cách, với khứu giác nhạy bén của Trình Nhất Tà, đôi khi không cần gương đồng cũng có thể phát hiện. Dĩ nhiên năng lực khứu giác này sẽ có một vài hạn chế, nếu tất cả mọi người đều tập trung một chỗ thì khó mà tìm ra đích xác kẻ trà trộn là ai.

“Anh nghĩ người phục vụ đó có phải người cha trong gia đình ba người hay không?” Nguyễn Nam Chúc ng ẩ xuống bên giường.

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu: “Không biết nữa, nhưng không loại trừ khả năng này.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, hẩn rút từ trong túi ra một viên kẹo, bóc giấy kẹo ra bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Ăn không?”

Lâm Thu Thạch cảm thấy khó hiểu: “Anh bắt đầu ăn kẹo từ h ồi nào thôi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đề cai thuốc ấy mà.”

Lâm Thu Thạch: “Tại sao bỗng nhiên muốn cai thuốc?”

Nguyễn Nam Chúc: “Vì có ai đó bị ung thư gan mà.” Hẩn nói bằng giọng thản nhiên: “Không thể lúc nào cũng hút thuốc trước mặt người bệnh được.”

Trên thực tế, Lâm Thu Thạch sắp quên bống mình bị ung thư gan, người thường bị ung thư đầu khổ sở vô cùng, cậu thì may mắn được chữa cứu vớt. Cậu cảm thấy cơ thể mình bây giờ còn khỏe hơn lúc chưa bị bệnh.

Lâm Thu Thạch: “Được thôi, cho tôi một viên.”

Trình Nhất Tái thấy kẹo cũng giơ tay ra.

Vậy là ba anh đàn ông to xác cùng ng ẩ xuống giường ăn kẹo hoa quả, trong phòng thoang thoang mùi thơm mát như một ly nước ép hoa quả tươi.

Manh mối về chìa khóa vẫn còn rất mơ hồ, Lâm Thu Thạch cảm thấy chìa khóa có liên hệ mật thiết với người cha đã mất tích trong vụ cháy.

Nguyễn Nam Chúc đồng ý với suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, cho rằng trước mắt họ cần tìm ra ông bố đó càng sớm càng tốt.

Trong lúc ba người bàn bạc, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ. Lâm Thu Thạch đi ra, qua mắt mèo, cậu nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc: La Thiên Sơn.

Bấy giờ, La Thiên Sơn đứng một mình trước cửa, hẩn nhìn thẳng vào mắt mèo nở nụ cười.

Lâm Thu Thạch quay vào hỏi Nguyễn Nam Chúc: “Là La Thiên Sơn, có mở cửa không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có.” Nguyễn Nam Chúc muốn xem La Thiên Sơn đến tìm họ có mục đích gì.

Lâm Thu Thạch mở cửa, La Thiên Sơn nhìn thấy cậu, nụ cười trên mặt càng tươi rói, bảo: “Tôi có vài việc muốn bàn với mọi người. Nếu không ngại, tôi vào được chứ?”

Lâm Thu Thạch: “Xin mời.”

La Thiên Sơn gật gật đầu rồi tiến vào phòng. Vừa bước vào bên trong, ngay lập tức hắn đưa mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc, nhưng mau chóng chuyển đường nhìn đi nơi khác, nói: “Nhóm mọi người có manh mối về chìa khóa chưa?”

Nguyễn Nam Chúc đáp thẳng tưng: “Nếu anh đến để hỏi việc này thì mời về luôn cho.”

La Thiên Sơn cười khở: “Cần gì chanh chua đánh đá thế?”

Nguyễn Nam Chúc hất hàm vẻ khinh miệt, nhìn từ bên ngoài chẳng khác nào một nữ hoàng ngạo mạn: “Đây chẳng bao giờ phí lời với kẻ từng bại dưới tay mình.”

La Thiên Sơn tắt tiếng luôn.

Đánh thua Nguyễn Nam Chúc, La Thiên Sơn đã coi đó như một vết nhơ trong cuộc đời. Lâm Thu Thạch nghĩ, nếu hắn biết kẻ trước mặt là một nam thanh niên thích mặc váy, liệu trong lòng có dễ chịu hơn chút nào không.

“Tôi rất thật lòng muốn bàn bạc với mọi người một việc.” La Thiên Sơn nói: “Tôi và em gái đã tìm thấy manh mối chìa khóa rồi.”

La Thiên Sơn cứ nghĩ nói ra câu này, ba người trước mặt sẽ trở nên cực kỳ kích động, ai ngờ chẳng ai mảy may phản ứng.

Trình Nhất Tạ mặt đơ không nói, Nguyễn Nam Chúc là do từng trải vô số chuyện kinh thiên động địa, Lâm Thu Thạch thì vốn đã chuẩn bị tinh thần nên chẳng cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Kết quả kẻ kinh ngạc nhất chính là La Thiên Sơn, hắn nói: “Không ai muốn nói gì à?”

Lâm Thu Thạch: “Chúc mừng?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ờ.”

Trình Nhất Tà im lặng.

La Thiên Sơn: “...” La Thiên Sơn trầm nghĩ, liệu có phải nhóm này đã tìm thấy chìa khóa rồi không...

Cũng may câu nói tiếp theo của Nguyễn Nam Chúc giúp La Thiên Sơn đập tan mối lo đó: “Tốt thôi, anh muốn bọn này dùng cái gì trao đổi lấy manh mối?”

La Thiên Sơn: “Tôi...”

Hắn chưa kịp nói hết câu, Nguyễn Nam Chúc liền tựa vào vai Lâm Thu Thạch, yếu đuối nói: “Tôi nói trước, tôi có bạn trai rồi, anh đừng đưa ra những yêu cầu không hợp lý.”

La Thiên Sơn: “...” Không, tôi không có ý đó. Mặt La Thiên Sơn trở nên vắn vẹo: “Cô đừng nghĩ nhiều quá.” Mặc dù cô gái đối diện quả thực rất xinh đẹp, nhưng với thân thủ đó, hắn nào dám động vào. Sau này nếu xảy ra tranh chấp, chưa biết thằng nào lỗ mũi ăn trầu đầu.

Nguyễn Nam Chúc: “Ha, anh đúng là có mắt như mù.”

La Thiên Sơn: “...” Xin lỗi, tôi rất lấy làm tiếc.

Chương 75

Thiên Sơn

Mặc dù bị Nguyễn Nam Chúc nói như vậy, nhưng La Thiên Sơn thà nhận mình mù mắt còn hơn.

Nói cho cùng, những người đến được cửa này mà vẫn có thể thành thoi ung dung, cho dù bên ngoài vô hại hiền lành cách mấy cũng tuyệt đối không phải dạng vừa. Huống hồ có Chúc Mạnh đây mới nhìn đã biết ghê gớm không dễ động vào rồi.

“Nói đi, rốt cuộc anh tìm bọn này để làm gì?” Nguyễn Nam Chúc hỏi lại lần nữa.

“Chuyện liên quan đến chìa khóa.” La Thiên Sơn nói: “Hai anh em tôi đã tìm thấy nơi cất giấu chìa khóa, nhưng...”, giọng hắn bỗng trở nên nặng nhọc, “bọn tôi không cách nào lấy nó ra được.”

Nguyễn Nam Chúc: “Không cách nào nghĩa là sao?”

La Thiên Sơn nói thẳng: “Không đủ khả năng.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bèn nửa cười nửa thật nói: “Không đủ khả năng? Tôi thấy hai anh em anh giỏi đấy chứ.”

La Thiên Sơn không giải thích, chỉ xua tay tỏ ra bất lực.

“Nói tiếp đi.” Nguyễn Nam Chúc biết La Thiên Sơn vẫn còn lời muốn nói.

La Thiên Sơn: “Cho nên tôi muốn cùng mọi người làm một cuộc trao đổi, tôi sẽ nói manh mối liên quan đến chìa khóa...”

Tới đây, hắn dừng lại giây lát.

Nguyễn Nam Chúc đợi hắn nói tiếp, bởi trên đời này vốn không có bữa trưa miễn phí.

“Nhưng khi nhóm mọi người thoát ra được phải báo cho bọn này biết.” La Thiên Sơn nói ra điếu kiện của mình.

“Chỉ có vậy thôi?” Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc vẻ như đang cân nhắc, xem trong lời nói của La Thiên Sơn bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả.

“Chỉ có vậy thôi.” La Thiên Sơn đáp như đinh đóng cột.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, bảo: “Vậy nói ra đi.” Có nghĩa hẳn chấp nhận giao kèo này.

“Chìa khóa đang ở trong căn phòng bị cháy.” La Thiên Sơn mồm đầu: “Nhưng đi đâu kiện để lấy được chìa khóa rất đặc biệt, bắt buộc phải hành động vào ban đêm...”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy hỏi: “Hai người đã thử chưa?”

La Thiên Sơn lắc đầu: “Chưa, bọn tôi đứng ở cửa phòng nhìn thấy chìa khóa, nhưng không vào trong.”

“Vậy sao anh chắc chắn chìa khóa ở trong phòng?” Mặc dù La Thiên Sơn tỏ ra rất thành khẩn, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy hẳn có vấn đề. Chìa khóa là vật quan trọng nhất để có thể ra ngoài, người này dễ dàng nói cho kẻ khác vị trí của chìa khóa, liệu có thật đúng như lời hẳn nói hay còn ý đồ khác?

“Bọn tôi đã nhìn thấy.” La Thiên Sơn nói: “Khi ấy cửa đang mở..”

Nguyễn Nam Chúc: “Cửa đang mở sao hai người không đi vào?”

Về mặt La Thiên Sơn thoáng chút bối rối, hẳn nói: “Bởi vì cặp mẹ con đó ở bên trong.”

Im lặng.

Nguyễn Nam Chúc mở miệng: “Cho nên anh tới nói với bọn tôi, để bọn tôi vào?” Hẳn tiếp: “Anh không nhìn thấy số phòng của bọn này sao?”

La Thiên Sơn cau mày khó hiểu.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đã nhìn thấy con số trên cửa chưa? Phòng bọn tôi là phòng cuối cùng, nếu tầng này bị cháy, chúng tôi mới là người cuối cùng phải chết.”

La Thiên Sơn thở dài: “Tôi không có ý dụ mấy người vào đó chịu chết, nếu ba người muốn, chúng ta có thể hợp tác.”

Nguyễn Nam Chúc: “Hợp tác như thế nào?”

La Thiên Sơn: “Anh em tôi phụ trách dụ hai mẹ con đó ra khỏi phòng, các người sẽ lấy chìa khóa.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy nhướn mày: “Anh chắc là muốn hợp tác kiểu đó chứ?”

La Thiên Sơn nói: “Tôi chắc chắn.”

“Tôi không tin.” Nguyễn Nam Chúc nói nhanh: “Trừ phi hai người thể hiện thành ý trước, ít nhất phải làm thử cho bọn này xem.”

La Thiên Sơn trầm ngâm giây lát: “Việc đó quá nguy hiểm, làm thử sao được.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Vậy thì thứ lỗi nha.”

Ánh mắt La Thiên Sơn và Nguyễn Nam Chúc giao nhau trong khoảnh khắc, họ đều nhìn thấy ở người kia một sự cố chấp không thể thay đổi. La Thiên Sơn thở dài, bỏ ý định thuyết phục. Hắn đứng dậy khỏi chiếc ghế, đi ra cửa, khi sắp bước khỏi phòng, hắn ngoảnh lại nhìn Nguyễn Nam Chúc một cái: “Tôi chỉ muốn nói cho ba người biết, nếu thật sự tất cả không thể cùng sống, người trụ lại cuối cùng chắc chắn là tôi và Thiên Thủy.”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì.

“Tạm biệt.” La Thiên Sơn cười cười, đẩy cửa bước ra.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng hắn, chân mày nhíu lại.

Lâm Thu Thạch nói: “Hắn lấy cái tự tin đó ở đâu ra nhỉ?” Ban nãy trong khi Nguyễn Nam Chúc và La Thiên Sơn nói chuyện, cậu đã dùng gương đồng soi thử. La Thiên Sơn là người.

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “La Thiên Sơn dám nói như vậy, chắc chắn hắn đã có con bài của mình.”

Lâm Thu Thạch không đáp.

Nguyễn Nam Chúc suy tư: “Đêm xuống nếu có cơ hội, chúng ta đến căn phòng đó xem thử.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu. Trình Nhất Tà từ nãy đến giờ không hề lên tiếng, mãi tới lúc ấy, cậu ta đột nhiên nói nhỏ: “Trên người La Thiên Sơn cũng có cái mùi đó.”

“Cái gì?” Lâm Thu Thạch ngẩn ra.

“Trên người hắn có mùi đó, mặc dù chỉ thoang thoảng.” Trình Nhất Tà nói: “Nhưng em khẳng định có người thấy.”

Lời của Trình Nhất Tà khiến Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đầu chìm vào im lặng.

Trên người La Thiên Sơn có mùi cháy khét? Không lẽ hắn đã thiết lập quan hệ gì đó với người đã chết? Nhưng La Thiên Sơn thực sự là người, trên cơ thể một con người, sao lại có mùi đó được.

“Hôm qua đã có mùi đó chưa?” Nguyễn Nam Chúc hỏi Trình Nhất Tà.

Trình Nhất Tà lắc đầu, nói như đinh đóng cột: “Chưa.”

Việc này thật sự kỳ quái.

Sắc mặt Nguyễn Nam Chúc thay đổi liên tục, hắn nói: “Có lẽ La Thiên Sơn nói thật.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Hắn thực sự có con bài bí mật để sống đến cuối cùng.”

Có đi đâu hiện nay họ chưa biết, con bài của La Thiên Sơn là gì.

Sắc trời tối dần, lại một đêm nữa đến.

Ban nãy khi trở về phòng, Lâm Thu Thạch để ý thấy chị Hạ đứng trên hành lang. Chị ta đứng đối mặt với bức tường lấm bầm gì đó, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ.

Tuy chị ta nói rất nhỏ, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn có thể nghe được, chị Hạ lặp đi lặp lại chỉ một câu duy nhất: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Lâm Thu Thạch nhớ ra vào buổi sáng, Tiểu Miên đã vô tình chết dưới tay của chị Hạ. Theo quy tắc của cửa, chị Hạ khó mà sống qua đêm nay. Lâm Thu Thạch vừa nghĩ, vừa quay lưng bỏ về phòng mình, không nhìn chị Hạ thêm nữa.

Trời càng về khuya, thành phố càng yên tĩnh. Bóng đêm như một chiếc lờng, trùm lên tất cả.

Khoảng chín giờ, Lâm Thu Thạch nghe thấy trên hành lang vang lên tiếng thủy tinh vỡ. Cậu nhìn sang Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tà, nhận thấy hai người tựa như không nghe thấy gì.

Lâm Thu Thạch do dự trong giây lát, nói: “Hai người có nghe thấy tiếng gì không?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Tiếng gì cơ?”

Lâm Thu Thạch: “Tiếng gương vỡ...” Lại tiếp: “Tôi có nên ra ngoài xem thử không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi thử đi.”

Vậy là Lâm Thu Thạch đứng dậy, đến nhòm mắt mèo, quan sát thử tình hình bên ngoài.

Do tầm nhìn hạn chế nên cậu chỉ trông thấy chị Hạ.

Chị Hạ vẫn đứng ở vị trí hõm chiếu, có lẽ chị ta không lẫm bẫm một mình nữa. Chị ta nhìn phía trước ngây ngẩn, nhãn cầu trở ra như sắp rớt khỏi hốc mắt. Lâm Thu Thạch không thấy cái mà chị Hạ đang nhìn thấy, nhưng cậu thấy được một đôi tay... Từ tấm kính trên trần nhà, có một đôi tay chần chạch thò ra.

Đôi tay dầm dĩa máu kia cứ vậy mò đến chỗ chị Hạ. Nó nắm lấy đầu chị ta từ phía sau.

Chị Hạ run bắn, vẻ như định hét lên, nhưng tiếng hét bị nghẹn cổ họng. Chị ta muốn quay lại để xem thứ gì đang nắm chặt đầu mình, nhưng khi quay người, cái đầu chị ta vẫn giữ nguyên phương hướng.

“Rắc” một tiếng, Lâm Thu Thạch nghe được âm thanh vỡ vụn, đó là tiếng xương bị gãy lìa.

Cánh tay dài ngoằng thò ra từ tấm gương trên trần nhà nắm chặt đầu của chị Hạ, sau đó dùng sức bẻ ngược chiếu kim đồng hồ, cái đầu đứt lìa khỏi cơ thể.

Mọi thứ xảy ra trong im lặng, Lâm Thu Thạch nín thở.

Đôi tay chậm rãi thu trở về, trong giây lát, Lâm Thu Thạch loáng thoáng nghe tiếng cười nũng nịu của thiếu nữ.

Chị Hạ đã chết như thế. Cái xác không đầu đổ sầm xuống mặt đất, máu tươi tuôn đầm thấm trải sàn.

Đúng lúc đó, cơ thể Lâm Thu Thạch đột nhiên cứng lại, cậu cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một cái nhìn lạnh băng đang chiếu xuống. Lâm Thu Thạch chần chạch ngẩng lên. Không biết từ lúc nào, tấm gương trên trần

nhà xuất hiện một người đang cầm cái đầu của chị Hạ, trong diện mạo bề ngoài chính là Tiểu Miên...

Tiểu Miên ở trong gương, còn Lâm Thu Thạch ở ngoài.

Hai người cách nhau một tấm thủy tinh mỏng, im lặng đối mặt.

Lâm Thu Thạch thấy trong ánh mắt Tiểu Miên đầy vẻ ác ý. Cô ta khế thả tay, cái đầu từ trong gương rơi ra ngoài, đụng trúng người Lâm Thu Thạch.

Sau đó, bóng cô gái biến mất khỏi gương.

“Bịch”. Âm thanh một vật nặng rơi trên đất.

Bọn Nguyễn Nam Chúc nhìn về phía Lâm Thu Thạch, một nửa cơ thể cậu dính đầy máu, dưới chân cậu có một chiếc đầu vẫn mở tròng tròng hai mắt.

Lâm Thu Thạch ngậy ra, ngoảnh nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Làm sao đây?”

Nguyễn Nam Chúc đến bên Lâm Thu Thạch, nhìn cái đầu đầm máu, hấn nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Đem vứt thôi?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi... không muốn cầm bằng tay.”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, vậy thì dùng chân.” Nói xong, hấn mở hé cửa ra vào, đá cái đầu ra ngoài. Toàn bộ quá trình cực kỳ trơn tru mau lẹ, như thể Nguyễn Nam Chúc rất quen với việc này.

Lâm Thu Thạch ho khế hai tiếng: “Chị Hạ sẽ không đến tìm chúng ta báo thù chứ?”

“Dựa vào đâu mà báo thù.” Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng đáp: “Chúng ta đâu có giết chị ta. Chị ta dám làm việc như vậy mà còn sợ chết sao?” Nguyễn Nam Chúc đang nói đến việc chị Hạ cố tình dẫn người mới vào cửa, sau đó dùng sinh mạng của họ để thử nghiệm các điểu kiện tử vong.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra, nhìn lên tấm gương gắn ở trần nhà: “Thứ đó dường như có thể đi tới bất cứ đâu thông qua gương...”

Nguyễn Nam Chúc cũng liếc tấm gương một cái, không nói gì.

Chị Hạ đã chết đúng như dự đoán, hơn nữa còn chết rất thảm. Có lẽ vì đã chuẩn bị tâm lý, nên Lâm Thu Thạch không thấy quá kích động... nếu bỏ qua vụ Tiểu Miên thả cái đầu vào người cậu.

Trong khi họ nói chuyện, mùi cháy khét nồng nặc bên ngoài bắt đầu lan ra. Đúng như suy nghĩ của họ, hôm nay đám cháy lan rộng hơn so với trước.

Lâm Thu Thạch mở hé cửa, thấy phần tường bên kia hành lang bị cháy đen sì, đây đó có những tia lửa nhảy nhót.

Phía sau ngọn lửa, vẫn là bóng hai mẹ con bị chết cháy đó. Lần này hai người tiến gần về phía này hơn một chút.

Người trong các phòng xung quanh cũng đang mở cửa quan sát. Lâm Thu Thạch nhìn thấy La Thiên Sơn và La Thiên Thủy đi ra khỏi phòng.

“Thời gian sắp hết rồi.” La Thiên Sơn đột nhiên thốt ra một câu.

Hắn nói xong, Lâm Thu Thạch phát hiện một phòng gần đó đang bị nhuộm đen nhanh chóng... đêm nay không chỉ có một căn phòng bị cháy lan.

“Khụ khụ khụ.” Trình Thiên Lý bị mùi khói xộc vào mũi.

“Tôi hy vọng mọi người cân nhắc lại.” La Thiên Sơn lạnh nhạt nói.

Nguyễn Nam Chúc: “Bọn tôi nghĩ kỹ rồi.” Hắn và La Thiên Sơn cùng nhìn về một hướng: Đó chính là cặp mẹ con đang yên lặng đứng trên hành lang.

“Hai người bày tỏ thành ý, thì chúng tôi sẽ mạo hiểm.”

La Thiên Sơn định nói thêm điều gì, nhưng thấy La Thiên Thủy giơ tay ra hiệu, hắn đành thôi.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ với tính cách của La Thiên Thủy, cô ta sẽ nói gì đó quá khích, vậy mà La Thiên Thủy lạnh lùng gật đầu, nói: “Được, tôi sẽ cho mấy người xem thành ý của hai anh em tôi.”

Cô ta đi đến một chiếc gương ốp trên bức tường dọc hành lang, sau đó đưa tay ra.

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, cánh tay của La Thiên Thủy xuyên qua tấm gương không gặp một cản trở nào, hóa ra La Thiên Thủy có khả năng di chuyển giữa thế giới trong và ngoài gương!

Lâm Thu Thạch hoàn toàn bị sốc, ngay đến Nguyễn Nam Chúc cũng hơi kinh ngạc.

Nhưng La Thiên Thủy nhanh chóng rút tay về, cô ta nói: “Nhưng tôi không thể ở trong đó quá lâu.” Cô ta nhìn về phía cặp mẹ con chết cháy ở đầu kia hành lang, nói: “Đó là thế giới thuộc về họ, nếu tôi ở lại trong đó quá lâu, sẽ không ra được nữa.”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng nghiêng đầu: “Nếu cô có thể đánh lạc hướng họ, tại sao không để anh cô đi lấy chìa khóa?”

“Cần có anh ấy hỗ trợ tối mới ra vào thế giới trong gương được, anh tôi không có đủ thời gian đi lấy chìa khóa.” La Thiên Thủy bực mình giải thích: “Tóm lại mấy người có hợp tác không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Để bọn này nghĩ đã.” Hắn không vội đồng ý ngay.

La Thiên Thủy cười khẩy, kéo La Thiên Sơn trở về phòng.

Bọn Nguyễn Nam Chúc cũng về phòng mình.

Nguyễn Nam Chúc hỏi Lâm Thu Thạch: “Thế nào?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ nói: “Tôi nghĩ giao kèo này chấp nhận được.” Nếu chìa khóa đúng là ở trong phòng thì rất đáng để mạo hiểm.

“Em cũng nghĩ là khả thi.” Trình Nhất Tạ rõ ràng chán cửa này tận cỡ rồi, khứu giác nhạy cảm của cậu ta luôn bị giày vò bởi mùi khói ở khắp nơi trong tòa nhà.

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang suy nghĩ.

“Ngủ đi đã.” Cuối cùng, hắn vẫn không nói ra mình quyết định như thế nào, chỉ nói: “Muộn lắm rồi.”

Lâm Thu Thạch cũng không cưỡng ép, cậu vào tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Trước khi ngủ, Lâm Thu Thạch sờ sờ túi áo, bên trong vẫn còn chiếc gương đồng xinh đẹp. Cậu chợt nghĩ tới một điều, ánh mắt hơi tối đi, nhưng rồi mau mắn nhắm mắt lại. Cứ thế, Lâm Thu Thạch rơi vào giấc ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch chạm mặt anh em La Thiên Sơn ở nhà ăn.

Mỗi ngày vào bữa sáng, chính là thời điểm cả nhóm tề tựu đông đủ nhất. Lâm Thu Thạch tìm một chiếc bàn trong góc khuất ngẩng xuống, bắt

đầu dùng gương soi những người xung quanh.

Nguyễn Nam Chúc ngồi bên cạnh, miệng nhai trứng luộc, nhồm nhoàm hỏi: “Thế nào hả?”

Lâm Thu Thạch: “... Không ổn lắm.” Bọn họ có tổng cộng mười bảy người, những người chắc chắn đã chết gồm có Tiểu Nhan bị lửa thiêu, Văn Tịnh đập vỡ gương, Tiểu Miên bị chị Hạ ngộ sát, và chị Hạ bị Tiểu Miên trả thù. Đáng lẽ còn mười ba người sống sót.

Nhưng Lâm Thu Thạch dùng gương đồng soi, thì thấy số người sống sót không nhiều như cậu tưởng.

Trong số mười ba kẻ có mặt, ít nhất có bốn người chân bị ngược... gót chân và mũi chân đổi chỗ cho nhau. Cử chỉ đi đứng của những người này chẳng khác gì người thường, chính vì vẻ ngoài của họ không khác biệt so với người thường, nên càng khiến kẻ biết chuyện phải gai người.

Trình Nhất Tạ nhíu mày: “Chẳng trách càng lúc càng hôi.” Thứ mùi đó đúng là khó ngửi.

Trong khi họ nói chuyện, La Thiên Thủy và La Thiên Sơn từ ngoài đi vào.

Lâm Thu Thạch nảy ra một ý tưởng, dùng gương đồng soi vào chỗ La Thiên Thủy đang đứng, những gì phản chiếu trên gương đồng khiến cậu lạng người.

Thậm chí Lâm Thu Thạch phải dụi mắt để chắc chắn mình không nhìn lầm.

Trong gương đáng lẽ phải có hai bóng người, nhưng lúc này chỉ còn một mình La Thiên Sơn, hắn đang quay sang mỉm cười dịu dàng vào không khí, miệng còn mấp máy như đang nói chuyện với không khí.

Lâm Thu Thạch: “...” La Thiên Thủy không thể phản chiếu trong gương đồng, nghĩa là sao? Cô ta không phải là người ư?

Lâm Thu Thạch không nói gì, đưa gương cho Nguyễn Nam Chúc. Sau đó cậu hát hàm về chỗ La Thiên Thủy đang đứng, ra hiệu cho hắn nhìn hình ảnh trong gương.

Nguyễn Nam Chúc đón lấy gương đồng, nhìn thấy bên cạnh La Thiên Sơn không có ai, hắn khẽ nói một câu, hay đấy.

Trình Nhất Tạ cũng đã nhận ra sự khác thường của La Thiên Thủy, cậu ta khẽ nhú mày, nói: “Chị ta không phải người?”

Lâm Thu Thạch cảm thấy mình không thể khẳng định.

Nếu nói La Thiên Thủy không phải người, vậy thì chỉ có cô ta khác với những kẻ khác? Một số kẻ bị ngược chân, nhưng La Thiên Thủy thậm chí còn không xuất hiện trong gương.

Vậy La Thiên Thủy có quan hệ gì với La Thiên Sơn? Không lẽ cả hai đều là NPC? Lâm Thu Thạch nghĩ mãi, chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

Nghi vấn cũ chưa thể giải đáp, mà một núi vấn đề mới đã xuất hiện.

Lâm Thu Thạch vuốt mặt gương đồng, thần thờ dãi trong lòng.

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên đứng dậy, đi về phía La Thiên Sơn và La Thiên Thủy.

Lâm Thu Thạch thấy vậy thì giật mình, đang định đi theo, bỗng nghe Nguyễn Nam Chúc nói: “Hai người đợi ở đây, em sang tám chuyện với họ một chút.”

Lâm Thu Thạch đành đồng ý.

Trình Nhất Tạ gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc đi đến bàn của La Thiên Sơn và La Thiên Thủy. La Thiên Thủy trước nay vốn không thích Nguyễn Nam Chúc, lần này không phải ngoại lệ. Nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc, cô ta dấm dăng nói: “Sao? Nghĩ xong chưa? Muốn nói chuyện thì đứng đợi, đây phải ăn cái đã.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, im lặng nhìn chăm chăm La Thiên Thủy.

“Có việc gì không?” La Thiên Sơn dịu dàng hỏi. Về tính cách, La Thiên Sơn hòa nhã hơn em gái rất nhiều, nhưng Lâm Thu Thạch lại thích qua lại với người như La Thiên Thủy. Ít nhất cô ta nghĩ gì đều thể hiện ra ngay.

Nguyễn Nam Chúc vẫn không nói gì.

Rõ ràng là La Thiên Thủy không thoải mái khi bị nhìn, cô ta đứng ngẩn không yên: “Cô bị sao hả? Sao cứ nhìn tôi chăm chăm làm gì...” Như nghĩ ra điều gì đó, cô ta cố tình nói lớn: “Anh trai tôi có bạn gái rồi, cô đừng có mơ hão!”

La Thiên Sơn ng ỡ bên chẳng biết phải làm sao.

Lâm Thu Thạch chỉ thấy mắc cười.

Trình Nhất Tậ đột nhiên nói th ầm: “Họ đang nói gì vậy anh?”

Lâm Thu Thạch nghe vậy ng ắt ra, chợt hiểu là với thính lực của người bình thường sẽ không thể nghe được nội dung cuộc nói chuyện ở khoảng cách xa như vậy.

“La Thiên Thủy nói với Nguyễn Nam Chúc rằng anh trai cô ta có bạn gái r ồi.” Lâm Thu Thạch nín cười kể cho Trình Nhất Tậ.

Trình Nhất Tậ nghe xong, tuy không cười, nhưng đôi mắt cũng toát ra nét cười.

“Cô nghĩ hơi quá r ồi đấy?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có phải cô hiểu lầm gì không?”

La Thiên Thủy nghe vậy đập bàn nổi giận: “Ý cô là sao! Anh tôi tuyệt vời như này, cô dựa vào cái gì mà khinh anh tôi!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi đã có ý trung nhân r ồi.”

La Thiên Thủy: “Ai? Cô thích ai hả??”

La Thiên Sơn nhăn mặt như bị đau nửa đầu, nói: “Khoan đã... cô qua đây tìm bọn tôi có việc gì? Thiên Thủy, em im lặng chút đi.”

Rõ ràng La Thiên Thủy chưa muốn im, bị anh trai nắm tay giật giật nên đành thôi, nhưng vẻ mặt vẫn không cam tâm. Từ ánh mắt cô ta, có thể thấy rõ: Sâu trong lòng, cô ta có vô số ý kiến về Nguyễn Nam Chúc.

“Tôi sang định bàn về đề nghị hôm qua của hai người thôi.” Nguyễn Nam Chúc kéo ghế, thản nhiên ng ỡ xuống đối diện La Thiên Sơn: “Tôi thấy chúng ta có thể hợp tác.”

Mắt La Thiên Sơn sáng lên.

“Nhưng, gợi ý tiếp theo bọn tôi sẽ lấy đi.” Nguyễn Nam Chúc vừa nói, vừa dùng khóe mắt quan sát phản ứng của La Thiên Thủy: “Có vấn đề gì không?”

“Không hề” La Thiên Sơn nói: “Về điểm này, chúng ta có thể đi tới nhất trí.”

Nguyễn Nam Chúc hơi nghiêng đầu: “Hai người là anh em ruột à?”

“Phải, thì sao?” La Thiên Sơn cười cười: “Trông không giống à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không giống.”

La Thiên Thủy cau mày: “Tôi và anh tôi không giống chỗ nào...”

Cô ta chưa nói hết câu, đã nghe Nguyễn Nam Chúc buông một câu nhẹ như gió: “Người sống và người chết sao mà giống được?”

Không khí đột nhiên ngưng trệ, La Thiên Thủy trợn tròn hai mắt, còn cái nhìn của La Thiên Sơn tối sầm như tấm màn đã khép, hắn nói: “Ý cô là gì?”

“Lời sao ý vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em gái anh đã chết ở cửa thứ mấy?”

La Thiên Sơn đứng bật dậy, gào lên: “Câm miệng!”

Nguyễn Nam Chúc đã có được câu trả lời từ phản ứng của La Thiên Sơn, hắn gật gật đầu: “Đừng nóng, tôi không có ác ý với anh, chỉ muốn xác minh mà thôi.”

La Thiên Thủy nhăn nhó nhìn Nguyễn Nam Chúc.

“Hợp tác vui vẻ.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy bỏ đi. Xem ra hai người này đúng là từ bên ngoài vào đây, không phải NPC trong cửa. Nếu câu trả lời hắn tìm thấy là vế sau, thì nhóm của hắn và La Thiên Sơn không cần thiết hợp tác làm gì.

Hết tập 2

- [1] Bất Đãi nghĩa là không nguy hiểm. (Chú thích của dịch giả - DG)
- [2] Bài hát hát tiếng Nhật về cô bé tên Sachiko, tên thân mật gọi là Sacchan (Tá Tử): “Sachiko từ nhỏ đã tự gọi mình là Sacchan...” Tác giả đặt tên nhân vật lấy cảm hứng theo bài hát này. (Chú thích của biên tập - BT)
- [3] Nguyên văn là quốc bảo, chỉ gấu trúc. (DG)
- [4] Nguyên tác dụng chữ “nhan không cầu”, một từ lóng trên weibo chỉ người dễ có thiện cảm và ưu tiên cho người ngoại hình đẹp hơn là thực lực. (DG)
- [5] Trong trò chơi bài Đấu địa chủ, ba là con nhỏ nhất bài, đôi ba là đôi yêu nhất bài. (BT)
- [6] Trong tiếng Việt, Slender Man được tạm gọi là Người Mảnh Khảnh, Gã Không Mặt. (BT)
- [7] Cách gọi khác của Slender Man, đã được nhắc ở chương 54. (BT)
- [8] Nguyên văn là Sữa Bò Vượng Tử, một nhãn hiệu của Trung Quốc. (DG)
- [9] Tùng thử ngư, squirrelfish thuộc họ cá sơn đá, tại Hawaii được gọi chung là cá Menpachi. (DG)
- [10] Món cá sóc phần thân khía hạt lựu, đem chiên lên các thớ thịt cá nở ra như bông hoa, bày ra đĩa, rưới nước sốt. (DG)
- [11] Một chương trình truyền hình phát vào đêm Giao thừa hằng năm của Trung Quốc. (BT)
- [12] Câu này chế lời bài hát *Túy Xích Bích* của JILin, nguyên văn: “... Anh dành một kiếp đợi chờ, chỉ vì một lần nhận ra qua ánh mắt, mình tình cờ gặp đúng người...” (DG)

Table of Contents

Chương 42 Khung tranh màu đen
Chương 43 Điềm tô giấc mộng
Chương 44 Tranh lồng trong khung
Chương 45 Trở về thế giới thực
Chương 46 Mảnh tình của Lê Đông Nguyên
Chương 47 Học viện Điện ảnh
Chương 48 Tá Tử ơi
Chương 49 Lộ Tá Tử
Chương 50 Ba năm trước
Chương 51 Chân tướng
Chương 52 Thoát ra
Chương 53 Nhúng mình vào hiện thực
Chương 54 Cửa thứ sáu
Chương 55 Đứa trẻ mất tích
Chương 56 Xưởng đồ hộp
Chương 57 Cái mũ đen
Chương 58 Người thứ tư
Chương 59 Vật truyền lại
Chương 60 Slender Man thứ hai
Chương 61 Về đến nhà rồi
Chương 62 Chuẩn bị đi làm
Chương 63 Cửa thứ bảy
Chương 64 Mưu hại
Chương 65 Bác sĩ
Chương 66 Giết người
Chương 67 Cái chết của Giang Anh Duệ
Chương 68 Cái chết của Hồ Diệp
Chương 69 Trời sinh một đôi
Chương 70 Thèm khát
Chương 71 Cửa thứ tám
Chương 72 Hỏa hoạn

Chương 73 Lại nữa
Chương 74 Chinh mĩ áo
Chương 75 Thiên Sơn

T Â Y T Ử T Ự

Kinh dị | Lê Sông dịch

Dành cho lứa tuổi 18+

KÍP HƯA P HỒ

CHẾT CHÓC

CAMP HONG

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Tây Tử Tự

KÍNH VẠN HOA CHẾT CHÓC - TẬP 03

Lê Sông *dịch*

Phát hành: Cẩm Phong
Nhà xuất bản Hà Nội 2019

Chương 76

Rời cửa

Lâm Thu Thạch vô cùng kinh ngạc khi biết La Thiên Thủy không phải người. Nhưng khi quan sát phản ứng của Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tạ, cậu thấy cả hai đều không quá sửng sốt. Dường như họ đã sớm quen với những việc tương tự thế này rồi.

Nguyễn Nam Chúc trở về bàn, bảo: “Em đã nói chuyện với họ, không có vấn đề gì lớn. La Thiên Thủy gặp sự cố ở cửa khác.”

Lâm Thu Thạch nhìn hắn, nói: “Việc như thế này có thường xảy ra không?”

Nguyễn Nam Chúc đáp bằng giọng đầu đầu: “Dĩ nhiên là không.”

Lâm Thu Thạch: “Nhưng La Thiên Thủy đã chết ở cửa trước, tại sao vẫn có thể...”

Nguyễn Nam Chúc lại ngắt lời Lâm Thu Thạch, giọng hắn hơi lạnh lùng, dường như không muốn Lâm Thu Thạch tiếp tục đào sâu thêm chuyện này, cũng không muốn cậu đặt thêm câu hỏi nào nữa: “Việc đó không quan trọng, ít nhất là không quan trọng ở cửa này.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy đành gật đầu, mặc dù cậu cảm thấy thái độ Nguyễn Nam Chúc có hơi kỳ lạ, nhưng lại chẳng thể tìm ra điểm gì bất hợp lý trong lời hắn nói. Chuyện của La Thiên Thủy quả thực không liên quan đến cánh cửa này.

Sau khi xác định thân phận của La Thiên Thủy, Nguyễn Nam Chúc đồng ý hợp tác với hai anh em họ La, ba người bắt đầu cùng nhau thảo luận kế hoạch để lấy được chìa khóa vào đêm nay.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta không nên vào hết, hai người ở bên ngoài chờ nhé.”

Lâm Thu Thạch không đồng ý với đề nghị của Nguyễn Nam Chúc: “Có lẽ tôi vào sẽ thích hợp hơn.” Cậu ngáp ngừng trong giây lát rồi nói ra suy nghĩ trong lòng: “Dù gì bây giờ vẫn chưa rõ La Thiên Thủy và La

Thiên Sơn là địch hay bạn, nếu tôi gặp chuyện ở trong phòng, thì may ra vẫn còn anh nghĩ cách cứu vãn tình thế.”

Đổi lại, nếu là Nguyễn Nam Chúc gặp chuyện, e rằng Lâm Thu Thạch và Trình Nhất Tà đều bó tay chịu chết.

Nguyễn Nam Chúc khẽ thở dài, rõ ràng hắn vẫn đang do dự.

Trình Nhất Tà thản nhiên nói: “Anh Nguyễn, anh không thể bảo vệ anh Thu Thạch cả đời được đâu.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy hơi ngẩn ra, cậu cảm thấy lời của Trình Nhất Tà có ẩn ý khác, bèn quay sang liếc cậu nhóc một chặp.

Nguyễn Nam Chúc mặt lạnh như tiền: “Sao em biết anh không thể?”

Trình Nhất Tà không đáp.

Bầu không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, Lâm Thu Thạch đành nói: “Nam Chúc, cứ để tôi đi đi, không sao đâu.”

Nguyễn Nam Chúc khẽ gõ ngón tay trên mặt bàn, cuối cùng hắn đồng ý với kế hoạch của Lâm Thu Thạch. Ba người quyết định cử Lâm Thu Thạch vào phòng lấy chìa khóa một mình, còn Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tà ở bên ngoài canh chừng La Thiên Sơn và La Thiên Thủy, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mới chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nhóm người vào cửa đã bỏ mạng gần hết.

Cánh cửa này không hề giống với những cửa khác, ấy là nếu không có vật phẩm, ngay cả những người xung quanh còn sống hay đã chết cũng không cách nào biết được, thậm chí người đang ngủ chung giường với mình có khi đã chết được mấy ngày rồi cũng nên.

Khoảng ba giờ chiều, Nguyễn Nam Chúc thảo luận một số việc liên quan đến kế hoạch lấy chìa khóa cùng anh em La Thiên Sơn.

“Khi đó, tôi sẽ tiến vào trong gương, dụ hai mẹ con nhà kia đi ra khỏi căn phòng. Khoảng thời gian ước chừng tầm năm phút.” Dường như La Thiên Thủy đã thản nhiên chấp nhận cái chết của mình từ rất sớm, cô ta bình tĩnh giải thích: “Cho nên nhóm các anh có năm phút, nhất định phải rời khỏi căn phòng đó trong vòng năm phút.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Hai người tìm thấy vị trí cửa ra chưa?”

“Vẫn chưa.” Từ buổi sáng khi Nguyễn Nam Chúc vạch trần chuyện La Thiên Thủy là người chết, La Thiên Sơn đã không còn giữ thái độ ôn hòa lễ độ nữa, thay vào đó là vẻ lạnh lùng chẳng buồn che giấu, hắn nói: “Nhưng chắc chắn nó nằm ở tầng ba mươi tư.”

Nguyễn Nam Chúc nghĩ ngợi đi đầu gù đó.

“Còn mấy người sẽ cử ai vào phòng lấy chìa khóa?” La Thiên Sơn hỏi.

“Tôi.” Lâm Thu Thạch thông báo kết quả cuộc thảo luận nội bộ.

“Anh? Ai quyết định đi đầu đó? Các bạn của anh à?” Nghe được câu trả lời từ Lâm Thu Thạch, cái nhìn của La Thiên Sơn lập tức hướng về Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch nói: “Không, tự tôi muốn đi.” Cậu nói tiếp: “Có vấn đề gì không?”

La Thiên Sơn hơi kinh ngạc trước câu trả lời của Lâm Thu Thạch. Cũng đúng thôi, có mấy ai tự xung phong đi vào chỗ nguy hiểm chứ? Trong ánh mắt La Thiên Sơn hiện thêm chút ẩn ý: “Anh không sợ à?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Sợ cái gì?”

La Thiên Sơn bật cười: “Dĩ nhiên là sợ chết.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi khó hiểu trước câu hỏi của hắn: “Có ai mà không sợ chết.”

La Thiên Sơn lắc lắc đầu: “Không, vậy là anh chưa gặp người thật sự sợ chết rồi.”

Người thật sự sợ chết sẽ bị nỗi sợ đánh gục, thậm chí có kẻ ngay ở cánh cửa đầu tiên của mình đã làm ra những hành động không thể cứu vãn bởi vì quá sợ hãi. Dĩ nhiên La Thiên Sơn chẳng hơi đâu kể cho Lâm Thu Thạch nghe những việc này. Bằng trực giác, hắn cảm thấy bên trong con người tên Dư Lâm Lâm này có điểm gì đó khác biệt.

Vậy là mọi thứ đã được quyết định, năm người yên lặng chờ trời tối.

Tám giờ tối, vẫn như mọi khi, trên hành lang lại bốc lên mùi cháy khét nồng nặc.

Nhóm Lâm Thu Thạch tới hành lang để tập trung như đã hẹn, thấy La Thiên Sơn và La Thiên Thủy đã đứng chờ sẵn ở đó.

La Thiên Sơn nhìn đồng hồ “Tám giờ bốn mươi phút, La Thiên Thủy sẽ tiến vào trong gương dụ bọn họ rời đi. Tám giờ bốn mươi lăm, ba người phải rời khỏi phòng. Chìa khóa treo ở chính giữa bức tường, rất dễ tìm.”

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “La Thiên Thủy thấy chìa khóa lúc ở trong gương à?”

La Thiên Sơn liếc qua Nguyễn Nam Chúc, gật nhẹ đầu.

Quả nhiên, ban đầu họ đã nói dối, cửa căn phòng cuối hành lang không hề mở. Hai anh em họ La nhìn thấy chìa khóa là nhờ La Thiên Thủy đi vào gương.

Còn khoảng ba phút là đến tám giờ bốn mươi, Nguyễn Nam Chúc đưa cho Lâm Thu Thạch chiếc vòng ngọc màu đỏ máu.

Hắn không nói gì cả, Lâm Thu Thạch như đã hiểu, đón lấy chiếc vòng đeo lên cổ tay của mình.

“Giữ mạng là quan trọng nhất,” Nguyễn Nam Chúc thì thầm, “không lấy được thì thôi, nhất định phải thoát ra ngoài nhé.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

“Tạch” một tiếng, đồng hồ điểm tám giờ bốn mươi, La Thiên Thủy đi vào tấm gương gần đó. Lâm Thu Thạch để ý thấy cổ tay cô ta buộc một sợi dây màu đỏ, sợi dây nối cơ thể cô ta với La Thiên Sơn.

Cặp mẹ con chết chấy đang đứng im lặng ở cuối hành lang hơi có phản ứng. Họ quay sang nhìn tấm gương gần đó, đúng như lời La Thiên Thủy, cả hai xoay người đi vào tấm gương bên cạnh.

Lâm Thu Thạch lập tức guồng chân chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất để đến được căn phòng đang bốc cháy ở cuối hành lang.

Mùi khói khét lẹt nồng nặc xộc lên mũi, một tay cậu bịt mũi bằng khăn ẩm, một tay mở cánh cửa đã cháy đen, biến dạng.

Hoàn toàn không thể nhận ra dáng vẻ của căn phòng lúc ban ngày.

Mọi thứ trong phòng đều màu đen. Từ đồ gia dụng cho tới bốn bức tường đều bị nhiệt độ làm cho đen sì, nhưng những tấm gương treo khắp

nơi thì vẫn còn nguyên, trông không hề ăn nhập.

Các tấm gương giống như thuộc về một không gian khác, soi chiếu hầu hết mọi góc ngách trong căn phòng.

Lâm Thu Thạch không dám chậm trễ, cậu sai bước tiến sâu vào bên trong, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, mục tiêu là chiếc chìa khóa được treo chính giữa bức tường mà La Thiên Sơn mô tả.

Lâm Thu Thạch đi một vòng quanh phòng nhưng không phát hiện đi đâu gì, mãi đến khi tiến vào phòng ngủ nằm bên trái, cậu mới tìm thấy thứ mình muốn.

“Má nó!” Sau khi trông thấy cảnh tượng trong phòng ngủ, Lâm Thu Thạch buột miệng chửi tục.

Gian phòng ngủ không lớn lắm, trên tường treo chỉ chút chìa khóa, tất cả đều giống y như nhau và giống hết loại chìa khóa đồng dùng để mở cửa.

Nhìn sơ cũng thấy, ở đây có hai trăm cái chìa khóa là ít.

Lâm Thu Thạch ngẩng lên xem đồng hồ, cậu vẫn còn ba phút rưỡi nữa. Làm cách nào tìm ra chìa khóa thật trong mấy trăm cái này đây? Mồ hôi toát ra ướt đầm trán Lâm Thu Thạch, cậu nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh.

“Cạch...” Trong lúc Lâm Thu Thạch đang ngẫm nghĩ, sau lưng cậu đột nhiên vang lên tiếng vật nặng va đập vào mặt gương. Lâm Thu Thạch quay lại, nhìn thấy một bóng người trong tấm gương sau lưng. Mặc dù quần áo đã thay đổi, nửa thân hình cháy đen, nhưng cậu vẫn nhận ra kẻ đó chính là gã phục vụ của khách sạn.

Y đứng trong gương, nhìn chằm chằm Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt phần nộ.

Cái nhìn đó đáng sợ đến mức Lâm Thu Thạch bất giác lùi một bước.

“Cạch, cạch...” Gã phục vụ dùng tay gõ mạnh lên mặt gương từ bên trong, khiến tấm gương xuất hiện những vết rạn lớn, như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Y đi đến sát mặt gương, áp khuôn mặt cháy đen một nửa lên đó, miệng lầm bầm những câu trù ếm.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy đôi mắt y.

Đôi mắt đen thẳm ấy chẳng hề ăn nhập với gương mặt kinh dị. Cặp mắt kia hệt như một mặt hồ không gợn sóng, ánh lên một tia tăm tối.

Lâm Thu Thạch nhìn vào đôi mắt gã phục vụ, đầu óc đột nhiên trở nên mơ hồ. Cậu dường như nghe thấy tiếng kêu gào của phụ nữ và tiếng khóc của trẻ con.

Có giọng đàn ông đang chửi rủa, cùng với đó là tiếng gương bị đập vỡ.

“Anh đi đi, đi mau đi, đừng bao giờ quay trở lại nữa.” Người phụ nữ nói: “Tôi hận anh, tôi hận anh...”

“Cô hận tôi, cô dựa vào đâu mà hận tôi?” Người đàn ông nói: “Cô là cái thá gì!”

“Á á á!!” Có tiếng đồ vật rơi vỡ, ngọn lửa đỏ rực bùng lên.

Người phụ nữ hét lên đau đớn, cùng với âm thanh vỡ vụn của chiếc gương, tiếng kêu thê thảm của cô ta xa dần, nhỏ lại.

Đứa trẻ cũng vậy, như thể có thứ gì đó đã ngăn tiếng khóc phát ra khỏi cổ họng nó... Không, có lẽ vật ấy đã cướp luôn tính mạng của họ.

Sau đó, có một người lão đạo phá cửa chạy ra ngoài.

Trong lúc mơ màng, Lâm Thu Thạch cảm thấy tầm nhìn của bản thân bỗng chuyển sang góc độ khác. Trước mắt cậu xuất hiện một tấm gương cực lớn, hình ảnh một người đàn ông phản chiếu trong gương. Ngay lúc y quay lưng bỏ chạy, một đôi tay cháy đen chầm chậm thò ra từ trong gương, nắm lấy chân y, cứ thế kéo y vào trong gương.

Đến đây, Lâm Thu Thạch đột nhiên cảm thấy cổ tay đau nhói. Cậu khẽ rung mình, phát hiện ra mình đang đứng đối diện tấm gương, chỉ thêm một bước nữa thôi là mặt cậu đã áp sát vào nó.

Hình ảnh bên trong gương vẫn là người đàn ông với ánh mắt tà ác đó.

“Khụ khụ khụ.” Lâm Thu Thạch ho khan vài tiếng, cuối cùng tự vùng thoát khỏi ảo giác. Cậu giơ tay xem đồng hồ, tám giờ bốn mươi bốn... chỉ còn một phút nữa thôi!

Chìa khóa, chìa khóa, chìa khóa, rốt cuộc cái nào mới là chìa khóa thật.

Trong khoảnh khắc, Lâm Thu Thạch có cảm giác bản thân đang ở trong ngọn lửa bỏng rát. Thính giác nhạy bén của cậu bắt được những tiếng bước chân rất khê vang lên từ trong gương... Thời gian sắp hết, hai mẹ con nhà kia sắp sửa trở lại!

Tình huống nguy cấp ngược lại khiến đầu óc Lâm Thu Thạch càng trở nên tỉnh táo, trong đầu cậu bỗng chốc hiện lên ba câu trong tờ giấy gợi ý: *Lấy đồng làm gương, chỉnh được mũ áo; lấy sử làm gương, biết được thịnh suy; lấy người làm gương, thối lễ mất còn.*

Đã tìm thấy gương đồng và gương sử rồi, vậy thì gương người đang ở đâu?

Lấy người làm gương nghĩa là sao, lễ mất còn là sao?

Lâm Thu Thạch nhìn người đàn ông trong gương, bỗng cậu nhớ lại lời của Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc nói, cửa có quy tắc của cửa, cửa mang đến cuộc đời mới chứ không phải cái chết, do đó sẽ không cố ý tạo ra tình huống không có lối thoát.

Vậy thì liệu người đàn ông đang bị giam trong gương kia, có phải có tác dụng gì khác chăng?

Lâm Thu Thạch tiến đến trước mặt người đàn ông, bắt đầu quan sát dáng vẻ bên ngoài của y.

Người đàn ông đứng ở thế giới trong gương, đôi mắt đen thẫm nhìn Lâm Thu Thạch đầy phần hận. Lâm Thu Thạch chăm chú quan sát cặp mắt của y, bỗng phát hiện ra một điếu: Trong đôi mắt y có một hình ảnh nhỏ xíu.

Hình ảnh nhỏ xíu này không phải là hình ảnh phản chiếu của căn phòng, mà là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Đó là một chiếc tủ đầu giường nho nhỏ, bên trên đặt bức ảnh chụp gia đình ba người. Khoảnh khắc ấy, Lâm Thu Thạch chợt hiểu ra.

Cậu chạy ngay đến bên chiếc tủ đầu giường, nhấc tấm ảnh chụp gia đình đã bị cháy đen lên, nằm dưới đó là một chiếc chìa khóa đồng xinh đẹp.

Cuối cùng, Lâm Thu Thạch đã hiểu ý nghĩa của hai chữ “mất còn”.

Chỉ còn vài giây nữa thôi, Lâm Thu Thạch chộp lấy chiếc chìa khóa, quay lưng bỏ chạy, không dám chậm trễ dù chỉ một chút.

Năm giây, bốn giây, ba giây... Lâm Thu Thạch chạy ra tới cửa, cậu cả mừng, nhưng nụ cười vừa phớt hiện đã bị đông cứng, bởi trước cửa xuất hiện hai bóng người.

Một lớn một nhỏ, hai tấm thân bị thiêu cháy đen sì. Người lớn một tay dắt đứa bé, một tay giữ cửa, nở nụ cười méo mó với Lâm Thu Thạch.

Cửa phòng sắp bị sập lại! Nào Lâm Thu Thạch phản ứng cực nhanh, cậu vươn tay, ném chìa khóa ra khỏi phòng.

Ngay sau đó, “cạch” một tiếng, cửa bị chốt lại.

Lâm Thu Thạch ngã khuỵu xuống đất, ho sặc sụa.

Nhiệt độ trong phòng tăng vọt, cùng với đám khói đen dày đặc, Lâm Thu Thạch cảm thấy ý thức dần dần rút khỏi cơ thể, cậu hiểu rằng mình sắp chết.

Đối mặt với cái chết, nội tâm Lâm Thu Thạch an tĩnh một cách khó tả. Gương mặt cậu áp trên mặt sàn, nhìn lên bức tường nhám đen, trí óc như một chiếc đèn kéo quân, hiện lên vô số cảnh tượng.

Có bản thân cậu, có Hạt Dẻ, có bạn bè, còn có... Nguyễn Nam Chúc.

Trong vòng quay của chiếc đèn kéo quân ấy, Nguyễn Nam Chúc thật đẹp. Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, cảm thấy bản thân thật kém cỏi, sắp chết rồi mà vẫn nhớ đến một người đàn ông...

Bóng tối bao trùm lên Lâm Thu Thạch, cậu cảm thấy cơ thể trở nên mềm nhũn.

...

Tí tách, tí tách, là tiếng những giọt nước.

Lâm Thu Thạch thấy khát nước khủng khiếp, cậu khẽ há miệng, khó khăn nặn ra một chữ: “Nước...”

Sau đó, một thứ vừa ấm vừa ẩm, mềm mại lướt qua môi cậu. Lâm Thu Thạch chần chập mở mắt ra, đồng tử hơi phản ứng trước ánh sáng mờ mờ.

“ Tỉnh rồi à?” Một giọng nói vang lên.

Lâm Thu Thạch ho sù sụ một trận. Cuối cùng, cậu đã nhìn rõ người đang ng ồi trước mặt mình, đó là Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ c ầm trên tay một chiếc tấm bông thấm đẫm nước.

“Nhất Tạ?” Nhìn thấy cậu ta, Lâm Thu Thạch hơi sửng sốt: “Anh... anh chưa chết à?” Cậu vẫn còn nhớ như in cảnh tượng trước khi mình ngất đi.

Theo lý mà nói, rơi vào tình huống như vậy, chắc chắn Lâm Thu Thạch đã chết luôn r ồi.

“Em là Thiên Lý.” Thằng nhóc còn lại trong cặp song sinh trợn mắt: “Thu Thạch, anh không nhận ra em hả? Đầu óc anh chỉ nghĩ đến anh trai em thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Rõ ràng là một việc rất bình thường, tại sao qua miệng nhóc nghe có vẻ sai quá vậy?

“Anh ra được r ồi à?” Lâm Thu Thạch cảm thấy ê ẩm khắp mình mẩy, giọng nói cũng vô cùng yếu ớt: “Anh cứ nghĩ mình chết r ồi cơ...”

“Chết đâu mà chết.” Trình Thiên Lý nói: “Anh Nguyễn mới là người suýt chết.”

Lâm Thu Thạch sửng sờ, lập tức ng ồi bật dậy: “Cái gì?!”

Trình Thiên Lý nói: “Ờm... giờ thì ổn r ồi. Anh yên tâm, chỉ cần không chết hẳn, với khả năng h ồi phục của chúng ta, sẽ mau chóng bình thường lại thôi.”

Lâm Thu Thạch: “Không không không, vấn đề là tại sao Nam Chúc gặp nạn?” Cậu nhớ trước khi bị kẹt lại, cậu đã ném chìa khóa ra khỏi phòng r ồi mà.

Trình Thiên Lý: “Chuyện đó thì em không biết, bây giờ anh ấy vẫn đang hôn mê.”

Lâm Thu Thạch vò đầu: “Anh ra ngoài bao lâu r ồi?”

Trình Thiên Lý nói: “Hai ngày.”

Lâm Thu Thạch thở hắt ra: “Anh trai em thì sao? Không sao chứ?”

“Không sao.” Trình Thiên Lý đáp: “Buổi trưa anh ấy sẽ sang đây, anh muốn hỏi gì thì đi mà hỏi anh ấy.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Buổi trưa hôm đó, Trình Nhất Tạ mang cơm đến bệnh viện cho Trình Thiên Lý.

“Anh tỉnh rồi à?” Trình Nhất Tạ nói: “Cảm thấy sao rồi?”

Lâm Thu Thạch nằm trên giường bệnh, nhìn chai nước truyền dịch nhỏ giọt trên đầu: “Cũng không tệ, anh bị gì vậy?”

Trình Nhất Tạ nói: “Giống anh Nguyễn, bị mất máu quá nhiều.”

Lâm Thu Thạch “ồ” một tiếng. Tuy nói là mất máu quá nhiều, nhưng Lâm Thu Thạch không cảm thấy đau đớn ở đâu cả. Trên thực tế ngoại trừ cảm giác yếu ớt không có sức lực, cậu không có vấn đề nào khác.

“Nam Chúc không sao chứ?” Lâm Thu Thạch vẫn vô cùng lo lắng: “Rốt cuộc anh thoát ra bằng cách nào...”

Trình Nhất Tạ nói: “Anh ấy không sao, đi đâu dưỡng vài hôm là có thể ra viện.” Cậu ta ngừng một lát, rồi hạ giọng nói tiếp: “Anh Nguyễn vào phòng lần nữa để cứu anh ra.”

“Vào phòng?” Lâm Thu Thạch nói: “Nhưng cặp mẹ con đó đứng canh chừng ở cửa rồi mà?”

Trình Nhất Tạ: “Chuyện kể ra dài lắm.”

Lâm Thu Thạch: “Thế thì kể từ từ, anh cũng không vội.”

Trình Nhất Tạ gật gật đầu, kể lại vắn tắt cảnh tượng hãi hùng đó. Khi thấy cặp mẹ con kia sập cửa lại, Nguyễn Nam Chúc lập tức phát điên. Hắn không hề do dự rút vũ khí ra không chế La Thiên Sơn, ép La Thiên Thủy tiến vào trong gương lần nữa, dụ cặp mẹ con kia rời khỏi vị trí để có thể giải cứu Lâm Thu Thạch.

Khi ấy, cả dãy hành lang đã chìm trong biển lửa, Nguyễn Nam Chúc bế Lâm Thu Thạch chạy ra, toàn thân đã thành một ngọn đuốc, da trên người bị bỏng quá nửa.

Cũng may đó là vết thương trong cửa, nếu ở đời thực, chắc chắn đã mất mạng.

Ngọn lửa bắt đầu lan rộng, trước khi bị thiêu chết, họ đã kịp tìm thấy cửa ra. Họ dùng chìa khóa mở cửa, thoát khỏi không gian kia.

Dĩ nhiên, hành động của Nguyễn Nam Chúc khiến thỏa thuận hợp tác giữa nhóm ba người và anh em La Thiên Sơn nửa đường đứt gánh. Trình

Nhất Tạ rất khinh thường chuyện hợp tác này, cậu ta cho rằng trong cửa không có tình bạn đích thực, chỉ có lợi ích đích thực.

Lâm Thu Thạch nghe xong cười hỏi: “Vậy giữa chúng ta có tình bạn đích thực không?”

Trình Nhất Tạ nghe vậy hơi khựng lại, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm lộ một chút khó xử, sau đó cậu ta gật đầu thật khẽ.

Lâm Thu Thạch cảm thấy như mình đang trêu chọc một đứa trẻ, bèn cười phá lên.

Khoảng chiều tối hôm đó, Nguyễn Nam Chúc cũng tỉnh lại. Tuy được chẩn đoán mất máu quá nhiều giống như Lâm Thu Thạch, nhưng trên người hắn còn có rất nhiều vết thương, một số vết giống như bị ai dùng thủy tinh cửa rách, bác sĩ hỏi có cần báo cảnh sát hay không.

Lâm Thu Thạch ngẩng xe lăn, được Trình Nhất Tạ đẩy đi gặp Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nằm trên giường, gương mặt xinh đẹp trắng bệch không còn sắc máu, mũi cắm ống thở, đang trong tình trạng cực kỳ suy nhược. Nhưng đôi mắt của hắn thì sáng kinh người, như bầu trời đêm đầy lấp lánh vì sao lấp lánh, khiến người đang nhìn có cảm giác linh hồn mình bị hút vào bên trong.

Lâm Thu Thạch gọi tên hắn: “Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc hơi mấp máy môi, “ừm” một tiếng.

Lâm Thu Thạch nói: “Cảm ơn anh.” Nói xong, cậu chợt cảm thấy có gì đó không ổn. Người ta bảo ơn sâu nghĩa nặng, một lời cảm ơn chẳng đủ. Nếu không có Nguyễn Nam Chúc, nhiều khả năng cậu đã không thể rời khỏi cửa này. Nếu không có Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch ở thế giới thực chắc đã nhảy lầu, hoặc dùng một cách nào đó tìm tới cái chết.

“Phải là tôi cảm ơn anh mới đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói rất khẽ, âm thanh như chiếc lông vũ lơ lửng trên không trung.

Lâm Thu Thạch nói: “Anh đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho khỏe, tôi đợi anh xuất viện.” Hiện giờ, Nguyễn Nam Chúc quá yếu, chỉ nói vài câu cũng phí hết sức lực.

Lâm Thu Thạch chuyển cái nhìn lên tay của Nguyễn Nam Chúc. Bàn tay hắn rất đẹp, những ngón tay thon dài trắng ngần, đặt hờ bên mép

giường, thậm chí có thể nhìn thấy khớp xương nhô lên rất rõ. Lúc này đây, đôi tay tựa tác phẩm nghệ thuật ấy đang bị băng kín bằng vải trắng. Đó chỉ là một phần nhỏ trong số các thương tích, thật khó có thể tưởng tượng bên dưới bộ quần áo bệnh nhân kia che giấu bao nhiêu vết thương giống như vậy.

Lâm Thu Thạch thôi không nhìn nữa, cậu bảo Trình Nhất Tà đẩy mình ra khỏi phòng bệnh.

Ở phía sau, hơi thở Nguyễn Nam Chúc dần dần dần trở lại, có lẽ đã thiếp đi.

Lâm Thu Thạch dừng ở trước cửa lắng nghe một lúc, đột nhiên buột miệng nói khẽ: “Có đáng không?”

Trình Nhất Tà đứng sau lưng Lâm Thu Thạch, mặc dù câu hỏi của Lâm Thu Thạch không đầu không cuối, cậu ta vẫn hiểu Lâm Thu Thạch muốn nói gì.

Trình Nhất Tà: “Chỉ cần anh ấy bằng lòng, nghĩa là đáng.”

Lâm Thu Thạch bật cười: “Cũng đúng.”

“Đi thôi,” Trình Nhất Tà nói, “anh cũng cần nghỉ ngơi, tranh thủ thời gian hồi phục cho sớm.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, Trình Nhất Tà đẩy cậu trở về phòng bệnh.

Chương 77

Chuyện trong cửa

Tên hành lang tối đen, Nguyễn Nam Chúc nhìn đờng hồ liên tục.

Năm phút không phải là quãng thời gian dài, đặc biệt là ở nơi đây rầy hiểm nguy như cửa, vài phút đờng hồ ngắn ngủi sẽ trôi qua trong chớp mắt.

Lâm Thu Thạch đã vào trong phòng, bây giờ xung quanh vắng lặng như tờ, chỉ có thể trông thấy ngọn lửa sáng rực ở phía cuối hành lang.

Kim đờng hồ di động từng chút một, một vòng, hai vòng, ba vòng... Khi kim quay tới vòng thứ tư, Trình Nhất Tạ thật sự không chịu nổi, khẽ hỏi một câu: “Liệu anh ấy có ra được không?”

Nguyễn Nam Chúc liếc sang Trình Nhất Tạ, không trả lời, nhưng ánh mắt của hắn nói cho Trình Nhất Tạ biết: Lâm Thu Thạch chắc chắn sẽ quay lại.

Trình Nhất Tạ thẩn than trong lòng, không nói gì thêm.

Còn khoảng ba mươi giây nữa, bên trong vẫn không có động tĩnh.

Thế giới trong gương càng lúc càng xuất hiện nhiều dấu hiệu nguy hiểm, thậm chí đôi lúc có thể trông thấy bóng La Thiên Thủy vụt qua, xem ra năm phút thật sự là giới hạn chịu đựng của cô ta.

Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc dõi theo kim giây của đờng hồ.

La Thiên Sơn đứng bên cạnh hắn đột nhiên nói: “Thiên Thủy, đừng cố quá.”

Còn năm giây nữa là tới thời gian hẹn trước, Lâm Thu Thạch vẫn chưa xuất hiện, xem ra lành ít dữ nhiều. La Thiên Sơn không hề thấy bất ngờ trước chuyện này, bởi vì bên trong cửa đây rầy cạm bẫy nguy hiểm, huống hồ bọn họ chưa nói hết toàn bộ sự thật.

Chìa khóa đúng là được treo trên tường, nhưng trên tường không chỉ có một chiếc. La Thiên Sơn rất có lòng tin ở Chúc Mạnh, trực giác cho hắn

biết nếu Chúc Manh là người lấy chìa khóa, nhất định trong vòng năm phút có thể tìm ra chìa khóa thật. Nhưng người đàn ông tên Dư Lâm Lâm này thì hẳn không chắc.

Có đi đâu cử ai đi là do nhóm Chúc Manh tự quyết định, La Thiên Sơn không thể can thiệp.

Tích tắc, tích tắc, vài giây đồng hồ bỗng trở nên dài đằng dặc.

La Thiên Thủy ngã ra khỏi gương với bộ dạng thảm hại. Dường như cô ta bị thương nhẹ, cô ta hỏi: “Đã lấy được chưa?”

La Thiên Sơn thấy em gái xuất hiện, sắc mặt nặng nề, lắc đầu ý bảo chưa.

Nhưng giữa lúc họ nói chuyện, trên hành lang vang lên một tiếng kim loại va chạm rất nhỏ, có vật gì đó rớt trên thảm trải sàn.

Những người khác có thể không thấy, nhưng Nguyễn Nam Chúc thì thấy rất rõ: Ngay trước khi cánh cửa sập lại, từ bên trong bay ra một chiếc chìa khóa đồng. Không cần nghĩ cũng biết chiếc chìa khóa này do ai ném ra. Nhưng chìa khóa đã có, người lại vẫn bị nhốt ở bên trong.

Đôi mắt của Nguyễn Nam Chúc nổi lên một tầng âm u.

Hắn chần chập lại gần La Thiên Sơn bây giờ đang mừng quýnh. La Thiên Sơn vốn đang mãi trao đổi gì đó với La Thiên Thủy, bỗng cảm nhận thấy một luồng sát khí áp sát bản thân. Hắn định quay ra, nhưng lại cảm thấy hơi lạnh từ một món vũ khí đang kề ngay cổ.

“Trở lại gương mau.” Giọng nói lạnh lùng của Nguyễn Nam Chúc vang lên.

“Sao cơ?” La Thiên Thủy thấy vậy sững sờ: “Cô làm cái gì vậy...” La Thiên Thủy tròn tròn mắt, cô ta không thể tưởng tượng được Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lật lọng.

Nguyễn Nam Chúc giơ tay nhìn đồng hồ, ghì lưỡi dao sâu xuống một chút, khiến cổ La Thiên Sơn bị cứa rách, một dòng máu đỏ tươi chảy ra. La Thiên Sơn tức giận nói: “Có giỏi thì giết đi!”

Nguyễn Nam Chúc bật cười, hắn bảo: “Anh tưởng tôi không dám?”

La Thiên Thủy im lặng. Từ giọng của Nguyễn Nam Chúc, có thể biết được người này thật sự có gan giết người, thực sự hắn dám xiên mũi dao

kia vào cổ anh của cô ta lắm.

La Thiên Sơn khác với em gái, chỉ là một người trăn mắt thịt có thể bị thương và chết đi, La Thiên Thủy nghiêng rằng: “Tôi cho mấy người thêm ba mươi giây...”

Nguyễn Nam Chúc cười nhạt: “Đúng một phút, thiếu giây nào, anh trai cô cũng sẽ chết ngay tại đây.”

La Thiên Thủy: “Cô...”

Bỗng nhiên bị đờng mình lật lọng, La Thiên Sơn giận đến run người. Hắn không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại vì kẻ ở trong phòng mà làm ra hành vi mất hết lý trí như vậy.

“Nhất Tạ, cần lấy.” Nguyễn Nam Chúc đưa con dao cho Trình Nhất Tạ: “Nếu hắn dám phản kháng, thì xiên luôn.” Giọng hắn chắc nịch, hoàn toàn không đùa cợt chút nào.

La Thiên Sơn cũng biết Nguyễn Nam Chúc nghiêm túc. Người này là kẻ điên không chịu tuân theo lẽ thường, nếu là kẻ khác trông thấy chìa khóa thì sớm đã quên bằng đờng đội rồi, ai mà muốn dẫn thân vào nơi nguy hiểm cứu người chứ!

La Thiên Sơn liếc mắt ra hiệu cho em gái. La Thiên Thủy định gật đầu, chợt nghe giọng Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng vang lên: “Canh đờng hồ cho kỹ, đúng một phút, La Thiên Thủy dám ra trước một giây là cho hắn thùng cổ.”

Trình Nhất Tạ nói: “Vâng.”

La Thiên Thủy cau tiết: “Chúc Mạnh, cô là đồ bịp bợm tráo trở!”

Nguyễn Nam Chúc cười nhạt: “Bịp bợm tráo trở? Cô còn dám chửi tôi bịp bợm? Đã nói là năm phút mà cô dám ra sớm, nếu bạn tôi chết, cả hai người sẽ phải chôn cùng.”

La Thiên Thủy nói: “Chỉ sớm có năm giây thôi... Dù cho anh ta thêm năm giây nữa cũng...”

Nửa sau câu nói bị cắt ngang bởi ánh mắt lạnh như băng của Nguyễn Nam Chúc.

La Thiên Thủy biết việc này không còn cách nào thay đổi, đành giận dữ quay người, tiến vào trong gương lần nữa.

Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn về cuối hành lang, sau khi cặp mẹ con kia biến mất, hắn lập tức lao thẳng vào căn phòng có Lâm Thu Thạch.

Vồn vện một phút, cũng chỉ trong chớp mắt.

Nguyễn Nam Chúc mở cửa, sau khi nhìn thấy Lâm Thu Thạch nằm cách đó không xa, hắn thẫn thờ phào nhẹ nhõm. Hắn lao vào phòng, định đưa Lâm Thu Thạch ra ngoài.

Bấy giờ, cả căn phòng đã ngập trong biển lửa, nhiệt độ rất cao, Nguyễn Nam Chúc khẽ ho vài tiếng, gắng gượng bế Lâm Thu Thạch lên, đi về phía cửa.

Quãng đường chỉ có vài bước chân như trở thành cây cầu dẫn tới địa ngục.

Mặt sàn nóng giãy và ngọn lửa rừng rực thiêu đốt da thịt Nguyễn Nam Chúc. Nghe nói đau đớn do bỏng là kinh khủng nhất, Nguyễn Nam Chúc rất đau, nhưng bước đi của hắn vẫn rất vững vàng.

Từng bước một, mười mấy giây sau, Nguyễn Nam Chúc thành công thoát khỏi căn phòng sắp đổ sập thành tro bụi, hắn có mặt ở hành lang.

Lâm Thu Thạch vẫn mê man trong vòng tay hắn, Nguyễn Nam Chúc cúi xuống, ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của Lâm Thu Thạch. Hắn cup mắt, thẫn nghĩ cũng may anh đã ngất, nếu anh trông thấy dáng vẻ của tôi lúc này thì phải làm sao, hiện giờ tôi chẳng đẹp chút nào.

“Chúc Mạnh!!” Từ phía bên kia hành lang, Trình Nhất Tạ hét lên một tiếng kinh hồn bạt vía.

Nguyễn Nam Chúc đã trở thành ngọn đuốc sống, hắn loạn choạng ngã ra đất, lăn lộn mấy vòng liền mới dập tắt được ngọn lửa trên người.

Nhưng chuỗi động tác đó đã rút cạn thể lực của Nguyễn Nam Chúc, hắn nằm bất động tại chỗ.

Thời hạn một phút sắp hết, khi Trình Nhất Tạ đang do dự liệu có nên chạy lên hỗ trợ hay không, Nguyễn Nam Chúc đã gồng mình bò dậy, nhặt chiếc chìa khóa rơi ở gần đấy, sau đó cố gắng đỡ Lâm Thu Thạch trở lại nơi an toàn.

Tích tắc, tích tắc. Một phút đã kết thúc.

La Thiên Thủy từ trong gương trở ra, mình mẩy đầy máu, rõ ràng cô ta đã bị thương. Vừa bước ra ngoài, đi đâu đâu tiên cô ta nhìn thấy là Nguyễn Nam Chúc bị lửa thiêu cháy không còn nhận ra hình dạng. Người bình thường bị thương nặng như vậy chắc đã ngất đi, nhưng Nguyễn Nam Chúc vẫn tỉnh. Hắn tựa vào tường, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn La Thiên Thủy, giọng nói không còn rõ ràng như trước mà trở nên khàn đặc bởi khói: “Tìm thấy chìa khóa rồi, đi tìm cửa mau.”

La Thiên Thủy hoảng hốt nhìn sang La Thiên Sơn.

Nét mặt La Thiên Sơn cũng lộ vẻ phức tạp. Lần đầu tiên hắn gặp một người như Chúc Manh. Hắn nói: “Tôi vẫn chưa chắc chắn vị trí của cửa, phải tìm từng tầng một.”

Mà Nguyễn Nam Chúc đã bị thương tới mức này, không biết có đợi được đến lúc tìm ra cửa hay không.

Nguyễn Nam Chúc im lặng, khi tất cả mọi người tưởng hắn đã ngất đi, thì đột nhiên hắn lại lên tiếng, từ miệng hắn thốt ra bốn chữ: “Cầu thang thoát hiểm.”

La Thiên Sơn ngăn ra.

“Ra cầu thang thoát hiểm tìm,” giọng Nguyễn Nam Chúc đã yếu lắm rồi, phải rất cố gắng mới nghe được hắn nói gì, “nhiều khả năng cửa ở đó.”

Trong lúc họ nói, nhiệt độ xung quanh dần tăng cao.

Ban đầu Trình Nhất Tà còn tưởng mình gặp ảo giác, nhưng rất nhanh, cậu ta liền biết là không phải: Cả hành lang đang bốc cháy ngùn ngụt.

Giấy dán tường bắt đầu chuyển màu đen, lửa bốc lên từ các khe tường.

“Hết thời gian rồi!” La Thiên Sơn không lường trước được tình huống này, hắn nói: “Bọn họ đã biến mất!”

Trình Nhất Tà quay ra, quả nhiên không còn thấy bóng dáng cặp mẹ con chết cháy kia đâu. Trong khi đó, các tấm gương xung quanh họ lại xuất hiện hai tấm thân đen sì.

Những người khác cũng nhận ra sự bất thường, họ thi nhau chạy ra khỏi phòng riêng.

“Sao vậy, chuyện gì đã xảy ra...” Những tiếng ồn ào thảo luận khiến người ta càng thêm sốt ruột.

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói: “Nhất Tạ, tránh xa mấy cái gương ra!”

Trình Nhất Tạ nghe vậy vội nhảy lên một bước. Cậu ta vừa di chuyển, cái gương sau lưng phát ra một tiếng “choang”, hai cánh tay đen sì thò ra từ trong gương, định tóm lấy cậu ta.

“Mau rời khỏi chỗ này!” Nguyễn Nam Chúc vịn vào tường, gắng gượng đứng dậy, nói: “Mang anh ấy theo...”

Người mà hắn nói đến, dĩ nhiên là Lâm Thu Thạch đang hôn mê bất tỉnh.

La Thiên Sơn nhìn ba người nhóm Lâm Thu Thạch, ánh mắt thâm trầm, hắn thò tay vào túi định lấy cái gì đó, nhưng bị La Thiên Thủy cản lại.

La Thiên Thủy nhìn anh trai bằng đôi mắt khẩn cầu, sau đó hơi lắc đầu.

Tại sao... Đôi mắt La Thiên Sơn lộ vẻ khó hiểu, chẳng phải em ghét cô ta lắm ư?

La Thiên Thủy nhón chân, kề sát tai La Thiên Sơn nói: “Cô ấy làm em nhớ lại mình lúc trước.”

La Thiên Sơn sững sờ, gương mặt hắn lộ vẻ đau khổ. Hắn liếc em gái mình, rồi lại nhìn Nguyễn Nam Chúc, cuối cùng không làm gì cả.

Cửa thoát hiểm nằm ở tận cuối bên kia hành lang, chữ “Exit” sáng chói màu xanh lá trông cực kỳ nổi bật giữa đêm tối.

Nhưng từ vị trí của họ di chuyển đến cửa thoát hiểm không phải chuyện dễ dàng, bởi vì những tấm gương dọc theo hành lang giờ đây xuất hiện vô số cánh tay cháy đen, nhắm nhe kéo người sống đi vào thế giới của tử thần.

La Thiên Sơn dìu Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nhìn hắn: “Sao không giết tôi?”

La Thiên Sơn không đáp, nhưng từ biểu cảm trên khuôn mặt, có thể thấy hắn đã rất muốn ra tay với Nguyễn Nam Chúc.

“May cho anh là không ra tay.” Nguyễn Nam Chúc bật cười, khuôn mặt hắc hoàn toàn biến dạng vì bị lửa thiêu đốt, nhưng đôi mắt lại sáng quắc: “Nếu không bây giờ chưa biết ai sống ai chết đâu.”

La Thiên Sơn im lặng giây lát: “Cô chưa từng nghĩ, bước vào căn phòng đó rồi sẽ không ra được nữa à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chưa từng.”

Về mặt La Thiên Sơn hơi thay đổi, cảm thấy chẳng biết nên nói gì trước thái độ tự tin ngút trời của Nguyễn Nam Chúc, hắc đành nói: “Anh ta quan trọng vậy sao?”

Nguyễn Nam Chúc bình thản đáp: “Quan trọng hay không tôi không rõ, chỉ biết nếu đổi lại là tôi, anh ấy cũng sẽ bất chấp tất cả cứu tôi ra.” Điều này thì hắc rất tự tin, vì Lâm Thu Thạch chính là mẫu người như vậy.

La Thiên Sơn chẳng còn biết phải nói gì.

Trong lúc rời khỏi hành lang, một vài người bị những cánh tay màu đen tóm được, kéo vào trong gương.

Sau khi bị kéo vào gương, cơ thể họ bùng cháy, họ kêu la thảm thiết. Thật là một cảnh tượng bi thảm mà chẳng ai muốn chứng kiến.

Cũng may nhóm họ có La Thiên Thủy, cô ta có thể tiến vào trong gương, xử lý bớt mấy cánh tay đen sì.

“Thấy cửa rồi, thấy cửa rồi mọi người ơi!!” Ai đó đột nhiên reo lên, kẻ đó hò hét báo hiệu cho những người vẫn còn ở hành lang: “Ở trong phòng này này, mọi người mau lại đây...”

“Cửa?” La Thiên Thủy nghe vậy cả mừng, nhìn sang La Thiên Sơn.

La Thiên Sơn vẫn im lặng, Trình Nhất Tạ lạnh lùng nói một câu: “Đó không phải người sống.” Kẻ đang hò reo chính là một trong số những người đã chết trà trộn vào đội ngũ, gót chân ở trước, mũi chân ở sau.

“Chìa khóa, chìa khóa ở chỗ tôi!” Lại có một kẻ đã chết kêu lên, giọng nói rất rõ ràng, át cả những tiếng kêu la của các nạn nhân bị thiêu cháy, quả nhiên đã thu hút được một vài người sống.

“Mấy người thì sao, không qua đây à?” Kẻ đó nhìn về phía bọn Nguyễn Nam Chúc và La Thiên Sơn.

“Không,” La Thiên Sơn đáp, “các anh chơi một mình đi.”

Kẻ kia nghe vậy không định nói gì nữa, La Thiên Sơn còn thêm một câu: “Vừa phải thôi.”

Kẻ kia nghe xong câu này, nét mặt vẫn vẹo trong giây lát, sau đó quay lưng bỏ đi. Có hai người bị y lừa đi vào phòng, ngay lập tức căn phòng sập chốt, bên trong phát ra tiếng kêu la và mùi thịt cháy khét.

Nơi này đúng là địa ngục.

Trải qua một hành trình khó khăn, cuối cùng họ đã tới được cửa thoát hiểm.

La Thiên Sơn nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Cửa ở đây thật chứ?”

Nguyễn Nam Chúc đã yếu lắm rồi, hễ không cần thiết thì hắn sẽ không lên tiếng. Nghe thấy La Thiên Sơn hỏi, hắn chỉ hơi nhướn mắt lên, ý nói muốn tin hay không thì tùy.

La Thiên Sơn cũng thôi truy hỏi, dùng sức mở cửa thoát hiểm ra. Phía sau quả nhiên có một cửa sắt màu đen, bên trên gài chiếc khóa lớn, nói cho tất cả những kẻ có mặt đường thoát đây rồi.

La Thiên Thủy mừng rơi nước mắt.

Nguyễn Nam Chúc đưa chìa khóa cho Trình Nhất Tà, để cậu ta mở cửa.

Trình Nhất Tà mở cửa ra, để lộ một lối đi ngập tràn ánh sáng. Cậu ta cúi xuống, nhặt mảnh giấy gợi ý nhét vào túi.

“Bọn tôi đi trước nhé.” La Thiên Sơn nhìn Nguyễn Nam Chúc một lượt: “Bảo trọng.”

Nguyễn Nam Chúc nói nhỏ: “Bảo trọng.”

La Thiên Sơn và La Thiên Thủy cùng tiến vào đường hầm, trong khoảnh khắc ấy, La Thiên Thủy biến mất khỏi anh trai mình. Rõ ràng cô ta chỉ có thể tồn tại trong thế giới của cửa, cửa ra xuất hiện cũng là lúc cô ta biến mất.

Trình Nhất Tà định gọi Nguyễn Nam Chúc, bỗng cậu ta chợt nhận ra hắn đã ngất đi mất rồi. Cậu ta khẽ thở dài, đặt Lâm Thu Thạch trên lưng xuống, hai tay kéo chân hai người đi vào trong cửa.

Bấy giờ, ngọn lửa đã liếm tới cửa thoát hiểm, chỉ cần họ chậm chân thêm một chút nữa, e rằng khó mà thoát cảnh toàn đội diệt vong. Ai biết kẻ

duy nhất may mắn được sống sẽ là ai.

Ở cuối đường hầm, cảnh vật xung quanh Trình Nhất Tà nhanh chóng biến đổi, cậu ta trở lại biệt thự.

Sau khi về với thế giới thực, Trình Nhất Tà vội vàng chạy đến phòng Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch. Sau khi gõ cửa mà không có ai trả lời, Trình Nhất Tà lấy chìa khóa sơ cua mở cửa, quả nhiên phát hiện hai anh lớn đang nằm thoi thóp trong phòng.

Một người sắc mặt trắng bệch, hơi thở lúc có lúc không, một người nằm trên vũng máu, trông như đã tắt thở.

Trình Nhất Tà vội vàng gọi xe cứu thương, đưa cả hai vào bệnh viện.

Sau đó là quãng thời gian chờ họ tỉnh lại.

Nguyễn Nam Chúc có thể nói là thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Nếu không nhờ tố chất thể lực vượt trội so với người thường, e rằng hắn đã chết trên đường đến bệnh viện.

Lâm Thu Thạch đỡ hơn Nguyễn Nam Chúc một chút, nhưng vì mất máu quá nhiều khiến một số cơ quan trong cơ thể bị suy kiệt.

Tóm lại, hai người này còn sống được hoàn toàn là nhờ may mắn.

Trong thời gian chăm sóc cho họ, Trình Nhất Tà vẫn một mực im lặng. Khi đưa cơm cho anh trai, Trình Thiên Lý dùng ngón tay chọc chọc sau gáy Trình Nhất Tà, nói: “Anh bạn nhỏ, sao bạn cứ xì mặt ra thế, bộ não nhỏ bé này đang nghĩ cái gì vậy?”

Trình Nhất Tà lạnh lùng trừng mắt, Trình Thiên Lý lập tức nhũn như con chi chi: “Bỏ đi, bỏ đi, anh muốn nghĩ gì thì nghĩ, em ăn cơm trước.” Cậu nhóc còn không quên lẩm bầm rằng thứ người đâu mà hung hãn thế chứ.

Trình Nhất Tà không khách sáo: “Dù tao có nói ra, với IQ của mày cũng không thể hiểu được.”

Trình Thiên Lý: “Anh chưa nói sao biết em không hiểu?”

Trình Nhất Tà tỏ vẻ khinh bỉ.

Trình Thiên Lý ầm ức lăm, nhưng không biết nên phản bác thế nào, ai bảo nó ngốc thật cơ chứ.

Hai anh lớn hôn mê liền hai ngày. Lâm Thu Thạch tỉnh trước, Nguyễn Nam Chúc dậy sau, cả hai nằm viện hai tháng, thể lực mới dần hồi phục.

Trong thời gian này không xảy ra sự việc nào đáng chú ý, duy chỉ có một chi tiết nhỏ, đó là Trình Thiên Lý ngày nào cũng đẩy Lâm Thu Thạch trên xe lăn chơi trò xe bay, từ đầu này xẹt qua đầu kia trong vườn hoa của bệnh viện. Các y tá lẫn bệnh nhân đều nhìn cả hai như bọn thiếu năng.

Cuối cùng Lâm Thu Thạch chịu hết nổi, cậu đành nói với Trình Thiên Lý, xin em tha cho anh, anh chỉ là một bệnh nhân đáng thương, sao em phải đối xử với anh như vậy.

Trình Thiên Lý giải thích về thú vui của nó một cách vô liêm sỉ như sau: “Vận động có lợi cho khôi phục thể lực đó anh!”

Lâm Thu Thạch nghe xong suýt nữa ngã gục: “Nhưng cái xe lăn vận động chứ anh có được vận động đâu!”

Trình Thiên Lý: “Anh ngồi trên xe lăn ít nhiều cũng là vận động rồi!”

Lâm Thu Thạch không còn gì để nói, sau một hồi tranh đấu bằng mắt với Trình Thiên Lý, cậu đứng dậy khỏi xe lăn, lẳng lặng bỏ đi.

Trình Thiên Lý: “Ờ ờ ờ? Anh tự đi được à?”

Lâm Thu Thạch mắng: “Chân anh mày có gãy đâu, dĩ nhiên vẫn đi được.”

Trình Thiên Lý tỏ vẻ tiếc nuối.

Tối hôm đó, Lâm Thu Thạch đi mách lẻo với Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nằm trên giường, sắc mặt đã khá hơn nhưng hơi thở vẫn còn yếu ớt. Nghe xong câu chuyện, hắn nói: “Cũng chỉ có anh mới chơi được với Trình Thiên Lý.”

Lâm Thu Thạch: “...” Câu này hình như đang mỉa mai mình?

Nguyễn Nam Chúc thấy mặt Lâm Thu Thạch như ăn nhấm phải ruồi, không khỏi nhoen miệng cười.

Hắn vẫn đang trong quá trình hồi phục. Các vết thương trong cửa ảnh hưởng rất nhiều đến cơ thể, tới mức hiện giờ vẫn chưa thể xuống giường. Lâm Thu Thạch cùng Nguyễn Nam Chúc nói hết chuyện nọ đến chuyện kia, ánh mắt cậu bất giác nhìn vào bàn tay của Nguyễn Nam Chúc.

“Lâm Thu Thạch?” Nguyễn Nam Chúc thấy Lâm Thu Thạch đột nhiên im lặng, bèn gọi khẽ một tiếng.

Lâm Thu Thạch bấy giờ như sực tỉnh, mỉm cười xin lỗi: “Ngại quá, tự nhiên bị phân tâm một chút.”

“Nghĩ chuyện gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch: “Không có gì.” Cậu ngừng một lát, hơi mím môi.

“Nói đi.” Giọng Nguyễn Nam Chúc nghe rất dịu dàng.

Lâm Thu Thạch lại im lặng thêm một lát, rồi mới nói: “Đau lắm phải không?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn vào mắt Lâm Thu Thạch, một lát sau mới hiểu ra cậu đang hỏi về những vết bỏng ở trong cửa. Hắn hơi nghiêng đầu, vẻ như hồi tưởng lại, khá lâu sau mới “ừ” một tiếng.

Lâm Thu Thạch nắm lấy bàn tay Nguyễn Nam Chúc. Động tác của cậu rất nhẹ, rõ ràng sợ làm đau Nguyễn Nam Chúc. Cậu lật cổ tay hắn lên, thấy một miếng băng gạc ở đó.

Lúc thay thuốc, Lâm Thu Thạch đã nhìn thấy được vết thương.

Vết thương rất dài, máu me be bết, trông có gì đó không thật khi đặt trên làn da trắng của Nguyễn Nam Chúc. Lâm Thu Thạch còn nhìn thấy các vết thương ở những nơi khác trên cơ thể, những vết thương dày đặc, chồng chéo lên nhau. Chỉ nhìn sơ thôi cũng đã thấy đau.

Nguyễn Nam Chúc không phải người yếu ớt, nếu hắn nói là đau, thì có nghĩa những vết thương ấy rất, rất đau.

Lâm Thu Thạch dùng ngón tay vuốt nhẹ phần da thịt trên bàn tay Nguyễn Nam Chúc, nhất thời không biết nên nói gì.

Nguyễn Nam Chúc cũng không hỏi, hai người im lặng nhìn nhau.

Khóe môi Lâm Thu Thạch hơi mấp máy, định nói gì đó để phá tan sự im lặng bao trùm. Nhưng đúng lúc này, Trình Thiên Lý từ bên ngoài bước vào, tay cầm một lẵng hoa quả to bự, nói: “Anh Nguyễn, Đàm Tảo Tảo tới thăm anh nè.”

Đàm Tảo Tảo nấp phía sau cửa, lúc này thò đầu ra, nói: “Anh Nguyễn ơi, tình hình sao rồi?”

Vừa bước vào, Đàm Tảo Tảo nhìn thấy Lâm Thu Thạch đang nắm tay Nguyễn Nam Chúc, bèn tặc lưỡi nói: “Thu Thạch, sao lại nhân lúc không có người sàm sỡ anh Nguyễn vậy?” Cô chạy lại gần, mặt dày nói: “Ai mà chẳng muốn sờ tay anh Nguyễn chứ...”

Nguyễn Nam Chúc lảng lạng rút tay về, giấu xuống dưới chân.

Đàm Tảo Tảo tiếc ra mặt.

Lâm Thu Thạch: “...” Đàm Tảo Tảo à, cô giữ ý một tí được không?

Trình Thiên Lý đặt lẵng hoa quả lên bàn, nói, các anh chị muốn ăn gì để em đi rửa.

Đàm Tảo Tảo không buồn ngoảnh đầu lại: “Em lấy chùm vải thiều ra đi, người đẹp là phải ăn vải thiều.”

Nguyễn Nam Chúc: “Đàm Tảo Tảo.”

Đàm Tảo Tảo: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Cô nghĩ tôi bệnh thì không làm gì được cô đúng không?”

Đàm Tảo Tảo đáp: “Đâu có, tôi không có ý đó.” Còn chẳng phải do tôi chưa bao giờ thấy một Nguyễn Nam Chúc yếu ớt như vậy, nên mới đột nhiên có cảm giác khác lạ thế chứ.

Nguyễn Nam Chúc: “Cứ đợi đấy.”

Đàm Tảo Tảo rút cổ, liếc sang Lâm Thu Thạch vẻ ấm ức, nói: “Anh Lâm, khuyên anh Nguyễn vài lời đi, anh ấy đòi xử tôi kìa.”

Lâm Thu Thạch nói: “Xử bằng gì nhỉ, dao gọt hoa quả được không?”

Đàm Tảo Tảo: “...” Hai tên đàn ông khốn kiếp, cấu kết ức hiếp người khác này.

Chương 78

Ngoài dự liệu

Đàm Tảo Tảo thăm hỏi rất nhiệt tình, khở nỗi Nguyễn Nam Chúc đối xử với cô rất xa cách.

“Cửa cấp bốn của cô ra sao?” Lâm Thu Thạch ngồi bên giường, rảnh rỗi nên tiện thể hỏi một câu.

“Cửa cấp bốn à?” Đàm Tảo Tảo lắc lắc đầu: “Cũng bình thường...” Dường như cô không muốn kể nhiều về những chuyện đã xảy ra trong cửa, nên mau chóng lảng sang chuyện khác.

Lâm Thu Thạch thấy thế cũng không hỏi tiếp nữa.

Trong phòng bệnh có tivi, thỉnh thoảng Đàm Tảo Tảo lại xuất hiện trong một quảng cáo nước hoa nào đó. Khí chất cao quý lạnh lùng của cô được phô diễn trên màn hình lớn. Lâm Thu Thạch liếc qua hình ảnh trong quảng cáo, rồi nhìn cô gái đang khép nép ngồi ở đầu giường, cầm cúi ăn xoài đến nỗi quanh miệng nhoe nhoét vàng, cậu rơi vào trạng thái im lặng rất khó nói.

Đàm Tảo Tảo hiển nhiên cũng đọc được suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, bèn khuyên: “Xem làm gì, gạt nhau cả thôi!”

Lâm Thu Thạch: “Ờ...”

Đàm Tảo Tảo nhìn Lâm Thu Thạch, hỏi một câu chơi ác: “Anh có đặc biệt thích ngôi sao nào không?”

Lâm Thu Thạch nói thẳng: “Không.” Cậu chẳng hâm mộ ai cả.

Đàm Tảo Tảo có vẻ tiếc nuối: “Vậy thì tiếc thật, nếu muốn tôi có thể xin chữ ký giúp anh.” Và tôi sẽ bật mí cho anh biết vài thông tin hủy hoại hình tượng đẹp đẽ của người đó ở trong lòng anh...

Trong lúc họ nói chuyện, bản tin truyền hình tình cờ đưa tin một ngôi sao bị tai nạn trong một buổi biểu diễn, tử vong ngay tại chỗ. Trên màn hình còn chiếu lại cảnh tượng thảm khốc tại hiện trường xảy ra tai nạn.

Đàm Tảo Tảo đang gặm hạt xoài đột nhiên ngẩng ra, nói: “Anh ta là...”

Nguyễn Nam Chúc khẽ hỏi: “Người quen hả?”

Đàm Tảo Tảo gật đầu.

Cô đặt hạt xoài xuống, thì thầm: “Anh ta hình như cũng là người vào cửa, bọn tôi từng đóng chung quảng cáo, tuy rằng không thân thiết lắm...”

Lâm Thu Thạch nhìn Đàm Tảo Tảo, rõ ràng cảm xúc của cô gái này đã tụt dốc không phanh vì bản tin vừa phát.

“Sau này anh ta gặp một số chuyện,” Đàm Tảo Tảo nói, “đang trình diễn thì đèn sân khấu bỗng nhiên rơi, cũng may anh ta chỉ bị thương nhẹ, r ồi còn gặp một số tai nạn nữa.” Cô chậm rãi nói thêm: “H ồi ấy tôi đã hơi nghi r ồi...”

“Liệu có phải chỉ là tai nạn ngoài ý muốn?” Lâm Thu Thạch nhíu mày: “Chưa chắc đã do cửa...”

“Chắc là cửa đấy.” Đàm Tảo Tảo thở dài, cảm xúc trở nên sa sút rõ ràng: “Tôi đi trước đây, hai anh nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Lâm Thu Thạch thấy Đàm Tảo Tảo như vậy, không biết nên an ủi thế nào, đành mặc cho cô vội vã rời đi.

Trước phản ứng của Đàm Tảo Tảo, từ đầu đến cuối Nguyễn Nam Chúc luôn tỏ ra bình thản. Lâm Thu Thạch hỏi: “Cô ấy sẽ không sao chứ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Không sao, một hai ngày nữa lại bình thường thôi.”

Lâm Thu Thạch luôn cảm thấy Đàm Tảo Tảo là người lạc quan, không ngờ cô lại bất ngờ suy sụp như vậy... Trước khi không thể giữ nổi sự bình tĩnh, Đàm Tảo Tảo đã mau chóng rời khỏi bệnh viện.

Trước sự sững sốt của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc tỏ ra bất đắc dĩ, hắn nói: “Anh chưa từng rất thích một ai đó ư?”

Lâm Thu Thạch nghĩ kỹ, r ồi lắc đầu một cách chậm rãi mà chắc chắn: “Không.” Cậu tiếp: “Tình cảm giữa tôi và người trong nhà chẳng thấm thiết gì cho lắm, trong trí nhớ của tôi... quả thực tôi chưa từng thật sự yêu quý ai.”

Từ nhỏ tới lớn, bạn bè của Lâm Thu Thạch chỉ đếm trên đầu ngón tay, chính vì thế, cậu có thể rời khỏi nơi chôn nhau cắt rốn mà không hề lưu

luyện, đến làm việc tại thành phố này.

“Cũng phải có cô gái nào đó thích anh rồi chứ,” Nguyễn Nam Chúc nói một cách chắc nịch, “không lẽ anh chưa được ai tỏ tình bao giờ?” Hấn không tin với tính cách và diện mạo của Lâm Thu Thạch, cậu lại không được phái nữ yêu thích.

“Cũng có người tỏ tình rồi, nhưng tôi từ chối hết.” Lâm Thu Thạch trả lời.

Nguyễn Nam Chúc: “Tại sao lại từ chối?”

Lâm Thu Thạch: “Bởi vì tôi không thể cho họ cái họ muốn.”

Nguyễn Nam Chúc nhún mày: “Sao anh biết mình không thể?”

Lâm Thu Thạch im lặng một lát, rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi có thích họ đâu.”

Nguyễn Nam Chúc không nhịn được cười: “Anh trông vậy mà tỉnh táo phết.”

Lâm Thu Thạch cũng cười: “Không thể làm họ lãng phí thời gian, người ta đâu có đi đâu kiện rất tốt.”

Lâm Thu Thạch đúng là một người ấm áp, dễ gặp ai cần giúp đỡ, cậu sẽ tận lực ra tay tương trợ. Nhưng sự lương thiện ấy không phải vô hạn, nói trắng ra, cậu không bao giờ làm phiền đến người khác. Cậu biết rõ sức mình tới đâu, càng không bao giờ yêu cầu mọi người làm những việc vượt ngoài khả năng của họ.

Một người lương thiện, thông minh, biết tiến lùi đúng lúc, quả thật là một người hấp dẫn.

Nguyễn Nam Chúc chậm rãi nhắm mắt lại, điếu khiến cho hấn bị thu hút không chỉ có vậy.

Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc nhắm mắt thì tưởng hấn mệt. Cậu đứng dậy khỏi giường, khẽ khàng rời phòng bệnh. Lúc ra ngoài, cậu gặp Trình Thiên Lý mang vải thiều đã rửa sạch về

“Sao anh lại ra đây?” Trình Thiên Lý hỏi.

“Đừng vào nữa,” Lâm Thu Thạch đáp, “Nam Chúc đang nghỉ ngơi, Tảo Tảo cũng về rồi.”

Trình Thiên Lý: “Ồ, vậy chỗ vải này tính sao?”

Lâm Thu Thạch liếc qua chùm vải: “Đề đó đi, đợi anh ấy tỉnh dậy thì mang vào sau, không thì em ăn luôn đi.”

Trình Thiên Lý: “Em không ăn đâu, hình như anh Nguyễn rất thích ăn vải.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy bỗng hiểu kỳ: “Ngoại trừ vải thiều, Nam Chúc còn thích gì nữa?” Dù sao đã sống cùng nhau một thời gian, nhưng Lâm Thu Thạch lại không biết nhiều về sở thích của Nguyễn Nam Chúc.

Trình Thiên Lý đáp: “Thích gì ấy à? Anh ấy thích nhiều thứ lắm.” Cậu nhóc nhìn nhìn chùm vải thiều, lại nhìn Lâm Thu Thạch: “Hình như anh ấy thích anh lắm đấy.”

Lâm Thu Thạch: “Không lẽ Nam Chúc không thích em?”

Trình Thiên Lý cười ngốc nghếch: “Hi hi hi cũng đúng, em đáng yêu như này cơ mà.”

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ chú mày ăn dưa bỏ quá rồi đấy.

Trong thời gian Nguyễn Nam Chúc tĩnh dưỡng, có khá nhiều người từ các tổ chức khác đến thăm hỏi. Gọi là thăm hỏi, chứ thực ra là do thám tình hình thì đúng hơn, dù sao những nhân vật từng vượt qua cửa cấp mười như Nguyễn Nam Chúc rất hiếm gặp.

Lê Đông Nguyên của Bạch Lộc cũng mặt dày đến thăm. Nguyễn Nam Chúc tuy đồng ý cho gã bước vào phòng bệnh, nhưng tuyệt nhiên không trưng ra bộ mặt xã giao.

Lâm Thu Thạch ngồi gần bóc vải thiều, Nguyễn Nam Chúc hơi hé miệng, miếng cùi vải mềm mại mọng nước liền trượt vào đôi môi nhợt nhạt của hắn. Sau khi nhai kỹ, hắn lại hơi hé miệng, Lâm Thu Thạch đưa đĩa lại gần để hắn nhả hạt ra ngoài.

Cả quá trình diễn ra vô cùng trang nhã. Nhìn Nguyễn Nam Chúc lúc này, Lâm Thu Thạch thốt nhiên hiểu câu nói người đẹp nên ăn vải thiều của Đàm Tảo Tảo.

Lê Đông Nguyên ngồi cạnh giường bệnh, khuôn mặt dễ thương nở một nụ cười thân thiện, thật là một trời một vực so với hình tượng trong cửa. Gã nói: “Nam Chúc à...”

Nguyễn Nam Chúc liếc gã một cái.

Lê Đông Nguyên vội đổi giọng: “Anh Nguyễn, anh Nguyễn! Anh đỡ nhie`àu chưa?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đỡ hay không sao không dùng mắt mà nhìn? Muốn gì thì nói thẳng ra.”

Lê Đông Nguyên quay sang nhìn Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc biết ý gã, nheo nheo mắt: “Không cần tránh anh ấy.”

Lê Đông Nguyên nói: “Tôi sắp vào cửa cấp chín, tôi muốn hỏi cái...”

Nguyễn Nam Chúc: “Không có, cut.”

Lê Đông Nguyên: “...”

Lâm Thu Thạch nghe mà tức cười, nhưng cảm thấy cười vào lúc này không hay lắm, đành cụp mắt giả vờ chăm chú bóc vài thi`àu.

“Việc gì phải nóng thế.” Lê Đông Nguyên tỏ ra ấm ức: “Anh cải trang thành Chúc Mạnh để lừa tình tôi, tôi còn chưa tính sổ với anh đấy.” Đôi mắt to của gã long lanh nước, bộ dạng đó khiến Lâm Thu Thạch nhớ ngay đến chú chó corgi mà Trình Thiên Lý nuôi...

Nhưng Nguyễn Nam Chúc không hề bị ảnh hưởng. Hắn chẳng thêm phản ứng lại, thậm chí còn không hề kinh ngạc về việc Lê Đông Nguyên biết thân phận của mình: “Đừng phí lời nữa, vào việc chính đi.”

Lê Đông Nguyên: “Tôi nghe nói anh vẫn còn một tờ gọi ý cửa cấp chín...”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Nghe nói?”

Lê Đông Nguyên: “Khốn nạn, tôi nghe nói thật, lời đồn ở khắp nơi mà.”

Nghe tới đây, Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra Nguyễn Nam Chúc đã vượt qua cửa cấp mười, vậy có lẽ hắn đang có trong tay gọi ý cửa cấp mười một? Không biết gọi ý cửa cấp mười một sẽ như thế nào, có điểm gì đặc biệt so với các cửa trước.

“Cho nên?” Nguyễn Nam Chúc nhìn Lê Đông Nguyên chằm chằm.

“Cho nên, anh có thể bán gọi ý cho tôi được không?” Cuối cùng Lê Đông Nguyên cũng nói ra mục đích mình đến đây ngày hôm nay.

Nguyễn Nam Chúc từ chối luôn không do dự: “Không được.”

Lê Đông Nguyên: “Anh cứ tùy ý ra giá, chỉ cần tôi đủ khả năng...”
Gợi ý cửa cấp chín thật sự quá hiếm hoi, ngay đến Lê Đông Nguyên cũng không đủ khả năng có được.

Cũng chỉ có kẻ điên như Nguyễn Nam Chúc mới có thể sở hữu hai cái.

Nguyễn Nam Chúc ăn một quả vải Lâm Thu Thạch đưa tới, không trả lời Lê Đông Nguyên.

Thấy thái độ Nguyễn Nam Chúc như vậy, Lê Đông Nguyên sốt ruột, gã nói thêm: “Mười ba ngày nữa là tới kỳ hạn vào cửa, tôi không còn nhiều thời gian nữa.”

Nguyễn Nam Chúc: “Hồi phá được chuyện làm ăn của tôi, anh thích chí lắm mà? Còn nói tôi dựa vào nhan sắc để bắt khách.” Hắn bật cười, nhưng ánh mắt lạnh băng: “Bây giờ cũng biết tìm tôi cần cứu?”

Lê Đông Nguyên gượng cười: “Thật không phải, xin lỗi anh, hay là tôi thức trông anh một đêm, anh bao dung độ lượng, quên chuyện cũ đi nhé?”

Nguyễn Nam Chúc chỉ tay ra cửa: “Cút.”

Lê Đông Nguyên tỏ vẻ ấm ức.

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, anh hơi quá đáng rồi đấy, muốn có gợi ý thì thôi, còn định giở trò lợi dụng đại ca của chúng tôi, người ta bảo cút cũng không nặng lời tí nào.

“Gợi ý cửa cấp chín không phải là không thể đưa anh,” Nguyễn Nam Chúc nói, “nhưng tôi có một điều kiện.”

Lê Đông Nguyên: “Điều kiện gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh phải vào cửa cấp mười với anh ấy.”

Lê Đông Nguyên nghe vậy sững sờ, nhìn sang Lâm Thu Thạch: “Không lẽ anh đã...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đúng vậy.”

Biểu cảm trên khuôn mặt Lê Đông Nguyên thay đổi hoàn toàn: “Anh điên à?!”

Nguyễn Nam Chúc đã hết kiên nhẫn: “Đừng ý hoặc là cút, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Sắc mặt Lê Đông Nguyên lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng gã cắn răng nhận lời cùng Lâm Thu Thạch vào cửa cấp mười. Nhưng xem biểu cảm, hình như gã vẫn có lời muốn nói, chỉ là ngại có mặt Lâm Thu Thạch nên không nói ra.

Lâm Thu Thạch biết ý đứng dậy, nói muốn đi rửa tay.

Nguyễn Nam Chúc không can.

Kết quả là khi Lâm Thu Thạch từ nhà vệ sinh đi ra, cậu nghe thấy Nguyễn Nam Chúc và Lê Đông Nguyên đang cãi nhau. Đấu võ mồm thì Lê Đông Nguyên không phải đối thủ của Nguyễn Nam Chúc, cuối cùng gã tức quá đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Lâm Thu Thạch còn trợn mắt trừng một cái.

Lâm Thu Thạch tự nhiên bị trừng mắt thấy khó hiểu, Lê Đông Nguyên bõ thêm một câu: “Anh nên cẩn thận một chút, Chúc Manh rút ra chắc chắn bự hơn của anh!”

Lâm Thu Thạch: “...” Tôi biết của anh ấy bự hơn rồi, không cần anh nhắc nhở đâu, cảm ơn.

Vào trong phòng, thấy Nguyễn Nam Chúc ngồi bên giường, mặt lạnh như tiền, Lâm Thu Thạch bèn hỏi: “Sao lại cãi nhau vậy?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có người định khua chân múa tay chỉ đạo tôi.” Hắn tỏ ra khinh bỉ: “Gã tưởng mình đủ tư cách chắc?”

Lâm Thu Thạch: “Anh vẫn chưa khỏi hẳn, đừng tức giận nữa.” Cậu dịu dàng hỏi thêm: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Nguyễn Nam Chúc dựa vào thành giường: “Ăn cháo, cháo anh nấu ấy.”

Chuyện Lê Đông Nguyên tức giận bỏ đi, Lâm Thu Thạch không để trong lòng. Cậu cho rằng giữa Lê Đông Nguyên và bọn họ còn liên quan rất nhiều chuyện, cả về mặt lợi ích cũng như bất lợi. Nhưng Lâm Thu Thạch không ngờ rằng, hôm đó là lần cuối cùng cậu trông thấy Lê Đông Nguyên.

Sáng sớm ngày thứ mười ba sau cuộc gặp, Nguyễn Nam Chúc nhận được một cuộc điện thoại, khi đó mọi người trong biệt thự đang cùng nhau ăn sáng. Sau khi cúp máy, biểu cảm trên mặt Nguyễn Nam Chúc trở nên trì trệ, sau đó hắn khẽ nói một câu: “Lê Đông Nguyên chết rồi.”

Mọi người đang tám chuyện rôm rả đột nhiên im bật khi nghe thấy câu này của Nguyễn Nam Chúc.

Trình Thiên Lý ngừng nhai bánh bao, “hả” một tiếng, hỏi đi đâu mà tất cả mọi người đều đang thắc mắc: “Anh Nguyễn, anh nói gì cơ... Lê Đông Nguyên, là Lê Đông Nguyên của Bạch Lộc ấy hả?”

Nguyễn Nam Chúc “ừ” một tiếng, đứng dậy: “Tôi phải đi một chuyến.”

Lâm Thu Thạch nói: “Đề tôi đi với anh.” Nguyễn Nam Chúc tuy đã ra viện, nhưng sức khỏe vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt. Lâm Thu Thạch lo lỡ Nguyễn Nam Chúc xảy ra chuyện ở bên ngoài sẽ không gắng gượng được.

“Cũng được.” Nguyễn Nam Chúc đồng ý để Lâm Thu Thạch đi cùng.

Lâm Thu Thạch mau lẹ thay đồ, cùng Nguyễn Nam Chúc lên xe.

Sau khi báo địa chỉ cho Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế phụ. Sắc mặt hần xanh xao, hàng mi dài đen nhánh như lông quạ rũ xuống, khẽ lay động theo từng nhịp thở yếu ớt. Nhưng sự yếu ớt này lại chỉ thoáng như ảo giác của Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc đang đau lòng ư? Không, Lâm Thu Thạch cho rằng phần nhiều là sự bi thương giữa những người cùng cảnh ngộ. Nguyễn Nam Chúc ghét Lê Đông Nguyên nhưng cũng không muốn Lê Đông Nguyên chết như vậy, bởi kết cục đó khiến hần nghĩ về bản thân mình.

Lâm Thu Thạch nhớ lại lần cuối gặp Lê Đông Nguyên vào mười mấy ngày trước, cậu thở dài một tiếng, tựa như muốn trút hết sự bức bối dồn nén trong lồng ngực ra ngoài vậy.

Sau khoảng bốn mươi phút lái xe, họ có mặt ở một chung cư nằm trong nội thành.

Lâm Thu Thạch nghĩ trụ sở Bạch Lộc là một căn phòng trong khu chung cư nào đó, ai dè nhóm này đã mua lại nguyên một tòa chung cư làm căn cứ.

Bấy giờ, ngoài đại sảnh tầng một đã tụ tập vô số người, Lâm Thu Thạch mới liếc qua đã có cảm giác không lành. Quả nhiên, sau khi dừng xe, tiến vào trong đám đông, cậu nhìn thấy thứ mà đám người này đang vây quanh.

Đó là một thi thể nát bấy do nhảy lù, đã không thể nhận dạng, nhưng từ quần áo và một vài đặc điểm, có thể thấy thi thể tội nghiệp này chính là Lê Đông Nguyên.

Đây không phải lần đầu Lâm Thu Thạch nhìn thấy người chết trong thế giới thực, nhưng là lần đầu cậu chứng kiến cái chết thảm của một người quen. Lâm Thu Thạch quay sang nhìn Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn vẫn giữ nguyên dáng vẻ bình thản, chỉ là ánh sáng trong đôi con người đen thẫm kia khẽ dao động, tựa như mặt hồ sâu phẳng lặng bị khuấy đảo.

Tiếng khóc của một cô gái vang lên, từ trong đám đông, một thiếu nữ khoảng mười mấy tuổi lao ra, quỳ xuống bên xác Lê Đông Nguyên mà gào khóc, thậm chí định ôm cái xác dập nát vào lòng.

Những người xung quanh ngăn thiếu nữ lại, kéo cô ra khỏi xác của Lê Đông Nguyên.

Lâm Thu Thạch ngoái nhìn bốn phía, phát hiện một số người đang rì rầm bàn tán, một số thì có vẻ đau lòng, ánh mắt ngây dại chết lặng, chắc hẳn họ là thành viên của Bạch Lộc.

Một người phụ nữ xinh đẹp tiến lại chỗ Nguyễn Nam Chúc, khẽ nói với hắn: “Anh Nguyễn, xin chào.”

“Chào cô, cô Kim.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Anh có thể gọi thẳng tên tôi, Kim Vũ Nhuế.” Người phụ nữ muốn cười với Nguyễn Nam Chúc, nhưng cơ mặt không chịu nghe lời, chỉ có hai khóe miệng nhếch lên, trông vô cùng miễn cưỡng: “Sau này, sự vụ trong nội bộ Bạch Lộc sẽ do tôi quản lý.”

Câu nói này có nghĩa cô ta chính là thủ lĩnh tiếp theo của Bạch Lộc.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Hắn im lặng giây lát, đột nhiên nói một câu: “Không muốn cười thì đừng cố gắng quá.”

Nụ cười của Kim Vũ Nhuế lập tức biến mất, cô ta thở hắt ra, có lẽ đang kiềm chế cảm xúc của mình, sau đó nói bằng giọng khàn đục: “Mời vào trong, anh Nguyễn.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, rảo bước tiến vào trong tòa nhà, Lâm Thu Thạch theo phía sau.

Đại sảnh của tòa chung cư có tổng cộng sáu người đang đứng hoặc ngồi, cộng thêm nhóm người ở bên ngoài, có lẽ quân số của Bạch Lộc

khoảng hai mươi người.

Kim Vũ Nhuế bắt đầu tuyên bố di ngôn mà Lê Đông Nguyên đã chuẩn bị trước khi chết, cuộc họp diễn ra hết sức im lặng.

Có đi đầu trong sự yên lặng ấy, Lâm Thu Thạch cảm nhận được những cơn sóng ngầm. Có người tỏ vẻ bất mãn khi Kim Vũ Nhuế trở thành người tiếp quản, nhưng ánh mắt của họ lại dồn vào Nguyễn Nam Chúc, có lẽ họ e ngại một người ngoài như Nguyễn Nam Chúc.

Rốt cuộc, Lâm Thu Thạch đã hiểu tại sao Nguyễn Nam Chúc có mặt ở đây, hẳn đến để giúp Lê Đông Nguyên giữ cho cuộc họp diễn ra thuận lợi.

Kim Vũ Nhuế trở thành thủ lĩnh tiếp theo của Bạch Lộc, cô ta vừa vượt qua cửa cấp tám, còn vài ngày nữa là tiến vào cửa cấp chín.

Nhưng rõ ràng, cô ta không được các thành viên trong Bạch Lộc tin phục như Lê Đông Nguyên.

Chắc chắn Nguyễn Nam Chúc cũng nhìn ra đi đầu này, nhưng hẳn không định nhúng tay vào việc nội bộ của Bạch Lộc, chỉ im lặng ngó một bên quan sát.

Lâm Thu Thạch thấy sắc mặt hắn tái nhợt, cậu nghĩ là hắn đã mệt, trong lòng không khỏi lo lắng. Sau một hồi ngẫm nghĩ, cậu lấy một viên kẹo từ trong túi, lặng lẽ đưa cho Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, khẽ gật đầu. Hắn bóc vỏ giấy, chậm rãi cho kẹo vào miệng.

Mùi thơm ngọt của kẹo lan tỏa trong miệng, xoa dịu phần nào cảm giác khó chịu. Nguyễn Nam Chúc ngẫm rất lâu trong đại sảnh, cho đến khi Kim Vũ Nhuế làm xong mọi việc.

Người trong đại sảnh dần tản ra, cuối cùng chỉ còn lại ba người.

Kim Vũ Nhuế ngẩng lên, cười khờ: “Cảm ơn anh, nếu không có mặt anh ở đây, tôi chẳng biết phải làm thế nào.”

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, nói: “Tôi chỉ có thể giúp cô tới đó thôi, con đường sau này cô phải tự bước đi một mình.”

Kim Vũ Nhuế gật gật đầu, cô ta không phải là kẻ thích dựa hơi người khác. Tuy đứng trước giông tố bất ngờ nhất thời có chút lung lay, nhưng cuối cùng cô ta vẫn biết bản thân phải đứng vững trong cơn bão táp này.

“VẬY BỌN TÔI VỀ TRƯỚC NHÉ.” NGUYỄN NAM CHÚC NÓI.

“ANH NGUYỄN NÁN LẠI DỪNG BỮA ĐÃ?” KIM VŨ NHUẾ HỎI KHÁCH SÁO.

“KHÔNG CẦN ĐÂU.” NGUYỄN NAM CHÚC CẢM ƠN Ý TỐT CỦA KIM VŨ NHUẾ, HẮN NÓI THÊM: “NGÀY AN TÁNG TÔI SẼ ĐẾN LẦN NỮA.”

KIM VŨ NHUẾ THẤY VẬY CŨNG KHÔNG ÉP THÊM, CHỈ HƠI GẬT ĐẦU, TIỀN NGUYỄN NAM CHÚC VÀ LÂM THU THẠCH RA CỬA.

THI THỂ CỦA LÊ ĐÔNG NGUYÊN ĐÃ ĐƯỢC MANG ĐI, TRÊN MẶT ĐẤT CHỈ CÒN MỘT VŨNG MÁU, NÓI CHO NHỮNG NGƯỜI ĐI NGANG QUA BIẾT CHUYỆN TỪNG XẢY RA.

VÀI NGÀY NỮA, VŨNG MÁU NÀY CŨNG SẼ BIẾN MẤT, CÁC THÀNH VIÊN CỦA BẠCH LỘC RẪI CŨNG CÓ NGƯỜI ĐI KÈ Ở, RẤT NHANH, HỌ SẼ QUÊN ĐI MÌNH TỪNG CÓ MỘT THỦ LĨNH TÊN LÀ LÊ ĐÔNG NGUYÊN.

SUỐT TRONG CHUYẾN ĐI, SẮC MẶT CỦA NGUYỄN NAM CHÚC RẤT TỆ.

KHI RA XE ĐỂ TRỞ VỀ, NGỒI VÀO GHẾ LÁI, LÂM THU THẠCH CHỢT PHÁT HIỆN ĐIỀU BẤT THƯỜNG, CẬU NÓI: “NAM CHÚC, VẾT THƯƠNG CỦA ANH KHÔNG SAO CHỨ?” LÂM THU THẠCH NGỬI THẤY MÙI MÁU THOANG THỎANG, BAN ĐẦU CẬU CHO RẰNG MÙI MÁU ẤY ĐẾN TỪ THI THỂ LÊ ĐÔNG NGUYÊN, NHƯNG ĐẾN BÂY GIỜ CẬU VẪN NGỬI THẤY CÁI MÙI ĐÓ.

“KHÔNG SAO.” NGUYỄN NAM CHÚC NGHIÊNG NGƯỜI TỰA VÀO CỬA XE.

LÂM THU THẠCH KHÔNG TIN LÀ NGUYỄN NAM CHÚC KHÔNG SAO, CẬU NHÚT MÀY, NÓI: “CHO TÔI XEM NÀO.”

NGUYỄN NAM CHÚC ĐÁP: “KHÔNG.”

LÂM THU THẠCH NGẮN RA, CẬU KHÔNG NGỜ NGUYỄN NAM CHÚC TỪ CHỐI THẮNG THƯỜNG NHƯ VẬY.

“VỀ NHÀ RẪI TÍNH.” NÓI ĐOẠN, NGUYỄN NAM CHÚC CHẼM CHẬM NHẮM MẮT LẠI, DƯỜNG NHƯ HẮN HƠI MỆT.

LÂM THU THẠCH SỐT RUỘT, CẬU VÔ THỨC CHẠY XE VỚI TỐC ĐỘ NHANH HƠN.

VÀI CHỤC PHÚT SAU, HỌ ĐÃ CÓ MẶT Ở CỒNG BIỆT THỰ. NGUYỄN NAM CHÚC NẶNG NHỌC MỞ MẮT RA, LÂM THU THẠCH VỘI ĐIỀU HẮN VÀO NHÀ, ĐỂ HẮN NẪM LÊN GIƯỜNG. SAU ĐÓ, LÂM THU THẠCH RẤT TỰ NHIÊN NGỒI XUỐNG BÊN CẠNH, NẮM LẤY VẬT ÁO CỦA NGUYỄN NAM CHÚC.

NGUYỄN NAM CHÚC NGƯỢC MẮT LÊN NHÌN: “ANH LÀM GÌ VẬY?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi phải xem lưng anh...” Vết thương trên lưng của Nguyễn Nam Chúc là nghiêm trọng nhất.

Nguyễn Nam Chúc nghiêng đầu nhìn Lâm Thu Thạch: “Không xem có được không?”

Lâm Thu Thạch nhú mày: “Không được!” Cậu nghĩ vết thương của Nguyễn Nam Chúc chắc chắn đã bị rách miệng.

Nguyễn Nam Chúc ngấm ngấm một lát: “Cho tôi viên kẹo.”

Lâm Thu Thạch móc một viên kẹo từ trong túi ra, bóc vỏ, rồi đẩy vào miệng Nguyễn Nam Chúc.

“Xem đi.” Nguyễn Nam Chúc lúng búng nói vì đang ngậm kẹo: “Cũng chẳng có gì hay mà xem đâu...”

Lâm Thu Thạch cởi chiếc áo Nguyễn Nam Chúc đang mặc, quả nhiên vết thương đã bị rách miệng, máu chảy xuống trên rãnh lưng, ngấm vào quần áo.

Cậu cau mày: “Thế này không được, phải đến bệnh viện một chuyến thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nằm im, hơi thở trở nên đều đặn.

Lâm Thu Thạch nhìn hẩn, thở dài: “Sao tự nhiên giả vờ ngủ vậy?”

Nguyễn Nam Chúc không trả lời.

Lâm Thu Thạch chịu thua, đành đứng dậy, đi lấy bông băng xử lý qua vết thương đang chảy máu, vừa làm vừa nói: “Sáng sớm mai phải vào viện đấy nhé.”

Nguyễn Nam Chúc “ừm” nhẹ một tiếng, rồi nhắm mắt trở lại, có lẽ hẩn thật sự rất mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi một lát.

Chương 79

Thế giới ngoài kia

Cái chết của Lê Đông Nguyên dường như chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, Bạch Lộc sau khi có thủ lĩnh mới liền quay lại quỹ đạo của mình rất nhanh chóng. Có đi đâu những người ngấm bất mãn với Kim Vũ Nhuế vẫn là mối nguy hại ngấm. Không bao lâu sau, Lâm Thu Thạch nghe tin Bạch Lộc chia thành hai phe, một phe là Bạch Lộc cũ do Kim Vũ Nhuế cầm đầu, phe kia rời khỏi trụ sở chính của Bạch Lộc, tự xưng là Bạch Lộc mới.

Trước sự kiện này, Nguyễn Nam Chúc không có vẻ gì kinh ngạc, rõ ràng hắn đã sớm đoán được.

“Chuyện này chưa biết chừng lại là chuyện tốt đối với Kim Vũ Nhuế.” Nguyễn Nam Chúc đánh giá: “Hiện nay căn cơ của cô ta chưa vững, muốn đi đâu hành toàn bộ Bạch Lộc là chuyện rất khó. So với việc giữ những kẻ có dã tâm bên mình thì chẳng thà để họ ra đi tự lập bè cánh khác.”

Lâm Thu Thạch “ồ” một tiếng. Trên thực tế, cậu cảm thấy chuyện này thật lạ lùng, tất cả đều là những người có thể chết bất cứ lúc nào, còn ôm khư khư chút danh lợi cón con làm gì. Tranh đấu cho lắm, cuối cùng cũng chỉ còn một nắm đất vàng.

Nguyễn Nam Chúc nghe Lâm Thu Thạch nói mà buồn cười, hắn lắc đầu, giọng nhàn nhạt: “Con người ai cũng có lòng tham.”

Vợ vét bao nhiêu chẳng nữa cũng không đủ thỏa mãn.

Lâm Thu Thạch hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc, nhưng cậu vẫn khó mà chấp nhận được hành động của những người kia. Có hiện thực làm thước đo so sánh với thế giới trong cửa, trước đây Lâm Thu Thạch chưa từng nghĩ được sống lại là một chuyện tốt đẹp đến thế. Hiện tại, những cảm giác thỏa mãn do vật chất mang tới dần dà đã bị phai nhạt rồi.

Giống như chỉ khi lạc trong sa mạc, con người ta mới hiểu nguồn nước là thứ quý giá và cần thiết như thế nào.

Gần đây Hạt Dẻ đã thân thiết trở lại với ba của nó, nó thường kêu meo meo, rồi nhảy vào lòng Lâm Thu Thạch gù gù, cọ cái mặt đầy lông của nó vào cằm Lâm Thu Thạch, trông nũng nịu.

Trước sự làm nũng của hoàng thượng, Lâm Thu Thạch cảm thấy trái tim mình tan ra thành nước, cậu gãi nhẹ cằm nó rồi xuýt xoa: “Con ngoan của ba, con ngoan của ba.”

Trình Thiên Lý chứng kiến bộ dạng Lâm Thu Thạch như vậy, bèn nói: “Thu Thạch à, anh có biết khi chơi với mèo, trông anh rất giống một bà mẹ hiền không?”

Nghe vậy, Lâm Thu Thạch ngẩn ra: “Tại sao không phải một ông bố hiền?”

Trình Thiên Lý: “...” Anh nắm được vấn đề hay ghê.

Mẹ hiền thì mẹ hiền, Lâm Thu Thạch chẳng buồn bận tâm mấy chuyện vặt vãnh ấy làm gì.

Ba tháng sau khi ra khỏi cửa, sức khỏe của Lâm Thu Thạch đã hồi phục lại bình thường. Nhưng Nguyễn Nam Chúc thoát trông vẫn rất yếu, dù hẳn đã khỏe hơn nhiều so với lúc mới thoát ra từ cửa.

Vào một buổi chiều tràn đầy nắng ấm nọ, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên đến tìm Lâm Thu Thạch, nói có việc muốn bàn với cậu.

Lâm Thu Thạch vào phòng ngủ của Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn đang ngõ trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, ánh nắng ấm áp dát lên thân thể hắn một lớp ánh sáng vàng nhạt, khiến cả người Nguyễn Nam Chúc như đang tỏa hào quang.

Lâm Thu Thạch gọi tên hắn: “Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra, trông không có vẻ gì là ngái ngủ, đôi mắt vẫn trầm tĩnh như hồ nước sâu, hắn nói: “Ngồi đi.”

Lâm Thu Thạch rảo bước vào phòng, ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Nam Chúc.

“Cảm thấy trong người thế nào?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Đã hồi phục tương đối rồi.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch, lần này ánh mắt hắn có phần dò xét, có lẽ đang kiểm tra trạng thái thân thể của Lâm Thu Thạch. Thoáng

chốc, việc xem xét của Nguyễn Nam Chúc đã có kết luận, hắn nói: “Giờ anh đã có thể vào cửa một mình rồi.”

Lâm Thu Thạch không kinh ngạc trước lời nói của Nguyễn Nam Chúc, trên thực tế, gần đây cậu cũng đang suy nghĩ về vấn đề này. Từ khi tiếp xúc với cửa đến nay cậu và Nguyễn Nam Chúc chưa từng xa nhau, luôn là Nguyễn Nam Chúc che chở, dẫn dắt cậu. Trong khi đó, ngoại trừ Trình Thiên Lý, những người khác trong biệt thự đều có thể giải quyết công việc một mình.

Lâm Thu Thạch không muốn trở thành gánh nặng của Nguyễn Nam Chúc, so với việc được bảo vệ, cậu muốn trở thành đồng đội kề vai sát cánh với Nguyễn Nam Chúc hơn.

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Anh thấy thế nào?”

“Không vấn đề” Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi cũng cảm thấy đã đến lúc mình nên thử đi một mình.” Mắt cậu hơi sụp xuống, ánh mắt dừng lại trên xương quai xanh của Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc có xương quai xanh rất đẹp, đường nét ưu mỹ, chuẩn chỉnh chẳng khác nào tượng tạc. Tì vết duy nhất chính là bên dưới đường gò xương quai xanh có một vết sẹo màu đỏ đậm, đó là dấu vết để lại từ cửa cấp chín vừa rồi, đến nay vẫn chưa biến mất. Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy tiếc nuối, Nguyễn Nam Chúc là một tạo vật hoàn hảo, trên cơ thể tuyệt mỹ của hắn không nên có những vết sẹo xấu xí thế này.

Nguyễn Nam Chúc quan sát nét mặt Lâm Thu Thạch, hỏi: “Anh có sợ không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có thật là không sợ không?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không sợ.” Quả thực cậu không hề sợ.

Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm giây lát, rồi chậm rãi nói: “Lần đầu vào cửa phải đi một mình, tôi đã rất sợ.” Dường như hắn thấy hơi tức cười: “Sợ gần chết, nhưng sợ cũng vô dụng, người xung quanh đâu thể ở bên mình mãi... Lâm Thu Thạch.” Hắn đột nhiên gọi tên Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt hắn, ánh mắt hai người giao nhau, cậu nghe thấy giọng nói rất khê của Nguyễn Nam Chúc.

Giọng điệu hần rất nhẹ, nhưng lại xen lẫn một chút cố chấp: “Nhưng nếu anh bằng lòng, nếu anh bằng lòng... tôi sẽ bảo vệ anh cả đời, cho dù là cả cuộc đời anh, hay cả cuộc đời tôi.”

Câu nói ấy khiến trái tim Lâm Thu Thạch đập thành thịch, vành tai cậu dờm dờ, nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ.

“Thế nào?” Nguyễn Nam Chúc hơi nghiêng đầu, hỏi: “Chỉ cần anh nói một tiếng...”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không, tôi muốn đi một mình.”

Nguyễn Nam Chúc im lặng, vẻ biếng nhác kia được thu lại trong phút chốc, biến thành sự lạnh lùng như băng.

Lâm Thu Thạch biết Nguyễn Nam Chúc đang hiểu lầm đi đâu gì đó, bèn vội vàng giải thích: “Không phải tôi không bằng lòng, mà là không muốn như thế.” Cậu nói một cách chân thành, ánh mắt lại lần nữa rơi vào vết sẹo bên dưới xương quai xanh của Nguyễn Nam Chúc: “Tôi không muốn anh phải bị thương như thế này nữa, nếu khi ấy tôi giỏi hơn một chút... có thể hai chúng ta sẽ ra ngoài một cách bình yên. Huống hồ sức khỏe của anh vẫn chưa hồi phục hẳn...”

Lâm Thu Thạch huyền thuyên rất nhiều, giống như một cụ già lắm cẩm thích dông dài. Nhưng cậu không dám dừng lại, cậu sợ mình nói không rõ, sợ Nguyễn Nam Chúc hiểu lầm.

Thật sự cậu rất muốn vào cửa với Nguyễn Nam Chúc nhưng cậu không thể ích kỷ được. Sức khỏe Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa hồi phục, cậu không thể đưa ra một yêu cầu quá đáng như thế.

Ban đầu Nguyễn Nam Chúc không tỏ thái độ gì, nhưng rất nhanh, trong ánh mắt hần toát ra chút bất đắc dĩ, hần nói: “Thôi được rồi, tôi hiểu rồi.” Cặp lông mày nhíu lại thành một đường cong đẹp mắt: “Sao trước đây tôi không biết anh dông dài như vậy nhỉ.”

Lâm Thu Thạch: “Chắc vì hồi đó tôi vẫn chưa là ông bố hiên từ đúng chuẩn?”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Lâm Thu Thạch: “Đùa chút thôi...”

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy khỏi ghế, nhìn xuống Lâm Thu Thạch, nói: “Đùa?”

Lâm Thu Thạch bị khí thế của Nguyễn Nam Chúc áp đảo, không khỏi muốn lùi lại mấy bước, cũng may tìm lại được. Sau đó, cậu chột nghe Nguyễn Nam Chúc nói tiếp: “Nhưng quả thật giờ anh đã là một ông bố chuẩn mực rồi.”

Lâm Thu Thạch nửa muốn cười nửa lại không dám.

Nguyễn Nam Chúc ở trong cửa và ngoài đời khác xa nhau, chuyện này khiến Lâm Thu Thạch hơi cảm thấy như tinh thần phân liệt.

Nguyễn Nam Chúc quay lưng lại, đi đến góc phòng. Sau khi rút ra một chiếc chìa khóa, hắn cúi xuống mở két sắt, lấy ra một mảnh giấy.

Tiếp theo, hắn trở lại trước mặt Lâm Thu Thạch, đưa tờ giấy ấy cho cậu: “Đây là giấy gợi ý của cấp bốn, anh có thể nhận việc trên diễn đàn, tôi cũng có thể giới thiệu người cho anh. Khi nào muốn đi, cứ nói với tôi.” Hắn nhấn mạnh thêm: “Lần này, chỉ có mình anh thôi đấy.”

Lâm Thu Thạch gật đầu một cách trịnh trọng, cầm lấy vật trong tay Nguyễn Nam Chúc.

“Đi đi.” Sau khi đưa giấy gợi ý cho Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc phẩy tay đuổi cậu ra ngoài.

Lâm Thu Thạch xoay người rời đi. Lúc ra khỏi cửa, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc đã quay về chiếc ghế bên cửa sổ, nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn thoát nhìn có vẻ mệt mỏi. Cậu khẽ khàng đóng cửa lại, thầm chúc Nguyễn Nam Chúc có một giấc mơ đẹp.

Sau khi rời khỏi phòng Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch mới mở gợi ý ra xem, trên đó ghi một câu như sau: *Trời hoang mang, đất bàng hoàng, nhà tôi có đứa nhỏ hay khóc, hỏi khách qua đường xin niệm ba lần, cho giấc ngủ dài đến sáng mai.*

Lâm Thu Thạch nhớ mang máng đây là một mẹo vặt kỳ lạ trong dân gian. Có người nói, nếu trẻ con trong nhà khóc quấy, thì viết câu này lên giấy rồi dán ở giao lộ nhiều người qua lại. Khách qua đường đọc lên nhiều thì đứa trẻ trong nhà sẽ không khóc nữa.

Không biết mẹo này có tác dụng thật hay không. Lâm Thu Thạch nhét mẫu giấy vào túi, nghĩ đến việc tìm cho mình một công việc đầu tiên trên diễn đàn.

Phải nói internet là một thứ thần kỳ, không cần gặp mặt cũng có thể giải quyết vấn đề một cách nhanh chóng.

Sau khi hạ quyết tâm nhận việc, cậu nhanh chóng xác định được mục tiêu của mình. Đó là chủ đề do một cô gái - mười sáu tuổi lập, cô muốn tìm người dẫn dắt, nhưng không có nhiều tiền, hỏi có thể trả góp hay không.

Đọc thông tin về cô bé xong xuôi, Lâm Thu Thạch bèn gửi tin nhắn riêng cho cô, hỏi kỹ thêm một số chi tiết. Được biết cô bé là học sinh lớp 11, hai tuần nữa sẽ vào cửa cấp bốn.

Lâm Thu Thạch đưa thông tin cho Nguyễn Nam Chúc xem, hỏi người này có ổn không.

Nguyễn Nam Chúc xem xong tư liệu, biểu cảm trở nên thâm thúy: “Anh chắc chắn muốn nhận việc này chứ?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi cảm thấy chọn con gái an toàn hơn con trai, hưởng h ồ tuổi cô bé còn khá nhỏ...” Nếu gặp phải tình huống khó lường gì thì cũng dễ xử lý.

“Cũng được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Người này đăng ký tham gia diễn đàn từ nửa năm trước, nếu có vấn đề, thì cũng không hẳn là chuyện gì quá lớn...”

Lâm Thu Thạch: “Có thể có vấn đề gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Vấn đề thì nhiều lắm.” Hắn tiếp: “Anh tìm Trần Phi, nhờ anh ấy giảng cho nghe.”

Lâm Thu Thạch gật đầu nói, được.

“Nhớ khi vào cửa phải mang theo vật phẩm.” Nguyễn Nam Chúc dặn dò: “Tuy chưa biết có công dụng gì, nhưng những thứ kia thường sẽ cứu nguy vào thời điểm quan trọng.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó, Trần Phi làm một khóa học, bổ sung kiến thức cho Lâm Thu Thạch về một số loại lừa đảo thường gặp trong diễn đàn: Thứ nhất là nói sai cấp độ cửa, loại này khá phiền phức đối với những người dẫn dắt bình thường. Bởi vì đôi khi họ không có vòng tay, phải ở ngay bên cạnh khách mới có thể cùng vào cửa. Vì vậy, khi phát hiện cấp độ cửa không đúng thì đã muộn, thậm chí có trường hợp người ủy thác nói là cửa cấp ba, nhưng kỳ thực là cửa cấp năm.

“Vậy phải làm sao?” Lâm Thu Thạch không ngờ còn có loại chiêu trò như vậy, cậu thất kinh: “Đành phải vào sao?”

“Phải, đành phải vào thôi.” Trần Phi đáp rất thành thật: “Trước khi gia nhập Hắc Diệu Thạch, tôi từng bị một võ như vậy, sau khi vào cửa chỉ muốn giết luôn thằng khách. Nhưng bây giờ chúng ta đã có vòng, không cần lo lắng về chuyện đó nữa. Nếu cậu phát hiện mình bị gài bẫy, thấy cửa không đúng cấp độ với lời khách báo, chỉ cần tháo vòng ra là xong.”

Lâm Thu Thạch nói: “Được!”

Trần Phi tiếp: “Còn có một kiểu lừa khác, kiểu này rất khó đề phòng.”

Lâm Thu Thạch: “Như thế nào?”

Trần Phi: “Ngụy tạo thông tin cá nhân.”

Một người đàn ông lực lưỡng cao mét tám nói mình là con gái cao một mét sáu, làm vậy chỉ để người dẫn dắt yên tâm. Trần Phi nói tình trạng này rất phổ biến, bảo Lâm Thu Thạch phải chuẩn bị sẵn tâm lý...

Lâm Thu Thạch: “... Kể đó không sợ tôi nhận nhầm người à?”

Trần Phi vỗ vỗ vai Lâm Thu Thạch, thở dài: “Đừng nghĩ nhiều quá, thật ra nhận nhầm khách là chuyện thường gặp, ngay đến anh Nguyễn còn nhận nhầm như cơm bữa.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu nhớ đến lần đầu tiên gặp gỡ Nguyễn Nam Chúc.

“Còn có một số điểm cần chú ý thêm, như là tuyệt đối đừng tiết lộ thân phận ngoài đời của mình.” Trần Phi nói: “Đó là việc rất nguy hiểm.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi biết rồi.”

“Thời gian vào cửa là lúc nào?” Có vẻ Nguyễn Nam Chúc đã nói trước với Trần Phi, nên anh ta biết lần này Lâm Thu Thạch đi một mình: “Dù sao cũng là lần đầu của cậu, lát nữa mọi người sẽ mở tiệc chúc mừng cho cậu đấy.”

Lâm Thu Thạch: “... Không cần đâu.” Có gì hay mà chúc với chả mừng.

“Không, không.” Trần Phi nói: “Vẫn phải chúc mừng chứ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Ban đầu Lâm Thu Thạch chưa hiểu vì sao Trần Phi lại kiên quyết như vậy, về sau ngẫm kỹ lại mới hiểu ý của anh ta. Một mình vào cửa là việc cực kỳ nguy hiểm, rất dễ thương vong trong đó. Nói là chúc mừng, chẳng bằng nói giống một buổi liên hoan chia tay sớm, nếu vào trong đó gặp chuyện chẳng lành, thì chí ít cũng đã nói lời giã biệt với mọi người trong biệt thự rồi.

Trong bữa ăn hôm đó, Trình Thiên Lý đột nhiên bật khóc nức nở, nói: “Thu Thạch, anh cứ yên tâm mà đi, em nhất định sẽ chăm sóc Hạt Dẻ thật tốt.”

Lâm Thu Thạch: “Làm ơn đừng nói kiểu đó nữa.”

Trình Thiên Lý: “Anh đừng nói vậy, bắt đầu từ hôm nay, Hạt Dẻ sẽ là con dâu của em, em sẽ chăm sóc nó thật tốt!”

Lâm Thu Thạch: “Hạt Dẻ là mèo đực.”

Trình Thiên Lý: “Nhưng Bánh Mì cũng là chó đực!”

Lâm Thu Thạch không còn gì để nói, chỉ muốn gõ vào đầu thằng ranh này mấy cái, dù sao đã ngu sẵn rồi, ăn thêm vài cái cốc đầu cũng không vấn đề gì. Biết đâu lại giống như trong phim, gõ mấy cái liền thông minh ra thì sao.

Ngoại trừ Trình Thiên Lý, những người khác đều rất kiềm chế cảm xúc, nhưng Lâm Thu Thạch biết, họ cũng đang lo lắng cho mình.

Hai tuần nữa mới tới thời điểm vào cửa, Lâm Thu Thạch vốn nghĩ mình sẽ trải qua quãng thời gian này trong yên bình, thật không ngờ lại có vấn đề xảy ra. Kỳ thực không đến mức gọi là vấn đề, chỉ là Lâm Thu Thạch tình cờ trông thấy La Thiên Sơn, đúng vậy, chính là cái người đi chung với em gái ở cánh cửa gần đây nhất của cậu.

Ở thế giới thực, tên của hắn là Trác Phi Tuyên, em gái hắn là Trác Minh Ngọc. Phi Tuyên Minh Ngọc, dù sao vẫn dễ nghe hơn là Nhất Tạ Thiên Lý^[1].

“Đi đâu này nói lên tầm quan trọng của việc học.” Trình Thiên Lý biết chuyện chỉ đành tự bi phẫn cho chính mình: “Ai lại muốn có một ông anh tên Nhất Tạ, khi bản thân mang tên Thiên Lý...”

Trình Nhất Tạ: “Thèm ăn đòn hả thằng kia?”

Trình Thiên Lý với bản năng sinh tồn mạnh mẽ đã đáp ngay: “Không ai muốn nhưng chắc chắn em muốn, dù sao anh trai em cũng dễ thương thế mà.”

Trình Nhất Tạ: “Ồ.”

Thực ra từ sau khi thoát khỏi cửa cấp chín, Nguyễn Nam Chúc bắt đầu đi điều tra việc liên quan đến hai anh em La Thiên Sơn, biết được họ không thuộc về một tổ chức nào.

Hai người này quá đặc biệt, một người đã vượt cửa cấp chín, lại có người thân đã qua đời. Nếu hắn nằm trong một tổ chức thì chắc chắn sẽ trở thành đối tượng được quan tâm đặc biệt, thậm chí rất có khả năng là thủ lĩnh. Các tổ chức lớn về cửa tại Trung Quốc chỉ đếm trên đầu ngón tay, người vượt qua cửa cấp chín đã ít lại càng thêm ít, do vậy Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng xác định được La Thiên Sơn và La Thiên Thủy không thuộc về tổ chức nào cả.

Tuy có đề tâm đi điều tra, nhưng Nguyễn Nam Chúc không quá hứng thú với hai người này. Chỉ duy Trình Nhất Tạ đặc biệt quan tâm, chính cậu ta là người tra ra thân phận ngoài đời của cặp anh em này.

Rốt cuộc Trình Nhất Tạ làm cách nào biết được thân phận của La Thiên Sơn, Lâm Thu Thạch cũng không hỏi kỹ. Vậy nhưng một ngày nọ, khi mới từ bên ngoài trở về biệt thự, cậu trông thấy một thanh niên ngoài hai mươi tuổi đang ngồi trên sofa ở phòng khách, giận dữ tranh luận chuyện gì đó với một trong hai anh em sinh đôi.

Từ xa, Lâm Thu Thạch đã nghe thấy nội dung cuộc cãi vã, đại khái La Thiên Sơn cảnh cáo cậu nhóc không được đi điều tra về mình nữa, nếu không đừng trách hắn không khách sáo.

Trình Nhất Tạ miệng cười như hến, chỉ nhìn anh chàng bằng cặp mắt ngây ngốc, tỏ vẻ không, không phải tôi làm.

Lâm Thu Thạch đứng xem một lát, mới nhận ra người này không phải là Trình Nhất Tạ, mà là Trình Thiên Lý.

Lâm Thu Thạch: “...”

“Trình Thiên Lý, đừng tưởng tỏ vẻ vô tội thì anh sẽ tin chú mày.” Người thanh niên nói: “Định gia heo để ăn thịt hổ, chú mày còn non và xanh lắm!”

Lâm Thu Thạch thật sự rất muốn nói với hắn, người trước mắt anh không phải giả heo để ăn thịt hổ đâu, mà nó là heo thật...

Trình Thiên Lý tự nhiên bị ăn chửi thì chẳng hiểu ra sao, oan ức cực kỳ, bèn nói: “Trác Phi Tuyên, anh không biết nói lý lẽ gì cả, tôi đã bảo chuyện này không liên quan đến tôi. Anh đi tìm anh tôi mà đối chất, chắc chắn là do anh ấy làm.”

Trác Phi Tuyên cười nhạt: “Đừng hồng gạt anh, người trong bức ảnh giống chú mày như lột!”

Trình Thiên Lý: “Anh trai tôi trông cũng giống tôi lắm!”

Trác Phi Tuyên: “Em gái anh cũng giống anh, nhưng chưa có ai nhận lầm hai đứa với nhau sắt!” Hình như hắn không biết rằng Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tạ là anh em sinh đôi, hắn chỉ nghĩ cả hai là anh em bình thường, dù giống nhau nhưng phải có cách biệt về tuổi tác nữa.

Trình Thiên Lý tủi thân suýt khóc, đã nhiều lần nó làm chuyện xấu rồi bắt anh trai đồ võ, nhưng lần này thật sự không phải do nó mà. Vì thế khi vừa ngẩng lên, thấy Lâm Thu Thạch đã về nhà, Trình Thiên Lý vội nói: “Thu Thạch, anh nói đỡ em chút, cái anh này dở hơi quá thôi!”

Lâm Thu Thạch: “Anh em đâu?”

Trình Thiên Lý: “Em có biết anh ấy đi tìm bố con thằng nào đâu.”

Đang lúc giằng co thì cửa lại mở, Trình Nhất Tạ xách một giỏ thức ăn đi từ ngoài vào, thấy bầu không khí căng thẳng trong biệt thự, nét mặt cậu ta vẫn như thường.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt giống y chang nhau của Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý, Trác Phi Tuyên sững sờ: “Hai đứa sinh đôi hả?”

Trình Thiên Lý bực mình: “Tôi đã nói với anh hơn ba trăm lần rồi còn gì!”

Trác Phi Tuyên hơi bối rối: “Công nhận giống thật.”

Trình Thiên Lý: “Sinh đôi lại chả giống!” Nó liếc xéo anh trai, đáng lẽ định bực bội, nhưng bắt gặp ánh mắt của Trình Nhất Tạ, nó lại lập tức co vùi như thường lệ, nói: “Anh xem đi, xem đi, tên chết giấm nào bị anh trêu chọc kéo đến đây này.”

Trác Phi Tuyên bỗng nhiên trở thành tên chết giấm: “...”

Trình Nhất Tà vào bếp cất giỏ thức ăn, rửa tay xong xuôi rồi mới thông thả đi ra, ngó sang Trác Phi Tuyên: “Có việc gì?”

Trác Phi Tuyên: “Cậu là người đang liên tục đi đầu tra thông tin về tôi?”

Trình Nhất Tà ngó xuống đối diện Trác Phi Tuyên: “Đúng.”

Trác Phi Tuyên: “Liệu cậu có thể...”

Hắn còn chưa kịp nói hết câu, Trình Nhất Tà đã cắt ngang: “Không.” Lúc này, trông cậu ta hoàn toàn không giống một thiếu niên mười sáu tuổi, cậu ta lạnh lùng nói: “Anh có tư cách gì mà yêu cầu tôi?”

Con người Trác Phi Tuyên tối đi, hắn không nói gì nữa, đứng dậy ra về luôn.

Khi Trác Phi Tuyên đi ngang qua, Lâm Thu Thạch để ý thấy trên ngực hắn đeo một sợi dây chuyền rất đẹp, mặt dây chuyền in hình ảnh đen trắng của một cô gái. Xem ra cô gái này chính là em gái Trác Phi Tuyên... tức là La Thiên Thủy trong cửa.

Trác Phi Tuyên tức giận bỏ đi, Trình Nhất Tà không cản, chỉ nói với Trình Thiên Lý lần sau gặp loại người này cứ mặc kệ, đừng mở cửa cho hắn vào.

“Anh đã làm gì mà người ta giận dữ thế?” Trình Thiên Lý hỏi.

Trình Nhất Tà cười nhạt: “Anh Nguyễn và anh Thu Thạch suýt chết vì hắn, chẳng qua anh may mắn lòng nên chưa giày vò hắn đến chết thôi.”

Có lẽ Trác Phi Tuyên trong cửa vô cùng tài giỏi, nhưng ở thế giới thực, hắn chỉ là một người bình thường. Đi đầu quan trọng nhất là hắn không gia nhập một tổ chức nào, cũng không có ai chống lưng phía sau.

“Thôi được.” Trình Thiên Lý nói: “Anh đừng quá đáng quá, nếu không anh Nguyễn lại nói.”

Trình Nhất Tà không đáp mà bỏ vào trong bếp. Một lúc sau, mùi xào nấu bay ra.

Trình Thiên Lý nói: “Rốt cuộc mấy anh đã gặp chuyện gì ở cửa trước, lâu lắm rồi em không thấy anh em đối xử với người khác như vậy đâu.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Chẳng có gì đặc biệt...” Cậu cũng cảm thấy thái độ của Trình Nhất Tà hơi kỳ lạ.

Trên thực tế, trong đa số trường hợp, Trình Nhất Tạ không hay biểu lộ quá nhiều tình cảm, cũng không giống loại người có thù nhất quyết phải trả. Có lẽ đúng là Trác Phi Tuyền đã làm gì đó chọc giận Trình Nhất Tạ?

Lâm Thu Thạch không suy nghĩ quá nhiều về chuyện này bởi vì thời gian vào cửa của cậu sắp đến.

Lâm Thu Thạch chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, thống nhất ám hiệu và quần áo sẽ mặc với khách, rồi bắt đầu chờ tới lúc vào cửa.

Một buổi chiều của vài ngày sau, Lâm Thu Thạch cảm nhận được sự thay đổi của không khí xung quanh. Đẩy cửa phòng ra, cậu nhìn thấy cảnh tượng trên hành lang đã biến thành mười hai cánh cửa sắt màu đen đứng như dự liệu.

Chương 80

Cửa thứ chín

Lâm Thu Thạch nhắm đếm, xác định cửa lần này đích thực là cửa cấp bốn, cậu bèn rảo bước đến gần, mở cánh cửa sắt trước mặt ra.

Sau đó cảnh vật xung quanh nhanh chóng thay đổi, hành lang biệt thự trở thành một tòa kiến trúc lụp xụp kiểu cũ, thảm dưới chân biến thành con đường lát đá nhỏ hẹp.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thu Thạch vào cửa một mình, không có Nguyễn Nam Chúc ở bên, trong lòng không tránh khỏi thấp thỏm. Nhưng rất nhanh, cảm giác thấp thỏm ấy tan biến, thay vào đó là sự bình thản và điềm nhiên. Lâm Thu Thạch men theo con đường lát đá đi về phía trước, tranh thủ nhìn ngắm quang cảnh hai bên đường.

Bối cảnh của cửa lần này có lẽ là một thị trấn nhỏ lạc hậu, nhà cửa xung quanh đều mang phong vị xưa cũ, bên ngoài mỗi nhà đều treo một chiếc đèn lồng đỏ rất đẹp. Hiện giờ sắc trời đã tối, bên trong những chiếc đèn lồng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, chiếu rọi con đường trước mặt.

Con đường lát đá không lấy gì làm rộng rãi lúc này vắng tanh không một bóng người. Hai bên đường san sát các cửa hàng xây bằng gỗ và một vài tòa lầu cao. Lâm Thu Thạch còn thấy mấy con sư tử đá trông vô cùng oai vệ đứng mãnh đặt trước các cửa tiệm. Biển hiệu ở đây được viết bằng chữ phồn thể. Lâm Thu Thạch thầm nghĩ, bối cảnh trong cửa lần này không lẽ là thời cổ đại...

Cậu đi tiếp về phía trước, mau chóng tìm ra nơi mình nên đến.

Sau nhiều lần vào cửa, Lâm Thu Thạch đã tích lũy được khá kinh nghiệm. Thông thường khi mới đặt chân vào thế giới trong cửa, sẽ chỉ có một con đường cho tất cả người vào cửa. Chỉ cần men theo con đường đó tiến về phía trước, sẽ tìm thấy một nơi tương đối rộng rãi, bình thường đều có người chờ sẵn tại đây. Chỉ không ngờ lần này, Lâm Thu Thạch là người đầu tiên có mặt.

Lâm Thu Thạch tiến vào một đại viện^[2] đã mở cổng.

Đại viện rất rộng rãi, cây cối tươi tốt được trồng trong khoảng sân chính giữa, thoát trông tràn trề sức sống.

Lâm Thu Thạch đứng một chỗ chờ đợi, không quên tháo chiếc vòng tay ra.

Mấy ngày trước đó, cậu đã gửi vòng qua bưu điện cho cô gái kia, hai người cùng đeo vòng mới có thể tiến vào cùng một cánh cửa.

Nếu thuận lợi hoàn thành ủy thác, nữ sinh sẽ trả vòng lại cho Lâm Thu Thạch. Dĩ nhiên, cũng có người nổi lòng tham không chịu trả lại. Nhưng người đăng bài trên diễn đàn phải thế chấp một số vật quan trọng, nếu như có hành vi lật lọng, họ sẽ không thể lấy lại vật thế chấp, thậm chí còn bị ban quản trị diễn đàn truy cứu, cho nên không có nhiều người dám làm như vậy.

Không biết cô gái này có diện mạo ra sao, Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ vẫn vơ thì chợt trông thấy một người từ ngoài cổng tiến vào.

Lúc trông thấy người kia, nét mặt cậu trở nên đờ đẫn.

Đó là một thanh niên tráng kiện cao một mét tám, tướng mạo tương đối ưa nhìn. Khi trông thấy Lâm Thu Thạch, hắn nở nụ cười rạng rỡ.

Nếu chỉ vậy thì không sao, đằng này thanh niên cao to đó lại mặc áo hở rốn màu xanh lam, phối cùng chân váy siêu ngắn màu trắng. Gió khe thổi qua, Lâm Thu Thạch thậm chí còn nghi ngờ mình nhìn thấy cả chiếc quần nhỏ màu trắng bên dưới chiếc váy cũn cỡn.

Trên mái tóc không dài lắm của anh chàng cài một chiếc kẹp tóc hình củ cà rốt.

Lâm Thu Thạch quan sát trang phục của người vừa đến, cậu chìm trong im lặng thật lâu. Tuy cực kỳ không muốn, nhưng cậu vẫn nhớ như in những chi tiết nhận dạng mà người ủy thác cung cấp trên mạng.

“Em sẽ mặc crop top màu xanh lam, váy ngắn màu trắng, gài kẹp tóc hình củ cà rốt ạ.” “Nữ sinh cấp ba” trên diễn đàn đã mô tả bản thân như vậy: “Ám hiệu của chúng ta sẽ là, em nói ‘pika pika’, anh đáp ‘pika pikachu~’ nhé?”

Lúc đó, Lâm Thu Thạch còn cảm thấy cô gái này thật đáng yêu, nhưng giờ thì...

Có lẽ anh chàng đô con cũng đã nhận ra Lâm Thu Thạch, hấn rảo bước đến gần, kêu lên bằng giọng trề trề thô kệch: “Pika pika!”

Lâm Thu Thạch: “...” Nghe người đó nói ‘pika pika’ mà Lâm Thu Thạch cảm thấy choáng váng như sắp ngất.

“Pika pika!” Anh chàng đô con lặp lại lần nữa, giọng nói mang chút khêu âm đông bắc, nghe càng nam tính tẻ... Nếu không mặc bộ đồ như này, thì hấn quả thực đúng chuẩn đàn ông đích thực.

Lâm Thu Thạch nghe thấy bản thân nặng nhọc phun ra: “Pika pikachu...”

“Người anh em!” Người kia đập bàn tay hộ pháp lên vai Lâm Thu Thạch, hào hứng nói: “Tôi tên Cố Long Minh! Còn anh?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi tên Dư Lâm Lâm... Cậu...”

Cố Long Minh hấn cũng biết Lâm Thu Thạch đã phải chịu một cú sốc khủng khiếp khi nhìn thấy diện mạo của mình, hấn vội giải thích: “Tôi là học sinh cấp ba thật đấy, mặc dù không phải nữ!”

Lâm Thu Thạch: “... Cậu lưu ban mười mấy năm vậy?”

Cố Long Minh nghe vậy bật cười ha hả, giọng cười vang rền. Hấn thò tay tháo chiếc kẹp hình củ cà rốt khỏi mái tóc, nói: “Vì sợ anh không nhận ra nên tôi đã phải cắt công mua mấy thứ này, may là anh đã nhận ra tôi.”

Lâm Thu Thạch thẫn thẫn khổ trong lòng, nếu cứ thường xuyên gặp phải loại khách này, thì Nguyễn Nam Chúc nhận nhầm như cơm bữa cũng là chuyện đương nhiên. Cậu hoàn toàn không muốn dẫn dắt một “nữ sinh trung học” như thế này đâu.

Nhắc đến Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch nhớ lại biểu cảm khó tả của Nguyễn Nam Chúc khi mình nói cho hấn về thỏa thuận với Cố Long Minh, xem ra Nguyễn Nam Chúc đã sớm đoán được chuyện ngày hôm nay... Đầu là giả gái, mà sao khác biệt lại lớn vậy chứ. Lâm Thu Thạch bất giác hoài niệm nàng Chúc Mạnh và Nguyễn Bạch Khiết.

“Đây là lần thứ mấy anh vào cửa?” Cố Long Minh rõ ràng là một người cởi mở thẳng thắn, hấn lạnh lẽo tìm một hòn đá gần đó rồi ngẩng

xuống, nói: “Đây thật sự là lần thứ tư của tôi, lần nào vào cửa tôi cũng sợ phát khiếp.”

Lâm Thu Thạch: “... Cậu ý tứ một chút đi.”

Cố Long Minh: “Hả? Ý tứ gì cơ?”

Lâm Thu Thạch: “Cậu để ý tư thế ng ồi một chút.”

Bấy giờ, Cố Long Minh đang giạng rộng hai chân, chiếc quần nhỏ màu trắng dưới lớp váy lộ giữa thanh thiên bạch nhật... Còn có thứ khó nói g ồ lên, Lâm Thu Thạch cảm thấy sắp bị mù luôn r ồi.

“Có sao đâu,” Cố Long Minh chẳng bận tâm, “cái tôi có anh cũng có mà? Tò mò gì nữa nào!”

Lâm Thu Thạch: “...” Mẹ... Suýt nữa thì cậu chửi tục thành tiếng.

Tuy ngoài miệng nói thế, Cố Long Minh vẫn biết ý khệp chân lại.

Nhân lúc chưa có ai khác, Lâm Thu Thạch nói cho Cố Long Minh gợi ý của cửa lần này.

Cố Long Minh nghe xong chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nói: “Đứa nhỏ thích khóc là cái gì, chưa nghe bao giờ luôn.”

Lâm Thu Thạch đang định giải thích thì thấy từ ngoài đại viện có hai người đi vào, một nam một nữ. Nhìn thái độ của cả hai, dường như họ có quen biết từ trước.

Họ đang vừa đi vừa nói chuyện, nhác thấy Cố Long Minh đang ng ồi chính giữa sân thì đứng hình.

Khả năng chịu đựng của Cố Long Minh rõ ràng rất tốt, hẳn hoàn toàn không có vẻ gì là khó chịu hay ngại ngùng với phản ứng của mọi người, thậm chí còn cười hì hì đánh tiếng chào hỏi hai người mới đến.

Người phụ nữ nghiêng đầu nói mấy câu với người đàn ông, tuy giọng rất nhỏ nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nghe thấy.

Cô ta nói: “Chắc anh ta bị rối loạn tâm th ần, đừng kỳ thị người ta...”

Người đàn ông vội nhìn đi chỗ khác r ồi gật đầu. Từ biểu cảm của anh ta, Lâm Thu Thạch tựa như nhìn thấy chính bản thân mình lúc mới tới. Nếu thích giả gái thật thì thôi, nhưng Cố Long Minh làm vậy rõ ràng chỉ để lừa cậu nhận việc.

Lâm Thu Thạch đau đớn ng ẫm, đàn ông quả nhiên đầu là lũ lừa đảo.

Có khoảng bảy, tám người lần lượt tiến vào, trong số đó bao gồm hai người mới.

Hai người mới đều là nữ, sau khi vào đại viện đầu sợ quá mà khóc lóc không ngừng. Mọi người an ủi mấy câu, thấy họ vẫn không chịu ngừng thì đành mặc kệ. Không phải bất cứ ai cũng có khả năng chấp nhận sự thật một cách nhanh chóng. Và lại thông thường đối với tất cả mọi người, cửa đầu tiên bao giờ cũng là cửa khó nhất, là quỷ môn quan đúng nghĩa.

Nhân lúc chờ người, Lâm Thu Thạch quan sát một lượt tình hình trong đại viện.

Đại viện rất rộng, nơi họ đang tập trung là trung đình^[3], bên trong trồng rất nhiều loại cây cảnh tươi tốt, um tùm. Thính lực nhạy bén của Lâm Thu Thạch nghe được tiếng nước chảy róc rách. Âm thanh dường như vọng lại từ phía sau dãy nhà, dựa vào âm thanh mà phán đoán, đó chắc hẳn là một con sông không nhỏ.

Sát phía bên phải đại viện vốn dĩ có một hồ nước lớn, nhưng vì ánh sáng không đủ, Lâm Thu Thạch không nhìn rõ cảnh vật xung quanh hồ, cậu thầm nghĩ sẽ tới xem thử khi có dịp.

Phải đi một quãng nữa mới đến các khu nhà ở, từ trung đình nhìn vào chỉ thấy một hàng cây thấp. Lâm Thu Thạch tiếp tục quan sát, chợt phát hiện trong lùm cây có đốm lửa lập lòe, đang chầm chậm tiến về phía họ.

“Mọi người đã tới.” Đốm lửa dừng lại cách họ không xa. Đó là một người phụ nữ cưỡi đèn lồng màu đỏ, chị ta vận sườn xám rất đẹp, tóc dài bay phất phơ, dung mạo không rõ lắm. Chị ta nói: “Mời đi theo tôi.”

Mọi người vội vàng theo sau người phụ nữ.

“Lễ tế thần sông mà các vị muốn tham gia sẽ diễn ra trong bảy ngày nữa.” Người phụ nữ rảo bước dẫn đầu, dáng điệu tha thướt, trông vô cùng thu hút. Có đi đâu lúc này không ai còn tâm trạng theo đuổi những suy nghĩ linh tinh. “Các vị hãy đợi nhé, không lâu lắm đâu... bảy ngày nữa, ước muốn của các vị sẽ được toại nguyện.”

Người phụ nữ nở một nụ cười, gương mặt nhợt nhạt trong bóng tối có gì đó ma quái: “Đây chính là nơi ở tạm thời của các vị, muốn gì có thể gọi người hầu. Trời sắp tối rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong, chị ta quay lưng, chầm rãi biến mất vào màn đêm.

“Mọi người chia nhóm đi, mỗi phòng trong thế giới của cửa thường chỉ ở được hai tới ba người, nếu ở đông quá sẽ xảy ra chuyện.” Người đang nói là một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi, Lâm Thu Thạch nhớ tên của gã hình như là Nghiêm Sư Hà. Nhìn dáng vẻ lão luyện kia không giống như người lần thứ tư vào cửa, Lâm Thu Thạch thậm chí đoán có lẽ gã cũng là một người dẫn dắt.

Loáng một cái, mười hai người đã tự phân thành năm nhóm, đến khi Lâm Thu Thạch hoàn hồn, chỉ còn Cố Long Minh đang nhìn cậu mỉm cười.

“Anh à, chúng ta ở chung nhé?” Phải nói rằng khi một anh chàng lực lưỡng cao mét tám mặc váy ngắn gọi bạn là “anh à”, cảm giác đó thực không dễ chịu. Cố Long Minh bắt lấy cánh tay Lâm Thu Thạch, nũng nịu lắc tới lắc lui: “Được không nà, được không nà?”

Lâm Thu Thạch khó nhọc nói: “Được được, đừng lắc nữa, tay tôi đau quá.”

Những người khác đều nhìn Lâm Thu Thạch với vẻ thương hại.

Cố Long Minh bật cười ha hả. Giọng hắn vốn dĩ vừa trầm vừa vang, giờ cổ họng nheo làm nũng chỉ khiến người nghe rợn tóc gáy: “Tốt quá rồi...”

Cơ mặt Lâm Thu Thạch gần như cứng đờ, cậu chưa bao giờ nhớ Nguyễn Nam Chúc như lúc này.

Dù chia thành sáu nhóm, nhưng trên thực tế, khu nhà có nhiều hơn sáu gian, đếm sơ một lượt thì chỉ ít có tới mười hai, mười ba phòng.

Nhưng khi Lâm Thu Thạch chọn hai gian phòng bất kỳ để quan sát sơ qua, cậu thấy chúng không có sự khác biệt gì lớn, ít nhất hiện giờ vẫn chưa phát hiện.

Bấy giờ đã muộn, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh bèn vào đại một gian phòng ở gần chính giữa hành lang.

Cách bài trí trong phòng cũng cùng phong cách với kiến trúc đình viện, trần ngập phong vị xưa cũ. Nhưng vấn đề là, chỉ có một chiếc giường... tuy giường khá lớn, nhưng...

Lâm Thu Thạch liếc nhìn “nữ sinh trung học” bên cạnh.

Cố Long Minh bị nhìn bèn bật cười giòn giã, nói: “Thôi được, thôi được, đã nhận ra nhau rồi từ mai tôi sẽ không mặc đồ nữ nữa, anh đừng

nhìn tôi như thế.”

Lâm Thu Thạch: “Đây không phải sở thích của cậu hả?”

Cố Long Minh: “Không.” Hắn vừa nói vừa cởi phất cái áo hở rốn ra: “Nhưng hôm nay mặc cũng cảm thấy khá thích, anh có muốn thử không?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, nghĩ thầm rằng không cần đâu nhé, tôi đây thử rồi, không vui gì hết, lại còn phải giả câm nữa.

Công cụ thấp sáng trong phòng chỉ có một chiếc đèn dầu. Ngọn đèn tuy nhỏ nhưng rất sáng, khiến cả căn phòng sáng trưng, không rõ có bí quyết gì mà được như vậy.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh nằm lên giường, Cố Long Minh nằm trong, Lâm Thu Thạch nằm ngoài.

“Anh giỏi lắm đúng không?” Cố Long Minh kéo chăn lên cao, chỉ để lộ cặp mắt đen, hắn nhìn Lâm Thu Thạch với vẻ tha thiết: “Anh phải bảo vệ tôi nhé.”

Lâm Thu Thạch nhìn lên trần nhà: “Tôi chỉ muốn bảo vệ nữ sinh cấp ba thôi.”

Cố Long Minh: “Vậy ngày mai tôi vẫn mặc...”

Lâm Thu Thạch: “...” Sau một hồi im lặng, cậu đành chấp nhận số phận: “Thôi được, thật ra tôi nghĩ cậu là người rất cần được bảo vệ.” Tuy cao hơn cả tôi, thân hình đồ hơn tôi, nhưng ai bảo cậu có một trái tim mong manh dễ vỡ cơ chứ.

Hai người nhắm mắt lại, Lâm Thu Thạch nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm hôm đó, khi đang mơ màng trong giấc mộng, Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng mõ cần canh, bên ngoài có người rao: “Nửa đêm canh ba, cẩn thận củi lửa.”

Tiếng rao từ xa lại gần, rồi dần đi xa, đúng lúc Lâm Thu Thạch đang định ngủ tiếp, cậu bỗng nghe loáng thoáng có tiếng trẻ con khóc. Ban đầu Lâm Thu Thạch nghĩ đó là tiếng mèo kêu, bởi vì âm thanh quá nhỏ, nhưng thính lực nhạy bén khiến cậu nhanh chóng nhận ra đi đâu bất thường... Bởi vì âm thanh này vang lên từ trong phòng họ.

Khi nhận thức được đi đâu này, Lâm Thu Thạch lập tức tỉnh ngủ, cậu mở bừng mắt, nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Cố Long Minh. Tên này

ngủ say như chết, rõ ràng chẳng hay biết gì.

Lâm Thu Thạch ng ẩ dậy, nhìn quanh, mau chóng tìm ra vị trí phát ra tiếng khóc: Không ngờ lại chính là ba lô của cậu.

Lâm Thu Thạch hơi lưỡng lự, rồi bật chế độ đèn pin trên điện thoại, tiến đến gần chiếc ba lô.

Khi vào cửa, cậu mang theo một chiếc ba lô du lịch màu đen, sức chứa của loại ba lô này rất lớn, bên trong đựng quần áo và một vài đồ dùng sinh hoạt, ngoài ra còn có một ít đồ ăn để phòng trường hợp khẩn cấp.

Lâm Thu Thạch mở chiếc ba lô, nhận ra ngay thứ đang phát ra tiếng khóc. Chính là cái xác trẻ sơ sinh mà cậu lấy được từ của *Viện điều dưỡng Waverly Hills*. Khi vào cửa, cậu để cái xác vào một chiếc hộp gỗ, lúc này, Lâm Thu Thạch chắc chắn âm thanh phát ra từ bên trong hộp.

Cậu hơi ngần ngại một chút, rồi lấy hộp gỗ ra khỏi ba lô, tiếng khóc tỉ tê của hài nhi vang lên từ bên trong hộp, nghe như tiếng mèo con, đầy dư vị tang tóc.

Tại sao cái xác đột nhiên phát ra tiếng khóc... Lâm Thu Thạch cầm hộp trong tay, nhớ lại lời của Nguyễn Nam Chúc. Những vật phẩm mang từ trong cửa ra ngoài đều cực kỳ lợi hại, vào giây phút quan trọng sẽ phát huy tác dụng cứu mạng, bây giờ đột nhiên nó phát ra tiếng khóc, không lẽ là muốn nhắc nhở mình điều gì?

Lâm Thu Thạch miên man suy nghĩ, cầm chiếc hộp đi một vòng quanh phòng, mau chóng nhận ra vấn đề. Càng gần cửa ra vào, tiếng khóc của hài nhi càng nhỏ, dường như nó không thích thú với căn phòng này cho lắm.

Lâm Thu Thạch rùng mình, vội vàng gọi Cố Long Minh dậy.

“Sao thế?” Cố Long Minh mơ màng dụi mắt.

“Mau dậy đi, chúng ta đổi phòng khác.” Lâm Thu Thạch nói: “Mau lên!”

Cố Long Minh nháy mắt tỉnh ngủ, vội ng ẩ bật dậy: “Căn phòng này có vấn đề?” Hắn cũng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, liếc nhìn chiếc hộp trong tay Lâm Thu Thạch với vẻ hơi sợ sệt: “Cái gì đang khóc vậy...”

Lâm Thu Thạch nói: “Đừng hỏi nữa, nhanh cái chân lên!”

Cố Long Minh “ừ” một tiếng, không dám chần chừ thêm nữa, cuống cuống lồng áo hở rốn và váy ngắn vào người.

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu bắt đầu hối hận vì giục Cố Long Minh mặc quần áo.

Sau khi rời khỏi phòng, xác hài nhi quả nhiên không khóc nữa.

Cố Long Minh nói: “Giờ chúng ta đi đâu... muộn thế này...”

Lâm Thu Thạch không nói gì, cần theo hộp gỗ dạo một vòng quanh hành lang, nhận thấy xác hài nhi chỉ có phản ứng với một số gian phòng nhất định. Bây giờ đêm đã khuya, lang thang ở bên ngoài chắc chắn cực kỳ nguy hiểm. Lâm Thu Thạch bèn chọn một căn phòng mà hài nhi không khóc khi vào.

“Ngủ được chưa?” Cố Long Minh nằm lên giường, nhìn Lâm Thu Thạch đầy vẻ trông mong.

Lâm Thu Thạch đáp: “Ngủ đi.”

Cố Long Minh “ừ” một tiếng, ngả đầu ra gối một phát là ngủ luôn. Chưa đầy ba phút sau, bên cạnh Lâm Thu Thạch đã vang lên tiếng thở đều đều.

Lâm Thu Thạch quả thực vô cùng khâm phục những người nói ngủ là ngủ, cậu thần thờ dài, cố gắng nhắm mắt lại. Từ đó cho tới sáng, Lâm Thu Thạch luôn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, vì lo ngay ngáy nên cậu không dám ngủ say. Các cửa trước đây đều có Nguyễn Nam Chúc làm bùa hộ mệnh, cửa này thì không như vậy, Lâm Thu Thạch chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên dù đã chuẩn bị tâm lý, cậu vẫn có chút bất an.

Cũng may đến sáng hôm sau không có chuyện gì xảy ra.

Mười hai người tham gia đúng giờ xuất hiện trong đại sảnh, bên trong đã bày sẵn đủ loại thức ăn nhẹ nóng hổi dành cho bữa sáng.

Sau khi nhận lệnh đội thành công, cuối cùng Cố Long Minh cũng chịu bỏ bộ váy ngắn hở hang mà mặc quần áo bình thường. Phải nói tướng mạo của người này không tệ, thay đồ bình thường trông khá đẹp trai, lại thêm thân hình săn chắc, cũng thuộc dạng thu hút nữ giới. Nhưng ở đây, hắn chả hấp dẫn được ai, bởi vì hình ảnh váy ngắn nũng nịu của hắn đã khắc sâu trong trí nhớ của tất cả mọi người.

Mùi vị bữa sáng không tệ lắm, Cố Long Minh tỏ ra rất thích, ăn một mạch năm, sáu chiếc màn thầu to bằng nắm tay, húp hết hai bát cháo, chén thêm hai quả trứng vịt muối, trông mặt có vẻ thỏa thuê lắm.

So với biểu cảm rầu rĩ chán ăn của những người khác, Cố Long Minh chẳng khác nào một khách du lịch.

Lâm Thu Thạch thực sự khâm phục người có thần kinh thô như hần.

Sau khi ăn qua loa bữa sáng, Lâm Thu Thạch tìm đại một lý do để ra ngoài đi dạo. Cậu cố ý đến các căn phòng khiến xác hài nhi cất tiếng khóc để xem xét.

Các phòng này trông không có gì khác thường, có đi đâu Lâm Thu Thạch vẫn tìm thấy một số đi đâu khác lạ: Đó là những lỗ thủng li ti trên giấy dán cửa sổ.

Các lỗ này rất nhỏ, vị trí ở dưới thấp, không rõ xuất hiện từ lúc nào và vì sao mà có.

Ngoại trừ đi đâu này, hầu như không thấy có gì bất thường.

Lâm Thu Thạch đang mải suy nghĩ, chợt nhìn thấy mấy người hầu trong đại viện cặm đèn lồng lớn màu đỏ đi ra ngoài.

Cậu suy nghĩ một lát, rồi tiến bước lại gần hỏi họ đi đâu.

Đám người hầu đáp rằng lễ tế thần sông sắp đến, đường phố cần được trang hoàng, cho nên mỗi nhà trong thị trấn đều phải treo đèn lồng đỏ.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Lễ tế thần sông? Đó là ngày lễ như thế nào vậy?”

“Đó là ngày chúc mừng ngày sinh của thần sông.” Người kia trả lời một cách đúng mực, “là một ngày lễ cực kỳ trọng đại của thị trấn này.”

Khi mới đến, người phụ nữ kia có nhắc tới lễ tế thần sông, xem ra lễ tế thần sông này chắc chắn có liên hệ với chìa khóa.

Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ, chợt cảm thấy ai đó vỗ vai mình, cậu quay ra nhìn, thấy Cố Long Minh đang ngó nghiêng, hỏi: “Sao rồi, Lâm Lâm, có manh mối gì không?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Vẫn chưa.”

Cố Long Minh hơi thất vọng nói: “Không sao, mới ngày đầu tiên, đừng nóng vội.”

Lâm Thu Thạch bảo: “Tôi không nóng vội.” Nóng vội cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ tự giày vò bản thân.

Cố Long Minh nói: “À phải, anh có cảm thấy có gì đó không ổn không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Cái gì không ổn cơ?”

Cố Long Minh đáp: “Thì là... phong thủy của cái phòng đó.”

Lâm Thu Thạch không hiểu lắm về phong thủy nhưng nghe Cố Long Minh nói, dường như cậu cũng hơi hơi ngộ ra một chút, bèn hỏi: “Cậu nói kỹ hơn đi?”

Cố Long Minh đáp: “Phòng ốc thông thường xoay về hướng nam, quay lưng hướng bắc, cho dù không phải hướng nam, cũng sẽ cố gắng nằm ở hướng có nhiều ánh sáng mặt trời nhất. Nhưng căn phòng này không như vậy.”

Lâm Thu Thạch im lặng lắng nghe.

Cố Long Minh chỉ về hướng mặt trời: “Căn phòng này hướng về phía bắc, quay lưng lại với hướng nam, cửa sổ đều hướng âm. Còn nữa, ban nãy tôi phát hiện...”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Cố Long Minh nói: “Một số vật bài trí quan trọng trong phòng đều ngược hướng dương trạch.”

Lâm Thu Thạch lờ mờ hiểu ra ý của Cố Long Minh: “Ý cậu nghĩa là... căn phòng này không phải là dương trạch?”

“Đúng.” Cố Long Minh gật đầu, nói tiếp: “Đúng là như vậy, thông thường, người ta chỉ làm vậy với âm trạch.” Âm trạch chính là nhà cho người đã chết.

Sắc mặt Lâm Thu Thạch trầm xuống.

Chương 81

Hiến tế

Âm trạch về cơ bản là phần mộ người chết, cho dù được bài trí giống như nhà ở bình thường, nhưng sẽ có những khác biệt về mặt phong thủy.

Cố Long Minh và Lâm Thu Thạch vừa trao đổi, vừa quan sát xung quanh đại viện. Viện này rất lớn, ngoại trừ khu vực nhóm người vào cửa đang ở, còn có những cảnh quan và kiến trúc khác.

Nơi ở của họ cách các đình viện khác một hàng cây hòe rậm rạp. Mặc dù Lâm Thu Thạch không hiểu biết nhiều về phong thủy, nhưng cậu biết dân gian quan niệm rằng hòe là loài cây dễ mời gọi ma quỷ.

Lâm Thu Thạch để ý thấy, trên các cành cây treo những chùm chuông nhỏ cột bằng dây đỏ, gió khẽ thổi liền phát ra tiếng kêu đing đing đang đang. Thoạt nghe cảm thấy rất vui tai, nhưng vào ban đêm mà nghe được tiếng chuông này chắc chắn rất ghê rợn.

Vượt qua hàng cây hòe sẽ tới một con sông nhỏ chảy qua hông đại viện. Con sông này chắc hẳn là nguồn cung cấp nước chính của thị trấn, nhưng dòng chảy lại bị bức tường chặn ngang, giữ một nửa trong đại viện.

Cố Long Minh thấy cảnh này lắc đầu ngao ngán, nói: “Rồng mắc cạn, bốn bề vây kín, là hung thủy, nước chảy vào đây là sai rồi.” Hắn nói tiếp: “Sau khi dạo một vòng tôi cảm thấy người có thể sống trong đại viện này mà không gặp chuyện, chắc chắn phải rất ghê gớm.”

Lâm Thu Thạch nhắc nhở hắn: “Người hiện đang sống ở trong đó có chúng ta.”

Cố Long Minh: “... Vậy nghĩa là chúng ta lợi hại rồi.”

Trong lúc nói chuyện, họ nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng khua chiêng gõ trống ầm ỹ, bèn đi ra cửa xem thử, thấy trên phố có một đoàn người khiêng lọng đi về phía xa.

Những người này đều mặc y phục màu đỏ chuyên dùng cho tế lễ, bầu không khí có vẻ rất hân hoan. Nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện gương

mặt ai nấy đều cực kỳ nặng nề, thậm chí trong ánh mắt thoáng hiện nét sợ hãi.

“Họ đi đâu vậy nhỉ?” Cố Long Minh khẽ hỏi.

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu: “Không biết, hay là chúng ta đi theo xem thử?”

“Được đấy.” Cố Long Minh xoa xoa bàn tay.

Một số người khác cũng nghe thấy tiếng động ngoài phố, nhưng họ sợ, không dám rời khỏi đại viện. Cũng có một vài người chọn đi theo để tìm kiếm thông tin.

Vậy là có khoảng bảy, tám người lén lén lút lút theo sau đoàn tế lễ, đi tới nơi xa.

Họ xuyên qua các dãy phố, vượt qua một khu rừng nhỏ, thấy đoàn tế lễ dừng tại một con sông nhỏ chảy ngang qua thị trấn.

Con sông này dường như là nhánh chính của dòng chảy bị dẫn vào trong đại viện họ ở. Nước sông đục ngầu cuộn trào, ở rất xa mà cũng có thể nghe được tiếng nước vỗ bờ.

Những người mặc áo đỏ đến bên bờ sông, đặt con lợn xuống. Lâm Thu Thạch cứ tưởng họ sẽ ném con lợn xuống nước, ai ngờ họ lại rút từ đâu ra một chiếc trống bỏi, bắt đầu lầm nhảm niệm gì đó. Đoàn người hiến tế đứng ở xa, giọng niệm bị tiếng nước chảy át đi quá nửa, chỉ riêng Lâm Thu Thạch lại nghe rất rõ. Những người này đang niệm đoạn văn trong gởi ý của cậu: *Trời hoang mang, đất bàng hoàng, nhà tôi có đứa nhỏ hay khóc, xin khách qua đường niệm ba lần, cho giấc ngủ dài đến sáng mai.*

Niệm xong một số lần nhất định, đoàn người mới quẳng con lợn xuống nước.

Con lợn sống ngụp lặn mấy cái trên mặt nước rồi nhanh chóng chìm xuống. Nhưng người kia thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, cất cái trống bỏi đi, chuẩn bị ra về.

Thế nhưng họ vừa quay lưng đi được vài bước, bỗng nghe thấy tiếng một vật nặng rơi xuống đất, ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện con lợn bị thứ gì đó ném trả từ dưới nước lên bờ.

Chứng kiến cảnh ấy, Lâm Thu Thạch thán kinh hãi. Cậu nhìn rõ trên da con lợn chỉ chít những dấu răng đỏ thẫm, như thể bị cái gì nhai cắn. Mà

con lợn bị cắn đến nổi bê bết máu vẫn còn sống, nó đang tru lên thảm thiết.

Đoàn hiền tể nhìn thấy cảnh này, lập tức hoảng loạn, gương mặt của tất cả mọi người đều hiện rõ vẻ sợ hãi. Họ không dám dừng lâu bên bờ sông nữa, ba chân bốn cẳng bỏ chạy về hướng thị trấn, như thể có một con quái vật đuổi theo phía sau.

Cố Minh Long nói: “Cái gì ở dưới sông vậy nhỉ...”

Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Nói chung chẳng phải thứ tốt lành.”

Cố Minh Long lầu bầi: “Lễ tể thần sông mẹ gì, tôi thấy là lễ tể thủy quái thì đúng hơn.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy, trong lòng chợt lóe lên một ý tưởng.

Trong lúc nói chuyện, họ nhìn thấy hai người trong nhóm theo đuôi đứng bật dậy khỏi chỗ nấp, đi về phía bờ sông. Có lẽ họ muốn kiểm tra kỹ hơn con lợn và thứ dưới nước.

Cố Minh Long quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, nôn nóng: “Chúng ta không qua đó xem thử à? Ngộ nhỡ có manh mối quan trọng thì sao?”

“Không,” Lâm Thu Thạch không muốn mạo hiểm tính mạng của mình, “cậu không thấy mấy người khiêng lợn chạy nhanh thế nào à?” Cứ như bờ sông có ác quỷ đòi mạng vậy. Tình hình như vậy còn cố ý lại gần, một là quá ngốc, hai là đã có con bài tẩy ở trong tay.

Hai người kia đi đến chỗ bờ sông, xem xét con lợn trước tiên.

Con lợn dùng để hiến tể vẫn chưa chết, vẫn đang tru lên thảm thiết, người nó chảy đầy máu, máu đỏ men theo bờ đất chảy xuống mặt nước nhờ nhờ. Không phát hiện được manh mối gì trên người con lợn, họ quay sang quan sát mặt nước. Hai người cùng ngھn cổ nhìn xuống nước, một trong hai người dường như nhận ra điều gì đó, hắi vội tri hô lên: “Có gì kìa, dừng lại gần...”

Nhưng tiếng hô của anh ta vang lên quá muộn, người bạn anh ta vừa đặt chân đến mép nước thì bị thứ gì đó túm lấy mắt cá chân, lôi tuột cả người xuống.

Thứ ở dưới sông dường có sức mạnh đáng sợ, thậm chí không cho nạn nhân cơ hội phản ứng, kẻ xấu số chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết rồi chìm ngھm.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng cười giòn tan của trẻ con, cậu nhìn sang Cỗ Long Minh, sắc mặt hần trắng bệch.

“Cậu cũng nghe thấy à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Nghe thấy cái gì?” Cỗ Long Minh ngó người.

Lâm Thu Thạch nói: “Vậy là cậu bị dọa sợ?”

Cỗ Long Minh im lặng một lát, rồi nói nhỏ: “Tôi nhìn thấy thứ kéo người kia xuống sông.” Ánh mắt Cỗ Long Minh dấy lên vẻ sợ hãi: “Đó là... một đôi tay trẻ con.”

Một đôi tay trắng ớn, búng beo trương nứt vì ngâm nước lâu ngày, thuộc về một đứa trẻ.

“Thôi mình đi đi.” Cỗ Long Minh không muốn ở lại nơi này thêm nữa.

Lâm Thu Thạch thấy phía bờ sông không còn động tĩnh gì, bèn gật đầu đứng dậy.

Hai người trở lại thị trấn, nhận ra nơi đây đang bị bao trùm trong một bầu không khí cực kỳ quái dị. Người trên phố đều thì thào to nhỏ, hoặc là sợ hãi nhìn quanh, hoặc là chết lặng trở ra như khúc gỗ.

Nhìn thấy đám khách lạ mặt, những gương mặt kinh sợ và đờ đẫn kia dường như có thêm một chút gì đó khác lạ. Mặc dù Lâm Thu Thạch không muốn thừa nhận, nhưng cậu có thể gọi tên cảm xúc ấy là hưng phấn.

“Má ơi, ánh mắt họ sao vậy?” Cỗ Long Minh sắp chịu hết nổi: “Cứ như bọn biến thái nhìn thấy gái vậy, người ta đã thôi không mặc váy rồi mà.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu không lên tiếng, nghĩ thầm tên này mà mặc váy thì chả biết ai mới là biến thái.

Một cơn gió lớn nổi lên, những chiếc đèn lồng màu đỏ treo dọc dãy phố lay động, trông như những đốm lửa sáng rực. Mặc dù sắp tới ngày lễ, nhưng nơi đây không hề có không khí lễ hội gì, ngược lại ai nấy đều sợ hãi, họ sợ ngày sinh của thần sông vào bảy ngày tới.

Lâm Thu Thạch tìm đại một cửa tiệm, sau khi mua vài món đồ, cậu bắt đầu dò hỏi chuyện liên quan đến nghi thức tế lễ thần sông.

Chủ tiệm là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, nghe họ hỏi, ông ta liếc nhìn hai người một lượt, hơi miễn cưỡng nói: “Đó là ngày hội đặc biệt của thị trấn chúng tôi, mục đích là cầu mong mưa thuận gió hòa...”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy thôi,” ông chủ vung chiếc chổi lông gà bắt đầu quét dọn xung quanh, lẩm bẩm trong miệng, “không thì còn thế nào nữa.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Vậy lễ tế gồm những nghi thức như thế nào?”

Ông chủ đáp một cách qua loa: “Thì thả gia súc xuống sông, để thần sông được no bụng...”

Cố Long Minh trước nay chỉ ưa nói thẳng: “Chỉ là gia súc? Mấy người liệu có ném cả người sống xuống sông không vậy?”

Ông chủ nghe vậy bỗng bức bối: “Sao có thể thế được! Nếu cậu không tin thì tự đi mà kiểm chứng, ném cái gì xuống không lẽ cậu không thấy...”

Cố Long Minh: “Vậy tại sao...”

Hắn định hỏi tại sao lại có đôi tay trẻ con thò lên từ dưới sông, nhưng Lâm Thu Thạch vỗ nhẹ ra hiệu, nên hắn đổi câu khác: “Vậy tại sao những người đó sợ thứ ở dưới sông quá vậy?”

“Đã nói là thần sông rồi, là thần thì chắc chắn rất ghê gớm còn gì.” Ông chủ sắp chịu hết nổi hai vị khách tò mò: “Thôi được rồi, được rồi, tôi còn phải làm ăn, hai cậu cứ hỏi đủ thứ mà không chịu mua gì...”

“Ai bảo tôi không mua.” Cố Long Minh đáp: “Có trả bằng Alipay^[4] được không? Không có Alipay thì WeChat cũng được.”

Mặt ông chủ lạnh như tiền: “Ở đây chỉ nhận tiền mặt.”

Cố Long Minh nghe vậy tiếc rẻ: “Các ông như thế là không được, sớm muộn gì cũng bị thời đại đào thải, tôi nói thật với ông...”

Hắn còn chưa nói hết câu đã bị Lâm Thu Thạch lôi đi.

Lâm Thu Thạch cảm thấy nếu mình không kéo Cố Long Minh đi, tên này rất có khả năng sẽ làm một bài thuyết trình tại chỗ về lợi ích của việc thanh toán trực tuyến. Thanh toán không cần tiền mặt dĩ nhiên rất tốt,

nhưng ít nhất cần có một chiếc điện thoại kết nối mạng, hướng hồ giờ đang ở trong cửa, không lẽ định mua đặc sản mang về làm quà?

“Sao anh lại kéo tôi?” Cố Long Minh xắn tay áo lên, rõ ràng nói chưa đã: “Tôi chưa nói hết mà...”

Nói tới đây, chợt để ý thấy nét mặt Lâm Thu Thạch, hắn vội cười khan hai tiếng: “Tôi đùa, tôi đùa thôi.”

Nhìn chung, hầu hết người dân trong thị trấn không muốn nói về chủ đề hiến tế cho thần sông. Sau đó, họ có hỏi thăm thêm vài người qua đường, nhưng thông tin nhận được vẫn mơ hồ không rõ. Chỉ biết rằng ngày sinh của thần sông là bảy ngày nữa, đó là ngày lễ lớn mà người dân cả thị trấn sẽ cùng tham gia.

Buổi trưa, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh trở về đại viện ăn cơm.

Bữa trưa khá thịnh soạn, mọi người chia bàn để ăn, Lâm Thu Thạch tai thính, có thể nghe được hầu hết nội dung trao đổi của những người khác.

“Cái từ đường đó liệu có vấn đề gì không?” Ai đó thì thầm.

“Anh cảm thấy là có, nhưng tạm thời còn chưa tìm ra.” Một người khác trả lời, người này hình như là người đề nghị việc chia phòng, Lâm Thu Thạch nhớ tên của gã là Nghiêm Sư Hà, gã lập đội cùng một cô gái tên là Tiểu Thiên.

“Em không muốn vào đó nữa đâu.” Tiểu Thiên nói: “Không khí chỗ đó sao ấy, đáng sợ lắm.”

Nghiêm Sư Hà nói: “Vậy em chờ ở ngoài để anh vào xem.”

Lâm Thu Thạch đang lắng tai nghe, chợt bị Cố Long Minh vỗ một cái làm giật nảy mình, đành quay sang nhìn Cố Long Minh, nói: “Sao thế?”

“Anh nghe gì vậy?” Cố Long Minh khẽ hỏi: “Xa như vậy anh vẫn nghe thấy à?”

Lâm Thu Thạch đáp qua loa: “Chỉ nghe thấy một chút thôi.”

Cố Long Minh nói: “Một chút cũng là giỏi rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...” Cậu tiếp tục: “Trong thị trấn hình như có một từ đường, chúng ta qua đó xem thử.”

“Được thôi.” Cố Long Minh nói, “ăn xong rồi đi.” Hắn đứng dậy đi xới thêm bát nữa. Quả thực sức ăn của Cố Long Minh rất tốt, một mình

chén bốn bát cơm to, đồ ăn trên bàn cũng gần như hết sạch.

Lâm Thu Thạch đột nhiên cảm thấy con người này và Trình Thiên Lý chắc hẳn có tiếng nói chung.

Ăn cơm xong, họ tìm một người hầu trong đại viện hỏi về vị trí của từ đường, được biết từ đường này nằm ở thượng lưu con sông.

Từ đường hay còn gọi là nhà thờ tổ, là kết quả của chế độ gia tộc thời xưa, thường là địa điểm tế tổ, đôi khi cũng là nơi tụ họp các thành viên trong gia tộc nhằm giải quyết sự vụ quan trọng. Ví dụ như khi có người làm trái với gia quy của tộc, sẽ bị tộc trưởng trừng phạt tại từ đường.

Cũng vì địa vị quan trọng của nó nên từ đường thường là bộ mặt đại diện cho cả dòng họ, được xây dựng rất đường hoàng đẹp đẽ.

Từ đường của thị trấn này cũng vậy.

Cổng vào từ đường đang mở, cạnh cửa có một người gác. Thấy hai người lạ bước vào, ông ta cũng không chào hỏi, chỉ khẽ nhếch mắt lên nhìn vài cái, rồi lại chẳng thấy hứng thú mà nhắm mắt.

“Sao ông ta không ngăn chúng ta nhỉ?” Cố Long Minh thắc mắc về sự thuận lợi bất ngờ này: “Một nơi quan trọng như vậy, sao lại để người lạ tùy tiện ra vào? Bài vị tổ tiên của họ đâu để cả ở đây, không lo chúng ta làm hỏng ư?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Đúng là hơi lạ.” Thông thường, thế giới trong cửa sẽ được mô phỏng giống với quy định thế giới thực. Nếu là tình huống bình thường, họ chắc chắn đã bị người gác cổng cản lại, phải dùng cách khác để vào trong.

Cố Long Minh ngẫm nghĩ một lát, lại chẳng nghĩ ra điều gì, đành bỏ qua.

Bên trong từ đường bày vô số bài vị được sắp xếp chỉnh tề, số lượng bài vị quá nhiều, Lâm Thu Thạch đếm không xuể. Trước bài vị có lư hương và đồ cúng, thoạt trông không khác gì những từ đường thông thường.

Nhưng Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy nơi này có cái gì đó oái oăm, trong lúc nhất thời cậu chưa nắm bắt được.

Cố Long Minh nhìn đông ngó tây, càng nhìn càng cảm thấy lạ: “... Cái từ đường này có vấn đề”

Lâm Thu Thạch: “Vấn đề như thế nào?”

Cố Long Minh chỉ một bài vị đặt ở vị trí khá cao: “Anh có nhìn thấy tấm bài vị đó không?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Thì sao?” Cậu nhìn theo hướng tay Cố Long Minh, thấy một tấm bài vị màu đen.

Cố Long Minh đáp: “Ngày tháng không đúng.”

Nói một cách đơn giản, giữa bài vị khắc tên người và địa vị xã hội, bên trái là ngày sinh, bên phải là ngày mất, Lâm Thu Thạch xem thử các con số, toát vẻ kinh ngạc: “Chỉ có một tuổi?”

Người được viết trên tấm bài vị này là đứa trẻ một tuổi, một đứa trẻ chết non.

Cố Long Minh lắc đầu, vẻ mặt không tán đồng: “Trẻ chết non thì không được phép vào từ đường mới phải.”

Lâm Thu Thạch cũng biết tập tục này. Dân gian quy định trẻ chết non thì không được vào từ đường, bởi vì họ quan niệm khi một đứa trẻ chết như thế, nó sẽ rất oán hận, thậm chí còn có thể căm hận cha mẹ và anh chị em của mình.

Trong lúc cả hai nói chuyện, bỗng cách một tiếng, tấm bài vị từ trên cao rơi xuống, vỡ thành hai mảnh ngay trước mắt họ.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đều nín bật.

“Ha ha, chắc là gió đấy.” Cố Long Minh cười khan.

Lâm Thu Thạch không nói gì, cậu quét mắt qua những tấm bài vị phía trên cùng, nhận thấy nguyên một hàng đầu là bài vị trẻ con, lớn nhất chưa tới ba tuổi, nhỏ nhất chỉ có một tuổi... thậm chí chưa được một tuổi đã phải ra đi rồi.

Mà tấm bài vị rơi vỡ ban nãy chắc chắn không phải do gió, nơi họ đứng không đối diện cửa sổ, cửa ra vào thì khép hờ, làm sao có thể có gió...

Lâm Thu Thạch liếc vị trí tấm bài vị vừa rơi, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Cố Long Minh cầu còn không được, vội vàng rảo bước rời khỏi.

Họ đi ra đúng lúc nhóm của Nghiêm Sư Hà đến, vậy là đôi bên chào hỏi qua loa một chút.

“Sao rồi, có phát hiện điều gì mới không?” Nghiêm Sư Hà hỏi.

“Có thì cũng không nói cho hai người được.” Cố Long Minh là một người rất thẳng tính, hắn nói oang oang: “Nếu hai người có được chìa khóa chạy trước thì chúng tôi tính sao.”

Nghiêm Sư Hà nghe vậy bật cười, vẻ như thích thú với tính cách của Cố Long Minh.

Lâm Thu Thạch vẫn đang nghĩ chuyện vừa xong, chợt thấy Cố Long Minh ghé sát bên tai mình, thổi một hơi. Cậu rùng mình: “Làm gì vậy?”

Cố Long Minh: “Tôi muốn nói chuyện với anh thôi, sao, anh thấy liệu họ có đang nắm giữ manh mối gì không?”

Lâm Thu Thạch chưa kịp đáp lời, chợt nghe từ đường phía sau vọng ra tiếng cạch cạch. Âm thanh này cậu biết, chính là tiếng bài vị rơi xuống đất bị vỡ ra. Từ những gì vừa nghe được, Lâm Thu Thạch ngờ rằng lần này bài vị rớt xuống một loạt.

Cố Long Minh cũng nghe thấy tiếng động, hắn tỏ ra sốt ruột: “Tiên sư, chúng nó làm gì ở bên trong thế, khéo lại chọc giận cả nhà người ta.”

Lâm Thu Thạch: “Không biết nữa...”

Người trông coi từ đường cũng nghe thấy tiếng động, y tỏ ra rất tức giận, đứng dậy đi vào trong.

Sau giây lát, họ nghe tiếng quát tháo, tiếp theo đó Nghiêm Sư Hà và Tiểu Thiên bị đuổi ra ngoài.

Cố Long Minh vội thu lại biểu cảm hả hê, làm bộ quan tâm, nói: “Hai người không sao chứ?”

“Không sao,” Nghiêm Sư Hà nói, “xảy ra chút việc ngoài ý muốn.” Gã liếc nhìn Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên rất ấm ức, khẽ nói: “Thật sự có người đẩy em, nếu không em đã không ngã vào đồng bài vị đó...”

“Đừng nghĩ nhiều quá,” Cố Long Minh nói, “nhỡ đâu thứ đẩy cô lại không phải người thì sao.”

Tiểu Thiên suýt nữa bật khóc.

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ, người anh em à, cậu không nói thì tốt hơn đấy.

Bảy giờ đã khá muộn, bốn người chuẩn bị trở về đại viện.

Thời tiết trong cửa thường không quá đẹp, cho dù vào ban ngày, bầu trời vẫn âm u tăm tối. Chưa đến sáu giờ, thị trấn đã yên tĩnh như giữa đêm khuya khoắt, chỉ còn những chiếc đèn lồng treo trên phố lắc lư theo gió.

Khi trở về đại viện, Lâm Thu Thạch nhìn thấy người phụ nữ đã đón tiếp họ ngày hôm trước.

Giờ chị ta đã thay y phục, ngồi giữa hàng cây hòe, trong lòng đang ôm cái gì đó. Ban đầu Lâm Thu Thạch tưởng chị ta bồng trẻ con, nhưng lại gần mới phát hiện, thứ chị ta ôm không phải trẻ con mà là một cái chân nhỏ màu đỏ rực, trông như chân quăn cho trẻ nhỏ.

Lâm Thu Thạch đang quan sát, Cố Long Minh lại kề bên vai cậu thối một hơi: “Anh đang nhìn gì vậy?”

Lâm Thu Thạch bị thối nổi hết da gà da vịt, bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng thối vào tai tôi nữa, nhột lắm.”

Cố Long Minh nói: “Mỗi lần tôi thối, tai anh lại động đấy, nhìn đáng yêu lắm.”

Lâm Thu Thạch nổi quạu: “Cậu chú ý thân phận nữ sinh trung học của mình chút!”

Cố Long Minh: “...” Hắn im lặng móc từ đâu ra chiếc kẹp tóc hình củ cà rốt, cài lên đầu.

Lâm Thu Thạch: “...” Tôi lạy cậu.

Trong lúc họ nói chuyện, nữ chủ nhân đã đứng dậy, chầm chậm đi về phía xa.

“Đi thôi, mau đi ăn cơm.” Lâm Thu Thạch nói.

Cố Long Minh mừng rỡ gật đầu.

Ban ngày đã có một người vào cửa tử vong một cách khó hiểu ở bờ sông, bữa tối trong phòng ăn chỉ còn mười một mống.

Cố Long Minh nói rằng, các bữa ăn chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất ở trong cửa, còn hỏi Lâm Thu Thạch là với anh, thời gian nào vui vẻ nhất.

Lâm Thu Thạch đáp: “Lúc được rời khỏi cửa.”

Cố Long Minh: “Cũng đúng.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có thật là cậu vào cửa lần thứ tư không?” Nói thật lòng, cậu cảm thấy biểu hiện của Cố Long Minh quá tốt, không giống tay mơ mới vào cửa lần thứ tư.

“Đúng mà.” Cố Long Minh chùi mép: “Có đi đâu ở bên ngoài tôi cũng làm nghề này.”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra: “Làm nghề này nghĩa là sao? Bắt ma?”

Cố Long Minh gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói: “Ở thế giới thực cũng có ma à?” Thanh niên theo chủ nghĩa duy vật lại tiếp tục chịu một đả kích lớn.

“Làm gì có.” Ai ngờ Cố Long Minh đáp tỉnh bơ: “Cho nên nói theo cách khác thì tôi là tên lừa đảo...”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao cậu có thể nói ra một cách thần nhiên vậy.

Cố Long Minh bỗng cảm khái: “Tôi cứ tưởng một thân tài nghệ mãi mãi không có đất dụng võ, ai ngờ cuộc đời éo le xô đẩy. Còn anh thì sao, ở ngoài anh làm gì?”

Lâm Thu Thạch: “Thất nghiệp.” Trước đây cậu có công việc, nhưng hiện giờ ngày ngày chỉ ngủ và chơi với mèo, trở thành cá muối^[5] không có ước mơ.

Cố Long Minh vừa tỏ vẻ đồng cảm, chợt nghe Lâm Thu Thạch bổ sung một câu: “Thì thoảng nhận khách kiếm tiền tiêu vặt thôi.”

Cố Long Minh: “... Chúng ta hợp tác với nhau ăn ý biết mấy nhỉ...”

Lâm Thu Thạch: “Không giảm giá.”

Cố Long Minh: “... Lâm Lâm, anh thật vô tình! Nhưng tôi thích lắm, tôi thích một người lạnh lùng như anh!”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm nếu cậu thật sự thích, tôi còn có thể lạnh lùng mà tăng giá cho cậu đó.

Chương 82

Đêm đến

Sau khi bữa tối kết thúc, sắc trời bắt đầu tối dần.

Mọi người ai về phòng nấy chuẩn bị nghỉ ngơi, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh cũng vậy. Lâm Thu Thạch tắm rửa, vệ sinh cá nhân xong chưa vội lên giường ngay, mà đến bên cửa sổ quan sát gian phòng phía đối diện.

Nơi đêm qua xác hài nhi phát ra tiếng khóc nằm ngay phía ấy. Có hai nhóm ở trong những căn phòng đó, cũng tức là bốn người, căn phòng Lâm Thu Thạch dọn ra đêm hôm qua nằm chính giữa hai phòng này.

Ban ngày, cậu đã đi kiểm tra nhưng không phát hiện ra các gian phòng có đi đầu gì bất thường, ngoại trừ những lỗ nhỏ li ti khó phát hiện trên giấy dán cửa sổ.

Cửa sổ ở đây được ghép từ thanh gỗ thành các ô nhỏ, phía trên là mặt kính, phía dưới là giấy bìa. Lâm Thu Thạch đứng bên cửa sổ có thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài thông qua mặt kính, nhưng nếu ngả xuống thì không nhìn thấy gì.

“Anh làm gì thế?” Cố Long Minh đang nằm trên giường quay sang hỏi Lâm Thu Thạch.

“Tôi muốn xem căn phòng bên đó có gì khác với phòng này.” Lâm Thu Thạch đáp: “Cậu ngủ trước đi.”

Cố Long Minh nói: “Tôi xem với.”

Lâm Thu Thạch nói: “Một mình tôi được rồi, cũng không lâu lắm, cậu cứ ngủ đi, cậu thức cũng chẳng giúp được gì.”

Cố Long Minh chớp chớp mắt nhìn Lâm Thu Thạch, thôi không kiên trì nữa: “Thôi được.” Hắn ngáp dài, trở mình, chưa đến hai phút sau đã ngủ rồi.

Thấy hần như vậy, Lâm Thu Thạch bất giác nhớ đến Nguyễn Nam Chúc... Khả năng ngủ của Nguyễn Nam Chúc cũng thuộc hàng cao thủ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bất cứ ai đi cùng cậu cũng ngủ rất nhanh, ngay đến Trình Nhất Tà cũng không ngoại lệ.

Trời đêm âm u, gió lạnh thổi xuyên qua hành lang dài, khiến những chiếc đèn lồng lắc lư chao đảo.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối, Lâm Thu Thạch cố gắng lắm mới thấy lờ mờ cảnh vật ở hành lang. Cậu cúi xuống xem đồng hồ, bấy giờ đã là mười một giờ, sắp đến nửa đêm.

Lâm Thu Thạch dự định chờ đến mười hai giờ, nếu dãy phòng bên kia không có động tĩnh thì sẽ đi ngủ.

Đang lúc miên man nghĩ, chợt cậu để ý thấy không rõ từ lúc nào, ở đầu bên kia hành lang của dãy nhà đối diện xuất hiện một bóng người màu đỏ. Cái bóng chầm chậm di động trong bóng tối, tới khi nó đi ngang qua một chiếc đèn lồng, Lâm Thu Thạch mới nhìn rõ đó là gì. Ấy là một toán bảy, tám đứa trẻ con mặc y phục màu đỏ, đứa nọ đặt tay lên vai đứa kia tạo thành một hàng, đầu rũ xuống, dò dẫm tiến lên phía trước. Vì khoảng cách xa quá, Lâm Thu Thạch nhìn không rõ lắm, nhưng từ cách đi đứng của chúng, có thể thấy lũ trẻ này không phải con người.

Chúng xếp hàng lờ mờ di động trên hành lang, khi đến một cánh cửa nọ, chúng đột nhiên dừng lại. Đứa trẻ đi hàng đầu có gương mặt trắng bệch nở một nụ cười quái dị, chầm chậm quay sang đối diện với cánh cửa. Nó nhón gót chân lên, thò một ngón tay bé tí chọc một lỗ nhỏ xíu trên giấy dán cửa, sau đó gí mặt vào cái lỗ.

Chứng kiến cảnh này, Lâm Thu Thạch không khỏi toát mồ hôi lạnh. Bây giờ cậu đã hiểu tại sao trên cửa sổ căn phòng đầu tiên mình ở có mấy lỗ nhỏ... Nếu cậu không mang theo xác hài nhi, không đổi phòng, thì lũ quỷ nhỏ đã nhìn thấy họ thông qua cái lỗ trên giấy dán cửa.

Dường như thấy trong phòng không có ai, đám trẻ kéo nhau đi qua phòng kế tiếp. Lâm Thu Thạch nhớ phòng này có người, thế là sau khi nhòm trộm vào trong, lũ trẻ biến thành một dòng máu lỏng, chảy vào phòng qua cái lỗ trên cửa sổ.

Cả quá trình diễn ra không một tiếng động, chỉ trong chớp mắt, hành lang lại trở về với vẻ tĩnh mịch vắng tanh.

Lâm Thu Thạch nhớ tới những việc xảy ra vào ban ngày, miệng khẽ niệm vài lần câu văn trong gời ý: *“Trời hoang mang, đất bàng hoàng, nhà tôi có đứa nhỏ hay khóc, hỡi khách qua đường xin niệm ba lần, cho giấc ngủ dài đến sáng mai...”* Cậu niệm liền ba lần, đang định về giường đi ngủ thì bỗng thấy chính giữa sân xuất hiện một bóng phụ nữ. Người này mặc váy dài màu đỏ, tóc dài đen nhánh xõa xuống, chính là nữ chủ nhân đã tiếp đón họ ngày đầu tiên.

Mụ ta im lặng đứng đó, mặt hướng về căn phòng mà những đứa trẻ đã chui vào, bóng lưng bất động như một bức tượng.

Lâm Thu Thạch không muốn nhìn nữa, cậu thận trọng xoay lưng đi về giường. Nhưng vừa ngẩng lên giường, trước mắt cậu chợt lóe lên một luồng sáng chói lòa. Lâm Thu Thạch không khỏi sửng sốt, không biết sao chiếc đèn đầu để trên bàn bỗng tự động thấp sáng.

Ánh sáng từ đèn đầu chiếu sáng toàn bộ căn phòng, khiến nó trở thành mục tiêu chú ý của những kẻ đang ở trong bóng tối, bất kể là kẻ xấu hay người tốt.

Nhanh như cắt, Lâm Thu Thạch lao đến chỗ cái đèn, cậu không suy nghĩ quá nhiều, đập ngay cái chụp đèn lên.

Lửa trong chiếc đèn lập tức bị dập tắt. Nhưng thân hình Lâm Thu Thạch không khỏi cứng lại, vì cậu cảm nhận được một ánh mắt nhìn vào phòng từ phía bên kia cửa sổ. Cậu khụy người xuống, không dám đứng thẳng, lo sợ thứ bên ngoài trông thấy mình.

Không rõ vì quá căng thẳng hay bởi nguyên do khác, cậu thậm chí còn nghe thấy tiếng gió rất khẽ thổi qua vạt váy của nữ chủ nhân họ.

Sau đó, có tiếng vật gì chạm rầm chà sát trên mặt giấy dán cửa, giây lát sau, một ngón tay sơn màu đỏ chót chọc thủng lớp giấy mỏng.

Lâm Thu Thạch ngẩng xồm ngay gần cửa sổ, vừa đứng góc chết của cái lỗ. Người bên ngoài không thể thấy cậu qua chiếc lỗ, nhưng cậu có thể nhìn thấy kẻ đó: Một con mắt đen u ám xuất hiện phía sau cửa sổ, sục sạo, tìm kiếm.

Cố Long Minh vẫn đang thờ đầu đầu, không hề bị những việc đang xảy ra đánh thức.

Lâm Thu Thạch nín thở, gắng sức khiến bản thân trở nên mờ nhạt.

Cặp mắt màu đen quan sát một lúc lâu, cuối cùng vẫn không phát hiện Lâm Thu Thạch đang ng ỡ trong góc. Mụ ta thở dài tiếc rẻ, chậm rãi rời mắt đi.

Lâm Thu Thạch vẫn không dám động đây, cậu có cảm giác thứ đó vẫn đang ở gần căn phòng...

Quả nhiên, vài giây sau, con mắt màu đen lại xuất hiện. Nếu Lâm Thu Thạch tin rằng mụ ta đã bỏ đi, e rằng lúc này đã bị mụ ta bắt gặp, và r ỡ việc gì sẽ xảy ra? Không thể biết được.

Vẫn không tìm thấy Lâm Thu Thạch, con mắt màu đen toát ra vẻ phần nộ và tức tối, từ phía sân ngoài vọng lại tiếng mẽ c ần canh. Nữ chủ nhân nghe thấy thế, lập tức biến mất khỏi khung cửa sổ.

Lâm Thu Thạch ng ỡ yên một chỗ rất lâu, sau khi chắc chắn con quái vật đã bỏ đi, cậu mới ch ần chậm đứng dậy. Chân cậu tê r ần vì phải ng ỡ xồm mãi, phải khập khiễng đi về giường.

Cố Long Minh vẫn ngủ say, hoàn toàn không hay biết những chuyện vừa xảy ra.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra một hơi, nằm xuống bên cạnh Cố Long Minh, trong đầu toàn là lũ trẻ con và nữ chủ nhân đại viện. Cậu có cảm giác, trong đại viện này ẩn giấu một manh mối vô cùng quan trọng.

Nếu là người bình thường, trải qua những chuyện vừa r ỡ chắc chắn sẽ không ngủ được, nhưng nhờ tích lũy vô số kinh nghiệm từ các cửa trước, Lâm Thu Thạch rất mau chóng ổn định cảm xúc. Cậu nhắm mắt lại, bắt đầu h ỡ tưởng lại cảm giác yên bình khi nằm bên Nguyễn Nam Chúc. Nhờ đó, cậu nhanh chóng rơi vào giấc mộng.

Yêu tinh thuốc ngủ đúng là có tác dụng siêu việt, chỉ c ần nghĩ đến thôi cũng ngủ rất ngon.

Ngày thứ ba, tiếng Cố Long Minh rời giường làm Lâm Thu Thạch sực tỉnh. Cậu mở mắt ra, thấy Cố Long Minh vô tư chào hỏi mình: “Chào buổi sáng, đêm qua không gặp chuyện gì chứ?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Có đấy, suýt nữa là xanh cỏ r ỡ.”

Cố Long Minh: “... Anh nói thật hay đùa đấy?”

Lâm Thu Thạch nói: “Dĩ nhiên là thật r ỡ.” Cậu ng ỡ dậy, kể sơ lược những việc xảy ra.

Ban đầu, Cố Long Minh vẫn chẳng coi ra gì, chỉ khi nghe kể đến con quái vật đứng ngoài cửa sổ nhìn vào phòng rất lâu trong khi mình đang ngủ, hắn mới sửng sốt nói: “Đùa, mục ta ngắm tôi nguyên một đêm luôn sao?”

Lâm Thu Thạch: “Cũng gần như vậy.”

Cố Long Minh nói: “Cũng may tôi mặc áo ngủ đàng hoàng.” Hắn ngượng ngùng: “Nếu mà ngủ trằn trọc như ở nhà thì...”

Lâm Thu Thạch: “...” Thì cậu chết chắc.

Cố Long Minh pha trò xong thì nghiêm túc trở lại, hỏi: “Tối nay chúng ta có cần đổi phòng nữa không?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, nói: “Đi ăn sáng trước đã.”

Khi đến nơi dùng bữa, Lâm Thu Thạch nhận thấy số người giảm mất hai, chính là hai người ở căn phòng bọn trẻ con chui vào đêm qua.

“Hai người đó chỉ đi qua trở về đại viện rồi mà?” Mọi người rì rầm bàn luận về hai kẻ mất tích.

Lâm Thu Thạch nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, đưa mắt ra hiệu cho Cố Long Minh.

Cố Long Minh vẫn chưa ăn no, sau khi nhét vội một cái màn thầu vào miệng, hắn nhồm nhoàm nói: “Đi thôi, đi thôi.”

Lâm Thu Thạch đứng dậy đi ra ngoài.

“Hai người đi đâu thế?” Ai đó hỏi.

“Bọn tôi đi xem phòng của hai người kia,” Lâm Thu Thạch đáp, “xem họ còn ở đó không.”

“Tôi đi với hai người.” Nghiêm Sư Hà, người hôm qua tiến vào từ đường sau nhóm Lâm Thu Thạch cũng đứng dậy. Đồng đội của gã, Tiêu Thiển, dường như không muốn đi lắm, nhưng cuối cùng vẫn im lặng theo sau.

Bốn người tiến bước trên hành lang, Nghiêm Sư Hà hỏi nhóm Lâm Thu Thạch đêm qua có nghe thấy tiếng gì không.

“Không,” Cố Long Minh đáp gọn, “tôi ngủ liền một mạch tới sáng, chẳng nghe thấy gì.”

Lâm Thu Thạch cũng lắc đầu.

“Ừm.” Nghiêm Sư Hà gật gù: “Còn tôi lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc... Hình như vang lên từ phía phòng hai người, cho nên đêm nay hai người hãy cẩn thận.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy không nói gì. Đêm qua cậu chẳng nghe thấy âm thanh gì khác thường, với thính lực của cậu, những âm thanh mà Nghiêm Sư Hà nghe thấy, không lý gì cậu lại để sót.

Lời Nghiêm Sư Hà vừa nói, hoặc là muốn đánh lừa bọn Lâm Thu Thạch, hoặc đó là âm thanh đặc biệt mà chỉ mình gã nghe thấy.

Trong lúc nói chuyện, họ đã có mặt ở cửa phòng hai người mất tích.

Lâm Thu Thạch giơ tay gõ cửa r ễ ợi một lát, quả đúng như dự liệu, bên trong không có động tĩnh gì.

“Vào luôn không?” Lâm Thu Thạch nói.

“Được.” Nghiêm Sư Hà cũng không ngần ngại: “Nhưng hình như bị chốt trong.”

Lâm Thu Thạch nói: “Để tôi thử xem.” Ở thế giới bên ngoài, cậu đang theo học kỹ thuật phá khóa của Nguyễn Nam Chúc, khổ nổi tiến triển không nhanh lắm, những loại khóa hơi phức tạp vẫn chưa xử lý được. Lần này chỉ là chiếc khóa kiểu cũ nên không vấn đề, nếu không thể mở được thì đập cửa xông vào, nói chung đã muốn thì không có việc gì khó.

Một phút sau, chiếc khóa mở ra sau một tiếng cạch nhỏ.

Cố Long Minh nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt kính phục: “Người anh em thật giỏi, giờ thì tôi tin anh là dân thất nghiệp r ễ ợi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu cảm thấy lời khen này có gì đó sai sai.

Nghiêm Sư Hà đẩy cửa, cảnh vật trong phòng hiện ra trước mắt bốn người. Trong phòng ngủ không lớn lắm dính đầy máu tươi, các vết máu không giống như phun ra từ vết thương, mà do thân thể bị kéo lê để lại.

Không nghi ngờ gì nữa, người ở trong căn phòng hiện giờ lành ít dữ nhiều.

Lâm Thu Thạch đi vào phòng, vờ như lơ đãng quan sát xung quanh, r ễ ợi chậm rãi lại gần cửa sổ. Cậu lại trông thấy những lỗ nhỏ, nhưng so với đêm qua, cảm giác của cậu trước những cái lỗ này phức tạp hơn một chút.

Nghiêm Sur Hà cũng là người tinh tế, gã nhanh chóng phát hiện các lỗ nhỏ khả nghi trên giấy dán cửa, nhưng quan sát một hồi vẫn không suy luận được gì. Cố Long Minh giả bộ nói băng quơ: “Tự nhiên tôi liên tưởng đến loại hương mê trong phim võ hiệp, không lẽ hại chết họ là người sống?”

Nghiêm Sur Hà nghe vậy bèn quay sang nhìn Cố Long Minh một cái.

Trong phòng còn có một điếu tượng đối đáng chú ý, chính là chiếc đèn đặt trên kệ đã cạn dầu. Vào ngày đầu khi họ nhận phòng, dầu trong đèn được rót đầy ắp, mới thắp hai đêm, không thể nào dùng hết được. Nhưng chiếc đèn dầu trước mắt đã cháy cạn dầu, không rõ là có người cố tình đổ dầu trong đèn đi, hay còn nguyên nhân gì khác.

“Thi thể đâu, thi thể của họ ở đâu nhỉ?” Sau khi xem xét một lượt, Nghiêm Sur Hà không tìm thấy xác chết, gã cảm thấy khó hiểu: “Cho dù đã chết, cũng phải có xác mới được chứ.”

Nhưng xác chết đã biến mất, căn phòng ngủ lại nhỏ hẹp, không có chỗ nào có thể giấu xác được.

“Không biết nữa.” Tiểu Thiên đệm thêm: “Hay bị thứ gì ăn mất rồi?”

Nghiêm Sur Hà nhú mày, không đáp. Cũng có khả năng là như vậy, vì đây là thế giới trong cửa, bất cứ chuyện hoang đường nào cũng có thể xảy ra.

Lâm Thu Thạch cũng đang nghĩ về thi thể, nhưng cậu lại càng muốn biết nữ chủ nhân hiện đang ở đâu hơn.

Hiện trường có vẻ không còn manh mối nào khác hơn, nhưng thật ra Cố Long Minh đã bất ngờ phát hiện một dấu tay máu của trẻ con trong góc khuất. Hắn không nói việc này khi có mặt Nghiêm Sur Hà, đợi sau khi hai nhóm tách ra, hắn mới lặng lẽ nói cho Lâm Thu Thạch.

“Ừm, tôi biết rồi.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Cậu cảm thấy thi thể của họ hiện đang ở đâu?”

Cố Long Minh: “Ai mà biết... Bị thứ đó giết rồi mất xác luôn chẳng phải việc thường gặp sao?”

Lâm Thu Thạch nói: “Chưa chắc.” Thật ra Cố Long Minh nói rất có lý, nhưng Lâm Thu Thạch cảm thấy vẫn còn điếu gì đó, trực giác đang mách bảo cậu tung tích của thi thể cực kỳ quan trọng. Nhưng đó chỉ là trực

giác, chưa tìm thấy chứng cứ để chứng minh. Đi đâu này theo lời Nguyễn Nam Chúc chính là kinh nghiệm, rất khó dùng lời để diễn tả.

“Anh đã để tâm đến thế, thì chúng ta đi tìm thử xem?” Cố Long Minh để ý thấy Lâm Thu Thạch vẫn luôn cau mày, bèn nói: “Trong đại viện còn một số nơi chúng ta chưa đi mà.”

“Vậy thì đi tìm thử.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu. Thế là cả hai bắt đầu dạo quanh đại viện.

Phải nói rằng, khuôn viên đại viện cực kỳ rộng, đường đi lại bố trí khá rối rắm, rất dễ bị lạc đường. Cũng may trí nhớ của Lâm Thu Thạch rất tốt, cậu dẫn Cố Long Minh đi xem xét khắp nơi mà không gặp chút khó khăn nào.

Chỉ có Cố Long Minh là ù ù cạc cạc, nói: “Ban nãy chúng ta đã đi qua chỗ này chưa ấy nhỉ?” Hắn cảm thấy cảnh vật quanh đây cứ quen quen.

“Chưa đâu.” Lâm Thu Thạch nói, “hòn đá ở con đường mới đi ban nãy nhỏ hơn một chút.”

Cố Long Minh: “...” Hắn nhìn chăm chú hòn đá, nhòm muốn hoa cả mắt cũng không phát hiện sự khác biệt so với “con đường ban nãy”, bèn quay ra nhìn Lâm Thu Thạch với ánh mắt khâm phục, nói: “Anh giỏi thật đấy... chuyện như thế mà cũng biết.”

Lâm Thu Thạch cười cười không nói gì.

Thực ra trước đây, cậu không có trí nhớ tốt như vậy. Nhưng từ khi biết đến cửa, trí nhớ của cậu dần tốt lên, ghi nhớ một hình ảnh cố định hoàn toàn không có gì khó đối với cậu.

Cấu trúc đại viện như thế cố ý làm cho người ta lạc đường, có rất nhiều khu vực được xây dựng giống hệt nhau, thậm chí bồn cây, loại cây trang trí và hòn giả sơn cũng sắp đặt theo cùng một bố cục.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh tốn hết một buổi sáng, đến tận trưa, cuối cùng họ đã tìm ra nơi mình muốn: Đó là khu đình viện mà nữ chủ nhân sinh sống.

Tại sao họ dám chắc đây là nơi ở của nữ chủ nhân? Bởi vì Lâm Thu Thạch nhìn thấy một chiếc váy dài màu đỏ mắc trên ngọn cây, đang bị gió thổi phất phơ. Cậu nhớ rõ chiếc váy này, nó chính là cái mà đêm qua nữ chủ nhân mặc.

“Anh có người thấy mùi gì không?” Cố Long Minh bỗng nhíu mày, khịt khịt mũi: “Thối quá đi.”

Lâm Thu Thạch cũng ngửi thấy. Đó là một mùi rất khó tả, hơi tanh giống mùi máu, nhưng xen lẫn mùi thối rửa, tóm lại nó khiến người ta hết sức buồn nôn.

Cũng may Trình Nhất Tạ không có ở đây, nếu có, chắc chắn cậu nhóc sẽ vô cùng khó chịu.

Nơi ở của nữ chủ nhân ngăn cách với chỗ họ đứng bởi một cánh cửa sắt. Cửa đang khép hờ, có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh vật bên trong.

Lâm Thu Thạch quan sát bên ngoài khu đình viện một lát.

Đó là một khu nhà rất rộng, bên trong trồng huơ trồng hoác, ngoại trừ một thân cây cực lớn đã chết khô thì không thấy loại thực vật nào khác. Chiếc váy mà nữ chủ nhân mặc được treo trên ngọn cây khô ấy.

Sau khi chắc chắn bên trong không có ai, Lâm Thu Thạch rón rén mở cửa, hai người lách mình vào bên trong.

Lâm Thu Thạch quan sát tứ phía, nhanh chóng phát hiện vết máu tươi trong góc tường, trông như một vật bị kéo lê trên mặt đất, rất giống vết máu trong phòng của hai người đã mất tích.

Cố Long Minh dường như không thích khu đình viện này lắm, hần lấy một tay che miệng, trông đầy vẻ chán ghét.

“Sao thế?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Cố Long Minh nói: “Phong thủy trong khu này quá tệ, y như một cái nhà mồ.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Chỗ chúng ta ở cũng là nhà mồ còn gì?”

Cố Long Minh lắc lắc đầu: “Chỗ này còn tệ hơn, người ta xây nhà phải ngay ngắn vuông vức, nhưng nhà chỗ này bị khuyết một góc...”

Lâm Thu Thạch nhìn kỹ, nhận thấy khu nhà trước mặt quả thật bị khuyết góc, chỗ bị khuyết xây thành hình vòng cung, trông kỳ dị vô cùng.

Trong lúc nói chuyện, Lâm Thu Thạch đột nhiên biến sắc, nói: “Trốn đi, có người đang đến.” Nói đoạn, cậu tìm một góc khuất, cùng Cố Long Minh trốn vào.

Lát sau, nữ chủ nhân mặc áo đỏ xuất hiện ở cửa, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ lạnh lùng. Mụ ta không phát hiện sự có mặt của Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh, đi thẳng tới một gian phòng nào đó.

Sau khi thấy nữ chủ nhân bước vào trong phòng, Cố Long Minh thở hắt ra, thì thào: “Sợ gần chết... Chúng ta có nên rút không?”

Lâm Thu Thạch: “Không, tôi muốn qua bên đó xem thử.”

Cố Long Minh: “Qua bên đó xem thử? Nguy hiểm như thế còn muốn đi xem?”

Lâm Thu Thạch ra hiệu cho hắn im lặng. Trên thực tế, sau khi nữ chủ nhân vào phòng chưa bao lâu, Lâm Thu Thạch nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng một lưỡi dao sắc nhọn chém vào vật cứng, hết nhát này đến nhát kia, phát ra tiếng “cạch, cạch”.

Mặc dù Cố Long Minh cực kỳ không đồng tình với chuyện Lâm Thu Thạch muốn qua đó, nhưng hắn không phản đối thêm nữa. Hắn ngoan ngoãn theo sau Lâm Thu Thạch, rón ra rón rén đi về trước, một người cao to đồ vật như vậy mà đi như thế trông thật tức cười.

Lâm Thu Thạch đi tới cửa căn phòng mà nữ chủ nhân vừa bước vào, nghiêng người cẩn thận quan sát bên trong.

Nữ chủ nhân ngẩng quay lưng với cửa, tay cầm một thanh đao dài, đang cúi đầu chặt cái gì đó. Lâm Thu Thạch nheo mắt nhìn kỹ, nhận thấy đó là một miếng thịt rất to... Nhìn cách sắp xếp của xương sườn, rõ ràng đó là một bộ phận của cơ thể người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thi thể của hai người mất tích đêm qua chắc chắn đang nằm dưới lưỡi đao của nữ chủ nhân.

Bên trong căn phòng bài trí một số đồ vật kỳ quái khiến Lâm Thu Thạch chú ý. Đó là những chiếc giá đựng bày kín mít toàn đèn dầu, có chiếc đã cạn dầu, có chiếc còn đầy dầu nhưng đã cô đặc lại.

Nữ chủ nhân vừa chặt thịt vừa ngâm nga hát, tách phần thịt lớn ra thành từng miếng nhỏ. Lâm Thu Thạch thấy cả những mảnh tay, mảnh chân, cậu càng thêm chắc chắn cho phán đoán của mình. Sau khi chặt thịt xong, nữ chủ nhân bắt đầu châm lửa, đặt một chiếc chảo sắt lên bếp.

Mụ ta định làm gì... Cố Long Minh quay sang dò hỏi Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt sợ hãi.

Lâm Thu Thạch nhún vai, tỏ ý mình cũng không biết.

Về hoảng loạn ánh lên trong mắt Cố Long Minh, hắn nói bằng giọng khàn đặc: “Trời đất, thịt tôi ăn ban nãy, không lẽ nào chính là...”

Lâm Thu Thạch: “... Chắc không phải đâu.”

Giọng Lâm Thu Thạch pha lẫn một chút hồ nghi, rõ ràng cậu cũng không chắc lắm. Nghĩ đến những món ăn thơm ngon sáng nay, lại cả món canh xương tối qua, Cố Long Minh chỉ muốn ới tại trận, hắn cố kìm lại, đồng thời nhắc nhở bản thân, từ nay mỗi khi vào cửa hãy ngoan ngoãn ăn lương khô, màn thầu gì đó cho an toàn...

Bên kia, nữ chủ nhân đã đun nóng chảo, bắt đầu thả các miếng thịt vào.

Chương 83

Đèn dầu

Mặc dù đã quen với những cảnh tượng rừng rợn như thế, nhưng phải nói những gì diễn ra trước mắt vẫn là một thách thức với người chứng kiến.

Nữ chủ nhân chờ chảo nóng, rồi thả các miếng thịt vào. Thịt tiếp xúc với mặt chảo, phát ra tiếng xèo xèo, sau đó là mùi thịt chín bốc lên. Mùi này nhanh chóng biến thành mùi cháy khét. Biểu cảm trên mặt Cố Long Minh khá phức tạp, nhưng trong lòng bất giác thở phào nhẹ nhõm: Mụ ta làm như vậy thì mấy món mà họ ăn không phải thịt người rồi.

Những miếng thịt được đảo đều trong chảo, lớp mỡ chảy ra, phần thịt dầu cháy quắt lại, bị nữ chủ nhân dùng xẻng vớt ra.

Lâm Thu Thạch nhìn cách bài trí trong phòng cùng với những gì nữ chủ nhân đang làm thì chợt hiểu: Mụ ta đang lấy mỡ từ các thi thể. Thứ mỡ này được dùng để thắp đèn.

Quả nhiên, sau khi nước mỡ gần ngập chảo, nữ chủ nhân quay ra nhấc một chiếc đèn lên, rót mỡ nóng vào trong bụng đèn.

Lâm Thu Thạch nhớ đến chiếc đèn dầu ở phòng mình, trông giống y hệt cái trên tay của nữ chủ nhân, xem ra dầu thắp đèn là cùng một loại.

Nữ chủ nhân đang rót dầu vào đèn, trong phòng bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc.

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, thấy nữ chủ nhân quay người đi vào bên trong, giây sau bỗng ra một đứa bé sơ sinh được bọc trong tấm chăn màu đỏ.

Do góc nhìn bị khuất nên Lâm Thu Thạch không nhìn thấy mặt đứa bé, nhưng hai cái tay thò ra khỏi chăn của đứa nhỏ có sắc da trắng ửng pha xanh quái dị, trông không giống tay của một đứa bé bình thường.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Nữ chủ nhân bỗng đứa nhỏ đung đưa, dịu dàng cất giọng dỗ dành nó.

Lâm Thu Thạch không dám đến quá gần, sợ mẹ ta sẽ nhìn thấy mình qua cửa sổ.

Nữ chủ nhân đi qua đi lại trong gian phòng ngập ngụa mùi mỡ nóng, nét mặt lẫn giọng nói đều dịu dàng vô cùng. Khi mẹ ta vòng trở ra phía cửa, Lâm Thu Thạch vừa đúng lúc nhìn thấy mặt của đứa bé.

Đúng như dự đoán, đó không phải một đứa bé còn sống.

Khuôn mặt đứa bé giống như ngâm nước quá lâu, vừa trắng ớn vừa phù thũng, mắt sưng húp híp thành một sợi chỉ, gần như không nhìn thấy con ngươi; cái miệng rộng ngoác đỏ au đang há ra, phát ra tiếng gào khóc. Lâm Thu Thạch thấy rất rõ trong cái miệng há ra kia là một hàm răng mọc tua tủa dày đặc, chẳng con người nào có hàm răng như vậy. Mà mặt đứa bé kia nổi đầy gân xanh, càng chứng tỏ nó không phải là con người.

Lâm Thu Thạch cảm thấy cánh tay mình bị Cố Long Minh siết chặt, quay sang liền thấy hắn đang sợ rúm ró mặt mày.

Lâm Thu Thạch đang định bảo hắn đừng nắm chặt thế, bỗng liếc thấy nữ chủ nhân chợt đi tới phía cửa ra vào. Cậu vội kéo Cố Long Minh núp vào một góc khuất. Mãi đến khi nữ chủ nhân ôm đứa trẻ rời khỏi khu nhà, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Có cần vào trong xem không?” Cố Long Minh mặc dù rất sợ nhưng vẫn đưa ra đề nghị.

Lâm Thu Thạch liếc nhìn cánh cửa, nói: “Đi.”

Cố Long Minh nói: “Vậy... tôi đứng canh cửa cho anh được không?”

Lâm Thu Thạch: “Cũng được.” Cậu không ép Cố Long Minh phải cùng vào với mình.

Ai ngờ Cố Long Minh lưỡng lự một hồi, lại quyết định vào phòng tìm manh mối cùng Lâm Thu Thạch. Hắn nói nếu mẹ đó quay lại, đứng cạnh cửa cũng chẳng có tác dụng gì, cứ vào rồi lỡ có gì thì bỏ chạy có khi an toàn hơn.

Hai người men theo cánh cửa khép hờ tiến vào trong phòng, bắt đầu lục lọi thật nhanh.

Do nữ chủ nhân có thể quay lại bất cứ lúc nào, nên Lâm Thu Thạch không dám nán lại lâu, Cố Long Minh tìm kiếm phòng ngoài, còn Lâm Thu Thạch tiến vào gian trong.

Phòng trong không lớn, đặt một chiếc nôi em bé nhỏ xíu, nhưng đi đâu kỳ dị là bên cạnh chiếc nôi có một cái kệ để vô số đèn d'ầu chen chúc. Bây giờ đang là ban ngày, nhưng tất cả các đèn d'ầu sáng.

Lâm Thu Thạch vẫn muốn xem nữa, nhưng nghe thấy từ ngoài cửa có tiếng bước chân rất nhỏ, cậu biết chắc chắn là nữ chủ nhân trở về, bèn chạy ra túm tay Cố Long Minh, ra hiệu cùng rời đi.

Cố Long Minh hiểu ý, nhanh chóng chuồn ra ngoài với Lâm Thu Thạch.

Hai người vừa đi đến góc khuất thì nữ chủ nhân đẩy cửa đi vào trong sân, bấy giờ đứa nhỏ trong tay cậu ta không khóc nữa. Lâm Thu Thạch nhìn thấy rất rõ, bên khóe miệng đứa bé có thêm một đường viền màu đỏ, giống như vừa ăn gì đó mà chưa kịp lau...

“Ngoan, ngoan.” Nữ chủ nhân đi vào phòng, sau khi quan sát xung quanh, gương mặt cậu ta lộ vẻ hoài nghi.

Lâm Thu Thạch thấy tình hình không ổn, bèn nói với Cố Long Minh: “Đi thôi!”

Hai người men theo tường rào, chạy ra khỏi cửa.

Cũng may mà họ nhanh chân, bởi vì họ vừa rời khỏi cửa chừng một phút thì nữ chủ nhân có mặt ở đó, đóng một cái khóa lớn vào cửa. Nếu họ chỉ hơi chậm chân, chắc chắn đã bị nhốt luôn bên trong.

Ngay đến người bình tĩnh như Lâm Thu Thạch cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta về đi.” Cố Long Minh nói, “sắp đến trưa rồi...”

Lâm Thu Thạch liếc xéo hắn: “Cậu vẫn còn tâm trạng ăn cơm à?” Ban nãy tưởng nôn cả mặt xanh mặt vàng ra cơ mà.

Cố Long Minh nói: “Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn cái bụng lép kẹp. Huống hồ cái chúng ta ăn không phải là thịt người, ăn nhiều một chút cũng đâu có gì là...”

Lâm Thu Thạch bó tay: “Thôi được rồi.”

Quyết định xong, cả hai đến phòng ăn.

Khi họ tới nơi, những người khác đã ăn gần xong, Nghiêm Sư Hà ngồi gần đó nói chuyện với Tiểu Thiên. Lâm Thu Thạch nghe thấy nội

dung cuộc đối thoại của họ, đại khái liên quan đến phong tục tập quán của thị trấn.

Xem ra Cỗ Long Minh thật sự rất đói, sau khi xới một bát cơm đầy, hắn bắt đầu và từng miếng lớn vào miệng.

Nghiêm Sư Hà liếc nhìn hai người, đứng dậy đi đến bên Lâm Thu Thạch, nói: “Sao về muộn vậy, cơm nguội hết cả rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ừ, bọn tôi dậy muộn.”

Con người của Nghiêm Sư Hà liếc qua, rõ ràng không tin lý do của Lâm Thu Thạch. Cũng phải, đây là chỗ nào mà có người vô tư ngủ nướng được, rõ là chuyện không thể.

Nhưng Lâm Thu Thạch không quan tâm gã có tin hay không, nếu Nghiêm Sư Hà không tin thì gã có thể làm gì?

“Chúng tôi đã tìm thấy manh mối mới, có thể trao đổi thông tin với nhau được không?” Nghiêm Sư Hà ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch: “Chúng tôi không phải kẻ địch của các anh...”

Lâm Thu Thạch nhìn gã: “Manh mối gì vậy?”

Nghiêm Sư Hà nói: “Liên quan đến thần sông.”

Lâm Thu Thạch đặt đôi đũa xuống: “Anh muốn biết về chuyện gì?”

Nghiêm Sư Hà nói: “Tôi muốn biết ban nãy các anh đi đâu, đã nhìn thấy gì.”

Lâm Thu Thạch nhìn gã, không nói gì.

Nghiêm Sư Hà cười cười: “Thôi được, thực ra Tiểu Thiển đã nhìn thấy hai người đi về nơi ở của nữ chủ nhân. Hai anh vào trong chưa? Tôi chỉ muốn biết trong phòng có những gì...”

“Anh nói trước đi.” Lâm Thu Thạch đi đến bên: “Nếu định dùng mấy thông tin rác để lừa tôi, e rằng anh khó mà biết được manh mối mình muốn đấy.”

Nghiêm Sư Hà nói: “Thôi được, chúng ta tìm một chỗ vắng vẻ đã.” Gã đưa mắt nhìn Cỗ Long Minh vẫn đang và cơm như chết đói: “Xem ra những gì các anh nhìn thấy không quá đáng sợ nhỉ.” Vẫn ăn ngon miệng thế kia mà.

Lâm Thu Thạch nhìn Cỗ Long Minh, không biết nên nói gì.

Rốt cuộc Cố Long Minh đã ăn hết bát cơm, quệt miệng một cái, nói như đúng r ồi: “Lãng phí thức ăn là phải tội đấy!”

Lâm Thu Thạch: “No chưa?” Tên này đã xơi một mạch ba bát cơm to.

Cố Long Minh cắn môi: “Cứ coi như no r ồi đi!”

Lâm Thu Thạch: “...” Thiệt thòi cho cậu quá nhỉ.

Sau đó bốn người tìm một gian phòng ít người qua lại, bắt đầu trao đổi manh mối.

“Tôi nhớ hai anh cũng từng vào từ đường đúng không?” Nghiêm Sur Hà hỏi: “Có nhìn thấy bài vị của những đứa trẻ không?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Có thấy.” Cậu nhanh chóng nghĩ ra một đi ều: “Ý anh là những đứa trẻ đó chính là th ần sông?”

“Thông minh.” Nghiêm Sur Hà nói: “Theo lệ thường, trẻ con chết yếu sẽ không được thờ phụng trong từ đường. Nhưng những đứa trẻ đó thì khác, thân phận của chúng không còn là trẻ con, mà là th ần.”

Cũng chính vì vậy mà bài vị của lũ trẻ thậm chí còn đặt cao hơn một số trưởng lão trong thị trấn. Lâm Thu Thạch chợt bừng tỉnh, hóa ra là như vậy.

“Không biết các anh có để ý không, ở đó có một bài vị,” Nghiêm Sur Hà nói, “tên khắc trên đó là Vu Tài Triết.”

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đầu lắc đầu, tỏ ý mình không biết.

Nghiêm Sur Hà thấy vậy bật cười, nói: “Các anh hãy kể xem đã nhìn thấy những gì trong phòng trước đi, sau đó tôi sẽ nói cho các anh biết chuyện liên quan đến Vu Tài Triết. Đôi bên nên thể hiện thành ý với nhau mới phải chứ nhỉ?”

Lâm Thu Thạch thoáng do dự, nói: “Chúng tôi nhìn thấy nữ chủ nhân bỏ thi thể vào chảo để rán... chính là thi thể hai người mất tích ngày hôm qua.”

Nghiêm Sur Hà bất giác ng ẩ ỉ thẳng lưng: “Rán? Mụ ta rán thi thể làm gì?”

Sắc mặt Tiểu Thiên ng ẩ ỉ bên cạnh trở nên khó coi: “Không lẽ cho chúng ta ăn?”

Người thường nếu không nhìn thấy việc rớt dầu, nghe thế đa phần sẽ liên tưởng sai như vậy.

Lâm Thu Thạch cười cười, nhưng không giải thích, mà hỏi vặn lại: “Vu Tài Triết là ai?”

Nghiêm Sư Hà biết mình kẻ cắp gặp bà già, người đang ng ẩ trước mặt gã trông có vẻ hi ền lành, ôn hòa, nhưng lại không dễ bị nấn gân chút nào. Nghiêm Sư Hà chậm rãi nói: “Anh biết không, chủ nhân của đại viện này, cũng họ Vu.”

Cố Long Minh nghe chưa thùng lắ: “Là bài vị của ông ta?”

“Không.” Nghiêm Sư Hà nói: “Bài vị con của ông ta.” Gã khoát tay: “Tôi vô tình tìm thấy gia phả họ Vu trong một căn phòng.”

“Vậy là con của nữ chủ nhân ư? Chẳng lẽ con của mẹ ta đã biến thành th ần sông?” Nhắc tới con, Lâm Thu Thạch nhớ lại đứa bé có khuôn mặt trương nứt và miệng đầy răng được nữ chủ nhân bế b ồng, không lẽ đứa bé đó chính là Vu Tài Triết mà Nghiêm Sư Hà nhắc đến? Nhưng đã biến thành th ần sông, tại sao còn ở bên mẹ của mình vậy?

Lâm Thu Thạch cau mày, cảm thấy mình gặp phải nút thắt chưa gỡ được.

“Còn vụ rán thi thê? Nữ chủ nhân rán thi thê để làm gì?” Nghiêm Sư Hà cười nói: “Tôi không tin cái chúng ta ăn là thịt người đâu.”

“Tại sao không tin?” Cố Long Minh ng ẩ cạnh giận dữ nói: “Hay là anh từng ăn thịt người r ồi?”

Nghiêm Sư Hà liếc sang Cố Long Minh, lãnh đạm đáp: “Dĩ nhiên là không.”

Không hiểu vì sao, Lâm Thu Thạch cảm thấy người này đang nói dối. Tất nhiên, cậu không nói cảm giác của mình ra, chỉ nói tiếp: “Chúng tôi thấy mẹ ta rán những miếng thịt để lấy mỡ, r ồi rớt vào đèn d ầu.”

Nghiêm Sư Hà nhú mày: “Đèn d ầu? Là loại chúng ta vẫn dùng sao?”

“Phải,” Lâm Thu Thạch xác nhận mỗi hoài nghi của Nghiêm Sư Hà, “chính là loại chúng ta vẫn dùng.”

Nghiêm Sư Hà im lặng giây lát, sau đó lại nói: “Vậy những chiếc đèn d ầu đó rốt cuộc có tác dụng gì?”

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu, tỏ ý bản thân không biết.

Nghiêm Sư Hà đã có được thông tin mình muốn, bèn đứng dậy từ biệt: “Vậy bọn tôi đi trước nhé.” Gã nhìn sang Cố Long Minh, ánh mắt đầy vẻ châm chọc: “Nếu cậu thấy đói, thì về ăn tiếp đi.”

Cố Long Minh không đáp mà lẳng lẳng xắn tay áo lên, để lộ cơ bắp cuồn cuộn, cười nhạt một tiếng.

Nghiêm Sư Hà quay người bỏ đi, bóng lưng trông có vẻ hơi hoảng hốt.

Thấy vậy, Lâm Thu Thạch thật sự không nhịn cười nổi.

“Mẹ cái thằng này bị ngẩn à?” Cố Long Minh nhở toẹt một cái: “Chỉ biết bắt nạt một nữ sinh trung học vừa yếu đuối đáng thương vừa không nơi nương tựa như tôi.”

Lâm Thu Thạch nhìn bắp tay lực lưỡng của Cố Long Minh, rồi lẳng lẽ nhìn đi chỗ khác.

Tin tức lấy được từ chỗ Nghiêm Sư Hà rất có ích, ít nhất Lâm Thu Thạch đã có một khái niệm tương đối cụ thể về cái gọi là thần sông. Song, giữa lúc họ đang chưa biết đèn dầu và thần sông có mối liên hệ gì với nhau, thì đã phát hiện Nghiêm Sư Hà nói chuyện đèn dầu cho tất cả mọi người.

Nghiêm Sư Hà nói trong bữa cơm chiều, ngữ khí vô cùng bình thản.

Hầu hết mọi người đều ngừng đưa đứng hình vì những gì gã nói, một trong hai người mới chạy vội ra ngoài nôn, không biết anh ta đang liên tưởng đi đâu kinh khủng gì trong đầu.

“Tất cả đèn dầu đều được đốt bằng mỡ lấy ra từ các thi thể.” Nghiêm Sư Hà nói: “Mặc dù tôi không biết đèn dầu có công dụng cụ thể gì, nhưng cảm thấy tốt hơn nên nói chuyện này cho tất cả mọi người.”

Cố Long Minh cực kỳ không hài lòng vì Nghiêm Sư Hà loan truyền manh mối mà họ tìm được, mặt hắn cứ xị ra. Lâm Thu Thạch không phản ứng gì, chỉ lẳng lẳng ăn cơm.

Những người khác nghe được tin này, có một số vội vàng đi ra ngoài, có lẽ định vứt bỏ chiếc đèn dầu của mình.

Lâm Thu Thạch ngó qua Nghiêm Sư Hà, đúng lúc chạm phải ánh mắt của gã. Nghiêm Sư Hà khẽ mỉm cười, rồi thu ánh mắt lại.

“Rốt cuộc gã định làm gì vậy?” Trên đường trở về phòng, sự bất mãn của Cố Long Minh với Nghiêm Sư Hà đã lên tới đỉnh điểm: “Sao gã lại nói thông tin đó ra ngoài chứ?!”

Lâm Thu Thạch có vẻ như đã hiểu dụng ý của Nghiêm Sư Hà: “Gã muốn biết đèn dầu có tác dụng gì.”

Cố Long Minh: “Nghĩa là sao?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Nói một cách đơn giản, nó sẽ có lợi hoặc hại, cho nên Nghiêm Sư Hà cần ai đó giúp gã làm phép thử.”

Cố Long Minh sửng sò, bởi vì hắn cũng đã hiểu ra: “Anh nói gã cố tình khích cho mấy người kia sợ rồi đem vứt bỏ đèn dầu?”

Lâm Thu Thạch: “Chính xác.”

Cố Long Minh: “Nhưng nếu... nếu đèn dầu là điều kiện dẫn dụ quái vật thì sao?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Cậu còn nhớ gian phòng sáng nay chúng ta kiểm tra chứ?”

Cố Long Minh nói: “Nhớ..” Gian phòng sáng nay họ kiểm tra chính là phòng của hai người mất tích đêm hôm trước.

Lâm Thu Thạch nói: “Đèn trong phòng đó đã cạn dầu.”

Cố Long Minh trợn tròn mắt, hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì về chi tiết này.

“Nghiêm Sư Hà đã ghi nhớ việc này, và gã ráp tâm bày mưu tính kế.” Lâm Thu Thạch khoan thai đẩy cửa ra: “Thế giới trong cửa vốn là canh bạc, vứt đèn dầu hay không vứt dầu có năm mươi phần trăm khả năng tử vong, gã muốn tìm ra đáp án chính xác nên mới dùng mạng của người khác để thử.” Nói tới đây, gương mặt Lâm Thu Thạch lộ ra chút căm ghét.

Cố Long Minh: “Vậy tại sao chúng ta không nói cho mọi người...”

Lâm Thu Thạch nghiêng đầu, bất đắc dĩ nói: “Bởi vì chúng ta cũng không biết đáp án chính xác, nếu giữ lại đèn dầu mới là sai lầm thì sao?”

Cố Long Minh chẳng biết đáp thế nào.

Hai người đi vào phòng, cùng nhìn chiếc đèn dầu đặt trên bàn trước tiên.

Cố Long Minh đi đến bên bàn, lầm bầm: “Chúng ta có nên giữ cái này lại không?” Hắn thò tay nhấc chiếc đèn lên, đột nhiên sững người: “Khoan đã, đèn của chúng ta bị ai đánh tráo thì phải?”

Lâm Thu Thạch: “Đánh tráo?” Lâm Thu Thạch nhìn kỹ chiếc đèn, nhưng không phát hiện đi đâu gì bất thường.

“Phải đó, bị đổi r ấ.” Cố Long Minh cực kỳ chắc chắn về đi ầu này: “Không tin để tôi cho anh xem.” Nói xong câu ấy, hắn thò tay vào túi lục lọi, rút ra một thứ. Khi Lâm Thu Thạch nhìn rõ thứ trong tay của Cố Long Minh, cậu không khỏi kinh ngạc: “Khoan đã, không lẽ lúc chúng ta vào, cậu đã...”

“Phải,” Cố Long Minh nói, “đăng nào cũng mất công đến.”

Trong tay Cố Long Minh lúc này là một chiếc đèn dầu đã châm đủ dầu thấp, phần mỡ ở bụng đèn đông lại thành màu trắng sữa. Không nghi ngờ gì, Cố Long Minh lấy chiếc đèn này từ phòng của nữ chủ nhân. Lâm Thu Thạch nhìn nó chăm chú, nhất thời không biết nên nói gì.

“Hi hi, may mà tôi nhìn xa trông rộng.” Cố Long Minh đắc ý: “Anh xem đi, đèn dầu của chúng ta có phải có màu sắc khác với loại đèn này không?”

Lâm Thu Thạch lại g ần nhìn, quả nhiên phát hiện màu sắc có hơi khác nhau. Nhưng khác biệt rất nhỏ, đèn dầu trong phòng của họ có màu hơi nhạt hơn một chút, nếu không để bên cạnh so sánh, Lâm Thu Thạch quả thật khó mà nhận ra được sự khác biệt khó mà thấy được ấy.

“Đúng không, đúng không?” Cố Long Minh nói: “Tôi không nhìn l ầ phải không?”

“Cậu không nhìn l ầ.” Lâm Thu Thạch cầm chiếc đèn từ tay Cố Long Minh: “Tôi muốn đến các phòng khác xem thử.”

Cậu định làm một khảo sát nhỏ nhỏ.

Cố Long Minh nói: “Cùng đi nào.”

Hai người vừa ra khỏi phòng, chợt thấy nữ chủ nhân mặc váy đỏ đứng lặng thinh ở chính giữa đại viện, quay lưng lại phía phòng của họ.

Cố Long Minh hơi chột dạ, không dám nhìn lâu.

Lâm Thu Thạch để ý mục ta bồng trong tay một cái chần nhỏ, chính là thứ dùng để quấn đĩa trẻ vào ban ngày. Nhưng bây giờ bên trong chần không có gì cả...

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đến các phòng khác, sau khi làm phép so sánh, họ đã có phát hiện mới.

Đèn dầu trong những phòng mà xác khô cất tiếng khóc quả nhiên giống y hệt đèn trong phòng họ, nghĩa là màu nhạt hơn đèn dầu trong phòng nữ chủ nhân một chút.

Theo như những gì xảy ra đêm qua, loại đèn dầu này chính là thứ lôi kéo tai họa, đèn dầu dùng mỡ người mới an toàn.

Biết được quy luật sinh tồn là một đi đầu đáng mừng, nhưng trong lòng hai người vẫn thấy khó chịu, vì dù sao thứ dầu thấp ấy là mỡ trong cơ thể đồng loại của họ...

Vậy là suốt tối hôm đó, Cố Long Minh và Lâm Thu Thạch không tắt đèn, cả hai lên giường từ sớm, tán gẫu giết thời gian.

Cố Long Minh là người mau miệng, rất ưa chém gió, hẳn liền thoáng kể những chuyện thú vị mình từng gặp ở thế giới thực, Lâm Thu Thạch nằm nghe rất thích thú.

Trước khi đi ngủ, Lâm Thu Thạch lại ngẩng dậy, đi ra cửa sổ xem xét tình hình một lát.

Bên ngoài tối đen như mực, chỉ có hai phòng tắt đèn, một là phòng của Nghiêm Sư Hà, phòng còn lại của một cặp có kinh nghiệm. Những phòng khác đều tối om, hoặc chủ nhân các phòng đó đã tắt đèn đi, hoặc giữ lại nhưng không tắt.

Lâm Thu Thạch trở về giường, chầm chậm nhắm mắt lại, cố gắng ngủ. Nhưng trong lòng có chuyện canh cánh, cậu không tài nào ngủ say được. Chỉ một tiếng bước chân rất khẽ ngoài cửa sổ đã đủ khiến Lâm Thu Thạch tỉnh giấc.

Cậu mở mắt ra, xung quanh là bóng tối như mực, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, tạo thành một vệt trắng dưới mặt đất.

Lâm Thu Thạch nhìn qua lớp giấy bìa trên cửa sổ, thấy một hàng người. Những cái bóng đen ấy lùn tịt, từ chiều cao và hình thể mà nói, có

thể thấy là những đứa trẻ. Nghe tiếng bước chân, Lâm Thu Thạch bất giác nhớ lại những gì mình thấy vào đêm qua: Những đứa trẻ xếp thành hàng, đứa nọ đặt tay lên vai đứa kia, lò dò tiến bước.

Đầu tiên nhất là, Lâm Thu Thạch còn nghe thấy tiếng ngón tay vượt qua cửa sổ.

Do đêm qua nữ chủ nhân đã tạo một lỗ hổng trên cửa sổ, nên ban ngày Lâm Thu Thạch cố ý dùng keo nước dán kín cái lỗ lại. Giờ đây, cậu nằm trên giường, trống ngực đập thành thịch. Những âm thanh cực nhỏ kia giống như cái thông lọng đòi mạng, có thể tràn vào cổ bất cứ lúc nào, chỉ chờ cái đẩy nhẹ dưới chân nữa là xong.

Tiếng tay cọ vào cửa sổ kéo dài khá lâu, cuối cùng dừng lại. Đường như thứ ở bên ngoài nhận ra giấy dán cửa phòng này không thể chọc thủng được, nên chúng bắt đầu di chuyển, tiến sang phòng khác.

Thí nghiệm của Nghiêm Sư Hà đã cho ra kết quả, loại đèn dầu thấp bằng mỡ người quả nhiên không có hại gì, mà còn là công cụ bảo vệ bọn họ.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường, đang định thở phào, chợt khóe mắt nhìn thấy một bóng người cao lớn xuất hiện ngoài cửa sổ. Đó chính là nữ chủ nhân của đại viện, mục ta đứng ở chỗ rất cao, hình như đang chăm chú nhìn vào phòng qua lớp kính trong suốt.

Lâm Thu Thạch nín thở, bỗng cậu nhớ đến việc chiếc đèn tự thấp sáng đêm qua.

Tại sao chiếc đèn dầu lại tự nhiên sáng lên? Không lẽ ngoại trừ đèn dầu, còn có điều kiện tử vong khác? Lâm Thu Thạch đang mải nghĩ thì chiếc đèn trên bàn đột nhiên bật lên đốm lửa...

Chương 84

Chiếc đèn biến mất

Trong tích tắc, đầu óc Lâm Thu Thạch còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã lao ra. Cậu định chụp cái chụp đèn như hôm qua đã làm, nhưng vì quá hoảng loạn mà làm đổ luôn chiếc đèn. Mặc dù tim đèn đã tắt, nhưng đèn rơi xuống đất gây ra tiếng vỡ giòn tan, dẫu lênh láng trên mặt đất.

Căn phòng lẩn nhủ chìm vào bóng tối tĩnh lặng. Lâm Thu Thạch quỳ một chân dưới cửa sổ, bỗng nhiên cảm nhận một đi đâu chẳng lành: Trên đỉnh đầu cậu vang lên tiếng ngón tay di trên mặt giấy b ấ, từng tiếng “loạt xoạt, loạt xoạt” liên miên không dứt, rõ ràng không chỉ có một người ở ngoài kia.

Lâm Thu Thạch nín thở, định thần, hơi ngẩng đầu lên. Nhờ vào ánh trăng nhàn nhạt, cậu thấy vô số bàn tay trẻ con l ần s ờ trên mặt giấy b ấ. Ngay sau đó, “xoạch” một tiếng, Lâm Thu Thạch nhìn thấy rất rõ một đôi tay trắng ỏn của trẻ con đâm xuyên qua lớp giấy b ấ mỏng manh, thò vào trong phòng.

Đây chính là một tín hiệu. Đôi tay nhỏ bé chỉ cố gắng tạo ra một cái lỗ để nhìn vào bên trong, có đi đâu cái lỗ này hơi to một chút, khiến người ta có thể nhìn thấy cả khuôn mặt phù thũng của đứa bé. Nó ngoác cái miệng rộng đỏ l ỏm như máu, phát ra tiếng khóc thê lương.

Đứa trẻ có vẻ muốn trèo vào trong, mắt của nó chỉ là hai khe hở màu đen, hoàn toàn không nhìn thấy con người, da trắng ỏn trương nứt, trông không còn ra dạng người.

Nó giơ tay bám vào thành cửa sổ, cố gắng rướn người qua cái lỗ, ấ vậy mà nó đã vào được quá nửa, chẳng mấy chốc sẽ vào được.

Lâm Thu Thạch bất giác lùi mấy bước. Tiếng khóc của đứa trẻ này như đang nhắc nhở cậu đi đâu gì đó, cậu phản ứng rất nhanh, liên tưởng ngay tới câu trong giấy gợi ý, vội đọc: “*Trời hoang mang, đất bàng hoàng, nhà tôi có đứa nhỏ hay khóc, h ời khách qua đường xin niệm ba lần, cho*

giấc ngủ dài đến sáng mai...” Khi Lâm Thu Thạch đọc lên, động tác của đứa trẻ rõ ràng bị chậm đi rất nhiều, nhưng nó vẫn cố trèo vào trong.

Lâm Thu Thạch vội đọc nhanh lần thứ hai, rồi lần thứ ba. Khi đọc hết ba lần, con quỷ nhỏ sắp sửa nhảy xuống đất rồi cuộc đã dừng động tác, nó khựng lại trên cửa sổ như pho tượng, hình như đã ngủ mất rồi.

Lâm Thu Thạch thần thờ phào. Do trước đó thấy những người dân trong thị trấn đọc câu chú khi hiến tế thì có được tác dụng bảo vệ, nên lúc này cậu mới dám to gan đọc thử, thật không ngờ câu chú này hiệu nghiệm đến vậy.

Thân thể con quỷ nhỏ mắc kẹt trên cửa sổ, không nhích thêm chút nào nữa.

Lâm Thu Thạch không dám đụng vào nó, trên thực tế, cậu vẫn có thể trông thấy cái bóng đen của nữ chủ nhân qua lớp giấy mỏng.

Mụ ta đi qua đi lại ngoài cửa sổ, sốt ruột chờ đợi đi đâu gì đó.

Đến khi phát hiện con quỷ nhỏ mắc kẹt trên cửa sổ không thể nhúc nhích, mụ ta nổi trận lôi đình. Lâm Thu Thạch thấy mụ ta giơ tay, kéo con quỷ nhỏ nhích từng chút một ra bên ngoài, sau đó khuôn mặt trắng bệch ấy xuất hiện bên kia lỗ hồng, tức giận do thám bên trong, hình như còn lăm bằm chữ gì đó.

Lâm Thu Thạch ng ỡ xồm dưới cửa sổ, không dám nhúc nhích.

Chỗ cậu ng ỡ là góc chết của cửa sổ, nữ chủ nhân chắc chắn không thể nhìn thấy cậu. Con người màu đen của mụ ta đảo một vòng quanh phòng, sau khi không phát hiện ra thứ mình muốn, mụ ta rít lên một tràng phẫn nộ, như đã thú bị chọc tức.

Lâm Thu Thạch vờ như không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì.

Hai bên giằng co một lúc lâu, nữ chủ nhân không chịu đi, Lâm Thu Thạch cũng không động đây.

Nữ chủ nhân vẻ như chắc chắn trong phòng có người thức, nên cứ đứng ngoài cửa sổ rất lâu mà không chịu đi. Mãi đến lúc trong đại viện vang lên tiếng gà gáy, Lâm Thu Thạch mới nghe thấy tiếng bước chân xa dần. Nhưng lần trong tiếng bước chân đó, còn có tiếng vật sắc nhọn bị kéo lê trên đất. Lâm Thu Thạch nhớ đến thanh trường đao mà mụ ta dùng chặt xác, cậu ngờ rằng hiện giờ mụ ta đang lăm lăm nó trong tay.

Không nghi ngờ gì nữa, nếu Lâm Thu Thạch không phản ứng nhanh, rất có thể giờ này xác cậu đã lạnh r ồi.

Lâm Thu Thạch nhìn Cố Long Minh đang say giấc trên giường, bất giác cảm thấy bội phục, đồng thời xác nhận suy nghĩ của mình là chính xác.

Chỗ Cố Long Minh đang nằm, nữ chủ nhân có thể nhìn thấy từ bên ngoài, nếu mù ta ra tay được thì Cố Long Minh giờ cũng thành xác lạnh.

Nói cách khác, nữ chủ nhân cần tập hợp ít nhất hai điều kiện để giết người: Thứ nhất, người đó đang thức; thứ hai là mù ta phải nhìn thấy người đó.

Lâm Thu Thạch ng ồi xồm dưới cửa sổ suốt một đêm, chân đã tê r ần. Cậu gắng gượng đứng dậy, dùng tay xoa bóp bắp đùi. Trở lại giường, nhìn qua lỗ rách trên cửa sổ, cậu thấy ánh nắng ban mai nhợt nhạt bên ngoài.

Trời sắp sáng, Lâm Thu Thạch không được ngủ cả đêm, vừa nằm xuống đã lại nghe thấy tiếng Cố Long Minh trở dậy.

“Má nó, má nó.” Cố Long Minh tỉnh giấc, nhìn thấy cửa sổ bị rách, hấn thốt lên kinh ngạc, vội vàng lay Lâm Thu Thạch dậy, kêu: “Lâm Lâm, Lâm Lâm, giấy dán cửa sổ bị rách kìa! Giấy dán cửa sổ bị rách!”

Lâm Thu Thạch mở mắt ra, trong ánh mắt đầy vẻ bất đắc dĩ: “Tôi biết r ồi.”

Cố Long Minh kinh ngạc hỏi: “Anh biết r ồi?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Đêm qua con quỷ nhỏ và người đàn bà kia đầu đến.”

Cố Long Minh: “...” Hấn - với cái đầu bù xù như tổ quạ - mắt đại ra nhìn Lâm Thu Thạch. Dường như vẫn còn ngái ngủ nên Cố Long Minh chưa kịp xử lý đồng thông tin mà Lâm Thu Thạch mới nói.

Lâm Thu Thạch bèn ng ồi dậy, tựa vào đầu giường, kể lại sơ lược chuyện xảy ra đêm qua cho Cố Long Minh nghe.

Cố Long Minh nghe xong, biểu cảm trở nên cực kỳ phức tạp, ghen một lúc lâu mới thốt lên rằng: “Anh trâu bò thật đấy.” Sau đó hấn rùng mình: “Vậy là con mù đó đứng ngoài ngắm tôi ngủ cả đêm hả?” Hề tưởng tượng ra cảnh khuôn mặt trắng phớt ấy nhìn chằm chằm mình bằng ánh mắt âm tà suốt một đêm, Cố Long Minh bất giác lạnh sống lưng.

“Phải.” Lâm Thu Thạch nói: “Nhìn thì nhìn, cậu có mất mát gì đâu.”

Cố Long Minh đáp: “Đừng nói như vậy, tôi là nữ sinh trung học đáng thương chưa đủ mười tám tuổi mà.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nữ sinh trung học cao mét tám cơ bắp cuồn cuộn nhỉ.

Cố Long Minh và Lâm Thu Thạch nhân lúc mới thức dậy, bàn luận về việc xảy ra đêm qua. Lâm Thu Thạch nhân tiện báo cho hắn biết đọc gợi ý ba lần có thể khiến lũ quỷ nhỏ rơi vào giấc ngủ.

Cố Long Minh nghe xong tấm tắc khen tuyệt diệu, nói: “Anh to gan thật đấy, ngộ nhỡ đọc gợi ý lại là đi điều kiện tử vong thì sao?”

Lâm Thu Thạch: “Mạnh dạn suy đoán, kiểm chứng một cách thận trọng là được. Nếu câu đó là chú yểm, thì người trong thị trấn chắc chắn không đọc. Nếu họ dám đọc, và đọc xong cũng không bị gì, vậy nhiều khả năng nó không mang đến tác dụng xấu.”

Cố Long Minh hiểu là thế, nhưng để kịp phản ứng ngay khi sự việc xảy ra, rồi đọc luôn câu đó ba lần, hắn cảm thấy người dám làm như vậy đã ít lại càng thêm ít. Dư Lâm Lâm này trải qua một đêm kinh hoàng như vậy mà thần sắc vẫn bình thản, quả là đáng khâm phục: “Không hổ là người của Hắc Diệu Thạch, đỉnh.”

Lâm Thu Thạch: “... Thường thôi.” Thật ra ban đầu cậu cũng rất sợ, nhưng sau đó đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Phải rồi, cậu cảm thấy đèn dầu phòng chúng ta do ai đánh tráo?” Lâm Thu Thạch đột nhiên hỏi.

“Không biết.” Cố Long Minh nói: “Tôi nghi ngờ hai người, một là nữ chủ nhân, hai là người vào cửa nào đó.”

Lâm Thu Thạch chỉ xuống đất: “Đêm qua tôi bất cẩn làm vỡ cây đèn dầu cậu đem về rồi.”

Cố Long Minh khoát tay: “Không sao, chúng ta qua phòng khác xem còn đèn thì lấy dùng tạm vậy.”

Hai người vệ sinh cá nhân xong rồi đi ra ngoài, đầu tiên dạo một vòng quanh những gian phòng không có người ở. Điều khiến họ kinh ngạc là đèn dầu trong các phòng này đa số đã bị thay đổi, không còn chiếc đèn đốt bằng mỡ người nào hết.

“Đèn đâu nhỉ?” Cỗ Long Minh hỏi: “Ai đã mang hết đi rồi?” Hấn bắt đầu phân tích: “Liệu có phải do Nghiêm Sư Hà làm không? Chỉ có chúng ta, nhóm Nghiêm Sư Hà và một nhóm nữa không vút đèn đi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có lẽ gã không làm vậy đâu.”

Cỗ Long Minh: “Tại sao?”

Lâm Thu Thạch: “Trước mắt vẫn chưa thể xác định chắc chắn đi đâu kiện tử vong là gì, nếu đèn đốt bằng mỡ người là đi đâu kiện tử vong, gã mang đi hết chỉ khiến bản thân chết nhanh hơn. Trừ phi... gã đã có thêm manh mối khác về đèn đâu.”

Cỗ Long Minh nói: “Manh mối khác về đèn đâu?” Hấn cau mày, cảm thấy không hiểu lắm về suy đoán này.

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu, không nói gì nữa. Trong đầu cậu đang có rất nhiều suy nghĩ, nhưng tất cả đều thiếu chứng cứ thực tế để chắc chắn, nên không muốn nói ra khiến Cỗ Long Minh thêm đau đầu.

Cỗ Long Minh cũng là người thông minh, thấy Lâm Thu Thạch không nói, hấn không tiếp tục hỏi, chỉ cảm thán một câu: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Đi ăn sáng trước đã, xem trong nhóm có thiếu mất ai không.” Cần kiểm tra xem những người không có đèn đâu đêm qua có gặp chuyện hay không.

Hễ nhắc đến ăn, tinh thần Cỗ Long Minh lập tức phấn chấn, hấn vui vẻ nói: “Được, được.”

Vài phút sau, cả hai có mặt ở phòng ăn.

Bữa ăn sáng là thời điểm quan trọng trong ngày, vì hầu như tất cả mọi người đều có mặt, đây là lúc có thể biết đêm qua có người chết hay không. Lâm Thu Thạch đi vào phòng, bắt đầu đếm số người. Nghiêm Sư Hà tình cờ có mặt bên cạnh Lâm Thu Thạch, thấy cái nhìn chăm chú của cậu, gã nửa cười nửa không: “Không cần đếm nữa, có bảy người, không thiếu một ai. Sao hôm nay hai người đến muộn thế, tôi còn tưởng là...”

Lâm Thu Thạch nhìn gã: “Tưởng bọn này chết rồi?”

Nghiêm Sư Hà nhún vai, thừa nhận: “Dẫu sao thì thế giới này là nơi mà bất cứ ai cũng có thể chết.”

Lâm Thu Thạch không đáp.

Tính thêm cậu và Cố Long Minh, trong phòng có tổng cộng chín người, ngoại trừ ba người chết từ mấy ngày trước, không có ai gặp chuyện vào đêm qua.

Lâm Thu Thạch tìm một chỗ ngồi xuống, lấy đại một món, vừa ăn vừa suy nghĩ. Không lẽ vì đêm qua phòng của cậu gặp sự cố, thu hút sự chú ý của quỷ quái, nên các phòng khác đều tránh được một kiếp? Cậu đang suy nghĩ miên man, chợt một người đàn ông ngồi trong góc phòng đột nhiên đứng bật dậy, bắt đầu nôn ói không ngừng.

Nhóm Lâm Thu Thạch không quen người này, thậm chí không biết tên anh ta. Nhưng Lâm Thu Thạch nhớ mang máng người này chính là đồng đội của kẻ đen đầu bị kéo xuống nước trong ngày đầu tiên, khi họ theo dõi đoàn hiến tế ở bờ sông.

“Ừa, ủa...” Những tiếng nôn ói liên tục vang lên khiến tất cả mọi người bất giác lộ vẻ ghê tởm.

“Người anh em, không sao chứ?” Cố Long Minh đặt món đang ăn xuống, đứng dậy định qua hỏi thăm, nhưng Lâm Thu Thạch kéo tay hắn lại.

“Sao vậy?” Cố Long Minh ngăn ra.

Lâm Thu Thạch nói: “Đừng qua đó, có vấn đề”

Cố Long Minh: “Có vấn đề gì?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi không nói rõ được... Trong cơ thể người này có cái gì đó.” Thực tế khi người này đang nôn, Lâm Thu Thạch nghe thấy trong người anh ta vang lên một âm thanh rất nhỏ. Âm thanh này giống như tiếng nhai nuốt cắn xé, mặc dù rất khẽ, nhưng vẫn bị Lâm Thu Thạch nghe được. Cậu chắc chắn rằng tiếng động phát ra từ cơ thể của người này, dù anh ta đang ói chứ không phải đang ăn. Nhìn phản ứng của những người xung quanh, rõ ràng họ không nghe thấy gì.

Lâm Thu Thạch ngăn cản Cố Long Minh chưa được bao lâu, người đàn ông nôn hết mật xanh mật vàng này bắt đầu thổ huyết, từng ngụm máu lớn lẫn với nội tạng bị nghiền nát cứ thế ộc ra.

Phần lớn mọi người đều biến sắc, hiển nhiên là cảnh tượng trước mắt khiến họ sợ run.

“Á!! Á!! Cứu tôi với, cứu với!!” Tiếp theo đó, người đàn ông bắt đầu lăn lộn trên mặt đất, dường như đang phải chịu đựng sự đau đớn cực độ. Anh ta dùng tay ôm bụng, không ngừng kêu la.

Tiếng kêu vang lên một lát rồi ngưng bặt, hơi thở kẻ xấu số yếu dần, cuối cùng anh ta nằm xụi lơ trên đất không nhúc nhích, cứ thế tắt thở.

Bầu không khí trong phòng ăn trở nên im lặng một cách đáng sợ.

Có người không chịu nổi, quay lưng bỏ ra khỏi phòng. Lâm Thu Thạch đứng im tại chỗ không động đậy. Nghiêm Sư Hà, người hôm qua trao đổi manh mối với Lâm Thu Thạch hiện đang đứng bên cạnh cậu, gã cũng có biểu cảm gầy tương tự.

“Anh ta... chết rồi sao?” Cố Long Minh nói: “Sao bỗng nhiên lại...”

Lâm Thu Thạch nhú mày, không nói câu gì. Ánh mắt cậu dừng trên phần bụng của thi thể, thực tế tiếng nhai nuốt vẫn tiếp tục vang lên, dù người kia đã tắt thở, nhưng âm thanh cứ không ngừng phát ra từ bụng của anh ta.

Trong lúc Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ, phần bụng của thi thể bỗng nhấp nhô dị thường, giống như có vật gì đang cố gắng bò ra.

Cảnh tượng rất rõ ràng, tất cả những ai có mặt đều trông thấy.

Cố Long Minh cười gượng: “Hơ, bộ đang trở dạ sắp sinh hay sao vậy?”

Hắn vừa nói hết câu, phần bụng của thi thể đột nhiên hằn lên một dấu tay người, từ kích cỡ mà đoán thì rõ là tay trẻ con.

Cố Long Minh thấy vậy không dám đùa cợt nữa, hắn im bặt giống như Lâm Thu Thạch.

Tiếng nhai nuốt dần biến mất, thay vào đó là tiếng da thịt bị xé rách. Lâm Thu Thạch thấy da bụng của cái xác bắt đầu nhô lên, cuối cùng, một vật từ bên trong xuyên qua lớp da để ra ngoài, làm lộ ra nội tạng đỏ lôm.

Một đôi tay trẻ con đẫm máu xuất hiện, chủ nhân của đôi tay ấy, tất nhiên, đang tìm cách bò ra ngoài.

Đó là một đứa trẻ sơ sinh nhỏ xíu, từ đầu tới chân đẫm máu, cái đầu rất to, cái miệng rộng ngoác há ra để lộ những cái răng nhọn mọc chi chít, hàm răng lởm chởm ấy mắc đầy thịt vụn.

Sau khi nhìn thấy thứ đó, mọi người bất giác lùi lại. Cố Long Minh nói: “Quý thầ ời, để thật kìa.”

Không bao lâu sau khi trèo ra khỏi bụng người chết, đứa trẻ hóa thành một vũng máu, biến mất ngay trước mắt tất cả các vị khán giả. Chỉ còn thi thể bê bết máu nằm đó như một minh chứng cho người ta biết rằng tất cả những chuyện vừa xảy ra không phải ảo giác. Lại một người nữa chết, chết một cách khủng khiếp ngay trước mắt mọi người.

Trong lúc phòng ăn rơi vào sự câm lặng chết chóc, nữ chủ nhân đột nhiên xuất hiện ngoài hậu cửa. Mụ ta khoan thai đi đến chỗ thi thể, sau đó cúi xuống nắm lấy cổ tay cái xác, nhấc bổng nó lên như nhấc một con gà hay con vịt ngoài chợ. Sau khi nhìn những kẻ còn sống và nở nụ cười quái dị, mụ ta kéo cái xác đi khỏi.

Tất cả mọi người nhìn theo bóng lưng nữ chủ nhân, không ai nói gì. Lâm Thu Thạch thì nhớ đến cảnh mụ ta rón mĩ trong phòng ngày hôm qua.

Nghiêm Sư Hà nói một câu vô thường vô phạt: “Ừm, xem ra đèn dầu không phải là điề ều kiện tử vong r ồi.”

Câu nói ấy thức tỉnh những kẻ còn đang dờ dẩn vì sợ. Có hai người lộ vẻ mừng rỡ, rõ ràng đó là hai người ở nhóm không vút đèn dầu đi. Tất cả những người còn lại dầu dầu tản ra, thần sắc hoảng loạn tột độ, chắc đang định đi tìm lại chiếc đèn dầu đã vút.

Lâm Thu Thạch nghĩ đám người đó ít nhất sẽ nhặt lại được một, hai cái đèn, ai ngờ lát sau, họ trở về phòng mà mặt cắt không còn giọt máu, có người không kiềm được cảm xúc còn chửi ầm lên. Lâm Thu Thạch lắng tai nghe, mới biết những chiếc đèn bị vút đi ấy đã bị ai đó thu thập lại và đập vỡ hết.

“Mẹ nó, có người muốn hại chết chúng ta, có người muốn chúng ta phải chết ở đây...” Ai đó nói: “Đừng để tao tìm ra kẻ đó là ai!”

“Quá đáng, thật quá đáng.” Một người khác òa khóc bất lực: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Chứng kiến những cảnh ấy, Nghiêm Sư Hà dường như chẳng quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra, gã đứng dậy khỏi ghế, lịch sự chào tạm biệt tất cả mọi người.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đưa mắt nhìn nhau, cũng đứng dậy.

Hai người đến một góc khuất vắng vẻ, bắt đầu thảo luận hành động kế tiếp.

“Đến chỗ mục ta trộm cái đèn khác đi.” Cố Long Minh nói, “hình như chỉ còn cách đó thôi.”

Lâm Thu Thạch thở dài: “Đầu là lỗi của tôi, nếu tối qua tôi cẩn thận một chút thì sẽ không làm rơi đèn như vậy.”

Cố Long Minh lắc đầu: “Tôi lại thấy anh rất giỏi.”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Cố Long Minh nói: “Thật lòng mà nói, khi ở trong cửa... rất hiếm khi tôi ngủ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Ngủ như heo vậy mà nói ít ngủ?

Cố Long Minh hơi xấu hổ, gượng nói: “Mãi đến khi vào cửa này với anh, ở chung một phòng, tôi mới được ngủ ngon như vậy. Không biết tại sao nữa, tóm lại ngủ cùng anh thì ngủ rất ngon.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nghe Cố Long Minh nói xong, cậu đâm ra trầm ngâm, cảm thấy bản thân trước giờ có lẽ đã hiểu nhầm một chuyện. Nếu Cố Long Minh không nói dối, thì Nguyễn Nam Chúc hóa ra không phải yêu tinh thuốc ngủ gì cả...

Thấy Lâm Thu Thạch im lặng quá lâu, Cố Long Minh đâm ra bối rối. Lâm Thu Thạch thở dài: “Tôi cứ tưởng trước giờ cậu vẫn tốt ngủ thế.”

“Ha ha ha.” Cố Long Minh cười khan: “Dù biết đêm xuống đi ngủ là cách an toàn nhất, nhưng tôi đâu có vô tư đến vậy. Vả lại đêm đến nếu ngủ say quá, sẽ bỏ lỡ cơ hội tìm ra một số manh mối.”

Nhắc đến manh mối, Lâm Thu Thạch nhớ lại việc xảy ra đêm qua, bèn nói: “Kẻ không thể ngủ một mạch đến sáng chính là đứa nhỏ hay khóc. Nếu có đứa nhỏ hay khóc, đèn sẽ bật sáng, dẫn dụ người đàn bà kia đến.” Cậu trầm ngâm nói: “Nhưng mục ta không thể tùy ý vào phòng, chỉ có thể để quỷ nhỏ vào, nhưng quỷ nhỏ lại sợ câu thần chú...” Thậm chí chỉ cần nghe ba lần câu chú là con quỷ nhỏ ngủ say luôn.

Trước mắt có hai điều kiện tử vong: Một là không sử dụng đèn mỡ người, những người phạm phải điều này dù thức hay ngủ đều sẽ chết. Hai là sử dụng đèn mỡ người nhưng không ngủ, tuy nhiên trường hợp này còn

một cơ may sống sót, đó là khi con quỷ nhỏ vào phòng thì đọc câu chú ba lần...

“Cậu có cảm thấy mối quan hệ giữa người đàn bà đó và đám quỷ nhỏ hơi kỳ lạ không?” Lâm Thu Thạch nói: “Nếu đèn mỡ người có thể hạn chế quỷ nhỏ, vậy thì mục ta chế thêm thật nhiều đèn để làm gì?”

Cố Long Minh cảm thấy rất có lý: “Đúng thế, hơn nữa mục ta không cung cấp cho chúng ta nhiều đèn mỡ người, mà giống như...”

Hai người đồng thời nói ra một câu: “Làm để tự mình sử dụng.”

Sau khi thông suốt điểm này, Lâm Thu Thạch bỗng ngộ ra: “Cậu còn nhớ cái từ đường không?”

Cố Long Minh gật gật đầu: “Sao vậy?”

Lâm Thu Thạch nói: “Trước đây khi vào đó, chúng ta cảm thấy từ đường có điểm đáng ngờ, bây giờ tôi hiểu rồi!”

Cố Long Minh: “Điểm đáng ngờ ở đâu?”

Lâm Thu Thạch nói: “Cậu nghĩ kỹ lại đi, có phải từ đường quá sáng so với bình thường không?”

Rõ ràng chỉ có một cửa ra vào, không có lấy một ô cửa sổ, ngày hôm ấy thời tiết cũng âm u, vậy mà bên trong từ đường sáng trưng. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ là nhờ thứ đèn đốt bằng mỡ người.

Cố Long Minh nói: “Anh không nói thì tôi cũng không để ý... Vì đã quen với các thiết bị chiếu sáng hiện đại nên đúng là không để ý tới sự khác thường của đèn dầu.”

Lâm Thu Thạch: “Cho nên...”

Cố Long Minh: “Cho nên gì?”

Lâm Thu Thạch cười cười: “Cậu nghĩ đi, nếu chúng ta hủy hết đèn dầu trong từ đường thì chuyện gì sẽ xảy ra...”

Nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, Cố Long Minh không khỏi kinh ngạc: “Anh nghiêm túc à? Làm thế có ổn không?” Nếu phỏng đoán của Lâm Thu Thạch là chính xác, thì đèn mỡ người có công dụng trấn áp quỷ quái, khi đèn tắt, những thứ bị trấn áp sẽ được phóng thích ra ngoài, đến lúc đó có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Đừng căng thẳng quá.” Lâm Thu Thạch dụ giọng “tôi chỉ đùa thôi.”

Cố Long Minh: “...” Thật ra câu này mới là đùa đúng không?

“Thật sự tôi chỉ đùa thôi.” Lâm Thu Thạch thấy nét mặt Cố Long Minh vẫn căng cứng, bèn bật cười: “Thật đấy, cậu yên tâm, tôi không phải người không biết chừng mực.”

Cố Long Minh bán tín bán nghi.

Lâm Thu Thạch bèn lảng sang chuyện khác, nói: “Bao giờ đi trộm đèn?”

Cố Long Minh thở phào nhẹ nhõm: “Thế nào cũng được, hay bây giờ mình qua đó thám thính luôn?”

Lâm Thu Thạch nói: “Được đấy.”

Thấy nét mặt Cố Long Minh đã dần ra, không hiểu sao Lâm Thu Thạch bỗng thấy có chút khoái trá. Nhưng ngẫm lại, hình như bình thường Nguyễn Nam Chúc cũng toàn đùa với cậu như vậy...

Chương 85

Những chiếc đèn trong từ đường

Đèn chắc chắn phải trộm lấy một chiếc, nhưng trộm ở đâu mới là vấn đề.

Đèn ở chỗ nữ chủ nhân họ đã từng lấy đi một cái, đi đâu này có nghĩa đèn ở đó mang ra ngoài không vấn đề gì, nhưng có nữ chủ nhân ở quanh thì chắc chắn họ sẽ gặp nguy hiểm. Khi trộm đèn lỡ không cẩn thận bị bắt được, rất có thể sẽ bị giết tại trận bằng thanh đao chặt thật đó.

Ngoại trừ chỗ nữ chủ nhân, ở từ đường cũng có đèn, và loại đèn đó có lẽ cũng chính là đèn mờ người mà nữ chủ nhân chế từ thi thể.

Trên thực tế, Lâm Thu Thạch vừa nghĩ tới việc đến từ đường đã cảm thấy không dễ chịu. Nếu suy đoán của họ không sai, thì đèn dầu đặt ở từ đường được dùng để trấn áp một thứ gì đó vô cùng ghê gớm.

Trong khi lưỡng lự chưa biết lựa chọn phương án nào, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh thấy một nhóm người lén lút rời khỏi đại viện.

Cố Long Minh thấy có bóng Nghiêm Sư Hà trong nhóm này, hắn vội đứng dậy: “Nghiêm Sư Hà cũng có mặt, không biết họ đi đâu nhỉ?!”

Lâm Thu Thạch nói: “Họ ra ngoài ư?”

Cố Long Minh gật gật đầu, nhìn sang Lâm Thu Thạch: “Chúng ta có cần bám theo không, tôi cảm thấy họ định làm chuyện gì đó.”

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát: “Đi.”

Vậy là cả hai lẳng lặng đi theo đám người kia.

Nhóm kia gồm bốn người, tính cả Nghiêm Sư Hà. Gã đứng ở trung tâm, thì thầm rỉ tai những người khác. Lâm Thu Thạch loáng thoáng nghe được nội dung cuộc trao đổi giữa họ, nhưng vì khoảng cách quá xa, cậu chỉ bắt được một vài từ: Đèn dầu, cơ hội, từ đường.

Chỉ nghe được mấy chữ, nhưng những từ ấy đã đủ mang lại thông tin quan trọng nhất. Lâm Thu Thạch biết nơi họ sẽ đi, những người này có

chung suy nghĩ với Lâm Thu Thạch, họ định trộm đèn mỡ người ở từ đường! Có cả Nghiêm Sư Hà trong đám, nhiều khả năng gã là kẻ khởi xướng chuyện này.

Lâm Thu Thạch cau mày, nói với Cố Long Minh: “Họ định đi trộm đèn.”

Cố Long Minh thẩn kinh ngạc trong lòng: “Sao cơ? Đi trộm đèn? Ở từ đường?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Cố Long Minh nói: “Chuyện này...” Việc này không hẳn là xấu, bởi nếu đám người kia có thể an toàn mang đèn ra khỏi từ đường, thì họ cũng đã phải mạo hiểm tới nơi ở của nữ chủ nhân.

Lâm Thu Thạch nói: “Bám theo đã rồi nói sau.”

Vì lo bị những người kia phát hiện, bọn Lâm Thu Thạch không dám theo quá sát. Sau khi rẽ qua mấy con đường, ngôi từ đường sừng sững tráng lệ của thị trấn xuất hiện trước mắt họ.

Nghiêm Sư Hà cùng những người mà gã dẫn theo đi thẳng vào bên trong.

Còn Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh tìm một chỗ khuất gần cửa để quan sát động tĩnh.

Lâm Thu Thạch quan sát Nghiêm Sư Hà khe qua cửa, đồng thời nghe được giọng nói của gã.

Nghiêm Sư Hà đang nói chuyện, gã nói: “Ở đây có đèn dầu, các anh đang cần đúng không? Mau vào lấy đi.”

“Lấy đèn dầu ở đây không sao chứ?” Một người đàn ông trong nhóm hơi ngần ngại, lướt nhìn ngôi từ đường bề thế khắp một lượt: “Trong này họ thờ cái gì thì phải.”

“Bây giờ lo lắng chuyện vật vãnh đó thì có ích lợi chắc, không có đèn, tối nay các anh chắc chắn sẽ chết.” Nghiêm Sư Hà nói: “Sợ như thế còn đi theo tôi làm gì, các anh không lấy thì để tôi lấy.” Dứt lời, gã thò tay cần một chiếc đèn lên, sau khi thổi tắt lửa bên trong, gã cho luôn vào túi.

Những người khác im lặng mất một lúc, họ đều kinh ngạc vì hành động quyết đoán mau lẹ của Nghiêm Sư Hà.

Sau vài phút chờ đợi dài đằng đẳng, trong tù đường vẫn không có chuyện gì xảy ra, Nghiêm Sư Hà rõ ràng sắp hết kiên nhẫn, nói: “Các anh cứ suy nghĩ tiếp đi, tôi về trước.” Gã nói đi là đi, quay người tiến thẳng ra cửa.

Những người còn lại thấy Nghiêm Sư Hà lấy đèn mà không có gì xảy ra, bèn giơ tay với lấy cái găng nhất, mỗi người thò ngay một chiếc.

Đã có đèn trong tay, gương mặt ai nấy đều rạng rỡ hẳn lên.

Lâm Thu Thạch đứng ở ngoài để ý thấy một hiện tượng không bình thường, đó là khi những chiếc đèn tắt lửa, trên trần tù đường có thêm một số điểm sáng màu đỏ sậm.

Ban đầu Lâm Thu Thạch cho rằng những điểm sáng đó là nguồn sáng, nhưng nhìn kỹ, thì phát hiện chúng là những con mắt màu đỏ. Những con mắt ấy lảng lảng quan sát đám người đang vui mừng bên dưới, chậm rãi chớp chớp mắt.

“Cái gì nhỏ nước ấy nhỉ?” Một người đột nhiên thấy có nước nhỏ lên người, hốt giật nảy, đưa tay sờ thử, nhận thấy đó là một chất dịch nhớt nháp, tuy trong veo nhưng có mùi rất ghê, giống như là... nước miếng.

Người đó rung mình vì liên tưởng của bản thân. Hốt nhất thời không dám ngẩng lên nhìn thứ đang ở trên đỉnh đầu mà vội sải bước thật nhanh ra cửa.

Nghiêm Sư Hà, người đầu tiên lấy đèn bấy giờ đã ra đến cổng lớn của tù đường.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh sợ bị phát hiện, không dám tiến lại quá gần, họ nấp sau rừng cây nhỏ ở bên cạnh, nhìn thấy từng người một ra khỏi cổng.

Một người, hai người, ba người... Khi người thứ ba đặt chân ra ngoài, cổng tù đường lập tức đóng lại.

Ba người thấy cổng đột nhiên đóng lại, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi. Một giây sau, cô gái duy nhất trong nhóm bốn người bắt đầu gào khóc quay lại đập cửa: “Tiểu Giản, Tiểu Giản...” Xem ra đồng đội của cô đã bị nhốt ở bên trong.

Tù đường vọng ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu này chắc là của người đàn ông tên Tiểu Giản, không ai biết y đã gặp phải chuyện gì ở trong, nhưng bên dưới cánh cổng chảy ra rất nhiều máu, máu men theo kẽ hở đọng thành một vũng lớn ở dưới cửa, trông cực kỳ ghê rợn.

Lâm Thu Thạch nghe thấy âm thanh bên trong từ đường, mặc dù không muốn, nhưng những tiếng động ấy vẫn lọt vào tai cậu. Cậu nghe thấy Tiểu Giản gào khóc, nghe thấy tiếng da thịt bị xé ra, nghe thấy tiếng cười khanh khách giòn tan của trẻ nhỏ.

Vài phút sau, mọi thứ yên tĩnh trở lại. Cánh cửa từ đường vốn mặc cho người ở ngoài đẩy hay đập cách mấy vẫn không hề suy chuyển, lúc này lại tự động mở ra.

Cô gái đang đập cửa bất chấp sự an toàn của bản thân lao vào, nhưng trong từ đường không còn gì cả, ngoại trừ một vũng máu. Người đáng lẽ bị nhốt bên trong đã biến mất, như thể chưa từng tồn tại.

Cô gái cúi đầu, run rẩy nhặt một thứ từ dưới đất lên. Đó là một mảnh móng tay, cô hiểu ngay chuyện vừa xảy ra, lập tức khóc rống lên.

Nghiêm Sư Hà không đi vào trong từ đường nữa, gã chỉ đứng ở ngoài cửa nhìn vào. Đối diện với cái chết của người khác, gã không hề có cảm xúc gì, thậm chí còn giờ tay xem đồng hồ, vẻ như cảm thấy mình đang lãng phí thời gian.

“Tôi phải phá nát cái chỗ này, tôi phải tính sổ với tất cả các người!” Cô gái mất đi đồng đội gần như suy sụp hoàn toàn, cô cầm một bài vị lên, định đập xuống đất, nhưng lại bị một đôi tay già nua giữ lại.

Cô gái quay ra, thấy khuôn mặt chẳng chít nếp nhăn của người gác cổng.

“Ông...” Cô gái chưa kịp nói hết đã bị người gác cổng bẻ tay, kéo ra khỏi từ đường. Người gác cổng nọ trông thấp bé, nhưng khỏe một cách khác thường, kéo một cô gái trẻ cao hơn mét bảy ra khỏi từ đường mà không hề gặp khó khăn.

Cô gái giãy giụa, gào khóc, những người đi cùng cô thì hoàn toàn lạnh nhạt. Đây là thế giới trong cửa, là thế giới khốc liệt mà bạn có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Cô gái bị ném ra khỏi cổng, cuối cùng đành bỏ cuộc, quỳ dưới đất khóc như muốn ngất đi. Cô chỉ tay vào Nghiêm Sư Hà, mắng: “Anh biết, chắc chắn là anh biết, anh muốn hại chết chúng tôi!!!”

Đối diện với lời oán trách đó, Nghiêm Sư Hà chẳng hề biến sắc, gã nói: “Ai cũng lấy được đèn r ồi nhĩ, tôi về trước đây.”

Hai người còn lại tỏ vẻ cảm kích với gã, nói: “Anh Nghiêm, chúng ta cùng về thôi.”

Không ai để ý đến cô gái đang phát điên vì mất đi đ ồng đội.

Cố Long Minh chứng kiến tất cả sự việc, khẽ tặc lưỡi nói: “Gã Nghiêm Sư Hà này chẳng phải thứ tốt lành gì.”

Lâm Thu Thạch đ ồng tình: “Quả đúng vậy.”

Xem ra đèn trong từ đường đúng là có thể mang ra ngoài, nhưng có hạn chế về số lượng, khi lấy tới một mức nhất định sẽ khiến năng lực áp chế quỷ quái giảm sút, thứ bị giam trong từ đường sẽ có thể ra ngoài.

Cố Long Minh liếm môi, nói: “Lâm Lâm, chúng ta làm sao bây giờ?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đột nhiên tôi nảy ra một ý, nếu thuận lợi, chúng ta sẽ không cần đến chỗ nữ chủ nhân nữa.”

Cố Long Minh nói: “Ý gì vậy?”

Lâm Thu Thạch không trả lời, chỉ quay lưng đi: “Đi nào.”

Hai người men theo đường mòn trở về đại viện. Khi đi ngang các con phố, họ thấy dân trong thị trấn đang vác lợn đi ra bờ sông. Có đi đâu lần này, số lợn là hai con, lượng người đi theo thổi kèn đánh trống cũng nhiều lên. Đây có lẽ là một tín hiệu, nhắc nhở mọi người rằng lễ tế thần sông sắp đến.

Lâm Thu Thạch dừng chân trước cửa phòng Nghiêm Sư Hà, sau đó rút từ trong túi một chiếc kẹp tóc.

Cố Long Minh trở mắt nhìn: “Lâm Lâm, anh định làm gì vậy...”

Lâm Thu Thạch thì thầm: “Mở khóa chứ làm gì.” Cậu cúi xuống, lanh lẹ nhét chiếc kẹp tóc vào lỗ khóa, vài giây sau, ổ khóa to mở ra.

Cố Long Minh khâm phục nói: “Đỉnh.”

Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy cảnh này hơi quen, ngẫm lại, cậu nhận ra mình đang đóng vai của Nguyễn Nam Chúc, còn Cố Long Minh chính là

bản thân cậu mỗi khi đi cùng Nguyễn Nam Chúc.

“Chúng ta vào đó làm gì vậy? Tìm đèn dầu?” Cố Long Minh nhìn quanh: “E là gã đã giấu cái đèn đi rồi...”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi nhìn rồi, ít nhất họ không mang theo người.” Đèn dầu làm bằng đồng thau, trọng lượng không hề nhẹ, ít nhất phải gần một cân, vả lại Lâm Thu Thạch thấy Nghiêm Sư Hà không đeo ba lô, đồng đội Tiểu Thiển của gã chỉ mang theo một chiếc cặp đeo chéo không đủ để chứa đèn. Điêu này có nghĩa là họ không mang đèn theo bên mình, vậy nên nó sẽ ở trong phòng hoặc được cất giấu ở nơi khác.

Hai người lục soát trong phòng một lát, cuối cùng đã tìm thấy thứ mình muốn ở gầm giường, đèn dầu của Nghiêm Sư Hà quả nhiên được giấu trong một góc chân giường.

Cố Long Minh lấy đèn ra, không kìm được cười tặc.

Lần này không thể trách Cố Long Minh thô thiển, bởi vì dưới giường của Nghiêm Sư Hà không chỉ một, mà có đến năm, sáu chiếc đèn dầu được xếp ngay ngắn. Xem ra đây chính là đèn của các phòng khác hôm qua vứt bỏ.

“Thằng khốn Nghiêm Sư Hà này đúng là loại không ra gì.” Cố Long Minh cười luôn: “Việc như vậy mà gã cũng dám làm!”

Bí mật thu thập đèn của các phòng khác, rồi giả mạo hiện trường như thể đèn bị đập vỡ, thực chất là đã đốt túi, lại còn xúi giục mọi người đến từ đường trộm đèn để rồi mất mạng.

Nhìn thấy những chiếc đèn này, Lâm Thu Thạch càng có ác cảm với Nghiêm Sư Hà. Ngay từ ngày đầu đặt chân tới đây, cậu đã cảm thấy Nghiêm Sư Hà đã biết được bí mật gì đó.

Lâm Thu Thạch từng gặp một kẻ tương tự, chính là kẻ phản bội dùng khung tranh giết người trong cửa *Người đàn bà trong mưa*.

Không lẽ Nghiêm Sư Hà cũng... Lâm Thu Thạch nghĩ đây, lông mày không khỏi nhíu lại.

“Ừa? Gầm giường của hắn hình như còn có vật gì khác...” Cố Long Minh rút ra một thứ phía sau những chiếc đèn: “Gia... gia phả?”

Lâm Thu Thạch cẩn thận xem thử, phát hiện đây chính là cuốn gia phả mà Nghiêm Sư Hà từng nhắc đến khi trao đổi manh mối.

Cậu lật mở trang đầu, trên cuốn gia phả này còn có cả ảnh chụp, tuy chỉ là ảnh đen trắng, nhưng vẫn có thể nhận ra người trong đó chính là nữ chủ nhân.

Sau khi lật nhanh một số trang, Lâm Thu Thạch lộ vẻ kinh ngạc. Nói chính xác thì cuốn gia phả này là một kiểu ghi chép nhật ký, bên trong chứa vô số ảnh chụp nữ chủ nhân và đứa con. Gương mặt mẹ ta không mang chút biểu cảm nào, trong tay luôn ôm một đứa trẻ. Đứa trẻ trong ảnh khóc có, cười có, nhưng rõ ràng chúng là nhiều đứa khác nhau chứ không chỉ một.

Vậy nhưng tên của chúng thì chỉ có một, tất cả là Vu Tài Triết. Trong tập gia phả thậm chí không có mặt nam chủ nhân, dường như từ đầu chí cuối chỉ có mẹ ta và đứa trẻ mà thôi.

Cố Long Minh lờ mờ hiểu ra đi đâu gì đó, hần quay sang Lâm Thu Thạch: “Những đứa trẻ này thật ra không phải con của mẹ ta đúng không?!”

Lâm Thu Thạch nói: “Chắc vậy.”

Vu Tài Triết chỉ là một cách gọi, không phải tên của một đứa trẻ cụ thể nào, hề được mẹ ta nhận nuôi thì nó sẽ được gọi là Vu Tài Triết.

Lâm Thu Thạch liếc sơ các mốc thời gian trong gia phả, nói: “Đi thôi, mang cái này đi luôn.”

Cố Long Minh: “Vậy thì việc chúng ta đột nhập sẽ bị bại lộ mất.”

Lâm Thu Thạch nửa cười nửa không: “Cậu nói ở ngoài đời cậu là thầy pháp bắt ma cơ mà, thủ đoạn lừa đảo cậu phải rành hơn tôi chứ.”

Cố Long Minh phân trần: “Chỉ thi thoảng, thi thoảng thôi, phần lớn thời gian tôi vẫn là công dân tốt trăm phần trăm nhé.”

Lâm Thu Thạch: “Không phải nữ sinh trung học trăm phần trăm?”

Cố Long Minh thẹn thùng nói: “Nếu anh muốn tôi trở thành nữ sinh trung học để làm anh vui lòng thì...”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao tự nhiên thấy mắc ối quá.

“Đằng nào chẳng trộm đèn, lộ thì cho lộ luôn, vả lại đèn của chúng ta có lẽ cũng do gã đánh tráo.” Lâm Thu Thạch nhét luôn tập gia phả vào túi: “Mang thêm mấy cái đèn này nữa, để dùng dền.”

“OK.” Cỗ Long Minh bỏ hết đồ vào túi của mình. Hắn vốn không thích Nghiêm Sư Hà, có cơ hội phá gã này, hắn dĩ nhiên rất vui.

Hai người thu dọn xong xuôi rồi rời khỏi phòng Nghiêm Sư Hà. Họ giấu đèn tại một góc khuất gần phòng ở, sau đó mang một cây theo người để phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Dĩ nhiên, họ không quên để gia phả trong túi.

Nghiêm Sư Hà rất nhanh đã biết chuyện phòng mình bị trộm viếng thăm. Giờ ăn trưa hôm đó, mặt gã xám như chì, ánh mắt liếc qua liếc lại những người xung quanh, cuối cùng dừng lại ở Lâm Thu Thạch đang đi ăn nhàn ăn uống.

Lâm Thu Thạch không hề biến sắc, trước ánh mắt của Nghiêm Sư Hà, cậu chỉ hơi ngẩng lên, nói: “Có việc gì sao?”

Nghiêm Sư Hà cười: “Anh có tìm thấy manh mối nào mới không?”

“Manh mối mới à?” Lâm Thu Thạch đáp: “Cứ cho là tôi tìm thấy manh mối mới, anh có gì để trao đổi với tôi không?”

Nghiêm Sư Hà: “Vậy phải xem anh tìm thấy gì.”

Lâm Thu Thạch không đáp, chỉ im lặng nhìn Nghiêm Sư Hà.

“Thôi được, nếu anh bằng lòng, chúng ta có thể trao đổi lần nữa.” Nghiêm Sư Hà nói, miệng bảo trao đổi, nhưng ánh mắt gã sắc mùi dò xét, rõ ràng chỉ muốn xem nhóm Lâm Thu Thạch phản ứng thế nào trước lời của mình.

Nhưng phản ứng của Lâm Thu Thạch khiến Nghiêm Sư Hà thất vọng. Cậu lau miệng, vờ như tư lự gì đó, cuối cùng đáp: “Tôi chẳng có gì để trao đổi với anh.” Lời nói ngắn gọn, thái độ kiên quyết.

Nghiêm Sư Hà hỏi: “Ồ, vậy sao, sáng nay anh ở trong đại viện suốt à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi đi xem lễ tế thần ở bờ sông. Tóm lại anh muốn hỏi đi đâu gì?”

Nghiêm Sư Hà cười cười, đứng dậy: “Không có, tôi chỉ hỏi đại thôi.” Gã quay người bỏ đi.

Hiện tại đã có bốn người chết, cộng thêm người bị nạn ở từ đường, tổng cộng năm sinh mạng đã ra đi, chỉ còn bảy người sống sót, cho nên

không lâu sau khi phát hiện mất đồ, Lâm Thu Thạch lập tức trở thành kẻ tình nghi số một trong mắt Nghiêm Sư Hà. Thực ra Nghiêm Sư Hà gần như chắc chắn là nhóm Lâm Thu Thạch đã ra tay.

Nhưng Lâm Thu Thạch chẳng quan tâm, ăn xong cơm trưa, cậu cùng Cố Long Minh ra ngoài.

Ánh mắt hần học của Nghiêm Sư Hà dõi theo Lâm Thu Thạch đến khi cậu khuất dạng.

Tiểu Thiên thấy vậy, hỏi: “Anh Nghiêm, chính họ đã mang đèn và gia phả đi ư?”

Nghiêm Sư Hà nói: “Ngoại trừ chúng thì còn ai nữa.” Gã đáp bằng giọng lạnh băng: “Ở cửa này, những người khác toàn loại rác rưởi cả.” Gã đang ám chỉ ba người còn sót lại. Nghiêm Sư Hà cau mày nói: “Nếu em chịu mang gia phả theo thì đã không rắc chuyện như vậy.”

Tiểu Thiên vội giải thích: “Em... em cũng vì sợ nên mới vậy...” Cô ta không muốn mang theo cuốn sổ dán đầy những bức ảnh đen trắng của nữ chủ nhân.

“Giờ thì hay rồi,” Nghiêm Sư Hà cười nhạt, “bị chúng nó khoắng sạch rồi.”

“Nhưng bọn mình đã xem xong, bị lấy đi cũng có sao đâu?” Tiểu Thiên lắp bắp nói: “Dù sao cũng không phải vật phẩm quan trọng.”

Nghiêm Sư Hà lạnh lùng liếc Tiểu Thiên: “Em sống được đến giờ này là kỳ tích đấy.”

Tiểu Thiên nín bật.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Thu Thạch tìm đại một người làm trong đại viện, hỏi thăm về nguồn gốc của nơi này.

Người làm kia nói đại viện đã có hơn trăm năm lịch sử, trải qua ba đời chủ, truyền nhân gần nhất chính là nữ chủ nhân.

Lâm Thu Thạch lại hỏi về ngày tháng theo lịch của thế giới này, người làm đáp một con số.

Cố Long Minh nghe mà cảm thấy sai sai, hắn nói: “Năm 1867? Không thể nào...”

Hắn đang định nói gì đó, Lâm Thu Thạch vội ngăn lại, cười bảo: “Bọn tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.”

Người làm kia xua xua tay, tỏ ý dừng khách sáo, rồi quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đưa mắt nhìn nhau, Lâm Thu Thạch nói: “Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Cố Long Minh đáp: “Tôi hiểu rồi.”

Gia phả bắt đầu được ghi chép khi đại viện xây dựng xong, mốc thời gian đó có dán một bức ảnh, là ảnh chụp nữ chủ nhân đứng một mình. Trong gia phả không có trục thời gian, chỉ có ngày tháng bắt đầu ghi chép, nếu không biết hiện tại đang là năm nào, chắc không ai cảm thấy cuốn sổ có gì đặc biệt.

Cố Long Minh nói: “Con mù già này đã sống hơn trăm năm cơ đấy...”

Lâm Thu Thạch: “Có thể chắc chắn mù ta không phải người rồi.”

“Đi đâu này quan trọng hả?” Cố Long Minh chưa hiểu lắm: “Mù này có là người thì mình cũng không dám đụng vào mà?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Không, đi đâu này rất quan trọng. Cách đối phó của chúng ta thay đổi tùy thuộc vào thân phận thật sự của mù ta.” Nếu là người, họ còn có chút hy vọng thắng trong cuộc đối đầu, nhưng nếu là quỷ quái, thì họ hoàn toàn không thể địch lại.

Cố Long Minh gãi đầu, dường như đã hiểu.

“Tôi có cảm giác manh mối về chìa khóa nằm ở chỗ mù ta.” Lâm Thu Thạch nói: “Nếu ngày mai có cơ hội, chúng ta đến phòng của mù ta kiểm tra thêm lần nữa.”

Cố Long Minh gật gật đầu: “Được thôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Còn chuyện về lịch sử đại viện...” Cậu liếc nhìn sắc trời: “Giờ chúng ta đi quanh thị trấn xem, người dân chắc sẽ biết gì đó.”

Vậy là Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh rời khỏi đại viện, bắt đầu đi loanh quanh trong thị trấn.

Thị trấn này vốn dĩ không lớn, không gian bao trùm trong màn sương dày đặc khiến nơi này trở thành một hòn đảo bị cô lập với bên ngoài. Hai

người hỏi thăm một số cư dân, nhưng thái độ của họ vô cùng cảnh giác, hầu hết đều không muốn bàn luận nhiều về đại viện nhà họ Vu.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đều hết cách.

Cố Long Minh nói: “Hay là chúng ta đến quán rượu thử, đi này giờ cũng đói rồi, mà tôi cũng tò mò không biết đồ ăn ở thế giới này có gì đặc sắc.”

Lâm Thu Thạch thấy việc đi đầu tra đi vào bế tắc, bèn gật đầu đồng ý.

Hai người tiến vào một quán rượu, chọn đại một bàn ngồi xuống, đang định gọi món, chợt nghe thấy tiếng phách gõ gõ xuống bàn một tiếng.

“Nghe nói năm đó trời mưa thối đất thối cát, mưa liên tục suốt bảy ngày bảy đêm.” Lâm Thu Thạch nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy một người kể chuyện mặc quần áo cũ kỹ, đứng ở chính giữa quán rượu, tay cầm một chiếc phách gõ, cao giọng nói: “Thị trấn sắp sửa ngập hết, nghe nói có một hộ gia đình nghĩ ra cách trị thủy, đó là bái tế thần sông, khiến cho trận mưa to này chấm dứt...”

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh nghe được ba chữ “nhà họ Vu”, đều mở to mắt, không ngờ bọn họ lại được nghe câu chuyện về nhà họ Vu theo cách này.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Sở dĩ quỷ nhỏ tiến vào các phòng khác bằng cách hóa thành máu lỏng là bởi vì những phòng đó không tắt đèn mở người. Phòng của nhóm Lâm Thu Thạch có đèn, cho nên quỷ nhỏ không thể biến thành máu. Đó không phải bug^[6], cũng không phải bàn tay vàng^[7], vì có độc giả thắc mắc nên giải thích một chút.

Chương 86

Thần sông thật sự

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh ngồi trong đại sảnh, nghe kể chuyện về nhà họ Vu.

Trong câu chuyện có nhắc đến nữ chủ nhân nhà họ Vu, có tiểu công tử Vu Tài Triết bị mang đi hiến tế, hơn nữa còn có rất nhiều tình tiết họ chưa từng nghĩ đến.

Khi tiểu công tử Vu Tài Triết bị hiến tế cho thần sông, cơn mưa to nhiều ngày tức thì chấm dứt, cứ như thần sông thật sự đã chấp nhận vật hiến tế. Người dân trong thị trấn mừng vui khôn xiết, ngày hôm ấy liền được gọi là ngày sinh của thần sông, để ăn mừng, họ treo đèn lồng đỏ khắp các phố phường, cả thị trấn rạo rực trong không khí vui vẻ.

Nhưng không khí vui vẻ ấy chưa kéo dài được bao lâu thì lại có chuyện xảy ra.

Trong thị trấn bắt đầu có người chết. Những kẻ xấu số giống như bị thứ gì đó ăn thịt, thậm chí không còn mảnh xương nào, chỉ sót lại một ít tóc và móng tay.

Ban đầu, mọi người cho rằng có dã thú lén vào thị trấn, nhưng giả thuyết này nhanh chóng bị bác bỏ, bởi vì không có loại dã thú nào lại ăn thịt người mà không hề gây ra tiếng động. Bí ẩn về những cái chết nhanh chóng được tìm ra: Thứ ăn thịt người trong thị trấn vốn không phải vật sống. Đó là một con quỷ nhỏ mặt mày phù thũng vì ngâm nước, miệng đầy răng nhọn, sống ở dưới sông.

Tất cả mọi người nhất thời chìm trong hoảng loạn, chưa ai gặp thứ đó bao giờ, cũng không ai biết nên ứng phó với nó ra sao.

Trong lúc tất cả mọi người sợ đến mù mịt đầu óc, nữ chủ nhân nhà họ Vu đã đứng ra. Mẹ ta nói rằng đưa con dùng để hiến tế đã bảo mạng, nói cho mẹ ta biết cách giải quyết vấn nạn này.

Mọi người cả mừng, chờ nghe nữ chủ nhân họ Vu nói ra cách giải quyết. Mụ ta nói: “Chỉ có đèn dầi đốt bằng mỡ người mới ngăn được con quỷ.”

Người trong thị trấn rơi vào im lặng, đèn mỡ người tuy có thể ngăn quỷ quái, nhưng kiếm đâu ra mỡ người...

Nữ chủ nhân không hề sốt ruột, chỉ im lặng chờ đợi.

Rất nhanh, mục đích của mụ ta đã đạt được, bởi có người không chịu nổi sự sợ hãi, bắt đầu ra tay với đồng loại.

“Chính bọn chúng, chính bọn chúng khởi xướng chuyện hiến tế trẻ con cho thần sông.” Bắt đầu có giọng nói vang lên trong đám đông, những tiếng tố cáo càng lúc càng mãnh liệt.

Cuối cùng, những kẻ khởi xướng chuyện hiến tế tiểu công tử nhà họ Vu bị buộc phải làm vật hy sinh đầu tiên.

Họ bị giết một cách tàn nhẫn, nữ chủ nhân mang về mặt dĩa dăng, rán xác họ thành mỡ để đốt đèn dầi.

Đèn dầi được phân phát đến tận tay từng cư dân trong thị trấn, từ đó không còn ai chết vì con quỷ nhỏ nữa.

Những cư dân tưởng rằng sự việc đến đây là chấm dứt, cho tới ngày sinh tiếp theo của thần sông, trời lại trút xuống trận mưa không dứt.

Cư dân lại rơi vào hoảng loạn, nữ chủ nhân nhà họ Vu bèn nói cho họ biết cách giải quyết.

“Cần một thần sông mới,” mụ ta nói, “chúng ta cần một thần sông mới.” Ngón tay sơn đỏ của mụ ta chỉ ra, chỉ vào một đứa trẻ ngây thơ vẫn còn nằm trong lòng mẹ, mụ ta cười nói: “Xem này, bé con đáng yêu à, con rất phù hợp để trở thành thần sông mới đấy.”

Mẹ của đứa bé lộ vẻ hoảng sợ, sau đó giận dữ chửi bới, giống như nữ chủ nhân ngày trước.

Khi con trai nhà họ Vu được chọn làm thần sông, nữ chủ nhân cũng từng chửi mắng như vậy, nhưng không có tác dụng, con của nữ chủ nhân vẫn bị người ta đem đi, đưa tới bờ sông, ném xuống dòng nước chảy xiết.

Nó còn quá nhỏ, chỉ biết gọi “mẹ”, cứ thế bị người ta cướp đi khỏi vòng tay mẹ, rồi mãi mãi không trở về.

Giờ đây, những người khác cũng phải trải qua cảm giác kinh khủng đó, nữ chủ nhân cực kỳ thỏa mãn. Mụ ta đứng nhìn đứa bé bị tách khỏi người mẹ, nhìn đứa bé bị ném xuống sông, đứng nhìn cơn mưa ngừng rơi, nhìn chiếc đèn dầu sáng trưng nhờ mỡ người.

“Phù” một hơi, nữ chủ nhân khẽ thổi tắt ngọn đèn, nụ cười càng thêm phần hả hê trong bóng tối.

Mưa tuy đã ngừng, nhưng thị trấn lại xuất hiện quỷ nhỏ hoành hành.

Mỡ người sắp hết... vòng tròn oan nghiệt tiếp tục xoay.

Toàn bộ thị trấn chìm trong tuyệt vọng bởi cái vòng luẩn quẩn ấy, không một ai có thể thoát ra, mãi đến khi... có người từ nơi khác ghé thăm.

“Họ không biết gì đâu, đem họ ra làm dầu đốt đi.” Những tiếng thì thầm trong đám đông xuất hiện, nói ra ác ý sâu thẳm trong nội tâm nhiều người: “Dù sao, dù sao họ cũng chẳng hay biết gì...”

“Đúng vậy, ngài thấy sao, ngài cảm thấy dùng họ làm đèn mỡ người thì thế nào?” Lại có người dè dặt hỏi.

Nữ chủ nhân mặc váy đỏ, ngẩng giữa đám đông, mụ ta khẽ nói: “Được đấy.”

Mọi người vui mừng khôn xiết.

Đã mấy trăm năm trôi qua, nữ chủ nhân vẫn giữ được nhan sắc thời thanh xuân. Nhưng không có ai hỏi mụ ta làm thế nào mà được như vậy, cũng không ai dám hoài nghi mụ ta có phải người hay không, bởi vì nếu không có mụ ta, thị trấn nhỏ này sẽ không có đèn mỡ người, tất cả mọi người... đều phải chết.

Thế là, tất cả mọi người không ai bảo ai, đều vờ như không biết chuyện nữ chủ nhân không già theo năm tháng, vẫn luôn đối xử với mụ ta bằng thái độ cung kính, như thể sợ sẽ chọc giận một vị thần.

Còn những vị khách đáng thương thì sẽ bị biến thành tế phẩm của thần sông, thì thế bị rán lấy mỡ. Những chiếc đèn mỡ người tỏa ra ánh sáng ấm áp, bảo vệ cho con dân của thị trấn không bị quái vật làm hại.

Câu chuyện đến đây là kết thúc, một số tình tiết do Lâm Thu Thạch bổ sung bằng các manh mối thu thập được. Nhưng phải nói câu chuyện của người kể chuyện đã cung cấp cho cậu bộ khung và bối cảnh vô cùng quan trọng, để cậu có thể dựng lại câu chuyện đầy đủ nhất.

Lại một tiếng phách gõ vang lên, người kể chuyện kết thúc câu chuyện dài.

“Trời tối rồi.” Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh sức nhận ra sắc trời đang u ám dần, đường phố trở nên vắng vẻ không một bóng người. Chỉ có lồng đèn màu đỏ lắc lư trong gió lạnh.

“Đi, về thôi.” Cố Long Minh hơi rùng mình, dường như cảm thấy hơi lạnh. Hắn thì thầm: “Chỗ này sao ớn quá, ở quê tôi... chưa bao giờ tôi thấy lạnh như vậy...”

Lâm Thu Thạch liếc hắn: “Cậu mặc áo cộc tay vào thời tiết này thì chả lạnh?” Mười hai, mười ba độ, tên này mặc mỗi áo cộc tay, không lạnh mới là lạ.

Cố Long Minh đành nói: “Tôi không mang quần áo khác, hay để tôi mặc váy ngắn?”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, hay là cậu đừng mặc gì cả. Hai người thong thả quay về đại viện, bây giờ những người khác đang ăn cơm.

Sơ với ngày đầu, phòng ăn hiện đã trống trải đi nhiều. Lâm Thu Thạch vừa đi vào đã cảm nhận được ánh mắt của Nghiêm Sư Hà chĩa về phía mình.

Người bình thường đi trộm đồ, ít nhiều cũng cảm thấy hơi chột dạ, nhưng dưới sự dạy dỗ của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đã hoàn toàn quên hai chữ hổ thẹn viết như thế nào. Vì thế, Lâm Thu Thạch nhìn lại Nghiêm Sư Hà, hỏi: “Có việc gì à?”

“Không có gì,” Nghiêm Sư Hà cười cười, “tôi lo cho hai người thôi. Sao về muộn thế, trời đã tối rồi.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, nói thêm: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Hai người tìm đại một chỗ ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Những người khác lần lượt rời đi, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh cũng giải quyết xong bữa tối, quay trở về phòng.

Do chuyện xảy ra đêm qua, giấy dán cửa sổ phòng họ đều rách hết, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh bèn chuyển sang căn phòng khác.

Lâm Thu Thạch tiến vào trong, thấp sáng cây đèn dầu trộm được ở chỗ Nghiêm Sư Hà.

Tim đèn bén lửa khiến cả căn phòng bừng sáng. Lâm Thu Thạch ngẩn người nhìn ngọn lửa đang cháy. Không ai có thể ngờ mờ người dùng thấp đèn lại sáng đến như vậy.

Một lát sau, Lâm Thu Thạch lấy cuốn gia phả chòm được ở chỗ Nghiêm Sư Hà ra.

Cố Long Minh ng ẩ bên giường nói: “Anh vẫn muốn xem à?” Ban ngày họ đã coi kỹ cuốn sổ này nhiều lần lắm rồi.

Lâm Thu Thạch nói: “Ừm, xem lại coi sao.” Cậu cứ cảm thấy cuốn gia phả này là vật vô cùng quan trọng.

Mượn ánh đèn, Lâm Thu Thạch giở trang đầu tiên ra, ở đó có bức ảnh chụp nữ chủ nhân và đứa con ruột, chỉ mỗi bức ảnh này, mẹ ta mới nở nụ cười chân thật và rạng rỡ. Khi mới xem gia phả, Lâm Thu Thạch chỉ cảm thấy kỳ quặc, lúc này tất cả nghi vấn đã được giải đáp bởi người kể chuyện, người đàn bà họ Vu chẳng phải vị thần cứu giúp thị trấn, mà chỉ là người mẹ mất đi đứa con.

Lâm Thu Thạch khẽ chà ngón tay trên mặt bức ảnh một lát, rồi thở dài lật qua trang thứ hai.

Nhưng khi nhìn rõ bức ảnh ở trang thứ hai, hơi thở của cậu như ngừng lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cố Long Minh chú ý thấy biểu hiện bất thường của Lâm Thu Thạch, hỏi: “Lâm Lâm, chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thạch không nói gì, giơ tay vẫy hắt lại g ần.

Cố Long Minh đứng lên, đến bên Lâm Thu Thạch. Sau khi thấy sự biến hóa trong tập gia phả, hắn bất giác tròn tròn mắt: “Cái... cái ảnh này...”

Dưới ánh sáng của đèn mờ người, người đàn bà ôm đứa trẻ lại mang một bộ mặt khác, nụ cười giả tạo thậm chí còn biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng âm hiểm. Đứa trẻ đáng lẽ được mẹ ta ôm vào lòng, lúc này được nắm bằng một tay. Mẹ ta xé cổ đứa bé như xé một con gà, ngay đến sự dịu dàng ngụy tạo cũng không còn.

Cơ thể đứa bé mềm nhũn, gương mặt phù thũng trương nứt, cái miệng rộng ngoác há ra, để lộ răng nhọn chỉ chút như muốn cắn mẹ ta.

Nước ảnh đen trắng càng làm bức hình thêm phần đáng sợ, Lâm Thu Thạch lật đến những trang sau, quả nhiên tất cả các tấm ảnh kế tiếp đều thay đổi. Điểm khác biệt duy nhất là phần nền trong ảnh xuất hiện thêm một số điểm sáng màu đỏ, thoát trông tưởng như chụp lỗi. Nhưng Lâm Thu Thạch vừa thấy đã liên tưởng ngay đến vô số đôi mắt ở trên trần từ đường.

Cách mà nữ chủ nhân đối đãi với những đứa trẻ bị hiến tế hoàn toàn không có một chút mềm lòng. Trong ánh mắt của mẹ ta chỉ có oán hận và lạnh nhạt, chẳng khác nào một con quỷ báo thù đang tìm cách giày vò những người xung quanh.

Cố Long Minh vừa lật xem gia phả, vừa xoa mạnh cánh tay đang nổi gai ốc, nói: “Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Nghiêm Sư Hà không muốn mang thứ này theo.”

Ai xem thứ này mà không dựng tóc gáy mới lạ.

Lâm Thu Thạch nhìn kỹ các bức ảnh, không nói gì.

Cố Long Minh quay sang, thấy vẻ trầm tư của Lâm Thu Thạch, nói: “Lâm Lâm, anh đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đương nhiên là nghĩ xem chìa khóa đang ở đâu.”

“Đã có hướng hành động chưa?” Cố Long Minh hỏi: “Hình như sắp tới lễ tế thần sông rồi...”

Lâm Thu Thạch đáp: “Nghĩ ra rồi, nhưng chưa chắc chắn lắm.”

Cố Long Minh nói: “Ừm...”

Lâm Thu Thạch: “Bọn quỷ nhỏ rõ ràng không thích người đàn bà họ Vu.”

“Làm sao tụi nhỏ thích được kẻ đã mang chúng đi hiến tế chứ, không quay về báo thù đã là bao dung lắm rồi đấy.” Cố Long Minh lẩm bẩm, rõ ràng hẳn không thích cuốn gia phả này, xem được một lúc bèn nhìn đi chỗ khác.

“Cậu nói gì cơ?” Lâm Thu Thạch đột nhiên nảy ra một ý.

“Sao cơ?” Cố Long Minh ngần ra: “Tôi nói là... làm sao tụi nhỏ thích được kẻ đã mang chúng đi hiến tế...”

Lâm Thu Thạch: “Không, câu sau cơ.”

Cố Long Minh: “Không quay về báo thù... khoan đã, ý anh là?” Hấn chợt hiểu ra đi đâu Lâm Thu Thạch đang nghĩ.

Lâm Thu Thạch đập bàn, nói: “Cậu quên lễ tế thần sông bắt ngu ồn từ đâu ư?”

Cố Long Minh: “Là từ những đứa trẻ bị ném xuống sông hóa thành quỷ nhỏ quay về báo thù!”

Lâm Thu Thạch: “Không sai, báo thù, chính là báo thù...” Cậu đứng dậy: “Con của mẹ ta báo thù, mẹ ta cũng đang báo thù, kẻ thù của họ đều chết cả, nhưng lũ quỷ nhỏ đó vẫn chưa báo được thù!”

Chúng không phải là kẻ ác chủ động đi hại người, mà thực ra là nạn nhân vô tội.

Lũ trẻ bị người đàn bà đó lựa chọn, bị kéo ra khỏi vòng tay cha mẹ, trở thành vật tế thần, chìm xuống dòng nước sâu.

Oán niệm từ đó chất chứa khó tan.

Nhưng vì nữ chủ nhân chế ra đèn mỡ người, nên chúng không cách nào báo thù. Lâm Thu Thạch cảm thấy mình đã tìm ra manh mối then chốt nhất.

Cố Long Minh nói: “Ý anh là, chúng ta phải xử lý mẹ ta? Nhưng chẳng phải chúng ta đã biết thứ đó không phải người r ồi hay sao?” Thứ có thể sống vài trăm năm không thể là con người được.

“Đúng thế, mẹ ta không phải người.” Lâm Thu Thạch nói nhẹ tênh: “Chúng ta không thể giết mẹ ta, nhưng thứ kia thì có thể.”

Cố Long Minh hiểu ý của Lâm Thu Thạch: “Anh muốn lợi dụng lũ quỷ nhỏ? Nhưng làm thế thì mạo hiểm quá!” Lũ quỷ nhỏ rõ ràng không phải đối tượng dễ bị khống chế, con dao hai lưỡi nếu không vận dụng khéo léo sẽ làm bản thân bị thương.

Lâm Thu Thạch nói: “Lễ tế thần sông sắp đến r ồi, chúng ta không chờ được nữa.” Cậu đóng cuốn gia phả lại: “Đến hôm đó, hoặc là chúng ta chết hết, nếu may mắn sẽ có một người sống sót... Cậu có dám chắc mình là người may mắn duy nhất đó?”

Cố Long Minh dĩ nhiên không dám chắc. Hấn nhìn Lâm Thu Thạch, gượng cười: “Được r ồi, tôi nghe lời anh, dù sao anh cũng có nhiều kinh nghiệm hơn tôi.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, trở lại giường rồi nằm xuống, nói: “Ngủ đi, nếu không đến đèn dầu lại đột nhiên tắt sáng bây giờ.”

Cố Long Minh “ờ” một tiếng, thổi tắt đèn rồi nằm bên cạnh Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nằm ngoài nên có thể nhìn thấy cửa sổ. Giấy dán cửa sổ lúc này lơ mờ phản chiếu những cái bóng, trông giống như bóng cây bị gió thổi lay động, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện trong bóng cây có một dáng người cao lớn gầy gò đang đứng. Lâm Thu Thạch quá quen với bóng người này, chính là nữ chủ nhân của đại viện. Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh mẹ ta mặc váy đỏ, im lặng đứng giữa sân, nhìn về phía dãy phòng của các vị khách lạ.

Gió thổi mỗi lúc một lớn, tiếng gió ào ào như ai đang gào thét. Đêm đã rất khuya, Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, ép bản thân chìm vào cơn mộng mị.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch không tỉnh dậy giữa chừng, cậu ngủ một mạch tới sáng hôm sau, chỉ sức tỉnh do Cố Long Minh gây tiếng ồn mà thôi.

Lâm Thu Thạch dụi dụi mắt, thay quần áo, rửa mặt, vệ sinh cá nhân một cách nhanh gọn, sau đó vội vã đến phòng ăn dùng bữa sáng. Thật ra cậu không đói lắm, chỉ muốn biết đêm qua có chuyện gì xảy ra hay không.

Khi tới phòng ăn, đếm số người xong, Lâm Thu Thạch biết đêm qua không có ai gặp nguy hiểm.

Nhưng cậu bị nhạt miệng, chỉ ăn qua loa một ít cháo. Cố Long Minh thì khác hẳn, hắn cầm bát cháo lên một cách sung sướng, chỉ thiếu mỗi nước úp mặt luôn vào bát.

Ăn xong, Lâm Thu Thạch dự định đến nơi ở của nữ chủ nhân một chuyến, mặc dù chuyện này vô cùng nguy hiểm, nhưng trong lòng cậu đã lên kế hoạch chi tiết hết rồi.

Cố Long Minh theo sau Lâm Thu Thạch, hỏi cậu định làm những gì.

“Tìm một cái túi lớn,” Lâm Thu Thạch đáp, “trộm hết đèn của mẹ ta.”

Cố Long Minh kinh ngạc: “Trộm đèn? Tại sao phải trộm đèn nữa?”

Lâm Thu Thạch hỏi lại: “Cậu quên đèn có tác dụng gì à?”

Cố Long Minh ò lên: “Ý anh là người đàn bà đó không chết là nhờ đèn mỡ người? Nhưng chúng ta đột nhập vào đó, nhờ bị phát hiện thì liệu mụ ta có chém chết mình tại trận hay không?”

Lâm Thu Thạch: “... Rất có khả năng là như vậy.” Cậu quay sang nhìn Cố Long Minh: “Cho nên đây là một câu hỏi lựa chọn, hoặc là bị quỷ nhỏ ăn thịt, hoặc là bị mụ ta chém chết.”

Cố Long Minh ngẫm nghĩ một lát, đành thỏa hiệp: “Bị chém chết khá hơn, ít nhất còn giữ được xác.” Lỡ rơi vào tay quỷ nhỏ thì đến mảnh xương cũng chẳng còn.

Lâm Thu Thạch: “Không chắc còn đâu, chưa biết chừng sẽ biến thành mỡ thấp đèn đó.”

Cố Long Minh nói: “Vậy thì tôi nguyện soi sáng cho anh, hóa thành lớp bùn xuân chăm bón cho cây hoa^[8]...”

Lâm Thu Thạch thẫn nghĩ, người anh em à, câu thơ đấy không phải dùng như vậy.

Hai người len lén tìm đến khu nhà của nữ chủ nhân, Cố Long Minh nghển cổ nhìn vào bên trong: “Hình như mụ ta không có ở nhà.”

Cổng vào vẫn mở hé như lần trước.

Bên trong quả thực không có tiếng động, Lâm Thu Thạch nói: “Cậu ở bên ngoài canh chừng, để tôi vào trong.”

Cố Long Minh nói: “Đừng, đi chung đi...”

“Không được.” Lâm Thu Thạch nói: “Ít nhất khi xảy ra chuyện, có bên ngoài tiếp ứng sẽ dễ tháo chạy.”

Cố Long Minh không nói gì thêm, thấy thái độ Lâm Thu Thạch kiên quyết như vậy, chỉ đành thuận theo. Hắn đành đứng ngoài, giương mắt nhìn Lâm Thu Thạch đi vào một mình.

Lâm Thu Thạch vào trong khu nhà, lập tức tiến nhanh đến căn phòng mục tiêu. Cậu không dám lãng phí dù chỉ một giây một phút, sau khi vào phòng, Lâm Thu Thạch vội vàng nhặt đèn dầu bỏ vào túi ngay. Khi chiếc túi đầy chắt, cậu lấy số đèn còn lại trên khung gỗ ném vào bếp lò rực lửa cách đó không xa.

Đèn dầi tiếp xúc với ngọn lửa khiến mùi mỗ cháy khét let bốc lên. Nếu chưa biết thứ mỗ này là gì, có lẽ còn không thấy làm sao, nhưng một khi đã biết đó là mỗ người r ầi thì quả thực cảm thấy lợm giọng kinh khủng.

Lâm Thu Thạch cũng không ngoại lệ, cậu cố nén cảm giác nhộn nhạo trong bụng, ném tất cả đèn dầi vào ngọn lửa. Khi cậu giải quyết xong chiếc đèn cuối cùng, phòng trong bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc. Tiếng khóc này vô cùng chói tai, khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy tai đau buốt. Cậu đang định vào bên trong xem xét, bỗng nghe thấy giọng Cố Long Minh.

Cố Long Minh đứng canh ở ngoài không hiểu sao bỗng nhiên chửi tục, hần mắng xối xả bằng chất giọng đồng bắc đặc trưng.

Lâm Thu Thạch tức thì hiểu ý Cố Long Minh. Cậu không dám đi vào trong, khoác ba lô lên r ầi quay lưng chạy thực mạng. Lâm Thu Thạch không dám ra cửa ngay, mà núp trong một góc khuất.

Quả nhiên, cổng sân mở ra, một người đàn bà mặc váy đỏ xuất hiện. Dường như mục ta nghe thấy tiếng khóc trẻ con trong phòng, hai con mắt mục ta trợn ngược lên, khuôn mặt vô cảm toát ra vẻ phẫn nộ không thể kiềm chế.

Lâm Thu Thạch thấy mà run như c ầy sấy.

Động tác tiếp theo của mục ta là khóa cổng sân lại theo thói quen, sau đó rảo bước đi vào phòng.

Lâm Thu Thạch biết mình chỉ có một cơ hội duy nhất, cậu nín thở, sau khi mục ta vào phòng, cậu ba chân bốn cẳng chạy ra cửa.

Lâm Thu Thạch nhanh như cắt rút chiếc kẹp tóc của mình ra mở khóa.

Nhanh lên nào, nhanh lên nào... Trán Lâm Thu Thạch ướt đầm mồ hôi, nhưng tay cậu vẫn ổn định, cậu cố gắng bình tĩnh lại, mặc kệ tiếng bước chân tiến đến gần, chỉ tập trung toàn bộ chú ý vào ổ khóa trước mắt.

“Cạch” một tiếng, khóa mở ra, tiếng bước chân đã ở ngay sau lưng. Khoảnh khắc đẩy cửa, Lâm Thu Thạch cảm thấy phía sau sượt qua một làn khí lạnh. Cố Long Minh đứng ở bên ngoài nhìn vào, khi thấy thứ phía sau Lâm Thu Thạch, hần sợ hãi hét lên: “Lâm Lâm, chạy mau!”

Nhưng đã quá muộn, Lâm Thu Thạch thấy một cái bóng đen lướt qua lưng mình, sau đó, một vật bổ mạnh xuống lưng cậu... Giây phút ấy, Lâm Thu Thạch biết cái bóng đó là gì. Chính là thanh trường đao trong tay người đàn bà họ Vu, thanh đao đó lúc này đang cắm trên lưng cậu, lực chém mạnh khủng khiếp, khiến Lâm Thu Thạch bắn ra xa.

Lâm Thu Thạch ngã trên mặt đất.

Cố Long Minh buột miệng chửi thề, vội vàng chạy tới: “Dư Lâm Lâm, Dư Lâm Lâm, anh có sao không?” Hắn vừa kiểm tra tình hình của Lâm Thu Thạch vừa ngoảnh lại nhìn người đàn bà kia, chỉ thấy mù ta đứng trong sân, nhoen một nụ cười méo mó, vẻ như chắc chắn Lâm Thu Thạch đã mất mạng.

Lúc mang đao, hình như mù ta không thể rời khỏi khu mình ở, đi đâu này khiến Cố Long Minh như trút được gánh nặng. Nhưng nghĩ đến tình trạng nguy kịch của Lâm Thu Thạch, trái tim hắn lại trầm xuống. Hắn cảm thấy Lâm Thu Thạch hiện giờ lạnh lẽo đến mức đáng sợ.

Đang lúc Cố Long Minh tưởng như hết hy vọng, hắn bỗng thấy Lâm Thu Thạch nặng nhọc ho mấy tiếng, rồi lồm cồm bò dậy, nói: “Tôi...”

“Vãi, anh không sao à!” Cố Long Minh không kịp được chửi tục: “Dư Lâm Lâm, anh thật sự trâu bò lắm đấy.”

Lâm Thu Thạch cũng tưởng mình chết rồi. Cậu ngoảnh lại nhìn thấy chiếc ba lô sau lưng bị chém rách toác, để lộ một đồng đèn dầu bên trong. Thậm chí vết chém khủng khiếp ấy còn hằn sâu vào các thân đèn. Không nghĩ ngờ gì nữa, chính những chiếc đèn này đã giúp cậu ngăn được cú chém chí mạng.

Cậu đã sống sót!

Chương 87

Rời thị trấn

Những chiếc đèn từ trong ba lô rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt đất.

Lâm Thu Thạch quay người lại, thấy nữ chủ nhân cầm trường đao đứng ở cổng, nhìn chằm chằm họ với ánh mắt oán hận. Điều khiến Lâm Thu Thạch nhẹ nhõm là khi cầm đao, dường như họ ta không thể rời khỏi nơi ở của mình, chỉ có thể đứng nhìn kẻ thù từ xa. Tuy trong cảnh này khá đáng sợ, nhưng may mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Cố Long Minh vỗ bộp vào vai Lâm Thu Thạch, cảm thán: “Lâm Lâm, anh giỏi thật đấy...”

Lâm Thu Thạch không biết nên nói gì, đành nhoẻn miệng cười, nói: “Cậu cất mấy cái đèn này vào ba lô đi đã.”

“Ừm, đúng rồi.” Cố Long Minh gật gật đầu, nhanh nhẹn nhặt lại những chiếc đèn trên mặt đất.

Có khá nhiều chiếc đèn hằn rõ vết đao chém, không cần suy nghĩ cũng biết, nếu nhát đao chém trúng lưng của Lâm Thu Thạch, e rằng cậu đã tắt thở tại chỗ. Đèn tuy bị lưỡi đao làm rạn nứt, nhưng cũng may dẫu trong đèn đã đông lại. Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh thoăn thoắt nhặt những chiếc đèn, bỏ đi ngay trước mũi nữ chủ nhân.

Họ đem về tổng cộng bảy chiếc đèn dẫu, ngần đó đủ cho họ sống sót tới cuối cùng, bất chấp mọi việc bất trắc phát sinh. Nhưng Lâm Thu Thạch đoán chừng đêm nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Hai người trở về phòng, cất kỹ mấy chiếc đèn rồi dự định cố thủ luôn trong phòng. Bởi vì số đèn này quá nặng, không thể tùy ý mang theo bên mình, để khơi khơi trong phòng thì không an toàn. Ngộ nhớ bị Nghiêm Sư Hà đánh tráo lần nữa hoặc trộm mất thì toi.

Cố Long Minh vẫn chìm đắm trong sự việc ban nãy, nói: “Lâm Lâm, anh thường xuyên gặp phải những chuyện thế này đúng không?”

Lâm Thu Thạch hồi tưởng một chút, gật đầu.

“Khiếp.” Cố Long Minh phục sát đất, không biết phải khen Lâm Thu Thạch thế nào. Hắn khua chân múa tay nói: “Anh không biết đâu, lúc ấy thật đáng sợ. Thanh trường đao đến bốn mươi mét... cũng may anh đã chạy trước ba mươi chín mét^[9]!”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu nhất thời không biết nên nói gì.

Họ sợ đèn dầu bị trộm, đến bữa trưa cũng ăn luôn trong phòng. Lâm Thu Thạch quả thực hơi buồn chán, bèn lấy cuốn gia phả trong túi ra xem, biết đâu phát hiện thêm manh mối mới.

Ai ngờ sau khi tắt đèn, cuốn gia phả lại thay đổi. Lâm Thu Thạch nhận thấy một số chữ trong ảnh đã biến mất, chỉ còn nữ chủ nhân đứng trơ trọi một mình.

Cố Long Minh đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch cũng thấy sự thay đổi của cuốn gia phả, hắn tròn mắt nhìn Lâm Thu Thạch, nói: “Chúng ta trộm đèn xong, lũ quỷ nhỏ liền biến mất, xem ra đúng là mục ta đã nhốt chúng lại...”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Chắc là vậy.” Nếu thế, phỏng đoán của họ không sai chút nào.

Cố Long Minh hơi chần chừ: “Nhưng...” Hắn chỉ vào một số bức ảnh vẫn giữ nguyên hiện trạng: “Những con quỷ nhỏ này thì sao?”

Lâm Thu Thạch nói ngay: “Từ đường.”

Cậu nói xong, Cố Long Minh lập tức nhớ lại vô số đèn mờ người thấp ở ngôi từ đường sáng trưng. Rõ ràng trong thị trấn nhỏ bé này, đưa bài vị vào từ đường không chỉ là hành vi thờ cúng thông thường, mà còn là cách trấn áp lũ quỷ nhỏ.

Lâm Thu Thạch vốn đang nghĩ có nên phóng thích luôn bọn quỷ nhỏ ở từ đường không. Hiềm một nỗi, lần trước chứng kiến Nghiêm Sư Hà và mấy người khác đến từ đường lấy đèn, người cuối cùng bước ra phải chịu kết cục bị thảm, cho nên trừ phi không còn cách nào khác, Lâm Thu Thạch không muốn phải mạo hiểm.

Ban đầu hai người họ nghĩ như vậy, nhưng rất nhanh, Lâm Thu Thạch nhận thấy sự việc hơi không ổn.

Chập choạng tối hôm đó, nữ chủ nhân xuất hiện ở ngoài cửa sổ phòng họ.

Mụ ta không cần theo trường đao, chỉ đứng bất động trên hành lang, đôi mắt màu đen độc địa hằm học, hình như đang chờ đợi đi đâu đó.

Cố Long Minh phát hiện ra trước tiên, vội vã gọi Lâm Thu Thạch dậy.

“Mụ ta đứng ngoài đó làm gì?” Thấy nữ chủ nhân xuất hiện, Cố Long Minh không khỏi lạnh sống lưng, xoa xoa cánh tay nổi đầy gai của mình, nói: “Cứ như đang chờ giết tội mình vậy...”

Lâm Thu Thạch nhíu mày, cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu suy nghĩ một lát, rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

Mụ ta vẫn nhìn cậu chằm chằm.

Lâm Thu Thạch thử đi ra ngoài, không ngờ mụ ta cũng đi theo mình. Tuy tốc độ không nhanh, nhưng như hình với bóng, ánh mắt đầy ác ý luôn dán vào lưng Lâm Thu Thạch.

Cố Long Minh nhìn theo, hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Lâm Thu Thạch mím môi, liếc nhìn trời. Mặt trời đã xuống núi, biểu hiện khác thường của người đàn bà kia rõ ràng là một điềm báo. Cậu trầm ngâm giây lát, cắn răng nói: “Đi, chúng ta đến từ đường.”

“Đến, đến từ đường?” Cố Long Minh nghe Lâm Thu Thạch nói thì hơi ngẩn ra, “Nhưng ở đó đâu có gì ngoài lũ quỷ nhỏ?”

Lâm Thu Thạch nói: “Cậu thấy trạng thái của mụ ta rồi chứ?”

Cố Long Minh “Ừ” đáp lại.

Lâm Thu Thạch tiếp: “Cậu có nghĩ mụ ta đang chờ cho tới khi trời tối không?”

Cố Long Minh: “...” Lâm Thu Thạch không nói thì thôi, nói ra, Cố Long Minh như bừng tỉnh. Con mụ này đi theo họ rõ ràng là sợ họ chạy trốn. Vậy nếu họ không chạy trốn, chốc nữa trời tối, mụ ta sẽ làm gì?

Ban ngày họ vừa lấy trộm hết đèn trong phòng nữ chủ nhân, thật khó nói đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì.

“Đi thôi.” Lâm Thu Thạch thấy trời sắp tối, không thể chần chừ thêm nữa, cậu nhét tất cả đèn vào túi của Cố Long Minh, cả hai thẳng tiến đến từ đường.

Khi ra khỏi phòng, họ gặp Nghiêm Sư Hà. Gã thấy dáng vẻ vội vã của bọn Lâm Thu Thạch, bèn cười hỏi: “Muộn thế này rồi, lại định đi đâu à?”

Lâm Thu Thạch không thèm để ý đến gã mà đi thẳng.

Từ đường cách nơi ở của nhóm người vào cửa một quãng đường, nữ chủ nhân luôn theo sát họ như hình với bóng, cho đến khi sắp sửa tới nơi, họ ta mới dừng lại.

Dường như người đàn bà này rất kiêng dè nơi đây, khuôn mặt oán hận của họ ta có thêm vài phần sợ hãi, thậm chí bước chân hơi lùi về sau.

Lâm Thu Thạch thấy vậy như trút được gánh nặng.

Cố Long Minh nói: “Oa, họ ta bỏ về thật kìa...” Hắn thấy nữ chủ nhân quay lưng với vẻ không cam lòng, bóng họ ta chầm chậm xa dần.

Lâm Thu Thạch thở phào: “Ừm... Cuối cùng đã đi rồi.”

Hai người vội bước đến cổng từ đường, thấy người gác cổng vẫn ngủ gà ngủ gật, hoàn toàn không hỏi han gì hai vị khách lạ.

Lâm Thu Thạch hơi ngần ngừ, cậu nhìn thấy những dãy bài vị bên trong, có một số vị trí bỏ trống phía trước bàn thờ, chính là dấu tích vụ chôn đen của nhóm người Nghiêm Sư Hà bữa trước.

“Thắp ba cái đèn lên trước đã.” Lâm Thu Thạch nói, “bù vào những chỗ bị trống kia.”

Cố Long Minh gật đầu.

Họ lấy đèn ra, châm lửa, đặt vào các chỗ trống, sau đó ngồi xuống dựa vào tường, bắt đầu chờ đêm tới.

Phải nói rằng, qua đêm ở một nơi như thế này thực sự thử thách lòng can đảm. Ngủ thì chắc chắn không ngủ được rồi, Lâm Thu Thạch dựa tường, cầm cúi chơi Sudoku. Cố Long Minh buồn chán quá nên cũng giở mắt vào xem Lâm Thu Thạch chơi. Xem được một lát, hắn nói: “Anh chơi Sudoku giỏi thế?”

Lâm Thu Thạch nói: “Lúc rảnh rồi không việc gì làm thì chơi cho vui.”

Trời bên ngoài đã tối hẳn, nhờ vô số ngọn đèn mờ người mà trong từ đường vẫn sáng như ban ngày, không đến nỗi đáng sợ như tưởng tượng.

Nhưng dù sao sau lưng họ là vô số bài vị người chết, vì sợ xảy ra chuyện nên họ không thể ngủ được. Thật ra người thật sự không ngủ được chỉ có Lâm Thu Thạch, Cố Long Minh đã gật gù, mơ màng như sắp ngủ

r ồi. Dường như hắn cảm thấy hơi ngại, khó khăn lắm mới vùng thoát khỏi cơn buồn ngủ. Hắn đưa tay vuốt mặt một cái, ngượng ngùng bảo: “Xin lỗi nha, suýt nữa tôi ngủ quên...”

Lâm Thu Thạch: “Hay là cậu cứ ngủ trước đi? Có chuyện gì tôi gọi dậy sau.” Nhìn Cố Long Minh gà gât như thế, Lâm Thu Thạch cũng cảm thấy khó chịu thay.

Cố Long Minh lắc lắc đầu, từ chối ý tốt của Lâm Thu Thạch. Hắn giải thích: “Thật ra ngày thường tôi không vậy đâu, đây là lần đầu tiên...”

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi.” Lâm Thu Thạch xua xua tay, tỏ ý mình không để tâm.

Cố Long Minh lúng túng gượng cười.

Đêm dần về khuya, không gian bên ngoài bao trùm trong bóng tối, chỉ có từ đường sáng trưng, bốn bề lặng phắc không một tiếng động.

Thoắt cái đã tới mười hai giờ, Lâm Thu Thạch chơi Sudoku suốt mấy tiếng đồng hồ, giờ đây bỗng nhiên dừng lại. Cậu nghe thấy một âm thanh, là tiếng vũ khí kéo lê trên mặt đất, kèm theo đó là tiếng bước chân rất khẽ. Cố Long Minh thấy Lâm Thu Thạch nhú mày, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Thu Thạch không nói gì, cậu đứng bật dậy, đến cửa sổ xem xét. Trong bóng đêm nặng nề, cậu nhìn thấy một bóng người chần chập lại gần.

Bóng người càng lúc càng tới gần, Lâm Thu Thạch nhìn rõ dáng dấp của kẻ đó, chính là nữ chủ nhân của đại viện. Mụ ta mặc váy dài, tóc đen để xõa. Tay mụ ta cầm theo trường đao, trên đao dính đẫm máu tươi và những mẩu như mẩu thịt vụn.

Mụ ta ngoẹo đầu nhìn về phía từ đường, nửa khuôn mặt nhuộm màu máu.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của nữ chủ nhân, không cần hỏi, chắc chắn mụ ta vừa giết chóc tàn bạo một hồi, ai mà biết đã có bao nhiêu người chết dưới lưỡi đao đó.

“Chân mụ ta có cái gì kì!” Cố Long Minh đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thu Thạch nhìn lại, cậu nhận ra trên chân nữ chủ nhân chính là đám quỷ nhỏ. Chúng đang há miệng gặm cắn. Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy thịt ở chân mụ ta gần như mất hết, để lộ ống xương trắng hếu.

Chúng đang báo thù... Mặc dù tốc độ hơi chậm, nhưng suy cho cùng, chúng vẫn đang gây tổn hại nghiêm trọng tới nữ chủ nhân.

Lâm Thu Thạch mãi suy nghĩ, chợt thấy nữ chủ nhân giơ tay lên lấy đèn, sau đó vung mạnh trường đao.

Lưỡi đao lướt trong không khí, cắm phập vào cạnh cửa sổ, suýt nữa bổ gãy luôn phần khung gỗ.

Cố Long Minh giật nảy mình, lùi lại mấy bước liền. Hắn sợ hãi nói: “Mụ... mụ ta định làm gì, không lẽ mình đã trốn trong tủ đường mà mụ ta vẫn muốn giết!”

Lâm Thu Thạch cau mày: “Không biết được.”

Trong lúc họ đang nói chuyện, mụ ta đã chần chạp tiến đến bên cửa sổ, rút thanh đao ra. Qua lớp cửa, mụ ta nhìn vào họ bằng khuôn mặt nhuốm máu vô cảm.

Nữ chủ nhân đột nhiên lên tiếng: “Dù phải chết, tao cũng sẽ giết tụi mày.” Nói đoạn, mụ ta tiến thẳng về phía cửa.

Cố Long Minh sợ quá nhảy dựng lên, nói: “Chết mẹ, làm sao giờ?!” Suy đoán của Lâm Thu Thạch quả thực chính xác, cũng may họ đang trốn trong tủ đường, nếu ở lại trong đại viện chắc đã mất mạng từ lâu.

Lâm Thu Thạch quay ra nhìn chiếc bàn xếp đầy đèn dầu bên dưới các bài vị.

Cố Long Minh thấy vậy, nói: “Không lẽ anh định...”

Lâm Thu Thạch bình thản đáp: “Kiểu gì chẳng phải thử.” Nữ chủ nhân họ Vu không phải là người, chắc chắn họ đánh không lại, nhưng lũ quỷ nhỏ báo thù thì chưa chắc. Chân nữ chủ nhân đang bị bọn quỷ nhỏ rửa thịt, vốn dĩ họ chỉ cần kiên trì trốn trong tủ đường, mụ ta tự nhiên sẽ tiêu đời. Nhưng mụ ta vô cùng căm hận họ, còn định dằn hết hơi tàn mà kết liễu hai người.

Nữ chủ nhân đã đi tới bậc thềm, Lâm Thu Thạch thấy thế liền biết không thể đợi được nữa, cậu nghiêng rằng, đi đến chỗ đám đèn phía dưới, một hơi thổi tắt năm, sáu cái.

Đèn vừa tắt, Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy từ trên trần nhà đầy những ánh mắt nhìn xuống mình. Cậu ngẩng lên, thấy trên đó là những đôi

mắt lóe lên tia sáng đỏ, bấy giờ, chúng đang dồn sự chú ý vào nữ chủ nhân, người đang đi vào.

Nữ chủ nhân vác đao tiến vào, dường như mục ta định bất chấp tất cả. Vừa đặt chân vào phòng, mục ta lập tức lao đến chỗ Cố Long Minh và Lâm Thu Thạch. Lâm Thu Thạch xoay người né tránh, nhưng từ đường không lớn, một nhát chém hụt đã làm vỡ toang một hàng bài vị.

Một tiếng “cạch” khe khẽ vang lên, Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng cửa lớn sập lại, sau đó từ trên trần nhà vẳng xuống tiếng khóc trẻ sơ sinh. Nghe thấy tiếng khóc, nữ chủ nhân lập tức biến sắc, vội đẩy nhanh tốc độ, ráo riết truy sát Cố Long Minh và Lâm Thu Thạch. Cũng may Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh không phải loại gà mờ tứ chi mền nhũn, chẳng biết phân biệt nếp tẻ. Cả hai luồn lách khắp trong từ đường, tuy chặt vật thở ra đằng tai, nhưng cũng né được những nhát chém bổ xuống.

Thứ ở trên trần nhà cuối cùng đã rơi xuống, đó là một đám trẻ con bị trương nước phù thũng, chúng đáp thẳng vào người nữ chủ nhân, há cái miệng đầy răng nhọn, bắt đầu gặm, ría.

Nữ chủ nhân bị đau kêu la thảm thiết, nhưng miệng thì la, tay lại không ngừng chém. Cố Long Minh xui xẻo bị trúng một nhát trên cánh tay, đau quá suýt ngã ra đất.

Tốc độ gặm cắn của lũ trẻ càng lúc càng nhanh, hình hài con người của nữ chủ nhân dần biến thành một bộ xương trắng, động tác của mục ta cũng chậm dần, cuối cùng quỳ sụp xuống đất.

Ăn hết thịt, thì gặm đến xương, khi mảnh xương cuối cùng bị nuốt hết, Lâm Thu Thạch nghe một tiếng động giòn tan. Đó chính là âm thanh kim loại rớt xuống đất, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đưa mắt nhìn nhau. Trên mặt đất be bét máu, chiếc chìa khóa đồng trông vô cùng nổi bật.

Lâm Thu Thạch tuy đã đoán được, nhưng khi thấy chìa khóa rơi ra từ trong người nữ chủ nhân, trong lòng vẫn không khỏi kinh ngạc.

“Má nó, má nó, má nó!!” Cố Long Minh kích động suýt nữa thì nhảy dựng lên, nói: “Chìa khóa, chìa khóa kìa! Chúng ta tìm thấy nó rồi!” Hắn đang định lao lên, chợt thấy bày quỷ nhỏ vây xung quanh chìa khóa, cồm no rọu say, con nào con nấy mặt mày thỏa mãn, nhưng vẫn khiến người ta rùng mình.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đang nghĩ làm cách nào lấy được cái chìa khóa bị vấy giữa đám quỷ nhỏ, chợt thấy hình dạng đám quỷ nhỏ dần thay đổi, khuôn mặt phù thũng xẹp xuống như cũ, cái miệng đầy răng nhọn biến lại thành hai chiếc hàm hồng hào lác đác vài răng sữa mới nhú.

Tiếng khóc khiến người ta nhức đầu cũng nín bật, trở thành tiếng cười khanh khách ngây thơ.

Sau khi thỏa mãn chấp niệm của mình, cơ thể chúng dần trong suốt, cuối cùng hóa thành những chấm sáng, biến mất vào không gian.

Lâm Thu Thạch chậm rãi lại gần, nhặt chìa khóa lên, nói: “Thành công rồi.”

Cố Long Minh mừng quá hóa lắp bắp: “Tôi... còn chúng ta thì sao, ra ngoài được chưa? Chìa khóa, cửa đâu nhỉ??”

Chìa khóa đã tìm thấy, hiện tại chỉ còn cửa. Lâm Thu Thạch đi một vòng quanh từ đường, sau khi xác định cửa không có ở đây, bèn nói: “Chắc ở trong đại viện, chúng ta về đó xem thử.”

“Được.” Cố Long Minh vui mừng ra mặt.

Vậy là hai người xuyên qua màn đêm, trở lại đại viện. Nữ chủ nhân đã biến mất, đám quỷ nhỏ cũng biến mất, sự tĩnh lặng của màn đêm mang lại cảm giác thật an bình.

Ngay khi đặt chân trở lại đại viện, họ nhìn thấy một cảnh tượng khủng khiếp.

Chính giữa sân có hai cây người bị chặt làm hai khúc, dường như họ bị nữ chủ nhân chém trúng eo, tắt thở ngay lập tức.

“Chết hết rồi sao?” Cố Long Minh sững sờ.

Lâm Thu Thạch lắc đầu, lúc đi vào sân, cậu nghe thấy tiếng rì rầm nói chuyện ở căn phòng không xa. Cậu không ngờ khi họ rời khỏi, nữ chủ nhân lại ra tay với người khác. Theo quy tắc của cửa, số lượng người mục ta được phép giết mỗi đêm đều có giới hạn, nếu không e rằng tất cả mọi người đã lành ít dữ nhiều.

Lâm Thu Thạch không muốn phí thời gian, bèn cùng Cố Long Minh đi thẳng đến nơi ở của nữ chủ nhân. Sau khi tiến vào, quả nhiên tìm thấy cửa sắt giấu trong một cái tủ.

Nhìn thấy cửa, cả người Lâm Thu Thạch trở nên nhẹ nhõm hẳn. Cậu lấy chìa khóa định mở cửa sắt, đột nhiên cửa phòng đang đóng bị ai đó đẩy ra, Nghiêm Sư Hà đi vào, trên tay gã là một khẩu súng.

“Buổi tối tốt lành.” Nghiêm Sư Hà mỉm cười.

Lâm Thu Thạch hơi khựng lại, không cần nói, cậu cũng hiểu Nghiêm Sư Hà đang định làm gì.

“Đưa cho tôi.” Nghiêm Sư Hà đưa tay ra.

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát, cuối cùng đưa chìa khóa cho Nghiêm Sư Hà. Ai ngờ sau khi lấy được chìa khóa, Nghiêm Sư Hà nã ngay một phát súng vào chân Lâm Thu Thạch. Cậu bị bất ngờ, hét lên một tiếng đau đớn, ngã nhoài ra đất.

“Ha ha.” Nghiêm Sư Hà bật cười: “Cũng đâu phải mình đồng da sắt nhỉ.”

“Mẹ mày...” Cố Long Minh dìu Lâm Thu Thạch dậy, tức quá chửi tục: “Mày có bị điên không đấy? Lấy chìa khóa rồi còn bắn người ta!”

“Tao thích thế đấy,” Nghiêm Sư Hà lạnh lùng nói, “mày làm gì được tao.” Gã xoay xoay chìa khóa, nói: “Tránh qua một bên cho tao đi.”

Cố Long Minh biết họ bây giờ không phải đối thủ của Nghiêm Sư Hà, nên dù trong lòng hậm hực, cũng đành ngoan ngoãn nhường đường.

Nghiêm Sư Hà rảo bước đến chỗ cửa, gã xoay chìa, mở cửa sắt ra, sau đó cúi người nhặt tờ giấy gọi ý vừa rơi xuống.

Tiểu Thiên đi phía sau Nghiêm Sư Hà, không dám nhìn về phía nhóm Lâm Thu Thạch. Mãi đến khi Nghiêm Sư Hà nhặt giấy gọi ý, Lâm Thu Thạch chợt thấy cô ta phóng lên, áp sát phía sau Nghiêm Sư Hà.

Tiếp đó, cô ta giơ tay, làm một hành động khiến tất cả sững sờ.

“Á!!” Nghiêm Sư Hà hét lên thảm thiết, giấy gọi ý và khẩu súng đều rơi xuống đất.

Tiểu Thiên cúi xuống, hí hửng nhặt gọi ý lên, sau đó đá khẩu súng của Nghiêm Sư Hà vào một góc.

Bấy giờ, lưng của Nghiêm Sư Hà bị một con dao cắm lút cán. Tiểu Thiên mỉm cười, nói: “Cảm ơn nhé, anh Nghiêm.” Tiểu Thiên bây giờ so với cô gái rụt rè luôn đi theo Nghiêm Sư Hà chẳng khác nào hai người khác

nhau. Cô ta nhét gọt ý vào túi, rút con dao trên lưng Nghiêm Sư Hà ra, cười: “Nếu không nhờ anh, quả thực em không thể nào qua được cửa này.” Sau đó quay sang nhóm Lâm Thu Thạch: “Dĩ nhiên, cũng phải cảm ơn hai anh nữa.”

Nói xong, cô ta đi vào cửa.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Lâm Thu Thạch nhìn Nghiêm Sư Hà đang nằm trên đất, nghiêng rằng nói: “Lấy khẩu súng của gã qua đây.”

Cổ Long Minh nhân lúc Nghiêm Sư Hà không thể cử động, đi nhặt khẩu súng về, đưa cho Lâm Thu Thạch. Cậu đón lấy súng, nhét vào túi quần, cả hai thong thả tiến vào cánh cửa đang phát ra ánh sáng.

Đi hết đường hầm, cảnh vật xoay chuyển, Lâm Thu Thạch thấy mình rốt cuộc về tới thế giới thực. Ngay khi trở về, cậu liền cảm thấy cơ thể vô cùng khó chịu, vất vả lắm cậu mới gọi được điện thoại cầu cứu Nguyễn Nam Chúc, sau đó ngắt đi.

Hai ngày sau, Lâm Thu Thạch tỉnh dậy sau cơn hôn mê.

Cậu đã quen với việc thường xuyên ra vào bệnh viện, lần này mở mắt ra nhìn thấy trần nhà màu trắng thì không còn kinh ngạc nữa, ngược lại cậu thở phào nhẹ nhõm: Ít nhất cũng còn sống trở về.

“Tỉnh rồi à?” Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên.

Lâm Thu Thạch quay sang là thấy được Nguyễn Nam Chúc, hấn ngẩng ngược sáng nên không trông rõ lắm, chỉ có giọng nói vô cùng ấm áp.

Lâm Thu Thạch bỗng nhận ra mình rất nhớ hấn, nhưng cậu đã nhanh chóng đá bay cảm xúc kỳ quái đó ra khỏi đầu, chỉ khẽ “ừm” một tiếng.

“Lại sốt cao.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bị thương ở trong cửa đúng không.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, nói: “Trước khi ra khỏi cửa bị cho ăn một viên đạn.”

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Chính là khẩu súng anh mang ra ngoài?”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc im lặng một lát: “Súng bình thường không thể mang vào cửa.”

Lâm Thu Thạch sửng sốt.

Nguyễn Nam Chúc tiếp tục giải thích: “Khẩu súng đó chắc chắn không phải súng thường.”

“Không phải súng thường...?” Lâm Thu Thạch nhớ lại, khẩu súng đó toàn thân màu trắng bạc, cầm trên tay cảm thấy rất nặng: “Không lẽ cũng là vật phẩm trong cửa?” Bây giờ nghĩ lại, tên Nghiêm Sư Hà đó e rằng cũng là tay lão luyện nhận dẫn khách.

“Nhiều khả năng là như vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh nghỉ ngơi trước đi.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy, cảm thấy mình thật may mắn. Lúc ấy cậu chỉ sợ Nghiêm Sư Hà tiếp tục tấn công, thật không ngờ cuối cùng còn mang được một vật phẩm trở về.

Chương 88

Cái chết bất ngờ

Mặc dù không thể lấy được gợi ý, nhưng có được ắt có mất, cậu đã lấy được khẩu súng của Nghiêm Sư Hà.

Nghĩ kỹ cũng không thiệt thòi mấy, bởi các loại vật phẩm trong cửa đều rất đặc biệt, có thể nói Lâm Thu Thạch gặp may là đằng khác.

Nói đi cũng phải nói lại, do tính chất đặc biệt của cửa, đứng trước các loại quỷ thần, có súng cũng không giải quyết được gì. Lâm Thu Thạch gia nhập Hắc Diệu Thạch đã lâu, vậy mà giờ mới biết không thể mang súng từ bên ngoài vào cửa.

Nguyễn Nam Chúc như đọc được suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, bèn nói: “Dĩ nhiên không thể mang các loại vũ khí nguy hiểm vào, nếu không sẽ có kẻ làm ra những chuyện đi quá giới hạn.”

Lâm Thu Thạch: “Đi quá giới hạn?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đã từng có người định mang súng bắn tên lửa vào...”

Lâm Thu Thạch nghe xong mà nét mặt hơi méo đi: “Thật hay đùa đấy?” Có người định mang thứ đó vào cửa sao? Trong cửa là thế giới của quỷ quái mà, mang mấy loại vũ khí kỹ thuật cao đó có tác dụng sao?

“Thật.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh tưởng tượng mà xem, nếu thật sự có thể mang vào trong cửa, rồi dùng tên lửa nhắm bắn vào các công trình kiến trúc...”

Lâm Thu Thạch: “...” Tưởng tượng cảnh mà Nguyễn Nam Chúc đang tả, Lâm Thu Thạch cảm thấy không còn gì để nói.

Tóm lại, theo lời Nguyễn Nam Chúc, về cơ bản, vũ khí nóng là thứ không thể mang vào cửa, cùng lắm chỉ có thể thủ con dao nhỏ phòng thân.

Đến đây, Lâm Thu Thạch lại lần nữa cảm nhận sâu sắc rằng mình vớ bở.

Thế lực Lâm Thu Thạch hiện giờ cực kỳ tốt, tuy ăn một viên đan trong cửa nhưng khi trở lại thế giới thực, cậu chỉ nằm viện vài ngày là khôi phục gần như bình thường.

Khi trở về biệt thự còn được Hạng Dê nhiệt liệt chào đón.

Lâm Thu Thạch ôm bé mèo nhà mình vào lòng, vui vẻ vuốt cái bụng trắng mềm như bông, hạnh phúc như muốn bay lên được.

Trình Thiên Lý thấy vậy, đứng bên cạnh nói: “Lâm Thu Thạch, đúng là chỉ có lúc vuốt mèo, anh mới biểu lộ cái vẻ mặt phô trương như thế...”

Lâm Thu Thạch: “Có à?”

Trình Thiên Lý: “Đúng thế, ngay cả lúc ở trong cửa cũng chưa từng thấy anh có vẻ mặt phức tạp như thế này bao giờ.”

Lâm Thu Thạch không biết phải nói gì, cậu cảm thấy đầu đến mức như Trình Thiên Lý nói.

Sau khi trở về, Nguyễn Nam Chúc từng đến nói chuyện riêng với Lâm Thu Thạch một lần, chủ yếu hỏi thăm những gì cậu vừa trải qua.

Lâm Thu Thạch lần lượt kể lại từng việc, khi nhắc đến “nữ sinh trung học” Cố Long Minh, cậu hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyễn Nam Chúc lắng nghe, trong mắt hiện lên nét cười: “Nữ sinh trung học đâu ra mà nhiều vậy.”

Lâm Thu Thạch đoán được âm mưu của hắn, nói: “Có phải anh biết ngay từ đầu không!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Biết gì cơ?”

Lâm Thu Thạch: “Biết nữ sinh trung học đó có vấn đề”

Nguyễn Nam Chúc bật cười, nói: “Ừm, tôi còn cử người đi đi đầu tra rỗi cơ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nói chung nhận việc trên mạng là phải đi đầu tra, nếu không rất dễ xảy ra tai nạn. Lần này khách của anh thuộc loại bình thường, trừ vụ giả mạo nữ sinh trung học ra thôi.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại hình ảnh Cố Long Minh mặc váy ngắn, nói “pika pika”, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Thật ra Cỗ Long Minh chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ, quan trọng hơn là những gì đã xảy ra trong cửa.

Lâm Thu Thạch ngồi trên sofa, vừa ăn bánh vừa kể cho Nguyễn Nam Chúc nghe về chìa khóa và các sự việc xảy ra.

Khi nghe đến chuyện Lâm Thu Thạch bị Nghiêm Sư Hà bắn một phát vào chân, Nguyễn Nam Chúc khẽ nhú mày, hắn nói: “Tên gã là Nghiêm Sư Hà?”

Lâm Thu Thạch gật đầu: “Đúng.” Cậu suy nghĩ một chút: “Không hiểu sao tôi cảm thấy gã rất quen...”

Nguyễn Nam Chúc: “Quen?”

Lâm Thu Thạch: “Phải.” Cậu cân nhắc lựa chọn từ ngữ, nói: “Tôi nghi ngờ gã nắm trong tay manh mối đặc biệt, giống như cô gái cố tình dùng khung tranh giết người trong cửa *Người đàn bà trong mưa*.” Hai người này rất giống nhau, có đi đâu Nghiêm Sư Hà thận trọng hơn cô gái kia nhiều.

Nguyễn Nam Chúc nhịp nhịp ngón tay trên bàn, dường như đang suy nghĩ.

Lâm Thu Thạch tiếp tục nói: “Nhưng tên này hơi xui, cuối cùng lại bị bạn đồng hành đâm sau lưng, còn cướp luôn gợi ý. Mà này... đột nhiên tôi nhớ ra, nếu ai đó giết người rồi lập tức tiến vào đường hầm ánh sáng, thì sẽ không bị báo thù phải không?”

Chuyện này cậu nghĩ mãi vẫn chưa thông, với tính cách của Nghiêm Sư Hà, tại sao gã không giết cậu mà chỉ bắn bị thương chân.

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy, ánh mắt bỗng pha chút ẩn ý, nói: “Quả đúng có người từng làm như vậy, tôi tận mắt chứng kiến.”

Lâm Thu Thạch: “Sau đó thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau đó từ trong đường hầm trỗi ra một đôi tay, kéo người đó vào bên trong.”

Lâm Thu Thạch: “... Một đôi tay?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phải, một đôi tay.” Hắn đổi tư thế ngồi, đôi chân dài bắt chéo, tựa vào sofa, tiếp tục nói bằng giọng đầu đầu: “Người đó vốn dĩ cùng vào cửa với tôi, sau khi trở về thế giới thực, gã ta nhảy xuống ngay

trước mắt tôi.” Hấn hơi ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Khi ấy chúng tôi đang ở tầng hai mươi bảy của một tòa chung cư.”

Tầng hai mươi bảy, đừng nói người, dù là mèo chín mạng^[10] nhảy xuống e rằng cũng tiêu đời.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ giết người ngay trước khi thoát ra là một lỗ hổng trong quy tắc, nhưng theo lời Nguyễn Nam Chúc, thì lỗ hổng này không tồn tại.

Xem ra Nghiêm Sur Hà và Tiểu Thiên đâu biết chuyện này, Nghiêm Sur Hà không dám giết Lâm Thu Thạch, Tiểu Thiên cũng không đâm vào vị trí yếu hại. Lâm Thu Thạch đoán Nghiêm Sur Hà có thể dồn chút sức lực cuối cùng để bò vào đường hầm và trở về thành công, còn chuyện bị thương nặng vậy trở về thế giới thực chuyển thành bệnh gì thì Lâm Thu Thạch không biết.

“Anh vất vả rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lần đầu đi một mình, có cảm tưởng gì đặc biệt không?”

Lâm Thu Thạch: “Cảm tưởng à...” Trong đầu cậu lướt qua hình ảnh giả gái của Cố Long Minh, cùng với hình ảnh giả gái của Nguyễn Nam Chúc. Không so sánh thì thôi, lỡ so sánh thì quả thực rùng mình, thậm chí cánh tay nổi đầy da gà. Cậu không dám nói cho Nguyễn Nam Chúc biết suy nghĩ của mình, chỉ bảo: “Không, chẳng có cảm tưởng gì.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn cánh tay cậu một cách nghi ngờ: “Không cảm tưởng gì sao anh nổi da gà?”

Lâm Thu Thạch cười khan: “Trời hơi lạnh.”

Nguyễn Nam Chúc rõ ràng không tin, nhưng bỏ qua cho Lâm Thu Thạch lần này: “Thôi được, anh mới bình phục, không nên vất vả quá, đi nghỉ đi.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài. Khi đến cửa, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc bóc giấy gói kẹo mút, rồi nhét một que kẹo vào miệng. Xem ra hấn muốn hút thuốc lá, mà lại đang cai thuốc, chắc thèm lắm nhưng chỉ có thể ăn kẹo thôi.

Lâm Thu Thạch sờ sờ vị trí lá gan nơi ổ bụng, không cảm thấy có gì bất thường. Khi bị ung thư gan đa phần sẽ rất đau, nhưng Lâm Thu Thạch

tới nay vẫn khỏe như trâu, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Cửa đúng là rất đáng sợ, nhưng nó mang đến cơ hội sống cho cậu.

Gần đây thời tiết bắt đầu nóng lên, Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa khỏi hẳn, trong biệt thự đáng lẽ chỉ có một bệnh nhân, nhưng Lâm Thu Thạch làm xong vụ này, số bệnh nhân liền tăng thành hai.

Đàm Tảo Tảo vốn là khách quen của biệt thự, nghe nói Lâm Thu Thạch bị bệnh, cô vội mua hoa quả đến thăm. Vừa bước vào đã thấy Lâm Thu Thạch, cô chào ngay: “Lâm Lâm, Lâm Lâm à, anh không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch đang nằm dài trên sofa chơi với mèo, nói: “Không phải vấn đề nghiêm trọng, đừng lo lắng quá.”

Đàm Tảo Tảo bèn ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch, sai Trình Thiên Lý đi rửa hoa quả.

Đàm Tảo Tảo hỏi: “Hình như Trình Thiên Lý sắp vào cửa cấp bảy phải không?”

Lâm Thu Thạch nhẩm tính thời gian: “Có lẽ vậy.”

Đàm Tảo Tảo khẽ hạ giọng, ngữ điệu như có ẩn ý gì đó: “Thật ra... tôi rất ngưỡng mộ Trình Thiên Lý.”

Lâm Thu Thạch liếc nhìn Đàm Tảo Tảo.

“Đôi khi ngốc nghếch như vậy lại hay.” Đàm Tảo Tảo nói về mơ hồ “Cửa cấp năm của tôi sắp mở... sau đây sẽ là cửa cấp sáu...”

Hắc Diệu Thạch không nhận dẫn dắt vượt cửa cấp cao, cho nên sắp tới, Đàm Tảo Tảo chỉ có một mình. Nhớ lại ở cửa đầu tiên mình phải vật vã, lăn lộn để sinh tồn như thế nào, Đàm Tảo Tảo cảm thấy tủ thân, bất giác thở dài.

“Bỏ đi, không nói chuyện này nữa.” Đàm Tảo Tảo nhanh chóng xốc lại tinh thần: “Phim mới của tôi sắp ra rạp rồi, đến lúc đó anh phải đi xem đấy nhé.” Cô rút ra hai vé xem suất chiếu đầu tiên đưa cho Lâm Thu Thạch, nháy mắt một cái: “Thích thì dẫn ai đi chung cũng được.”

Lâm Thu Thạch nhận cặp vé, cười nói, được.

Hai người đang tán dóc thì chuông cổng biệt thự vang lên, Lâm Thu Thạch ra xem, thấy đó là Ngô Kỳ, cậu bạn cùng chỗ làm trước kia.

Từ khi chuyển vào sống trong biệt thự, những lần gặp gỡ giữa cậu và Ngô Kỳ thừa dẫu, chỉ thi thoảng cùng nhau ăn bữa cơm. Hôm nay bỗng dưng Ngô Kỳ đến, quả là đi đâu bất ngờ. Lâm Thu Thạch cảm thấy có đi đâu gì đó không ổn, bởi đáng về Ngô Kỳ thì đâu tụt vô cùng, thậm chí gần rớt hẳn đi.

Lâm Thu Thạch mở cửa, nói: “Ngô Kỳ, ông sao vậy?”

Ngô Kỳ kêu lên bằng giọng khàn đặc: “Lâm Thu Thạch, bạn gái tôi, bạn gái tôi mất rồi...”

Lâm Thu Thạch sửng sốt, nói: “Ông vào nhà trước đã!”

Ngô Kỳ đi vào đại sảnh, thấy Đàm Tảo Tảo đang ngồi trên sofa, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó mau chóng ảm đạm trở lại, đau khổ như trước. Cậu ta nói: “Mười mấy ngày trước, cô ấy nhảy lầu ngay trước mắt tôi!”

Lâm Thu Thạch bỗng nhớ lại việc Nguyễn Nam Chúc kể hôm qua, cô hòng hơi ghen lại, nói: “Ông bình tĩnh lại, từ từ kể xem.”

Ngô Kỳ ngồi xuống sofa, cả người vẫn còn hơi run rẩy, kể lại mọi việc cho Lâm Thu Thạch.

Mười mấy ngày trước, Ngô Kỳ tan ca trở về, vào nhà bỗng thấy bạn gái đang ngồi thẫn thờ trên sofa.

Sau khi thấy Ngô Kỳ, cô gái đột nhiên bật khóc. Ngô Kỳ hỏi vì sao em khóc, cô lắc đầu đáp: “Có người hại em, có người hại em, hấn cướp cửa của em, hấn cướp cửa của em...”

Khi đó, Ngô Kỳ tưởng bạn gái bị bắt nạt ở bên ngoài, đang định hỏi kỹ tình hình thì thấy cô bỗng đứng bật dậy, lao ra cửa sổ. Cửa sổ bấy giờ đang mở toang, cô cứ thế ngã ra ngoài, lúc đó Ngô Kỳ mới kịp phản ứng.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

Bạn gái Ngô Kỳ rơi xuống từ tầng mười sáu, thi thể nát bấy.

Ngô Kỳ phát điên, gọi 120 rồi báo cảnh sát, nhưng làm thế nào cũng không thể cứu bạn gái từ tay tử thần trở về, cậu ta đã mãi mãi mất đi cô.

Bạn gái Ngô Kỳ chết quá kỳ lạ, cũng may trong nhà lắp camera, mọi thứ đều được ghi hình lại, nếu không Ngô Kỳ có một vạn cái miệng cũng khó khiến người khác tin tưởng.

“Tôi không biết cô ấy bị sao nữa.” Ngô Kỳ khóc rưng rức: “Nguyên tháng nay tôi đều gặp ác mộng, đêm nào cũng mơ thấy cô ấy nói những lời đó, tôi không hiểu, tại sao cô ấy nói có người hại mình?”

Sau cái chết của bạn gái, Ngô Kỳ đã đi điều tra rất nhiều. Ban đầu cậu ta cho rằng có người bắt nạt, ức hiếp bạn gái mình khiến cô uất ức tự vẫn, nhưng đi điều tra kỹ càng hết rồi mà vẫn không phát hiện có ai như vậy. Gần đây bạn gái cậu ta rất bình thường, chỉ đi đi về về giữa công ty và nhà, không cãi vã với ai, cũng không gây thù chuốc oán với ai.

Thế rồi, bỗng dưng cô ra đi.

Khi Lâm Thu Thạch và Đàm Tảo Tảo nghe Ngô Kỳ kể đến đoạn “Hắn cướp cửa của em”, nét mặt cả hai đều trở nên căng cứng. Hiển nhiên họ biết hàm nghĩa của câu nói đó, nhưng trước mặt Ngô Kỳ, Lâm Thu Thạch không biết nên giải thích từ đâu.

Cậu không ngờ chuyện này lại xảy ra với người bạn thân nhất của mình, nên nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lâm Thu Thạch nói: “Ngô Kỳ...” Lâm Thu Thạch muốn an ủi bạn mình, nhưng lại cảm thấy lời lẽ lúc này thật vô nghĩa.

Dù có nói gì đi chăng nữa, cũng khó mà khiến một người vừa mất đi bạn gái cảm thấy khá hơn, vậy nên phòng khách nhất thời chìm vào im lặng, chỉ có tiếng khóc nức nở của Ngô Kỳ.

Đàm Tảo Tảo thấy không đành lòng, bèn rút một tờ khăn giấy đưa cho Ngô Kỳ, để cậu ta lau nước mắt.

Ngô Kỳ nhìn Đàm Tảo Tảo, lau nước mắt xong, cậu ta dần bình tĩnh lại, nói: “Cảm ơn.”

Đàm Tảo Tảo nói: “Cô ấy đã đi rồi... anh hãy nén bi thương.”

Ngô Kỳ gượng cười, rõ ràng chưa thể dứt ra khỏi nỗi đau về cái chết của bạn gái.

Lâm Thu Thạch im lặng, thực ra cậu đang suy nghĩ về câu nói cuối cùng của bạn gái Ngô Kỳ, từ đó nhớ lại một việc Nguyễn Nam Chúc từng dặn dò mình.

“Đừng bao giờ để ai biết được thân phận của anh ở đời thực, nếu không có thể xảy ra chuyện chiếm cửa.” Khi ấy, Nguyễn Nam Chúc đã nói

như vậy. Từ lời kể của Ngô Kỳ, có thể thấy bạn gái cậu ta đã trải qua chuyện đó.

Tiếng khóc của Ngô Kỳ thưa dần rồi dừng hẳn, hình như cảm thấy xấu hổ vì không thể kiềm chế cảm xúc của mình, cậu ta tỏ vẻ khó xử.

Đàm Tảo Tảo thấy thế bèn đứng dậy, nói mình có việc phải đi trước. Lâm Thu Thạch chào tạm biệt, đích thân tiễn cô ra về.

“Còn ông thì sao, Thu Thạch?” Ngô Kỳ nhìn quanh phòng khách ngôi biệt thự: “Cuộc sống của ông ở đây thế nào?”

“Cũng rất ổn.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi rất thích chỗ này.”

“Thích là tốt rồi.” Ngô Kỳ nói: “Trước đây tôi rất lo cho ông, bây giờ thấy ông sống vui vẻ, tôi cũng yên tâm.”

Lâm Thu Thạch nói: “Hôm nay ông có bận gì không? Nếu rảnh thì ngủ lại đây một đêm đi, tôi làm cơm tối cho ông.”

Ngô Kỳ im lặng giây lát, cậu ta từ chối ý tốt của Lâm Thu Thạch, nhất quyết đòi về. Lâm Thu Thạch đành dặn Ngô Kỳ có việc gì thì nhớ gọi điện thoại, Ngô Kỳ gật đầu đồng ý.

Sau khi tiễn Ngô Kỳ về, Lâm Thu Thạch đứng bất động ở cửa hồi lâu, mới quay ra đã thấy Trình Thiên Lý cầm đĩa hoa quả đứng sau lưng mình, trông có vẻ lo lắng. Bên cạnh nó là Trình Nhất Tà, gương mặt không có chút biểu cảm nào. Hai đứa tuy là cặp song sinh, nhưng rất dễ phân biệt.

“Lâm Thu Thạch, anh không sao chứ?” Ban nãy Trình Thiên Lý ở mãi trong phòng bếp không dám ra, sợ làm phiền Lâm Thu Thạch và Ngô Kỳ nói chuyện. Hai đứa cũng đã nghe chuyện của Ngô Kỳ, biết việc gì đã xảy ra.

“Không sao.” Lâm Thu Thạch đáp: “Anh không sao.” Kể có sao là Ngô Kỳ kia.

“Chuyện kiểu này... có thường xuyên xảy ra không?” Lâm Thu Thạch chậm rãi trở lại bên sofa, ngả xuống, hướng cái nhìn về phía Trình Nhất Tà.

Trình Nhất Tà nói: “Không thường xuyên, để làm được không dễ.”

Lâm Thu Thạch cất tiếng: “Bọn họ... làm chuyện đó như thế nào?”

Trình Nhất Tà đáp: “Thông thường những kẻ làm việc này đâu biết mình sắp chết.” Cậu ta đến ng ồi đối diện với Lâm Thu Thạch, giải thích một cách đơn giản: “Chúng c ần tìm một người có cửa, theo người đó cùng tiến vào, sau đó tìm cơ hội giết chết người đó.”

Lâm Thu Thạch: “Những người bị đi theo không lẽ không biết ý muốn chiếm đoạt đó?”

Trình Nhất Tà: “Họ luôn có cách để chiếm đoạt cho bằng được.”

Lừa gạt, che giấu, nói sai sự thật hoặc ép buộc, khi người ta muốn sống, họ sẽ có trăm ngàn cách.

Lâm Thu Thạch chậm rãi siết chặt nắm tay, nói: “Anh biết r ồi.”

Trình Thiên Lý đi đến vỗ vai cậu, bảo cậu đừng đau buồn quá. Lâm Thu Thạch gượng cười: “Người buồn nhất không phải là anh.”

Rõ ràng đó là Ngô Kỳ, kẻ mất đi người thương yêu nhất.

Các mối quan hệ xã hội của Lâm Thu Thạch rất ít ỏi, bạn bè chỉ đếm trên đầu ngón tay, Ngô Kỳ chính là một trong số những người hiếm hoi đó. Cậu không ngờ Ngô Kỳ lại gặp chuyện như vậy.

Tối hôm đó, b ầu không khí trong biệt thự trở nên khá nặng nề

Nguyễn Nam Chúc từ bên ngoài trở về, vừa ng ồi vào bàn ăn đã phát hiện điểm khác thường, bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Trình Thiên Lý liếc Lâm Thu Thạch, vậy là Nguyễn Nam Chúc chuyển ánh nhìn qua Lâm Thu Thạch: “Lâm Thu Thạch?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Bạn gái Ngô Kỳ chết, hình như chết do bị người khác cướp cửa.”

Bàn tay c ần đưa của Nguyễn Nam Chúc hơi khựng lại, hấn nhìn Lâm Thu Thạch: “Chuyện xảy ra lúc nào?”

Lâm Thu Thạch nói: “Khoảng mười mấy ngày trước.” Khi đó cậu vẫn còn nằm viện.

Nguyễn Nam Chúc im lặng một lát: “Lúc đó Ngô Kỳ từng đến thăm anh, nhưng anh vẫn hôn mê, nên anh ta lại về” Khoảng thời gian đó, thần sắc Ngô Kỳ quả thực không được bình thường, ngặt nỗi Nguyễn Nam Chúc không có thói quen quan tâm người ngoài nên không hỏi thăm. Về sau,

Lâm Thu Thạch tỉnh lại, hần nghĩ Ngô Kỳ chắc sẽ tự liên lạc lại với cậu, thật không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra, tinh thần cậu hiếm khi sa sút như lúc này.

Lúc trước đã từng nghe Nguyễn Nam Chúc nói, nhưng phải đến khi sự việc xảy ra với người xung quanh mình, Lâm Thu Thạch mới cảm nhận rõ sự cay đắng bên trong.

Cậu không thân với bạn gái của Ngô Kỳ, chỉ gặp mặt hai lần, nhớ tên cô hình như là Hà Sương Nhã gì gì đó, còn lại không biết gì hơn.

Nhưng dù vậy, Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy bản thân mình khó mà chấp nhận nổi chuyện này.

Cậu nhìn xuống, ăn qua loa rồi trở về phòng.

Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Lâm Thu Thạch nói mời vào, phía bên kia cánh cửa là Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc tựa vào khung cửa, hỏi: “Chuẩn bị đi ngủ à?”

Lâm Thu Thạch nghe vậy hơi lắc đầu, từ trên giường ngẩng dậy: “Không ngủ được.”

Ban ngày gặp phải chuyện như thế ngủ làm sao được. Cậu vốn cho rằng cửa chỉ là chuyện của riêng mình, không hề nghĩ đến tình huống người quen biết với mình cũng là người vào cửa, điểm khác là họ không được may mắn, đã nửa đường đứt gánh mất rồi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc chăm chú nhưng không đáp, cậu không định nói ra điều mình đang nghĩ, nhưng cũng không muốn nói dối. Bởi cậu cho rằng nếu nói dối, Nguyễn Nam Chúc chắc chắn sẽ biết.

Nguyễn Nam Chúc chậm rãi cất tiếng: “Anh đang nghĩ đến bạn gái của Ngô Kỳ?” Khi nói câu này, đôi mắt hắn chăm chú quan sát phản ứng của Lâm Thu Thạch.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch thừa nhận.

Hai ánh nhìn giao nhau, sau một hồi im lặng, khi Lâm Thu Thạch sắp không chịu nổi, định nhìn đi chỗ khác, thì Nguyễn Nam Chúc khẽ mở miệng, nói một câu đánh thẳng vào tâm hồn Lâm Thu Thạch: “Anh đang nghĩ xem rốt cuộc cô ấy đã chết như thế nào?”

Lâm Thu Thạch mím chặt môi thành một đường.

Nguyễn Nam Chúc chầm chậm đi đến trước mặt Lâm Thu Thạch, từ trên cao nhìn xuống: “Có phải không?”

Lâm Thu Thạch khẽ thở dài, đáp: “Đúng.” Quả thực cậu đang nghĩ đến bạn gái Ngô Kỳ, trong cửa không được phép giết người, Hà Sương Nhã rõ ràng biết mình bị hại, tại sao cô lại không thể hóa thành lệ quỷ báo thù?

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có nhiều cách lắm.” Hắn hơi ngược mắt lên, ngữ điệu đều đều, nhưng lời nói ra khiến người nghe lạnh tận đáy lòng: “Đã từng có người nhờ tôi.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy quá đổi kinh ngạc, cậu suy nghĩ một lát, vẫn không hiểu hàm ý trong lời nói của Nguyễn Nam Chúc: “Có người nhờ anh đoạt cửa?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Lâm Thu Thạch không hiểu lắm: “Vậy phải làm như thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Thật ra rất đơn giản thôi.” Hắn thở dài, có vẻ như không hứng thú: “Chỉ cần khiến người đó chết mà không biết vì sao. Anh nhớ cô gái giết người bằng khung tranh ở cửa *Người đàn bà trong mưa* không?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, dĩ nhiên cậu vẫn nhớ.

Nguyễn Nam Chúc cười: “Người bị giết thậm chí không biết vì sao mình chết thì làm sao báo thù được? Cho dù người đó đoán ra đồng đội của mình làm, nhưng theo quy tắc của cửa, không phải cứ nghi ai giết mình là báo thù được. Muốn biến thành lệ quỷ, ít nhất phải biết mình chết như thế nào. Người làm những việc này thường là ba người cùng nhau tiến vào để bảo đảm an toàn.” Như vậy phạm vi tình nghi sẽ trở nên rộng hơn, tỷ lệ đoạt cửa thành công sẽ cao hơn.

Lâm Thu Thạch cau mày: “Tôi... muốn đi đầu tra chuyện này.”

“Chắc chắn phải đi đầu tra.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đối với những kẻ đoạt cửa của người khác, chúng ta không bao giờ mền lòng, Lâm Thu Thạch, hãy nhớ, anh là người mà Nguyễn Nam Chúc muốn bảo vệ.”

Câu nói này ngày thường Lâm Thu Thạch chẳng cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng hôm nay không hiểu sao cậu lại thấy hơi xấu hổ, bèn giả vờ

như không để tâm, nói cảm ơn Nguyễn Nam Chúc.

Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc dừng lại trên tai Lâm Thu Thạch, nói: “Hửm? Anh xấu hổ à?” Hắn dùng ngón tay chạm vào tai Lâm Thu Thạch: “Chỗ này giật giật này.”

Lâm Thu Thạch: “...” Đại ca, làm ơn tha cho cái tai đáng thương của tôi đi!

Chương 89

Sự cố bất ngờ

Cái chết của bạn gái rõ ràng là một đả kích lớn đối với Ngô Kỳ.

Lâm Thu Thạch sợ Ngô Kỳ xảy ra chuyện nên rất chịu khó liên lạc thăm hỏi. Nhưng Ngô Kỳ lại khá thất thần trong những cuộc điện thoại với bạn mình. Rõ ràng Ngô Kỳ hoàn toàn chìm đắm trong cái chết của bạn gái, người ngày một tiều tụy, thậm chí vài ngày sau đó, khi Lâm Thu Thạch lại đến thăm cậu ta, cậu phải giật mình vì nhận không ra.

“Ông không sao chứ? Ngô Kỳ?” Lâm Thu Thạch lo lắng hỏi.

Ngô Kỳ ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm chiếc điện thoại của mình, hoàn toàn thờ ơ trước Lâm Thu Thạch, rất lâu sau mới chầm chậm gật đầu.

Lâm Thu Thạch nói: “Ngô Kỳ..” Cậu không biết nên an ủi anh bạn mất đi người thương này như thế nào nữa.

Năm đó, Lâm Thu Thạch một mình đến thành phố này, tứ cố vô thân. Tính cách cậu lãnh đạm ít nói, xung quanh không có bạn bè nào đặc biệt thân thiết, ngoại trừ Ngô Kỳ. Lâm Thu Thạch vẫn nhớ khi ấy mình lên cơn sốt nằm mê man, là Ngô Kỳ thấy cậu nghỉ làm nên đích thân đến nhà đưa cậu vào bệnh viện.

Biết bao nhiêu kỷ niệm, Lâm Thu Thạch đều ghi tạc trong lòng, tình bạn với Ngô Kỳ dần khẳng khít theo năm tháng. Nhưng thật không ngờ, Ngô Kỳ lại gặp phải chuyện này.

Việc đi điều tra của Nguyễn Nam Chúc vẫn đang tiếp tục, phạm vi đi điều tra chủ yếu ở các bệnh viện. Thông thường, những kẻ biết mình sắp chết đều do mắc bệnh nan y, bệnh nhân mắc bệnh nan y lại đột nhiên khỏe lại, càng là việc quái lạ hiếm thấy.

Trong khi chờ đợi kết quả đi điều tra từ phía Nguyễn Nam Chúc, một đêm nọ, Lâm Thu Thạch nhận được cuộc gọi của Ngô Kỳ.

Trong điện thoại, giọng Ngô Kỳ vang lên đầy phẫn khích: “Lâm Thu Thạch, tôi biết rồi, tôi biết rồi!”

Nghe Ngô Kỳ nói vậy, Lâm Thu Thạch thẫn thờ giật mình: “Ngô Kỳ, ông biết được điều gì vậy?”

Ngô Kỳ nói: “Tôi biết vì sao cô ấy nhảy lầu rồi... là cửa, là cửa!”
Ngô Kỳ sợ Lâm Thu Thạch nghe không hiểu, nên lặp đi lặp lại mấy lần: “Chỉ cần tôi sắp chết, tôi có thể vào đó!”

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, Lâm Thu Thạch hiểu lời Ngô Kỳ đang nói: “Ngô Kỳ, ông bình tĩnh lại!!!”

Nhưng quá muộn, Ngô Kỳ đã cúp máy.

Lâm Thu Thạch gọi lại, nhưng điện thoại của Ngô Kỳ lại tắt máy.

Bấy giờ đã là nửa đêm gần về sáng, Lâm Thu Thạch đang mặc đồ ngủ, nằm trên giường. Nhưng nào còn thời gian bận tâm nữa, cậu lao nhanh khỏi nhà, bấm 110 báo cảnh sát, nói bạn mình muốn tự sát.

Một tiếng đồng hồ lái xe chưa bao giờ dài như vậy, khi Lâm Thu Thạch đến nhà Ngô Kỳ, cảnh sát đã có mặt. Ngoài cửa tụ tập một số hàng xóm hiếu kỳ, trên hành lang đầy những tiếng xôn xao, Lâm Thu Thạch xông vào.

Cậu thở hồng hộc, vội lao vào nhà không dám dừng lại nghỉ nửa giây, thế rồi, cậu nhìn thấy mọi thứ đã xảy ra.

Trong phòng khách nhà Ngô Kỳ, máu tươi vương vãi khắp nơi, Ngô Kỳ tựa trên sofa, bất động. Lâm Thu Thạch nghe có người gọi mình, nhưng đầu óc cậu quá hỗn loạn, cậu đến gần Ngô Kỳ, đặt ngón tay lên mũi cậu.

Hết rồi, Ngô Kỳ đã chết.

Nhận thức ấy khiến Lâm Thu Thạch trở nên mờ mịt, thậm chí không biết mình phải phản ứng như thế nào. Đây là lần thứ hai Lâm Thu Thạch chứng kiến một người quen chết đi. Lần đầu tiên là Lê Đông Nguyên, cậu và Lê Đông Nguyên không quá thân, nên cảm xúc không bị dao động lớn. Nhưng lần này là Ngô Kỳ, người bạn thân thiết bao năm của cậu. Hơn nữa, Ngô Kỳ không chết trong cửa, mà khờ dại định dùng cách tự sát để vào cửa.

Lâm Thu Thạch chần chừ lùi lại mấy bước, cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Xin hỏi anh là ai?” Giọng một người văng vào tai cậu, hình như là phía cảnh sát đang thu thập thông tin.

“Tôi là người báo cảnh sát.” Lâm Thu Thạch nghe thấy bản thân đang nói, nhưng giọng nói ấy như vọng lại từ nơi xa xăm nào đó, xa đến mức cậu không chắc có phải chính mình đang nói hay không: “Tôi là bạn cậu ấy...”

Sau đó, hiện trường bị phong tỏa, cảnh sát bắt đầu đi điều tra nguyên nhân cái chết.

Ngô Kỳ cửa cổ tay tự sát, khi gọi điện cho Lâm Thu Thạch, Ngô Kỳ đã gần đứt hơi rồi. Cửa cổ tay là cách tự sát rất đau đớn, vết cửa phải rất sâu, thậm chí khi máu đông lại, phải tự mình rạch thêm vài nhát nữa.

Lâm Thu Thạch không rõ mình đứng ở bên ngoài bao lâu, chỉ biết sau đó Nguyễn Nam Chúc cũng đến.

Vừa tới nơi, Nguyễn Nam Chúc liền đặt tay lên vai Lâm Thu Thạch. Lâm Thu Thạch quay sang, nhìn khuôn mặt hắn.

“Anh không sao chứ, Lâm Thu Thạch?” Giọng Nguyễn Nam Chúc đờm vẻ lo lắng.

“Không sao, tôi không sao.” Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu: “Tôi không ngờ cậu ấy dám làm như vậy.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, chỉ khẽ xoa lưng Lâm Thu Thạch, tỏ ý an ủi.

Lâm Thu Thạch cúi đầu, giọng cười: “Cho xin điều thuốc.”

Nguyễn Nam Chúc im lặng một chút, rồi rút viên kẹo từ trong túi ra bóc vỏ, nhét vào miệng Lâm Thu Thạch: “Ăn kẹo đi, tốt hơn hút thuốc đấy.”

Vị hoa quả ngọt ngào tan trong miệng, Lâm Thu Thạch thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói: “Tôi cảm thấy có người cố tình hại Ngô Kỳ.” Theo hiểu biết của Lâm Thu Thạch về Ngô Kỳ, cậu ta tuyệt đối không phải dạng người dễ dàng tự sát.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Rồi chúng ta sẽ biết.”

Lâm Thu Thạch đưa tay dụi mắt. Nếu cái chết của bạn gái Ngô Kỳ chỉ khiến cậu thấy ác cảm với đám người đó, thì cái chết của Ngô Kỳ khiến sự

ác cảm của cậu biến thành cơn giận khó tả.

Hôm đó, Lâm Thu Thạch trở về rất muộn. Về đến nhà, nằm lên giường, cậu trần trọc mãi không sao ngủ được.

Cuối cùng, cậu bò đến trước máy tính, bật ngu ần. Trong diễn đàn có người gửi tin nhắn riêng cho cậu, chính là Cố Long Minh, người vừa được cậu dẫn dắt qua cửa cấp bốn.

Cố Long Minh nói: Anh gì ời, đêm muộn thế này vẫn chưa ngủ à?

Lâm Thu Thạch thấy mấy chữ “anh gì ời”, lập tức nghĩ đến đám cơ bắp cu ần cuộn trên người Cố Long Minh, cậu đáp lại bằng một loạt dấu ba chấm.

Cố Long Minh: Anh à, sao anh không nói gì?

Lại còn thêm một icon e then ở cuối.

Lâm Thu Thạch: Nói tiếng người giùm.

Cố Long Minh: Thế nào rồi người anh em, gặp phải chuyện chi vậy nà?

Lâm Thu Thạch: ...

Sao nghe vẫn sai sai thế nào.

Cố Long Minh nói: Vết thương h ồi phục đến đâu r ồi? Tôi bị con mụ kia chém một nhát, ra ngoài nằm viện hơn một tháng, mấy ngày trước mới về nhà.

Lâm Thu Thạch nói mình khôi phục g ần như bình thường r ồi. Cậu vượt qua nhi ều cửa hơn Cố Long Minh, cho nên khả năng h ồi phục cũng mạnh hơn, mặc dù vết thương nghiêm trọng hơn nhưng đã xuất viện từ sớm.

Cố Long Minh nói: Khỏi r ồi thì tốt, tôi lo cho anh lắm đấy.

Lâm Thu Thạch: Có việc gì thì nói thẳng đi.

Cố Long Minh: Thì là... cửa tiếp theo của tôi, nhờ anh được chứ?

Lâm Thu Thạch nhìn dòng tin nhắn, im lặng một lát, r ồi đáp: Chờ lúc đó r ồi tính.

Lâm Thu Thạch không từ chối thẳng đã là may lắm r ồi, Cố Long Minh rất hài hước, cứ bô lô ba la hàng tràng chuyện t ần phào. Lâm Thu

Thạch âm ừ câu được câu chẳng. Mãi đến khoảng sáu giờ sáng, Nguyễn Nam Chúc đến gõ cửa phòng cậu.

Câu đầu tiên Nguyễn Nam Chúc nói khi cửa mở là: “Đi đâu tra ra rồi.”

Lâm Thu Thạch đứng bật dậy khỏi ghế: “Chuyện như thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc vẫy tay: “Qua đây nói.”

Lâm Thu Thạch theo Nguyễn Nam Chúc vào phòng hán, mới biết Nguyễn Nam Chúc đã lấy được máy tính cá nhân của Ngô Kỳ.

Nguyễn Nam Chúc chỉ vào màn hình máy tính: “Xem đi.”

Lâm Thu Thạch khom người, nhìn nội dung trên màn hình.

Hình ảnh này rất quen thuộc với cậu, đó là giao diện nhắn tin riêng của diễn đàn... cậu vừa dùng ban nãy. Nội dung là cuộc đối thoại giữa Ngô Kỳ và một người bí ẩn. Người này nói cho Ngô Kỳ cơ chế tiến vào thế giới của cửa, không quên chêm vào câu cuối, rằng người sắp chết sẽ vào được cửa.

Ngô Kỳ hỏi: Có thật không???

Người kia: Dĩ nhiên là thật, bạn gái anh đã bị người ta giết ở trong đó.

Ngô Kỳ: Cảm ơn anh, tôi biết rồi, cảm ơn anh.

Nếu là ngày thường, Ngô Kỳ không thể nào tin một kẻ nặc danh trên mạng, nhưng rõ ràng cái chết của bạn gái đã gây ra đả kích quá lớn, Ngô Kỳ hoàn toàn không hề nghi ngờ mà răm rắp tin theo những gì người đó nói.

Lâm Thu Thạch đọc xong nội dung cuộc trò chuyện, bất giác siết chặt nắm tay, giọng nói trở nên trầm trầm: “Tại sao chúng phải làm vậy...” Giết bạn gái Ngô Kỳ chưa đủ, còn phải ra tay với Ngô Kỳ nữa?

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tính mạng con người chẳng đáng một đồng đổi với chúng.” Hán tiếp: “Lâm Thu Thạch, hãy bình tĩnh một chút.”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc. Thực tế cậu rất bình tĩnh, cậu cảm thấy mình chưa bao giờ bình tĩnh đến vậy. Lâm Thu Thạch nói: “Tôi muốn biết bọn chúng là ai.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu: “Nhanh thôi, còn cần thêm một chút thời gian nữa.” Mặc dù tay trong bên phía bệnh viện rất giỏi đi đầu tra, nhưng để liên hệ và lấy được thông tin lại hơi khó.

Tuy vậy, Nguyễn Nam Chúc tự tin mình có thể tìm ra, chỉ cần cho hắn đủ thời gian.

Lâm Thu Thạch xem lịch sử trò chuyện, nói: “Có thể đưa tôi cái máy tính này không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Mang đi đi.”

Dù gì đây cũng là di vật người bạn thân để lại, Lâm Thu Thạch cầm chiếc máy lên, quay lưng bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng cậu, trong ánh mắt hắn thoáng hiện vẻ lo lắng. Trước đây hắn cảm thấy Lâm Thu Thạch không giống người bình thường, hiển nhiên là trừ chuyện với Ngô Kỳ, sự khác biệt đó thể hiện rất rõ.

Lâm Thu Thạch đang tức giận, nhưng cậu vẫn bình tĩnh đến rợn người, thậm chí chỉ trong thời gian ngắn đã có thể kiểm soát được cảm xúc của mình. Nói một cách công tâm, nếu Nguyễn Nam Chúc gặp phải chuyện như vậy, chưa chắc đã làm được như Lâm Thu Thạch.

Vài ngày sau, Lâm Thu Thạch đến dự tang lễ của Ngô Kỳ.

Tang lễ được tổ chức bình thường, Lâm Thu Thạch thấy cha mẹ Ngô Kỳ khóc xé gan xé ruột. Cậu bất chợt nghĩ, nếu một ngày kia mình chết, sẽ có người khóc thương mình như vậy chứ?

Nguyễn Nam Chúc đi cùng Lâm Thu Thạch, dường như nhìn ra suy nghĩ của Lâm Thu Thạch, hắn đặt tay lên vai cậu, nói: “Còn có bọn tôi mà.” Giọng của hắn dịu dàng vô cùng: “Cho dù tôi không còn, thì sẽ có Trình Thiên Lý, nếu Trình Thiên Lý không còn, vẫn có Trần Phi...”

“Thế nào cũng có người khóc vì anh.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch hơi thả lỏng đôi vai, đáp: “Ừm.”

Tang lễ kết thúc, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cùng ra ngoài. Khi tới cửa, bước chân Lâm Thu Thạch đột nhiên khựng lại, cậu quay lại nhìn vào đám đông, gương mặt lộ vẻ hoài nghi.

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Ban nãy có một người khiến tôi thấy rất quen...” Cậu lia mắt khắp lượt đám đông: “Hình như, đã gặp ở đâu rồi.”

Nguyễn Nam Chúc cau mày: “Bạn của Ngô Kỳ ư?”

“Đến tham gia tang lễ, đương nhiên phải là bạn.” Lâm Thu Thạch nhất thời không nhớ được cảm giác quen thuộc ấy đến từ đâu. Mãi tới khi lên xe, cậu mới chợt nhớ ra: “Hình như tôi từng gặp người này trong tiệc sinh nhật bạn gái Ngô Kỳ, bọn tôi từng ăn cơm chung. Nhưng Ngô Kỳ từng nói riêng với tôi là không thích người này.” Bởi vì y quá thân thiết với bạn gái Ngô Kỳ.

Gương mặt Nguyễn Nam Chúc đột nhiên trở nên nghiêm nghị: “Anh chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.” Lâm Thu Thạch nói: “Chắc chắn là như vậy.”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu. Nhìn gương mặt nghiêm túc của Lâm Thu Thạch, hắn bất giác ngửa ngáy, bèn đưa tay nhéo nhéo vành tai cậu.

Lâm Thu Thạch tự nhiên bị nhéo tai chẳng hiểu ra sao, vành tai không kìm được giật giật. Nguyễn Nam Chúc thấy vậy càng ngửa tay, nhéo thêm vài cái nữa, đến khi cái tai đỏ ửng lên mới thôi. Lâm Thu Thạch bất đắc dĩ nói: “Nguyễn Nam Chúc, thói quen xấu quá đấy!” Cậu né mấy lần mà vẫn bị chộp trúng.

Nguyễn Nam Chúc đi ầm nhiên nói: “Ai bảo tại anh dễ thương quá.”

Lâm Thu Thạch thần nghĩ thôi bỏ đi, đừng tính toán với loại người này.

Phát hiện của Lâm Thu Thạch đã cung cấp cho Nguyễn Nam Chúc một hướng đi đầu tra mới, tốc độ thu thập thông tin cũng nhanh hơn.

Một buổi chiều của ba ngày sau, Nguyễn Nam Chúc cầm một chồng tài liệu đi vào phòng của Lâm Thu Thạch. Lâm Thu Thạch bấy giờ đang lướt diễn đàn, Nguyễn Nam Chúc ném xấp tài liệu tới trước mặt cậu, nói: “Tìm thấy rồi.”

Hồ hấp của Lâm Thu Thạch ngừng lại, cậu vội mở tài liệu ra xem, thấy được một cái tên xa lạ bên trong: Thôi Học Nghĩa.

Tập tài liệu bao gồm các thông tin xung quanh nhân vật tên Thôi Học Nghĩa này, trong đó quan trọng nhất chính là nhật ký điều trị của y trong thời gian gần đây.

Thôi Học Nghĩa bị ung thư phổi, khi đi khám được bệnh viện cho biết tình hình không khả quan, tế bào ung thư đã di căn, cùng lắm chỉ sống

được ba tháng nữa.

Nhưng mấy ngày gần đây, tình trạng sức khỏe của Thôi Học Nghĩa đột nhiên tiến triển tốt, giống như vừa uống thuốc tiên hay gì đó, ung thư phổi giai đoạn cuối biến thành giai đoạn đầu.

Lâm Thu Thạch từng trải qua chuyện này, cậu chăm chú xem tài liệu, nói: “Là hắc lừa Hà Sương Nhã?” Hà Sương Nhã là tên bạn gái Ngô Kỳ.

“Không phải ai cũng may mắn,” Nguyễn Nam Chúc nói, “gặp được tổ chức thích hợp. Có người tới cửa cấp năm, cấp sáu vẫn mơ mơ màng màng, không nắm được các quy tắc của cửa, thậm chí không biết đến sự tồn tại của diễn đàn.”

Sở dĩ Lâm Thu Thạch có thể nhanh chóng thích ứng với cửa là vì có Nguyễn Nam Chúc dẫn dắt. Gặp được Nguyễn Nam Chúc là may mắn của Lâm Thu Thạch, nhưng Hà Sương Nhã rõ ràng không may mắn như cậu.

“Lời cuối cùng của Hà Sương Nhã cho thấy, ít nhất cô ấy biết về việc đoạt cửa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng Thôi Học Nghĩa rõ ràng đã có chuẩn bị kỹ càng.”

Nguyễn Nam Chúc tiếp tục: “Chúng ta có thể đoán rằng, hắc đã lừa Hà Sương Nhã. Người thường khi biết trong cửa không được phép giết người, ít nhiều sẽ mất cảnh giác với những người khác, có thể Thôi Học Nghĩa đã lợi dụng tâm lý này ở Hà Sương Nhã...”

Lâm Thu Thạch nói: “Sau đó cũng chính hắc liên lạc với Ngô Kỳ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Giết bạn gái của người ta, ít nhiều sẽ có tội giết mình, thà rằng nhỡ cỏ nhỡ tận gốc.” Hắc mỉm cười trào phúng: “Xem ra tên Thôi Học Nghĩa này, cũng là kẻ tàn độc.”

Ngón tay Lâm Thu Thạch đặt lên bức ảnh chụp Thôi Học Nghĩa, cậu nhìn chằm chằm bức ảnh như muốn xuyên thủng một lỗ trên đó, nói: “Liệu có cách nào...”

Lâm Thu Thạch không nói hết câu, nhưng Nguyễn Nam Chúc vẫn hiểu cậu muốn nói gì: “Dĩ nhiên là có.” Hắc chỉ vào chiếc máy tính Lâm Thu Thạch đang bật: “Diễn đàn này chính là đại bản doanh của người vào cửa. Tổ chức giúp đỡ Thôi Học Nghĩa cần thu hút người mới, chắc chắn sẽ đi tìm con mồi trên diễn đàn, chúng ta chỉ việc ôm cây đợi thỏ.”

Lâm Thu Thạch thở hắt ra, nói: “Được.”

Do chuyện của Ngô Kỳ, mấy ngày nay không khí trong biệt thự vô cùng nặng nề. Hôm nay, Lâm Thu Thạch vừa xuống lầu thì thấy Trác Phi Tuyền đang cãi nhau với Trình Thiên Lý.

Trác Phi Tuyền chính là La Thiên Sơn ở cửa cấp chín của Trình Nhất Tạ, lúc này đang sầm mặt, trợn mắt nhìn Trình Thiên Lý: “Anh đang hỏi chuyện chú mày đó, sao không trả lời!”

Trình Thiên Lý đáp: “Trả lời cái gì bây giờ?” Trình Thiên Lý đang bận massage cho Bánh Mì, chẳng hơi sức đâu tranh luận với Trác Phi Tuyền.

Trác Phi Tuyền: “Có phải chú mày cướp khách của anh không! Rốt cuộc muốn sao đây!”

Trình Thiên Lý: “Tôi đã nói với anh bao lần rồi, tôi không phải Trình Nhất Tạ, mà là Trình Thiên Lý!”

Trác Phi Tuyền: “Thôi đừng giả vờ nữa, rõ ràng chú mày là Trình Nhất Tạ!”

Trình Thiên Lý: “...” Lại nữa à, đã lâu lắm rồi nó không bị ai đó nhận nhầm với ông anh quý hóa đấy.

Lâm Thu Thạch cảm thấy buồn cười, bèn nói với vào từ xa: “Là Trình Thiên Lý thật đó.”

Nghe thế, Trác Phi Tuyền nhìn Lâm Thu Thạch đầy ngờ vực, rõ ràng vẫn không tin lắm.

“Thật đấy, nó là Trình Thiên Lý.” Lâm Thu Thạch nói: “Trình Nhất Tạ ra ngoài từ sáng sớm rồi, giờ vẫn chưa về.”

Trác Phi Tuyền nói: “Khốn thật, thế mà nó nói ở biệt thự đợi tôi đến, đồ lừa gạt!”

Lâm Thu Thạch: “Hai anh em thật ra khác nhau khá nhiều, anh thật sự không nhận ra sao?”

Trác Phi Tuyền lẩm bẩm: “Rõ ràng giống nhau như đúc.”

Lâm Thu Thạch không khỏi bật cười ha hả, Trình Thiên Lý ngẩng bên cạnh tức giận vỗ vào cái mông tròn quay của Bánh Mì. Bánh Mì ấm ức quay ra liếc Trình Thiên Lý như muốn nói sao tự nhiên lại đánh em, anh làm em đau quá.

Từ khi bị đi đầu tra ra thân phận, Trác Phi Tuyên đã bị Trình Nhất Tạ chơi khăm không biết bao nhiêu lần, thậm chí có một thời gian, hắn trở thành khách quen của biệt thự. Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc cũng khó chịu, đành nói bóng gió mấy câu với Trình Nhất Tạ, sự việc mới được giải quyết êm xuôi.

Nhưng hôm nay, tâm trạng Trình Nhất Tạ có lẽ không tốt lắm, nên lại chơi Trác Phi Tuyên một ván.

Sau khi Trác Phi Tuyên bỏ đi, Trình Thiên Lý lâu lâu nói, tại sao anh trai cứ thích trêu chọc thằng cha đó, không lẽ Trác Phi Tuyên có điểm gì đặc biệt thu hút?

Lâm Thu Thạch nghe Trình Thiên Lý nói vậy, chợt nhớ đến mặt dây chuyền có tấm hình em gái mà Trác Phi Tuyên đeo trên cổ. Cậu nghĩ, từ một khía cạnh nào đó, Trác Phi Tuyên quả thực là người đặc biệt.

Sau khi chốt lại kế hoạch với Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc bắt đầu thả mồi câu trên diễn đàn.

Hắn đăng ký một tài khoản, đăng bài trên diễn đàn như thể mình là một người mới. Dĩ nhiên, giả làm người mới cũng là cả một nghệ thuật, không phải cứ đăng bài tự thổ lộ mình mới biết đến cửa này nọ là xong. Tài khoản của Nguyễn Nam Chúc theo phong cách tàu ngăm, đôi lúc đăng hỏi một số câu đơn giản, lời lẽ hay cử chỉ đều tỏ ra mình không có nhiều kinh nghiệm.

Khi hắn làm những việc này, Lâm Thu Thạch ngồi bên trở mắt nhìn, nói: “Làm vậy có tác dụng thật sao?”

“Dĩ nhiên là có.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu không Cố Long Minh lừa anh bằng cách nào?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu trầm mặc giây lát, nghĩ thầm bị lừa là do bản thân mình quá ngây thơ đó chứ.

“Nếu chúng để ý đến tôi, chắc chắn sẽ bắt đầu tìm hiểu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng chẳng sao, tài khoản này sử dụng một thân phận thật, nếu chúng đi đầu tra, cũng chẳng phát hiện điểm bất thường đâu.”

“Đến lúc đó, ta lừa chúng vào cửa như thế nào?” Lâm Thu Thạch hỏi. Cậu và Nguyễn Nam Chúc đều đang ở cửa cấp độ khá cao, khung cảnh tiến vào cửa sẽ làm bại lộ thân phận của họ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không cần lừa chúng, khi đó chúng ta sẽ vào cửa của chúng.”

Lâm Thu Thạch bưng tỉnh. Nghĩ kỹ thì, khi muốn câu kéo một người mới, còn gì bằng tự nhận mình là người có kinh nghiệm, sẵn sàng dẫn dắt. Hấp dẫn hơn nữa là dẫn người mới nhảy cấp, giống như chị Hạ ở cửa *Lấy người làm gương*. Người mới hầu hết sẽ mắc mưu mánh khéo này.

Nguyễn Nam Chúc như một thợ săn lão luyện, đang chờ đợi con mồi sa lưới. Hắn không nóng nảy hay sốt ruột, từ từ bày ra mồi câu hấp dẫn, chẳng mấy chốc đã thu hút được sự chú ý của một vài kẻ.

Lâm Thu Thạch quan sát Nguyễn Nam Chúc mà không khỏi trầm trồ, nói: “Nguyễn Nam Chúc, nếu anh làm nghề lừa đảo qua mạng, chắc chắn sẽ phát tài lớn đó.”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Tôi không lừa đảo qua mạng mà vẫn phát tài đó thôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng không nghi ngờ gì anh sao?”

Nguyễn Nam Chúc trả lời: “Nghi ngờ thì chắc chắn sẽ nghi ngờ, nhưng vẫn cần câu thôi.” Hắn lãnh đạm tiếp: “Đừng nóng, cứ từ từ.”

Lâm Thu Thạch phục hắn sát đất.

Dần dần, qua những cuộc nói chuyện, đám người kia dường như đã đi đầu tra ra thân phận đằng sau tài khoản của Nguyễn Nam Chúc, chúng có vẻ yên tâm phần nào, cho nên bắt đầu tiết lộ một số thông tin. Ví dụ như chuyện chúng có thể dẫn Nguyễn Nam Chúc vượt cửa, chỉ cần qua một cửa là có thể nhảy cóc được mấy cửa liền, bớt đi vài lần nguy hiểm.

Ban đầu, Nguyễn Nam Chúc tỏ ra chần chừ. Đó là phản ứng bình thường, bởi vì chẳng có ai dễ dàng tin vào một người trên mạng.

Mãi đến khi phía bên kia đưa ra các trường hợp từng được mình dẫn dắt nhảy cóc thành công, còn tỏ ý mời Nguyễn Nam Chúc gặp mặt...

Thông tin cá nhân cho thấy Nguyễn Nam Chúc là một nhân viên văn phòng làm việc theo giờ hành chính, lúc nào cũng khúm na khúm núm, ai bảo gì làm nấy, là một kẻ cực kỳ mờ nhạt.

Người như vậy, chính là mục tiêu lý tưởng của tổ chức đó.

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, phát biểu: “Nhìn anh chẳng giống nhân viên văn phòng mờ nhạt chút nào.” Dung mạo Nguyễn Nam Chúc vốn quá đẹp, đi đến đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn.

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc lại mỉm cười đầy ẩn ý với Lâm Thu Thạch, sau đó khẽ hỏi: “Lâm Thu Thạch, anh tập giả giọng đến đâu rồi?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu bỗng có linh cảm chẳng lành.

Chương 90

Cửa thứ mười

Tập giả giọng ư? Không thể tập được, cả đời này tôi cũng sẽ không tập giả giọng, tôi không làm con gái nữa đâu, thân là con trai tôi phải kiên định sống với những gì vốn có.

Hôm ấy, Nguyễn Nam Chúc mới hỏi một câu mà mấy ngày sau Lâm Thu Thạch vẫn còn run rẩy, chỉ sợ hấn đột nhiên hẹn mình đi shopping, mua về hai cái váy gì đó.

Cũng may đi đâu mà Lâm Thu Thạch lo lắng nhất đã không xảy ra. Một buổi chiều nọ, Nguyễn Nam Chúc từ bên ngoài trở về, nói với Lâm Thu Thạch một câu: “Gặp mặt rồi, hẹn xong thời gian vào cửa luôn.” Khi nói câu này, Nguyễn Nam Chúc đang mặc váy dài, khuôn mặt trang điểm nhẹ. Cách ăn mặc này không làm tôn thêm vẻ đẹp của hấn, mà cố tình khiến các đường nét xinh đẹp trở nên nhạt nhòa bớt, trông hấn bây giờ vô cùng bình thường. Nói thật lòng, Lâm Thu Thạch rất khâm phục kỹ thuật trang điểm của Nguyễn Nam Chúc. Với dáng vẻ hiện tại, nếu đi giữa đám đông, ngoài chiều cao đột biến thì hấn chẳng có gì nổi bật.

Nhằm che bớt chiều cao, Nguyễn Nam Chúc còn cố tình gù lưng xuống, khiến cả người càng thêm vẻ nhút nhát, sợ sệt, giống như cây nấm nhỏ mọc ở góc tường.

Dĩ nhiên khi trở lại biệt thự, khí chất đó lập tức biến mất. Lâm Thu Thạch thấy hấn đứng đĩnh đi vào phòng khách, lột mái tóc giả ra, tiện tay quăng một bên, nói: “Đến lúc đó anh cũng đi cùng.”

Lâm Thu Thạch: “Tôi cũng đi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm, bọn đó hình như không có gợi ý cho cửa này, cho nên sẽ hơi phiền.” Hấn tiếp: “Anh sẽ đi cùng tôi.”

Mặc dù Lâm Thu Thạch rất muốn đích thân báo thù cho Ngô Kỳ, nhưng không khỏi có chút lo lắng: “Liệu chúng có nghi ngờ...”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Chỉ cần vào cửa thành công, chúng muốn nghỉ ngơi kiêu gì kệ chúng.” Nghỉ ngơi thì làm được gì, đâu có chạy trở ra được nữa.

Lâm Thu Thạch: “Cũng đúng.” Cậu lưỡng lự một lát, rồi khẽ nói: “Vậy tôi... không cần mặc đồ nữ phải không?”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày nhìn cậu: “Anh có thành kiến gì với đồ nữ hả?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi vẫn chưa giả giọng được, nếu mặc đồ nữ lại phải giả câm.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy nói thẳng: “Cô bé câm đáng yêu mà.”

Lâm Thu Thạch: “...” Gu của đại ca hơi có vấn đề đó.

Nhưng cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc không ép Lâm Thu Thạch, hẳn đồng ý để cậu ăn mặc bình thường. Thời gian vào cửa là một tháng sau, theo suy đoán của Nguyễn Nam Chúc, chủ nhân của cửa này có lẽ là Thôi Học Nghĩa. Qua biểu hiện của bạn gái Ngô Kỳ, rõ ràng cô không phải người vào cửa lão luyện, chưa thể vượt qua các cửa cấp cao phía sau. Những cửa sơ cấp có thời gian vào cửa khá sát nhau, một tháng vừa đúng khoảng cách từ cửa cấp hai lên cửa cấp ba, vả lại phía bên kia cho biết chưa xác định được thời gian cụ thể, đi đầu này càng phù hợp với suy đoán của Nguyễn Nam Chúc.

Trước khi đến gặp mặt đám người đó, Lâm Thu Thạch cũng cố tình thay đổi dung mạo của mình. Lần này vẫn là Nguyễn Nam Chúc giúp cậu sửa soạn, dùng đến cả một số công cụ hóa trang khá chuyên nghiệp, biến Lâm Thu Thạch thành một người hoàn toàn khác.

Lâm Thu Thạch nhìn vào chính mình trong gương ngẩn ra: “Nam Chúc, anh giỏi thật đấy.”

Nguyễn Nam Chúc đáp bằng giọng không mặn không nhạt: “Muốn tiếp tục sinh tồn, cần phải nỗ lực cố gắng.”

Chiều hôm đó, cả hai đến chỗ hẹn.

Giống như suy đoán của Nguyễn Nam Chúc, quả nhiên Lâm Thu Thạch thấy Thôi Học Nghĩa trong số những người kia.

Nguyễn Nam Chúc lắp bắp: “Tôi... đi một mình tôi hơi sợ, anh ấy là bạn trai tôi...” Khi nói, hẳn còn làm bộ dè dặt liếc nhìn Thôi Học Nghĩa,

dáng vẻ yếu đuối nhu nhược: “Nếu các anh không muốn, tôi sẽ bảo anh ấy về”

Thôi Học Nghĩa đang định nói gì đó thì người phụ nữ đứng bên cạnh chột vổ vai y, cười nói: “Thôi, đi chung cũng được, nhưng trong đó rất nguy hiểm, nếu có thêm một người, bọn tôi không đảm bảo an toàn cho cậu đâu đây, việc này cậu nghĩ kỹ chưa?”

“Thôi được,” người phụ nữ nói, “hai người đã quyết định thì bọn tôi cũng không cản.” Chị ta cười, chìa tay ra với Lâm Thu Thạch, nói: “Tôi tên Lâm Tinh Bình, rất vui được làm quen với hai người.” Thái độ của chị ta khá tự nhiên, hào phóng, có vẻ rất nhiệt tình. Nếu Lâm Thu Thạch không biết trước chúng định làm gì, e rằng thật sự đã tin luôn rồi.

“Ồ, ô, cảm ơn chị.” Nguyễn Nam Chúc hấp tấp cảm ơn.

Chẳng qua chúng có đồng ý hay không cũng chẳng sao, một mình Nguyễn Nam Chúc phỏng chừng cũng có thể xử lý chúng sạch sẽ.

Bên Thôi Học Nghĩa có tổng cộng ba người, hai nam một nữ, người đàn ông còn lại tên Cổ Nguyên Tư, là người thuê của phi vụ lần này.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Cổ Nguyên Tư có vẻ rất bồn chồn, thậm chí ánh mắt còn có phần hốt hoảng dáo dác, không dám nhìn thẳng vào Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy rất rõ, chỉ vờ như không phát hiện ra gì cả.

Thời gian sau đó, họ cùng nhau chờ đợi.

Lâm Tinh Bình bắt đầu dò hỏi thông tin cá nhân của Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, mặc dù cách hỏi uyển chuyển gián tiếp, nhưng vẫn rất dễ nhận ra.

Lâm Thu Thạch đáp được câu nào thì trả lời câu đó, còn những câu quá khó cậu tìm cách đánh trống lảng.

Nguyễn Nam Chúc ngồi sát bên cạnh, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Lâm Thu Thạch, ra vẻ em yêu anh lắm, yêu anh lắm.

Thôi Học Nghĩa thấy hai người như vậy, ánh mắt lộ ra một chút chán ghét, cặp đôi này dính nhau như sam khiến người ngoài nhìn mà khó chịu.

Ồ, quên không nói, sau khi cải trang, Lâm Thu Thạch trông khá kinh dị. Theo lời của Trình Thiên Lý, ai mà nhìn thấy cậu căn bản chẳng nuốt

nổi cơn. Ngay đến Trình Thiên Lý còn nuốt không trôi, dù biết có một sự xấu không hề nhẹ ở đây.

Ai nấy ôm tâm tư của riêng mình, im lặng chờ cửa xuất hiện.

Khoảng mười giờ đêm, Lâm Thu Thạch đột nhiên có cảm giác. Biểu cảm trên mặt những người khác cũng xuất hiện thay đổi, Lâm Tinh Bình đứng dậy nói: “Đến rồi.”

Chị ta vội bước ra ngoài, mở cửa, thấy hành lang bên ngoài khách sạn đã xuất hiện mười hai cánh cửa sắt màu đen.

Trong đó, hai cánh đã bị niêm phong, cửa lần này là cửa thứ ba.

“Đi thôi.” Lâm Tinh Bình quay lại ra hiệu cho mọi người.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đứng dậy. Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch, run rẩy nói: “Anh yêu à, em sợ quá.”

Lâm Thu Thạch vội phối hợp: “Đừng sợ đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

“Đi thôi.” Thôi Học Nghĩa nói: “Có bọn tôi ở đây, hai người sẽ an toàn.” Lúc nói, y liếc qua Cổ Nguyên Tư một lượt.

Cổ Nguyên Tư gượng cười.

Cổ Nguyên Tư chính là người thuê, đây cũng là lần đầu gõ vào cửa. Sau khi nhìn thấy cửa sắt, cả người gã run lên từng chập, dù đã gắng sức che đậy nhưng vẫn không thể giấu được.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc chỉ coi như không nhìn thấy.

Lâm Tinh Bình đi đầu, giơ tay đẩy cửa sắt ra.

Lâm Thu Thạch tiến vào trong cửa, cảm thấy cảnh vật trở nên méo đi, sau đó bản thân đã ở thế giới khác.

Cậu đứng trên một con đường lát đá, xung quanh là những ngôi nhà thấp nhỏ mang phong vị cổ xưa. Trời đang mưa lớn, nước mưa ào ào trút xuống mái hiên, mặt đường. Cũng may Lâm Thu Thạch đang đứng dưới một hàng hiên, nếu không e là đã ướt sũng cả.

Các ngôi nhà dọc lối đi đều đóng cửa, Lâm Thu Thạch tiếp tục đi tới, rất nhanh đã nhìn thấy một cánh cửa lớn đang mở.

Cậu tiến vào trong cửa lớn, thấy có một số người đang đứng đợi trên hành lang.

Do đã ghi nhớ cách ăn mặc của những người đồng hành từ trước, cậu mau chóng nhận ra Nguyễn Nam Chúc đang đứng trong góc.

Cơ thể Nguyễn Nam Chúc trông gầy gò hơn một chút so với ở thế giới thực. Bởi vì ở cửa cấp chín, hắn bị thương nặng, đến nay vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, đi đâu này được thể hiện rất rõ trong cửa, Nguyễn Nam Chúc trông mong manh như cành liễu trước gió vậy.

Hắn mặc váy màu nhạt, ng ẩng trong góc hành lang, trông như một đoá bông công anh có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Lâm Thu Thạch đến trước mặt hắn, nói: “Tôi tên Dư Lâm Lâm.”

“Tôi tên Chúc Manh,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “xin chào.”

“Xin chào.” Lâm Thu Thạch ng ẩng xuống bên cạnh hắn, nói tiếp: “Đây là lần vào cửa thử mấy của cô?”

“Lần thứ hai.” Hai người đang nói chuyện thì ngoài cửa có hai người đi vào, từ cách ăn mặc, có thể thấy họ chính là Lâm Tinh Bình và Thôi Học Nghĩa. Sau khi vào trong nhìn thấy đôi Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, họ vờ như vô tình đi về phía hai người.

Dĩ nhiên họ không dám thể hiện quá rõ ràng, khi đến chỗ cách đôi Lâm Thu Thạch một khoảng thì dừng lại.

Lâm Thu Thạch thấy vậy bèn bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Họ đang có mặt trong một sân viện kiểu Nhật, xung quanh xây tường cao, ở giữa tr ồng một cây anh đào rất lớn. Đang mùa anh đào nở rộ, nhưng vì cơn mưa quá lớn khiến hoa trên cành đều rụng hết, xác hoa nằm tả tơi trên nền đất bùn đen.

Gió thổi khiến chuông gió treo dọc hành lang kêu lên rộn ràng, nhưng lại bị tiếng mưa quá lớn át đi.

Đây là cửa thứ hai Lâm Thu Thạch đi vào mà không có gợi ý. Nói chính xác thì thật ra đây là cửa đầu tiên, bởi vì lần trước cậu đi cùng với Nguyễn Nam Chúc, hắn có gợi ý.

“Sợ không?” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên ghé sát bên tai Lâm Thu Thạch, hỏi.

Lâm Thu Thạch nhìn hắn, lắc lắc đầu.

“Biết ngay là anh không sợ.” Nguyễn Nam Chúc khẽ thở dài: “Nói thật lòng, tôi vẫn còn hoài niệm dáng vẻ non nớt của anh ở cửa thứ nhất.”

Khi ấy, Lâm Thu Thạch ít nhất vẫn còn biết tỏ ra kinh hãi, đâu có chai lì dửng dưng như bây giờ.

Hai người đang kề vai thì thào, ngoài cửa đột nhiên vọng lên tiếng kêu kinh hãi, một người đàn ông lếch thếch chạy vào, hô lên: “Đây là đâu? Đây là đâu, các người là ai!!”

Nói thật, đã khá lâu rồi, Lâm Thu Thạch không gặp người mới.

Người kia đang khóc thút thít thì Lâm Tinh Bình đột nhiên tiến tới, nói: “Anh bạn, đừng quá xúc động, đây là thế giới của cửa.”

“Thế giới của cửa? Thế giới của cửa là gì??” Người kia mặt mày ngơ ngác.

“Người sắp chết sẽ có cơ hội tiến vào cửa.” Lâm Tinh Bình mỉm cười đáp: “Đây là cánh cửa có thể mang lại cuộc sống mới.”

Người kia vẫn ngẩn ra như bò đội nón, bắt đầu hỏi những câu hỏi ngô nghê về cửa.

Lâm Tinh Bình rất nhẫn nại giải đáp từng câu một.

Nhìn cảnh đối đáp của hai người, Lâm Thu Thạch bất giác nhớ lại bản thân trong lần đầu lạc vào cửa.

Khi ấy cũng có một người tên Hùng Tất giúp cậu giải đáp các câu hỏi, thái độ rất nhã nhặn, thậm chí đồng ý chia sẻ manh mối quan trọng với cậu, nhưng thái độ của Nguyễn Nam Chúc với người này rất kỳ lạ. Bây giờ nghĩ lại, cảnh tượng trước mắt quả có phần quen thuộc.

Về chuyện Hùng Tất là người tốt hay xấu, Nguyễn Nam Chúc chưa bao giờ nói với cậu.

Người lần đầu tiên vào cửa, dĩ nhiên sẽ vô cùng hoảng sợ, lúc này đối tốt với họ sẽ rất dễ đạt được sự tin tưởng.

Những người khác có lẽ cảm thấy sự tin tưởng của một người mới chẳng có gì đáng giá, dù gì ra khỏi cánh cửa này chẳng ai biết bạn là ai. Nhưng bọn Lâm Tinh Bình thì khác, thứ chúng cần chính là những kẻ lần đầu vào cửa đang hoảng sợ, sự hiểu biết chỉ như tờ giấy trắng.

Mưa vẫn không ngớt, người trong sân viện lần lượt tề tựu đông đủ.

Một ông già mặc kimono xuất hiện bên ngoài, tay cầm ô, tiến vào chính giữa sân viện.

Tiếng bàn luận của mọi người im bật, tất cả nhìn về phía ông già.

Ông già lên tiếng: “Hoan nghênh các vị đã tới chơi.” Giọng ông ta rất nhẹ, luồn hơi yếu ớt vô cùng, tuy vậy lại không hề bị tiếng mưa ồn ào át mất.

“Sân viện này chính là nơi ở của các vị, trong thị trấn có thắng cảnh, mọi người rảnh rỗi có thể đi xem.” Tốc độ nói của ông già khá chậm: “Những nơi đây thường xuyên có mưa, cho nên ra ngoài... nhất định phải mang theo ô. Trước khi vào phòng nhớ làm sạch người, nếu không sẽ bị bệnh.”

Lâm Thu Thạch thầm ghi nhớ từng câu nói của ông già.

Trên thực tế, NPC đầu tiên họ gặp khi vừa vào cửa thường sẽ cho họ những manh mối quan trọng nhất. Ông già nói xong thì bắt đầu chia phòng.

Số người tham gia lần này tổng cộng có mười bốn người, trong đó hai người là người mới, một khá bình tĩnh, một thì sắp suy sụp đến nơi. Người mới đang bấn loạn chính là kẻ bị Lâm Tinh Bình lôi kéo, có tên là Uông Vinh Hoa.

Khi thấy mình xuất hiện ở không gian lạ, hắn đã suýt khóc thành tiếng, may nhờ có Lâm Tinh Bình an ủi, mới miễn cưỡng ổn định lại cảm xúc. Dĩ nhiên qua đó, hắn đã trở nên vô cùng tin tưởng Lâm Tinh Bình.

“Có thể mà đã tin?” Nguyễn Nam Chúc tỏ ra vô cùng khinh thường.

Lâm Thu Thạch nói: “Có thể hiểu được mà, vệt con luôn coi thứ đầu tiên nó nhìn thấy là mẹ.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy liếc Lâm Thu Thạch: “Vậy sao anh không thế?”

Lâm Thu Thạch: “...” Khoan đã, sao tự nhiên lôi tôi vào vậy.

Nguyễn Nam Chúc: “Do tôi không đủ đẹp?”

Lâm Thu Thạch đành cố mà giải thích: “Thật ra tôi cũng có...”

Nguyễn Nam Chúc nghi ngờ: “Có thật không?”

Lâm Thu Thạch: “Thật mà, thật mà.” Cậu vội vàng lảng sang chuyện khác: “Sắp chia phòng kìa.”

Phòng ở đây là phòng đôi, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc dĩ nhiên được xếp ở chung, Lâm Tinh Bình và Cố Nguyên Tư một phòng, Thôi Học Nghĩa và người mới bị Lâm Tinh Bình lôi kéo kia ở một phòng.

Những người khác lần lượt lập đội, dự định mau chóng về phòng nghỉ ngơi.

Khi đến đây, trời vẫn còn sớm, nhưng dùng dằng một hồi, sắc trời cũng tối hẳn. Cộng thêm cơn mưa dai dẳng bên ngoài, bóng tối nhanh chóng sập xuống khiến họ không còn nhìn rõ năm đầu ngón tay của mình.

Lâm Thu Thạch vào phòng, việc đầu tiên là bật đèn lên. Ánh đèn mờ le lói, chỉ miễn cưỡng nhìn thấy các đồ vật trong phòng.

Chăn nệm ngủ được trải trên chiếu tatami, Lâm Thu Thạch tắm rửa xong bèn đi nằm ngay. Bên ngoài tiếng mưa rào rào ập xuống, ồn đến nhức đầu.

Nguyễn Nam Chúc nằm bên cạnh Lâm Thu Thạch. Ở trong cửa, thân hình hắn trở nên bé nhỏ hơn một chút, nằm cuộn vừa đủ trên một chiếu tatami, trông đến là tội nghiệp.

Hình dáng nhỏ nhắn đáng yêu này so với Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng nghiêm chỉnh ở đời thực hoàn toàn như hai người khác nhau. Lâm Thu Thạch nghiêng đầu nhìn hắn một lát.

Nguyễn Nam Chúc để ý đến ánh mắt của Lâm Thu Thạch, nói: “Thích ngắm tôi đến vậy à?”

Lâm Thu Thạch đột nhiên nghĩ đến lời Cố Long Minh nói với mình ở cửa trước, cậu chớp chớp mắt: “Trước đây anh bị khó ngủ đúng không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đúng vậy.” Hắn điềm nhiên thừa nhận: “Mỗi khi ở trong cửa, hầu hết thời gian tôi không thể ngủ được.”

Lâm Thu Thạch: “... Tôi tưởng chỉ mình tôi mất ngủ chứ.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thường ngày ngủ chung với tôi, hình như anh ngủ rất ngon mà?”

Lâm Thu Thạch im lặng.

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, kéo phần chăn đệm của mình đến gần chỗ nằm của Lâm Thu Thạch, nói: “Vậy thì ngủ chung đi.”

Lâm Thu Thạch im lặng, coi như đồng ý.

Bên ngoài trời đang mưa, Nguyễn Nam Chúc dựa vào vai Lâm Thu Thạch, hơi thở dần trở nên đều đặn.

Lâm Thu Thạch mơ màng nhắm mắt lại.

Tiếng mưa rơi trên mặt đất lớn đến nỗi khiến người nằm trong nhà đau đầu. Thính giác quá mức nhạy bén làm Lâm Thu Thạch khó có thể ngủ say. Trong lúc mơ hồ, cậu nghe thấy bên ngoài vọng lại tiếng hát đồng dao của trẻ con.

Ban đầu âm thanh rất nhỏ, bị tiếng mưa át đi, nhưng dần dần, giọng hát mỗi lúc mỗi lớn, lớn đến mức Lâm Thu Thạch choàng tỉnh.

Cậu nghe rất rõ ca từ của bài hát: *Mắt nan tre, mắt nan tre, này chú chim trong lồng, lúc nào cũng chực chờ bay mất, vào trước buổi bình minh đêm nọ, hạc và rùa trượt ngã cả rồi, kẻ ở sau lưng bạn là ai?*^[11]

Bài đồng dao được lặp đi lặp lại, giọng hát trong trẻo của trẻ con lúc này nghe thật quái dị.

Lâm Thu Thạch đang nghĩ có nên gọi Nguyễn Nam Chúc dậy hay không, chợt nghe tiếng hắc khê vang lên: “Bên ngoài đang hát gì vậy?” Hắc không có thính giác nhạy bén như Lâm Thu Thạch, chỉ có thể nghe loáng thoáng câu được câu chẳng lẫn trong tiếng mưa rào rạt.

“Là một bài đồng dao.” Lâm Thu Thạch đáp: “Có cần tôi đọc lại cho anh không?”

“Đừng,” Nguyễn Nam Chúc nói, “vẫn chưa biết bài đồng dao có tác dụng gì, anh gõ lời vào điện thoại đi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, rút điện thoại ra. Cậu gõ lại nội dung bài đồng dao rồi đưa cho Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy hàng chữ trên màn hình.

Đọc xong hắc trả điện thoại cho Lâm Thu Thạch, nói: “Đây là một bài đồng dao Nhật Bản, rất nổi tiếng.”

Lâm Thu Thạch tỏ ý mình chưa nghe bao giờ.

“Bài đồng dao này thực chất là một trò chơi, khi chơi, những đứa trẻ sẽ quay lại thành một vòng tròn.” Nguyễn Nam Chúc khẽ giải thích: “Chính giữa vòng tròn có một đĩa đóng vai quỷ, bịt mắt ngỗng úp mặt trên đất. Khi

bài đồng dao được hát xong, nếu đứa đóng vai quỷ nói đúng tên người ở sau lưng mình, thì người đó sẽ trở thành con quỷ tiếp theo.”

Lâm Thu Thạch: “... Vậy là lũ trẻ đang chơi trò chơi ở bên ngoài?” Tiếng mưa ngoài kia rất lớn, cậu không nghĩ có trẻ con chơi đùa dưới mưa vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này, chắc hẳn khả năng là mấy thứ không sạch sẽ.

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lần này chúng ta không có gợi ý, mọi việc cần hết sức cẩn thận.”

“Chúng không có gợi ý thật sao?” Lâm Thu Thạch khá nghi ngờ đêm nay.

“Có thể có, nhưng tại sao phải chia sẻ gợi ý với con tốt thí mạng chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc chắn là chúng sẽ nghĩ mọi cách dấn mình vào đường chết.”

Lâm Thu Thạch hiểu đi đâu này.

Bài đồng dao tiếp tục được hát mãi tới hơn nửa đêm, mãi mới nhỏ dần rồi im bặt.

Mưa vẫn tiếp tục rơi cho đến ngày hôm sau, khi bình minh lên cũng là lúc mưa ngớt dần.

Lâm Thu Thạch bị tiếng mưa làm phiền suốt đêm, trời gần sáng mới chợp mắt được một lát. Đúng lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, Nguyễn Nam Chúc lên tiếng hỏi: “Ai thế?”

“Là tôi.” Giọng của Lâm Tinh Bình vang lên: “Hai người vẫn chưa dậy à?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Chị Lâm đấy à, em còn muốn ngủ thêm một lát, mọi người cứ đi ăn trước đi.”

Lâm Tinh Bình vẻ như không hiểu nổi Nguyễn Nam Chúc, hỏi: “... Ở nơi thế này mà hai người vẫn ngủ ngon được?”

Nguyễn Nam Chúc mè nheo bằng giọng mũi: “Ngủ chung với người yêu thì sao lại không ngon hả chị.”

Lâm Tinh Bình: “...” Giống như bị tọng một đồng thức ăn cho chó vào miệng^[12], Lâm Tinh Bình ghen hòng không biết nên nói gì, cuối cùng đành bảo vậy hai người qua sớm nhé, rồi xoa lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nghe giọng điệu chị ta có đến tám, chín phần là đang chửi thề. Nguyễn Nam Chúc là thứ nảo tàn ngu xuẩn.

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, hỏi: “Không dậy thật à?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không phải anh mất ngủ sao? Ngủ bù thêm lát đi, tôi dậy trước.”

Lâm Thu Thạch nói: “Không cần đâu, tôi cũng không mệt lắm.” Cậu bò dậy: “Đi ăn sáng đã rồi tính.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thôi được.”

Hai người thay quần áo, rửa mặt chải đầu xong mới mở cửa phòng bước ra hành lang.

Khi ra ngoài, Lâm Thu Thạch đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn lên vẻ nghi ngờ.

“Kia là thứ gì? Đêm qua đã có ở đó chưa nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo ánh mắt Lâm Thu Thạch, thấy một con búp bê cầu nắg^[13] màu trắng treo ở cuối hành lang. Con búp bê rất lớn, to xấp xỉ trái bóng rổ, mắt mũi được vẽ bằng bút lông đen.

Nguyễn Nam Chúc: “Chưa, đêm qua vẫn chưa có.” Hắn khẳng định rất chắc chắn.

Kỳ thực Lâm Thu Thạch cũng nhớ là chưa có, nhưng cậu sợ mình nhớ lầm, cho nên mới hỏi lại Nguyễn Nam Chúc. Hắn nói không có, vậy thì chắc chắn là không có.

Hai người đi đến chỗ con búp bê. Búp bê cầu nắg được treo ở vị trí không cao lắm, Lâm Thu Thạch khẽ với tay là có thể lấy được, cậu hỏi: “Có lấy xuống xem thử không? Cậu không dám tùy tiện đụng vào đồ vật ở cửa này.”

“Đỡ tôi.” Hình như Nguyễn Nam Chúc đã có cách đảm bảo an toàn, hắn thò tay, lấy con búp bê xuống.

Cầm con búp bê trên tay, nét mặt Nguyễn Nam Chúc lập tức thay đổi, hắn quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, nói nhỏ: “Bên trong... hình như là cái đầu người.”

Chương 91

Búp bê cầu nắng

Trông Nguyễn Nam Chúc rất nghiêm túc, hoàn toàn không có vẻ gì đang đùa. Hắn chầm chậm đặt con búp bê cầu nắng lên chiếc bàn đá gần đó, rồi tháo sợi dây buộc mảnh vải trắng. Dây vừa cởi, thứ được bọc bên trong lộ ra: Lâm Thu Thạch thấy một cái đầu bị ngâm nước đến trắng bủng.

Cái đầu có lẽ đã bị ngâm rất lâu trong nước, lớp da trắng ớn như da cá chết, đôi mắt mở trừng trừng, trong mắt vẫn còn lưu lại cảm xúc kinh hoàng cùng vẻ khó tin, nhãn cầu lồi ra như sắp rơi khỏi hốc mắt.

Nguyễn Nam Chúc thả tay, cái đầu từ trên mặt bàn đá rơi xuống đất, “lục cục” lăn cho đến khi đụng vào vách tường mới dừng lại.

Lâm Thu Thạch nhìn cái đầu, nói: “Đêm qua có người chết?”

“Có lẽ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đã nghe truyền thuyết về búp bê cầu nắng chưa?”

Lâm Thu Thạch nói: “Có nghe, nhưng không biết nhiều.” Cậu chỉ biết trong dân gian Nhật Bản và Trung Quốc đều lưu truyền các câu chuyện xung quanh đồ vật này, có đi đâu búp bê cầu nắng tại Trung Quốc được gọi là Nàng Đẹp Mưa^[14], dường như hơi khác với búp bê cầu nắng của Nhật.

Nguyễn Nam Chúc chậm rãi nói: “Ở Nhật, có một truyền thuyết liên quan đến búp bê cầu nắng. Chuyện kể rằng có nhà sư nọ đi ngang qua thôn, nói mình có thể làm mưa ngừng rơi, nhưng sau khi tụng hết bài kinh mà mưa vẫn không tạnh, dân trong thôn đã nổi giận chặt đầu ông ta, dùng vải trắng bọc lại treo lên cao... Sau đó, mưa liền tạnh.”

Lâm Thu Thạch nhìn cái đầu người, im lặng.

“Dân gian Nhật Bản còn có bài đồng dao về búp bê cầu nắng.” Giọng Nguyễn Nam Chúc rất nhẹ: *“Búp bê cầu nắng ơi, xin hãy làm cho ngày mai trời nắng. Giống như bầu trời trong giấc mơ của tôi, nếu trời nắng, sẽ cho bạn chuông vàng. Búp bê cầu nắng ơi, hãy làm cho ngày mai trời*

nắng. Nếu nghe theo ước nguyện của tôi, tôi sẽ cho bạn uống rượu ngọt. Búp bê cầu nắng ơi, xin hãy làm ngày mai trời nắng. Nếu mai trời vẫn mưa, tôi sẽ chém đầu bạn đấy.”

Nguyễn Nam Chúc đọc xong bài đồng dao, Lâm Thu Thạch bỗng nghe thấy tiếng rào rào. Nhìn ra vườn, cậu thấy những hạt mưa to bằng hạt đỗ từ trên trời trút xuống. Mưa rơi dày như một tấm màn sên khâu phủ xuống, ngăn cách sân viên với toàn bộ thế giới bên ngoài.

“Hóa ra đầu người có tác dụng như vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Quả đúng là búp bê cầu nắng.”

Bởi vì búp bê bị tháo xuống, cho nên trời đang nắng lại chuyển mưa, gương mặt Lâm Thu Thạch lộ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Chúng ta treo thứ này lên lại thì trời có tạnh không nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thử xem.” Sau đó hắn dùng vải trắng bọc cái đầu lại, lấy dây buộc chặt, rồi treo về vị trí cũ. Đúng như dự đoán của họ, đầu người được treo lên thì không lâu sau trời nắng. Mây đen dày đặc hoàn toàn biến mất trong giây lát.

“Thú vị đấy.” Nguyễn Nam Chúc chăm chú nhìn con búp bê cầu nắng làm từ đầu người.

“Đi xem đêm qua ai chết đi.” Lâm Thu Thạch nhìn đồng hồ, nói.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Sau đó cả hai đi tới phòng ăn.

Bấy giờ, đa số mọi người đang ăn, Lâm Thu Thạch nhìn thấy Lâm Tinh Bình và mấy người bạn của chị ta. Họ chỉ đến trễ một chút thôi mà đã thấy Lâm Tinh Bình và người mới tên Uông Vinh Hoa gấn bó thân thiết lắm rồi. Dường như Uông Vinh Hoa coi Lâm Tinh Bình là người tin cậy nhất ở thế giới mới mẻ này.

Lâm Tinh Bình thấy họ đến liền vội chào hỏi nhiệt tình, nói, mau lại đây, ăn chút gì đi.

Nguyễn Nam Chúc dính chặt lấy Lâm Thu Thạch, nũng nịu nói: “Lâm Lâm, người ta đói quá.” Với chiều cao của hắn ở bên ngoài mà mè nheo, chắc chắn trông vô cùng phản cảm. Nhưng ở trong cửa, cơ thể hắn đã thu lại còn có chút xịu, cho nên không đến nỗi đáng ghét lắm.

Lâm Thu Thạch đưa tay xoa đầu hần, nói: “Ngoan, tới đây ăn sáng nào.”

Nguyễn Nam Chúc cười tí mắt gật đầu.

Thôi Học Nghĩa chứng kiến hành động giữa hai người, ánh mắt lộ vẻ chán ghét, tám, chín phần mười đang nghĩ trong đầu rằng đúng là xấu xí còn thích gây chú ý. Lớp hóa trang của Lâm Thu Thạch ở ngoài cửa không hề biến mất, cho nên bây giờ cậu vẫn là gã đàn ông có nhan sắc khiến Trình Thiên Lý nuốt không trôi cơm.

Hai người tìm đại một chỗ ngồi xuống, vừa ăn vừa đếm đầu người, quả nhiên phát hiện từ mười bốn mạng này chỉ còn mười ba.

“Sao lại thiếu đi một người vậy?” Vài người khác cũng đã phát hiện chuyện này: “Có ai sáng nay không ra ăn sáng? Vẫn đang ngủ à?”

“Người... người ở chung với tôi biến mất rồi...” Trong góc phòng, một người đàn ông ngáp ngừng lên tiếng: “Nửa đêm hôm qua, anh ta đi ra ngoài, rồi không trở về nữa...”

“Sao anh không nói sớm!” Người vừa hỏi là một cô gái, nghe xong câu trả lời, cô ta nổi giận: “Nửa đêm không ngủ ra ngoài đi dạo lung tung làm gì, giờ thì tôi đòi rồi.”

“Tôi... tôi cũng đâu biết, tôi đã khuyên anh ta, nhưng anh ta nói nghe thấy tiếng gì đó.” Người kia đáp: “Ai ngờ ra ngoài xong không trở lại nữa...”

Cô gái cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm.

Phòng ăn theo đó trở nên im lặng, mọi người đều trầm mặc.

“Bỏ đi bỏ đi, mọi người đừng ồn ào với nhau.” Lâm Tinh Bình nói: “Lần này NPC không đưa ra giờ giới nghiêm, điều kiện tử vong chắc hẳn khá lỏng lẻo, tất cả đừng căng thẳng quá, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.” Lâm Tinh Bình có ngoại hình ưa nhìn, giọng nói lại dịu dàng, khí chất trầm tĩnh, giỏi giang, nhân lúc lòng người xao động đã kịp thời đứng ra an ủi. Nhờ thế mà chị ta dễ dàng nắm lấy vị trí lãnh đạo trong nhóm người tham gia.

Dĩ nhiên, đây là cửa cấp thấp, nếu là cửa cấp cao, những người giàu kinh nghiệm chắc chắn chẳng coi Lâm Tinh Bình ra gì.

“Hay là chúng ta nhân lúc đẹp trời, đi những nơi khác xem xem.” Lâm Tinh Bình đề nghị: “Chúng ta vẫn chưa tới các khu vực xung quanh sân

viện lầ nào.”

“Được, ăn xong bữa sáng, mình cùng đi xem thử.” Thôi Học Nghĩa ng ầ gần đó tiếp lời: “Mọi người cùng đ ồng lòng tìm chìa khóa và cửa mới là thượng sách.”

Thế là tất cả mọi người đ ầu quyết định c ơm nước xong xuôi thì ra ngoài.

Nhưng khi đi ra, có người cũng phát hiện ra con búp bê c ầu nặng mang kích thước lớn khác thường ở cuối hành lang.

“Đó là gì vậy?” Ai đó trong đám đông lên tiếng.

“Là búp bê c ầu nặng ư?” Lâm Tinh Bình đi đến chỗ treo búp bê, nói: “To quá nhĩ...”

Chị ta kiễng chân, làm bộ muốn gỡ xuống, nhưng chi ều cao hơi hạn chế nên không lấy được: “Ai đó lấy xuống xem thử đi.”

G ần đó có một người tới giúp chị ta lấy con búp bê xuống.

Lâm Thu Thạch thấy vậy, bất giác hơi nhướn mày. Lâm Tinh Bình này đúng là khôn lỏi, vì không biết búp bê có tác dụng gì, không biết dùng tay chạm vào có xảy ra chuyện không, nên tỏ vẻ bản thân không với tới để lừa những người thiếu kinh nghiệm.

Người lấy búp bê c ầu nặng xuống là một người đàn ông, c ần búp bê trên tay thấy nặng, anh ta lập tức biến sắc, ngập ngừng nói: “Bên trong... hình như có cái đ ầu...”

“Đ ầu?” Mọi người biến sắc, Lâm Tinh Bình cũng tỏ vẻ sợ hãi: “Anh, anh mở ra xem nào?”

Người lấy búp bê xuống thận trọng mở lớp vải trắng, lộ ra cái đ ầu người trương phình do bị ngâm nước.

Mọi người thấy thế đ ầu hít vào một hơi lạnh ngắt.

Người tự xưng có bạn cùng phòng mất tích lập tức xác minh thân phận kẻ xấu số: “Đúng r ồi, chính là anh ta, đêm qua anh ta ra ngoài r ồi không quay lại nữa.” Và chắc là mãi mãi sẽ không bao giờ trở lại.

“Người chết đã chết r ồi, chúng ta nên an táng cho anh ta.” Lâm Tinh Bình bu ồm bã nói: “Mặc dù đ ầu một nơi người một nẻo, nhưng đ ầu thể treo cái đ ầu lủng lẳng trên đó mãi?”

Trong đám đông có người hòa theo, cũng có người im lặng, nhưng cuối cùng họ vẫn quyết định đào một cái hố nhỏ trong vườn, chôn cái đầu xuống.

Đi đầu khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy kỳ lạ là, sau khi họ tháo con búp bê cầu nắng, cứ tưởng mưa sẽ trút xuống, ai ngờ trời vẫn nắng to, hoàn toàn không có dấu hiệu gì sẽ mưa cả.

Lâm Thu Thạch hơi kinh ngạc, nhưng chợt nhớ lại khi Nguyễn Nam Chúc tháo con búp bê xuống có đọc một đoạn đồng dao dài. Cậu quay sang Nguyễn Nam Chúc, đúng lúc Nguyễn Nam Chúc cũng đang nhìn cậu, bốn mắt chạm nhau.

Nguyễn Nam Chúc tựa vào lòng “bạn trai”, người nhẹ như một chiếc lông vũ vậy. Hắn dụi mặt vào lồng ngực Lâm Thu Thạch, khẽ nói: “Anh nói xem nếu giờ em đọc bài đó, sẽ có chuyện thú vị gì xảy ra không?”

Búp bê cầu nắng bị tháo xuống, nếu lúc này Nguyễn Nam Chúc đọc bài đồng dao, biết đâu cơn mưa sẽ lại sầm sập đổ xuống. Tới lúc đó những người ở đây không ai có thể thoát được, kể cả kẻ Lâm Thu Thạch đang muốn báo thù - Thôi Học Nghĩa và hai tên đồng bọn khác của y.

Ngón tay Lâm Thu Thạch sượt qua sợi tóc của Nguyễn Nam Chúc, cậu nhìn những người đang cắm cúi đào hố chôn người chết trong vườn, cuối cùng lấp đầu.

Sau khi biết quyết định của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên bật cười, nói: “Thương Lâm Lâm nhất nè.”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh cũng thương em.” Vì đã hỏi suy nghĩ của cậu, tôn trọng ý muốn của cậu.

Sau khi chôn cái đầu, mọi người vào thị trấn đi dạo loanh quanh.

Thị trấn không lớn, có thể thấy một số người dân đi lại trên đường, phong cảnh thiên nhiên cũng rất đẹp, khắp nơi đều trồng cây anh đào. Còn có một công viên nhỏ và dòng sông nhỏ rất trong lành. Tóm lại, nếu đây không phải thế giới trong cửa, có lẽ hầu hết người tham gia sẽ cảm thấy rất thoải mái dễ chịu với nơi này.

Lâm Thu Thạch vẫn muốn đi thêm một vài chỗ nữa, nhưng đến chập chình, trời lại bắt đầu âm u.

Vì sợ trời mưa, cậu và Nguyễn Nam Chúc quay về sân viện thật sớm, đứng chơi ở hành lang.

Quả nhiên, một lát sau, những hạt mưa to như hạt đỗ từ trên trời ào ạt trút xuống, khiến cả thế giới lại lần nữa chìm trong bức màn trắng xóa.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc về sớm nên không bị dính mưa, còn những người khác về muộn hơn, đầu ướt như chuột lột.

Đáng lẽ Lâm Tinh Bình muốn đi cùng cặp Lâm Thu Thạch, nhưng chịu không nổi trò âu yếm của hai đứa xấu phát hờn này, nửa đường chị ta viện lý do rã rời đi.

Nguyễn Nam Chúc còn tỏ vẻ rất chi là thấu hiểu, nói: “Chị Lâm ơi, chị chưa từng yêu bao giờ à? Nếu gặp được người mình thích, làm sao có thể kiềm chế được.” Nói rồi, hắn sấn đến hôn chụt chụt lên cằm Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cũng phối hợp nhịp nhàng, tỏ vẻ tán thành cách nói của người yêu.

Mặt Lâm Tinh Bình rõ ràng hơi xoắn lại, phải cố gắng lắm mới nuốt câu chữ tặc trở vào trong bụng, chị ta nói: “Chị muốn đi xem một chỗ nữa, hai người cứ nói chuyện đi.”

“Thế cũng được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em muốn nói chuyện với Lâm Lâm nhà em thêm một lát.”

Lâm Thu Thạch nói: “Em yêu à, bọn mình vào công viên đi...”

Lâm Tinh Bình đã bị đuổi đi như vậy.

Lâm Thu Thạch thấy Lâm Tinh Bình đi khuất rồi, quả thực không nhịn nổi nữa cười phá lên, nói: “Anh chơi ác quá đấy.”

Nguyễn Nam Chúc không buồn khách sáo: “Tôi còn tưởng ả ta nhịn được lâu nữa ấy chứ. Nói thật lòng, tôi thấy hơi hối hận vì hóa trang xấu cho anh, nhìn cái mặt này nói mấy câu âu yếm quả có hơi mắc ối thật.”

Lâm Thu Thạch bày ra vẻ mặt rất vô tội, nghĩ thầm còn không phải anh hóa trang à... sao lại trách tôi...

Hai người trở về sân viện chưa được bao lâu thì trời đổ mưa lớn, Lâm Thu Thạch thấy mấy người vội vã trở về cả người đầu ướt lướt thướt.

“Ông trời đúng là, nói mưa là mưa ngay được.” Có người bước vào nhà còn lấm bầm oán thán. Anh ta đặt chân lên hành lang, nước mưa trên người chảy xuống tạo thành một loạt dấu chân trên mặt sàn bằng gỗ.

Lâm Thu Thạch đột nhiên để ý thấy, lúc những người này đi vào phòng, ông già ngày đầu tiên đón họ vào nhà đang đứng trong góc nhìn những dấu chân ướt trên mặt sàn, qua rất lâu mà ông ta vẫn chưa quay đi chỗ khác. Lâm Thu Thạch đột nhiên cảm thấy trong ánh mắt của ông ta có gì đó khiến cậu sởn cả da gà.

“Còn dặn chúng ta mang ô, ô ở đâu ra chứ, thật đúng là...” Người kia lầu bầu đi vào phòng, tiếng nói dần biến mất.

Đúng là trước khi ra khỏi nhà, họ đã đi tìm ô để mang, nhưng không thấy cái nào cả. Mọi người thấy trời nắng đẹp, ai cũng nghĩ chắc không mưa đâu, nên họ đi ra ngoài luôn. Ai ngờ cơn mưa ập tới bất chợt, những người không chuẩn bị trước đầu ướt như chuột lột.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ăn xong bữa tối liền trở về phòng.

Ngoài trời lại mưa to, Lâm Thu Thạch ngồi trên nệm vui đùa chơi Sudoku, Nguyễn Nam Chúc nằm bên cạnh dường như đang suy nghĩ.

Đột nhiên, hắn lên tiếng: “Tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn.”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch quay sang nhìn hắn.

“Thông thường, trong cửa sẽ phải có hạn chế thời gian, sao cửa này lại quá dễ dãi như vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có gì đó không ổn.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ thấy đúng như vậy, các cửa thông thường đều có hạn chế thời gian, nhưng lần này, NPC tiếp đón không nói với họ về thời hạn cuối cùng. Đây là điểm không bình thường. Lâm Thu Thạch nói: “Có bí mật gì đó chúng ta chưa phát hiện ra chăng?”

“Chắc là vậy.” Nguyễn Nam Chúc đáp. “Nhưng mới là ngày đầu tiên, không cần vội.” Có một số quy luật cần thời gian kiểm chứng, hiện tại Nguyễn Nam Chúc đang có một suy đoán, nhưng vẫn chỉ là suy đoán mà thôi.

Lâm Thu Thạch nhớ lại bài đồng dao những đứa trẻ hát trong cơn mưa đêm qua, nói: “Tôi... đêm nay muốn ra ngoài xem thử...”

Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt: “Anh không sợ à? Ngộ nhớ nhìn thấy lũ trẻ là đi đâu kiện tử vong thì sao?”

Lâm Thu Thạch lắc đầu: “Chắc không đâu, đêm qua có người ra khỏi phòng, nghĩa là vẫn còn những người khác nghe thấy bài đồng dao, nhưng họ đâu không sao cả.”

“Cũng có lý.” Nguyễn Nam Chúc uể oải nói: “Đến khi đó nhớ gọi tôi đây, chúng ta cùng đi, nếu xảy ra việc gì còn dễ giúp đỡ cho nhau.”

“Được.” Lâm Thu Thạch nhận ý tốt của Nguyễn Nam Chúc.

Tiếng mưa rơi rào rào không ngớt, quả thực vô cùng khó chịu đối với thính giác mẫn cảm của Lâm Thu Thạch. Dù đã có Nguyễn Nam Chúc nằm bên, cậu vẫn bị tiếng ồn làm cho không ngủ được. Nguyễn Nam Chúc gợi ý cậu dùng giấy bịt tai lại, nhưng Lâm Thu Thạch không chịu.

“Đợi đến đêm đã.” Lâm Thu Thạch nói: “Ngộ nhớ ngủ quên thì phiền.”

“Thôi được.” Nguyễn Nam Chúc không bắt ép.

Hai người cuộn mình trong chăn, Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng thiếp đi, còn Lâm Thu Thạch nửa tỉnh nửa mê, cậu mơ thấy một loạt những giấc mơ ly kỳ quái dị.

Những giấc mơ thật hỗn loạn, hoàn toàn không theo trật tự nào cả. Thậm chí Lâm Thu Thạch còn mơ thấy mình kết hôn, khi vén khăn voan đỏ trùm đầu của cô dâu ra, bên dưới lại là khuôn mặt của Nguyễn Nam Chúc. Lúc nhìn thấy đó là Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch giật mình tỉnh giấc, cậu thở dốc, trợn mắt nhìn lên trần nhà đen đặc. Bên tai cậu văng lại tiếng hát đồng dao: *Mắt nan tre... mắt tre... này chú chim trong lồng...*

Lâm Thu Thạch ngẩng dậy, đánh thức Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra, trông vẫn hơi ngái ngủ, nhưng hấn tỉnh táo lại rất nhanh, hạ giọng hỏi: “Đến rồi à?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, chỉ ra ngoài cửa. Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi thôi.”

Hai người chần chập di chuyển, mở hé cánh cửa, quan sát cảnh tượng bên ngoài.

Bởi vì trời quá tối, nên Lâm Thu Thạch không nhìn rõ, chỉ mơ hồ trông thấy trong vườn có mấy đứa trẻ nắm tay nhau, chạy vòng quanh một

vật gì đó. Sau khi nheo mắt nhìn kỹ, cậu phát hiện ở giữa vòng tròn là một người đang run lẩy bẩy.

“Mắt nan tre, mắt nan tre, này chú chim trong lồng, lúc nào cũng chực chờ bay mất, vào trước buổi bình minh đêm nọ, hạc và rùa trượt ngã cả rồi, kẻ ở sau lưng bạn là ai?...” Khi hát đến câu cuối cùng, bọn trẻ dừng lại, sắc mặt chúng trắng ớn, phù thũng như bị ngâm nước lâu ngày. Cả lũ lặp lại câu cuối: “Kẻ ở sau lưng bạn là ai?”

Người bị vây ở giữa không nói gì, hoặc có lẽ anh ta đã nói gì đó nhưng Lâm Thu Thạch không nghe thấy.

Sau đó, một tiếng “cộp” vang lên, đầu và thân kẻ đó mỗi thứ một nẻo.

“Ha ha ha ha, tiếng cười giòn tan của lũ trẻ vang lên, dường như chúng đang rất phấn khích, nói: “Đến lượt bạn làm quỷ, đến lượt bạn làm quỷ rồi.”

Cơ thể không đầu chầm chậm đứng dậy, chầm chậm xoay lưng, thay thế vị trí của đứa trẻ đứng sau mình.

Bây giờ, Lâm Thu Thạch mới phát hiện trong vòng tròn còn có một thi thể không đầu khác, đứng giữa hai đứa trẻ.

Người bị giết, thay thế đứa trẻ... trở thành quỷ. Lúc này, Lâm Thu Thạch chợt hiểu ra.

Tiếng hát lại vang lên lần nữa, đám trong sân vui vẻ xoay tròn tiến dần ra khỏi vườn, cơn mưa như trút che phủ bóng dáng chung, Lâm Thu Thạch không còn nhìn thấy gì nữa. Nguyễn Nam Chúc đang dựa vào lưng Lâm Thu Thạch, hơi thở đột nhiên trở nên gấp gáp, hắn nói: “Anh nhìn thấy không?”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch không hiểu.

“Kia kìa.” Nguyễn Nam Chúc chỉ vào góc vườn.

Lâm Thu Thạch nhìn theo tay hắn, nhưng không cách nào nhìn rõ vì trong góc vườn quá tối, tuy Lâm Thu Thạch cũng tinh mắt nhưng xét cho cùng chỉ là thị lực của người bình thường, không thể so với Nguyễn Nam Chúc: “Không thấy...”

Nguyễn Nam Chúc: “Không thấy à?” Hắn nhướn nhướn mày: “Thôi được, không thấy thì thôi.”

“Cái gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc: “Là một người che ô.” Hấn tiếp: “Hình như đang nhìn chúng ta.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Bỏ đi, mặc kệ chúng, mình đi ngủ kéo trời sáng mất.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Họ đóng cửa, trở lại tấm nệm êm ái. Đang định ngủ, họ bỗng nghe những tiếng “bình bịch, bình bịch” vang lên bên ngoài phòng.

Lâm Thu Thạch rất quen với âm thanh này, mặt cậu lập tức biến sắc: “Có tiếng bóng da.”

Nguyễn Nam Chúc ng ẫ dậy.

Trái bóng da đập trên khung cửa phòng họ, phát ra một tiếng “bịch”. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều đứng yên bất động, lại thấy cánh cửa trước mặt bị một đôi tay nhỏ bé kéo ra một khe nhỏ. Sau đó một con mắt đen láy xuất hiện tại cái khe.

Chất giọng non nớt của một bé gái vang lên, cô bé hỏi: “Anh có thấy quả bóng của em không?”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều im lặng.

Thế là cô bé hỏi lại lần nữa: “Anh có thấy quả bóng của em không?” Nó mở cửa rộng hơn một chút. Lâm Thu Thạch có thể nhìn thấy khuôn mặt đứa bé rõ hơn, đó là một khuôn mặt bị thối rữa một nửa, những chiếc răng trắng và lộ ra bên ngoài. Cả người cô bé ướt đẫm, khiến mặt sàn bên dưới đọng một vũng nước đen ngòm.

“Anh có thấy...” Cô bé định hỏi lần thứ ba.

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng: “Em làm sàn nhà ướt hết rồi kìa.”

Đứa bé thoáng khựng lại, như thể nghe thấy đi ầu gì kinh khủng lắm, nó quay lưng biến mất khỏi cửa. Lâm Thu Thạch lại nghe tiếng “bình bịch, bình bịch”, trái bóng da như có linh tính, dừng lại ở trước cửa phòng họ. Sau đó, một đôi tay nhỏ lấy nó đi.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh như trước.

“Ngủ được rồi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “ngủ thôi.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, đứng dậy đóng cửa lại. Cánh cửa kéo này hoàn toàn không có khóa, người bên ngoài muốn mở ra rất dễ dàng. Nhưng ở nơi này cũng chẳng còn chỗ nào an toàn hơn để ngủ nữa.

“Ngủ thôi.” Nguyễn Nam Chúc rúc vào lòng Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch ôm hân, bỗng cảm thấy yên lòng. Cậu nhét giấy vào tai, hơi thở nhanh chóng trở nên đều đặn, cả hai chìm vào giấc mộng say sưa.

Ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch tỉnh dậy khi mặt trời đã lên cao.

Mở mắt ra, Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc đang nghịch điện thoại của mình, bèn bò dậy hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Tỉnh rồi đó hả?”

Lâm Thu Thạch giật nảy mình: “Muộn vậy ư, sao anh không gọi tôi?”

“Anh mệt mà, ngủ thêm một chút cũng tốt.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Giờ dậy đi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, cậu đang mặc quần áo bỗng nghe Nguyễn Nam Chúc nói một câu: “Họ vừa phát hiện thêm một con búp bê nữa, bên trong có đầu của người đã chết đêm qua.”

Chuyện này nằm trong dự liệu của Lâm Thu Thạch, nghe xong, cậu chỉ khẽ thở dài.

Chương 92

Chiếc ô giấy dầu

Do đã gặp sự việc tương tự vào hôm trước, nên hôm nay, khi phát hiện ra con búp bê cầi nắg, mọi người không còn phản ứng quá kích động nữa.

Lâm Tinh Bình định cho người lấy cái đầu xuống đem chôn như hôm trước, nhưng có một cô gái ngăn cản. Cô gái này hình như tên là Tiểu Trà, thuộc dạng người mới có đầu óc nhanh nhạy. Có lẽ không thích việc Lâm Tinh Bình bày trò để sai bảo mọi người theo ý mình, cô nói: “Đừng lấy xuống nữa, không ai biết con búp bê này có tác dụng gì, ngộ nhỡ người lấy xuống bị nguy ền rửa thì sao.”

Lâm Tinh Bình giải thích: “Người hôm qua lấy búp bê xuống có sao đâu?”

Tiểu Trà cười nhạt: “Vậy thì chưa chắc, biết đâu chỉ là chưa tới lượt, vài ngày nữa... biết đâu đấy.”

Lâm Tinh Bình nói: “Sao em lại nói năng như vậy...” Chị ta tỏ vẻ bức bối vì bị nghi oan: “Chị có ý tốt mà qua lời của em lại biến thành lòng lang dạ sói vậy?”

Tiểu Trà hoàn toàn không mắc bẫy mà nói thẳng: “Hay để tôi lấy cái ghế, cho chị tự lấy xuống hoàn thành vai người tốt nhé?”

Lâm Tinh Bình vẫn định biện giải, nhưng Thôi Học Nghĩa thấy tình hình không hay bèn vội đứng ra hòa giải, nói: “Được rồi, được rồi, mọi người đừng cãi nhau. Ở đây tất cả đều là đồng đội, việc gì cãi cọ cho mất tình cảm. Không lấy xuống thì thôi, dù sao người cũng đi rồi, cứ treo ở đó đi.”

Lâm Tinh Bình cố tình tỏ vẻ bức bối, quay lưng bỏ đi.

Tiểu Trà nhớ toẹt một bãi nước bọt mà chửi tục, đáng vẻ đánh đá có vài phần phong thái của Nguyễn Bạch Khiết năm nào. Cãi nhau xong, Tiểu Trà để ý thấy Lâm Thu Thạch đang nhìn mình, cô bức bối lườm cậu, mắg: “Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy gái đẹp bao giờ à?”, sau đó quay lưng bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh hả hê nói: “Lần đầu anh bị người ta tỏ thái độ như vậy nhỉ.”

Lâm Thu Thạch: “...” Hình như đúng là vậy.

Nguyễn Nam Chúc lại quay sang nhìn nhìn Lâm Thu Thạch, thở dài ngao ngán: “Tất cả là tại cái mặt này mà.”

Lâm Thu Thạch: “...” Biết rồi, khổ lắm, nói mãi, mặt tôi xấu đến mức nào chứ.

Phòng vệ sinh ở đây không có gương, đã hai hôm rồi mà Lâm Thu Thạch vẫn chưa biết trông mình như thế nào.

Nguyễn Nam Chúc nhìn dáng vẻ ngơ ngác như bò đội nón của Lâm Thu Thạch, nghĩ một lát rồi lấy điện thoại trong túi Lâm Thu Thạch ra, mở camera trước lên: “Nè, nhìn đi.”

Lâm Thu Thạch cầm lấy điện thoại, thấy trong camera xuất hiện một khuôn mặt thật khó tả, không thể dùng một chữ xấu mà diễn tả hết được. Sau khi ngắm đủ nhan sắc của mình, Lâm Thu Thạch vội tắt camera đi, giờ thì cậu đã thấu hiểu những ánh mắt như phát ói của bọn Lâm Tinh Bình.

Lâm Thu Thạch không nói gì nhìn Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Tôi cũng không ngờ vào cửa xong nó lại thành ra như vậy.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Thật là làm khó cho đôi mắt của anh.” Nhan sắc của tôi lúc này quả thực gây ảnh hưởng xấu cho thị giác những người xung quanh.

Nguyễn Nam Chúc bật cười: “Đi thôi, ăn sáng trước đã, rồi nhân lúc trời chưa đổ cơn mưa thì ra ngoài tìm manh mối.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Hai người vào nhà ăn dùng bữa sáng. Nói là bữa sáng, thực ra đã gần mười một giờ.

Lâm Thu Thạch ăn cho qua bữa, rồi cùng Nguyễn Nam Chúc ra ngoài.

Hôm nay, Lâm Tinh Bình có nhã ý mời bọn Lâm Thu Thạch đi chung, nói là phát hiện rừng trúc ở ngọn núi gần thị trấn, trong rừng trúc có con đường lát đá, không biết dẫn tới nơi nào...

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy thì cười tủm tỉm, nói, nhưng bọn em muốn đi dạo quanh sân viện này thôi.

“Có gì hay đâu mà dạo?” Thôi Học Nghĩa sốt ruột nói: “Xung quanh đây bọn tôi đã kiểm tra gần hết rồi, hai người nên theo bọn tôi...”

“Nhưng đi xa một chút.” Nguyễn Nam Chúc tựa vào Lâm Thu Thạch, giọng ồm ồm chảy nước, còn cố tình cũng nụ: “Người ta chẳng muốn đi bộ xa đâu.” Nếu đổi lại là một cô gái xinh đẹp hơn chút, có lẽ người nghe sẽ cảm thấy thích thú vui tai, nhưng Nguyễn Nam Chúc bây giờ không xinh một chút nào, ánh mắt Thôi Học Nghĩa nói lên rằng y đang thẩn thẩn hàng ngàn lần trong lòng.

“Nhấn nhẹn một chút, cố gắng là được mà.” Lâm Tinh Bình vẫn chưa bỏ ý định.

“Biết làm sao được, chị đừng ép công chúa nhà tôi.” Lâm Thu Thạch giờ đây đã lĩnh ngộ ra nhan sắc của mình chí mạng tới mức nào, cậu nhắc nhở Nguyễn Nam Chúc lên, dịu dàng nói lời tình tứ: “Công chúa nhỏ nhà anh đi bộ nhiều, anh sẽ đau lòng lắm.”

Hiển nhiên, Lâm Thu Thạch dùng khuôn mặt này nói ra mấy lời sến sẹt mang theo sức tàn phá rất kinh khủng. Cậu nhìn thấy rõ khuôn mặt của Thôi Học Nghĩa và Lâm Tinh Bình đầu đen sì, cổ họng khê nuốt khan, hình như đang cố kiềm nén cơn buồn nôn dâng lên.

“Xin hai người hiểu cho.” Lâm Thu Thạch thích thú tiếp tục trò đùa ác.

Lâm Tinh Bình cực kỳ cố gắng nặn ra nụ cười, Lâm Thu Thạch ngờ rằng chị ta sắp chịu hết nổi rồi.

Lâm Thu Thạch định tiếp tục, nhưng Thôi Học Nghĩa đã quay lưng bỏ đi, xem ra y không thể nào chịu đựng được nữa. Lâm Tinh Bình và Cổ Nguyên Tư cũng theo chân y. Người tên Cổ Nguyên Tư tuy là nhân vật chính, nhưng từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, thuộc kiểu người mờ nhạt. Mãi đến khi gã đi rồi, Lâm Thu Thạch mới để ý có một người như vậy trong nhóm.

Thôi Học Nghĩa đã sắp ra khỏi sân viện, hình như cho rằng nhóm Lâm Thu Thạch không nghe thấy, nên y nói thẩn thẩn với Lâm Tinh Bình: “Sao chị chọn được đứa thấy gớm vậy?”

“Làm sao tôi biết.” Lâm Tinh Bình cũng cáu: “Xem tư liệu rõ ràng là một đứa con gái bình thường, ai ngờ bạn trai nó lại tỏm như vậy.”

“Mẹ nó,” Thôi Học Nghĩa nhõ toẹt, “nói chuyện với nó mà tôi muốn nôn.”

Lâm Tinh Bình: “Tôi cũng thế...”

Hai người vừa nói vừa đi xa, Lâm Thu Thạch ở sau nghe được chỉ thấy buồn cười. Cậu không ngờ lớp hóa trang của Nguyễn Nam Chúc lại tạo ra hiệu ứng mạnh như vậy, thậm chí đủ khiến cho bọn Lâm Tinh Bình bỏ ý định quấy rầy, coi như bớt được vô số phiền phức.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta đợi một lát hãy đi, tôi còn việc này cần xác nhận.”

“Việc gì vậy?” Lâm Thu Thạch cùng Nguyễn Nam Chúc ra ngẩng trên một chiếc ghế đá trong sân.

“Anh còn nhớ thứ mà tôi nhìn thấy trong góc vườn đêm qua không?” Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc lia quanh khu vườn.

“Ý anh là người cần ô?” Lâm Thu Thạch nhớ lời Nguyễn Nam Chúc nói, nhưng do thị lực có hạn nên cậu không trông thấy tận mắt.

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Tôi cảm thấy chiếc ô là chi tiết quan trọng,” hần trằn tư suy nghĩ, “tôi muốn thử tìm xem sao.”

“Phải rồi, tại sao đêm qua anh lại nói câu kia?” Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra, khi con quỷ nhỏ đến nhặt quả bóng, Nguyễn Nam Chúc chỉ nói một câu đã đuổi được nó đi: “Cái câu ‘Em làm sà nhà ướt hết rồi’ ấy...”

Nguyễn Nam Chúc cười đáp: “Tôi buột miệng thôi, không ngờ lại có tác dụng thật.”

“Buột miệng à?” Lâm Thu Thạch bán tín bán nghi.

“Thật mà.” Nguyễn Nam Chúc lười biếng đáp: “Linh cảm bất chợt sau khi nhìn thấy bóng người cần ô.” Hần nghiêng nghiêng đầu: “Kẻ đó giống như một vị phụ huynh đang trông chừng đứa con làm bài tập vậy...”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Phụ huynh mà, chắc chắn không thích con mình không tuân theo quy định.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đặc biệt là làm ướt sà nhà...”

Trong lúc họ nói chuyện, những người có mặt trong sân viện đã đi gần hết.

Cả khuôn viên trở nên vắng lặng, không có tiếng mưa rơi, chỉ có chuông gió bị cơn gió nhẹ thổi gây ra tiếng động vui tai. Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, đi về hướng một căn phòng.

“Chỗ đó kiểm tra rồi mà?” Lâm Thu Thạch nhớ họ đã kiểm tra căn phòng này từ ngày đầu tiên rồi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Xem lại lần nữa.”

Lâm Thu Thạch không ngăn cản, cậu đi theo Nguyễn Nam Chúc đến trước cửa phòng.

Căn phòng này là nơi ở của chủ nhà, được bài trí không khác lắm so với phòng của họ, cũng một tấm nệm, vài cái giá gỗ, không có đồ trang trí gì thừa thãi cả.

Nguyễn Nam Chúc đi vào phòng, bắt đầu kiểm tra xung quanh.

Lâm Thu Thạch đứng ở cửa, đang nghĩ đến cảnh tượng nhìn thấy đêm qua, đột nhiên cảm thấy bắp chân bị vật gì va phải, cậu cúi xuống nhìn, rồi lập tức nổi da gà. Đó là một quả bóng da bẩn thỉu đầy bùn đất đang chậm rãi lăn bên chân cậu.

Lâm Thu Thạch nhìn theo hướng bóng lăn, thấy dưới khe hở của mặt sàn bằng gỗ, có một đôi mắt màu đen đang nhìn.

Nhà ở đây được xây dựng theo phong cách cổ điển, sàn nhà cao hơn hẳn so với mặt đất, ở giữa là một khoảng trống, ngoài rìa không được chặn kín, cho nên hoàn toàn có thể bỏ vào qua khe hở này... Dĩ nhiên, bình thường không ai làm như vậy.

Cặp mắt kia chỉ thoáng xuất hiện, khi Lâm Thu Thạch nhìn lại lần nữa, thì nó đã không còn ở đó.

“Nam Chúc,” Lâm Thu Thạch vội gọi, “dưới sàn hình như có thứ gì.”

Nguyễn Nam Chúc từ trong phòng đi ra, hỏi: “Sao vậy?” Lâm Thu Thạch chỉ dưới chân: “Dưới sàn này hình như có gì đó.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thứ gì mới được?”

Lâm Thu Thạch: “Một đôi mắt...” Tuy nói những thứ quỷ quái trong cửa chỉ muốn lấy mạng người tham gia, nhưng cũng tẽn tò tại lác đác vài

quái vật có lý trí. Ví dụ như thứ ở dưới chân Lâm Thu Thạch ban nãy, không hiểu sao cậu cảm thấy nó đang nhắc nhở mình đi đâu gì đó: “Tôi muốn xem bên dưới sàn.”

“Để tôi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “tôi xem cho.”

Hắn cần lấy điện thoại của Lâm Thu Thạch, bật chức năng chiếu sáng, chuẩn bị chui xuống dưới sàn nhà xem xét. Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi bất an, bèn nói hay là thôi không xem nữa, nếu gặp phải chuyện gì thì khó mà chạy thoát.

Nguyễn Nam Chúc gạt đi, hắn bảo: “Không, cái ô kia chắc chắn ở quanh đây, giờ chỉ còn dưới sàn nhà chưa kiểm tra thôi.”

Lâm Thu Thạch vẫn định nói thêm gì đó, thì đã thấy Nguyễn Nam Chúc nhanh nhẹn bò vào mất rồi.

Bên dưới sàn nhà rất tối, chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng từ điện thoại để nhận biết rõ xung quanh.

Lâm Thu Thạch ngửi xôm bên ngoài, dõi theo Nguyễn Nam Chúc đầy lo lắng, cậu sợ hắn xảy ra chuyện.

Nguyễn Nam Chúc đang bò vào trong đột nhiên khựng lại, dường như tìm ra thứ gì đó. Một lát sau, hắn nói vọng lên: “Tìm thấy rồi.”

Lâm Thu Thạch ở bên ngoài hỏi: “Tìm thấy gì vậy? Cái ô à?”

“Ừm... cái ô, hình như còn thứ khác nữa.” Nguyễn Nam Chúc: “Để tôi mang ra...”

Hắn khó nhọc bò ra ngoài, kéo theo thứ vừa tìm được. Đó là một chiếc túi màu đen, bên cạnh túi là một chiếc ô giấy dầu kiểu dáng đơn giản, cái ô trông rất cũ kỹ, mặt ô còn có vài chỗ vá.

Lâm Thu Thạch đỡ Nguyễn Nam Chúc dậy, nói: “Trong túi có gì không?”

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu: “Không biết, anh mở ra xem thử coi.” Hắn dừng một lát: “Có thể không phải thứ tốt lành đâu.”

Giấu dưới sàn nhà như vậy, dĩ nhiên không thể là thứ tốt lành.

Lâm Thu Thạch cúi xuống, mở chiếc túi màu đen ra, thấy bên trong là một bọc xương bị đập vụn. Từ kết cấu của xương, Lâm Thu Thạch đoán đây là xương người, còn là xương của trẻ con nữa...

“Là hài cốt trẻ con.” Lời của Nguyễn Nam Chúc chứng minh cho suy đoán của Lâm Thu Thạch. Nguyễn Nam Chúc dường như có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này hơn Lâm Thu Thạch, hắn xem sơ một lượt, nói: “Không chỉ một bộ.”

“Không chỉ một bộ?” Nhìn bọc xương này, Lâm Thu Thạch bất giác nhớ đến lũ trẻ hát đồng dao ngoài vườn đêm qua, không lẽ bọc xương có liên hệ gì với lũ trẻ đó? Cậu trằn trọc giây lát, nói: “Hình như không có đầu lâu...”

“Đúng là không có đầu lâu.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Chỉ có xương mình, xương tay, xương chân.”

“Vậy giờ phải làm gì? Dem chôn ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Xuống mồ yên nghỉ.” Nguyễn Nam Chúc đặt cái túi xuống: “Nhưng tôi cảm thấy đi đâu quan trọng nhất không nằm ở đây.” Hắn vừa nói, vừa ngẩng lên nhìn con búp bê cồi nằm ở cuối hành lang.

Vẫn là con búp bê kích thước quá khổ, được buộc lên xà nhà bằng dây vải, đang khẽ rung rinh trong gió. Nếu ai không biết thứ được bọc bên trong búp bê, có lẽ còn cảm thấy thích thú vì khung cảnh nên thơ kìa. Lâm Thu Thạch hẳn tưởng tượng ra cái đầu ngâm nước mưa đến trắng bọt, là da dày lì lợm co thắt dữ dội.

Lâm Thu Thạch tìm thấy trong góc vườn một cái xẻng sắt, cậu định đào hố chôn chiếc túi đen.

Thế lực Nguyễn Nam Chúc quá yếu, Lâm Thu Thạch không đành lòng nhìn hắn chịu khổ, nên bảo hắn ngồi một bên chờ. Hố được đào lên rất nhanh, Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy có thứ gì đang nhìn mình lúc cậu cầm cái túi, nhưng khi ngó sang tìm kiếm, lại không thể tìm được ánh mắt đó xuất phát từ đâu.

Nguyễn Nam Chúc ngồi cách chỗ Lâm Thu Thạch không xa, đang cúi đầu nghiên cứu chiếc ô giấy dầu.

Loại ô giấy dầu này rất phổ biến, khung làm từ thân trúc, có màu nhạt, nhìn sơ là biết đã sử dụng trong thời gian dài, trên mặt ô có vài chỗ vá, mỗi một bộ phận đều toát lên phong vị thời gian.

Nguyễn Nam Chúc bật ô lên, nhìn thấy vết nước còn sót ở mặt trong, nói: “Chiếc ô này đã được dùng gần đây, hay... chính là đêm hôm qua?”

Lâm Thu Thạch đang lấp đất, nghe vậy đáp: “Chính là chiếc ô anh nhìn thấy đêm qua ư?”

“Có khả năng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ô này có thể dùng theo nhiều cách, tìm cơ hội thử xem mới được.”

Lâm Thu Thạch nói: “Thử như thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn bầu trời: “Ô mà, trời mưa thì mới dùng được.” Bấy giờ sắc trời đang dần chuyển âm u, đã có kinh nghiệm từ hôm trước, mọi người đều biết chỉ lát nữa là mưa xuống. Hễ ướt mưa, đêm đến sẽ bị biến thành búp bê cầu nắng.

Lâm Thu Thạch vỗ bằng phần đất đã lấp, trả chiếc xẻng về chỗ cũ, nói: “Đi thôi, chắc họ sắp trở về rồi.”

“Đi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Hai người trở về phòng, chỉ lát sau đã nghe thấy bên ngoài vọng lại những tiếng nói chuyện, đó là bọn Lâm Tinh Bình vừa đi ra ngoài tìm manh mối trở về.

Dù chúng thì thầm trao đổi với nhau, Lâm Thu Thạch vẫn nghe rõ hết cả.

Chiều nay, Lâm Tinh Bình và bọn Thôi Học Nghĩa lại đến con đường lát đá trong rừng trúc, chúng men theo con đường tiến sâu vào rừng, nhưng chưa thể đi đến cuối. Thấy mặt trời sắp ngả về tây, dù chưa đạt được mục đích nhưng ba kẻ sợ chết vẫn quyết định về nhà, bởi vì nếu nửa đường mà gặp mưa thì sẽ rất thảm.

Dĩ nhiên, khi trông thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ở gần đó, chúng dừng ngay cuộc thảo luận.

Lâm Tinh Bình nói: “Trời, hai người ở nhà cả ngày luôn à?”

Bấy giờ, Nguyễn Nam Chúc đang tựa vào lòng Lâm Thu Thạch, giọng nói mềm như bông: “Vâng ạ, em hơi khó chịu trong người, anh yêu nhà em ở bên chăm sóc em cả ngày.”

“Chà, thôi được.” Lâm Tinh Bình nói: “Bọn chị thì có thu hoạch rất lớn. Nói tới đây, chị ta bật cười: “Ngày mai nếu em cảm thấy khỏe hơn, bọn mình có thể cùng đi xem thử.”

“Ồ, phát hiện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Trước tôi có kẻ với hai người là tìm thấy con đường nhỏ trong rừng trúc phải không?” Lâm Tinh Bình vẫn cười rất tươi, nụ cười trông vô cùng thành thực, như thể một người dẫn dắt thật lòng quan tâm đến người mới: “Ban nãy bọn tôi đã phát hiện được một thứ ở đó.”

“Thứ gì vậy?” Lâm Thu Thạch cố tỏ ra tò mò.

“Là một sân viện.” Lâm Tinh Bình thở dài: “Tiếc rằng lúc đến nơi thì trời đã về chiều, bọn tôi không kịp xem xét kỹ bên trong đã phải trở lại. Sáng mai xuất phát, hai người phải dậy sớm, chắc chắn mình sẽ tìm ra manh mối ở trong sân viện đó.”

Thôi Học Nghĩa đứng bên cạnh để thêm: “Chị nói với chúng nó làm gì? Ngày nào tụi nó cũng ở lì trong nhà, định ng ấ mát ăn bát vàng. Người như thế, chị cần gì đối xử tốt với chúng!”

Lâm Tinh Bình đáp: “Không thể nói như vậy được, dù sao cũng chung một nhóm.”

Hai bên người tung kẻ hững, phối hợp nhuần nhuyễn không kẽ hở. Nếu Lâm Thu Thạch không nghe thấy cuộc trao đổi trước đó, e rằng cậu đã tin sái cổ.

Lâm Thu Thạch nhìn sang Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc ngập ngừng nói: “Chị Lâm, mọi người hãy bớt giận, hôm nay vì em bị mệt, chứ ngày mai chắc chắn là khỏe mà. Chị nói ở đó có cái sân viện chứ gì? Ngày mai em và bạn trai sẽ qua đó xem thử có tìm thấy gì hay không.”

“Ừm, thôi được.” Lâm Tinh Bình nói: “Thật ra vẫn còn một số nơi chưa xem xét kỹ, ngày mai bọn chị sẽ qua bên đó trước, mình đông người nên chia ra mỗi người một việc cho nhanh. Chỉ cần tất cả hợp sức lại, chúng ta sẽ sớm rời khỏi nơi này thôi.”

Lâm Thu Thạch nghe thế, gật đầu vẻ thành thật.

Nói xong, Lâm Tinh Bình và bọn Thôi Học Nghĩa rời đi.

Nguyễn Nam Chúc ra hiệu bằng mắt cho Lâm Thu Thạch, cả hai rời phòng khách, trở về phòng riêng.

Phen này, Lâm Tinh Bình rõ ràng định hạ độc thủ với họ. Con đường đó hẳn là chẳng dẫn tới đâu, nếu họ ngốc nghếch tin lời bọn Lâm Tinh Bình, men theo con đường đó đi sâu vào rừng, e rằng khi mưa xuống sẽ

không thể nào v ề kịp. Canh thời gian không chuẩn, bị ướt mưa thì ngày hôm sau chắc chắn sẽ biến thành búp bê c ầu nắng treo trên hành lang.

Lâm Tinh Bình quá rành những thủ đoạn kiêu này, chị ta ném đá giấu tay, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc chết trong tay quỷ quái thì không thể trở thành lệ quỷ báo thù.

“Đúng là loại không ra gì.” Nguyễn Nam Chúc cười nhạt: “Nhưng tôi lại có hứng thú muốn biết, cuối con đường đó có gì.”

Lâm Thu Thạch nghe tiếng mưa rơi trên mặt đất, ban đầu chậm, sau nhanh dần thành những tràng rào rạt. Cậu liếc nhìn ra bên ngoài, thấy khu vườn lại l ần nữa bị bao phủ trong màn mưa trắng xóa, bầu trời tối s ầm, cả thế giới chìm trong những âm thanh ào ào đầu đ ạn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngày mai chúng ta đến đó nhé.”

Lâm Thu Thạch nói: “Đến con đường lát đá đỏ ư?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc phân tích: “Thị trấn này rất nhỏ, chúng ta đã xem xét khắp các nơi r ấ, nhưng không thấy có gì đặc biệt. Ở cuối con đường mà chúng phát hiện, không chừng ẩn giấu thứ gì đó đặc biệt quan trọng.”

Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc nói khá có lý, cậu gật gật đầu, tỏ ý thuận theo đề nghị của hắn.

Hai người ng ấ trong phòng, im lặng chờ màn đêm buông xuống.

Khoảng chín giờ tối, không gian bên ngoài đã tối h ắn, vài ngọn đèn treo trên hành lang không có tác dụng gì, trông chẳng khác gì những con đom đóm dưới màn mưa như trút.

Các phòng khác l ần lượt tắt đèn, mọi người chuẩn bị đi nghỉ.

Nguyễn Nam Chúc lấy ô ra, đứng dậy.

Lâm Thu Thạch cản hắn, nói: “L ần này để tôi đi.”

Nguyễn Nam Chúc cười cười: “Tôi sẽ không tùy tiện mạo hiểm đâu, có bài tẩy r ấ.”

Lâm Thu Thạch mím môi, “Nhưng...”

Nguyễn Nam Chúc khoát tay, ra hiệu cho Lâm Thu Thạch không c ần nói nữa, đôi mắt đen nhánh của hắn dụ d ằng nhìn cậu, nói: “Yên tâm, tôi

biết chừng mực mà.” Hấn dừng một lát, lại khẽ cười, “Sẽ không để bạn trai trở thành ông góa đâu.”

Lâm Thu Thạch: “...” Lúc này mà còn pha trò.

Nguyễn Nam Chúc nói tới đây, chân đã bước ra ngoài hành lang. Hấn bật ô lên, thận trọng đi vào trong màn mưa.

Lâm Thu Thạch nhìn theo hấn, căng thẳng đến mức nín thở. Khi Nguyễn Nam Chúc đi tới ngoài sân, một cảnh tượng thần kỳ đột nhiên xảy ra, đó là mưa ở xung quanh hấn như bị một sức mạnh vô hình đẩy ra, hình thành một tầng chân không xung quanh Nguyễn Nam Chúc.

“Quả nhiên có tác dụng.” Nguyễn Nam Chúc đứng giữa cơn mưa như trú, ngoảnh lại cười với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thấy nụ cười của hấn, trong lòng như trú được gánh nặng... Cũng may, không xảy ra chuyện gì.

Nguyễn Nam Chúc đứng yên một lúc, rồi trở lại hành lang, cụp ô xuống. Hấn tiện tay vẩy sạch nước mưa dính trên ô, lấy khăn khô chuẩn bị sẵn để lau lại lần nữa, khi chắc chắn không còn giọt nước nào có thể rơi xuống sàn nhà, hấn mới quay về phòng.

Chiếc ô này rõ ràng là một vật cực kỳ quan trọng, tuy trước mắt hấn chưa tìm ra cách sử dụng nào đặc biệt, nhưng sở hữu nó coi như họ có được một chỗ dựa vững chắc... Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bây giờ có thể thoải mái ra ngoài khi trời mưa.

Chương 93

Miến thần

Sau khi xác định tác dụng của chiếc ô, Nguyễn Nam Chúc giấu nó vào tủ gỗ trong phòng, rồi hắn chui vào chăn cùng với Lâm Thu Thạch. Từ khi tiến vào cửa này, cơ thể hắn luôn bị lạnh, dường như là di chứng để lại do bị thương. Lâm Thu Thạch để hắn chui vào lòng mình, khẽ nhắm mắt lại, dần chìm vào giấc ngủ mơ màng.

Tiếng mưa bên ngoài thực sự rất ồn, nhưng Lâm Thu Thạch không dám nút lỗ tai vì sợ mình bỏ lỡ đi đâu nào đó. Do vậy cậu không thể ngủ sâu giấc, mỗi đêm luôn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Đêm nay cũng vậy, khi Nguyễn Nam Chúc đã say ngủ, Lâm Thu Thạch cảm thấy mình sắp thiếp đi, thì bị một tiếng hét thảm thiết làm cho sự tỉnh.

“Chuyện gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc đang nằm gọn trong lòng Lâm Thu Thạch mở bừng mắt, rõ ràng hắn cũng nghe thấy tiếng hét nên mới hỏi.

“Có người gặp chuyện rồi.” Lâm Thu Thạch đáp. Cậu không chỉ nghe thấy tiếng hét, còn nghe thấy một vật đang lăn lóc cộc khấp ngoài hành lang. Thoáng nghe, Lâm Thu Thạch cảm thấy đó là quả bóng da đập vào cửa phòng họ đêm qua, nhưng có vẻ như thứ này nặng hơn một chút.

Nguyễn Nam Chúc ngẩng dậy, đi ra, nhẹ nhàng mở hé cửa.

Lâm Thu Thạch theo sau hắn, nhìn ra bên ngoài từ khe hở, thấy nơi phát ra tiếng hét là một góc hành lang.

Đó là con búp bê còi nằng. Không rõ từ khi nào sợi dây cột búp bê đã bị cắt đứt, búp bê rơi trên đất, lăn qua lăn lại, mắt mũi miệng vẽ bằng bút mực méo xẹo, cái miệng há rộng, kêu lên thống thiết: “Đau quá, cứu tôi với, cứu với... Ai cứu tôi với...” Giọng nói này nghe rất quen, Lâm Thu Thạch ngẫm lại, nhận ra đó là giọng của người mất tích vào ngày thứ hai.

Cũng chính là người có cái đầu nằm trong con búp bê cầu nằng ngày hôm qua.

“Cứu với, cứu tôi với...” Búp bê vẫn tiếp tục lăn lông lốc khắp hành lang. Trong vườn lại vang lên bài đồng dao, những đứa trẻ nắm tay nhau đi ra từ bóng tối, đồng thanh hát bài đồng dao rừng rợn ấy: *“Mắt nan tre, mắt nan tre, này chú chim trong lồng, lúc nào cũng chực chờ bay mất, vào trước buổi bình minh đêm nọ, hạc và rùa trượt ngã...”*

Chúng xoay vòng vòng, vây một người ở chính giữa, tiếng hát non nớt hòa cùng tiếng mưa lại càng thêm rừng rợn.

Dường như có vài người khác cũng giật mình tỉnh giấc vì tiếng hét thảm thiết, Lâm Thu Thạch nghe thấy ba, bốn âm thanh lạch cạch khe giống như tiếng mở cửa.

Con búp bê cầu nằng lăn nhanh tới trước, chẳng mấy chốc dừng lại trước mặt họ. Nguyễn Nam Chúc phản ứng cực nhanh, hấn đóng sầm cửa lại. Chẳng mấy chốc, bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết: “Cứu với, cứu với, thân tôi đâu, thân tôi đâu mất rồi...”

Lâm Thu Thạch rất muốn nói với hấn, thân anh ở trong vườn ấy, nhưng cậu không dám nói, bởi vì không ai biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra.

Búp bê cầu nằng cứ lăn mãi lăn mãi, đến khi đụng phải một vật gì đó. Sau đó, tất cả mọi âm thanh đều biến mất. Đến khi Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc thận trọng mở cửa lần nữa, trên hành lang đã không còn gì cả, chỉ có tiếng mưa rơi đều, và những đứa trẻ đang vui vẻ chơi đùa.

Lâm Thu Thạch nói: “Ban nãy có người đi lại trên hành lang.” Cậu nghe thấy rất rõ, sau khi búp bê cầu nằng ngừng khóc, trên hành lang vang lên tiếng chân đi lại.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi về phía nào?”

Lâm Thu Thạch nói: “Về phía phòng chủ nhà.” Cũng may Lâm Thu Thạch thính tai, không nhìn cũng biết được nhiều thông tin hơn mọi người.

“Ừm, tôi biết rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngủ đi.”

Nói là ngủ, nhưng bây giờ khó mà ngủ được. Lâm Thu Thạch mãi suy nghĩ, không biết con búp bê cầu nằng có liên quan gì với sân viện này hay không, còn chiếc ô đó, có liên hệ với những đứa trẻ đang chơi đùa ngoài sân như thế nào.

Mãi tới khi trời sắp sáng, cậu mới chớp mắt được một lát, không bao lâu sau thì nghe tiếng Nguyễn Nam Chúc trở dậy.

“Không ngủ được à?” Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch đáp: “Không ngủ được mấy.” Nhưng tinh thần cậu vẫn rất khá, vào nhà vệ sinh rửa mặt một chút là đã cảm thấy tỉnh táo như thường: “Hôm nay chúng ta vào rừng trúc nhé?”

“Anh còn nhớ bài đồng dao đó hát thế nào không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “*Mắt nan tre, mắt nan tre...*” Hắn hơi ngoẹo đầu: “Thật ra trong bài đồng dao gốc, câu đầu tiên không phải là ‘mắt nan tre’, mà là ‘chim trong lồng’.” Hắn tiếp: “Nhưng bài đồng dao có rất nhiều dị bản, tôi cứ nghĩ là khác biệt do cách dịch, nhưng nghĩ lại, có thể đó không phải là sự khác biệt vô tình...”

“Mà là gợi ý cho một đi đâu gì đó?” Lâm Thu Thạch tiếp lời Nguyễn Nam Chúc.

“Đúng, gợi ý.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cả thị trấn chỉ có một rừng trúc mà thôi, hôm nay chúng ta tới đó xem.” Hắn chỉ chiếc ô trong tay: “Có ô rồi thì vênhmuộn một chút cũng không sao.”

Lâm Thu Thạch gật đầu tỏ ý đồng tình: “Cùng đi nhé.”

Tối qua, cậu đã chứng kiến chiếc ô tạo thành một quầng chân không xung quanh, khoảng không đủ rộng dành cho hai người. Và lại cậu không yên tâm để Nguyễn Nam Chúc đi một mình. Cả hai cùng đi nếu lỡ gặp phải chuyện gì thì cũng có thể giúp đỡ cho nhau.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, đồng ý với đề nghị của Lâm Thu Thạch.

Hai người vào phòng ăn dùng bữa sáng, khi đi ra hành lang thì thấy trên xà nhà gỗ có treo một con búp bê cồi nằng mới... Tại sao lại biết là mới, bởi vì nét vẽ mắt, mũi, miệng có sự khác biệt, dường như thứ đó cố tình làm vậy để nói cho mọi người biết, búp bê cồi nằng giờ đã là cái khác.

Tiếng động đêm qua quá lớn, có thể thấy tất cả mọi người đều nghe được, do vậy bầu không khí trong phòng ăn khá nặng nề.

Lâm Tinh Bình thì vẫn nhiệt tình chào hỏi nhóm Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thuận miệng đáp một tiếng.

“Đổi búp bê cầu nắng mới rồi sao? Người tiếp theo là ai nhỉ? Có phải hễ dính mưa là sẽ biến thành tể phẩm bên trong búp bê cầu nắng không?” Đám đông đều đang thảo luận về chủ đề này. Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch lại hoàn toàn không muốn nhắc tới, hai khuôn mặt xấu xí đầy vẻ mãn nguyện, thay nhau đút cho người kia ăn, cả hai rất khoái trá khi làm cho mọi người buồn nôn.

Dĩ nhiên, trọng điểm nhất trong cái đám “mọi người” này chính là bọn Lâm Tinh Bình.

“Ôi, anh yêu à, cơm dính ở mép anh kìa.” Nguyễn Nam Chúc sấn lại gần, thớm một cái vào khóe miệng Lâm Thu Thạch, nói: “Sao anh lại không cẩn thận thế?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Ừ em yêu à, không có em chăm sóc anh, anh không biết phải sống tiếp như thế nào nữa.”

Lâm Tinh Bình có vẻ chịu hết nổi, bèn chuyển ngay chủ đề “Đêm qua hai đứa có nghe thấy tiếng gì đặc biệt không?”

“Có ạ.” Nguyễn Nam Chúc làm ra vẻ sợ hãi: “Có cái gì kêu la ấy, kinh lắm... Từ nửa đêm về sáng em không ngủ nổi.”

Thực ra thì từ nửa đêm trở đi, Nguyễn Nam Chúc ngủ như heo vậy.

“Bọn chị hé cửa ra xem rồi, đó là búp bê cầu nắng bị rơi xuống hành lang, vừa kêu la vừa lăn khắp nơi, cuối cùng không biết lăn đi đâu.” Lâm Tinh Bình nói: “Các em nhớ cẩn thận, tránh xa thứ đó ra...”

“Vâng ạ, cảm ơn chị Lâm nhắc nhở.” Nguyễn Nam Chúc cảm kích vô cùng.

“Còn nữa, hôm nay bọn chị chuẩn bị đi tìm manh mối tiếp, em có muốn đi cùng không, hay là đi rừng trúc.”

Lâm Tinh Bình vừa dứt lời, Thôi Học Nghĩa ở bên nói một câu: “Gọi tội nó đi chung làm gì? Lũ lười biếng chỉ thích ăn sẵn, lần sau nhất định tôi không dẫn dắt loại người như vậy, đúng là lũ vô dụng. Chị Lâm, chị đừng khuyên nhủ tôi nữa, chị làm người tốt nhiều rồi, đâu thể bảo vệ tội nó mãi.”

Lời này thật có lý, nếu là người mới, thông thường nghe vậy sẽ cảm thấy xấu hổ, sau đó thuận theo ý chúng, nhận lời đi kiểm tra rừng trúc.

Lâm Thu Thạch không khỏi khâm phục thủ đoạn của chúng.

“Được rồi, em và anh yêu nhà em sẽ đi rừng trúc.” Nguyễn Nam Chúc khẽ nói, lấy lòng Lâm Tinh Bình: “Chị Lâm đừng giận nha, bọn em nhất định sẽ nỗ lực, chị nhất định phải dẫn dắt tụi em ở cửa tiếp theo nữa nhé.”

Lâm Tinh Bình cười cười, đáp: “Chỉ cần các em nỗ lực, chị sẽ không bỏ rơi các em.”

Nguyễn Nam Chúc mỉm cười mỹ mãn.

Lâm Thu Thạch ở bên cạnh không nói gì, cậu cúi gằm mặt ăn bữa sáng của mình như thể đang xấu hổ lắm.

Tiểu Trà, người phản đối Lâm Tinh Bình hôm qua dường như cũng nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của họ, cô nhìn Lâm Tinh Bình, định nói gì rồi lại thôi. Cuối cùng, cô quyết định im lặng, khẽ thở dài.

Cũng đúng, thế giới trong cửa vốn dĩ nguy cơ trùng trùng, để tiếp tục sống sót đã là khó khăn, còn lòng dạ nào mà quan tâm người khác nữa.

Ăn cơm xong, cả nhóm cùng nhau ra ngoài. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nhận đến rừng trúc. Dưới ánh mắt giám sát của Lâm Tinh Bình, họ khoác ba lô lên, men theo con đường lát đá tiến vào rừng.

“Ha, mong chúng không bao giờ trở lại nữa.” Thôi Học Nghĩa nhìn theo bóng hai người, nói với sự chán ghét.

“Đúng vậy, mong chúng không bao giờ trở lại nữa.” Lâm Tinh Bình quay sang nhìn Cổ Nguyên Tư, người mà từ khi vào cửa đến nay vẫn im như gà ngậm thóc: “Anh cũng cần sớm thích ứng với bối cảnh của mỗi cửa. Cửa cấp thấp còn có người giúp, lên cấp cao thì chỉ có thể dựa vào bản thân.”

Cổ Nguyên Tư nghe vậy cười khan hai tiếng, gãi gật đầu nhưng không nói gì.

Lâm Tinh Bình không khuyên gì nữa, bởi không phải kẻ chiếm đoạt cửa nào rồi cũng gia nhập tổ chức của chị ta. Ví dụ như Cổ Nguyên Tư, gã chỉ đơn thuần là một khách hàng có nhu cầu mà thôi.

Bên kia, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đi men theo con đường mòn, xung quanh chỉ thấy những khóm trúc rậm rạp.

Con đường nhỏ rất dài, họ đi mãi đi mãi, dường như đang dần dần leo tới đỉnh núi.

Thế lực Nguyễn Nam Chúc suy yếu dần, đi chưa bao lâu đã cảm thấy mệt. Lâm Thu Thạch bèn cõng hắn trên lưng, cả hai tiếp tục tiến lên phía trước. Nguyễn Nam Chúc gác cằm lên vai Lâm Thu Thạch, hỏi: “Tôi có nặng không?”

“Không nặng.” Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên nhìn phía trước: “Nhẹ như lông chim ấy, chỉ sợ có cơn gió thổi qua là anh bay luôn chứ.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bật cười.

Con đường mòn như thế không có điểm cuối, đi mãi mà cảnh vật xung quanh vẫn chỉ có vậy, khiến Lâm Thu Thạch còn tưởng rằng họ đang đi vòng quanh một chỗ. Năng lực quan sát của Nguyễn Nam Chúc luôn cực kỳ lợi hại, hắn quả quyết rằng: “Mình không hề đi lòng vòng mà đang tiến lên đó, mặc dù cảnh vật xung quanh không thay đổi...”

“Còn bao lâu nữa đây.” Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên nhìn không trung. Bây giờ mặt trời đã đứng bóng, mới đó họ đã cuộc bộ một buổi sáng.

“Không biết nữa.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Dẫu sao đã có ô, không sợ.”

Cũng may sau khi vượt qua nhiều cánh cửa, thế lực của Lâm Thu Thạch không còn giống như người thường, bằng không với việc đi đường núi lâu như vậy, cậu đã sớm thấm mệt rồi. Hiện giờ mặc dù cõng thêm Nguyễn Nam Chúc trên lưng, cậu cũng không cảm thấy mệt lắm.

Hai người đi mãi, đi mãi, vừa đi vừa trò chuyện. Mãi đến khi không còn chuyện gì để nói nữa, Nguyễn Nam Chúc bắt đầu phàn nàn rằng nếu còn chưa tới chắc hắn kể luôn chuyện từ thời còn đi nhà trẻ quá, trước mắt họ hiện ra một cảnh vật khác: Con đường dưới chân họ chuyển hướng.

“Cuối cùng cũng đến!” Nguyễn Nam Chúc thở hắt ra, nói: “Nếu còn chưa tới chắc chuyện bị giáo viên mắng vì giành kẹo với bạn hồi học mẫu giáo cũng phải đem ra kể luôn.”

Lâm Thu Thạch thầm nghĩ, thật ra tôi rất muốn nghe chuyện ấy đấy... Nhưng cậu không nói ra. Con đường chuyển hướng dẫn họ tới một ngôi miếu cũ nát.

Từ bên ngoài, có thể thấy ngôi miếu đã lâu rồi không được sử dụng, trông dột nát tàn tạ vô cùng. Bên cạnh có một giếng, trông có vẻ

không được dùng đến thường xuyên, có lẽ bên dưới đã khô cạn.

Lâm Thu Thạch đi đến cửa miếu, khẽ đẩy cánh cửa lớn.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa mở ra, để lộ cảnh tượng tiêu điều bên trong. Lâm Thu Thạch ngược mắt lên, cậu bất giác hít vào một hơi lạnh ngắt.

Trên trần miếu treo toàn là búp bê cồi nằng, một cơn gió khẽ thổi qua, lũ búp bê lắc lư chao đảo. Thật ra ở đó là vô số cái đầu người, những cái miệng được vẽ lên đang ngoác ra cười với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch rất muốn tự lừa dối bản thân rằng những gì trước mắt thật sự chỉ là búp bê cồi nằng thôi. Nhưng từ kích thích cho thấy, đám búp bê này không thể là búp bê bình thường được, có lẽ chúng cùng loại với thứ treo trên hành lang - tất cả được làm từ đầu người.

“Chậc.” Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch, chậm rãi đi vào phòng, nói: “Nhiều búp bê cồi nằng quá, chắc đủ ngừng mưa cả trăm năm?”

Lâm Thu Thạch nói: “Hay mỗi búp bê chỉ dùng được một ngày thôi? Sau khi dùng rồi... sẽ mất đi tác dụng...” Điệu này cũng giải thích tại sao cửa này không có thời gian hạn định, thật ra là có, nhưng đã bị ẩn đi mà thôi.

Trong cửa này, mỗi búp bê cồi nằng là một mạng người, muốn trời nắng thì phải dùng đầu người chết để làm búp bê. Nếu họ không tìm được ô, và trời không ngừng mưa, vậy có nghĩa là họ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy ngôi miếu này. Mọi thứ sẽ tiếp tục đến khi chỉ còn một người duy nhất may mắn chưa bị giết chết.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đi sâu vào ngôi miếu, nhìn thấy một bức tượng đặt trên đài cao.

Pho tượng này đã cũ kỹ lắm rồi, lại còn không có đầu.

Lâm Thu Thạch quan sát bức tượng, nhận thấy phía trước tượng có cái máng chuyên dùng để cung phụng nhang đèn. Bức tượng ăn mặc giống như nhà sư thời xưa, nhìn thoáng qua trông cực kỳ bình thường.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cái đầu mất đâu rồi.”

Lâm Thu Thạch đoán: “Liệu có ở đâu đó trong miếu không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi tìm thử xem.”

Ngôi miếu không lớn, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch tìm một vòng nhưng không thấy cái đầu đâu cả. Nguyễn Nam Chúc nhìn bức tượng h ầu lâu, đột nhiên nói: “Hay chúng ta tìm đại một cái đầu đặt lên đó?”

Lâm Thu Thạch: “... Anh nghiêm túc đấy à?” Nói xong, cậu thuận miệng bổ sung một câu: “Thôi được, tôi biết là anh đùa r ồi.”

Lời đến bên miệng Nguyễn Nam Chúc lại bị Lâm Thu Thạch cướp mất, hấn bèn lườm cậu, tỏ vẻ rất không hài lòng.

Lâm Thu Thạch nhún vai, tỏ ý mình không cố tình.

Nguyễn Nam Chúc r ầu rĩ nói: “Lâm Lâm, anh hư lắm.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nhưng hư một chút không sao, người ta vẫn thích.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu nhìn khuôn mặt Nguyễn Nam Chúc, bắt đầu nhớ dáng vẻ lạnh tanh kiêu kì của hấn ở ngoài đời thực...

Cả hai đi ra khỏi ngôi miếu, tiếp tục kiểm tra xung quanh. Lâm Thu Thạch để ý thấy miệng giếng ở gần đó, cậu bèn lại gần, nhưng không dám áp sát quá, mà chỉ đứng cách một quãng, ngهن cổ nhìn xuống.

Nhưng trong giếng quá tối, cậu không thấy được gì cả. Lâm Thu Thạch nhìn một lát, lại bật chế độ chiếu sáng trong điện thoại để soi xuống.

Khi ánh sáng le lói từ điện thoại chiếu xuống, Lâm Thu Thạch nhìn rõ thứ ở đáy giếng. Cảnh tượng ấy khiến cậu suýt nữa run tay đánh rơi điện thoại.

“Má nó.” Lâm Thu Thạch th ầm chửi th ề, quay sang nói với Nguyễn Nam Chúc: “Mau lại đây xem!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chuyện gì vậy?” Hấn đến bên Lâm Thu Thạch, cũng nhìn xuống dưới giếng, sau đó cũng thốt một tiếng chửi th ề

Bên dưới đây ắp thi thể. Những thi thể này đã biến thành xương trắng, nhưng không có lấy một cái đầu lâu nào.

Đầu khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy kinh ngạc là tư thế của các bộ hài cốt.

Theo lý mà nói, các thi thể bị vớt vào trong giếng chắc chắn sẽ rơi xuống đất. Ấy vậy mà hầu hết các bộ hài cốt đầu bám lên tường bao của giếng, giơ tay lên phía trên, giống như có thể bò ra khỏi giếng bất cứ lúc nào. Không còn nghi ngờ gì nữa, những thi thể không đầu sau khi bị vớt xuống giếng vẫn có thể tiếp tục cử động...

Lâm Thu Thạch cười khan một tiếng: “Mấy bộ xương sẽ không sống dậy đâu nhỉ.”

Nguyễn Nam Chúc xoa cằm, lạnh lùng phân tích: “Không sao, có sống dậy cũng không có sức chiến đấu, chỉ là một đồng xương mà thôi, đá nhẹ một cú là sụp luôn.”

Ai ngờ hắn vừa nói xong, từ trong giếng vang lên từng tràng tiếng lách rắc, Lâm Thu Thạch tận mắt trông thấy những bộ xương bám trên thành giếng rơi xuống bên dưới.

Lâm Thu Thạch: “... Đừng nói nữa, người ta nghe thấy đấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “Thích nghe thì cho nghe, nếu có bản lĩnh thì chúng đã đi báo thù từ lâu rồi, còn ở đây mà dọa chúng ta?”

Lâm Thu Thạch quả thực bội phục tư duy logic của Nguyễn Nam Chúc... Rất hoàn hảo, chẳng có chỗ nào không đúng.

Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn sắc trời, nói: “Hôm nay chúng ta có về không?”

“Về thì chắc chắn phải về, qua đêm ở đây ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, không an toàn chút nào.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Lâm Thu Thạch đưa điện thoại cho Nguyễn Nam Chúc, vẫn chưa hiểu hắn định làm gì, thì thấy Nguyễn Nam Chúc mở camera lên, chĩa về phía ngôi miếu, tách, tách... chụp liên mấy tấm.

“Anh chụp ảnh làm gì?” Lâm Thu Thạch không hiểu.

“Dĩ nhiên là để tìm thêm mấy con búp bê còi nằng cho chúng ta.” Nguyễn Nam Chúc bật cười, nói: “Đi thôi, về nhà.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Hai người men theo con đường mòn trở về thị trấn.

Không khác nhiều so với dự liệu của Nguyễn Nam Chúc, khi đi được hơn nửa quãng đường thì trời đã tối sầm. Cả hai căng ô lên, chỉ lát sau,

những hạt mưa lớn bằng hạt đỗ rơi xuống, lăn trên mặt ô. Chiếc ô giấy dầu tạo thành một quầng chân không che chắn cho hai người, Nguyễn Nam Chúc nằm trên lưng Lâm Thu Thạch, tay giương ô. Lâm Thu Thạch tiến lên trước từng bước một.

Khoảng tám giờ, cả hai trở về sân viện.

Khỏi nói cũng biết Lâm Tinh Bình không thấy bọn Lâm Thu Thạch trở về trong lòng vui mừng cỡ nào. Chẳng rõ sáng sớm ngày mai, khi thấy Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch lại xuất hiện mà không mấy may sút mẻ, liệu chị ta có ngạc nhiên đến rớt quai hàm không.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc trở về phòng, tắm rửa qua rồi chui vào chăn, chờ ngày mai tới.

Đêm đó, họ vẫn nghe tiếng kêu thét của búp bê còi nằng, nhưng do đã có chuẩn bị tâm lý nên không kinh ngạc như đêm trước.

Ngày hôm sau, trước khi tới nhà ăn, Nguyễn Nam Chúc rút ra một cuốn sổ, xé một trang giấy thành vô số mẫu giấy nhỏ, rồi viết lên những mẫu giấy vài chữ: *Hôm nay sẽ có mưa, đừng ra khỏi nhà.*

Lâm Thu Thạch ban đầu có hơi thắc mắc, nhưng nhớ lại mấy bức ảnh Nguyễn Nam Chúc chụp ngày hôm qua thì hiểu ra, khen: “Lợi hại.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thường thôi thường thôi, thứ ba thiên hạ^[15]. Anh không thưởng gì cho người ta à?”

Lâm Thu Thạch: “Thưởng gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Một nụ hôn?”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, rồi giơ tay chỉ vào mặt mình: “Anh chắc chắn muốn cái mặt này hôn anh chứ?”

Nguyễn Nam Chúc liếc khuôn mặt Lâm Thu Thạch một lát rồi im lặng. Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ nói: “Thôi được, coi như bỏ qua, khi nào ra ngoài nhớ phải đến.”

Hai người cần xấp giấy vào nhà ăn. Lâm Tinh Bình thấy họ bèn nở nụ cười, khuôn mặt Cổ Nguyên Tư thì thoáng lộ vẻ căng thẳng. Lâm Tinh Bình hỏi: “Hai em đến rồi à, hôm qua thế nào?”

“Ồn lắm chị, bọn em có phát hiện cực lớn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lát nữa sẽ kể cho anh chị nghe!”

Nói đoạn, hắn vui vẻ dùng bữa. Trong khoảng thời gian đó, hắn còn đi vệ sinh mấy lần, rồi cùng tán chuyện với những người khác mấy câu.

Khi Nguyễn Nam Chúc trở lại lần nữa, đám giấy trong túi hắn đã chẳng còn mẫu nào, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không hiểu hắn đã làm việc đó như thế nào.

Ăn xong, nhóm Lâm Tinh Bình họp mặt tại một nơi vắng vẻ. Nguyễn Nam Chúc làm bộ muốn tranh công, dáng vẻ gấp gáp không chờ nổi, nói: “Hôm qua quả thực bọn em đã phát hiện ra một thứ ở cuối con đường đó!”

Ánh mắt Lâm Tinh Bình lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh chị ta che giấu được nó, nói: “Đúng không, bọn chị đã nói trong rừng trúc đó chắc chắn có thứ gì mà!”

“Vâng, bọn em còn chụp ảnh nữa.” Nguyễn Nam Chúc mừng rơn: “Cũng nhờ các anh chị nói với bọn em chuyện này, các anh chị tốt thật.”

Lâm Thu Thạch để ý thấy khi Nguyễn Nam Chúc nói câu đó, nét mặt Thôi Học Nghĩa hơi thay đổi.

Chương 94

Báo thù

Nguyễn Nam Chúc vừa nói vừa rút điện thoại từ trong túi ra, mở những tấm ảnh chụp ngôi miếu, đưa cho Lâm Tinh Bình xem: “Chị xem này, bọn em còn chụp cả ảnh nữa... Nhưng chị Lâm à, quả nhiên chúng em phát hiện trong miếu có một thứ!”

Lâm Tinh Bình cũng thuộc loại cáo già, nghe Nguyễn Nam Chúc nói vậy thì không tỏ vẻ gì, chỉ “ồ” một tiếng, hỏi: “Thế hả? Các em tìm thấy gì trong miếu? Rốt cuộc phát hiện thứ gì?”

“Hôm qua, khi bọn em trở về thì trời đã tối, khi ấy cứ nghĩ chết chắc rồi chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chị biết thế nào không, sau khi dâng hương trong miếu... nước mưa không thể chạm vào người bọn em được nữa!”

“Sao cơ?” Thôi Học Nghĩa tròn tròn hai mắt: “Cô nói thật không?”

“Dĩ nhiên là thật.” Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu nhìn trời: “Nếu anh không tin thì đợi đêm nay mưa xuống, em sẽ chứng minh cho thấy?”

“Được rồi.” Lâm Tinh Bình cười cười: “Thế hôm qua hai người tới miếu lúc nào?”

“Khoảng hơn mười một giờ.” Nguyễn Nam Chúc tỏ ra xấu hổ: “Thế chất em yếu, đi hơi chậm, tới nơi muộn, lúc ấy còn nghĩ không kịp trở về cơ.”

“Kịp chứ sao không.” Lâm Tinh Bình cười mỉm đầy ẩn ý: “Em xem, chẳng phải bọn chị đã về đây thôi.”

“Mình có nên báo chuyện này cho tất cả mọi người biết không ạ?” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Nếu ai cũng đến miếu dâng hương thì sẽ không lo bị ướt mưa nữa rồi. Như vậy chúng ta tha hồ đi tìm manh mối vào lúc trời mưa!”

“Tạm thời đừng nói.” Lâm Tinh Bình vội ngăn: “Hôm nay nhóm mình qua đó xem trước, xác nhận suy đoán của em xem có lầm lẫn không đã,

nếu em nhàn sẽ ảnh hưởng tới nhiều sinh mạng.” Nói xong, chị ta hỏi lại lần nữa: “Em chắc chắn hiện giờ mình không bị ướm mưa à?”

“Chắc chắn mà chị.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, khẳng định chắc nịch.

“Tốt, chị hiểu rồi, chị sẽ đến chỗ đó ngay.” Lâm Tinh Bình nói.

Rõ ràng chúng cực kỳ hứng thú với ngôi miếu, tuy vẫn còn một chút hồ nghi. Lúc ra cửa chào từ biệt, Lâm Tinh Bình và Thôi Học Nghĩa còn thì thầm trao đổi.

“Có chắc là chúng không nói dối không?” Thôi Học Nghĩa nói: “Biết đâu chúng nói dối, nếu chết thì ngày mai mới chết kia mà.”

“Chắc không đâu, cậu thấy những tấm ảnh trong điện thoại không?” Lâm Tinh Bình đáp: “Không thể chờ đến ngày mai được, người bị ướm mưa đầu đã chết gần hết, ngày mai có thể sẽ không có búp bê cầu nắng, khi đó mưa ròng rã suốt ngày, chúng ta sẽ bị nhốt ở trong nhà không đi đâu được.”

Thôi Học Nghĩa cảm thấy có lý, bèn im lặng coi như đồng ý với đề nghị đi tới miếu của Lâm Tinh Bình.

“Chúng ta nhất định phải tới đó xem thử.” Lâm Tinh Bình nói: “Ngôi miếu này rất quan trọng...”

“Nhưng cứ thế mà đi thì nguy hiểm quá, nếu mình không kịp trở về trước khi mưa xuống thì sao.” Thôi Học Nghĩa vẫn hơi lo lắng về vấn đề an toàn.

“Hai ngày nay, trời không mưa trước năm rưỡi chiều. Mình chỉ cần về kịp trước năm rưỡi là ổn.” Lâm Tinh Bình đã có suy tính của mình: “Hôm qua chúng đến nơi lúc mười một giờ, chắc chắn mình sẽ tới sớm hơn... Nếu mình đến muộn hơn, có nghĩa là chúng nó đang nói dối.” Quả thực trong mắt bọn Lâm Tinh Bình, chắc chắn chúng khỏe mạnh nhanh nhẹn hơn Nguyễn Nam Chúc.

“Đến lúc đó đừng nán lại miếu quá lâu, khẳng định sẽ kịp trở về.” Lâm Tinh Bình tiếp tục phân tích: “Muốn thoát ra ngoài, nhất định phải mạo hiểm một chút.”

Nghe Lâm Tinh Bình nói vậy, Thôi Học Nghĩa không có ý kiến gì thêm, rõ ràng đã bị chị ta thuyết phục.

Chỉ có Cổ Nguyên Tư định nói gì đó rồi lại thôi, Lâm Tinh Bình nhận ra ý gã, bèn quay sang nói với gã: “Nếu anh không muốn đi thì thôi, dù gì thể lực anh cũng không chịu nổi, đi theo lại vướng chân vướng tay.”

“Được được, vậy tôi không đi.” Cổ Nguyên Tư cầu còn không được, lập tức đứng lại, nói: “Hai người đi sớm về sớm.”

Lâm Tinh Bình cười nhạt một tiếng, cùng Thôi Học Nghĩa quay lưng đi ra khỏi cổng.

Cả hai rời khỏi sân viện. Bấy giờ, Lâm Thu Thạch không còn nghe được cuộc trò chuyện của họ nữa, cậu thấy Cổ Nguyên Tư lưng thưng trở vào, nở một nụ cười gượng gạo với mình và Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đầu lờ đi, Cổ Nguyên Tư cảm thấy bề mặt, bèn về phòng riêng.

“Anh đưa giấy đi rồi à?” Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Đưa trực tiếp, hay nhét vào túi?” Lâm Thu Thạch khá tò mò, không biết những người khác sẽ phản ứng như thế nào.

“Nhét vào túi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc bây giờ họ đã phát hiện ra mấy mẫu giấy cả rồi.” Hắn hất hàm, nghiêng đầu nhìn con búp bê cầu nặng treo trên hành lang: “Cũng tới lúc rồi.”

“Phải.” Lâm Thu Thạch đứng dậy, đi đến chỗ con búp bê, thò tay lấy xuống. Búp bê rất nặng, khi cầu còn có thể cảm nhận được mắt mũi người chết phía sau lớp vải trắng mỏng manh. Cảm giác ấy thật sự không dễ chịu, đã thế cái đầu này khi đem đến còn la hét thảm thiết nữa chứ... Lâm Thu Thạch lẳng lẳng đặt nó qua một bên.

“Bắt đầu thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Đôi môi mỏng hé ra, Nguyễn Nam Chúc đọc một đoạn đồng dao: *“Búp bê cầu nặng ơi, xin hãy làm cho ngày mai trời nắng. Giống như bầu trời trong giấc mơ của tôi, nếu trời nắng, sẽ cho bạn chuông vàng. Búp bê cầu nặng ơi, hãy làm cho ngày mai trời nắng. Nếu nghe theo ước nguyện của tôi, tôi sẽ cho bạn uống rượu ngọt. Búp bê cầu nặng ơi, xin hãy làm ngày mai trời nắng. Nếu mai trời vẫn mưa, tôi sẽ chém đầu bạn đấy...”*

Khi bài đồng dao được đọc xong, cơn mưa kéo tới đúng như dự liệu. Mây đen nặng trĩu phút chốc giăng kín bầu trời, những hạt mưa to bằng hạt đậu gõ xuống mặt đất giòn tan.

Rào... rào... tiếng mưa đình tai nhức óc đập vào màng nhĩ Lâm Thu Thạch. Cả hai không ai nói gì, chỉ im lặng chờ đợi.

Khoảng vài phút sau, trong sân xuất hiện hai bóng người nhếch nhác bị dính mưa ướt nhẹp. Khi nhìn thấy chúng quay trở lại, Lâm Thu Thạch nhanh tay treo búp bê cầu nắng về chỗ cũ.

Búp bê vừa được treo lên, trời lập tức hừng nắng, hai kiểu thời tiết chuyển đổi nhanh như chớp.

“Mẹ kiếp, mẹ kiếp!” Thôi Học Nghĩa bị ướt từ đầu đến chân, trông thảm hại như chuột lột. Y loạng choạng đi vào sân, cố vắt kiệt nước trên áo quần: “Sao lại thế này, sao đột nhiên lại có mưa...” Đang nói, y bỗng trông thấy Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đứng trên hành lang, bèn hung tợn hỏi: “Có phải hai đứa chúng mày, có phải hai đứa chúng mày giở trò không!” Dường như bị nỗi sợ hãi làm cho lú lẫn, Thôi Học Nghĩa xắn tay áo lên, định ra tay với Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch đâu chịu để y làm càn, đang định bước lên ngăn cản, chợt nghe Nguyễn Nam Chúc thút thít nói: “Anh Thôi, mau cùng chị Lâm đến miếu đi, may ra còn có thể cứu được! Ngày đầu chúng ta ở đây từng có một cơn mưa bất chợt, em cũng không ngờ hôm nay trời lại đột ngột đổ cơn mưa!”

Mặt mày Thôi Học Nghĩa và Lâm Tinh Bình vốn đã tái hơn cả giấy, nghe Nguyễn Nam Chúc nói bỗng cảm nhận được một tia hy vọng. Lâm Tinh Bình cố nở nụ cười: “Đúng... đúng vậy, nói không chừng... vẫn... còn cứu được.”

Thôi Học Nghĩa run như cầy sấy, vừa sợ vừa tức. Y hậm hực trừng mắt với Nguyễn Nam Chúc, nói: “Hai đứa chúng mày tốt nhất đừng lừa tao, nếu không đêm nay tao về hai đứa mày chết với tao. Đi, Tinh Bình, mình đến miếu.” Dường như vì quá hoảng loạn nên y buột miệng gọi ra tên thật của Lâm Tinh Bình. Nhưng Lâm Tinh Bình cũng chẳng khá hơn, đầu óc nào chú ý tới tiểu tiết nữa, chị ta cùng Thôi Học Nghĩa vội vàng rời khỏi sân viện.

Nguyễn Nam Chúc nhìn bóng chúng khuất sau cổng lớn, khẽ tắc lưỡi: “Cũng chỉ đến thế thôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Không phải chúng chỉ đến thế, mà vì anh quá lợi hại.” Lâm Tinh Bình cũng là người có trí, dù tin rằng trong rừng trúc có miếu thờ, thì chị ta cũng tuyệt đối không mạo hiểm đi đến đó mà chưa có chuẩn bị. Nhưng dù chị ta thận trọng cách mấy, cũng không nghĩ ra rằng trời có thể bất chợt đổ mưa.

Hiện giờ, e rằng chúng chỉ còn cách dấn chút hy vọng sống cuối cùng vào ngôi miếu xa tít tận cuối rừng trúc kia.

Nếu không có gì thay đổi, thì hai kẻ này chắc chắn cái chết, mối thù của Ngô Kỳ và bạn gái cậu ta được trả, nhưng Lâm Thu Thạch không cách nào vui lên được.

Cậu nhớ lại dáng vẻ Ngô Kỳ khi xưa cứ lảm nhảm dặn dò mình phải giữ gìn sức khỏe, khuyên mình sớm ngày nghỉ việc. Lâm Thu Thạch khẽ thở dài, như muốn trút mọi nỗi uất nghẹn bức bối ra ngoài.

Cơn mưa rào đến nhanh mà đi cũng nhanh. Nhờ mẫu giấy thông báo của Nguyễn Nam Chúc nên những người khác không ai ra ngoài. Mặc dù trong lòng có hồ nghi, nhưng khi đứng ở trong nhà nhìn ra, thấy cơn mưa ập xuống, những giọt mưa chân thực đã đánh tan đi nghi ngờ của họ, chứng minh nội dung mảnh giấy bí ẩn là chính xác.

Mặc dù trời đã trong xanh trở lại, nhưng vẫn không ai dám ra ngoài, họ đứng tụ tập trên hành lang quan sát.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bắt đầu thảo luận về ngôi miếu.

“Chúng ta có nên thử đến miếu vào một ngày mưa hay không?” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Cũng được.” Lâm Thu Thạch đáp: “Lần trước khi nhìn thấy bức tượng thần, tôi chợt nhớ câu chuyện anh kể liên quan đến búp bê cầu nắng.”

Từ trang phục của bức tượng, có thể thấy đó là một nhà sư, liệu có phải đó là hòa thượng bị chặt đầu trong câu chuyện kia?

“Ừm...” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy.” Hắn chống cằm, nhìn ra bầu trời bên ngoài: “Dù sao cũng là cửa cấp thấp, đi điều kiện tử

vong còn tương đối nghiêm ngặt, chúng ta không cần vội.” Cửa còn cung cấp cho họ những đạo cụ hỗ trợ, dĩ nhiên, có tìm thấy các đạo cụ này hay không thì phải xem thực lực.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Trong khi hai người nói chuyện, cô gái tên Tiểu Trà, người từng cự cãi với Lâm Tinh Bình đột nhiên đến gần. Câu đầu tiên cô nói là: “Tôi đã thấy hai người lấy búp bê xuống.”

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đều quay ra nhìn cô.

“Tôi còn tưởng hai người là nạn nhân cơ.” Tiểu Trà cười tự giễu: “Hóa ra là tằm ngấm tằm ngấm.”

“Đằng ấy nói gì thế, mình nghe không hiểu.” Nguyễn Nam Chúc lại bắt đầu bỡn cợt người ta. Hắn tựa vào lòng Lâm Thu Thạch, nhõng nhẽo bằng một tông giọng nổi da gà: “Anh yêu à, bạn này nói cái gì kỳ ghê...”

Tiểu Trà nói: “Cô nói chuyện bình thường không được à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bình thường người ta vẫn như vậy mà.”

Tiểu Trà: “... Có người bình thường nào nói chuyện giống như cô hả?”

Nguyễn Nam Chúc bắt đầu hic hic hic.

Lâm Thu Thạch nghe thấy hắn hic hic hic, nhác trông ra cây hoa anh đào ngoài sân, đột nhiên nghĩ tới một câu: Hic hic hic bay khắp trời...^[16]

Tiểu Trà bị Nguyễn Nam Chúc làm cho buồn nôn gần chết, nhưng vẫn kiên chế không bỏ đi, mà nói: “Hai người tìm thấy bao nhiêu manh mối rồi? Nếu đã biết cửa đâu thì báo tôi một tiếng, tôi có manh mối liên quan đến chìa khóa!”

“Chưa tìm thấy.” Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt, tiếp tục bắt nạt cô gái: “Chỗ này đáng sợ lắm, mình vẫn chưa tìm thấy.”

Tiểu Trà bực quá, ngửa bài: “Mảnh giấy đó là tác phẩm của hai người phải không?”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nghe vậy đều tỏ ra ngờ ngạc không hiểu gì.

Tiểu Trà rốt cuộc chịu hết nổi, quay lưng bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc thấy thế mới nói một câu: “Sẽ báo với đảng ấy mà, nếu bọn này tìm được.”

“Cảm ơn.” Tiểu Trà không phải kẻ ngốc, biết thực lực Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch không phải tầm thường. Có đi đâu ngoại hình hai người này quá mất cảm tình, đặc biệt là Lâm Thu Thạch, thuộc dạng xấu ma chê quỷ hờn. Nói thật lòng, nếu không vì nhu cầu bức thiết, Tiểu Trà chẳng muốn nói chuyện với Lâm Thu Thạch.

“Hình như cô nàng đó ghét anh lắm.” Nguyễn Nam Chúc tựa vào ngực Lâm Thu Thạch, nói mát, “chẳng thèm liếc anh lấy một cái...”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc à, sống đơn giản cho đời thanh thản không được sao...

Bởi cơn mưa lớn ập xuống bất chợt, cả ngày hôm đó, không ai dám rời khỏi phòng.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch vì không muốn mình chơi trội quá, nên cũng không đi lại nhiều.

Khoảng năm giờ chiều, trời chuyển âm u, không chênh lệch nhiều so với ước đoán của Lâm Tinh Bình, cơn mưa lại sắp sửa kéo tới, trút xuống thế gian lần nữa.

Khi những giọt mưa đầu tiên chạm đất, bóng dáng Lâm Tinh Bình và Thôi Học Nghĩa vẫn biệt tăm. Chuyện này cũng không có gì lạ, sáng nay chúng đã bị ướt một trận, ướt thêm lần nữa cũng có sao đâu. Nếu chúng chưa tìm ra giải pháp cho đêm nay, e rằng cái đầu treo trên hành lang sáng mai sẽ là của chúng.

Khoảng tám giờ tối, Lâm Thu Thạch mới nghe thấy tiếng chân vội vã ở cổng, kèm theo đó là tiếng thở dồn dập, tựa như người này đã gặp phải chuyện gì rất đổi kinh khủng.

Lâm Thu Thạch khẽ kéo cửa ra, thấy Lâm Tinh Bình đang đứng ở lối vào, mặt mày trắng bệch như xác chết trôi sông. Thôi Học Nghĩa, người đồng hành với chị ta không có mặt. Ánh mắt Lâm Tinh Bình hướng về khe cửa phòng của nhóm Lâm Thu Thạch, bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Thu Thạch giả vờ như không thấy gì, lảng lảng sập cửa lại, rồi nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Về đi.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khép chặt cửa lại, đừng để ả vào.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc cất giọng không mặn không nhạt: “Chị Lâm, chị nói gì vậy, em lừa chị cái gì, chẳng lẽ cuối rừng trúc không có miếu thờ?”

“Có miếu thờ để mà làm gì?” Lâm Tinh Bình giận run lên: “Tao thấp hương rỗi, nhưng mưa vẫn ướt hết người!”

“Thế thì em biết đâu được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lần trước bọn em có bị ướt gì đâu, thế mà bọn chị lại bị, em làm sao mà biết được chuyện gì xảy ra, chị thử kể lại cụ thể xem nào?”

Lâm Tinh Bình nghe vậy chửi ầm lên, tuôn ra một tràng thóa mạ nguyền rủa, nói Nguyễn Nam Chúc đã lừa mình.

“Em lừa chị đâu mà.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chính bọn chị báo chúng em có một cái miếu như thế, em chỉ nghe lời phân công của chị đến đó thăm dò thôi. Chị Lâm, không lẽ chính chị cũng không ngờ trong rừng trúc thật sự có miếu thờ.”

Lâm Tinh Bình nghe đến đó, nếu còn không rõ Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch giả heo ăn thịt hổ thì đúng là ngu thật. Chị ta đứng ở cửa quát tháo một lúc lâu, Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn trả lời. Cuối cùng, Lâm Tinh Bình khuyu xuống, òa khóc nức nở.

Nếu kẻ khóc lóc thê thảm là người khác, có lẽ Lâm Thu Thạch ít nhiều sẽ thấy thương hại. Nhưng đối với Lâm Tinh Bình, cậu không thể nào thương cảm nổi.

Nhóm người này vốn chẳng tốt đẹp gì, số sinh mạng mất đi trong tay chúng nhiều không đếm xuể. Nay chuyện tương tự xảy ra với bản thân, chúng mới hiểu rõ cảm giác ấy là như thế nào.

Lâm Thu Thạch khẽ nói: “Tôi muốn hỏi ả vài vấn đề”

“Hỏi đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bây giờ không hỏi, sau này sẽ không có cơ hội nữa.”

“Chị biết Hà Sương Nhã không?” Lâm Thu Thạch hỏi Lâm Tinh Bình ở phía bên kia cánh cửa.

Lâm Tinh Bình nghe thấy cái tên Hà Sương Nhã, lập tức nín khóc, bên kia cánh cửa bỗng rơi vào im lặng một cách kỳ quái.

“Chị quen cô ấy phải không?” Lâm Thu Thạch nói: “Không những quen Hà Sương Nhã, mà còn biết Ngô Kỳ. Lâm Tinh Bình, giờ chị biết mình chết không oan rồi chứ?”

Lâm Tinh Bình im lặng hồi lâu, tựa như bị câu hỏi của Lâm Thu Thạch chặn họng. Mãi một lát sau, Lâm Tinh Bình mới gắng gượng thốt lên được một câu: “Nó ngu, chết là đáng!”

“Đúng rồi đấy,” Nguyễn Nam Chúc cười mỉm chị, nói, “chị cũng ngu, cũng đáng chết.”

Lâm Tinh Bình ghen lời, từ bên ngoài, tiếng khóc ảm ức tiếp tục vang lên, chị ta nói: “Xin hai người, cứu tôi với, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết...”

“Có ai muốn chết đâu.” Giọng Lâm Thu Thạch nhẹ như gió thoảng: “Hà Sương Nhã trước lúc chết cũng nghĩ giống như chị vậy, đây là báo ứng.”

Nhưng nói lý với một người sắp chết thật chẳng có ý nghĩa gì.

Tiếng khóc của Lâm Tinh Bình tiếp tục cho tới nửa đêm, rồi dần bị tiếng mưa ào ạt át đi. Lâm Thu Thạch ngồi bên cửa, không đi ngủ. Khi ngoài vườn vang lên tiếng hát đờn dao, cũng là lúc bóng Lâm Tinh Bình biến mất.

Lâm Thu Thạch mở hé cửa ra, nhìn thấy lũ trẻ trong vườn lại nắm tay nhau ca hát, trong vòng tròn có xen lẫn vài thi thể không đầu.

Lũ trẻ nắm tay nhau, vây quanh Lâm Tinh Bình đang ngồi xồm ở chính giữa, hỏi câu cuối cùng trong bài đờn dao: “Phía sau bạn là ai?”

Lâm Tinh Bình đã trả lời như thế nào, Lâm Thu Thạch không nghe được, chỉ thấy cần cổ chị ta ngoẹo đi, sau đó cái đầu rơi xuống đất đánh “bộp” một tiếng. Cái đầu lăn vài vòng trên đất rồi bất động.

Búp bê cẩu năng treo trên hành lang lại hét lên the thé, cả sân viện bị bao trùm trong bầu không khí quái dị.

Sau khi chắc chắn Lâm Tinh Bình đã chết, Lâm Thu Thạch mới quay về chỗ ngủ.

Cậu nhìn lên trần nhà, gương mặt bỗng trở nên mờ mịt, mãi đến khi Nguyễn Nam Chúc chui vào lòng cậu.

“Sao r ồi?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Tôi không ngờ Ngô Kỳ lại bị kéo vào chuyện này.” Lâm Thu Thạch cảm thấy mình khó mà giấu nổi tâm sự với Nguyễn Nam Chúc: “Cậu ấy là người tốt.” Vừa nhiệt tình vừa cởi mở, nếu không đã chẳng làm bạn với một kẻ tẻ nhạt như Lâm Thu Thạch.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc im lặng lắng nghe, hẳn biết Lâm Thu Thạch không cần mình đáp lời.

“Tôi cảm thấy mình không phải một người bạn chân chính.” Lâm Thu Thạch nói: “Khi tôi gặp phải chuyện này, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ kể cho cậu ấy; khi cậu ấy xảy ra chuyện, tôi cũng không hỏi.”

“Đó không phải lỗi của anh, Nguyễn Nam Chúc nói, “anh không thể bảo vệ tất cả mọi người.”

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Còn anh? Anh có thể bảo vệ tất cả mọi người không?”

“Tôi ư?” Nguyễn Nam Chúc im lặng giây lát: “Tôi cũng không làm được.” Hắn cup mắt xuống, giọng nói trở nên trầm trầm: “Tôi vào cửa cấp mười cùng một người bạn, tôi thoát ra, còn anh ấy ở lại.”

Lâm Thu Thạch nhớ tới Nguyễn Nam Chúc lúc vừa ra khỏi cửa cấp mười, cả người hắn chật vật tưởng như bị lột mất một lớp da. Hắn nhập viện đi đâu dưỡng mấy tháng trời, thậm chí sau khi ra viện cũng mãi không h ồi phục lại được.

“Anh đã làm rất tốt.” Lâm Thu Thạch nói: “Không có anh, chắc tôi không vượt qua nổi cửa đầu tiên.”

Nguyễn Nam Chúc bất đắc dĩ nói: “Tôi đang an ủi anh mà, sao anh lại an ủi lại tôi.”

Lâm Thu Thạch bật cười.

Thường ngày, họ có bao giờ đa s ầu đa cảm như vậy, đây chỉ là những lời cảm thán thi thoảng mới có, ngủ một giấc dậy, ngày hôm sau lại hùng hực khí thế đương đầu với yêu ma quỷ quái.

Hai người nằm trong chăn, tôi một câu anh một câu, cứ thế dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày tiếp theo trời nắng đẹp, trên xà nhà gỗ treo một con búp bê cầu nắng mới.

Để xác định lại lần nữa, Nguyễn Nam Chúc lấy búp bê cầu nắng xuống. Sau khi tháo dây buộc, họ nhìn thấy cái đầu ở bên trong.

Quả nhiên là Lâm Tinh Bình đã chết đêm qua. Đầu một nơi, người một nẻo. Đôi mắt vẫn mở trừng trừng, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

Đáng tiếc đến tận lúc chết, chị ta vẫn không biết vì sao trời lại mưa, càng không biết Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đã dùng thủ đoạn gì, ngay đến cơ hội biến thành lệ quỷ cũng không có, chết một cách ảm ức.

Có lẽ Hà Sương Nhã cũng trải qua những chuyện tương tự, cô biết có người đang chiếm đoạt cửa của mình, nhưng lại không biết mình sơ sẩy rơi vào cạm bẫy từ khi nào.

“Hôm nay đến miếu thờ nhé.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chờ trời mưa thì đi.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu đồng ý.

Nguyễn Nam Chúc bọc cái đầu của Lâm Tinh Bình lại, bắt đầu đọc bài đồng dao.

Đọc xong, cơn mưa trút xuống, Nguyễn Nam Chúc bật chiếc ô giấy dầu, đưa cho Lâm Thu Thạch, cười nói: “Đi thôi.”

Lâm Thu Thạch đón lấy cái ô, cùng Nguyễn Nam Chúc đi về hướng rừng trúc.

Chương 95

Quay lại hiện thực

Dưới tán ô giấy dầu, tất cả nước mưa đều bị ngăn cách tuyệt đối. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc như được bao bọc trong một kết giới, không một giọt mưa nào có thể chạm đến họ.

Con đường dẫn đến ngôi miếu dài dằng dặc, cả hai chần chệm bước đi, không chút vội vã.

Đây là lần đầu Lâm Thu Thạch rời sân viện khi trời mưa. Cả thị trấn bị màn mưa trùm kín, những bóng người thi thoảng xuất hiện trên đường phố ngày thường nay hoàn toàn biệt tăm. Con đường vắng tanh, không tìm thấy dù chỉ một người cầm ô đi lại. Lâm Thu Thạch đoán rằng trong thị trấn nhỏ này chỉ có chiếc ô trong tay cậu là mang công năng kỳ diệu, loại ô bình thường không thể nào che chắn hoàn toàn cho người ta khỏi bị ướt mưa.

Đến rừng trúc, họ đi men theo con đường ngoằn ngoèo. Lá trúc xung quanh bị nước mưa gõ liên hồi vang lên những tiếng lộp độp, chốc chốc gió thổi xuyên qua khu rừng, rì rào xao động.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch thi thoảng lại trao đổi với nhau vài câu, nhưng cũng không nhiều lắm, cả hai đều đang suy nghĩ về ngôi miếu. Hôm qua còn có Thôi Học Nghĩa đến ngôi miếu cùng với Lâm Tinh Bình, vậy mà không thấy trở về.

Lâm Thu Thạch rất hiếu kỳ, Thôi Học Nghĩa đã gặp phải chuyện gì ở ngôi miếu? Từ phản ứng của Lâm Tinh Bình, có thể thấy đó chắc chắn không phải chuyện vui vẻ gì.

Mưa tiếp tục rơi, tưởng như không bao giờ tạnh.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ ít nhất tới trưa họ mới đến được miếu thờ, thế nhưng che ô đi chừng một hai tiếng đồng hồ là đã có thể trông thấy ngôi miếu xuất hiện phía cuối con đường nhỏ.

Ngôi miếu trong mưa có chút gì đó mờ ảo và thần bí. Tòa nhà cũ kỹ rõ ràng có sự biến hóa diệu kỳ, không còn đồ nát nữa.

“Đến rồi.” Nguyễn Nam Chúc dừng lại, hần không vội đi vào trong, mà đứng một bên quan sát một lượt tình hình bên ngoài.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Thay đổi khá nhiều nhỉ.”

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc cất tiếng, “những chỗ đột nát đầu được sửa sang cả lại.” Trước mắt họ bây giờ có lẽ là tòa miếu vào thời kỳ hưng thịnh nhất. Các bát hương, bệ cắm nến khói lửa nghi ngút, bàn thờ bày đầy các loại đồ cúng, có thể thấy đã có rất nhiều người tới đây lễ bái cầu nguyện.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch rơi trên miệng giếng, cậu thận trọng tiến lại gần, không dám áp sát, chỉ ghé nhìn xuống từ xa.

Cái giếng cạn khô hôm trước giờ đây ẩm ướt, nước giếng trong vắt, dập dềnh, những hạt mưa rơi xuống tạo thành bọt nước lăn tăn. Lâm Thu Thạch nhìn miệng giếng, trong lòng nghĩ tới những bộ xương khô hôm trước, không biết bây giờ chúng còn ở dưới hay không.

Trong lúc họ đang suy nghĩ, mặt nước gợn sóng lăn tăn đột nhiên cuộn lên sôi trào, cứ như thể bị đun nóng vậy, trong giếng phát ra tiếng ùng ục ùng ục, giống như có thứ gì sắp trỗi lên.

Lâm Thu Thạch thấy vậy, bất giác lùi lại một bước. Giây sau, cậu nhìn thấy vô số cánh tay xương trắng vươn lên khỏi mặt nước, có lẽ chúng định bám vào thành giếng leo lên.

Cái giếng không sâu, muốn leo từ dưới ra ngoài là việc đơn giản, nhưng khi những bộ xương kia bám được vào miệng giếng thì lại bị một sức mạnh vô hình cạy mở từng ngón tay một, khiến chúng rơi trở lại bên dưới.

Nước giếng tiếp tục sôi trào, chẳng khác nào chảo dầu trong địa ngục mà truyền thuyết nhắc tới.

“Vào trong đi.” Nguyễn Nam Chúc chỉ về phía ngôi miếu.

“Được.” Lâm Thu Thạch dời ánh mắt đi, theo Nguyễn Nam Chúc tiến vào ngôi miếu.

Họ gập ô lại, lấy khăn bông chuẩn bị sẵn để lau sạch nước mưa đọng trên ô, xong xuôi mới đẩy cửa lớn của ngôi miếu, bước vào trong.

Cổng lớn ngôi miếu vừa mở, gió từ bên ngoài tràn vào, khiến dàn búp bê cầu nặng treo trên trần lay động.

Sau khi đi vào trong, ánh mắt Lâm Thu Thạch nhìn thẳng vào bức tượng đặt ở chính giữa ngôi miếu. Vẫn bức tượng nhà sư không đầu, nhưng lúc này, trên tay ông ta có thêm một pháp trượng, trên đỉnh pháp trượng lại cắm một đầu người còn mới nguyên. Nhìn khuôn mặt kẻ xấu số, Lâm Thu Thạch nhận ra đó chính là Thôi Học Nghĩa.

Thôi Học Nghĩa đã chết, cái đầu bị cắt xuống, bêu trên pháp trượng của bức tượng. Mắt y vẫn mở trừng trừng, đầy sợ hãi và kinh hoàng, bộ dạng chết không nhắm mắt.

Đường nhìn của Lâm Thu Thạch chạm phải đôi mắt Thôi Học Nghĩa. Lâm Thu Thạch tưởng như mình nhìn lằm, bởi vì cậu cảm thấy hình như trông mắt Thôi Học Nghĩa hơi động đậy.

Lâm Thu Thạch khẽ kéo áo Nguyễn Nam Chúc, nói: “Hình như nó nhúc nhích...”

“Ừm,” Nguyễn Nam Chúc nói, “tôi cũng thấy r ề.”

Xem ra cái đầu của Thôi Học Nghĩa đúng là đang động đậy.

Lâm Thu Thạch đang định nói gì đó thì từ trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tràng âm thanh kỳ quái. Lâm Thu Thạch nhìn lên, phát hiện dàn búp bê cầu nặng treo trên trần nhà bắt đầu ngo ngoe. Hiển nhiên kiểu quỹ đạo vận động này không phải do gió thổi, mà là bản thân chúng đang giãy giụa.

Búp bê cầu nặng con nọ k ề sát con kia, lắc lư liên h ề. Giây lát sau, cả lũ òạt khóc lóc.

“Đau quá, đau quá... Cứu tôi với, cơ thể tôi đâu r ề...”

“Cứu với, cứu với, cứu với...”

“Á á á, á á đau quá...”

Cảnh tượng như trong địa ngục, tất cả búp bê cầu nặng đầu kêu gào thảm thiết, tấm vải trắng bọc ngoài bắt đầu rướm máu đỏ. Lũ búp bê không ngừng giãy giụa, rung lắc trên đỉnh đầu Lâm Thu Thạch, sợi dây buộc sắp sửa đứt đến nơi, khi đó, những cái đầu sẽ rụng lả tả xuống đất.

“Á á á á... Cứu với, cứu với...” Cái đầu của Thôi Học Nghĩa cũng bắt đầu kêu la. Lâm Thu Thạch thấy nó bắt đầu xoay xoay, nghiêng ngả trên

pháp tượng, bức tượng nhà sư không đầu đang ngồi xếp bằng cũng chần chịt đứng dậy. Cánh tay kia giơ lên chỉ vào chiếc cổ trống không.

Lâm Thu Thạch lập tức hiểu ý của pho tượng.

Nguyễn Nam Chúc cũng hiểu, hấn ngẩng đầu nhìn đám búp bê đang thi nhau kêu gào, nói: “Năm trong số này sao?”

“Tìm cách nào bây giờ?” Nhiêu búp bê như vậy, Lâm Thu Thạch cảm thấy để tìm ra đầu của nhà sư chẳng khác nào mò kim đáy biển.

“Đầu của ông ta chắc hẳn có những điểm khác biệt,” Nguyễn Nam Chúc bắt đầu sải bước xem xét quanh ngôi miếu, hấn ngẩng lên, quan sát cẩn thận lũ búp bê cầu nằng, “tìm thử coi sao.”

“Được.” Tuy Lâm Thu Thạch cảm thấy độ khó của nhiệm vụ này khá lớn, nhưng cũng phải thử một phen mới biết có được hay không. Cậu nổi gót Nguyễn Nam Chúc, bắt đầu kiểm tra diện mạo của các con búp bê.

Tuy mặt lũ búp bê chỉ là vài nét mực đơn giản, nhưng mỗi con quả thực đều có những điểm khác biệt. Có con đôi mắt chỉ là một đường thẳng, có con mắt tròn, tóm lại, không có hai con búp bê nào giống y hệt nhau.

Trong lúc tìm kiếm, Lâm Thu Thạch nhìn thấy bức tượng nhà sư tiến lên một bước, hướng về phía cổng lớn.

Lâm Thu Thạch thẩn kinh ngạc, kêu lên: “Nam Chúc, mau lên, hình như có giới hạn thời gian!”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Được!”

Nếu để bức tượng ra khỏi ngôi miếu, dính phải nước mưa bên ngoài, chắc hẳn sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Cái đầu bị bêu của Thôi Học Nghĩa là minh chứng tốt nhất.

Quá nhiều búp bê, chi chít, chen chúc nhau, tất cả lại không ngừng giãy giụa, Lâm Thu Thạch phải rất khó khăn mới phân biệt được chúng với nhau.

Bức tượng nhà sư không đầu tiếp tục tiến lên, sắp ra tới cửa. Người bình thường chắc đã cuống lên, nhưng Lâm Thu Thạch thì càng lúc càng trở nên bình tĩnh. Hiện nay, cách tốt nhất để ngăn sự chẳng lành xảy ra chính là tìm ra con búp bê đặc biệt, những suy nghĩ khác đầu là thừa thãi.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch lướt nhìn từng con búp bê cầu nắn trên đầu, bỗng cậu chú ý đến một con búp bê bị giấu trong góc.

Con búp bê cầu nắn đó cũng được bọc trong vải trắng, cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết, có đi đầu trên người nó có một thứ khác hẳn những búp bê khác: Nó đang khóc, nói một cách chính xác, là nó được vẽ mặt khóc.

Khóe miệng những búp bê còn lại đầu nhếch lên trên, duy nhất con búp bê này có khóe miệng trễ xuống, mi dưới còn vẽ giọt lệ. Lâm Thu Thạch nhìn thấy con búp bê ấy, trong lòng bỗng thấy hồi hộp, gọi: “Nguyễn Nam Chúc, qua xem, có phải con này không?!”

Nguyễn Nam Chúc rào bước đến gần, nhìn thấy con búp bê mà Lâm Thu Thạch đang chỉ.

“Lấy xuống xem đi!” Nguyễn Nam Chúc nói.

Con búp bê này được treo khá cao, một mình Lâm Thu Thạch khó mà lấy xuống được, bèn bế Nguyễn Nam Chúc lên để hắn với tay lấy.

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy con búp bê, giật đứt dây buộc, lấy con búp bê khỏi trần nhà.

“Tôi mở ra nhé.” Nguyễn Nam Chúc nói xong là ra tay ngay. Họ không còn nhiều thời gian để do dự, bức tượng đã đi đến cửa rồi, chỉ hai ba bước nữa là rời khỏi ngôi miếu.

Sau khi lột tấm vải trắng ra, bên trong lộ ra một cái đầu người.

Lâm Thu Thạch hơi căng thẳng, không dám rời mắt khỏi con búp bê, đến khi thấy cái đầu trong lớp vải bọc chính là đầu của một nhà sư, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cái đầu này trọc lốc, trên da đầu có các chấm sẹo tròn^[17], hai mắt nhắm chặt, nét mặt điềm nhiên, không kêu khóc kịch liệt như những cái đầu khác, khóe miệng còn hơi nhếch lên mang nét cười từ bi.

“Bây giờ phải làm gì?” Lâm Thu Thạch nhìn chiếc đầu trong tay, lại nhìn bức tượng vừa khựng lại, nói: “Lắp vào à?”

“Để tôi thử,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “nhưng không chắc đúng...”

Hắn vừa nói vừa cầm chiếc đầu, thận trọng tiến đến trước mặt bức tượng, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng để cái đầu lên cổ bức tượng.

Một giây sau, cái đầu mở bùng mắt, ánh mắt sáng quắc, miệng niệm một câu “A di đà Phật”.

Trong miêu đột nhiên nổi cuồn phong, gió từ bên ngoài cuốn theo mưa táp vào xối xả. Lâm Thu Thạch bị tưới ướt hết mặt, cậu đang lo lắng, bỗng nghe tiếng kim loại chạm đất giòn tan.

Âm thanh này cậu đã quá quen, chính là tiếng chìa khóa cổ bằng đồng rơi trên mặt đất.

Chỉ thấy pháp tượng của nhà sư hóa thành chìa khóa, tay đang cầm pháp tượng của ông ta hiện giờ đang nâng cái đầu của Thôi Học Nghĩa.

“Cứu với... cứu với...” Tiếng kêu của Thôi Học Nghĩa yếu dần, ánh mắt cảm hận từ từ trở nên mờ đục, trên mặt xuất hiện những chấm đen lấm tấm, cuối cùng cái đầu hoàn toàn biến thành tượng đá cứng ngắc.

Nhà sư lại niệm “A di đà Phật”.

Cơn mưa vẫn vũ tức thì tạnh, mây đen bắt đầu tan, nhà sư chậm rãi bước ra ngoài, ném cái đầu trên tay vào miệng giếng.

Sau đó, nhà sư cũng nhún người nhảy xuống.

Nước giếng lại lần nữa sôi sục, mực nước rút đi rất nhanh, cho đến khi cạn khô lần nữa.

Mà các bộ xương ở đáy giếng cũng biến mất, dường như sau khi xoa dịu sự phẫn nộ của nhà sư, các bộ xương cũng được giải phóng khỏi nơi tù hãm bấy lâu.

Lâm Thu Thạch nghe “cách” một tiếng, cậu ngoảnh lại nhìn, thấy cánh cửa sắt đen sì đã xuất hiện ở chỗ trước đây đặt pho tượng nhà sư. Bấy giờ, chìa khóa đã nằm trong tay Nguyễn Nam Chúc.

Lũ búp bê cầu nặng không còn khóc nữa. Nguyễn Nam Chúc tò mò hỏi: “Anh nói xem bên trong bọn chúng bây giờ thế nào?”

“Không biết.” Lâm Thu Thạch không đoán nổi.

“Mở thêm cái nữa ra xem thử.” Nguyễn Nam Chúc đề nghị, vừa nói hắn vừa đi đến chỗ treo búp bê, ra hiệu cho Lâm Thu Thạch nâng mình lên.

Lâm Thu Thạch không còn cách nào khác, đành thuận theo ý của Nguyễn Nam Chúc, trực tiếp bế hắn lên, để Nguyễn Nam Chúc lấy một con búp bê nữa xuống.

Nguyễn Nam Chúc lột tấm vải bọc ra, thấy cái đầu người bên trong... vẫn nguyên dạng đầu người, chỉ có đi đầu thịt da đã biến thành đá. Nguyễn Nam Chúc lẩm bẩm: “Không biết mang ra ngoài có tác dụng gì không...”

“Nếu không có tác dụng thì sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Biến mất thì tức là không có tác dụng.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không phải vật phẩm thì không thể mang theo, ra tới bên ngoài sẽ biến mất.”

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, nếu vậy, cậu quả là may mắn, chỉ vượt qua vài cánh cửa đã có ba món vật phẩm.

“Còn Cổ Nguyên Tư thì sao, có cần quay lại báo cho đám Tiểu Trà cửa đã mở hay không?” Lâm Thu Thạch hỏi, lấy được chìa khóa, cũng tìm được cửa rồi, họ có thể cứ thế ra ngoài, nhưng Cổ Nguyên Tư vẫn là một hiểm họa ngầm.

“Thật ra cũng không cần về, trời nắng ráo, trong cửa chẳng có thứ gì nguy hiểm, sớm muộn họ cũng phát hiện chỗ này. Còn về Cổ Nguyên Tư, anh thấy sao?” Nguyễn Nam Chúc nhìn sang Lâm Thu Thạch: “Nếu anh muốn gã chết thì chúng ta có thể về chậm vài ngày, tuy khá phiền phức, nhưng không phải không có cách.”

“Gã...” Kỳ thực thái độ của Lâm Thu Thạch với người này rất phức tạp. Có câu kẻ gian cấu kết theo bầy, mặc dù kẻ thủ ác là bọn Lâm Tinh Bình, nhưng nếu Cổ Nguyên Tư không bỏ tiền ra thuê thì đã chẳng có cuộc mua bán này. Không có bán mua thì không có mất mát, câu nói này thật chí lý.

“Vậy thì để cửa ra phán quyết với gã.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thôi Học Nghĩa và Lâm Tinh Bình đã chết, theo quy tắc của cửa, Cổ Nguyên Tư sẽ kế thừa cửa cấp cao nhất của người chết. Lâm Tinh Bình ít nhất đã vượt qua sáu cửa, cửa tiếp theo của Cổ Nguyên Tư ít nhất phải là cửa cấp bảy.”

Một người vừa tiếp xúc với cửa, lần thứ hai vào cửa đã phải đối mặt với cửa cấp bảy, rõ ràng lạnh lùng ít dủn dủn.

Lâm Thu Thạch nói: “Được thôi.” Cậu thở dài: “Có phải tôi quá lương thiện không?”

“Nếu anh không lương thiện, tôi sẽ không mời anh gia nhập Hắc Diệu Thạch.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có những giới hạn không được phép vượt qua, nếu phá bỏ sẽ không ngừng sa đọa. Và kết cục thế nào thì chẳng ai biết được.” Nếu không phải ở cửa đầu tiên, Lâm Thu Thạch đối đầu với hắn bằng cả tấm lòng, hắn và Lâm Thu Thạch sẽ chẳng có ngày hôm nay.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Cùng Nguyễn Nam Chúc vượt qua nhiều cửa như vậy, kỳ thực cậu cũng đã nhìn ra, nếu Nguyễn Nam Chúc muốn ra tay với đồng đội trong cửa thì thật sự rất dễ dàng. Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể loại bỏ tất cả những người khác, rồi thông thả đi tìm chìa khóa và cửa nhờ quy tắc bảo vệ kẻ sống sót cuối cùng. Dù sao chỉ cần không trực tiếp ra tay, những kẻ chết trong mơ hồ căn bản không cách nào báo thù được.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc không chọn cách làm đó, hắn còn vô cùng dè chừng với phương pháp ấy. Điều này khiến Lâm Thu Thạch thực sự khâm phục sự kiên trì của hắn.

“Chúng ta ra ngoài đi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi nào.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc dùng chìa khóa mở cửa, con đường xuất hiện trước mắt họ, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng.

Lâm Thu Thạch sải bước tiến vào đường hầm đầy ánh sáng, Nguyễn Nam Chúc theo sát phía sau, cả hai rời khỏi thế giới trong cửa.

Cảnh vật biến chuyển, Lâm Thu Thạch trở về hành lang khách sạn.

Cậu và Nguyễn Nam Chúc vừa về giây trước, giây sau bọn Lâm Tinh Bình cũng có mặt. Nhác trông thấy họ, Lâm Tinh Bình lập tức nhảy bổ tới, gào lên: “Chúng mày... lũ lừa gạt... lũ lừa gạt...”

Lâm Thu Thạch lách người né tránh, lạnh lùng nhìn chị ta.

Lâm Tinh Bình muốn nói gì đó, nhưng bỗng chuyển sang khóc rống lên, sau đó xoay người lao về phía cửa sổ kính nằm cuối hành lang. Chị ta mở cửa sổ ra, rồi giống như không thể kiểm soát được thân thể, trực tiếp nhào người ra khỏi cửa sổ. Sau đó, Lâm Thu Thạch nghe tiếng vật nặng đập mạnh xuống đất, rồi đến tiếng tri hô nháo nhào của đám đông.

Thôi Học Nghĩa và Cổ Nguyên Tư cũng trở lại. Thôi Học Nghĩa cực kỳ tức giận, nhưng vừa xuất hiện, miệng y liên tục nôn ra từng ngụm máu lớn, kèm những tràng hộc sặc sụa, cuối cùng y ngã ra đất ngất đi, không kịp nói một lời nào.

Cổ Nguyên Tư đứng đó run rẩy, nhìn Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, sợ hãi như thể trông thấy quái vật từ địa ngục.

Có vẻ như ánh mắt ấy của Cổ Nguyên Tư đã bật mở công tắc đèn của Nguyễn Nam Chúc. Hắn đi đến trước mặt gã, cười hi hi nói: “Tay chú em vẫn chưa dính máu, nên lần này chị tha cho. Nếu phát hiện chú em vẫn giao du với bọn người đó, sau này chị không khách sao đâu.”

Cổ Nguyên Tư run như cầy sấy, chỉ biết gật đầu lia lịa, như thể sắp xỉu tới nơi.

“Gọi 120 đi, hắn vẫn chưa chết hẳn đâu, vẫn kịp lên xe cấp cứu đấy.” Nguyễn Nam Chúc hất hàm, ra hiệu cho Cổ Nguyên Tư gọi xe cứu thương cho Thôi Học Nghĩa, bây giờ đang nằm ngất trong góc: “Khi cảnh sát và cứu thương đến, biết phải nói gì rồi chứ.”

“Dạ dạ, tôi biết rồi, tôi biết rồi.” Cổ Nguyên Tư hơi căng thẳng, chỉ sợ Nguyễn Nam Chúc phật ý, sẽ ném gã ra ngoài cửa sổ. Đây là tầng mười hai, rơi xuống mà còn sống chắc chỉ có ma.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, cả hai lần lượt bước vào thang máy.

Sau khi vào thang máy, Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra trong khách sạn có camera giám sát, bèn nói: “Camera của khách sạn xử lý sao đây, liệu cảnh sát có phát hiện ra việc chúng ta đột ngột biến mất không?”

“Không đâu.” Nguyễn Nam Chúc giải thích: “Những ai không phải người vào cửa sẽ chỉ thấy chúng ta ngăn ra một lúc.”

“Ngăn ra một lúc?” Lâm Thu Thạch không ngờ lại như vậy.

“Đúng, chỉ là ngăn ra một lúc,” Nguyễn Nam Chúc nói, “chắc không tới mười phút. Nếu xem camera giám sát, họ sẽ chỉ thấy chúng ta đứng túm tụm trên hành lang, rồi Lâm Tinh Bình bị kích động nên nhảy lầu tự sát.” Tuy có vẻ khá kỳ quặc, nhưng không đến mức khiến họ bị tình nghi, chưa kể danh tính và nhận dạng của hai người đã được ngụy trang cả rồi.

Sau khi rời khách sạn, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch tìm đến một góc khuất không có camera giám sát, tẩy lớp hóa trang. Nguyễn Nam Chúc trở lại với dung mạo điểm lệ, với chiếc cằm hơi hếch lên một cách cao ngạo như ngày thường, không ai có thể nghĩ hẳn chính là cô gái cao kều khúm núm kia.

Lâm Thu Thạch cũng trở lại dáng vẻ vốn có. Cậu vốn dĩ không có nhận thức rõ ràng về ngoại hình của mình xấu đẹp ra sao, nhưng qua trải nghiệm lần này, cậu cảm thấy yêu bản thân hơn một chút... Nguyễn Nam Chúc hóa trang cho cậu đúng thật là đau mắt vô cùng.

Sửa soạn xong xuôi đầu đuôi, Lâm Thu Thạch đột nhiên nói: “Chiếc ô đó có mang được ra ngoài không?”

“Không.” Nguyễn Nam Chúc mở ba lô ra, chiếc ô giấy dàu đã biến mất: “Không phải vật phẩm đặc biệt, nên không mang ra được.”

“Ồ.” Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi tiếc, cậu nhận thấy trong cửa có rất nhiều đồ vật hữu ích, giá có thể mang ra ngoài thì tốt.

“Nói chung việc này muốn cũng không được, hên xui thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói nhàn nhạt: “Không phải ai cũng may mắn như anh.”

Lâm Thu Thạch cười cười.

Cả hai trở về biệt thự, rất nhanh, họ thấy tin tức về Lâm Tinh Bình và Thôi Học Nghĩa. Nội dung bản tin nói về một đôi tình nhân do mâu thuẫn tình cảm mà tự tử, không hề nhắc đến hai người họ, xem ra Cố Nguyên Tư đã không khai ra họ.

“Cũng biết đi đâu đấy.” Nguyễn Nam Chúc chuyển kênh.

“Nếu gã khai ra chúng ta thì sao?” Đã lâu Lâm Thu Thạch không trải qua một cửa dễ dàng đến vậy, sau khi ra ngoài chẳng thấy mệt mỏi lắm, lúc này cậu ngồi tựa trên sofa, dùng đũa ăn dưa hấu.

“Khai thì khai.” Nguyễn Nam Chúc lười biếng đáp: “Sau này gã vẫn phải tìm người dẫn dắt mới, nếu gã dám khai, tôi cũng dám lấy mạng gã.”

Lâm Thu Thạch im lặng, cậu biết Nguyễn Nam Chúc nói khơi khơi như vậy, nhưng tuyệt không phải lời đùa cho vui.

Trên thực tế, trong hầu hết các trường hợp, hẳn không thích đùa, đặc biệt là Nguyễn Nam Chúc ở đời thực.

Lâm Thu Thạch gặm xong miếng dưa, định đứng lên đi rửa tay, chợt cậu nhận ra Nguyễn Nam Chúc đang nhìn mình chăm chăm.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch bị nhìn đến dựng tóc gáy.

“Anh còn nhớ không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Nhớ gì?” Lâm Thu Thạch ngớ ra.

“Anh còn nhớ, anh nợ tôi cái gì lúc ở trong đó không?” Nguyễn Nam Chúc đùng đùng nói.

Lâm Thu Thạch đứng vững một lát rồi mau chóng phản ứng lại, tai cậu giật giật, đỏ ửng lên: “À... tôi tưởng chỉ đùa thôi chứ.”

“Dĩ nhiên không phải đùa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Xưa nay tôi chưa bao giờ thích đùa.”

Lâm Thu Thạch: “...” Đối với điều này, họ quả thực cùng chung ý kiến.

Chương 96

Một ngày ở hiện thực

Nguyễn Nam Chúc nói rồi nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt sáng rực, Lâm Thu Thạch bị nhìn như vậy thật sự ngại ngùng không thôi. Cậu đang định nói gì đó, chợt nghe bên ngoài có tiếng mở cửa, ngoảnh lại nhìn thì thấy Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tà đang tay xách nách mang đủ thứ bước từ ngoài vào.

“Tối nay ăn gì? Lâu nhé?” Trình Thiên Lý thần kinh thô vồn dĩ không nhìn ra bầu không khí khác lạ giữa Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch. Sau khi bị Nguyễn Nam Chúc lờm cho một lượt, nó còn ầm ức, nói: “Anh Nguyễn sao lại lờm em... Em có làm gì xấu đâu, ít nhất là gần đây không hề..”

Nguyễn Nam Chúc chẳng thèm nói gì, đứng dậy bỏ đi luôn.

Trình Thiên Lý đưa mắt sang nhìn Lâm Thu Thạch. Cậu vờ như mình chẳng biết gì, nhún vai tỏ vẻ vô tội.

Trình Nhất Tà bên cạnh cười khinh bỉ.

Trình Thiên Lý bị cười thành ra hơi nhột: “Anh cười cái gì?”

Trình Nhất Tà: “Cười mày ngu đấy.”

Trình Thiên Lý: “Em ngu chỗ nào, em ngu chỗ nào? Cho dù em ngu thật, thì cũng là tại anh đã giành hết chất dinh dưỡng của em lúc ở trong bụng mẹ. Hãy trả lại đây, trả lại IQ cho em!”

Trình Nhất Tà lạnh nhạt lờm thẳng em mình, Trình Thiên Lý đang mè nheo lập tức nín bật, ử rử như cà gặp sương.

“Đi rửa rau đi.” Trình Nhất Tà hất hàm, sai thẳng em vào bếp.

Trình Thiên Lý muốn cự lại, nhưng cái miệng mấp máy nửa ngày trời không dám thốt ra tiếng nào, cuối cùng chỉ đành cúi đầu ử rử đi theo Trình Nhất Tà.

Chuyện vừa nãy bỗng nhiên bị cắt ngang, Lâm Thu Thạch không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc này. Thật ra cậu đã loáng thoáng nhận thấy thái độ đặc biệt của Nguyễn Nam Chúc đối với mình, nhưng ý nghĩ ấy thật quá mức hoang đường. Lâm Thu Thạch không thể hiểu tại sao Nguyễn Nam Chúc lại đối với mình như thế, thậm chí phản ứng đầu tiên của cậu là nghi ngờ bản thân đang ăn “dưa bở”.

Một người vừa đẹp vừa giỏi giang như Nguyễn Nam Chúc, nếu tán gái, em nào mà không đổ, tại sao lại hứng thú với một thằng đực rựa cứng queo như cậu?

Trong những tình huống kiểu này mới thấy kinh nghiệm tình trường quan trọng như thế nào, một kẻ chưa từng yêu, thậm chí đến cả yêu thầm cũng chưa như Lâm Thu Thạch thì kinh nghiệm quả là con số không tròn trĩnh, khác nào mặc đồ người mới chơi đi đánh boss cuối? Ngu nga ngu ngơ thì không nói, đến cả mê cung dẫn vào chỗ boss cũng không vượt qua được nữa là.

Cậu nghĩ một lát, quyết định vào bếp giúp anh em Trình Nhất Tạ chuẩn bị bữa tối.

Bữa tối hôm đó là món lẩu, đúng lúc tivi chiếu phim điện ảnh mấy năm trước của Đàm Tảo Tảo. Lâm Thu Thạch nhìn nãy lẩu sôi sùng sục, nhớ ra Đàm Tảo Tảo từng tặng mình hai vé xem phim, cậu cân nhắc một lát, hắng giọng, nói: “À mà... Nam Chúc, tối ngày Mười hai anh có rảnh không?”

Nguyễn Nam Chúc đang ăn đồ viên, sau khi nuốt xuống, hắn mới “ừm” nhẹ một tiếng, hỏi: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch nói: “Chẳng phải mấy hôm trước Đàm Tảo Tảo tặng hai vé xem phim sao? Hình như bộ phim đó bắt đầu công chiếu ngày Mười hai.”

“Phim của Đàm Tảo Tảo? Em đi với nhá?” Trình Thiên Lý vô tư chen vào.

“Hôm đó mày bận mà.” Trình Nhất Tạ ngồi bên cạnh lạnh lùng nhắc.

“Em bận gì đâu...” Trình Thiên Lý sừng sốt.

Trình Nhất Tạ bỏ đũa xuống, giọng áp đặt: “Tao nói mày bận, nghĩa là mày bận.”

Trình Thiên Lý: “...” Đứng trước sự đàn áp tàn bạo của anh trai, thằng nhóc xù đi lựa chọn đầu hàng, ậm ức nói: “Vâng, em bận.”

Thấy Trình Nhất Tà đã dẹp được Trình Thiên Lý, Lâm Thu Thạch quay sang nhìn Nguyễn Nam Chúc.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc khẽ gật đầu.

“Vây nhé, hẹn hôm đó.” Lâm Thu Thạch vui vẻ mỉm cười.

Ngày Mười hai là thứ Sáu, thời tiết khá đẹp. Hôm trước vừa mưa, nên khí trời trong lành mát mẻ.

Nguyễn Nam Chúc ăn mặc rất đơn giản, sơ mi ca rô màu đỏ đậm phối cùng quần bò tối màu và giày cao cổ. Hắn ngồi trên ghế, tay áo hơi xắn cao, để lộ cổ tay tuyệt đẹp cùng chiếc đồng hồ màu lam. Đầu hắn hơi nghiêng, mắt cup xuống nhìn vào màn hình điện thoại, trông hắn chẳng hề kém cạnh những người nổi tiếng mà công chúng vẫn hay quen mặt.

“Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch từ nhà vệ sinh trở ra, thấy có một người đàn ông trung niên đang bắt chuyện với Nguyễn Nam Chúc.

Từ khoảng cách khá xa, cậu đã nghe thấy người đàn ông đó nói: “Anh bạn, cậu thực sự không suy xét một chút sao? Bọn tôi sẽ đầu tư cho cậu, lắng xê giúp cậu nổi tiếng...”

Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn ngẩng lên, hắn đáp trả bằng giọng lạnh nhạt như đang xua đuổi một tay tiếp thị gõ cửa nhà mình: “Không có hứng.”

“Tại sao lại không có hứng?” Người kia chưa nản lòng: “Thật sự cậu rất hợp với nghề này.”

Nguyễn Nam Chúc bắt đầu hơi bức, nói: “Một năm mấy ông kiếm được bao nhiêu?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Một năm à? Nếu cậu có tên tuổi, một năm kiếm mấy chục triệu, thậm chí cả trăm triệu cũng có thể...”

Nguyễn Nam Chúc phì cười: “Ông biết một năm tôi kiếm được bao nhiêu không?”

Người kia sững sờ.

Nguyễn Nam Chúc: “Trong mười phút, tôi đã có thể kiếm hai triệu, ông bảo tôi đi làm người nổi tiếng làm gì?” Đôi mắt màu đen của hắn ngập

trần vẻ khinh thường: “Là ông khùng hay tôi điên?”

Người kia nín bật, lẳng lặng quay lưng bỏ đi.

Đúng lúc đó Lâm Thu Thạch tiến về phía Nguyễn Nam Chúc, cười nói: “Lại bị quấy rầy à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm.”

“Nếu không đến với cửa, liệu anh có làm ngôi sao nổi tiếng không?” Lâm Thu Thạch đột nhiên cảm thấy tò mò, cậu biết hiện giờ Nguyễn Nam Chúc chỉ chuyên tâm nghiên cứu tìm cách vượt qua cửa, hầu như không còn hơi sức làm các công việc khác ở hiện thực.

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Từ lần đầu trở thành người vào cửa, tôi vẫn chưa suy nghĩ xem mình thật sự muốn làm gì.”

Lâm Thu Thạch im lặng, cậu chợt nhận ra, Nguyễn Nam Chúc có lẽ đã dấn quá sâu vào các công việc liên quan tới cửa, muốn rũ bỏ tất cả là chuyện không tưởng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Nguyễn Nam Chúc bảo mình kiếm hai triệu trong mười phút không hề ngoa chút nào, thời gian ở trong một cánh cửa đúng là chỉ bằng mười mấy phút ở thực tại.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc mới nói chuyện đôi câu, Đàm Tảo Tảo cũng đã tới rồi.

Cô mặc lễ phục thiết kế trông rất đẹp, được đám đông vây quanh. Mái tóc đen dài xoắn nhẹ xoa trên bờ vai và tấm lưng trần trắng muốt, khiến cô toát lên vẻ vừa đoan trang vừa gợi cảm, rất nổi bật.

Đàm Tảo Tảo cùng đạo diễn lên sân khấu, sau khi phát biểu ngắn gọn mấy câu, bộ phim bắt đầu được công chiếu.

Nhân lúc đèn tắt, Đàm Tảo Tảo đến ngồi ở ghế trống bên trái Lâm Thu Thạch, nói thầm: “Thu Thạch.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Đàm Tảo Tảo: “Cảm ơn đã tới xem phim của tôi.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi phải cảm ơn cô đã mời chúng tôi mới đúng...”

Hình như Đàm Tảo Tảo định nói thêm gì đó, nhưng nhạc hiệu đầu phim đã vang lên, cô bèn im lặng.

Bộ phim lấy bối cảnh cổ trang, kể về một kiếm khách báo thù, Đàm Tảo Tảo sắm vai vũ nữ nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành. Đàm Tảo Tảo trong phim còn đẹp hơn ngoài đời, phân đoạn nàng vũ nữ đứng trên tay bạn diễn nam múa khúc Chưởng Trung Vũ^[18] lại càng tuyệt trần. Có điếu kết thúc phim là bi kịch, kiếm khách nung nấu ý định trả thù suốt mười năm, vượt qua vô số cửa ải khó khăn, cuối cùng biết được kẻ thù đã chết từ lâu. Mất đi mục đích sống, y dùng kiếm tự kết liễu, còn nàng vũ nữ yêu y sâu đậm ôm đầu tình nhân vào lòng, cuối cùng nhảy vào biển lửa.

Lâm Thu Thạch không ngờ phim lại kết thúc như vậy, nói: “Kết thúc buồn quá nhớ doanh thu kém thì sao?”

Đàm Tảo Tảo đáp, giọng mang theo ý cười: “Đây vốn không phải phim thương mại, mà làm để đi tranh giải ở liên hoan phim.”

“Có khả năng đạt giải không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Được chứ.” Đàm Tảo Tảo đáp: “Ê kíp bọn tôi đầu tin là thế.” Cô nói nhẹ nhàng như không: “Trước đây tôi không tự tin lắm, nhưng sau khi xem hết phim thì giờ lại có rồi.”

“Vậy chúc mừng trước nhé!” Lâm Thu Thạch nói.

Sau khi chạy hết mục giới thiệu danh sách đoàn làm phim, đèn trong phòng chiếu bật sáng, tiếp theo đó là một số hoạt động của phía công ty sản xuất.

Đàm Tảo Tảo nhìn sang Nguyễn Nam Chúc ngồi ở phía bên kia, nói: “Anh Nguyễn, tôi có một số việc muốn nói, cho tôi xin chút thời gian được không?”

Nguyễn Nam Chúc khẽ gật đầu.

“Chúng ta đến phòng hóa trang nói chuyện nhé, bên đó vắng người.” Đàm Tảo Tảo khẽ vén tóc lên tai.

“Vậy tôi ở ngoài đợi hai người.” Lâm Thu Thạch nói.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, theo Đàm Tảo Tảo đi vào hậu đài. Lâm Thu Thạch cũng rời rạp chiếu phim, tìm một góc tương đối khuất, rút điện thoại ra giải khuây. Ai ngờ điện thoại vừa cầm trên tay, cậu chợt nghe thấy một âm thanh cực kỳ quái lạ...

Lâm Thu Thạch hơi ngẩn ra, nhìn về phía phát ra tiếng động, đó là chỗ cầu thang thoát hiểm.

Cậu do dự một lát, rồi chần chệm tiến về phía cầu thang thoát hiểm, thấy ở sâu bên trong có hai người đang quần lầy nhau... Mặc dù ánh sáng ở đây rất mờ mịt, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nhìn rõ một trong hai người chính là tay đao diễn cao ngạo Trương Dặc Khanh, người mà Đàm Tảo Tảo giới thiệu cho Nguyễn Nam Chúc. Người còn lại là bạn tốt của Nguyễn Nam Chúc, Bạch Minh.

Bởi vì quá đổi kinh ngạc, Lâm Thu Thạch không kịp được giật lùi một bước. Hai người kia có lẽ nghe thấy tiếng động nên hơi dừng lại, quay ra nhìn.

Bạch Minh với bộ dạng nói cười toe toét ngày thường đã biến mất, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng sắc bén, thoát trông rất giống với ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc. Y cất tiếng: “Ai đó?” Bạch Minh chắn trước mặt Trương Dặc Khanh, nhanh chóng đi về phía cửa.

Lâm Thu Thạch khó xử ra mặt, cậu đứng nguyên một chỗ không dám nhúc nhích, đợi cho Bạch Minh từ cầu thang thoát hiểm đi ra.

Bạch Minh đi qua cầu thang, sau khi thấy là Lâm Thu Thạch, gương mặt căng thẳng của y dần ra. Bạch Minh hỏi với vẻ kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

“Đàm Tảo Tảo tặng tôi hai vé xem phim.” Lâm Thu Thạch giải thích: “Xem xong thì... cô ấy muốn bàn chuyện với Nam Chúc, nên tôi ra đây đứng chờ.”

“À,” Bạch Minh cười nói, “hóa ra là thế.” Y vuốt vuốt mái tóc xoắn rối tung, nhoeo miệng cười như một chú chó lớn xác mà vô hại: “Vậy anh đợi tiếp đi, bọn tôi đi trước.”

Trương Dặc Khanh cũng từ trong cầu thang đi ra, tóc tai rối bời, khuôn mặt phớt đỏ, ánh mắt hơi thất thần, còn đâu dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày. Nhìn thấy Lâm Thu Thạch, hắn chỉ khẽ gật đầu chào, rồi quay lưng bỏ đi ngay.

Bạch Minh vội chạy theo sau, nói: “Ấy, đừng giận...”

Trương Dặc Khanh đã cố hạ thấp giọng, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nghe thấy, hắn buồn bực nói: “Tôi đã bảo là đừng ở đây, cậu lại không

nghe...”

“Làm sao em biết ở đây có người chứ, là lỗi của em, anh đừng phớt lờ em mà.” Bạch Minh dỗ.

Hai người lời qua tiếng lại, dần dần đi xa.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hai người, nét mặt hơi phức tạp. Cậu tuyệt đối không ngờ rằng Bạch Minh và Trương Dặc Khanh lại có quan hệ như vậy, cứ nghĩ Bạch Minh chỉ là fan của Trương Dặc Khanh, ai ngờ...

Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy lòng dạ rối bời. Cậu xem đồng hồ, nghĩ có lẽ Đàm Tảo Tảo và Nguyễn Nam Chúc sắp nói chuyện xong, bèn đi đến phòng hóa trang. Ai ngờ khi tới cửa phòng, cậu nghe thấy tiếng gào khóc của Đàm Tảo Tảo.

“Anh Nguyễn, cầu xin anh mà, anh Nguyễn...” Hiệu quả cách âm của phòng hóa trang không tệ, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nghe thấy tiếng khóc rất nhỏ lọt ra ngoài: “Anh Nguyễn, xin anh hãy đừng ý đi, anh muốn gì tôi cũng bằng lòng, tiền cũng được, cái gì cũng được, tôi chưa muốn chết, tôi chưa muốn chết.”

Lâm Thu Thạch khựng lại.

Nguyễn Nam Chúc hình như đã im lặng khá lâu, lúc này mới khẽ mở lời: “Cô tưởng Lâm Thu Thạch sống sót đến hôm nay, là nhờ tôi cả ư?”

“Chẳng lẽ không phải vậy?” Đàm Tảo Tảo nói: “Anh ấy còn non kinh nghiệm hơn tôi... Rõ ràng là do anh dẫn anh ấy qua cửa...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô thật ngây thơ, anh ấy có ngày hôm nay đầu nhờ cả vào chính mình. Tảo Tảo, trước đây tôi đã từng hỏi cô rồi, đây là con đường cô tự chọn.”

Đàm Tảo Tảo càng lúc càng khóc thảm thiết.

Lâm Thu Thạch đứng chờ ra trước cửa, mãi đến khi tiếng mở cửa của Nguyễn Nam Chúc vang lên. Thấy Lâm Thu Thạch bên ngoài, hắn nói: “Đi thôi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch đáp như vậy, nhưng mắt lại nhìn ra sau lưng Nguyễn Nam Chúc.

Có đi đâu Nguyễn Nam Chúc không giải thích gì cả, hắn sai bước bỏ ra ngoài. Lâm Thu Thạch không tiện hỏi, đành im lặng đi theo.

Hai người rời khỏi rạp chiếu phim, sau khi lên xe, Lâm Thu Thạch đề nghị: “Về thẳng nhà à? Hay là... tìm chỗ nào uống chút rượu?” Cậu nhận thấy tâm trạng của Nguyễn Nam Chúc đang không tốt lắm.

Trước đây, khi tâm trạng cậu tồi tệ, Ngô Kỳ sẽ rủ cậu đi uống rượu. Cả hai vừa nhâm nhi, vừa tám chuyện, mọi nỗi sầu muộn cứ thế trôi đi. Những khó khăn tưởng không thể vượt qua bỗng trở nên nhỏ bé. Nhưng giờ Ngô Kỳ đã mất rồi, Lâm Thu Thạch không còn ai để cùng nhau cạn chén.

“Anh còn uống rượu à?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu bác sĩ biết bệnh nhân ung thư gan của mình vẫn uống rượu, chắc sẽ tức chết mất.”

Lâm Thu Thạch đã hoàn toàn quên mình bị ung thư gan, luôn là Nguyễn Nam Chúc nhắc nhở cậu. Lâm Thu Thạch cảm thấy bất đắc dĩ: “Tôi quên mất.”

Nguyễn Nam Chúc: “Giờ thì nhớ ra chưa?”

Lâm Thu Thạch đành gật đầu.

“Đi thôi, về nhà.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lư Diễm Tuyết nấu canh gân nhĩ, nếu buồn bực trong lòng thì ăn nhiều hơn chút.”

Lâm Thu Thạch bật cười.

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy vô lăng, chiếc xe chạy về phía trước.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Anh nói chuyện gì với Đàm Tảo Tảo vậy?”

“Anh không đoán ra sao?” Nguyễn Nam Chúc không ngại ngần hỏi thẳng.

Lâm Thu Thạch đáp: “Đoán thì cũng đoán được đôi chút...” Thật ra cậu rất thích Đàm Tảo Tảo, hôm nay nghe cô khóc thảm thương như vậy, trong lòng ít nhiều cảm thấy hơi khó chịu.

“Đúng như anh đoán đấy, chẳng có gì phức tạp.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không phải bất cứ ai cũng có thể坦然 đối diện với cái chết.” Hắn cười tự châm biếm: “Bản thân tôi trước đây cũng không.”

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát: “Cửa tiếp theo cô ấy phải đi một mình sao?”

“Không hẳn, cô ta có thể tìm ai đó dẫn dắt, nhưng tỷ lệ thành công không nắm chắc.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nói thẳng ra là phải đánh cược

mạng sống.”

Lâm Thu Thạch tựa vào cửa xe, chìm trong im lặng.

“Ban đầu tôi từng hỏi cô ta, rằng chỉ đơn giản là muốn tôi giúp vượt qua các cửa, hay muốn tôi giúp trui rèn bản thân, cô ta đã lựa chọn về đầu.” Nguyễn Nam Chúc nhìn thẳng phía trước, giọng đều đều: “Đó là sự lựa chọn của cô ta.”

Lâm Thu Thạch không biết nên nói gì, cậu móc trong túi ra một viên kẹo, lột vỏ rồi cho vào miệng.

Đúng lúc gặp đèn đỏ tới bảy mươi giây, Nguyễn Nam Chúc dừng xe, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch: “Tôi cũng muốn ăn kẹo.”

Lâm Thu Thạch “Ừ” một tiếng, đang định móc viên kẹo thứ hai khỏi túi, chợt thấy Nguyễn Nam Chúc nhào tới, khuôn mặt chiếm hết tầm nhìn.

Một thoáng sau, khi Lâm Thu Thạch định thối lui lại, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc liếm môi, nói: “Ngọt ghê.”

Lâm Thu Thạch bỗng đỏ bừng mặt. Cậu cảm thấy mình nên bình tĩnh nói một câu gì đó, nhưng trái tim đập loạn quá, chân tay như thừa thãi không biết nên làm sao. Ban nãy, khi gương mặt xinh đẹp của Nguyễn Nam Chúc ở gần trong gang tấc, cậu thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương thảo mộc thoang thoảng toát ra từ cơ thể hắn.

Đèn đỏ kết thúc, chiếc xe lại nổ máy. Trên đường đi, cả hai không nói câu nào.

Tuy không nói gì, nhưng tâm trạng Nguyễn Nam Chúc có vẻ rất khá, khoe miệng hơi cong lên.

Lâm Thu Thạch cứ thấy mình cần nói gì đó, nhưng không nghĩ ra lời nào để nói. Sau một hồi lưỡng lự, cậu lẳng lặng rút điện thoại ra, gõ một hàng chữ trên thanh tìm kiếm: *Hôn xong nên nói chuyện gì.*

Kết quả tìm kiếm cho ra hàng loạt liên kết giống nhau: *Gọi chuyện thế nào để được hôn...*

Lâm Thu Thạch: “...” Chuyện đó mà cũng phải gọi hay sao!

Nguyễn Nam Chúc không muốn nói chuyện, còn Lâm Thu Thạch thì không biết phải nói gì, vậy nên cả hai duy trì không khí ngượng ngáp đó cho tới khi về nhà. Mãi đến lúc Lư Diễm Tuyết bùng cho mỗi người một

bát canh ngân nhĩ, Lâm Thu Thạch mới cảm khái nói một câu: “Mùi vị ngon ghê.”

Nguyễn Nam Chúc: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch: “...” Chỉ “Ừm” là sao, không định nói cái gì khác à?

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc ăn xong tô canh ngân nhĩ rồi quay lưng bỏ lên tầng, Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hắt, nhất thời có cảm giác bị phẫn như vừa bị lừa dối.

Lư Diễm Tuyết thấy hai người có gì đó là lạ, nói: “Hai người sao vậy?”

“Không có gì,” Lâm Thu Thạch đáp, “chẳng có gì cả.” Cậu húp cạn canh trong tô, nói: “Diễm Tuyết, cô đến đây bao lâu rồi?”

Lư Diễm Tuyết nói: “Tôi là người cuối cùng tới đây, còn muộn hơn Dịch Mạn Mạn... cũng gần ba năm rồi. Sao thế?”

Lâm Thu Thạch ho khan một tiếng: “Chuyện là, cô có thấy Nam Chúc có bạn gái bao giờ chưa?”

“Bạn gái?” Lư Diễm Tuyết lắc lắc đầu: “Chưa từng thấy, hình như anh Nguyễn không hứng thú với mấy chuyện đó. Tôi chưa từng thấy anh ấy thân thiết với ai.” Nói xong, Lư Diễm Tuyết còn bổ sung thêm một câu: “Anh là ngoại lệ đấy.”

Lâm Thu Thạch: “... Hả?”

“Anh ấy đối xử với anh thật sự rất đặc biệt.” Lư Diễm Tuyết dường như không để ý thấy lời của mình đã khiến Lâm Thu Thạch chấn động: “Tôi chưa từng thấy anh Nguyễn để tâm tới ai như vậy.”

Lâm Thu Thạch nhìn cái bát rỗng trên tay, không biết phải nói gì.

“Sao thế?” Lư Diễm Tuyết hỏi: “Nhưng mà... tôi nghe Trần Phi nói, anh Nguyễn trước đây từng có cộng sự, về sau hình như người đó bỏ mạng ở cửa cấp chín, chuyện này là một đả kích lớn đối với anh Nguyễn... Lúc ấy tôi chưa có mặt, nên không được chứng kiến.”

Lâm Thu Thạch lảng máng từng nghe chuyện này, thế nhưng trong biệt thự dường như không còn dấu tích gì về người ấy, Nguyễn Nam Chúc cũng chưa từng nhắc đến. Chỉ đôi khi vô tình, trong cuộc nói chuyện của

những thành viên kỳ cựu, cậu mới có thể biết thêm một vài thông tin nhỏ.

“Tôi biết rồi.” Lâm Thu Thạch gật gù đầu.

Cậu đặt bát xuống, trở về phòng mình. Nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được, cậu đành mở máy tính lên, truy cập vào diễn đàn, định xem các bài đăng mới.

Bất ngờ tiếng chuông báo tin nhắn mới vang lên, Lâm Thu Thạch mở ra, thấy Cố Long Minh nhắn tin, hỏi đêm muộn thế này còn chưa ngủ, tính bắt ma à.

Lâm Thu Thạch: *Cậu cũng chưa ngủ còn gì?*

Cố Long Minh: *Giờ tôi ở nước ngoài, bên này đang là ban ngày, trời sáng bình.*

Lâm Thu Thạch: Ồ.

Cố Long Minh: *Sao vậy, tâm trạng không vui?*

Lâm Thu Thạch: *Không đến nỗi.*

Hôm nay gặp phải hơi nhiều chuyện, cần có thời gian tiêu hóa, Đàm Tảo Tảo, Bạch Minh, còn nụ hôn... Cậu nghĩ một lát, hỏi: *Cậu đã thích ai bao giờ chưa?*

Cố Long Minh: *Sáu tuổi tôi đã mất nụ hôn đầu, gái qua tay tôi đến mười ngón tay không hết!*

Lâm Thu Thạch: “...” Khéo ghê, nụ hôn đầu của cậu đến sau Cố Long Minh chỉ có hai chục năm mà thôi... mà thôi!! Làm người đúng là không nên so bì nhau, nếu không tâm trạng rất dễ mất cân bằng.

Gặp được cô bé nào hả? Tâm hồn hóng hót của Cố Long Minh như muốn trào ra khỏi màn hình máy tính, hắn nói: *Kể đi, tôi quân sự cho.*

Đó là một cô gái rất đẹp, cao ráo, hơi lạnh lùng một chút, nhưng đôi xử với tôi rất tốt. Lâm Thu Thạch nào dám nói thẳng thân phận của đối tượng ra: *Mà cô ấy giỏi hơn tôi, hôm nay cô ấy... chủ động hôn tôi một cái.*

Cố Long Minh: Ồ ồ ồ... *Khoan, giỏi hơn anh à?*

Lâm Thu Thạch: *Đúng vậy.*

Cố Long Minh: *Wow, thế thì cô ấy khủng cỡ nào chứ!*

Lâm Thu Thạch nhớ đến khuôn mặt của Nguyễn Nam Chúc, nghĩ thầm cô ấy quả thật rất khủng.

Cố Long Minh nói: *Cô ấy chủ động hôn anh?*

Lâm Thu Thạch: *Đúng vậy.*

Cố Long Minh kích động nói: *Vậy anh còn cần chờ gì nữa, tìm một chỗ thích hợp mà...*

Lâm Thu Thạch nhìn hàng tin nhắn trên màn hình, cậu nghĩ, còn phải tìm một chỗ thích hợp để tỏ tình hay sao? Lại thấy Cố Long Minh gửi thêm hai chữ được phóng to, in đậm: *Chén thôi!!!*

Lâm Thu Thạch: "...” Cậu lặng lẽ tắt máy tính. Thằng cha Cố Long Minh này, đúng là không đáng tin cậy. Chén Nguyễn Nam Chúc ư? Đầu óc Lâm Thu Thạch hiện lên vẻ mặt lạnh lùng, cao ngạo, với cái cảm hất lên của Nguyễn Nam Chúc, đột nhiên cậu thấy chóng mặt. Má nó, nếu thật sự đến bước ấy, ai chén ai còn chưa biết.

Cố Long Minh ở bên kia chờ mãi không thấy Lâm Thu Thạch trả lời, sốt ruột vò đầu bứt tai, miệng lầu bầu: “Móa, không lẽ tên Dư Lâm Lâm này thuộc tuýp hành động, đi thực hiện luôn rồi. Nếu là hiểu lầm thì khác nào mình xui anh ta phạm pháp...” Trời ạ, tôi hơi hối hận vì đã nói câu kia rồi đấy.

Chương 97

Cửa thứ mười một

Có những chuyện, bản thân mình đã suy nghĩ kỹ càng rồi, nhưng khi thực sự bắt tay vào thì lại chẳng hề dễ dàng. Lâm Thu Thạch cảm thấy không thể có được lời khuyên bổ ích nào từ Cố Long Minh, bèn tắt máy tính về giường nằm. Mãi tới lúc trời sáng, cậu mơ màng thiếp đi. Cậu vẫn đang nghĩ ngày hôm sau nên cư xử với Nguyễn Nam Chúc như thế nào, kết quả khi thức dậy, cậu biết được Nguyễn Nam Chúc đã rời khỏi biệt thự.

“Nam Chúc đi đâu vậy?” Không thấy hẳn lúc ăn sáng, Lâm Thu Thạch cảm thấy kỳ lạ.

“Đêm qua bên Bạch Lộc xảy ra chuyện, nửa đêm anh ấy đã đi rồi.” Trình Nhất Tà biết rõ sự việc nên lên tiếng trả lời.

“Bạch Lộc gặp chuyện à?” Nhắc tới Bạch Lộc, Lâm Thu Thạch lập tức nhớ Lê Đông Nguyên, cậu hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nội bộ xáo trộn.” Trình Nhất Tà nói: “Hình như can hệ tới mấy vị bộ lão liền, sự việc khá phức tạp.”

Lâm Thu Thạch “Ừm” một tiếng, biết mình không giúp được gì trong chuyện này, nên tiếp tục ăn cho xong bữa.

Thật ra hiểu biết của Lâm Thu Thạch về Bạch Lộc chỉ xoay quanh Lê Đông Nguyên. Sau khi Lê Đông Nguyên chết, Lâm Thu Thạch chưa từng có cơ hội tìm hiểu thêm về Bạch Lộc, cho dù có biết, cũng chỉ là qua miệng kẻ khác.

Khoảng trưa ngày hôm đó, Nguyễn Nam Chúc từ bên ngoài trở về.

Hắn mang theo một cô gái trông rất lạnh lùng. Lâm Thu Thạch nhớ cô gái này, khi Lê Đông Nguyên nhảy lầu tự sát, chính người này đã quỳ bên xác gã mà gào khóc. Sở dĩ cậu vẫn còn nhớ là vì trong số những người có mặt hôm đó, cô chính là người tỏ ra đau lòng nhất.

Cô gái theo Nguyễn Nam Chúc đi vào phòng khách, tự mình giới thiệu: “Chào mọi người, tôi là Trang Như Hiệu.”

Nguyễn Nam Chúc nói với Lâm Thu Thạch: “Cô ấy là người quen.”

Lâm Thu Thạch nhìn cô gái, nhớ tới những chuyện đã trải qua khi vào cửa cùng Lê Đông Nguyên, nói: “Cô là... Hạ Như Bội?” Cậu còn nhớ lần đó, Lê Đông Nguyên dẫn theo một cô gái vừa nhát gan vừa yếu ớt, thật khó mà liên tưởng người đó với cô gái lạnh lùng này.

Thay đổi về diện mạo của Trang Như Hiệu khi vào cửa quả thực quá lớn, lớn đến mức khi hỏi, giọng Lâm Thu Thạch vẫn đầy hồ nghi.

“Ừm.” Dáng vẻ Nguyễn Nam Chúc hơi mệt mỏi: “Mọi người chuẩn bị cho cô ấy chút đồ ăn, tôi đi nghỉ ngơi một lát.”

“Đi đi.” Lư Diễm Tuyết nói, “để bọn này tiếp đãi cô ấy cho.”

Nguyễn Nam Chúc đi lên tầng, bỏ lại Trang Như Hiệu đứng lặng giữa phòng khách. Lư Diễm Tuyết xới lời mời cô gái ngồi vào bàn ăn, rồi mang đồ ăn sáng nóng hổi ra.

Trang Như Hiệu im lặng ăn, không nói một lời.

“Bạch Lộc xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Phi ở bên hỏi.

“Không phải chuyện gì lớn.” Trang Như Hiệu đáp: “Giết chết mấy tên phản bội mà thôi.” Cô gái như đã rũ bỏ hoàn toàn vẻ non nớt và yếu mềm vốn có, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng, hờ hững: “Chỉ là có người không chịu nghe theo tôi.”

Trần Phi hỏi: “Có liên quan đến Lê Đông Nguyên không?”

Trang Như Hiệu cười cười, không đáp.

Những người còn lại thấy cô không muốn nhắc tới vấn đề này cũng không ép. Nếu thật sự cần thiết, Nguyễn Nam Chúc sẽ nói cho họ biết.

Nguyễn Nam Chúc về phòng, ngủ một mạch tới chiều. Khi trời sắp tối, hắn mới uể oải xuống lầu với bộ đồ mặc trong nhà.

Lâm Thu Thạch thấy hắn xuất hiện, bèn hỏi: “Đói chưa? Lư Diễm Tuyết phần cơm trưa cho anh, tôi hâm nóng cho anh nhé.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật gù đầu.

Lâm Thu Thạch bèn vào bếp làm nóng thức ăn, khi trở lại phòng khách, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc đang nói chuyện với Trang Như Hiệu. Gọi là nói chuyện, nhưng nét mặt cả hai chẳng có biểu cảm gì, trông giống như đang đàm phán vấn đề gì căng thẳng lắm.

Lâm Thu Thạch lắng tai nghe kỹ thì phát hiện, Nguyễn Nam Chúc đang nói về việc gia nhập Hắc Diệu Thạch với Trang Như Hiệu. Đường như Trang Như Hiệu đã đồng ý.

“Hợp tác vui vẻ.” Nguyễn Nam Chúc đưa tay ra.

“Hợp tác vui vẻ.” Trang Như Hiệu bắt tay Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch đặt thức ăn xuống trước mặt Nguyễn Nam Chúc. Trang Như Hiệu khoác ba lô đi lên tầng, có lẽ có đi nhận phòng của mình. Cậu cảm thấy hơi kinh ngạc: “Cô ấy... là người của Bạch Lộc mà?”

Nguyễn Nam Chúc đưa tay day day khoe mắt: “Cái chết của Lê Đông Nguyên không phải tai nạn.”

Lâm Thu Thạch sửng sò.

Nguyễn Nam Chúc: “Gã bị người ta hãm hại.” Nguyễn Nam Chúc tựa lưng vào sofa, bình thản nói ra một sự thật kinh người: “Trang Như Hiệu đã phát hiện ra sự thật, hơn thế, còn báo thù cho Lê Đông Nguyên.” Hắn lia mắt về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch bị Nguyễn Nam Chúc nhìn mà chẳng hiểu tại sao, đang định hỏi thì chợt nghe Nguyễn Nam Chúc nói một câu: “Nếu người nhảy lều là tôi, anh sẽ thế nào?”

Lâm Thu Thạch gượng nở một nụ cười: “Đừng đùa kiểu đó.” Cậu không biết, nét mặt của mình lúc này cứng ngắc một cách đáng sợ, nụ cười ấy vốn dĩ chẳng thể che giấu được nỗi hoảng hốt trong lòng. Lâm Thu Thạch chưa từng nghĩ đến khả năng đó, nay Nguyễn Nam Chúc nhắc tới, cậu lập tức cảm thấy hoảng loạn như bị nuốt chửng trong thủy triều hung bạo, cả người rơi vào tình trạng thiếu dưỡng khí.

Có lẽ thấy Lâm Thu Thạch phản ứng mạnh quá, Nguyễn Nam Chúc hơi nhíu mày, nói nhỏ: “Tôi đã từng nghĩ đến chuyện đó.”

Lâm Thu Thạch: “Sao?!” Cậu muốn hỏi thêm, nhưng Nguyễn Nam Chúc không nói gì nữa, hắn đứng dậy, khoát khoát tay rồi bỏ đi.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hắn, nhất thời không hiểu hắn có ý gì, tại sao lại khác Nguyễn Nam Chúc dịu dàng của ngày hôm qua đến thế.

Không lẽ chuyện của Lê Đông Nguyên và Trang Như Hiệu đã đưa tới cho Nguyễn Nam Chúc những thay đổi mãnh liệt?

Lâm Thu Thạch không thể nhìn thấu suy nghĩ của Nguyễn Nam Chúc, cũng không đoán được đáp án chính xác. Không hiểu sao cậu lại cảm thấy có chút buồn bực vô cớ, giống như một chiến binh đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, tới khi ra trận mới hay kẻ địch đã rút lui từ lâu.

Trang Như Hiệu chính thức gia nhập Hắc Diệu Thạch, trở thành một thành viên trong bọn họ. Sau đó, cô cùng Lư Diễm Tuyết vào cửa một vài lần.

Sau vài tuần nghỉ ngơi, Lâm Thu Thạch nói rằng mình muốn vào cửa lần nữa.

“Có cần tôi đi cùng không?” Khi nghe thấy yêu cầu của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc hỏi ngay.

“Không cần đâu.” Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi muốn tự trải nghiệm và tích lũy kinh nghiệm.”

“Được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi đã tính toán thời gian, cửa cấp năm của Cố Long Minh sắp mở, anh còn liên lạc với cậu ta không? Nếu có thì đi với cậu ta.”

Lâm Thu Thạch: “Vẫn liên lạc.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, tỏ ý chuyện này cứ chốt như vậy.

Lâm Thu Thạch nhìn hắn, định nói rồi lại thôi.

Thời gian này, sức khỏe của Nguyễn Nam Chúc đã hồi phục khá khá, hắn bắt đầu bận rộn trở lại, giống với thời điểm Lâm Thu Thạch mới gia nhập Hắc Diệu Thạch, có những ngày không thể nào tìm thấy hắn trong biệt thự.

“Sao rồi, còn chuyện gì nữa không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Không.” Lâm Thu Thạch đáp: “Chúc ngủ ngon.”

Nói đoạn, Lâm Thu Thạch xoay lưng ra khỏi phòng. Cậu không hề biết Nguyễn Nam Chúc im lặng nhìn theo mình khá lâu.

Cửa cấp năm của Cố Long Minh sẽ mở vào cuối tháng sau. Cố Long Minh đang lo lắng không biết có nên tìm một người dẫn dắt hay không, thật bất ngờ, Lâm Thu Thạch lại chủ động đề nghị trợ giúp.

Anh thật tốt, hồi Lâm Lâm thương mến. Cố Long Minh cảm thán: Anh quả thực đã ban cho nữ sinh trung học mười lăm tuổi yếu đuối này một

cuộc đời mới.

Lâm Thu Thạch: *Xin cậu hãy tha cho từ nữ sinh trung học.*

Cố Long Minh nói: *Tới lúc đó gặp ha.*

Tới đó gặp. Lâm Thu Thạch đáp.

Thời gian này, Hắc Diệu Thạch rất nhộn nhịp, vừa có Trang Như Hiệu gia nhập, lại thêm Trác Phi Tuyền, không biết từ lúc nào nhập bọn với Trình Nhất Tà, cũng thường xuyên lui tới Hắc Diệu Thạch.

Cứ chiều đến, Lâm Thu Thạch lại thấy hai kẻ, một thì cùng em trai, một lại cùng em gái, cãi nhau trong phòng khách. Nội dung cuộc tranh cãi lại toàn là những chuyện vặt vãnh vớ vẩn, phần lớn thời gian toàn là Trác Phi Tuyền làm nhảm, còn Trình Nhất Tà thì thoảng ném ra hai câu, nhưng câu nào cũng trúng chỗ hiểm.

Cuộc đấu khẩu còn chưa ngã ngũ, hai người đã chọc giận Trần Phi, người vốn thích yên tĩnh. Anh ta nói thẳng với Trác Phi Tuyền rằng ở đây thu phí tiếp khách theo giờ.

Chẳng ngờ Trác Phi Tuyền rút luôn một xấp Nhân dân tệ ra, ném lên bàn: “Trả trước hai mươi ngàn tệ.”

Trần Phi: “...” Cậu xin người anh em đi giùm đi mà.

Có những lúc Trình Nhất Tà bực quá, đành bắt Trình Thiên Lý giả làm mình, dù sao Trác Phi Tuyền cũng chẳng phân biệt được hai người. Khổ nỗi ngoại trừ Trác Phi Tuyền, bọn Lâm Thu Thạch ai cũng đều phân biệt được, tất cả cùng thương cảm cho cậu bé khốn khổ. Trình Thiên Lý ôm Bánh Mì ngỗng đó, đâu dám cãi lời anh trai, chỉ có cái mặt âm ức nhăn nhúm lại như trái táo tàu.

Trác Phi Tuyền vẫn đang liến thoảng: “Sao không nói gì hả, Trình Nhất Tà, không còn gì để nói đúng không?”

“Anh muốn ra ngoài mua ít đồ đi chung không?” Lâm Thu Thạch không chịu nổi ánh mắt cầu cứu của Trình Thiên Lý, đành lên tiếng.

“Đi liền, đi liền.” Trình Thiên Lý vội vã đứng dậy.

“Này, anh đang nói chuyện với chú mày đó, định đi đâu hả!” Trác Phi Tuyền quát.

Trình Thiên Lý quay sang nói với hấn: “Anh giai à, lần tới nói tiếp nhá, lần tới nói tiếp, hôm nay tôi bận rỗi, thế nhá.” Nói đoạn, cậu nhóc thả Bánh Mì xuống đất rồi lủi mất, không dám dừng lại nửa giây.

Lâm Thu Thạch lái xe đưa Trình Thiên Lý đến một siêu thị lớn gần đó. Trong lúc mua đồ, Trình Thiên Lý hỏi: “Lâm Lâm, gần đây anh và anh Nguyễn có chuyện gì à?”

Lâm Thu Thạch cúi xuống nhìn hạn sử dụng của lốc sữa chua: “Chuyện gì là chuyện gì?”

“Sao hai người chẳng nói chuyện với nhau?” Trình Thiên Lý hỏi.

“Có chứ, vẫn nói còn gì.” Lâm Thu Thạch đáp: “Sao em hỏi vậy?”

Trình Thiên Lý: “Không, em chỉ cảm thấy từ lúc Trang Như Hiệu đến đây, không khí giữa hai người hơi kỳ lạ.” Cậu nhóc gãi gãi đầu: “Không lẽ do em suy nghĩ nhiều?”

Lâm Thu Thạch: “Có à...”

Trình Thiên Lý thấy Lâm Thu Thạch có vẻ ngờ ngác, bèn nói: “Chắc em nghĩ nhiều quá thôi? Ờ, em thích vị dâu... lấy thêm một chai đi.”

Lâm Thu Thạch không nói gì, để vào xe đựng đồ thêm một chai sữa chua dâu.

Khi họ trở về biệt thự, Trác Phi Tuyên đã bỏ đi từ lúc nào. Trình Thiên Lý thở phào nhẹ nhõm, nói anh trai em uống nhầm thuốc hay sao ấy, sao cứ đi trêu chọc loại nỏ mồm như Trác Phi Tuyên, còn nói nhiều hơn em nữa chứ, kinh đã man.

Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra gì đó, cậu liếc thẳng nhóc: “Cửa cấp bảy của em sắp mở phải không?”

“Vâng.” Trình Thiên Lý đáp, “tần tháng sau nữa ạ.”

“Chuẩn bị xong chưa?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Chẳng biết chuẩn bị gì.” Trình Thiên Lý cảm thấy mờ lung: “Gợi ý anh trai em cần, vẫn chưa cho em xem, anh ấy nói khi nào vào mới cho xem...”

Lâm Thu Thạch: “Chỉ có hai đứa vào cửa thôi à?”

“Vâng.” Trình Thiên Lý nói: “Chỉ có hai đứa bọn em...”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Tóm lại, khoảng thời gian này, Hắc Diệu Thạch xảy ra quá nhiều chuyện hỗn loạn làm cho người ta đau đầu. Nguyễn Nam Chúc vô cùng bận rộn, ngày nào cũng bận ba bên ngoài, ít khi có mặt ở nhà.

Lâm Thu Thạch không rõ Nguyễn Nam Chúc bận việc gì, cậu vừa muốn hỏi, lại vừa cảm thấy quan hệ đôi bên chưa thân tới mức có thể nói với nhau mọi thứ. Còn về nụ hôn hôm nọ... Lâm Thu Thạch sờ sờ môi của mình, bất giác nhớ lại, rồi giật mình tỉnh ra, trời ạ mình đang nghĩ cái gì vậy. Tai cậu giật giật, đỏ bừng lên, sau đó lại hơi buồn bã...

Bộ phim của Đàm Tảo Tảo đã bắt đầu công chiếu rộng rãi, mặc dù doanh thu rất bình thường, nhưng nhận được đánh giá tốt từ giới phê bình. Mục tiêu của đoàn phim là nhận được một hạng mục giải thưởng điện ảnh quốc tế tổ chức vào cuối năm nay.

Lâm Thu Thạch nhớ hình như cánh cửa tiếp theo của Đàm Tảo Tảo cũng mở vào cuối năm.

Đang là tháng Tám, tiết trời không có gì ngoài nắng nóng.

Lâm Thu Thạch lấy gợi ý của cấp năm từ chỗ Nguyễn Nam Chúc, bắt đầu chuẩn bị cho việc vào cửa cùng Cổ Long Minh vào cuối tháng.

Gợi ý lần này là một câu: *Lấy răng đen răng, lấy mắt đen mắt*. Kiểu gợi ý không đầu không cuối này thường có độ khó cao, khổ nổi hiện tại Nguyễn Nam Chúc không còn gợi ý của cấp năm nào khác phù hợp hơn, nói chung có cái để dùng đã là tốt lắm rồi.

Lâm Thu Thạch có trong tay giấy gợi ý, lại cảm thấy chẳng biết chuẩn bị gì. Có lẽ khi vào trong rồi liên hệ với bối cảnh và manh mối khác thì gợi ý mới có thể phát huy tác dụng.

“Anh chắc chắn muốn đi một mình à?” Khi đưa giấy gợi ý cho Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc lại hỏi.

“Mình tôi được rồi,” Lâm Thu Thạch đáp, “phải đến lúc học cách tự lập chứ.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch một lúc lâu, rồi nói: “Cũng đúng.”

“Anh... gần đây có bận gì không?” Lâm Thu Thạch ngập ngừng lên tiếng: “Hình như tâm trạng luôn không được tốt lắm.”

“Không sao,” Nguyễn Nam Chúc nói, “vẫn ổn.”

Hắn trả lời quá nhanh, quá đơn giản, hoàn toàn không giống như đang che giấu. Lâm Thu Thạch hỏi: “Anh đang lo lắng gì à?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh thấy Trang Như Hiệu thế nào?”

Lâm Thu Thạch hơi bất ngờ trước câu hỏi: “Trang Như Hiệu... Trang Như Hiệu làm sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh có thích bộ dạng bây giờ của cô ta không?”

Lâm Thu Thạch: “Không có gì là không tốt, mặc dù... hồi trước cũng rất tốt.” Trang Như Hiệu rõ ràng đã trưởng thành, không còn là cô gái nhỏ núp sau lưng họ cầu mong được bảo vệ nữa. Dĩ nhiên, cái giá của sự trưởng thành là nỗi đau, cô mất đi người thương yêu nhất, cũng là chỗ dựa lớn nhất. Bị cuộc đời vùi dập chà đạp, rốt cuộc cô đã thay đổi, trở thành con người mà người cô yêu từng muốn cô trở thành.

“Cho tôi thêm chút thời gian, tôi muốn suy nghĩ đã.” Đó là câu nói cuối cùng của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu ra sao. Vốn dĩ cậu không phải người giỏi đối nhân xử thế, đối mặt với biểu hiện phức tạp của Nguyễn Nam Chúc, cậu lại càng mờ mịt.

Có đi đâu Nguyễn Nam Chúc đã nói vậy, thì hãy cho hắn chút thời gian. Lâm Thu Thạch nghĩ, ai cũng có lúc bế tắc mà.

Gửi vòng cho Cố Long Minh, thống nhất ám hiệu gặp mặt xong, Lâm Thu Thạch bắt đầu chờ đợi.

Bên ngoài cửa sổ ve kêu đêm ngày, cái nóng nực của mùa hè bao trùm lấy vạn vật. Lâm Thu Thạch ngẩng đầu đi đều hòa ăn dưa hấu, Trình Thiên Lý ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật.

Thời gian vào cửa nằm trong khoảng hai ngày này, Lâm Thu Thạch đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào, cậu khoác ba lô, bận bộ đồ hẹn trước.

Khoảng ba giờ, Lâm Thu Thạch cảm thấy một sự biến hóa kỳ lạ, cảm giác này quá quen thuộc đối với cậu: Cửa đã mở.

Trình Thiên Lý đang ngủ bên cạnh quả nhiên biến mất, Lâm Thu Thạch tới chỗ cửa ra vào, mở ra, thấy cảnh vật bên ngoài biến thành một hành lang màu đen. Trên hành lang sừng sững mười hai cánh cửa sắt.

Lâm Thu Thạch đặt chân lên hành lang, đi đến cửa thứ năm, mở nó ra.

Hình ảnh bị bóp méo, cảnh vật biến đổi, Lâm Thu Thạch thấy mình đứng trên một con đường rộng. Cậu ngoái nhìn tứ phía, từ phong cách kiến trúc cho thấy, nơi này dường như là một trường học.

Mặt trời đã ngả về tây, Lâm Thu Thạch men theo con đường tiến lên phía trước, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy khu giảng đường to đẹp. Bên dưới tòa nhà đã có một đám người tụ tập tùm năm tùm ba, có người rì rầm nói chuyện, có người im lặng quan sát xung quanh.

Lâm Thu Thạch lia mắt qua mọi người, cậu mau chóng tìm thấy người muốn tìm: Cố Long Minh.

Cố Long Minh mặc áo phong trắng in hình đầu hổ và quần bò màu đen. Chiếc quần bò rách hai lỗ lớn ở đầu gối, không biết do kiểu cách là vậy hay vừa bị xé ra.

Lâm Thu Thạch đi tới sau lưng hắn, giơ tay vỗ một cái.

Cố Long Minh quay lại, nói: “Ồ, xin chào.”

“Dư Lâm Lâm.” Lâm Thu Thạch giơ tay ra.

Cố Long Minh nói: “Cố Long Minh.”

Cả hai đầu ng àn hiệu đối phương đang dùng tên giả. Dù sao cũng chỉ quen biết qua mạng, giữ cho riêng mình vài đi ều cũng là chuyện thường.

“Đây là trường học à?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Có phát hiện gì mới chưa?”

“Không có.” Cố Long Minh đáp: “Chẳng phát hiện được gì cả, chỉ biết đây là một trường đại học, có diện tích khá lớn.”

“Ồ.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Đây là cửa cấp năm của Cố Long Minh, độ khó không quá cao, sang cửa cấp sáu, độ khó mới tăng vọt so với trước đó. Cho nên Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy thành thơi, không căng thẳng lắm.

Cửa này cũng có hai người mới, bao gồm một nam một nữ, đầu tỏ ra khá bình tĩnh, ít nhất không la hét hay khóc lóc. Mặc dù nét mặt họ cho thấy họ đang rất sợ hãi, nhưng so với đại đa số các người mới, họ đã thuộc dạng rất khá.

“Lần đầu tiên vào cửa, tôi sợ suýt khóc ấy chứ.” Cố Long Minh thuận miệng buôn chuyện: “Cứ nghĩ mình bị bắt đi tham gia trò chơi sinh t ần^[19]

nào đó ấy...”

“Chẳng lẽ nơi này đỡ hơn trò chơi sinh t ần?” Lâm Thu Thạch nói: “Ít nhất trong trò chơi sinh t ần, ta chỉ phải đối địch với con người.”

“Ai nói vậy?” Cố Long Minh nói: “Giết người sẽ bị ám ảnh tâm lý, còn giết ma quỷ thì không, bởi vì ma quỷ đã chết từ trước r ồi.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, thấy hình như cũng có lý. Ít nhất thế giới trong cửa còn có quy định cấm giết hại đồng đội, nếu không Lâm Thu Thạch thật sự hoài nghi rằng trong những lúc tập hợp, sẽ có người rút dao ra xử đẹp tất cả những kẻ khác. Dĩ nhiên, nếu bạn thông minh, vẫn có cách giết người mà không phạm luật, với điều kiện bạn may mắn và nạn nhân của bạn quá ngu.

Hai người đang nói chuyện với nhau, bỗng thấy một người đàn ông dáng dấp giống giảng viên tiến đến. Người này đeo kính, nhỏ giọng nói: “Mọi người đến muộn quá, trời sắp tối r ồi.”

Không ai nói gì, tất cả đều im lặng nhìn NPC.

Người đàn ông nói: “Đi thôi, trước tiên tôi dẫn mọi người đến nơi ở đã.”

Ông vừa đi vừa giới thiệu sơ qua về trường học. Trong thế giới này, bọn họ sắm vai các thám tử tư.

Gần đây nhà trường gặp phải một chuyện, đó là những vụ tự tử liên tiếp. Cách thức tự tử khá đa dạng, đa phần vô cùng đẫm máu.

Sinh viên bắt đầu đồn đại, rằng sở dĩ những người đó tự sát là vì chọc phải thứ không nên chọc. Lời đồn này khiến cả trường chìm trong không khí thấp thỏm bất an.

Nhà trường bất lực, đành thuê một số thám tử, nhờ họ tìm ra sự thật về vụ tự sát liên hoàn, giải quyết tận gốc vấn đề trong vòng nửa tháng.

Xem ra thời gian quy định cho cửa này là nửa tháng, rất thoải mái.

Giảng viên nọ đưa họ tới một khu ký túc, sau khi chia chìa khóa phòng, ông quay lưng bỏ đi.

Dĩ nhiên, Lâm Thu Thạch chọn chung phòng với Cố Long Minh. Có người muốn ở cùng họ, nhưng cái Cố Long Minh này vội ôm cánh tay

Lâm Thu Thạch, nũng nịu: “Eo ôi, đừng mà, người ta muốn có thế giới của hai người.”

Người kia mắc ói quá, đành bỏ cuộc.

Lâm Thu Thạch thấy khâm phục Cố Long Minh, nghĩ thầm cũng may thằng cha này không mặc cái váy ngắn lùn trước, nếu không sức sát thương còn khủng khiếp hơn nhiều.

Ký túc xá được chia làm hai tầng. Có mười bốn người tất cả, phần lớn đều ở hai người một phòng, nhưng cũng có phòng ba người. Tầng trên năm phòng, tầng dưới năm phòng, Lâm Thu Thạch chọn phòng tầng trên, sau khi mở cửa ra, cảm thấy nội thất tương đối ổn.

Cố Long Minh lao thẳng vào ngã sắp ra giường, nói: “Gợi ý của cửa này là gì?”

Lâm Thu Thạch nói: “Lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt.”

Cố Long Minh: “Có mỗi câu đó?”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đoán có liên quan tới việc báo thù.”

Cố Long Minh: “Vậy thì đơn giản quá...”

“Chắc chắn còn có hàm ý khác, nhưng hiện giờ chưa biết được, ngày mai đi đi đâu tra một lượt rồi bàn tiếp.” Lâm Thu Thạch thả ba lô xuống, sau khi tắm gội qua rồi thay quần áo ngủ, cậu chuẩn bị đi ngủ luôn.

Cố Long Minh nói: “Nhắc mới nhớ... cô gái kia thế nào rồi?”

Lâm Thu Thạch: “Ai cơ?”

Cố Long Minh: “Ôi, chẳng lẽ anh có tận mấy cô, dĩ nhiên là cái cô anh kể với tôi hôm nọ đó.”

Lâm Thu Thạch nhìn lên trần nhà, ngẫm nghĩ: “Thái độ cô ấy hơi kỳ, tôi không hiểu cô ấy đang nghĩ gì nữa...”

Cố Long Minh: “Kỳ?”

“Khó tả lắm, hình như đang lo lắng đi đâu gì đó.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi có hỏi, nhưng cô ấy không chịu nói.”

Cố Long Minh: “À... Con gái ấy mà, cứ cứng nạng một tí là ổn thôi, dù gì ai cũng là người sắp chết, cô ấy lo lắng một chút là chuyện thường.” Hắn lẩm bẩm: “Nếu là tôi, tôi cũng không dám yêu ai.”

Nếu đột nhiên mình chết đi, vậy người mình yêu thương sẽ đau lòng đến thế nào.

Chương 98

Bức tượng

Lâm Thu Thạch chìm dần vào giấc ngủ trong tiếng lẩm bẩm của Cố Long Minh.

Tâm tư của Nguyễn Nam Chúc trước nay rất khó đoán, những lời của Cố Long Minh đã nhắc nhở Lâm Thu Thạch. Nguyễn Nam Chúc bắt đầu thay đổi từ sau khi đưa Trang Như Hiệu từ Bạch Lộc về, không lẽ những băn khoăn lo lắng của hắn nảy sinh là do nhìn thấy Trang Như Hiệu? Lâm Thu Thạch nghĩ, khi quay về nhất định phải hỏi cho rõ ràng, có chuyện gì nói cho người kia nghe sẽ tốt hơn.

Đêm ấy không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, mọi người tỉnh giấc. Có người tinh thần sảng khoái, có kẻ hai mắt thâm quầng, đặc biệt là cặp người mới, rõ ràng vẫn chưa quen với thế giới trong cửa. Một trong hai người mới có tên Tiểu Diến còn bỏ trốn khỏi trường, dĩ nhiên cuối cùng phải chán nản quay lại.

“Đã nói là không ra được rồi, sao cứ không chịu tin?” Bạn cùng phòng của Tiểu Diến là một tay lão luyện đã vượt qua năm cánh cửa, hình như tên Vương Nghiêu. Thấy Tiểu Diến lãng phí quá nhiều thời gian vô ích vào việc bỏ trốn, hắn tỏ ra không tán đồng.

Tiểu Diến gượng cười, nói: “Chẳng phải do tôi vẫn tưởng mình bị chơi khăm trong *Trò đùa quái đản* sao...”

“Thế rồi anh trông thấy gì?” Vương Nghiêu cười nhạo.

“Sương mù dày đặc.” Tiểu Diến đáp. “Ban đầu tôi nghĩ đó là sương sớm, nhưng ra khỏi trường, mới nhận thấy trên đường không một bóng người...” Hơn tám giờ sáng mà trên đường không một bóng người, đây rõ ràng là tình huống không bình thường, hướng hồ chỗ này là trường học, biết bao học sinh như vậy mà cứ như nhảy ra từ không khí, khiến người ta rợn tóc gáy. Bây giờ, anh ta mới ý thức được rằng, mình đã rơi vào một nơi khác hoàn toàn với thế giới thực. Đây không phải sự sắp đặt của một

chương trình giải trí nào đó, cũng không phải trò lừa gạt, mà đích thực là anh ta đang hiện hữu tại một không gian khác.

“Cũng may anh quay lại kịp.” Vương Nghiêu nói: “Nếu không sáng sớm nay là lần cuối chúng ta trông thấy nhau rồi.” Câu nói như đũa cọt của Vương Nghiêu lại khiến sắc mặt Tiểu Diễm càng thêm trắng bệch. Anh ta không hé răng gì nữa, chỉ cầm cúi ăn.

Lâm Thu Thạch ngẩng nghe cuộc đối thoại của hai người, quay sang nói với Cố Long Minh: “Chốc nữa đến phòng học có người tự sát để xem thử nhé?”

“Được.” Cố Long Minh gật gù đầu.

Đêm qua, Lâm Thu Thạch đã chia sẻ gợi ý với Cố Long Minh, *Lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt* là một câu trong *Kinh Thánh*, ý nói làm tổn hại cái gì của người khác thì sẽ phải trả giá đúng y như vậy, không ỷ chừa câu chuyện đáng sợ nào phía sau.

Cho nên hiện tại, Lâm Thu Thạch vẫn chưa thực sự biết nên sử dụng gợi ý như thế nào.

Dĩ nhiên Cố Long Minh càng mơ hồ hơn, cả hai định sẽ đến nơi xảy ra sự cố thăm dò một vòng rồi tính tiếp.

NPC dẫn họ đến ký túc xá ngày hôm qua đã đưa ra một số thông tin cơ bản. Nơi xảy ra án mạng đầu tiên là phòng học của lớp số 3 khoa Điều khắc năm ba. Trong vòng một tuần, lớp này đã có ba người chết, đều rất thâm, dĩ nhiên sau khi đi điều tra, phía cảnh sát kết luận cả ba sinh viên tự sát.

Cái chết của ba người này chỉ là màn khởi đầu, những sự việc đáng sợ bắt đầu lan rộng ra. Trong vòng nửa năm, tổng cộng có tám sinh viên tử vong, chuỗi vụ việc này gây ồn ào rất lớn. Phía cảnh sát trước sau không thể tìm được điểm đột phá trong vụ án, rơi vào đường cùng, nhà trường đành tìm đến các thám tử tư, chỉ mong nhanh chóng giải quyết vụ án này.

Thời khóa biểu của sinh viên đại học khá lộn xộn, nhưng NPC hôm qua đã đưa cho họ một tờ chương trình học của lớp số 3.

Lâm Thu Thạch xem lướt qua, thấy sáng nay có hai tiết môn Điều khắc gỗ.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh tìm đến phòng học, thấy bên trong có khoảng mười mấy sinh viên tụ tập.

Cùng đi với họ còn có mấy nhóm khác. Những người này đi phía trước nhóm Lâm Thu Thạch, sau khi đến phòng học, họ vội tìm đại một sinh viên, định hỏi thăm thông tin.

“Thứ lỗi, cho tôi xin vài phút được không?” Người đầu tiên lên tiếng trong các “thám tử” là một cô gái, dáng vẻ ngọt ngào đáng yêu, thuộc tuýp rất dễ gây cảm tình với mọi người. Cô gái mang cái tên cũng rất dễ thương, Tả Ty Ty.

“Có chuyện gì vậy?” Người được hỏi là một bạn nam.

Tả Ty Ty cười nói: “Là thế này, chúng tôi được nhà trường mời đến đi đầu tra chuyện đó...”

Vừa nghe thấy “chuyện đó”, bạn nam kia lập tức biến sắc, vội xua tay tỏ ý mình không biết gì cả, sau đó quay lưng bỏ đi, dù có hỏi thế nào cũng không chịu đáp.

Ban đầu Tả Ty Ty rất nhã nhặn, nhưng thấy nam sinh kia lờ mình đi, cô bèn cố tình nói với theo: “Em thật sự không muốn chia sẻ thông tin với chúng tôi ư? Việc này vẫn chưa kết thúc, chắc em hiểu đúng không? Chẳng lẽ em không sợ một ngày vận rủi ập xuống đầu mình hả?”

Cậu bạn kia vẫn không nói gì, nhưng vẻ mặt trở nên do dự.

Tả Ty Ty thấy thái độ cậu ta đã hòa hoãn hơn, vội thuận nước đẩy thuyền: “Chúng tôi đều là dân chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ giúp được các em, việc này kết thúc sớm chẳng phải chuyện tốt với các em ư?”

“Mấy người muốn hỏi gì, tôi sắp phải lên lớp rồi.” Cậu bạn cuối cùng cũng đồng ý.

“Lớp của em đã có ba người chết đúng không? Người đầu tiên là ai? Chết như thế nào?” Tả Ty Ty hỏi.

Cậu bạn khẽ mím môi, đáp lí nhí: “Người chết đầu tiên tên là Lưu Tiểu Ngư, chết như thế nào thì tôi không biết... chỉ biết cô ấy chết trong phòng học môn Điêu khắc đá.”

Tả Ty Ty hỏi: “Em thật sự không biết cô ấy chết như thế nào à?”

“Tôi không biết.” Cậu sinh viên đáp bằng giọng chắc nịch. Nhưng Lâm Thu Thạch cảm thấy cậu ta đang nói dối, bởi khi nói, bàn tay buông bên hông của cậu ta khẽ nắm chặt ống quần, vẻ rất căng thẳng.

“Chúng ta đi thôi.” Lâm Thu Thạch quay sang nói với Cố Long Minh.

“Đi sớm vậy? Không hỏi thêm à?” Cố Long Minh nói.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Bọn nó sợ quá, chắc không hỏi được gì đâu, thà đi tra cứu tư liệu của trường còn có ích hơn.”

Cố Long Minh liếc nhìn cậu sinh viên đang run lập cập trước các câu hỏi của Tả Ty Ty, nghĩ một lát: “Thôi cũng được.”

Cả hai rời khỏi phòng học, đến thư viện ở ngay gần đó, dự định tìm hiểu xem vài tháng trở lại đây, trường đã xảy ra những chuyện gì.

Sau khi có mặt ở thư viện, Lâm Thu Thạch nói rõ mục đích của họ với cán bộ thủ thư. Cán bộ thủ thư liếc cả hai một cái, sau đó đưa cho họ một tập tài liệu, nói rằng phía cảnh sát đã để lại tập tài liệu này sau khi đi đầu tra xong các vụ thiệt mạng, có lẽ sẽ giúp ích cho họ. Ông ta cũng yêu cầu hai người trả lại tư liệu ngay sau khi đọc xong.

Lâm Thu Thạch nhận lấy tập tài liệu, nói cảm ơn với cán bộ thủ thư.

Tiếp đó, cậu và Cố Long Minh tìm một góc để đọc.

Trong tập tài liệu có đầy đủ thông tin về tám người đã chết, gồm ba nam và năm nữ, tất cả đều là sinh viên năm ba khoa Điều khắc, nhưng đến từ các lớp khác nhau.

Trong số tám người chết, thi thể đầu tiên được phát hiện trong phòng điêu khắc, đầu nạn nhân bị tách rời, cắm trên thân một bức tượng cơ thể người. Hình ảnh đó vô cùng đáng sợ, Lâm Thu Thạch thấy được ảnh chụp hiện trường trong tập tư liệu. Mặc dù đã dùng hiệu ứng che mờ, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó hãi hùng đến mức nào.

Người thứ hai cũng được phát hiện trong phòng điêu khắc, là một nam sinh, tình trạng tử vong tương đối giống với nạn nhân đầu tiên. Điểm khác biệt duy nhất là cặp mắt nạn nhân bị móc ra, chỉ còn hai hốc mắt đỏ lờm trống không.

Người thứ ba cũng chết tại phòng điêu khắc, nhưng cách thức hơi khác với hai nạn nhân đầu tiên: Sợ quá nên đột tử.

Ba cái chết đầu cho thấy một chút quy luật, nhưng năm người chết sau đó hoàn toàn không có quy luật. Địa điểm phát hiện thi thể phân bố rải rác khắp trong trường, từ nhà vệ sinh, phòng học, đến cả thư viện.

Cách chết của họ cũng vô cùng muôn hình vạn trạng, thậm chí Lâm Thu Thạch còn trông thấy một người bị cắm nguyên cái compa vào mắt.

“Eo, nhìn thôi cũng thấy đau.” Cố Long Minh cúi đầu, tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ: “Đúng là biến tất cả những tưởng tượng chết chóc của thời đi học thành hiện thực.”

Đa số học sinh đầu từng nghĩ, nếu vô tình chọc compa vào mắt thì sẽ ra sao, thật không ngờ có thể chứng kiến đi đầu đó ở không gian này.

Lâm Thu Thạch xem kỹ từng trang tài liệu, cuối cùng, cậu tìm thấy thông tin về mối quan hệ xã giao của các nạn nhân khi còn sống, còn phát hiện một bức ảnh.

Trong ảnh có bốn người, ba người đã chết, còn một nam sinh nhưng khuôn mặt lại bị vết ố màu đen che mất.

“Cậu ta chưa chết?” Lâm Thu Thạch hơi kinh ngạc.

“Òa, nhóc này chưa chết ư?” Sau khi xem bức ảnh, Cố Long Minh lật lại tư liệu trước đó, quả nhiên ba người trong bức ảnh đã chết, cậu trai bị vết ố ngay mặt chính là người duy nhất còn sống.

Rõ ràng nhân vật này là điểm mấu chốt của vụ án. Mối quan hệ giữa bốn sinh viên chắc chắn rất tốt, nhưng bây giờ ba người đã chết, kẻ còn lại sẽ tiếp tục sống như thế nào?

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, lấy tấm ảnh đó ra khỏi tập tài liệu, cất vào túi, nói: “Những nạn nhân này thật ra còn có một điểm chung.”

“Hửm?” Cố Long Minh ngẩng lên, tỏ ra thắc mắc.

“Họ cùng tham gia một câu lạc bộ.” Lâm Thu Thạch chỉ vào một góc không mấy đặc biệt trong tập tư liệu, chỗ ghi chép sở thích cá nhân và câu lạc bộ mà các nạn nhân tham gia.

Dù gì cũng là sinh viên nghệ thuật, đa số nạn nhân có sở thích rất phong phú, nhưng cả tám người đều tham gia một câu lạc bộ có tên Hội những người yêu thích điêu khắc. Sinh viên khoa Điêu khắc tham gia Câu lạc bộ Điêu khắc cũng không có gì đặc biệt, Lâm Thu Thạch chỉ thuận miệng nêu ra để tránh bỏ sót manh mối mà thôi.

“Đúng rồi, nhưng các nạn nhân học khoa Điều khắc mà, tham gia câu lạc bộ này cũng là chuyện bình thường, tôi cảm thấy cậu bạn trong bức ảnh kia mới là vấn đề lớn.” Cố Long Minh vẫn chưa hết quan tâm tới bức ảnh: “Cậu ta chưa chết, vậy chắc chắn có manh mối đột phá nào đó ở chỗ cậu ta chứ?”

“Ừm, chúng ta thử tới gặp cậu ta xem sao, nam sinh này cũng ở lớp số 3.” Lâm Thu Thạch liếc nhìn đồng hồ “Có lẽ sắp hết tiết học rồi, chúng ta đến đó đợi đi.”

“Được.” Cố Long Minh gật đầu.

Hai người trả lại tập tài liệu cho cán bộ thư viện rồi đi ra ngoài.

Tòa nhà thư viện của trường tương đối mới, tổng cộng có sáu tầng, với khoảng bốn, năm thang máy. Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đi thang máy xuống tầng một, đang định đi ra ngoài, bỗng họ để ý thấy một vài điểm: Trong đại sảnh tầng một bày rất nhiều tượng màu trắng. Các bức tượng hầu hết đều mang dáng vẻ của sinh viên, bức thì mặc đồng phục với mái tóc dài thướt tha, bức thì đeo ba lô bước hướng ra cửa tòa nhà, bức thì cúi đầu đọc sách.

Ban ngày thì không sao, đêm xuống mà nhìn thấy mấy bức tượng này thì đúng là thót cả tim.

Cố Long Minh khá hứng thú với các bức tượng, sau một hồi quan sát, hắn nói: “Tượng gì dị thật.”

“Như thế nào?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Trông chúng giống hệt nhau.” Cố Long Minh xoa xoa cằm, liếc trái ngó phải: “Hình dáng của tất cả các bức tượng đều không khác nhau là mấy...”

Lâm Thu Thạch cũng nhìn qua một lượt, nói: “Đúng là không khác mấy, nhưng tượng mà giống nhau thì cũng có gì lạ.”

“Không đâu.” Cố Long Minh nói: “Ít nhất tượng bày ở tầng trên khác với đồng tượng ở đây.”

Các tầng khác trong thư viện cũng có tượng, nhưng không nhiều như ở tầng một, chỉ có hai bức mà thôi.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, tóm đại một sinh viên đi ngang qua, nói: “Bạn này, cho tôi hỏi chút, tại sao ở đây bày nhiều tượng quá vậy?”

Sinh viên kia bỗng dừng bị tóm thì ngăn ra: “Đó là quy định của trường.”

Cố Long Minh hơi giật mình, vội hỏi: “Quy định, quy định gì?”

Cậu sinh viên đáp: “Tầng một thư viện là nơi trưng bày các bức tượng mô phỏng những tác phẩm điêu khắc đoạt giải ở bên ngoài của sinh viên...”

Lâm Thu Thạch: “Vậy chắc trong thư viện có nhiều tượng lắm nhỉ?”

“Sao lại nhiều được.” Cậu sinh viên nói: “Cũng chỉ trưng bày trong năm nay thôi, các năm trước hầu như không có ai đạt giải, mỗi năm sẽ thay đổi một lần, không trưng lâu đâu.”

“Vậy bạn có danh sách đạt giải của năm nay không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không.” Cậu trai chẳng hiểu ra sao: “Muốn tìm danh sách đạt giải để ợt mà?” Cậu chỉ ra chõng catalogue đặt ngoài cửa thư viện: “Đó là catalogue của trường tôi, những người đoạt giải đều có tên trên đó. Tôi có thể đi chưa, tôi còn phải đọc sách nữa.”

Bấy giờ, Lâm Thu Thạch mới buông tay, nói cảm ơn cậu sinh viên. Đoạn, Lâm Thu Thạch đi ngay ra cửa thư viện, cầm một cuốn catalogue lên.

Giờ đến mấy trang cuối, quả nhiên có danh sách đoạt giải mà sinh viên kia nói. Cố Long Minh xem xong danh sách, buột miệng chửi tục, nói: “Đây mà là danh sách đoạt giải? Rõ ràng là danh sách tử hình...”

Gọi là danh sách tử hình không ngoa chút nào, bởi vì những người đoạt giải năm nay hầu như đều đã chết, chết một cách cực kỳ thê thảm.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những người đoạt giải chắc chắn không chỉ có sinh viên trường này, tại sao chỉ có mấy đứa đoạt giải trường này chết?” Cố Long Minh thắc mắc.

“Không biết nữa.” Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta quay về giảng đường đi.” Cậu nói thêm: “Tôi muốn tìm gặp cậu sinh viên trong bức ảnh bốn người đó.”

“OK.” Cố Long Minh gật đầu.

Vậy là cả hai chuẩn bị trở về khu giảng đường.

Nhưng xui xẻo cho họ, khi đi được nửa đường thì tiếng chuông hết tiết vang lên, đám sinh viên ùa ra khỏi khu giảng đường như nước triều dâng. Hôm nay, khoa Điều khắc chỉ có hai tiết học, học xong là tới thời gian hoạt động tự do, chỉ e khi họ tới nơi thì sinh viên đã về hết, không thể nào tìm được người cần tìm.

Dù như vậy, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh vẫn về lại khu giảng đường.

Lớp điều khắc nằm ở tầng sáu, Lâm Thu Thạch vừa ra khỏi thang máy, chợt cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu hơi nhú mào, nói: “Cẩn thận một chút.”

“Sao vậy?” Cố Long Minh rút cổ.

“Có gì đó không ổn lắm.” Lâm Thu Thạch đáp, “quá yên tĩnh.” Đây là khu giảng đường, cho dù đã hết tiết thì cũng không thể yên tĩnh đến mức này. Yên lặng tới mức thả một cây kim xuống đất cũng có thể nghe thấy vậy.

Cố Long Minh gật gật đầu, vẻ mặt thêm phần thận trọng.

Ca hai chầm chậm tiến đến chỗ phòng điều khắc. Chưa tới nơi, họ đã nghe thấy từ bên trong vọng ra tiếng cãi vã: “Tao đã bảo mày đừng có làm như vậy rồi, tại sao mày không chịu nghe tao, không muốn sống nữa phải không?”

Người kia giận dữ đáp: “Mày ngây thơ quá đấy, mày nghĩ bây giờ rút lui thì mọi thứ sẽ kết thúc à? Không đâu, tao nói cho mày biết, chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc, nó sẽ lấy mạng của tất cả chúng ta!”

“Vậy phải làm sao?” Giọng người thứ ba có vẻ ủ rũ sợ sệt: “Nếu lúc đó, lúc đó chúng ta đừng làm như vậy...”

“Giờ mày nói mấy câu đó thì có ích gì? Chuyện đã xảy ra rồi...” Người đầu tiên càng tỏ ra bức bối, nói: “Đứng đó làm gì nữa, qua đây!”

Tiếp sau đó là những tiếng va chạm, Lâm Thu Thạch lảng lảng tiến đến bên cửa sổ, nhòm vào trong. Qua khe hở của tấm rèm cửa sổ, cậu nhìn thấy trong phòng có ba sinh viên đang đứng.

Ba người vây quanh một vật đặt trên bàn, dường như đang bàn luận gì đó.

Cố Long Minh nép sau lưng Lâm Thu Thạch, đột nhiên khẽ chửi thề

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch quay lại nhìn hấn.

Cố Long Minh nói bằng giọng khàn khàn: “Anh nhìn dưới gầm bàn đi.”

Lâm Thu Thạch nhìn xuống gầm bàn, phát hiện ra ở đó có bốn cặp chân... Nhưng trong phòng, rõ ràng chỉ có ba người.

Da gà trên cánh tay cậu nổi hết lên, thấy một trong ba sinh viên lấy dao rọc giấy ra, cứa vào cánh tay mình.

Máu tươi nhỏ xuống thứ đặt trên bàn. Sau khi sinh viên kia làm xong, Lâm Thu Thạch nhìn thấy dưới gầm lại xuất hiện thêm một cặp chân nữa... Số lượng trong phòng càng lúc càng nhiều...

“Chúng ta có nên vào không?” Cố Long Minh lo lắng: “Tôi có cảm giác bọn nó đang tự giết mình.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Vào đi.” Cậu có cảm giác nếu không ngăn chặn sự việc đang diễn ra, ba sinh viên kia sẽ mất mạng.

“Được.” Cố Long Minh rảo bước tới cửa lớp học, gõ mấy cái, cố tình nói lớn: “Có ai ở trong không?”

Bên trong vang lên một loạt những tiếng xô đẩy lộn xộn, lát sau, ai đó ngập ngừng lên tiếng: “Có người, chuyện gì vậy?”

“Tôi vào nhé.” Cố Long Minh đẩy cửa đi vào.

Cửa các phòng học chỉ có thể khóa ngoài chứ không thể chốt trong, thông thường khi không có tiết, các phòng đều để mở cho sinh viên vào tự học. Dĩ nhiên, từ khi khu giảng đường xảy ra án mạng, hầu như không còn sinh viên nào tới đây tự học nữa, chỉ nghỉ thôi cũng đủ thấy đáng sợ rồi.

Ba sinh viên tỏ ra cảnh giác đối với người lạ mặt, chúng đồng loạt tiến lên một bước, che đi vật đặt trên bàn.

“Mấy đứa đang làm gì vậy?” Cố Long Minh hỏi.

“Bọn tôi làm gì chẳng liên quan đến anh.” Người bên trái tỏ thái độ rất khó chịu: “Có thể phiền anh đi ra ngoài không? Chúng tôi đang bận làm bài tập điều khắc gỗ.”

“Không thể.” Cố Long Minh đáp: “Phòng học trong trường là nơi tự do ra vào, tôi thích đi đâu ở đâu là việc của tôi.” Hấn tiếp: “Mấy đứa đang

làm gì? Tự hại tập thể à?” Hấn nhìn chăm chăm vào cánh tay đang chảy máu của sinh viên vừa cửa tay ban này.

“Chẳng liên quan gì đến anh!” Cả ba sinh viên cùng trở nên kích động.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Ở trên bàn có cái gì vậy?” Ngữ khí của cậu rất chậm rãi: “Ở bên ngoài, bọn tôi thấy trong phòng có bốn người, tại sao bây giờ chỉ còn có ba?”

Nghe nói “có bốn người”, ba sinh viên đều biến sắc.

Một trong ba đứa cười gượng nói: “Anh nói vớ vẩn gì vậy, này giờ trong phòng có ba người thôi.”

“Bốn người mà.” Lâm Thu Thạch lạnh nhạt đập tan phòng tuyến tâm lý của chúng: “Cái bạn đi giày thể thao đỏ đen, mặc quần bò màu xanh nhạt đâu?”

Nghe miêu tả của Lâm Thu Thạch, ba sinh viên chìm vào im lặng trong phút chốc. Sắc mặt chúng vốn đã trắng bệch nay cắt không còn hột máu, một đứa tâm lý yếu hơn lập tức bật khóc, cậu ta ôm lấy cánh tay thút thít nói: “Tôi đã nói bọn mình sẽ chết mà, bọn mình sẽ chết...” Cả người cậu ta mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, để lộ cái bàn phía sau và thứ để trên đó.

Lâm Thu Thạch đã nhìn thấy, đó là một tượng người gỗ cỡ nhỏ, nhuộm đầy máu tươi. Do khoảng cách hơi xa, lại thêm góc nhìn hẹp, Lâm Thu Thạch không thể thấy rõ các chi tiết của tượng gỗ.

“Khóc cái mẹ gì mà khóc!” Nam sinh nóng nảy kia buột miệng chửi tục, đồng thời thò tay nhặt tượng gỗ lên, đút vội vào túi của mình, định ra khỏi phòng học.

Cố Long Minh tiến lên cản cậu ta lại, nói: “Định cứ thế mà đi sao?” Hấn chậm rãi xắn tay áo lên, để lộ cơ bắp cuồn cuộn: “Anh bạn nhỏ, nói chuyện thêm lát nữa đi.”

Quả thực Cố Long Minh rất cao lớn tráng kiện, bộ dạng trông chẳng khác gì phượng du côn chợ búa, dùng để đe dọa người ta rõ là hiệu nghiệm.

Nhưng Lâm Thu Thạch bỗng cau mày.

Cố Long Minh tưởng Lâm Thu Thạch không vui, đang định giải thích, chợt thấy Lâm Thu Thạch lại gần cậu sinh viên đang gồng người tỏ ra đề

phòng nọ, nói: “Vạt áo cậu có cái gì vậy?”

Sinh viên kia nói: “Cái gì là cái...” Cậu ta cúi xuống, thấy trên vạt áo sơ mi màu xanh da trời của mình có thêm một hoa văn màu đỏ. Cậu ta lập tức run lên bần bật.

Ban đầu, khi nhìn thấy hoa văn này, Lâm Thu Thạch cứ nghĩ đó chỉ là hình trang trí. Nhưng sau khi nhìn kỹ, cậu mới nhận ra đó đâu phải hoa văn, rõ ràng là một vết tay máu. Vả lại khi nhìn chính diện, trông nó giống như có thứ gì đó đang nắm vạt áo kéo xuống... Hơn nữa, quan sát phản ứng của sinh viên này, có thể thấy dường như cậu ta không hề hay biết gì.

“Hu hu hu hu...” Sinh viên đang ng ồi bệt dưới đất khóc như mưa.

Cố Long Minh nói: “Thôi đừng khóc nữa, bọn anh đến giúp chứ có phải đến hại mấy đứa đâu? Mấy đứa đề phòng bọn anh làm gì?” Hắn đặt tay lên người cậu sinh viên g ầy gò yếu đuối, dịu giọng: “Nào, kể anh nghe đi, anh đây là người tốt, nhất định sẽ giúp mấy đứa.” Hắn ngoác miệng, để lộ hàm răng trắng bóc, có lẽ muốn thể hiện bản thân là một người vừa dịu dàng vừa trù mến.

Ai ngờ cậu sinh viên nhìn thấy nụ cười của hắn thì run bắn lên, quay lưng bỏ chạy luôn. Cố Long Minh định cản mà không kịp, đành giương mắt nhìn cậu ta chạy đi như một cơn gió.

“Sao nó lại chạy nhỉ?” Cố Long Minh ấm ức quay sang Lâm Thu Thạch: “Tôi đã cười thế còn gì.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tuy đi đầu này rất tổn thương, nhưng quả thực, đến cậu nhìn thấy nụ cười đó của Cố Long Minh cũng muốn ù té chạy.

Chương 99

Phòng sinh hoạt

Trong ba sinh viên đã có một người chạy mất, hai kẻ lầy bầy, một đứa ngã khuyu ra đất trông như thể sẽ ngất đi bất cứ lúc nào.

Hết cách, Cố Long Minh đành quay sang cậu sinh viên vẫn còn gắng gượng đứng được. Nam sinh bị Cố Long Minh chiếu tướng, sợ nhũn cả chân, suýt nữa cũng ngã xuống như thằng bạn. May mà Cố Long Minh kịp thời tóm được cánh tay cậu ta, đỡ cậu ta khỏi ngã.

“Có gì mà sợ nào.” Cố Long Minh hơi bất đắc dĩ, nói: “Anh có ăn thịt mấy đứa đâu, thứ đó mới ăn thịt mấy đứa kia, sợ anh như vậy để làm gì? Này nhóc, bình tĩnh lại, rồi nói cho anh biết em tên gì?”

“Tôi... tôi tên là.” Cậu chàng bị Cố Long Minh chop lấy cánh tay như chop một con gà, muốn khóc mà khóc không được: “Tôi tên Ngải Văn Thụy...”

“Ngải Văn Thụy à?” Cố Long Minh nói: “Rốt cuộc ba đứa đang làm gì vậy, có quan hệ gì với mấy đứa đã chết?”

Nhắc đến những người đã chết, cả người Ngải Văn Thụy không kìm được run lên căm cập. Cậu ta không dám nhìn thẳng vào mắt Cố Long Minh, hồi lâu không nói gì.

“Sao lại im lặng thế?” Cố Long Minh nói: “Nếu bây giờ em kể cho bọn anh thì còn có cơ hội sống, nếu không nói gì sao bọn anh giúp được?”

Ngải Văn Thụy khiếp hãi thở dốc không ngừng. Nghe Cố Long Minh nói, khá lâu sau, cậu ta mới thốt lên được hai từ: “Bức tượng...”

“Sao cơ?” Mắt Cố Long Minh sáng lên.

“Bức tượng kỳ quái trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ.” Ngải Văn Thụy nói: “... Mọi chuyện đều do nó...”

Thấy cậu ta chịu nói, Cố Long Minh thả tay ra, để cậu ta tự đứng đó. Ngải Văn Thụy vòng hai tay ôm lấy ngực: “Mọi chuyện bắt đầu từ nửa

năm trước, đó là lúc tôi tham gia Câu lạc bộ Điều khắc...” Khi Ngải Văn Thụy nói câu này, cậu sinh viên ngã khụy trên đất cũng chần chập đứng dậy, vẻ mặt cậu ta cực kỳ lạ lùng, trông như người phải chịu một đả kích quá lớn, tất cả cảm xúc đều bị tê liệt.

Lâm Thu Thạch để ý thấy tình trạng của cậu ta, bèn gọi: “Em này?”

“Tiểu Hòa?” Ngải Văn Thụy cũng đã nhìn ra sự khác thường của cậu bạn: “Tiểu Hòa... mày sao thế?”

Sinh viên được gọi là Tiểu Hòa phát ra những tiếng gừ gừ trong cổ họng, mắt nhìn lên trần nhà. Lâm Thu Thạch cảm thấy không ổn, cậu nhìn theo ánh mắt của Tiểu Hòa, thấy một vật màu đỏ đang bám trên trần nhà. Nếu là trước đây, có thể Lâm Thu Thạch sẽ không biết đó là thứ gì, nhưng sau khi vượt qua nhiều cửa, cậu rất dễ dàng nhận ra. Đó là một người bị lột da, mái tóc dài buông thõng giữa không trung, lớp màu đỏ trên người thoát nhìn tưởng là khoác áo, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện tất cả là bắp thịt và gân máu.

“A a a!” Ngải Văn Thụy kêu lên kinh hoàng quay người định chạy ra khỏi phòng. Cố Long Minh cảm thấy có gì đó không ổn, vội kéo Ngải Văn Thụy lại. Khổ nỗi hắn chỉ tóm được Ngải Văn Thụy chứ không kịp ngăn Tiểu Hòa, Tiểu Hòa loạng choạng lao ra khỏi cửa phòng, nửa người vừa vọt qua cánh cửa, chợt nghe rền một cái - cửa phòng học đã sập lại.

Tiểu Hòa thét lên đau đớn, cơ thể bị cánh cửa kẹp đứt, một nửa ở bên ngoài, một nửa ở bên trong. Điều kinh khủng nhất là sau khi bị đứt đôi người, cậu ta chưa chết ngay, miệng vừa thổ ra máu tươi ồng ộc vừa gào thét thảm thiết, cánh tay vẫn quờ quạng trên mặt đất.

Chứng kiến cảnh ấy, Ngải Văn Thụy không chịu nổi cú sốc, lập tức ngất đi. Sắc mặt Cố Long Minh cũng không dễ chịu, rõ ràng hắn bị bất ngờ trước cái chết khác thường đó.

Về lý, cửa phòng tuy được làm bằng sắt, nhưng không sắc bén, cho dù bị kẹt, cũng lắm chỉ gãy một, hai cái xương sườn. Nhưng thế giới trong cửa vốn nằm ngoài các quy luật thông thường, cho nên mặc dù khó tin, những chuyện này vẫn đã xảy ra.

Bấy giờ, Lâm Thu Thạch nhìn lên trần nhà, đã không còn thấy thứ kia nữa.

Tiểu Hòa bị cửa kẹp đứt đôi người đã tắt thở, Cố Long Minh rầu rĩ nhìn thi thể ở bên ngoài, nói: “Làm sao đây? Có báo cảnh sát không?”

Lâm Thu Thạch: “... Nên nói với nhà trường trước.”

“Được.” Cố Long Minh đáp. Mặc dù không thật sự thỏa đáng lắm, nhưng cũng chỉ có thể làm vậy.

Hai người đến các phòng học đang có lớp ở gần đó, tìm đại một giảng viên, thông báo với anh ta về tai nạn vừa xảy ra. Thầy giáo nghe xong không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, lại nói: “Lại chết thêm một người?”

“Vâng,” Lâm Thu Thạch nói, “phần thầy báo cảnh sát nhé.”

“Được.” Thầy giáo đáp: “Các anh đừng đến dãy phòng số 3 nữa, đã có mấy người chết rồi, sao mấy đứa này cứ không nghe...”

Dãy phòng số 3 chính là nơi mà lớp số 3 học, phần lớn chương trình học của lớp này đều được dạy tại đây, cho nên sinh viên cũng thường xuyên qua lại ở khu này.

Lâm Thu Thạch nói chuyện với thầy giáo vài câu mới biết, ba sinh viên của lớp số 3 đều chết ở dãy phòng số 3, ngoài chuyện đó ra thì không còn thông tin nào khác. Lâm Thu Thạch rời khỏi phòng học, thấy Cố Long Minh đang ngồi bên ngoài, tay đỡ Ngải Văn Thụy.

“Vẫn chưa tỉnh à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Chưa,” Cố Long Minh nói, “thằng nhóc này yếu ớt quá.”

“Không phải do cậu ta yếu, mà bất cứ người bình thường nào nhìn thấy cảnh đó cũng không chịu nổi.” Lâm Thu Thạch đáp: “Họ nhắc đến phòng sinh hoạt câu lạc bộ phải không... để khi nào tôi tới đó xem sao.”

“Được thôi, hay để tôi công cậu ta rồi mình qua đó xem?” Cố Long Minh nói.

“Có nặng quá không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không, người thằng nhóc như cái lá, không vấn đề gì.” Cố Long Minh vỗ vỗ cánh tay cường tráng của mình, sau đó nhắc Ngải Văn Thụy lên như túm một cái bao tải: “Đi thôi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Hai người định tìm sinh viên để hỏi vị trí phòng sinh hoạt của Câu lạc bộ Điều khắc, nhưng vừa đi ra thì Ngải Văn Thụy tỉnh lại. Mở mắt ra một

cái là cậu ta giãy giụa như điện, miệng gào thét: “Cứu với, cứu tôi với... Thả tôi ra, thả tôi ra...”

Cố Long Minh nói: “Bạn sinh viên này, bình tĩnh lại đi, đây làm gì có thứ đó!”

“Không, không, không! Cô ta sẽ bám theo tôi, tất cả là lỗi của bọn tôi, tất cả là lỗi của bọn tôi, đáng ra không nên làm thế, không nên làm thế...” Ngải Văn Thụy gào khóc, gần như sắp phát điên.

“Vậy là sao? Rốt cuộc mấy đứa đã làm gì?” Lâm Thu Thạch vội hỏi.

Ngải Văn Thụy không chịu đáp, cậu ta tiếp tục vùng vẫy giãy khỏi tay Cố Long Minh, định chạy trốn. Cuối cùng, Cố Long Minh cúi quá, vỗ cái “bốp” vào lưng cậu ta, chửi: “Ê mày dám giãy nữa có tin tao đập chết mày ngay ở đây không? Khỏi cần phiền thứ kia ra tay!”

Ngải Văn Thụy bị vỗ, không khỏi hét lên đau đớn, nhưng nghe Cố Long Minh quát, có vẻ cậu ta đã tỉnh táo lại vài phần, bắt đầu thút thít nói: “Em chỉ hòa theo thôi, có biết gì đâu.”

“Hòa theo? Cậu hòa theo cái gì?” Lâm Thu Thạch lập tức nghĩ tới bạo lực học đường, liệu có phải lũ sinh viên này bắt nạt một sinh viên nào đó, nên mới dẫn đến hàng loạt vụ việc như vậy?

Ai ngờ Ngải Văn Thụy lau nước mắt, run rẩy nói: “Các anh... các anh đã nghe về truyền thuyết học đường chưa?”

“Là sao?” Cố Long Minh掏 ra một tràng khẩu âm đông bắc: “Thứ qué gì?”

“Chính là lời đồn bất cứ trường nào cũng có.” Ngải Văn Thụy nói: “Chẳng hạn như ba giờ sáng, đến dưới chân tượng hiệu trưởng, thời gian sẽ ngừng trôi; cầu thang phòng mỹ thuật vào lúc mười hai giờ đêm có mười ba bậc...” Nói xong, cậu ta lại khóc: “Em cũng không biết sao lại nên cơ sự này, rõ ràng họ không nói gì cả.”

“Mấy đứa đã làm gì? Bày trò gì với lời đồn nào trong trường?” Lâm Thu Thạch đã hiểu ý của Ngải Văn Thụy. Có lẽ đám sinh viên này đi kiểm chứng một lời đồn đáng sợ nào đó, vô tình chọc phải thử không nên dây vào.

Ngải Văn Thụy ủ rũ, hồi lâu không nói gì, bị Cố Long Minh hối thúc, cậu ta mới rầu rầu nói tiếp: “Lúc đầu... bọn em chơi bút tiên^[20].”

Bút tiên có thể coi là một trò chơi tâm linh rất thịnh hành. Trò này rất được yêu thích trong giới học sinh sinh viên, bởi vì cách chơi đơn giản, đạo cụ có thể tìm thấy ở bất cứ đâu.

Có thể nói bất cứ cấp học nào cũng có những học sinh to gan từng thử chơi trò này.

“À, trò đó thì anh biết.” Cố Long Minh nói: “Tiếp tục đi.”

“Chẳng có gì xảy ra cả.” Ngải Văn Thụy kể: “Bọn em không nhìn thấy gì, không có hiện tượng gì xảy ra. Kể một lúc, cậu ta lại bật khóc: “Nếu chỉ dừng ở đó thì tốt biết mấy, nếu chỉ dừng ở đó thì tốt biết mấy...”

Xem ra đám sinh viên này không chỉ chơi trò bút tiên.

“Sau đó thế nào?” Lâm Thu Thạch có cảm giác thông tin quan trọng sắp xuất hiện.

“Sau đó tụi bạn em nói, trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ có một bức tượng, bức tượng này có năng lực đặc biệt. Ngải Văn Thụy nói: “Nếu nhiều người đến trước tượng cùng cầu nguyện, đi đầu ước sẽ thành hiện thực...”

Khi nói đến đây, ba người đã đứng trước một khu giảng đường.

Nơi đây rất trống trải, không có mái che, cũng không có vật gì chắn đường, nếu có chuyện xảy ra, họ có thể rời đi dễ dàng.

Trong lúc Ngải Văn Thụy kể chuyện, Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy một sự thay đổi rất nhỏ. Cậu ngẩng đầu lên, bắt đầu nhìn ra xung quanh, muốn tìm ra đi đâu kỳ lạ đó.

Cố Long Minh thấy cử chỉ của Lâm Thu Thạch hơi lạ, hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Thu Thạch: “Hình như có gì đó...” Ánh mắt cậu dừng lại ở một tầng lầu phía bên phải tòa nhà.

Đó là một phòng học có rèm cửa kéo kín, bên trong sáng đèn, một cái bóng dài ngoằn đang đứng ngược sáng. Đó là bóng con gái, mặc váy dài, tóc dài, cô ta đứng phía sau tấm rèm cửa sổ mỏng, chăm chú nhìn về chỗ họ.

Cố Long Minh cũng nhìn thấy những gì Lâm Thu Thạch vừa phát hiện. Theo lý mà nói, một bóng người thì chẳng có gì đáng sợ, nhưng

không hiểu sao cánh tay hắn lại nổi cả da gà, nói: “Đó có phải người không?”

“Ừm...” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi cảm thấy không giống. Cậu công Ngải Văn Thụy lên đi, chúng ta sẽ rời đi bất cứ lúc nào.”

Cố Long Minh gật gật đầu, kéo Ngải Văn Thụy vào lòng mình.

Cậu sinh viên Ngải Văn Thụy cao gần mét tám mà chỉ như một con búp bê trong tay Cố Long Minh. Nếu là ngày thường, chắc chắn cậu ta sẽ cần nhằn oán trách vài câu, nhưng trong lúc nguy hiểm này, ai lòng dạ nào nghĩ đến vấn đề tự tôn cá nhân nữa chứ.

Cho nên Ngải Văn Thụy không hề kháng cự, cậu ta ngoan ngoãn để cho Cố Long Minh công trên lưng.

Ngay khi Ngải Văn Thụy được xốc lên lưng Cố Long Minh, Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng kính vỡ giòn tan. Cậu phản ứng cực nhanh, hét lên với Cố Long Minh: “Chạy!”

Cố Long Minh co giò chạy như điên, chỉ trong vài giây, hắn đã di chuyển được mười mấy mét. Lâm Thu Thạch theo sát phía sau. Vừa bỏ chạy chưa bao lâu, họ nghe thấy tiếng kính rơi trên mặt đất. Lâm Thu Thạch ngoái lại, thấy ở nơi cả ba đứng ban nãy rơi vãi đầy mảnh kính, lại nghĩ nếu vừa rồi họ chậm chân một chút thôi, giờ này chắc đã lên chầu trời rồi.

“Má nó.” Cố Long Minh chửi tục: “Cái đũa khốn nạn nào ném xuống vậy?”

Lâm Thu Thạch không nói gì, cậu đứng từ xa nhìn mặt đất đầy mảnh kính, tuy không thể thấy rõ, nhưng cậu có thể khẳng định trên các mảnh kính đó có một vài dấu tay máu. Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta tránh xa khu giảng đường này ra chút.”

“Ừm.” Cố Long Minh nói: “Chờ đã, Ngải Văn Thụy, sao chú mày không nói gì thêm?”

Lâm Thu Thạch vội lại gần xem xét, phát hiện ra cậu chàng đã lại ngất đi. Thằng nhóc này cũng đáng thương, chỉ trong một ngày phải trải qua bao nhiêu chuyện đáng sợ như vậy, cũng vài lần may mắn lờ hện với Tử Thần.

Cố Long Minh và Lâm Thu Thạch tìm một chỗ cách xa khu giảng đường, sau khi ngã xuống, họ lay Ngải Văn Thụy tỉnh dậy.

Ngải Văn Thụy vốn đã bình tĩnh lại phần nào sau vụ Tiểu Hòa, ai ngờ tiếp tục gặp chuyện, cậu ta căng thẳng đến sắp phát điên, mới tỉnh đã lại bắt đầu khóc. Cố Long Minh cũng phải điên đầu vì tiếng khóc của cậu ta.

“Chú mày đừng khóc nữa được không, đàn ông con trai lớn rồi phải mạnh mẽ lên chứ?” Cố Long Minh khuyên.

“Hu hu hu hu.” Ngải Văn Thụy nói: “Em muốn trút hết nước trong bộ não úng nước của em ra...”

Cố Long Minh câm nín.

Chẳng hiểu sao, Lâm Thu Thạch lại thấy mắc cở, nhưng rõ ràng tình huống này không thích hợp để cười, cho nên cậu đành ho khan hai cái, loại bỏ cái ham muốn ấy ra khỏi đầu, rồi nói: “Nín đi, nói cho bọn tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngải Văn Thụy vẫn cứ khóc. Cố Long Minh bực bội, nói, nếu không chú mày cứ từ từ mà khóc đi, bọn anh đi trước ngày mai gặp được rồi tính.

Ngải Văn Thụy sợ bị bỏ lại một mình, bèn vội nắm lấy cánh tay Cố Long Minh: “Xin anh đừng đi.”

Cố Long Minh: “Thế thì nín mau!”

Ngải Văn Thụy òa lên: “Nhưng mà em sợ...”

Cố Long Minh: “Má nó, mày sợ cái gì, bộ không sợ thì không phải chết chắc? Thôi ngoan, mau nói đi, nói ra rồi không biết chừng còn có cơ hội sống tiếp, không nói thì coi như một chút cơ hội cũng không có đâu.”

Trong lúc hai người nói chuyện, xung quanh vẫn có sinh viên qua lại, thỉnh thoảng lại có người nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ. Lâm Thu Thạch nghe thấy một cô gái khinh khỉnh nhổ toẹt một bãi nước bọt, sau đó quay sang nói với bạn mình: “Lại tên cặn bã nào bội tình bạc nghĩa đây? Nhìn bé kia khóc tội chưa kìa...”

Lâm Thu Thạch im lặng, liếc Cố Long Minh một cái, lại nhìn Ngải Văn Thụy, sau đó lảng lảng nhón bước cách xa cả hai ra một chút, dáng vẻ tội chẳng quen biết gì hai người này sất.

Cố Long Minh cố nặn ra chút nhần nại cuối cùng để khuyên Ngải Văn Thụy. Có trời cao chứng giám, Cố Long Minh chưa bao giờ nhần nại đến thế, nếu ở thế giới thực đúng phải tình huống này, hẳn đã xắn tay áo lên choảng nhau từ lâu rồi. Chẳng qua vì đang ở trong cửa, dùng bạo lực

không tiện, ngộ nhỡ nạn nhân mà chết đi rồi biến thành quỷ quái thì lần sau gặp lại sẽ xấu hổ vô cùng.

“Đừng khóc nữa, ngoan, Ngải Văn Thụy giỏi ời là giỏi.” Cố Long Minh nói: “Mạnh mẽ lên, các anh đều ở bên cổ vũ cho em nà!” Cố Long Minh cảm thấy mình sắp chết vì lợm giọng luôn rồi.

Bất ngờ là chiều này thật sự có hiệu quả với Ngải Văn Thụy, tiếng khóc bắt đầu nhỏ dần, cậu ta nói: “Em có thể nói cho mấy anh, nhưng mấy anh phải bảo vệ em, em không muốn chết...”

“Được, được, được, bảo vệ chứ gì, anh sẽ buộc chú mày vào thắt lưng, đi đâu cũng mang theo.” Cố Long Minh nói: “Anh không phải loại đàn ông có được rồi là phải đít phũ phàng đâu...”

Lâm Thu Thạch nghe câu này, lảng lạng nhích ra xa thêm một bước.

“Lúc ấy, bọn em đi đến chỗ bức tượng để lễ.” Ngải Văn Thụy cuối cùng đã khóc xong, cậu ta bắt đầu kể, chốc chốc xen lẫn tiếng sụt sịt: “Bọn em làm theo lời một chị lớp trên bày cho... Lễ xong, bọn em xin bức tượng thực hiện ước nguyện, nhưng thật không ngờ... đi đâu ước lại thực sự trở thành thật.”

“Mấy đứa đã ước đi đâu gì?” Lâm Thu Thạch nhớ đến những bức tượng đã thấy trong thư viện: “Không lẽ ước đoạt giải thưởng?”

“Bọn em chỉ đùa cho vui thôi...” Ngải Văn Thụy giải thích: “Khi đó có rất nhiều người, chẳng ai nghĩ thứ đó lại linh nghiệm, thật sự bọn em chỉ coi như một trò đùa.” Nói xong, hình như nhớ ra đi đâu gì đó, biểu cảm trên khuôn mặt Ngải Văn Thụy hơi đại ra, dờ dẫm: “Ai có thể tưởng tượng được, vì đi đâu ước đó, bọn em phải trả giá quá nhiều như vậy...”

Lâm Thu Thạch nói: “Hiện nay bức tượng đó thế nào?”

“Vẫn ở trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ.” Ngải Văn Thụy uể oải đáp: “Sau khi xảy ra chuyện, bọn em trở lại chỗ bức tượng, cầu nguyện lần nữa. Nhưng không có tác dụng, vẫn có người chết.” Khi nói đến chữ “chết”, cậu ta bất giác ngẩng đầu liếc nhìn cửa sổ khu giảng đường gần đó, rõ ràng vẫn còn hãi hùng vì những tấm kính từ trên trời rơi xuống ban nãy.

“Vậy chúng ta tới đó xem thử.” Lâm Thu Thạch nói: “Xem bức tượng trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ.”

“Ngay bây giờ ư?” Ngải Văn Thụy run lẩy bẩy nói: “Nhưng em sợ lắm... đi, đi không nổi.” Cậu ta chỉ tay xuống cặp chân đang đánh lô tô của mình.

“Không sao.” Lâm Thu Thạch nói: “Có anh này công mà.”

Cố Long Minh: “...” Hắn hơi ấm ức: “Làm sao tôi công cậu ta mãi được.”

Lâm Thu Thạch: “Thôi chịu khó một tí.”

Cố Long Minh: “Lưng của tôi là để dành cho bạn gái tương lai của tôi!”

Lâm Thu Thạch lạnh nhạt vạch trần sự thật tàn khốc: “Ban nãy cậu ta vừa leo xuống từ lưng cậu còn gì.”

Cố Long Minh: “...”

Ngải Văn Thụy hơi ngượng nghịu nhìn Cố Long Minh: “Xin lỗi anh, em thích con gái...”

Cố Long Minh nghiêng răng ken két: “Trùng hợp quá, anh mày cũng chỉ thích con gái.”

Thích con gái cũng vô dụng vì ở đây chẳng có cô nào, chỉ có mấy thằng đực rựa đang xoắn xuýt. Cố Long Minh thở dài thườn thượt, đành cống hiển tấm lưng rắn chắc của mình cho Ngải Văn Thụy lần nữa. Ngải Văn Thụy trèo lên lưng hắn, chỉ đường đi về phía trước.

Ba người sải bước về phía phòng sinh hoạt của Câu lạc bộ Điều khắc.

Phòng sinh hoạt nằm bên cạnh sân thể dục. Theo lời Ngải Văn Thụy, trước đây nơi này có rất nhiều người lui tới. Bởi Câu lạc bộ Điều khắc là câu lạc bộ nổi tiếng hàng đầu của trường, đã từng đoạt vô số giải thưởng, rất uy tín và có tiếng nói trong trường, cho nên có rất nhiều tân sinh viên muốn gia nhập, các hoạt động của câu lạc bộ luôn sôi nổi vui vẻ.

Có đi đâu từ khi trong trường xảy ra những cái chết bí ẩn, độ hot của Câu lạc bộ Điều khắc tụt giảm không phanh. Mặc dù phía nhà trường không lên tiếng, nhưng thành viên trong câu lạc bộ đều biết rõ, hầu hết người chết là người của Câu lạc bộ Điều khắc, có tham gia vụ cầu nguyện đêm hôm đó.

“Bên trong hình như không có ai.” Ngải Văn Thụy nói: “Mình phải qua chỗ giảng viên lấy chìa khóa trước...”

Lâm Thu Thạch bảo: “Không cần chìa khóa.”

Ngải Văn Thụy: “Không có chìa khóa làm sao vào được...” Cậu ta vừa dứt lời, đã thấy Lâm Thu Thạch đứng trước cửa, rút từ trong túi ra một chiếc kẹp tóc màu đen, bắt đầu hí hoáy xoay xoay, chọc chọc.

Vài phút sau, ổ khóa cạch một tiếng mở ra, Ngải Văn Thụy tròn mắt, nói: “Thám tử mấy anh còn biết cả nghề này nữa à?”

Lâm Thu Thạch: “Ừm, cuộc sống khó khăn, biết mỗi thứ một chút thì tốt hơn.”

Ngải Văn Thụy: “...” Phá khóa cũng phải học à? Sao cứ thấy nó sai sai ở đâu ấy nhỉ.

Nhưng tóm lại cửa đã mở, ba người có thể đi vào bên trong. Ngải Văn Thụy tiện tay bật công tắc đèn gần đó, khiến cả căn phòng hiện ra dưới ánh sáng.

Lâm Thu Thạch bắt đầu quan sát căn phòng. Cậu cứ nghĩ phòng sinh hoạt thì quy mô không lớn lắm, ai dè lại lớn không tưởng, khắp nơi bày lộn xộn đủ thứ đồ nghề, dụng cụ điêu khắc, nhìn sơ cũng đủ thấy sinh viên ở đây rất say mê với ngành học của mình.

Ở chính giữa căn phòng đặt một chiếc bàn gỗ cực lớn, trên bàn xếp rất nhiều tài liệu và một số đầu tượng.

Mặc dù Ngải Văn Thụy đã thu hết can đảm dẫn họ đến đây, nhưng trong lòng vẫn có chút lo sợ, cậu ta đứng tần ngần khá lâu ngoài cửa: “Hay các anh vào đi, em đứng bên ngoài chờ được rồi.”

“Vào chung đi.” Cố Long Minh lờm cậu ta một cái: “Nếu chú mày gặp phải chuyện gì ở ngoài, bọn anh không giúp được đâu.”

“Ở bên ngoài làm gì có gì, chắc chẳng sao đâu anh.” Ngải Văn Thụy nói.

“Sao biết là không có gì, chú mày không nhớ ban nãy bạn mình chết như thế nào à?” Cố Long Minh tiện tay vỗ cửa một cái, ý bảo Ngải Văn Thụy đừng thả lỏng cảnh giác.

“Vâng.” Ngải Văn Thụy cân nhắc một lát, cuối cùng quyết định nghe theo lời Cố Long Minh. Cậu ta cảm thấy hai người này rất đáng tin cậy, đã giúp cậu ta thoát chết mấy lần liên tiếp, cho nên mới dẫn họ tới đây.

Nếu có thể phá giải chuyện này dĩ nhiên là tốt nhất... bởi vì những thứ đó thật khó mà đề phòng nổi.

Lâm Thu Thạch rảo bước vào trong, lia mắt một vòng quanh căn phòng, nói: “Bức tượng đó đâu?”

“Bọn em đã khóa lại rồi,” Ngải Văn Thụy đáp, “hình như trong căn phòng kia.” Cậu ta chỉ tay về phía kho chứa đồ.

Lâm Thu Thạch đi đến trước cửa kho chứa đồ, mất chưa đến một phút đã giải quyết xong cái khóa. Cậu bất giác cảm thán kỹ năng này của Nguyễn Nam Chúc thật quá ư thiết thực, nếu không có nó, họ sẽ gặp biết bao phiền phức.

Sau khi mở được khóa kho chứa đồ, Lâm Thu Thạch trông thấy một bức tượng phủ vải trắng bên trên: “Là cái này à?”

“Vâng...” Ngải Văn Thụy nhìn một lát, đang định gật đầu, bỗng cảm thấy có gì đó không đúng: “Khoan... hình như... không đúng lắm.” Cậu ta nuốt nước bọt: “Cái này, hình như hơi lớn một chút.”

Lâm Thu Thạch: “...” Không lẽ có người đã đánh tráo bức tượng?

Chương 100

Chu Như Viên

Vì Ngải Văn Thụy nói như vậy, nét mặt cả ba người đều trở nên nghi ngờ.

Lâm Thu Thạch nói: “Để tôi xem thử.” Cậu đến gần bức tượng, thận trọng nắm một góc tấm vải trắng, khẽ vén lên.

Tấm vải được kéo xuống, để lộ thứ bên trong: Một bức tượng rất đẹp. Tượng tạc một cô gái đang nhìn xuống với khóe miệng mỉm cười, cô ta ngồi trên ghế, mặc váy dài, tóc rũ trên bờ vai, các đường nét thanh thoát, sống động như thật, thật đến mức có thể đứng dậy đi lại bất cứ lúc nào.

Cố Long Minh không hiểu về nghệ thuật mà vẫn phải kinh ngạc khi thấy bức tượng, hần trềm trề “Đẹp quá...”

Ngải Văn Thụy nhìn thấy bức tượng thì biến sắc, bất giác lùi lại hai bước, run rẩy nói: “Không... Không đúng!”.

“Cái gì không đúng!” Lâm Thu Thạch nhìn cậu ta.

“Bức tượng này trước đây không giống như vậy!” Ngải Văn Thụy run sợ trước hình dáng bức tượng, cậu ta nói liền thoắt: “Ngày trước bọn em nhìn thấy rõ ràng tượng chỉ có cái đầu, làm gì có cơ thể!?”

“Nghĩa là sao?” Cố Long Minh tròn mắt: “Ý chú mày nói bức tượng tự mọc thêm tay chân??”

“Đúng thế, bức tượng đã có thêm các bộ phận mới.” Ngải Văn Thụy đáp: “Ngày trước khi bọn em cầ nguyện, em khẳng định nó, nó chỉ có một cái đầu mà thôi!”

Nhưng bây giờ, bức tượng đã có cả cơ thể, không những có cơ thể, khuôn mặt càng lúc càng giống con người hơn trước.

Lời của Ngải Văn Thụy khiến cho bức tượng đẹp đẽ bỗng thêm một chút màu sắc quái dị, thậm chí nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt tượng không hiểu sao có cái gì đó khiến người xem rợn gáy.

“Khi đó mọi việc xảy ra như thế nào, cậu kể chi tiết lại đi.” Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy Ngải Văn Thụy còn che giấu đi đâu đó.

Ngải Văn Thụy thận trọng liếc nhìn bức tượng, hơi sợ sệt nói: “Mình đừng nói chuyện ở đây được không?”

“Được.” Lâm Thu Thạch đồng ý, cậu cũng cảm thấy bức tượng này mang lại cảm giác khó chịu.

Vậy là cả ba rời khỏi căn phòng, khóa cửa lại như cũ.

Nhưng họ không biết rằng sau khi họ rời khỏi kho chứa đồ, khóa cửa lại, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt bức tượng dần biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng sắt đá. Đôi mắt làm từ thạch cao chằm chằm chớp một cái.

Lâm Thu Thạch và Ngải Văn Thụy quay trở lại phòng sinh hoạt.

Ngải Văn Thụy xoa xoa cánh tay, cậu ta vẫn còn rất sợ, chốc chốc lại lia mắt về phía kho chứa đồ, như sợ bức tượng sẽ có biến hóa gì đó.

“Khi đó, nhóm các cậu đã tiến hành nghi thức gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Do chị khóa trên dạy bọn em!” Ngải Văn Thụy nói: “Chị ấy đưa bọn em một con búp bê gỗ, bảo bọn em nhỏ máu lên, sau đó cầu nguyện với bức tượng...”

“Chị khóa trên?” Lâm Thu Thạch nói: “Hiện giờ cô ta đâu?”

Ngải Văn Thụy liếc nhìn đồng hồ, nói: “Giờ này có lẽ chị ấy vẫn đang trên lớp.”

“Cô ta không bị sao à?” Cố Long Minh cảm thấy hơi khó tin: “Trong mấy mô típ kiểu này thì người đầu tiên khởi xướng mọi chuyện sẽ chết nhanh nhất chứ nhỉ?”

Ngải Văn Thụy không biết nói gì trước sự thẳng thắn của Cố Long Minh.

“Xảy ra biết bao nhiêu chuyện như vậy, mà cậu chưa từng đến hỏi cô ta lần nào?” Lâm Thu Thạch cảm thấy thật vô lý: “Chắc chắn cô ta biết đi đâu rồi chứ?”

“Bọn em đứa nào cũng sợ gần chết, ngay đến tụ họp còn không dám.” Ngải Văn Thụy gượng cười: “Nếu không phải vì em và bọn Tiểu Hòa chung lớp, e rằng cũng không muốn gặp nhau.” Nhắc đến Tiểu Hòa, sắc

mặt của Ngải Văn Thụy hơi buồn bã, có lẽ từ cái chết của Tiểu Hòa, cậu ta không khỏi liên tưởng đến tương lai của chính mình.

Nếu không sớm giải quyết chuyện này, cái chết đến với Ngải Văn Thụy chỉ là chuyện sớm muộn.

“Đi tìm cô ta thôi.” Lâm Thu Thạch nói, “chắc chắn đó là nhân vật quan trọng. Với cả,” cậu rút từ trong túi ra một bức ảnh, “cậu biết người trong ảnh này không?”

“Biết ạ.” Ngải Văn Thụy chỉ liếc sơ một cái là có câu trả lời: “Đó... đó chính là ba đứa đầu tiên nhỏ máu lên tượng gỗ.”

“Còn cậu này thì không nhỏ máu?” Lâm Thu Thạch nhớ trong ảnh vẫn còn một người may mắn sống sót.

“Không.” Nói đến đây, Ngải Văn Thụy dường như cảm thấy hơi kỳ lạ: “Không đúng... cậu ta thân với chị khóa trên nhất, lúc đó cũng có mặt, tại sao lại không tham gia?” Ngải Văn Thụy lắc lắc đầu, nghĩ không ra: “Thật ra khi ấy em không chú ý lắm...”

Lâm Thu Thạch nhìn đồng hồ, tiết học cuối cùng của hôm nay sắp kết thúc, màn đêm sắp buông xuống. Khi đêm xuống, họ không thể đi đâu được, Lâm Thu Thạch bèn nói: “Cậu mau dẫn bọn tôi đến gặp chị khóa trên ấy, tôi muốn nói chuyện với cô ta.”

Ngải Văn Thụy gật gật đầu.

“Chị khóa trên” cũng học khoa Điều dưỡng, là sinh viên năm tư. Chỗ cô gái đang học ở gần sân thể dục, cho nên họ không phải cuốc bộ quá xa.

Khi đến bên ngoài giảng đường, Lâm Thu Thạch nghe tiếng chuông hết giờ vang lên, sau đó các sinh viên lũ lượt đi ra khỏi phòng.

Ngải Văn Thụy ngẩn cổ nhìn vào trong lớp một lúc lâu mà không tìm được người. Cậu ta có chút nghi hoặc lầm bầm: “Không lẽ chị ấy trốn tiết, hay đã xảy ra chuyện gì...”

Lâm Thu Thạch nói: “Tìm một sinh viên hỏi thử xem.”

“Ừm.” Ngải Văn Thụy gật gật đầu, giờ tay cầm một sinh viên tình cờ đi ngang qua, hỏi: “Anh ơi, cho hỏi anh có quen Chu Như Viên không?” Chu Như Viên là tên của người chị khóa trên mà Ngải Văn Thụy kể.

“Ai cơ?” Sinh viên kia ngần ra: “Không biết.”

Ngải Văn Thụy sững người: “Anh không biết chị ấy ư?” Cậu ta chợt có dự cảm không lành, vội níu một sinh viên khác, tiếp tục hỏi người nọ có quen Chu Như Viên hay không.

Ai ngờ hỏi liền bốn, năm sinh viên từ trong phòng đi ra, nhưng chỉ nhận lại toàn những cái lắc đầu, rằng trong lớp này, không có nữ sinh viên nào tên Chu Như Viên cả.

Bấy giờ, Ngải Văn Thụy mới hoảng hồn, da gà da vịt nổi khắp toàn thân, sắp sửa không thể trụ được nữa: “Sao có thể... sao họ lại không biết, rõ ràng chị ấy cùng học chung với họ mà!”

Lâm Thu Thạch ngấm nghĩ một lát, bèn đi vào trong lớp, tìm giảng viên, hỏi ông có biết Chu Như Viên hay không.

Ai ngờ thầy giáo nghe thấy cái tên này liền biến sắc, hỏi: “Anh là ai, vào trường tôi hỏi chuyện này có ý đồ gì?!”

“Chúng tôi được nhà trường mời đến để đi đầu tra những cái chết gần đây trong trường.” Lần này, thân phận mà NPC trao cho họ quả thực giúp ích rất lớn, Lâm Thu Thạch ôn tồn giải thích: “Thầy biết Chu Như Viên đúng không? Có thể nói cho chúng tôi biết chuyện liên quan đến cô ấy không?”

Thầy giáo hơi ngần ngừ, nói ngắt quãng: “Chuyện... chuyện của em ấy trong trường ngày trước... thật ra rất nhiều người biết. Về sau, có thêm nhiều khóa sinh viên mới nhập học, lâu dần không còn ai biết nữa.”

Ngải Văn Thụy đã nghe ra hàm ý của thầy giáo, cậu ta kinh hãi nói: “Không lẽ Chu Như Viên đã...”

“Đúng thế, em ấy đã chết,” thầy giáo nói, “được hơn năm năm rồi.”

Ngải Văn Thụy nghe xong, cả người run bần bật vì quá khiếp hãi.

Cố Long Minh sợ cậu ta lại bật khóc, bèn vội nắm lấy vai cậu nhóc mà an ủi: “Không sao, đừng lo quá, còn có bọn anh đây nè.”

Ngải Văn Thụy thút thít nói “vâng”.

“Rốt cuộc cô gái đó đã gặp phải chuyện gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em ấy là sinh viên khoa Điêu khắc.” Thầy giáo đáp: “Khi đó em ấy tham gia một cuộc thi ở bên ngoài, nhưng không đạt được thành tích nên rất sốc, cuối cùng đã tự sát.”

Lời kể rất vắn tắt, nhưng nhìn biểu cảm của thầy giáo, có thể thấy chuyện của Chu Như Viên chắc chắn không chỉ có vậy, bởi vì khi nói những điều này, trông ông có vẻ gì đó sợ hãi và không muốn bàn luận sâu thêm.

“Tự sát, tự sát như thế nào?” Lâm Thu Thạch không định để manh mối này vượt qua như vậy: “Thầy nói cụ thể hơn được không?”

Thầy giáo đáp: “Tôi cũng không rõ lắm...” Có vẻ thầy giáo không muốn nhắc lại nữa.

“Nếu sự việc lần này không giải quyết triệt để, sẽ có thêm nhiều sinh viên bị hại.” Lâm Thu Thạch nói: “Có thật thầy không biết? Các sinh viên kia đều mới hai mươi tuổi đầu mà đã phải chết thảm...” Cậu nhìn sang Ngải Văn Thụy, thằng nhóc này lại bắt đầu chảy nước mắt.

Không rõ là nhờ vào lời của Lâm Thu Thạch, hay do nước mắt của Ngải Văn Thụy, cuối cùng thầy giáo đã chịu hé lộ sự thật: “Em ấy tự sát ngay trong trường.”

“Trong trường?” Lâm Thu Thạch hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, trong trường, và lại cách thức... hơi kỳ quái.” Thầy giáo nói: “Việc không đạt giải là một cú sốc lớn với em ấy. Sau khi cử cử tay, em ấy nhỏ máu của mình lên tác phẩm... Đến khi có người phát hiện, em ấy đã đi rồi.”

Nói đến tác phẩm, Lâm Thu Thạch lập tức nhớ tới bức tượng trong kho chứa đồ, vội hỏi: “Thầy đã từng nhìn thấy tác phẩm của cô ấy chưa?”

“Nhìn thấy một lần.” Thầy giáo nói: “Đó là một bức tượng cô gái, rất đẹp, nhưng tượng thiếu đi cái thân, không được giải cũng phải thôi.”

Thầy giáo thở dài, giọng nói pha chút nuối tiếc: “Em ấy là một tài năng trẻ có triển vọng, vậy mà ra đi quá sớm, thật đáng tiếc.” Nói xong, ông nhìn đồng hồ, bảo: “Tôi phải đi trước đây.”

“Cảm ơn thầy.” Lâm Thu Thạch cảm tạ những thông tin quý báu của thầy giáo.

Thầy giáo gật gật đầu, rồi cần cạp rời khỏi phòng học.

Từ khi biết “chị khóa trên” không phải là người, Ngải Thụy cứ ngây ra như phỗng. Lúc thầy giáo đi rồi, Cố Long Minh vỗ vào lưng cậu ta đánh đét, nói: “Anh bạn, vẫn ổn chứ?”

“Em không ổn...” Ngải Văn Thụy nói.

“Cô ta trà trộn vào nhóm của em bao lâu rồi?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em không biết, không nhớ nữa.” Ngải Văn Thụy đáp: “Hình như, hình như ban đầu gặp cô ta trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ, bọn em còn nói đùa là chị mê điều khắc đến độ lấy phòng sinh hoạt câu lạc bộ làm nhà à.” Cậu ta rùng mình: “Đúng thế, cô ta không phải con người, coi nơi đó như nhà cũng là chuyện bình thường mà.”

Lâm Thu Thạch chẳng biết nên nói gì, cậu nhìn sắc trời: “Đi ăn tối đã, sau đó về phòng bàn tiếp.”

Ba người đến căng tin ăn đại chút gì đó.

Dọc đường đi, Ngải Văn Thụy muốn nói gì đó nhưng lại thôi, mãi tới khi ăn xong, cậu ta mới ngập ngừng nói: “À mà, đêm mấy anh ngủ ở đâu vậy?”

“Thì ký túc xá của trường đó.” Cố Long Minh hiểu ý Ngải Văn Thụy: “Chú mày muốn gì? Chẳng lẽ định đến ngủ chung với bọn anh?”

“Không được ạ?” Ngải Văn Thụy hỏi: “Anh không thể ban ngày thì đòi em kè kè bên cạnh, đến tối không cần nữa lại bỏ rơi em, chẳng lẽ anh máu lạnh đến thế?” Khi nói, cậu ta có vẻ rất kích động, khiến những sinh viên xung quanh đều quay ra nhìn họ bằng ánh mắt kỳ dị.

Dù gì cũng là trường nghệ thuật, gay hay les đều nhan nhản, đương nhiên mọi người sẽ suy nghĩ theo hướng đó.

Cố Long Minh: “Không phải anh bỏ chú mày...” Nói xong, hắn cảm thấy hơi sai sai, vội vã giải thích: “Nếu chú mày muốn, thì đến ngủ chung với bọn anh đi!”

“Vậy thì tốt quá ạ!” Ngải Văn Thụy nói: “Coi như em thiết thời đến ngủ chung với mấy anh.”

Lâm Thu Thạch nhìn khuôn mặt méo xẹo của Cố Long Minh, cảm thấy hơi mắc cười.

Ăn cơm xong, họ trở về ký túc xá. Những người khác cũng lần lượt trở về, có người vào phòng ngay, có người đứng trên hành lang hóng gió.

Nhìn vẻ mặt của họ, có thể thấy ngày hôm nay công việc điều tra không được thuận lợi lắm.

Lâm Thu Thạch thì cảm thấy nhóm họ rất ổn, bởi vì ít nhất đã tìm thấy nhân vật có tính chất quan trọng trong vụ này: Một bà chị năm tư không nên tồn tại.

“Ồ, đây là ai vậy?” Tả Ty Ty, cô gái xinh đẹp mà Lâm Thu Thạch cảm thấy có đôi chút ấn tượng, thấy họ đưa Ngải Văn Thụy về thì hiếu kỳ hỏi: “Mấy anh dắt cả N... dắt cả sinh viên về ư?” Chắc cô định nói là NPC, nhưng lời tới miệng lại nuốt xuống.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch đáp: “Cố Long Minh vừa ý cậu ta.”

Cố Long Minh: “???”

“Ồ, nhàn nhã vui thú quá nhỉ.” Tả Ty Ty liếc Cố Long Minh một cái: “Chú ý giữ gìn sức khỏe nha thanh niên.”

Cố Long Minh không còn lời gì để nói, bèn quay sang trợn mắt với Ngải Văn Thụy. Cậu ta tự nhiên bị lườm thì ghệt mặt ra, định giải thích, lại thấy Cố Long Minh vẫn nhìn mình chằm chặp nên đành âm ức im lặng.

Ba người trở về phòng, Lâm Thu Thạch tắm rửa thay đồ qua loa, rồi bắt đầu hệ thống lại các manh mối tìm được.

Người chị khóa trên không phải người, trà trộn vào Câu lạc bộ Điều khắc của Ngải Văn Thụy, rồi dụ dỗ đám sinh viên cầu nguyện trước bức tượng kỳ quái. Rốt cuộc nguyện vọng đã được thực hiện, nhưng cái giá phải trả quá đắt: Họ đều đã mất mạng.

Căn phòng có bốn chiếc giường, Ngải Văn Thụy ngủ ở trên giường của Cố Long Minh. Cậu ta tựa người vào chăn, vẻ mặt như sắp tắt thở đến nơi.

Cố Long Minh không biết lấy đâu ra một quả cà chua, đang vừa gặm vừa nói: “Tóm lại khi đó chú mày đã ước cái gì?”

“Em ấy à?” Ngải Văn Thụy đáp: “Em ước giống bọn nó thôi...”

“Giống?” Cố Long Minh nói: “Vậy là chú mày cũng đoạt giải thưởng rồi à?”

“Không.” Ngải Văn Thụy thật thà đáp.

“Không à?” Cố Long Minh cảm thấy khó tin: “Không lẽ lực lượng siêu nhiên cũng không giúp chú mày đoạt nổi giải thưởng? Chú mày kém thể cơ à.”

“Không phải em kém,” Ngải Văn Thụy nói, “mà vì em không tham gia cuộc thi.” Cậu ta thở dài: “Nếu không anh nghĩ giờ này em vẫn còn ngồi đây nói chuyện với anh chắc?”

Những người đoạt giải lần lượt mất mạng, lại còn chết một cách thảm, nếu Ngải Văn Thụy tham gia cuộc thi, làm sao còn sống sót đến tận nửa năm sau.

Tuy vậy, mặc dù đi đầu ước của cậu ta không được thực hiện, nhưng thứ đó dường như đang ngày một mạnh lên, thậm chí đang cố ra tay với Ngải Văn Thụy.

Lâm Thu Thạch đang cúi đầu xem bức ảnh, nói: “Người may mắn sống sót trong ảnh tên là Châu Hàm Sơn đúng không?” Cậu đã tìm thấy thông tin về người này trong tập tài liệu của thư viện.

“Đúng ạ.” Ngải Văn Thụy gật gật đầu: “Bốn đứa tụi nó rất thân nhau, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.”

Cậu ta nghĩ một lát: “Nhưng, lần đó có một chi tiết rất là kỳ quái.”

“Chi tiết gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Cậu ta không tham gia trò chơi.” Lúc trước, Ngải Văn Thụy đã từng nhắc đến chuyện này, nhưng bây giờ cậu ta kể chi tiết hơn: “Thật sự bây giờ nghĩ lại mới thấy kỳ, bởi vì ban đầu chính cậu ta là người khởi xướng trò chơi.”

“Vậy bây giờ thằng nhóc đó ở đâu?” Cố Long Minh hỏi.

“Chắc vẫn còn ở trường.” Ngải Văn Thụy đáp: “Giờ đang năm ba, sắp phải làm tác phẩm tốt nghiệp, rồi bắt đầu tìm việc, mọi người ai cũng bận, nên chắc cậu ta vẫn ở trường.”

“Chắc chắn cậu ta biết chuyện gì đó.” Lâm Thu Thạch nói: “Người này biết đâu còn có quan hệ với Chu Như Viên.”

Ngải Văn Thụy gật gật đầu: “Có đi đâu nhắc tới chuyện này, chắc chị khóa trên sẽ không tìm tới vào giờ này đâu anh nhỉ...”

Cố Long Minh và Lâm Thu Thạch nghe vậy đều không đáp, bởi vì không ai dám chắc chuyện đó.

Đêm mỗi lúc một khuya, cả ngôi trường bị bóng tối bao trùm.

Ngải Văn Thụy đã lên giường nằm từ lâu, lăn qua lộn lại trần trọc mãi mà không thể ngủ được. Lâm Thu Thạch cũng không buồn ngủ lắm, nhưng cậu không ưa trở mình, bởi vì lật qua lật lại chỉ càng làm bản thân tỉnh hơn.

Hai người đều không ngủ được, nhưng Cố Long Minh thì không hề bị ảnh hưởng, chẳng mấy chốc, trong phòng đã vang lên tiếng thở đều đều của hắn.

“Anh ngủ chưa ạ?” Ngải Văn Thụy khẽ hỏi.

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát: “Vẫn chưa.”

Ngải Văn Thụy: “Em không ngủ được, làm sao bây giờ...”

Lâm Thu Thạch: “Nhắm mắt lại, đừng chơi điện thoại, một lát sẽ ngủ thôi.”

“Nhưng em sợ lắm.” Ngải Văn Thụy nói: “Em sợ cô ta đến tìm em.”

Lâm Thu Thạch: “Cậu không ngủ thì cô ta sẽ không đến tìm?”

Ngải Văn Thụy: “...” Cũng đúng.

“Ngủ đi.” Lâm Thu Thạch nói: “Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi.”

Không biết có phải những lời này của Lâm Thu Thạch đã khiến cho Ngải Văn Thụy thoải mái hơn không, cậu ta trở mình mấy cái, rồi không thấy động đậy gì nữa, chắc đã ngủ rồi.

Lâm Thu Thạch nhắm hờ hai mắt, nửa mê nửa tỉnh. Ở trong trạng thái này thì chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến cậu choàng tỉnh ngay.

“Cục cục.” Tiếng động rất khẽ khiến Lâm Thu Thạch thức giấc. Cậu mở mắt ra trong bóng tối, nhìn về nơi phát ra âm thanh... đó là trên trần nhà.

Âm thanh này có lẽ phát ra từ phía trên của trần nhà nên nghe không rõ ràng lắm. Nếu ở tầng một thì còn có thể nghĩ là người trên tầng hai đang đi lại, nhưng phòng họ nằm ở tầng hai, đi đâu đó có nghĩa là, phía trên... không thể có người.

“Cục cục.” Âm thanh trên trần lại vang lên.

Lâm Thu Thạch cảm thấy âm thanh này hơi rợn người, bởi vì nó giống như có người phủ phục trên trần nhà mà gõ, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cậu chợt nghĩ ra một đi ầu, vội trèo xuống giường, đến lay Ngải Văn Thụy dậy.

Ngải Văn Thụy mơ mơ màng màng tỉnh lại, đập vào mắt là khuôn mặt g ần trong gang tấc của Lâm Thu Thạch, suýt nữa đã buột miệng hét lên, cũng may Lâm Thu Thạch bịt miệng cậu ta lại.

“Xuống giường đi.” Lâm Thu Thạch thì thầm vào tai cậu ta: “Không được nói chuyện, không được phát ra tiếng động.”

Ngải Văn Thụy gật đầu như máy, rõ ràng cậu ta đã nghe thấy âm thanh rất nhỏ vọng tới từ trên đỉnh đầu, âm thanh này chắc chắn không phải do con người, nếu đã không phải người thì... Ngải Văn Thụy hoảng hốt bò dậy, vội vã tụt xuống.

Ngải Văn Thụy vừa tụt khỏi giường thì trần nhà vang lên một tiếng động mạnh. Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn, phát hiện trần phòng bị một bức tượng cực lớn đập thủng. Đó là một bức tượng bán thân, rơi thẳng xuống giường của Ngải Văn Thụy, khiến các thanh giường bằng sắt bị biến dạng.

Có thể thấy nếu Ngải Văn Thụy vẫn còn nằm trên giường, chắc chắn đã lành ít dữ nhi ầu.

“Má nó!” Cố Long Minh bị tiếng động lớn làm giật mình tỉnh dậy, hấn mở mắt hỏi: “Chuyện gì vậy?!”

Lâm Thu Thạch nói: “Mau ra đây... có chuyện r ồi.”

Cố Long Minh vội ng ẩ dậy, lúc đó mới nhìn thấy trần nhà bị thủng một lỗ lớn, nhưng chuyện đó chưa là gì, đi ầu kinh khủng nhất là hấn chính mắt trông thấy bên mép lỗ thủng thò ra một đôi mắt đen sì. Đôi mắt không có chút lòng trắng nào mà toàn bộ bị con người màu đen chiếm trọn, đang quét cái nhìn đe dọa xuống bên dưới.

Đôi mắt quan sát một lượt căn phòng, dường như không tìm thấy thứ mình muốn, con người lóe lên những tia phẫn nộ, r ồi biến mất vào bóng tối.

Ba người ở dưới không ai dám nói gì, Cố Long Minh nhìn trân trân cái lỗ một lát, cuối cùng thốt lên rằng: “Như này thì tiên sư nhà nó, ai mà ngủ được nữa?”

“Em không thể ngủ tiếp nữa...” Ngải Văn Thụy lại sắp khóc.

“Tìm phòng khác thôi,” Lâm Thu Thạch liếc Ngải Văn Thụy một cái, “trời sắp sáng rồi.”

Cũng may vẫn còn nhiều phòng trống. Ba người lẳng lặng thu dọn đồ đạc, chuyển đến một căn phòng khác. Dĩ nhiên trước khi dọn đi, Lâm Thu Thạch đã kiểm tra bức tượng rơi trên giường Ngải Văn Thụy. Cậu phát hiện bức tượng này gần như giống hệt tượng ở thư viện...

Lâm Thu Thạch nghĩ thậm chí làm ma cũng chẳng dễ dàng gì, để giết một người thôi mà phải bỏ bao công sức lặn lội đường xa khuôn bức tượng đến đây.

Ba người chuyển phòng xong là thức luôn đến sáng. Ngải Văn Thụy ngồi bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Cố Long Minh hỏi cậu ta đang nghĩ gì.

“Em đang nghĩ, giá mà khi đó chọn một điếu ước khác thì tốt biết mấy.” Ngải Văn Thụy nói: “Anh nói xem, nếu em ước được trường sinh bất tử...”

Cố Long Minh: “...”

“Có phải là lão to không chứ??” Ngải Văn Thụy tiếc hùi hụi.

“Đúng thế.” Cố Long Minh ném một câu: “Nhưng chú mày nghĩ đi, sống có rất nhiều kiểu sống. Làm người thực vật cũng là sống đấy.”

Ngải Văn Thụy: “... Cũng phải.” Cậu ta lại trở nên rầu rĩ: “Đáng lẽ em không nên trêu chọc thứ này, cho dù là nam chính phim kinh dị thì phần lớn cũng không có kết cục tốt đẹp gì mấy.”

Cố Long Minh vỗ vai cậu ta: “Huống hồ chắc gì chú mày đã là nam chính.”

Ngải Văn Thụy: “Anh làm em khóc mất.”

Cố Long Minh vội bổ sung: “Dù không được làm nam chính cũng phải là thứ chính!”

Ngải Văn Thụy: “...” Nhưng thứ chính trong phim kinh dị càng về cuối phim càng chết thảm hơn đó anh?

Chương 101

Đếm ngược

Sau khi bị tấn công bất ngờ, ba người cứ thế ngã trong phòng đến sáng.

Ngày hôm sau, khi nhìn thấy tia sáng mặt trời đầu tiên rọi xuống hành lang, Lâm Thu Thạch đi ra khỏi phòng. Vừa đặt chân lên hành lang, cậu đã ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc. Mùi này thật quá đỗi quen thuộc, chính là mùi máu.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cố Long Minh cũng ngửi thấy mùi máu tanh, vẻ mặt hắn trở nên căng thẳng: “Mùi bốc lên từ đâu vậy?”

Lâm Thu Thạch khịt mũi đánh hơi, phán đoán nơi phát ra mùi, cậu nói: “Hình như ở dưới lầu, mau, xuống xem thử.”

Ba người vội đi xuống cầu thang, thấy căn phòng cuối hành lang bên phải có hai người đang đứng, cửa phòng mở toang. Mùi tanh nồng gay mũi bốc ra từ đó.

Cố Long Minh là người đi đầu, nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có người chết ấy mà.” Giọng Tả Ty Ty nhẹ như không. Rõ ràng cô đã quá chai sạn trước những cái chết: “Chết hai người, không biết đã làm gì kích hoạt điều kiện tử vong.”

Cố Long Minh tiến đến bên cửa sổ, liếc vào trong phòng. Hắn xua xua tay, sắc mặt hơi khó coi: “Ồi... chết thảm quá.”

Lâm Thu Thạch tiến lên một bước, tới bên cửa sổ: “Để tôi xem thử.”

Qua kẽ hở rèm cửa, cậu nhìn thấy cảnh tượng trong phòng. Khắp nơi đều dính máu tươi, hai người chết đứng ở giữa phòng, đầu bị thay thế bởi đầu tượng thạch cao. Thạch cao màu trắng dính đầy máu khó đông đặc, thoát trông vô cùng đáng sợ.

“Đầu họ đâu rồi?” Cố Long Minh nói: “Mọi người có tìm thấy đầu của họ không?”

“Không.” Tả Ty Ty khoanh tay, đáp: “Bọn tôi cũng mới phát hiện thôi.”

“Không ai biết thông tin gì về hai người đã chết sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Tả Ty Ty lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm, nếu các anh muốn biết thì đợi lát nữa, vẫn còn nhiều người chưa dậy mà... Cứ xem tiếp đi nhé, tôi đi ăn sáng đây.” Nói đoạn, cô cùng đồng đội của mình rời đi, nhìn bóng lưng, có thể thấy Tả Ty Ty không lưu luyến gì với hai xác chết này.

Cố Long Minh thì thầm hỏi Lâm Thu Thạch: “Chúng ta có nên vào trong xem không?” Nơi này quả thực khiến người ta khó chịu.

“Đi.” Lâm Thu Thạch có cảm giác sẽ tìm thấy manh mối gì đó ở hai thi thể này, tuy rằng nếu được, cậu thà rằng không vào còn hơn.

Trong khi Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh nói chuyện, Ngải Văn Thụy đứng phía sau run rẩy không ngừng, trông như đang bị điện giật. Nghe Cố Long Minh đòi vào trong, cậu ta suýt nữa bật khóc, nói: “Em không vào đâu, em không vào đâu...”

“Được rồi, chú mày cứ đợi ở bên ngoài đi, anh có bảo chú mày vào đâu.” Cố Long Minh không kỳ vọng lắm ở lá gan của Ngải Văn Thụy, vừa nói, hắn vừa tự mình bước vào trong.

Cố Long Minh nhìn thấy quanh phòng đầy những dấu chân hỗn loạn, như thể có người nào khác đã từng đến hiện trường trước đó.

Lâm Thu Thạch tiến đến chỗ hai thi thể, phát hiện cơ thể hai kẻ xấu số xuất hiện những thay đổi kỳ dị. Tuy người đã chết, nhưng thi thể không trở nên mềm oặt mà cứng ngắc giống như xi măng, hết như tượng đá.

Đầu của nạn nhân bị giật đứt, thậm chí có thể trông thấy những đường tua rua của cơ thịt trên cổ bị xé rách. Cố Long Minh lục soát một vòng căn phòng nhưng không tìm được hai cái đầu: “Không thấy đầu đâu cả.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu tỏ ý biết rồi. Cậu cúi xuống quan sát kỹ hai xác chết, đột nhiên giật mình phát hiện đi đâu gì đó. Cậu thận trọng thò tay ra, thử lục lọi túi quần túi áo của thi thể. Giây lát sau, cậu rút ra một con búp bê gỗ nhỏ xinh...

Hôm qua, Lâm Thu Thạch đã từng nhìn thấy búp bê gỗ này, chính là loại Ngải Văn Thụy và hai người bạn đã dùng. Có đi đâu con búp bê gỗ Lâm

Thu Thạch vừa tìm thấy có một điểm hơi khác. Nó không có đầi.

Trên thân búp bê gỗ dính đầy máu tươi, Lâm Thu Thạch rút một mảnh khăn giấy, bọc nó lại. Sau đó, cậu phát hiện ra ở xác chết còn lại cũng có một con búp bê tương tự.

Ngoại trừ búp bê gỗ, trong phòng dường như không còn manh mối nào khác.

Lâm Thu Thạch rời phòng, đưa cho Ngải Văn Thụy xem con búp bê gỗ, nói: “Cậu biết thứ này chứ? Bạn cậu cũng có phải không?”

“Hai anh tìm thấy ở đâu vậy?” Ngải Văn Thụy trợn mắt nhìn con búp bê gỗ: “Đưa em xem nào?”

Lâm Thu Thạch đưa búp bê gỗ cho Ngải Văn Thụy.

Sau khi kiểm tra một lượt, vẻ mặt Ngải Văn Thụy trở nên hoảng sợ: “Đây, đây là búp bê gỗ của Hiếu Tô mà?”

Lâm Thu Thạch cau mày: “Nghĩa là sao? Búp bê gỗ của mỗi người trong nhóm không giống nhau à?”

“Đúng thế ạ,” Ngải Văn Thụy nói, “không giống nhau. Đây là búp bê của Hiếu Tô, em nhớ rất rõ, bởi vì búp bê của cô ấy không có đầi...”

Lâm Thu Thạch: “Của em thì sao?”

“Em vứt r ấi.” Ngải Văn Thụy nói: “Sau khi các sự cố xảy ra, bọn em đầi sợ. Em đã tìm một chỗ r ấi vứt con của mình đi... Nhưng, thứ này...”

Cố Long Minh nói: “Liệu con búp bê này có liên quan đến cái chết của họ không?”

Lâm Thu Thạch cũng nghĩ đến chuyện này, cho nên cả hai đầi loạt nhìn Ngải Văn Thụy.

Ngải Văn Thụy nghe cuộc đầi thoại của hai người, rõ ràng đã nghĩ tới một đầi, gương mặt bỗng lộ vẻ sợ hãi tốt độ: “Không, không thể nào... Con búp bê của Tiểu Hòa chẳng vẫn còn đó sao? Tại sao nó vẫn chết?”

“Ai bảo búp bê của Tiểu Hòa vẫn còn?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em thấy mà, các anh chắc cũng thấy chứ, chính là cái mà lúc đó bọn nó cầi trong tay...” Ngải Văn Thụy nói.

“Chắc gì đó đã là búp bê của Tiểu Hòa.” Lâm Thu Thạch nói: “Khi đó còn một người bạn khác của cậu có mặt mà? Cậu ta vẫn còn sống, biết đầi

con đó là của cậu ta?”

Nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, Ngải Văn Thụy có lẽ đã thông suốt một đi đầu gì đó. Sắc mặt cậu ta mỗi lúc một xám xịt, cuối cùng trắng bệch, không còn chút hồng hào. Cậu ta mấp máy môi, giống như đã cạn kiệt sức lực, cố gắng lắm mới thốt lên một câu: “Em không biết, khi em đến nơi đã thấy tụi nó lấy búp bê ra r ồi.” Vì thế cậu ta không thể chắc chắn búp bê gỗ là của Tiểu Hòa, người đã bị chém đứt đôi cơ thể, hay là của người bạn đột nhiên chạy trốn.

“Chúng ta nên tìm thêm thông tin về Chu Như Viên.” Lâm Thu Thạch nói: “Còn cậu, cậu đã vứt búp bê gỗ đi đâu r ồi?”

Ngải Văn Thụy mặt xám như tro, lắc đầu nói: “Em không biết, em vứt vào thùng rác...” Chẳng ai biết hiện giờ nó đang phương nào.

Cố Long Minh nói: “Thôi được r ồi, đừng nghĩ nhiều, vứt r ồi thì thôi.”

Ngải Văn Thụy im lặng hồi lâu, hồn vía bay sạch lên mây. Lâm Thu Thạch bỗng thấy cậu ta tội tội, bèn xoa mớ tóc bù xù của cậu ta: “Đi thôi, sớm giải quyết sự việc thì không cần lo lắng nữa.”

Ngải Văn Thụy không nói gì.

Chu Như Viên đã chết hơn năm năm, sinh viên trong trường hầu như không có ấn tượng gì về cái tên đó nữa. Nhưng các giáo viên thì đầu biết, thậm chí chỉ cần nhắc tới tên của cô gái, họ lập tức phản ứng rất mạnh.

Lâm Thu Thạch hỏi thăm vô số người, cuối cùng có được thông tin quan trọng từ một người: “Nếu các cậu muốn biết, tốt nhất nên đến hỏi thầy chủ nhiệm lớp khi đó.”

“Ừm... Thầy ấy vẫn làm việc ở trường chứ ạ?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Vẫn.” Giảng viên kia đáp: “Nhưng thầy ấy không lên lớp nữa, hiện làm thủ thư trong thư viện trường.”

Lâm Thu Thạch lập tức nhớ ra cán bộ thủ thư họ đã gặp trong thư viện hôm nọ, sau khi cảm ơn giảng viên kia, ba người sửa soạn đến thư viện.

“Em muốn đi vệ sinh trước đã.” Từ khi Ngải Văn Thụy biết vai trò của búp bê gỗ, sắc mặt cậu ta luôn rất xấu, Lâm Thu Thạch hơi lo lắng cho cậu ta, nói: “Đi đi, không sao đâu.”

“Dạ.” Ngải Văn Thụy gật gật đầu.

Ngải Văn Thụy đi vào nhà vệ sinh, Lâm Thu Thạch quay sang nhìn Cố Long Minh, nói: “Cậu cảm thấy cậu ta thế nào?”

“Sao? Sao là sao?” Cố Long Minh hơi sững sờ, vội nói: “Tôi không thích con trai nha...”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu cố gắng kiềm chế, không để nét mặt mình trở nên vẩn vơ: “Tôi không hỏi cậu cái đó!”

“Vậy anh muốn hỏi gì? À... ý anh là liệu Ngải Văn Thụy có đáng tin không hả?” Cố Long Minh nói: “Tôi nghĩ chắc chắn cậu ta còn giấu chúng ta việc gì đó, có đi đâu không phải việc gì quá quan trọng.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch trầm ngâm suy nghĩ một số vấn đề

Ngải Văn Thụy đi rất nhanh, chẳng mấy chốc, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước xả, cậu ta ra ngoài, nói với Cố Long Minh như hết hơi: “Hình như em bị đau bụng, trong người mệt quá.”

“Mệt? Có cần anh công không?” Thân hình Ngải Văn Thụy còm nhom, Cố Long Minh cũng chẳng vấn đề gì, không khác vác bao gạo là mấy.

Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Ngải Văn Thụy sẽ từ chối, nhưng bất ngờ là cậu ta lại gật gật đầu, đồng ý một cách khá dễ dàng.

Cố Long Minh khom lưng, xốc Ngải Văn Thụy lên, nói: “Đi thôi, đi thôi, đừng lãng phí thời gian.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, ba người tiến lên vài bước, đang chuẩn bị vào thang máy thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng thét kinh hoàng. Tiếng hét này khiến Lâm Thu Thạch lẫn Cố Long Minh đều sững người, bởi vì nó thuộc về Ngải Văn Thụy, kẻ vốn đang phải nằm trên lưng Cố Long Minh.

“Hai người... hai người công cái gì thế.” Lâm Thu Thạch quay đầu, thấy Ngải Văn Thụy đang đứng ở cửa nhà vệ sinh, nhìn về phía mình với ánh mắt kinh hoàng tột độ.

Cố Long Minh cũng rú lên một tiếng, ném thứ trên lưng xuống đất.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng vật cứng rơi vỡ, cúi xuống xem thì nhận ra thứ Cố Long Minh công là bức tượng thạch cao, giờ đây tượng rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

“Má nó, má nó, má nó...” Cỗ Long Minh tuân một tràng bực bội, phải lấy phải để cái lưng: “Cái mẹ gì thế này?!”

Lâm Thu Thạch cúi xuống nhìn bức tượng võ. Cậu chậm rãi khom người xuống, thấy những mảnh vụn khác màu trong đồng đồ võ, bèn cau mày: “Đây là...” Cậu nhặt các mảnh vụn lên, nhận thấy đó là những mảnh võ vụn thuộc về một con búp bê gỗ.

Nét mặt của Ngải Văn Thụy đại ra, cậu ta chậm rãi tiến lên vài bước, thấy thứ nằm trong tay Lâm Thu Thạch, lập tức run giọng nói: “Đó, đó là búp bê gỗ của em.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Ngải Văn Thụy nói: “Đó là búp bê gỗ của em...” Con búp bê bị võ nát tứ tung, tay và chân đã không còn nhìn ra hình dạng nữa. Nếu suy đoán của họ là chính xác, thì Ngải Văn Thụy cũng sẽ rời khỏi thế giới này bằng cách tương tự.

Lâm Thu Thạch cứ tưởng Ngải Văn Thụy sẽ khóc khi nhìn thấy búp bê của mình, ai ngờ cậu ta lại mỉm cười méo xệch, nói: “Em, có phải... cũng sắp chết rồi không?”

Nói thật lòng, biết đến cửa lâu nay, Lâm Thu Thạch hiếm khi thấy có NPC nào chân thực đến vậy, thậm chí khiến Lâm Thu Thạch còn có ảo giác rằng đó là con người thật sự. NPC trong cửa đa phần thuộc loại góm ghiếc lập dị, nhân vật duy nhất trước đây từng để lại ấn tượng cho Lâm Thu Thạch là Từ Căn, một NPC giả dạng người vào cửa.

“Đừng lo lắng, em sẽ không sao đâu.” Cỗ Long Minh an ủi: “Chúng ta đến thư viện trước, mau chóng tìm ra Chu Như Viên, biết đâu việc sẽ mau chóng kết thúc.”

Ngải Văn Thụy không nói gì, chỉ gật đầu một cách máy móc.

Lần này, họ không dám nấn ná thêm nữa, cả ba đi thẳng đến thư viện.

Cán bộ thủ thư hôm nay đang ngồi ở quầy lễ tân đọc sách. Nghe thấy tiếng bước chân của nhóm Lâm Thu Thạch, ông ta chẳng buồn ngẩng lên, chỉ lãnh đạm nói: “Hồ sơ trên lầu, hiện vẫn chưa có ai mượn.”

“Chào thầy,” Lâm Thu Thạch nói, “thầy là chủ nhiệm lớp của Chu Như Viên phải không ạ?”

Cán bộ thủ thư nghe nhắc đến cái tên Chu Như Viên thì tay hơi khựng lại, ánh mắt tối đi: “Các cậu nghe ở đâu cái tên đó?”

Lâm Thu Thạch nói: “Cô ấy là sinh viên của thầy phải không?”

Cán bộ thủ thư đáp: “Đúng.”

“Thầy có thể kể cho chúng tôi những chuyện liên quan đến cô gái đó không?” Lâm Thu Thạch chỉ ra đại sảnh lầu một, nơi bày vô số bức tượng người trong nhiều tư thế khác nhau: “Về những bức tượng kia nữa.”

“Cô bé là sinh viên lớp tôi, còn tôi là thầy giáo, chỉ có vậy thôi.” Ông ta nói: “Cậu muốn biết điều gì?”

“Cô ấy đã chết như thế nào?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Nói cách khác, cái chết của cô ấy có liên quan gì tới những bức tượng kia không?”

Cán bộ thủ thư buông cuốn sách trên tay xuống, giọng đầu đầu: “Cô bé chết do tự sát, còn về những bức tượng kia... Các cậu đã thấy tác phẩm của Chu Như Viên chưa?”

Lâm Thu Thạch nghĩ có lẽ mình chưa từng nhìn thấy, nhưng cậu nhớ đến bức tượng cô gái cất trong phòng sinh hoạt của Câu lạc bộ Điều khắc, bèn nói: “Là tượng cô gái?”

Thầy chủ nhiệm của Chu Như Viên đáp: “Đúng thế, là tượng một cô gái lấy nguyên mẫu từ chính cô bé.” Ông ta tiếp: “Rất đẹp, nhưng cũng chỉ đẹp mà thôi, thiếu đi một chút gì đó.” Ông ta đứng dậy, chỉ những bức tượng trong nhiều tư thế khác nhau, nhưng đều mô phỏng hình dáng của một người duy nhất: “Những bức tượng kia thì không thiếu thứ đó, chúng đều là tác phẩm hoàn mỹ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Cố Long Minh rõ ràng không vừa mắt với thầy giáo thích tỏ ra thâm sâu này, hần bảo: “Hoàn mỹ? Mấy bức tượng giống y chang nhau mà cũng gọi là hoàn mỹ?”

Nghe hần nói vậy, thầy giáo cười khinh miệt: “Các cậu không hiểu gì cả.”

“Chu Như Viên là người như thế nào?” Lâm Thu Thạch tiếp tục hỏi.

“Em ấy? Là một nghệ sĩ khắc kỷ.” Thầy chủ nhiệm nói về Chu Như Viên hoàn toàn khách quan, như thể đang tuân thủ một nghĩa vụ nào đó:

“Em ấy không cho phép bất cứ một lỗi nhỏ nào...”

“Cô ấy đối xử thế nào với những tác phẩm lỗi?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Dĩ nhiên là tiêu hủy.” Thầy chủ nhiệm đáp: “Tác phẩm lỗi thì chẳng có giá trị tồn tại.”

Lâm Thu Thạch nói: “Cho nên khi phát hiện ra tác phẩm mô phỏng chính bản thân mình có vết, cô ấy đã tự tiêu hủy chính bản thân mình?” Ánh mắt cậu chăm chú nhìn vào túi áo sơ mi của thầy giáo: “Trong túi thầy có gì vậy?”

Thầy chủ nhiệm không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nói: “Có thể cho tôi xem thứ trong túi áo của thầy được không?”

Ông ta vẫn đứng im. Cố Long Minh không còn đủ nhẫn nại với ông ta nữa, hần túm lấy cổ áo ông ta, kéo một cái. Hành động này vô cùng thô lỗ, có thể thấy hần đã cực kỳ bức mình với NPC kiêu ngạo này.

“Cậu làm gì vậy...” Thầy chủ nhiệm kêu lên, chưa kịp làm gì đã bị Cố Long Minh sấn sở thò tay vào túi.

Cố Long Minh rút thứ trong túi áo ông ta ra, ấy là một con búp bê gỗ, giống như những con mà họ thấy trước đây.

“Búp bê gỗ?!” Ngải Văn Thụy trợn mắt: “Thầy lấy đâu ra thứ này, Chu Như Viên cho thầy à?”

Thấy Cố Long Minh lấy mất con búp bê, thầy chủ nhiệm thoát cái trở nên hoảng hốt, ông ta kêu lên: “Trả cho tôi...” Tay ông ta vươn ra hồng giành lại.

Cố Long Minh không thả tay, cả hai người lôi kẻ kéo, con búp bê vốn dĩ không chắc chắn gì nhanh chóng bị nứt toác ra.

“A a a!” Thấy búp bê bị hỏng, người nọ hét lên thảm thiết, vẻ mặt kinh sợ tột độ: “Trả cho tôi, trả cho tôi!”

Cố Long Minh bị tiếng hét làm giật nảy mình, bất giác thả tay, con búp bê rơi xuống đất.

Cán bộ thủ thư hoảng hốt nhặt búp bê lên, liếc nhìn các bức tượng trưng bày tại tầng một, rồi bỏ chạy như thể có ma đuổi sau lưng.

Cố Long Minh nói: “Ồ hay, tại sao ông ta có thứ đó, chẳng lẽ...”

Ánh mắt của hắn và Lâm Thu Thạch không hẹn mà gặp, cả hai đồng thời nói ra đáp án trong lòng: “Không lẽ, ông ta cũng từng cưỡi ngựa?”

Hiện tại câu hỏi này khó mà có đáp án chính xác, tất cả mọi manh mối đều quy tụ ở Chu Như Viên.

Trong lúc nói, Lâm Thu Thạch bỗng nghe thấy tiếng rạn vỡ nhỏ, giống như tảng đá nứt ra. Cậu lập tức trở nên cảnh giác, nhìn về hướng phát ra âm thanh, phát hiện chiếc đèn chùm cực lớn trên trần tầng một đang sắp sửa rơi xuống.

“Rời khỏi đây mau!” Lâm Thu Thạch vội kéo hai người kia rời vị trí đứng. Khi họ di chuyển được hai bước cũng là lúc chiếc đèn chùm rơi xuống, không nói cũng biết, nếu vẫn đứng nguyên tại chỗ thì cả ba chắc đã nát như tương.

Khi sự cố xảy ra quá nhiều, đó sẽ không còn là sự cố nữa. Đây không phải lần đầu những chuyện thế này xảy ra. Trước đây là cửa kính, bây giờ là đèn chùm, dường như có một chiếc đồng hồ đếm ngược vô hình báo cho họ biết, rằng sinh mạng của Ngải Văn Thụy đang tiến dần về hồi kết, có thể bị quỷ quái đoạt đi bất cứ lúc nào.

“Làm sao bây giờ?” Ngải Văn Thụy ngã thụp xuống, giống như bị rút cạn sức lực vì nỗi sợ: “Có phải em sắp chết không, em không muốn chết...”

Lâm Thu Thạch nói: “Có phải cậu còn giấu bọn tôi chuyện gì không?”

Ngải Văn Thụy nhìn Lâm Thu Thạch.

Cố Long Minh nói: “Đã đến nước này rồi, mạng cũng sắp mất mà còn chưa chịu nói ra?”

Ngải Văn Thụy im lặng một lát, rồi khẽ nói: “Em không biết có nên nói ra hay không.”

“Tại sao lại không nên?” Lâm Thu Thạch chưa hiểu ý cậu ta.

“Bởi vì bọn nó không cho em nói.” Ngải Văn Thụy đáp: “Bọn nó kêu em phải giấu chuyện này...” Cậu ta tựa lưng vào bức tường: “Em cứ nghĩ mình sẽ giấu bí mật này mãi mãi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Cố Long Minh hỏi.

Ngải Văn Thụy nói: “Anh còn nhớ người còn sống duy nhất trong bức ảnh đó không? Cái cậu tên là Châu Hàm Sơn ấy.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý có nhớ.

“Cậu ta đang hẹn hò với Chu Như Viên.” Ngải Văn Thụy nói: “Yêu khá lâu rồi... ít nhất nửa năm.”

“Sao cơ??” Cỗ Long Minh không tin vào tai mình: “Cậu ta đang hẹn hò với một người đã chết?”

“Đúng thế, em cũng cảm thấy khó tin.” Ngải Văn Thụy xui lơ: “Nhưng đúng là đang hẹn hò, em còn thấy họ hôn nhau, không có nhiều người biết chuyện này, vì hai người đó rất kín kẽ...”

Lâm Thu Thạch im lặng chờ đợi cậu ta kể tiếp.

“Chính Châu Hàm Sơn khởi xướng trò chơi tâm linh này.” Ngải Văn Thụy nói: “Cậu ta bảo đang rảnh, hay là đến trường thử nghiệm các trò ma mãnh. Có người đồng ý chơi bút tiên, nhưng bút tiên không xuất hiện, thế là Chu Như Viên nói mình biết một trò rất vui.”

Cỗ Long Minh: “Những con búp bê gỗ đầu của cô ta phân phát hả?”

Ngải Văn Thụy nói: “Đúng vậy, đầu của cô ta cho bọn em.” Cậu ta nói tiếp: “Những thành viên Câu lạc bộ Điều khắc mang theo búp bê gỗ cũng chẳng có gì lạ, mọi người chẳng ai để ý. Thế rồi Châu Hàm Sơn lấy bức tượng từ kho chứa đồ ra.” Cậu ta cup mắt xuống, dường như cố nhớ lại hôm ấy đã xảy ra những chuyện gì: “Từ lần đó, bọn em không còn trông thấy Chu Như Viên nữa.”

“Cô ta đã biến mất.” Tốc độ kể của Ngải Văn Thụy chậm dần, dường như cậu ta đang gắng sức kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng: “Bọn em đến trước bức tượng, cửa tay, nhò máu lên búp bê gỗ, cầu khẩn ước nguyện của mình. Sau đó, các điều ước đều thành sự thật.”

Nhưng cái giá phải trả, chính là sinh mạng trẻ trung của tất cả bọn họ.

Mỗi khi có một bức tượng được đưa vào thư viện, là sẽ có một người phải chết. Hình dáng cứng nhắc của các bức tượng giống như đang lột tả cảm giác uất ức của người chết, thật là hãi hùng.

“Châu Hàm Sơn, tất cả là do cậu ta.” Rốt cuộc, Ngải Văn Thụy đã hiểu ra tất cả: “Chính cậu ta đưa bọn em vào trong, cậu ta giúp cho Chu

Như Viên, vậy nên...” Cậu nhóc ngẩng đầu ngo ngẩn: “Cậu ta đã biết bạn gái mình là ma ư?”

“Biết hay không, tìm gặp hỏi là biết li ền.” Cố Long Minh siết chặt nắm đấm: “Loại người vì gái hại bạn như cậu ta đúng là loại rác rưởi.”

“Hiện giờ có thể tìm thấy cậu ta ở đâu?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Chắc ở ký túc xá.” Ngải Văn Thụy đáp: “Nhưng... em không chắc lắm.”

Chương 102

Thân phận thật sự

Chu Như Viên không phải là người, cũng có nghĩa hiện tại họ không thể tìm được cô ta. Tuy không thể gặp Chu Như Viên, nhưng có thể gặp Châu Hàm Sơn, kẻ vẫn còn sống.

Ngải Văn Thụy biết phòng của Châu Hàm Sơn ở ký túc xá, vậy nên ba người thẳng tiến tới đó.

Trên đường đi, Lâm Thu Thạch chạm trán Tả Ty Ty, cô cùng nhóm của mình ng ồi trong vườn hoa, tay cầm một vật, dường như đang thảo luận gì đó.

Cố Long Minh nhìn thấy vật trong tay họ từ xa, cảm thấy hơi kinh ngạc: “Búp bê gỗ kia, họ lấy đâu ra thứ đó.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại hai người bị giết đêm qua, sau khi cân nhắc, cậu đến chỗ Tả Ty Ty đang ng ồi, bắt chuyện với họ: “Tả Ty Ty, nhóm cô đang làm gì thế?”

Tả Ty Ty thấy bọn Lâm Thu Thạch đến, nhanh tay giấu con búp bê đi, cười nói: “Không có gì, nói chuyện chơi thôi.”

Lâm Thu Thạch có ấn tượng khá tốt về cô gái này, cậu đi thẳng vào vấn đề “Cô cũng tìm ra búp bê gỗ r ồi à?”

“Ừ.” Tả Ty Ty không tỏ rõ thái độ: “Sao vậy?”

“Nếu đã tìm thấy thì cố mà giữ.” Lâm Thu Thạch nói. “Tôi cũng lấy được búp bê gỗ trên xác chết sáng nay, búp bê không có đầu, tôi ngờ rằng nó có liên quan đến cái chết của hai người đó.”

Người chung nhóm với Tả Ty Ty nghe vậy biến sắc: “Sao cơ?”

Cố Long Minh thấy gã hoảng hốt như vậy, bèn nói: “Ê, đừng nói anh vừa vớt nó đi r ồi nha?”

“Tôi... tôi..” Gã chỉ vào cái hồ ở sau lưng, sắc mặt trắng bệch: “Ban nãy, vì cảm thấy thứ đó không may mắn nên tôi tiện tay ném xuống r ồi!”

“Làm sao bây giờ? Nhỡ xảy ra chuyện thì sao!” Tả Ty Ty cũng đâm hoảng.

“Để tôi đi vớt lên!” Người kia vội vã nói.

“Khoan đã...” Lâm Thu Thạch chưa kịp ngăn cản, người đồng đội của Tả Ty Ty đã lao xuống hồ.

Đây là hồ cảnh trong vườn trường, rất nông, một người đàn ông cao hơn mét bảy lội xuống thì nước chỉ ngập đến bắp chân, thông thường mà nói, không thể nào có chuyện chết đuối.

Nhưng thế giới trong cửa không thể suy xét bằng lý thường.

Người đó lội xuống hồ, cúi xuống định mò tìm con búp bê gỗ. Nước xung quanh gã như sôi lên, bắt đầu cuộn trào. Thấy cảnh đó, Lâm Thu Thạch vội hô lên: “Mau lên bờ đi!”

Nghe vậy, người kia vội bước một bước rời khỏi vị trí ban đầu. Từ dưới làn nước trong xanh bỗng thò lên vô số cánh tay trắng ớn, cứng đờ, tóm lấy cơ thể gã, bắt đầu kéo gã xuống.

Lâm Thu Thạch phản ứng nhanh nhất, vọt đến bên bờ hồ, nắm được cánh tay đang quơ loạn xạ của người đó: “Mau giúp anh ta!”

Tả Ty Ty, Cố Long Minh và Ngải Văn Thụy vội theo sau, ôm chặt Lâm Thu Thạch, kéo cả hai lên bờ.

Bốn người đồng tâm hiệp lực, rốt cuộc đã cứu được người kia khỏi cái chết. Khi được kéo lên bờ, gã suýt nữa bật khóc, nói: “Kinh khủng quá... chúng nó kéo tôi tuột quần luôn...” Chiếc quần bò của gã giờ đã nằm ở dưới đáy hồ, thân dưới giờ đây chỉ còn trần trụi chiếc quần sịp hoa hòe.

“Chắc.” Tả Ty Ty liếc một cái đầy ghét bỏ: “Quần này mà cũng mặc.”

Người kia: “...” Nếu biết sẽ bị tuột quần ở nơi công cộng như vậy, chắc hẳn gã đã chọn một cái quần đẹp hơn.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra, nói: “Tôi đề nghị anh từ giờ tránh xa mấy chỗ có nước ra.”

“Đúng đấy, cảm ơn anh đã nhắc. Giờ các anh định đi đâu vậy?” Tả Ty Ty cũng đã cảm thấy nhóm của Lâm Thu Thạch khác biệt so với các nhóm khác.

Lâm Thu Thạch nói: “Đến ký túc xá... Hai người tìm thấy búp bê gỗ ở đâu vậy?”

“Trong phòng sinh hoạt của Câu lạc bộ Điêu khắc.” Lúc này, Tả Ty Ty đã chịu trả lời một cách cụ thể hơn: “Bọn tôi hỏi thăm được là các nạn nhân đều tham gia Câu lạc bộ Điêu khắc, nên đã đến đó xem thử.”

Chuyện này có lẽ tất cả mọi người đều đã biết, nhưng họ không may mắn bằng Lâm Thu Thạch, không vớ được NPC biết tường tận sự việc như Ngải Văn Thụy.

“Đi thôi, không đi ngay lại tới giờ lên lớp.” Ngải Văn Thụy ở bên nói thản nhiên.

Tả Ty Ty liếc Ngải Văn Thụy một cái, trong ánh mắt có chút ẩn ý, cô nói: “Chúc các anh may mắn.”

“Mọi người cũng vậy nhé.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu, chỉ anh chàng đi cùng Tả Ty Ty: “Kiểm cái quần mặc vào trước đi.”

Anh chàng kia: “... Vâng, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Nhóm Lâm Thu Thạch tiến về ký túc xá. Theo lời Ngải Văn Thụy, Châu Hàm Sơn ở phòng 307.

Nhưng ba người đứng ngoài gõ cửa một lúc lâu mà bên trong không có động tĩnh gì.

“Không có trong phòng rồi, có lẽ chúng ta nên đi thôi.” Ngải Văn Thụy nói.

Cố Long Minh: “Đi cái gì mà đi, đi là thế nào, vào luôn chứ?” Hần nhìn sang Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu im lặng ba giây: “Hai người giúp tôi đứng canh chừng, đừng để người khác bắt gặp nhé.”

Ngải Văn Thụy chợt nhớ ra Lâm Thu Thạch có ngón nghề phá khóa, vẻ mặt cậu ta trở nên phức tạp, cuối cùng khẽ “ừm” một tiếng.

Vài phút sau, họ đã có mặt trong phòng của Châu Hàm Sơn.

Vào rồi mới biết hóa ra căn phòng trống không, không có người ở. Cho dù là bên trong hay bên ngoài ban công đều trống trơn, nhìn tình trạng bồn rửa và lớp bụi bám, có thể thấy đã rất lâu không có ai sống tại đây.

“Châu Hàm Sơn về nhà rồi ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em cũng không biết, từ khi xảy ra chuyện, có một thời gian em không thấy cậu ta đâu cả.” Ngải Văn Thụy nói: “Nhưng em không nghe ai nói cậu ta bỏ học.” Nói đoạn, cậu ta lại cười tự giễu: “Hoặc có thể đúng là cậu ta bỏ học, mà em không biết... Đến nước này rồi, còn ai có hơi sức để ý người xung quanh đâu.”

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát, đột nhiên hỏi: “Cậu có thể liên lạc với cậu bạn hôm trước không?”

“Ai cơ ạ?” Ngải Văn Thụy nói.

“Là cái cậu vào hôm có ba người ở trong phòng học đó.” Lâm Thu Thạch nói: “Cái người đã bỏ chạy hôm Tiểu Hòa gặp nạn... cậu có thể liên lạc được cậu ta không?”

“Em không chắc.” Ngải Văn Thụy lắc đầu: “Em không chắc là nó chịu nghe điện thoại của em...”

Lâm Thu Thạch nói: “Cứ gọi thử đi.”

Ngải Văn Thụy gật gật đầu, lấy điện thoại ra gọi tới một số. Sau hơn mười giây đổ chuông, đầu bên kia có người bắt máy, giọng con trai vang lên: “A lô.”

Nghe thấy giọng người kia, Ngải Văn Thụy đang định trả lời, bỗng nghe tấm kính gần đó vỡ choang. Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn, phát hiện có một vật hình tròn bị ném vào cửa sổ, sau khi làm vỡ tấm kính, vật đó lẩn thẳng tới trước mặt họ.

Thấy vật hình tròn ở dưới đất, Ngải Văn Thụy đại ra. Điện thoại của cậu ta bật loa ngoài, có thể nghe được giọng của người ở đầu dây bên kia.

“Sao mày không nói gì?” Cậu bạn của Ngải Văn Thụy hỏi: “Xảy ra chuyện gì à, có cần tao đến chỗ mày không?”

Ngải Văn Thụy cúi đầu, nhìn thứ ở dưới đất.

Đó là một cái đầu người, bị cắt ra khỏi thân thể bằng vật sắc nhọn, máu vẫn ứa ra liên tục. Nếu đó là một cái đầu người lạ thì thôi, nhưng...

Ngải Văn Thụy cứng nhắc quay đầu, nhìn chiếc điện thoại đang phát ra âm thanh. Đầu của kẻ vẫn đang nói kia nằm im trước mắt cậu ta, hai con mắt đại ra nhìn cậu ta chằm chằm.

“Mày nói gì đi chứ, sao im lặng thế?” Không rõ là cái gì đang nói trong điện thoại, nó tiếp tục nói mãi, nói mãi, giọng dần trở nên méo mó, kỳ dị: “Nói gì đi, sao mày không nói gì hả?” Đầu dây bên kia phát ra cả tiếng nhạc ồn ào, khiến người nghe càng thêm rợn tóc gáy.

“Rõ ràng mày gọi mà...” Đầu dây bên kia vẫn tiếp tục.

Ngải Văn Thụy không chịu đựng được nữa, cậu ta rú lên thất thanh, ném điện thoại ra ngoài cửa sổ: “A a a a!!! Nó chết rồi, em cũng sắp chết!! Cứu!! Cứu với!!”

“Bình tĩnh!” Cố Long Minh thấy Ngải Văn Thụy như sắp phát điên, đành vội giữ cậu ta lại. Hắn sợ thằng nhóc bị kích động quá mức sẽ lao ra ngoài cửa sổ.

“Cứu, trời ơi cứu, em không muốn chết...” Ngải Văn Thụy la khóc.

Lâm Thu Thạch nói: “Cậu đưa cậu ta về ký túc xá đi.”

Cố Long Minh nói: “Còn anh?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi cần đi xác minh một việc...”

Cố Long Minh liếc Ngải Văn Thụy, rồi lại nhìn Lâm Thu Thạch, có vẻ hơi lưỡng lự, rõ ràng không biết nên theo hỗ trợ bên nào. Ngải Văn Thụy trông rất chân thực, nhưng dù sao cũng chỉ là một NPC, nếu quá lo bảo vệ cậu ta mà khiến Lâm Thu Thạch gặp sự cố, vậy thì được chẳng bằng mất.

“Không sao đâu, cậu đi đi.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi sẽ về ngay.”

Thấy Lâm Thu Thạch kiên quyết, Cố Long Minh đành gật đầu, công Ngải Văn Thụy về.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hai người, rồi chuyển sang quan sát cửa sổ bị đập vỡ, cùng chiếc đầu người có cặp mắt mở trừng trừng dưới đất.

“Cậu chết lúc nào vậy?” Lâm Thu Thạch nhìn cái đầu, lẩm bẫm: “Hôm nay, hôm qua, hay là...” Cậu bồng nín bật, xoay lưng bỏ xuống lầu, tìm kiếm thứ mình muốn.

Rất nhanh, Lâm Thu Thạch tìm thấy ở góc khuất trong một bụi cây có một chiếc điện thoại vỡ màn hình. Cậu nhấn nút khởi động, lòng không ngừng cầu khẩn. Thật may, giao diện khởi động bật sáng. Mặc dù màn hình

bị võ khiến người ta khó lòng nhìn rõ các chi tiết nhỏ, nhưng về tổng thể không ảnh hưởng mấy.

Lâm Thu Thạch bắt đầu tìm kiếm danh bạ. Mặc dù đã tìm tới vắn “Z”, Lâm Thu Thạch vẫn không thấy cái tên Châu Hàm Sơn.

Xem ra Ngải Văn Thụy nói mình không thân với Châu Hàm Sơn là thật.

Lâm Thu Thạch nắm chặt chiếc điện thoại, bỗng nghĩ đến một điều. Cậu mở lịch sử cuộc gọi ra, thấy cái tên xuất hiện gần đây nhất chính là Tiểu Triện.

Tiểu Triện chắc là tên người bạn của Ngải Văn Thụy.

Lâm Thu Thạch trở về màn hình chính, mở mục tin nhắn. Cậu nhìn thấy Tiểu Triện gửi tin nhắn cho Ngải Văn Thụy, vội nhấn chọn, trước mắt cậu hiện ra tin nhắn gần đây nhất.

Tin được gửi ngày hôm qua, khi đọc nội dung tin nhắn, biểu cảm trên gương mặt Lâm Thu Thạch cứng đờ.

Bởi vì câu đầu tiên trong tin nhắn có một cái tên rất quen thuộc: *Châu Hàm Sơn, chúng ta nên làm sao đây?*

Khi nhìn thấy đoạn tin nhắn này, Lâm Thu Thạch liền biết tình hình không ổn chút nào. Chợt nhớ Cố Long Minh đang đi cùng Ngải Văn Thụy, cậu vội vàng quay đầu chạy thực mạng về ký túc xá.

Suốt dọc đường, Lâm Thu Thạch cố gắng sắp xếp lại các thông tin mà Ngải Văn Thụy đã nói cho họ.

Hầu hết các thông tin đều liên quan đến bức tượng, Chu Như Viên, trò chơi cầu nguyện đầu do Ngải Văn Thụy cung cấp. Điều này có nghĩa là họ không thể phân biệt được Ngải Văn Thụy nói thật hay nói dối. Ngải Văn Thụy bảo mình chỉ là một nạn nhân vô tội, nhưng cách xưng hô của Tiểu Triện với chủ nhân chiếc điện thoại đã bóc trần thân phận thật sự của cậu ta.

Cậu ta chính là Châu Hàm Sơn, người có mối quan hệ yêu đương với Chu Như Viên.

Chính cậu ta đã lừa gạt các thành viên của Câu lạc bộ Điều khắc, khiến họ nhỏ máu lên búp bê gỗ rồi cầu nguyện. Dĩ nhiên Ngải Văn Thụy không thể chết, bởi vì rất có khả năng cậu ta là kẻ duy nhất biết được chân

tướng... Đương nhiên, tất cả mọi thứ chỉ mới là suy đoán của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch hồn hển chạy về đến ký túc xá, cậu nặng nhọc trèo lên tầng hai, đập cửa rần rần: “Cố Long Minh, Cố Long Minh, cậu có ở đó không!?”

Giây sau, cửa mở, phía sau lộ ra khuôn mặt của Cố Long Minh: “Khẽ thôi, cậu ta đang ngủ.”

“Ngải Văn Thụy đang ngủ ư?” Lâm Thu Thạch nhìn vào trong phòng, quả nhiên thấy một người gầy nhỏ nằm co quắp trên chiếc giường ở góc phòng nhìn từ phía sau, có thể thấy đó chính là Ngải Văn Thụy.

“Ừm.” Cố Long Minh khẽ nói: “Làm gì mà cuống cả lên vậy, có phát hiện mới à?”

Lâm Thu Thạch nói: “Ra ngoài rồi nói.”

Hai người đi đến cuối hành lang, tìm một chỗ khuất, Lâm Thu Thạch lập tức đi thẳng vào vấn đề “Ngải Văn Thụy không phải là Ngải Văn Thụy, mà là Châu Hàm Sơn.”

“Cái gì? Sao cơ?” Cố Long Minh rõ ràng chưa phản ứng kịp với lời của Lâm Thu Thạch, sau một hồi thẳng thốt, hắn nắm lấy cánh tay Lâm Thu Thạch, sừng sốt kêu lên: “Châu Hàm Sơn, là Châu Hàm Sơn đó?”

“Ừ, đúng vậy,” Lâm Thu Thạch nói, “chính cậu ta.”

“Thế nghĩa là sao vậy trời.” Cố Long Minh nói: “Cậu ta sắp tâm lừa gạt chúng ta... là để hại chết chúng ta sao? Hay còn mục đích nào khác...” Hắn cảm thấy hơi mờ mịt lung, Ngải Văn Thụy... không, Châu Hàm Sơn, gần như cả cuộc đi điều tra này của họ đều do cậu ta đứng bên dẫn dắt.

Từ chuyện Câu lạc bộ Điều khắc, đến Chu Như Viên, trò chơi tâm linh và những đi đầu ước dẫn đến cái chết... Cố Long Minh thật sự không hiểu cậu ta đang muốn làm gì.

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Cố Long Minh vuốt mặt một cái: “Mẹ nó, lại dám lừa mình, mất công tôi công cậu ta bao lâu.”

“Ngả bài luôn đi.” Lâm Thu Thạch nói, “đừng tốn thì giờ đoán quanh co nữa.”

“Được thôi.” Cố Long Minh nói: “Dù sao cậu ta cũng là người, chúng ta không sợ gặp nguy hiểm.”

Hắn có vẻ hơi bức mình vì bị Ngải Văn Thụy lừa gạt, nói xong lập tức ùng ùng quay về phòng, lồi cổ Ngải Văn Thụy đang mơ mơ màng màng dậy, nói: “Châu Hàm Sơn!”

Châu Hàm Sơn bị gọi dậy, mặt mày ngơ ngác: “Sao thế?” Khoảng hai giây sau, cậu ta mới nhận ra cái tên Cố Long Minh gọi là Châu Hàm Sơn chứ không phải Ngải Văn Thụy. Cậu ta lập tức biến sắc, run rẩy nói: “Các anh biết rồi ư...”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch vứt cái điện thoại ra trước mặt Châu Hàm Sơn: “Người gửi tin nhắn gọi cậu bằng cái tên đó.”

Châu Hàm Sơn lúng túng.

“Nói mau, rốt cuộc mày là ai, tại sao lại gạt tui tao?” Cố Long Minh nói: “Mày muốn gì?”

Châu Hàm Sơn gượng cười: “Em... em không muốn lừa các anh, nhưng nếu em nói cho các anh mình chính là Châu Hàm Sơn, chắc chắn hai anh sẽ không tin em.”

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh không nói gì.

“Mọi người đều biết Châu Hàm Sơn và Chu Như Viên yêu nhau,” Châu Hàm Sơn nói, “em chỉ e hai anh cho rằng em có động cơ khác... Thật ra...”

“Thật ra cậu không có động cơ khác?” Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt cậu ta: “Cậu nghĩ bọn tôi tin nổi không?”

Châu Hàm Sơn im lặng giây lát: “Vậy phải làm sao anh mới chịu tin em?”

Lâm Thu Thạch: “Cậu có biết Chu Như Viên không phải người không?”

Châu Hàm Sơn lắc đầu: “Em không biết, mãi đến lúc chơi trò chơi...”, cậu ta bưng mặt, hai vai bắt đầu run rẩy, “em mới nhận ra, nhận ra cô ta không có bóng.”

Khi đó, tất cả mọi người đều chỉ để ý đến bức tượng. Châu Hàm Sơn ôm Chu Như Viên, cô ta đang tươi cười rạng rỡ. Trong lúc cả hai thủ thủ

với nhau, không hiểu sao Châu Hàm Sơn cảm thấy có điều gì sai sai.

Cậu ta cúi xuống, vẻ mặt trở nên hơi nghi hoặc, thậm chí còn đưa tay dụi mắt.

Nhưng có dụi cỡ nào, vẫn chỉ thấy mỗi cái bóng của mình trên mặt đất... Cô gái trong vòng tay cậu ta dường như hoàn toàn không tồn tại.

Sau khi phát hiện ra sự thật, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng Châu Hàm Sơn. Người kia cũng đã nhận ra biểu hiện khác thường của cậu ta, bèn dịu giọng hỏi: “Anh yêu, anh sao thế?”

“Không sao.” Châu Hàm Sơn đáp: “Chỉ hơi mệt một chút.” Cậu ta nhìn thấy bạn bè đang đứng trước mặt mình, cười đùa cắt ngón tay, để máu nhỏ lên những con búp bê bằng gỗ nhỏ. Cánh tay cậu ta đang ôm một người, nhưng sau khi phát hiện ra người đó không có bóng, cậu ta bắt đầu cảm thấy những chỗ tiếp xúc với da thịt cô ta trở nên lạnh băng, cứng đờ, giống như... bản thân đang ôm một bức tượng.

Nhớ lại lúc đó, Châu Hàm Sơn không khỏi rùng mình, cậu ta run rẩy nói: “Khi đó em định ngăn lũ bạn lại, nhưng không thể thốt nên lời.”

“Chính cậu cũng nhỏ máu lên tượng?” Cố Long Minh hỏi.

“Đúng vậy, em là người đầu tiên.” Nói đến đây, giọng Châu Hàm Sơn đầy vẻ hối hận: “Nhưng lúc đầu nguyên, em không thực lòng mong muốn, về sau cũng không báo danh tham gia cuộc thi.”

Không báo danh, dĩ nhiên không thể đoạt giải, nhờ đó Châu Hàm Sơn thoát được tai kiếp.

Cố Long Minh nói: “Tại sao mày không báo danh? Câu lạc bộ Điều khắc mấy người đầu rất mong muốn có được giải thưởng mà?”

“Ha ha.” Châu Hàm Sơn cười khan hai tiếng: “Thành tích của em có ra gì đâu...”

“Thật chứ?” Cố Long Minh vẫn chưa tin.

“Thật!” Châu Hàm Sơn hơi tuyệt vọng: “Hãy tin em... Trong điện thoại còn ảnh chụp các bức tượng em làm, nếu không tin, các anh mở ra xem là thấy.”

Cố Long Minh ngờ vực cần điện thoại lên: “Đừng tưởng tao đây không biết nhìn!” Hắn mở phần ảnh chụp, quả thực tìm thấy các tác phẩm

của Châu Hàm Sơn.

Lâm Thu Thạch liếc qua các bức tượng, rồi cùng với Cố Long Minh chìm vào im lặng. Sau đó, Cố Long Minh phun ra một câu: “Trời, mày có thật là sinh viên nghệ thuật không vậy? Tượng gì xấu như ma vậy.”

Châu Hàm Sơn: “... Anh hơi quá đáng rồi đấy.”

Mặc dù Châu Hàm Sơn luôn đau đầu vì các bài tập của mình, nhưng thật không ngờ trong họa có phúc, nhờ bất tài mà cậu ta tránh khỏi kiếp nạn.

Hồi ấy, khi công bố kết quả cuộc thi, những người được xướng tên đều vô cùng vui mừng, còn thảo luận với nhau không ngờ lời đồn siêu nhiên kia là thật... Dĩ nhiên, dĩ nhiên họ không ngờ là giải thưởng phải được trả bằng cái giá thảm khốc.

“Tóm lại mày lừa bọn tao là để làm gì?” Cố Long Minh hỏi.

“Thật ra... thật ra là em muốn ngăn mọi việc lại.” Châu Hàm Sơn run giọng đáp: “Tất cả đều do em mà ra, nên em muốn kết thúc nó...”

“Kết thúc như thế nào?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em đã tra cứu khá nhiều tài liệu, thật ra trong trường có lời đồn này từ lâu rồi.” Châu Hàm Sơn nói: “Có đi đâu Chu Như Viên không nói cho bọn em biết phần cuối của nội dung lời đồn.”

“Phần cuối trong lời đồn?” Cố Long Minh rướn thẳng người dậy.

“Bắt buộc phải trao đổi ngang giá, bức tượng giúp bạn hoàn thành nguyện vọng, bạn cũng phải giúp tượng hoàn thành nguyện vọng.” Châu Hàm Sơn nói: “Giờ em vẫn chưa nghĩ ra nguyện vọng của bức tượng là gì, không lẽ là muốn bọn em phải chết?”

Nghe Châu Hàm Sơn nói vậy, Lâm Thu Thạch nhớ lại câu trong giấy gợi ý: *Lấy răng đen răng, lấy mắt đen mắt.*

Cậu và Cố Long Minh liếc nhau, lúc này cả hai đã vô cùng ăn ý.

“Tại sao mày không sớm nói cho bọn tao biết chuyện này?” Cố Long Minh vẫn chưa bỏ qua việc Châu Hàm Sơn lừa dối.

Châu Hàm Sơn cúi đầu không nói.

Lâm Thu Thạch nhìn thấu ý nghĩa của cái cúi đầu ấy, câu hỏi: “Nguyện vọng của Chu Như Viên có phải là muốn ở bên cậu?”

Châu Hàm Sơn rùng mình, thút thít nói: “Em không muốn chết...”

Câu nói của cậu ta dường như ngẫm đồng ý với suy đoán của Lâm Thu Thạch.

Chu Như Viên và Châu Hàm Sơn yêu nhau, nhưng Châu Hàm Sơn không dám để họ biết việc này, cho nên Lâm Thu Thạch có lý do phỏng đoán, nguyện vọng của Chu Như Viên là đưa Châu Hàm Sơn đi theo mình.

Muốn người chết sống lại là việc không thể, cách đơn giản hơn, là giết chết người đang sống.

“Xin các anh, em thật sự không muốn chết.” Châu Hàm Sơn khóc nói: “Em thật sự rất sợ...”

“Mày thích cô ta chứ?” Cố Long Minh nhíu mày hỏi.

“Có lẽ, em cũng không biết nữa.” Châu Hàm Sơn nói: “Từ khi biết cô ta không phải người, những kỷ niệm trải qua bên nhau bỗng trở nên mờ ảo... thậm chí em sắp không nhớ nổi nữa.” Đang mơ mơ màng màng, đột nhiên cậu ta nín bật, kinh hãi nhìn về phía cửa sổ ở gần đó.

Lâm Thu Thạch nhìn theo cậu ta, thấy một cô gái với gương mặt trắng bệch, tóc dài, đang đứng lặng im bên cửa sổ, nhìn vào phòng với đôi mắt oán hận tột độ... Họ đang ở tầng hai, bên ngoài cửa sổ không có vật gì bám víu, không còn nghi ngờ gì nữa, cô gái này chính là người từng mặn nồng với Châu Hàm Sơn: Chu Như Viên.

Sau khi nhìn thấy Chu Như Viên, Châu Hàm Sơn hét lên một tiếng chói tai, ngã vật ra giường chết ngất. Chỉ một thoáng sau, bóng người bên cửa sổ đã biến mất, gương mặt trắng bệch ấy dường như chỉ là một thoáng ảo giác.

Nhưng Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh lại rất rõ, Chu Như Viên quả thực đã tới...

Chương 103

Nghịch lý

Chu Như Viên đã tới, không những vậy, còn nghe thấy tất cả cuộc trò chuyện của họ.

Châu Hàm Sơn sợ đến nỗi run như cầy sấy, chẳng khác nào chú chuột bị hoảng sợ tột độ. Cậu ta thậm chí không dám thở, như sợ gã thợ săn hung tàn sẽ ào ra bất cứ lúc nào.

“Cô ta nghe thấy rồi...” Châu Hàm Sơn run rẩy nói: “Cô ta nghe thấy hết rồi.”

Cố Long Minh vỗ vai động viên cậu ta cho có: “Đừng nghĩ nhiều, không nghe thấy thì cô ta cũng lấy mạng may, cho nên nghe thấy hay không có sao đâu?”

Châu Hàm Sơn bày tỏ: Lời an ủi của anh không hề chạm đến trái tim em.

Nếu không có Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh, chắc cậu ta đã chết mấy lần. Từ chuyện cửa kính đột nhiên vỡ ở khu giảng đường, tới chuyện cây đèn chùm cực lớn rơi xuống tại thư viện, tất cả nói cho cậu ta biết mình đang bị thế lực vô hình truy đuổi, chỉ hơi sơ sẩy là sẽ mất luôn tính mạng.

“Em phải làm sao bây giờ?” Châu Hàm Sơn lẩm bẩm, nhìn Lâm Thu Thạch, dáng vẻ đại nã như đã đánh mất hết sức lực.

“Chuyện gì cũng có cách giải quyết.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu nghĩ kỹ lại xem, khi các cậu ước nguyện, cô ta có làm hành động gì đặc biệt không?”

Nếu Châu Hàm Sơn không nói dối, nghi thức cầu nguyện của các sinh viên rất có khả năng là tình tiết quan trọng. Họ đã mở đầu, nhưng không biết kết thúc, khiến cho Chu Như Viên có thể thoải mái ra tay.

“Hành động đặc biệt à?” Châu Hàm Sơn nói: “Hành động đặc biệt...” Sau một hồi ngẫm nghĩ, cậu ta lắc đầu, nói: “Không có hành động gì đặc

biệt.” Dừng trong giây lát, cậu ta nói bằng giọng không chắc chắn: “Cảm giác chạm vào thân thể cô ta như chạm vào bức tượng... đây có được coi là hành động đặc biệt không?”

“Cảm giác như chạm vào bức tượng?” Cố Long Minh nói: “Còn hình dáng cơ thể vẫn không thay đổi?”

“Không.” Châu Hàm Sơn rất quả quyết: “Không hề thay đổi...” Nếu cô ta thật sự biến thành bức tượng, những người xung quanh chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Lâm Thu Thạch đột nhiên nghĩ đến đi đầu gì đó, nói: “Trong các cậu, ai là người đầu tiên ước?”

“Là em ạ.” Châu Hàm Sơn giơ tay.

“Cô ta không làm ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Cô ta? Cô ta là... Chu Như Viên?” Châu Hàm Sơn nhớ lại: “Không, cô ta không ước.” Cậu ta đột nhiên rùng mình: “Phải rồi... cô ta mới là người đầu tiên ước! Sao em lại quên một chuyện quan trọng như vậy.” Từ lúc biết Chu Như Viên không phải người, cậu ta mặc nhiên cho rằng hành động cầu ước của Chu Như Viên chẳng có ý nghĩa gì, nhờ Lâm Thu Thạch nhắc nhở, Châu Hàm Sơn mới nhận ra, thực ra người đầu tiên ước chính là Chu Như Viên.

“Cô ta đã ước gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Cô ta... cô ta...” Châu Hàm Sơn đáp: “Em không biết, cô ta nói cũng ước được đoạt giải, nhưng bây giờ em không tin lắm, em nghĩ mình đã bị lừa.” Từ sau khi biết được thân phận thật sự của Chu Như Viên, Châu Hàm Sơn không còn tin cô ta nữa.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh đều im lặng, cả hai đang suy nghĩ những đi đầu Châu Hàm Sơn nói.

Đi đầu ước của Chu Như Viên có thể không phải là được đoạt giải như cô ta nói, mà là mong những người xung quanh đều chết hết. Nếu vậy, giở nguyện vọng của cô ta đang dần trở thành hiện thực, trong tất cả những kẻ có liên quan, chỉ còn Châu Hàm Sơn là người may mắn sống sót.

Cố Long Minh nhìn Lâm Thu Thạch một cái, ánh mắt hẩn không hề che giấu đi đầu gì, Lâm Thu Thạch có thể lập tức hiểu ra hàm ý trong đó.

“Ra ngoài hút thuốc đi.” Lâm Thu Thạch mời.

“Được.” Cỗ Long Minh gật gật đầu.

Châu Hàm Sơn cúi mặt tỏ vẻ ủ rũ, không còn chút tinh thần nào. Cỗ Long Minh bảo cậu ta ngủ thêm, chốc nữa dậy đi ăn là vừa.

Châu Hàm Sơn ậm ừ cho qua, rõ ràng không thể ngủ nổi.

Lâm Thu Thạch và Cỗ Long Minh đi ra hành lang. Cỗ Long Minh châm thuốc, đưa một điếu cho Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch từ chối.

“Anh thấy thế nào?” Cỗ Long Minh nói: “Chắc hẳn anh đã có phương hướng rồi đúng không?”

Lâm Thu Thạch tựa vào lan can, khoanh tay lại: “Cậu có coi NPC là người không?”

Cỗ Long Minh ngoe ngoẹo đầu, hần đáp: “Không... Theo tiêu chuẩn vào cửa trước nay của tôi, các NPC không thể coi là người được.” Lấy ví dụ như nữ chủ nhân trong cánh cửa lần trước của họ, mặc dù mục ta có hình dạng con người, nhưng còn đáng sợ hơn cả quỷ quái, thật khó có thể coi mục ta là con người được. Nhưng Châu Hàm Sơn thì khác, tuy cậu ta sinh ra trong cửa, nhưng biết cười biết khóc, như một con người sinh động, chân thực. Nếu không phải do hoàn cảnh quái dị này, Cỗ Long Minh thậm chí còn nghi ngờ cậu ta là người ở thế giới thực đóng giả NPC.

“Cậu có dám ra tay không?” Lâm Thu Thạch hỏi cậu then chốt: “Nếu Châu Hàm Sơn là nhân vật quyết định?”

Trải qua cuộc trò chuyện với Châu Hàm Sơn ban nãy, cả hai người đều đã nắm được điểm mấu chốt của vấn đề Ước nguyện của Chu Như Viên vẫn chưa được thực hiện.

Vấn đề bây giờ là, nếu Chu Như Viên muốn Châu Hàm Sơn chết thì sao. Để thực hiện ước nguyện của Chu Như Viên, liệu họ có dám khoanh tay đứng nhìn Châu Hàm Sơn chết, thậm chí là giúp Chu Như Viên một tay? Lâm Thu Thạch và Cỗ Long Minh đều lần đầu gặp phải tình huống này, không hẹn mà cũng muốn ra hành lang, hút một điếu thuốc.

“Tôi không thể ra tay.” Cỗ Long Minh thẳng thắn bày tỏ: “Cậu ta giống người quá, tôi không thể coi đó là NPC được.”

“Anh thì sao?” Cỗ Long Minh hỏi: “Anh sẽ ra tay chứ?” Phiền não khiến điếu thuốc trong tay hắn run lên: “Thật ra cũng không cần ra tay, cậu

ta nhất gan như vậy, Chu Như Viên liên tục truy đuổi, chỉ cần chúng ta không bảo vệ nữa, có lẽ cậu ta không sống qua nổi ngày mai.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại vẻ run rẩy sợ hãi của Châu Hàm Sơn, khẽ thở dài. Lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống này, quả là một thử thách khó khăn.

Điều duy nhất Lâm Thu Thạch có thể thở phào, là cậu và Cố Long Minh đều thuộc tuýp tương đối lý trí, nếu Châu Hàm Sơn gặp phải người khác, rất có khả năng đã bị giết rồi. Bởi vì đối với người ở thế giới thực, cậu ta chỉ là NPC, đương nhiên việc sớm tìm thấy cửa để thoát ra ngoài quan trọng hơn.

“Làm sao đây?” Cố Long Minh rút hết điều thuốc.

Lâm Thu Thạch cúi đầu nhìn mảnh sân bên dưới, thở hắt ra, nói: “Không thể giết cậu ta, ít nhất chúng ta không thể chủ động ra tay được.”

Cố Long Minh gật gật đầu, vút đầu lọc thuốc vào thùng rác, quay người trở về phòng. Hắn không hỏi Lâm Thu Thạch vấn đề khó nhất. Nếu như Châu Hàm Sơn không chết, bọn họ không có cách để thoát ra ngoài thì phải làm sao?

Lâm Thu Thạch vẫn đứng trên hành lang. Thực ra sâu trong thâm tâm, họ đều cảm thấy sự lựa chọn này là một cái bẫy, cửa không bao giờ khuyến khích người ta giết hại lẫn nhau, tại sao lại cố vũ họ đi giết NPC?

Lâm Thu Thạch tựa vào lan can, tiếp tục suy nghĩ, liệu có phải mình đã bỏ sót thông tin quan trọng nào đó không.

Bữa tối vẫn được diễn ra ở căng tin trường, mùi vị món ăn khá bình thường.

Mọi người đều có tâm sự riêng nên ăn không mấy ngon miệng, cuối cùng họ trở về phòng mà chưa ăn được bao nhiêu.

Trên đường về, Lâm Thu Thạch lại gặp một số người vào cửa, những người này đều không quen biết lắm nên hai bên chỉ chào hỏi xã giao.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, quyết định nói chuyện búp bê gỗ cho họ biết, để tránh cho họ bị búp bê gỗ hại, giống như bạn đồng hành của Tả Ty Ty.

Những người kia nghe Lâm Thu Thạch nói, có người tin, có người không tin, nhưng Lâm Thu Thạch không để ý đến thái độ của họ lắm, cậu

chỉ muốn làm mình yên lòng mà thôi.

Sắc trời tối dần, chỉ lát nữa là màn đêm sẽ buông xuống.

Châu Hàm Sơn ngồi trên giường, trông rất xuống tinh thần, cậu ta nói: “Ước nguyện của Chu Như Viên có phải là muốn tất cả bọn em đều chết?”

Lâm Thu Thạch: “Sao cơ?” Gương mặt cậu thoát cái trở nên nghiêm nghị: “Cậu nói gì vậy?”

Thấy Lâm Thu Thạch như vậy, Châu Hàm Sơn hơi giật mình, lắp bắp nói: “Em nói là, có phải Chu Như Viên đã cầu cho tất cả bọn em đều chết...”

Lâm Thu Thạch ngồi bật dậy khỏi giường, nói: “Đó là một nghịch lý!”

“Nghĩa là sao?” Cố Long Minh chưa hiểu.

“Châu Hàm Sơn chưa đoạt giải, nghĩa là nguyện vọng của cậu ta chưa đạt thành, theo nguyên tắc, giao kèo chưa thể thực hiện được! Nhưng nếu Chu Như Viên ước Châu Hàm Sơn chết theo mình, vậy thì đi đầu ước của Châu Hàm Sơn sẽ không bao giờ thành hiện thực.” Lâm Thu Thạch cảm thấy mình đã chạm tới đầu mối quan trọng: “Cho nên ít nhất trong thời điểm hiện tại, đáng lẽ tượng không thể ra tay với cậu, bởi vì nó chưa thực hiện nguyện vọng của cậu! Có lẽ suy đoán trước đây của chúng ta đã sai...”

“Đúng thế, mấy đứa kia chết vì nguyện vọng của tụi nó đã được thực hiện, nhưng em thì chưa.” Châu Hàm Sơn hỏi: “Vậy đi đầu đó có nghĩa thế nào?”

“Đơn giản thôi,” Lâm Thu Thạch nói, “có nghĩa là, thứ ra tay với cậu không phải là tượng.”

Châu Hàm Sơn: “Vậy thì là cái gì?”

“Còn có thể là gì nữa, cô bạn gái của chú mày đó.” Cố Long Minh cười trêu: “Cô ta sốt ruột muốn chú mày đi theo mình đó.”

Châu Hàm Sơn mặt xám như tro, tỏ ý rằng câu đùa của Cố Long Minh chẳng buồn cười chút nào.

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta phải đến xem bức tượng đó lần nữa. À phải rồi, nghi lễ cầu nguyện đó có yêu cầu khắc khe về thời gian hay không?”

“Yêu c ài khát khe?” Châu Hàm Sơn: “Cái đó em không rõ, hôm ấy bọn em làm nghi thức vào buổi tối.” Xuyên qua cửa sổ, cậu ta nhìn sắc trời đêm nặng nề ở bên ngoài: “Buổi tối bình thường như mọi tối khác.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Ngủ đi, ngày mai mình tới đó.”

Nói là ngủ, kỳ thực Châu Hàm Sơn không thể ngủ được. Chuyện Chu Như Viên nhìn cậu ta chăm chăm từ ngoài cửa sổ đã để lại một ám ảnh sâu sắc, khiến cậu ta chốc chốc lại nhìn ra cửa sổ... Mặc dù lúc này rèm cửa đã được kéo vào.

Cố Long Minh là người ngủ nhanh nhất, hắn chỉ cần nhắm mắt, gian phòng liền vang lên tiếng thở đều đều.

Lâm Thu Thạch ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, chỉ một tiếng động khẽ cũng khiến cậu sực tỉnh. Cậu nghĩ rằng đêm nay sẽ có thứ âm thanh kỳ quái nào đó làm mình thức giấc, ấy vậy mà mở mắt ra thì trời đã sáng.

Khi tỉnh dậy, việc đầu tiên Lâm Thu Thạch làm là đến kiểm tra tình trạng của Châu Hàm Sơn, khi chắc chắn cậu ta vẫn còn sống, cậu bất giác thở phào.

Nhóm Lâm Thu Thạch đã trải qua một đêm an lành, nhưng lại có người khác gặp nạn.

Tổng cộng có hai người, đều chết một cách thê thảm, trông như bị thứ gì phanh thây.

Khi Lâm Thu Thạch đến xem thi thể, Tả Ty Ty cũng có mặt, đôi mắt cô thâm qu àng, nhìn Lâm Thu Thạch gượng cười: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Thu Thạch hỏi: “Đêm qua ngủ không ngon hả?”

“Đúng là ngủ không được ngon,” Tả Ty Ty nói, “đêm qua bạn tôi suýt nữa bị dìm chết.”

Lâm Thu Thạch nói: “Bị dìm chết? Chuyện xảy ra ở đâu?” Trong ký túc xá chỉ có nhà vệ sinh có nước.

“B Ồn rửa mặt.” Tả Ty Ty đáp: “Nửa đêm hôm qua tôi nghe thấy tiếng động, thức dậy thì thấy anh ấy quỳ trong nhà vệ sinh, mặt chúi vào bồn rửa mặt đầy nước...” Cô thở dài: “Tôi vội vàng kéo anh ấy ra, nhưng thứ kia quá mạnh...”

Lâm Thu Thạch: “Anh ta không sao chứ?”

“Không sao.” Tả Ty Ty nói: “Cũng may chậu rửa mặt làm bằng nhựa, tôi vào bếp lấy dao, chọc thủng một lỗ ở thành chậu.” Cô nhìn về phía hai cái xác bị phanh thây ở trong phòng: “Hai người này có lẽ đã đập vỡ búp bê gỗ đây mà...”

Hôm qua đập vỡ búp bê gỗ, hôm nay chính mình bị phanh thây, quả thật không phải chuyện đùa.

“Còn anh, anh không có búp bê gỗ à?” Tả Ty Ty hỏi Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch lắc lắc đầu, tỏ ý họ không lấy búp bê gỗ trong phòng sinh hoạt của Câu lạc bộ Điều khiển.

“Thôi được, bây giờ chỉ mong sớm tìm ra cửa để rời khỏi nơi này.” Tả Ty Ty có vẻ hơi buồn bực: “Những chuyện kiểu này khó mà phòng bị được... ai biết còn duy trì được mấy ngày.” Nói đoạn, cô quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch đi vào phòng của hai nạn nhân, quả nhiên tìm thấy búp bê gỗ gãy chân lìa tay nằm ở trong góc phòng. Cậu nhặt nó lên, sau khi quan sát kỹ càng, cậu hơi nhíu mày, cảm thấy dường như có điểm nào đó không ổn lắm...

Vài phút sau, Lâm Thu Thạch mang con búp bê đó đến để trước mặt Châu Hàm Sơn: “Con búp bê này có gì khác với con của cậu không?”

Châu Hàm Sơn liếc một cái: “Cũng na ná như nhau, nhưng của em thô ráp hơn một chút.”

Bọn Lâm Thu Thạch đã từng thấy búp bê gỗ của Châu Hàm Sơn, hôm đó khi Cố Long Minh ném bức tượng thạch cao xuống, búp bê gỗ ở bên trong tượng thạch cao cũng rơi vỡ nát. Nhưng Lâm Thu Thạch nhớ rõ, con búp bê đó có những điểm khác biệt so với con ở trong tay cậu hiện giờ.

“Đúng là không giống, búp bê gỗ của em không phun sơn.” Châu Hàm Sơn nói: “Có ảnh hưởng gì không anh?”

Lâm Thu Thạch không nói gì: “Đi, đến phòng sinh hoạt thử xem.”

Họ ăn qua loa bữa sáng, rồi đi vội tới phòng sinh hoạt.

Khóa cửa phòng sinh hoạt đã bị ai đó bẻ gãy, cửa hơi mở hé, vậy là Lâm Thu Thạch đỡ mất công mở khóa. Sau khi đi vào, họ bắt đầu tìm kiếm

búp bê gỗ. Quả nhiên, chẳng mấy chốc, họ phát hiện ra một hộp gỗ trong góc phòng.

Bên trong hộp gỗ có khoảng hơn hai mươi con, tất cả đều được chế tác tỉ mỉ, mài nhẵn, bề mặt quét một lớp sơn bảo vệ không màu.

“Tại sao chỉ có mỗi loại này nhỉ?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em không biết...” Châu Hàm Sơn cũng rất mờ mịt, cậu ta nói: “Khi đó, Chu Như Viên phát búp bê cho từng người, em không rõ thứ này có bao nhiêu mẫu nữa.”

Lâm Thu Thạch không nói gì, quay lưng đi vào kho chứa đồ. Khóa kho chứa đồ cũng bị phá, nhưng bức tượng vẫn đứng nguyên bên dưới tấm vải trắng, xem ra những người khác do chưa biết về tác dụng của bức tượng nên không dám tùy tiện đụng vào. Ở thế giới của cửa, bất cứ thứ gì cũng có khả năng gây nguy hiểm đến tính mạng.

So với lần trước họ tới đây, bức tượng rõ ràng đã lớn hơn một chút. Lâm Thu Thạch mở tấm vải trắng ra, nhận thấy tượng trở nên chi tiết hơn, từng sợi tóc sống động như thật, biểu cảm gương mặt cực kỳ có hồn, cứ như ngay giây sau sẽ cử động, đi lại như người thật.

Nhìn thấy bức tượng như vậy, Châu Hàm Sơn thật sự rất sợ, nói: “Tượng càng lúc càng giống Chu Như Viên...”

Lâm Thu Thạch không nói gì.

Châu Hàm Sơn tiếp tục nói: “Chẳng khác nào từ một khuôn đúc ra.” Cậu ta thận trọng sờ vào bức tượng, lập tức biến sắc, lão đảo lùi mấy bước: “Trời ơi, anh ơi!”

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch nhìn cậu ta.

“Bề.. bề mặt tượng ấm quá...” Châu Hàm Sơn luống cuống giải thích: “Bức tượng có hơi ấm!”

Lâm Thu Thạch sửng người, vội đặt bàn tay lên tượng. Nhưng chuyện còn hồng hót hơn lời Châu Hàm Sơn nói, bức tượng này không những có hơi ấm, mà chạm vào còn mềm mại như da thịt.

Một bức tượng đáng lẽ phải cứng lạnh, bỗng trở nên vừa ấm vừa mềm. Nó đứng đó, chẳng khác nào một con người đang giả làm tượng, có thể cử động bất cứ lúc nào.

Cố Long Minh đến vuốt thử một cái, cũng giật nảy mình, nói: “Thứ này... thứ này, đừng nói nó sắp biến thành người đấy nhé?”

Châu Hàm Sơn dường như không chịu nổi kích thích, cậu ta cúi gập người xuống, nức nở nói: “Đáng Sợ quá. Chu Như Viên, tại sao em phải làm vậy với anh, anh có làm gì không phải với em đâu, tại sao lại đối xử với anh như vậy...”

Châu Hàm Sơn vừa nói dứt lời, từ ngoài cửa đột nhiên có hai vật bay vào, đập thẳng vào người Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh. Cả hai ngẩn ra giây lát, rồi nhận ra thứ vừa bị ném vào người mình: Đó là hai con búp bê gỗ không còn lành lặn, giống hệt loại đồ trong thùng gỗ. Điểm khác biệt duy nhất, là hai con búp bê này bị mất đầu.

“Tiên sư!” Cố Long Minh không kiềm được chửi tục, hắn nói: “Thế là thế nào?! Vô tình chạm một cái là bắt chịu trách nhiệm à? Phụ nữ chưa chồng thời phong kiến hay gì?!”

Lâm Thu Thạch: “...” Ví dụ của cậu sinh động và hình tượng nhỉ.

Thời phong kiến, hễ ai lỡ thấy mặt một cô gái chưa chồng thì sẽ phải lấy người đó làm vợ. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ chỉ cần họ không chạm vào đồng búp bê thì sẽ không sao, ai ngờ lũ quỷ quái này thô bỉ đến mức đó, thật không còn lời gì để nói.

Lâm Thu Thạch nhặt con búp bê của mình lên, quả thật không tìm thấy cái đầu đâu cả. Không nghi ngờ gì nữa, nếu không sớm tìm thấy cửa và chìa khóa, Lâm Thu Thạch sẽ chịu kết cục giống như con búp bê này.

Châu Hàm Sơn không biết phải nói gì, cậu ta khuyu gối, như thể sức lực trong cơ thể đã cạn kiệt, vẻ mặt vừa dờ dẩn vừa đáng thương, thậm chí còn đưa tay ôm lấy bức tượng.

“Chu Như Viên, rốt cuộc là em muốn gì? Em định lấy mạng anh mới vừa lòng? Nếu thật sự muốn như vậy, thì hãy mang anh đi đi.” Châu Hàm Sơn nói như điên dại, nỗi sợ đã lấn át ý chí muốn sống. Cậu ta gục đầu trên bức tượng, lầm bầm: “Anh không chạy trốn nữa, anh xuống đó bầu bạn với em được chưa nào.”

Cậu ta vừa dứt lời, Lâm Thu Thạch thấy bức tượng hơi cử động. Nó đang chầm chậm, từng chút một, cúi đầu xuống. Mặc dù tốc độ cực kỳ chậm, dễ khiến người chứng kiến cảm thấy mình nhìn lẩn, nhưng Lâm

Thu Thạch chắc chắn rằng bức tượng đang cử động. Bức tượng cô gái cúi xuống, nhìn người yêu bằng ánh mắt dịu dàng, đôi mắt làm bằng thạch cao trào ra một chất dịch màu đỏ, chầm chậm chảy xuống gò má, rồi rơi trên mặt đất.

Bức tượng đang khóc, nhưng nó không có nước mắt, thứ nhỏ xuống từ đôi mắt thạch cao toàn là máu tươi.

Châu Hàm Sơn cũng nhìn thấy dòng máu chảy từ mắt tượng. Cậu ta sững sờ vài giây, sau đó nói như si ngốc: “Như Viên, có phải em đấy không, em đang khóc sao?”

Bức tượng dĩ nhiên không thể trả lời câu hỏi của cậu ta.

“Em muốn anh chết sao?” Châu Hàm Sơn nói: “Nếu em muốn anh chết, em hãy gạt đầu đi?”

Cậu ta vừa dứt lời, một cơn gió lớn từ ngoài cửa sổ ùa vào, cơn gió thốc qua lớp rèm cửa gây ra tiếng loạt xoạt, thoáng nghe tưởng tiếng khóc.

Khi gió lặng, bức tượng cũng không còn khóc nữa. Nó đứng im trong một tư thế, mắt nhìn về Cố Long Minh.

Cố Long Minh cảm thấy hơi ngột: “Nó đang nhìn tôi thì phải?”

Lâm Thu Thạch nghiêng đầu quan sát bức tượng, bỗng cảm giác như ánh mắt này ẩn chứa điều gì khác. Cậu đi ra sau lưng bức tượng, nhìn theo hướng mắt của nó, thấy đúng là bức tượng nhìn về phía Cố Long Minh, chỉ là vị trí hơi kỳ quái... Nó đang nhìn chằm chằm túi quần của Cố Long Minh.

Lâm Thu Thạch: “Cố Long Minh, trong túi cậu có cái gì vậy?”

Cố Long Minh: “Hả? Cái gì?” Hắn thò tay vào túi, móc ra con búp bê gỗ ban nãy bị ai đó ném vào người: “Có cái này thôi, chuyện gì vậy?”

“Cậu để búp bê gỗ qua một bên.” Lâm Thu Thạch nói.

Cố Long Minh tuy chẳng hiểu ra sao, nhưng vẫn cẩn thận để búp bê gỗ xuống dưới chân.

Lâm Thu Thạch để ý thấy ánh mắt của bức tượng quả thực đang chầm chậm di động, từ Cố Long Minh xuống mặt đất dưới chân hắn.

Cố Long Minh cũng đã nhận ra điều này, hắn thần kinh ngạc trong lòng, nói: “Vậy nghĩa là sao nhỉ? Tại sao nó nhìn con búp bê? Chính nó

ném cho chúng ta mà? Đang cố tình khiêu khích hay sao...”

Lâm Thu Thạch lắc đầu, nói ra suy đoán của bản thân: “Có lẽ bức tượng đang nhắc nhở chúng ta.”

“Nhắc nhở?” Cố Long Minh xoa cằm: “Nhắc nhở chúng ta nên bắt chước búp bê gỗ?”

Lâm Thu Thạch không nói gì, thực ra cậu cũng chưa thực sự hiểu tại sao bức tượng lại nhìn chăm chăm búp bê gỗ.

Ba người đứng trong phòng, giữa tiếng khóc nức nở của Châu Hàm Sơn. Trong đầu Lâm Thu Thạch thoáng hiện lên một suy nghĩ, bèn nói: “Châu Hàm Sơn.”

Châu Hàm Sơn nhìn sang Lâm Thu Thạch, mắt lệ giăng mờ.

“Cậu từng kể, việc cầu nguyện nhất thiết cần có búp bê gỗ phải không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Đúng vậy.” Châu Hàm Sơn nói: “Anh muốn nói gì...”

Lâm Thu Thạch nhìn sang bức tượng: “Cậu nghĩ xem, có phải nó đang nhắc chúng ta hãy ước thêm một lần nữa?”

Châu Hàm Sơn lặng người.

“Nếu chúng tôi ước cho mọi việc kết thúc,” Lâm Thu Thạch nói, “thì đi đâu ước đó có thành hiện thực không?”

Đi đâu ước này giống với đi đâu ước của Châu Hàm Sơn, là nghịch lý không thể thực hiện.

Chương 104

Trả nợ

Nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, ánh mắt Châu Hàm Sơn chuyển sang nhìn bức tượng, hồi lâu không nói gì.

Nước mắt của bức tượng đã đông lại, con người trở nên vô hồn như trước, dường như “gợi ý” mà bức tượng đưa ra cho họ chỉ là ảo giác.

Cố Long Minh khom lưng nhặt con búp bê lên, hẩn nhìn chằm chằm món đồ chơi ấy: “Châu Hàm Sơn, chú mày hẹn hò với Chu Như Viên bao lâu rồi?”

“Năm ạ.” Châu Hàm Sơn đáp. Cậu ta đi vào góc kho chứa đồ, lấy đại một chiếc ghế đầu bằng gỗ, ngồi xuống, mặc kệ lớp bụi dày phủ bên trên: “Bọn em thường gặp nhau ở phòng sinh hoạt này... Cô ta nói việc học rất bận bịu nên chỉ có thể gặp ở đây, em cũng rất thông cảm.” Cậu ta hậm hực nói, có câu tình yêu khiến IQ giảm mạnh quả không sai, bây giờ nghĩ lại đúng là như vậy. Từ khi quen biết, cả hai không ở bên nhau mấy, càng không nói đến chuyện hòa hợp hiểu nhau.

Sự khởi đầu của câu chuyện này chính là một sai lầm, Châu Hàm Sơn quá ngốc nghếch nên đã khiến sai lầm nối tiếp sai lầm, để rồi phải trả cái giá thảm khốc.

Lâm Thu Thạch im lặng nghe Châu Hàm Sơn kể hết, mới nói một câu: “Tối nay quay lại đây ước nguyện đi.”

“Sao cơ?” Ban đầu Châu Hàm Sơn tưởng mình nghe nhầm, nhưng thấy vẻ mặt坦然 nhiên của Lâm Thu Thạch, cậu ta biết rằng đúng là Lâm Thu Thạch đã nói thế: “Anh nói là... chúng ta đến ước nguyện với bức tượng lần nữa?”

“Thời gian không còn nhiều.” Lâm Thu Thạch cầm con búp bê vỡ nát lên: “Cậu không muốn biến thành như thế này chứ?”

Búp bê gỗ của họ đầu đã vỡ, tránh được một lúc, không tránh được cả đời, tính mạng của họ có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào.

Cho nên kết thúc tất cả, rời khỏi thế giới này mới là lựa chọn tốt nhất. Mặc dù để đi tới quyết định như vậy không phải việc dễ dàng.

“Tôi không cảm nhận thấy ác ý từ bức tượng này. Còn cậu thấy sao?” Lâm Thu Thạch nhìn bức tượng trước mắt.

Lúc này, bức tượng đã trở nên cực kỳ giống người, độ ẩm và mềm của da thịt càng lúc càng chân thực. Châu Hàm Sơn chăm chú nhìn bức tượng một lát, đột nhiên cậu ta đứng dậy, ghé tai vào lồng ngực bức tượng, giây sau thì biến sắc, quay sang Lâm Thu Thạch.

Từ biểu cảm gương mặt, Lâm Thu Thạch đã đoán ra cậu ta đang nghĩ gì.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Châu Hàm Sơn là: “Em nghe thấy tiếng tim đập.”

Cố Long Minh sửng sốt: “Tim đập?”

Ngưỡng chịu đựng của Châu Hàm Sơn đã bị vượt qua từ lâu, cậu ta nói: “Đúng, tiếng tim đập” Cậu ta quay sang nhìn bức tượng, thận trọng dùng tay sờ khuôn mặt nó: “Chắc nó sắp biến thành người rồi đúng không?”

Mặc dù đây là một câu hỏi, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, có lẽ vài ngày nữa thôi, bức tượng sẽ biến thành người. Chỉ không biết sẽ biến thành người, cái giá phải trả sẽ là gì.

Lâm Thu Thạch đã quyết định ở lại phòng sinh hoạt đến tối để thực hiện nghi lễ cầu nguyện.

Châu Hàm Sơn im lặng ngồi trong phòng sinh hoạt, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Thu Thạch chơi Sudoku, Cố Long Minh cầm cúi sấm soi búp bê gỗ, bầu không khí trong phòng nặng nề đáng sợ.

Lúc Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh cùng đi vệ sinh, trên đường, Cố Long Minh hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy, Dư Lâm Lâm?”

Lâm Thu Thạch: “Tôi đang nghĩ về Châu Hàm Sơn.”

“Sao lại nghĩ tới cậu ta?” Cố Long Minh hiện giờ không còn nhiều cảm tình với Châu Hàm Sơn, nói thẳng ra, chính cậu ta là nguồn cơn của

tất cả mọi việc: “Nếu không do cậu ta hẹn hò với Chu Như Viên, chưa biết chừng sẽ không có những chuyện này.”

“Đúng thế.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu nghĩ cậu ta có còn giấu giếm đi đâu gì không?”

Cố Long Minh gật gật đầu.

Ai cũng có bí mật, có những bí mật sẽ theo họ tới tận lúc chết.

“Đêm đến, cậu hãy cẩn thận một chút.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi cảm thấy vụ cầu nguyện này không đơn giản vậy đâu.”

“Liệu có bị cản trở không?” Cố Long Minh hỏi.

Lâm Thu Thạch cúi đầu rửa tay, nhìn dòng nước lạnh lẽo xối xuống những đường chỉ tay của mình, cậu nói: “Cậu nói kẻ muốn cản trở, là Chu Như Viên, hay Châu Hàm Sơn?”

“Châu Hàm Sơn?” Cố Long Minh không hiểu: “Tại sao cậu ta phải ngăn cản chúng ta cầu nguyện?”

“Bởi vì rất có thể đi đầu ước của chúng ta đối nghịch lại đi đầu ước của cậu ta.” Lâm Thu Thạch đóng vòi nước lại, rút một tờ giấy lau khô tay: “Cậu còn nhớ chúng ta gặp Châu Hàm Sơn ở đâu không?”

“Ở trong phòng học... khoan đã, ba thằng nhóc đó...” Cố Long Minh sực nhớ ra, khi ấy trong phòng học, ba sinh viên kia đang làm gì: “Lúc đó chúng cũng đang cầu nguyện??”

“Đúng thế.” Lâm Thu Thạch cười như không cười: “Cậu nghĩ thằng nhóc Châu Hàm Sơn này còn giấu chúng ta bao nhiêu việc nữa?”

Tiểu Hòa bị đứt đôi người, cậu bạn thứ hai mất đầu, chỉ còn lại mình Châu Hàm Sơn. Khi lần đầu họ gặp Châu Hàm Sơn, cậu ta đang cùng hai người bạn xấu số nhỏ máu lên búp bê gỗ. Theo lời của Châu Hàm Sơn, nhỏ máu lên búp bê là một bước trong nghi thức cầu nguyện, tại đây có một lỗ hổng không thể che giấu: Phòng học khi đó không có bức tượng.

Nhưng theo lời Châu Hàm Sơn, họ cần phải cầu ước trước bức tượng, vậy tại sao hôm đó chúng cử hành nghi thức trong phòng học. Hoặc là nghi thức cầu nguyện vốn dĩ không có ý nghĩa, hoặc bức tượng chẳng đóng vai trò gì ở đây.

“Thật ra người may mắn sống sót không chỉ có Châu Hàm Sơn.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu còn nhớ thủ thư ở thư viện không?”

“Nhớ.” Cố Long Minh cảm thấy đầu óc rối tung, nhưng trực giác cho hắn biết trong mớ hân bà lằng đốn tồn tại một manh mối quan trọng bậc nhất, manh mối đó sẽ làm sáng tỏ tất cả: “Cán bộ thủ thư... ý anh là...”

“Ông ta vẫn còn sống.” Lâm Thu Thạch nói: “Ông ta cũng có con búp bê gỗ, đi đâu đó có nghĩa Châu Hàm Sơn đang nói dối.”

Cố Long Minh gượng cười: “Tôi có cảm giác mình đang giải một đề toán siêu khó.”

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Đề toán chẳng là gì so với cái này. Có nhiều chi tiết do chúng ta không nghĩ kỹ thôi. Cán bộ thủ thư ở thư viện vẫn còn sống, đi đâu đó chứng minh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cố Long Minh vội hỏi.

“Cầu nguyện không gây chết người.” Lâm Thu Thạch nói: “Có thể phải trả giá, nhưng cái giá chưa chắc là sinh mạng.”

Cố Long Minh ò lên, sau đó chìm vào im lặng: “Vậy tại sao họ lại...”

“Tôi đang nghi ngờ, bức tượng và Chu Như Viên thực chất không phải là một.” Lâm Thu Thạch nói: “Bức tượng giúp đi đầu ước thành sự thực, oán linh đại khai sát giới. Dĩ nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của tôi, chưa có chứng cứ gì cả.”

Cố Long Minh: “Cho nên anh muốn cầu nguyện để chứng thực?” Trước đó, Cố Long Minh vẫn nghĩ tại sao Lâm Thu Thạch lại muốn thử cầu nguyện với bức tượng, bây giờ thì hắn đã hiểu, Lâm Thu Thạch muốn chứng thực suy đoán của mình.

“Đúng vậy.” Lâm Thu Thạch nói: “Đợi đến đêm nay, tất cả những bí mật sẽ có lời giải, đến lúc đó cậu theo sát Châu Hàm Sơn nhé.”

“Được.” Cố Long Minh gật gật đầu.

“Đi thôi.” Lâm Thu Thạch nói xong, bỗng thấy Cố Long Minh đang nhìn mình chằm chằm, cậu hơi bối rối, hỏi: “Cậu nhìn tôi làm gì thế?”

“Tôi cảm thấy anh đã thay đổi rất nhiều.” Cố Long Minh nói: “Sau cánh cửa trước với tôi, anh đã vào cửa thêm rất nhiều lần đúng không?”

“Đâu có.” Lâm Thu Thạch đáp: “Chỉ cùng bạn đi một cửa cấp thấp thôi... Sao vậy?” Cậu cảm thấy câu hỏi của Cố Long Minh khá lạ lùng.

“Không có gì, vậy là anh tiến bộ quá nhanh.” Cố Long Minh nói: “So với lần trước, anh lợi hại hơn hẳn.” Hắc thở dài: “Hình như có những người sinh ra là để dành cho cửa.”

Lâm Thu Thạch hơi nhướn mày. Cậu không ngờ lại được nghe câu đó từ Cố Long Minh. Mặc dù trước đây, Nguyễn Nam Chúc cũng từng nói đi đâu tương tự, nhưng cậu không cảm nhận được gì, chỉ nghĩ đơn giản là Nguyễn Nam Chúc muốn khích lệ người mới.

Hai người trở lại phòng sinh hoạt, thấy Châu Hàm Sơn nằm áp mặt lên bàn, trông chẳng có chút tinh thần nào.

Lâm Thu Thạch nhìn đồng hồ, nói: “Đi thôi, đến giờ ăn trưa rồi.”

“Em không đói,” Châu Hàm Sơn đáp, “không muốn ăn cho lắm.”

Cố Long Minh: “Một mình chú mày ở lại đây không sợ sao?”

Châu Hàm Sơn ngẫm nghĩ, hình như cảm thấy cũng khá đáng sợ, bèn nói: “Thôi được, căng tin đông người, cảm giác vẫn đỡ hơn.”

Trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng nên bữa ăn không vui vẻ thoải mái cho lắm. Lâm Thu Thạch đang ăn thì thấy Tả Ty Ty đi vào, cậu nghĩ một lát, quyết định sang hỏi thăm cô gái.

“Anh đang làm gì vậy?” Tả Ty Ty hỏi: “Cả buổi sáng chẳng thấy mặt, tôi đang định đi tìm anh đấy.”

“Tôi ở phòng sinh hoạt của Câu lạc bộ Điều khắc.” Lâm Thu Thạch đáp: “Có chuyện gì không?”

Tả Ty Ty đánh mắt về phía bàn ăn nơi Châu Hàm Sơn ngồi: “Anh có biết NPC anh dẫn theo là ai không?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Cậu ta có vấn đề gì sao?”

Có lẽ Tả Ty Ty đã tìm ra được thông tin gì đó, muốn chia sẻ với Lâm Thu Thạch, cô nói: “Cậu ta tên Châu Hàm Sơn... rất thân với đám sinh viên đã chết.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tỏ ý mình đã biết chuyện này.

“Bạn học nói cậu ta có quan hệ yêu đương với một sinh viên tên là Chu Như Viên.” Tả Ty Ty thấy Lâm Thu Thạch không có vẻ bất ngờ, bèn

hạ giọng tiết lộ thêm: “Nhưng tôi đã đi kiểm tra, trong số các sinh viên điều khắc năm cuối không có ai tên là Chu Như Viên cả.”

“Cám ơn cô.” Lâm Thu Thạch lên tiếng cảm ơn: “Chu Như Viên đúng là không phải sinh viên năm tư.”

“Vậy cô ta học năm mấy?” Tả Ty Ty tròn mắt hỏi.

“Cô ta đã chết r ồi.” Sau một chút cân nhắc, Lâm Thu Thạch kể chuyện này cho Tả Ty Ty.

Tả Ty Ty: “...” Nét mặt cô hơi nhăn lại: “Anh nghiêm túc đấy à?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nghiêm túc mà.”

Tả Ty Ty: “Vậy sao anh có vẻ bình tĩnh quá vậy?” Sau khi biết chuyện này, cánh tay Tả Ty Ty nổi đ ầy da gà.

“Không, mới đ ầu cũng sợ nhưng giờ hết r ồi.” Lâm Thu Thạch đáp.

Tả Ty Ty thở dài: “Thôi được, các anh giỏi đấy, tôi mất bao nhiêu công sức mới phát hiện ra chuyện này, vậy mà các anh đã biết cả r ồi... Đã có manh mối gì về cửa và chìa khóa chưa?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Có một chút.”

Tả Ty Ty biết “một chút” của Lâm Thu Thạch chắc chắn vượt ngoài những gì họ biết. Nhưng vì đôi bên chưa thân thiết đến mức trao đổi tất cả thông tin tìm được cho nhau, nên Tả Ty Ty không hỏi nhiều, chỉ khuyên Lâm Thu Thạch cẩn thận với Châu Hàm Sơn, nói NPC này nhiều khả năng có vấn đề

Lâm Thu Thạch cảm ơn cô gái, r ồi quay trở về bàn của mình.

“Tối nay các anh định ước đi đâu gì?” Châu Hàm Sơn nhạt miệng không có hứng ăn, dùng đũa gắp gắp những hạt cơm trong bát, hỏi.

“Cậu nghĩ nên ước đi đâu gì là hợp lý?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Dĩ nhiên là ước cho mọi chuyện kết thúc.” Châu Hàm Sơn xui lơ, “em sắp chịu hết nổi r ồi.”

“Được.” Lâm Thu Thạch đáp, “vậy hãy ước cho mọi chuyện mau chóng kết thúc.”

Chờ đợi là quãng thời gian thật dài. Thường ngày, đêm tối sao mà tới nhanh; còn hôm nay, một ngày lại dài tựa một năm.

Ba người đợi ở phòng sinh hoạt, Châu Hàm Sơn nằm bò ra bàn ngủ.

Lâm Thu Thạch không dám lơ là, con búp bê bị hỏng được để trước mặt để nhắc nhở cậu rằng nguy hiểm có thể ập xuống bất cứ lúc nào. Thứ đó đâu có chờ người ta nghỉ ngơi xong rồi mới đến đòi mạng.

Bên ngoài bắt đầu đổ mưa, kim đồng hồ chạy hết vòng này tới vòng khác, cuối cùng đã đến tám giờ tối.

Trời tối hẳn, gió thổi mang theo những hạt mưa tạt qua khe cửa sổ. Lâm Thu Thạch giờ tay xem đồng hồ, sau đó trao đổi một ánh nhìn với Cố Long Minh. Cậu có cảm giác thời khắc đó sắp đến.

Lâm Thu Thạch gọi Châu Hàm Sơn dậy, nói: “Dậy đi, trời tối rồi.”

Châu Hàm Sơn giật mình bật dậy khỏi mặt bàn, ú ớ: “Em vừa nằm mơ.”

“Mơ thấy gì?” Cố Long Minh hỏi.

“Em mơ thấy các bạn của mình,” Châu Hàm Sơn đáp, “tụi nó nói rất nhớ em.” Cậu ta giờ tay vuốt mặt một cái: “Em cũng... thấy nhớ tụi nó.” Nói đoạn, cậu ta cười buồn, “không chừng em sắp đi theo tụi nó rồi.”

Cố Long Minh không nói gì, chỉ vỗ vai cậu ta an ủi.

Sau khi trời tối, họ vào kho chứa đồ đầy bức tượng kia ra ngoài.

Tượng vẫn bất động, nhưng lại có hơi ấm và sự mềm mại của da thịt con người, cảm giác ấy khiến bức tượng trở nên quái dị khó tả. Châu Hàm Sơn thận trọng chạm thử một cái, lẩm bẩm nói, không lẽ sẽ biến thành người thật, nếu vậy biết tính sao.

Lâm Thu Thạch nói: “Tiến hành nhé?”

“Được ạ.” Châu Hàm Sơn nói: “Cắt đứt ngón tay, nhỏ máu lên búp bê gỗ, rồi đứng trước bức tượng cầu nguyện.” Cậu ta nhìn Lâm Thu Thạch: “Điềm ước của anh là gì?”

Lâm Thu Thạch không đáp, cậu rút một con dao đã chuẩn bị sẵn, đặt lên ngón tay, đang chuẩn bị cứa xuống thì bỗng dừng lại.

“Sao thế?” Châu Hàm Sơn hỏi.

Lâm Thu Thạch cúi đầu, nhìn xuống đất.

Trong phòng có tổng cộng ba người, từ khi ăn cơm xong, họ không đi đâu nữa. Cơn mưa bên ngoài khi trời tối mới bắt đầu rơi, vậy mà lúc này ở

trong phòng lại có những dấu chân ướt nước. Hàng dấu chân kéo dài từ cửa đến chỗ họ đang đứng, nhìn kích cỡ có thể đoán là dấu chân con gái.

Chuyện xảy ra giống với lần Châu Hàm Sơn và hai người bạn cùng nguyện trong phòng học, hiện tại căn phòng này đã có thêm một người, chỉ là họ không thể nhìn thấy.

Lâm Thu Thạch ngưng động tác, đưa con dao cho Châu Hàm Sơn, nói: “Cậu làm trước đi.”

Châu Hàm Sơn sửng sốt, dường như không ngờ rằng Lâm Thu Thạch lại phản ứng như vậy, cậu ta nói: “... Nhưng em đã ước rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Ai quy định là không thể ước lần thứ hai?”

“Em chẳng biết nên ước cái gì.” Châu Hàm Sơn hơi hoảng: “Em...”

Lâm Thu Thạch nhìn thẳng vào mắt cậu ta, nói: “Châu Hàm Sơn, rốt cuộc lần trước cậu đã ước đi đâu gì?”

Châu Hàm Sơn: “Em...”

“Không được nói dối.” Lâm Thu Thạch nói: “Nếu cậu nói dối, tôi sẽ đập vỡ bức tượng này.” Cậu vừa nói vừa đến chỗ bức tượng, vẻ mặt hoàn toàn không giống như nói đùa.

Châu Hàm Sơn im lặng. Gương mặt cậu ta có vẻ phức tạp, hình như định nói gì đó.

“Ước đi.” Giọng Lâm Thu Thạch rất nhẹ, nhưng không ai dám nghĩ cậu đang đùa: “Ước cho mọi thứ kết thúc.”

Châu Hàm Sơn nắm chặt con dao, nét mặt thay đổi liên tục.

Cố Long Minh cũng phát hiện thái độ của Châu Hàm Sơn thay đổi, hẩn tỏ ra nghi ngờ, nhìn chằm chằm cậu ta, đồng dặc gọi: “Châu Hàm Sơn?”

Châu Hàm Sơn bật cười, cậu ta đặt con dao xuống, thản nhiên nói: “Các anh đều biết cả rồi nhỉ?”

Lâm Thu Thạch thở dài, suy đoán của cậu đã trở thành sự thật. Châu Hàm Sơn vẫn còn giấu họ chi tiết nào đó, và chi tiết này đóng vai trò cực kỳ quan trọng trong toàn bộ câu chuyện.

Cố Long Minh thấy Châu Hàm Sơn định lật mặt, lập tức buột miệng chửi tục.

Lâm Thu Thạch nói: “Châu Hàm Sơn, để tôi đoán nhé, đi đầu ước lần đó của cậu vẫn chưa thành hiện thực... Nhưng, chắc cũng sắp rồi nhỉ?”

Châu Hàm Sơn không phản ứng, hiện giờ, cậu ta hoàn toàn không còn là cậu sinh viên nhất gan yếu ớt nữa.

“Sốt ruột lắm phải không?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Đi đầu ước được thực hiện theo cái cách không giống như cậu tưởng tượng phải không?”

Châu Hàm Sơn thở hắt ra, nói: “Thật sự tôi rất ghét chơi với những đứ​a thông minh.” Cậu ta đứng dậy khỏi ghế, đi đến trước bức tượng, dịu dàng chạm lên làn da của tượng, nói: “Đúng thế, không như tưởng tượng, cho nên... tôi sẽ không để mình chết.” Cậu ta quay sang, nhìn thẳng Lâm Thu Thạch: “Phiền các anh đi chết thay tôi nhé.”

Cậu ta vừa nói dứt lời, trong phòng nổi lên một trận cuồng phong, đèn điện trên trần bị gió thổi phát ra những tiếng loẹt xoẹt, tưởng chừng như sắp tắt.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng nước dính nhớp nháp, cậu quay lại, thấy Chu Như Viên đang đứng sau lưng mình. Cô ta mặc váy dài, khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt căm hận nhìn chòng chọc Lâm Thu Thạch, nước mưa trên người biến thành màu đỏ như máu.

Cố Long Minh thấy cô ta đột nhiên xuất hiện thì giật nảy mình, loạng choạng lùi hai bước.

Lâm Thu Thạch vẫn rất bình tĩnh, cậu đút tay vào túi quần, đến khi rút ra, trên ngón tay đã có một vết rạch đỏ tươi. Cậu quẹt vết máu đó lên búp bê gỗ ở tay kia, rồi nói đi đầu ước của mình: “Tôi mong đi đầu ước của Châu Hàm Sơn không bao giờ được thực hiện.”

Ban đầu, Châu Hàm Sơn rất tự tin, nhưng khi nghe Lâm Thu Thạch nói đi đầu ước, cậu ta lập tức biến sắc, rút lên một tiếng, quơ lấy con dao xông vào Lâm Thu Thạch: “Sao anh dám...”

Lâm Thu Thạch phản ứng cực nhanh, né được cú đâm của Châu Hàm Sơn, rồi giơ chân đá vào tay cậu ta, khiến con dao văng đi chỗ khác.

Châu Hàm Sơn vốn gầy yếu, đừng nói Cố Long Minh, ngay đến Lâm Thu Thạch, cậu ta cũng không thể đánh lại.

Lâm Thu Thạch thui một cú vào bụng Châu Hàm Sơn, khiến cậu ta ngã ra đất. Chu Như Viên đứng sau lưng Lâm Thu Thạch ngoác miệng, để

lộ một nụ cười độc ác, nói: “Anh sẽ được như ý muốn.”

“Đừng!!!” Châu Hàm Sơn thét lên.

Sau đó, những tiếng như đất đá nứt vỡ vang lên trong phòng, Lâm Thu Thạch ngẩng đầu nhìn, nhận thấy bức tượng đặt gần đó bắt đầu nứt toác thành từng mảnh.

Châu Hàm Sơn nhào đến chỗ bức tượng, gào khóc ôm lấy nó, muốn nó lành lặn trở lại. Nhưng dù cố gắng cách mấy, cậu ta cũng không thể ngăn bức tượng đổ sụp. Châu Hàm Sơn ôm lấy những mảnh vỡ thạch cao, khóc một cách tuyệt vọng: “Chỉ một chút, chỉ một chút nữa thôi...”

Lâm Thu Thạch đứng nhìn cậu ta, không nói gì.

Biểu cảm trên gương mặt Cố Long Minh khá phức tạp, hắn nói: “Rốt cuộc mày đã làm những gì... Mày dùng tính mạng bạn bè để đổi lấy đi đâu gì?”

Châu Hàm Sơn không trả lời câu hỏi của Cố Long Minh, hiện giờ trong mắt cậu ta chỉ có bức tượng, nhưng nó đã vỡ vụn. Lâm Thu Thạch đi đến chỗ những mảnh vỡ ấy, thấy một chiếc chìa khóa đồng cỡ lẫn trong đó.

Mặc dù đã có suy đoán từ trước, nhưng nhìn thấy chìa khóa, cậu vẫn bất giác thở phào.

Châu Hàm Sơn ngơ ngác ngẩng đầu dưới đất, tay ôm bức tượng vỡ.

“Chu Như Viên ước bức tượng có được linh hồn, còn cậu thì muốn được ở bên Chu Như Viên.” Lâm Thu Thạch nhặt chìa khóa lên, tiếp tục nói: “Có hai cách để hai người ở bên nhau, một là cậu chết, hai là cô ta sống lại, cậu đã chọn cách sau.”

Châu Hàm Sơn ngẩng đầu, im lặng nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch: “Thứ giúp cho điếu ước thành sự thật không phải Chu Như Viên, mà là bức tượng... đúng không?”

Vai Châu Hàm Sơn co rúm lại, không rõ đang khóc, hay đang cười.

Lâm Thu Thạch nói: “Điếu ước của cậu rõ ràng không phải là đoạt giải... cho nên nghịch lý không tồn tại. Cái giá họ phải trả, chẳng qua là thanh toán cho điếu ước của bạn mình.”

Làm người chết sống lại đâu có dễ.

Lâm Thu Thạch thậm chí nghi ngờ, bức tượng của Chu Như Viên cũng có linh hồn của chính nó, linh hồn này trông giống hệt Chu Như Viên. Thứ giúp đi đầu ước thành hiện thực là nó.

“Nó muốn giết tôi,” Châu Hàm Sơn trông như kiệt sức, “bởi vì nó không thể khiến đi đầu ước của tôi thành hiện thực.” Linh hồn thiếu một thứ, không có thứ đó, Chu Như Viên mãi mãi không thể sống lại.

“Không.” Lâm Thu Thạch dứt chìa khóa vào túi: “Cậu chưa từng nghĩ, chính Chu Như Viên muốn giết cậu sao?”

Châu Hàm Sơn lặng người.

“Có thể cô ta không muốn cậu tiếp tục nữa.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu nghĩ cô ta sống dậy từ bức tượng là chuyện vui vẻ sao?”

Châu Hàm Sơn cúi đầu nhìn những mảnh vụn trong tay.

“Dĩ nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của tôi.” Lâm Thu Thạch nói.

Nói xong, cậu quay sang Cố Long Minh: “Đi thôi.”

Cố Long Minh gật đầu, cùng Lâm Thu Thạch rảo bước ra cửa. Trước khi rời đi, họ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, Lâm Thu Thạch quay lại, thấy Châu Hàm Sơn ngã trên vũng máu, một con dao nhọn đâm lút vùng bụng.

Cảnh tượng này không làm họ ngạc nhiên, nhưng khiến họ khó chịu.

Cố Long Minh thở dài, Lâm Thu Thạch quay đi, họ rời khỏi căn phòng, không một lần dừng lại.

Con người luôn phải trả giá cho những gì mình gây ra, Châu Hàm Sơn hại chết tất cả bạn bè của mình, cho dù vô tình hay cố ý, cũng sẽ có lúc cậu ta phải trả món nợ này.

Chương 105

Lễ trao giải

Sau khi có được chìa khóa, việc còn lại chỉ là tìm vị trí cửa ra.

Dù sao cũng là cửa cấp thấp, đi đâu kiện tử vong tương đối lỏng lẻo, quỷ quái cũng không man rợ bất chấp như ở cấp độ cao.

Vậy mà không hiểu sao Cố Long Minh cứ im re, dường như tâm trạng hẳn không tốt, chẳng biết có phải vì phát hiện ra Châu Hàm Sơn không giống như những gì hắn tưởng tượng hay không.

“Này, nếu Châu Hàm Sơn không gặp được chúng ta thì sao..” Cố Long Minh nói: “Nếu cậu ta chết ngay cái hôm ở phòng học đó.”

“Thế nào cũng có cách giải quyết.” Lâm Thu Thạch dứt tay vào túi quần, khê mân mê chiếc chìa khóa, cảm nhận nó trượt qua kẽ tay, để lại chút cảm giác băng lạnh trên da. Nếu Châu Hàm Sơn sớm chết trong tay Chu Như Viên, chắc chắn vẫn sẽ có cách khác kết thúc mọi chuyện, nhưng chưa chắc dễ dàng như họ vừa làm.

Công việc còn lại chỉ là tìm cửa ra. Ngôi trường tuy rất rộng, nhưng các địa điểm liên quan không nhiều. Buổi chiều ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh tìm thấy cửa sắt trong một góc khuất của thư viện, sau khi mở cửa, cả hai đi vào con đường ánh sáng.

Trước khi rời đi, Lâm Thu Thạch báo tin cho Tả Ty Ty, nói rằng mình đã có chìa khóa, bảo cô tập trung tìm cửa.

Sau khi hiểu ám hiệu của Lâm Thu Thạch, Tả Ty Ty vô cùng kinh ngạc, nhưng cô không gặng hỏi, mà chỉ khâm phục nói: “Có phải anh từng vượt qua rất nhiều cửa cấp cao rồi không?”.

Lâm Thu Thạch không đáp, chỉ cười cười, quay người rời đi.

Thật ra nghĩ kỹ lại, người như Lâm Thu Thạch quả thực có thể xếp vào hàng lão luyện, chẳng có mấy ai vượt qua được cửa cấp chín, nhờ có Nguyễn Nam Chúc mà Lâm Thu Thạch đã trở thành một trong số những kẻ hiếm có đó.

Ánh sáng trong đường hầm gột rửa hết bóng đen u ám của thế giới trong cửa.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh chia tay nhau trong đường hầm, mỗi người đi một ngả. Ngoảnh đi ngoảnh lại, Lâm Thu Thạch đã thấy mình ở trong biệt thự.

Trình Thiên Lý đang ngáy khò khò, dưa hấu trên bàn vẫn còn lạnh. Lâm Thu Thạch chậm rãi cầm miếng dưa hấu lên, ăn tiếp.

Trình Thiên Lý thức dậy, mơ màng dụi mắt, ú ớ hỏi: “Anh vẫn chưa đi à?” Nó cũng biết hôm nay Lâm Thu Thạch sẽ vào cửa cùng với Cố Long Minh, không ngờ tỉnh dậy vẫn thấy Lâm Thu Thạch ngủ ở bên cạnh.

“Không, xong rồi.” Lâm Thu Thạch trả lời.

“Hửm...?” Trình Thiên Lý ngẩn ra, nói: “Anh vừa từ trong đó ra ư?”

“Đúng thế, sao?” Lâm Thu Thạch nhả ra một nhúm hạt.

“Không sao.” Trình Thiên Lý khịt khịt mũi, ngoẹo đầu, nói: “Nhưng sao trông anh thờ ơ thế.”

Lâm Thu Thạch khẽ chớp mắt, bật cười: “Thờ ơ là thế nào?”

“Người thường khi vừa thoát ra khỏi cửa đầu mất vài ngày mới bình thường trở lại.” Trình Thiên Lý nói: “Còn anh ra ngoài cầm miếng dưa lên ăn tiếp.”

Lâm Thu Thạch liếc miếng dưa hấu còn tỏa ra hơi lạnh trên tay: “Ngon thì ăn thôi.”

Trình Thiên Lý: “...” Cái chính không phải là ngon, OK?

“Cửa của nhóc bao giờ mở vậy?” Lâm Thu Thạch để miếng dưa hấu xuống. Cậu cảm thấy dưa hấu lạnh quá, ăn nhiều khiến dạ dày hơi khó chịu.

“Sắp rồi.” Trình Thiên Lý ậm ờ nói: “Anh em bảo em không được nói...”

“Thôi được.” Nếu Trình Nhất Tà đã dặn Trình Thiên Lý không nói, Lâm Thu Thạch cũng biết ý không hỏi. Cậu đứng dậy, nói muốn về phòng tắm tã, nghỉ ngơi một lát.

Trình Thiên Lý “ừm” một tiếng, nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch lên tầng.

Lâm Thu Thạch về phòng tắm rửa xong, đánh một giấc hết buổi chiều. Bữa tối, cậu xuống cùng ăn với những người khác trong biệt thự.

Bữa ăn này do Lư Diễm Tuyết đạo diễn, các món ăn tương đối cầu kỳ. Nhưng Lâm Thu Thạch không để ý đến món ăn cho lắm, cậu chờ mãi vẫn không thấy bóng Nguyễn Nam Chúc đâu.

“Nam Chúc không ở nhà à?” Lâm Thu Thạch hỏi Trần Phi.

“Có việc ra ngoài rồi.” Trần Phi đáp, “chắc tối mới về

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Tối đến, Lâm Thu Thạch ngồi hóng gió ngoài ban công, tiện thể đợi Nguyễn Nam Chúc. Nhưng Nguyễn Nam Chúc mãi vẫn chưa về, đồng hồ sắp điểm mười hai giờ mà Lâm Thu Thạch không thấy bóng dáng hắn đâu.

Cảm thấy hơi buồn ngủ, cậu nằm lim dim trên ghế, tới khi giật mình tỉnh dậy đã là quá nửa đêm, mà Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa về.

Chắc hôm nay Nam Chúc sẽ không về Lâm Thu Thạch khẽ thở dài trong lòng, trở về phòng ngủ tiếp.

Gần đây, không khí trong biệt thự rất kỳ lạ, có lẽ vì Nguyễn Nam Chúc quá bận rộn, Trình Thiên Lý thì sắp vào cửa.

Trình Nhất Tà gần như cũng chẳng thấy bóng dáng, may lắm thì ba ngày có thể thấy cậu ta ở nhà một lần.

Gần đây, Trình Thiên Lý rất nhàn rồi, nó lại bắt đầu cuộn mình trên sofa xem phim kinh dị, những tiếng hét thất thanh như gà bị chọc tiết chốc chốc lại vang vọng khắp căn biệt thự.

“Sợ thế thì xem làm gì?” Lâm Thu Thạch hỏi nó.

“Sắp phải vào cửa rồi, em không thể làm gánh nặng cho anh trai.” Trình Thiên Lý tủi thân nói: “Mọi người đều bảo luyện tập nhiều sẽ khác hơn mà.”

Lâm Thu Thạch thở dài, đưa tay xoa đầu Trình Thiên Lý. Cậu nhóc còn chưa tròn mười tám tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nhưng thế giới trong cửa không vì tuổi tác mà may mắn lắm, đối với quý quái, mọi người vào cửa đều ngang hàng như nhau.

Thời tiết càng lúc càng nóng, chẳng có hứng làm gì cả.

Cuối cùng, vào ngày thứ tư rời khỏi cửa, Lâm Thu Thạch đã gặp được Nguyễn Nam Chúc, khi đó hắn đang cãi nhau với Trình Nhất Tà.

Đây không phải lần đầu cả hai cãi nhau, nhưng là lần đầu Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc tức giận đến vậy.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Trình Nhất Tà, em đang đùa với sinh mạng của mình.”

Trình Nhất Tà đứng đối diện Nguyễn Nam Chúc, trán lấm tấm mồ hôi, đôi môi cậu ta mím lại, như một con trai ngậm chặt miệng, không cách nào cậy ra. Nguyễn Nam Chúc dường như hết cách với con trai ngoan cố này, hắn đâu thể dùng bạo lực để phá vỡ lớp vỏ cứng rắn ấy.

“Trình Nhất Tà,” Nguyễn Nam Chúc chậm rãi gọi từng tiếng tên cậu ta, “tại sao em không chịu nghe lời anh?”

Trình Nhất Tà và Trình Thiên Lý bên ngoài giống y hệt, nhưng khí chất thì trái ngược. Lúc này, cậu ta cup mắt, đối diện với lời chất vấn của Nguyễn Nam Chúc, cậu ta chỉ khẽ “ừm” một tiếng, nói: “Anh Nguyễn, em xin lỗi.”

“Em đang uống rượu độc giải khát^[21].” Nguyễn Nam Chúc chỉ nói thế rồi im lặng. Trình Nhất Tà quá cứng đầu, khiến hắn cảm thấy bức bối, hắn xua tay nói: “Thôi đi đi.”

Trình Nhất Tà định nói gì đó nhưng lại thôi.

Nguyễn Nam Chúc cũng yên lặng, hắn quay lưng bỏ vào phòng, để lại một mình Trình Nhất Tà đứng giữa không khí nóng nực. Sau đó, Lâm Thu Thạch nghe thấy Nguyễn Nam Chúc đóng sầm cửa.

Trình Nhất Tà cũng bỏ đi.

Đối với trận cãi vã này, Lâm Thu Thạch thậm chí có một vài suy đoán. Nhưng cậu không dám nói, bởi vì có những thứ nếu vạch trần, sẽ không bao giờ trở lại được như cũ.

Sau khi Trình Nhất Tà và Nguyễn Nam Chúc cãi nhau, Lâm Thu Thạch nán lại trong phòng thêm một lát, rồi đứng lên khỏi ghế, đến gõ cửa phòng Nguyễn Nam Chúc.

“Nam Chúc.” Cửa mở, gương mặt xinh đẹp của Nguyễn Nam Chúc hiện ra, Lâm Thu Thạch gọi tên hắn.

“Ừm, có chuyện gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Không có gì..” Lâm Thu Thạch nói: “Mấy ngày nay anh không ở trong biệt thự phải không?”

“Tôi có nhận một vài việc,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “phải đến chỗ khách hàng.”

Lâm Thu Thạch định nói gì đó, nhưng thái độ xa cách của Nguyễn Nam Chúc khiến cậu cảm thấy hơi khó chịu. Con người vốn dĩ tham lam, một khi từng được cho quả ngọt, thì khi trở về vạch xuất phát, sẽ cảm thấy hụt hẫng.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ, đang định nói gì đó, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã lên tiếng trước: “Tôi hơi mệt r ồ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Ngủ ngon.” Hắn đóng cửa lại, như thế khép lại mối quan hệ giữa hai bên.

Lâm Thu Thạch đứng trước cửa một lúc lâu, gương mặt thoáng vẻ mờ mịt. Nguyễn Nam Chúc... sao vậy.

Tháng Mười, Trình Thiên Lý vào cửa.

Lâm Thu Thạch không biết thời gian cụ thể là bao giờ, nhưng cũng không ngoài hai ngày này.

Một buổi tối, khi mọi người đang ăn cơm, Trình Nhất Tà và Trình Thiên Lý đột nhiên biến mất, ai nấy đều ng ầm hiều, hai đứa đã vào cửa.

B ầu không khí trên bàn ăn chùng xuống, khuôn mặt mọi người ít nhi ều đều lo lắng.

Chỉ mười mấy phút đ ồng hồ, vậy mà thời gian trôi qua thật khó khăn, Lư Diễm Tuyết không ngừng xem đ ồng hồ, đôi đứa trong tay vô thức xới đảo phần cơm trong bát.

Khi cả hai trở lại, tất cả mọi người đều thở phào, nhưng hai đứa có vẻ không được khỏe, vừa xuất hiện đã ngất đi. Mọi người đều chuẩn bị tinh thần, vội bế hai anh em đến bệnh viện gần nhất.

Lâm Thu Thạch phụ trách Trình Nhất Tà, cậu nhận thấy Trình Nhất Tà tuy cao hơn Trình Thiên Lý một chút, nhưng người lại nhẹ, đôi mắt nhắm chặt, hàng lông mày nhíu lại, vẫn còn phảng phất nét thơ ngây.

Lâm Thu Thạch cảm thấy xót xa trong lòng.

Bác sĩ nhanh chóng xuất hiện. Kết quả chẩn đoán cho thấy cặp song sinh bị sốt cao, sau khi tiêm hai mũi hạ sốt, tình trạng của chúng đã ổn định trở lại. Mặc dù chưa tỉnh, nhưng ít nhất bệnh tình không xấu đi.

Họ cử hai người ở lại chăm sóc, những người khác trở về biệt thự.

Lâm Thu Thạch và Trần Phi được phân công ở lại, cả hai ngồi trước giường bệnh, nhìn Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý đang trong cơn hôn mê.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Nam Chúc vẫn chưa về sao?”

Trần Phi ậm ừ, đáp: “Gần đây anh Nguyễn rất bận...”

Lâm Thu Thạch nghe ra sự khó xử trong giọng nói của Trần Phi, cậu định nói thêm, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Trần Phi thở dài, nói: “Thu Thạch, thật ra anh Nguyễn lúc nào cũng như thế, chỉ từ khi cậu đến, anh ấy mới hơi thay đổi.”

Lâm Thu Thạch nhìn anh ta, không hiểu gì hết.

“Trước khi cậu đến, lúc nào anh ấy cũng bận việc.” Trần Phi nói: “Rồi gần đây, anh ấy lại trở về như trước...” Anh ta bất đắc dĩ cất tiếng: “Tôi cũng không biết anh ấy bị sao.”

Lâm Thu Thạch “ờ” một tiếng, cậu nhìn Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý, không nói gì.

Trần Phi định nói gì đó, song lại thôi.

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.” Lâm Thu Thạch gật đầu nói.

Ba ngày sau, Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý tỉnh lại. Việc đầu tiên Trình Thiên Lý làm sau khi tỉnh là khóc lóc gọi anh trai.

“Anh, anh ơi... Anh ở đâu, anh đang ở đâu...” Trình Thiên Lý gọi.

Lâm Thu Thạch vội lại gần vỗ về “Anh trai nhóc đang nằm ở phòng bên, đừng lo, cậu ấy không sao.”

Trình Thiên Lý nhìn thấy Lâm Thu Thạch, nghe câu nói xong, nó liền tròn trừng mắt yêu cầu: “Em phải gặp anh ấy!”

Lâm Thu Thạch hết cách, đành dìu thằng nhóc qua phòng bên thăm Trình Nhất Tạ.

Sau khi chắc chắn Trình Nhất Tạ không sao, Trình Thiên Lý thở phào nhẹ nhõm. Nó nhìn lên trần nhà, lẩm bẩm: “Em cứ tưởng không thể gặp lại anh ấy nữa.”

Lâm Thu Thạch xoa đầu thẳng nhóc: “Anh của nhóc làm sao nỡ bỏ nhóc lại một mình.”

Trình Thiên Lý gượng gạo mỉm cười, không nói gì. Lâm Thu Thạch không biết nên an ủi nó như thế nào.

Sau khi tỉnh dậy, cặp song sinh h ồi phục rất nhanh, chỉ vài ngày đã có thể trở về biệt thự.

Lâm Thu Thạch định tìm Nguyễn Nam Chúc nói chuyện thẳng thắn một lần, ai ngờ Nguyễn Nam Chúc như th ần long thấy đầu không thấy đuôi, ngay cái bóng của hắn cũng không xuất hiện. Một vài lần bị Lâm Thu Thạch chặn đầu, hắn lại tỏ vẻ xa cách, ra vẻ mình đang rất bận.

Lâm Thu Thạch thật sự hơi giận, rõ ràng ban đầu chính Nguyễn Nam Chúc đeo đuôi, khi “chiếm” được r ồi thì cũng là hắn tỏ thái độ lạnh lùng, bộ tướng xinh đẹp r ồi muốn làm gì thì làm hả?

Trong khi hai bên đang chiến tranh lạnh, Đàm Tảo Tảo gửi thiệp mời đến.

Mới đó mà tháng Mười hai đã tới, Đàm Tảo Tảo biết Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đang giận dỗi, nên cố tình mời cả hai tham gia lễ trao giải.

“Tôi để cho anh một phòng, lễ trao giải kết thúc hãy kéo anh ấy qua đó, hai người uống chút rượu, nói chuyện, có khúc mắc nào không giải quyết được chứ.” Đàm Tảo Tảo khuyên muốn khô nước miếng: “Đầu là người trưởng thành cả r ồi, giải quyết vấn đề chín chắn một chút? Chiến tranh lạnh mãi không hay đâu...”

Lâm Thu Thạch: “Chính anh ta khai chiến trước.”

Đàm Tảo Tảo: “Tính anh Nguyễn thế nào anh còn không hiểu? Tính vốn đã không được tự nhiên r ồi...”

Lâm Thu Thạch thở dài, đổi sang chủ đề khác: “Cửa tiếp theo của cô sao r ồi?”

“Tôi đã tìm được một người dẫn dắt.” Đàm Tảo Tảo nói: “Mặc dù không đáng tin cậy như Nguyễn Nam Chúc nhưng có còn hơn không.”

Lâm Thu Thạch: “Thật sự không vấn đề gì chứ?” Cậu do dự giây lát: “Nếu cô muốn, tôi có thể giúp...”

Đàm Tảo Tảo nhìn Lâm Thu Thạch, biết là cậu nghiêm túc, nhưng cô lại bật cười, nói: “Không cần đâu, tôi không trả nổi tiền cho hai người.”

Lâm Thu Thạch biết cô đang pha trò, bèn nói: “Nhất định phải vượt qua nhé.”

Đàm Tảo Tảo gật đầu, gương mặt bỗng hơi thần thờ, dường như không thật sự nắm chắc về những ngày tới đây của bản thân. Đây cũng là bệnh chung của tất cả những người vào cửa.

Lâm Thu Thạch đưa thiệp mời của Đàm Tảo Tảo cho Nguyễn Nam Chúc, mời hẳn cùng đi.

Ai ngờ Nguyễn Nam Chúc mượn cớ bận việc để từ chối. Lần đầu tiên, Lâm Thu Thạch nổi giận trước mặt Nguyễn Nam Chúc, cậu chất vấn: “Nguyễn Nam Chúc, rốt cuộc anh đang nghĩ gì hả?”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, hẳn ngậm trong miệng một viên kẹo, không nhìn thẳng vào mắt Lâm Thu Thạch, thản nhiên nói: “Thật sự tôi không có thời gian, hôm đó đã nhận dẫn khách rồi, phải làm thôi.”

“Chỉ một ngày mà cũng không được sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không được.”

Lâm Thu Thạch: “Thôi được.” Cậu quay lưng bỏ đi, không còn lưu luyến gì nữa.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng cậu rời khỏi, chậm rãi móc một viên kẹo nữa từ trong túi, bóc vỏ, đưa lên miệng.

Cuối cùng, chỉ có mình Lâm Thu Thạch tham gia lễ trao giải của Đàm Tảo Tảo.

Là diễn viên được đề cử, nên Đàm Tảo Tảo ngồi ở hàng ghế trên, do vậy hai người không có cơ hội nói chuyện với nhau.

Bộ phim vừa rồi của Đàm Tảo Tảo nhận được rất nhiều lời khen của giới phê bình, là ứng cử viên sáng giá cho nhiều hạng mục giải thưởng. Khi người dẫn chương trình xưng tên Đàm Tảo Tảo cho danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cả hội trường vỗ tay như sấm rền. Đàm Tảo Tảo thốt tha trong chiếc váy đỏ, mỉm cười đứng dậy, đi lên sân khấu.

Đàm Tảo Tảo mỉm cười, mắt long lanh lệ, nói: “Cảm ơn tất cả mọi người...”

Vừa nói tới đó thì cô biến mất khỏi sân khấu, đó là những gì mà người vào cửa sẽ thấy. Còn trong mắt những người không vào cửa, Đàm Tảo Tảo đang đứng bất động, như thể quá sửng sò.

Ban đầu, người dẫn chương trình tưởng rằng cô bị căng thẳng, bèn tìm cách khuấy động không khí, nhưng Đàm Tảo Tảo cứ lặng im, mắt đờ đẫn nhìn về phía trước.

Những tiếng xì xầm dưới khán đài mỗi lúc một lớn, mọi người đều quá ngạc nhiên trước sự việc kỳ lạ. Lâm Thu Thạch hơi căng thẳng, thậm chí còn khế siết chặt nắm tay.

Mọi thứ đã đến ngưỡng không thể kéo dài hơn nữa, Đàm Tảo Tảo đứng trơ ra trên sân khấu như thể đang chơi một trò đùa quá lố. Sau khoảng mười mấy phút gián đoạn, người dẫn chương trình không còn cách nào khác, phải gọi bảo vệ, định dìu Đàm Tảo Tảo xuống sân khấu.

Đúng lúc đó, cô cử động trở lại, đôi mắt khôi phục thần thái, nhưng trong đó chỉ toàn là vẻ sợ hãi. Cô hét lên kinh hoàng, như con thú nhỏ bị nắm giữ chỗ hiểm.

Rốt cuộc bị con dã thú điên cuồng cắn xé.

Lâm Thu Thạch nghe tiếng kính vỡ, chiếc đèn chùm cực lớn treo trên đầu Đàm Tảo Tảo đột nhiên rơi xuống, đổ ập lên cơ thể nhỏ bé của cô.

Máu tươi bắn tung tóe như một đài hoa nở, cả khán phòng hỗn loạn trong tiếng tri hô, tiếng khóc, tiếng gào thét.

Lâm Thu Thạch ngẩn yên bất động, cậu nhìn vào đôi mắt Đàm Tảo Tảo, đôi mắt đen láy ấy vẫn mở, tràn ngập sự đau đớn và không cam lòng, cùng nỗi sợ hãi dày đặc bủa vây.

Cô đã chết.

Đàm Tảo Tảo đã chết.

Chết ngay trong lễ trao giải mà cô hằng mơ ước. Lâm Thu Thạch cảm thấy linh hồn mình như bị nhúng vào một xô đá lạnh buốt, cậu không nói được lời nào, thậm chí hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Xe cứu thương đến, nhưng ai cũng biết Đàm Tảo Tảo đã chết rồi, chẳng kẻ nào bị như thế mà còn sống được.

Lâm Thu Thạch chần chập cúi người, đưa tay che mặt. Cậu thở dốc, trong đầu hiện ra hình ảnh Đàm Tảo Tảo đang mỉm cười lần cuối.

Điện thoại đột nhiên reo vang, Lâm Thu Thạch không để ý.

Nhưng người ở đầu dây kia không bỏ cuộc, tiếng chuông cứ réo liên hồi khiến đầu óc Lâm Thu Thạch muốn vỡ tung. Cậu chần chập rút điện thoại, nhìn màn hình, đó là Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch cup mắt, nhấn phím nghe. Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên: “Anh đang ở đâu?”

Lâm Thu Thạch không đáp.

“Thu Thạch, anh đang ở đâu vậy?” Nguyễn Nam Chúc sốt ruột hỏi: “Có phải anh đang ở buổi lễ...”

Lâm Thu Thạch vẫn im lặng. Thật ra cậu định nói gì đó, nhưng cảm thấy mình không còn hơi sức nào.

“Thu Thạch, Thu Thạch à, đừng sợ, tôi sẽ tới ngay đây.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đừng sợ, đã có tôi rồi, nói tôi biết, anh đang ở đâu?”

Lâm Thu Thạch mấp máy môi, nói: “Tôi đang ở lễ trao giải.”

“Được, ng ồi yên đó đợi tôi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch cúp máy, tựa lưng vào ghế. Cậu từng nghĩ đến việc Đàm Tảo Tảo có thể sẽ chết, nhưng thật không ngờ cái chết lại thảm khốc như vậy, trước sự chứng kiến của người hâm mộ. Một số phận bi kịch chẳng khác nào chính nhân vật cô thể hiện, rời xa thế gian này ngay khoảnh khắc rực rỡ nhất của cuộc đời.

Đồ mi đã nở, hương sắc cũng tàn phai^[22].

Buổi lễ trở nên hỗn loạn, Lâm Thu Thạch đứng dậy từ giữa đám đông nhốn nháo, bước ra ngoài.

Cậu rất bình tĩnh, nhưng loại bình tĩnh này mang theo cảm giác rất kỳ quái, dường như cảm xúc đã bị một vật vô hình nào đó chặn lại. Cậu chỉ là người xem, tất cả sự đả kích đều bị chặn lại bởi một lớp màn mỏng, tách cậu ra khỏi những cảm xúc kịch liệt của chính mình.

Lâm Thu Thạch đi ra đường cái, Nguyễn Nam Chúc nói sẽ đến tìm cậu, Lâm Thu Thạch không biết mình nên đi đâu, bèn ngồi đợi xuống một chỗ bên lề đường, lấy điện thoại ra chơi Sudoku.

Vài phút sau, phía trước vang lên tiếng còi xe, sau đó, một cái bóng đổ xuống cơ thể Lâm Thu Thạch. Cậu ngẩng lên thì thấy Nguyễn Nam Chúc.

Thời tiết nóng nực, mặt Nguyễn Nam Chúc đầm mồ hôi, nhưng trông vẫn đẹp như thường. Con người màu đen sôi sục những xúc động mãnh liệt, hắn gọi: “Thu Thạch.”

Lâm Thu Thạch để điện thoại xuống, nói: “Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc dang rộng cánh tay, ôm Lâm Thu Thạch vào lòng. Một cái ôm thật chặt, như thể muốn thông qua đó tiếp thêm sức mạnh cho cậu.

Lâm Thu Thạch được Nguyễn Nam Chúc ôm, tựa cằm vào vai hắn, khẽ nói: “Đàm Tảo Tảo chết rồi.”

Nguyễn Nam Chúc “Ừm” một tiếng.

“Ngô Kỳ cũng đã chết.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi hiểu anh đang sợ điều gì.”

Nguyễn Nam Chúc không thốt nên lời. Hắn cup mắt, khẽ chạm môi lên trán Lâm Thu Thạch, nói: “Tôi không sao, tôi chỉ sợ anh không chịu nổi.”

Nguyễn Nam Chúc không muốn Lâm Thu Thạch chứng kiến mình chết, ít nhất là không muốn Lâm Thu Thạch chứng kiến chuyện đó khi cả hai đang bên nhau.

Dẫu là Ngô Kỳ hay Đàm Tảo Tảo, cái chết là chuyện thường tình, nhưng hắn không nỡ để Lâm Thu Thạch trở thành một Trang Như Hiệu thứ hai.

Hắn không nỡ khiến con người ấm áp này tổn thương, không nỡ lòng nào.

Cũng chính vì vậy, một Nguyễn Nam Chúc chưa hề biết sợ lần đầu tiên phải thối lui. Lúc này, hắn quay lại vẫn còn kịp, vì Lâm Thu Thạch vẫn chưa thích hắn quá nhiều.

Nhưng cái chết của Đàm Tảo Tảo khiến mọi nỗ lực của Nguyễn Nam Chúc trở thành bọt nước.

Nghĩ đến việc Lâm Thu Thạch đang có mặt ở đó, chứng kiến mọi thứ, trái tim hắn như bị ai bóp nghẹt, hắn hoảng hốt gọi điện, vội vã chạy đến, chỉ vì muốn cho người kia một cái ôm, để người kia không quá đau buồn.

Lâm Thu Thạch ngẩng lên, nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc.

Đôi mắt đen ấy chứa đầy nỗi sầu bi, như hồ nước sâu tĩnh lặng.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, rồi ngẩng đầu lên, tiến lại gần, ghé vào đôi môi lạnh băng của Nguyễn Nam Chúc. Cậu nói: “Tôi không muốn nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ biết có khoảnh khắc này.”

Cả hai nhìn nhau.

“Khoảnh khắc này, tôi chỉ muốn bên anh.” Lâm Thu Thạch nói rất nghiêm túc, và cũng rất cẩn trọng: “Anh không định tránh tôi nữa chứ?”

Nguyễn Nam Chúc biết mình không thể trốn thoát, hắn cũng không muốn trốn nữa, bèn nói: “Không đâu.” Sau đó, hắn cúi xuống, chạm nhẹ lên bờ môi cậu.

Chương 106

Nhàn rồi

Tang lễ của Đàm Tảo Tảo được cử hành vào bảy ngày sau lễ trao giải.

Lúc ấy đã vào hè, đám tang tổ chức trong một rừng tùng xanh biếc, lác đác những con ve ẩn nấp trong cành lá, phát ra tiếng kêu rền rĩ, khiến không gian càng thêm tĩnh mịch. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc mặc âu phục, theo sau đoàn người tiễn đưa.

Đó là một đám tang rất long trọng. Những người đến đưa tiễn có các đồng nghiệp, bạn bè thân thiết, thậm chí có cả fan hâm mộ của Đàm Tảo Tảo. Phóng viên báo đài bị chặn lại bên ngoài nghĩa trang, nhưng vẫn có người lén lút trà trộn vào, muốn là người đầu tiên có được tin tức về sự kiện này.

Lâm Thu Thạch chỉ im lặng. Cậu nhìn người ta đặt tro cốt của Đàm Tảo Tảo xuống huyệt, dùng xi măng đắp lại. Trên bia mộ là ảnh Đàm Tảo Tảo đang cười, đôi môi đỏ, hàm răng trắng, nét cười dịu dàng.

Cuộc đời cô đã dừng lại ở khoảnh khắc rực rỡ nhất.

Mọi thứ mang lại cảm giác không thật, thậm chí Lâm Thu Thạch cảm thấy đây chỉ là một trò đùa ác, Đàm Tảo Tảo vẫn sẽ đến biệt thự chơi, mang theo đủ thứ hoa quả, nằm xoài trên sofa buôn chuyện này chuyện kia với Trình Thiên Lý.

Trình Thiên Lý cũng đến, cậu nhóc đi cùng Trình Nhất Tạ. Cả hai đứng trong đám đông, khuôn mặt buồn bã trống rỗng. Mỗi khi thấy một ai đó chết vì cửa, cái cảm giác “trông người lại ngẫm đến ta” lại dâng trào trong họ. Bởi vì rất có thể kẻ tiếp theo nằm trong quan tài lạnh ngắt sẽ là chính họ.

Sau khi tang lễ kết thúc, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc trở về biệt thự.

Biệt thự chìm trong không khí nặng nề suốt thời gian dài. Hầu như đài truyền hình nào cũng đưa tin về tang lễ của Đàm Tảo Tảo.

Có rất nhiều minh tinh qua đời vì tai nạn, nhưng chết ngay trong lễ trao giải, trước mắt những người hâm mộ, thì chỉ có mình cô.

Do đó, mọi thứ đều bị làm quá lên. Có những người vốn không biết Đàm Tảo Tảo, nay bỗng trở thành người hâm mộ; các nhà sản xuất nhân cơ hội này tung ra bộ đĩa phim kỷ niệm ngôi sao quá cố... Đám tang trở thành cuộc liên hoan.

Lâm Thu Thạch là kẻ đứng bên lề chứng kiến bữa tiệc đó.

Cậu ngồi trên sofa, xem cảnh bạn bè của Đàm Tảo Tảo bị phóng viên săn đón, gắng hỏi về những kỷ niệm thời sinh viên với Đàm Tảo Tảo. Cho dù trong lòng họ rối cuộc đang nghĩ gì, thì ít nhất trong giờ phút này, họ chính là bạn bè thân thiết, người bạn tri giao của Đàm Tảo Tảo... Mặc dù những người bạn thân thiết tri kỷ này lại chẳng biết bạn mình vì sao mà chết.

Trình Thiên Lý cần lấy đi đầu khiên, uể oải chuyển kênh, nói: “Tại sao lại thế nhỉ?”

Lâm Thu Thạch xoa đầu cậu nhóc.

“Bọn người này thật đáng ghét!” Trình Thiên Lý nói.

Lâm Thu Thạch: “Đúng thế, họ thật đáng ghét.”

Chập tối hôm đó, biệt thự có khách ghé thăm.

Bạch Minh và Trương Dặc Khanh đứng ngoài cổng lớn, Nguyễn Nam Chúc là người ra mở cửa.

“Nam Chúc, lâu rồi không gặp.” Bạch Minh mỉm cười chào hỏi.

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, bước qua một bên, ra hiệu cho hai người đi vào.

Lâm Thu Thạch ngẩng đầu, thấy sắc mặt Trương Dặc Khanh không được tốt. Có lẽ hẳn là một trong số ít những người bạn thân lâu năm của Đàm Tảo Tảo, nếu không cô đã chẳng ra mặt xin Nguyễn Nam Chúc giúp đỡ hẳn.

Nhưng hiện giờ, Đàm Tảo Tảo không còn nữa.

“Tôi có vài việc muốn bàn với anh, tiện thể đưa anh ấy tới chơi luôn.” Bạch Minh nói.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc và Bạch Minh lên phòng làm việc ở tầng trên.

Trương Dặc Khanh đến bên sofa, ngồi xuống cạnh Lâm Thu Thạch. Trông hắn gầy hơn nhiều so với lúc ở tang lễ, nhưng khí chất vẫn sắc bén như trước, tựa như một tạo vật không thuộc về nơi chốn này.

Lâm Thu Thạch không nói gì với hắn, chỉ chốc chốc lấy đồ ăn vặt trên bàn lên ăn.

“Cửa cuối cùng của Đàm Tảo Tảo do nhóm các anh dẫn dắt à?” Sau một lúc lâu im lặng, Trương Dặc Khanh đột nhiên lên tiếng.

“Không.” Lâm Thu Thạch nói, “Hắc Diệu Thạch không nhận dẫn cửa cấp sáu.” Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Trương Dặc Khanh sẽ hùng hổ chất vấn như tính cách lâu nay, ai dè hắn cúp mắt xuống, khẽ “Ừ” một tiếng.

Cuộc nói chuyện liền rơi vào im lặng.

Với tính cách trước nay của Lâm Thu Thạch, đáng lẽ cậu đã tìm ra một vài chủ đề nhằm xua đi bầu không khí gượng gạo giữa đôi bên. Nhưng giờ cậu chẳng muốn nói gì, chỉ ngồi im lặng. Về phần gượng gạo gì đó... mặc kệ nó đi.

Bạch Minh và Nguyễn Nam Chúc nói chuyện khá lâu, không rõ đã nói những chuyện gì, chỉ biết khi rời khỏi phòng làm việc, Bạch Minh đang cười, còn Nguyễn Nam Chúc vẫn giữ vẻ lạnh lùng vô cảm thường ngày.

“Tôi không giữ hai người ở lại ăn cơm.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Bạch Minh cười gật đầu, nói: “Dặc Khanh, đi thôi.”

Trương Dặc Khanh “Ừ” một tiếng, đứng dậy khỏi sofa, theo Bạch Minh rời đi.

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, nói: “Anh ta đến tìm anh có việc gì vậy?”

“Tối mua gọi ý.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Y sắp cùng Trương Dặc Khanh vào cửa mới.”

Nguyễn Nam Chúc nói giọng đầu đầu: “Thật ra từ sau lần đó, tôi từng liên lạc lại, nhưng Đàm Tảo Tảo từ chối.”

Lâm Thu Thạch hiểu Nguyễn Nam Chúc đang nói gì, “lần đó” chính là cuộc nói chuyện sau buổi công chiếu phim, Đàm Tảo Tảo xin Nguyễn Nam

Chúc tiếp tục dẫn cô trong cửa kế tiếp, Nguyễn Nam Chúc không đồng ý. Hắn không thể mang sinh mạng của mình và các thành viên ra liêu. Độ khó của cửa cấp sáu có sự nhảy vọt, chỉ hơi bất cẩn là mất mạng ngay, hắn không chắc chắn qua được khi đi cùng một đồng đội yếu.

Đàm Tảo Tảo không thích vào cửa, đó là đi đầu bình thường, chẳng ai thích cả.

Về sau, Nguyễn Nam Chúc từng hỏi Đàm Tảo Tảo, cho cô một cơ hội cuối cùng. Còn vài tháng nữa, cửa cấp sáu của cô mới mở, trong thời gian này, chỉ cần cô chịu khó cùng Nguyễn Nam Chúc đi rèn luyện, Nguyễn Nam Chúc sẽ đồng ý dẫn cô vượt qua cửa cấp sáu.

Nhưng Đàm Tảo Tảo đã từ chối.

Lâm Thu Thạch nói: “Tại sao cô ấy từ chối?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không phải ai cũng can đảm như anh, cô ta chỉ là người bình thường.”

Lâm Thu Thạch gượng cười.

Đối với một số người, vào cửa còn khó chịu hơn phải chết. Cậu không hề biết đằng sau nụ cười rạng rỡ như hoa của Đàm Tảo Tảo là trái tim đã bị ăn mòn bởi nỗi sợ hãi.

Bạn bè đã ra đi, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch không hề giấu giếm việc ở bên nhau, từ nắm tay, ôm nhau, họ thoải mái làm tất cả những đi đầu các cặp đôi thường làm.

Người trong biệt thự đều là cáo thành tinh, sự thay đổi quá rõ ràng như vậy sao họ có thể không nhận ra. Dịch Mạn Mạn khâm phục võ vai Lâm Thu Thạch, nói: “Không thể tin được, anh Nguyễn đã bị anh tóm gọn rồi.”

Lâm Thu Thạch cười: “Đúng thế, đúng là không thể tin được, tôi cũng thấy không thể tin được.”

Trình Thiên Lý là người cuối cùng nhìn ra, thằng nhóc biết là do một ngày đẹp trời, nó vô tình thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bên nhau.

Hôm ấy, trời thật sự rất đẹp, trăng sáng tỏ, gió mát hiu hiu, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ng ỡ trong sân trò chuyện, nói mãi nói mãi, cả hai tựa sát vào nhau lúc nào không hay.

Trình Thiên Lý từ bên ngoài về, vừa đặt chân vào sân li ền cất tiếng hét kinh điển của nó: Tiếng rú thảm thiết như gà bị chọc tiết.

“Ồi, má nó, mình đang mơ hay sao vậy trời!” Trình Thiên Lý nói: “Ồi trời ơi! Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch hôn nhau kìa!!!”

Trình Nhất Tạ đang đứng bên cạnh nói: “Im ngay đi...” Nhưng đã quá muộn, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đều ngẩng lên, nhìn về phía họ.

Trình Thiên Lý: “Đang nhìn em nữa kìa!”

Trình Nhất Tạ: “...” Mày hét như thế, người ta không nhìn mày thì nhìn ai?

Lâm Thu Thạch mỉm cười chào Trình Thiên Lý. Nó nhận thấy mình không phải đang mơ, nhưng đầu óc vẫn hơi mù mờ chưa sáng tỏ, nó nói: “Hơ hơ, chào buổi tối nha anh Thu Thạch, hai người đang làm gì ở đây vậy? Hôm nay trời đẹp quá ta...”

Trình Nhất Tạ liếc Trình Thiên Lý một cái, bỗng muốn bỏ cái đầu thẳng em ra, xem trong đó có phải toàn bã đậu hay không. Cậu ta xin lỗi Lâm Thu Thạch, rồi kéo vội Trình Thiên Lý vào nhà. Trình Thiên Lý bị kéo đi, cảm thấy ấm ức lắm, nó nói: “Anh à, nhẹ tay một chút được không? Cổ tay em đỏ hết lên rồi.”

Trình Nhất Tạ cười nhạt: “Mày không thấy nét mặt anh Nguyễn à?”

Trình Thiên Lý: “...”

Trình Nhất Tạ: “Tao sợ không kéo mày đi nhanh, anh Nguyễn chạy ra đánh mày chết tươi ngay tại chỗ đó!”

Trình Thiên Lý nhớ lại ánh mắt đầy sát khí của Nguyễn Nam Chúc, nó cảm thấy anh mình nói rất có lý.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hai thằng nhóc, bỗng thấy tức cười, nói: “Ai dạy mà tính cách Trình Thiên Lý lại thành ra như thế nhỉ?”

“Do anh nó chỉ ầu nó quá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sớm muộn cũng xảy ra chuyện.”

Lâm Thu Thạch: “IQ cũng có thể hạ thấp do bị chi ù ư?”

Nguyễn Nam Chúc: “Cái đó thì bẩm sinh.”

Lâm Thu Thạch bật cười, cậu cảm thấy Trình Thiên Lý rất đáng yêu, chỉ là vì sự đáng yêu đó mà cậu cảm thấy lo lắng cho thằng nhóc. Bởi vì thế giới của cửa sẽ không nhân nhượng với bất cứ ai chỉ vì người đó đáng yêu.

“Cửa cấp mười một của anh bao giờ mở?” Nhắc đến cửa, Lâm Thu Thạch đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Nguyễn Nam Chúc liếc cậu một cái: “Còn lâu.”

Lâm Thu Thạch: “Còn lâu là bao giờ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Phải năm sau cơ.”

Lâm Thu Thạch nghĩ, nếu vậy đúng là còn lâu thật. Hai cửa cuối cùng quả thực có thời gian chờ khá lâu. Cậu đột nhiên nghĩ ra một chuyện, bèn hỏi: “À phải... đột nhiên tôi nhớ ra, nếu cứ qua cửa bằng tốc độ chậm nhất, như vậy là có thể sống lâu nhất phải không?”

Nguyễn Nam Chúc nghe Lâm Thu Thạch nói, hơi tỏ ra bất đắc dĩ: “Bây giờ anh mới nghĩ ra chuyện này sao?”

Lâm Thu Thạch cười khan: “Trước đây tôi có bao giờ để ý đâu mà?”

“Không.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Lấy ví dụ, nếu anh nhảy cóc từ cửa cấp ba lên cửa cấp sáu, thì thời gian để cửa cấp bảy của anh mở sẽ được tính từ cửa cấp ba.”

Lâm Thu Thạch ò lên, thầm nghĩ chẳng trách nhiều người muốn được nhảy cóc. Nếu mạo hiểm thành công, họ có thể kéo dài thời gian sống khá lâu, trong suốt quãng thời gian đó còn không bị cửa làm phiền. Quả là li ù thì ăn nhiều.

Lâm Thu Thạch rất muốn hỏi Nguyễn Nam Chúc đã gặp những chuyện gì trong cửa cấp mười của hắn, nhưng nghĩ lại, sau khi thoát ra ngoài Nguyễn Nam Chúc bị stress một thời gian dài, giờ mình lại hỏi câu đó e rằng không thích hợp.

“Nếu được, tôi muốn tiến vào cửa cấp mười lần nữa.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói.

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch kinh ngạc: “Tại sao anh lại...”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch, trầm ngâm giây lát, rồi nói: “Tôi đang có gợi ý cửa cấp mười một trong tay.”

Lâm Thu Thạch vẫn không hiểu, có gợi ý thì quá tốt rồi, tại sao Nguyễn Nam Chúc phải mạo hiểm thêm lần nữa, không lẽ gợi ý này khó đến mức ngay cả Nguyễn Nam Chúc cũng không dám thử?

“Gợi ý này rất khác thường,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “tôi không rõ là cánh cửa đó có vấn đề, hay gợi ý có vấn đề.”

“Thôi được.” Lâm Thu Thạch nói, cậu ngẫm nghĩ một lát, nhớ ra cửa tiếp theo của mình cũng là cửa cấp mười, nên cảm thấy chút nghi ngờ: “Thật sự có vấn đề sao? Hay là anh cố tình nói như vậy để đi cùng tôi?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi giống kiểu người thích ẩn danh làm từ thiện không?”

Nói cũng phải, Lâm Thu Thạch bật cười: “Quả thực không giống.”

Cửa cấp chín mà Lâm Thu Thạch vượt qua vốn là cửa của Trình Nhất Tà, do Lâm Thu Thạch đã nhảy cóc quá nhiều, nên cửa cấp mười của cậu sẽ rất lâu nữa mới mở. Lần vào cửa kế tiếp của Trình Nhất Tà hình như là vào nửa cuối năm sau. Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta sẽ đi cùng Trình Nhất Tà chứ?”

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu: “Không, nó sẽ không đi cùng mình.”

Lâm Thu Thạch hơi kinh ngạc: “Tại sao...?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nó muốn một mình dẫn Trình Thiên Lý qua cửa cấp mười.”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch sững người, thậm chí cậu tưởng mình nghe nhầm: “Anh nói sao cơ?”

“Nó muốn một mình dẫn Thiên Lý qua cửa cấp mười.” Nguyễn Nam Chúc lặp lại, lần này Lâm Thu Thạch đã nghe rất rõ: “Giúp Thiên Lý nhảy cóc lên cửa mười một luôn.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu nhớ đến dáng vẻ ngốc nghếch của Trình Thiên Lý, nhất thời không biết nói sao.

“Tôi đã khuyên rồi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “nó không nghe, tôi cũng đành để nó làm theo ý muốn vậy.”

Lâm Thu Thạch nhớ lại vụ cãi vã giữa Nguyễn Nam Chúc và Trình Nhất Tạ, hóa ra nguyên nhân là đây. Nhưng cậu không hiểu tại sao Trình Nhất Tạ lại muốn làm như vậy. Ngay đến Nguyễn Nam Chúc cũng phải trầy da tróc vẩy mới qua được cửa cấp mười, với thực lực của Trình Thiên Lý, rõ ràng là lành ít dữ nhiều mà?

“Nó cũng không còn cách nào khác.” Nguyễn Nam Chúc tiếp tục: “Nó sợ mình ra đi trước, sẽ không thể bảo vệ cho Trình Thiên Lý nữa.”

Lâm Thu Thạch gượng cười.

Trước khi Lê Đông Nguyên chết, Lâm Thu Thạch thật sự không có khái niệm rõ ràng về cái chết. Thế rồi Ngô Kỳ, Đàm Tảo Tảo, liên tiếp những sự kiện đau buồn xảy ra khiến cậu thật sự nhận ra rằng cái chết luôn cận kề ở bên, có thể tập tới bất cứ lúc nào.

Cửa không bạn phát ân huệ vô điều kiện, nó sẽ đòi lại những gì mình đã cho đi bất cứ lúc nào.

Người chết đã chết, kẻ sống sót vẫn phải tiếp tục sinh tồn.

Ảnh hưởng từ cái chết của Đàm Tảo Tảo dần dần tan đi, nhịp sống trở lại như bình thường.

Lâm Thu Thạch dành thời gian về thăm quê, đáng lẽ cậu định đi một mình, nhưng Nguyễn Nam Chúc cứ đòi đi theo.

Lâm Thu Thạch muốn từ chối, có điều thái độ Nguyễn Nam Chúc kiên quyết quá, nên cậu đành đồng ý.

Lần về thăm quê trước đó của Lâm Thu Thạch đã cách đây năm năm, nguyên do là bà mất. Từ đó tới nay, cậu gần như chẳng liên hệ gì với người thân trong nhà.

Cha mẹ Lâm Thu Thạch ly hôn, về sau mỗi người đều có gia đình riêng, Lâm Thu Thạch bỗng trở thành người thừa. Gia đình hai bên đều không thích cậu, cậu cũng hiếm khi liên lạc với họ.

Chuyến viếng thăm này diễn ra khi trời đã sang thu, không khí nóng nực dần nhường chỗ cho gió mát, phố phường phủ kín một lớp lá vàng. Bước ra khỏi sân bay, Lâm Thu Thạch nhìn cảnh vật lạ lẫm xung quanh, thở dài nói: “Lâu lắm rồi không về, gần như chẳng nhớ quang cảnh ở quê là thế nào.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, chỉ âm thầm quan sát mọi thứ.

“Đi thôi, đến viếng mộ bà tôi trước.” Lâm Thu Thạch đã lên kế hoạch đầu vào đây: “Sau đó qua chỗ mẹ tôi...” Cậu dừng trong giây lát, cười nói: “Nhưng tôi không nhớ rõ địa chỉ nhà mẹ ở đâu nữa.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu: “Để tôi tìm giúp cho?”

Lâm Thu Thạch nói: “Chà, anh tìm bằng cách nào?”

Nguyễn Nam Chúc: “Có tí ền, thì cái gì không tìm được?”

Lâm Thu Thạch nói: “Rõ ràng là tôi đưa anh về quê, cuối cùng thành ra anh giúp tôi tìm đường.”

Nguyễn Nam Chúc: “Có sao đâu.”

Hắn nói tìm là tìm, hắn rút điện thoại ra, bấm số điện thoại, cung cấp cho người ở đầu dây bên kia các thông tin cần thiết. Lâm Thu Thạch chỉ đứng bên cạnh dõi theo, mặc dù hơi xấu hổ, nhưng phải thừa nhận rằng Nguyễn Nam Chúc quá đẹp, kể cả dáng vẻ lạnh lùng vô cảm này vẫn quá đối thu hút. Đến những khách qua đường cũng làm bộ vô tình liếc nhìn vài cái.

Cứ như họ đang bắt gặp một đại minh tinh giữa phố. Nghĩ đến đây, Lâm Thu Thạch bật cười.

“Cười gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc cúp máy, đúng lúc bắt gặp nụ cười trêu chọc của Lâm Thu Thạch.

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch nói: “Đã có ai từng nói với anh, là anh rất đẹp trai chưa?” Cậu đưa tay ra, điểm nhẹ vào sống mũi thẳng tắp của Nguyễn Nam Chúc: “Vô cùng đẹp trai.”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Cho nên?” Hắn giơ mặt mình vào mặt Lâm Thu Thạch: “Ý anh là anh cũng khá thích khuôn mặt của tôi chứ gì?”

Bản năng sinh tồn cho Lâm Thu Thạch biết câu nói này ẩn chứa nguy hiểm, cậu bèn nói: “Không, làm gì có chuyện đó, tôi là người thiện cận như vậy chắc? Dĩ nhiên là tôi thích những thứ ở bên trong con người anh!”

Nguyễn Nam Chúc: “À.”

Lâm Thu Thạch: “...” Hết h ền.

Một lát sau, người phía bên kia báo tin cho Nguyễn Nam Chúc, nói đã tìm thấy địa chỉ nhà mẹ của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nói: “Đi thôi.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Họ gọi xe đến địa chỉ đó, rồi gõ cửa. Vài phút sau, cửa mở, một phụ nữ trung niên xuất hiện. Khi thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, ánh mắt bà lộ ra một chút hoài nghi: “Xin hỏi các cháu là?”

Lâm Thu Thạch gọi: “Mẹ.”

Người phụ nữ đứng sững, rồi do dự hỏi: “Con là... Thu Thạch?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu: “Vâng.” Cậu nói tiếp: “Con về viếng mộ bà, tiện thể đến thăm mẹ một chút.”

“À...” Người phụ nữ trung niên đáp: “Vào trong ng ồi chơi đi con.” Ánh mắt bà dành cho Lâm Thu Thạch hoàn toàn xa lạ, dường như bà đã quên mình từng có một đứa con như thế. Chẳng trách từ khi cha mẹ ly dị, Lâm Thu Thạch chưa từng đến sống cùng mẹ, suốt vài năm sau đó cũng không hề liên lạc.

Trước đây, Nguyễn Nam Chúc luôn thắc mắc về tính cách kỳ lạ của Lâm Thu Thạch, bây giờ gặp mẹ cậu, nghi hoặc này đã được giải đáp quá nửa.

Mẹ Lâm Thu Thạch lịch sự rót trà mời hai người. Một bé gái tò mò lộ mặt ra từ cửa phòng ngủ, cô bé reo lên: “Mẹ ơi, ai thế?”

“Đây là anh trai con, Lâm Thu Thạch.” Bà giới thiệu một cách gượng gạo: “Anh đến thăm mẹ đó con.”

Có lẽ cô bé từng nghe và biết mình có một ông anh cùng mẹ khác cha nhưng chưa được gặp, cô bé nói: “À... thế ạ.”

“Con mau đi học bài đi.” Mẹ Lâm Thu Thạch nói: “Sắp thi giữa kỳ rồi.” Bà cần nhàn một lúc, chợt nhớ ra trong nhà có khách, nên vội vàng đổi chủ đề

Là mẹ con, mà khách sáo còn hơn người ngoài.

Lâm Thu Thạch ng ồi chơi một lát, uống hết tách trà liền đứng dậy xin phép ra về từ chối lời mời cơm của mẹ.

Từ đầu đến cuối, Nguyễn Nam Chúc không nói câu nào, khí thế và dáng vẻ lạnh nhạt của hắn khiến bà cũng không dám bắt chuyện.

Đến khi ra ngoài, Nguyễn Nam Chúc mới nói: “Có cần đến thăm bố anh không?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không cần đâu.” Khuôn mặt cậu nào có buồn bã thương đau, đa phần là bất đắc dĩ: “Xem ra về sau cũng không cần lo lắng cho họ nữa.” Người ta sống rất tốt, đâu cần đến đứa con dư thừa như cậu.

Nguyễn Nam Chúc nắm tay Lâm Thu Thạch: “Nếu không ổn...”

Lâm Thu Thạch: “Hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thì để tôi chịu thiệt làm bố anh?”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc, đừng phun ra những lời cợt nhả lưu manh bằng khuôn mặt tỉnh bơ như vậy được không.

Nguyễn Nam Chúc quan sát phản ứng của Lâm Thu Thạch, ánh mắt lóe lên ý cười: “Sao anh đáng yêu quá vậy.”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, anh trở nên xấu xa rồi, trước đây khi ở thế giới thực, anh nghiêm chỉnh đứng đắn là thế, sao bây giờ lại thành ra như này.

Bây giờ trời sắp tối, cả hai tìm đại một quán ven đường, gọi vài món ăn. Nguyễn Nam Chúc vốn không cho Lâm Thu Thạch uống rượu, nhưng Lâm Thu Thạch nói hiện giờ mình khỏe như trâu, đừng nói uống rượu, vật Nguyễn Nam Chúc ra cũng còn được.

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Anh uống khá vậy à?”

Thật ra tửu lượng của Lâm Thu Thạch cũng thường thôi, nhưng là đàn ông, ai cũng để ý thể diện, cho nên cậu gật đầu bất chấp: “Ừ, khá lắm luôn.”

“Vậy tới đi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “để xem ai nằm trước.”

Nói là làm, cả hai gọi luôn một két bia, vừa uống vừa nhắm mồi.

Thật là quãng thời gian tuyệt diệu, thời tiết dễ chịu, mặt trời vừa lặn khỏi đường chân trời, gió man mát, ngẩng đầu lên có thể ngắm những đám mây bị nung đỏ bởi ánh nắng cuối ngày. Tiếng người nói cười xung quanh chẳng những không ồn ã, mà chỉ thêm vào khung cảnh vài phần dư vị nhân sinh.

Lâm Thu Thạch bỗng nhớ đến một câu nói.

Trên đời, ngoại trừ sống chết, còn việc nào là quan trọng^[23]. Nghĩ thế, cậu bất giác nhìn Nguyễn Nam Chúc, cười rạng rỡ.

Nguyễn Nam Chúc không biết vì sao Lâm Thu Thạch lại cười, hắn còn đang bận nhai thịt vừa nướng tới, vì thịt nướng có ớt nên đôi môi hắn đỏ lựng, trông rất ngon. Thế là nụ cười của Lâm Thu Thạch càng thêm rạng rỡ, cậu nói. “Nguyễn Nam Chúc à.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên nhìn, “hử” một tiếng.

Lâm Thu Thạch: “Anh có biết là bây giờ trông anh rất...”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày.

Lâm Thu Thạch hạ thấp giọng: “Rất ngon không hả?”

Nguyễn Nam Chúc đặt cốc bia xuống bàn, hắn hiểu ra Lâm Thu Thạch đã nói dối về tử lượng của mình. Hắn không tin nếu còn tỉnh táo, Lâm Thu Thạch lại dám nói như vậy.

Chương 107

Cửa thứ mười hai

Sau chuyến về thăm quê, quãng thời gian kế tiếp của Lâm Thu Thạch tương đối êm đềm. Dưới sự giới thiệu của Nguyễn Nam Chúc, cậu nhận nhiệm vụ hai lần, cùng người của các tổ chức khác vào cửa vài lần. Dĩ nhiên đây đều là các cửa cấp thấp, có gợi ý đi kèm, lại thêm thận trọng, mặc dù có một vài khó khăn, nhưng kết quả vẫn là an toàn trở ra.

Nguyễn Nam Chúc thì bắt đầu lên kế hoạch cho cửa cấp mười của Lâm Thu Thạch, đáng lẽ họ có thể cùng đi với Trình Nhất Tà, nhưng Trình Nhất Tà đã từ chối lời đề nghị của Nguyễn Nam Chúc, tỏ ý sẽ chỉ đi với em trai mà thôi. Về việc này, Lâm Thu Thạch vẫn thắc mắc tại sao Trình Nhất Tà lại cố chấp đến vậy. Khá lâu sau cậu mới hiểu, sở dĩ Trình Nhất Tà từ chối, là vì cậu ta đã có cho mình một gợi ý của cấp mười khác.

Vấn đề là gợi ý đó không thể đưa cho người khác xem được.

Nguyễn Nam Chúc đã biết chuyện này từ sớm, cho nên hẳn không lời qua tiếng lại nhiều với Trình Nhất Tà, mà hướng sự chú ý đến các tổ chức khác: Hẳn tìm kiếm những người sắp sửa vào cửa cấp mười.

Với tên tuổi của Nguyễn Nam Chúc, tìm ra người như vậy không có gì khó khăn. Hắn nhanh chóng có được thông tin rằng, trong nhóm của Bạch Minh có một cô gái sắp vào cửa cấp mười. Số lượng cửa cô gái này từng vượt qua thậm chí còn nhiều hơn cả Bạch Minh, là một người vốn cực kỳ lợi hại.

Do khác biệt về tố chất thân thể, phái nữ thường kém hơn nam giới một chút, trong những trường hợp phải đối kháng trực diện, họ sẽ rơi vào thế yếu. Do vậy, năng lực sinh tồn của phái nữ trong cửa tương đối thấp, nhưng ai có thể tồn tại được thì đều thuộc hàng cao thủ.

Tên của cô gái kia là Lương Mễ Diệp, không rõ đây là tên thật hay tên giả, đi đâu duy nhất chắc chắn ấy là cô thuộc hàng nguyên lão đại thần trong

nhóm Bạch Hùng do Bạch Minh đứng đầu. Chỉ có đi đầu thường ngày cô rất im hơi lặng tiếng, không có gì nổi bật so với mọi người.

Bạch Hùng có quy mô tương tự Hắc Diệu Thạch, chỉ gồm sáu, bảy thành viên, nhưng chất lượng còn hơn số lượng, những người này đều là cao thủ.

Cấp độ cửa của Bạch Minh - thủ lĩnh Bạch Hùng kém hơn Nguyễn Nam Chúc một chút, cuối năm sau y mới vào cửa cấp mười.

Cho nên ở Bạch Hùng, Lương Mễ Diệp chính là người đầu tiên vượt cửa cấp mười.

“Anh có gọi ý của cấp mười không?” Bạch Minh và Nguyễn Nam Chúc bàn bạc rất kỹ về chuyện này, dù gì cũng là nhân vật quan trọng trong nhóm, nếu có chuyện gì xảy ra, đó sẽ là tổn thất rất lớn.

“Có.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Gọi ý rất cụ thể, dĩ nhiên, nếu nhóm anh có gọi ý cụ thể hơn nữa, thì chúng ta sẽ sử dụng cái đó.”

“Bọn tôi không có gọi ý của cấp mười,” Bạch Minh nói, “lúc thoát ra khỏi cửa cấp chín xảy ra một chút vấn đề, gọi ý bị người khác cướp mất. Theo tôi, nếu các anh chưa có gọi ý thì tốt nhất nên vượt thêm một cửa cấp chín nữa.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Việc này anh không cần lo.”

Bạch Minh: “Tốt lắm, cửa của cô ấy mở vào đầu năm nay, sớm hơn Trình Nhất Tạ khoảng năm tháng gì đó.”

Trình Nhất Tạ sẽ vào cửa tầm tháng Năm.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Vậy tôi giao cô ấy cho các anh,” Bạch Minh cười, “nhớ phải mang cô ấy về nhé.”

“Thứ lỗi, việc này tôi không dám hứa.” Nguyễn Nam Chúc rất tỉnh, hắn nói: “Tôi chỉ cung cấp gọi ý thôi, cô ta về được hay không, tôi không đảm bảo.”

Bạch Minh nhướn mày, nói: “Cửa cấp mười đáng sợ vậy sao?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ở một đẳng cấp khác.”

Bạch Minh bật cười, bảo: “Thôi được, tôi biết rồi, chúc mọi người thuận lợi.”

Nguyễn Nam Chúc “ừm” một tiếng, hẩn nhìn về một phía khác của đại sảnh, nơi Lâm Thu Thạch đang cầm cúi chơi điện thoại.

Bạch Minh có lẽ đã nắm bắt được một vài thông tin từ ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc, y nói: “Cuối cùng cũng ra tay rồi hả?”

Nguyễn Nam Chúc không đáp.

“Chắc là thích lắm nhỉ.” Bạch Minh nói: “Đợi chờ bao nhiêu lâu còn gì.”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Anh tưởng tôi cũng như anh?”

Bạch Minh tựa lưng vào ghế: “Nếu là tôi, tôi sẽ chẳng đợi lâu thế, thấy hợp thì triển ngay. Sự sung sướng mà cứ hoãn mãi thì còn gì sung sướng nữa.” Y đang nói về Trương Dặc Khanh.

Khi Nguyễn Nam Chúc giới thiệu Trương Dặc Khanh cho Bạch Minh, y đã biết mình muốn gì, và hiện giờ y đã đạt được điều mình muốn. Y và Nguyễn Nam Chúc là cùng một loại người, chỉ có một điểm khác nho nhỏ, ấy là Bạch Minh chẳng kiêng kỵ điều gì... mặc dù từ vẻ ngoài khó mà nhận ra điều đó.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đi được rồi đấy.”

Bạch Minh đứng dậy: “Không mời tôi ăn trưa à?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chẳng có gì để ăn đâu.”

Bạch Minh đành chịu: “Thôi được.” Y liếc vào phòng bếp, đúng lúc Lâm Thu Thạch đang mặc tạp dề chuẩn bị nấu cơm: “Anh có lộc ăn đấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “Mong anh cũng vậy.”

Bạch Minh cười cười, không nói gì, bỏ đi. Vị kia nhà y đâu biết nấu nướng, thường ngày y toàn phải tự mình vào bếp, nhưng y chẳng ngại. Dù sao y cũng rất thích chiêu Trương Dặc Khanh. Chỉ cần vui là được rồi, cần gì để ý những chuyện khác.

Sau khi Bạch Minh và Nguyễn Nam Chúc thỏa thuận xong, Lương Mễ Diệp liền dọn đến Hắc Diệu Thạch.

Lần đầu tiên gặp Lương Mễ Diệp, Lâm Thu Thạch hơi kinh ngạc, bởi vì cô gầy và nhỏ con, mái tóc cắt ngắn, nét mặt thanh tú, không phải kiểu

con gái mạnh mẽ, khí thế. Chỉ là từ ánh mắt cô toát lên một cái gì đó khác với người bình thường.

“Hợp tác vui vẻ nhé, anh Nguyễn.” Lương Mễ Diệp đưa tay ra.

Nguyễn Nam Chúc bắt tay cô gái: “Xin chào cô Lương.”

“Anh Nguyễn,” Lương Mễ Diệp chẳng buồn khách sáo, “lúc nào chúng ta bắt đầu bàn về gợi ý?” Cô vào thẳng vấn đề

“Qua một thời gian nữa.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Phạm vi của gợi ý không lớn, tôi nghĩ thời gian này hãy dành để luyện tập cùng nhau.”

Lương Mễ Diệp gật gật đầu, tỏ ý bằng lòng. Cô nhìn sang Lâm Thu Thạch, người từ đầu vẫn im lặng: “Anh ấy cũng đi cùng chúng ta ư?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Được.” Lương Mễ Diệp nói: “Vậy chúng ta hãy luyện tập với nhau trước.”

Vì vậy, cả ba bắt đầu tìm khách, dẫn người vượt cửa cấp thấp, làm quen và hiểu biết về nhau. Vào cửa rồi, Lâm Thu Thạch mới biết dung mạo của Lương Mễ Diệp khác hoàn toàn so với bên ngoài, Lương Mễ Diệp ở trong cửa là một nữ thần khí chất đầy mình, với chiều cao một mét bảy mươi sáu lại đi giày cao gót, cô chỉ đứng một chỗ thôi cũng không ai dám đến bắt chuyện. Nếu không phải Lâm Thu Thạch biết cô chỉ là một cô gái trẻ, e rằng cậu cũng nghi ngờ phải chăng cô nàng là một vị đại ca giả nữ nào đó.

Vẫn còn ba tháng nữa mới tới ngày vào cửa, hai tháng đầu tiên, bình quân mỗi tuần, họ vượt cửa một lần. Lương Mễ Diệp tỏ ý kính trọng trước thực lực của Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, Bạch Minh cũng không tới Hắc Diệp Thạch thăm hỏi liên tục nữa.

Một tháng cuối cùng, ba người dùng để nghiên ngẫm gợi ý.

Giấy gợi ý của cấp mười chỉ viết vồn vẹn hai chữ: Tương Nữ^[24].

Tương Nữ là một board game^[25] bối cảnh kinh dị, luật chơi khá giống Ma Sói, nhưng thay vào đó là phe con người và phe Tương Nữ đối kháng lẫn nhau.

Trò chơi không có gì phức tạp, cảm giác hơi giống RPGs^[26] kiểu Nhật.

Bối cảnh của game kể về một bé gái chính mắt nhìn thấy cha giết mẹ, sau đó người cha nhét cô bé vào một chiếc rương nhỏ. Tương Nữ sống trong rương với thân thể bị gãy giập suốt một thời gian dài, rồi chết thảm trong oán hận nặng nề. Người chơi sẽ nhập vai khách qua đường vô tình tiến vào căn nhà có chiếc rương chứa Tương Nữ, họ phải tìm cách thoát ra khỏi nhà, nếu không sẽ mất mạng.

Người chơi di chuyển qua các căn phòng trên bản đồ, mỗi căn phòng đều có những chiếc rương. Trong rương có thể chứa Tương Nữ, hoặc xuất hiện vật phẩm hay kỹ năng của Tương Nữ. Người chơi có thể lựa chọn rương để mở, nếu trong rương có Tương Nữ, đồng nghĩa với việc người chơi bị mất mạng và biến thành Tương Nhân, cùng Tương Nữ đi giết hại những người khác.

Lâm Thu Thạch lần đầu biết đến kiểu trò chơi này, cậu nói: “Vậy là vào trong đó, mình sẽ chơi trò tương tự?”

“Chưa chắc.” Nguyễn Nam Chúc cúi đầu ném những thẻ tap âm chồng lên nhau, đó là một loại vật phẩm Tương Nữ cần trong trò chơi để có thể hành động: “Trò chơi chắc chắn sẽ có thay đổi, cụ thể như thế nào thì chưa biết.” Thẻ tap âm là dụng cụ để chơi trò này, có hình dạng như đĩa dẹt tròn nhỏ. Người chơi phải ném những cái đĩa sao cho chúng xếp chồng lên nhau, nếu có cái nào rơi ra ngoài, nghĩa là gây ra tap âm, Tương Nữ sẽ có một lần hành động.

Điêu này tương đương với đồ xúc xắc, chỉ là xúc xắc nằm trong tay người chơi.

Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc nhẹ nhàng ném được năm chiếc thẻ xếp chồng lên nhau, tuy hơi chúc xuống, nhưng không hề đổ. Lương Mễ Diệp ngẩng đầu gần đó, nói: “Nguyễn Nam Chúc, nếu không ngại, anh có thể kể về cửa cấp mười lần trước của mình không?”

Nguyễn Nam Chúc ngược lên nhìn Lương Mễ Diệp một cái: “Cửa cấp mười của tôi cũng là một trò chơi.”

“Trò chơi gì vậy?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Trò Tứ Giác,” Nguyễn Nam Chúc nói, “một game kinh dị khá phổ biến.”

Lâm Thu Thạch im lặng, không nghĩ ngợi gì, một trò chơi kinh dị phổ biến ở thế giới thực đặt trong cửa sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm. Bởi vì khi trò chơi kết thúc, sẽ có một thứ gì đó được triệu hồi.

“Anh đã thoát ra như thế nào?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Dĩ nhiên là phá đảo trò chơi.” Ngón tay Nguyễn Nam Chúc khẽ nhúc nhích, khiến chàng thẻ tròn đỏ sụp, hắn thản nhiên nói: “Chỉ cần trò chơi kết thúc, là có thể thoát ra ngoài.”

“Ra thế.” Lương Mễ Diệp nói: “Vậy thì gợi ý này có vẻ vẫn khá đơn giản ha.”

Bởi vì ít nhất trò Tương Nữ còn có cách để thắng. Có ba cách để thắng trò chơi, thứ nhất là sử dụng vật phẩm đặc biệt siêu độ cho Tương Nữ, thứ hai là sử dụng vật phẩm đặc biệt giết chết Tương Nữ, thứ ba là tìm ra mật mã kết bảo hiểm trong phòng làm việc, lấy được chìa khóa, sau đó tìm đường hần rời khỏi căn nhà.

“Đâu có đơn giản như vậy.” Nguyễn Nam Chúc biếng nhác nói.

Quả thực không đơn giản, quỷ quái núp ở trong rương, mà muốn tìm ra vật phẩm thì bắt buộc phải mở rương, nhiều khả năng không nhặt được vật phẩm, lại còn gặp phải Tương Nữ với thân hình gầy gáp đáng sợ.

“Ừm.” Lương Mễ Diệp nói: “Thế nào cũng có cách.”

Trong khi họ nói chuyện thì tới lượt Lâm Thu Thạch, cậu chọn một chiếc rương trong phòng, khi lật thẻ bài của rương đó thì thấy là Tương Nữ.

Tương Nữ tròn tròn cặp mắt đen sì, giơ tay về phía họ, cơ thể bị nhét trong chiếc rương nhỏ. Lâm Thu Thạch úp lại lá bài xuống: “Xong, tôi biến thành Tương Nhân rồi.”

Nguyễn Nam Chúc thu lại nhân vật của Lâm Thu Thạch, đưa cho cậu lá bài đại diện của Tương Nhân.

Trò chơi này phần nhiều là may rủi, dĩ nhiên cũng cần có kỹ năng, cứ tùy tiện mở rương thì không thể thắng được, cần biết tận dụng các vật phẩm quan trọng.

Để chơi trò này cần ít nhất bốn người, ba người đóng vai con người, một người làm Tương Nữ.

Do thiếu người, Nguyễn Nam Chúc đã gọi Trình Nhất Tạ ra làm Trương Nữ. Sau khi chơi được vài ván, Lương Mễ Diệp than thở, yếu tố quyết định trong trò chơi này chẳng phải là IQ của Trương Nữ sao? Nếu Trương Nữ đủ thông minh, phe con người lại đen đủi, thì rất khó để thắng.

Hiển nhiên Trình Nhất Tạ là một Trương Nữ đủ tiêu chuẩn. Sau vài lần chết oan, Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã biết đường ngoan ngoãn, không mở rương lung tung nữa, đợi khi chắc chắn Trình Nhất Tạ không có ở phòng của mình, cậu mới dám lật thẻ rương.

Nhưng nếu như vậy, trò chơi sẽ tiến triển rất chậm.

Trong khoảng hơn một tháng cuối cùng, họ tập trung chơi trò này đến mức thành thục, đồng thời nắm vững các mảnh khóc trong trò chơi: Không được tùy tiện mở rương, chỉ dựa vào may mắn là hành động thiếu sáng suốt. Cách tốt nhất là sử dụng một số vật phẩm ở đầu game để xác định vị trí của Trương Nữ, sau đó mới mở rương.

Dĩ nhiên, may rủi vẫn là yếu tố nắm phần quyết định trong trò chơi, có những lúc xui xẻo, họ không thể có được những vật phẩm cần thiết, ngược lại không ngừng giúp Trương Nữ có thêm kỹ năng mới. Càng có nhiều kỹ năng, Trương Nữ càng dễ giết người.

Thỉnh thoảng, Bạch Minh cũng đến Hắc Diệu Thạch chơi vài ván, y nhìn bàn game, xoa cằm nói: “Nếu tôi là Trương Nữ, mấy người đừng hòng thoát được.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Lương Mễ Diệp nói mát một câu: “Đại ca hơi tự tin quá đấy.”

Bạch Minh nói: “Không phải tôi tự tin, mà do trò chơi này có một lỗ hổng rất lớn.”

“Tôi biết.” Lương Mễ Diệp biết Bạch Minh định nói gì: “Nhưng vào đó toàn những người đã vượt qua cửa cấp chín, đâu thể nào có tay mơ.” Tham gia cửa cấp mười thì làm gì có ai khù khờ?

Trò này sợ nhất là gặp đồng đội ngu như heo, chơi bừa khiến Trương Nữ có thêm kỹ năng mới, hoặc biến thành Trương Nhân làm tăng thêm độ khó.

Dĩ nhiên, Lương Mễ Diệp cho rằng cửa cấp mười không thể có người quá ngốc, người ngốc chắc hẳn đã rơi rụng hết ở các cửa trước đó.

Thời gian vào cửa của họ là khoảng tháng Một, cách Tết Nguyên Đán chừng một tháng.

Lương Mễ Diệp nói: “Năm nay tôi đã định về nhà ăn Tết với ba mẹ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Qua cửa này rồi về vẫn chưa muộn.”

Lương Mễ Diệp bật cười: “Anh chưa biết tỷ lệ sống sót của cửa cấp mười sao?”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi biết chứ.” Cấp độ ngay đến Nguyễn Nam Chúc còn vất vả mới vượt qua, thì chắc chắn không phải một nơi dễ chịu gì.

“Nên tôi lo mình không qua nổi năm Âm lịch này.” Lương Mễ Diệp nói: “Anh không lo à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Có chứ.”

Lương Mễ Diệp: “Trông anh chẳng có vẻ gì là lo cả.” Lâm Thu Thạch hơi ngạc nhiên: “Vậy phải như thế nào mới là lo?”

Lương Mễ Diệp im lặng giây lát, rồi thở dài: “Hắc Diệp Thạch các anh quả thật không có ai tâm thường.”

Lâm Thu Thạch: “...” Vậy sao?

Trò Tương Nữ không có bối cảnh quá chi tiết, chỉ là một board game được thiết lập đơn giản, chơi khoảng một tháng, họ đều đã nhàn nhuyến, hiện giờ chỉ chờ cửa mở mà thôi.

Do đây là cửa cấp cao, Lương Mễ Diệp đã có thể dự đoán chính xác thời gian vào cửa, cô nói đó là bảy giờ tối ngày Mười ba tháng Một, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bắt đầu chuẩn bị hành trang mang theo.

Lần này, Nguyễn Nam Chúc lại giả làm nữ. Khi hắn mặc váy dài đi xuống lầu, Lương Mễ Diệp không khỏi tròn mắt, nói: “Trời, anh Nguyễn đó hả?”

Lâm Thu Thạch: “Lau nước miếng đi bà chị...”

Lương Mễ Diệp vội quẹt khóe miệng: “Xinh quá, con gái thật như tôi biết sống sao đây.”

Mặc dù đã từng nghe Bạch Minh nói, nhưng cô vẫn chưa bao giờ dám tưởng tượng hình ảnh Nguyễn Nam Chúc giả gái. Bởi vì tuy hắn có khuôn mặt đẹp xuất sắc, nhưng thường ngày bộ dáng chẳng có gì là nữ tính, hắn

chỉ ng ẩ ở đó, khí thế mãnh liệt toát ra đủ khiến người đối diện không dám sinh ý đ ồmạo phạm.

Đã khá lâu rồi Lâm Thu Thạch không được thấy Nguyễn Nam Chúc giả gái, quả thực cảm thấy hơi nhớ. Dĩ nhiên cậu không dám nói ra, chỉ tỏ ra rằng Nguyễn Nam Chúc như thế nào cậu cũng thích...

Vài ngày trước khi vào cửa, người trong biệt thự t ết t ự đông đủ, cùng ăn một bữa cơm. Lư Diễm Tuyết xuống bếp làm một bàn thức ăn, Lâm Thu Thạch thì uống chút rượu.

Trình Thiên Lý nói: “Các anh chị phải khỏe mạnh trở ra nha.”

“Nhất định.” Lâm Thu Thạch gõ đầu thẳng nhóc: “Em cũng phải cố gắng nhé.”

Trình Thiên Lý l ầu b ầu: “Em biết rồi, em có bị ngu đâu...”

Bàn tiệc bỗng trở nên im lặng, sau đó câu chuyện được lái nhanh sang hướng khác. Xem ra tất cả mọi người trong biệt thự đều có chung quan điểm về vấn đề IQ của Trình Thiên Lý.

Tối ngày Mười ba, tất cả ng ẩ trong phòng khách chờ đợi. Lâm Thu Thạch vốn đang xem tivi, nhưng vào lúc kim đ ồng h ồ điểm bảy giờ tối, cậu cảm nhận rõ ràng sự thay đổi xung quanh mình.

Người xung quanh đều biến mất, chỉ còn mình cậu ng ẩ giữa phòng khách, chương trình đang phát trên tivi như thể bị đóng băng. Lâm Thu Thạch khoác ba lô lên vai, rời khỏi sofa. Cậu mở đại một cánh cửa, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc.

Đó là mười hai cánh cửa sắt xếp dọc theo hành lang dài, trong đó, chín cửa đã bị niêm phong, chỉ còn ba cửa cuối cùng.

Lâm Thu Thạch đến chỗ cánh cửa cấp mười, đặt tay lên tay nắm, kéo ra. Tiếp theo, cậu cảm nhận một lực hút cực mạnh. Khi Lâm Thu Thạch hoàn h ồi, cậu thấy mình đã đứng ở một con đường nhỏ vắng người. Phía cuối con đường có một biệt thự ba tầng kiểu Âu nằm trơ trọi một mình.

Lâm Thu Thạch men theo con đường nhỏ, chẳng mấy chốc đã có mặt ở trước tòa biệt thự kiểu Âu. Cậu mở cửa, nhìn thấy một huy ền quan^[27] được bài trí cực kỳ xinh đẹp, bên trong đã có tám, chín người đứng đợi. Những người này thấy Lâm Thu Thạch đi vào, h ầu hết đều lộ vẻ cảnh giác.

Đây là cửa cấp cao nên mọi người đều có kinh nghiệm, đa phần họ có sẵn đội ngũ của mình. Do vậy, đám đông nhanh chóng chia ra thành nhiều nhóm nhỏ, đều đang rì rầm bàn luận về quang cảnh xung quanh.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy một bóng người quen thuộc bên cạnh sofa, cậu lại gần, gọi: “Chúc Manh.”

Nguyễn Nam Chúc ngoảnh đầu lại: “Lâm Lâm.”

Lâm Thu Thạch nói: “Thế nào rồi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em cũng vừa tới.”

Lâm Thu Thạch “ừ” một tiếng, bắt đầu quan sát xung quanh. Bởi vì trò chơi Tương Nữ này không có bản đồ cố định, tất cả các căn phòng được người chơi lắp ghép từ các mảnh khác nhau, cho nên mỗi lần chơi, bản đồ lại khác nhau, vị trí phòng làm việc cũng luôn thay đổi.

Lâm Thu Thạch cảm thấy nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại chính là tìm ra phòng làm việc, sau đó tìm kết bảo hiểm chứa chìa khóa.

Thêm khoảng năm, sáu người tiến vào từ ngoài cửa. Lâm Thu Thạch cảm thấy số lượng này không bình thường, cậu liền tưởng ngay đến chị Hạ ở cửa cấp chín *Lấy người làm gương*, bèn nói thầm: “Có người cố tình mang người mới vào đây?”

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc cau mày, rõ ràng hẳn không được vui.

Số người chết mỗi ngày đều có hạn chế, cho nên dẫn thêm người vào làm con tốt thì rõ ràng sẽ khiến tỷ lệ sống sót của bản thân được nâng cao. Có đi đâu ở cửa này, sự xuất hiện của người mới chỉ gây phản tác dụng.

Lương Mễ Diệp bất đắc dĩ nói: “Tôi nhớ ở cửa cấp tám của tôi có khoảng hơn ba mươi người...”

“Hơn ba mươi?” Lâm Thu Thạch sững sờ.

“Đúng vậy.” Lương Mễ Diệp nói: “Trong hai đêm đầu tiên đã chết một nửa...”

Lâm Thu Thạch: “...”

“Trên đời này đâu có bữa cơm nào miễn phí.” Lương Mễ Diệp tiếp: “Miếng bánh từ trên trời rơi xuống, ai biết được bên trong chứa cái gì.”

Người tụ tập ở huyênh quan càng lúc càng đông, cuối cùng dừng lại ở con số hai mươi ba, trong đó có một nhóm gồm bảy người. Nhìn về mặt

những người này, có thể chắc chắn họ là tay mơ chưa biết gì cả. Dĩ nhiên, trong nhóm đó có một thủ lĩnh, thuộc hàng kỳ cựu.

Mọi người đều chờ đợi NPC xuất hiện, nhưng mãi không thấy. Cổng lớn đột nhiên phát ra một tiếng “ân” rồi đóng lại. Trong phòng bếp tầng một vang lên tiếng gào khóc của bé gái, sau đó đèn trong biệt thự đầu tắt hết, cả căn nhà chìm trong ánh đèn đỏ mờ mờ.

Trò chơi đã bắt đầu, Lâm Thu Thạch ý thức được điều đó.

Nhóm Lâm Thu Thạch có gợi ý, biết đây là một trò chơi, nhưng đám người mới thì hoàn toàn ngờ ngạc, nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? NPC đâu, tại sao NPC không xuất hiện?”

“NPC cái gì?!” Một nam thanh niên xỏ khuyên mãi sốt ruột lên tiếng: “Mù hết rồi à? Như này nghĩa là chúng ta phải tìm cách thoát ra ngoài.”

Cổng đã bị khóa, cửa sổ bị chặn kín bởi tấm kim loại kiên cố, căn biệt thự ba tầng đã khép chặt như một cái lồng, còn bọn họ chính là những con chuột bạch trong lồng.

“Chúng ta lên tầng hai đi?” Lâm Thu Thạch đề nghị.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy.

Họ men theo cầu thang lên tầng hai, nhìn thấy ở hành lang tầng hai đặt một số chiếc rương gỗ trông chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh, như mình chứng rõ ràng họ đang có mặt trong thế giới của Tương Nữ.

Lâm Thu Thạch tìm thấy phòng làm việc ở cuối hành lang tầng hai, cửa mở, chỉ khe đây là có thể nhìn thấy bên trong xếp đầy rương gỗ, khoảng năm, sáu chiếc, thêm một két bảo hiểm rất nổi bật.

Lâm Thu Thạch đi đến chỗ két bảo hiểm, thấy bảng nhập mật mã gồm bốn con số ở phía trên két.

Mật mã bốn số, mỗi hàng có mười con số để lựa chọn, nghĩa là có hàng vạn khả năng có thể xảy ra, dù muốn cũng không thể thử nổi.

Lâm Thu Thạch đang cúi đầu quan sát, chợt nghe dưới lầu vọng lên tiếng hét.

Lương Mễ Diệp nói: “Hồng rồi!”

Lâm Thu Thạch: “Sao vậy?”

Lương Mễ Diệp: “Quên dặn mấy tay mợ kia là không được chạm vào rương!” Có trời biết cái rương họ mở chứa thứ gì bên trong.

Chương 108

Lời đáp đối gian

Chia sẻ mạnh mẽ bên trong cửa một cách vô tư hào phóng không phải chuyện có lợi, ít nhất là đối với người đang nắm giữ gợi ý.

Bởi vì chia sẻ đồng nghĩa với việc bạn cho kẻ khác biết được thực lực thật sự của mình, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đi đầu này sẽ càng đúng với những cửa cấp độ cao.

Càng về sau, sẽ càng khó có được mạnh mẽ, cho nên sau khi công khai thông tin mình có, rất có thể bạn sẽ trở thành đối tượng, bị mọi người đề phòng, thậm chí còn bị nhắm đến.

Vả chăng, nếu không phải trong trường hợp đặc biệt, sẽ chẳng ai chia sẻ mạnh mẽ mình cực khổ kiếm được cho người khác.

Có đi đầu cánh cửa mà họ đang chơi chính là trường hợp đặc biệt, bởi vì nếu không phổ biến quy tắc trò chơi cho những người khác, họ sẽ càng lúc càng khó thoát ra ngoài khi những kẻ đã tử nạn bị biến thành Tương Nhân.

“Chúng ta có nên nói với họ không?” Lâm Thu Thạch: “Cứ nói hết ra liệu có sao không nhỉ?”

“Nói thì chắc chắn phải nói.” Nguyễn Nam Chúc không có vẻ gì sốt ruột sau khi nghe thấy tiếng hét: “Nhưng đừng vội, ở đây toàn cáo già, dù cả ba chúng ta cùng nói chưa chắc họ tin.”

Họ vừa bàn bạc vừa trở lại huyênh quan ở tầng một, thấy một chiếc rương trong góc tường đã bị ai đó mở ra. Trong rương đặt một vật như ống nghe của bác sĩ, có người đã lấy nó ra ngoài xem xét nghiên cứu. Trong trò Tương Nữ, đây là một vật phẩm phe con người có thể sử dụng, Lâm Thu Thạch vẫn nhớ rõ. Thật không ngờ có người may mắn đến thế, mở bừa mà trúng ngay vật phẩm.

“Ban nãy ai vừa hét vậy?” Lương Mễ Diệp liếc Ống Nghe, rồi đảo mắt ra chỗ khác.

“Là tôi...” Một cô gái tuổi còn khá trẻ khẽ lên tiếng: “Vừa rồi tôi định cùng nhóm mình vào phòng bếp kiểm tra, qua khe cửa tôi nhìn thấy cái gì đó. Hình... hình như là một bé gái mặc váy, tôi không ki-ên chế được nên đã hét lên.”

Vừa nhìn cô gái nhỏ này đã biết là người mới, cô run rẩy lóng ngóng, trông chẳng có chút kinh nghiệm nào.

Những người nhiều kinh nghiệm nghe cô nói xong, biểu cảm rất khó tả. Họ thì muốn tránh quỷ quái càng xa càng tốt, chỉ có tay mơ mới ngu ngốc lao lên biểu mạng thôi.

Nhân cơ hội này, Lâm Thu Thạch quan sát xung quanh, nhằm tính tỷ lệ người mới và người có kinh nghiệm.

Trong số hai mươi ba người, nhóm bảy người có ít nhất bốn người mới, có thể thấy vẻ hoang mang sợ hãi toát ra từ gương mặt họ.

Ngoài nhóm bảy người, trong mười sáu người tham gia còn lại cũng có vài chú gà ngơ ngác, nói một cách khác, không chỉ có một người mang theo người mới. Tựu trung, số lượng người mới vào khoảng mười một, mười hai mạng, chiếm một nửa tổng số người tham gia.

Thật ra nghĩ kỹ lại, có thể hiểu được vì sao lại có kẻ dám coi mạng người như cỏ rác.

Điều kiện tử vong không phải vô hạn, tìm ra một, nghĩa là tránh được một. Dùng tính mạng người khác để thử, có thể nói là cách dễ dàng nhất.

“Mấy người đừng tùy tiện mở rương.” Trong số những người có kinh nghiệm, đã có kẻ xốn mắt vì sự tự tung tự tác của người mới: “Nhìn xem, những cái rương này được đặt rải rác khắp nơi, chắc chắn có công dụng đặc biệt nào đó. Mấy người mở lung tung thể nào cũng xảy ra chuyện!”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ!” Kẻ mở được Ống Nghe là một thanh niên trẻ tuổi, có vẻ rất to gan, thái độ thì xác xược, gã nói oang oang: “Tôi vẫn sống sờ sờ đây thôi!”

“Bây giờ chưa sao, nhưng sau này thì chưa chắc.” Người có kinh nghiệm vừa lên tiếng nhắc nhở hình như tên là Tôn Nguyên Châu, anh ta lạnh lùng quay sang nói với thủ lĩnh của đám người mới: “Đã dẫn người vào đây thì phải để mắt trông coi chứ?”

Người đứng đầu nhóm người mới là một gã đàn ông trung niên có tên Ngụy Tu Đức. Người này tướng mạo tầm thường, nếu chỉ nhìn bên ngoài có vẻ như thuộc tuýp hòa nhã dễ gần, nhưng hành vi dụ dỗ nhiều người mới vào đây như vậy rõ ràng đã chứng minh lão ta chẳng phải loại tốt lành gì.

“Được, được,” Ngụy Tu Đức trả lời nghe thì hay lắm, “tôi sẽ bảo ban họ. Tiểu Kế, đừng mở rương nữa, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì sao, nơi này rất nguy hiểm.”

“Xảy ra chuyện gì được.” Gã trai trẻ tên Tiểu Kế tỏ ra khó chịu: “Ông nhất gan quá, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con...”

Gã vừa nói, vừa giơ tay định mở một rương nữa.

“Khoan đã.” Lâm Thu Thạch lên tiếng ngăn cản.

Tiểu Kế dĩ nhiên không nghe lời Lâm Thu Thạch, thậm chí còn mở thêm hai rương. Người này quả thật may mắn, trong hai chiếc rương được mở, một cái có thẻ bài bằng giấy, một cái thì trống không.

“Đây là cái gì nhỉ?” Tiểu Kế cầm thẻ bài lên xem, rồi đọc chữ ghi trên đó: “*Lời đáp đối gian...*” Trên thẻ bài chỉ có bốn chữ, không còn thông tin nào khác. Tiểu Kế nhỡ nước bọt khinh bỉ: “Cái quái gì vậy.” Gã tiện tay đặt thẻ bài lên bàn.

“Đừng mở nữa.” Nguyễn Nam Chúc thấy gã rảo bước đến chỗ những rương khác, có vẻ vẫn chưa chịu thôi, đành phải lên tiếng: “Nếu tôi đoán không lầm, cửa này mô phỏng một board game mà tôi từng chơi, có tên là Tương Nữ. Anh mở rương lung tung, có khả năng sẽ mở ra những thứ dở bần.”

Lời của Nguyễn Nam Chúc rốt cuộc đã khiến Tiểu Kế dừng lại. Gã nói: “Sao cơ? Sao không nói sớm một chút!”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Anh ra tay nhanh quá, tôi ngăn không kịp.”

Vì câu nói của Nguyễn Nam Chúc mà tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về hắn, có những ánh mắt kích động, cũng có cả hoài nghi và chất vấn.

“Ý cô là chúng ta đang chơi trò chơi? Cô từng chơi trò này rồi phải không?” Tôn Nguyên Châu nắm bắt ngay điểm trọng yếu.

“Từng chơi vài lần.” Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống sofa, ngả lưng ra sau: “Ban nãy khi mới vào trong nhà, tôi chưa chắc chắn nên đã lên tầng

kiểm tra xem có các vật phẩm đặc biệt hay không, bây giờ có thể khẳng định chắc chắn đây là trò board game đó.”

Mọi người vội quây quanh Nguyễn Nam Chúc, chờ đợi hắn nói tiếp.

Nguyễn Nam Chúc giới thiệu sơ lược luật chơi, nhấn mạnh rằng trong rừng có quỷ quái, mở bừa rất có thể sẽ thả chúng ra. Những người bị quỷ quái mang đi sẽ biến thành Tương Nhân, quay trở lại hãm hại phe con người.

Nguyễn Nam Chúc không hề che giấu, hắn phổ biến luật chơi một cách tường tận, sau đó còn giải đáp thắc mắc của mọi người. Quả đúng như dự đoán, mặc dù Nguyễn Nam Chúc đã thể hiện thái độ chân thành, những người có kinh nghiệm vẫn không hoàn toàn tin những đi đầu hắn chia sẻ.

“Cô nói như vậy nghĩa là tốt nhất chúng ta không nên mở rừng phải không?” Ai đó trong đám đông lên tiếng bày tỏ sự nghi ngờ: “Theo cách nói của cô, chỉ cần không mở rừng là chúng ta sẽ được an toàn? Cô bảo mật mã kết bảo hiểm có bốn chữ số, mặc dù có đến hàng vạn con số bốn chữ số, nhưng bỏ ra chút thời gian mò mẫm, thử nào cũng tìm ra chứ!”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Tôi chỉ đang nói luật của trò board game tôi từng chơi, chứ không nói quy luật ở đây cũng giống như vậy. Chắc chắn sẽ có sự thay đổi, nhưng cụ thể là gì thì tôi không biết.”

“Chúng ta nên đến trước xem trong căn nhà này có tổng cộng bao nhiêu rừng.” Một cô gái trẻ lên tiếng, trông có còn khá trẻ, nhưng đã tỏ ra vô cùng lão luyện: “Tôi tên Doãn Hân Nghệ, rất vui được hợp tác.” Cô chìa tay ra với Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc bắt tay cô: “Tôi là Chúc Mạnh.”

“Trong ngày đầu tiên, Tương Nữ sẽ khóc một lần.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Địa điểm mà nó khóc chính là vị trí của nó, sau đó chỉ khi muốn có được kỹ năng, Tương Nữ mới khóc...”

“Kỹ năng?” Doãn Hân Nghệ thắc mắc.

“Đúng, ban nãy anh này vừa mở một kỹ năng.” Nguyễn Nam Chúc chỉ Tiểu Kế: “*Lời đáp đôi gian.*”

Đám đông vang lên tiếng xì xào bàn tán, có nhiều người bắt đầu hỏi đi đầu Nguyễn Nam Chúc vừa nói có nghĩa gì.

“Trong board game, đó là một kỹ năng của Tượng Nữ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có được kỹ năng này, người đóng vai Tượng Nữ có thể nói dối.”

Doãn Hân Nghệ nói: “Nói dối? Không lẽ chúng ta có thể nói chuyện với nó?”

Nguyễn Nam Chúc: “Trong board game là có thể còn ở không gian này, kỹ năng sẽ gây ảnh hưởng như thế nào thì tôi không rõ.”

“Hôm nay nên nghỉ sớm đi.” Tính cách của Tôn Nguyên Châu khá mạnh mẽ, nên tiếng nói của anh ta được mọi người khá coi trọng: “Hơn mười giờ rồi, đêm tối dễ xảy ra chuyện, qua ngày mai hãy bàn kỹ hơn.”

“Được.” Đa phần mọi người đều đồng ý với đề nghị của Tôn Nguyên Châu.

Sau đó, họ bắt đầu chia phòng.

Biệt thự có ba tầng, tầng một gồm một số phòng chức năng như phòng bếp, tầng hai và tầng ba đa phần là phòng ngủ, cuối dãy là phòng làm việc và nhà vệ sinh, ngoài ra còn có một ban công cực lớn, tiếc rằng đã đổ bê tông chắn lại.

Không có quy định một phòng được ở mấy người, nhưng đa phần mọi người đều chia ra hai, ba người một phòng, nhóm Lâm Thu Thạch cũng vậy.

Màn đêm buông xuống, căn biệt thự kiểu Âu trở nên tăm tối vô cùng.

Cửa sổ bị bít bằng tấm thép che hết ánh mặt trời, rèm cửa dày như một tấm thảm, chặn nốt những tia sáng cuối cùng có thể lọt qua. Đèn hành lang có màu đỏ sậm, khiến cả căn biệt thự trông như một phòng thờ cực lớn, tạo nên cảm giác không hề dễ chịu.

Phòng của nhóm Lâm Thu Thạch cũng đặt rất nhiều rương.

Ban này, họ đã tổng kết sơ lược: Trong toàn bộ căn nhà có ít nhất hơn hai trăm rương. Những chiếc rương bằng gỗ cao khoảng nửa mét, được đặt ngay ngắn khắp các ngõ ngách, rất khó để lờ đi sự có mặt của chúng.

Trong một chiếc rương gỗ nào đó ở đây đang chứa cô bé có thân hình gập gẫy. Chỉ nghĩ tới đây cũng đủ khiến mọi người chẳng muốn nhìn mấy cái rương.

Ba người tắm rửa xong đầu lên giường nằm. Nguyễn Nam Chúc nằm ở chiếc giường sát tường, hể quay sang là vô số rương gỗ đập vào mắt.

Trước khi đi ngủ, họ bàn bạc với nhau một số việc.

“Nếu tôi cứ không mở rương thì sẽ ra sao.” Lương Mễ Diệp nói: “Mọi người đều không mở, vậy thì sẽ chẳng ai chết cả?”

“Làm gì có chuyện ngon ăn vậy,” Nguyễn Nam Chúc nói, “chắc chắn cửa có những hạn chế cho chúng ta.” Nhưng trước mắt chưa thể biết các hạn chế đó là gì.

Cửa không cho phép người ta lãng phí thời gian không mục đích, trừ phi... trong cửa chỉ còn lại một người duy nhất.

“Hạn chế gì nhỉ?” Lương Mễ Diệp nói: “Nhưng có hạn chế cũng hay, nếu không chỉ đành chờ cho người khác thử trước.”

Mỗi lần mở rương là một lần đánh cược, chẳng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nguyễn Nam Chúc “ừm” một tiếng.

Lâm Thu Thạch cũng đặt sự chú ý về phía những chiếc rương. Nhưng lúc này, cậu đang nghĩ về vật phẩm Ống Nghe mà người kia mở được. Vật phẩm Ống Nghe, mỗi ngày chỉ được sử dụng một lần, có thể cho người ta biết trong rương có Tương Nữ hay không. Nếu Tương Nữ có trong đó, Ống Nghe sẽ phát ra tiếng động nhỏ.

Đó là một vật phẩm rất quan trọng, nhưng hiện tại lại đang ở trong tay người khác.

Ôi trời, đúng là một trò chơi may rủi, Lâm Thu Thạch nghĩ thầm. Là một kẻ chưa bao giờ trúng xổ số, ngay cả giải khuyến khích cũng không, thì rõ ràng vận may của cậu không tốt cho lắm.

Nếu phải đánh cược vào may mắn, e rằng họ không cược nổi.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch không ngủ được say giấc, khoảng ba giờ sáng, dưới lều vang lên tiếng kêu thảm thiết khiến tất cả mọi người choàng tỉnh.

Lâm Thu Thạch nhanh chóng trở nên tỉnh táo, cậu mở mắt, chạm phải cái nhìn của Nguyễn Nam Chúc.

“Có người gặp chuyện ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi, xuống dưới xem thử.”

Lương Mễ Diệp cũng tỉnh, cô nói: “Ở tầng hai à? Lại có ai tự tin mình mạng cứng vía mạnh đi mở rương r ấ à?” Lúc trước, Nguyễn Nam Chúc đã giải thích rất rõ, trong tình cảnh như vậy mà vẫn có người đánh cược tính mạng vào mấy cái rương, thì Lương Mễ Diệp thật sự cảm thấy hết nói nổi.

Phải nói rằng, sở dĩ người mới phiền phức là do họ thiếu tính ổn định chắc chắn, dưới áp lực của nỗi sợ, không ai biết họ sẽ gây ra những hành động tai hại nào.

Tiếng gào khóc vang mãi không thôi, đến tận khi họ xuống tầng hai vẫn chưa dứt, cách một cánh cửa, vẫn nghe vang vọng tiếng kêu.

“Á á á, đau quá, cứu với, cứu tôi với, a a...” Tiếng kêu thảm thiết khiến người nghe nổi da gà. Bây giờ, ở ngoài cửa đã có một vài người xúm lại. Lâm Thu Thạch đảo mắt một lượt, thấy tất cả đều là người có kinh nghiệm, trong đó có Tôn Nguyên Châu. Anh ta đẩy thử cánh cửa, nói: “Khóa r ấ, để tôi đi lấy đ ồng gh ề”

“Không cần, tôi làm cho.” Nguyễn Nam Chúc tiến đến bên cửa, cúi xuống mở khóa.

Tất cả mọi ánh mắt đều chĩa về phía hắn, sau giây lát, chiếc khóa mở ra kèm tiếng “cạch” nhỏ, khung cảnh trong phòng hiện ra trước mắt tất cả mọi người.

Phòng không có ai, tiếng gào khóc phát ra từ một chiếc rương gỗ. Bên trong rương không những vọng ra tiếng khóc, còn có âm thanh đập, gõ lộc cộc, dường như người ở bên trong rất muốn thoát ra ngoài.

“Cứu tôi với, cứu tôi với, tôi không muốn chết...” Càng tới gần, âm thanh phát ra càng khiến người ta nổi da gà.

“Ai ở phòng này?” Nguyễn Nam Chúc vừa hỏi vừa liếc sang chiếc rương bên cạnh rương phát ra tiếng kêu khóc: “Họ đã mở rương.”

“Khốn nạn.” Tôn Nguyên Châu có vẻ giận dữ, anh ta dùng dùng quay lưng đi sang phòng bên cạnh, đập cửa gọi: “Ngụy Tu Đức, ra đây mau, người ở phòng bên cạnh có phải thành viên nhóm ông không hả?”

Giây lát sau, cửa mở, Ngụy Tu Đức từ bên trong bước ra, nói: “Thành viên nhóm tôi gì cơ?”

“Phòng kia kia!” Tôn Nguyên Châu chỉ căn phòng gặp chuyện.

Ngụy Tu Đức liếc căn phòng đó, hơi nhú mày lại: “Đúng, ở trong có hai người.” Lão ta chợt nghĩ ra đi đâu gì đó: “Bọn họ gặp chuyện à?”

Thấy ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía mình, toàn những cái nhìn không lấy gì làm thiện chí, lão ta cười gượng: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi nhất định sẽ nhắc nhở họ. Toàn người mới chưa qua được mấy cửa, cho nên vẫn chưa hiểu quy tắc...”

Tôn Nguyên Châu lạnh lùng nói: “Quản lý cho tốt, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Nói đoạn, anh ta bỏ đi, xem ra vô cùng chán ghét Ngụy Tu Đức.

Cũng phải, cửa cấp mười bình thường đã đủ khó, Ngụy Tu Đức lại đưa thêm người mới vào khiến cho cửa này chẳng khác gì địa ngục.

Tâm trạng ai nấy đều đang khó chịu, ánh mắt nhìn Ngụy Tu Đức tràn ngập sự chán ghét. Hành vi của Ngụy Tu Đức trước nay đều khiến người ta khinh thường, ngất nổi mỗi người đều phải lo chuyện của mình, nên chẳng ai còn hơi sức quan tâm tới kẻ khác. Nhưng nếu việc làm của Ngụy Tu Đức gây tổn hại đến lợi ích chung thì lại khác.

Chiếc rương vẫn kêu khóc, nghe mà đầu đau muốn vỡ.

Lâm Thu Thạch tìm được một số vật còn sót lại ở quanh rương, từ các vật này, có thể thấy không chỉ một người bị Tương Nữ kéo vào.

Đã có người chết, nghĩa là số lượng Tương Nhân đã tăng lên, từ giờ, mở rương sẽ nguy hiểm hơn.

Lâm Thu Thạch thở hắt ra, cảm thấy tình hình mỗi lúc một phức tạp.

Từ đó tới sáng, mọi người hầu như không ngủ được. Người trong chiếc rương kia cứ khóc mãi, cho tới khi bình minh ló rạng, tiếng khóc mới nhỏ dần rồi biến mất.

Lâm Thu Thạch thật sự không hiểu, rõ ràng Nguyễn Nam Chúc đã nói với họ không nên tự ý mở rương, tại sao vẫn có người mạo hiểm vượt qua đi đâu cấm? Họ cho rằng bản thân may mắn đến mức đó sao?

Cả đêm không ngủ được khiến sắc mặt ai nấy đều xám xịt. Người có kinh nghiệm còn đỡ, đám người mới trông như sắp ngã quỵ cả, một cô gái còn ngất trong góc tường khóc lóc.

Bữa sáng tự động xuất hiện trong phòng ăn, mùi vị không tệ. Lâm Thu Thạch không đói lắm, nhưng vẫn ép bản thân ăn một chút.

Suốt bữa sáng, đầu óc Nguyễn Nam Chúc cứ đề đầu đầu, có lẽ hẳn đang suy nghĩ chuyện gì đó. Ăn được một nửa, hắn nói muốn đi vệ sinh, Lâm Thu Thạch bảo: “Đề anh đi với em.”

“Được thôi.” Nguyễn Nam Chúc cười cười: “Em cũng hơi sợ.”

Nhà vệ sinh ở đây được chia thành các gian nhỏ, nam nữ dùng chung. Lâm Thu Thạch đứng bên ngoài chờ đợi, một lát sau, cậu bỗng nghe thấy bên trong vang lên tiếng động kỳ lạ.

Lâm Thu Thạch lắng tai nghe kỹ, khi nhận ra đó là âm thanh gì, cậu hơi biến sắc. Đó là tiếng của... Nguyễn Nam Chúc.

Dường như Nguyễn Nam Chúc đang rên rỉ, lẫn trong tiếng rên là tiếng cầu cứu.

Lâm Thu Thạch vội vã đi vào nhà vệ sinh, gọi: “Chúc Mạnh, Chúc Mạnh, em không sao chứ!” Cậu định đẩy cửa gian vệ sinh nhưng phát hiện cửa đã khóa, cậu vội lấy đồ nghề ra, ba chọc hai ngoáy đã mở được ổ khóa.

Cửa mở, Lâm Thu Thạch nhìn thấy cảnh tượng bên trong. Không có ai cả. Bên cạnh bồn cầu đặt một rương gỗ màu đen, rương không khóa, có thể mở dễ dàng.

Giọng Nguyễn Nam Chúc phát ra từ trong rương.

Lâm Thu Thạch thoát cái tái mặt, vô số suy nghĩ lướt qua đầu, cậu vội bước đến chỗ chiếc rương, gọi lớn: “Chúc Mạnh! Chúc Mạnh! Em có ở trong đó không!” Cậu nghĩ Nguyễn Nam Chúc chắc chắn không phải người tùy tiện mở rương, nhưng thế giới trong cửa có vô số bất ngờ rình rập. Cậu sợ Nguyễn Nam Chúc gặp phải một tình huống bất ngờ, rồi bị Trương Nữ kéo vào trong rương.

“Chúc Mạnh!” Lâm Thu Thạch đập mạnh vào rương, nói: “Em có ở bên trong không, trả lời đi!”

“Cứu em... cứu em với...” Giọng của Nguyễn Nam Chúc càng lúc càng yếu, như thể một giây sau sẽ biến mất: “Cứu em với...”

Chỉ trong vài phút đồng hồ mà trán Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi lạnh, cậu nhìn chằm chằm nắp rương, nặng nhọc nuốt khan một cái, nói

bằng giọng hơi khàn: “Anh tên là gì, nói anh nghe, ở ngoài anh tên là gì...”

“Lâm Lâm, mau cứu em...” Đó là câu trả lời của Nguyễn Nam Chúc.

Sau khi nghe được đáp án, Lâm Thu Thạch thở hắt ra một hơi thở nặng nhọc, cậu áp tai vào thành rương, nghe thứ đó tiếp tục dùng giọng Nguyễn Nam Chúc khẩn khoản gọi tên mình.

“Lâm Lâm, Lâm Lâm, cứu em với... Lâm Lâm, em đau quá... Lâm Lâm...”

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm cái rương một lát, rồi quay lưng rời khỏi gian vệ sinh. Sau đó, cậu đi gõ cửa tất cả các gian vệ sinh còn lại.

Rất nhanh, một cánh cửa mở ra sau tiếng gõ của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc đang vén váy, nhìn Lâm Thu Thạch vẻ kỳ lạ: “Lâm Lâm, anh làm gì vậy?”

Lâm Thu Thạch nhìn khuôn mặt hấn, chẳng nói gì, lao vào ôm lấy hấn thật chặt.

Nguyễn Nam Chúc ngẩn ra giây lát, rồi cũng vòng tay ôm Lâm Thu Thạch: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thạch: “Anh biết sự thay đổi là gì rồi.”

Nguyễn Nam Chúc: “Hửm?”

Lâm Thu Thạch nói: “Tương Nữ đã có kỹ năng... *Lời đáp dôi gian.*” Cậu nhìn về phía gian vệ sinh ban nãy: “Tương Nữ có thể bắt chước giọng nói của một người, rồi kêu cứu từ trong rương.” Quan tâm nhiều ắt sẽ rối loạn, nhất là khi thấy người quan trọng đối với mình gặp nạn, chúng ta sẽ không nghĩ gì nhiều đến những điều vô lý, không hợp logic. Một khi đã mở rương, thực sự sẽ không còn cơ hội để hối hận.

“Anh nghe thấy gì?” Nguyễn Nam Chúc như hiểu ra điều gì đó từ biểu cảm và lời nói của Lâm Thu Thạch: “Anh nghe thấy em kêu cứu trong rương à?”

“Đúng thế.” Lâm Thu Thạch đáp: “Cũng may ở ngoài em không thích gọi anh là Lâm Lâm.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em chẳng nghe thấy gì cả, xem ra hai người đêm qua cũng chết vì bị lừa.”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch tiếp: “Chắc ở ngoài họ cũng rất thân nhau.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Theo lời anh thì ban nãy, Trương Nữ đã khóc trong phòng này?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

“Vậy thì chúng ta đã xác định được vị trí của nó.” Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ: “Chắc chắn Trương Nữ bị hạn chế về mặt di chuyển, nếu không chúng ta không cách nào mở rương được.”

Nếu không có hạn chế, vậy tức là bạn vừa chọn chiếc rương nào đó, đang định mở ra thì Trương Nữ lập tức di chuyển tới chiếc rương mà bạn sắp mở.

“Đúng vậy.” Lâm Thu Thạch nói: “Đã xác định được Trương Nữ ở trong phòng này... nhưng đêm qua đã có hai người chết.” Điệu này có nghĩa trong biệt thự còn hai Trương Nhân không biết đang trốn ở rương nào.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bảo họ lấy Ống Nghe ra dùng đi.”

Lâm Thu Thạch: “Ống Nghe nằm trong tay người mới mà Ngụy Tu Đức dẫn theo.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, nói: “Ừ, em biết. Giờ em qua nói cho họ biết, chứ để không dùng thì quá lãng phí.” Vật phẩm Ống Nghe chắc chắn cũng có sự thay đổi so với trong board game, nhưng thay đổi gì thì chưa biết được.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Những đại ca sừng sỏ nhất chẳng bao giờ đụng độ nhau, bởi vì họ thường vào cửa tương ứng với gợi ý mà mình có, những người khác không có gợi ý sẽ được đưa tới cùng thế giới với họ, cho nên thực lực sẽ yếu hơn. E hèm, cá nhân tôi cho rằng chia sẻ gợi ý với người khác là việc làm tự hại mình, bởi vì tất cả đều là đối thủ cạnh tranh, gợi ý cửa kế tiếp chỉ có một, lại là thứ cực kỳ quan trọng, Nguyễn Nam Chúc chắc chắn không dễ dàng chia sẻ gợi ý của mình khiến mọi người chú ý đâu.

Chương 109

Hạn chế

Hai người ra khỏi nhà vệ sinh, trở về phòng ăn tìm Tiểu Kế - người mở được Ống Nghe ngày hôm qua.

Hôm qua, Tiểu Kế mở liềm ba rương, không chết ngay đã được xem là cực may mắn. Trong ba rương có một vật phẩm dành cho phe con người, một kỹ năng của Tương Nữ, và một tương trống.

Khi Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc tìm đến, họ thấy Tiểu Kế đang ng ỡ cùng Ngụy Tu Đức.

Nguyễn Nam Chúc nói cho họ biết Ống Nghe có thể dùng để phán đoán một rương có Tương Nữ hay không, sau khi dùng Ống Nghe mới mở rương thì mức độ nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngụy Tu Đức nghe xong không nói gì, Tiểu Kế thì rất hứng thú, nói: “Thật không? Nếu Ống Nghe này hữu ích thật, bọn tôi coi như trúng mảnh r ỡ, chỉ việc nghe r ỡ mở thôi.”

“Chắc chắn vật phẩm này có hạn chế số lần sử dụng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh có thể chọn một rương r ỡ dùng thử.”

Ngụy Tu Đức nghe hai bên nói xong, vẫn không thốt nửa câu bình luận, chỉ đứng bên quan sát như chẳng liên quan gì đến sự việc. Dù lão ta có thể hiện bản thân là kẻ vô hại, nhưng có thể đặt chân tới cửa cấp mười chứng tỏ lão ta không phải loại dễ chơi, đi đâu này mọi người đều ng ăm hiểu rõ. Chưa kể lão ta còn cố tình đưa một đồng người mới tới đây.

Tiểu Kế đeo Ống Nghe, chọn đại một chiếc rương trong phòng khách, gí Ống Nghe vào thành rương. Sau một hồi lắng tai cảm nhận, gã quay ra nói: “Bên trong không có tiếng gì cả.”

“Anh thử mở xem nào.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Hay cô mở đi?” Tiểu Kế đề nghị: “Tôi thấy hơi sợ.” Miệng nói sợ nhưng khuôn mặt gã chẳng có vẻ gì là sợ, rõ ràng chỉ muốn đẩy nguy cơ cho người khác mà thôi.

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Tôi mở cũng được, nhưng nếu bên trong có vật phẩm thì nó thuộc về ai?”

Tiểu Kê nói: “Dĩ nhiên là của tôi, rương này do tôi chẩn đoán mà.”

Nguyễn Nam Chúc biếng nhác nói: “Làm gì có chuyện dễ dàng vậy, nguy hiểm tôi gánh, vật phẩm anh giành?”

Tiểu Kê ngẫm nghĩ một lát, hình như cảm thấy Nguyễn Nam Chúc nói cũng có lý. Gã đang định mở rương thì Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nghĩ ra đi đâu gì đó, nói: “Đợi chút đã, để tôi nghe thử động tĩnh ở bên trong.”

“Hửm?” Tiểu Kê thắc mắc.

Nguyễn Nam Chúc áp tai vào thành rương, nghe ngóng một lát, sau đó gọi Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp đến, ba người cùng áp tai nghe một lúc. Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc đứng dậy vẫy Tiểu Kê: “Lại đây mở đi.”

Tiểu Kê cũng to gan, trong số những người mới ở đây, tinh thần của gã thuộc loại rất khá, không có biểu hiện suy sụp hay gì. Sau một hồi xoa tay, gã nắm lấy nắp rương, dùng sức đẩy lên...

“Cạch” một tiếng, rương mở, để lộ phần đáy trống rỗng, chẳng có gì ở bên trong.

“Rương trống rỗng.” Tiểu Kê hơi tiếc vì không thể có thêm vật phẩm nào.

“Anh lại đây chút,” Nguyễn Nam Chúc nói, “cùng tôi vào nhà vệ sinh.”

Tiểu Kê “hả” một tiếng, nhìn Nguyễn Nam Chúc từ đầu xuống chân, nói: “Hình như... không ổn cho lắm nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi bảo anh vào nhà vệ sinh, chứ không bảo anh đi vệ sinh.” Hắn tiếp: “Đi mau.”

Tiểu Kê cười cười, cùng Nguyễn Nam Chúc vào nhà vệ sinh.

Lâm Thu Thạch theo sau hai người, nhanh chóng hiểu ra dụng ý của Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc dẫn Tiểu Kê vào một gian vệ sinh, chỉ chiếc rương ở đó: “Dùng Ống Nghe của anh nghe thử coi.”

Chiếc rương này chính là cái đã phát ra *Lời đáp đôi gian*, dụ Lâm Thu Thạch mở nó. Nếu Trương Nữ không thể tùy ý di chuyển, vậy thì có lẽ

trong thời gian ngắn, nó vẫn ở trong chiếc rương này. Họ có thể dựa vào sự khác nhau của hai chiếc rương để tìm ra khá nhiều thông tin hữu ích. Thứ nhất là biết được rương chứa Tương Nữ sẽ phát ra âm thanh như thế nào, thứ hai là tìm ra số lần có thể sử dụng Ống Nghe.

Tiểu Kế lấy Ống Nghe ra, giống như ban nãy, gã áp Ống Nghe vào thành rương. Sau giây lát, sắc mặt gã hơi biến đổi, còn lẩm bẩm chửi thề

“Có tiếng động hả?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Có,” Tiểu Kế nói, “bên trong có tiếng trẻ con khóc...” Gã vội lấy Ống Nghe về rõ ràng không muốn nghe tiếp nữa.

Nguyễn Nam Chúc đi đến trước rương, đưa tay vỗ vỗ, nói: “Xem ra nó đang ở đây rồi, nếu lát nữa tìm được vật phẩm tốt, có thể mang ra thử với nó luôn.” Khổ nỗi hiện giờ họ vẫn chưa tìm thấy bất cứ vật phẩm nào có thể đối phó với Tương Nữ. “Ống Nghe của anh ít nhất dùng được hai lần một ngày. Mai nếu có cơ hội thì thử đến lần thứ ba xem sao.” Nguyễn Nam Chúc tiếp: “Vật phẩm khá mạnh đấy, chúc mừng.”

“Ha, có gì đáng chúc mừng đâu, do tôi may mắn thôi mà.” Tiểu Kế thuận miệng đáp.

Ngụy Tu Đức đứng bên cạnh im lìm nãy giờ, bỗng cười tủm tỉm nói một câu: “Đúng thế, Tiểu Kế luôn rất may mắn, nếu không tôi đã chẳng giúp cậu ta qua cửa.”

“Cảm ơn anh Ngụy nha.” Tiểu Kế cười tủm tỉm đáp lại.

Mặc dù gã nói cảm ơn, nhưng ánh mắt chẳng có vẻ gì cảm kích, xem ra không phải hạng ngu ngơ. Gã tuy là người mới, nhưng IQ cao, đã nhìn ra ý định đem mình ra làm bia đỡ đạn của Ngụy Tu Đức. Tiếc là lần này Ngụy Tu Đức gặp xui xẻo, đụng phải thế giới có cách vận hành khác thường.

Sau khi xác định công năng của Ống Nghe, Nguyễn Nam Chúc nói mình muốn lên tầng hai quan sát, Tiểu Kế và Ngụy Tu Đức nghe vậy liền rời đi.

Sau khi tiễn hai người đi khỏi, Nguyễn Nam Chúc chưa vội rời nhà vệ sinh ngay, hắn đến chỗ chiếc rương có Tương Nữ, cúi xuống áp tai nghe ngóng, sau đó vẫy Lâm Thu Thạch vào.

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Anh đến nghe thử đi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không rõ Ống Nghe có công năng đặc thù hay chỉ đơn thuần khuếch đại âm thanh. Nếu chỉ là khuếch đại âm thanh...”, hắn dừng một lát, liếc Lâm Thu Thạch rồi cười, “vậy thì chẳng phải nhóm chúng ta còn có vật phẩm lợi hại hơn à?”

Lâm Thu Thạch cười nói: “Chắc chắn không chỉ là khuếch đại âm thanh đâu, nếu không anh đã nghe rõ hết, chẳng cần tới vật phẩm làm gì.” Cậu vừa nói, vừa áp tai vào thành rương, ai ngờ khi vành tai tiếp xúc với mặt gỗ, cậu thật sự nghe được những âm thanh rất nhỏ... Tập trung tinh thần cảm nhận, thấy giống như tiếng khóc của bé gái.

Sự thay đổi trên gương mặt của Lâm Thu Thạch đã cho Nguyễn Nam Chúc câu trả lời, hắn nói: “Sao hả? Nghe được đúng không?”

“Nghe được.” Lâm Thu Thạch tròn tròn mắt: “... Nghe được thật này.” Cậu thử đi thử lại để chắc chắn đó không phải là ảo giác, quả thực cậu đã nghe thấy âm thanh ở trong rương.

“Đùa, thế này cũng quá là ăn gian rồi.” Lương Mễ Diệp đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, liền kêu lên: “Vậy là Lâm Lâm phân biệt được tất cả các rương luôn hả?”

“Không,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “Ống Nghe bị giới hạn số lần sử dụng, không chừng Lâm Thu Thạch cũng vậy. Tốt nhất nên cẩn thận, nhưng ít nhất chúng ta cũng có thể nghe được... hai lần một ngày.”

Lâm Thu Thạch rời khỏi chỗ chiếc rương, hỏi: “Có nghe được Tương Nhân không nhỉ?”

“Chắc là được, chỉ không biết cụ thể là âm thanh gì thôi.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Có Thu Thạch, hệ số an toàn của chúng ta cao hơn.” Không sợ phải ngửi chờ chết nữa.

Lâm Thu Thạch thật sự khâm phục Nguyễn Nam Chúc, chuyện để cậu nghe thử mà hắn cũng nghĩ ra được.

Sau khi xác thực chuyện đó, họ lên tầng hai. Vừa đặt chân tới tầng hai đã nghe thấy những tiếng xôn xao vang lên từ phòng làm việc, có vẻ như bên trong đang có khá đông người tụ tập.

Nguyễn Nam Chúc đi vào phòng làm việc xem thử, thấy có mấy người ngửi xung quanh két bảo hiểm, đang cầm cúi làm gì đó.

“Họ đang thử mật mã à?” Lương Mễ Diệp nói: “Thử lung tung tìm ra nổi không?”

Nếu cứ cố thử, chắc chắn sẽ có ngày tìm ra, tổng cộng một vạn cách kết hợp chữ số, mỗi lần vạn hết khoảng hai giây, một vạn lần sẽ là hai triệu giây, tương đương với khoảng năm giờ đồng hồ, chỉ một buổi chiều là xong.

Đó là tính cho trường hợp đen đủi nhất, còn thông thường chắc sẽ nhanh hơn, bởi vì không có khả năng thử từ con số đầu tới con số cuối mới ra.

Nguyễn Nam Chúc chậm rãi nói: “Đâu có dễ thế.” Cửa chẳng bao giờ phô bày cho họ một cơ hội dễ dàng như vậy, Nguyễn Nam Chúc nói với những người ở trong phòng: “Đừng thử nữa, trong cửa không bao giờ tồn tại những lỗ hổng lớn như vậy đâu.”

“Sao cô biết không thể? Với lại thử mật mã kết bao hiểm là hành động thường thấy mà.” Suy nghĩ của những người kia hơi khác với Nguyễn Nam Chúc, họ nói: “Hơn nữa, chúng tôi đã mất công thử lâu như vậy rồi...”

Lâm Thu Thạch vốn định tiến lên để quan sát kỹ phòng làm việc hơn, nhưng Nguyễn Nam Chúc giơ tay ngăn lại: “Đừng vào.”

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cảm giác không ổn lắm.” Gần như ngay khi hắn dứt lời, trong phòng vang lên tiếng hô kinh ngạc: “Mở rồi!”

“Sao cơ??” Lương Mễ Diệp cũng hơi kinh ngạc: “Mới thế đã mở, sao có thể chứ?”

Nguyễn Nam Chúc hơi cau mày.

Mặc dù chuyện này rất khó tin, nhưng ba người ở cửa phòng quả thực đều trông thấy chiếc kết mở ra, sau một tiếng “cách” khẽ.

Những người kia thấy kết bảo hiểm đã mở, liền ném về phía Nguyễn Nam Chúc những cái nhìn khiêu khích, như đang nói, thấy chưa, bọn tôi mở được kết bảo hiểm rồi này.

“Để tôi xem bên trong có gì.” Người thử mật mã hào hứng xoa tay, kéo cánh cửa kết bảo hiểm ra. Ai ngờ sau ấy, không biết hắn nhìn thấy thứ gì bên trong mà gương mặt thoát trở nên kinh hoàng, miệng rú lên một

tiếng, quay người bỏ chạy... Nhưng chỉ trong tích tắc, một đôi tay trắng ớn, nhỏ xíu thò ra từ trong kết bảo hiểm, tóm lấy người đó, lôi vào trong kết nhanh như chớp.

“Á á á á...” Kẻ xấu số kêu lên thảm thiết, rồi biến mất trước mắt mọi người.

Bầu không khí hân hoan trong phòng bỗng trở nên đông cứng lại, lạnh ngắt như tảng băng.

Nguyễn Nam Chúc đến gần kết bảo hiểm, đưa tay kéo thử cánh cửa. Không ngoài dự đoán, kết đã khóa lại như cũ.

Bên trong chiếc kết sắt kiên cố vẫn vọng ra tiếng kêu cứu đầy sợ hãi, giọng nói chính là của người vừa bị lôi vào.

“Cứu với, cứu với, cứu tôi với, xin mọi người cứu tôi đi mà...” Tiếng kêu cứu tuyệt vọng vang lên từ kết bảo hiểm, nhưng tất cả mọi người đều đã bỏ chạy ra bên ngoài.

Số lượng Tương Nhân trong căn nhà lúc này đã tăng lên ba, tình hình càng lúc càng căng thẳng.

Nguyễn Nam Chúc nhú mào, nói: “Đây chính là lý do tôi không ưa người mới.” Nếu người mở kết bảo hiểm là một kẻ có kinh nghiệm, thì họ sẽ ngừng ngay khi nghe Nguyễn Nam Chúc nói... Không, chính xác hơn là không một người lão luyện nào lại thách thức quyền uy của cửa bằng việc bất chấp thử mật mã kết bảo hiểm.

“Đúng vậy, lũ điếc không sợ súng, ai cũng tưởng mình là vai chính.” Lương Mễ Diệp thở dài, lắc đầu: “Cứ tưởng mình sẽ là người may mắn nhất, thật ra cũng chỉ là diễn viên quần chúng, là con tốt thí mà thôi.” Kẻ bị lôi vào kết bảo hiểm vẫn còn la hét, nghe mà lạnh sống lưng.

Sau khi chuyện này xảy ra, Nguyễn Nam Chúc trở lại huyềnh quan, bỗng thấy cả ngôi nhà tĩnh mịch lạ thường. Những tay lão luyện đang lục soát khắp các ngõ ngách, còn đám người mới thì nấp trong phòng khách run rẩy như bầy cừu non, một số người lạng lẽ rơi lệ. Trong số những kẻ đang khóc, thậm chí còn có một anh chàng hơn ba mươi tuổi... có lẽ tinh thần đã cận kề bên bờ vực sụp đổ.

“Đi ăn cơm đi,” hiện giờ an ủi họ cũng chẳng ích gì, Nguyễn Nam Chúc nói, “sắp mười hai giờ rồi.”

“Em không ăn nổi chị ơi.” Một cô bé trông thật tội nghiệp nói: “Làm sao bây giờ, có phải chúng ta sẽ chết ở đây không.”

Nguyễn Nam Chúc liếc cô gái, đáp: “Có chết hay không chị không biết, nhưng nhịn đói thì chắc chắn sẽ chết. Đi nào, chị đói quá rồi.”

Ba người đi vào phòng ăn, thấy các món ăn nóng hổi đã bày sẵn, một vài người mặt mũi trắng bệch đã có mặt ở đó. Họ hầu hết đều là những người có kinh nghiệm, chẳng ai trong số họ đụng đũa, chỉ im lặng nhìn các món ăn trước mặt, không nói một lời.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nguyễn Nam Chúc cảm nhận được bầu không khí có sự bất ổn, bèn dò hỏi, “Tại sao mọi người không ăn?”

“Không ăn được.” Tôn Nguyên Châu có ấn tượng khá tốt về Nguyễn Nam Chúc, nên đáp lời: “Cô muốn thử không?”

Không ăn được? Lâm Thu Thạch nghe vậy hơi ngạc nhiên, cậu chọn đại một chỗ ngồi xuống, cầm đũa lên, đang định gấp thức ăn, bỗng cảm thấy một sức mạnh vô hình ngăn cản mình: Cậu không cách nào chạm đũa vào các đĩa thức ăn trước mặt.

Nguyễn Nam Chúc và Lương Mễ Diệp cũng lâm vào tình cảnh tương tự. Như thể trước mặt họ xuất hiện một bức tường vô hình, thật sự không cách nào gấp được thức ăn dù ngay trước mắt.

“Không phải chứ...” Mặt Lương Mễ Diệp bắt đầu trở nên trắng bệch. Trong đầu cô nảy ra một suy đoán cực kỳ đáng sợ: “Đừng nói suy nghĩ của tôi là đúng!”

“Quả là thế giới của cửa,” Nguyễn Nam Chúc thở dài, “chẳng có gì dễ dàng hết.” Họ tưởng rằng mình có rất nhiều thời gian, trên thực tế, cửa không khoan dung như họ tưởng.

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy: “Đi xác minh thử xem.” Hắn quay lưng đi ra phòng khách, gọi Tiểu Kế vào.

Tiểu Kế nói: “Tôi vẫn chưa đói.”

“Đi ăn nào.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Tiểu Kế chẳng hiểu ra sao, nhưng vẫn đi theo Nguyễn Nam Chúc. Vừa bước vào phòng ăn, gã đã cảm nhận được bầu không khí khác lạ. Sau khi ngồi xuống, gã cầm đũa lên, thử gấp một miếng thì thấy ánh mắt mọi người nhìn mình đột nhiên thay đổi, gã giật nảy mình: “Gì, sao ai cũng nhìn

tôi vậy?” Gã nhìn xuống đôi đũa của mình, vội thả miếng thức ăn xuống: “Thức ăn có độc à?”

“Khỏi cần nghĩ nữa, suy đoán của chúng ta đã đúng.” Nguyễn Nam Chúc thở dài.

Không khí trong phòng ăn chẳng khác nào mặt hồ chết. Tiểu Kế bị nhìn, cảm thấy da đầu tê dại, bèn cười khan: “Sao mọi người cứ nhìn tôi thế?”

“Có thể chia sẻ đồ ăn không?” Tôn Nguyên Châu nói: “Tiểu Kế gấp cho tôi một miếng nào.”

Tiểu Kế: “Hả???” Tiểu Kế ngẩng cạnh Tôn Nguyên Châu, nghe vậy thì giật nảy, vội vàng đứng dậy, nói: “Người anh em, đừng thế, tôi không có hứng với đàn ông.”

Tôn Nguyên Châu nghiêng răng kèn kẹt: “Tôi cũng chẳng hứng thú quái gì với đàn ông! Bọn này không ăn được, chỉ có cậu là có thể đụng đũa!”

Thấy Tiểu Kế vẫn ngơ ngác không hiểu, Tôn Nguyên Châu liền cầm đũa lên thị phạm.

Ban đầu Tiểu Kế cho rằng Tôn Nguyên Châu trêu đùa, bởi vì chuyện đó quá khó tin. Nhưng khi thấy gương mặt tất cả mọi người đều nghiêm trọng, rõ ràng không giống như đang đùa, gã bèn nói: “Ý mọi người là không mở rương thì sẽ không thể ăn được ấy hả?”

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Bữa sáng vẫn ăn bình thường mà?” Tiểu Kế nói.

“Chắc sợ chúng ta tụt huyết áp?” Lương Mễ Diệp pha trò, nói một câu đùa chẳng buồn cười.

“Cậu thử xem có gấp cho bọn tôi ăn được không?” Tôn Nguyên Châu sắp chịu hết nổi: “Tôi đói chết mất.”

Tiểu Kế: “... Tôi thử với người khác được không?” Gã chuyển qua nhìn Nguyễn Nam Chúc, gấp thức ăn cho một cô gái xinh đẹp ăn dĩ nhiên hơn hẳn gấp cho một gã đàn ông r ấi.

Tôn Nguyên Châu cười nhạt: “Cậu lảm chuyện quá đấy.”

Tiểu Kế: “...”

Trước ánh mắt tròn trĩnh của Tôn Nguyên Châu, Tiểu Kế không còn cách nào khác, đành phải thỏa hiệp. Gã cặm đũa gấp một miếng rau, đưa vào miệng Tôn Nguyên Châu. Nhưng miếng thức ăn chưa tới nơi, Tiểu Kế đã cảm thấy một lực cản vô hình, ngăn đôi đũa di chuyển, rõ ràng gài trong gang tấc mà không cách nào chạm tới.

“Giờ thì hay rồi.” Cảnh tượng này đã hoàn toàn chứng minh suy đoán của mọi người là chính xác, có người nổi điên ngay trên bàn ăn, phun ra một câu chửi bằng tiếng địa phương: “Cựa chi mà khọ rửa, cái thứ chi mô. [28]”

Lâm Thu Thạch nghe vậy hơi buồn cười, nhưng cảm thấy cười vào lúc này không thích hợp lắm, bèn đưa tay che miệng.

“Làm sao giờ.” Lương Mễ Diệp xui lơ: “Muốn được ăn thì phải mở rương... Tôi đã nói mà, làm gì có chuyện không hạn chế thời gian.”

Cứ nghĩ cửa nhân từ với họ một lần, hóa ra chỉ là họ chưa khám phá hết những khó khăn chờ đợi họ mà thôi.

Quả thực trò này tồn tại một lỗ hổng, đó là nếu người tham gia không chủ động mở rương, thì Tương Nữ không thể hành động được. Khi thời gian kéo dài, họ có thể sử dụng vật phẩm để “chẩn đoán” từng chiếc rương, chắc chắn có thể lấy được không ít vật phẩm hữu dụng.

Và Tương Nữ cũng cần đạt được một số điều kiện nhất định mới có thể giết người.

Cửa có sự can thiệp để trò chơi cân bằng, nó buộc họ phải lựa chọn, hoặc bị Tương Nữ bắt, hoặc là chết đói.

Tiểu Kế đã hiểu ra sự đặc biệt của bản thân mình, vội vàng cặm bát lên và lấy và để vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Tôi ăn trước nhé, mọi người cứ tự nhiên...”

Mọi người nhìn gã cảm hận, thiếu điều ăn tươi nuốt sống.

Lương Mễ Diệp thở dài thườn thượt, quay sang Nguyễn Nam Chúc: “Làm sao đây, Chúc Mạnh?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Còn làm sao nữa, nhịn thôi.” Hắn thả đôi đũa xuống, đứng dậy khỏi bàn ăn: “Đi.”

Lương Mễ Diệp và Lâm Thu Thạch theo hần rời khỏi phòng. Những người có kinh nghiệm khác cũng lần lượt rời khỏi phòng ăn, về mặt ai cũng nghiêm trọng.

Tiểu Kê biết mình khiến người ta ganh ghét, sau khi chén sạch thức ăn liền vội vã lui mất.

Nhóm Lâm Thu Thạch trở lại phòng nghỉ, cả ba ngồi xuống cạnh nhau, không gian vô cùng yên tĩnh.

“Hôm nay đành nhịn vậy,” Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm lên tiếng, “đợi mai Lâm Lâm có thể nghe rương là chúng ta sẽ được ăn.” Nhịn ăn một ngày không đến nỗi mất mạng, nhưng nếu mở nhâm rương dù chỉ một lần thì chắc chắn sẽ chết.

“Thật không ngờ cửa giới hạn chúng ta bằng cách này.” Lương Mễ Diệp nói: “Chẳng khác nào ép chúng ta vào đường chết.”

Khi chơi board game, không có chuyện người chơi bị ép phải mở rương, bởi vì board game suy cho cùng chỉ là một trò chơi, để thắng nhất định phải tiến hành thăm dò và mở rương.

Nhưng khi trò chơi được hiện thực hóa thì khác, cái họ đánh cược không phải là nhân vật mà họ sắm vai, mà là tính mạng của bản thân. Nếu được, chẳng ai muốn đem mạng sống của mình ra làm trò đùa, cho nên đa phần mọi người thà chọn cách ở lại lâu hơn trong căn nhà để chờ thời cơ, chẳng ai muốn mạo hiểm.

Nhưng cửa đã ra luật như thế, bắt buộc mọi người phải tích cực hành động hơn nữa.

Những người lão luyện đầu nhanh chóng chấp nhận sự thực, nhưng đám người mới thì khác, họ cảm thấy chuyện này quá tàn nhẫn.

Thậm chí đang ngồi ở tầng hai mà Lâm Thu Thạch vẫn nghe thấy tiếng khóc than ở tầng một vọng lên, lẫn trong đó là giọng một người la hét đầy đau đớn: “Tôi không muốn mở rương, tôi không muốn... Thả tôi ra ngoài! Thả tôi ra ngoài đi!” Ai đó bắt đầu đập cửa, mong thoát khỏi tòa nhà.

“Ngụy Tu Đức, Ngụy Tu Đức, rõ ràng ông nói sẽ bảo vệ bọn tôi mà!” Một người khác túm lấy Ngụy Tu Đức, run rẩy nói: “Bây giờ phải làm sao đây!”

Ngụy Tu Đức vờ giọng an ủi, kêu mọi người hãy bình tĩnh. Lão ta nói thế nào cũng có cách giải quyết, còn cách gì thì chắc lão ta cũng chẳng nói nổi.

Lâm Thu Thạch nhìn ra Ngụy Tu Đức thật sự không sốt ruột, bạn đồng hành Tiểu Kế của lão ta sở hữu vật phẩm quan trọng, một ngày mở được ít nhất được hai rương, cho nên lão ta và Tiểu Kế xem như an toàn.

Quy tắc mới xuất hiện một cách đột ngột khiến cho cả căn biệt thự rơi vào hỗn loạn. Khi sự hỗn loạn lắng xuống thì trời đã tối.

Tôn Nguyên Châu gọi tất cả mọi người xuống tầng một, nói muốn mở cuộc họp.

Tất cả mọi người ngó quanh bàn trong một bầu không khí nặng nề, nghe Tôn Nguyên Châu nói: “Đã đến nước này, mọi người chắc đều hiểu đây là một trò chơi tập thể phải không?” Anh ta đập bàn một cái: “Chúng ta buộc phải hợp tác với nhau, nếu không tất cả sẽ chết hết!”

Sau một hồi im lặng, có ai đó lên tiếng: “Hợp tác thế nào?”

“Cần bắt đầu từ việc mở rương.” Tôn Nguyên Châu nói: “Việc này không bắt buộc, nếu anh thích đối chết thì tùy. Nhưng sau khi mở rương, hãy dùng mảnh giấy dán lên để tránh người khác mở trùng, trên mảnh giấy ghi thứ đã tìm thấy trong rương.

“Được đó.” Nguyễn Nam Chúc khoanh tay trước ngực, giọng đầu đầu: “Nhưng nếu có người nói dối thì sao?”

“Vậy thì loại kẻ đó ra khỏi nhóm của chúng ta.” Tôn Nguyên Châu lạnh lùng đáp: “Tương Nữ đã đủ phiền lắm rồi, chúng ta không còn sức lực để dành cho việc nội chiến. Về điểm này, tôi hy vọng tất cả mọi người hiểu rõ.”

Hết tập 3

[1] “Phi tuyền minh ngọc” là thành ngữ chỉ âm thanh nhuần nhị uyển chuyển, bắt tai. Hay hơn “nhất tạ thiên lý” có nghĩa một “phát” bắn xa ngàn dặm. (Chú thích của dịch giả - DG.)

[2] Cách gọi quầ thể nhà ở của tầng lớp giàu có Trung Quốc thời xưa, bao gồm nhiều khu phòng ốc, sân vườn, có thể có cả hồ nước, đình hóng mát. (DG)

[3] Trung đình là khoảng không gian mở nằm giữa một tổ hợp kiến trúc, thường bao gồm các vật trang trí, cây cảnh, hồ cảnh, non bộ... Sân vườn có thể nằm ở phía trước hoặc sau một căn nhà, nhưng trung đình thường được bao quanh bởi các hành lang và kiến trúc kín. (DG)

[4] Alipay: Nền tảng thanh toán trực tuyến của bên thứ ba, được thành lập bởi Tập đoàn Alibaba, Trung Quốc. (Chú thích của biên tập - BT.)

[5] Trong tiếng Quảng Đông, “cá muối” được dùng để ám chỉ những người chỉ thích nằm yên một chỗ, không muốn nhúc nhích. Về sau từ này trở thành ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, chỉ những người không có ước mơ, hoài bão, thường được dùng để tự giễu bản thân. (BT)

[6] Bug: Lỗi trong lập trình, khiến trò chơi điện tử hoặc các phần mềm không thể hoạt động chính xác. Ở đây có nghĩa là lỗi trong quá trình viết. (DG)

[7] Từ lóng chỉ nhân vật trong truyện có những bản lĩnh khác thường có thể hoàn thành mọi chuyện một cách quá mức dễ dàng. (BT)

[8] Một câu trong bài thơ *Kỷ Hại tạp thi* của Cung Tự Trân. Nguyên văn hai câu thơ: *Lạc hồng bất thị vô tình vật, hóa tác xuân nê cánh hộ hoa*. Tạm dịch: Cánh hồng nào phải vật vô tri, Hóa thành bùn xuân dựng mành hoa. Ý nghĩa: Tuy nhà thơ đã từ quan nhưng vẫn quan tâm đến vận mệnh quốc gia, từ đó thể hiện tinh thần luôn sẵn sàng cống hiến cho đất nước của tác giả. (BT)

[9] Xuất phát từ câu đùa của giới trẻ Trung Quốc trên mạng xã hội: Trong tay tôi có thanh đao dài bốn mươi mét, chấp anh chạy trước ba mươi chín mét. Hàm ý: Dù thế nào tôi cũng sẽ chém chết anh. (BT)

[10] Một loại mèo thành tinh trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc. (BT)

[11] Bài đồng dao trong trò chơi truyền thống Kagome Kagome của Nhật Bản. (BT)

[12] Từ lóng trên mạng của giới trẻ Trung Quốc, những người chưa có người yêu tự nhận mình là “chó độc thân”, khi bỗng dưng chứng kiến cảnh âu yếm, ngọt ngào của các đôi yêu nhau họ thường dùng câu này để diễn tả cảm giác của bản thân. (BT)

[13] Búp bê cầu nấng được làm từ một mảnh vải trắng buộc túm lại tạo thành cái đầu tròn, phần vải thừa là thân búp bê, mắt mũi miệng vẽ một cách đơn giản, treo búp bê để cầu trời tạnh mưa là một thói quen dân gian tại Nhật. (DG)

[14] Nguyên văn là Tảo Tình Nương. (DG)

[15] Câu nói bắt nguồn từ phim *Võ lâm ngoại truyện*, được dùng để tỏ ra khiêm tốn khi có người khen bản thân. Về sau, giới trẻ Trung Quốc thường dùng câu này với mục đích ngân khoe khoang, thể hiện. (BT)

[16] Nguyên văn “lạc anh tân phân”, có nghĩa là “hoa bay khắp trời” được tác giả chơi chữ, đổi chữ “anh” (英) chỉ bông hoa sang chữ “anh” (嬰) là từ tượng thanh tiếng mè nheo của Nguyễn Nam Chúc. (DG)

[17] Còn được gọi là các đốm hương, là sẹo để lại do đốt bằng tàn hương khi các Phật tử thụ giới. Số chấm hương trên đầu có thể là: 1, 2, 3, 6, 9, 12 tùy theo tâm nguyện mỗi người. Năm 1983 Hiệp hội Phật giáo Trung Quốc sau khi họp bàn đã ra quyết nghị: Phật tử khi thụ giới chấm hương lên đầu không phải là nghi thức bắt nguồn từ Phật giáo, việc làm này tổn hại cho sức khỏe cho nên từ nay về sau bãi bỏ. (BT)

[18] Vũ điệu thanh thoát nhẹ nhõm đến mức có thể múa ở trên tay một người khác, tương truyền Triệu Phi Yến thời nhà Hán, Trung Quốc có thể múa được điệu vũ này. (DG)

[19] Tên tiếng Anh là *Battle royale* là một phim của Nhật Bản chuyển thể từ một cuốn tiểu thuyết cùng tên của tác giả Koushun Takami (ngoài ra còn có cả phiên bản truyện tranh chuyển thể cùng tên của tác giả Masayuki Taguchi). Bộ phim kể về một nhóm các học sinh trung học buộc phải chiến đấu và giết lẫn nhau để tìm ra kẻ sống sót cuối cùng. (BT)

[20] Bút tiên là trò chơi giao tiếp với thế lực vô hình thông qua cây bút. Người chơi đưa ra những câu hỏi, bút tiên sẽ trả lời bằng cách di chuyển cây bút trên mặt giấy. (DG)

[21] Dùng cách thức sai trái để giải quyết khó khăn, chỉ nghĩ đến chuyện trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau. (BT)

[22] Nguyên văn: *Khai đáo đô mi hoa sự liễu*, trích trong bài thơ *Xuân mộ du tiểu viên* của Vương Kỳ, thời Nam Tống. Hoa đờ mi hay còn có tên trà mi, là loại hoa nở vào cuối xuân, sau khi đờ mi nở không còn loài hoa nào khoe sắc nữa, cho nên người Trung Quốc quan niệm hoa đờ mi nở là mùa hoa kết thúc. Hoa đờ mi đại diện cho thanh xuân của người con gái. Hoa đã nở, thanh xuân cũng tàn phai, ở đây ý chỉ cuộc đời của Đàm Tảo Tảo đã kết thúc cũng giống như hoa đờ mi nở. (BT)

[23] Đây là câu trong một bài thơ của Đạt Lai Lạt Ma thứ sáu, Tsangyang Gyatso. (DG)

[24] Âm “tương” nhưng người già quen đọc “sương”, nghĩa là: Cái rương, cái hòm. (DG)

[25] Board game: Trò chơi trên bàn, người chơi tương tác với nhau trên mặt phẳng bàn, qua đạo cụ của trò chơi cùng một hệ thống luật chơi được quy định trước. Tương Nữ là phiên bản tiếng Trung của trò board game kinh dị Hako Onna bắt nguồn từ Nhật Bản. (BT)

[26] RPGs: Role-playing game, trò chơi nhập vai. (DG)

[27] Huy ền quan là khoảng không gian phía sau cửa chính, là nơi gia chủ đón khách và khách chào hỏi gia chủ trước khi tiến vào trong nhà. Huy ền quan thường sẽ được xây thấp hơn sàn nhà một bậc để phân rõ khu vực ra vào và không gian chính của căn nhà. (DG)

[28] “Cửa gì mà khó thế, cái thứ gì đâu.” Nguyên văn đây là một câu chửi thuộc phương ngữ Trùng Khánh, người dịch dịch lại qua tiếng địa phương Nghệ An. (DG)

Table of Contents

Chương 76 Rời cửa	
Chương 77 Chuyện trong cửa	
Chương 78 Ngoài dự liệu	
Chương 79 Thế giới ngoài kia	
Chương 80 Cửa thứ chín	
Chương 81 Hiến tế	
Chương 82 Đêm đến	
Chương 83 Đèn dầu	
Chương 84 Chiếc đèn biển mất	
Chương 85 Những chiếc đèn trong tú đường	
Chương 86 Thần sông thật sự	
Chương 87 Rời thị trấn	
Chương 88 Cái chết bất ngờ	
Chương 89 Sự cố bất ngờ	
Chương 90 Cửa thứ mười	
Chương 91 Búp bê còi nắng	
Chương 92 Chiếc ô giấy dầu	
Chương 93 Miếu thần	
Chương 94 Báo thù	
Chương 95 Quay lại hiện thực	
Chương 96 Một ngày ở hiện thực	
Chương 97 Cửa thứ mười một	
Chương 98 Bức tượng	
Chương 99 Phòng sinh hoạt	
Chương 100 Chu Như Viên	
Chương 101 Đếm ngược	
Chương 102 Thân phận thật sự	
Chương 103 Nghịch lý	
Chương 104 Trả nợ	
Chương 105 Lễ trao giải	
Chương 106 Nhà rồi	

Chương 107 Cửa thứ mười hai

Chương 108 Lời đáp đối gian

Chương 109 Hạn chế

T Â Y T Ủ T Ự

Kinh dị | Lê Sông dịch

Dành cho lứa tuổi 18+

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Tây Tử Tự

KÍNH VẠN HOA CHẾT CHÓC - TẬP 04

Lê Sông *dịch*

Phát hành: Cẩm Phong
Nhà xuất bản Hà Nội 2019

Chương 110

Muốn mở nó ra quá

Tuy Tương Nữ có thể thay đổi vị trí, nhưng các vật phẩm thì không. Nói cách khác, khi có người mở một rương bất kỳ, nhìn thấy vật ở trong rương, vậy thì người tiếp theo không cần lãng phí cơ hội của mình vào rương đó nữa.

Mở rương là một việc làm nguy hiểm, nhưng trong nguy hiểm cũng tiềm ẩn lợi ích. Nếu mở được vật phẩm có thể giết hay siêu độ Tương Nữ, hoặc mở trúng mật mã kết sắt, thì phe người sẽ chiếm lợi thế.

Tôn Nguyên Châu nói xong, lia mắt nhìn tất cả mọi người một lượt, rồi cất giọng: “Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, muốn lợi dụng được sơ hở của người khác, có phải không? Chúc Manh, cô từng chơi trò này, hãy nói thử xem liệu Tương Nữ có thể đi vào những rương đã được mở hay không.”

“Dĩ nhiên là được.” Nguyễn Nam Chúc bình thản nói: “Sau khi được mở ra, rương sẽ lại đóng, Tương Nữ hiển nhiên có thể di chuyển vào đó. Cho nên nếu ai không muốn mạo hiểm thì cũng đừng nên rình mò kiểm soát của người khác, cứ nhìn đối là tốt nhất.”

“Nghe thấy chưa?” Tôn Nguyên Châu nói: “Thông tin, hiện nay quan trọng nhất là thông tin. Khi mở rương, ít nhất phải có hai người có mặt, như vậy nếu xảy ra việc ngoài ý muốn thì còn có thể ghi chép lại.” Nói trắng ra là sợ nếu mở trùng rương có Tương Nhân hay Tương Nữ, rất có thể chưa kịp báo cho đồng đội thì đã chết rồi.

“À phải, hôm qua Tiểu Kế đã mở được một kỹ năng là *Lời đáp dối gian* phải không?” Nguyễn Nam Chúc nói ra những điều mình vừa phát hiện, để tránh lại có người bị lừa: “Trong board game, kỹ năng đó có nghĩa là người đóng vai Tương Nữ được phép nói dối. Nhưng ở đây có thay đổi một chút: Tương Nữ sẽ trốn trong rương, dùng giọng người thân quen để cầu cứu chúng ta, cho nên đừng để bị cảm xúc đánh lừa.”

Tôn Nguyên Châu gật đầu tỏ ý đã hiểu, rồi nhìn những người khác: “Còn ai thắc mắc gì nữa không?”

Những người ngồi quanh bàn bắt đầu xôn xao bàn luận, về thông tin Nguyễn Nam Chúc vừa chia sẻ cũng như lời đề nghị hợp tác của Tôn Nguyên Châu.

“Bọn tôi không ép mọi người mở rương, nếu cảm thấy nhịn đói không vấn đề gì, thì cứ tiếp tục nhịn.” Tôn Nguyên Châu bổ sung lần cuối: “Đợi khi nào không nhịn được nữa, đi mở rương vẫn kịp.”

“Tôi có câu hỏi.” Một cô gái đứng dậy giữa đám đông, Lâm Thu Thạch nhớ tên cô ta hình như là Tuyên Tử Huệ. Cô gái trở tay vào Nguyễn Nam Chúc, nói: “Tất cả mọi thông tin đều do cô ấy cung cấp, nếu cô ấy nói dối, chúng ta cũng không thể nào biết được.”

Tôn Nguyên Châu nghe vậy, đang định đáp trả thì Nguyễn Nam Chúc bật cười, hất cằm lên, nói bằng giọng điệu khiêu khích: “Nếu cô muốn thì không cần tin lời tôi, tôi chẳng có ý kiến gì đâu.”

Tôn Nguyên Châu nói: “Đúng vậy.” Rõ ràng Tôn Nguyên Châu đứng về phe Nguyễn Nam Chúc, anh ta đáp lại nghi vấn của Tuyên Tử Huệ: “Nếu cô có thể cung cấp thông tin khác cho chúng tôi thì cũng chẳng ai phản đối đâu.”

Tuyên Tử Huệ vẫn muốn nói gì đó, nhưng bị người bên cạnh kéo tay, tỏ ý ngăn cản.

“Ở những cửa khác, tôi có thể chiếm ưu thế bằng cách tung ra thông tin giả. Nhưng ở cửa này, nói dối chẳng đem lại ích lợi gì.” Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn nhìn Tuyên Tử Huệ, có vẻ như nghi vấn của Tuyên Tử Huệ hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới hắn: “Số lượng Tương Nhân tăng lên, không lẽ sẽ làm giảm độ khó của trò chơi này với tôi chắc?”

“Cánh cửa này thật sự có vài thứ khác biệt, tạm thời chúng ta đừng suy nghĩ về vấn đề thật giả đúng sai. Tôi nghĩ vẫn nên tập trung vào vụ mở rương cái đã.” Một người đứng ra đóng vai hòa giải.

Tôn Nguyên Châu rút từ trong túi ra một xấp giấy nhớ, phân phát cho tất cả những người có mặt, đồng thời dặn họ nếu mở ra vật phẩm hoặc kỹ năng của Tương Nữ, nhất định phải thông báo, không được giấu giếm.

Khi nhận giấy nhớ, nét mặt mọi người rất đa dạng, rõ ràng họ đều đang có những suy nghĩ của riêng mình.

Sau đó, mọi người cùng thống nhất sẽ trao đổi thông tin mình thu thập được vào buổi trưa hằng ngày, tiện thể xác định số người còn sống.

Cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt tản ra.

“Em nghĩ họ có mở rương không?” Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bắt đầu bàn luận về vấn đề này. Nhóm Nguyễn Nam Chúc có Lâm Thu Thạch có thể nghe rương, mức độ an toàn cao hơn nhiều so với các nhóm khác.

“Không đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói, “toàn lũ cáo già sợ chết, ít nhất trong hôm nay không ai mở đâu.”

“Vậy phải chờ tới sáng mai à?” Lâm Thu Thạch cũng hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc: “Bữa sáng?”

Nguyễn Nam Chúc cười nói: “Đúng vậy, mặc dù mỗi ngày chỉ được ăn một bữa, nhưng một bữa đó đủ để họ không chết đói.”

“Ôi trời,” Lương Mễ Diệp cảm thán, “nghĩ kỹ thì cách này không tệ.” Cô đang nói đến hạn chế mà cửa mang lại, nếu không tìm cách ép bọn họ mở rương, đám người này dám ở lì trong căn nhà vài tháng lắm.

Lương Mễ Diệp lẩm bẩm: “Người ta muốn thoát ra sớm còn không được...”

Đêm đó, hầu hết mọi người đều mất ngủ. Hoặc vì quá đói, hoặc vì quá sợ hãi.

Lâm Thu Thạch cũng ngủ không được ngon giấc, quá nửa thời gian cậu ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, giữa lúc mê man mơ hồ, cậu cảm thấy Nguyễn Nam Chúc bò lên giường mình.

“Nam Chúc...”, Lâm Thu Thạch mơ màng nói, “sao thế?”

Nguyễn Nam Chúc kề sát tai Lâm Thu Thạch, thì thầm: “Lâm Lâm, anh có đói không?”

Lâm Thu Thạch lơ mơ: “Hơi hơi...” Cả ngày không ăn gì ai mà không đói chứ hả, nhưng cũng chỉ đói thôi, chưa đến mức đói không chịu nổi.

Ai ngờ Lâm Thu Thạch vừa dứt lời, Nguyễn Nam Chúc bỗng móc từ trong túi áo ra một vật, Lâm Thu Thạch cup mắt nhìn, thấy đó là một thanh chocolate.

“Anh một nửa, em một nửa”, Nguyễn Nam Chúc khẽ khàng bẻ thanh chocolate ra, “bọn mình ăn mảnh.” Khóe mắt hắn cong lên, nở một nụ cười xinh đẹp.

“Em mang bao nhiêu thế?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không nhiều lắm...” Hắn bóc lớp vỏ giấy, rồi đưa chocolate đến bên miệng Lâm Thu Thạch: “Ăn đi.”

Lâm Thu Thạch vẫn không nói gì, khi cảm nhận thanh chocolate được đưa vào trong miệng, cậu liếm ngón tay Nguyễn Nam Chúc theo bản năng, liền thấy đôi mắt Nguyễn Nam Chúc trở nên sâu thẳm.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngọt không?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc sán lại, chạm lên đôi môi Lâm Thu Thạch, nói: “Đúng là rất ngọt.” Hắn không ăn nữa còn lại của thanh chocolate, mà gói vào như cũ rồi nhét vào túi bộ đồ ngủ.

“Sao em không ăn?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em không đói.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngủ đi, mai còn dậy sớm.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc. Người đàn ông này dù lợi hại cách mấy cũng chỉ là một con người bình thường, chắc chắn sẽ đói khi không được ăn.

Lâm Thu Thạch định nói gì đó, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã rúc vào lòng cậu, khẽ hôn lên cằm cậu rồi bảo nhỏ: “Ừm, đừng nói gì cả, làm Mẹ Diệp tỉnh bây giờ. Ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc kiên quyết như vậy đành thôi không nói nữa, choàng tay ôm chặt lấy hắn.

Ngoại hình Nguyễn Nam Chúc ở cửa này không hề gầy yếu, thậm chí trông còn tươi tắn hơn bên ngoài vài phần, ít nhất nếu ở đời thực, Lâm Thu Thạch nghĩ rằng bản thân sẽ không bao giờ dám nghĩ đến việc ôm Nguyễn Nam Chúc vào lòng vỗ về...

Sáng hôm sau, Lương Mễ Diệp vừa tỉnh dậy đã giật mình trợn mắt trước cảnh hai người ôm dính lấy nhau trên giường.

“Chào buổi sáng.” Nguyễn Nam Chúc tỉnh dậy, thản nhiên cất tiếng chào hỏi.

Lương Mễ Diệp nói: “Hai người...” Cô định hỏi tại sao hai người nằm chung một giường, thì thấy Nguyễn Nam Chúc hôn má Lâm Thu Thạch, gọi: “Lâm Lâm, dậy nào.”

Lâm Thu Thạch mơ màng đáp một tiếng: “Chào buổi sáng.”

Lương Mễ Diệp: “...” Trời đất, hình như cô vừa biết một việc không nên biết thì phải. Thủ lĩnh Hắc Diệu Thạch hẹn hò với thành viên trong tổ chức?! Vậy là không khác gì thủ lĩnh của cô r ồi?!

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc làm lơ vẻ kinh ngạc của Lương Mễ Diệp, sau khi thông thả làm vệ sinh cá nhân, họ xuống phòng ăn.

Vừa bước vào phòng ăn, quan sát bầu không khí giữa mọi người, họ biết suy đoán đưa ra ngày hôm qua là chính xác. Quả nhiên, cửa không nhân từ tạo ra kẽ hở để bọn họ lợi dụng lách quy định: Không mở rương thì không có bữa sáng.

Chỉ có Tiểu Kế, người từng mở rương, là đang vui vẻ đưa miếng bánh ngọt nóng hổi lên miệng, trong ánh mắt đỏ lên vì ghen tị của những người xung quanh.

Tiểu Kế cười hì hì, nói: “Nhìn tôi cũng vô ích, muốn ăn thì mở rương đi.” Nhóm ba người Lâm Thu Thạch tìm một chỗ để ng ồi, chờ những người khác. Một lát sau, nhóm của Tôn Nguyên Châu ung dung xuất hiện. Sau khi ng ồi xuống, họ mỉm cười với những người khác, đường hoàng lấy thức ăn trên bàn để ăn... Vậy là nhóm này cũng đã mở rương.

“Các anh mở rương r ồi à?” Tuyên Tử Huệ, người hôm qua tỏ ra nghi ngờ Nguyễn Nam Chúc sốt ruột lên tiếng: “Mở được cái gì vậy?”

“Nói là may thì may thật, nhưng nói là không may cũng chẳng sai.” Tôn Nguyên Châu ăn một thìa cháo, đoạn nói tiếp: “Hai cái rương rỗng, một rương kỹ năng của Trương Nữ.”

“Lại mở ra kỹ năng!” Mọi người tỏ ra thất vọng: “Kỹ năng gì vậy??”

Tôn Nguyên Châu đặt thẻ bài ghi kỹ năng lên bàn. Lâm Thu Thạch ở gần nhất, khẽ liếc nhìn hàng chữ ghi bên trên: *Muốn mở nó ra quá.*

“Thế này nghĩa là sao??” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc, kẻ duy nhất biết luật.

“Đây là một kỹ năng rất phiền phức.” Nguyễn Nam Chúc thở dài: “Tương Nữ có thể ép một người phải mở một rương chỉ định sẵn...”

Phòng ăn bỗng chốc chìm vào im lặng.

“Nghĩa là sao chứ? Vậy khác gì nó có thể tùy ý bắt một người phải chết?” Vừa cất tiếng là người mới, dường như trạng thái đang sắp suy sụp: “Ý cô là vậy đúng không?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc đáp nhẹ tênh.

“Nhưng đó cũng là cơ hội của chúng ta.” Nguyễn Nam Chúc nhìn sắc mặt đầy vẻ tuyệt vọng của tất cả mọi người, chậm rãi bổ sung thêm: “Chúng ta có thể giết được Tương Nữ và Tương Nhân, nhưng cần có một số vật phẩm đặc biệt. Cách để giết chúng là sử dụng vật phẩm ngay trước khi mở rương. Những vật phẩm quan trọng này cũng có trong một rương nào đó, nếu mở được, chúng ta hoàn toàn có thể khắc chế kỹ năng này của Tương Nữ.”

Không ai nói gì, mọi người đều hiểu rõ trong lòng rằng sự việc không đơn giản như vậy.

Tổng cộng hai trăm rương gỗ, ai mà biết mấy vật phẩm đó cất giấu ở đâu.

Không khí tuyệt vọng bao trùm lấy căn phòng, quanh bàn ăn lại lần nữa vang lên tiếng khóc.

Tôn Nguyên Châu hiển nhiên không có thiện cảm với những người mới mıt ướt, ăn xong anh ta đứng dậy, rời đi cùng các đồng đội.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch cũng không lãng phí thời gian ở phòng ăn thêm nữa, dù sao họ cũng chẳng thể ăn được.

“Chúng ta đến xem các rương ở trong phòng làm việc trước đi.” Sau khi rời phòng ăn, Nguyễn Nam Chúc đưa ra đề nghị.

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu đồng ý.

Họ đi đến phòng làm việc, Lâm Thu Thạch chọn hai rương bất kì. Sau khi cúi đầu nghe ngóng và chắc chắn trong rương không có âm thanh, cậu hít một hơi thật sâu, định mở nắp rương.

“Để tôi thử trước nhé.” Lâm Thu Thạch nói, thật ra trong lòng cậu không nắm chắc, cậu hít sâu, nắm chặt nắp rương, rồi vận sức mở ra: Rương trống. Bên trong rương gỗ không có gì khiến cậu thở phào nhẹ nhõm, nhưng đúng thời cũng cảm thấy hơi tiếc.

Cậu không mở được vật phẩm nào hữu dụng.

“Rương tiếp theo cô mở nhé.” Nguyễn Nam Chúc quay sang nhìn Lương Mễ Diệp đứng bên cạnh, người này giờ vẫn yên lặng.

“Tôi á?” Lương Mễ Diệp hơi ngạc nhiên, cô đã chuẩn bị tinh thần nhìn đối hai ngày, vì dấu gì vẫn là kỹ năng của Lâm Thu Thạch. Vả lại nhìn đối hai ngày cũng không sao, chưa đến nỗi chết đối, nhưng thật không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại nhường cơ hội cho cô.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Lương Mễ Diệp định từ chối, nhưng thái độ Nguyễn Nam Chúc rất kiên quyết, hắn nói: “Hai ngày thôi mà, chẳng phải vấn đề gì lớn.”

Lương Mễ Diệp nói: “Thôi được... Nhưng cô cũng không cần nhìn đâu, tôi có mang đồ ăn từ ngoài vào, tuy không nhiều nhưng đủ để qua bữa.”

Nguyễn Nam Chúc cười: “Được.”

Lương Mễ Diệp chọn một rương, Lâm Thu Thạch nghe xong liền gật đầu, ra hiệu có thể mở được. Cũng giống với Lâm Thu Thạch, khi mở rương, Lương Mễ Diệp gần như nín thở, cô thận trọng mở chiếc rương ra, thấy bên trong có một thẻ bài, bên trên viết một chữ số: 3.

“Là mật mã kết sắt!” Lâm Thu Thạch mừng rỡ reo lên.

“Hên phết.” Lương Mễ Diệp nở nụ cười, nhét thẻ bài vào túi.

Nguyễn Nam Chúc thì không cười nổi, hắn thoáng thở dài.

“Sao lại thở dài?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Mở kết sắt là cách thoát thân rắc rối nhất.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Tại sao lại như vậy?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Bởi vì rất có thể mật mã không chỉ nằm trong tay một người. Đến lúc đó, ai sẽ sở hữu gợi ý của kẻ tiếp?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng hiện giờ suy nghĩ mấy đi đâu này còn quá sớm, để sau hẵng nói đi.”

Trong lúc ba người đang bàn bạc, từ phòng ăn ở tầng dưới bỗng vang lên tiếng khóc gào của một bé gái. Tiếng khóc thể hiện lòng đầy tuyệt vọng đó chính là của Trương Nữ.

Nghe được âm thanh này, sắc mặt cả ba đều trở nên khó coi.

Trong board game, sau khi một người chơi lật ra kỹ năng, Trương Nữ chưa thể sử dụng ngay mà phải cất lên tiếng khóc thì kỹ năng mới thực sự thuộc về Trương Nữ. Tiếng khóc của Trương Nữ tuy làm lộ vị trí của nó, nhưng cũng báo hiệu cho bọn họ biết, Trương Nữ đã có thêm kỹ năng mới.

“Gay go rồi đây.” Lương Mễ Diệp nói một câu.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều im lặng.

Cả tòa biệt thự chìm vào bầu không khí tuyệt vọng. Lâm Thu Thạch từ tầng hai đi xuống, thấy những người mới đang ngồi trong phòng khách với khuôn mặt trắng bệch, như thể vừa đánh mất hy vọng sống cuối cùng, họ ngồi đó bất động như tượng gỗ.

Những người này đều thuộc về nhóm của Ngụy Tu Đức, lúc này Ngụy Tu Đức đã biến mất, rõ ràng sau khi thấy mấy người mới trở thành gánh nặng, lão ta đã lập tức vứt bỏ họ.

Lâm Thu Thạch cảm thấy cái lão Ngụy Tu Đức này nên đổi tên thành Ngụy Thất Đức thì hợp hơn.

Đến giờ cơm trưa, trong số hai mươi người chỉ có một nửa có thể động đũa, số còn lại hoặc không đến phòng ăn, hoặc ngồi trơ mắt ra nhìn.

Tôn Nguyên Châu khá kinh ngạc vì Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa động đũa, nói: “Cô chưa mở rương sao?”

“Người ta sợ lắm.” Nguyễn Nam Chúc tựa vào vai Lâm Thu Thạch, nũng nịu nói, hàng mi dài khẽ rung, gương mặt đáng thương vô cùng: “Ngộ nhỡ mở ra thứ gì quái lạ thì biết làm thế nào.”

Tôn Nguyên Châu nói: “Nhưng đâu thể nhịn ăn mãi.” Xem ra Tôn Nguyên Châu rất có thiện cảm với Nguyễn Nam Chúc, nếu không đã chẳng thêm quan tâm đến hắn.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Thật ra số người chưa ăn vẫn khá nhiều, trong đó có cả một số tay lão luyện. Ngụy Tu Đức nhờ phúc của Tiểu Kế mà được no bụng, có vẻ thỏa

mãn lắm, những người khác thấy vậy thì không mấy dễ chịu.

Ăn xong, mọi người cùng nhau trao đổi thông tin. Trước mắt vẫn chưa xuất hiện vật phẩm đặc biệt, chỉ có một người mở được một rương Xăng.

Nguyễn Nam Chúc giải thích tác dụng của Xăng, nó có thể dùng để hạn chế một lượt hành động của Tương Nữ, giết một Tương Nhân. Với điều kiện người chơi đã xác định được Tương Nhân hay Tương Nữ có mặt trong rương đó, phải sử dụng vật phẩm khi rương chưa được mở.

Người có được Xăng thở phào, nói vậy là ngày mai anh ta đã được an toàn, bởi vì chỉ cần sử dụng Xăng trước khi mở rương là có thể nắm chắc chiếc rương đó không còn nguy hiểm.

Lương Mỹ Diệp cũng chia sẻ việc mình tìm được thẻ bài mật mã, nhưng không nói cụ thể con số trong thẻ bài, chỉ tỏ ý rằng, nếu ai cũng tìm thấy thẻ bài tương tự thì đôi bên có thể hợp tác. Ai tìm được nhiều số hơn, người đó sẽ sở hữu chìa khóa. Nếu mỗi người chỉ có một thẻ, vậy thì trò oan tù tì sẽ quyết định chìa khóa thuộc về người nào.

Cách làm này khá công bằng và hiện tại chưa có ai khác tìm được mật mã, cho nên mọi người đều tỏ ý tán đồng.

Sau khi trao đổi thông tin xong, tất cả tản ra làm việc của mình.

Nguyễn Nam Chúc dường như hơi mệt, sau khi rời bàn hắn cứ ngáp ngắn ngáp dài.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Sao thế, thấy không khỏe trong người hả?”

“Ừm, muốn ngủ một lát.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mình về phòng trước đi.” Hắn dụi dụi mắt, trông như buồn ngủ lắm rồi.

Lâm Thu Thạch nói: “Được. Có phải đêm qua không ngủ ngon không?” Họ lên tầng hai, trở về phòng mình.

Nguyễn Nam Chúc ngả xuống giường, nhưng không nằm, ánh mắt chăm chú nhìn một chiếc rương ở góc tường.

Lâm Thu Thạch ngả bên cạnh hắn, hơi thắc mắc: “Chúc Mạnh?”

Nguyễn Nam Chúc không đáp.

“Chúc Mạnh?” Lâm Thu Thạch đi đến phía sau hắn, vỗ lên vai hắn một cái, nói: “Em sao vậy?”

Nguyễn Nam Chúc bỗng hoàn hồn, nói: "... Không có gì." Trong ánh mắt hắn thoáng hiện lên vẻ chần chừ, nhưng rồi cuộc vẫn chẳng hé thêm gì: "Không có gì đâu." Lương Mễ Diệp nói: "Chúc Mạnh, cô chưa ăn gì đúng không, để tôi úp cho cô ly mì nhé."

Hóa ra Lương Mễ Diệp mang cả mì ăn liền vào đây.

Trong lúc Lương Mễ Diệp xuống bếp đun nước, Lâm Thu Thạch vẫn ngồi bên Nguyễn Nam Chúc. Cậu tưởng Nguyễn Nam Chúc không được khỏe, bèn lấy tay sờ thử trán hắn, cảm thấy nhiệt độ trên trán Nguyễn Nam Chúc bình thường, bèn nói: "Có thấy khó chịu ở đâu không?"

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, dường như hắn hơi bức bối với trạng thái cơ thể của mình: "Không sao."

Lâm Thu Thạch im lặng, cậu nhìn theo mắt Nguyễn Nam Chúc, thấy một rương gỗ màu đen trong góc tường. Chỉ là một chiếc rương như bao chiếc rương khác, nhưng ánh mắt Nguyễn Nam Chúc nói lên rằng dường như trong rương ẩn chứa một vật vô cùng quan trọng.

Một ý niệm hoang đường lóe lên trong đầu Lâm Thu Thạch, về mặt cậu lập tức cứng đờ, thậm chí giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Chúc Mạnh," Lâm Thu Thạch dùng tay giữ lấy khuôn mặt Nguyễn Nam Chúc, ép hắn quay mặt về phía mình, "đừng nhìn cái rương đó."

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, biểu cảm khuôn mặt trông vô cùng kỳ lạ.

Lâm Thu Thạch gọi: "Chúc Mạnh?"

Nguyễn Nam Chúc đưa tay ra, đặt lên cánh tay Lâm Thu Thạch, đẩy nó ra khỏi mặt mình. Sau đó hắn quay đầu, ánh mắt lại nhìn về phía chiếc rương ở góc tường: "Trong cái rương đó hình như có vật phẩm quan trọng."

Câu nói này của Nguyễn Nam Chúc khiến Lâm Thu Thạch biết suy đoán của mình là đúng: Tương Nữ đang sử dụng kỹ năng.

Muốn mở nó ra quá, bên trong chắc hẳn có một thứ quan trọng, không chừng chính là vật phẩm giết chết Tương Nữ. Chỉ cần mở được nó ra thì bọn họ có thể rời khỏi đây, trở về thế giới thực. Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc càng lúc càng quyết tâm, hắn chần chừ chậm đứng dậy khỏi giường.

“Nam Chúc...” Lâm Thu Thạch không thêm để tâm gì nữa, cậu gọi thẳng tên thật của Nguyễn Nam Chúc, lấy tay ôm chặt thắt lưng hắn: “Nam Chúc, tỉnh lại đi!”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì. Hắn vốn rất khỏe, có thể dễ dàng vùng ra khỏi vòng tay Lâm Thu Thạch, đi đến chỗ cái rương.

“Nam Chúc...” Trán Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi lạnh, cậu đã dốc toàn lực, nhưng chỉ đủ làm chậm lại tốc độ của Nguyễn Nam Chúc: “Nam Chúc à, mau tỉnh lại đi, không thể mở cái rương đó được!!!” Cậu hét lên, cố gắng gọi Nguyễn Nam Chúc tỉnh dậy khỏi cơn huyền hoặc.

Nhưng vô ích, Nguyễn Nam Chúc hoàn toàn không nghe thấy tiếng cậu gọi, hắn tiến từng bước về phía trước, chẳng mấy chốc sẽ đến chỗ cái rương kia.

Nghe thấy tiếng kêu của Lâm Thu Thạch, Lương Mễ Diệp lập tức ra khỏi phòng bếp. Nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra, cô không khỏi kinh hãi: “Lâm Lâm, chuyện gì vậy?”

“Kỹ năng của Tương Nữ!” Lâm Thu Thạch toát mồ hôi đầm đìa, vừa thở dốc vừa nói: “Mau đến giúp tôi!”

Lương Mễ Diệp cũng lao vào, muốn giúp Lâm Thu Thạch kéo Nguyễn Nam Chúc lại.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc quá khỏe, Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp hợp lại cũng chỉ như châu chấu đá xe. Đúng vào giờ khắc nguy cấp, Lâm Thu Thạch đột nhiên nảy ra một ý, gào lạc cả giọng: “Lương Mễ Diệp, mau! Mang ba lô của tôi lại đây!”

Mặc dù không rõ dụng ý của Lâm Thu Thạch, nhưng Lương Mễ Diệp vẫn chạy đến chỗ ba lô, nhanh nhẹn mang nó đến trước mặt Lâm Thu Thạch: “Giờ làm gì nữa!!”

Lâm Thu Thạch nói: “Cô giữ Nguyễn Nam Chúc nhé!” Cậu cần lấy ba lô, vội vàng lục tìm: Ngay cả cậu cũng không rõ liệu nó có tác dụng hay không, nhưng nó chính là hy vọng sống duy nhất của Nguyễn Nam Chúc!

Chương 111

Nàng Mary

Vật dụng để trong ba lô không nhiều, Lâm Thu Thạch cố giữ cho bàn tay khỏi run rẩy, để tìm thấy thứ mình cần trong thời gian nhanh nhất. Đó là một khẩu súng màu bạc, trông không có gì khác biệt so với súng bình thường, trong ổ đạn có ba viên.

Đây là vật phẩm Lâm Thu Thạch có được từ tay người vào cửa trong cửa *Đền mờ người*. Mặc dù chưa từng sử dụng, nhưng theo suy đoán của cậu và Nguyễn Nam Chúc, đây phải là vật phẩm hiếm hoi thuộc loại hình vũ khí trong cửa, do vậy nó vô cùng quý giá.

Tiếng gào khóc của Tương Nữ vang lên từ trong phòng bếp, đi đâu này cho thấy nó chắc chắn không có ở tầng hai, vì vậy thứ ở trong chiếc rương trước mặt họ nhiều khả năng sẽ là Tương Nhân. Khẩu súng này có lẽ có thể giết được Tương Nhân.

Lâm Thu Thạch đành liều mạng đánh cược một ván, cho dù thua, cậu vẫn còn biện pháp cuối cùng. Bấy giờ Lương Mễ Diệp đã sắp không thể giữ được Nguyễn Nam Chúc nữa, cô dốc hết sức cố gắng làm chậm bước đi của Nguyễn Nam Chúc, hướng ánh mắt sốt ruột về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch hít vào một hơi, cậu đứng dậy, xoay người, nhằm thẳng chiếc rương đó mà bóp cò.

“Đoàng, đoàng, đoàng!” Ba tiếng súng đinh tai kèm theo tiếng rú thảm thiết vang lên, những viên đạn xuyên qua rương gỗ, để lại trên mặt gỗ ba lỗ lớn màu đen. Tương Nhân trốn bên trong tương thét lên một tiếng, dịch máu đỏ tươi tràn ra từ lỗ thủng, lan xuống mặt sàn.

Tiếng động quá lớn khiến Nguyễn Nam Chúc giật mình, bước chân khê chao đảo, nhưng hắn vẫn tiếp tục đi đến chỗ chiếc rương.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy cảnh ấy, trái tim cậu trĩu xuống, cậu nghiến chặt răng, lao đến chỗ cái rương.

Lương Mễ Diệp thấy vậy hơi sững sờ, ban đầu cô không hiểu Lâm Thu Thạch muốn làm gì, nhưng cô rất mau chóng hiểu ra, sững sốt nói: “Lâm Lâm... Anh...”

Lương Mễ Diệp chưa nói hết câu, đã trông thấy Lâm Thu Thạch nắm lấy nắp rương, cậu mở luôn ra trước khi Nguyễn Nam Chúc kịp lại gần.

Phải nói rằng, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khoảnh khắc chiếc rương mở ra, trái tim Lâm Thu Thạch vẫn hụt một nhịp. Cậu đã thấy thứ ở trong rương... Đó là một cơ thể dập nát, tứ chi hoàn toàn gãy lìa, được nhét vào chiếc rương gỗ nhỏ bé trong một tư thế kỳ quái. Đôi mắt Trương Nhân xám xịt vô cùng đáng sợ, như hai lỗ đen không đáy, đang trợn trừng đầy uất hận. Trên trán Trương Nhân xuất hiện một lỗ máu sâu hoắm, rõ ràng viên đạn mà Lâm Thu Thạch bắn ra đã xuyên qua đầu nó.

Lâm Thu Thạch đứng sững hai giây, rồi mới nhận thấy bản thân vẫn vô sự. Cậu thở hắt ra thật mạnh, cơ thể căng cứng dần thả lỏng, quay đầu nhìn Nguyễn Nam Chúc. Hắn lúc này cũng đã dừng chân.

Nguyễn Nam Chúc đứng im bất động, gương mặt thoáng hiện vẻ hoảng hốt, dường như đang dần dần thoát khỏi tình trạng bất thường. Một lát sau, hắn cất giọng khàn đặc: “Tôi... Ban nãy xảy ra chuyện gì vậy?”

Lương Mễ Diệp nghe hắn nói, biết là thời gian hiệu lực của kỹ năng đã chấm dứt. Giống như Lâm Thu Thạch, cô cũng thở hắt ra một hơi nặng nhọc, ngẩng phịch xuống sàn nhà: “Chúc Mạnh, ban nãy suýt nữa thì cô toi đời rồi đó!”

Nguyễn Nam Chúc bán tín bán nghi nói: “Tôi...” Sau một hồi im lặng, có vẻ như hắn đã hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng kỹ năng của Trương Nữ: “Tôi dính đòn à?!”

“Phải.” Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn hắn: “Cũng may anh mang theo vật phẩm...” Trước đây cậu chưa hề ý thức được tầm quan trọng của vật phẩm, nhưng lúc này cậu thật sự cảm nhận được những vật đó có khả năng đảo ngược tình thế mạnh như thế nào. Nếu không nhờ khẩu súng, thì giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc ít nhất sẽ có một người mất mạng.

Nguyễn Nam Chúc lấy tay khê day khoe mắt, hắn nhìn sang Lâm Thu Thạch và chiếc rương đã bị mở ra, hơi nghiêng rằng: “Cho dù em dính đòn, anh cũng đừng mở rương trước chứ...” Nếu súng không vô hiệu hóa được rương thì sao? Lâm Thu Thạch chẳng phải sẽ tiêu đời à?!

Lâm Thu Thạch cố tỏ vẻ ngờ ngác, nói: “Nhưng anh biết chắc Tương Nhân đã chết rồi mà, có gì đâu mà không mở được.”

“Đừng coi em như Trình Thiên Lý.” Nguyễn Nam Chúc không phải kẻ ngốc, hẳn đâu có dễ gạt như vậy, chẳng lẽ hẳn không đoán được Lâm Thu Thạch muốn làm gì.

Lâm Thu Thạch cũng không chắc chắn khẩu súng có tác dụng hay không, nên đã mang tính mạng của mình ra đánh cược. Nếu không có tác dụng, cậu định sẽ dùng mạng của mình đổi lấy mạng Nguyễn Nam Chúc.

“Em chê Trình Thiên Lý hả, anh sẽ mách anh trai nó.” Lâm Thu Thạch đứng dậy, ngoảnh đầu liếc chiếc rương đã mở: “Thôi xử lý thứ này trước đi, không lẽ để trong phòng mình mãi?”

“Theo thông lệ của cửa, chúng ta ra ngoài một lát thì thứ này sẽ biến mất.” Lương Mễ Diệp rất giàu kinh nghiệm.

“Thôi được, vậy mình đi chỗ khác nói chuyện.” Lâm Thu Thạch đứng dậy.

Gương mặt Nguyễn Nam Chúc vẫn còn khó chịu, Lâm Thu Thạch vội vàng sán lại vỗ về, nói ban nãy anh cũng sợ lắm, nếu không mang theo khẩu súng thì gay to.

Nguyễn Nam Chúc đành mặt không đáp, mặc cho Lâm Thu Thạch dỗ dành đủ mọi cách cũng không chịu lên tiếng. Hắn cực kỳ không hài lòng về hành động tự tung tự tác của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không còn cách nào, đành nghỉ qua một thời gian nữa chắc Nguyễn Nam Chúc sẽ nguôi ngoai.

Họ chuyển sang một phòng khác, bắt đầu thảo luận về sự việc vừa rồi.

“Hai người còn nhớ quy tắc trò Tương Nữ chứ?” Nguyễn Nam Chúc nhíu mày nói: “Liên quan đến việc công khai thông tin.”

“Nhớ.” Lương Mễ Diệp nói: “Ý cô là...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi nghi ngờ quy tắc của cửa không khác lúc chơi board game là bao.”

“Cụ thể hơn đi?” Lương Mễ Diệp hỏi.

Lúc chơi board game, vì tất cả mọi người đều ngồi quanh một chiếc bàn, cho nên khi một người chơi rút được thẻ bài trong rương, có thể chọn

công khai hoặc không công khai thông tin. Công khai thông tin có một lợi ích cực lớn, đó là khiến người chơi khác biết được tình trạng thực lực hai phe, nhưng đồng thời người chơi đóng vai Trương Nữ cũng sẽ biết.

“Cho nên ý của cô là Trương Nữ cũng sẽ biết các thông tin chúng ta chia sẻ?” Lương Mễ Diệp trợn mắt nói: “Phải rồi, chúng ta thường công khai tin tức trong phòng ăn, cạnh đó chính là phòng bếp!”

“Chắc chắn nó biết, nếu không đã chẳng chọn tấn công tôi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ít nhất vào lúc này, tôi là người duy nhất tỏ ra am hiểu luật chơi.” Nếu trừ khử được Nguyễn Nam Chúc thì sau đó Trương Nữ sẽ rất dễ ra tay, bởi vì trong số những người còn lại, thậm chí còn chẳng ai biết các thẻ bài kỹ năng hay vật phẩm cần sử dụng như thế nào.

“Nhưng làm vậy hình như hơi phạm quy.” Lâm Thu Thạch nhíu mày, cửa chưa bao giờ để cho người ta rơi vào hoàn cảnh không lối thoát. Trong board game, không biết quy tắc thì làm sao mà chơi được.

“Đúng vậy, cho nên em nghĩ chúng ta đã để lộ những thông tin cực kỳ quan trọng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu không có em ở đây, chắc chắn sẽ có những cách khác để biết được luật chơi, nhưng đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm ra thứ gì giống như sách hướng dẫn, hoặc là...”

“Hoặc là đã tìm thấy rồi, nhưng người tìm ra sách hướng dẫn không chịu công khai!” Lương Mễ Diệp nói: “Có phải như vậy không?”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

“Nhưng tại sao kẻ đó phải che giấu?” Lâm Thu Thạch nói: “Hay là kẻ đó có một con bài tẩy, bảo đảm chắc chắn có thể thoát ra ngoài...”

“Có khả năng đó.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Kẻ đó không cần đảm bảo mình có thể thoát ra, chỉ cần đảm bảo mình là người cuối cùng sống sót là đủ.”

Chỉ cần trong cửa còn đúng một người sống sót, quy tắc của cửa sẽ phát huy tác dụng, đến khi đó người duy nhất sống sót mở bất cứ rương nào cũng được, bởi vì người đó không thể bị giết nữa.

Lương Mễ Diệp và Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc phân tích xong đều im lặng.

“Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi.” Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Có thể chúng ta đã đoán sai, chỉ đơn giản là độ khó đang tăng lên mà

thôi.”

“Ôi trời.” Lương Mễ Diệp thở dài: “Tôi còn chẳng dám nghĩ nếu vào cửa cấp mười mà không có gợi ý thì sẽ ra sao...” Cửa cấp mười một thì càng khỏi nói.

Ba người đang nói chuyện, bỗng nghe thấy ngoài hành lang vọng vào tiếng gọi. Có người đang gọi Dư Lâm Lâm và Chúc Manh, hỏi họ có sao không, xem ra là những người ở tầng dưới nghe thấy tiếng súng nên đến xem thử.

“Để tôi ra ngoài xem sao.” Lương Mễ Diệp đứng dậy.

“Cô đi đi, nói với họ là chúng ta không sao.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi muốn nói chuyện riêng với anh ấy.” Hắn chỉ tay vào Lâm Thu Thạch.

Lương Mễ Diệp cảm thấy bầu không khí giữa hai người không ổn lắm, biết Nguyễn Nam Chúc chắc chắn vẫn còn giận chuyện Lâm Thu Thạch đem tính mạng ra mạo hiểm, bèn cười nói: “Được, nhưng đừng nói lâu quá nhé.”

Cô đứng dậy, đi ra khỏi phòng, còn giúp hai người khép cửa lại.

Lâm Thu Thạch sao có thể không biết Nguyễn Nam Chúc định nói gì. Trước khi Nguyễn Nam Chúc mở miệng, cậu vội vàng ra hiệu dừng, nói: “Nam Chúc, trước khi em nói, anh muốn hỏi em một câu.”

Nguyễn Nam Chúc: “Hừm?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nếu anh gặp phải chuyện tương tự, em có mở rương thay anh hay không?”

Nguyễn Nam Chúc chìm vào im lặng, đáp án của câu hỏi này, cả hai người đều biết rõ.

Chocolate chỉ có một thanh, hắn sẽ chia cho Lâm Thu Thạch nửa thanh, còn lại đem cất, để hôm sau đưa nốt cho Lâm Thu Thạch.

“Thế nên em đừng giận.” Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta đều biết người kia sẽ làm gì.” Cậu cố gắng xoa dịu cảm xúc của Nguyễn Nam Chúc: “Được không, Nam Chúc?”

“Em chỉ muốn anh tiếp tục sống.” Nguyễn Nam Chúc bảo: “Chí ít là không chết vì em.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc, nói khẽ: “Đã từng xảy ra việc giống như vậy phải không?”

Nguyễn Nam Chúc mím môi, khi Lâm Thu Thạch tưởng hắn sẽ không đáp, hắn bỗng gật đầu: “Đúng.”

Lâm Thu Thạch cũng không biết nên nói gì, đành dang tay ôm lấy hắn.

“Anh ấy có một đứa con gái ba tuổi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khi đó thực lực của em còn kém.”

Lâm Thu Thạch chưa bao giờ được nghe Nguyễn Nam Chúc kể về những chuyện ấy, xem ra nó đã chôn sâu trong lòng Nguyễn Nam Chúc từ lâu lắm rồi.

Vào lúc này, lời nói chẳng hề có nghĩa lý, cho nên Lâm Thu Thạch im lặng, chỉ ôm lấy Nguyễn Nam Chúc thật chặt, muốn tiếp cho hắn thêm sức mạnh.

“Cốc cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lương Mễ Diệp ở bên ngoài nói: “Hai người đã xong chưa vậy, tôi vào được chưa?”

“Mới ba phút làm sao mà xong được?” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Cô tưởng tôi giống đại ca của cô hả?”

Lương Mễ Diệp: “...” Anh bạn, anh biết nhiều quá nhỉ?

Tuy nói như vậy, hai người vẫn ra mở cửa, thấy Lương Mễ Diệp và Tôn Nguyên Châu đứng bên ngoài, vẻ mặt đầy ẩn ý.

Đặc biệt là Tôn Nguyên Châu, anh ta dùng ánh mắt ngăm dò xét Nguyễn Nam Chúc, như muốn tìm ra một dấu vết khả nghi nào đó trên cơ thể hắn.

Nguyễn Nam Chúc lơ đi ánh mắt của anh ta, hắn dựa vào lòng Lâm Thu Thạch, nói: “Có chuyện gì thế?”

“Lại có người mở được vật phẩm.” Tôn Nguyên Châu nói: “Muốn hỏi cô cách sử dụng.”

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Vật phẩm gì.”

Tôn Nguyên Châu nói: “Bình Cứu Hỏa.”

Khi ba chữ Bình Cứu Hỏa được nói ra, ánh mắt cả ba người nhóm Lâm Thu Thạch đều sáng lên.

“Sao vậy, vật phẩm này rất hữu dụng hả?” Tôn Nguyên Châu cũng phát giác ra cảm xúc vui mừng của họ.

“Dĩ nhiên.” Nguyễn Nam Chúc trả lời: “Vật phẩm này có thể dập tắt một lần hành động của Tương Nữ.”

“Nghĩa là thế nào?” Tôn Nguyên Châu nói: “Cô nói cụ thể hơn đi.”

“Lấy ví dụ, ban nãy tôi bị Tương Nữ dụ mở rương.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tương Nữ đã dùng *Muốn mở nó ra quá* với tôi.”

Biểu cảm trên gương mặt Tôn Nguyên Châu hơi nhăn lại: “Cô nói sao?? Vậy tại sao cô vẫn còn ở đây... Cô đã mở được vật phẩm nào chống lại được khả năng của Tương Nữ à?”

“Không, là vật phẩm bọn tôi mang từ ngoài vào giúp hóa giải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ban nãy anh cũng nghe thấy tiếng súng chứ.”

“Ừm.” Nghe vậy, Tôn Nguyên Châu mới bình tĩnh lại: “Cô nói tiếp đi.”

“Chỉ cần sử dụng Bình Cứu Hòa thì kỹ năng của Tương Nữ sẽ bị dập tắt.” Nguyễn Nam Chúc tiếp tục: “Nói cách khác, ít nhất trong lượt này, kỹ năng của nó đã bị vô hiệu hóa.”

Tôn Nguyên Châu ngẫm nghĩ một lát: “Vậy Tương Nữ có thể sử dụng kỹ năng mấy lần?”

“Điêu này tôi không biết chính xác.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trong board game, kỹ năng của Tương Nữ chỉ dùng được một lần, sau đó thẻ bài sẽ được đưa trở lại xấp bài chờ rút, phải rút lên lần nữa mới được dùng tiếp.” Hắn dùng ngón tay chạm chạm lên cằm: “Nhưng ở đây thì không rõ.”

“Ra thế.” Tôn Nguyên Châu gật đầu.

“Phải rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bạn tôi vừa mở được một vật phẩm mới, anh đừng nói cho ai biết nhé.”

“Sao cơ?” Tôn Nguyên Châu không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại đột nhiên nói vậy.

“Đó là một búp bê vải có tên Nàng Mary.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nó là vật phẩm siêu độ Tương Nữ... nhưng nếu để Tương Nữ biết điêu này, chúng ta sẽ gặp rắc rối đấy.”

“Vậy tại sao cô lại nói với tôi?” Tôn Nguyên Châu nhìn quanh, cau mày: “Cô không sợ Trương Nữ đang trốn trong rương nghe thấy sao?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nó đang ở trong phòng bếp kia.” Hắn tiếp: “Nếu anh tìm thấy hài cốt của Trương Nữ thì nhất định phải nói với tôi, siêu độ cho nó xong là chúng ta thoát.”

“Được.” Tôn Nguyên Châu gật đầu.

Hai người lại trao đổi một số thông tin nữa rồi chào tạm biệt.

Đợi cho Tôn Nguyên Châu đi rồi, Lâm Thu Thạch mới quay sang Nguyễn Nam Chúc, tỏ vẻ kinh ngạc: “Em tìm thấy Nàng Mary hồi nào vậy?” Nàng Mary là búp bê vải mà Trương Nữ yêu thích nhất, là vật phẩm quan trọng bậc nhất trong trò chơi, có được Nàng Mary và tìm thấy hài cốt của Trương Nữ thì có thể siêu độ cho Trương Nữ và thoát khỏi nơi này.

“Đã tìm thấy đâu.” Nguyễn Nam Chúc nhún vai.

Lâm Thu Thạch ngẩn người, ngay sau đó hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc, cậu nói: “Em đang nghi ngờ...”

“Suyt.” Nguyễn Nam Chúc ra hiệu im lặng.

Lâm Thu Thạch bèn nuốt vào lời định nói.

Lương Mễ Diệp nhìn cả hai, chẳng hiểu ra sao. Cô cũng biết tầm quan trọng của Nàng Mary, nhưng không hiểu vì sao Nguyễn Nam Chúc phải lừa những người khác là mình đã tìm thấy Nàng Mary rồi.

Có vẻ như Nguyễn Nam Chúc không định giải thích, vậy nên Lương Mễ Diệp cũng ngại hỏi, tóm lại sẽ không có chuyện Nguyễn Nam Chúc cố tình giăng bẫy hại người.

Ngày hôm đó đã kết thúc như vậy, buổi chiều không còn ai mở rương nữa, nên cũng không có sự việc đặc biệt nào xảy ra.

Có đi đâu vào bữa ăn chiều, Lâm Thu Thạch cảm thấy bầu không khí khác lạ trong căn phòng vô cùng rõ ràng, những người hai ngày nay chưa được ăn gì hướng cặp mắt hau háu về phía những kẻ đang ăn.

Tiểu Kế bị nhìn đến mức bức bối, xẵng giọng nói: “Mấy người nhìn làm gì? Tìm một cái rương mà mở đi, vậy thì sẽ được ăn tí chút.”

Hai ngày nhịn đói vẫn còn trong giới hạn chịu đựng, ngày thứ ba thì sẽ khá mệt mỏi. Phải nói rằng cửa rất giỏi nghĩ ra cách để thúc ép bọn họ.

Lâm Thu Thạch ước chừng họ chỉ có thể cần cự tối đa thêm một ngày, tới ngày thứ tư chắc chắn sẽ có người không chịu nổi mà đi mở rương.

“Ngụy Tu Đức, ông đúng là thứ chẳng ra gì!” Những người mới bị đối diện phát điên, thấy dáng vẻ ăn thùng uống vại của Ngụy Tu Đức, họ nghiến răng kèn kẹt: “Ông dẫn bọn tôi vào đây, rồi đối xử với bọn tôi như vậy? Ông nói bản thân có rất nhiều kinh nghiệm kia mà!”

Ngụy Tu Đức hoàn toàn lơ đi những lời chất vấn, chỉ thủng thẳng nói: “Ở trong cửa không được giết người, nếu ra tay với người khác thì người chết đi sẽ biến thành quỷ đi trả thù kẻ đã giết mình.”

Lời nói của lão ta hiển nhiên đang cảnh báo đám người mới, rằng nếu muốn giết hay hại chết lão ta, tốt nhất hãy tự lượng sức mình trước.

Ai nấy chỉ hận sao không thể xé xác lão ta ra, nhưng chẳng có cách nào.

Ăn xong bữa tối, mọi người ai về phòng nấy.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cũng về phòng, lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong tòa nhà có tổng cộng hai mươi người còn sống, trong đó mười một người đã mở rương, chín kẻ còn lại vẫn đang cẩn thận chịu đựng. Ba người đã chết biến thành Tương Nhân, ban ngày Lâm Thu Thạch giải quyết được một tên, do vậy chỉ còn lại hai Tương Nhân.

Hôm nay không có ai gặp tổn hại vì mở rương, nhưng Lâm Thu Thạch dự cảm rằng ngày mai chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, bởi vì cơn đói có thể khiến con người mất đi lý trí, Tương Nữ chắc chắn không bỏ lỡ cơ hội này.

Trước mắt đã có hai kỹ năng Tương Nữ được mở; có được ba vật phẩm: Ống Nghe, Xăng và Bình Cứu Hỏa. Nhóm Lâm Thu Thạch thì thu được một con số trong mật mã mở kết sắt.

Sau khi tổng kết lại tình hình, Lâm Thu Thạch định đi ngủ, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại mò sang giường cậu, ôm lấy eo cậu, khẽ thì thầm giở trò lưu manh, nói: “Eo Lâm Lâm thon ghê.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc tiếp: “Sờ thích thật.”

Lâm Thu Thạch cúi đầu chạm hần một cái: “Ngủ đi.”

Nguyễn Nam Chúc bật cười, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Họ cứ tưởng những người kia chỉ ít có thể chịu đựng tới ngày hôm sau, nào ngờ nửa đêm hôm đó, dưới tầng vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Thu Thạch bị tiếng khóc làm cho sợ hãi. Giây lát sau, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc cũng đã dậy, bèn nói: “Họ mở rương à?”

“Chắc là vậy.” Nguyễn Nam Chúc dụi dụi mắt: “Cứ tưởng bình yên được tới mai chứ.” Tủ lạnh trong phòng bếp cũng có thức ăn, nhưng những người chưa mở rương cũng không thể ăn được. Những người kia có lẽ không chịu nổi cơn đói cồn cào đang gặm nhấm ruột gan nên đã đi mở rương, có đi đâu họ không được may mắn.

Tiếng khóc phát ra từ phòng bếp, khi bước vào trong, Lâm Thu Thạch nhìn thấy một cô gái đang ôm rương gỗ gào khóc, miệng gọi: “Tiểu Khiêm, Tiểu Khiêm...”

Lâm Thu Thạch nhớ cô là một trong những người mới mà Ngụy Tu Đức dẫn vào, khá thân với chàng trai tên Tiểu Khiêm, xem ra ở ngoài họ là một cặp.

“Tiểu Khiêm, Tiểu Khiêm!” Cô gái đập mạnh lên thành rương, khóc đến mức toàn thân co giật, bên cạnh cô có một tấm thẻ bài và chiếc bánh mì đã bị ăn một nửa.

Không nghi ngờ gì nữa, mọi chuyện xảy ra đúng với dự đoán của họ, cặp tình nhân không chịu được cơn đói đã vào phòng bếp, chọn hai cái rương và mở ra. Sau khi mở rương chàng trai đã bị Tương Nữ hoặc Tương Nhân kéo vào.

Nguyễn Nam Chúc đến bên cạnh cô gái, cúi xuống nhặt thẻ bài lên, thấy trên thẻ viết mấy chữ: *Nàng Mary của tôi*. Lại là một kỹ năng cho Tương Nữ.

Lâm Thu Thạch cũng nhìn thấy nội dung trong thẻ bài, cậu hít vào một hơi lạnh ngắt: “Không ngờ lại mở ra kỹ năng này.”

“Đây là chuyện sớm muộn cũng xảy ra.” Nguyễn Nam Chúc thì vẫn vô cùng bình tĩnh, hần tiện tay cất thẻ bài đi.

Cô gái vẫn đang khóc. Chẳng mấy chốc, trong phòng bếp chật kín người. Tôn Nguyên Châu cũng có mặt, anh ta lại g ầ n nói: “Cậu ta mở ra Tương Nhân hay Tương Nữ?”

Cô gái không đáp, mà tiếp tục đập vào rương gỗ. Tôn Nguyên Châu kéo cô gái dậy, nói: “Cô tỉnh táo chút. Nếu cô muốn đi theo bạn mình thì mở rương đi.”

Cô gái ngơ ngác quay đầu lại, tiếng khóc rốt cuộc đã ngừng.

“Bên trong là Tương Nhân hay Tương Nữ?” Tôn Nguyên Châu tiếp tục hỏi.

“Tôi không biết.” Cô gái đáp.

“Sao lại không biết?” Tôn Nguyên Châu nhú mày.

“Lúc đó tôi đang ăn.” Cô gái nói: “Mới xoa lưng lại thì anh ấy đã bị kéo vào rương.” Cô vừa dứt lời, từ trong chiếc rương gỗ vọng ra tiếng kêu thảm thiết của người yêu cô.

“Cứu tôi với, đau quá, Tiểu Mai, anh đau quá, cứu anh với..” Giọng nói này hoàn toàn là giọng của con người, Tiểu Mai vừa nghe tiếng kêu của người yêu, th ầ n sắc thoát trở nên hốt hoảng, cô lao vào cái rương, nhưng bị Tôn Nguyên Châu kéo lại.

“Ngụy Tu Đức, người nhóm ông đấy, sao ông cứ đứng ì ra vậy?” Tôn Nguyên Châu nổi điên.

Ngụy Tu Đức cười cười: “Đầu là người trưởng thành cả r ồi, tại sao lại bắt người khác phải chịu trách nhiệm?”

Tôn Nguyên Châu nói: “Thằng cha mày chứ...” Anh ta xắn tay áo lên định tấn cho Ngụy Tu Đức một trận, nhưng bị những người khác ngăn cản.

“Bỏ đi, tranh cãi với loại súc vật đó làm gì.” Bạn của Tôn Nguyên Châu khinh bỉ nói: “Sớm muộn gì vận hạn của lão ta cũng đến.”

Tôn Nguyên Châu phỉ nhổ.

Cô gái tên Tiểu Mai ng ẩ ng người trên mặt đất, mắt nhìn chăm chăm chiếc rương gỗ, hoàn toàn không nhúc nhích. Nguyễn Nam Chúc quan sát tình trạng của cô, ch ầ n chậm lại g ầ n, nói th ầ n vào tai cô gái câu gì đó.

Vẻ như si như dại của Tiểu Mai nhờ thế dần tan biến, biểu cảm từ bi thương chuyển sang phần nộ, cô nhìn chòng chọc Ngụy Tu Đức đang quay người bỏ đi bằng ánh mắt u ám rợn người.

“Em nói gì với cô ấy thế?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không có gì.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Con người phải có điểm tựa mới có thể sống tiếp, dù là vui sướng hay căm phẫn thì cũng như nhau.”

Lâm Thu Thạch im lặng, nhất thời không biết nên nói sao cho phải.

Chương 112

Tình huống bất ngờ

Chẳng còn gì tốt đẹp hơn việc chứng kiến những người thân yêu tiếp tục sống, bất kể người đó dùng cách thức nào để sống... Ít nhất với Lâm Thu Thạch là như vậy.

Đêm ấy tất cả mọi người đều mất ngủ, số lượng Tương Nhân lại tăng lên, mà con đường thoát ra vẫn mờ mịt chưa thấy manh mối. Muốn Tương Nữ ngủ yên, cách đơn giản nhất là sử dụng Nàng Mary với hài cốt của Tương Nữ. Nàng Mary là con búp bê vải mà nó thích nhất khi còn sống. Đêm qua, Tiểu Mai đã mở được một thẻ kỹ năng của Tương Nữ có tên là Nàng Mary của tôi. Mặc dù trong tên gọi có “nàng Mary”, nhưng kỹ năng này khác xa vật phẩm siêu độ.

Nàng Mary của tôi có tác dụng khiến cho người chơi mang vật phẩm búp bê Nàng Mary không thể dịch chuyển búp bê, đồng thời búp bê sẽ liên tục gào khóc ầm ĩ. Do đó, người chơi bắt buộc phải chèn hai thẻ tạp âm lên nhau, nếu để đổ xuống gây ra tiếng ồn, Tương Nữ sẽ được phép di chuyển, như vậy kỹ năng này có thể gia tăng tốc độ di chuyển của Tương Nữ và tần suất sử dụng kỹ năng.

Nếu người chơi sở hữu Nàng Mary bị Tương Nữ giết chết, vật phẩm mà người đó sở hữu sẽ bị tiêu hủy, như vậy phe con người sẽ đánh mất hoàn toàn một con đường rời khỏi biệt thự, độ khó của trò chơi càng tăng lên.

Lâm Thu Thạch lờ mờ hiểu ra tại sao Nguyễn Nam Chúc lại nói như vậy với Tôn Nguyên Châu, hắn đang dùng một thông tin giả để xác minh một số giả thuyết.

Sáng hôm sau, gương mặt mọi người đều có vẻ mệt mỏi, rõ là bị ảnh hưởng bởi chuyện xảy ra đêm hôm trước.

Vừa thức dậy, Lâm Thu Thạch chọn ngay hai chiếc rương trong phòng mình, sau khi lắng tai nghe kỹ, chắc chắn trong rương không có âm thanh lạ

nào, cậu mới để Nguyễn Nam Chúc mở rương.

Bên trong rương trống không, không có thẻ kỹ năng, cũng không có vật phẩm, vô thưởng vô phạt.

Chiếc rương thứ hai Lâm Thu Thạch nhường cho Lương Mễ Diệp, hôm nay đến lượt cậu nhận đổi, ngày mai sẽ là Lương Mễ Diệp.

Hai ngày ba đêm vừa qua, Nguyễn Nam Chúc chỉ ăn một ly mì ăn liền. Tuy không nói ra, nhưng chắc chắn hắn rất đói. Sau khi đến phòng ăn, hắn cũng không chào hỏi gì những người xung quanh, cứ thế lẳng lặng nhét thức ăn vào miệng.

Hôm nay là ngày thứ ba luật không mở rương không được ăn cơm xuất hiện, đa phần mọi người đều không còn chịu đựng nổi cơn đói đã len lỏi đến từng tế bào trong cơ thể, sau khi mở rương, họ ngẩng xuống bàn ăn lấy ăn để.

Nguyễn Nam Chúc đã ăn khá no bụng, hắn để món đồ trong tay xuống, nói: “Hôm qua Tiểu Mai mở được một thẻ kỹ năng.”

Ánh mắt hắn đảo một vòng quanh chiếc bàn ăn, nhưng không tìm thấy Tiểu Mai đâu cả. Xem ra việc người yêu gặp chuyện đã gây ra đả kích lớn với cô gái, ngay đến bữa sáng cô cũng chẳng buồn ăn.

“Thẻ gì vậy?” Tuyên Tử Huệ hỏi một câu.

“*Nàng Mary của tôi.*” Nguyễn Nam Chúc nói: “Một lá bài kỹ năng vô cùng quan trọng. Trước khi nói về nó, tôi muốn hỏi một chút, ở đây có ai từng mở được búp bê vải hay không?”

Mọi người nghe vậy đều lần lượt lắc đầu, tỏ ý mình chưa từng nhìn thấy búp bê vải bao giờ.

“Tốt, vậy tôi sẽ tiếp tục.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau khi có người chơi mở được búp bê vải, nếu Trương Nữ sử dụng kỹ năng này, người mang búp bê sẽ phải mở hai rương vào ngày hôm sau mới được ăn cơm. Dĩ nhiên, đó chỉ là suy đoán của tôi, kỹ năng này cũng có các cách vận hành khác nữa, nhưng có thể khẳng định là đều có hại cho phe ta.” Cửa sẽ chỉ gia tăng độ khó, tuyệt nhiên không thể có chuyện trở nên dễ dàng hơn.

“Tóm lại con búp bê đó có tác dụng gì?” Lại có ai đó hỏi.

“Có thể dùng để siêu độ Trương Nữ.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Đó là một vật phẩm cực kỳ quan trọng để chúng ta thoát ra ngoài.”

Nguyễn Nam Chúc vừa dứt lời, mọi người đều chìm vào im lặng, vẻ mặt ai nấy vô cùng phức tạp, rõ ràng đang cân nhắc mức độ nguy hiểm của việc này. Lợi ích và rủi ro luôn luôn song hành với nhau, muốn thoát khỏi đây, chắc chắn phải chấp nhận mạo hiểm ở mức độ nhất định.

“Hôm nay còn ai mở được vật phẩm nào không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Để tôi giải thích cách dùng cho.”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, chỉ có một cô gái nhỏ thận trọng cho biết mình mở được một con số trong mật mã.

“Sao cơ, vậy thì chỉ cần mở thêm một số nữa là chúng ta có thể đoán mật mã rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Cô còn dám đoán mật mã?” Tuyên Tử Huệ có vẻ vô cùng bất mãn với Nguyễn Nam Chúc, nếu không vì Nguyễn Nam Chúc biết luật chơi, e rằng cô ta đã chửi Nguyễn Nam Chúc tại trận. Tuy biết phải nhẫn nhịn nhưng giờ đây cô ta không còn giữ được thái độ hòa nhã nữa, cô ta nói bằng giọng lạnh lùng: “Cô chưa thấy kết cục của mấy người đi tìm mật mã bữa trước sao?”

“Đoán mật mã cần phải xem tình hình.” Nguyễn Nam Chúc thản nhiên: “Cổ quá dĩ nhiên không có kết quả tốt.” Ít nhất theo quy tắc của board game, hành vi đoán mật mã được cho phép, nhưng với điều kiện người chơi phải có ít nhất vài con số. Dĩ nhiên nếu may mắn mỉm cười, không có thông tin gì mà đoán một phát trúng ngay, thì luật chơi chẳng là cái thá gì.

Bữa trưa kết thúc như thế, bởi vì kết quả mở rương ngày hôm nay đã có, xem ra ngày hôm nay sẽ trôi qua trong bình yên.

Nguyễn Nam Chúc dạo một vòng quanh biệt thự, cuối cùng dừng tại huyềnh quan, nói: “Khi em đến đây, chỗ này đã có rất đông người tụ tập.”

“Thì?” Lâm Thu Thạch lộ vẻ hoài nghi.

“Ít nhất tám người trong số những kẻ ở bên trong.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu đây thật sự là một trò chơi, thì hướng dẫn luật chơi chắc chắn phải để ở nơi dễ thấy nhất. Người có thể lấy được cuốn hướng dẫn chắc chắn nằm trong số những kẻ đầu tiên có mặt ở đây...” Hần nói tiếp: “Không phải Ngụy Tu Đức, lão ta cùng bước vào với đám người mới, nếu nhìn thấy sách hướng dẫn thì rất khó qua mắt được nhiều người. Cho nên

người đang giấu sách hướng dẫn luật chơi chắc hẳn là một người vào cửa đi riêng lẻ, hoặc là một nhóm hai người.” Hắc thẳng lưng lên: “Vậy thì vấn đề là, tại sao kẻ đó phải giấu sách hướng dẫn đi.”

“Có lẽ muốn hại chết chúng ta?” Lương Mễ Diệp nói: “Để chúng ta không biết luật chơi, mở rương lung tung...”

“Không, cho dù chúng ta mở rương lung tung, cùng lắm chỉ chết một người, không ai đại đột tiếp tục mở rương sau khi thấy chuyện xảy ra.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng chuyện về sau thì mới rắc rối, bởi vì chúng ta không biết cách sử dụng vật phẩm và tác dụng của từng loại kỹ năng.”

Trong lúc Nguyễn Nam Chúc phân tích, họ bỗng nghe thấy một loạt tiếng hét vọng lại từ tầng trên, tiếng gào đau đớn ấy là của Ngụy Tu Đức, một người đáng lẽ không thể gặp chuyện.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Không lẽ do lão ta mở nhầm rương?” Lương Mễ Diệp sửng sốt nói.

“Không biết nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi, lên lầu xem thử.”

Họ vội vã lên cầu thang, thấy ở đó đã có một đám đông tụ tập, tiếng la hét phát ra từ một chiếc rương gỗ - Ngụy Tu Đức đã bị bắt vào trong rương!

Nếu ngày hôm trước mở rương, thì không những hôm sau được ăn đủ ba bữa, còn có thể ăn bữa sáng ngày kia, cho nên Ngụy Tu Đức gặp chuyện có lẽ vì muốn mở rương để ăn bữa trưa.

Nhưng Ngụy Tu Đức đã có Tiểu Kế giúp bằng Ống Nghe, tại sao lại rơi vào tình trạng như vậy?

Lâm Thu Thạch ngược lên nhìn thấy Tiểu Kế và Tiểu Mai đứng cạnh nhau. Gương mặt Tiểu Mai vẫn hần học như hôm trước, còn Tiểu Kế thì hí ha hí hửng.

“Chuyện này là sao?” Tôn Nguyên Châu cũng đã tới.

“Tôi nghe sai.” Tiểu Kế nói: “Vật phẩm bị lỗi!” Trên cổ gã vẫn còn đeo chiếc Ống Nghe.

Chẳng ai tin lời gã nói, vật phẩm đâu thể nào bị lỗi, chỉ có con người mới gây ra sai sót mà thôi.

Tiểu Mai thì bật cười ha hả, nói: “Đây là chuyện tốt mà? Người như Ngụy Tu Đức chết đi... Mọi người đều nên vui mừng mới phải.”

“Đúng thế.” Tiểu Kế biếng nhác hòa theo: “Lừa bọn tôi vào đây, hại chết biết bao người, lão ta là kẻ đáng chết.”

Lâm Thu Thạch không rõ Tiểu Mai đã dùng cách nào thuyết phục được Tiểu Kế, nhưng rõ ràng cô đã thành công, Tiểu Kế chọn Tiểu Mai, ruồng bỏ Ngụy Tu Đức.

Người xấu bị trừng trị thích đáng, chuyện này đáng lẽ có thể khiến người ta vui mừng, nhưng nghe tiếng gào thét đau đớn của Ngụy Tu Đức, Lâm Thu Thạch không thể cười nổi, số lượng Tương Nhân lại lần nữa tăng lên r ấ i.

Rõ ràng Tôn Nguyên Châu cũng có suy nghĩ tương tự Lâm Thu Thạch, ánh mắt của anh ta âm trầm, sắc lẹm. Lâm Thu Thạch cứ tưởng anh ta sẽ nói gì đó, nhưng anh ta chỉ im lặng, chuẩn bị bỏ đi chỗ khác.

“À phải r ấ i.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói: “Rốt cuộc rương này chứa Tương Nhân hay Tương Nữ?”

“Tương Nữ.” Tiểu Mai có ấn tượng khá tốt về Nguyễn Nam Chúc, cô trả lời: “Tôi nhìn thấy nó r ấ i.”

Nếu là trước đây, Tiểu Mai có lẽ sẽ rất kinh sợ khi thấy bộ dạng Tương Nữ, nhưng sau khi trải qua cái chết của người yêu, cô đã trở nên bình thản hơn nhiều, thậm chí có thể đối diện với hình ảnh đáng sợ nhất mà lòng không gợn sóng.

“Thế hả?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vậy mời mọi người rời bước ra phòng ăn, tôi có chút chuyện muốn nói.”

Mọi người nghe thế đều ít nhiều lộ vẻ thắc mắc, họ bắt đầu đi về phía phòng ăn chung.

Đợi cho tất cả tập trung đông đủ, Nguyễn Nam Chúc mới ng ẩ ng xuống bên bàn, câu đầu tiên hắn nói là: “Tôi đã có được Nàng Mary.”

“Sao cơ? Nàng Mary á?” Có người kinh ngạc hỏi lại.

“Phải, chính là Nàng Mary.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Giờ tôi đang cất nó trong phòng mình, chỉ cần mọi người tìm thấy hài cốt của Tương Nữ là chúng ta có thể ra ngoài.” Khi nói, gương mặt hắn có vẻ rất vui mừng, y

hết một game thử sắp phá đảo trò chơi: “Mặc dù rất khó để tìm thấy hài cốt, nhưng tính ra đó vẫn là con đường ngắn nhất của chúng ta.”

“Tốt quá rồi, cuối cùng đã có thể ra ngoài...” Trong đám đông vang lên những tiếng thảo luận rôm rả.

“Nhưng con búp bê này cũng tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ, vả lại kỹ năng *Nàng Mary của tôi* đã được mở, cho nên tôi đang cân nhắc có nên để vật phẩm về chỗ cũ...” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Đừng, ngộ nhớ Tương Nữ hủy vật phẩm đi thì sao?” Trong đám đông có một người lên tiếng: “Nếu cô không muốn giữ thì đưa tôi, tôi không sợ.”

Lâm Thu Thạch nghe thấy thế bèn nhìn về phía người vừa nói. Người này là một cô gái trẻ khá mờ nhạt, tuy là người có kinh nghiệm, nhưng thường ngày rất ít khi đóng góp ý kiến, thậm chí Lâm Thu Thạch không nhớ nổi tên của cô ta.

“Thôi được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Từ giờ tôi sẽ mang búp bê theo người, mọi người hãy cố gắng mở nhiều rương, sớm tìm thấy hài cốt ngày nào, chúng ta có thể thoát ra ngoài ngày đó.”

Hắn nói nghe thật nhẹ nhàng, hơn hai trăm cái rương, hiện giờ còn khoảng hơn một trăm cái chưa mở, xác suất một trên một trăm mấy chục, đây không phải một canh bạc dễ dàng.

Sau khi nói ra thông tin quan trọng này, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch rời khỏi phòng ăn.

Lương Mễ Diệp bấy giờ đã ngộ ra dụng ý của Nguyễn Nam Chúc, bèn nói: “Cô đang nghi ngờ...”

“Suyt.” Nguyễn Nam Chúc giơ một ngón tay lên miệng, ra hiệu cho Lương Mễ Diệp đừng nói.

Lương Mễ Diệp gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau khi rời khỏi phòng ăn, ba người quay lại phòng riêng của mình, chờ đợi.

Khoảng vài ba tiếng sau, thứ họ chờ đợi đã xuất hiện. Tương Nữ lại lần nữa phát ra tiếng khóc thê lương, lần này vị trí nằm ở một phòng ngủ trên tầng hai, người ở trong phòng sợ quá nửa lăn nửa chạy lao ra ngoài.

Đáng lẽ sau khi khóc, Trương Nữ sẽ sử dụng kỹ năng, nhưng từ đó tới tối không có thiệt hại nhân mạng nào cả, phe người vẫn bảo toàn được sĩ số.

“Trương Nữ sử dụng kỹ năng chưa nhỉ?” Mọi người ng ồi quanh bàn xôn xao bình luận: “Tại sao không thấy chuyện gì xảy ra?”

Trước mắt Trương Nữ mới chỉ có ba kỹ năng: *Lời đáp đôi gian*, *Muốn mở nó ra quá*, và *Nàng Mary của tôi*, hai kỹ năng đầu đã từng được sử dụng. Lâm Thu Thạch đi hỏi tất cả những người có mặt xem họ có gặp phải *Lời đáp đôi gian* hay không.

Tất cả đều đưa ra câu trả lời là không.

Do vậy, sau khi loại trừ các khả năng khác, chỉ còn một đáp án duy nhất: Trương Nữ vừa sử dụng *Nàng Mary của tôi*.

Chỉ vì vật phẩm Nàng Mary vẫn chưa được khai ra, nên kỹ năng đã bị vô hiệu và được đưa trở lại rương.

Trong lúc mọi người thảo luận, Nguyễn Nam Chúc chỉ cầm cúi nghịch chiếc muống canh, ánh mắt Tôn Nguyên Châu luôn dõi theo hắn. Tôn Nguyên Châu kiên chế, nhưng vẫn có kẻ không thể nhịn được, đã lên tiếng chất vấn Nguyễn Nam Chúc: “Chúc Manh, cô nói cô có búp bê Nàng Mary mà? Tại sao khi Trương Nữ sử dụng kỹ năng, Nàng Mary của cô không có sự cảm ứng?”

“Là vì tôi đang lừa mấy người.” Nguyễn Nam Chúc ban đầu cười nhỏ nhỏ, sau đó giọng cười mỗi lúc một lớn, hắn lấy tay chống cằm, đôi mắt lạnh lùng lướt qua tất cả mọi người: “Nếu không lừa mấy người, làm sao dụ được Trương Nữ sử dụng kỹ năng?”

Tất cả mọi người đều sững sờ.

“Ý cô là sao?” Trong số họ dĩ nhiên vẫn có người sáng dạ, Tôn Nguyên Châu chỉ nói một câu cũng đủ để đưa ý tứ ẩn giấu trong lời lẽ của Nguyễn Nam Chúc ra ánh sáng: “Ý cô là Trương Nữ nằm trong số chúng ta???”

“Ai biết được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không thể biết đó là chính Trương Nữ, hay là kẻ hợp tác với Trương Nữ.” Hắn lạnh lùng nói: “Tôi chỉ biết trong số chúng ta có người báo tin cho Trương Nữ, Trương Nhân hoàn toàn không có khả năng giao tiếp với Trương Nữ. Khi xác định Trương Nữ

đang ở tầng hai, tôi đã tuyên bố chuyện này ở phòng bếp, hai tiếng sau thì Trương Nữ sử dụng kỹ năng, mấy người nói tại sao nó phải vội vã như vậy? Sợ tôi giao Nàng Mary ra hay sao?”

“Sao có thể, làm như thế có lợi ích gì cho kẻ đó!” Một người đứng bật dậy, đập mạnh xuống bàn: “Nếu chúng ta chết hết thì có lợi gì...” Y nói đến nửa chừng thì im bật, bởi vì lợi ích trong trường hợp này đã quá rõ.

Nếu gián điệp là Trương Nhân thì chẳng có gì để nói. Nhưng nếu một người trong số họ câu kết với Trương Nữ, thì quả thực lợi ích quá rõ.

Bởi vì khi tất cả những người khác đều chết, quy tắc của cửa sẽ phát huy tác dụng, kẻ đó muốn rời khỏi đây là chuyện quá dễ dàng.

Làm thế nào khiến đồng đội chết đi mà không hề hay biết, đó là cả một nghệ thuật. Và kẻ gián điệp đang ẩn mình giữa họ, chắc chắn rất thích thú làm đi đâu đó.

Những người có kinh nghiệm đều hiểu rõ chuyện này, ánh mắt nhìn ra xung quanh nhanh chóng trở nên thù địch hơn. Trong đám người mới có người đã hiểu, có người vẫn còn mơ hồ, hiển nhiên chưa theo kịp những diễn biến vở kịch ập đến quá dồn dập.

“Nếu tôi đoán không lầm, người đó phải là một trong những người có mặt ở đây sớm nhất.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thậm chí kẻ đó còn đang giữ hướng dẫn luật chơi, nếu tôi không giở chút mưu mẹo, mọi người chắc chắn ôm nhau chờ chết thôi.”

“Cô nói nghe có lý lắm, nhưng trong câu chuyện này tồn tại một lỗ hổng lớn.” Tuyên Tử Huệ lại lên tiếng, vẫn là những lời nói có ý công kích Nguyễn Nam Chúc: “Tiền đề của tất cả mọi thứ, chính là việc những thông tin cô đưa ra có chính xác hay là không. Nếu cả Nàng Mary và kỹ năng của Trương Nữ đều do cô bịa đặt, thì những giả thuyết kia đều không có thật.”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Tôi nói dối để tự tạo thêm độ khó cho trò chơi của tôi, có lợi ích gì đây?”

“Thì giống như cô nói đó, để một mình rời khỏi nơi này.” Tuyên Tử Huệ đứng bật dậy, cứng đầu tiếp tục: “Từ khi chúng tôi đặt chân tới đây, đầu một tay cô đưa ra thông tin. Cô nói mình từng chơi board game à, làm gì có chuyện trùng hợp vậy... Một trò chơi chẳng mấy ai biết tới, còn cô thì chơi thành thạo luôn?!”

Nguyễn Nam Chúc tiếp lời: “Còn muốn nói gì nữa, nói hết ra đi.” Trước dáng vẻ hung hãn gây sự của Tuyên Tử Huệ, Nguyễn Nam Chúc tỏ ra rất bình thản, chẳng khác nào đứng trước một đứa trẻ đang giận dỗi vô cớ.

“Nếu có người giấu riêng hướng dẫn luật chơi, tôi nghĩ người đó chính là cô.” Tuyên Tử Huệ nói: “Trong những gì cô cung cấp, chỉ cần tám mươi phần trăm là thật, cộng thêm hai mươi phần trăm dối trá là đủ để thao túng tất cả mọi người. Cô nói có phải không, cô Chúc Manh?”

Nếu đứng từ góc độ của Tuyên Tử Huệ, quả có lý do để cô ta nghi ngờ. Từ khi họ bắt đầu trò chơi, Nguyễn Nam Chúc đã chiếm ngay vị trí thủ lĩnh, những người khác nghĩ hẳn cất giấu hướng dẫn luật chơi cũng là đi đầu dễ hiểu.

Tiếc rằng Nguyễn Nam Chúc đã sớm có chuẩn bị.

Hắn chậm rãi rút từ trong túi ra một mảnh giấy, đặt lên bàn, gõ nhẹ ngón tay lên trên: “Câu trả lời đây.”

Tuyên Tử Huệ cầm mảnh giấy lên, chỉ hơi liếc qua, mặt liền biến sắc.

Đó là một mảnh giấy liên quan đến cửa, bên trên viết hai chữ: Tương Nữ. Chính nhờ đi đầu này mà Nguyễn Nam Chúc biết hết về luật chơi, đồng thời có thể giải thích nhuần nhuyễn, bởi vì hẳn chính là người có gợi ý, nhóm của hắn cũng chính là nhóm thực lực mạnh nhất ở đây.

Sau khi xem xong mảnh giấy, Tuyên Tử Huệ chẳng khác nào quả bóng bị xì hơi, người cô ta nhũn ra. Sau một tiếng thở dài, cô ta ngả xuống, không còn có ý định nghi ngờ Nguyễn Nam Chúc nữa.

Cô gái trẻ ngả gằm đó nhẹ nhàng hỏi một câu: “Giấy gợi ý không thể làm giả được ư?”

“Làm giả?” Tuyên Tử Huệ nghi ngờ nhìn cô ta: “Làm giả bằng cách nào? Mảnh giấy này được thiết kế một cách đặc biệt, cho dù muốn giả cũng phải làm ở ngoài thế giới thực. Trước khi vào đây, làm sao cô biết trong cửa sẽ xảy ra những gì?”

Cô gái kia cười ngại ngùng: “Em chỉ hỏi đại thôi mà.”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Còn vấn đề gì nữa không?”

Mọi người đều lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía hắn đã có sự thay đổi.

“Nếu không còn câu hỏi nào khác thì cứ thế nhé.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mọi người hãy cẩn thận, vì có gián điệp trà trộn. Có vấn đề gì cứ tới hỏi riêng tôi, tôi đảm bảo tôi sẽ không mách lẻo với Trương Nữ.” Nói tới đây, hắn nửa cười nửa không liếc Tuyên Tử Huệ một cái, gương mặt Tuyên Tử Huệ thoát trở nên tái mét, ấp úng hồi lâu vẫn không thốt được lời nào.

“Vậy từ giờ có tiếp tục công khai thông tin hay không?” Tôn Nguyên Châu hỏi đi đầu mà tất cả mọi người lo lắng nhất. Nếu trong bọn họ có gián điệp của Trương Nữ, thậm chí là chính Trương Nữ, thì việc công bố thông tin công khai chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy.

Nguyễn Nam Chúc bảo: “Thế này đi, hễ là thông tin liên quan đến việc rời khỏi đây thì chúng ta sẽ trao đổi riêng, còn khi phát hiện kỹ năng và thông tin có thể giết chết Trương Nữ, chúng ta sẽ công khai.”

“Trao đổi riêng như thế nào?” Tôn Nguyên Châu nhíu mày: “Chúng ta vẫn chưa biết kẻ đó là ai mà.”

“Nếu mọi người tin tôi thì hãy nói với tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm truyền đạt thông tin cần thiết tới mọi người khác, nếu không tin thì...”, Nguyễn Nam Chúc nói, “nếu không tin thì tôi hết cách rồi.”

Tôn Nguyên Châu: “Tôi tin cô.” Khoảnh khắc Nguyễn Nam Chúc lấy gợi ý ra cũng là lúc hắn chứng minh rằng mình chính là thủ lĩnh của tất cả mọi người. Và lại cũng chỉ mình hắn nắm được luật chơi, à, có lẽ còn có hai người đồng đội kiếm lời của hắn nữa.

Nếu Nguyễn Nam Chúc gặp nạn, thì họ sẽ thực sự lâm vào cảnh không lối thoát. Trương Nữ có thể mặc sức giày vò mà họ chỉ có thể nằm yên chịu trận.

Mọi người thảo luận thêm một lát rồi giải tán.

Khi Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch ra đến cửa thì Tiểu Mai sượt đi qua, cúi đầu khẽ nói lời cảm ơn.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Đừng khách sáo.”

“Rốt cuộc cô đã nói gì với cô bé đó?” Lương Mễ Diệp quả thực rất tò mò, Nguyễn Nam Chúc đã nói gì mà khiến cho Tiểu Mai lằm lằm suy sụp của ngày hôm qua bỗng chốc bừng lại sức sống.

“Tôi chỉ nói với cô ấy rằng ở trong cửa có thể giết người được.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Chỉ cần dùng đúng cách.”

Lâm Thu Thạch chớp chớp mắt, chột nghĩ ra gì đó: “Không lẽ Ngụy Tu Đức đã tẩy não đám người mới rằng ở trong cửa không được phép giết người?” Dứt lời, cậu cũng đâm ra mơ hồ. Cửa quả thực không cho phép giết người, nhưng cần thêm hai chữ “trực tiếp” phía trước.

Khiến một người phải chết mà không phạm luật, có thể xem là một loại bản lĩnh.

“Tiểu Kế không ngốc.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mặc dù hơi tăng động, nhưng IQ thuộc dạng chấp nhận được.” Hấn vừa đi, vừa nói: “Gã chậm chạp không ra tay với Ngụy Tu Đức, chắc là có nguyên do.”

“Nguyên do gì?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Đi đâu này thì tôi không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có lẽ do một số hạn chế từ ngoài đời thực, Tiểu Mai đã lên chung thuyền với Tiểu Kế, chắc chắn cô ấy đã giúp Tiểu Kế giải quyết hạn chế đó.”

Tiểu Kế sau khi được giải phóng chẳng ngại ngần ra tay với Ngụy Tu Đức, gã ra tay quá dễ dàng, chỉ cần nói sai thông tin về rương là đủ.

Ngụy Tu Đức lăm tưởng chiếc rương an toàn, vui vẻ mở ra, kết quả là... không cần nói cũng biết.

“Làm như vậy cũng không thể báo thù à?” Lâm Thu Thạch cau mày.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đâu phải Tiểu Kế đích thân ra tay.”

Tuy loại cặn bã như Ngụy Tu Đức đã gặp báo ứng thích đáng, nhưng hoàn cảnh của những người ở lại cũng vì đó càng lúc càng khó khăn. Số lượng Tương Nhân hiện tại là bốn, gián điệp thì chưa tìm ra, trước mắt phe Tương Nữ hoàn toàn có ưu thế.

Nhưng cũng chưa vội, chí ít hiện nay phe người vẫn chưa mở ra kỹ năng khiến Tương Nữ chiếm quyền thống trị.

Cách nghĩ này đã bị thổi bay vào ngay đêm đó. Một người mới không chịu nổi cơn đói đã đi mở rương, bên trong xuất hiện một thẻ bài kỹ năng có tên: *Ở ngay bên bạn*.

Người mới này đến tìm Nguyễn Nam Chúc. Hấn im lặng cầm thẻ bài trong tay. Đây là kỹ năng mạnh nhất của Tương Nữ, hễ khởi động, những người ở cùng phòng với Tương Nữ đều sẽ chết.

Chương 113

Gián điệp

Có thể nói *Ở ngay bên bạn* chính là kỹ năng mạnh nhất của Trương Nữ, có thể trực tiếp giết chết toàn bộ người tham gia trong một phòng. Nhưng để kích hoạt kỹ năng này cần một điều kiện quan trọng nhất: Bắt buộc phải mở khóa sáu kỹ năng khác rồi mới có thể sử dụng, đây là tin tốt duy nhất ở thời điểm hiện tại.

Người mới kia không hề cảm thấy được an ủi chút nào, sau khi nghe Nguyễn Nam Chúc nói, cô ta òa khóc nức nở, bảo rằng bản thân đáng lẽ không nên mở rương, đã biết rõ số mình đen đủi, mua vé số mấy chục năm chưa trúng được một xu nào, đánh liều một phen thì lại mở ra thứ như vậy.

Lâm Thu Thạch chẳng biết nên an ủi cô ta thế nào, nói thật lòng, cô gái này đúng là thánh nợ, nhưng ít nhất chỉ mở ra kỹ năng chứ không mở ra Trương Nữ...

“Làm sao bây giờ, chúng ta sẽ phải chôn thân ở đây ư?” Cô gái người mới khóc sướt mướt, lấy tay quạt nước mắt lia lịa: “Nếu tất cả chúng ta đều ở cùng một phòng, liệu có làm Trương Nữ không thể khởi động kỹ năng hay không?”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.” Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng đập vỡ ảo tưởng của cô gái: “Cửa đã quy định mọi người không được tụ tập lâu trong cùng một phòng, nếu không sẽ xảy ra chuyện bất khả kháng. Còn nữa, cho dù cửa này có quy luật đặc biệt khác thường, cho phép mọi người ở chung một phòng đi nữa, nếu kẻ gián điệp tìm cơ hội lẻn ra ngoài, Trương Nữ sẽ càng dễ dàng một mẻ tóm gọn chúng ta.”

“Vậy phải làm sao đây?” Cô gái hỏi, trông tội nghiệp vô cùng: “Chúng ta đành chờ chết sao?”

“Ai mà biết được.” Ngay cả Nguyễn Nam Chúc cũng không có câu trả lời cho vấn đề này.

Ba người trở về phòng nghỉ, Lương Mễ Diệp thở dài, nói cô gái này đúng là thánh nhọ.

“Đúng là quá xui.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cái này mà cũng mở ra được.”

“Em nghĩ Tương Nữ có biết vị trí của các vật phẩm hay không?” Lâm Thu Thạch đột nhiên hỏi.

“Không chắc.” Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Nhưng trong board game thì Tương Nữ có biết.” Trong board game, Tương Nữ có vai trò như một quan tòa, tùy ý sắp đặt các vật phẩm vào rương. Nhưng sau khi sắp đặt, Tương Nữ không thể di chuyển vị trí, trừ khi sử dụng kỹ năng đặc biệt.

Tại không gian trong cửa thì đi đầu này chưa thể xác định. Nguyễn Nam Chúc phỏng đoán rất có thể Tương Nữ không biết vị trí của các vật phẩm. Nếu không, gián điệp của nó chắc đã mở hết tất cả các kỹ năng ra r ồi. Đến lúc đó, không một ai có thể trốn thoát.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, cũng cảm thấy khả năng này tương đối hợp lý. Cậu vẫn đang suy nghĩ về kẻ gián điệp, trước mắt trong nhà còn mười tám người, số lượng vẫn cực kỳ nhiều, muốn tìm ra gián điệp không phải chuyện dễ dàng.

Lương Mễ Diệp và Nguyễn Nam Chúc thi thoảng lại trao đổi vài câu về vấn đề gián điệp.

Nguyễn Nam Chúc tỏ rõ mình vẫn chưa có suy đoán gì về vấn đề này, Lâm Thu Thạch nghe ra được một kẽ hở trong lời nói của Nguyễn Nam Chúc, bèn hướng ánh mắt về phía hắn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hắn nhìn mình.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thật sự hiện giờ tôi vẫn chưa biết gián điệp là ai, chúng che giấu quá giỏi.” Khi nói lời này, ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển tới chiếc rương gỗ trước mặt, cứ như đang nói cho rương nghe vậy.

“Hy vọng có thể sớm tìm ra gián điệp.” Nguyễn Nam Chúc nói câu này như để kết thúc cuộc đối thoại của họ.

Màn đêm buông xuống, tòa biệt thự kiểu Âu chìm vào yên tĩnh.

Lâm Thu Thạch nằm trong bóng tối, nhắm mắt lại cố gắng ngủ, chợt cảm thấy một người chui vào trong chăn của mình, không cần hỏi cũng biết đó chính là Nguyễn Nam Chúc.

Hai người lại bắt đầu lén lút rì rầm với nhau.

“Ngủ chưa?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Chưa.” Lâm Thu Thạch nói.

“Em biết anh định hỏi gì, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.” Nguyễn Nam Chúc kê sát bên tai Lâm Thu Thạch, thì thầm khẽ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Cần thêm chút thời gian nữa.”

Lâm Thu Thạch “Ừm” một tiếng, cậu vẫn luôn thế, khi Nguyễn Nam Chúc không muốn nói, cậu sẽ không hỏi thêm.

Nguyễn Nam Chúc cũng rất thích sự tín nhiệm của Lâm Thu Thạch, hấn dang tay ôm lấy Lâm Thu Thạch, nói: “Ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, hai người dần chìm vào giấc mộng.

Ở đời thực, ban mai là thời điểm một ngày mới bắt đầu, nhưng ở trong cửa, khi mặt trời chiếu những tia nắng vàng óng ánh qua cửa sổ, dát vàng nền gỗ, đi đâu đó có nghĩa là một cơn ác mộng mới lại bắt đầu.

Họ sẽ lại mở rương, chọn lựa một mục tiêu cho mình trong số hơn một trăm rương gỗ còn lại. Mỗi người trước khi mở rương đều tim đập chân run, một tiếng cạch khẽ vang lên, là chết hay sống, đáp án sẽ phơi bày trước tất cả.

Sáng sớm hôm nay lại có thêm một người hy sinh, đó là một người có kinh nghiệm nhưng đen đui, mở phải Tương Nhân, y lập tức bị kéo đi.

Sau đó trong rương vang lên tiếng khóc gào ghê rợn, nói cho những người chơi khác biết kết cục bi thảm của nạn nhân. Đồng đội của y quy ngã tại chỗ, ôm lấy chiếc rương mà thương khóc.

Lâm Thu Thạch đứng lúc có mặt chứng kiến sự việc, cậu khẽ thở dài.

Nguyễn Nam Chúc bèn kéo Lâm Thu Thạch quay mặt về phía mình, nói: “Đừng nhìn anh ta nữa, nhìn em nhiều hơn không được à.”

Lâm Thu Thạch bật cười: “Được, chỉ nhìn em.”

Lương Mễ Diệp đứng bên lầu bầu, nói tôi không ăn cũng chưa thể chết được, nhai thức ăn cho chó cũng đủ dần bụng.

Trước khi ăn bữa sáng, họ chọn hai rương ở tầng một. Sau khi Lâm Thu Thạch nghe xong, họ thận trọng mở ra.

Rương mở, bên trong xuất hiện một chiếc bút máy màu đen.

“Bút Tiên?!” Lâm Thu Thạch nhận ra vật phẩm này, nói thật lòng, khi nhìn thấy nó, Lâm Thu Thạch đã thở phào nhẹ nhõm. Vậy là họ đã có được vật phẩm đầu tiên.

Trong board game, Bút Tiên là một trong những vật phẩm mà người chơi có thể mang theo bên mình.

Tác dụng của vật phẩm này là xác định Tương Nữ đang ở tầng nào, nhưng vật phẩm này có một nhược điểm chí mạng, đó là nếu sử dụng trong căn phòng có Tương Nữ hiện diện thì người chơi sẽ lập tức tử vong.

Lâm Thu Thạch cầm cây bút lên, cảm nhận sự lạnh lẽo do cây bút mang đến, thoạt nhìn nó chỉ như một cây bút bình thường, nhưng lại có gì đó lạ kỳ thoang thoảng toát ra.

Lâm Thu Thạch bỏ bút vào túi quần, nói: “Cảm giác không hữu dụng cho lắm.”

“Vào thời khắc quan trọng nhất định sẽ cần tới.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi thôi, đến phòng ăn trước, xem những người kia đã mở thêm được gì.”

Họ đi vào phòng ăn, thấy tất cả mọi người đang ngổn quanh bàn trong không khí tang tóc, có người đang ăn, có người không động đũa.

Nguyễn Nam Chúc thử đếm số người, ngoại trừ kẻ vừa gặp chuyện và người đồng đội đang gào khóc của y, trong phòng ăn có tổng cộng mười sáu người.

“Hôm nay mọi người có mở được vật phẩm quan trọng nào không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Tất cả mọi người đều chìm vào im lặng, một người có kinh nghiệm lên tiếng: “Tôi mở được một thẻ bài mật mã.”

“Thật à?” Mắt Nguyễn Nam Chúc sáng lên. Trước mắt họ đã thu thập được ba thẻ bài mật mã, chỉ cần thêm một thẻ nữa là có thể mở được kết sắt.

“Thật.” Người kia lấy thẻ bài từ trong người ra, nói: “Ừm... Tôi không cần chìa khóa cũng được, tôi cũng sẽ không đứng ra mở kết sắt.” Trước đó đã từng có người chết vì mở kết sắt, rõ ràng anh ta không muốn mạo hiểm lần nữa.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Trong phòng gần như không còn ai khác lấy được vật phẩm, xem ra vận may của phe người hôm nay chẳng ra sao.

Lương Mễ Diệp còn đùa rằng nếu là người có vận may cực kỳ tốt tới đây, không chừng một hai ngày là có thể thoát khỏi chỗ này rồi.

Mặc dù lời cô nói nghe có vẻ buồn cười, nhưng nếu thực sự may mắn, quả thực họ có thể dễ dàng giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

Sau khi lấy được mật mã, Nguyễn Nam Chúc lập tức đi lên tầng hai, bắt đầu mở kết.

Những người khác cũng đi theo hắn, Tôn Nguyên Châu đứng ngay bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, nhìn động tác của hắn, hỏi: “Thử thế này không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Chắc không đâu.” Nguyễn Nam Chúc trả lời: “Mật mã trong board game có thể suy luận ra được, hơn nữa mật mã còn không theo trật tự cố định. Nhưng mã khóa ở đây thì có, dù gì cũng coi như chúng ta thu thập được bốn số mật mã rồi, vẫn nên thử tuần tự xem sao.” Hắn vừa nói, bàn tay vừa cử động không ngừng, ổ khóa kết sắt bị xoay chuyển, phát ra những tiếng cạch, cạch.

Khoảng sáu bảy phút sau, mọi người bỗng nghe thấy một tiếng vang khê, cửa kết sắt nặng nề theo đó mở ra, để lộ vật bên trong.

Đó là một chiếc chìa khóa cổ bằng đồng kiểu dáng hết sức giản dị, hình dáng đó đã quá quen thuộc với những người vào cửa: Đó chính là chìa khóa của cửa.

“Chìa khóa, chìa khóa!!” Nhìn thấy chìa khóa, tất cả mọi người đều kêu lên đầy kích động, thậm chí còn có người mới nào đó mừng đến phát khóc.

Sau biết bao áp lực và tuyệt vọng, chiếc chìa khóa như thắp lên khao khát được sống trong họ, sự kỳ vọng trong đôi mắt họ sắp trở thành sự thực.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy chìa khóa lại cau mày.

“Sao vậy?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

“Xử lý chìa khóa thế nào đây.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi mang theo người ư?”

Tôn Nguyên Châu hơi lấy làm lạ, sở hữu chìa khóa thì có thể rời khỏi đây, ai lại muốn giao ra chứ?

“Tôi chỉ sợ chìa khóa bị hủy.” Nguyễn Nam Chúc thở dài: “Bởi vì khi người tham gia gặp nạn, những vật phẩm mà người đó mang theo bên mình cũng sẽ bị tiêu hủy... Người mang theo chìa khóa chắc chắn sẽ là mục tiêu tấn công của Trương Nữ.”

“Vậy phải làm sao? Hay là bỏ chìa khóa trở lại kết sắt?” Một cô gái khẽ nói: “Đợi khi tìm ra cửa, chúng ta quay lại lấy chìa khóa sau?”

Cách làm này cũng khá ổn, bởi vì Trương Nữ không thể đi vào trong kết. Nhưng để làm như vậy, trong số họ phải không tồn tại gián điệp, nếu không chẳng ai biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra.

“Tôi mang theo vậy.” Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm nói: “Để tránh có người lấy mất.”

Mọi người đều im lặng. Từ hôm qua, khi Nguyễn Nam Chúc nói trong số họ có gián điệp của Trương Nữ, niềm tin giữa mọi người với nhau càng trở nên mong manh.

Có thể nói, đối với cả nhóm, Nguyễn Nam Chúc là người duy nhất có thể tin tưởng. Bởi nếu hắn không nói ra cách sử dụng vật phẩm và hiệu quả kỹ năng của thẻ, cả nhóm sẽ chẳng khác nào đám ruồi nhặng không đầu, bay loạn rồi đâm phải nhau mà chết trong căn biệt thự đáng sợ này.

Lấy được chìa khóa, công việc còn lại của họ là tìm ra cửa.

Trong thiết lập của board game, chìa khóa phải mở được đường hầm dưới mặt đất mới có thể thoát ra. Thế nhưng vị trí đường hầm cũng được bố trí trong một chiếc rương.

Sau khi đám đông tản ra, Nguyễn Nam Chúc nói muốn tìm một người bàn chuyện.

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta cùng đi nhé.”

Nguyễn Nam Chúc: “Được. Mễ Diệp ở lại trong phòng nhé, nhiều người quá dễ gây sự chú ý.”

“Được.” Lương Mễ Diệp rất vui vẻ hợp tác, cô biết Nguyễn Nam Chúc sẽ không hại mình.

Nguyễn Nam Chúc đến một phòng ngủ tại tầng hai, gõ cửa căn phòng đó. Giây lát sau, cửa mở, để lộ một gương mặt cảnh giác. Người đó nói: “Có chuyện gì?”

Lâm Thu Thạch nhận ra anh ta, đó chính là người có kinh nghiệm đã mở ra vật phẩm Xăng vào hôm qua, hình như tên là Nhậm Như Viễn.

“Tôi có vài việc muốn bàn với anh.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Được.” Nhậm Như Viễn đối xử với Nguyễn Nam Chúc khá thân thiện, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Thu Thạch không mấy tốt đẹp, hiển nhiên là do vẻ ngoài của Nguyễn Nam Chúc khiến anh ta thích thú hơn.

“Xăng của anh đã dùng chưa vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Vẫn chưa.” Nhậm Như Viễn đáp.

Mặc dù hôm qua anh ta nói sẽ dùng xăng vào hôm nay, nhưng có lẽ anh ta vẫn tiếc rẻ vật phẩm quý giá mình có được.

“Vậy tốt quá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi đã từng nói đường hầm nằm trong rương gỗ phải không?”

“Đúng vậy,” Nhậm Như Viễn nói, “thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nhưng có một đi đầu tôi chưa nói với các anh... Tương Nữ có thể sắp xếp để bản thân hoặc Tương Nhân canh ở cửa đường hầm.”

Một khoảng lặng diễn ra, nét mặt Nhậm Như Viễn hơi méo đi: “Cô nghiêm túc đó hả?!”

“Dĩ nhiên là nghiêm túc rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cách duy nhất để Tương Nữ không thể phục kích ở cửa đường hầm là sau khi phát hiện ra chìa khóa, phải mở ngay đường hầm.” Chỉ như vậy mới bảo đảm Tương Nữ không đủ thời gian hành động, phải dùng chìa khóa mở đường hầm thật nhanh rồi rời khỏi nơi đây.

Nhậm Như Viễn nhíu hai hàng lông mày lại, tiếp tục lắng nghe.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng ở đây tồn tại một vấn đề”

Nhậm Như Viễn đã hiểu ra: “Giữa chúng ta có gián điệp của Tương Nữ?!” Cho nên hiện giờ họ không thể xác định đường hầm đã được phát hiện hay chưa. Nếu gián điệp của Tương Nữ đã tìm ra đường hầm và che

giấu thông tin, thì dù cho tìm ra chìa khóa, chắc chắn vẫn sẽ phải đối mặt với Tương Nữ hoặc Tương Nhân, không có biện pháp thoát khỏi.

“Mẹ kiếp.” Nhậm Như Viễn không kìm được buột miệng chửi tục, anh ta hậm hực nói: “Mẹ kiếp đừng để tôi tìm ra nó, nếu không chắc chắn là tôi bóp chết nó...” Nói đoạn, anh ta cũng hiểu ra tại sao Nguyễn Nam Chúc tới tìm mình: “Cô tới tìm tôi là muốn tôi giữ Xăng lại?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Nhậm Như Viễn không nói gì.

“Đây là vật phẩm duy nhất có thể gây tổn thương cho Tương Nữ mà chúng ta tìm được.” Thái độ Nguyễn Nam Chúc rất hòa hoãn, không hề gay gắt khó chịu chút nào, càng không đao to búa lớn: “Vật phẩm này do anh mở ra, anh có quyền sử dụng nó theo cách của anh, tôi chỉ đến để nói rằng đây là vật phẩm cực kỳ quan trọng.”

Nhậm Như Viễn khẽ thở dài: “Được, tôi biết rồi.”

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, định ra về

“Cô đã qua cửa cấp bao nhiêu rồi?” Nhậm Như Viễn đột nhiên hỏi.

“Cấp mười.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Vậy hả.” Nhậm Như Viễn nói: “Được rồi, cảm ơn cô đã nhắc nhở, tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

Sau đó, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc rời khỏi phòng của Nhậm Như Viễn. Cả hai đều mang nặng tâm sự, Lâm Thu Thạch thì nghĩ không biết Nhậm Như Viễn có để dành Xăng không hay sẽ dùng, Nguyễn Nam Chúc cũng trăn ngâm, không rõ đang nghĩ gì.

Việc tìm được chìa khóa khiến mọi người cảm thấy như vừa được tiêm một liều thuốc trợ tim, tinh thần ai nấy đều trở nên phấn chấn hẳn lên.

Vào bữa trưa, tất cả mọi người tranh luận sôi nổi về vị trí của cửa, họ thống kê rằng còn hơn một trăm rương chưa mở, chỉ cần có một chút may mắn, họ chắc chắn sẽ sớm thoát khỏi nơi này.

“Làm gì có chuyện dễ vậy,” Tôn Nguyên Châu thẳng tay dội nước lạnh vào đám đông lạc quan, “mấy người vui mừng hơi sớm thì phải?”

Những gương mặt rạng rỡ của đám người mới nghe vậy bèn sững sờ, một trong số đó cất giọng lí nhí: “Ý anh Tôn là gì?”

“Vẫn chưa tìm ra gián điệp mà.” Tôn Nguyên Châu lạnh lùng nói: “Mấy người không từng nghĩ, có thể gián điệp đã mở được đường hần, nhưng giấu không nói cho chúng ta biết à?”

Căn phòng thoát cái trở nên im phăng phắc, những nụ cười mới nở kia gờn như đóng băng trong giây lát.

Nguyễn Nam Chúc cầm cúi ăn, không hề tham gia vào câu chuyện. Mặc dù cách nghĩ của hắn và Tôn Nguyên Châu tương tự nhau, nhưng để cho đám ma mới nuôi hy vọng cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

“Nếu tình huống đó xảy ra thì chúng ta chết chắc.” Tôn Nguyên Châu nói: “Chúng ta không thể mở lại những rương đã mở, thế là đường hần coi như biến mất vĩnh viễn.”

Sự yên lặng chết chóc bao trùm bàn ăn. Những người lão luyện kinh nghiệm phong phú đa phần đều đã nghĩ tới khả năng đó, cho nên thái độ khá thản nhiên, nhưng trong đám ma mới có kẻ không chịu nổi đả kích đột ngột, bèn lớn tiếng quát: “Vậy anh nói phải làm sao, chúng ta chỉ còn cách ngõa chờ chết hay sao!”

Tôn Nguyên Châu lạnh nhạt liếc gã một cái, nói: “Nếu tôi biết phải làm thế nào thì còn ngõa đây bàn bạc với anh à?”

Một cuộc tranh cãi nảy lửa sắp sửa nổ ra, đột nhiên Nguyễn Nam Chúc lên tiếng: “Được rồi, đừng tranh cãi nữa. Tôn Nguyên Châu, tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút.”

“Được.” Tôn Nguyên Châu đồng ý.

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, cùng Tôn Nguyên Châu đi ra ngoài.

Lâm Thu Thạch dùng nĩa xoắn một ít mì sợi, ăn hết sức chăm chú, Lương Mễ Diệp khẽ nói: “Anh không tò mò xem họ nói gì à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Có gì mà tò mò, thế nào cô ấy cũng sẽ kể với chúng ta mà.”

Lương Mễ Diệp nghe vậy, cười nháy mắt: “Thật ngưỡng mộ hai người.”

Lâm Thu Thạch mù mờ nhìn Lương Mễ Diệp.

Bên phía Nguyễn Nam Chúc và Tôn Nguyên Châu vừa mới ra ngoài cửa, Tôn Nguyên Châu đang định hút điều thuốc thì bị Nguyễn Nam Chúc ngăn lại: “Đừng làm tôi nghiện lại món đó, đây, ăn kẹo.” Hắn đưa cho Tôn Nguyên Châu một viên kẹo.

Tôn Nguyên Châu nhìn chằm chằm viên kẹo nhỏ màu sắc sặc sỡ, biểu cảm như cười như không: “Không ngờ cô lại ngọt ngào vậy đấy?”

“Anh nhà tôi thích ăn.” Nguyễn Nam Chúc đáp một câu.

“Cô đang hẹn hò với Dư Lâm Lâm thật sao?” Tôn Nguyên Châu dường như chưa thực sự tin.

“Đứa thứ hai cũng ba tuổi rồi.” Nguyễn Nam Chúc tỉnh bơ: “Đứa lớn thì đã vào cấp hai.” Nụ cười trên gương mặt hắn rạng ngời về hi vọng từ của người mẹ: “Vì gia đình, tôi nguyện làm tất cả.”

Tôn Nguyên Châu: “...” Anh ta trầm ngâm giây lát, rồi thở dài: “Làm mẹ không phải chuyện dễ dàng.”

“Đúng thế.” Nguyễn Nam Chúc cũng gật gật đầu.

“À phải rồi, cô gọi tôi ra ngoài là muốn nói chuyện gì?” Tôn Nguyên Châu bấy giờ mới quay lại chủ đề chính.

“Tôi có thể chắc chắn anh không phải gián điệp, anh cũng có thể biết chắc tôi không phải gián điệp. Liệu giữa chúng ta có thể hợp tác hay không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Nói vậy nghĩa là thế nào?” Tôn Nguyên Châu nhướn mày.

“Bởi vì để tìm ra gián điệp, cần có sự giúp đỡ của anh.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Giúp thế nào đây?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra vài mảnh giấy nhớ. Giấy nhớ vốn là ý tưởng của Tôn Nguyên Châu, anh ta đề nghị mọi người dùng nó ghi chép vật tìm thấy trong những rương họ mở, Nguyễn Nam Chúc nói: “Cái này của anh nhỉ?”

Tôn Nguyên Châu nhìn những mảnh giấy nhớ trong tay Nguyễn Nam Chúc, ánh mắt hơi dao động, nhưng rất nhanh trở lại như thường. Anh ta cười: “Ý cô là gì?”

“Toàn cáo già với nhau,” Nguyễn Nam Chúc nói, “cần tôi nói toẹt ra mới chịu?” Khi cần giấy nhớ, hắn cảm thấy có gì đó không ổn nên đã cùng Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp kiểm tra tỉ mỉ, mặc dù bên ngoài các mảnh giấy không có gì bất thường, nhưng chúng thoang thoảng một mùi rất lạ. Nguyễn Nam Chúc trước nay rất nhạy cảm với các chi tiết nhỏ, hắn ngay lập tức biết rằng những mảnh giấy này chắc chắn không bình thường.

Nhưng Tôn Nguyên Châu làm như vậy không hề tổn hại đến lợi ích của hắn, cho nên hắn chưa bóc mẽ chuyện này. Bây giờ thì khác, hắn cần Tôn Nguyên Châu giúp đỡ, để xác định kẻ gián điệp đã mở những rương nào.

“Thôi được.” Tôn Nguyên Châu cho viên kẹo vào miệng: “Quả thực tôi có giở chút mảnh khoe với mấy tờ giấy.” Anh ta rút từ trong túi ra một thiết bị đo sáng, chiếu lên mảnh giấy trong tay Nguyễn Nam Chúc, khiến bề mặt giấy hiện lên chữ số “8”.

Những vật này anh ta chỉ mang bên người để đề phòng trường hợp khẩn cấp, không ngờ lại thật sự hữu dụng.

Nguyễn Nam Chúc tặc lưỡi, nói: “Anh Tôn à, tôi chịu anh rồi đấy.”

Tôn Nguyên Châu cười cười, cảm thán: “Đâu có lợi hại bằng cô.” Tất cả bọn họ đều đã chứng kiến thực lực của Nguyễn Nam Chúc, có thể sở hữu được gợi ý của cửa cấp mười, quả nhiên không phải một nhân vật đơn giản.

“Vậy là cô đã xác định được gián điệp là ai?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

“Gần như thế” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trông có vẻ không thông minh cho lắm, chẳng hiểu sao lại lọt vào mắt xanh của Trương Nữ.” Hắn rút từ trong túi ra một viên kẹo, bóc vỏ, nhét vào miệng: “Nếu chọn tôi có phải dễ không, đảm bảo trong vòng vài nốt nhạc là mấy người chết sạch.”

Tôn Nguyên Châu cười lớn: “Chết sạch? Tôi e cô không nở đâu,” tình ý giữa Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, ai có mắt đều nhìn thấy, “chồng cô cũng ở đây kia mà?”

“Anh ta đâu phải chồng tôi.” Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt, đổ thêm máu chó vào câu chuyện đời mình: “Tôi ngoại tình với anh ta thôi.”

Nụ cười rạng ngời trên mặt Tôn Nguyên Châu trở nên cứng ngắt ngay tắp lự.

“Trông đẹp mã lại tràn trề sức sống.” Đam mê diễn xuất của Nguyễn Nam Chúc rốt cuộc đã được thỏa mãn đến đỉnh điểm, hắn nói: “Anh hiểu mà đúng không?”

Tôn Nguyên Châu: “...” Xin lỗi nha, tôi thật sự không thể hiểu. Tôn Nguyên Châu dường như loáng thoáng nghe thấy nhạc nền dành cho chèo Nguyễn Nam Chúc trở thành: *Em nghe thấy tiếng mưa rơi trên thảm cỏ xanh mượt.*^[1]

“Bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa.” Tôn Nguyên Châu vuốt vuốt mũi, quyết định lảng khỏi chủ đề tế nhị này: “Tiếp theo cô định làm gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên là mở lại tất cả những ruộng gián điệp đã từng mở.”

Tôn Nguyên Châu: “Làm vậy có phải quá lãng phí thời gian hay không?”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Không theo cách đó thì lẽ nào anh có cách khác tốt hơn?”

Tôn Nguyên Châu: “Tôi không có.”

“Thì thế.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tuy biện pháp này hơi dở, nhưng ít nhất có thể xác định chúng ta không làm chuyện vô ích.”

Chương 114

Tìm ra

Giấy nhớ mà Tôn Nguyên Châu đưa cho mọi người được đánh số khác nhau.

Nguyễn Nam Chúc là số 8, Lâm Thu Thạch số 7, Lương Mễ Diệp số 6. Loại giấy nhớ này giúp phân biệt rõ ai đã mở rương nào, đây chỉ là chút mảnh lời của Tôn Nguyên Châu, thật không ngờ lúc này giúp ích rất lớn.

Nhằm loại trừ khả năng Tôn Nguyên Châu là gián điệp, hôm trước đó Nguyễn Nam Chúc đã nói riêng với Tôn Nguyên Châu rằng mình sở hữu Nàng Mary, nhưng Trương Nữ vẫn chưa phát động kỹ năng *Nàng Mary của tôi*. Mãi đến khi Nguyễn Nam Chúc công khai việc này lần nữa trước tất cả mọi người, nó mới phát động kỹ năng. Việc này đã chứng minh ít nhất Tôn Nguyên Châu không đứng về phe Trương Nữ. Bằng không Trương Nữ chắc chắn đã tìm cách giết Nguyễn Nam Chúc từ sớm hơn, dù sao chỉ cần hắn chết là bớt đi một đối thủ mạnh, phe người sẽ như rắn mất đầu.

Căn cứ vào biểu hiện mấy ngày nay của tất cả mọi người trong nhóm, Nguyễn Nam Chúc đoán số lượng rương mà mỗi người mở ra trong một ngày bị hạn chế, không thể mở một lúc quá nhiều. Đây có lẽ là quy tắc của cửa nhằm tránh cho người tham gia cấu kết với Trương Nữ. Nếu Trương Nữ biết vị trí của Trương Nhân, vậy thì chỉ cần tránh khỏi Trương Nhân, người đó có thể mở liên một mạch toàn bộ số rương, sau đó phá bỏ tất cả vật phẩm hữu dụng. Đây sẽ là tử cục đối với phe loài người.

Nhìn vào tiến độ mở rương mấy ngày nay, có thể khẳng định gián điệp không thể tùy ý mở rương. Về chân tướng của kẻ gián điệp này, Nguyễn Nam Chúc cũng đã suy đoán vài đối tượng.

Hắn và Tôn Nguyên Châu lại bàn bạc thêm một lát rồi mới trở về phòng ăn.

Lâm Thu Thạch đang định hỏi một câu, nhưng cậu lại để ý thấy ánh mắt Tôn Nguyên Châu nhìn mình có điều khác lạ, thoáng như trong vẻ

thương hại còn xen lẫn một chút ngượng mồm.

Lâm Thu Thạch cảm thấy khó hiểu, cậu nghĩ thầm rốt cuộc ở ngoài đó Nguyễn Nam Chúc đã nói những gì với Tôn Nguyên Châu thế.

“Anh yêu,” Nguyễn Nam Chúc tựa vào vai Lâm Thu Thạch, nói, “em có chút chuyện muốn nói với anh.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Vậy là ba người rời khỏi phòng ăn, tìm một phòng trống ở tầng hai, bắt đầu thảo luận.

Để chắc chắn Trương Nữ không có ở gần, Lâm Thu Thạch đã dùng Bút Tiên một lần ở hành lang, biết được Trương Nữ hiện đang ở tầng một, không thể nghe được nội dung cuộc trò chuyện của họ.

Nguyễn Nam Chúc vào phòng, thuật lại tóm tắt việc liên quan đến Tôn Nguyên Châu và đồng giấy nhớ của anh ta cho hai đồng đội nghe.

“Tôn Nguyên Châu ghê thật.” Lương Mễ Diệp nghe xong hơi trăn trờ nói: “Nếu không nhờ anh ta sắp đặt trước, chúng ta muốn hành động cũng sẽ gặp khó khăn.” Nếu họ không phân biệt được rương mà gián điệp mở với rương do người mình mở, chắc hẳn tình cảnh sẽ rất gay go.

“Ừm, hiện giờ có một vấn đề, gián điệp rốt cuộc là ai?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ: “Tôi thấy nếu gián điệp không thông minh lắm, chắc hẳn sẽ để lộ một vài sơ hở.”

Nguyễn Nam Chúc chống tay lên cằm, nói: “Trước mắt tôi đang nghi ngờ một người, nếu quả thực là người này, thì tôi thấy IQ người đó chẳng cao mấy.”

“Nếu IQ không cao thì tốt.” Lâm Thu Thạch nói: “Chỉ cần đếm số rương người này đã mở, chúng ta có thể khẳng định thân phận của người đó.”

Đã là ngày thứ ba họ có mặt tại nơi này, số rương đã mở chưa vượt quá con số ba. Trên thực tế, ngoại trừ ngày đầu tiên và những tình huống đặc biệt mở ra vật phẩm, phần lớn mọi người đều chỉ mở từ một tới hai rương. Gián điệp kia đang hợp tác với Trương Nữ, vậy chắc chắn năng suất mở rương của kẻ đó đạt mức tối đa. Thêm nữa, dưới mắt thường, người ta chỉ thấy giấy nhớ trắng trơn, họ có thể ghi chép thứ đã mở được trong

rương, cũng có thể không ghi. Gián điệp không biết việc giấy nhớ đã bị Tôn Nguyên Châu giở trò, để tránh những người khác mở nhiều và sở hữu nhiều vật phẩm, rất có khả năng kẻ đó sẽ dán không thật nhiều giấy nhớ.

Nếu không nhờ Tôn Nguyên Châu chơi chiêu, e rằng họ không có khả năng phát hiện hành vi đó của gián điệp.

“Tóm lại, bây giờ chúng ta đã biết gián điệp mang số mấy rồi phải không?” Lương Mễ Diệp hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bây giờ chúng ta tổng kết một lượt các con số trên tất cả các rương, đặc biệt để ý đến con số 13.” Hần đã hỏi được con số của kẻ tình nghi, nhưng hiện tại vẫn cần xác nhận thêm lần nữa.

Vậy là ca ba thủ sẵn giấy bút. Tôn Nguyên Châu đã trao cho họ máy chiếu tia tử ngoại, việc lúc này là tuần tra thật kỹ toàn bộ căn nhà, ghi nhận tình trạng của tất cả các rương đã mở.

Lương Mễ Diệp phụ trách thao tác, Nguyễn Nam Chúc canh chừng, Lâm Thu Thạch quan sát. Ba người cùng kết hợp, có sự phân công rõ ràng, chẳng mấy chốc đã tập hợp được tất cả các con số dán trên rương, ghi chép lại cẩn thận.

Quả nhiên đúng với suy đoán của Nguyễn Nam Chúc, đa phần mọi người chỉ mở từ một tới hai rương, nhưng có hai con số mở tới rương thứ ba, đó là 13 và 17.

17 là số của nhà đại tư sản Tiểu Kế. Cộng thêm số rương ngày đầu tiên, tổng cộng gã đã mở sáu rương, số lượng hoàn toàn chính xác. Do ngày đầu tiên mình gã đã mở ba rương rồi.

Nhân vật sở hữu giấy nhớ số 13, cũng mở ba rương cả thảy.

“Cô ta dán ba miếng giấy nhớ.” Lương Mễ Diệp nói: “Hiện giờ đã bước qua ngày thứ tư, tính kỹ lại... ba rương cũng có thể hiểu được, nếu là người thực sự gan dạ...”

“Không” Nguyễn Nam Chúc phản bác: “Chính là cô ta.”

“Sao lại khẳng định thế?” Lương Mễ Diệp nói.

“Nếu cô ta thật sự mở ba rương, thì chắc chắn ngoại trừ ngày đầu tiên, ngày nào cô ta cũng được ăn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Những ngày đầu tiên tất cả mọi người đều không ăn. Ngày thứ hai, số lượng người có thể ăn vẫn rất ít, đa phần người mới chọn cách nhịn đói.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có phải chính là người anh đang nghĩ đến không?” Lâm Thu Thạch cũng đã lờ mờ có suy đoán của riêng mình.

“Khi tự giới thiệu, cô ta nói mình tên là Diên Cốc Tuyết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nói thẳng ra, kẻ này trước giờ quá mờ nhạt, suýt nữa em quên mất cô ta tên là gì, may mà có thông tin mà Tôn Nguyên Châu ghi chép.” Hắc nghiêng đầu, hời hợt một chút: “Nhưng nhớ lại thì cô ta cũng từng phát ngôn mấy câu, toàn những lời ấu trĩ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có phải cái cô đề nghị bỏ chìa khóa trở lại kết sắt không?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Tương Nữ không dám tìm những người chơi giàu kinh nghiệm để hợp tác, bởi vì các tay lão luyện đầu vào theo nhóm, và những người cùng vào cửa cấp mười đa phần đầu là đồng đội cùng vào sinh ra tử. Nếu kẻ được chọn phản bội nó vì đồng đội, kế hoạch của Tương Nữ sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Cho nên Tương Nữ đã chọn một người mới vừa yếu ớt vừa nhát gan, có lẽ nó đã hứa sẽ giúp cho Diên Cốc Tuyết trở thành kẻ duy nhất sống sót, biến Diên Cốc Tuyết trở thành gián điệp, đưa tin tình báo cho mình.

Chỉ đáng tiếc cô gái tên Diên Cốc Tuyết này không phải một gián điệp đạt chuẩn, ít nhất khi đứng trước lũ cáo già đầy kinh nghiệm, cô ta rất nhanh chóng đã bị bóc trần thân phận.

“Khốn nạn, đúng là thứ chẳng ra gì.” Lương Mễ Diệp mắng: “Cô nói làm tôi nhớ ra, hình như trước đây cô ta còn tỏ ý nghi ngờ cô làm giả gợi ý phải không? Lời không nào như thế mà cũng nói ra được, cô ta còn khuya mới đạt được IQ mà một gián điệp cần có.”

Giấy gợi ý là thứ không thể giả được, bởi vì trước khi vào cửa, người ta không thể biết trong cửa sẽ diễn ra những gì, chỉ có thể làm giả gợi ý sau khi vào cửa. Hơn nữa trong cửa lại không có điều kiện để thực hiện điều đó. Do vậy giấy gợi ý chính là thứ tốt nhất chứng minh Nguyễn Nam Chúc không phải gián điệp, tất cả mọi người đều đã bị thuyết phục.

Suy đoán của Lâm Thu Thạch đã được chứng thực, cậu nói: “Nếu thật sự là cô ta, thì tiếp theo chúng ta có cần mở lại tất cả những rương cô ta đã mở hay không?”

“Xem tình hình đã.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng cá nhân em cảm thấy ta nên đến phòng cô ta lục soát một lượt, biết đâu lại tìm thấy manh mối nào đó.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật gù đầu, tán thành hướng suy nghĩ của Nguyễn Nam Chúc.

Lục lợi phòng riêng của người khác ở đời thực là hành vi phi đạo đức, nhưng ở đây, khi tính mạng bị đe dọa, việc đó chẳng đáng là gì.

Nhưng trước tiên họ phải chắc chắn Diên Cốc Tuyết không bất chợt trở về phòng. Lương Mễ Diệp chủ động đứng ra gánh vác, nói mình sẽ giữ chân Diên Cốc Tuyết, để Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch kiểm tra.

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, đi cùng Lâm Thu Thạch đến phòng của Diên Cốc Tuyết, dùng kẹp tóc mở cửa phòng.

Diên Cốc Tuyết ở một mình, mặc dù khi mở rương cô ta cùng đi với những người khác, nhưng đêm đến chỉ ngủ một mình. Diên này hết sức mâu thuẫn với dáng vẻ nhút nhát mà cô ta thể hiện ra bên ngoài, nhưng vì không quen biết nhiều với đám người mới, nên nhóm Nguyễn Nam Chúc cũng không mấy để ý.

Hiện nay những điểm đáng ngờ lần lượt được phơi bày ra ánh sáng, Diên Cốc Tuyết chính là gián điệp mà họ đang kiếm tìm.

Sau khi đột nhập vào phòng của Diên Cốc Tuyết, Lâm Thu Thạch kiểm tra một lượt rương gỗ trong phòng, nói: “Số rương này chắc đã từng được mở hết một lượt.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô ta không dám mở những nơi khác, sợ thu hút sự chú ý, cho nên khai phá một lượt những gì có trong phòng mình trước... Nhưng chắc hẳn mỗi ngày cô ta cũng bị hạn chế nhất định về số lượng rương có thể mở.”

“Hy vọng cô ta chưa mở ra vật phẩm gì quan trọng.” Lâm Thu Thạch thở dài: “Thử kiểm tra xem đã.”

Cả hai lục soát toàn bộ căn phòng, chẳng mấy chốc đã có phát hiện ở dưới gầm giường. Khi rọi đèn pin điện thoại vào gầm giường, Lâm Thu Thạch phát hiện ra vật lạ. Cậu thò tay vào trong sờ thử, lấy ra một thẻ bài. Khi nhìn rõ dòng chữ ghi trên mặt thẻ, cậu không khỏi buột miệng chửi tục.

Hóa ra đó là một thẻ kỹ năng, bên trên viết bốn chữ: *Đung đa đung đưa*.

Đung đa đung đưa là một trong các kỹ năng của Tương Nữ. Tác dụng của kỹ năng này là có thể tra xét tất cả các rương trong một gian phòng, đồng thời có thể tùy ý dịch chuyển rương.

Uy lực của *Đung đa đung đưa* không quá lớn, nhưng chính là viên gạch góp phần tạo nên nền tảng cho kỹ năng mạnh nhất ở ngay bên bạn, khiến Tương Nữ tiến thêm một bước đến thời điểm mở khóa kỹ năng này.

Chỉ cần họ mở thêm hai kỹ năng nữa của Tương Nữ, *Ở ngay bên bạn* sẽ được mở khóa, đến lúc đó, việc hạ gục tất cả người chơi chỉ là vấn đề thời gian.

Họ không ngờ rằng Diên Cốc Tuyết lại mở được kỹ năng đó, hơn nữa còn cất riêng, không công bố ra ngoài.

“Ây, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Tâm trạng Lâm Thu Thạch trở nên phức tạp.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đề em nghĩ đã.” Diên Cốc Tuyết thực ra là một con dao hai lưỡi, cô ta vừa giúp họ mở rương, vừa phụ tá cho Tương Nữ. Dĩ nhiên Tương Nữ cũng không biết trong các rương chứa những gì, vì thể diễn biến của cuộc chiến này đơn thuần chỉ dựa vào may rủi.

Họ tiếp tục lục soát một lượt nữa, nhưng không tìm thấy thứ gì khác, có lẽ Diên Cốc Tuyết đã mang theo bên người, cũng có khả năng cô ta tiêu hủy rồi.

“Tại sao cô ta không mang thẻ bài theo người mà lại giấu trong phòng?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Thứ đó ai muốn mang theo bên mình.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Huống hồ hình như lá gan của cô ta không lớn cho lắm.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Giữ thẻ bài lại đi, đợi lát nữa công bố với tất cả mọi người xong thì đưa thẻ bài này vào phòng ăn, bắt cô ta khai xem đã mở được những thứ gì khác.”

Lâm Thu Thạch cho thẻ bài vào túi, thẻ bài để trên tay toát ra một hơi lạnh thấu xương, mang theo bên người quả thực không dễ chịu gì cho cam, dù gì cũng là thứ liên quan đến Tương Nữ.

Sau khi có được thứ mình cần, hai người đi xuống lầu. Trong phòng khách, họ thấy Lương Mễ Diệp và Điền Cốc Tuyết đang nói chuyện sôi nổi.

Lương Mễ Diệp ngẩng lên nhìn hai người, Lâm Thu Thạch gật đầu với cô.

Thấy vậy, Lương Mễ Diệp mỉm cười đứng dậy. Nguyễn Nam Chúc nói với những người đang túm năm tụm ba trong phòng khách: “Mọi người lên tầng hai họp nhé, tôi có một số chuyện cần công bố.”

“Chuyện gì vậy?” Sau khi hại chết Ngụy Tu Đức, Tiểu Kế bắt đầu dính lấy Tiểu Mai, gã buột miệng nói: “Không lẽ đã tìm thấy gián điệp?”

Nguyễn Nam Chúc cười cười không nói, Lâm Thu Thạch thì để ý thấy trong khi họ nói chuyện, gương mặt của Điền Cốc Tuyết đứng gần đó dần trở nên trắng bệch.

Mọi người tập trung ở phòng làm việc tầng hai, chờ đợi Nguyễn Nam Chúc lên tiếng.

Nguyễn Nam Chúc ném thẳng lá bài tìm thấy trong phòng Điền Cốc Tuyết lên bàn, câu đầu tiên hắn nói là: “Chúng tôi tìm thấy thứ này trong phòng của gián điệp.”

Mọi người nhìn về phía thẻ bài, căn phòng bỗng chốc xôn xao. Nụ cười gượng gạo của Điền Cốc Tuyết cũng đã biến mất, sắc mặt cô ta trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc, cơ thể bất giác run lên.

“Khốn nạn, rốt cuộc là ai!” Tính cách Tôn Nguyên Châu vốn nóng nảy, thấy kẻ kia thậm chí còn giấu cả lá bài kỹ năng đi, phút chốc cơn giận trong anh ta bùng nổ.

Nguyễn Nam Chúc còn chưa nói gì, Điền Cốc Tuyết đã hoàn toàn sụp đổ, cô ta khóc rống lên, nước nỡ đứt quãng: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố tình đâu... Xin lỗi mọi người, do nó ép tôi, tôi chẳng còn cách nào khác!!”

Mọi người nghe thế đều đổ dồn ánh mắt ngạc nhiên về phía Điền Cốc Tuyết, có vẻ như không ai ngờ rằng một người mới hết sức mờ nhạt lại chính là gián điệp đã bán đứng tất cả mọi người.

“Xin lỗi, thật lòng xin lỗi!!” Giữa những ánh mắt thù địch, Điền Cốc Tuyết không ngừng xin lỗi. Nhưng chẳng ai có thể nói ra lời tha thứ, nếu

không có Nguyễn Nam Chúc mạnh mẽ vạch trần thân phận của cô ta, e rằng tất cả đã xong đời. Họ thậm chí không biết rốt cuộc cô ta đã mở ra bao nhiêu kỹ năng cho Trương Nữ.

“Mày câm miệng đi!” Tiểu Kế dùng dùng nói: “Lúc đêm lên bọn này, sao mày không xin lỗi? Bây giờ xin lỗi có tác dụng gì? Nói, còn bao nhiêu thứ mày giấu bọn này hả!”

Bị Tiểu Kế nạt, Điền Cốc Tuyết run bắn lên, nhưng hoàn toàn không dám phản bác. Cô ta nhìn sang Nguyễn Nam Chúc với vẻ tội nghiệp, nói: “Chị Chúc Mạnh, em chỉ giấu một lá bài kỹ năng thôi, ngoài ra không giấu gì nữa cả...”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng “ừm” một tiếng, nói: “Nếu cứng không giấu, thì sẽ chẳng ngại cho bọn này xét người đâu nhỉ?”

“Ai cho phép các người xét người tôi!” Vừa nghe chữ xét người, Điền Cốc Tuyết tức thì hoảng sợ. Cô ta đứng dậy định bỏ chạy, nhưng những người xung quanh đều đã có chuẩn bị, lập tức chặn cô ta lại. Bị khóa chặt trên nền đất, Điền Cốc Tuyết vẫn còn la hét: “Ai cho phép các người... Các người làm vậy là phạm pháp!!”

Nghe thấy hai chữ phạm pháp, mọi người đều bật cười khinh bỉ. Nếu trong cửa tìn tại pháp luật thì họ sẽ đến mức này chắc? Quả là có sự so sánh mới biết ngoài kia là thiên đường.

“Làm đi.” Nguyễn Nam Chúc hất hàm ra hiệu cho Lương Mễ Diệp xét người.

Thật ra nếu Điền Cốc Tuyết là nam, chắc chắn Nguyễn Nam Chúc sẽ tự mình thực hiện. Nhưng dù gì cô ta cũng là nữ, mặc dù đã gây ra việc tày trời, Nguyễn Nam Chúc vẫn giúp cô ta giữ lại một chút tôn nghiêm.

Điền Cốc Tuyết gào khóc vùng vẫy, nhưng tay chân đã bị khóa chặt. Lương Mễ Diệp kiểm tra túi quần áo và ba lô sau lưng cô ta, nhanh chóng tìm ra một vật hữu dụng từ trong ba lô.

“Vật phẩm!” Lương Mễ Diệp mừng rỡ reo lên.

“Vật phẩm gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Bạch Mộc Xuân!” Lương Mễ Diệp lấy ra một chiếc gậy gỗ màu trắng từ ba lô của Điền Cốc Tuyết. Gậy có một đầu vót nhọn, trông hơi giống thứ đinh gỗ dùng để đối phó với ma cà rồng.

Đây là vật phẩm cực kỳ quan trọng trong trò chơi Tương Nữ, tương tự như Xăng.

Thực tế, trong trò chơi, có tổng cộng ba vật phẩm có khả năng ngăn chặn Tương Nữ hành động: Thứ nhất là Xăng, thứ hai là Dây Chuyền, thứ ba chính là Bạch Mộc Xuân họ đang cầm trên tay.

“A a a a a, trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!!!” Thấy Bạch Mộc Xuân bị Lương Mễ Diệp lấy ra, Điên Cốc Tuyết hét lên như phát điên. Cô ta nói: “Trả cho tôi, trả cho tôi, đó là đồ của tôi mà!!”

“Câm miệng ngay con kia! May cho mày là tao không ra tay với phụ nữ, nếu không tao thui chết mày lâu rồi!” Tiểu Kế nghe Điên Cốc Tuyết la hét, cảm thấy vô cùng bức bối, liền nói: “Mày còn mặt mũi nào đòi giữ vật phẩm hả? Bọn tao chưa giết chết mày đã là nhân từ lắm rồi!”

Điên Cốc Tuyết hoàn toàn không để lọt tai những lời Tiểu Kế nói, cô ta vẫn tiếp tục gào khóc. Cuối cùng có người chịu không nổi, rút một mảnh vải từ chiếc bàn gần đó, nhét luôn vào miệng cô ta.

“Ư ư ư...” Điên Cốc Tuyết khóc lóc giàn giụa, nhưng chỉ còn phát ra được những tiếng ư ư.

Xăng có thể thiêu chết Tương Nhân, còn Bạch Mộc Xuân và Dây Chuyền có thể giết Tương Nữ. Nhưng tiền đề là phe người phải biết được vật phẩm nào mới là điểm yếu của Tương Nữ, nếu sử dụng sai, chủ nhân vật phẩm sẽ chết ngay.

“Chắc chắn cô ta vẫn giấu gì đó.” Mặc Điên Cốc Tuyết la hét khản giọng qua miếng giẻ, Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng phân tích tiếp kết quả điều tra của mình: “Ít nhất còn có quyền hướng dẫn luật chơi.”

Thấy Điên Cốc Tuyết đang ở trạng thái bất ổn, mọi người không ai dám thả cô ta ra, bèn tìm một sợi dây, trói cô ta vào chiếc ghế.

Đợi cho cô ta bình tĩnh lại, họ sẽ tiếp tục hỏi.

Phòng ăn trở nên yên tĩnh lạ lùng, ngoại trừ tiếng khóc rấm rứt của Điên Cốc Tuyết, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng.

Tôn Nguyên Châu đột nhiên nói một câu: “Theo cô... liệu gián điệp chỉ có một người hay là hơn?”

“Trước mắt có lẽ chỉ có một.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ít nhất từ chứng cứ là như vậy, dĩ nhiên, không loại trừ khả năng sơ sót.” Trong ghi

chép về các con số, chỉ có số của Điên Cốc Tuyết là khác thường.

“Hy vọng không còn ai khác.” Ai đó lầm bầm.

Điên Cốc Tuyết khóc hơn nửa tiếng đồng hồ, thấy chẳng ai để ý, tiếng khóc mới dần dần nhỏ lại. Rõ ràng cô ta đã hiểu được hoàn cảnh hiện tại của mình, ánh mắt cô ta trở nên vừa đờ đẫn vừa bi thương, cuối cùng cô ta ngừng giãy giụa, im lặng ngồi trên ghế.

Nguyễn Nam Chúc thấy cô ta nín khóc, bèn lấy miếng giẻ trong miệng cô ta ra.

“Tôi biết là tôi không đúng, nhưng thực sự không còn cách nào khác.” Điên Cốc Tuyết khẽ nói: “Tôi rất sợ, sợ vô cùng...”

“Ai không sợ chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đầu là con người cả thôi, nói đi, cô giấu cuốn hướng dẫn luật chơi ở đâu?”

Điên Cốc Tuyết đáp: “Dưới nắp két nước trong cùng nhà vệ sinh tầng một.” Có lẽ cô ta đã thực sự bỏ cuộc, cho nên mới thành thật khai ra vị trí của quyển hướng dẫn: “Tất cả là tại Ngụy Tu Đức, tất cả là tại lão ta!!! Nếu lão ta không lừa bọn tôi, tôi đã không vào đây, hu hu hu...”

Trước khi vào cửa, Ngụy Tu Đức đã hứa sẽ bảo vệ họ, dẫn dắt họ vượt qua cửa cấp mười.

Nhưng sự thật thì sao, trên thực tế, ngày đầu tiên có mặt ở đây, họ mới biết mình bị lừa. Ngay chính Ngụy Tu Đức còn khó giữ thân mình ở cửa cấp mười, làm sao có thể bảo vệ họ? Điên Cốc Tuyết dựa vào may mắn thoát khỏi cửa đầu tiên, cô ta không ngờ rằng cửa thứ hai của mình lại khó khăn đến thế, khó đến mức cô ta không nhìn thấy một tia hy vọng sống nào.

Sau đó, từ một chiếc rương lại phát ra những âm thanh mê hoặc nhắm đến cô ta.

Điên Cốc Tuyết mê muội tâm trí, trở thành thành quả ^[2] dẫn lối cho hồ dữ.

Nguyễn Nam Chúc cho người đến chỗ Điên Cốc Tuyết nói, quả nhiên tìm thấy cuốn hướng dẫn luật chơi mà cô ta cất giấu trong két nước.

“Sao cô không tiêu hủy luôn cuốn hướng dẫn luật chơi này?” Cuốn luật chơi được bọc bằng bao nhựa, trông rất mới. Tiêu Kê vừa giờ ra vừa

buột miệng hỏi.

“Tôi sợ mình không nhớ được.” Điên Cốc Tuyết khẽ đáp, gương mặt cô ta lúc này vẫn chưa hết ngẩn ngơ, rõ ràng bị việc bóc trần thân phận gây đả kích không nhẹ: “Rất sợ...”

Cô ta cũng không hoàn toàn tin tưởng Trương Nữ, nếu không đã chẳng thả sẵn Bạch Mộc Xuân theo mình. Điên Cốc Tuyết nhất gan, lại không được thông minh, quả thực là đối tượng dễ bị khống chế. Tiếc rằng người kém thông minh rất dễ để lộ sơ hở, Lâm Thu Thạch cảm thấy may là Trương Nữ để mắt trúng cô ta.

Nếu kẻ bị mê hoặc thuộc loại già dặn như Nguyễn Nam Chúc, e rằng tất cả mọi người bị hại chết cũng không biết vì sao.

Sách hướng dẫn luật có nội dung không khác mấy so với board game, có thứ này, phe người sẽ có được nhận thức trực quan hơn về trò chơi.

“Mày còn giấu gì nữa không?” Tiểu Kế hỏi.

“Không có, không có, tôi không giấu gì nữa.” Điên Cốc Tuyết vội phủ nhận suy nghĩ của Tiểu Kế.

Nhưng ánh mắt mọi người nhìn về phía cô ta vẫn còn sự hồ nghi, họ không còn chút niềm tin nào vào cô gái này.

Nguyễn Nam Chúc thì nghĩ tới một điều khác, hắn nói: “Mỗi ngày cô được mở rương mấy lần?”

“Ba lần,” Điên Cốc Tuyết nói, “đến giờ tôi mới mở mười hai rương thôi...”

Mười hai, đã là quá nhiều.

Nguyễn Nam Chúc chìm vào im lặng.

“Cô đang nghĩ gì?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nhìn Điên Cốc Tuyết, lãnh đạm nói: “Dĩ nhiên đang nghĩ làm thế nào để tận dụng thứ rác rưởi này.”

Điên Cốc Tuyết hoảng loạn ra mặt, trước giờ cô ta vẫn sợ Nguyễn Nam Chúc, giờ nghe hắn nói vậy càng run lên như chuột thấy mèo, trông như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Trong phiên bản board game, Xăng có thể giết được Tương Nữ, có công dụng tương đương Bạch Mộc Xuân và Dây Chuyền, nhưng trong truyện, luật chơi đã được sửa đổi đôi chút.

Chương 115

Cánh cửa không thể mở

Rốt cuộc làm cách nào để “tận dụng” tên phản bội đã bị lộ thân phận này, Nguyễn Nam Chúc không nói. Những việc chưa biết mới là đáng sợ nhất, hiện giờ linh hồn Điên Cốc Tuyết đã bị nỗi sợ khổng chế, cô ta run đến độ không thốt nên lời.

“Phải làm gì đây?” Tôn Nguyên Châu nói: “Cứ để cô ta ở đây sao? Ngộ nhớ không an toàn.”

Nguyễn Nam Chúc lạnh nhạt nói: “Cô ta có thể giúp chúng ta làm một vài chuyện khác.”

Tôn Nguyên Châu như có đi đâu suy nghĩ: “Mở rương?”

“Đúng thế.” Nguyễn Nam Chúc nói. Hắn quay sang nhìn Điên Cốc Tuyết, cất giọng nhỏ nhẹ: “Hôm nay cô vẫn chưa mở rương đúng không? Nếu đã vậy, chắc hẳn cô biết vị trí của Tương Nhân và Tương Nữ... phải không?”

Điên Cốc Tuyết hoảng hốt nhìn Nguyễn Nam Chúc. “Tôi không biết!”

“Không biết hả?” Lương Mễ Diệp nói bằng giọng không mấy thân thiện: “Cô không biết vị trí của Tương Nhân và Tương Nữ thì làm sao mở rương được, không sợ mở trúng mấy thứ đó sao?”

“Là thế này, trước khi tôi mở rương, nếu bên trong có Tương Nhân hay Tương Nữ, cái rương đó sẽ phát ra âm thanh...” Điên Cốc Tuyết run rẩy nói: “Sau đó tôi sẽ đổi sang mở rương khác, nhưng Tương Nữ đã dặn khi mở rương nhất thiết không được có người khác ở gần, vậy nên...”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Hôm nay cô mở rương rồi à?”

“Ừm.” Điên Cốc Tuyết thận trọng gật gật đầu.

“Vậy được, ngày mai bọn tôi sẽ xác thực lời vừa rồi của cô.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Nếu Diên Cốc Tuyết nói thật, cô ta sẽ trở nên vô cùng hữu dụng, mọi người sẽ dễ dàng xác định được vị trí của Tương Nữ và Tương Nhân tựa như sở hữu một chiếc máy thăm dò.

Nguyễn Nam Chúc hỏi Diên Cốc Tuyết thêm một vài chi tiết, ví dụ như cách thức liên lạc với Tương Nữ. Khi hỏi về hướng dẫn luật chơi, Diên Cốc Tuyết trả lời rằng cô ta tìm thấy nó trong phòng ăn tầng một, cuốn luật được để trong một góc phòng, chính Tương Nữ đã ra tín hiệu cho cô ta tới đó tìm.

“Nhưng sao tôi chưa từng trông thấy cuốn luật chơi đó?” Một cô gái lên tiếng, cô là người đầu tiên bước vào tòa nhà và nghe thấy tiếng khóc của Tương Nữ, tiếng khóc phát ra từ phòng bếp, do vậy cô đã vào trong bếp kiểm tra một lượt.

“Chắc do tôi vào trước cô.” Diên Cốc Tuyết thận trọng đáp: “Khi cô vào tới nơi... tôi đã lấy nó đi rồi.”

Quả thực có khả năng như vậy, cách giải thích của Diên Cốc Tuyết có thể coi là hợp lý, nhưng nghe cô ta nói, không hiểu sao Lâm Thu Thạch khẽ cau mày... Từ lời nói của Diên Cốc Tuyết, cậu cảm nhận một sự mâu thuẫn mơ hồ.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, có vẻ hắn đang suy nghĩ. Cuối cùng hắn không nói ra những điều mình đang suy tính, mà bắt đầu thảo luận với mọi người việc xử lý Diên Cốc Tuyết.

Diên Cốc Tuyết sợ bị thủ tiêu, thấy mọi người không có ý định làm hại đến tính mạng của mình, cô ta thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, họ quyết định nhốt Diên Cốc Tuyết vào một căn phòng, phái người canh gác. Dù sao không mở rương thì cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì, vả lại trước mắt, kỹ năng của Tương Nữ vẫn chưa đạt đến con số sáu.

Trong khi mọi người bàn bạc với nhau, Nguyễn Nam Chúc chỉ đứng bên cạnh không lên tiếng, ánh mắt hắn tuy nhìn Diên Cốc Tuyết, nhưng dường như đã xuyên qua cô ta, phiêu đảng đến nơi xa.

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch cảm thấy Nguyễn Nam Chúc hơi khác thường.

“Không có gì.” Nguyễn Nam Chúc đáp nhẹ như không: “Chỉ là nhớ lại một số chuyện cũ.”

Lâm Thu Thạch không hỏi thêm gì nữa, cậu nắm lấy bàn tay Nguyễn Nam Chúc, siết nhẹ, để độ ấm trong lòng bàn tay mình có thể truyền sang hắn.

Trong khi cả hai đang ngọt ngào bên nhau, Tôn Nguyên Châu lại ném một cái nhìn là lạ về phía họ. Đó là một ánh mắt phức tạp, Lâm Thu Thạch vẫn mơ hồ không hiểu vì sao... Đến lúc này thì cậu bắt đầu hơi thắc mắc, rốt cuộc Nguyễn Nam Chúc đã nói gì với Tôn Nguyên Châu thế.

Sau khi quyết định chuyện Diên Cốc Tuyết, mọi người quy ước với nhau sẽ không thảo luận việc này ở nơi khác, để tránh Trương Nữ có được thông tin.

Tôn Nguyên Châu đưa Diên Cốc Tuyết trở lại phòng mình, sau đó cất cử người túc trực.

Tiếp theo đó, bọn họ đưa ra một danh sách, mỗi hai tiếng đồng hồ sẽ có người được cử tới thay ca.

Sau khi mọi thứ hoàn tất, họ tản ra trở về phòng riêng.

Lâm Thu Thạch đến xem qua những rương mà Diên Cốc Tuyết khai đã mở, sau đó thận trọng đánh dấu. Dĩ nhiên, để tránh Trương Nữ phát hiện, họ không dám dán giấy nhớ lên những chiếc rương đó nữa.

Trên đường về phòng, Nguyễn Nam Chúc một mực im lặng. Dáng vẻ trầm ngâm của hắn khiến Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy bất an kỳ lạ, cậu hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ về cửa cấp mười trước đây của mình.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Đáng sợ lắm à?” Lâm Thu Thạch có cảm giác khi nhắc tới cánh cửa đó, Nguyễn Nam Chúc dường như không vui.

“Không đáng sợ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng thà rằng nó đáng sợ hơn một chút.”

Lâm Thu Thạch nói: “Nghĩa là sao?”

Nguyễn Nam Chúc có vẻ như định nói ra, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hắn quay sang liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Chẳng phải

chuyện gì to tát, chỉ vì bạn thân đã nằm lại ở đó, nên có chút cảm khái thôi.”

Lâm Thu Thạch cau mày, cậu cảm thấy Nguyễn Nam Chúc đang cố ý giấu cậu chuyện gì đó.

Chỉ cần hôm nay kết thúc, ngày mai Điên Cốc Tuyệt sẽ có thể giúp họ mở ba rương, đặc biệt là tuyệt đối tránh được Tương Nhân và Tương Nữ, đi đầu này quả thực là lợi thế cực kỳ lớn đối với phe người.

Nguyễn Nam Chúc phải đến canh chừng Điên Cốc Tuyệt từ chín tới mười một giờ đêm, cũng chưa phải lúc quá khuya. Lâm Thu Thạch quanh quẩn bên hắc, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại tìm cách đuổi cậu về

“Anh đi ngủ trước đi, nửa đêm còn phải dậy thức canh.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mau đi đi.”

Lâm Thu Thạch bảo: “Nhưng anh lo cho em.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bỗng bật cười, thò tay捏 nhẹ vành tai Lâm Thu Thạch: “Lo cái gì, lo em cảm sùng anh hả?” Nói đoạn, hắc kễ sát bên tai Lâm Thu Thạch, phả ra làn hơi nóng bỏng: “Yên tâm đi, em chỉ có hứng thú với anh mà thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc đã khiến mặt cậu đỏ bừng, thế rồi, cậu quên bằng mình định nói gì, cứ như vậy đi về phòng theo lời Nguyễn Nam Chúc. Còn Nguyễn Nam Chúc thì bước vào căn phòng đang giam Điên Cốc Tuyệt.

Lương Mễ Diệp tắm xong, hốt nhiên lên giường nằm chơi, thấy Lâm Thu Thạch về bên nói: “O, không ở lại với Mạnh Mạnh à?”

Lâm Thu Thạch: “Cô ấy bảo tôi về trước.”

“Tình cảm giữa hai người tốt thật đấy.” Lương Mễ Diệp vừa đắp mặt nạ vừa nói: “Ngưỡng mộ ghê.”

Lâm Thu Thạch nhìn Lương Mễ Diệp: “Ở trong cửa mà cô còn đắp mặt nạ?”

“Tại sao không được đắp mặt nạ?” Lương Mễ Diệp chớp chớp mắt, đầy hăng hái: “Anh không biết đấy thôi, người ta đồn rằng đắp mặt nạ ở trong cửa là max hiệu quả luôn đấy, bởi vì đắp ở ngoài thế giới thực là đắp lên da thịt, còn trong này đắp thẳng lên linh hồn, làm đẹp thẳng vào linh hồn, giá trị mang lại cực kỳ lớn.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nhất thời cậu không biết mình nên nói gì.

Lương Mễ Diệp cũng nhìn ra vẻ bối rối ấy, cô cười ha hả, nói: “Nhan sắc chính là sinh mạng thứ hai của phụ nữ!”

Lâm Thu Thạch giơ hai tay đầu hàng: “Tôi đồng ý.”

Cậu vào nhà vệ sinh tắm rửa qua loa rồi lên giường nằm. Nhưng hôm nay Lâm Thu Thạch không muốn chơi điện thoại, cậu bắt đầu suy nghĩ về chuyện của Điền Cốc Tuyết lúc ban ngày. Cậu đang mãi nghĩ ngợi, dưới tầng bổng vọng lên tiếng khóc của Trương Nữ, tiếng gào khóc thê lương tuyệt vọng vô cùng, khiến người nghe nổi da gà.

Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp đầu ngẩng bật dậy theo phản xạ, Lương Mễ Diệp nói: “Nó lại sắp sử dụng kỹ năng à?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nhớ lại một lượt các thẻ bài kỹ năng họ đã mở và những kỹ năng Trương Nữ đã sử dụng, cậu cảm thấy tiếng khóc lần này của Trương Nữ có gì đó kỳ lạ.

Trước mắt, Trương Nữ chỉ còn một kỹ năng chưa sử dụng, đó là *Đung đa dung đưa*, còn lại tất cả các kỹ năng khác đều đã được sử dụng một lần và bị đưa trở lại xấp bài, nếu muốn sử dụng tiếp cần chờ hết thời gian quy định, vậy nên lần này Trương Nữ sẽ sử dụng *Đung đa dung đưa* ư?

Không... Có gì đó sai ở đây... Họ đã bỏ sót một chi tiết nào đó. Sau khi đi đến kết luận này, Lâm Thu Thạch bỗng trở nên sốt ruột. Từ những gì quan sát thấy, IQ của Trương Nữ không hề kém hơn bọn họ chút nào, sao nó lại sử dụng kỹ năng mà không có mục đích rõ ràng như vậy?

“Sao thế?” Lương Mễ Diệp thấy Lâm Thu Thạch thay quần áo để ra ngoài: “Anh định đi đâu à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Ừ, tôi đến chỗ Chúc Mạnh xem sao.” Quả thực cậu cảm thấy bất an vô cùng, mặc đồ xong liền vội vã đẩy cửa đi ra.

Lương Mễ Diệp đành “Ừ” một tiếng.

Lâm Thu Thạch đi tới phòng của Điền Cốc Tuyết, đưa tay lên gõ cửa: “Chúc Mạnh, Chúc Mạnh.” Cậu tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc sẽ nhanh chóng mở cửa cho mình, nào ngờ hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh.

Lâm Thu Thạch: “Chúc Mạnh?” Cậu gọi thêm vài tiếng nữa, cảm thấy không ổn, đang định rút kẹp tóc ra mở cửa thì chợt nghe thấy giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên từ bên trong, có đi đâu giọng hẩn hơi trầm hơn

bình thường một chút: “Lâm Lâm, em không sao, anh đi nghỉ đi, đừng vào.”

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không có gì, em sợ có người vào nên khóa cửa lại.”

Lâm Thu Thạch im lặng không đáp.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thật sự em không sao, anh đi nghỉ đi, lát nữa quay lại thay ca cho em.”

Lâm Thu Thạch cúi xuống nhìn khóa cửa, cậu không nói gì, lẳng lặng rút kẹp tóc ra, bắt đầu mở chốt.

Nguyễn Nam Chúc dường như phát hiện ra hành động của Lâm Thu Thạch, giọng nói có vẻ sốt ruột: “Em đã chặn cửa rồi, anh không vào được đâu. Dư Lâm Lâm, anh không thể nghe em một lần này ư?” Giọng hắn có vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Chuyện này rất quan trọng, anh đừng gây cản trở cho em, Dư Lâm Lâm, anh nghe thấy không vậy?”

Lâm Thu Thạch chẳng buồn để ý tới hắn, vẫn tiếp tục mở khóa.

“Lâm Lâm!!!” Nguyễn Nam Chúc cơ hồ tức điên, hắn giận dữ nói: “Em bảo anh đừng mở kia mà!!”

Lâm Thu Thạch dừng lại, cậu chầm chậm nép mình vào cánh cửa, cất giọng khàn đặc, như thể cổ họng bị thứ gì đó chặn ngang: “Chúc Mạnh, em lừa anh.”

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên trở nên im lặng, hắn biết Lâm Thu Thạch đã phát hiện ra sự thật.

“Không phải em không muốn anh vào, mà là em không ra được...” Lâm Thu Thạch không biết diễn tả tâm trạng của bản thân ngay lúc này ra sao, như thể cậu đang đứng bên bờ vực thẳm tối đen, chỉ có thể giương mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc rơi xuống, rơi xuống mãi, mà không cách nào ngăn lại được: “Gián điệp không chỉ có một.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

“Tương Nữ đã có kỹ năng mới.” Lâm Thu Thạch nói: “Có phải thế không?”

Lời đáp đôi gian, Muốn mở nó ra quá, Nàng Mary của tôi, Ở ngay bên bạn, Đụng đá đụng đưa - hiện tại Trương Nữ đã thu thập được năm kỹ năng, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại đang bị Trương Nữ sử dụng kỹ năng thứ sáu: *Cánh cửa không thể mở*.

Cánh cửa không thể mở - tùy ý khóa một phòng, người chơi bên trong phòng sẽ bị nhốt, không thể ra ngoài.

Đồng thời, Trương Nữ đã tập hợp đủ sáu kỹ năng, khi ngày mai tới, nó sẽ có lượt hành động mới, và sẽ dùng *Ở ngay bên bạn* để tiêu diệt toàn bộ người chơi có mặt trong một phòng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mục tiêu của nó chính là Nguyễn Nam Chúc.

Có lẽ gián điệp không chỉ có một, Diên Cốc Tuyệt chỉ là tấm bia đỡ đạn mà Trương Nữ vứt bỏ, trong phe người vẫn còn ai đó cất giấu thẻ bài kỹ năng, đồng thời mật báo với Trương Nữ vị trí của Nguyễn Nam Chúc.

Chìa khóa rời khỏi nơi này đang nằm trên người Nguyễn Nam Chúc, hễ hấn mất mạng, một con đường sống của bọn họ sẽ bị cắt đứt hoàn toàn. Huống hồ còn có thể diệt khẩu kẻ gián điệp đã bị phát hiện là Diên Cốc Tuyệt, quả là một mũi tên trúng hai đích.

Lâm Thu Thạch nói: “Em đừng lo, thế nào cũng có cách. Chờ đó, anh đi gọi người tới!”

Căn phòng im lặng trong giây lát, rồi dường như có tiếng thở dài của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch nhớ rằng nhóm Tôn Nguyên Châu đã mở được Bình Cứu Hỏa, bèn đến phòng của Tôn Nguyên Châu, đập cửa ầm ầm, lòng như lửa đốt.

Vài giây sau, cánh cửa mở ra, Tôn Nguyên Châu nhìn thấy Lâm Thu Thạch đang đứng đó thở dốc, kinh ngạc nói: “Chuyện gì vậy?”

“Bình Cứu Hỏa của nhóm anh đâu?” Lâm Thu Thạch nói: “Chúc Mạnh bị giam trong phòng của Diên Cốc Tuyệt, ngày mai Trương Nữ sẽ dùng *Ở ngay bên bạn*... Bình Cứu Hỏa đâu, Chúc Mạnh đang giữ chìa khóa, cô ấy không thể chết được.”

Tôn Nguyên Châu sửng sốt: “Sao cơ? Sao cơ?? Cô ấy bị nhốt trong phòng ư??” Anh ta lập tức nhớ lại cuốn hướng dẫn luật chơi: “Trương Nữ

đã có được *Cánh cửa không thể mở ư?*”

Lâm Thu Thạch nói: “Chuyện này nói sau, Bình Cứu Hỏa đang ở đâu...” Bình Cứu Hỏa có thể ngăn một lần sử dụng kỹ năng của Tương Nữ, là thứ duy nhất có thể cứu được Nguyễn Nam Chúc.

Tôn Nguyên Châu nghe vậy bất giác khẽ mím môi, vẻ mặt hơi khó xử: “Mất... mất tiêu rồi, bọn tôi cũng đang tìm, nhưng vẫn chưa tìm ra.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Hai đồng đội của Tôn Nguyên Châu cũng xúm lại. Sau khi nghe cuộc đối thoại giữa hai người, một người phụ nữ trong nhóm nói nhỏ: “Xin lỗi, vì Bình Cứu Hỏa nặng quá nên tôi không mang theo bên mình. Tôi cất nó ở dưới gầm giường, ai ngờ hôm nay khi về phòng thì phát hiện nó đã biến mất.”

Lâm Thu Thạch nói: “Biến mất thật rồi sao?” Cậu hít vào một hơi thật sâu, cố ép bản thân bình tĩnh lại: “Mọi người nên biết, nếu Chúc Mạnh chết, chìa khóa trên người cô ấy sẽ bị Tương Nữ lấy đi, chúng ta sẽ mất đi một cách thoát ra ngoài.” Cậu cố gắng thuyết phục họ bằng góc độ khách quan, cố gắng không để cảm xúc cá nhân xen vào quá nhiều.

“Tôi hiểu, nếu bọn tôi có, chắc chắn bọn tôi sẽ mang ra giúp anh. Hay là anh vào tìm thử đi, tùy ý anh lục soát sao cũng được.” Người phụ nữ có vẻ hơi bất đắc dĩ: “Thứ đó quả thực đã biến mất, bọn tôi cũng vừa bàn chuyện này xong.”

Lâm Thu Thạch thấy gương mặt cô ta không có vẻ vờ vịt, thậm chí cô còn nhường đường để Lâm Thu Thạch vào phòng, như vậy đủ thấy họ không nói dối. Lâm Thu Thạch siết chặt nắm tay, khàn giọng nói: “Làm phiền rồi.” Nói đoạn định bỏ đi.

Tôn Nguyên Châu vội gọi cậu lại, nói: “Dư Lâm Lâm! Cậu nói Chúc Mạnh bị trúng kỹ năng của Tương Nữ, vậy khác nào đang nói trong chúng ta vẫn còn gián điệp?”

Lâm Thu Thạch nói: “Chuyện này chẳng đã rõ như ban ngày sao?” Cậu quay lại lạnh lùng nhìn Tôn Nguyên Châu: “Không có gián điệp, Bình Cứu Hỏa của các anh làm sao biến mất được?”

“Kẻ trộm Bình Cứu Hỏa chưa chắc đã là gián điệp.” Tôn Nguyên Châu nói: “Có khả năng chỉ là một kẻ tham lam nào đó...”

Lâm Thu Thạch không nói gì mà đi thẳng.

Trong tay họ không còn Bình Cứu Hỏa, Lâm Thu Thạch hà tất tốn thời gian dùng dằng thêm. Cậu giơ tay xem đồng hồ, còn hai tiếng nữa là tới nửa đêm, cậu buộc phải tìm ra cách cứu Nguyễn Nam Chúc trong hai tiếng này.

Đối mặt với áp lực, có người sẽ bị đánh gục, có người thì càng áp lực càng trở nên bình tĩnh. Lâm Thu Thạch là loại người thứ hai, đầu óc cậu nhanh nhẹn điểm lại tình hình và các manh mối hiện có, đồng thời bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để cứu Nguyễn Nam Chúc.

Lương Mễ Diệp đợi mãi không thấy Lâm Thu Thạch trở về bèn rời khỏi phòng. Vừa bước chân ra ngoài, cô liền thấy Lâm Thu Thạch quỳ trước cửa một căn phòng nằm ở cuối hành lang, vẻ mặt căng thẳng vô cùng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lương Mễ Diệp chạy lại hỏi.

“Cô ấy trúng kỹ năng của Tương Nữ.” Lâm Thu Thạch nói: “Bị nhốt trong phòng không ra ngoài được.”

Lương Mễ Diệp sửng sốt: “Cái gì mà kỹ năng Tương Nữ... Trong chúng ta vẫn còn gián điệp khác à?” Cô thật sự không ngờ rằng mọi chuyện lại tiến triển theo hướng đó, cứ tưởng tìm ra Điên Cốc Tuyết là mọi thứ sắp đi tới hồi kết, thật không ngờ đó lại là một khởi đầu...

Có những hai gián điệp, Điên Cốc Tuyết chỉ là con tốt thí dùng để tung hỏa mù.

“Phải làm sao bây giờ!” Lương Mễ Diệp hoảng lên.

Lâm Thu Thạch nói: “Cô đi tìm Bình Cứu Hỏa đi.” Cậu thuật lại sơ lược việc nhóm Tôn Nguyên Châu phát hiện mất vật phẩm, bảo Lương Mễ Diệp cùng mình chia ra từng phòng tìm kiếm. Hiện tại chỉ còn lại hai tiếng đồng hồ, tòa biệt thự thì quá rộng lớn, kẻ đánh cắp Bình Cứu Hỏa chắc chắn sẽ cất giấu nó ở một nơi vô cùng bí mật để khiến họ không thể tìm ra, do vậy việc tìm kiếm vật phẩm này không phải biện pháp sáng suốt cho lắm.

Nhưng ngoài cách đó, hiện tại họ không còn cách nào khác. Lâm Thu Thạch đành nhờ Lương Mễ Diệp đi tìm, còn bản thân suy nghĩ tìm cách khác.

“Chúc Mạnh.” Lâm Thu Thạch đứng ngoài cửa trao đổi với Nguyễn Nam Chúc: “Em mau nghĩ xem còn cách nào khác không.” Nguyễn Nam Chúc thông minh hơn cậu, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách.

Thế nhưng người ở bên trong hoàn toàn im lặng, Lâm Thu Thạch hồi thúc thêm vài lần, Nguyễn Nam Chúc mới nói một câu: “Lâm Lâm, đây là đường chết.”

Lâm Thu Thạch sững người, cậu tựa vào cánh cửa, không tin vào tai mình mà hỏi lại lần nữa: “Em nói gì cơ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đây là đường chết.”

Lâm Thu Thạch nói: “Sao cơ...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ban nãy anh vừa đi tìm Bình Cứu Hỏa đúng không? Có lấy được không?”

Lâm Thu Thạch không nói gì. Đôi bên đều quá rõ câu trả lời, nếu lấy được Bình Cứu Hỏa, Lâm Thu Thạch đã không bảo Nguyễn Nam Chúc nghĩ cách.

“Kẻ này rất thông minh, một khi ra tay thì chắc chắn trước đó đã suy tính chu toàn tất cả.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Do em khinh địch quá. Anh ghé sát lại đây, em có vài chuyện muốn nói với anh.”

Lâm Thu Thạch áp mặt vào cánh cửa, cậu phải gắng sức kiềm chế mới khiến bản thân không run lên.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nói: “Em không mang chìa khóa theo người, mà đã lén để trong kẽ nhỏ trên đầu giường trong phòng chúng ta, anh nhớ đi lấy nhé.”

Lâm Thu Thạch không nói gì.

“Lâm Lâm, gặp được anh em vui lắm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em mong anh có thể sống sót rời khỏi đây.”

Lâm Thu Thạch nói: “Không.”

Nguyễn Nam Chúc: “Gì cơ?”

“Mẹ kiếp, anh bảo là anh sẽ không ra ngoài một mình! Khốn kiếp, Chúc Mạnh à, tìm em làm từ cái gì vậy?” Rất hiếm khi Lâm Thu Thạch quát mắng thô tục như vậy: “Tại sao em có thể nhẹ nhàng nói ra những lời nhẩn tâm với anh như thế hả?”

Nguyễn Nam Chúc á khẩu.

Lâm Thu Thạch nói: “Anh phải cứu em ra, em nghe rõ chưa, anh phải cứu em ra bằng được!!” Cậu quay đi, tiện tay nhấc một bức tượng trang trí ven hành lang lên, bắt đầu đập vào cánh cửa.

Cánh cửa gỗ chẳng lấy gì làm chắc chắn ấy giờ đây lại sừng sững không mấy may sút mẻ, chẳng khác nào đúc từ sắt, thậm chí bức tượng không thể để lại một chút dấu vết gì trên cửa. Lâm Thu Thạch đập một hồi, biết rằng cách này vô ích, bèn nói: “Em đợi nhé.”

Lúc này, trên hành lang đã có kha khá người đi ra khỏi phòng, thấy cảnh Lâm Thu Thạch phá cửa đều lấy làm sững sốt. Tôn Nguyên Châu đứng cách xa nơi xảy ra sự việc bèn giải thích với họ. Sau khi nghe chuyện, gương mặt mọi người hoặc lộ vẻ kinh hãi, hoặc tỏ ra sợ sệt, rõ ràng họ đều nghĩ tới kẻ gián điệp vẫn còn ẩn mình trong phe người.

Lâm Thu Thạch đặt pho tượng trên tay xuống, gương mặt lạnh lùng đến ghê người. Cậu tìm thấy người muốn tìm trong số những kẻ có mặt, nói: “Nhậm Như Viễn, đưa Xăng cho tôi.” Cậu không hề có ý thương lượng, ai cũng hiểu rằng nếu Nhậm Như Viễn từ chối, rất có khả năng Lâm Thu Thạch sẽ ra tay với anh ta.

“Được.” Nhậm Như Viễn đáp một cách đơn giản bất ngờ, anh ta nói: “Chúc Manh đang mang chìa khóa phải không?”

“Phải.” Lâm Thu Thạch nói: “Không cứu được cô ấy, chúng ta sẽ chết hết.” Giọng cậu rất bình thản, chẳng có vẻ gì là cố tình hù dọa ai, nhưng người nghe đều bất giác lạnh sống lưng, bởi vì những lời thoáng nghe như thổi phồng sự việc đó không giống như đùa cợt.

Lâm Thu Thạch mang Xăng đến trước cửa phòng nhốt Nguyễn Nam Chúc, nói: “Nam Chúc, anh mang Xăng tới rồi đây.”

“Anh định đưa cho em kiểu gì?” Giọng Nguyễn Nam Chúc hơi bất đắc dĩ.

Lâm Thu Thạch nói: “Kẽ cửa, kẽ cửa vẫn còn khoảng trống, để anh xuống phòng ăn lấy vài bao ni lông, trút Xăng vào bao rồi đưa qua kẽ cửa.” Cậu nói: “Em ở bên trong nhận lấy nhé.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được.”

Vậy là Lâm Thu Thạch đi xuống phòng ăn, lấy vài chục chiếc màng bọc thực phẩm, trút từng chút Xăng vào đó rồi tuồn qua kẽ cửa cho Nguyễn Nam Chúc. Cậu không rõ làm như vậy Xăng còn có tác dụng hay không, bây giờ chỉ có thể cố gắng làm tất cả những gì có thể mà thôi.

Xong xuôi, Lâm Thu Thạch lại giục tất cả mọi người đi tìm Bình Cứu Hỏa. Nhưng đúng như dự đoán của Nguyễn Nam Chúc, kẻ kia giấu rất kỹ, tìm mãi vẫn không ai có thể tìm ra.

Khi Lâm Thu Thạch tuồn Xăng vào trong phòng xong thời gian cũng chỉ còn cách mười hai giờ chưa đầy hai mươi phút. Lâm Thu Thạch nhìn bàn tay nhiều ướm Xăng của mình, lần đầu tiên nếm trải mùi vị của tuyệt vọng và bất lực.

Cậu là đờ vô dụng, cậu không cứu được Nguyễn Nam Chúc.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Gián điệp: A ha, ngạc nhiên chưa?

Lâm Thu Thạch: ... Tao giết chết mày!!!

Chương 116

Kẻ thứ hai

Hai mươi phút đồng hồ, với tình hình hiện tại, chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt.

Trong đầu Lâm Thu Thạch lướt qua vô số suy nghĩ, nhưng cậu nhận ra chẳng cái nào trong số đó có thể cứu được Nguyễn Nam Chúc. Thứ duy nhất có thể giết Trương Nữ là Bạch Mộc Xuân, hiện Nguyễn Nam Chúc đã có bên mình. Nhưng cậu không rõ Bạch Mộc Xuân có thể giết được Trương Nữ khi kỹ năng đã được khởi động hay không, và Xăng đưa qua kẽ cửa liệu có phát huy tác dụng... Tất cả mọi thứ đều không chắc chắn, và cái giá của sự chên vênh có thể chính là tính mạng Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch cảm nhận được sự mệt mỏi khó có thể diễn tả thành lời. Đứng trước quy luật của cửa, cậu quả thật nhỏ bé yếu ớt, người ta nói châu chấu đá xe, chẳng hơn thế này là bao. Cậu đành để mình bị nghiền nát, giương mắt nhìn cái chết đến với Nguyễn Nam Chúc.

“Dư Lâm Lâm. Bên cạnh đột nhiên có giọng nói vang lên, Tiểu Kế đứng ở phía xa đã đến ngay trước mặt cậu từ lúc nào, nói: “Anh không sao chứ, Dư Lâm Lâm?”

Lâm Thu Thạch liếc gã một cái, ánh mắt lạnh lẽo khiến vẻ mặt Tiểu Kế hơi trở nên sùng sùng.

“Chiếc chìa khóa lấy ở chỗ kết sắt lần trước... vẫn ở trên người cô ấy à?” Tiểu Kế không ngần ngại vạch rõ điểm then chốt trong chuyện này: “Nếu vật phẩm đó bị Trương Nữ cướp đi, chúng ta sẽ trở nên cực kỳ yếu thế, do vậy...”

Lâm Thu Thạch lạnh lùng nói: “Anh muốn sao?”

Tiểu Kế đáp: “Ý tôi là, anh có thể bảo cô ấy đưa chìa khóa qua kẽ cửa...”

Gã chưa nói hết câu, đã bị Lâm Thu Thạch thẳng thừng cắt ngang: “Không.”

Tiểu Kê bị chặn họng như vậy, đành bật cười khó xử, nói: “Thôi được, không... thì thôi vậy.”

Mặc dù Tiểu Kê đã nói thôi, nhưng những người khác nghe được cuộc nói chuyện, sắc mặt tức thì trở nên khó coi. Dù gì đó cũng là chìa khóa, nếu bị Trương Nữ hủy mất, cơ hội rời khỏi nơi này của họ sẽ ít đi nhiều. Vì vậy, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Thu Thạch bắt đầu có sự thay đổi, lẫn trong vẻ đồng tình có cả những thứ khác.

Lâm Thu Thạch cũng đã cảm thấy sự thay đổi này, nhưng cậu không thể hiện ra ngoài. Trên thực tế đầu óc cậu vừa hiện lên một ý nghĩ cực kỳ rồ dại.

Cửa có quy luật riêng của nó, nếu chỉ còn một người duy nhất sống sót, thì người đó sẽ trở thành đối tượng được cửa bảo vệ, quý giá không cách nào làm hại được người đó. Và hiện tại chỉ có mình Nguyễn Nam Chúc ở trong căn phòng đó... Lâm Thu Thạch cố đập tan suy nghĩ ấy, thế nhưng cảm giác hoảng loạn vì sắp mất Nguyễn Nam Chúc tựa như một con rắn, cứ quấn chặt lấy cậu.

“Mấy người định nói gì?” Ngay chính Lâm Thu Thạch cũng không nhận ra rằng, vào lúc cậu nói câu đó, ánh mắt những người chơi khác nhìn cậu đã hơi run lên, rõ ràng họ bị vẻ mặt và ngữ điệu của Lâm Thu Thạch làm cho hoảng sợ.

“Lâm Lâm.” Tôn Nguyên Châu có vẻ định nói vài câu, nhưng cuối cùng anh ta im lặng, chỉ thở dài: “Bỏ đi. Không nên miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng cái gì!” Trong đám đông đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai, Lâm Thu Thạch nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy đó là Tuyên Tử Huệ, cô gái luôn chống đối Nguyễn Nam Chúc. Cô ta hét: “Nếu cô ta chết, chìa khóa của chúng ta sẽ biến mất! Dư Lâm Lâm, anh nghĩ kỹ đi, nếu thật sự yêu anh, cô ta sẽ chủ động giao chìa khóa! Chắc chắn cô ta sẽ không để anh chết tại đây!”

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt lạnh lẽo đến mức đủ làm đông cứng nước hồ sâu.

Tuyên Tử Huệ đang hùng hực khí thế, nhưng chạm phải cái nhìn âm u của Lâm Thu Thạch, giọng điệu bỗng trở nên thấp thỏm kỳ lạ, thậm chí cô ta bất giác giật lùi hai bước, khẽ nuốt nước bọt: “Tôi... tôi chỉ khuyên anh vậy thôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ừm, vậy tôi cũng có quyền không nghe lời khuyên phải không?”

Tuyên Tử Huệ chẳng còn gì để nói, cô ta cắn chặt môi dưới mà trong lòng không cam tâm.

Lâm Thu Thạch nói rất khẽ, giọng điệu rất hòa hoãn: “Nếu cô ấy thật sự xảy ra chuyện, và chúng ta không thể tìm ra gián điệp còn lại, tất cả sẽ cùng chết tại đây.” Khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, đôi mắt tĩnh lặng như bầu trời trước cơn giông bão: “Tôi sẽ không để kẻ hại chết cô ấy có thể rời khỏi nơi này.”

Tất cả những người có mặt đều biết Lâm Thu Thạch không nói chơi, chẳng ai dám khuyên nhủ gì nữa, chỉ đành giương mắt nhìn thời gian chầm chậm trôi đi.

Lâm Thu Thạch nói: “Chúc Mạnh...” Cậu áp mặt mình vào cánh cửa: “Em là người thông minh, em thử nghĩ xem, thử nghĩ xem liệu còn cách nào khác...”

Nguyễn Nam Chúc ở trong phòng cũng đã nhận ra Lâm Thu Thạch sắp sửa suy sụp, bèn nói: “Lâm Lâm, anh đừng lo, để em nghĩ cách, biết đâu... lại có cách gì đó, anh đừng vội.”

Lâm Thu Thạch nghiêng rằng: “Em lừa anh, khốn nạn, em lừa anh!” Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Nguyễn Nam Chúc đã liệu trước mọi việc từ lâu.

Cả ngày nay hắn đã có dấu hiệu bất ổn, Lâm Thu Thạch tưởng là hắn nhớ tới chuyện xưa, nhưng hóa ra Nguyễn Nam Chúc không chỉ nhớ lại, mà còn phát giác ra sự tồn tại của gián điệp thứ hai.

Nhưng hắn chẳng có cách nào ngăn chặn bị kích, chỉ đành cách ly bản thân ra khỏi những kẻ khác, nếu không khi Trương Nữ sử dụng kỹ năng, người chết sẽ không chỉ có một mình hắn.

Trở thành mục tiêu của Trương Nữ, Nguyễn Nam Chúc đã dốc cạn sức lực, ít nhất hắn có thể khiến Trương Nữ lãng phí vô ích một kỹ năng tất sát, đồng thời không để Lâm Thu Thạch cùng rơi vào vòng nguy hiểm với mình.

Căn phòng lặng phắc như tờ, Lâm Thu Thạch không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa, cậu đứng dậy đi xuống tầng một, bắt đầu mở rương.

Nếu có thể mở được vật phẩm hữu ích, biết đâu Nguyễn Nam Chúc còn một tia hy vọng sống sót.

Lương Mễ Diệp rõ ràng đã đoán ra ý tưởng của Lâm Thu Thạch, cô đứng bên quan sát Lâm Thu Thạch mở hai chiếc rương, cả hai đều trống rỗng. Lâm Thu Thạch rào bước đến chiếc rương thứ ba, đưa tay định mở.

“Lâm Lâm, anh tỉnh táo lại đi.” Lương Mễ Diệp biết lúc này tốt nhất không nên kích động Lâm Thu Thạch, nhưng thấy việc cậu sắp làm, cô vẫn cắn răng lên tiếng: “Đừng mở rương thứ ba, chúng ta chưa có cách đảm bảo rương thứ ba an toàn, nếu anh có mệnh hệ gì, Nguyễn... Chúc Mạnh sẽ đau lòng lắm!”

Lâm Thu Thạch chẳng thèm đoái hoài gì đến lời nói của Lương Mễ Diệp, cậu bầy nắp chiếc rương thứ ba lên. Nhưng tia hy vọng cuối cùng cũng đã tan vỡ khi chiếc rương được mở, bên trong trống rỗng, không có vật phẩm, không có kỹ năng, không có Tương Nhân, chẳng có gì cả.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Lâm Thu Thạch thậm chí dấy lên một suy nghĩ tiêu cực, cậu ước gì mở ra một rương có Tương Nhân, để bản thân ra đi trước Nguyễn Nam Chúc, để không phải chịu đựng những việc sắp sửa xảy ra.

Còn khoảng hơn mười phút nữa, Lâm Thu Thạch trở lại căn phòng mà Nguyễn Nam Chúc bị nhốt, tựa người bên cửa, vùi mặt vào đầu gối.

Nguyễn Nam Chúc dường như cảm nhận được động tĩnh ở bên ngoài, bèn nói: “Lâm Lâm, là anh phải không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh không biết phải làm gì nữa.” Cậu tiếp: “Anh thật kém cỏi, anh không thể cứu em.” Cậu dùng tay ôm mặt, bả vai khẽ run rẩy, cảm xúc như sắp vỡ òa.

Giọng nói tuyệt vọng của cậu khiến trái tim Nguyễn Nam Chúc bị bóp nghẹt, hấn quỳ xuống cạnh cửa, áp mặt vào cánh cửa, cố an ủi người yêu: “Lâm Lâm, anh đừng lo, anh đừng khóc...” Nói đoạn, hấn gượng cười, cảm thấy lời an ủi của mình sao mà bất lực.

“Là ai? Gián điệp là ai? Em đã đoán ra chưa?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Có phải gã không?” Cậu nói ra một cái tên, Nguyễn Nam Chúc ở bên trong “ùm” một tiếng, nói: “Gã là kẻ khả nghi nhất, nhưng vẫn cần sự kiểm

chúng... Em có cách... anh hãy làm theo lời em.” Hấn bắt đầu dặn dò Lâm Thu Thạch những việc chưa làm.

Lâm Thu Thạch im lặng lắng nghe một lát, không nói gì cả. Khi Nguyễn Nam Chúc tưởng rằng cảm xúc của cậu đã ổn định trở lại, cậu đột nhiên lại nói một câu: “Nếu họ chết hết, thì em sẽ được sống phải không?”

“Không.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trong cái họ đó mà có anh, thì em cũng không thể sống tiếp.”

Lâm Thu Thạch nói: “Không, em sẽ không làm như vậy, bởi vì đó là cơ hội sống mà anh dùng tính mạng đánh đổi, chắc chắn em sẽ biết trân trọng.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không giết được tất cả đâu, trong phòng này ngoài em còn một người nữa mà.” Cùng ở trong phòng với Nguyễn Nam Chúc còn có Điền Cốc Tuyết. Điền Cốc Tuyết khi phát hiện cửa bị khóa đã trực tiếp phát điên, Nguyễn Nam Chúc cảm thấy cô ta phiền phức quá, bèn dùng ga giường trói chặt lại, tiện tay bịt luôn miệng. Đối với kẻ phản bội, hấn chẳng mảy may mềnh lòng.

“Vậy em muốn anh phải làm sao!!” Nghe thế, Lâm Thu Thạch gào lên, cậu tức lắm, căm giận lắm, cậu giáng một cú đấm thật mạnh vào cánh cửa trước mặt: “Anh không cần em hy sinh, khổ nạn, anh muốn ở bên em kia mà!! Dù có chết cũng phải ở bên nhau chứ! Nguyễn Nam Chúc, sao em không chịu nghĩ cho cảm xúc của anh!!!”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Lâm Thu Thạch gào thét mãi rồi cũng phải im lặng. Cậu lầm bầm: “Anh tưởng tháng ngày của chúng ta vẫn còn dài...”

Nghĩ lại thì thấy, cậu thật quá ngây thơ.

Nguyễn Nam Chúc dẫu mạnh cách mấy, đứng trước đòn tấn công của quỷ quái trong cửa, hấn cũng chỉ là một người bình thường, khi có chuyện xảy ra, đi đầu duy nhất hấn có thể làm là tránh không liên lụy đến kẻ khác.

Nguyễn Nam Chúc ở bên trong đột nhiên khẽ nói một câu: “Dù Lâm Lâm, em yêu anh.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy im lặng một lát, rồi cất giọng khàn đặc: “Anh cũng yêu em, xin em đấy, hãy tiếp tục sống được không?”

Nguyễn Nam Chúc dường như định nói gì đó, nhưng một tràng gào khóc thê lương đột nhiên vang lên từ trong phòng. Tiếng kêu này đã quá quen thuộc với Lâm Thu Thạch, không là gì khác ngoài tiếng khóc của Trương Nữ. Lâm Thu Thạch liếc nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, kim giờ đang chỉ vào số mười hai: Đã đến lúc Trương Nữ có thể sử dụng kỹ năng.

Sau tràng gào khóc, mọi thứ chìm vào im lặng, đầu Lâm Thu Thạch gọi thế nào đi chăng nữa, bên trong vẫn không có ai trả lời.

Lâm Thu Thạch lão đảo đứng dậy, loạng choạng rời khỏi. Giờ đây, cậu vẫn còn một việc phải làm: Báo thù cho Nguyễn Nam Chúc.

Những người khác vẫn đang tìm kiếm Bình Cứu Hỏa, nhưng đã quá mười hai giờ mà chưa có ai tìm ra.

Lâm Thu Thạch trở về phòng, ngả vào ghế, bất động hồi lâu.

Lương Mễ Diệp cực kỳ lo lắng về trạng thái tinh thần của cậu, nhưng cô không dám khuyên, chỉ ngả bên cạnh bầu bạn với cậu.

Mãi đến gần ba giờ sáng, Lương Mễ Diệp mới rón rén mở lời: “Lâm Lâm, hay là anh đi ngủ một lát?”

Lâm Thu Thạch ngược mắt lên nhìn cô. Lương Mễ Diệp bị cái nhìn ấy làm cho nổi da gà, vội nói: “À... không muốn ngủ cũng không sao...” Nghĩ kỹ lại, nếu bản thân cô là người trải qua chuyện vừa rồi, e rằng còn thê thảm hơn Lâm Thu Thạch bây giờ.

Lâm Thu Thạch nói: “Được, vậy thì đi ngủ một lát.”

Nói đoạn, cậu lên giường, ngả đầu ra ngủ ngay.

Lương Mễ Diệp thấy thế càng cảm thấy kinh hãi, kỳ thực cô đã từng chứng kiến không ít những cảnh uyên ương chia lìa, kẻ có thể khóc ngay tại trận thực ra lại dễ dàng vượt qua hơn cả, người chôn chặt cảm xúc trong lòng như Lâm Thu Thạch mới là đối tượng dễ xảy ra bất trắc.

Nhưng Lương Mễ Diệp nào dám nói gì hơn, cô quay lưng đi về giường mình.

Cuối cùng Lâm Thu Thạch đã ngủ, còn Lương Mễ Diệp cứ trần trọc trở mình, suốt đêm không thể ngủ được. Mãi đến khoảng năm giờ sáng, cô mới mơ màng nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, Lương Mễ Diệp không thấy Lâm Thu Thạch đâu cả. Cô quên cả rửa mặt, hoảng hốt chạy xuống lầu một thì thấy Lâm Thu Thạch đang đứng hoàng dung bữa sáng trong phòng ăn.

Trông cậu không có vẻ gì là suy sụp, ngược lại bình thản dị thường.

Lương Mễ Diệp đầu tóc rối bù, áo quần chưa thay, đứng trước cái nhìn của những người khác, cố gắng gượng đánh tiếng chào Lâm Thu Thạch: “Lâm Lâm, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Thu Thạch đáp.

Do hôm qua Lâm Thu Thạch mở liễn ba chiếc rương nên hôm nay Lương Mễ Diệp không thể ăn cơm. Nhưng chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, đi đâu quan trọng là, Nguyễn Nam Chúc không còn nữa.

Lương Mễ Diệp quay trở lại phòng nghỉ. Khi đi ngang qua căn phòng Nguyễn Nam Chúc bị nhốt, cô thử tìm cách mở cửa. Nhưng không ngoài dự liệu, cánh cửa vẫn đang trong tình trạng khóa trái, không thể mở ra từ bên ngoài được.

Trong phòng im lặng, chẳng có chút động tĩnh nào...

Lương Mễ Diệp nhớ lại hình ảnh Nguyễn Nam Chúc, không khỏi thẩn thờ dài, chuyện sinh ly tử biệt lúc nào cũng khiến người ta đau lòng.

Cái chết của Nguyễn Nam Chúc và việc chìa khóa bị hủy khiến thần kinh tất cả những kẻ còn sống cũng như dây đàn.

Đỉnh điểm nhất là sáng sớm hôm nay, vận rủi đến dồn dập khiến mọi người mở ra những ba Tương Nhân, nhân số sụt giảm mạnh, cộng thêm Diên Cốc Tuyết và Nguyễn Nam Chúc tử nạn đêm qua thì hiện tại trong biệt thự chỉ còn mười ba người, bằng một nửa so với ban đầu.

Khi Lương Mễ Diệp thay xong quần áo rồi trở lại phòng ăn, cô nghe thấy có người đang khóc. Sau khi quan sát tình hình, cô nhận ra người kia khóc cũng vì mất đi đồng đội, không khác lắm so với hoàn cảnh của Lâm Thu Thạch.

“Tại sao anh không lấy chìa khóa ra, nếu anh lấy được nó, biết đâu chúng ta đã thoát ra ngoài rồi!” Tiểu Kế đang ăn đột nhiên buột miệng kêu lên như vậy. Trước nay gã nói chuyện không hề biết khách sáo là gì, hôm nay cũng chẳng ngoại lệ, gã hướng ngay mũi dùi oán hận vào Lâm Thu Thạch.

Màn dạo đầu của Tiểu Kế khiến những cái nhìn đổ về phía Lâm Thu Thạch dần thay đổi sắc thái.

Lâm Thu Thạch cười nhạt: “Thế sao lúc mở kết sắt, anh không xung phong đi? Đợi đến bây giờ mới cầu nhàu vô ích?”

Tiểu Kế nói: “Anh nói chuyện bất chấp lý lẽ quá thể...”

Lâm Thu Thạch: “Bất chấp thì đã sao?” Cậu chẳng buồn khách sáo: “Chẳng lẽ anh định giết cả tôi?”

Tiểu Kế đập cái bát trong tay xuống đất đánh choang, xắn tay áo tiến thẳng đến chỗ Lâm Thu Thạch. Tiểu Mai ngồi bên cạnh gã vội ngăn lại, nói: “Tiểu Kế, bỏ đi, đã đến nước này rồi, gây sự để làm gì?” Cô cố tình hạ giọng nói thêm: “Thằng chân trần chẳng sợ thằng đi dép^[3], anh ta vừa mất bạn gái, gây gổ với anh ta không đáng đâu.”

Tiểu Kế nghe vậy mới kiềm chế lại.

Trong khi Tiểu Kế la lối, Lâm Thu Thạch chỉ lạnh lùng quan sát. Cậu không sợ phải đánh nhau với Tiểu Kế, thực ra cậu còn đang muốn đánh ai đó, hòng xả ra nỗi u uất tích tụ trong lòng.

Bởi cái chết của Nguyễn Nam Chúc, đám người vốn đang kè vai sát cánh đã phân rã triệt để. Kẻ gián điệp hại chết Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa bị lôi ra ánh sáng nên mọi người không dám chia sẻ thông tin công khai như trước, đa phần họ dùng bữa xong là biến mất khỏi phòng ăn.

Tôn Nguyên Châu rất muốn cứu vãn tình hình trước mắt, nhưng có lòng mà không sức. Anh ta muốn lựa lời khuyên mọi người đoàn kết trở lại, có kẻ tạt nước lạnh nói, ngay đến Chúc Mạnh cũng không tìm ra gián điệp, chúng ta đoàn kết thì có tác dụng gì? Mặt khác, nói ra những thứ mình đang sở hữu, chưa biết chừng sẽ khiến họ trở thành mục tiêu tiếp theo của gián điệp.

Tôn Nguyên Châu bất đắc dĩ đành đến hỏi Lâm Thu Thạch có cách gì không.

Lâm Thu Thạch chẳng khách sáo: “Cách? Tìm lại Bình Cứu Hòa của anh đi rồi hãy đến hỏi tôi.”

Tôn Nguyên Châu: “...” Trong việc này quả thực là anh ta đuối lý, nếu Bình Cứu Hòa không bị người ta trộm mất, thì sự tình đã không ra nông nổi này, Chúc Mạnh cũng sẽ không chết...

Nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch đi xa dần, Tôn Nguyên Châu chỉ biết thở dài.

Cái chết của Chúc Manh đã hoàn toàn đánh sập liên minh vốn không lấy gì làm bền chặt giữa bọn họ, hiện nay những kẻ còn sống sót trong căn nhà chỉ biết lo cho thân mình.

Lương Mễ Diệp cả ngày nay không được ăn gì. Lâm Thu Thạch thì biến mất dạng, mãi đến tối, cậu mới trở về phòng.

“Lâm Lâm, anh đi đâu vậy?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Có chút chuyện.” Lâm Thu Thạch đáp lảng lơ.

Lương Mễ Diệp biết tâm trạng cậu đang không vui nên chẳng dám hỏi thêm, căn phòng cứ thế chìm vào im lặng.

Cả hai người đều trùng trùng tâm sự, Lương Mễ Diệp bi quan nghĩ, biết đâu tất cả bọn họ sẽ phải vùi thây ở nơi này. Lâm Thu Thạch thì có vẻ trấn tĩnh hơn nhiều so với hôm qua, không rõ cậu làm cách nào để mau chóng lấy lại thăng bằng nhanh như vậy. Lương Mễ Diệp phải thừa nhận các thành viên của Hắc Diệu Thạch có khả năng tự điều tiết cảm xúc rất tốt, nếu cô rơi vào tình cảnh như Lâm Thu Thạch, e rằng đã suy sụp mất rồi.

Ngày hôm ấy trôi qua trong sự ngột ngạt và tuyệt vọng, cả tòa biệt thự như biến thành một nấm mồ, còn mọi người chính là những nạn nhân bị chôn sống.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp đi mở rương trước. Vẫn là những rương trống, cả hai đều cảm thấy hơi thất vọng.

Khi họ đến phòng ăn tập trung thì phát hiện trong số mười ba người hôm qua đã có hai người biến mất. Hiện nay, số lượng Tương Nhân và Tương Nữ đã tăng lên mười ba, phe Tương Nữ hoàn toàn chiếm ưu thế áp đảo.

Trước sự đe dọa của cái chết, các món ăn đều trở nên nhạt nhẽo, Lương Mễ Diệp thỉnh thoảng đưa một miếng thức ăn lên miệng vẻ ngán ngẩm. Cô nhìn thấy Tiểu Kế và Tiểu Mai từ bên ngoài đi vào, cả hai vừa đi vừa cười nói, trông rất thoải mái.

Đi đầu khiến Lương Mễ Diệp khá bất ngờ đó là, sau khi Tiểu Mai ngã xuống, ánh mắt cô lập tức dán lên người Lâm Thu Thạch, đôi bên trao đổi

một cái nhìn kín đáo. Lương Mễ Diệp đang tập trung sự chú ý về phía hai người này nên phát hiện ngay ra những tín hiệu lạ, gương mặt cô lộ vẻ hồ nghi, lòng thầm nghĩ: Lâm Thu Thạch và Tiểu Mai có quan hệ gì với nhau?

Trong lúc Lương Mễ Diệp suy nghĩ, Lâm Thu Thạch ngồi bên cạnh đột nhiên thả đôi đũa trên tay xuống, lãnh đạm nói: “Nhân lúc mọi người có mặt đông đủ, tôi có vài chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì vậy?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đã tìm ra gián điệp rồi.”

Lời này vừa thốt ra, cả căn phòng lập tức trở nên xôn xao. Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng họ bị sửng sốt vì lời Lâm Thu Thạch nói.

Anh ta đã tìm ra gián điệp? Mới có một ngày trôi qua, rốt cuộc anh ta tìm ra gián điệp bằng cách nào?

“Thật hay đùa thế?” Lương Mễ Diệp cũng không khỏi thất kinh, cô chỉ mới không gặp Lâm Thu Thạch một ngày, mà cậu đã tìm ra thông tin về gián điệp?!

“Dĩ nhiên là thật.” Lâm Thu Thạch cười nhạt.

“Kẻ đó là ai?” Tôn Nguyên Châu hỏi với vẻ kích động.

Lâm Thu Thạch không nói gì, chỉ đưa mắt về phía một người. Người này thấy Lâm Thu Thạch nhìn mình chằm chằm lập tức bốc hỏa, nói oang oang: “Anh nhìn cái chó gì vậy? Ý anh tôi là gián điệp? Chắc là vì tôi đòi anh giao nộp chìa khóa phải không? Thù đến mức phải bôi nhọ tôi ư?” Người đang nói chính là Tiểu Kế, kẻ luôn cựa cãi với Lâm Thu Thạch.

“Có thật là Tiểu Kế không?” Những người khác đều bán tín bán nghi. Mâu thuẫn giữa Tiểu Kế và Lâm Thu Thạch thì ai cũng chứng kiến, nếu Lâm Thu Thạch không có chứng cứ sẽ khó mà thuyết phục bọn họ.

“Dĩ nhiên là gã.” Lâm Thu Thạch cười nhạt: “Gã là kẻ duy nhất trong số chúng ta có thể thoải mái mở rương mà không bị nghi ngờ.”

“Cái gì? Anh định dùng lý lẽ đó để chứng minh tôi là gián điệp ấy hả?” Tiểu Kế nói: “Do tôi may mắn nên mở ra vật phẩm, anh không phục cũng làm gì được tôi chứ?”

“Vật phẩm đó có thật do anh mở rương không?” Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người đều đã xem cuốn hướng dẫn luật chơi rồi phải không?”

Tất cả gật đầu.

“Nội dung trong cuốn luật chơi đó không khác nhiều so với luật chơi board game.” Lâm Thu Thạch nói: “Đây là luật chơi cải tiến mà thôi.”

Trong giai đoạn đầu, độ khó của trò chơi khá là cao, bởi vì bọn họ chưa có bất cứ vật phẩm nào để sử dụng. Nhưng với luật chơi cải tiến thì khác, độ khó của giai đoạn đầu đã được giảm bớt, bằng chứng rõ ràng nhất chứng tỏ điều này đó là trước khi người chơi tiến vào biệt thự, họ được chọn dùng một vài vật phẩm, trong số đó có Ống Nghe của Tiểu Kế. Cây bút máy được dùng trong nghi thức Bút Tiên mà Lâm Thu Thạch mở được cũng nằm trong số này.

Ban đầu, Lâm Thu Thạch tưởng điều này là do luật chơi ở thực tế và trong cửa có sự khác biệt, nhưng giờ đây nghĩ lại, thì hoàn toàn không phải.

Ống Nghe mà Tiểu Kế sở hữu hoàn toàn không phải do gã mở rương mà có, nhiều khả năng đó là vật phẩm để chung với cuốn hướng dẫn luật chơi, để dành cho người chơi sử dụng. Tiểu Kế đã giấu nó vào trong rương, rồi đem mở ra trước mặt mọi người.

“Ha ha.” Đứng trước nghi vấn của Lâm Thu Thạch, Tiểu Kế tỏ ra rất bình thản, gã nói: “Đó chỉ là lời nói suông không có chứng cứ, mọi người đều biết anh và tôi từng xích mích, anh định chỉ dùng vài câu nói rồi phán tôi tội chết sao? Dư Lâm Lâm, hình như anh hơi ngây thơ rồi đấy?”

Lâm Thu Thạch nhún vai, nói bằng giọng đầu đầu: “Vừa rồi chỉ là suy luận của tôi, dĩ nhiên nếu không có bằng chứng xác thực, tôi sẽ không nói chuyện này ra.”

Tiểu Kế nghe vậy hơi lặng đi, rồi gã cười nhạt nói: “Được thôi, anh nói xem, chứng cứ đâu? Tôi nói rõ trước, con người tôi ghét nhất là bị đổ oan, nếu anh không đưa ra được bằng chứng thuyết phục thì...”

Lâm Thu Thạch nhìn gã khinh bỉ: “Không cần khua môi múa mép nữa, chứng cứ anh muốn, đang treo trên cổ anh đó.”

Mọi người đầu đầu loạt nhìn về cổ của Tiểu Kế, chiếc Ống Nghe đang treo trên đó có đúng là dùng để phán đoán Tương Nhân có mặt trong rương hay không.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Nguyễn Nam Chúc buộc phải làm như vậy để hủy đi kỹ năng mạnh nhất của Tương Nữ, nếu chỉ ngăn chặn, Tương Nữ vẫn có thể sử dụng kỹ năng ở lần tiếp theo. Thiết lập trò chơi trong truyện có chỉnh sửa một số chi tiết, luật chơi của board game ngoài đời ác hơn một chút.

Chương 117

Giận à?

“Ổng Nghe của tôi thì sao?” Tiểu Kế có vẻ hoàn toàn không e sợ trước sự vạch trần của Lâm Thu Thạch, gã hỏi lại bằng giọng điệu sắc bén.

Lâm Thu Thạch nói: “Sáng nay anh đã dùng Ổng Nghe rồi đúng không?”

Tiểu Kế không trả lời ngay, gã nhanh nhạy nhận ra câu hỏi của Lâm Thu Thạch dường như là một cái bẫy, do vậy gã chọn cách im lặng.

Nhưng Tiểu Mai ngồi bên cạnh Tiểu Kế thì lãnh đạm nói một câu: “Đúng vậy, sáng nay Tiểu Kế đã dùng Ổng Nghe rồi, có cả người khác chứng kiến.” Cô đưa tay chỉ một người đứng trong đám đông.

Người bị chỉ gật đầu, tỏ ý xác nhận điều Tiểu Mai nói là sự thật, anh ta nói: “Hôm nay khi đi ngang phòng khách, quả thật tôi đã thấy Tiểu Kế mở rương, có dùng cả Ổng Nghe.”

“Ồ, đi đâu này có nghĩa là Ổng Nghe của anh vẫn hoạt động bình thường đúng không?” Lâm Thu Thạch nói: “Vậy anh có thể đưa Ổng Nghe cho tôi xem thử không?”

Tiểu Kế cười nhạt một tiếng: “Đề tôi xem anh giỏi trò gì.” Gã tháo Ổng Nghe trên cổ xuống, ném cho Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch đón lấy Ổng Nghe, nói: “Tiểu Mai, có phải cô chưa ăn gì không?”

Tiểu Mai gật gật đầu, cô lạnh nhạt đáp: “Phải, hôm qua Tiểu Kế phát hiện một rương có Tương Nhân, cho nên tôi không được ăn.” Việc này chẳng có gì lạ, ngược lại rất bình thường, vì số lượng Tương Nhân đang càng lúc càng nhiều, nếu Tiểu Kế từ đầu chí cuối không mở trướng Tương Nhân lần nào thì mới kỳ lạ.

“Ừm, phát hiện được động tĩnh của Tương Nhân, chứng tỏ Ổng Nghe này hoạt động bình thường.” Lâm Thu Thạch nói: “Vậy giờ chúng ta cùng thử nghiệm một chút.” Cậu đeo Ổng Nghe lên cổ, đưa mặt nghe vào lồng

ngực của mình. Không ngoài dự liệu, Ống Nghe không thu thập được bất kỳ âm thanh nào cả, trong tai chỉ có một khoảng im lặng.

“Chẳng nghe thấy gì cả.” Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người thử mà xem.” Cậu đưa Ống Nghe cho những người khác.

Mọi người đón lấy vật phẩm, sau một hồi cẩn thận lắng tai, họ xác định không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả.

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Ống Nghe của anh rõ ràng đã hỏng, rốt cuộc anh làm cách nào để nghe thấy âm thanh bên trong rương?”

Tiểu Kế hất cằm lên, nói: “Tôi tưởng anh có cách gì hay ho để chứng minh tôi có tội, xin lỗi nha, trước đây tôi đã thử rồi, chiếc Ống Nghe này là thứ đặc biệt, không thể dùng nó để nghe nhịp tim của người bình thường được.”

Lâm Thu Thạch nửa cười nửa không: “Ồ? Anh chắc chứ?”

Tiểu Kế nói: “Vật phẩm trong cửa luôn hơi khác so với thế giới thực. Dư Lâm Lâm, không lẽ anh định dùng cách này để bôi nhọ rồi cướp đi Ống Nghe của tôi?!” Tiểu Kế gõ mặt bàn một cách bực dọc, trông như sắp nổi điên vì bị vu oan vô cớ.

Lâm Thu Thạch nói: “Anh chắc chắn cái Ống Nghe này không nghe được tiếng tim đập, chỉ là vật phẩm đặc biệt chứ?”

“Chứ sao, đó là vật phẩm của tôi, không lẽ anh hiểu về nó hơn tôi?” Tiểu Kế nói như đinh đóng cột. Ống Nghe nằm trong tay gã, gã muốn nói gì những người khác đâu thể kiểm chứng được.

“Thật là đáng tiếc.” Lâm Thu Thạch đặt chiếc Ống Nghe lên tay, nói như thở dài: “Nếu anh không nói như vậy, có lẽ tôi còn phải bối rối.” Vừa nói, cậu vừa tháo các bộ phận của Ống Nghe ra.

Phần dẫn truyền âm thanh vốn là một vòng kim loại có thể tháo rời, bên trong vòng kim loại có miếng tròn đặc biệt có tác dụng khuếch âm. Khi Lâm Thu Thạch tách vòng kim loại, lấy đĩa khuếch âm ra, những người khác hoàn toàn sửng sò. Bởi vì bên trong vòng kim loại, phía sau đĩa khuếch âm đáng lẽ phải trống rỗng thì lúc này nút đầy bông gòn, như vậy âm thanh rõ ràng không thể nào truyền đi được, chẳng trách Ống Nghe bị vô hiệu hóa.

Tiểu Kế nhìn thấy bông gòn, đầu tiên gã ngẩn ra, sau đó gương mặt biến sắc, gào lên: “Ai cho anh tháo Ống Nghe của tôi.” Vừa nói, gã vừa định lao vào đoạt lại Ống Nghe từ tay Lâm Thu Thạch, nhưng Tôn Nguyên Châu đứng gần đó đã sớm đoán trước được tình hình, kịp thời ngăn cản.

Thấy mình không thể lấy lại Ống Nghe, Tiểu Kế bắt đầu chửi tục, sự kích động của gã có gì đó bất ổn.

Bị Tiểu Kế đe dọa và chửi bới, gương mặt Lâm Thu Thạch vẫn chẳng có phản ứng, cậu bình thản lôi bông ra khỏi vòng kim loại, sau đó lắp Ống Nghe lại như cũ. Lần này, khi đặt mặt nghe vào lồng ngực, cậu có thể nghe rất rõ âm thanh tim đập.

Lâm Thu Thạch cười nói: “Anh dùng cái này để phát hiện trong rừng có Tương Nhân hay Tương Nữ hay không à? Có vẻ khó đó.”

Tiểu Mai cũng bật cười khinh bỉ. Từ sau khi mất người yêu, dường như ở cô đã xảy ra một sự thay đổi không thể quay đầu. Vẻ non nớt và nhát gan của người mới biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng khôn tả.

Thấy Lâm Thu Thạch và Tiểu Mai kẻ tung người hứng, Tiểu Kế cuối cùng đã hiểu ra vấn đề. Gã cảm hận nhìn Tiểu Mai, chửi: “Mày phản bội tao? Đồ điếm khốn kiếp... Mày nhét bông vào Ống Nghe của tao phải không?!”

Tiểu Mai khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Tiểu Kế: “Là tao thì sao?”

“Khốn nạn, tại sao mày lại bán đứng tao?!” Tiểu Kế nói: “Chính tao đã giúp mày giết Ngụy Tu Đức...”

Tiểu Mai nghe vậy bật cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt. Cô dùng tay gạt giọt lệ ở khóe mắt, nói: “Sao mày ngây thơ quá vậy? Mày làm vậy chỉ để giúp tao sao? Không lẽ mày không được lợi gì từ chuyện đó? Huống hờ” Giọng Tiểu Mai trở nên hằn học, nếu có thể, chắc cô đã róc thịt Tiểu Kế ra cho hả giận: “Tương Nữ giết người yêu tao, còn mày thì hợp tác với nó? Mày đáng chết lắm!!!”

Tiểu Kế thở dốc, mắt đỏ ngầu vì giận.

Để ngăn Tiểu Kế giãy giụa, bọn họ lấy dây thừng trói gã lại. Sau khi lắp Ống Nghe về như cũ, Lâm Thu Thạch tiện tay để nó lên bàn, lãnh đạm nói: “Anh còn muốn nói gì nữa không?”

Tiểu Kế nghiêng răng cười nhạt: “Ha ha, là tao thì sao, có giỏi thì chúng mày giết tao đi.” Quả thực gã đoán biết rương có Tương Nhân hay không không phải nhờ Ống Nghe, bởi vì mỗi ngày Tiểu Kế cần mở ba rương, cho nên gã buộc phải nghe theo chỉ thị của Tương Nữ để tìm ra những rương an toàn, tránh trường hợp xảy ra sai sót.

Nếu hôm qua gã không nói ra chuyện trong rương Tiểu Mai định mở có Tương Nhân, có lẽ sẽ còn chút hy vọng lật lại lời buộc tội. Nhưng giờ gã hiểu ra rằng, những người khác đã nghi ngờ mình từ lâu lắm rồi.

“Thật đáng tiếc.” Lâm Thu Thạch đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Kế: “Anh tưởng tôi không dám giết chết anh à?” Cậu cúi xuống, nhìn chằm chằm Tiểu Kế: “Có nhiều cách lắm.”

Ánh mắt của Lâm Thu Thạch khiến Tiểu Kế run lấy bầy, sau đó gã phát giác ra phản ứng của bản thân, đâm ra giận dữ, bèn nghiêng răng cười nhạt, nói: “Ha ha ha ha, mày thật là đáng thương! Giết tao thì được gì, giết tao người yêu mày có sống lại không? Cô ta đã chết rồi, chết từ đêm qua, chết trong tay của Tương Nữ. Chắc mày muốn biết Bình Cứu Hỏa ở đâu phải không? Tao nói mày biết, chính tao đã giấu nó trong một chiếc rương, chúng mày sẽ vĩnh viễn không thể tìm ra được đâu!”

Tiểu Kế nói xong, Lâm Thu Thạch vẫn bất động. Tiểu Mai đứng bên cạnh cậu bỗng bước lên, xô Tiểu Kế ngã ra đất, di mạnh chân trên bàn tay Tiểu Kế. Đoạn cô thét lên chói tai: “Tất cả là tại mày, tại mày nên anh ấy mới chết! Đồ quái vật, đồ quái vật đi hợp tác với quỷ quái để hại người! Mày đáng chết lắm!”

“Bình tĩnh một chút đi Tiểu Mai!” Tôn Nguyên Châu vội giữ cô gái lại. Anh ta sợ cô có hành động quá khích, mặc dù việc quát mắng, đánh đập có thể khiến cô hả giận, nhưng rồi chính bản thân cô sẽ bị cuốn vào vòng xoáy của thù hận.

“Tôi biết rồi.” Tiểu Mai dừng lại, dừng dừng nói: “Tôi biết, tôi sẽ không chết đâu, tôi sẽ sống thật tốt, thay cả phần của anh ấy.” Cô lấy tay lau giọt nước mắt, khẽ thấp giọng: “Đáng lẽ ra tôi mới là người mở chiếc rương đó.”

Nghe Tiểu Mai nói vậy, Tiểu Kế liền bật cười ha hả. Gã chĩa cái nhìn nanh nọc về phía Lâm Thu Thạch, đang định dùng lời lẽ khiêu khích hai kẻ

mất người yêu, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng bước chân thanh thoát, một giọng cười vang lên: “Ai bảo tôi chết nào?”

Mọi người đều ngẩn ra, hướng ánh mắt của mình về phía cửa. Nguyễn Nam Chúc, kẻ đáng lý đã chết vào đêm qua nay lại xuất hiện. Nguyễn Nam Chúc rạng rỡ mỉm cười nhìn tất cả, khoan thai đi đến trước mặt Lâm Thu Thạch, nói: “Anh yêu, em về rồi nè.”

Lâm Thu Thạch liếc hẩn một cái, không nói gì.

Lâm Thu Thạch im lặng nhưng Tiểu Kế thì thét ầm lên: “Không thể nào, không thể nào, tại sao cô vẫn còn sống... Không thể nào!!!” Giết chết Nguyễn Nam Chúc là nước đi thành công nhất của Tiểu Kế, bởi vì chìa khóa đã bị hủy cùng với cả một vật phẩm có khả năng giết chết Tương Nữ! Vậy mà kẻ đáng lẽ đã chết kia lại đang xuất hiện ngay trước mặt gã, chẳng may mắn chút nào!

“Anh bạn, có biết tại sao người có nhiều kinh nghiệm thường không dám đưa người mới nhảy cóc quá nhiều cửa không?” Nguyễn Nam Chúc nhìn Tiểu Kế ánh mắt tràn ngập sự thương hại: “Bởi vì chỉ những người đã chơi vượt qua các cửa trước mới thu thập được những lá bài tẩy, anh nghĩ những cửa trước đó để chơi thôi à?”

Lâm Thu Thạch đứng kế Nguyễn Nam Chúc, cậu quan sát người bên cạnh, để ý thấy trên cổ tay Nguyễn Nam Chúc có thêm một ký hiệu màu đỏ như được vẽ lên, trông vô cùng nổi bật trên làn da trắng muốt.

“Xem nè, giờ tôi vẫn khỏe re.” Nguyễn Nam Chúc nói với Tiểu Kế: “Ngạc nhiên chưa, bất ngờ chưa?”

Tiểu Kế tức run cả người, trông gã như sắp ngất đi.

“Trời đất, làm thế nào mà cô sống được hả Chúc Mạnh!?” Nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc, Lương Mễ Diệp cũng không khỏi sửng sốt, cô hỏi ra câu mà tất cả mọi người đều muốn hỏi: “Đáng lẽ... Đáng lẽ cô đã...”

“Đã bảo rồi, người ta có lá bài tẩy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “không cần lo lắng quá...” Khi nói câu này, hẩn lén liếc Lâm Thu Thạch một cái, thấy Lâm Thu Thạch làm thinh, chẳng hề để ý đến mình, Nguyễn Nam Chúc bất giác than thầm trong lòng.

“Bây giờ, việc quan trọng là bắt gã nói ra vị trí của Bình Cứu Hỏa.” Lâm Thu Thạch nói: “Đó là thứ khá quan trọng.”

“Để tôi hỏi cho.” Tiểu Mai dịu dàng nói, cô vén những sợi tóc vương trên vành tai: “Tôi sẽ có được đáp án, mà không làm gã chết.”

“Mày định làm gì?!” Ánh mắt của Tiểu Mai khiến Tiểu Kế kinh sợ, gã tuôn ra một tràng tục tĩu dọa nạt, nhưng thấy Tiểu Mai không phản ứng gì, gã bèn chuyển sang nín kéo bằng tình cảm: “Tiểu Mai, anh thật sự thích em! Nếu không anh đã chẳng giúp em giết Ngụy Tu Đức!”

“Ha ha.” Tiểu Mai cười cợt: “Giết Ngụy Tu Đức?” Cô hồ hững nói: “Người mới ngốc nghếch dĩ nhiên là dễ đi đầu khiến hơn so với một tay lão luyện khôn ngoan, vả lại, tao không tin mày sẽ để tao sống đến cuối cùng.” Nếu Tiểu Kế đã cấu kết với Trương Nữ, để tránh việc Trương Nữ đột nhiên trở mặt, chắc chắn gã phải giết hết tất cả mọi người để mình trở thành đối tượng được cửa bảo vệ, nếu Tiểu Mai tin vào lời lẽ mê hoặc của gã thì cô thật sự quá ngốc.

Về điểm này, Tiểu Mai hiểu rất rõ, đây cũng là lý do cô hợp tác với Lâm Thu Thạch. Nói dứt câu, Tiểu Mai quay sang Nguyễn Nam Chúc: “Tôi cứ tưởng chị chết thật rồi cơ.”

Nguyễn Nam Chúc cười cười, không thể hiện thái độ gì cả.

Sau đó, mọi người bắt đầu thăm vấn Tiểu Kế, bắt gã khai ra chỗ cất giấu Bình Cứu Hỏa. Lâm Thu Thạch ngồi bên cạnh, từ đầu chí cuối chẳng nói gì. Trên thực tế, từ khi Nguyễn Nam Chúc trở về, Lâm Thu Thạch vẫn chưa nói với hắn nửa lời.

Nguyễn Nam Chúc ban đầu còn cười trêu Lâm Thu Thạch, về sau dần cảm nhận thấy đi đầu bất ổn, vội vàng gọi Lâm Thu Thạch ra nói chuyện riêng.

Lâm Thu Thạch vô cảm đi theo Nguyễn Nam Chúc sang một gian phòng khác, cậu lên tiếng: “Nói đi, em muốn nói gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Lâm Lâm, anh giận đấy à?” Hắn tận dụng khuôn mặt xinh đẹp bày ra vẻ đáng thương, khẽ hạ giọng: “Anh đừng giận em mà.”

Quả thực nếu là thường ngày, thấy Nguyễn Nam Chúc như vậy, cơn giận của Lâm Thu Thạch đã sớm tiêu tan rồi, nhưng hôm nay cậu chỉ lạnh lùng “ừm” một tiếng, không tỏ thái độ gì.

“Lâm Lâm, Lâm Lâm...” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đừng giận, anh giận thì em buồn lắm.” Hắn nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, thận trọng chạm khẽ lên môi cậu: “Được không nào?”

Lâm Thu Thạch không hề dao động: “Anh chỉ hỏi em một câu thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch: “Em có nắm chắc bản thân sẽ vượt qua được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Dĩ nhiên là chắc...”

Nhưng hắn chưa dứt lời, Lâm Thu Thạch đã giận dữ cắt ngang, cơn thịnh nộ cậu kiêu ngạo đã sắp sửa bộc phát, thậm chí còn gọi thẳng tên của Nguyễn Nam Chúc: “Nguyễn Nam Chúc, mẹ kiếp, đến nước này rồi mà em còn định lừa tôi?!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Lâm Lâm, thật sự là em có cách nên mới dám làm vậy, anh còn nhớ chiếc vòng màu đỏ em đưa anh ở cửa *Lấy người làm gương* chứ? Chiếc vòng đó có thể đẩy lui ba lượt tấn công của quỷ quái...” Hắn giơ cổ tay lên, để lộ vết tích màu đỏ tươi: “Anh xem, em vẫn khỏe mạnh đúng không?” Hắn vừa nói vừa mỉm cười lấy lòng.

Nghe Nguyễn Nam Chúc giải thích xong, Lâm Thu Thạch cười nhạt, nói: “Nếu em nắm chắc bản thân có thể sống sót, thế sao lại để chìa khóa và Bạch Mộc Xuân ở phòng không mang theo?” Càng nói Lâm Thu Thạch càng tức giận, cuối cùng gần như rít lên: “Em nghĩ tôi ngốc nên muốn nói gì thì nói phải không?”

Nguyễn Nam Chúc vẫn muốn giải thích, nhưng Lâm Thu Thạch không còn muốn nghe nữa, cậu nói: “Mấy chuyện này khi nào ra khỏi đây tính tiếp, hiện giờ tâm trạng tôi rất tệ, nếu nói nữa, tôi vẫn sẽ nổi điên với em thôi.” Dứt lời, cậu quay lưng bỏ đi, không cho Nguyễn Nam Chúc cơ hội nào để giải thích.

Nguyễn Nam Chúc khóc không ra nước mắt.

Lúc đó Lâm Thu Thạch cứ tưởng Nguyễn Nam Chúc thật sự đã bị hại, mãi đến khi cậu nghe được lời từ biệt của hắn. Khi đó Nguyễn Nam Chúc đã nói: “Dù Lâm Lâm, em yêu anh.” Câu nói đó khiến Lâm Thu Thạch sực tỉnh, trong giây lát cậu nhận ra đi đâu rồi.

Nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự cảm thấy mình sắp chết, thì lời bày tỏ cuối cùng đó ít nhất hẳn cũng sẽ gọi tên thật của Lâm Thu Thạch, chứ không thể nào gọi Dư Lâm Lâm.

Sau khi hiểu ra tất cả, Lâm Thu Thạch ngăn lại cảm xúc sắp mất khống chế của bản thân, đồng thời dằn nén sự phẫn nộ đối với việc làm của Nguyễn Nam Chúc vào tận sâu trong lòng.

Ở bên kia, cuộc thăm vấn đã có kết quả, Tiểu Kế cuối cùng đã khai ra nơi cất giấu Bình Cứu Hỏa. Không rõ Tiểu Mai dùng cách gì lấy được thông tin này, Lâm Thu Thạch cũng không hề hỏi. Cậu không lương thiện đến mức có thể tha thứ cho kẻ suýt nữa hại chết Nguyễn Nam Chúc, không đích thân ra tay đã là sự kiêu chể tột cùng rồi.

Tiểu Kế đã khai nhận tất cả mọi thứ, gã kể mình bị Trương Nữ mê hoặc ngay từ khi mới đặt chân tới nơi này. Gã may mắn hơn Điền Cốc Tuyết đã chết rất nhiều, vừa bước vào cửa đã lấy được vật phẩm để trên bàn, sau đó cũng chính gã đem giấu sách hướng dẫn.

Dĩ nhiên, để tránh sự hoài nghi của những người khác, gã đặt vật phẩm vào một chiếc rương trong phòng khách. Sau khi đọc xong cuốn luật chơi, gã cũng để nó trong một góc phòng ăn.

Về sau, Tiểu Kế mở liền ba rương trước mắt những người khác, danh chính ngôn thuận sở hữu vật phẩm, đồng thời mở khóa kỹ năng đầu tiên cho Trương Nữ.

Còn Điền Cốc Tuyết hoàn toàn chỉ là đạn khói Trương Nữ tung ra nhằm đánh lạc hướng. Trước đó, khi nghi ngờ Điền Cốc Tuyết, Nguyễn Nam Chúc đã cảm thấy sự tình không chỉ đơn giản như vậy, bởi vì với IQ của Điền Cốc Tuyết rất khó đảm nhận được vai trò gián điệp. Quả nhiên, phía sau cô ta còn một Tiểu Kế thâm hiểm, gã thâm hiểm đến mức khiến cho không một ai hoài nghi mình.

Việc Nguyễn Nam Chúc đột nhiên gặp nạn khiến Lâm Thu Thạch có động lực suy nghĩ lại về tất cả mọi thứ. Cậu ngầm liên lạc với Tiểu Mai, nhờ cô gỡ mảnh khóa với Ống Nghe, sau đó cậu gặp may mắn do Tiểu Kế tự mình để lộ dấu vết, giúp Lâm Thu Thạch khẳng định được chắc chắn thân phận gián điệp của Tiểu Kế.

Tất cả mọi thứ đều thuận lợi, ngoại trừ việc người nào đó đã lừa cậu.

Nguyễn Nam Chúc chắc chắn đã đoán được sự tồn tại của gián điệp thứ hai ngay từ đầu, thậm chí hắn đoán được việc gián điệp thứ hai sẽ ra tay với mình. Để tránh cho Lâm Thu Thạch bị liên lụy, hắn đã che giấu mọi thứ, một mình gánh chịu hai kỹ năng của Trương Nữ. Thực tế, hành động của Nguyễn Nam Chúc tiềm ẩn sự nguy hiểm nhất định, cho dù hắn chắc đến tám mươi phần trăm vòng ngọc có thể đỡ được kỹ năng của Trương Nữ, thì vẫn có hai mươi phần trăm khả năng xấu sẽ xảy ra, chính vì thế hắn đã bỏ lại vật phẩm và chìa khóa ở phòng, một mình tiến vào căn phòng nhốt Diên Cốc Tuyệt.

Lâm Thu Thạch hiểu tất cả, nhưng cậu vẫn không thể tìm được cơn tức giận, cứ nghĩ đến việc Nguyễn Nam Chúc có thể đã chết một cách cô độc trong căn phòng đó, thậm chí là chết mất xác, cậu lại cảm thấy không thể chịu nổi.

“Hai người không sao chứ?” Khi Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đi ra, bầu không khí kỳ quái giữa đôi bên khiến những kẻ chứng kiến không khỏi lo lắng, Lương Mễ Diệp bèn khẽ đánh tiếng hỏi thăm.

“Không sao.” Lâm Thu Thạch nói một cách lạnh nhạt: “Có chuyện gì được chứ?”

Lương Mễ Diệp: “...” Nhìn hai người đã thấy có chuyện rồi. Đây là lần đầu tiên Lương Mễ Diệp trông thấy vẻ lấy lòng trên mặt Nguyễn Nam Chúc.

“Cục cưng à, anh có đói không?”

“Không.”

“Cục cưng ơi, anh khát chứ?”

“Không...”

“Cục...”

“Đừng gọi tôi là cục cưng.”

“Lâm Lâm...”

“Im mồm.”

Những người xung quanh nghe được cuộc đối thoại trên, nét mặt đều trở nên khó tả. Tôn Nguyên Châu cố nén cười, khẽ ho vài tiếng, nói, hai

người yêu thương nhau quá nhỉ, nhưng bây giờ không phải là lúc âu yếm tình tứ, chúng ta nên thảo luận về Trương Nữ thì hơn.

Thống kê lại những vật phẩm đã có, tìm ra cách giết Trương Nữ, thoát ra ngoài, đó mới là vấn đề trọng yếu vào lúc này.

“Chúng ta có nhiều nhất là sáu ngày.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau sáu ngày nữa, Trương Nữ sẽ lại có thể kích hoạt *Ở ngay bên bạn*, khi ấy nếu chưa ra khỏi... E rằng chẳng bao giờ ra được nữa.”

“Hiện giờ, chúng ta sở hữu Bạch Mộc Xuân có thể giết Trương Nữ, chỉ cần tìm đúng vị trí của nó rồi ra tay. Nếu muốn sử dụng kỹ năng, Trương Nữ bắt buộc phải khóc to.” Tôn Nguyên Châu cố gắng sắp xếp các suy nghĩ của mình: “Việc của chúng ta là chờ đợi...”

“Đúng thế.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khổ nỗi Bạch Mộc Xuân chỉ dùng được một lần, nếu dùng sai chỗ, chúng ta sẽ bỏ mất một cơ hội quan trọng.” Bạch Mộc Xuân chỉ có thể sử dụng trước khi mở rương mà thôi, hần tiếp: “Chỗ Xăng lần trước tuồn qua khe cửa vẫn chưa dùng đến, đây cũng là vật phẩm quan trọng.”

“Ừm, không rõ rương của Trương Nữ có khác biệt gì lớn so với rương chứa Trương Nhân không.” Lâm Thu Thạch nói: “Nếu Ống Nghe có thể phân biệt sự khác nhau này thì tốt, nếu không thể sẽ khá phiền phức.”

Trước mắt, mỗi lần Trương Nữ gào khóc, họ chỉ có thể xác định nó đang ở phòng nào, chứ chưa thể tìm thấy cụ thể chiếc rương nó ẩn nấp.

Tóm lại, kế hoạch này kỳ thực có tồn tại rủi ro.

“Nếu tìm thêm được một số vật phẩm nữa thì ổn hơn,” Nguyễn Nam Chúc nói, “nhưng thời gian chẳng đợi ai.”

Mọi người trở nên trầm ngâm.

Hôm nay, có lẽ do đánh hơi thấy có biến nên Trương Nữ không sử dụng kỹ năng và không khóc, Lâm Thu Thạch chỉ xác định được Trương Nữ đang ở đâu một, còn vị trí cụ thể, cậu hoàn toàn mơ hồ.

Trương Nữ không khóc, phe người cũng không có tiến triển, chỉ đành tiếp tục đợi.

Trong lúc chờ, Nguyễn Nam Chúc liên tục mặt dày bắt chuyện với Lâm Thu Thạch. Cậu ban đầu còn ậm ừ, câu được câu không, về sau bức quá chẳng buồn nói nữa, chuyển sang cầm đầu vào điện thoại.

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ hờn dỗi, chỉ ước được biến thành thú mà Lâm Thu Thạch đang c̣ần trong tay.

Lương Mễ Diệp đứng bên nhìn thấy cảnh đó phải cố nín cười. Thủ lĩnh Hắc Diệu Thạch ngoài đời cao ngạo lạnh lùng là thế, ai ngờ trong cửa lại thành ra thế này. Dĩ nhiên cô không dám cười thành tiếng, tránh để Nguyễn Nam Chúc quē độ, thẹn quá hóa giận... Lương Mễ Diệp đâu phải đối tượng được đặc cách như Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch rõ ràng vẫn còn giận, giận nhiều là đằng khác.

Nguyễn Nam Chúc thấy cậu mặt ủ ṃây chau, cảm thấy dùng ưu thế ngoại hình của Chúc Mạnh mà còn không dỗ được Lâm Thu Thạch, đến khi ra tới thế giới thực chắc chắn sẽ càng phiền phức.

Thế là đêm đó, trong giờ ngủ, Nguyễn Nam Chúc lảng lạng mò lên giường Lâm Thu Thạch.

“Lâm Lâm, em sợ.” Mỹ nhân mở lớn đôi mắt đen láy diễm lệ, nhìn Lâm Thu Thạch vẻ vô tội: “Cho em ngủ cùng được không?”

Lâm Thu Thạch làm mặt lạnh: “Em sợ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Vâng.”

Lâm Thu Thạch: “Khéo ghē, tôi cũng sợ.” Cậu vừa nói vừa ng ẩ ḍậy, bỏ lại Nguyễn Nam Chúc để trèo sang chiếc giường trống.

Nguyễn Nam Chúc: “...” Tiêu r ấ tiêu r ấ, Lâm Lâm nhà mình giận thật r ấ, giận đến độ không dỗ nổi luôn.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Nguyễn Nam Chúc: Giận à?

Lâm Thu Thạch: Đâu có.

Nguyễn Nam Chúc: Giận à?

Lâm Thu Thạch: Đâu có.

Nguyễn Nam Chúc: Giận...

Lâm Thu Thạch: Hỏi nữa ông đập chết.

Nguyễn Nam Chúc: (˘•,•˘)

Ha ha ha xin giới thiệu với quý vị câu chuyện hằng ngày giữa pop
Nguyễn và pip Lâm.^[4]

Chương 118

Xin chào Tiểu Mai

Lâm Thu Thạch là người ôn hòa, nhưng một khi người ôn hòa ấy nổi giận thì có thể khiến Nguyễn Nam Chúc phải bối rối không biết nên xử sự thế nào. Nhưng dù sao họ đang ở trong cửa, Lâm Thu Thạch sẽ không để chút vấn đề giữa mình và Nguyễn Nam Chúc làm ảnh hưởng đến việc chung.

Như một nhiệm vụ, cậu thuật lại cho Nguyễn Nam Chúc nghe tất cả những việc xảy ra sau khi hắn bị nhốt, đặc biệt là phản ứng của những người khác, cùng toàn bộ động thái của Tiểu Kế.

Nguyễn Nam Chúc chăm chú lắng nghe, rồi hỏi một câu: “Gã là người đầu tiên hỏi anh vị trí cất giữ chìa khóa à?”

“Đúng.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu. Kỳ thực chuyện này hơi lạ, Tiểu Kế hợp tác với Trương Nữ thì sẽ chẳng cần quan tâm tới việc chìa khóa bị hủy, vậy mà gã lại là kẻ đầu tiên quan tâm, thậm chí bất chấp việc gây ra sự ác cảm với Lâm Thu Thạch, cũng phải đòi Nguyễn Nam Chúc giao nộp chìa khóa.

Nếu Tiểu Kế không phải là gián điệp, thì hành động của gã hoàn toàn hợp lẽ, nhưng hiện tại thân phận gián điệp của Tiểu Kế đã bị đưa ra ánh sáng, hành động này bỗng trở nên bất thường, hoàn toàn không ăn nhập.

“Em cảm thấy gã Tiểu Kế này biết đi đâu gì đó.” Nguyễn Nam Chúc cố tình gọi chuyện để Lâm Thu Thạch nói nhiều hơn: “Anh thấy sao hả Lâm Lâm?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch lãnh đạm đáp: “Anh đoán có thể gã biết vị trí của đường hầm.”

Khi biết vị trí đường hầm và sở hữu chìa khóa, người chơi có thể rời khỏi tòa nhà. Có lẽ Tiểu Kế cũng sợ phía Trương Nữ đổ chứng, nên muốn tìm một lối thoát thứ hai cho bản thân.

“Chỉ sợ gã không nói.” Lương Mễ Diệp đang ngồi trên một chiếc giường gần đó, cô nói tiếp: “Không biết Tiểu Mai có cách nào khiến gã khai ra không.”

Nguyễn Nam Chúc chìm vào im lặng.

Họ bàn bạc thêm một lát rồi rời giường, vệ sinh cá nhân, trước tiên họ định đến phòng ăn.

Lúc này, Tiểu Kế đang bị trói trong phòng ăn. Tối hôm qua, họ cắt cử Tôn Nguyên Châu và hai người cùng nhóm của anh ta ở lại canh gác, suốt đêm qua không có động tĩnh gì, có lẽ không xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Trước khi đến phòng ăn, Lâm Thu Thạch đến nơi mà Tiểu Kế khai cất giấu Bình Cứu Hỏa. Cậu lắng tai nghe động tĩnh trong rương, phát hiện bên trong có một Tượng Nhân.

“Có Tượng Nhân.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc hơi ngẫm nghĩ, nói: “Mễ Diệp, cô gọi Nhậm Như Viễn tới đây.”

Lương Mễ Diệp gật gật đầu, xuống tầng gọi Nhậm Như Viễn. Nhậm Như Viễn rất hiểu ý, đã mang cả Xăng đến chỗ Nguyễn Nam Chúc, nói: “Tôi rướn lên trên nhé.”

“Làm đi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Thế là Nhậm Như Viễn đỡ xăng lên mặt rương, châm lửa đốt. Giấy lát sau, khi rương gỗ bắt lửa, từ bên trong vọng ra tiếng kêu thảm thiết. Nắp rương bật mở, một nhân hình với làn da trắng ớn bò ra, tứ chi gãy nát, cơ thể bị bó thành một khối vuông đang không ngừng giãy giụa, nhưng ngọn lửa đã bén vào cơ thể của nó, một mùi thịt cháy khét lợm giọng bốc lên.

Nghe thấy tiếng động, những người khác nhanh chóng bu lại, tất cả họ được dịp chứng kiến cảnh tượng đáng sợ ấy.

Lâm Thu Thạch chợt chú ý đến đi đâu gì đó, cậu liếc liếc môi, vẻ mặt không dễ chịu cho lắm.

Khoảng vài phút sau, tiếng kêu của Tượng Nhân nhỏ dần, trông nó hiện giờ giống như một cục than.

Mọi người thấy Tượng Nhân đã bất động, liền chìm vào im lặng. Khá lâu sau, giọng nói của Tiểu Mai vang lên phá vỡ bầu không khí: “Đây

chẳng phải là Ngụy Tu Đức ư?”

“Đây chắc là Tương Nhân do lão ta biến thành.” Tôn Nguyên Châu liếc Tiểu Mai một cái: “Đã biến thành Tương Nhân thì không còn là người nữa rồi.”

“Vậy sao.” Tiểu Mai băng quơ đáp.

Lâm Thu Thạch nín thở rảo bước đến chỗ chiếc rương, nhìn vào bên trong, quả nhiên thấy một Bình Cứu Hỏa lặng lẽ nằm ở sâu trong góc. Cậu thò tay lấy Bình Cứu Hỏa ra, đưa cho Tôn Nguyên Châu.

Tôn Nguyên Châu không nhận, anh ta nói: “Nhóm cậu giữ đi, lúc nào thích hợp thì dùng, miễn sao nó có thể cứu được chúng ta.”

Lâm Thu Thạch nhìn sang Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn gật đầu, bèn cầm lấy Bình Cứu Hỏa.

Trong phòng hiện giờ nồng nặc mùi thịt người cháy khét, cho nên lấy được Bình Cứu Hỏa xong, mọi người vội vã bỏ ra ngoài, không ai có ý định nấn ná thêm dù chỉ giây lát, chỉ có Tiểu Mai cứ đứng ở cửa ra, hồi lâu vẫn bất động.

Lâm Thu Thạch liếc cô một cái, định nói gì đó, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Khi trở về phòng ăn, Lâm Thu Thạch chợt phát hiện quân số vốn dĩ là mười một, nay lại thiếu đi hai người. Đợi đến khoảng chín giờ, vẫn không thấy hai người kia quay lại, mọi người biết có lẽ họ sẽ không bao giờ quay lại nữa. Theo trí nhớ của Lâm Thu Thạch, hai kẻ mất tích dường như đã nhịn đói khoảng ba ngày, xem ra họ không chịu đựng nổi nữa, sáng nay đã đi mở rương...

Lúc này, quân số chỉ còn chín người, cả căn biệt thự ngập tràn Tương Nhân do Tương Nữ tạo ra.

Nỗi sợ hãi, cơn đói và sự tuyệt vọng đã đủ hủy hoại toàn bộ ý chí của một con người, vào thời khắc này, nếu có kẻ gây ra chuyện quá khích thì cũng chẳng có gì lạ.

Tiểu Kê sau một ngày không ăn, không ngủ trông đã tiều tụy hơn hẳn so với hôm qua.

Nhưng cái nhìn của Tiểu Mai dành cho gã vẫn không gợn chút thương cảm nào. Việc đầu tiên cô làm khi bước vào phòng ăn là đá ngã chiếc ghế

mà Tiểu Kế đang bị trói trên đó.

Những người khác thấy vậy cũng không nói gì, bởi lẽ nếu họ không phát hiện thân phận gián điệp của Tiểu Kế, chắc gã sẽ hại họ còn thê thảm hơn.

Nguyễn Nam Chúc ng ồi xuống bên cạnh Tiểu Kế, vừa gặm bánh mì, vừa nói: “Tiểu Kế, nói đi, có phải anh còn chuyện gì giấu bọn này không.”

Tiểu Kế không nói không rằng, chỉ dùng ánh mắt căm hận nhìn tất cả mọi người.

“Tôi nghĩ anh nên hiểu rõ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Kẻ địch của anh bây giờ không phải là bọn tôi, mà là Trương Nữ. Bọn tôi không được phép giết anh, nhưng Trương Nữ thì có thể.” Hắn vôn về chiếc nĩa trong tay: “Anh nghĩ rương tiếp theo mình mở, sẽ là rương trống hay rương chứa Trương Nhân?”

Tiểu Kế theo phản xạ định mở miệng phản bác, nhưng lời lên đến miệng lại không phát ra được, bởi vì gã nhận ra rằng, lời của Nguyễn Nam Chúc thật sự có lý.

Một khi gã không còn giá trị lợi dụng, Trương Nữ chắc chắn sẽ chẳng nương tay. Giống như Điền Cốc Tuyết trước đây vậy...

“Mấy người dám thề sẽ không hại tôi không?” Tiểu Kế nói: “Nếu mấy người bảo đảm được chuyện đó, tôi sẽ khai.”

“Dĩ nhiên là được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ở trong cửa đã có quy định không thể giết người, anh cũng biết mà...”

Tiểu Kế rơi vào trầm tư.

Lâm Thu Thạch đột nhiên để ý đến Tiểu Mai, cô đứng bên cạnh Tiểu Kế, khi lắng nghe cuộc đối thoại, gương mặt cô lộ vẻ tức giận. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Tiểu Mai sẽ nói gì đó, nhưng đến cuối cùng cô vẫn giữ im lặng.

“Được, tôi sẽ nói cho mấy người vị trí của đường h ầm.” Tiểu Kế nói: “Nhưng, tôi không dám chắc đường h ầm có bị dịch chuyển đi chỗ khác hay không.”

“Anh mở được đường h ầm lúc nào?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Mở được từ lâu rồi.” Tiểu Kế nói: “Hình như ngay ngày đầu tiên.” Gã lãnh đạm nói tiếp: “Cho nên tôi vẫn luôn muốn lấy được chìa khóa...” Chỉ cần có chìa khóa trong tay, gã sẽ trở thành người đầu tiên thoát ra ngoài, không cần mạo hiểm tiếp tục hợp tác với Tương Nữ.

Nhưng gã không ngờ rằng, cuối cùng chìa khóa lại rơi vào tay Nguyễn Nam Chúc.

“Đi thôi, mang gã đến đây xem thử.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Tất cả cùng đi đến căn phòng mà Tiểu Kế nói, đó là phòng bếp ở tầng một. Trong phòng bếp có tổng cộng tám rương, ba trong số đó được dán giấy nhớ, xem ra đã mở rồi. Tiểu Mai dùng tay sờ lên một trong ba chiếc rương đã mở, Lâm Thu Thạch còn nhớ, người yêu cô vì mở rương này mà mất đi tính mạng.

“Cái nào?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Cái đó.” Tiểu Kế chỉ chiếc rương nằm gần cửa ra vào.

“Mày nói đường hầm ở trong rương này, thì hãy tự mở ra cho mọi người xem.” Tiểu Mai lạnh lùng nói.

“Mày tưởng tao ngốc à?” Tiểu Kế nổi cơn: “Chắc chắn Tương Nữ cho Tương Nhân mai phục trong đó, tao mà mở khác gì tự tìm cái chết? Chúng mày có vật phẩm xác định sự có mặt của Tương Nhân mà? Lấy ra dùng đi chứ!”

Tôn Nguyên Châu lấy ra chiếc ống nghe đoạt được từ Tiểu Kế, thận trọng nghe kỹ rồi nói: “Có tiếng động.”

“Có tiếng động cũng chẳng sao.” Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm nói: “Nếu chắc chắn đường hầm ở trong rương này, chúng ta dùng Bạch Mộc Xuân là xong.” Hắn lấy vật phẩm ra.

Bạch Mộc Xuân có thể giết Tương Nữ, dĩ nhiên cũng giết được Tương Nhân.

“Vậy thì dễ thôi.” Tiểu Kế nói: “Dùng Bạch Mộc Xuân trước để đánh tan tất cả những thứ khác, rồi mở ra là xong?” Gã bật cười như điên: “Chúng ta sắp được rời khỏi nơi này rồi!”

Hiện tại có chín người còn sống, ngoại trừ Tiểu Kế và Tiểu Mai, tất cả đều là kẻ lão luyện.

Tiểu Kế và Tiểu Mai tuy bị Ngụy Tu Đức lừa gạt, nhưng nếu có thể thoát ra khỏi nơi này, họ sẽ thu hoạch được cực lớn: Đó là nhảy cóc thăng lên cửa cấp mười một, nhận được quãng thời gian sống sót khá lâu. Chuyện này chẳng khác nào trúng số độc đắc.

“Có dùng không?” Tôn Nguyên Châu liếc Nguyễn Nam Chúc.

“Chờ chút.” Nguyễn Nam Chúc bấy giờ đang để ý đến chiếc rương ở góc tường, hần quay sang hỏi Tiểu Kế: “Anh tìm ra đường hầm vào ngày thứ hai hả?”

“Đúng, thì sao?” Tiểu Kế nói.

“VẬY chắc anh cũng biết thời điểm Điên Cốc Tuyết mở ra *Đung đa đung đa* chứ.” Nguyễn Nam Chúc hỏi tiếp.

Tiểu Kế sững người: “Hình như cô ta tìm thấy ngay ngày đầu...” Dường như ra đi đầu gì đó, cơ thể gã bất giác run lên bần bật: “Ý cô là sao?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ý tôi là muốn xác định xem, vào lúc này, Tương Nữ còn có thể sử dụng kỹ năng đó hay không.”

Tiểu Kế chìm vào im lặng.

Trên thực tế, rất có khả năng là như vậy, bởi vì trong ngày đầu tiên khi họ đổ bộ tới tòa biệt thự này, Tương Nữ đã khóc một lần, nhưng khi đó chưa ai để tâm. Và lại theo như cuốn luật chơi, có những kỹ năng được sử dụng trong thời gian dài và không cần khóc báo hiệu, ví dụ như *Lời đáp đối gian*.

Trong board game, *Lời đáp đối gian* là kỹ năng bị động của Tương Nữ, bất cứ khi nào người chơi thăm vấn Tương Nữ, đầu chỉ nhận được lời nói dối.

Sau khi hiểu ra chuyện này, vâng trán Tiểu Kế lập tức ướt đầm mồ hôi, gã nuốt một cái khó khăn: “Ý cô là, rất có khả năng chiếc rương này đã bị tráo đổi???”

“Đúng thế,” Nguyễn Nam Chúc nói, “có khả năng chuyện đó đã xảy ra.” Hần tiếp: “Hoặc là chúng ta chỉ đang cả nghĩ thôi.”

Đứng giữa sự sống và cái chết, đâu có thứ gọi là cả nghĩ. Bởi vì chỉ cần một trong muôn vàn khả năng trở thành sự thực, thì có nghĩa là mất mạng một trăm phần trăm.

Sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Nguyễn Nam Chúc và Tiểu Kế, tất cả mọi người đều im lặng, nhìn chăm chăm vào chiếc rương đó.

Kỹ năng *Đụng đả đụng đưa* của Trương Nữ có thể sử dụng với đường hãm. Trong phòng hiện tại có tổng cộng tám rương, cũng có nghĩa họ có khả năng cao mở trúng Trương Nhân hoặc Trương Nữ.

“Làm sao đây?” Tuyên Tử Huệ vẻ như sắp sụp đổ, cô ta cũng đã mất đi đồng đội, hai ngày nay nhin đói, cô ta biết mình không thể chịu đựng đến ngày thứ ba, sáng mai giá nào cũng phải mở rương. Và mở rương, nghĩa là phải đứng trước sự đe dọa của Trương Nữ.

Tiểu Kế đứng đó như trời trồng, dường như không thể ngờ bản thân đã tự đeo đá vào chân, gây cản trở cho chính mình. Gã đồ đần nói: “Làm thế nào bây giờ, hay là chúng ta đi mở thêm rương, xem có tìm được vật phẩm hữu dụng nào khác không?”

Nguyễn Nam Chúc thở hắt ra, nói: “Hiện giờ số rương chưa mở không còn nhiều, Trương Nhân thì những mười bốn con, cộng thêm Trương Nữ là mười lăm, chắc chắn chúng ẩn nấp đầy trong các rương chưa mở.”

Trong các rương chưa mở vẫn còn vài vật phẩm phe người cần đến. Trương Nữ sẽ không để họ có được các thứ này một cách dễ dàng.

“Vậy phải làm sao.” Giọng Tôn Nguyên Châu khàn khàn: “Không lẽ chỉ còn cách ngồi chờ chết?”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Độ khó của cửa cấp mười thể hiện ở đây, muốn vượt qua không phải chuyện gì dễ dàng. Cánh cửa đã đưa tới cho mọi người một thách thức cực lớn, đó là tiếp tục chịu đựng những đợt công kích và tìm kiếm thêm vật phẩm, hay là lựa chọn ngay một trong tám rương ở căn phòng này.

Họ có một phần tám khả năng tìm thấy đường hãm, nhưng một khi mở sai...

Chẳng ai lên tiếng, chiếc rương phía trước dường như biến thành ác quỷ đe dọa tính mạng của họ.

Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc lên tiếng: “Đợi đến ngày mai ta quay lại, ngày mai sẽ có thêm lượt sử dụng Ống Nghe, khi đó hãy xem xem có bao nhiêu rương an toàn.”

Có lẽ cũng chỉ còn cách đó, mọi người tưởng chừng sắp được ra ngoài, giờ chỉ biết cúi đầu rầu rĩ, bầu không khí tuyệt vọng lại lần nữa lan tràn trong nhóm.

Tất cả tản ra, để lại mình Tiểu Kế trong phòng ăn.

Lương Mễ Diệp nói: “Chẳng lẽ cửa muốn chúng ta chết sạch???” Còn chín người chơi, trong phòng bếp có tám rương, nếu chơi trò đổi mạng thì số lượng vừa đủ, nhưng ai sẽ chịu dùng tính mạng bản thân làm bàn đạp cho kẻ khác chứ.

Nguyễn Nam Chúc lạnh nhạt nói: “Chuyện này cũng thường thôi mà.” Hắn nhìn sang Lâm Thu Thạch, thấy Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ gì đó.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Lâm Lâm, sao anh không nói gì?”

Lâm Thu Thạch liếc hắn một cái: “Nói gì bây giờ?”

Nguyễn Nam Chúc bảo: “Nói đại cái gì cũng được.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi chẳng có gì để nói.”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh...”

Lâm Thu Thạch dường như đoán được Nguyễn Nam Chúc định nói gì, bèn giơ tay ra hiệu dừng: “Đã nói rồi, giờ chỉ bàn việc chính thôi.”

Nguyễn Nam Chúc tức thì bày ra điệu bộ tủi hờn, gọi: “Lâm Lâm...”

Lâm Thu Thạch không để hắn có cơ hội đặt chân lên sàn diễn, cậu vội đứng dậy, nói: “Tôi đi thăm Tiểu Mai.”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Hắn khẽ thở hắt ra, vừa ngoảnh sang thì đúng lúc thấy vẻ mặt hả hê nín cười của Lương Mễ Diệp.

Nguyễn Nam Chúc: “Hay không?”

Lương Mễ Diệp cười ha hả: “Có, có.” Nguyễn Nam Chúc cao ngạo lạnh lùng là thế mà cũng phải bó tay trước Lâm Thu Thạch, vở kịch này quả thực rất hay ho.

Lâm Thu Thạch đi loanh quanh một vòng, rồi xuống phòng ăn ở tầng một.

Căn biệt thự hoàn toàn không còn vẻ ồn ào như mấy ngày trước đó, mỗi khi đêm xuống, căn nhà liền chìm vào sự vắng lặng chết chóc. Vậy nhưng khi Lâm Thu Thạch đi vào phòng ăn, cậu thấy Tiểu Mai đang ngồi đó, tay cầm một chai rượu, chậm rãi uống.

Phía đối diện cô gái là Tiểu Kế, miệng gã bị nhét giẻ, đang nhìn Tiểu Mai một cách sợ hãi.

“Tiểu Mai?” Lâm Thu Thạch gọi tên cô gái: “Sao vẫn chưa đi nghỉ?”

Tiểu Mai nghe thấy giọng Lâm Thu Thạch, bèn nhìn cậu một cái, cười cười: “Không ngủ được.” Cô hớp một ngụm rượu, rồi nói như vậy.

Lâm Thu Thạch đi đến bên cô gái, ngừng xuống.

Tiểu Mai hỏi cậu có muốn uống rượu không, Lâm Thu Thạch từ chối.

“Khi biết Chúc Mạnh chết, anh cảm thấy thế nào?” Tiểu Mai nói.

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi muốn báo thù cho cô ấy.”

Tiểu Mai nói: “Muốn giết chết kẻ gián điệp đúng không?”

Lâm Thu Thạch liếc Tiểu Kế một cái, rồi gật gật đầu.

“Thật ra tôi cũng nghĩ giống anh.” Tiểu Mai nói: “Nếu không do Tiểu Kế, chúng ta đã được ra ngoài lâu rồi. Gã không những giúp Trương Nữ, mà còn cản trở chúng ta, loại người đó quả thật đáng chết.” Giọng điệu cô nhẹ nhàng, nhưng Tiểu Kế ngừng đối diện nghe xong liền bắt đầu vùng vẫy, nhìn Lâm Thu Thạch vẻ cầu cứu.

Lâm Thu Thạch lạnh lùng liếc gã một cái, không thể hiện thái độ gì. Cậu đâu phải thánh nhân, cứ nghĩ đến việc Nguyễn Nam Chúc suýt nữa phải chết trong cô độc vì Tiểu Kế, là cậu không thể nào thông cảm cho con người này được.

Tất cả là do Tiểu Kế tự làm tự chịu.

“Đi ngủ đi.” Tiểu Mai nói: “Muộn lắm rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Còn cô?”

Tiểu Mai nói: “Tôi không ngủ được, để tôi uống thêm lát nữa. Anh hãy đối xử tốt với Chúc Mạnh, chị ấy rất yêu anh.” Cô nói thêm: “Dĩ nhiên, tôi biết anh cũng rất yêu chị ấy.” Tiểu Mai vừa nói vừa lấy tay quệt một giọt lệ trên khóe mắt.

Lâm Thu Thạch đứng dậy: “Chắc hẳn cậu ấy mong cô sống thật hạnh phúc.” Cậu đang nói về người yêu của Tiểu Mai.

“Ừm, tôi biết.” Nghe câu nói của Lâm Thu Thạch, Tiểu Mai bất giác bật cười: “Ai mà không muốn được sống hạnh phúc chứ? Tôi ngừng thêm một lát rồi cũng đi nghỉ đây, chúc anh ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.” Lâm Thu Thạch quay lưng bỏ đi.

Cậu cảm thấy đáng vẻ hiện tại của Tiểu Mai có gì đó thật quen thuộc, nghĩ kỹ lại, hình như đó là chính cậu khi ý thức được rằng mình sẽ mất đi Nguyễn Nam Chúc. Nỗi lo lắng của Nguyễn Nam Chúc ngày trước là có cơ sở, Lâm Thu Thạch là tuýp người không thể bình thản đối diện với việc mất đi người yêu. Lâm Thu Thạch trở lại phòng, thấy Nguyễn Nam Chúc đã đi ngủ.

Nghe được tiếng bước chân của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra nhìn, khẽ gọi: “Anh về đây à.”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh về rồi.”

Nguyễn Nam Chúc kéo chăn ra: “Anh đến đây với em được không? Không có anh em không ngủ được.”

Lâm Thu Thạch đến bên hắn, nói: “Lần sau không được lừa anh nữa.”

Nguyễn Nam Chúc sưng sờ.

“Em hứa đi, lần sau không được lừa anh nữa. Phải diễn kịch cũng ổn, hay sẽ chết cũng được, em hãy hứa sẽ nói tất cả với anh.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh là người thân thiết nhất với em, anh có quyền được biết tất cả. Anh không cần cái gọi là chỉ vì muốn tốt cho anh.”

Nguyễn Nam Chúc vòng tay níu cổ Lâm Thu Thạch, hôn lên mí mắt Lâm Thu Thạch nhằm xoa dịu, rồi nói: “Được, em hứa, sau này sẽ không giấu anh bất kỳ điều gì nữa.”

Lâm Thu Thạch nói: “Đi ngủ thôi.”

Nguyễn Nam Chúc cảm thấy hoàn toàn mãn nguyện. Mặc dù hắn không rõ vì sao Lâm Thu Thạch bỗng nhiên suy nghĩ thông thấu, nhưng cậu đã chịu để ý đến hắn, hắn cũng hứa từ nay về sau sẽ không để xảy ra chuyện tương tự. Nguyễn Nam Chúc thầm nghĩ, trong mối quan hệ này, kẻ may mắn nhất, thật ra chính là bản thân.

Lâm Thu Thạch ôm lấy Nguyễn Nam Chúc, dần chìm vào giấc ngủ.

Sáu giờ sáng hôm sau, từ phòng ăn vọng ra một tiếng thét khiến Lâm Thu Thạch giật mình tỉnh. Cậu mở mắt ra, trông thấy gương mặt mơ màng của Nguyễn Nam Chúc.

“Sao vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Xảy ra chuyện rồi.” Lâm Thu Thạch nói: “Xuống dưới xem thử.”

Hai người trèo khỏi giường, cùng Lương Mễ Diệp vội vàng đi thẳng xuống tầng một. Họ thấy Tuyên Tử Huệ đang đứng trước cửa phòng bếp với khuôn mặt kinh hãi.

“Chuyện gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Tuyên Tử Huệ lắc đầu nguầy nguậy, chỉ tay vào trong phòng bếp.

Lâm Thu Thạch ngược mắt nhìn lên, thấy Tiểu Mai lạnh lùng đứng giữa phòng, tay cầm một con dao ăn, vết máu tươi rải rác khắp nơi. Nếu chỉ có vậy thì chưa đến nỗi, đi đâu đáng sợ nhất là xung quanh chỗ cô đứng vất đầy các bộ phận cơ thể người, thậm chí có cả những mẫu thịt vụn trông như bị lóc ra bằng dao.

Tiểu Kế vốn bị trói trên ghế lúc này đã biết tằm, Lâm Thu Thạch cũng đoán được kết cục của gã là gì.

“Tiểu Mai!!” Lâm Thu Thạch sửng sốt: “Cô giết Tiểu Kế rồi ư?!”

Tiểu Mai lãnh đạm nói: “Bốn rương trống, không thấy đường hầm. Trong rương này là Tượng Nhân, và cũng không chứa đường hầm. Còn lại tổng cộng ba cái nữa.”

Lâm Thu Thạch lập tức hiểu ra Tiểu Mai đang làm gì. Cô ép Tiểu Kế mở rương, dùng mạng của Tiểu Kế để tìm vị trí đường hầm.

“Tiểu Mai! Ở trong cửa, chúng ta không được phép giết người!” Lâm Thu Thạch cất giọng khàn đặc: “Cô...”

“Tôi biết là không được giết người, tôi biết chứ.” Tiểu Mai lạnh lùng cười: “Nhưng tôi đâu có ý định sống tiếp.”

Cô đưa mắt nhìn ba chiếc rương trống đã mở, một rương khác đang phát ra tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Kế rồi nở nụ cười rặng ngời.

“Khoan đã...” Lâm Thu Thạch đoán ra cô định làm gì, nhưng cậu không kịp ngăn cản, chỉ đành giương mắt nhìn Tiểu Mai đi đến trước một chiếc rương, thản nhiên thò tay cầm lấy nắp rương, rồi cười nói: “Thật ra tên tôi không phải Tiểu Mai, trong tên của anh ấy có một chữ Mai, nên tôi mới đặt cho mình biệt danh đó.” Cô nói thật nhẹ, khẽ thở ra: “Hãy cho em thêm một cơ hội ở bên anh.”

Bàn tay cô gái khẽ cử động, nắp rương mở ra, để lộ một Tượng Nhân ở bên trong.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tượng Nhân đó, Tiểu Mai nở một nụ cười rạng rỡ. Hai cánh tay trắng ửng của Tượng Nhân quắp lấy cơ thể cô, nhưng Tiểu Mai không vùng vẫy, gương mặt cô bỗng như tràn trề hạnh phúc, cô dang tay ôm lấy Tượng Nhân kia, để cho bản thân bị kéo đi trong sự mãn nguyện.

Lâm Thu Thạch đứng một bên quan sát tất cả, cậu biết tại sao Tiểu Mai lại mãn nguyện như vậy, Tượng Nhân trong chiếc rương đó, chính là người yêu của cô.

Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch đột nhiên lên tiếng, hắn nói: “Đây là một kết thúc đẹp đấy chứ?”

“Là kết thúc đẹp.” Lâm Thu Thạch bình thản đáp: “Ít nhất anh cảm thấy như vậy.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì nữa, hắn dành tất cả sức lực nắm chặt lấy tay của Lâm Thu Thạch.

Chương 119

Cuộc sống thực

Trong phòng bếp có tổng cộng tám rương, Tiểu Kế mở ba cái, Tiểu Mai mở ba cái, vậy là còn lại hai.

Lâm Thu Thạch thử nghe hai chiếc rương này, xác định một trong hai có âm thanh, chiếc rương còn lại trống rỗng.

Sau khi biết được tình hình của từng rương, sự việc giờ đây trở nên dễ dàng, Lâm Thu Thạch mở rương trống ra, để chắc chắn đường hần không có trong đó. Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh cậu bèn dùng Bạch Mộc Xuân với rương còn lại. Hắn cắm Bạch Mộc Xuân vào nắp rương, sau đó lấy một chiếc ghế dùng làm búa, từ từ đóng xuống.

Khi Bạch Mộc Xuân từng nhịp lún sâu, trong rương bắt đầu vang lên tiếng hét thảm thiết. Máu tươi phun trào từ lỗ hồng trên nắp, khiến chiếc rương gỗ màu đen ứ đọng.

Họ đã từng nghe tiếng khóc này nhiều lần, đó chính là tiếng khóc của Trương Nữ. Chỉ có đi đầu lần này, Trương Nữ gào khóc có vẻ thê thảm hơn một chút. Mọi người đứng quanh rương, im lặng không chút cảm xúc lắng nghe tiếng hét.

Họ không còn xa lạ với cái chết, lần này đối diện với Trương Nữ, nỗi sợ như đã bị xua tan. Sự may mắn đóng vai trò quá quan trọng trong trò chơi này, nếu họ không mở được Bạch Mộc Xuân, hoặc nếu không có Tiểu Mai tự nguyện hy sinh, e rằng họ sẽ phải chịu thêm nhiều trắc trở mới có thể ra ngoài, ít nhất phải mất thêm vài mạng người nữa.

So với khi mới đến, gương mặt mọi người đầu rã rời phờ phạc hơn vài phần.

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, họ đứng trước rương, chờ cho tiếng khóc bên trong yếu dần.

“Ai mở đây?” Khi tiếng khóc hoàn toàn tắt lịm, một đồng đội của Tôn Nguyên Châu cất tiếng hỏi.

“Để tôi.” Tôn Nguyên Châu nói: “Quãng thời gian qua, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ.” Rõ ràng anh ta cũng mang vật hộ thân bên người, nhưng nếu không nhờ Nguyễn Nam Chúc làm Tương Nữ mất đi hai kỹ năng, e rằng số người chết sẽ nhiều hơn hiện tại.

Anh ta tiến lên một bước, nắm lấy chiếc rương, hơi dùng sức, khiến cái nắp mở ra.

Giây phút đó, tất cả mọi người đều nín thở. Cũng may sự việc diễn ra không khác nhiều so với dự liệu của họ. Tương Nữ đã biến mất, trong rương chỉ còn một vũng máu đỏ tươi, phía sau vũng máu là một cửa hang đen ngòm, bên dưới có một dãy bậc thang dài dẫn xuống, không nhìn rõ đích đến.

Tất cả tiến vào hang, men theo bậc thang đi xuống.

Cuối cùng, khi những bậc thang kết thúc, họ nhìn thấy một cánh cửa sắt.

Nguyễn Nam Chúc lấy chìa khóa ra, tiến tới mở cửa. Sau khi cửa mở, hắt nhặt mảnh giấy gợi ý rơi trên đất.

Cửa cấp mười đã kết thúc ở đó, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đều bình an rời khỏi, còn lấy được gợi ý của cấp mười một.

Trước khi ra ngoài, Tôn Nguyên Châu bóng gió bày tỏ ý muốn hợp tác với họ trong lần tiếp theo.

Nguyễn Nam Chúc không nói rõ được hay không, chỉ bảo anh ta để lại thông tin liên lạc. Sau đó, hắn cùng Lâm Thu Thạch đi theo đường hầm ánh sáng để trở về thế giới thực.

Được quay về với hiện thực, được hít thở bầu không khí của thực tại lần nữa, Lâm Thu Thạch lại cảm thấy sự sống tuyệt vời biết bao. Cậu chạy thoăn thoắt lên tầng, trông thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng ở đầu cầu thang, cũng chuẩn bị đi xuống.

Thế rồi, cứ như đã hẹn trước, cả hai dang tay ôm chặt lấy người kia, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể đối phương truyền lại. Chỉ khi làm như vậy, họ mới xác thực rằng bản thân vẫn còn sống.

Đúng lúc đó, Trình Thiên Lý đi ngang qua, nhìn cặp đôi đang ôm siết lấy nhau, nó đành im lặng ngậm thức ăn cho chó làm ngọt. Cậu nhóc lần

bầu đang giữa thanh thiên bạch nhật thế này, trong nhà lại có người chưa thành niên, hai người giữ ý một chút khỏi làm ảnh hưởng đến em chứ.

Nguyễn Nam Chúc lườm thẳng nhóc, Trình Thiên Lý vội vàng lướt luôn.

“Có lấy được gợi ý không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Lấy được rồi.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Có khác biệt gì so với gợi ý trước đó của em không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm một lát, không trả lời mà đưa tay lấy giấy gợi ý từ trong túi quần, đưa cho Lâm Thu Thạch. Cậu nhận lấy mảnh giấy, thấy được nội dung bên trong, lập tức gương mặt cậu lộ ra vẻ sững sốt, bởi vì trên tờ giấy nhỏ chỉ viết đúng ba chữ: *Không lời giải*.

“Sao lại như vậy?!” Lâm Thu Thạch kinh ngạc thốt lên.

Từ cửa đầu tiên cho tới cửa cấp mười, gợi ý luôn cung cấp cho họ những thông tin hữu ích, vậy nhưng gợi ý của cấp mười một này chỉ ghi vồn vồn ba chữ *Không lời giải*. Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Cái lần trước em lấy được cũng vậy à?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Đây là lý do mà hắn phải vào cửa cấp mười thêm lần nữa, chính vì gợi ý thu thập trước đó không thể dùng được, không giúp ích gì cả.

Cửa cấp mười một không có gợi ý cho họ, mảnh giấy lần này đã chứng minh chuyện nhất được gợi ý vô dụng không phải trường hợp cá biệt.

Lâm Thu Thạch nhìn tờ giấy gợi ý, cảm thấy tâm trạng hơi chùng xuống. Cậu ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng nói với Nguyễn Nam Chúc rằng: “Không sao, chỉ cần có em ở bên, anh sẽ không sợ nữa.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bèn bật cười, hôn nhẹ lên trán Lâm Thu Thạch.

Mặc dù gợi ý cho cửa cấp mười một lần này khiến người ta cảm thấy nặng nề, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch xem được một tin tức trên tivi, tường thuật vụ tai nạn xe cộ nghiêm trọng xảy ra ở khu trung tâm thành phố. Một chiếc

xe bus chở mười mấy hành khách đâm vào thành cầu, dẫn đến sáu người chết, hơn hai mươi người bị thương.

Trong danh sách những người tử nạn, Lâm Thu Thạch thấy tên một chàng trai trẻ là Lý Bắc Mai, cậu chợt nghĩ tới vài việc, bèn khẽ thở dài.

Ít nhất Tiểu Mai và người yêu của cô đã có cơ hội nói lời từ biệt lần cuối. Khi quay lại thế giới thực, họ đã kịp ôm lấy nhau, vui vẻ đến cõi vĩnh hằng. Có khi họ còn kịp trao cho nhau một nụ hôn dịu dàng, cùng ước nguyện về kiếp sau.

Nguyễn Nam Chúc cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hắn cần đi đâu khiến lên chuyển sang kênh khác.

“Người ở lại bao giờ cũng đáng thương hơn.” Lâm Thu Thạch nói: “Nếu cả hai cùng ra đi, sẽ tốt hơn nhiều.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chung quy vẫn có chút không ổn.” Ai ngờ nhìn thấy người yêu mình chết? Nếu người ấy được sống hạnh phúc thì tốt biết mấy.

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn hắn: “Em có từng nghĩ, nếu Tiểu Mai sau khi thoát khỏi cửa ra ngoài, cô ấy sẽ phải đối mặt với cái chết của người yêu mình thêm lần nữa không.” Và còn là cái chết ngay trước mắt mình. Điệu này thật sự quá tàn nhẫn.

“Cũng phải.” Nguyễn Nam Chúc đáp bằng giọng đều đều, hắn đồng tình với suy nghĩ của Lâm Thu Thạch.

Từ cửa cấp mười đến cửa cấp mười một còn cách một quãng thời gian dài, họ không cần phải vội.

Nhưng vài tháng nữa, Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tà sẽ phải bước vào cánh cửa cấp mười của mình.

Chính vì vậy mà thời gian này, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của cặp song sinh. Hình như Trình Nhất Tà đang dẫn Trình Thiên Lý cày cửa liên tục, nhiều đến mức Trình Thiên Lý gần như kiệt sức.

“Hu hu hu hu em khổ quá anh ơi.” Trình Thiên Lý khóc lóc than thở với Lâm Thu Thạch: “Đạo này cứ ba ngày anh em lại dẫn em vào cửa một lần, em sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Lâm Thu Thạch nhìn thẳng nhóc đầy thương cảm, nói: “Yên tâm mà đi đi, anh sẽ giúp em chăm sóc Bánh Mì thật tốt.” Vừa nói cậu vừa xoa xoa

cái mông nhỏ tròn trĩnh của Bánh Mì.

Trình Thiên Lý vẫn định nói thêm vài câu, nhưng đã bị Trình Nhất Tà lôi đi luôn. Lâm Thu Thạch nhìn theo cặp song sinh mà thấy buồn cười.

Nhờ sự có mặt của Nguyễn Nam Chúc, Hắc Diệu Thạch luôn có nhiều đơn hàng và tiền phí ở mức cao. Có vô số người muốn Nguyễn Nam Chúc dẫn dắt họ vượt cửa.

Cố Long Minh liên lạc với Lâm Thu Thạch thông qua diễn đàn, bóng gió tỏ ý muốn gia nhập Hắc Diệu Thạch.

Sau khi biết được suy nghĩ của hắn, Lâm Thu Thạch bèn đến nói chuyện với Nguyễn Nam Chúc.

“Anh thấy sao?” Nguyễn Nam Chúc hỏi Lâm Thu Thạch.

“Anh thấy cậu ta rất có tiềm năng.” Lâm Thu Thạch nói ra đánh giá của mình về Cố Long Minh: “Là một hạt giống tốt.”

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ: “Bao giờ cửa cấp sáu của cậu ta mở?”

Lâm Thu Thạch nói: “Hình như là đầu năm sau.” Cậu nhắm tính sơ lược: “Có lẽ rơi vào tháng Tết Âm lịch.”

“Đừng vội trả lời cậu ta.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em muốn gặp cậu ta ở trong cửa một lần đã.” Đợi sau khi tận mắt thấy được tư chất của Cố Long Minh, lúc đó dẫn hắn vào Hắc Diệu Thạch cũng chưa muộn. Dù gì không phải bất cứ ai cũng đủ tư cách để trở thành thành viên của Hắc Diệu Thạch.

Thời gian này, không khí trong biệt thự khá bận rộn, người thì nhận khách, người thì cày cửa, chỉ có Lâm Thu Thạch rảnh rỗi không có việc gì làm. Cậu định nhận thêm vài đơn hàng từ trên mạng, nhưng bị Nguyễn Nam Chúc ngăn cản, hắn nói đợi qua năm sau hãy làm, thời gian này nên nghỉ ngơi thật tốt, chú ý đi đầu dưỡng tinh thần.

Tháng Mười hai, khí trời dần chuyển lạnh, giữa tháng có một trận tuyết lớn.

Trong biệt thự bật hệ thống sưởi, Lâm Thu Thạch nằm cuộn người trên sofa, chập chờn muốn ngủ thiếp đi.

Không rõ hiện giờ Nguyễn Nam Chúc đang làm gì, gần đây hắn khá bận, hình như việc có liên quan đến Bạch Lộc.

Trang Như Hiệu trở về biệt thự, bả vai và đỉnh đầu lấm tấm dính tuyết. Lâm Thu Thạch nghe tiếng động, ngẩng lên thấy có cả người trắng xóa, bèn nói: “Sao không mang dù theo?”

Trang Như Hiệu nói: “Không nghĩ trời sẽ đổ tuyết.”

Giờ đây, Lâm Thu Thạch đã không còn nhìn thấy bất cứ hình bóng nào của Hạ Như Bội nơi Trang Như Hiệu nữa. Cô gái ngây thơ vừa đáng yêu vừa nhút nhát ngày trước dường như chỉ là một ảo ảnh, người phụ nữ với ánh mắt lạnh lùng đang ở trước mắt mới là thực tại.

“Ở Bạch Lộc xảy ra vài chuyện.” Trang Như Hiệu vừa lau tóc bằng khăn bông vừa nói: “Kim Vũ Nhuế đã chết.” Cô tuyên bố cái chết của Kim Vũ Nhuế như thể đây là một việc chẳng lấy gì làm quan trọng.

Kim Vũ Nhuế là thủ lĩnh kế tiếp của Bạch Lộc sau khi Lê Đông Nguyên qua đời. Lâm Thu Thạch từng có duyên gặp gỡ cô ta một lần, thật không ngờ mới đó mà đã đi rồi.

“Vì cửa à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Ừm.” Trang Như Hiệu nói: “Tôi phải đi đây.” Cô cầm tách trà nóng trên bàn, chậm rãi nhấp một ngụm: “Tôi sẽ trở thành thủ lĩnh Bạch Lộc.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có ổn không?”

Trang Như Hiệu cười cười: “Không ổn cũng phải ổn, anh đã có Nguyễn Nam Chúc bảo vệ, nhưng người bảo vệ tôi không còn nữa.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

“Thật ngỡ ngàng mộ hai người, nếu tôi sớm được như anh, có lẽ anh ấy đã không phải chết.” Trang Như Hiệu đang nói về Lê Đông Nguyên, cô tiếp: “Đáng tiếc trên đời không có thuốc hồi hận. Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người suốt thời gian qua.”

Mặc dù sống ở Hắc Diệu Thạch suốt một quãng thời gian, nhưng Trang Như Hiệu không hề hòa nhập vào tập thể, hiển nhiên cô đã sớm biết trước sẽ có ngày mình rời đi.

Lâm Thu Thạch nói: “Mọi việc suôn sẻ thuận lợi nhé.”

“Ừm.” Trang Như Hiệu tiếp: “Cảm ơn lời chúc của anh.”

Nói đoạn, cô lên tầng thu dọn hành lý. Lâm Thu Thạch đứng dậy đi ra cửa, nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ lớn sát sàn nhà, thấy Nguyễn Nam

Chúc đã trở về nhưng không vào. Hắn đang tựa bên chiếc xe hơi đỗ sát cổng biệt thự đứng lặng thinh.

Những bông tuyết trắng rơi xuống mái tóc đen nhánh như lông quạ của hắn, đôi mắt đen hơi sụp xuống, hai cánh môi xinh đẹp mím chặt thành một đường thẳng.

Lâm Thu Thạch gọi: “Nguyễn Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc ngược mắt lên, khẽ mỉm cười với Lâm Thu Thạch. Nụ cười toát lên từ trong đôi mắt, không quá nồng nhiệt, nhưng đủ sưởi ấm trái tim Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch lấy một chiếc ô ở gần cửa, đi ra ngoài, căng ô lên che cho Nguyễn Nam Chúc: “Sao lại không mở ô?” Tuyết phương Nam khác với phương Bắc, rất dễ tan khi rơi trên cơ thể người, do đó mái tóc và bờ vai Nguyễn Nam Chúc lấm đốm đầy những vệt nước.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Quên mất.”

Lâm Thu Thạch bảo: “Em phải đưa cô ấy qua đó à?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

“Tình hình bên Bạch Lộc thế nào rồi?” Lâm Thu Thạch có cảm giác chuyện này không đơn giản.

“Không ổn lắm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em không dám chắc cô ấy có thể gánh vác nổi.”

Liên tiếp hai đời thủ lĩnh gặp nạn, đây không phải chuyện tốt lành gì với Bạch Lộc. Nếu là Trang Như Hiệu của trước kia, chắc chắn Nguyễn Nam Chúc sẽ không đồng ý cho cô trở về cáng đáng, nhưng bây giờ, Nguyễn Nam Chúc quyết định tôn trọng ý muốn của Trang Như Hiệu, Lê Đông Nguyên muốn Trang Như Hiệu sống cuộc sống bình an, nhưng đôi khi cuộc sống kiêu đó lại là một sự giày vò.

Bài học này, chính Lâm Thu Thạch đã dạy Nguyễn Nam Chúc.

Trang Như Hiệu nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc, khi bước ra, hành lý của cô trông rất ít. Cô đến rồi đi như một khách trọ.

“Đi đường cẩn thận.” Lâm Thu Thạch nói với cô gái.

“Cảm ơn.” Trang Như Hiệu cảm ơn Lâm Thu Thạch, bước lên xe của Nguyễn Nam Chúc.

Vậy là chỉ còn Lâm Thu Thạch cần ô đứng nhìn theo chiếc xe đi xa dần trong màn tuyết rơi, cho tới khi nó hoàn toàn biến mất.

Đó là lần cuối cùng cậu gặp Trang Như Hiệu. Về sau, thông qua Nguyễn Nam Chúc, cậu được biết Trang Như Hiệu đã ổn định lại cục diện ở Bạch Lộc, kế thừa một cách hoàn hảo chí hướng của Lê Đông Nguyên.

“Chính cô ấy giết Kim Vũ Nhuế phải không?” Lâm Thu Thạch khi đó đã hỏi Nguyễn Nam Chúc như vậy.

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta không thể đưa ra lời khẳng định cho sự việc còn chưa nắm rõ, có đi đâu, Kim Vũ Nhuế quả thực bị thất bại trong lần vào cửa cùng với Trang Như Hiệu.”

“Thế à.” Lâm Thu Thạch nói: “Vậy còn Lê Đông Nguyên, rốt cuộc anh ta chết như thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Trang Như Hiệu nói là có liên quan đến Kim Vũ Nhuế, còn sự thật ra sao, em cũng không rõ.”

Lâm Thu Thạch “à” một tiếng.

Trang Như Hiệu rời đi chưa được bao lâu thì Tết đến, nhưng vì sang năm Trình Nhất Tà và Trình Thiên Lý sẽ phải vào cửa nên năm nay mọi người không chuẩn bị gì nhiều. Cặp sinh đôi mọi năm chọn về quê ăn Tết, năm nay cũng ở lại. Chúng cố gắng tận dụng thời gian còn lại để cày thật nhiều cửa.

Cửa cấp sáu của Cố Long Minh sẽ mở vào đúng dịp Tết, hình như là mừng Mười Tết. Khi biết Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc muốn đi cùng mình, dĩ nhiên là hẳn vui mừng phát điên.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc đã nói rất rõ với hẳn rằng, họ sẽ không dẫn dắt Cố Long Minh, càng không bảo đảm giữ mạng cho hẳn trong cửa cấp sáu này. Họ dặn Cố Long Minh chuẩn bị sẵn tâm thế đối đầu với những điếu không hay, những lời này có nghĩa ngầm nhắc nhở Cố Long Minh sớm chuẩn bị di chúc hay chuyện hậu sự các thứ, để tránh khi từ cửa ra ngoài chưa kịp làm gì xác đã lạnh.

Cố Long Minh quá đổi kinh hãi trước sự thẳng thắn của cô gái tên Chúc Manh này, bèn nói, Lâm Lâm à, đây là bạn gái của anh đó sao?

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, đáp, đúng vậy.

Cố Long Minh: “Lần này cô ấy sẽ đi cùng chúng ta ư?”

Lâm Thu Thạch: “Đúng vậy.”

Cố Long Minh: “Cô ấy giỏi không?”

Lâm Thu Thạch: “Giỏi hơn cả tôi.”

Cố Long Minh cẩn thận suy xét, hẳn cảm thấy kẻ lợi hại hơn cả Lâm Thu Thạch ắt hẳn thuộc loại siêu lợi hại, do đó trông vô cùng mừng rỡ.

Gợi ý của cửa cấp sáu lần này do bên Nguyễn Nam Chúc cung cấp, trước mắt vẫn đang lựa chọn, Lâm Thu Thạch nhìn chung không hề lo lắng.

Tết đến, trong biệt thự náo nhiệt vô cùng.

Trình Thiên Lý cuối cùng đã được anh trai thả cho xả hơi vài ngày, bèn mặt dày kéo Lâm Thu Thạch lên đi mua một đồng pháo hoa về.

Lâm Thu Thạch nói: “Nhưng thành phố mình cấm đốt pháo hoa mà?”

Trình Thiên Lý nói: “Chúng ta ở ngoại ô, ngoại ô đó anh! Không ai quản lý đâu.”

Lâm Thu Thạch nghi ngờ nhìn thẳng nhóc: “Nhóc chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Trình Thiên Lý giả bộ đáng thương: “Em chỉ có mỗi sở thích đó thôi, anh chỉ ừ em một tý không được à?”

Lâm Thu Thạch: “Được rồi được rồi, thích làm gì thì làm.”

Sau đó, hai người tìm một khoảng đất trống, bắt đầu đốt pháo hoa. Những thành viên khác trong biệt thự đứng ngắm từ xa. Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người cũng qua đây đốt cùng cho vui.”

Trần Phi nói: “Đó là trò của trẻ con, bọn này lớn rồi, mặt mũi đâu mà tham gia chứ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trần Phi đã vậy, Trình Nhất Tà đứng cạnh anh ta cũng mang bộ mặt y chang, đúng kiểu tôi chẳng muốn nói chuyện với loại ấu trĩ như mấy người.

Lâm Thu Thạch liếc nhìn Trình Thiên Lý, bấy giờ nó đang cười toe toét như thằng ngốc, nhất thời không biết nên nói gì.

Trình Thiên Lý ngốc nghếch đương nhiên không biết mình đang bị ghẻ lạnh, vẫn đang vừa cười ngu ngơ vừa chống hông đốt pháo hoa. Nó

nhìn theo trái pháo bay vút lên từ mặt đất, nổ tung giữa màn trời tối sẫm, rồi bật cười ha ha.

“Đẹp quá đi.” Nó phấn khích như một đứa trẻ, đôi mắt nó nheo lại thành một đường, đồng tử phản chiếu ánh sáng rực rỡ từ pháo hoa.

Lâm Thu Thạch nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc đang đứng ở nơi xa, ánh mắt hai người giao nhau, họ đều nhìn thấy nụ cười trong đôi mắt đối phương.

Những nụ cười này chỉ kéo dài được vài phút rồi tiêu tan, bởi vì từ đằng xa bỗng vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

“Mẹ kiếp, chạy mau!!” Dịch Mạn Mạn gào lên: “Bị bắt là bị phạt tiền đó!”

Vậy là cả đám kéo nhau chạy biến. Trình Thiên Lý lui nhanh như một chú thỏ. Lư Diễm Tuyết chạy chậm nhất, thấy vậy bèn tức quá giậm chân, chửi: “Sớm biết thế hôm nay bà không đi cao gót!”

Cũng may các thanh niên chuồn nhanh nên không bị bắt, khi về đến biệt thự, mọi người cười òa lên trong phòng khách. Trình Thiên Lý còn ấp úc nói, sao cảnh sát đến nhanh thế, còn bao nhiêu ống pháo em chưa kịp đốt!

“Anh đã bảo nhóc đừng phóng pháo hoa thẳng lên trời, rất dễ lộ, mà nhóc không nghe.” Trần Phi nói: “Đấy nhé, hậu quả ngay trước mắt nhé.”

Giấc mơ đốt pháo hoa mừng năm mới của Trình Thiên Lý thế là tan thành mây khói, mọi người lấy sủi cảo chuẩn bị từ trước đó ra khỏi lồng hấp, vừa ăn vừa tám chuyện. Họ cùng trải qua một đêm Giao thừa náo nhiệt.

Giao thừa xong, Lâm Thu Thạch lên sang phòng Nguyễn Nam Chúc ngủ cùng.

Đây là cái Tết vui nhất mà Lâm Thu Thạch từng trải qua. Năm ngoái cậu vẫn chưa thực sự thân thiết với các thành viên Hắc Diệu Thạch, nhưng năm nay, cậu gần như đã coi nơi này là nhà của mình.

Nguyễn Nam Chúc trở mình, vòng tay ôm eo Lâm Thu Thạch, hơi thở của hắn phả trên cổ Lâm Thu Thạch.

Chẳng mấy chốc, cơn buồn ngủ đã ập tới, cả hai mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, biệt thự đón hai vị khách lạ. Lâm Thu Thạch cứ tưởng đó là người của một tổ chức khác, nhưng khi xuống tầng một xem thử thì hóa ra lại là bố mẹ của cặp song sinh.

Hai người mang theo một bao đặc sản quê nhà, tươi cười chia cho mọi người trong biệt thự.

Trước đây, Lâm Thu Thạch từng nghe Trình Thiên Lý nói về bố mẹ mình. Trình Thiên Lý nói cha mẹ nó không hề biết các con đang làm gì. Trình Nhất Tà nói dối rằng chúng ở đây để trị căn bệnh di truyền kia, nhưng cụ thể việc chữa trị như thế nào, chúng chưa từng kể rõ với bố mẹ.

Dù vậy, đối với một gia đình từng trải qua cơn tuyệt vọng mà nói, phương pháp chữa trị không phải là điều quan trọng. Bố mẹ họ như đã thống nhất từ trước, đều không truy hỏi cặn kẽ. Chỉ cần các con có thể sống tiếp là được, cách chữa trị như thế nào, thật sự chẳng hề quan trọng.

Trình Thiên Lý nhìn thấy Lâm Thu Thạch đang đứng bên hành lang tầng hai, bèn vẫy tay gọi cậu, nói: “Anh Thu Thạch, mau xuống đây, bố mẹ em có quà cho anh này!”

Lâm Thu Thạch đi xuống, hỏi thăm bố mẹ Trình Thiên Lý, tức thì bị Trình Thiên Lý dúi ngay một túi kẹo hoa quả bọc giấy vào tay, nói: “Anh thích ăn kẹo đúng không? Bố mẹ em mua riêng tặng anh đấy.”

Lâm Thu Thạch cảm ơn họ một cách chân thành. Họ nở nụ cười đầy cảm kích, nói, cảm ơn cháu đã chăm sóc hai đứa nhà cô chú.

Sau đó cả hội còn ăn một bữa cơm với bố mẹ Trình Thiên Lý. Đáng lẽ Trần Phi muốn mời họ ở lại chơi vài ngày, nhưng hai người rất kiên quyết từ chối, nói rằng mình còn có việc phải về trước.

Trình Nhất Tà định nói rồi lại thôi, cuối cùng cậu ta không nói giữ bố mẹ ở lại gì cả.

“Họ đã biết chưa?” Sau khi tiễn hai người đi, Lâm Thu Thạch hỏi Trình Nhất Tà.

“Chưa biết ạ.” Trình Nhất Tà nói: “Hình như bố mẹ em tưởng chúng ta đang làm việc gì đó không hay.” Cậu ta trầm ngâm giây lát: “Nhưng họ cũng không khuyên em gì hết.”

Đối với các bậc làm cha làm mẹ mà nói, con mình được sống là niềm hạnh phúc lớn nhất, đặc biệt là khi trong nhà có một cặp song sinh mắc

bệnh nan y. Thật khó tưởng tượng nếu họ phải cùng lúc mất đi hai đứa con, họ làm sao có thể đối diện với việc đó được.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Không thì giải thích với họ một chút.”

Trình Nhất Tạ nói: “Giải thích rồi, nhưng bố mẹ em không tin lắm.” Cậu ta liếc nhìn vào biệt thự: “Nhưng sau lần này, chắc họ đã yên tâm hơn đôi chút.”

Lâm Thu Thạch: “Họ có hay đến đây không?”

“Ít lắm.” Trình Nhất Tạ nói: “Đây mới là lần thứ hai.”

Lần thứ nhất là khi Trình Nhất Tạ đón Trình Thiên Lý về ở chung. Khi đó, Trình Thiên Lý vẫn chỉ là đứa trẻ, sau khi may mắn vượt qua được cửa thứ nhất, nó khóc lóc gọi điện thoại cho anh trai. Trình Nhất Tạ vội trở về nhà trong đêm, đón em trai về biệt thự. Mẹ chúng sau khi được nghe giải thích, trong ánh mắt chỉ toàn là buồn rầu, bà không ngăn cản, chỉ hỏi một câu: “Có thật Thiên Lý sẽ sống sót không con?”

Câu trả lời của Trình Nhất Tạ là: “Con sẽ cố hết sức.”

Sau đó, bà không bao giờ hỏi gì nữa.

Thế là Trình Thiên Lý, đáng lẽ đã chết từ mấy năm về trước, thì đến nay vẫn khỏe mạnh. Trình Nhất Tạ đã thực hiện lời hứa của mình. Cậu ta đã khiến thằng em ngốc nghếch, từng bị bệnh tật giày vò tiếp tục sống một cách mạnh khỏe.

Chương 120

Cửa thứ mười ba

Ăn Tết xong, thời điểm vào cửa của Cỗ Long Minh cũng gần kề.

Nguyễn Nam Chúc đã chọn xong giấy gợi ý cửa cấp sáu, nội dung ghi trên giấy là một cái tên rất quen thuộc với mọi người: Minotaur. Một quái vật đầu bò tót thân hình người làm nhiệm vụ canh gác mê cung, được nhắc đến trong thần thoại Hy Lạp.

Trong thần thoại, Minotaur được sinh ra bởi cuộc phối ngẫu giữa người và bò trắng, tính tình tàn bạo vô cùng. Con quái vật bị nhốt trong một mê cung cực lớn ở Crete, mỗi năm cần phải ăn bảy cặp đồng nam đồng nữ. Về sau, nó bị con riêng của Quốc vương Athens là Theseus chém chết. Tóm lại, xét riêng câu chuyện thần thoại thì không có quá nhiều thông tin liên hệ với cửa, có lẽ sau khi vào cửa, gặp được tình hình thực tế mới có thể từ từ tìm ra ý nghĩa của gợi ý.

Lâm Thu Thạch đưa cho Cỗ Long Minh xem trước nội dung gợi ý. Cỗ Long Minh sau khi xem được thì tỏ ra vô cùng cảm kích với Lâm Thu Thạch. Nhưng Lâm Thu Thạch cũng rất dứt khoát nhắc nhở Cỗ Long Minh chuẩn bị tinh thần trước, rằng lần vào cửa này họ không thể đảm bảo an toàn cho Cỗ Long Minh được.

Cỗ Long Minh đồng ý tất cả, nói bản thân đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc một đi không trở lại.

Thời gian cửa mở là mừng Mười Tết, thời điểm mà mọi hoạt động ăn mừng năm mới đã vào hồi kết thúc. Sau kỳ nghỉ an nhàn, mọi người quay trở về với guồng quay công việc.

Lâm Thu Thạch sắp sẵn những vật dụng cần thiết, giờ chỉ còn việc chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, mừng Mười đã đến. Đó là một buổi chiều thời tiết mát mẻ, trong biệt thự không còn ai, chỉ có Lâm Thu Thạch ngồi ở phòng khách ăn hạt bí do Lư Diễm Tuyết rang. Tài bếp núc của Lư Diễm Tuyết

vẫn luôn ở phong độ đỉnh cao. Hạt bí rang ử thêm ngũ vị hương, thơm nức mũi, Lâm Thu Thạch chỉ cần một nắm là đủ giết thời gian cả buổi chiều.

Nguyễn Nam Chúc đang ở trên tầng, quần áo vừa thay xong. Lâm Thu Thạch thấy thời giờ sắp điểm, bèn khoác chiếc ba lô bị nhét đến căng phồng lên tầng tìm hân.

Do gặp phải quy tắc giới hạn bữa ăn từ cánh cửa lần trước, lần này Lâm Thu Thạch cố tình mang theo khá nhiều đồ ăn. Có một số vật dụng hằng ngày ở thế giới thực có thể mang vào cửa, các loại vũ khí phạm quy thì không được, ví dụ như các vũ khí nóng như súng... sẽ không thể mang vào cửa.

Dĩ nhiên sau khi vào cửa, họ sẽ có khả năng phải đối mặt với những quy định đặc biệt, như ở cửa Viện đi đầu dưỡng Waverly Hill, NPC đã đưa ra quy định không được ăn đồ ăn từ ngoài mang vào. Trên thực tế, trong đa số trường hợp, những quy định như vậy thường ít khi xuất hiện, nhưng có chuẩn bị vẫn hơn, chuyện bị cấm ăn khi chưa mở rương ở cửa cấp mười khiến Lâm Thu Thạch bị ám ảnh khá nhiều.

Lâm Thu Thạch đi vào phòng Nguyễn Nam Chúc, ngẩng lên giường, cùng chờ đợi với hân. Cậu cảm thấy không khí xung quanh dần dần thay đổi, bỗng nhiên, Nguyễn Nam Chúc ngẩng bên cạnh cậu đã biến mất. Lâm Thu Thạch đứng dậy, mở cánh cửa phòng trước mặt ra, ngoài hành lang đã xuất hiện mười hai cánh cửa sắt màu đen quen thuộc.

Cậu đi đến cánh cửa số sáu, đưa tay mở ra. Một giây sau, Lâm Thu Thạch bị một lực hút siêu mạnh kéo vào cửa, cảnh vật xung quanh biến hóa đảo lộn cực lớn. Khi mở mắt trở lại, cậu cảm nhận được những dao động rất nhỏ ở dưới chân mình.

Lâm Thu Thạch định thần nhìn kỹ, phát hiện mình đang có mặt trên một con thuyền cũ kỹ, có kích thước cực lớn. Bấy giờ đang là hoàng hôn, mây đen trên trời sà xuống thấp đến ghê người, dường như chực chờ đổ ập xuống mặt biển. Đại dương tối đen thăm thẳm đang cuộn trào trước mắt cậu, những ngọn sóng bị cơn gió cuốn tung bọt nước.

Lâm Thu Thạch ngửi thấy mùi tanh mặn mặn của nước biển, chiếc tàu cũ dưới chân không ngừng chao đảo vì sóng và gió. Cậu cúi xuống, nhìn mặt tàu lát gỗ, bên trên vẫn còn dính một vài nhánh rong biển, thoạt nhìn khiến người ta thấy cực kỳ khó chịu.

Lâm Thu Thạch tiến lên trước vài bước, trong khoang tàu tỏa ra ánh đèn mờ mịt, cậu men theo hành lang tiến vào bên trong, nghe thấy ở đó vọng ra tiếng gào khóc thê lương.

“Hu hu hu hu, tại sao tôi lại có mặt ở đây, rốt cuộc các người đã làm gì tôi hả!!” Đã lâu lắm rồi Lâm Thu Thạch không nghe thấy tiếng khóc của người mới, cậu cảm thấy hơi kinh ngạc, liếc qua người đang khóc lóc tí tê, đó là một cô gái trẻ, đang giơ tay quệt nước mắt: “Lũ biến thái, chắc chắn là tôi bị mấy người bắt cóc, tôi phải báo cảnh sát bắt hết mấy người!!”

Đa phần những người xung quanh đều im lặng nghe tiếng khóc của cô gái. Người mới luôn phản ứng theo một vài cách giống nhau, đa số thì khóc, một vài người định bỏ chạy, bộ phận khác do tinh thần quá yếu đuối nên vừa đặt chân vào cửa đã hoàn toàn suy sụp.

Lâm Thu Thạch đứng im không nhúc nhích, cậu để ý thấy quanh chỗ cô gái đang khóc còn có vài người khác mang sắc mặt không được tốt lắm. Gương mặt những kẻ này tràn ngập sự kinh hoàng, rõ ràng là bị hút vào cửa khi chưa hề chuẩn bị, chắc hẳn họ cũng là người mới giống cô gái kia. Được cái họ không khóc lóc ầm ĩ, xem ra vẫn còn giữ được sự bình tĩnh.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh đã tìm được mục tiêu của mình: Một cô gái ngồi trong góc, đang mỉm cười nhìn về phía cậu.

Cô gái mặc váy dài, đúng như trang phục trước khi vào cửa của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch đã khá chắc chắn, bèn thông thả đi đến trước mặt cô gái, giơ tay ra: “Dư Lâm Lâm.”

“Chúc Mạnh.” Cô gái nắm lấy tay cậu, cười nói: “Đã có duyên gặp mặt, xin hãy trân trọng.”

Lâm Thu Thạch phì cười: “Đúng thế, hãy trân trọng nhân duyên này.”

Cái tên kịch sĩ này đúng là không có sân khấu cũng tự tạo sân khấu để nhảy lên.

Hai người đang nói chuyện, từ cửa khoang có một người đàn ông trẻ nghênh ngang đi vào. Diện mạo người này tuy lạ hoắc, nhưng bộ đồ hắn mặc trên người đã nói cho Lâm Thu Thạch biết thân phận của hắn. Đó

chẳng phải ai khác ngoài Cố Long Minh, người đã hẹn trước với Lâm Thu Thạch qua mạng.

Cố Long Minh ướm nhẹ từ trên xuống dưới, vừa bước vào hắt đã lồm bồm chửi: “Má nó chứ lại ném mình vào xuồng cứu sinh... Sao không thả luôn xuống biển ấy, ganh tỵ với vẻ đẹp trai của anh hay gì...”

Mặc dù hắt nói rất nhỏ, nhưng thính giác Lâm Thu Thạch đủ nhạy để có thể nghe rất rõ nội dung câu chửi đồng của hắt. Lâm Thu Thạch nhất thời cảm thấy chẳng biết nên cười hay nên khóc.

Dĩ nhiên, cậu không cười ra tiếng, chỉ ho khan một cái, dùng tay che miệng, cố gắng nín nhịn. Ánh mắt Cố Long Minh đảo qua đám đông một lượt, rồi nhanh chóng dừng lại ở chỗ Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc. Hắt cười hì hì tiến lại gần, chào hỏi hai người, giả vờ như đây chỉ là một sự tình cờ.

Thật ra trò giả vờ làm quen này chỉ có tác dụng ở những cửa cấp thấp, còn sau này, ai cũng thuộc loại yêu tinh yêu quái cả, những kẻ đi một mình không dẫn theo đồng đội mới được coi là lập dị.

Lâm Thu Thạch trước đây cũng lo rằng những người khác sẽ nhận ra họ vốn là một đội, nhưng hiện tại cậu cảm thấy chuyện này chẳng có gì quan trọng nữa.

Khoang hành khách của con tàu không lớn lắm, ánh sáng cũng không đủ, thiết bị chiếu sáng trong khoang chỉ là vài chiếc đèn dầu nhỏ treo trên trần, ngọn lửa trong tim đèn chốc chốc lại lay động theo cơn rung lắc của con tàu cũ kỹ.

Trời bên ngoài đã tối sẫm, lượng người tụ tập cùng lúc càng đông, cuối cùng dừng lại ở con số mười bốn.

Mọi người vừa quan sát xung quanh, vừa nói chuyện với đồng đội của mình. Chẳng mấy chốc, họ đã tách ra thành mấy nhóm, những người mới do đó bị cô lập, đành tự động hội họp lại cùng nhau.

Trong khi các nhóm rì rầm bàn luận, từ ngoài cửa, một người đàn ông trung niên bước vào. Ông ta ăn mặc như cướp biển thời Trung cổ, tay cầm một chiếc đèn dầu chập chờn chớp tắt.

“Chào mừng đến với tàu San Hô Đen.” Người đàn ông lên tiếng, giọng ông ta khàn đặc, nghe như chứng nghiện rượu hoặc nghiện thuốc lâu

năm đã khiến cỗ họng ông ta bị tổn thương đến mức không thể cứu vãn: “Hy vọng các vị sẽ có khoảng thời gian vui chơi thoải mái tại đây.” Dứt lời, ông ta bật cười như một kẻ tâm thần, tiếng cười khé cổ chẳng khác nào tiếng móng tay cào trên bảng đen, nghe tê cả da đầu.

“Mười ngày nữa, San Hô Đen sẽ cập cảng.” Ông ta tiếp: “Khi đó, lịch trình coi như kết thúc, quý vị hãy cố gắng tận hưởng quãng thời gian tuyệt đẹp này.”

Khi người đàn ông nói xong, có một người đột nhiên lao ra khỏi khoang. Lâm Thu Thạch tưởng người này làm vậy do quá sợ hãi, không ngờ một lát sau cậu nghe thấy từ bên ngoài vọng lại tiếng nôn ói ầm ĩ, hóa ra là một kẻ đen đui bị chứng say sóng.

“Đây rốt cuộc là nơi nào vậy?” Cô gái trẻ mới khóc lóc ban nãy cảm thấy hoảng sợ vì người đàn ông vừa xuất hiện, cô nói: “Chúng ta đang quay chương trình truyền hình ư? Thật sự tôi rất sợ, cho tôi rút lui được không, tôi không muốn tham quan gì cả, xin ông...”

Tay cướp biển hoàn toàn không để ý đến cô, ông ta nhìn đám đông với ánh mắt lạnh lẽo.

Cô gái kia định tiến lên nắm tay ông ta cầu xin, nhưng khi tới gần, đột nhiên cô dừng lại, sau đó vội vã giật lùi mấy bước, sắc mặt trắng bệch, cứ như vừa trông thấy một điều cực kỳ kinh khủng.

Lâm Thu Thạch không có khả năng quan sát sắc bén như Nguyễn Nam Chúc, lại thêm ánh sáng trong khoang tàu mờ mịt, khó mà nhìn rõ bất cứ thứ gì. Nguyễn Nam Chúc bèn hạ giọng giải thích chuyện vừa xảy ra: “Trên người lão bám đầy một thứ côn trùng màu đen.”

Cố Long Minh rùng mình, nói: “Rốt cuộc ông ta còn sống hay đã chết vậy.”

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhìn chung chẳng hay ho gì cả.”

Thông thường, những NPC mang nhiệm vụ truyền đạt thông tin quan trọng sẽ tương đối bình thường. Nếu bọn họ cũng bất thường thì cửa đó có lẽ không có nhân vật nào bình thường cả.

Lâm Thu Thạch không ngờ bối cảnh của cửa lần này lại là một chiếc tàu cũ, trước mắt chỉ mới biết được thông tin thời gian giới hạn là mười

ngày.

“Đi nào, tôi sẽ dẫn quý vị tới chỗ nghỉ ngơi.” Người đàn ông nói: “Trời sắp tới rồi... và cũng sắp mưa nữa.” Ông ta nói xong hai câu lại bật cười như điên, điệu cười của ông ta khiến tất cả mọi người càng thêm bất an.

NPC dẫn họ đến khoang hành khách, công việc chia phòng bắt đầu.

Các phòng nghỉ tại đây đa phần là phòng đôi, chỉ có một số ít phòng ba người. Đáng lẽ Lâm Thu Thạch bị phân vào một phòng đôi, nhưng Cố Long Minh đã mặt dày đề nghị đổi phòng với một người khác, bằng mọi cách có được phòng ba mới thôi.

“Ở đây mà cậu cũng dám mặc cả à?” Lâm Thu Thạch dành cho Cố Long Minh ánh mắt kính phục.

Cố Long Minh: “Vì sợ chết mà...” Hắn không muốn ở một mình, mặc dù làm kỳ đà cản mũi chẳng hay ho gì, nhưng vẫn còn hơn làm một xác chết.

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không, nói: “Hợp lý.”

Họ vốn định kiểm tra tình hình trên tàu một lượt, nhưng vì thời giờ đã muộn, đi lại ở bên ngoài vào lúc này quả thực quá nguy hiểm, do vậy họ quyết định nghỉ ngơi, chờ sáng mai tính tiếp.

Thế là cả ba cầm theo chìa khóa về phòng, tắm rửa qua loa rồi lên giường đi ngủ.

Nhân lúc Nguyễn Nam Chúc thay quần áo, Cố Long Minh kéo kéo Lâm Thu Thạch, khẽ nói: “Người anh em à, anh là đồ không lương tâm, có bạn gái xinh đẹp như thế mà không giới thiệu với tôi?”

Lâm Thu Thạch âm ừ nói: “... À.”

“Thật sự quá đỉnh.” Cố Long Minh nói: “Ôi, nếu tôi có người yêu xinh như thế, chắc tôi sẽ dính lấy cô ấy suốt ngày mất.”

Vừa nói, hắn vừa nhìn Lâm Thu Thạch một cách ngưỡng mộ.

Lâm Thu Thạch thấy Cố Long Minh như vậy, trong lòng bắt đầu nghĩ, nếu biết Nguyễn Nam Chúc thật ra là trai giả gái, không biết hắn sẽ phản ứng thế nào. Dĩ nhiên Lâm Thu Thạch sẽ không nói với Cố Long Minh ngay, bởi vì hiện tại hắn vẫn chưa là thành viên của Hắc Diệu Thạch, trong

khi chuyện Nguyễn Nam Chúc giả gái quả thực là bí mật lớn nhất của Hắc Diệu Thạch...

Bên kia, Nguyễn Nam Chúc đã thay xong quần áo đi ra, nói: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch đáp qua loa: “Cậu ta khen em xinh.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy, “à” lên một tiếng đầy ản ý.

Cố Long Minh: “...” Sao hắn lại cảm thấy sau lưng lạnh lạnh thế nhỉ?

Chiếc tàu quanh năm lênh đèn giữa sóng nước nên giường ngủ tản ra mùi ẩm mốc, nằm lên gây cảm giác không thoải mái cho lắm. Càng về đêm, sóng và gió biển càng mạnh, ngay các căn phòng ngủ cũng bắt đầu lắc lư. Lâm Thu Thạch nhớ tới cái người bị say sóng ngã ngoài ban tối, đến khi họ rời khỏi vẫn liên tục nôn mửa, cậu cảm thấy người này coi như chẳng còn hy vọng gì.

Sắc trời bên ngoài đã tối đen, chỉ còn tiếng gió thổi vù vù và tiếng những cơn sóng vỗ vào nhau. Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, dần chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng còn chưa kịp thiếp đi hẳn, cậu đã bị một tiếng sấm làm sự tỉnh. Tiếng sấm như đánh xuống ngay trên đỉnh đầu họ, ầm một tiếng cực lớn, đánh thức cả ba người đang mơ màng.

Tiếp theo đó là tiếng mưa rơi lộp độp. Âm thanh của những giọt mưa rào rào đáp xuống lẫn với tiếng gió rít gào, cứ như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ.

Căn phòng càng rung lắc dữ dội hơn, Lâm Thu Thạch bật dậy khỏi giường.

Qua lớp kính cửa sổ, cậu nhìn ra màn đêm bên ngoài, chợt thấy trên boong tàu có hai ngọn đèn sáng. Ở trên tàu gần như chỉ có thể dùng đèn dầu, nhưng tại sao hai cây đèn kia không bị thổi tắt giữa cơn mưa dữ dội... Lâm Thu Thạch đang cảm thấy thắc mắc, chợt cậu nhận ra ánh đèn này có gì đó không ổn. Đúng lúc đó, Nguyễn Nam Chúc ngẩng phía sau khẽ nhắc: “Đừng nhìn nữa.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

“Đó không phải đèn,” Nguyễn Nam Chúc nói, “mà là một đôi mắt.”

Một đôi mắt màu vàng, không thuộc về con người. Chủ nhân đôi mắt đang rình mò đi đâu gì đó với vẻ ác ý, như một mãnh thú tìm kiếm con mồi.

Lâm Thu Thạch nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, cậu nói: “Đó là thứ gì vậy?”

“Không biết nữa, không nhìn rõ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nó mang đường nét của con người, nhưng lại không giống người.”

Lâm Thu Thạch khẽ nhú mày, lần thứ hai nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu phát hiện đôi mắt đã biến mất.

Những tiếng sấm đi đùng vang lên, mùi tanh của biển càng lúc càng nồng.

Nguyễn Nam Chúc trèo lên giường của Lâm Thu Thạch, cả hai ôm lấy nhau mà ngủ, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc mộng. Chú chó độc thân duy nhất Cỗ Long Minh thì không có được điềm phúc ấy. Hắn nằm bên cạnh Lâm Thu Thạch, ánh mắt ai oán, thầm nghĩ những ngày kế tiếp chắc chắn sẽ bị nhỡ thức ăn cho chó đến nứt bụng.

Cơn mưa kéo dài đến gần sáng mới ngớt dần. Tuy mưa đã tạnh, nhưng sắc trời vẫn không quang đãng hơn là bao. Mây đen vẫn giăng kín khoảng trời bên trên chiếc tàu. Khi tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Lâm Thu Thạch còn tưởng trời vẫn chưa sáng. Cậu nhìn đồng hồ, phát hiện bây giờ đã là tám giờ, vậy mà cảnh vật bên ngoài vẫn tối om.

“Chào buổi sáng.” Nguyễn Nam Chúc cất tiếng chào Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nói: “Chào buổi sáng, hôm nay trời âm u quá nhỉ.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc sẽ tiếp tục mưa.” Hắn và Lâm Thu Thạch đi lên boong tàu, nhìn nước biển đen sì đang cuộn sóng dữ dội quanh thân tàu.

Ngước mắt nhìn ra xa, họ không tìm được bất cứ dấu hiệu nào của đất liền, chỉ có biển nước mênh mang, còn chiếc tàu cũ kỹ này là thực thể duy nhất.

Hoàn cảnh bị cô lập dễ khiến tinh thần con người này sinh những suy nghĩ tiêu cực, ngay đến Lâm Thu Thạch cũng cảm thấy hơi khó chịu với cảnh vật trước mắt.

“Nào, đi ăn sáng thôi.” Cỗ Long Minh gọi họ.

“Cậu chàng này thần kinh khá vững đấy.” Nguyễn Nam Chúc nghe tiếng gọi của Cỗ Long Minh, bèn nói một câu đầy ẩn ý.

“Phải.” Lâm Thu Thạch nói: “Tố chất tâm lý của cậu ta không tệ.”

Để sinh tồn trong cửa, bạn có thể không quá thông minh, nhưng nhất định phải có lòng dũng cảm. Đứng trước những tình cảnh kinh hoàng, nỗi sợ hãi có thể khiến con người ta đánh mất khả năng tư duy, người thông minh đến mấy mà thiếu đi lòng kiên định, sẽ trở nên kém cỏi hơn cả cậu bé Trình Thiên Lý có thần kinh thô.

Ba người đến phòng ăn, bầu không khí tại đó thật u ám nặng nề, có thể dùng từ tràn ngập mùi chết chóc để hình dung.

Lâm Thu Thạch ban đầu chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng khi nhìn thấy thực đơn, cậu cũng bất giác tụt cả hứng.

Các món ăn đều là cá, mà còn không tươi ngon gì cho cam. Cố Long Minh dùng đũa chọc vào một chiếc đầu cá có đôi mắt trợn trừng, nói: “Cái này ăn được hả?” Chỉ nhìn thôi cũng đủ mắc ói rồi.

“Trông có vẻ khó nuốt.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu nếm thử xem?”

Cố Long Minh gấp một ít thịt ở mang cá, đưa lên miệng nếm thử. Cơ mặt hắn co rúm tức thì: “Má nó, cửa này bị cắt xén chi phí thức ăn hả? Khó ăn không thể tả được, chẳng khác gì đồ ăn để ba, bốn ngày. Anh nếm thử không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi chịu.”

Cố Long Minh: “...”

Bữa sáng đa phần đều là cá ươn, ngoài ra còn một vài thứ mì sợi và đậu hạt trông nhạt nhẽo chẳng có mùi vị. Hoàn cảnh trên tàu đã đủ khắc nghiệt rồi, đồ ăn như này chẳng khác nào tăng thêm độ khó.

Nhưng nhóm Lâm Thu Thạch hoàn toàn không quan tâm, thấy có vẻ khó nuốt trôi bữa sáng, họ lẳng lặng bảo nhau về phòng, lấy đồ ăn đã chuẩn bị sẵn từ trong ba lô ra.

Cố Long Minh thấy họ lôi ra một lọ ớt chưng đầu Má Nuôi^[5], không khỏi trợn tròn mắt: “Hai người mang cả Má Nuôi theo cơ à, bộ tính đi du xuân hay sao vậy?”

“Có ăn không?” Lâm Thu Thạch đỡ đầu ớt Má Nuôi lên món mì lấy về từ phòng ăn.

“Có chứ có chứ, đồ nhồi vào.” Cố Long Minh mặt dày nói.

Cuối cùng họ đã giải quyết xong bữa sáng, chuẩn bị đi thám thính một vòng quanh tàu.

Chiếc tàu này tổng cộng có ba tầng, cấu trúc giống với loại tàu lớn thời Trung Cổ, nhưng rất cũ kỹ, dấu vết thời gian có mặt khắp mọi nơi.

Ngoại trừ NPC hôm qua, họ không thấy bất kỳ thủy thủ nào khác trên tàu, hình như cả chiếc tàu chỉ có duy nhất một NPC. Chờ ngày tàu cập bến là nhiệm vụ mà NPC giao cho mọi người, nhưng Lâm Thu Thạch hoàn toàn có cơ sở để tin rằng, nếu họ không thể tìm ra cửa trong vòng mười ngày, chuyến du lịch này sẽ liên tục lặp lại hết mười ngày này tới mười ngày khác.

Khi đi lên tầng hai, Lâm Thu Thạch nghe thấy một chuỗi âm thanh lộc cộc. Cậu không biết Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh có nghe thấy không, bèn hỏi: “Hai người nghe thấy gì không?”

“Gì?” Cố Long Minh dường như không hề nghe thấy.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nghe được loáng thoáng, nhưng không rõ lắm.”

“Âm thanh phát ra từ trong góc kia...” Lâm Thu Thạch đi theo hướng tiếng động, nói: “Qua đó xem thử đi.”

Còn chưa kịp đi đến nơi, Lâm Thu Thạch đã ngửi thấy một mùi cá tanh nồng nặc khó mà chịu nổi, khiến ai ngửi thấy cũng buồn nôn. May mà Trình Nhất Tạ không có ở đây, nếu không chắc đã ngất ngay tại trận rồi.

Mùi cá và tiếng động đều xuất phát từ một căn phòng. Bởi vì bây giờ khoảng cách đã đủ gần, Cố Long Minh và Nguyễn Nam Chúc cũng bắt đầu nghe thấy tiếng lộc cộc đó.

Ba người đi chậm dần, xuyên qua cửa kính, họ nhìn thấy cảnh vật bên trong phòng.

Đó là một gian phòng bếp, bên trong treo một số dụng cụ nấu bếp, thứ đầu tiên đập vào mắt bọn họ chính là đồng cá chết được treo dày đặc gần đó.

Chính giữa phòng là một người mặc tạp dề y đứng quay lưng lại với nhóm Lâm Thu Thạch, đang cầm cúi chặt cái gì đó. Cố Long Minh quan sát một lúc, suýt nữa thì nôn ra, nói: “Đừng bảo hắn đang làm đồ ăn sáng cho chúng ta...”

Nguyễn Nam Chúc rất tinh: “Nhiều khả năng là như vậy.”

Cố Long Minh: “Oe!!” Sáng nay hắn đã nếm một miếng cá.

Lâm Thu Thạch vỗ vỗ vai Cố Long Minh tỏ vẻ an ủi.

Có đi đâu, người ở trong căn bếp này chính là NPC thứ hai họ trông thấy trên tàu.

Ba người đứng ở cửa bếp nhìn một lát, thấy người này chẳng làm gì khác ngoài việc chặt cá, vì thế cả ba định đến chỗ khác xem thử.

Họ mau chóng phát hiện ra một gian phòng tương đối đặc biệt, cửa phòng có khóa, cửa sổ kéo rèm, bên trong rất yên tĩnh, nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi cá tanh nồng nặc. Ban đầu, Lâm Thu Thạch tưởng rằng đó là mùi họ bị dính phải khi đứng ở gian bếp, nhưng sau khi ngửi kỹ mới phát hiện đó là mùi bốc ra từ trong phòng.

“Có cần vào trong xem không?” Cố Long Minh đứng bên cửa cố gắng nhìn vào trong, nhưng chẳng thấy gì cả.

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ một lát, nói: “Thử xem sao.” Sau đó, hắn rút kẹp tóc ra, bắt đầu mở khóa.

Cố Long Minh trợn mắt nhìn những động tác thủần thục của hắn, rồi lại nhìn Lâm Thu Thạch: “Đây... Đây là kỹ năng cơ bản trong tổ chức của anh hả?”

Lâm Thu Thạch cười pha trò: “Đúng thế, muốn gia nhập tổ chức thì phải học phá khóa trước.”

Cậu nói đến đây thì nghe thấy một tiếng “cách”, Nguyễn Nam Chúc đã mở khóa xong. Điêu cực kỳ lạ lùng là khi Nguyễn Nam Chúc thử đẩy cửa, cánh cửa không hề nhúc nhích, mặc dù khóa đã bị giải quyết rồi. Điêu này có nghĩa bên trong vẫn còn một ổ khóa nữa, dây khóa cố định vị trí của cánh cửa, khiến họ chỉ có thể mở ra một kẽ hở, chứ không thể hoàn toàn đẩy ra.

“Gượm đã.” Lâm Thu Thạch đột nhiên cất giọng, ngăn Nguyễn Nam Chúc tiếp tục mở cửa: “Dừng lại đi, bên trong cửa có tiếng động gì đó.”

Nguyễn Nam Chúc khựng lại. Ngay giây phút hắn dừng động tác, từ khe cửa bỗng thò ra một bàn tay đầy vảy, trên tay là những cái móng tay sắc nhọn, và một đôi mắt màu vàng. Từ phía bên kia khe cửa, đôi mắt ấy nhìn ra bên ngoài đầy vẻ thăm dò và đe dọa.

Chương 121

Mê cung

Thứ đó chỉ xuất hiện chưa đầy một tích tắc rồi mau chóng biến mất trước mắt cả ba người, phía trong cửa chỉ còn lại bóng tối tịch mịch.

Cố Long Minh nuốt nước bọt, nói: “Cái... Cái gì thế nhỉ?” Thứ này chắc chắn không phải là người, chẳng có ai lại mang cặp mắt màu vàng cả.

“Không biết.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi chưa nhìn kỹ lắm.” Cậu quay sang Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn đang cau mày.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đó là một sinh vật hình người, toàn thân mọc đầy vảy cá.” Hắn tiếp: “Đôi mắt màu vàng...”

“Không lẽ là người cá?” Cố Long Minh cảm thấy nếu đúng là như vậy thì hắn còn miễn cưỡng cảm thấy dễ chịu hơn chút.

“Có khả năng là người cá.” Nguyễn Nam Chúc cười tít mắt nhìn hai người còn lại: “Nhưng là loại người cá có cái đầu hình cá.”

Cố Long Minh tưởng tượng theo lời Nguyễn Nam Chúc mà rung mình.

Cánh cửa trước mặt họ dù đã mở ra một khe nhỏ, nhưng không ai còn muốn tiếp tục do thám nữa, họ quyết định bỏ đi. Trước khi đi, Nguyễn Nam Chúc tiện tay đóng cửa lại như cũ, hắn nói: “Khi chưa biết gì, tạm thời đừng nên đụng vào thứ ở trong đó.”

Tiếp theo, ba người tranh thủ thời gian đi thăm dò các khu vực khác ở trên tàu. Họ nhận ra chiếc tàu này rất lớn, ít nhất có thể chứa vài trăm người, thậm chí bên dưới lớp ván sàn còn cất giấu nòng pháo, tuy vậy họ không hề tìm thấy đạn dược.

Trong lúc nhóm Lâm Thu Thạch đi khắp nơi thu thập thông tin, trên boong tàu đột nhiên rung lắc một trận, hình như có người đã gặp chuyện.

Khi Lâm Thu Thạch đến nơi, cậu thấy cô gái khóc lóc thảm thiết vào ngày hôm qua đang ng ã trên chiếc xuồng cứu sinh duy nhất của con tàu,

bên cạnh cô còn có một người đàn ông, cả hai cầm theo mái chèo, xung quanh để khá nhiều nước ngọt và đồ ăn. Rõ ràng, họ định trốn thoát khỏi con tàu, tự mình chèo khỏi đây.

“Mau trở lại đi, hai người sẽ chết đấy!!” Đám người phát hiện ra hành động của họ đang xông xáo bàn tán, một người dày dặn kinh nghiệm có lòng cảnh báo hai kẻ liều mạng. Người này huơ tay với hai người mới, hét lên: “Những chỗ khác không đi được đâu, sẽ chết thật đấy, hai người mau quay lại đi...”

“Các người đừng có lừa tôi!” Cô gái thét lên the thé, cô lia ánh mắt bọc dọc về đám người đứng trên tàu: “Còn lâu tôi mới đi với các người, chắc chắn các người sẽ dẫn tôi đến một nơi đáng sợ nào đó! Tôi sẽ tự rời khỏi đây!”

Nói đoạn, cô cứ tưởng người kia sẽ tiếp tục khuyên mình, nhưng chợt phát hiện bầu không khí trở nên im lặng một cách kỳ quái. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm mặt nước bên dưới chiếc xuồng cứu sinh, trong ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi khó tả.

“Sao thế? Các người nhìn cái gì vậy?” Cô gái dường như đã phát giác ra điều gì, cổ nuốt nước bọt, biểu cảm cứng đờ, chần chập xoay đầu nhìn mặt biển ở quanh đó.

Mặt biển rất yên bình, nhưng màu sắc nước biển có gì đó không ổn, khu vực xung quanh xuồng cứu sinh là một mảng đen thẫm, dường như có một thứ gì đó... đang ẩn nấp dưới đó.

“Á...” Cô gái rùng mình, nhìn sang người đàn ông đi cùng: “Chúng ta mau đi thôi.”

Bàn tay cầm mái chèo của người kia cũng đang run rẩy, anh ta hoảng hốt gạt đầu, hai người cùng nhau chèo, định rời khỏi vùng biển mênh mông rộng lớn này.

Khi mái chèo tiếp xúc với nước biển, mặt nước bên dưới xuồng bắt đầu nhấp nhô nổi lên những con sóng nhỏ. Trong khoảnh khắc ấy, cô gái nghe thấy âm thanh của một thứ gì đó đang bơi lại với tốc độ cực nhanh. Cô chưa kịp phản ứng, một chiếc đuôi cá cực lớn đã dựng lên khỏi mặt nước, vỗ mạnh xuống chiếc xuồng cứu sinh.

Chiếc xuồng nhỏ bị cá quẫy đuôi đập tan tành, hai người ở trên xuồng nhanh chóng chìm vào biển nước. Lúc này, cô gái đã nhìn thấy được một phần hình thù của con cá khổng lồ kia.

Đó là một con cá lớn có hình thể lớn đến kỳ dị, những chiếc răng nhọn đâm ra tua tủa, sắc bén như lưỡi dao, chiếc miệng cực lớn đang mở ra, đủ để nuốt trọn toàn bộ chiếc xuồng. Cơ thể nó có màu xanh lục đậm, kích thước của con cá lớn đến mức không thể thu hết vào tầm mắt. Cô biết rằng, bản thân mình còn chẳng đủ cho nó nhét kẽ răng.

Tận mắt chứng kiến chiếc xuồng cứu sinh bị đập nát khiến mọi người gần như nín thở.

Lâm Thu Thạch phản xạ nhanh nhất, ngay khoảnh khắc chiếc xuồng bị lật úp, cậu kịp vơ lấy chiếc phao cứu sinh gần đó, ném đến chỗ cô gái và người bạn của cô.

Cô gái đang vùng vẫy trong làn nước cố gắng dùng tất cả sức lực cuối cùng để nắm lấy phao cứu sinh, Lâm Thu Thạch nhanh như cắt giữ một đầu dây thừng, kéo phao vào gần mạn tàu, miệng hét: “Nắm chặt vào...”

Nơi họ đứng khá cao nên có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể con cá đó. Căn cứ theo hình dạng bóng đen dưới mặt nước, con cá phải có kích cỡ tương đương với chiếc tàu của họ, nhưng dường như nó không có ý định tấn công con người, mà chỉ đưa ra lời cảnh cáo với những kẻ muốn tẩu thoát.

Những người khác bấy giờ mới tỉnh ra, vội ném phao cứu sinh cho người còn lại, rồi thả thang dây để hai người leo lên khỏi mặt nước.

Khi leo thang dây, cô gái kia cứ run lên bần bật, nhưng cũng may đã leo được tới nơi. Vừa đặt chân lên boong tàu, cô liền ngã vật ra đất, không nói được một lời nào.

“Đã nói với cô là không thể đi rồi mà.” Lâm Thu Thạch nhớ người luôn miệng cảnh báo hai người mới ban nãy tên là Tống Vĩnh Ninh, một tay lão luyện khá tốt tính. Anh ta tiếp tục nói với cô gái: “Mau thay quần áo rồi đi nghỉ ngơi đi.”

“Thứ đó... Thứ đó rốt cuộc là gì vậy?” Cô gái run rẩy nhớ đến con cá cực lớn kia, lẩm bẩm huyệt hỏi: “Nó luôn núp gần chiếc tàu này sao? Liệu nó có tấn công tàu không?”

Chẳng ai biết đáp án, cho nên họ chỉ im lặng nhìn cô gái.

Sự im lặng khiến cô gái càng cảm thấy bất an, nhưng cũng không còn cách nào khác, cô đành quệt nước mắt, cùng người bạn của mình rời đi. Cũng may tai nạn lần này chỉ nguy hiểm chứ không mất mạng, có lẽ đó là bài học mà cửa dành cho người mới chưa hiểu quy tắc.

Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn mặt biển sẫm màu, không còn nhìn ra bóng dáng con cá kia nữa.

Thấy mọi thứ đã trở lại bình thường, đám đông tụ tập trên boong tàu dần dần giải tán.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Sự việc này dường như chỉ là một đoạn nhạc đệm không mấy quan trọng, chẳng mấy ảnh hưởng đến cục diện của cửa.

Giờ cơm trưa đến, các món ăn vẫn toàn là thứ cá chết có mùi vị buồn nôn. Nhóm Lâm Thu Thạch không ăn cá, chỉ lấy mì trộn với dầu ớt Má Nuôi để ăn.

Những người khác thấy họ mang cả Má Nuôi theo, đầu lữ lượt bày tỏ sự ngưỡng mộ qua ánh mắt. Có một thanh niên chịu hết nổi, bèn mặt dày đến hỏi xin Nguyễn Nam Chúc một muống dầu ớt chung, Nguyễn Nam Chúc liếc cậu ta một cái, thế mà cho thật.

“Cảm ơn, cảm ơn nhiều.” Cậu chàng kia cảm kích nói: “Tôi tên là Thẩm Giác Tân, nếu có việc gì cần tôi giúp, mọi người cứ nói nhé!” Sắc mặt cậu ta trông không tốt cho lắm, làn da vàng như sáp nến, tựa như người mắc bệnh nặng.

Lâm Thu Thạch nhớ người này, cậu ta chính là thành viên say sóng nặng nhất, cả ngày hôm qua chỉ nằm trên giường, bây giờ có thể đứng dậy đi lại quả là một bước đột phá lớn.

Cố Long Minh vừa ăn vừa liếc ngang liếc dọc khắp phòng, như đang suy nghĩ gì đó, vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm trọng.

Đợi đến khi bữa trưa kết thúc, hắn mới bày tỏ một chút suy nghĩ của mình.

Đúng lúc này, Lâm Thu Thạch muốn đi WC nên bảo Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh cứ nói chuyện trước, lát nữa mình sẽ quay lại tham gia.

Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh tìm một góc khuất trên hành lang, khẽ trò chuyện với nhau.

“Manh Manh.” Cố Long Minh nói: “Chị còn nhớ gợi ý nhắc đến cồng phâm của Minotaur chứ?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhớ, sao vậy?”

Cố Long Minh nói: “Câu chuyện thần thoại cho biết tổ phâm cần bao gồm bảy nam bảy nữ, hiện giờ quân số của chúng ta cũng là mười bốn phải không?” Hắn dừng lại giây lát, giọng nói trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Ban này ở trong phòng ăn, tôi đã đếm thử, đúng bảy nam bảy nữ luôn!”

Nghe xong suy đoán của Cố Long Minh, Nguyễn Nam Chúc bỗng trở nên trầm ngâm trong giây lát, rồi nói: “Bảy nam bảy nữ... Tính cả tôi hả?”

Cố Long Minh chẳng hiểu ra sao: “Dĩ nhiên phải tính cả chị chứ.”

Nguyễn Nam Chúc tựa vào lan can, không nói tiếng nào. Cố Long Minh gãi đầu: “Sao chị không nói gì cả?”

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ một lát, nói: “Cậu lại đây, tôi cho cậu xem cái này hay lắm.” Nói rồi, hắn vẫy vẫy tay.

Đầu óc Cố Long Minh vẫn hoàn toàn mờ mịt, vừa tiến lại gần, hắn chợt thấy Nguyễn Nam Chúc vén váy lên.

“Má!” Mặt Cố Long Minh đỏ bừng cả mặt, hắn nói: “Chị làm gì vậy... Mà khoan.” Hắn phát hiện có gì đó không đúng đang cộm lên bất thường, đôi mắt hắn hơi dờ ra: “Đó là cái gì?”

Nguyễn Nam Chúc nở nụ cười tươi rói, ghé sát tai Cố Long Minh, chẳng buồn giả giọng nữa. Một chất giọng trầm ấm quyến rũ, rõ ràng là giọng đàn ông vang lên bên tai Cố Long Minh: “Tôi nói cậu nghe một bí mật, thật ra tôi không phải bạn gái của Dư Lâm Lâm, mà là người đàn ông của anh ấy.”

Cố Long Minh: “...” Biểu cảm của hắn lúc này thậm chí không thể dùng từ như sét đánh ngang tai để hình dung nữa, hắn thật sự quá khiếp sợ. Hắn nhìn Nguyễn Nam Chúc như thể nhìn ngày tàn của thế giới vậy.

“Cho nên không phải bảy nam bảy nữ đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên, không loại trừ khả năng có nữ cải trang thành nam.”

Cố Long Minh không trả lời, hắn còn chưa thể vượt qua cơn đả kích kia.

Nguyễn Nam Chúc vỗ vai hắn đầy vẻ cảm thông, nói: “Người anh em, cứ bình tĩnh, từ từ rồi sẽ quen thôi.”

Cố Long Minh im lặng một lát, rồi thốt ra một câu oán trách: “Thế mà anh ta còn khinh thường khi tôi đóng giả nữ sinh cấp ba, hừ, quỷ không hà.”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Hắn nhìn hình thể của Cố Long Minh, thử tưởng tượng bộ dạng người này khi đóng giả con gái. Có lẽ Trần Phi và Cố Long Minh sẽ hợp nhau về nhiều điểm.

Lâm Thu Thạch không biết những việc vừa xảy đến, từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, trông thấy dáng vẻ thất thần của Cố Long Minh, cậu không khỏi lấy làm lạ: “Sao vậy? Lại xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em vừa nói cho cậu ta biết một vài sự thật.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nếu không có gì thì tại sao mặt Cố Long Minh lại có vẻ ai oán dữ vậy.

“Phải rồi, ban nãy cậu định nói gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không có gì.” Cố Long Minh nói: “Bây giờ không có gì nữa rồi.”

Lâm Thu Thạch thật sự thấy lạ. Đáng lẽ cậu định hỏi cho rõ, nhưng từ phòng ăn ở tầng hai đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hoàng. Ba người đưa mắt nhìn nhau, vội vàng đi tới nơi xảy ra sự việc. Đến nơi, họ thấy một người đang đi đi lại lại trong phòng như vừa mất sổ gạo.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Biến mất rồi, biến mất rồi, biến mất rồi...” Trong ánh mắt người kia ngập tràn nỗi sợ hãi, anh ta không ngừng lặp lại một câu duy nhất: “Biến mất rồi, rõ ràng đang ở ngay bên cạnh, đang ở ngay bên cạnh...”

“Anh bình tĩnh lại đi.” Lâm Thu Thạch khuyên nhủ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh kể lại cho rõ, biết đâu bọn tôi có thể giúp được!”

Người kia liếc Lâm Thu Thạch một cái, run giọng nói: “Căn phòng biến mất rồi, căn phòng của bọn tôi biến mất rồi...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩa là sao?” Đường như hắn đã hiểu ra đi đâu gì đó, bèn nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem thử!”

Nguyễn Nam Chúc vội vã xoay lưng đi khỏi phòng ăn. Khi đến các căn phòng quanh đó, rốt cuộc họ đã hiểu hàm ý trong câu nói của người kia: Ngoại trừ phòng ăn, vị trí của tất cả các căn phòng đều đã thay đổi, căn phòng vốn dĩ ở khoang dưới thì lại xuất hiện gần bên phòng ăn, còn căn phòng ở cạnh phòng ăn, lúc này đã biến mất không một dấu tích, có lẽ nó đã bị di chuyển tới vị trí khác.

Khi nhìn thấy những thay đổi này, đi đâu đâu tiên xuất hiện trong đầu óc Lâm Thu Thạch là hai chữ “mê cung”.

“Hóa ra là như vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Quả là bất ngờ.”

“Nhưng tại sao vị trí phòng ăn lại không thay đổi?” Cố Long Minh thấy lạ vì đi đâu này.

“Mê cung cần phải có một điểm khởi đầu.” Nguyễn Nam Chúc sắp xếp lại suy luận của mình: “Phòng ăn có lẽ là điểm bắt đầu của mê cung.”

“Vậy điểm cuối nằm ở đâu?” Cố Long Minh hỏi.

“Điểm cuối mê cung dĩ nhiên là nơi Minotaur đang có mặt.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên, hiện giờ chúng ta vẫn chưa thể biết, trong cửa này Minotaur ám chỉ đi đâu gì.”

Những người khác bắt đầu lũ lượt kéo về phòng ăn, kẻ chạy cảm chưa cần bước vào bên trong đã phát hiện ra khung cảnh có sự thay đổi.

“Phòng của tôi đi đâu mất rồi? Ba lô của tôi vẫn để trong phòng chưa mang ra!” Một người sau khi phát hiện ra sự tình đã hoảng lên, định chạy ngay đi tìm đồ “Tôi phải tìm lại cái túi của tôi!!” Người này vội vã xoay lưng, chạy đến vị trí trước đây vốn là phòng ngủ của mình.

Nhưng anh ta có tìm được thứ mình muốn hay không, lại là chuyện khác.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, các căn phòng lại lần nữa có sự thay đổi. Trước tiên, bắt đầu có sương bốc lên trên cửa phòng, sau đó đến lượt số hiệu trên cửa phòng thay đổi. Rõ ràng, các căn phòng bị tráo đổi

trong thời gian quá ngắn, Lâm Thu Thạch thử canh thời gian, thấy cứ khoảng năm phút, chúng lại đổi chỗ cho nhau.

Cũng may họ đều quen mang đồ đạc theo bên mình, nếu không chắc đã cuống cuồng lên y như người ban nãy.

Những người đang ở trong các căn phòng bị dịch chuyển hình như không gặp vấn đề gì lớn. Bởi vì sau lần dịch chuyển này, có một người bước ra từ căn phòng phía trước mặt, gương mặt người này hoàn toàn ngỡ ngác, hỏi: “Tôi đang ở đâu một mà?” Anh ta liếc trái quay phải, nhận ra mình đang đứng gần phòng ăn: “Sao bây giờ lại ở đây thế này?”

Không ai trả lời anh ta, tất cả sự chú ý của họ đều tập trung vào các căn phòng đang không ngừng thay đổi. Sự im lặng chết chóc lan nhanh trong đám đông như một bệnh dịch.

Nhìn cảnh tượng mê cung biến hóa, Lâm Thu Thạch lại nghĩ đến nội dung viết trong giấy gợi ý, cậu cố suy luận ý nghĩa của hình tượng Minotaur.

Do sự biến đổi xảy đến đột ngột, tất cả mọi người đều rơi vào nỗi hoảng sợ ngắn hạn. Nhưng rất nhanh, đã có những người đi đầu chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục công việc đi đầu tra.

Vào lúc này, sự khác biệt giữa các trạng thái tinh thần thể hiện rất rõ, những kẻ có thể sớm bình tĩnh lại sẽ có nhiều cơ may sống sót hơn.

Nhóm Lâm Thu Thạch thử đi tìm căn phòng trước đây của mình, nhưng họ nhận ra không có cách nào tìm được. Cứ năm phút, các căn phòng lại di chuyển, mỗi lần di chuyển, tất cả các phòng đều rời vị trí ban đầu, muốn đi rà soát tất cả các phòng trong thời gian ngắn như vậy là đi đâu không thể.

Cho nên đa phần mọi người đều bỏ cuộc bởi sức cùng lực kiệt.

Lâm Thu Thạch chạy một hồi cũng thấm mệt, bèn đứng trên boong tàu nhìn mặt biển, nghỉ ngơi một lát.

Trời mỗi lúc một tối, mặt biển cuộn lên từng đợt sóng bạc dưới cơn gió vi vu, những tảng mây đen nặng nề trên tầng không cũng trĩu xuống.

Cố Long Minh đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch, nói: “Tối nay chúng ta ngủ ở đâu đây?” Vậy là chìa khóa phòng NPC đưa hôm qua coi như bỏ đi, chẳng bỏ công Cố Long Minh còn mặt dày xin xỏ đổi phòng nữa chứ.

“Tìm đại một phòng mà ngủ.” Lâm Thu Thạch nói: “Có giường là được rồi.”

Lúc Lâm Thu Thạch đang nói chuyện, cậu nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, quay ra nhìn thì thấy đó là người mới vừa định tẩu thoát bằng xuồng cứu sinh hồi sáng nay. Cô đứng cách chỗ Lâm Thu Thạch khá xa, ánh mắt có chút ngập ngừng: “Anh... Dư Lâm Lâm...”

Lâm Thu Thạch nói: “Xin hỏi có việc gì vậy?”

Cô gái liếc nhanh Nguyễn Nam Chúc một cái rồi thu lại ánh mắt, đoạn cất lời một cách gượng gạo: “Tôi có vài chuyện muốn nói riêng với anh được không?”

Lâm Thu Thạch nhìn sang Nguyễn Nam Chúc: “Manh Manh?” Cậu tôn trọng ý kiến của Nguyễn Nam Chúc.

“Đi đi.” Nguyễn Nam Chúc dừng dừng nói, trông không có vẻ gì căng thẳng. Hắn hờ hững khoát tay: “Đi sớm về sớm.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, đi theo cô gái.

Cố Long Minh đứng bên cạnh nheo mắt cười nói: “Chị không lo à?”

“Lo gì?” Nguyễn Nam Chúc hỏi vặn lại.

Cố Long Minh nói: “Lo người ta dụ dỗ Dư Lâm Lâm ấy.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cậu thấy tôi đẹp hơn hay cô ta đẹp hơn?”

Cố Long Minh thành thật đáp: “Chị.” Mặc dù chỉ là đàn ông giả gái.

Nguyễn Nam Chúc: “Cậu thấy tôi giỏi hơn hay cô ta giỏi hơn?”

Cố Long Minh: “Chị...”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Dư Lâm Lâm đâu có mù, tôi có gì phải sợ chứ?” Hắn chẳng phải là thiếu nữ đang tuổi xuân xanh luôn tìm kiếm cảm giác an toàn, đâu là người trưởng thành cả rồi, việc gì phải ghen tuông một cách ấu trĩ.

Cố Long Minh giơ ngón tay cái tỏ vẻ khâm phục.

Về phía Lâm Thu Thạch, cậu đi theo cô gái kia đến một phía khác của boong tàu, cô gái vừa đi vừa chốc chốc ngoảnh lại nhìn phía sau, trông có vẻ thấp thỏm.

Lâm Thu Thạch cũng không vội hỏi, đợi khi họ đi đủ xa khỏi Nguyễn Nam Chúc, cô gái mới lên tiếng: “Chuyện là... Ngại quá... tôi muốn hỏi anh và cô gái đó có phải một cặp không?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu thừa nhận: “Cô ấy là người yêu tôi. Còn cô tên là gì?”

“Anh có thể gọi tôi là Tiểu Mạt.” Tiểu Mạt nói: “Đây là lần đầu tiên tôi biết đến cửa, hóa ra chúng ta có thể dẫn theo người khác cùng đi nhỉ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Được chứ. Không biết cô muốn nói gì với tôi?”

Tiểu Mạt khẽ nuốt nước bọt, ngập ngừng nói: “Tôi... Tôi thấy, bạn gái anh và cái anh đang đứng cạnh...”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, cậu biết người Tiểu Mạt đang nhắc đến là Cố Long Minh: “Họ làm sao?”

“Họ có gian tình!” Tiểu Mạt sốt sắng nói: “Chiều nay, lúc tôi tình cờ đi ngang tầng trên, khi đó anh không có mặt, tôi chính mắt trông thấy bạn gái anh vén váy cho anh kia xem!”

Lâm Thu Thạch: “...” Nghe Tiểu Mạt nói vậy, Lâm Thu Thạch nhất thời chìm vào im lặng dằng dặc. Dưới váy của Nguyễn Nam Chúc có cái gì, cậu là người rõ nhất.

“Tôi không gạt anh đâu!” Sự im lặng của Lâm Thu Thạch dường như khiến Tiểu Mạt hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: “Vén váy xong, cô ta còn lại gần thì thẩn gì đó vào tai anh kia mà!”

Lâm Thu Thạch: “..” Cậu có lý do để tin rằng sau khi vén váy cho Cố Long Minh xem, tên kịch sĩ tài ba Nguyễn Nam Chúc này sẽ phẫn khích hỏi thêm rằng có to không?

Chẳng trách chiều nay trông Cố Long Minh có vẻ khó ở, từ đầu chí cuối cứ định nói gì lại thôi như thế, xem ra đã chịu đủ kích thích tinh thần không nhẹ.

Tiểu Mạt nói: “Dư Lâm Lâm à, anh cũng đừng buồn... Anh là một người tốt.” Cô thở dài: “Nếu không có anh ném phao cứu sinh cho, chắc tôi đã chết rồi.” Xem ra, cô gái cố tình đến báo cho Lâm Thu Thạch việc này cũng là vì muốn báo ơn cứu mạng.

Lâm Thu Thạch định nói gì đó, nhưng không biết nên nói thế nào cho phải, cuối cùng đành bảo: “Tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

Tiểu Mạt nói: “Anh... Định sẽ làm gì?”

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát, rồi đáp: “Còn làm gì nữa, đành phải tha thứ cho cô ấy thôi.”

Tiểu Mạt: “...” Khoảnh khắc mà Lâm Thu Thạch nói câu đó, cô loáng thoáng như thấy trên đầu cậu nhú ra một cặp sừng.

“Bởi vì tôi yêu cô ấy.” Yêu, nên mới nhẫn nhịn tên kịch sĩ thành tinh đó. Lâm Thu Thạch cảm ơn Tiểu Mạt rồi xoay người, khẽ khoát tay, bỏ lại đám mây sắc sỡ mà ra đi^[6].

Gương mặt Tiểu Mạt méo xệch, hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được. Nhìn cách phản ứng của Dư Lâm Lâm, rõ ràng chuyện này không phải lần đầu xảy ra, nói cách khác, Dư Lâm Lâm mọc sừng đã quen... Sau khi suy đoán như vậy, tâm trạng Tiểu Mạt trở nên cực kỳ phức tạp, cuối cùng khi rời khỏi boong tàu, gương mặt cô méo xệch đến độ chẳng còn hàng lối gì nữa.

“Cô ta nói gì với anh vậy?” Lâm Thu Thạch vừa về, Nguyễn Nam Chúc đã hỏi ngay.

Lâm Thu Thạch liếc hắt một cái: “Nói em đấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “Em?”

Lâm Thu Thạch: “Chiều nay, em đã cùng Cố Long Minh làm gì?”

Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh đưa mắt nhìn nhau. Cố Long Minh chịu hết nổi, bèn nói: “Dư Lâm Lâm, sao anh không nói với tôi trước.”

Lâm Thu Thạch nói: “Nói với cậu cái gì cơ?”

Cố Long Minh: “Nói với tôi người yêu anh là đàn ông đó.”

Lâm Thu Thạch: “Giới tính quan trọng vậy à?”

Cố Long Minh đơ ra: “Thì đúng là không quan trọng...”

Lâm Thu Thạch: “Nếu vậy, nói hay không thì có gì khác nhau? Hôm nay muộn rồi, đi, về đi ngủ thôi.” Lâm Thu Thạch dứt lời, Nguyễn Nam Chúc bèn khoát tay Lâm Thu Thạch, tựa vào vai cậu, cười đầy ẩn ý với Cố Long Minh.

Cố Long Minh: “...” Chúc Mạnh à, xin chị đừng cười nữa, chị cười trông giống thứ yêu phi hại nước hại dân lắm luôn, còn Lâm Thu Thạch

chính là vị hoàng đế vì sủng phi mà trở nên hèn kém.

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, hai bên trao đổi ánh mắt: Vui lắm hả?

Nguyễn Nam Chúc: Vui lắm luôn.

Lâm Thu Thạch: Vậy cứ chơi tiếp đi.

Nguyễn Nam Chúc: Yêu anh lắm, cục cưng của em.

Kịch sĩ tài ba Nguyễn Nam Chúc nay đã có thêm một khán giả, rõ ràng đã chìm đắm vào nghiệp diễn đến nỗi không thể dứt ra được.

Chương 122

Minotaur

T

Trời càng lúc càng tối, bởi các phòng ở đã bị đổi chỗ loạn xạ nên nhóm Lâm Thu Thạch đành chọn đại một căn phòng ở tầng hai để nghỉ qua đêm.

Cũng may sau khi bị dịch chuyển, khóa cửa cũng trở thành khóa trong, họ không lo việc có chìa khóa hay không.

Căn phòng họ chọn cũng là phòng ba giường, bên trong còn có một số túi đồ rõ ràng là do người nào đó để lại từ hôm qua, Lâm Thu Thạch nói ngày mai sẽ mang các túi về cho chủ của nó, không nên để trong phòng nữa, tránh lại thất lạc.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, coi như đồng tình với Lâm Thu Thạch.

Sau khi họ trở về phòng chưa bao lâu, bên ngoài lại có mưa.

Những cơn gió biển rào rạt khiến uy lực của cơn mưa lớn hơn, con tàu lênh đênh giữa mặt biển rộng lớn trông thật đơn chiếc, mong manh, như thể chỉ một giây nữa nó sẽ bị nuốt chửng bởi mặt nước đen ngòm.

Tàu bập bênh chao đảo không ngừng, đến những chiếc giường cũng trở nên nghiêng ngả như vồng đưa, cảm giác chẳng mấy dễ chịu. Ngay đến Lâm Thu Thạch không bị say sóng mà vẫn phải lăn khỏi giường để làm dịu bớt cảm giác khó chịu. Nếu đổi lại là một người mắc chứng say sóng, e rằng đã nôn sạch tất cả những gì có trong dạ dày ra ngoài.

“Lâm Lâm, anh không sao chứ?” Nguyễn Nam Chúc thấy sắc mặt Lâm Thu Thạch không được tốt, bèn lên tiếng hỏi han. Chiếc giường lắc lư có vẻ như chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, hắn vẫn nằm im trên giường, mặt không hề biến sắc.

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý bản thân không sao. Cậu nói: “Hơi chóng mặt nên ngủ đi một lúc.”

Hình ảnh bên ngoài cửa sổ cũng đang biến chuyển không ngừng, có lúc Lâm Thu Thạch nhìn thấy cabin, có lúc lại nhìn thấy mạn tàu. Lúc này, cậu tình cờ thấy được boong tàu, nước mưa đang vã xối xả lên sàn gỗ.

Đèn thấp bên ngoài đèn đã tắt, Lâm Thu Thạch chỉ có thể trông thấy những đường nét mờ mờ của boong tàu. Nhìn thêm một lúc, đợi cho mưa hơi ngớt, Lâm Thu Thạch dự định nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng khi chuẩn bị đặt lưng, cậu chợt để ý thấy trên boong tàu xuất hiện hai cái bóng mờ mờ.

Một trong hai cái bóng đang đứng, chiều cao khoảng hai mét; cái còn lại nằm ngả trên đất, bị cái bóng cao lớn kéo lê trên mặt sàn.

Trong số họ không có ai cao đến hai mét cả, rõ ràng, thứ đang xuất hiện trước mắt Lâm Thu Thạch không phải là con người, và cái nó đang kéo lê chính là...

Lâm Thu Thạch quay sang, ném cho Nguyễn Nam Chúc một ánh mắt.

Cả hai chẳng cần nói mà vẫn hiểu ý nhau, Nguyễn Nam Chúc lặng lẽ đi đến sau lưng Lâm Thu Thạch, cùng nhìn về phía Lâm Thu Thạch đang dõi theo.

Trông thấy cái bóng cao lớn đó, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Lâm Thu Thạch không dám nói gì, thứ đó đang cách họ rất gần, nếu phát ra tiếng động, rất có khả năng sẽ thu hút sự chú ý của nó. Đến khi đó, việc gì sẽ xảy ra vẫn còn là ẩn số.

Chiếc bóng cao lớn dừng lại giữa boong tàu, cúi xuống, vùi đầu vào chỗ bóng đen đang bị nó kéo đi. Một giây sau, Lâm Thu Thạch chợt nghe thấy một âm thanh cực kỳ khó chịu. Đó là tiếng gặm nhấm thịt sống, tiếng hàm răng sắc nhọn xé ngọt lớp da, dứt từng thớ thịt sống ra, sau đó nhai nuốt ngẫu nhiên. Một mùi tanh tươi tràn ngập trong không khí, mùi của máu.

Lâm Thu Thạch đã hiểu tất cả những chuyện vừa xảy ra. Cơn mưa bên ngoài ngớt dần, mưa trên biển đến nhanh, đi cũng nhanh. Mây đen tan đi, để lộ mảnh trăng bạc sáng trong. Dưới ánh trăng lạnh lạnh, rốt cuộc cậu đã nhìn rõ tất cả cảnh tượng đang diễn ra.

Trước mắt Lâm Thu Thạch lúc này là một con quái vật cao lớn, đầu giống như đầu cá chết lâu ngày, mang trên cổ nó đang động đậy, mình mẩy ánh lên màu xanh đen phát tím. Thứ bắt mắt nhất của con quái vật chính là hai con mắt trắng dã cực lớn, bên trên không hề có mí mắt, hai tròng mắt cứ thế lồi trên hốc mắt, lúc này nó đang chăm chú nhìn con mồi bên dưới.

Trước mặt nó là một xác người đã bị ăn mất một nửa, khuôn mặt không còn nữa nên không thể trông rõ là ai, chỉ có thể dựa vào quần áo để đoán đó là một người đàn ông.

Sau khi chứng kiến tất cả mọi chuyện trước mắt, Lâm Thu Thạch gần như nín thở. Cậu nghĩ đến Minotaur, con quái vật ở trong mê cung. Khi ăn thịt người, liệu trông nó có giống con quái vật ở trước mắt họ hay không?

Quái vật thong thả ăn gần hết phần thịt trên cơ thể người đó. Gương mặt nó dính đầy máu tươi, miệng phát ra những tiếng rít kỳ cục, giống như âm thanh đang ồ ồ thoát thẳng khỏi cổ họng. Mặc dù không hiểu nó đang nói gì, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nghe ra cảm xúc hưng phấn trong đó.

Quái vật có vẻ rất hài lòng, bởi vì con mồi lần này rất ngon miệng, khiến vị giác của nó thỏa mãn hoàn toàn.

Sau khi ăn no, con quái vật xoay lưng tiến vào căn phòng gần nó nhất, tiếp đó cảnh vật biến đổi, căn phòng và boong tàu đầu biến mất trước mắt Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cuối cùng đã dám nói chuyện, cậu nói: “Cái gì thế này...”

Nguyễn Nam Chúc nhíu mày: “Người cá?”

Lâm Thu Thạch: “...” Từ một mức độ nào đó, có thể gọi đó là một loại người cá.

“Chắc đây chính là Minotaur.” Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta có thể đánh lại thứ đó không nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc dùng ngón tay gõ lên cằm: “Nếu có súng thì em sẽ thử.”

Nhưng không thể mang theo súng vào cửa, trong cửa cũng không khuyến khích các hành vi lỗ mãng, nhất định sẽ có cách để giết con quái vật này mà không cần đối đầu trực diện với nó.

Lâm Thu Thạch nghĩ đến sợi dây được nhắc đến trong câu chuyện thần thoại về Minotaur.

Nguyễn Nam Chúc cũng đã nghĩ tới điều đó, hai người đang nghĩ đến ngầm thì Cố Long Minh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nói: “Sao hai người vẫn chưa ngủ? Tôi đã được một giấc rồi đấy...”

Nguyễn Nam Chúc nhìn sang Lâm Thu Thạch: “Mọi lần cậu ta vẫn ngủ say như chết vậy à?”

Lâm Thu Thạch: “Cậu ta nói chỉ khi ở cạnh anh mới ngủ say như thế.”

“Hừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vậy từ giờ hai người không nên vào cửa cùng nhau nữa.”

Cố Long Minh mặt vẫn ngơ ngác, rõ ràng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Bây giờ cứ ngủ đi đã.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngày mai đi thu thập thông tin tiếp, chúng ta còn hiểu quá ít về con tàu này.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, đồng ý với đề nghị của Nguyễn Nam Chúc.

Hai người trở lại giường, lần này không còn tiếng mưa tiếng sóng quấy nhiễu nên chẳng mấy chốc họ đã chìm vào trong mộng.

Sáng hôm sau, họ dậy từ rất sớm, đi lên boong tàu.

Bấy giờ, trên boong tàu đã có khá nhiều người tụ tập. Sau khi phát hiện ra thi thể bị ăn chỉ còn trơ bộ xương, đám đông bắt đầu xì xào bàn tán.

“Sao lại như vậy, sao lại như vậy...” Trong đám đông có tiếng khóc của một phụ nữ, chị ta nói: “Quái vật, trên tàu này có quái vật!!”

“Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tống Vĩnh Ninh hỏi.

“Đêm qua, bọn tôi ở trong phòng nghe được một vài tiếng động.” Người phụ nữ kia đề dẫn nói: “Thế rồi anh ấy ra ngoài kiểm tra, rồi không quay lại nữa.”

“Đêm qua hình như tôi cũng trông thấy con quái vật.” Người đang nói là một cô gái, hình như tuổi không lớn lắm, cô gái khẽ nói tiếp: “Nó có cái đầu cá, nó kéo người này lên boong, rồi ăn... ăn thịt.”

“Tại sao cô không cứu anh ấy!!” Nghe cô gái nói vậy, người phụ nữ như thể tìm thấy nơi thích hợp để trút giận, chị ta phẫn nộ gầm lên, thậm chí định lao vào cô gái trẻ: “Cô đứng trơ mắt nhìn anh ấy bị giết thế sao!”

Cô gái kia giật nảy mình, bật khóc tức tưởi, nói: “Tôi cũng sợ chứ bộ.”

“Đủ rồi.” Một người đứng gần đó giơ tay cản người phụ nữ lại, bực mình nói: “Cô trách người ta làm gì, nếu có thật sự lo lắng, sao không tự ra ngoài tìm anh ta? Boong tàu có bị chuyển vị trí đâu.”

Người phụ nữ kia ăm ức nhìn kẻ vừa nói, vẫn định đáp trả gì đó, người kia lại lạnh lùng chốt hạ một câu: “Bản thân vô dụng, đừng nên trách ai cả.”

Người phụ nữ gào lên khóc thảm thiết.

Lâm Thu Thạch này giờ không hề lên tiếng, chỉ im lặng quan sát thi thể dưới đất.

Có thể thấy, con quái vật kia rất thích thú với con mồi của mình, không những ăn sạch nội tạng non mềm, còn gặm nhấm quá nửa phần da thịt, chỉ để lại những phần khó nhai nhất là đầu và phần xương tứ chi nhẵn bóng không còn dính tí thịt nào.

“Phải làm gì với thi thể này bây giờ?” Thời tiết ở bối cảnh này rất nóng nực, chỉ mới qua một đêm mà thi thể trên boong đã bắt đầu thối rữa, thậm chí còn có ruồi muỗi vo ve ở xung quanh, nhìn vô cùng khó chịu.

“Ném xuống biển đi.” Ai đó cất giọng uể oải: “Đâu thể để ở đây mãi.”

Người phụ nữ luôn miệng gào khóc kia chẳng có ý kiến gì về việc này, chỉ khẽ sụt sịt mấy cái, không dám nhìn thi thể ghê sợ ấy thêm lần nữa.

Vậy là mấy người đàn ông tìm một mảnh vải rách đến, bọc thi thể lại ném xuống biển.

Cái xác vừa rơi xuống, mặt biển liền dậy sóng. Lâm Thu Thạch thử nhìn kỹ, mới phát hiện dưới biển có những con cá nhỏ đang nhẹ nhàng nhón hoắt chờ đợi. Cũng may lần trước khi Tiểu Mạt rơi xuống nước, lũ cá này không xuất hiện.

Dường như cửa tương đối bao dung đối với những người có ý định bỏ trốn trong lần đầu tiên vào cửa, ít nhất là cho họ cơ hội sửa chữa lỗi lầm.

Sau khi thi thể được dọn dẹp, trên boong tàu chỉ còn vết máu trông vô cùng chướng mắt.

Tống Vĩnh Ninh đến gần đó lấy cây chổi lau nhà, lau sạch vết máu trên boong tàu, vậy là dấu vết cuối cùng của người đã chết cũng biến mất.

Mọi người nán lại bàn luận về con quái vật.

“Đó là người cá.” Cô gái trẻ từng nhìn thấy quái vật nói: “Nó rất cao, ít nhất hai mét, thân hình rất trắng kiện... Nó kéo người đó lên boong để ăn thịt, gặm sạch xong thì đi vào một căn phòng bất kỳ.”

“Sau đó thì sao?” Tống Vĩnh Ninh hỏi.

“Sau đó căn phòng bị tráo đổi.” Cô gái trẻ đáp: “Tôi cũng không biết nó đã đi đâu.”

Hiện giờ, các căn phòng luôn không ngừng xáo trộn, muốn tìm ra con quái vật từ vô số căn phòng ở đây là việc không thể nào. Huống hồ dù có tìm ra, chưa chắc bọn họ đã hạ nổi nó.

Nguyễn Nam Chúc mãi suy nghĩ gì đó nên một mực im lặng.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch hướng đến những con muỗi vẫn đang bay vòng vòng ở boong tàu, cậu lại gần, giơ tay bắt lấy một con. Sau khi nhìn con muỗi ở trong tay, cậu khẽ cau mày.

“Sao vậy?” Nguyễn Nam Chúc đã nhận ra biểu cảm khác thường của Lâm Thu Thạch.

“Em đã bao giờ thấy con muỗi nào thế này chưa?” Lâm Thu Thạch xòe tay ra, để lộ con muỗi mà mình vừa bắt.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy con muỗi trong tay Lâm Thu Thạch thì hơi sững sờ.

Chỉ thấy con muỗi này mang một khuôn mặt người, mặc dù trông cực kỳ nanh ác, nhưng quả thực đó là một khuôn mặt người, có mắt mũi, còn có chiếc miệng hình ống kéo dài ra như một chiếc kim.

Con muỗi này chỉ lớn bằng hạt gạo, phải nhìn kỹ mới thấy rõ được hình dáng của nó.

Khi nhìn con muỗi, Nguyễn Nam Chúc chợt nhớ ra điều gì đó, bèn nói: “Anh có nhớ NPC mà chúng ta gặp lúc mới đến đây không?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, lập tức hiểu ra Nguyễn Nam Chúc định nói gì, cậu đáp: “Ý em muốn nói là mấy con côn trùng trên người ông ta à?” Cơ thể của NPC đó quả thực phủ đầy đặc côn trùng, nhưng lúc ấy họ

đầu không để ý. Bây giờ, sau khi trông rõ bộ dạng đáng sợ của mấy con muỗi, họ mới liên tưởng đến những thứ bâu trên người NPC kia.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hình như ông ta đang ở trong phòng ăn.”

Lâm Thu Thạch liếc đồng hồ, thấy sắp tới giờ cơm trưa, bèn nói: “Đi thôi, qua đó xem thử.”

Hiện tại, đồ ăn hằng ngày của họ đều do NPC bị muỗi bâu đầy người kia mang đến. Nói thật lòng, đây chẳng phải việc khiến người ta có thể vui vẻ, bởi vì lũ muỗi dày đặc khắp người ông ta dễ khiến mọi người nghĩ rằng biết đâu trong các đĩa thức ăn cũng có vài con muỗi rơi vào.

Nguyễn Nam Chúc đã nghĩ ra một cách, hắn lấy từ trong ba lô của mình một chiếc túi chườm ấm, xé mở phần mặt sau có keo dính rồi đến chỗ NPC kia đi dạo một vòng. Chẳng mấy chốc, trên mặt túi chườm đã dính chi chít những xác muỗi đen sì.

Sau khi quan sát, họ biết chắc rằng lũ muỗi trên cơ thể NPC kia cùng một loại với những con muỗi họ thấy trên boong tàu: Đầu là loại muỗi mang mặt người.

“Mắc ới quá.” Cố Long Minh tỏ vẻ kinh tởm cực độ: “Đừng nói trên tàu này toàn loại muỗi này nha? Đêm qua tôi có tiện tay đập chết vài con ới ấy.”

“Nhiều khả năng là như vậy.” Lâm Thu Thạch nhìn mấy con muỗi, hơi có vẻ suy nghĩ: “Theo em... loại muỗi này liệu có liên quan gì tới mê cung không?”

“Ý anh là...” Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, nói ra một từ: “Sợi dây.”

Rõ ràng, mê cung mà họ đang rơi vào khác hẳn với mê cung của Minotaur. Các gian phòng liên tục biến đổi, cho nên dựa vào một sợi dây vật lý chắc chắn không thể tìm ra quái vật ẩn trong nơi sâu nhất của mê cung, liệu có phải sợi dây kia tồn tại theo một cách khác, ví dụ như là muỗi chẳng hạn...

Mắt Cố Long Minh sáng lên: “Rất có thể là vậy!”

Loại muỗi mặt người này dường như đặc biệt mẫn cảm với máu, sau khi quái vật ăn thịt người, trên người chắc chắn sẽ dính đầy máu, do vậy

không chừng lũ muỗi sẽ giúp họ tìm ra được tung tích của quái vật.

“Để có muỗi thì...” Cỗ Long Minh chuyển hướng nhìn đến gã NPC mặt mày vô cảm kia, nhả nhó nói: “Không lẽ chúng ta phải lấy trên người thằng cha đó.”

“Nhiều khả năng.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Cỗ Long Minh: “...” Nói thật lòng, chỉ nhìn gã NPC này thêm vài cái cũng đủ khiến Cỗ Long Minh ớn mửa.

“Nếu muỗi là sợi dây, vậy thì cái gì là rượu?” Lâm Thu Thạch chống tay lên cằm, cậu lật đi lật lại mấy miếng cá ươn nhìn đã chẳng muốn ăn: “Anh có cảm giác đi đâu này khá quan trọng.”

Trong thần thoại, Theseus đã dùng cuộn dây để đi vào mê cung, tìm thấy Minotaur, giết chết con quái vật lúc ấy đang uống rượu khai vị.

Hiển nhiên, rượu trong trường hợp này ám chỉ một thứ khác, có đi đâu trước mắt họ vẫn chưa lần ra đầu mối.

Rượu khai vị? Trên con tàu này chẳng có lấy một giọt rượu nào, hôm qua Cỗ Long Minh từng oán thán, nói một con tàu như thế này mà không có rượu rõ ràng là việc cực kỳ bất thường.

Cả ba không ai đụng vào cá ươn, họ tiếp tục ăn lương khô mà mình mang theo. Số lương khô còn lại đủ chống đỡ ít nhất mười ngày, hoàn toàn đủ cho đến khi họ rời khỏi đây.

Trong cửa này, thời hạn mà NPC đưa cho họ cũng là mười ngày. Nói cách khác, nếu trong mười ngày, họ không tìm ra cách để thoát khỏi cửa, trên tàu sẽ phát sinh những biến đổi khôn lường.

“Mười ngày nữa tàu sẽ cập bờ thật ư?” Cỗ Long Minh hỏi.

“Không thể cập bờ được đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Rất có thể khi thời hạn trôi qua, quái vật sẽ nổi điên giết chết hàng loạt, sau đó cuộc du ngoạn trên tàu lại bắt đầu từ đầu.” Có nghĩa những kẻ sống sót sẽ trải nghiệm thêm mười ngày nữa, cứ như vậy mãi, cho đến khi trên tàu chỉ còn một người duy nhất sống sót, người đó sẽ rơi vào trạng thái vô địch dưới sự bảo vệ của cửa, muốn làm gì thì làm, việc tìm ra cửa và chìa khóa sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Nhưng.” Cỗ Long Minh cảm thấy việc này không ổn lắm: “Nhưng với một người bình thường, sẽ rất khó để liên tưởng các sự vật này với

nhau, ví dụ con muối và sợi dây.” Hấn gầy gầy con muối mặt người bị Lâm Thu Thạch để trên bàn: “Người bình thường liệu có để ý tới những thứ này không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bên trong cửa đầu có thiếu thời gian, chưa nghĩ ra ngay thì cứ từ từ mà nghĩ.” Giọng hấn rất bình thản: “Rời khỏi trước khi phát điên là được.”

Cố Long Minh: “...”

Lời của Nguyễn Nam Chúc khiến Lâm Thu Thạch nhớ đến một người mới của Hắc Diệu Thạch trước đây - Tần Bất Đãi. Dường như gã cũng vì ở trong cửa quá lâu, dẫn đến không thể khôi phục trạng thái bình thường sau khi rời khỏi cửa, cuối cùng đã phát điên.

Trong lúc họ nói chuyện, NPC kia đã bày biện xong các món ăn, sau đó quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch thấy thế bèn bám theo. Cậu nhìn NPC đi vào một căn phòng bất kỳ, rồi biến mất trước mắt họ.

Được cái NPC này cứ tới giờ cố định sẽ xuất hiện, họ không lo ông ta biến mất luôn, nhưng phải làm thế nào để bắt được đám muối bu trên người ông ta đây... Chuyện này quả thực khá phiền phức.

Dùng chai đựng? Dùng máu tươi? Nhưng kiếm đâu ra máu bây giờ? Ba người đang bàn bạc thì từ trong phòng ăn lại vọng ra tiếng tranh cãi. Kẻ cãi nhau là Thẩm Giác Tân - người tưởng như đã tắt thở vì say sóng, và người phụ nữ sáng nay vừa mất đi đồng đội, Giản Thiên Viên.

Do chính mắt nhìn thấy đồng đội của mình bị ăn còn một nửa thân xác nên tinh thần Giản Thiên Viên chịu ảnh hưởng rất lớn, chị ta tỏ ra vô cùng cáu gắt.

Nhưng sự nóng nảy không phải đi đâu làm mọi người khó hiểu nhất, đi đâu kỳ lạ nhất chính là khẩu vị kinh dị của chị ta.

Khi tất cả mọi người đều tỏ ra kinh tởm món cá ươn, Giản Thiên Viên lại có vẻ rất thích món này. Chị ta nhai nhét thứ cá trắng bột bốc mùi hôi thối vào miệng, gương mặt đầy vẻ thỏa mãn, có vẻ rất hạnh phúc.

Thẩm Giác Tân ngẩng đầu đó vẫn đang quay cuồng vì say sóng, thấy Giản Thiên Viên ăn cá ươn như chết đói, cậu ta thực sự chịu hết nổi, loạng choạng bỏ chạy ra ngoài, nôn sạch mọi thứ trong dạ dày lên sàn boong tàu.

Hành động của cậu ta hình như đã kích thích vào thần kinh vốn đang rất mỏng manh của Giản Thiên Viên, chị ta gào lên, thậm chí đập bàn đánh rầm rầy phẫn nộ: “Nôn cái gì mà nôn, có phải mày khinh tao không!!”

Thẩm Giác Tân chẳng hiểu tại sao tự nhiên bị chửi, vội giải thích mình nôn vì say sóng.

“Vậy sao ban nãy mày không nôn?” Giản Thiên Viên lạnh lùng nói: “Tại sao lại nôn khi tao đang ăn...”

Thẩm Giác Tân đáp: “Tôi không cố ý đâu, nãy giờ tôi nhin mãi, tự nhiên không nhin được nữa nên mới vậy.”

Giản Thiên Viên ném thẳng miếng cá trong tay vào người Thẩm Giác Tân, tiếng gào rú như bị kìm nén từ lâu vọt ra khỏi cổ họng. Thẩm Giác Tân bị ném cá thối cũng điên tiết, cả hai lao vào cãi nhau. Hai bên anh một câu tôi một câu liên miên không dứt, Thẩm Giác Tân mãi cãi quên cả say sóng, đến lúc sực nhớ ra, suýt nữa thì cậu ta ựa luôn một bãi ngay trước mặt Giản Thiên Viên.

Những người khác thấy tình hình không ổn, bèn vội tách hai người ra.

Giản Thiên Viên vẫn phừng phừng lửa giận, cào rách mấy đường trên tay những kẻ can ngăn. Không còn cách nào khác, mọi người đành tìm đồ nghề trói chị ta lại, rồi bảo Thẩm Giác Tân mau chóng rời khỏi phòng ăn.

“Thôi bỏ đi, anh cũng biết bạn cô ấy vừa chết. Chỉ là một cô gái, anh tính toán với người ta làm gì.” Mọi người cố gắng khuyên nhủ Thẩm Giác Tân, để cậu ta có thể bình tĩnh lại.

“Cái bà chị này cũng lạ.” Thẩm Giác Tân âm ỉ nói: “Có phải tôi muốn nôn đâu. Với lại thứ cá đó mà chị ta cũng ăn nổi sao...”

Chẳng ai nói lại câu gì, bởi vì lời của Thẩm Giác Tân quả thật có lý. Món cá ươn này rõ ràng không phải cho người ăn, thịt cá đã nát bét, vừa gấp là rã ra, lại không bỏ muối, dường như đã để ở ngoài trời rất lâu, thậm chí còn ngửi thấy mùi ôi thiu thoang thoảng. Mấy ngày trước đó, chính Giản Thiên Viên đã chê món cá này, vậy mà hôm nay chị ta ăn ngon lành, ngay đến đầu cá cũng gặm sạch, làm cảm xúc của những người chứng kiến cảnh ấy trở nên phức tạp.

Lúc này, Giản Thiên Viên đã bị trói gô vào ghế, cảm xúc đã dần dần lắng dịu, chị ta nói: “Mọi người thả tôi ra đi, tôi sẽ không cãi nhau với cậu

ta nữa đâu.”

“Thiên Viên, cô bình tĩnh lại đi. Bọn tôi biết cô đang rất buồn.” Có người tiếp tục khuyên nhủ: “Cô phải mạnh mẽ lên.”

Giản Thiên Viên không nói gì, chỉ gật đầu.

Mọi người bèn cời trối, thả chị ta ra. Họ cứ nghĩ Giản Thiên Viên được thả sẽ bỏ đi, không ngờ chị ta lại ngồi xuống bàn, tiếp tục ăn món cá kinh tởm đó.

Nhìn thấy cảnh ấy, vẻ mặt tất cả mọi người liền trở nên khó coi.

Cố Long Minh thật sự chịu hết nổi, bèn khẽ hỏi một câu: “Ngon lắm hả?”

Giản Thiên Viên liếc hắt một cái, lạnh lùng bảo: “Không ngon thì đã sao, chẳng lẽ cậu còn thứ khác có thể cho tôi ăn?”

Cố Long Minh: “...”

Dù trả lời như vậy, nhưng trông dáng vẻ của Giản Thiên Viên rất hưởng thụ. Dường như đối với chị ta, món cá thiu thối trong miệng chẳng khác nào mỹ vị nhân gian, chị ta liên tục nhét cá vào miệng, không ngừng lấy một giây.

Thấy vậy, mọi người chẳng ai bảo ai, đầu rời khỏi phòng ăn đi ra bên ngoài. Rõ ràng họ cảm thấy ghê sợ, nếu tiếp tục nhìn cảnh đó, e rằng sẽ có người không nhịn được mà bắt đầu nôn ọe giống Thẩm Giác Tân. Đến lúc đó, chỉ sợ Giản Thiên Viên lại có cơ làm ồn ã một trận.

“Sao chị ta có thể ăn nổi cơ chứ.” Cố Long Minh nói, sắc mặt đã chuyển sang tái xanh.

“Cậu cảm thấy Giản Thiên Viên có đang nói dối không?” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng.

“Sao cơ?” Cố Long Minh ngẩn ra.

“Ý em là Giản Thiên Viên đã che giấu đi đâu gì đó trong chuyện tối hôm qua?” Lâm Thu Thạch nói xong, liếc nhìn về phía phòng ăn.

Chương 123

Vật tế thứ hai

Rốt cuộc tối qua đã xảy ra những chuyện gì, ngoại trừ Giản Thiên Viên và người đồng đội xấu số đã chết của chị ta, không còn người nào hay biết.

Lâm Thu Thạch nhớ lúc sáng hôm qua, Giản Thiên Viên là một trong những người chê bai mùi vị thức ăn, vậy mà hôm nay, khi đứng trước bữa trưa cá chết kinh tởm đó, chị ta lại biểu hiện rất lạ. Điêu này khiến Lâm Thu Thạch có một suy đoán không hay. Liệu có phải Giản Thiên Viên đã chịu ảnh hưởng từ quái vật...

Giản Thiên Viên chẳng hề quan tâm đến suy nghĩ của những người xung quanh, sau khi chén no nê, chị ta thỏa mãn vỗ nhẹ cái bụng một chút rồi rời khỏi phòng ăn. Khi đi ra cửa, dường như để ý thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình với ánh mắt sợ hãi, chị ta nở nụ cười lạnh nhạt, lầm bầm một mình rằng: “Thật ra mùi vị không tệ, nếu thích, mọi người cũng nếm thử xem.”

Chẳng ai đáp lời Giản Thiên Viên, chị ta khẽ nhún vai hờ hững, quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch thấy chị ta đi vào một căn phòng bất kỳ, sau đó căn phòng thay đổi, Giản Thiên Viên cứ thế biến mất trước mắt tất cả mọi người.

Các căn phòng liên tục biến đổi, cứ cách vài phút, phía trước boong tàu lại là một căn phòng mới.

Có người may mắn được những kẻ khác nhặt được đồ dùng bỏ quên trong phòng, có người đen đủi, chẳng bao giờ tìm lại được căn phòng ban đầu của mình nữa.

Lâm Thu Thạch có một phát hiện mới, khi đi lại trên hành lang, họ may mắn bắt gặp căn phòng khóa mà họ tìm thấy vào hôm qua. Nhưng lúc này hơi khác với lúc trước, cửa phòng bây giờ đang mở rộng, chiếc khóa

xích móc bên trong để cố định cánh cửa giờ nằm rải rác trên đất, vỡ thành nhiều đoạn, trông có vẻ như bị phá hoại bởi vũ lực.

“Tôi nhớ căn phòng này.” Lâm Thu Thạch nói: “Phòng 201.” Cậu nhìn tấm biển phòng, trong đầu hiện ra con số phòng hôm qua đã trông thấy: “Không biết bây giờ thứ đó có còn bên trong không?”

Nguyễn Nam Chúc đứng bất động trước cửa phòng, mắt nhìn sâu vào bóng tối như mực sau cánh cửa, nói: “Bên trong có động tĩnh gì không?”

“Không.” Lâm Thu Thạch lắng tai nghe một hồi rồi lắc đầu, cậu chắc chắn bản thân mình không hề cảm nhận được bất cứ động tĩnh nào.

“Chắc thứ đó đã bỏ đi rồi.” Nguyễn Nam Chúc sai một bước lên trước, tiến vào trong phòng, tiện tay thấp cây đèn đầu để trên bàn.

Ánh sáng mờ mịt khiến căn phòng không lớn lắm sáng lên, giúp cả nhóm nhìn rõ bài trí trong phòng.

Đây là một căn phòng bình thường nhưng cũng bất thường. Cách bày biện trong phòng bình thường, các vật dụng của nó không khác mấy so với nơi ở của nhóm Lâm Thu Thạch, nhưng điểm bất thường là trong phòng có thêm một thứ: Những chiếc vảy cá.

Vảy cá nằm rải rác khắp trong phòng, cộng thêm mùi cá tanh khiến người ta mắc ói. Lâm Thu Thạch còn để ý thấy mặt sàn căn phòng có một chất dịch giống nước nhưng nhớt nháp hơn, trông thật sự rất ghê tởm.

Những vết cào xước trên các bức tường và đồ gia dụng cũng nói cho họ biết, căn phòng này đã từng là nơi nhốt con quái vật.

Lâm Thu Thạch bắt đầu kiểm tra các vết cào, thấy chúng hằn rất sâu, bề mặt gỗ thịt kiên cố mà còn thành như vậy, nếu là thịt da con người, e rằng chẳng đỡ nổi một cú tấn công.

Cố Long Minh bị những dấu vết trong phòng làm cho buồn nôn kinh khủng, còn Nguyễn Nam Chúc thì rút một chiếc khăn giấy từ trong ngực áo ra, nhặt nhanh mấy cái vảy cá cất đi.

Mặc dù trước mắt, họ chưa biết vảy cá có tác dụng gì, nhưng căn tắc vô ý này, có phòng ngừa vẫn hơn.

Lâm Thu Thạch thử tìm kiếm những dấu tích khác, rất nhanh, cậu phát hiện một chiếc giày đàn ông trong góc phòng, chiếc giày này khiến Lâm Thu Thạch nghĩ đến kẻ xấu số bị ăn thịt vào đêm qua. Không lẽ con

quái vật đã mang nạn nhân trở về phòng? Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ, đột nhiên Cố Long Minh nói một câu: “Sắp đến lúc r ồi.” Từ khi bước vào phòng, hắn đã luôn để ý thời gian, lúc này chỉ còn vài chục giây nữa là hết năm phút.

“Đi thôi, ra ngoài đã r ồi tính.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nơi này chắc không còn gì hữu ích nữa đâu.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng.

Không bao lâu sau khi họ rời khỏi căn phòng, một phòng ngủ khác đã thế chỗ nó. Về mặt Lâm Thu Thạch hơi tr ần ngâm.

Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu đang nghĩ gì.

Lâm Thu Thạch nói: “Anh nghĩ có thể tình hình nguy hiểm hơn một chút so với những đi ều chúng ta suy đoán.”

“Nói vậy nghĩa là sao?” Cố Long Minh nghi ngờ hỏi.

“Vị trí của con quái vật đó có thật là cố định không?” Lâm Thu Thạch nói: “Hay là có thể di động?” Trước khi nhìn thấy căn phòng kia, cậu luôn cho rằng vị trí của quái vật là cố định. Nhưng giờ đây, đứng trước chiếc dây khóa bị đứt, cậu li ền có một dự cảm không hay. Con quái vật có thể tự mình di chuyển, nó có thể đi lại trong mê cung, mặc dù không thể thoát ra ngoài giống như mọi người, nhưng những người đang lạc lối tại đây cũng chỉ là những con m ồi đối với nó.

“Có lẽ sự lo lắng của anh là đúng.” Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn đ ồng h ồ “Phe ta còn mười ba người, đủ cho nó ăn mười ngày.”

Cố Long Minh cười khan: “Hai người đang đùa đó hả?”

Nguyễn Nam Chúc nhún nhún vai: “Cậu thích coi đó là đùa cũng được.”

Đến thời gian bữa tối, Lâm Thu Thạch cho rằng sẽ gặp được NPC bị muỗi bu kín người kia, nhưng hóa ra ông ta không hề xuất hiện. Có lẽ nhân vật này chỉ xuất hiện trong phòng ăn vào buổi trưa, thuộc dạng NPC làm mới theo thời gian cố định...

Bữa tối vẫn chẳng thể khiến ai hứng thú, ngoại trừ Giải Thiên Viên.

Chị ta lại tiếp tục xuất hiện trong phòng ăn, tiếp tục ngẫu nhiên những miếng cá. Vì tướng ăn thô lỗ của Giải Thiên Viên, mọi người càng

không có tâm trạng đụng đũa chút nào, sau khi ăn vài miếng mì, ai nấy lần lượt rời khỏi.

Nhóm Lâm Thu Thạch cũng không ngoại lệ, nhưng trước khi bỏ đi, Lâm Thu Thạch để ý quan sát Giản Thiên Viên thật tỉ mỉ, xem có phát hiện ra sự thay đổi đặc biệt nào của chị ta hay không.

Nhưng có lẽ cậu đã quá đa nghi, Giản Thiên Viên hiện tại vẫn chỉ là con người thuần túy, ngoài việc đột nhiên cu ồng món cá ra, chị ta chẳng có biểu hiện gì bất thường.

“Tôi sợ ngày mai quay lại, chị ta đã biến thành thứ đó.” Cảm xúc của Cố Long Minh đối với Giản Thiên Viên hiện tại rất phức tạp, hẳn cũng đang có chung suy nghĩ với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều không nói gì.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch không ngủ được. Đầu óc cậu không ngừng nghĩ đến Giản Thiên Viên cùng những biểu hiện của chị ta, cả sự liên quan giữa manh mối và sự vật trong cửa sổ.

Còn Nguyễn Nam Chúc thì lấy từ trong túi ra mấy chiếc vảy cá, đặt lên bàn, tỉ mỉ quan sát.

Đêm nay không có mưa, mảnh trăng sáng treo trên tầng mây, chiếu xuống khoang tàu và mặt biển một lớp ánh sáng mỏng màu bạc. Gió biển mang hương nồng và cái nóng phả vào cửa sổ, chiếc giường bên dưới khe khe đung đưa. Nếu không phải đang trong cửa, họ quả thực cứ ngỡ như mình đang thảnh thơi hưởng thụ một kỳ nghỉ.

Lâm Thu Thạch nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng phía sau cửa sổ cứ cách năm phút lại thay đổi một lần.

Có đôi lúc nhìn thấy được boong tàu, có đôi lúc thấy mạn tàu, cũng có lúc chỉ là một bức tường đen sì. Hai người ở phía sau cậu dường như đã ngủ, hơi thở của họ trở nên đều đều. Vào lúc Lâm Thu Thạch sắp thiếp đi, cậu bỗng nghe được một âm thanh cực nhỏ, như là vật gì đang đi lại trên lớp ván bằng gỗ vậy. Thứ này rất nặng, mỗi bước đi của nó khiến ván gỗ phát ra tiếng rắc rắc nhỏ, nó cũng không đi giày dép gì, Lâm Thu Thạch thậm chí còn nghe thấy tiếng dập dính của lớp da tiếp xúc với mặt gỗ.

Âm thanh đó mỗi lúc một gần, cuối cùng dừng lại gần cửa sổ của họ.

Lâm Thu Thạch nín thở, khẽ hé mắt ra, cậu thấy một cái bóng cao lớn, che hết ánh sáng của cửa sổ. Lâm Thu Thạch còn ngửi thấy một mùi tanh tưởi quen thuộc - cậu biết thứ đang đứng ngược sáng đó rốt cuộc là gì rồi.

Đó chính là quái vật mình người đầu cá khổng lồ bọn họ trông thấy vào đêm qua.

Lúc này, nó đang đứng ngay trước cửa sổ phòng ngủ của nhóm Lâm Thu Thạch, chiếc mũi hình như đang khẽ khịt khịt tìm kiếm một mùi gì đó. Lâm Thu Thạch nín thở, không dám nhúc nhích.

Nhờ ánh trăng, Lâm Thu Thạch thấy thứ đó chậm rãi đưa tay đến chỗ cửa sổ, bắt đầu dùng các ngón tay dím màng lác mạnh khung cửa.

Khung cửa sổ không lấy gì làm kiên cố, bị rung lắc tạo ra tiếng động cực lớn, Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh đang ngủ say lập tức thức tỉnh. Vừa mở mắt ra, họ liền trông thấy cái bóng khổng lồ đứng ngoài cửa sổ, nghe thấy những tiếng khò khè trầm đục như tiếng dã thú đang gặm gù.

Lâm Thu Thạch cứ tưởng Cố Long Minh đang ngái ngủ mà nhìn thấy cảnh này sẽ kinh hãi hét lên, nhưng không ngờ hắn chỉ rùng mình một cái, hạ thấp giọng: “Trời má, tôi đang mơ ác mộng thôi đúng không? Sao thứ này lại đứng trước cửa phòng chúng ta...”

Nguyễn Nam Chúc cũng rất bình tĩnh, hắn rút con dao lấy từ phòng ăn ra, nói: “Chắc vì nó thấy chúng ta rất ngon miệng?”

Cố Long Minh sờ lên mặt mình, cảm thấy không thể tin nổi: “... Trông tôi ngon lắm hả?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn hắn đầy cảm thông: “Nhiều quái vật có khẩu vị mẫn lắm.”

Lâm Thu Thạch quả thực bội phục hai kẻ có thần kinh bằng thép này.

Quái vật chỉ khẽ ra tay liền khiến cho khung cửa sổ bị thủng một lỗ lớn, tấm kính cửa bị đập nát hoàn toàn, mảnh vỡ rải đầy mặt đất. Nó định chui qua lỗ hổng đó vào trong, nhưng sau khi phát hiện ra lỗ cửa này quá nhỏ, hai con mắt lồi trắng dã của con quái bắt đầu di động, nó chuyển sự chú ý sang cánh cửa ra vào bằng gỗ gần đó.

“Mẹ kiếp.” Cố Long Minh chửi tục: “Không lẽ nó định vào thật à!”

“Xem ra đúng là vậy đó.” Nguyễn Nam Chúc nhíu mày: “Chẳng lẽ đi đâu kiện tử vong lần này là ngẫu nhiên? Không... Không thể nào có

chuyện này! Chúng ta chắc chắn đã bỏ sót đi đâu gì đó!”

Trong lúc họ nói chuyện, người cá bắt đầu húc mạnh cửa ra vào. Cánh cửa làm bằng gỗ vốn đã không mấy chắc chắn chẳng mấy chốc lung lay chực đổ dưới sự tấn công của con quái vật, Lâm Thu Thạch thậm chí có thể nghe thấy tiếng thối gỗ gãy rãng rắc.

“Đợi lát nữa nó xông vào, tôi sẽ chặn nó lại còn hai người chạy thoát qua đường cửa sổ.” Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên, vẫn bình tĩnh như thường. Hắn nói tiếp: “Nghe rõ chưa, Lâm Lâm?”

“Không.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh sẽ không bỏ em lại một mình mà chạy, em đừng giẫm vào vết xe đổ của bản thân.” Cậu nhú mày, trông có vẻ rất không vui.

Nguyễn Nam Chúc im lặng giây lát, rồi thở dài như bỏ cuộc: “Thôi được, sẽ như anh muốn.” Hắn đưa cho Lâm Thu Thạch một con dao ăn.

“Tôi cũng không đi đâu.” Cố Long Minh đứng gần đó nói với vẻ căng thẳng.

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng cũng không khuyên nữa. Sau khi nhìn đồng hồ, hắn nói: “Ba mươi giây, cố gắng giữ nó ở ngoài thêm ba mươi giây nữa.”

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh thoát cái hiểu ý: Ba mươi giây nữa, các căn phòng sẽ biến đổi, họ sẽ được dịch chuyển khỏi chỗ này, bỏ lại con quái vật.

Nhưng khoảng thời gian ba mươi giây này không dễ giành được, bởi vì người cá đã dùng móng vuốt sắc nhọn của nó bừa gãy một nửa cánh cửa, chẳng mấy chốc nó sẽ có thể lách tấm thân đầy vảy đó qua lỗ hổng.

Cố Long Minh kéo chiếc bàn ra chặn cửa, Nguyễn Nam Chúc còn định kéo cả giường ra chắn cho đủ đồ.

Lâm Thu Thạch nhìn theo Nguyễn Nam Chúc, đột nhiên nghĩ ra đi đâu gì đó. Cậu nhớ rằng khi người cá đi đến cửa sổ phòng họ, hành động đầu tiên của nó chính là khịt mũi...

“Đưa mấy cái vảy em mang về lúc ban ngày cho anh!” Lâm Thu Thạch kêu lên.

“Sao cơ?” Nguyễn Nam Chúc khẽ sùng sốt.

“Mấy cái vảy em lấy từ phòng của quái vật ấy...” Lâm Thu Thạch lớn tiếng lặp lại lần nữa.

Cũng may Nguyễn Nam Chúc phản ứng rất nhanh, sau khi hiểu ra Lâm Thu Thạch định nói gì, hắn lập tức rút một chiếc túi giấy nhỏ từ trong túi áo, sau đó ném thẳng ra ngoài qua khe hở trên cửa sổ.

Những chiếc vảy cá trong túi giấy rơi lả tả trên hành lang, tên người cá đang tập trung húc cửa đột nhiên dừng lại, đi về phía chiếc túi giấy, cúi xuống, dường như định nhặt những chiếc vảy lên.

Nhìn thấy cảnh đó, Lâm Thu Thạch thần thở phào. Nhưng một giây sau, khi phát hiện trong túi giấy chỉ toàn vảy cá chứ không có gì khác, người cá rống lên một tiếng đầy phẫn nộ, lại lao về phía căn phòng của nhóm Lâm Thu Thạch.

Nhưng chỉ bấy nhiêu động tác cũng đủ cho ba mươi giây trôi qua. Khi người cá sắp sửa lao đến chỗ họ đâm vỡ cánh cửa gỗ lần nữa thì cũng là lúc căn phòng tráo đổi vị trí, người cá biến mất trước mắt họ.

Lâm Thu Thạch vội vã mở cánh cửa ra vào bị tông tanh bành thành mấy mảnh ra. Sau khi chắc chắn người cá không còn ở bên ngoài, cậu cùng hai người kia dọn đến căn phòng bên cạnh.

Sự lo lắng của họ chẳng mấy chốc đã trở thành sự thực, bởi vì khoảng ba phút sau, tên người cá lại tìm đến chỗ căn phòng. Lần này, nó phá hủy hoàn toàn cánh cửa, lao vào bên trong.

Bây giờ, nhóm Lâm Thu Thạch đã trốn trong một căn phòng nhỏ cách đó không xa. Xuyên qua kính cửa sổ, họ biết được những việc đã xảy ra ở bên ngoài.

Tiếng đổ vỡ liên tiếp vang lên, khi biết chắc con mồi đã chạy thoát, người cá rời đi trong tiếng thở nặng nhọc. Nhưng có vẻ như nó đã tìm thấy mục tiêu khác, cái miệng lớn hơi hé ra, để lộ những chiếc răng nhọn chỉ chít, và cả hàng nước dãi nhều ra từ khóe miệng.

Ba người núp trong phòng không dám gây ra một tiếng động nào. Mãi đến khi người cá đi xa, Cố Long Minh mới thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ nó, hóa ra là nó đi theo mùi cá đến đây, tôi cứ tưởng chúng ta chết chắc rồi chứ!”

Họ không ngờ cá ở đây lại có tác dụng như vậy, nếu không nhờ Lâm Thu Thạch phản ứng kịp thời, e rằng ít nhất một trong ba người đã phải bỏ mạng.

Mặc dù người cá đã bỏ đi, nhưng về mặt Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa hề thư giãn. Ánh mắt căng thẳng của hắn khiến Cố Long Minh hơi thấp thỏm, bèn hỏi: “Sao thế? Chúc Mạnh?”

“Tôi nghĩ Giản Thiên Viên lần này chết chắc.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Cố Long Minh đang định hỏi tại sao, chợt nhớ tới những thay đổi kỳ dị của Giản Thiên Viên vào ban ngày. Có vẻ như chị ta đã ăn rất nhiều cá, thậm chí khi rời khỏi phòng ăn, họ đều có thể ngửi thấy mùi tanh nồng nặc đó từ trên người Giản Thiên Viên. Ngay đến họ còn ngửi thấy mùi đó, thì không nghi ngờ gì nữa, con quái vật này chắc chắn có thể đánh hơi thấy dễ dàng.

Quả nhiên, sau khi người cá rời khỏi chỗ họ không lâu, thính lực nhạy bén của Lâm Thu Thạch bắt được một tiếng kêu thê thảm của phụ nữ. Tiếng hét này phát ra từ khoảng cách khá xa nên Lâm Thu Thạch chỉ nghe được loáng thoáng, còn Cố Long Minh và Nguyễn Nam Chúc hầu như không nghe thấy gì.

Tiếng hét thảm thiết tiếp diễn mãi cùng với tiếng khóc và tiếng gào rú đau đớn, cuối cùng âm thanh trở nên yếu dần, chỉ còn lại tiếng gầm gừ, cấn xé khiến người ta lạnh người.

Những âm thanh này vang lên từ trên boong tàu, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không muốn biết họ sẽ nhìn thấy gì vào sáng mai.

Chắc đó sẽ lại là một thi thể rỗng ruột, nội tạng bị ăn hết, chỉ còn tro bộ khung xương.

Dường như Nguyễn Nam Chúc biết Lâm Thu Thạch mất ngủ, hắn ng ã xuống giường Lâm Thu Thạch, nằm xuống bên cạnh cậu, đặt cằm lên đỉnh đầu người yêu, khẽ hôn lên tóc cậu.

Hơi ấm truyền lại từ phía sau khiến cơ thể lạnh cóng của Lâm Thu Thạch được an ủi đôi chút, nhưng những âm thanh đáng sợ ngoài kia vẫn tiếp tục vọng vào trong tai, thoảng như vẫn còn nghe được tiếng gào khóc của Giản Thiên Viên...

“Cô ta chết rồi.” Lâm Thu Thạch nói.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngủ đi, đây là chuyện bình thường thôi.”

Lâm Thu Thạch than thở: “Biết đâu có cách gì khiến anh cứu được cô ta.”

“Nhưng anh phải cứu được bản thân trước đã.” Nguyễn Nam Chúc luồn tay vào tóc của Lâm Thu Thạch: “Chúng ta còn thiếu một thanh kiếm để giết chết quái vật.”

Trong thần thoại, Theseus đã dùng một thanh kiếm dài để giết chết quái vật mình người đầu bò tót; còn trong hiện tại, họ vẫn chưa thấy bất cứ thứ gì có thể gây sát thương với người cá. Dao ăn thì chắc chắn là không ổn rồi.

“Tìm thấy sợi dây rồi.” Lâm Thu Thạch nói: “Rượu khai vị cũng đã có.” Sau cái chết của Giản Thiên Viên, cậu đã hiểu ra hàm nghĩa của rượu khai vị.

Nguyễn Nam Chúc khẽ lướt qua vành tai của Lâm Thu Thạch, nói: “Ngủ đi, mai tính.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, nhắm mắt lại.

Nói là đi ngủ, nhưng cậu vẫn không thể ngủ ngon, cứ thế nửa mê nửa tỉnh, mơ màng đến khi trời sáng.

Thời tiết hôm nay không đẹp, tầng mây dày đặc bao trùm lấy vòm trời, khung cảnh u ám đến rợn người.

Lâm Thu Thạch dậy từ rất sớm, cùng Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh lên boong tàu. Không ngoài dự đoán, ở đó đã có thêm một thi thể, mặc dù không thể nhìn rõ gương mặt, nhưng từ quần áo có thể biết đúng là Giản Thiên Viên.

Bụng chị ta bị xẻ đôi, chỗ cá hôm qua ăn đã biến mất, cùng với đó là tất cả nội tạng trong cơ thể.

“Ừa...” Thẩm Giác Tân vốn bị say sảng lại nôn mửa. Một vài cô gái kém chịu đựng khác cũng cùng chung hoàn cảnh.

Lâm Thu Thạch thấy Tiểu Mạt - người đã mách chuyện cho mình hôm qua cũng có mặt ở hiện trường. Trông cô đã bớt hẳn vẻ non nớt của người mới, gương mặt trở lì hơn nhiều, dường như cô đã hoàn toàn tiếp nhận cảnh tượng kinh khủng trước mắt.

Đã hai ngày trôi qua, Giản Thiên Viên là vật tể thứ hai dâng cho quái vật.

Mọi người thu dọn qua loa cái xác của Giản Thiên Viên. Nói là thu dọn, thật ra cũng chỉ là đem những bộ phận còn lại của xác chết quăng xuống biển cho cá ăn.

“Hôm qua tôi cũng nhìn thấy con quái vật đó.” Số người nhìn thấy quái vật đã nhiều lên, một người run rẩy thuật lại chuyện xảy ra vào đêm hôm trước: “Nó đi qua cửa phòng tôi, đến phòng của Giản Thiên Viên, sau đó bửa nát cánh cửa, lôi Giản Thiên Viên ra khỏi phòng...”

“Thứ đó thật đáng sợ.” Người kia nói: “Tôi không thể cứu được cô ấy, tôi không phải đối thủ của con quái vật đó.”

Chẳng ai có thể đánh lại một quái vật cao tới hai mét, nếu có vũ khí nóng thì may ra cần cựa được một thời gian, nhưng trong tình cảnh chỉ có dao ăn, thì chẳng ai dám mang tính mạng bản thân ra đùa giỡn.

Lâm Thu Thạch rõ ràng đã hơi mệt, cậu tìm một chỗ trong phòng ăn rồi ngồi xuống, nghịch nghịch mấy hạt đậu trong đĩa đồ ăn.

NPC chuyên cung cấp đồ ăn cho bọn họ cũng đã xuất hiện, trông bộ dạng ông ta vẫn giống y như ngày đầu Lâm Thu Thạch nhìn thấy, ngay đến biểu cảm trên gương mặt cũng chẳng có chút gì thay đổi.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, Nguyễn Nam Chúc đứng dậy trước, hần đi đến chỗ NPC kia.

“Xin chào ông.” Nguyễn Nam Chúc lên tiếng chào hỏi.

NPC không nói gì, chỉ liếc Nguyễn Nam Chúc một cái bằng ánh mắt lạnh lùng, như thể bản thân ông ta chỉ là một người máy, trong thiết lập không hề có nội dung liên quan đến việc chào hỏi người khác.

“Xin chào ông.” Nguyễn Nam Chúc chào lại lần nữa. Người đàn ông vẫn không trả lời.

Nguyễn Nam Chúc nghiêng nghiêng đầu, giờ tay đẩy rơi đĩa thức ăn trước mặt xuống đất. Chiếc đĩa cùng những miếng thịt cá bên trên đầu rơi xuống, vung vãi bê bết cả.

“Cô làm gì vậy?” Cuối cùng, người đàn ông đã chịu mở miệng, nghe giọng điệu có vẻ rất không hài lòng.

“Tôi muốn hỏi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “khi làm thức ăn, trên người ông có nhiều muối giống như bây giờ không?”

Người đàn ông nói: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Nguyễn Nam Chúc tiện tay chớp một cái, bắt được một con muối mặt người đang bay vo ve quanh người NPC, nói: “Không hiểu hả?”

Người đàn ông thấy vậy, bèn thả chiếc muối múc thức ăn xuống, xoay lưng định bỏ đi. Nhưng Nguyễn Nam Chúc đã đặt tay lên vai ông ta, ngăn lại: “Ông định đi đâu?”

Người kia bắt đầu run rẩy.

Lâm Thu Thạch đứng từ xa quan sát, ban đầu cậu tưởng rằng NPC đang sợ hãi hoặc phần nộ. Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra đó không phải là sợ, cũng chẳng phải giận dữ, mà là cơ thể ông ta đang rã ra.

Thân hình NPC từ đầu cho tới chân bắt đầu co lại một cách nhanh chóng, trở thành một khối đen. “Vù” một tiếng, thứ đó tản ra giữa phòng ăn, biến thành vô số những con muối bay dày đặc trong không khí.

Những người có mặt đều bị cảnh tượng ấy làm cho kinh ngạc sửng sò, họ bắt đầu đập muối như điên.

Nhưng đàn muối tới bất chợt mà ra đi cũng trong chớp mắt, chúng cứ thế biến mất ngay tại trận, NPC vừa mới đứng trước mặt họ giờ chỉ còn lại bộ quần áo trống trơn.

“Trời má.” Cố Long Minh hoàn toàn không thể ngờ chuyện như vậy có thể xảy ra, hấn ngơ ngác nói: “Hóa ra thằng cha này là yêu tinh muối à?”

Lâm Thu Thạch: “...” Chính cậu nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch: “Vậy là từ nay không còn ai làm cá cho chúng ta ăn nữa rồi?”

Lâm Thu Thạch: “... Có lẽ vậy.”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai, tỏ vẻ mình vô tội trong chuyện này. Về mặt những người khác trong phòng ăn cũng trở nên phức tạp, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Nguyễn Nam Chúc: “Nếu thế thật thì đáng tiếc quá.”

Mọi người: “...” Không đáng tiếc gì đâu, cảm ơn cô còn chưa hết đó.

Chương 121

Trường kiếm

Sau khi đàn muỗi phân tán, nhóm Lâm Thu Thạch rời khỏi phòng ăn. Khi họ vừa bước ra ngoài, chợt phát hiện trên hành lang xuất hiện vài con muỗi đang bay loạn xạ, chúng đập cánh vù vù, tạo thành một đường đen nhật trong không trung, nối về phía một căn phòng nào đó.

Đây có lẽ chính là hàm nghĩa của sợi dây. Lâm Thu Thạch vốn cho rằng mọi thứ sẽ phức tạp hơn một chút, nhưng không ngờ Nguyễn Nam Chúc chỉ đi bừa một bước, họ đã có được đáp án chính xác. Cậu liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc, nói: “Có cần đi theo lũ muỗi hay không?”

“Cũng được.” Nguyễn Nam Chúc kiểm tra thời gian, thấy hiện tại vẫn còn sớm: “Đi thôi.”

Sau đó, họ lần theo đàn muỗi, đi đến căn phòng được chỉ.

Cứ mỗi năm phút, vị trí các phòng sẽ bị tráo đổi, lúc này hướng bay của đàn muỗi cũng chưa xác định, chúng lượn vòng trong không trung, con nọ nối con kia. Ba người nhóm Lâm Thu Thạch đi theo hướng muỗi bay, chẳng mấy chốc, họ phát hiện ra một điều bất ổn: Tại một điểm mốc, lũ muỗi bắt đầu chia làm hai, một đám bay qua trái, một đám bay qua phải, hướng về hai địa điểm khác nhau.

“Sao lại như vậy?” Khi thấy đàn muỗi chia đôi, Cố Long Minh ngần người thắc mắc. Hắn tiện tay tóm một con muỗi rồi nhốt nó trong lòng bàn tay. Một lát sau hắn thả ra, thấy con muỗi nhanh chóng trở về vị trí của mình trong đàn: “Tại sao lũ muỗi lại chia ra làm hai, chẳng lẽ...”

Cố Long Minh hiểu ra điều gì đó, hắn quay sang nhìn Lâm Thu Thạch với sắc mặt khó coi: “Không lẽ có hai con quái vật?”

Đây có lẽ là đáp án duy nhất, nhưng Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy câu chuyện không đơn giản như vậy, cậu nói: “Chúng ta cũng chia ra nhé?”

Nguyễn Nam Chúc hơi trềnh ngâm: “Được, Cố Long Minh và anh đi bên trái, để em đi bên phải.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, cậu không giành đi một mình, chỉ dẫn dò Nguyễn Nam Chúc nếu xảy ra chuyện gì bất thường thì đừng cố chấp theo đuổi, lần này mục đích chủ yếu là thu thập tin tức mà thôi.

Nguyễn Nam Chúc lắng nghe lời dẫn dò tha thiết của Lâm Thu Thạch, bất giác nhoẻn miệng cười: “Lâm Lâm nhà mình trưởng thành thật rồi, đã biết lo cho em rồi đấy, thật là ấm áp ghê.”

Lâm Thu Thạch: “... Anh nói nghiêm túc đấy.”

“Được rồi, em biết là anh nghiêm túc.” Hắn lại gần, thản nhiên chạm vào khoe môi Lâm Thu Thạch: “Em sẽ cẩn thận, hẹn lát nữa gặp lại.”

Lâm Thu Thạch vẫy vẫy tay với hắn: “Lát nữa gặp.”

Trong lúc hai người nói chuyện, khung cảnh xung quanh lại lần nữa biến hóa. Đích đến lại bị thay đổi, lần này dường như lũ muỗi đang di chuyển xuống khoang tàu bên dưới.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh không dám làm chậm trễ thời gian, họ bắt đầu rảo bước thật nhanh, mong có thể đến được căn phòng đích trước khi xảy ra dịch chuyển lần nữa.

Tốc độ của hai người rất nhanh, họ mất khoảng nửa tiếng để tìm thấy căn phòng mà lũ muỗi đang hướng đến. Sau khi tới đích, đàn muỗi mặt người đang bay lòng vòng trên không trung đồng loạt đậu xuống cánh cửa thành một lớp dày đặc, Lâm Thu Thạch vừa lại gần khu vực này đã ngửi thấy mùi cá tanh nồng nặc.

Mùi tanh quả thực quá đậm đặc, không khác gì mùi khi họ phát hiện căn phòng của quái vật lần trước, họ không khỏi nghi ngờ căn phòng trước mặt đang là nơi giam giữ quái vật người cá khổng lồ họ đã gặp phải tối qua.

Sau khi áp sát căn phòng, Lâm Thu Thạch không vội đột nhập bên trong ngay. Cậu kê tai lên cánh cửa, chăm chú lắng nghe những âm thanh phát ra từ bên trong. Trong phòng rất yên tĩnh, dường như không có sinh vật sống nào, nhưng Lâm Thu Thạch nghe được một điểm bất thường, đó là tiếng thở cực khẽ vọng ra từ phía bên kia... Tiếng thở này cách cậu rất gần, dường như thứ đó đang ở mặt sau cánh cửa.

Cố Long Minh đứng bên cửa sổ nhìn vào bên trong. Dường như hắn đã phát hiện ra điều gì đó trong bóng tối dày đặc, bèn vội giật lùi hai bước,

gương mặt biến sắc. Cố Long Minh ra hiệu cho Lâm Thu Thạch bằng cách chỉ vào trong phòng, kinh hãi gật đầu ý bảo bên trong đang có thứ đó.

Lâm Thu Thạch cũng đứng dậy, rảo bước về phía cửa sổ để nhìn.

Qua kẽ hở nơi rèm cửa, cậu trông thấy một đôi mắt màu vàng ẩn hiện trong bóng tối. Đó là đôi mắt của loài cá, hốc mắt tròn xoe, tròng mắt màu vàng rất rõ, bây giờ nó đang do thám động tĩnh bên ngoài với vẻ không thiện ý chút nào.

Cặp mắt của thứ đó chậm rãi di động một lát, hình như nó đã phát hiện bên ngoài có người. Lâm Thu Thạch thấy nó chậm rãi há miệng ra, để lộ ra hàng răng trắng ớn nhọn hoắt và lởm chởm, cùng chiếc lưỡi loang loáng ánh xanh.

Khoan đã... Mắt màu vàng sao? Lâm Thu Thạch nín thở, cậu cảm thấy bản thân vừa bắt được một đầu mối quan trọng. Cậu nhanh nhẹn rút điện thoại, mở chức năng chiếu sáng lên, sau đó chiếu vào trong phòng qua kẽ hở rèm cửa.

Tia sáng từ điện thoại chiếu vào phòng khiến Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã có thể nhìn rõ thứ đó - một sinh vật khó có thể miêu tả bằng lời, ít nhất cho tới thời điểm này Lâm Thu Thạch chưa từng gặp thứ gì giống như vậy.

Quái vật mang một cái đầu cá cực lớn, bên dưới là thân người èo uột. Bởi vì chiếc đầu quá lớn và nặng khiến con quái vật không cách nào đứng thẳng, thân người dài ngoẵng hoàn toàn không tương thích với cái đầu chỉ có thể bò sát đất. Thứ thu hút sự chú ý nhất chính là cái gai dài ở trên đỉnh đầu con quái vật, chiếc gai ấy vừa nhọn hoắt vừa sắc bén... khiến Lâm Thu Thạch lập tức liên tưởng đến cây trường kiếm dùng để giết Minotaur trong thần thoại.

Người cá bị thu hút bởi tia sáng mạnh mà Lâm Thu Thạch chiếu vào, miệng nó phát ra một hồi gào rống kỳ quái. Cố Long Minh ngấm nhìn về ngoài dị dạng của quái vật bất giác sờ sờ cánh tay của mình, gượng cười nói: “Cái gì vậy trời?”

“Con quái vật ban đầu chúng ta nhìn thấy hình như chính là người cá này.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu còn nhớ cặp mắt màu vàng lúc đó không?”

Cố Long Minh gật gật đầu, ra hiệu rằng mình còn nhớ.

Nhắc đến cặp mắt màu vàng, Cỗ Long Minh hơi hiểu ra. Mắt của quái vật người cá ăn thịt người không phải màu vàng, mà có màu trắng ởn gớm ghiếc, nhưng đó chỉ là một chi tiết nhỏ dễ bị bỏ qua, nhất là trong tình huống họ đang bị tấn công. Bây giờ Lâm Thu Thạch nhắc đến đi ầu đó, Cỗ Long Minh mới lờ mờ nhớ ra.

“Tóm lại là có hai con quái vật?” Cỗ Long Minh nuốt nước bọt: “Vậy tác dụng của quái vật kia lẽ nào chính là...” Hắn di chuyển tầ m mắt đến chiếc gai dài nhọn hoắt trên đỉnh đi ầu quái vật, nói ra đi ầu không khác mấy so với suy đoán của Lâm Thu Thạch: “Trường kiếm?”

Lâm Thu Thạch nói: “Có khả năng là vậy.”

Ít nhất cho tới lúc này, họ chưa tìm thấy thứ gì thích hợp và trông giống vũ khí hơn. Trên thực tế, ngay khoảnh khắc nhìn rõ ngoại hình của người cá này, đi ầu óc Lâm Thu Thạch đã nảy ra suy đoán tương tự, Cỗ Long Minh rõ ràng cũng suy nghĩ y hệt.

Tiếng trao đổi của hai người dường như khiến quái vật bên trong bị kích động, nó bắt đi ầu bò qua bò lại trong phòng với vẻ sốt ruột, tương bò vẹo vọ trông vừa quái đản vừa đáng sợ.

Lâm Thu Thạch thấy con quái có vẻ nóng nảy, cậu có dự cảm không lành, vội kéo Cỗ Long Minh giật lùi mấy bước.

Hai người vừa né qua một bên thì bức tường bằng gỗ kiên cố trước mắt họ xuất hiện một chiếc gai nhọn hoắt, rõ ràng là thứ ở trong phòng đã húc đi ầu vào tường, sau đó nó liên tiếp để lại vài chiếc lỗ trên đó. Nếu ban nãy họ không kịp tránh ra có lẽ không may bị gai nhọn đâm trúng, chắc chắn sẽ đau đớn vô cùng.

Ngay sau khi Lâm Thu Thạch xác định được thân phận của quái vật, thời gian trao đổi vị trí lại tới. Căn phòng trước mắt họ biến mất, thay vào đó là một phòng ngủ thông thường. Đèn muỗi cũng bắt đi ầu đổi hướng bay, có vẻ như vị trí của quái vật hiện giờ là ở trên boong tàu.

Cỗ Long Minh hể tưởng tượng ra hình dáng của con quái vật cá đó là lại thấy kinh tởm. Kỳ thực trước khi vào cửa này, hắn khá thích ăn cá, nhưng sau mấy ngày bị tra tấn bởi mùi tanh, giờ đây cứ nghĩ đến vị cá là dạ dày hắn đảo lộn. E rằng sau khi rời khỏi nơi này, sẽ phải mất một thời gian rất dài nữa hắn mới thoát khỏi trạng thái buồn nôn khi nhìn thấy cá.

Lâm Thu Thạch nói: “Đi, đến chỗ Chúc Mạnh xem thử.”

Cố Long Minh gật đầu.

Hai người rời khỏi khoang ngầm. Khi lên trên, họ thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng trên boong, chống cằm nhìn xuống mặt nước đen ngòm. Nghe tiếng bước chân của họ, Nguyễn Nam Chúc mới ngoảnh ra: “Phát hiện gì không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Hình như bọn anh tìm thấy trường kiếm rưỡi.”

Nghe vậy, cặp mắt Nguyễn Nam Chúc tức thì sáng lên: “Tìm thấy rưỡi sao?”

Lâm Thu Thạch gật gù, kể sơ về thứ họ nhìn thấy ở dưới tầng hầm cho Nguyễn Nam Chúc nghe, nhấn mạnh về chiếc gai dài trên đầu con quái vật. Chiếc gai này quả thực rất sắc nhọn và chắc chắn, là vũ khí tấn công rất tốt.

Nguyễn Nam Chúc thì nói rằng hắn tìm thấy người cá khổng lồ ăn thịt người vào đêm qua.

“Nhưng làm thế nào chúng ta giết chết được tên người cá đó.” Cố Long Minh ngẫm nghĩ trên sàn tàu, cúi đầu ủ rũ ăn kẹo hoa quả Lâm Thu Thạch cho, nói: “Tôi cảm thấy con mắ đó không hề dễ đối phó hơn quái vật người cá chúng ta từng gặp lần trước.”

Những vết thương lớn thường không đáng ngại bằng vết thương sâu, một vết thương sâu sẽ rất khó lành miệng, đặc biệt là trên tàu - một nơi thiếu thốn về thiết bị y tế và thuốc thang. Nếu không may bị chiếc gai nhọn đó đâm trúng, cho dù không chết ngay tại chỗ thì vài ngày sau cũng sẽ chết vì các biến chứng như uốn ván...

Nguyễn Nam Chúc lắng nghe lo lắng của Cố Long Minh, lựa lời an ủi hắn rằng, đừng lo, nếu thật sự xảy ra chuyện đó, mọi người sẽ giúp cậu ra đi bớt đau đớn.

Cố Long Minh: “... Thôi không cần đâu, cảm ơn chị nhiều.”

Lâm Thu Thạch thì cảm thấy đây rõ ràng là một mâu thuẫn, họ cần phải xử lý tên người cá mất vàng trước mới có thể tiêu diệt được Minotaur, nhưng vấn đề hiện tại là họ đối phó với người cá mất vàng bằng cách nào, không lẽ dùng dao ăn đối chọi với thứ đó?

Ba người đang thảo luận về việc làm thế nào để tấn công quái vật, bỗng nghe từ phía phòng ăn vang lên những âm thanh hỗn loạn, có tiếng người tri hô và tiếng gào thét đau đớn.

Nghe thấy những âm thanh này, họ biết ngay chắc chắn đã có việc gì đó xảy ra. Lâm Thu Thạch ném cho Nguyễn Nam Chúc một ánh mắt, rồi xoay lưng đi về phía phòng ăn. Còn chưa vào tới nơi, họ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng. Lâm Thu Thạch cúi xuống xem, phát hiện trên mặt sàn có máu chảy lênh láng, một người đàn ông bị thương đang nằm giữa phòng ăn, tay ôm chặt vết thương trên bụng. Vết thương của anh ta có vẻ rất sâu, máu tươi ồ ạt trào ra ngoài.

Cố Long Minh tiến lên vài bước, nói: “Có chuyện gì vậy? Sao lại bị thương?” Hắn cởi bỏ áo ngoài, lấy đó làm vải băng bó vết thương cho người kia một cách thuần thục, có lẽ hắn muốn giúp người kia cầm máu.

Nhìn hành động của Cố Long Minh, trong đầu Lâm Thu Thạch bỗng có một vài phỏng đoán về nghề nghiệp ngoài đời của hắn.

“Lúc ở ngoài, cậu ấy phát hiện ra đám muỗi bay về một hướng, thế là bọn tôi đi theo xem thử.” Người đang nói là đồng đội của kẻ bị thương, ban nãy anh ta là kẻ đứng ngoài, chứng kiến việc bạn mình bị thương, giọng nói của anh ta vẫn chưa hết run rẩy: “Nhưng khi chúng tôi đến đó, từ trong phòng bỗng chòi ra một cái gai dài ngoằng, đâm trúng người cậu ấy.”

Cố Long Minh cau mày: “Tình hình không hay lắm, hình như bị đâm trúng thận.” Bọn họ không có thiết bị y tế nào để có thể sử dụng trong lúc này, nhìn lượng máu đã bị mất, e rằng người này...

Một cô gái đứng gần đó nói: “Tôi có mang thuốc xịt cầm máu, có dùng được không?”

“Đưa tôi thử xem.” Cố Long Minh nói: “Thôi thì còn nước còn tát.”

Hắn cố gắng giữ chặt cơ thể người kia, làm giảm lượng máu ứa ra, sau đó phun hơn nửa chai thuốc cầm máu, may mà máu từ vết thương đã ngừng chảy.

“Rốt cuộc thứ gì đã đâm trúng bạn của anh vậy?” Có người thấy tình hình đã bớt nguy cấp, bèn chuyển sự chú ý sang người đồng đội vẫn lờ lạng của nạn nhân.

“Hình như là một con cá.” Người sống sót trả lời: “Tôi không chắc lắm... Chỉ nhìn thấy thoáng qua thì tai nạn đã xảy ra rồi.”

“Chúng ta cũng qua đó xem thử đi.” Mọi người rõ ràng quan tâm đến con cá kia hơn, họ lần lượt rời khỏi phòng ăn.

Thế là chỉ giây lát sau, trong phòng chỉ còn lại lác đác vài mống.

“Làm sao đây? Bạn tôi còn hy vọng cứu không?” Người đó tuyệt vọng hỏi Cố Long Minh.

Cố Long Minh thở dài, nói: “Nếu thoát ra ngoài sớm thì còn cứu được, nhưng...” Đây không phải nơi họ muốn là có thể thoát ra ngay.

Mọi người nghe vậy đều im lặng. Cố Long Minh nhìn máu tươi trên tay, nói: “Tôi đi rửa tay cái đã.” Hắn đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Hơi thở của người bị gai đâm vào bụng càng lúc càng yếu, mặc dù Cố Long Minh đã cố hết sức, nhưng vài tiếng đồng hồ sau, anh ta vẫn tắt thở.

Lúc này, phòng ăn bị bao phủ trong mùi máu tanh nồng nặc, đúng lúc tới giờ ăn, bữa tiệc cá chết lại được dọn lên làm cho mùi cá trộn lẫn với mùi máu tanh, khiến mọi người mất hết khẩu vị. Thậm chí còn không thèm ăn qua loa cho qua bữa, họ lần lượt trở về phòng riêng.

Nguyễn Nam Chúc ngẩng im một chỗ không động đậy, Lâm Thu Thạch cũng không hồi thức, cậu biết chắc chắn Nguyễn Nam Chúc không rời đi là vì có suy tính riêng.

Cố Long Minh thì vì việc người vừa chết vào buổi chiều kia mà trở nên hơi trầm lặng, chỉ thi thoảng khua chiếc thìa trên đĩa một cách uể oải, trông chẳng có vẻ gì muốn ăn.

Đợi những người khác đều bỏ đi gần hết, Nguyễn Nam Chúc chợt rút từ trong người ra mấy cái túi ni lông.

“Em định làm gì?” Lâm Thu Thạch ngăn ra.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em nghĩ cửa sẽ không để chúng ta đối đầu với con quái vật đó, chênh lệch lực lượng quá lớn.”

Lâm Thu Thạch: “Em định...”, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc trút tất cả cá trên bàn ăn vào túi ni lông, được một bao đầy ắp, “mang cá cho con quái vật ăn hả?”

“Thứ khiến Minotaur mê muội trong thần thoại là rượu khai vị.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hiện giờ chúng ta gần như đã biết rượu khai vị ám chỉ thứ gì.”

Cá có thể lên men trong dạ dày, xẻ dạ dày ra là có thể nếm được, đúng là “rượu khai vị” không trật đi đâu được.

Cho nên Nguyễn Nam Chúc định dùng cá ươn để dẫn dụ Minotaur đến chỗ quái vật mắt vàng, nhưng không rõ làm vậy có ổn hay không. Tóm lại cứ phải thử một phen.

Dù sao cách này vẫn khả thi hơn là dùng dao ăn khiêu chiến với con quái vật đó.

Nguyễn Nam Chúc gói ghém đồng cá ươn lại, cầnn ra ngoài, đi theo đàn muỗi đến căn phòng của quái vật mắt vàng.

Lúc này, bên ngoài phòng của quái vật mắt vàng đã có thêm rất nhiều lỗ thủng nhỏ, rõ ràng là do nó dùng chiếc gai nhọn trên đỉnh đầu tạo ra.

Nguyễn Nam Chúc bảo nhóm Lâm Thu Thạch đứng cách xa một chút, hắnn giơ tay lên, ném túi cá qua khe cửa sổ.

Túi cá ươn rơi đánh bẹp trên mặt đất, quái vật mắt vàng hồ hồỉ lao đến, dùng tay cầnn lên bắt đầu nhai nhồm nhoàm. Tốc độ ăn của nó rất nhanh, chẳng mấy chốc cả túi cá Nguyễn Nam Chúc mang đến đã bị ăn sạch sẽ. Cũng may họ sớm đã có chuẩn bị, vội vã quắnn thêm mấy túi nữa vào trong.

Trong lúc quái vật ăn cá, Nguyễn Nam Chúc đứng bên ngoài luôn chú ý quan sát, Lâm Thu Thạch cũng sợ hắnn bị thương, máu của người bị thương trước đó vẫn còn vương trên cửa sổ kia.

Quái vật mắt vàng ăn hết sạch cá, đến đầu cá cũng không còn, sau khi ăn no, nó tỏ vẻ phởn phởn thỏa mãn, nằm lắnn ra mặt sàn ngủ khò khò.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói với Lâm Thu Thạch.

Bấy giờ trời đã hơi muộn, mặc dù hắnn rất muốn ở lại để xem chuyện gì sẽ xảy ra khi đêm đến, nhưng ở bên ngoài vào ban đêm không phải là hành động sáng suốt.

Ba người bèn đi tìm một gian phòng ngủ để nghỉ ngơi, nằm trên giường chờ đợi màn đêm buông xuống.

Tia nắng cuối cùng theo mặt trời lặn xuống, biến mất trên bầu trời. Đêm nay không có trăng, chỉ có gió biển vi vu, cùng với đám mây đen phủ lên nền trời như một tấm rèm.

Lâm Thu Thạch không ngủ được mấy, cứ ngẩn người nhìn ra cửa sổ.

Nguyễn Nam Chúc vốn đang nằm ở một giường khác, kết quả vừa nằm được một lát đã lại đến bên Lâm Thu Thạch, cả hai ôm lấy nhau.

Không trò chuyện, không trao gửi ánh mắt, họ thậm hiểu ý nhau như đã trải qua một đêm như thế này hàng trăm ngàn lần trước đây.

Cả hai đều đang chờ đợi, chờ đợi đáp án của cuộc thử nghiệm.

Khoảng ba giờ sáng, sự chờ đợi rốt cuộc đã có kết quả.

Tại Lâm Thu Thạch nắm bắt được một tiếng gào rú của dã thú, sau đó là tiếng đấu đá kịch liệt. Nơi phát ra tiếng động cách khá xa chỗ họ, nghe không rõ là chuyện gì đã xảy ra, nhưng âm thanh đấu đá kia kéo dài khá lâu, mãi đến khi trời sắp sáng mới dần biến mất.

“Anh nói con nào sẽ thắng?” Nguyễn Nam Chúc khẽ hỏi.

“Không biết nữa.” Lâm Thu Thạch nói: “Con nào thắng cũng như nhau.”

Mặc dù nhìn chung sự việc tiến triển theo chiều hướng thuận lợi, nhưng vẫn có một vài đi ều xảy ra ngoài phạm vi dự liệu của họ. Không lâu sau khi tiếng đấu đá dừng lại, trên tàu bỗng phát ra tiếng khóc và kêu thét của con người. Nghe những âm thanh này, Lâm Thu Thạch không khỏi sửng sồ, cậu vội ng ồi dậy khỏi giường, đi ra cửa sổ. Cậu muốn nhìn rõ rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảnh vật bên ngoài vẫn đang chìm trong bóng tối, cậu không thể nào nhìn rõ được.

Cũng may thị lực của Nguyễn Nam Chúc đã phát huy tác dụng cần thiết, hắn nhìn thấy một người không ngừng giãy giụa bị người cá kéo lên boong.

“Sao lại như vậy?!” Nghe lời mô tả từ Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch không thể tin nổi: “Hôm nay rõ ràng không ai ăn cá trong phòng ăn mà...”

Nguyễn Nam Chúc nhú mày, nói: “Anh... có nhớ người hôm qua bị Giản Thiên Viên cào bị thương không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói tiếp: “Hình như cả ngày nay anh ta không tới phòng ăn.”

Tất cả sự chú ý của Lâm Thu Thạch đều đặt trên hai con quái vật, cho nên không hề cân nhắc về đi đầu này: “Nhưng không tới phòng ăn là chuyện tốt mà?”

Không đến phòng ăn nghĩa là không ăn cá, vậy thì sao có thể bị quái vật để mất tới.

Nguyễn Nam Chúc gượng cười: “Không phải chỉ phòng ăn mới có cá.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lập tức nhớ đến căn bếp bẩn thỉu đó.

“Trong bếp còn rất nhiều cá để ăn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tóm lại thế nào cũng phải có vật tế.”

Lâm Thu Thạch thở dài. Cậu cứ nghĩ đêm nay không có ai phải hy sinh, nhưng xem ra cậu đã quá ngây thơ, cửa vốn dĩ không nhân từ như vậy. Ở lại nơi này càng lâu, số người chết và bị thương sẽ càng nhiều.

Tiếng thét của người kia nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn sự tịch mịch của bóng đêm.

Trước khi trời sáng, Lâm Thu Thạch miễn cưỡng thiếp đi một lát, nhưng không rõ vì ngủ không ngon nên gặp phải ác mộng, hay hoàn toàn không thể ngủ được, mà cậu cứ có cảm giác thứ đó luôn đi lại quanh căn phòng của họ tới sáng. Cậu thậm chí còn ngửi thấy mùi cá tanh kinh tởm kia.

Ngày thứ ba, tinh thần cả nhóm Lâm Thu Thạch đều không tốt lắm, suốt vài ngày nay họ không được ngủ ngon giấc vì hết chuyện này tới chuyện khác quá nhiều.

Sau cuộc khảo nghiệm khắc nghiệt của những ngày đầu, mọi người đều đã không còn phản ứng về việc thi thể xuất hiện trên boong tàu nữa. Họ thu dọn thi thể một cách thành thực, cọ rửa sạch sàn gỗ, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sự chú ý của Lâm Thu Thạch không để ở boong tàu. Cậu đến phòng ăn từ rất sớm nhằm truy tìm dấu vết của đàn muỗi. Nhưng cậu thất vọng nhận ra rằng đàn muỗi đóng vai trò sợi dây ngày hôm qua đã biến mất.

“Đừng sốt ruột.” Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ “Bây giờ vẫn còn rất sớm.”

Lâm Thu Thạch “Ừm” một tiếng, tỏ ý đã hiểu.

Không có sợi dây, họ không thể tìm thấy hai con quái vật, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Khoảng mười một giờ trưa, đi đầu Lâm Thu Thạch chờ đợi rốt cuộc đã đến. NPC ngày hôm qua biến thành đàn muỗi nay lại xuất hiện trong phòng ăn, vẫn bộ quần áo ấy, vẫn vẻ mặt ấy, chẳng khác nào NPC làm mới theo thời gian cố định trong các trò chơi.

Lần này không cần Nguyễn Nam Chúc ra tay, một người chủ động đến trước mặt NPC đó, đưa tay vỗ mạnh vai ông ta một cái.

Cảnh tượng giống ngày hôm qua lại xảy ra. Đàn muỗi bay tán loạn, biến mất trong phòng ăn; cùng lúc đó, hai sợi dây hình thành từ những con muỗi xuất hiện ở ngoài phòng, dẫn đường tới một nơi chưa biết.

Nhóm Lâm Thu Thạch bắt đầu đi theo sợi dây để tìm tới nơi mình muốn. Vài phút sau, họ đến trước cửa một căn phòng. So với ngày hôm qua, căn phòng này quả thực có sự khác biệt rất lớn. Đứng bên ngoài đã có thể thấy rất rõ có một trận ác chiến đã xảy ra ở đây vào đêm qua, cửa sổ làm bằng gỗ nát bấy, khóa trên cửa ra vào cũng bị phá hỏng bằng bạo lực.

Xem ra hai con quái vật đã đánh một trận sống mái. Nhưng theo tình hình cuối cùng tối qua, dường như tên người cá khổng lồ đã chiếm phần ưu thế trong cuộc chiến.

Chương 125

Người ăn cá

Còn về kết quả của trận chiến này... Lâm Thu Thạch chậm rãi đi đến trước cửa căn phòng, nhìn qua khe cửa.

Bên trong bị bao trùm bởi bóng tối, khó lắm mới thấy được căn phòng đang rất bừa bộn. Tất cả các đồ dùng trong phòng đều bị ném xuống đất, thứ gây chú ý nhất chính là con quái vật người cá đang nằm ở chính giữa phòng, thoát trông chỉ còn thoi thóp. Đây chính là quái vật mắt vàng mà Lâm Thu Thạch nhìn thấy vào hôm qua, nó vẫn còn sống, nhưng hơi thở của nó cực kỳ yếu ớt. Cho dù Lâm Thu Thạch đi đến gần bên, nó cũng không hề phản ứng lại.

Lâm Thu Thạch cực kỳ thận trọng, đặc biệt là khi áp sát con quái vật, dù sao họ cũng chưa biết chắc nó còn khả năng chiến đấu hay không.

Cũng may tình hình thực tế tốt hơn một chút so với tưởng tượng của họ, trên mình quái vật chỉ có vài vết thương, máu của nó không phải màu đỏ mà có màu xanh đen trông khá ghê rợn, vừa dính nhớt sền sệt vừa có mùi tanh hôi. Quái vật nằm trên sàn, thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc lại gần nhưng không mấy may nhúc nhích, cả khi hai người đã tới ngay trước mặt, nó cũng không hề động đậy.

Nguyễn Nam Chúc nhìn chằm chằm con quái vật, sau giây lát im lặng, hắn nhón chân giẫm nhẹ lên lớp da của nó, thấy nó không có phản ứng gì, bèn nói: “Sắp chết rồi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch quan sát con quái vật, hơi thở của nó mỗi lúc một yếu, cuối cùng tắt hẳn hô hấp dừng hẳn. Vậy là nó đã tắt thở. Lâm Thu Thạch rút con dao ăn từ trong người ra: “Đỡ anh.”

“Khoan đã.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thu Thạch quay sang, cậu cứ tưởng Nguyễn Nam Chúc sẽ ngăn mình ra tay, nào ngờ hắn lấy từ trong ba lô ra một đôi găng tay cao su, đưa cho Lâm Thu Thạch: “Đi găng vào, đừng để dính thể dịch của nó.”

Thứ chất dịch màu xanh đen chảy ra từ cơ thể quái vật vốn dĩ đã khiến người ta cảm thấy không hề dễ chịu. Nếu có thể, tốt nhất là không nên để bản thân tiếp xúc với thứ đó, bởi vì ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, đón lấy đôi găng tay rồi đi vào. Nắm chặt con dao ăn trong tay, cậu bắt đầu quỳ một chân xuống đất, cắt lấy vật trông như chiếc gai trên đỉnh đầu quái vật.

Cậu hành động rất thận trọng, vừa làm vừa tập trung quan sát động tĩnh từ phía quái vật, chỉ sợ nó chưa chết hẳn mà đột nhiên vùng lên.

Nhưng may mắn là, cho đến khi Lâm Thu Thạch lấy được chiếc gai nhọn ra khỏi đầu nó, quái vật không hề có bất cứ phản ứng nào. Trên thực tế, nó đã chết ngắc rồi, tuy cặp mắt màu vàng vẫn mở trừng trừng, nhưng cơ thể đã không còn cử động lên xuống theo nhịp thở nữa.

Lâm Thu Thạch đứng dậy, đưa chiếc gai dài cho Nguyễn Nam Chúc, sau đó tháo găng tay ra vứt qua một bên.

Đó là một chiếc gai dài nhọn hoắt, dài tầm nửa mét, cực kỳ cứng, có thể dễ dàng xuyên thủng tấm ván gỗ. Trên đó đã nhuộm không ít vết máu đen sì. Có thể biết được trong trận chiến vừa xảy ra, chiếc gai này đã để lại không ít vết thương trên người quái vật mắt trắng.

Nguyễn Nam Chúc dùng túi ni lông bọc chiếc gai lại, thận trọng để vào trong ba lô.

Lâm Thu Thạch nói: “Dây, trường kiếm, rượu khai vị, đầu đã sẵn sàng.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Đợi đến tối đã.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Ba người đi lên boong tàu, tìm một chỗ ngồi nói chuyện. Những người khác vẫn tiếp tục lùng sục khắp nơi trong khoang tàu, tìm kiếm các đầu mối liên quan đến cửa và chìa khóa.

“Cánh cửa này coi bộ khá đơn giản.” Cố Long Minh nói.

“Đơn giản chỗ nào hả?” Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm nói: “Nếu không nhờ Lâm Thu Thạch phát hiện ra manh mối về lũ muỗi, e rằng đến bây giờ chúng ta vẫn mù mịt chẳng biết gì cả.”

Trước NPC bị muỗi bu đầy người, tất cả mọi người đều theo phản xạ muốn tránh xa, họ đâu có biết ông ta mới chính là điểm mấu chốt để thoát khỏi nơi này.

“Cũng đúng.” Cố Long Minh gãi gãi đầu: “Cả hai người đều quá lợi hại.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tên thật của cậu là gì?”

Nghe Nguyễn Nam Chúc hỏi, sau một thoáng sửng sốt, Cố Long Minh lộ vẻ vui mừng. Hắn biết rằng Nguyễn Nam Chúc hỏi tên thật là có ý gì: Nguyễn Nam Chúc đã đồng ý cho hắn gia nhập Hắc Diệu Thạch. Trước mặt hắn còn là một người lợi hại hơn cả Lâm Thu Thạch... Cố Long Minh cười cười, nói ra tên thật của mình: “Tên thật của tôi là Diệp Điều.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu: “Sau khi ra khỏi cửa này, tôi sẽ đến gặp cậu sau.”

“Chị biết tôi sống ở đâu hả?” Cố Long Minh thắc mắc.

“Dĩ nhiên là biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu không sao tôi có thể yên tâm để cậu và Lâm Lâm nhà tôi cùng đi chung chứ.” Không những hắn biết Cố Long Minh sống ở đâu, còn biết tên thật của hắn nữa, câu hỏi này chỉ để thăm dò thành ý của Cố Long Minh mà thôi.

Cố Long Minh: “..” Hắn nhất thời không biết phải nói gì nữa.

Do những việc xảy ra trong vài ngày này mà số người tụ tập tại phòng ăn hôm nay đã ít đi khá nhiều, chỉ thấy lác đác một vài người ngồi bên bàn cơm.

Họ ngồi trong phòng ăn, đầu chỉ ăn cho có lệ, thoát trông bầu không khí có vẻ tương đối hòa hợp.

Bọn Nguyễn Nam Chúc dĩ nhiên không ăn cá, nhưng điều khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy khó hiểu là những người khác dường như không ghét cá như họ. Thậm chí anh chàng bị say sòng kia hôm nay cũng ăn vài miếng.

“Anh không thấy ghê à?” Cố Long Minh không nhịn được hỏi người ngồi gần mình một câu.

“Hình như cũng không ghê như tưởng tượng.” Trước đó mấy ngày, Thẩm Giác Tân còn nôn ói đến không ra dạng người, vậy mà hôm nay trông cậu ta khá tỉnh, ít nhất sắc mặt không còn vàng vọt như trước. Cậu ta nói: “Ờ... Tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh đừng nên ăn thì hơn, cá này trông không được tươi.”

Thẩm Giác Tân gãi gãi đầu: “Cũng được mà.” Vừa nói, cậu ta vừa ăn thêm một miếng, vẻ mặt chẳng có vẻ gì là khó chịu.

Thấy Thẩm Giác Tân như vậy, nét mặt Lâm Thu Thạch hơi phức tạp. Trước đây cậu đã từng nếm thử vị cá, thật sự rất ghê, bây giờ mùi tanh tưởi này vẫn là cái mùi trước đó, không hề thay đổi. Chẳng hiểu sao Thẩm Giác Tân lại cho rằng món cá không có vấn đề..

Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ, bỗng thấy Nguyễn Nam Chúc nhắc đĩa lên gấp một miếng cá, chần chậm đưa lên miệng.

“Chúc Mạnh?!” Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc làm vậy thì giật nảy mình, thật không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại định nếm cá.

Nguyễn Nam Chúc ăn xong một miếng, cặp mày liền nhú lại: “... Đúng là không tanh thật.”

“Không tanh à?” Lâm Thu Thạch cảm thấy sự việc có gì đó không ổn, nghe Nguyễn Nam Chúc nói xong bèn tự mình ăn thử một miếng, thấy mùi vị vẫn nhạt nhẽo và tanh hôi như thường: “Rõ ràng vẫn tanh mà... Khoan đã...” Cậu nhìn Nguyễn Nam Chúc, ánh mắt tràn đầy vẻ sững sờ: “Không lẽ rượu khai vị được chọn ngẫu nhiên?”

Nguyễn Nam Chúc im lặng, chột đôi đĩa vào miệng cá trong đĩa.

Hiện nay, số người còn sống là mười một, nhưng trong phòng ăn chỉ có bảy người. Trừ đi Nguyễn Nam Chúc, trong bảy người ít nhất có ba kẻ đã cần đĩa lên ăn cá, từ biểu cảm trên mặt họ, có thể thấy việc ăn cá chẳng có gì là miễn cưỡng cả, thậm chí trông còn ngon lành say sưa là khác.

Lâm Thu Thạch dấy lên một dự cảm không lành, cậu nói: “Chúc Mạnh, đừng ăn nữa, chúng ta về phòng đi.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy nhưng không nhúc nhích, hắn cup mắt, nhìn chằm chằm món cá trước mặt, cứ như món cá này toát ra một ma lực cực kỳ hấp dẫn, khiến hắn nhất thời không thể dứt ra được.

Vẻ mặt của hắn khiến da đầu Lâm Thu Thạch tê rần, cậu đưa mắt ra hiệu cho Cố Long Minh. Cố Long Minh hiểu ý, cùng cậu mỗi người nắm lấy một tay Nguyễn Nam Chúc, lôi ra khỏi phòng ăn.

Ba người tìm đại một căn phòng, sau khi vào trong, Lâm Thu Thạch vội vàng lột ga giường trói Nguyễn Nam Chúc vào ghế.

Cũng may trong lúc Lâm Thu Thạch làm tất cả những chuyện này, Nguyễn Nam Chúc vẫn khá bình thản, cùng lắm chỉ khẽ nhú cặp lông mày xinh đẹp một chút, hỏi: “Anh trói em làm gì?”

Lâm Thu Thạch bình tĩnh đáp: “Anh sợ em ăn cá.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì nữa, hẩn nghiêng nghiêng đầu, nét mặt hơi toát vẻ ngơ ngác, như thể chính hẩn cũng không biết vì sao mình lại thích ăn cá. Lâm Thu Thạch cứ tưởng hẩn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng Nguyễn Nam Chúc không nói gì cả, chỉ bảo: “Thôi được.”

Cánh cửa này có vẻ quá đơn giản, đơn giản đến mức khiến người ta mất đi sự cảnh giác. Lâm Thu Thạch bảo Cố Long Minh đưa Nguyễn Nam Chúc xuống hành lang khoang dưới, để tránh bị đưa đi khi các căn phòng dịch chuyển. Bản thân Lâm Thu Thạch thì quay lại phòng ăn, cậu phát hiện tất cả mọi người ở đó đều đang bắt đầu ăn cá.

Dưới con mắt của những người này, thứ cá ôi thiu như biến thành món ngon hiếm có, họ cắm cúi ăn lấy ăn để hoàn toàn không để ý sự có mặt của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch chỉ nhìn một lát rồi xoay người bỏ đi. Khi cậu lên tới boong tàu thì gặp Tiểu Mạt, cô gái từng mách chuyện cho cậu, đang tái mặt quỳ trong góc khuất. Thấy Lâm Thu Thạch đến, cô nhìn về phía cậu bằng ánh mắt kinh hoàng.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Phòng bếp...”, Tiểu Mạt nói như hết hơi, “phòng bếp... xảy ra chuyện rồi...”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ như sắp phát điên cả rồi.” Tiểu Mạt đứng khá xa Lâm Thu Thạch, dường như cô hơi sợ người khác đến gần mình: “Họ đang ăn cá, ăn như điên vậy.”

Chỉ vồn vện mấy câu ngắt quãng đó cũng đủ để Lâm Thu Thạch hiểu ra Tiểu Mạt muốn nói gì, cậu gật đầu, bảo: “Được rồi, tôi biết rồi, cô hãy bảo trọng nhé.”

Tiểu Mạt nói: “Anh... Anh định qua đó hả?”

Lâm Thu Thạch: “Ừm, tôi sẽ qua đó xem thử.”

Tiểu Mạt nghe vậy liề ền im lặng.

Lâm Thu Thạch tiến về phía phòng bếp, nơi nằm bên cạnh phòng ăn. Vị trí của phòng bếp cũng là cố định, chưa đến nơi mà Lâm Thu Thạch đã ngửi thấy mùi cá tanh tươi.

Bước chân Lâm Thu Thạch dừng lại trước cửa bếp, cậu không tiến vào, vì nghe thấy những tiếng gặm nhấm kỳ quái vọng ra từ bên trong. Từ cửa sổ, cậu nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng của căn bếp.

Ở đó có vài người đang quỳ trên đất, vùi mặt vào một con cá cực lớn. Con cá này chưa hề được chế biến, nằm phơi thấy trắng ớn bọt bọt, trong thớ thịt cá còn có thể thấy rõ cả tơ máu. Ba kẻ có mặt hình như không hề để tâm đến những đi ều này, mặt họ gần như ngập trong cá, Lâm Thu Thạch có thể loáng thoáng trông thấy vẻ thỏa mãn của họ, dường như thứ này là một món ăn mỹ vị hiếm có.

Ngay cả Lâm Thu Thạch, người vốn có năng lực chịu đựng rất mạnh, khi chứng kiến cảnh này cũng bất giác thấy ruột gan đảo lộn.

Cậu hít vào một hơi thật sâu, ổn định lại tinh thần, sải chân tiến vào căn bếp, hô lên một tiếng: “Mọi người không sao chứ?” Cậu muốn thử xem những người này có còn giữ được lý trí hay không.

Nhưng sự thật trước mắt khiến Lâm Thu Thạch lạnh người. Những kẻ này có vẻ không hề nghe thấy tiếng gọi của cậu, vẫn chỉ biết mỗi món cá mà thôi. Thậm chí họ không buồn ngẩng lên, trông như đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái bình thường của một con người.

Thấy vậy, Lâm Thu Thạch lập tức nghĩ tới đi ều gì đó, vội vàng bỏ đi. Cậu đang lo cho Nguyễn Nam Chúc, sợ rằng Nguyễn Nam Chúc cũng gặp phải những thay đổi tương tự.

Sau khi Lâm Thu Thạch rời khỏi, Cố Long Minh đã đưa Nguyễn Nam Chúc cùng với chiếc ghế ra ngoài hành lang. Hành lang không bị di động, vì vậy khi Lâm Thu Thạch trở về, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc vẫn ngồi trên ghế, chỉ là vẻ mặt có chút không vui.

“Chúc Mạnh.” Lâm Thu Thạch gọi: “Em cố nhịn một chút, chờ hết đêm nay sẽ ổn thôi.”

“Em đói lắm rồi.” Nguyễn Nam Chúc cúi đầu, một lọn tóc rủ xuống khuôn mặt khiến cả người hắn trở nên yếu đuối tì ều tụy hơn hẳn. Dáng vẻ đáng thương ấy khiến những người xung quanh khó mà cự tuyệt. Hắn mím môi, đôi mắt long lanh: “Lâm Lâm, cho em ăn đi mà.”

Lâm Thu Thạch vội lấy đồ ăn từ trong ba lô ra, nhưng khi đưa đến miệng Nguyễn Nam Chúc, hắn lại mím môi, nói: “Không, em không muốn ăn cái này.”

“Thế em muốn ăn cái gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em muốn ăn cá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh cho em ăn một chút thôi được không?” Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt van lơn.

Nói thật lòng, nếu là chuyện khác, đứng trước bộ dạng đó của Nguyễn Nam Chúc, chắc Lâm Thu Thạch đã mềm lòng mất rồi. Nhưng lúc này, cậu không thể không trở nên cứng rắn, nói: “Không được.”

Vẻ đáng thương của Nguyễn Nam Chúc chợt biến mất, ánh mắt hắn trở nên lạnh lạnh, giọng điệu bằng giá đến đáng sợ: “Lâm Thu Thạch, anh có biết mình đang làm gì không?”

Đó là vẻ mặt của Nguyễn Nam Chúc ở đời thực, lạnh lùng, cao ngạo, như một vị thần nhìn xuống những sinh vật hèn mọn.

“Biết chứ.” Thế nhưng Lâm Thu Thạch không mấy may dao động, cậu đưa tay nâng cằm Nguyễn Nam Chúc lên, nói rành rọt từng chữ một: “Anh biết rõ mình đang làm gì. Muốn ăn cá hả? Đừng có mơ.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Thu Thạch, dường như muốn tìm kiếm một chút dao động trong đó. Nhưng rõ ràng hắn đã thất bại, đành dụi giọng trở lại: “Lâm Lâm, Lâm Lâm à, người ta muốn ăn cá thật mà...”

Thái độ của hắn cứ thay đổi liên tục như vậy hết lần này đến lần khác, khổ nỗi Lâm Thu Thạch quá kiên quyết, không bị đả động chút nào.

Cố Long Minh đứng bên cạnh chứng kiến, cảm thấy vô cùng bội phục. Hắn nói: “Lâm Lâm à, thế mà anh cũng chịu được?”

Lâm Thu Thạch: “Không chịu được thì làm thế nào? Không lẽ mặc cho cô ấy ăn cá?”

Cậu kể lại chuyện xảy ra ở phòng ăn và phòng bếp cho Cố Long Minh. Cố Long Minh nghe xong nhăn mặt: “Sao đột nhiên lại như vậy...” Hắn chợt nghĩ ra điều gì đó: “Không lẽ do cái chết của người cá mắt vàng mà tiến trình bị đẩy nhanh tốc độ?”

“Không biết nữa.” Lâm Thu Thạch giơ tay lên xem đồng hồ. Còn khoảng bốn tiếng nữa là trời tối, họ buộc phải vượt qua khoảng thời gian này.

Trạng thái hiện giờ của Nguyễn Nam Chúc là một hình chiếu giảm nhẹ của những kẻ đang ngẫu nhiên ăn cá ngoài kia. Lâm Thu Thạch thử nhắm tính, những người còn giữ được tỉnh táo trên tàu hiện tại không quá bốn người, số còn lại đều đã lú lẫn như trúng tà.

Mặc cho Nguyễn Nam Chúc giờ đủ trò uy hiếp rồi nũng nịu, Lâm Thu Thạch đâu vào như không nghe thấy. Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc dường như đã thấm mệt nên không mở miệng nữa, chỉ im lặng ngả trên ghế.

Lâm Thu Thạch bắt đầu chuẩn bị cho hành động buổi tối.

Giờ đây, khắp tàu đều là rượu khai vị, trường kiếm đã nằm trong tay, sợi dây cũng đã xuất hiện, cậu quả thực chẳng khác nào chàng kỵ sĩ sắp bước vào mê cung giải cứu công chúa. Tuy rằng với tình thế trước mắt, có vẻ như công chúa của cậu đã bị cậu tự tay trói trên ghế.

Cố Long Minh thấy tình trạng của Nguyễn Nam Chúc như vậy, không khỏi than thở lắc đầu, nói: “Sao lạ thế nhỉ, trước đó tôi và anh đều từng ném món cá, tại sao kẻ trúng chiêu lại là Chúc Mạnh?”

Lâm Thu Thạch ra hiệu rằng chính mình cũng không rõ.

Chắc chắn có một quy luật nào đó ẩn giấu trong chuyện này, có lẽ chính những người chưa từng ăn cá mới là đối tượng bị trúng chiêu, nhưng hiện tại tất cả vẫn chỉ là phỏng đoán. Đáp án thật sự như thế nào không phải điều đáng phải quan tâm, quan trọng là họ buộc phải nhanh chóng giải quyết cánh cửa này. Lâm Thu Thạch đâu thể trói Nguyễn Nam Chúc mãi như vậy.

Đây là lần đầu tiên cậu mong trời tối đến thế, khi thấy cảnh vật đang dần dần bị bao phủ bởi bóng đêm, Lâm Thu Thạch cùng Cố Long Minh dời chiếc ghế cùng Nguyễn Nam Chúc vào trong phòng.

Nguyễn Nam Chúc từ đầu chí cuối chẳng nói câu gì, nhưng Lâm Thu Thạch hiểu rõ, từ ánh mắt Nguyễn Nam Chúc, cậu có thể nhìn ra hắn vẫn chưa từ bỏ ý định đang nung nấu.

“Lâm Lâm.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc một cái.

“Lâm Lâm, anh muốn một mình đi đối đầu với quái vật à?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em không yên tâm để anh đi một mình, anh cho em được đi cùng anh có được không?”

“Không được.” Lâm Thu Thạch nói: “Xem kìa, em lại định lừa anh rồi.”

Nguyễn Nam Chúc vẫn tiếp tục huyền thuyên: “Em đâu có lừa anh, khi nào anh đi đánh quái vật, em sẽ ở bên yểm trợ cho anh mà.”

Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc nói vậy, cảm thấy đáng lẽ mình nên tức giận, thế nhưng cậu lại không khỏi bật cười: “Yểm hộ ấy hả, chỉ sợ đến lúc ấy anh đang đánh quái ở đằng trước, em ở phía sau lén ăn cá thì có.”

Nguyễn Nam Chúc lườm Lâm Thu Thạch một cái, không ừ hừ gì.

“Món cá ngon đến thế cơ à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc mím môi, không đáp.

“Ngon hơn anh không?” Lâm Thu Thạch lại nói.

“Dĩ nhiên là anh ngon hơn rồi.” Nguyễn Nam Chúc lầu bầu, hiện giờ hắn đang ở trong trạng thái cực kỳ bất ổn, chẳng khác nào một đứa trẻ: “Nhưng bây giờ em đói lắm, lại không thể nuốt anh vào bụng được, em không nổi.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy chỉ biết bật cười.

Cố Long Minh đứng gần đó lặng lẽ đớp thức ăn cho chó, trong đầu nghĩ hai người này có thôi đi không, đến lúc nào rồi mà còn đóng phim tình cảm.

Lâm Thu Thạch nhìn sắc trời bên ngoài đang dần tối đi, lòng thầm lấy làm may mắn vì bản thân và Cố Long Minh vẫn còn tỉnh táo, nếu không quả thực họ sẽ gặp rắc rối với cánh cửa này.

Sau khi trời dần tối, Nguyễn Nam Chúc trở nên yên lặng hơn, cứ nhìn mãi cảnh vật ngoài cửa sổ không nói gì. Lâm Thu Thạch vốn tưởng rằng hắn chỉ đang nghỉ ngơi một lát, chút nữa sẽ lại đòi ăn cá, thật không ngờ hắn cứ thế ngủ luôn.

“Có cần đặt cô ấy lên giường không?” Cố Long Minh khẽ hỏi Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc đã bị trói cả ngày hôm nay rồi.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Không, cứ để vậy đi.” Cậu không dám chắc Nguyễn Nam Chúc có đang ngủ thật hay không, nếu là giả vờ, với thân thủ của Nguyễn Nam Chúc, e rằng cậu và Cố Long Minh hợp sức cũng khó mà ngăn cản nổi.

Huống hồ bây giờ trời đã sắp tối, quái vật chẳng bao lâu nữa sẽ xuất hiện, Nguyễn Nam Chúc mà ra ngoài rất dễ gặp nguy hiểm.

“Để tôi đi với anh thì hơn.” Cố Long Minh nhìn Lâm Thu Thạch lấy chiếc gai dài từ trong ba lô ra, nói: “Có chuyện gì còn có người tiếp ứng.”

“Cậu ở đây trông cô ấy đi.” Lâm Thu Thạch lắc đầu từ chối đề nghị của Cố Long Minh: “Nếu chuyến đi này của tôi không thành công, dù có thêm cậu cũng không thay đổi được điều gì. Huống hồ hiện nay tình hình của cô ấy không ổn định, cần có người ở bên trông chừng.”

Cố Long Minh thấy Lâm Thu Thạch kiên quyết như vậy cũng không tiện nói thêm, đành chúc cậu thuận lợi.

Lâm Thu Thạch gật đầu, cảm ơn lời chúc của Cố Long Minh.

Khi trời tối hẳn, Lâm Thu Thạch dùng khá nhiều thời gian quan sát động thái ở bên ngoài. Cuối cùng, lỗ tai cậu nắm bắt được một âm thanh cực nhỏ. Thứ âm thanh này cậu đã từng nghe rất nhiều lần, chính là tiếng động khi con quái vật khổng lồ di chuyển trên sàn bằng gỗ.

Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn Cố Long Minh, nói: “Tôi đi đây.”

Cố Long Minh nói: “Anh, cứ yên tâm mà đi, tôi sẽ chăm sóc chị nhà cẩn thận.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao câu này nghe cứ sai sai.

Cố Long Minh thấy phản ứng của Lâm Thu Thạch thì khẽ cười, nói: “Được rồi, tôi đùa thôi, với lại làm gì có chị nhà nào ở đây. Thôi đi đi, đi sớm về sớm.”

Lâm Thu Thạch đẩy cửa bước ra ngoài, địa điểm đầu tiên hướng tới là phòng ăn.

Phòng ăn là điểm khởi đầu của mê cung, cũng là nơi xuất phát của đàn muỗi, từ đây đi theo đường bay của chúng sẽ tìm thấy con quái vật.

Lâm Thu Thạch cẩn trọng kiểm tra, thận trọng theo đàn muỗi tiến lên phía trước. Cậu nhanh chóng nghe thấy một tiếng động rất khó chịu xen lẫn với tiếng bước chân của mình, giống như tiếng dũa thú đang ăn thịt con mồi, mà tại nơi này chỉ có một kiểu con mồi duy nhất... Sau khi vượt qua boong tàu, Lâm Thu Thạch trông thấy mục tiêu của mình.

Một con quái vật người cá khổng lồ, thân thể vạm vỡ, phủ đầy vảy cá đen sì. Có đi đâu so với ngày hôm qua, trên người nó đã có thêm vô số vết thương. Lâm Thu Thạch dĩ nhiên biết những vết thương ấy vì sao mà có. Lúc này, tất cả sự chú ý của người cá đầu tập trung vào các người đang bị cắn xé thành một mớ hỗn độn, gần như không hề chú ý đến Lâm Thu Thạch đang chần chừ tiến lại gần mình từ phía sau.

Lâm Thu Thạch biết đây là cơ hội duy nhất của mình, cho nên cậu thận trọng, nhưng cũng bùng bùng quyết tâm. Cậu nắm chắc chiếc gai trong tay, từ từ giơ lên cao, sau đó nhanh như cắt đâm thẳng vào cổ của người cá.

Người cá rú lên một tiếng hãi hùng, máu tươi phun ra ừng ực, sau đó ngã nhào ra đất.

Lâm Thu Thạch chưa vội thả lỏng, sau khi người cá ngã ra đất, cậu còn bồi thêm mấy nhát nữa, đến khi chắc chắn con quái vật đã chết mới dám thở phào.

Cậu đứng im tại chỗ nghỉ ngơi thêm một lát, rồi dùng chiếc gai dài mở ổ bụng của người cá tìm kiếm, cố nhìn cơn buồn nôn trào lên tận cổ. Cuối cùng, cậu tìm ra thứ mình muốn trong đồng thức ăn nát bầy: Một chiếc chìa khóa cổ bằng đồng trông rất đời bình thường. Mặc dù trông chẳng có điểm gì đặc biệt, nhưng lúc này trong mắt Lâm Thu Thạch, nó là vật xinh đẹp nhất thế gian.

Cậu nhét chìa khóa lên, nhét vào túi, rồi khỏi boong tàu.

Chương 126

Rời tàu

Cuối cùng đã có chìa khóa trong tay, Lâm Thu Thạch nhanh chóng trở lại hành lang nơi Cỗ Long Minh và Nguyễn Nam Chúc đang ở. Thế nhưng khi về tới nơi, cậu chỉ còn thấy chiếc ghế trống không và tấm ga giường rơi trên mặt đất. Nguyễn Nam Chúc đáng lẽ bị trói trên ghế và cả Cỗ Long Minh đều không rõ tung tích.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Thu Thạch không khỏi toát mồ hôi lạnh đầy trán. Đầu óc cậu xoay chuyển cực nhanh, vô số ý nghĩ lướt qua, đồng thời cậu chạy như bay về phía phòng ăn.

Khi tới gần cửa, còn chưa bước vào trong, Lâm Thu Thạch đã nghe thấy những tiếng nhai nuốt rợn người.

Âm thanh này khiến Lâm Thu Thạch có một dự cảm cực kỳ không hay, cậu không dám đi thẳng vào trong mà chần chừ chậm rãi qua chỗ cửa sổ để quan sát tình hình trước.

Cậu thấy tất cả những kẻ còn sống hiện đầu tụ tập ở phòng ăn, bao gồm cả Cỗ Long Minh - người trước đó không hề có biểu hiện bất thường. Họ vây quanh một chiếc bàn tròn, tay cầm những con cá chết trắng ớn, nhét lấy nhét để vào miệng, trông đáng vẻ mê muội rợn người. Ngồi bên cạnh Cỗ Long Minh chính là người mà Lâm Thu Thạch lo lắng nhất, Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc cũng đang ăn cá, mặc dù so với những người xung quanh, động tác của hắn không đến nỗi thô lỗ, nhưng sự thật là hắn đang dùng đũa để gấp cá đưa lên miệng.

Lâm Thu Thạch chứng kiến cảnh tượng trước mắt, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Cậu nhìn món cá ở trên bàn trong giây lát, từ sâu trong lòng trào dâng lên một cảm giác khao khát kỳ lạ, giống như Nguyễn Nam Chúc trước đây... Hình như món cá ươn này cũng đâu khó ăn cho lắm.

Suy nghĩ ấy lướt qua đầu óc Lâm Thu Thạch, cậu nhanh nhạy phát giác mình đang rơi vào trạng thái bất ổn. Cúi xuống nhìn chiếc chìa khóa, Lâm Thu Thạch biết rõ tình huống không ổn bèn nghiêng răng, lách người đi vào trong.

Những người đang cầm cúi ăn cá trong phòng ăn hoàn toàn không để ý tới kẻ vừa bước vào. Tất cả sự chú ý của họ đều đặt ở chiếc bàn trước mắt, họ không hề quan tâm đến những gì đang xảy ra. Điệu này đã giúp ích cho Lâm Thu Thạch, cậu đi quanh phòng ăn một vòng, nhưng không tìm thấy thứ muốn tìm. Lâm Thu Thạch nghĩ đến một nơi khác: Phòng bếp.

Phòng ăn và phòng bếp là hai gian phòng duy nhất không bị tráo đổi vị trí trên con tàu này, Lâm Thu Thạch đã tìm ra chìa khóa nên phỏng đoán lối ra nằm ở một trong hai căn phòng đó.

Phòng ăn không có, thì chỉ còn lại phòng bếp.

Khi sắp rời khỏi phòng ăn, Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn những người đang vây quanh ăn cá quanh chiếc bàn tròn. Bỗng nhiên, cậu để ý tới một chi tiết, một luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng cậu.

Trên gương mặt của người đầu tiên ăn cá bỗng xuất hiện những chiếc vảy màu xanh, vảy như mọc ra từ da người đó, chạy dọc từ trán xuống khuôn mặt, trông có vẻ như chúng đã bắt đầu xuất hiện được một lúc rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy, không biết cuối cùng anh ta sẽ biến thành thứ gì.

Nhưng dù thành thứ gì, Lâm Thu Thạch cũng không mong chuyện đó sẽ xảy ra.

Vậy nên cậu vội bước khỏi phòng ăn, chỉ kịp nhìn lại Nguyễn Nam Chúc một lần.

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang cúi đầu, thong thả ăn món cá. Dáng vẻ dửng dưng của hắn khiến trái tim Lâm Thu Thạch hơi nhói lên. Nhưng Lâm Thu Thạch không dám tiếp tục trì hoãn thêm nữa, bởi vì cậu nhận thấy bản thân bắt đầu không còn cảm ghét món cá nữa, thậm chí còn vô thức nuốt nước bọt.

Lâm Thu Thạch quay lưng đi ra khỏi phòng ăn, đến phòng bếp ở kế bên.

Lúc này trong bếp không có người, chỉ có cá ươn rơi vãi lung tung khắp nơi, từ thớt gỗ, mặt sàn, trong các thùng, chỗ nào cũng đầy những cá,

căn phòng n ồng nặc mùi tanh thối l ợn giọng. Nhưng Lâm Thu Thạch chẳng còn hơi sức mà tránh né những thứ đó, cậu cúi đầu xuống, bắt đầu tìm kiếm thứ mình muốn.

Rất nhanh, Lâm Thu Thạch phát hiện đường hầm màu đen trong một chiếc thùng lớn. Cậu bò vào trong đường hầm, ở tận cùng nơi đó có một cánh cửa sắt màu đen. Cánh cửa ấy khiến tinh thần con người ta phấn khích làm sao! Lâm Thu Thạch không để ý đến những thứ khác nữa, cậu dùng chìa khóa mở luôn khóa trên cánh cửa, con đường tràn ngập ánh sáng xuất hiện trước mắt cậu.

Sau đó, Lâm Thu Thạch cúi xuống nhặt mảnh giấy rơi trên mặt đất. Cậu không xem kỹ mà vội nhét mảnh giấy vào túi áo.

Đoạn cậu quay người, đi về phía phòng ăn.

Những người ở phòng ăn vẫn đang ăn cá. Lần này, Lâm Thu Thạch đi thẳng đến chỗ Nguyễn Nam Chúc, gọi tên hắn: “Chúc Mạnh.”

Nguyễn Nam Chúc ngược lên nhìn Lâm Thu Thạch một cái: “Lâm Lâm.”

“Em qua đây với anh một chút được không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng em muốn ăn cá.”

Lâm Thu Thạch: “Anh biết, em vừa ăn vừa đi với anh cũng được mà, chỉ một lát thôi, anh vừa phát hiện ra trong bếp có nhiều cá lắm.”

Nguyễn Nam Chúc im lặng giây lát, rồi đồng ý với đề nghị của Lâm Thu Thạch. Hắn c ần theo cái đĩa đựng cá, đứng dậy nói: “Có thật không?”

“Thật.” Lâm Thu Thạch trả lời chắc nịch.

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy mới chịu theo Lâm Thu Thạch đi ra bên ngoài.

Lâm Thu Thạch khẽ thở phào, Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa bị ảnh hưởng quá nặng, nếu không cậu đành phải dùng bạo lực. Dù rằng dùng bạo lực là hạ sách, bởi Lâm Thu Thạch tự biết sức mình, cậu hoàn toàn không thể đánh thắng Nguyễn Nam Chúc, tới lúc đó nhất định là thê thảm.

Nguyễn Nam Chúc ngoan ngoãn theo Lâm Thu Thạch đi vào phòng bếp, nhìn thấy bên trong đầy ắp cá ươn thì vui lắm. Nhân lúc hắn đang mừng rỡ, Lâm Thu Thạch đẩy hắn vào trong chiếc thùng có chứa lối ra.

Nguyễn Nam Chúc tự nhiên bị đẩy, không khỏi ngẩn ra. Hắn đứng bên dưới, ngẩng lên nói với giọng ồm ồm: “Sao anh lại đẩy em xuống đây?”

Lâm Thu Thạch không đáp, cũng nhảy xuống đường hầm cùng với Nguyễn Nam Chúc rồi nắm lấy tay hắn, dẫn hắn đến lối ra. Cậu chỉ vào bên trong, nói: “Trong đó có nhiều cá lắm, em vào là biết.”

“Thật không?” Nguyễn Nam Chúc bán tín bán nghi.

“Thật.” Lâm Thu Thạch gật gù đầu.

Nguyễn Nam Chúc cười, ầy vậy mà hắn thật sự tin lời của Lâm Thu Thạch, xoay lưng đi vào trong đường hầm, thoát cái không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Thấy vậy, Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm. Cậu giơ tay lên xem đồng hồ rồi nghiêng răng trở ra ngoài, quay về phòng ăn.

Trên thực tế, Lâm Thu Thạch cũng cảm giác được rằng mình không còn chống đỡ được bao lâu nữa, bởi vì món cá ươn trong phòng bếp càng lúc càng thu hút cậu. Đồng thịt ươn tanh tưởi kinh tởm đó trở nên thật hấp dẫn trong mắt cậu. Cậu đành dồn tất cả ý chí còn lại để chống chọi với ý nghĩ đó.

Đối với Cố Long Minh, Lâm Thu Thạch không dùng thái độ dịu dàng như với Nguyễn Nam Chúc, cậu chọn cách đơn giản nhất là đi vòng ra sau lưng thẳng cha to xác đang ồm ồm vì món cá, dùng tay đánh cho hắn ngã đi rồi vác lên vai. Khi vác Cố Long Minh ra ngoài, Lâm Thu Thạch hơi ngẫm nghĩ, tiện tay dắt cả cô gái tên Tiểu Mạt theo cùng. Còn về những người khác... quả thực cậu lực bất tòng tâm. Cậu chỉ có thể dốc hết sức, cứu được người nào hay người đó chứ không thể đảm bảo an toàn cho tất cả.

Lâm Thu Thạch mang Cố Long Minh và Tiểu Mạt đến cửa đường hầm rồi ném họ xuống. Xong việc, cậu thở dốc rồi cũng trèo vào trong.

Cậu không dám trì hoãn thêm nữa, bởi vì cậu nhận thấy chính mình cũng đang muốn ăn thứ cá đó. Rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy đến với những kẻ vẫn đang ngấu nghiến món cá trong phòng ăn kia, Lâm Thu Thạch không biết, có đi đâu chắc chắn đó không phải một chuyện hay ho gì.

Men theo đường hầm đầy ánh sáng, Lâm Thu Thạch trở lại với hiện thực.

Khi trở lại phòng khách, người thấy mùi hương quen thuộc, tận hưởng không gian ấm áp quanh mình, cậu mới cảm nhận được cuộc sống tươi

đẹp thêm lần nữa.

Nguyễn Nam Chúc xuất hiện bên cạnh Lâm Thu Thạch, sắc mặt tẻ vô cùng. Hắn vội vã xông vào nhà vệ sinh, sau đó bên trong vọng ra tiếng nôn ọe.

Lâm Thu Thạch cảm thán nghĩ, cũng may mình không ăn phải món cá ươn đó, nếu không bây giờ chắc đang ở cùng chỗ với Nguyễn Nam Chúc.

Khoảng hơn hai chục phút sau Nguyễn Nam Chúc mới rời khỏi nhà vệ sinh. Hắn nôn khá lâu, sau đó lại tắm rửa, lúc này nửa thân dưới đang quấn khăn tắm, hắn lau mái tóc ướt với vẻ mặt không được vui.

“Không sao chứ?” Lâm Thu Thạch đang ăn kẹo, tâm trạng dằn trối tĩnh lại theo vị ngọt lan tỏa nơi đầu lưỡi.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu tỏ ý bản thân không sao.

“Tại sao lại như vậy?” Lâm Thu Thạch hơi nghi hoặc: “Tại sao mọi người đột nhiên đều phát cuồng vì món cá? Quái vật đã chết rồi mà?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc do số người không đủ.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Số người chết chưa đủ, chúng ta tìm ra đáp án của câu đố quá nhanh.” Hắn thở hắt ra, cũng lấy một viên kẹo nhét vào miệng: “Chuyện như vừa rồi em từng gặp một lần, khi đó em được dẫn dắt bởi một người lão luyện, trong cửa có một nhân vật rất ghê gớm, chưa có ai chết, anh ta đã tìm ra chìa khóa rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Và rồi tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng bất bình thường.”

Lâm Thu Thạch: “... Vậy cũng được luôn?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Những tình huống như vậy rất hiếm khi xảy ra, em cũng không ngờ chúng ta lại gặp phải.” Mọi người đều coi việc nhanh chóng thoát ra ngoài là ưu tiên số một, ai mà ngờ ít người chết cũng là nguyên nhân gây ra tai họa chứ? Huống hồ đầu rơi máu chảy là tình trạng chung của đa số cửa, ngay như ở cửa này cũng đã có ba người chết trước khi họ tìm ra chìa khóa.

Thật không ngờ ng ần đó người chết vẫn chưa đủ đáp ứng đi ều kiện ăn v ề số người chết tối thiểu.

Lâm Thu Thạch nói: “Vậy tại sao anh không bị ảnh hưởng?”

“Anh nghe được những âm thanh mà người khác không nghe thấy đúng không?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đó là món quà cửa dành cho anh.”

Lâm Thu Thạch tiếp tục lắng nghe.

“Em thì có thể trông thấy những thứ người khác không thể thấy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trên người của mỗi người đều có hào quang khác nhau.”

Lâm Thu Thạch: “Hào quang?” Cậu nhớ mang máng trước đây Nguyễn Nam Chúc đã từng nhắc đến chuyện này, khổ nỗi lần đó cậu nghe mà không để ý.

“Đúng vậy, hào quang.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hào quang trên người càng sáng, sẽ càng ít bị cửa ảnh hưởng. Anh là người có hào quang sáng nhất mà em từng gặp, tóm lại, anh cực kỳ thích hợp với cửa.”

Lâm Thu Thạch nhất thời không biết nên nói gì, nhưng theo như Nguyễn Nam Chúc, có lẽ đây là một chuyện tốt.

Quả thực khi ở trong cửa, cậu không phải chịu quá nhiều ảnh hưởng của cảm xúc tiêu cực. Có nhiều người, bao gồm cả Nguyễn Nam Chúc mỗi lần thoát ra khỏi cửa đều mất vài ngày để trấn tĩnh, nhưng cậu thì không cần, cùng lắm chỉ ngủ một giấc là cậu khôi phục như thường.

Đây chính là tố chất bẩm sinh, ưu điểm lớn nhất của Lâm Thu Thạch.

“Tối nay mình cùng đi ăn một bữa ra trò nhé.” Lâm Thu Thạch nhìn gương mặt khá là xuống sắc của Nguyễn Nam Chúc, nói: “Được không?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, đồng ý với đề nghị của Lâm Thu Thạch.

Sau đó, Lâm Thu Thạch quay về phòng liên hệ với Cố Long Minh, hỏi thăm tình hình của hắn.

Cố Long Minh đã trở về nhà, nói đã nôn hết những thứ trong dạ dày ra, hiện giờ hễ nghĩ tới vị của món cá đó là hắn lại buồn nôn, còn nói chắc nịch rằng sẽ kiên cả trong một thời gian dài. Lâm Thu Thạch cười trêu chọc: “Khi đó cậu ăn ngon lành lắm mà.”

Cố Long Minh: “Lúc đó chẳng khác nào bị trúng tà... Hay do chúng ta giảm nh ần phải mìn gì nên đột nhiên bị như vậy?”

Lâm Thu Thạch nói cho Cố Long Minh biết suy luận của Nguyễn Nam Chúc. Cố Long Minh nghe mà trợn mắt há miệng, nói: “Có chuyện đó nữa hả?” Nhưng cũng chẳng cần chú ý đến chuyện này quá, họ đã đi qua vô số cánh cửa, nhưng rất hiếm khi xảy ra tình huống dễ dàng thoát ra trước khi đạt đến số lượng thương vong tối thiểu.

Sau đó, hai người hẹn thời gian gặp nhau. Lâm Thu Thạch báo cho Cố Long Minh địa chỉ, dĩ nhiên không phải một địa chỉ chính xác, cậu chỉ bảo rằng khi Cố Long Minh có mặt, họ sẽ tới đón.

Họ chọn ẩm thực H ồ Nam hương vị đậm đà cho bữa tối, món ăn đặc sắc nhất của tiệm này vốn là món đầu cá dấm tiêu, nhưng vừa nhìn thấy món này, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều không hẹn mà cùng giờ sang trang khác.

Nguyễn Nam Chúc có vẻ không hứng ăn uống lắm, chỉ thi thoảng mới gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, rõ ràng chuyện xảy ra ở trong cửa đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới hắn.

Lâm Thu Thạch thì ăn rất vui vẻ, suốt thời gian ở trong cửa, họ không được ăn thức ăn nóng, suốt ngày hầu như chỉ có mì trung, lương khô. Lần này được cải thiện một bữa, quả thực cậu rất hạnh phúc.

Sau khi ăn xong trở về biệt thự, cả hai gặp anh em Trình Thiên Lý, Trình Nhất Tà đang ngồi trong phòng bàn luận gì đó. Khi lại gần, Lâm Thu Thạch mới biết hai anh em cũng vừa ra khỏi một cửa cấp thấp.

Trình Nhất Tà đang tổng kết lại những sai lầm mà Trình Thiên Lý mắc phải. Trình Thiên Lý ôm chú chó Bánh Mì của mình, chăm chú lắng nghe, thấy Lâm Thu Thạch đã về bèn vội vàng đứng dậy, nói: “Thu Thạch, anh về rồi đấy à, chị Lư nấu canh cá diếc đấy, anh uống một ít nhé?”

Vừa nghe thấy chữ cá, cả Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều biến sắc, vội vàng từ chối ý tốt của Trình Thiên Lý.

Trình Nhất Tà sao có thể không biết âm mưu của thằng em trai, cậu ta đứng phía sau lạnh lùng nói: “Sao hả, vừa uống hết ba chén bây giờ lại định thêm chén thứ tư à? Đừng bảo chốc nữa mày lại muốn đi vệ sinh đấy nhé.”

Trình Thiên Lý lập tức rũ ra như tàu lá úa, nó hiểu anh trai của mình, dám chắc anh nó sẽ không cho nó đi vệ sinh lắm.

Bất đắc dĩ, Trình Thiên Lý chỉ còn cách đưa mắt cầu cứu Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cúi gằm xuống, mắt nhìn mũi, vờ như không hề hay biết. Cặp song sinh sắp tiến vào cửa cấp cao, Trình Nhất Tạ dày công dạy dỗ cậu ngốc Trình Thiên Lý cũng là chuyện nên làm.

Ba ngày sau, Cố Long Minh bay đến thành phố này. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đích thân ra đón.

Lâm Thu Thạch vốn nghĩ rằng gã đàn ông cơ bắp cuồn cuộn ở trong cửa ngoài đời thực chắc cũng cao to vạm vỡ, ai ngờ khi đến nơi lại gặp một thanh niên đeo kính, dáng vẻ thư sinh, thoát trông còn khá trẻ. Lâm Thu Thạch đoán hẳn trẻ hơn mình nhiều.

“Cố Long Minh.” Chàng trai trẻ chìa tay ra.

“Lâm Thu Thạch.” Lâm Thu Thạch nắm lấy tay hắn, nói: “Đợi lâu rồi phải không?”

“Không lâu lắm.” Cậu thanh niên có tên giả Cố Long Minh, tên thật là Diệp Điều bật cười, đưa mắt nhìn anh chàng lạnh lùng, khí thế đứng kế bên Lâm Thu Thạch, khẽ hỏi: “Vị này là?”

Lâm Thu Thạch cười nói: “Chị dâu của cậu đấy.”

Diệp Điều: “...” Gương mặt hắn rõ ràng thoáng méo đi, chắc hẳn sau khi đối chiếu gã đàn ông lạnh lùng đẹp trai này với Chúc Mạnh, cô gái từng cười ha ha vén váy khoe hàng với hắn, sự tương phản cực độ khiến Diệp Điều nhất thời rối trí.

Lâm Thu Thạch đã sớm đoán được Diệp Điều sẽ phản ứng như vậy, nói thật lòng, cậu đã từng có phản ứng gần giống như Diệp Điều bây giờ. Cuối cùng, thanh niên họ Diệp cũng trấn tĩnh lại, lắp bắp nói với Lâm Thu Thạch một câu: “Ông anh thật là tinh mắt.”

Lâm Thu Thạch quả thực không nhịn được bật cười ha ha.

Nguyễn Nam Chúc cũng hơi nhếch khóe miệng.

Diệp Điều nhìn kỹ Nguyễn Nam Chúc, mặt đầy vẻ hoang mang.

“Đi nào, về biệt thự cái đã.” Lâm Thu Thạch nói: “Biết có người mới gia nhập nên các thành viên khác cố tình làm cơm thiết đãi đấy.”

“Em cảm ơn ạ.” Diệp Điều cảm kích nói.

Thế rồi Diệp Điều lên xe của Lâm Thu Thạch, ba người cùng trở về biệt thự. Trên đường, Nguyễn Nam Chúc lần lượt hỏi Diệp Điều một vài thông tin cá nhân, không tỏ thái độ gì.

Diệp Điều trả lời rất thành khẩn, những điều hắn nói không khác nhiều so với thông tin mà Nguyễn Nam Chúc đi đầu tra được từ trước đó.

Diệp Điều xuất thân là con nhà nòi về phong thủy, nhưng lên đại học lại học về Tây y, sau khi tốt nghiệp vào làm việc tại cơ quan công an. Hắn tâm sự rằng trước đây mình từng là một người kiên định theo chủ nghĩa duy vật... cho tới khi biết đến sự tồn tại của cửa.

“Vậy vì sao cậu lại suýt chết?” Trong lúc đợi đèn đỏ, Lâm Thu Thạch tò mò đặt một câu hỏi.

“Em đi làm nhiệm vụ.” Diệp Điều nói: “Sau đó bỗng nhiên thấy mình xuất hiện ở trong cửa. Khi sống sót ra khỏi cửa đầu tiên, em bị tên cướp bắn trúng ổ bụng.” Sau đó, Diệp Điều được đưa vào bệnh viện, bác sĩ lấy viên đạn ra xong còn trằn trọc nói rằng hắn rất may mắn, bị bắn trúng bụng vậy mà viên đạn chỉ đi vào phần mềm, nội tạng không hề bị ảnh hưởng, chuyện này quả thực khó tin vô cùng.

Có thể tưởng tượng ra, nếu khi ấy Diệp Điều mất mạng trong cửa thì kết cục cuối cùng sẽ là chết vì bị thương nặng.

“Nhưng tại sao cậu phải giả trang thành nữ sinh cấp ba?” Lâm Thu Thạch nhìn Diệp Điều, nhớ lại lần đầu gặp gỡ ở trong cửa, hình ảnh Diệp Điều mặc váy ngắn trông cay mắt đến nhường nào.

“Chẳng phải thân phận nữ sinh trung học sẽ dễ khiến người khác buông lỏng đề phòng à?” Diệp Điều nói: “Anh xem đây, chính anh cũng mắc bẫy.” Hắn nói câu này với vẻ hồ hởi lắm, nhưng nhận thấy Nguyễn Nam Chúc ngẩng gần đó lạnh lùng nhìn mắt với mình, nụ cười trên mặt Diệp Điều lập tức héo đi. Hắn luống cuống tìm lời giải thích: “Dĩ nhiên, so với anh nhà thì tất cả những cô gái khác chẳng đáng là gì, nữ sinh trung học cũng thế...”

Nguyễn Nam Chúc liếc hắn một cái, chẳng thêm phản ứng.

Diệp Điều bị Nguyễn Nam Chúc nhìn mà toát mồ hôi đầy đầu. Hẳn nào có thể ngờ nổi cô nàng Chúc Mạnh ưa diễn trò trong cửa ở đời thực lại mang dáng vẻ như vậy. Nếu không vì thái độ chắc chắn của Lâm Thu Thạch, hẳn còn tưởng hai người này đang đùa với mình.

Khi Diệp Điều đến biệt thự, biết được Nguyễn Nam Chúc chính là thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, cảm giác không thể tin nổi kia càng lên đến đỉnh điểm.

Ở trong phòng bếp, Diệp Điều còn lén lút hỏi Lâm Thu Thạch, rằng tại sao anh Nguyễn lại phải giả gái?

Lâm Thu Thạch nhìn hẳn, hết như đang nhìn thấy chính mình hồi mới gia nhập tổ chức, cũng ôm đầy một bụng thắc mắc như thế. Cậu nói: “Hay cậu tự đi hỏi cậu ấy đi?”

“Em đâu dám.” Diệp Điều nói: “Anh Nguyễn trông đáng sợ lắm...”

“Đáng sợ lắm à?” Lâm Thu Thạch hỏi lại.

“Vâng.” Diệp Điều đáp: “Chẳng khác gì mấy tên tội phạm cực kỳ nguy hiểm mà em đã gặp.”

Lâm Thu Thạch: “Thế à...” Cậu chẳng biết nói sao.

Diệp Điều nói: “Tóm lại...”

“Tóm lại tại sao tôi phải mặc đồ nữ chứ gì?” Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên từ sau lưng hai người. Diệp Điều rùng mình, sợ sệt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc bật cười, đôi mắt đẹp nheo lại thành một đường cong dịu dàng: “Muốn biết câu trả lời cũng dễ thôi.”

Diệp Điều: “...”

Nụ cười của Nguyễn Nam Chúc dần trở nên lạnh lẽo: “Tự cậu thử là biết mà, nhỉ?”

Diệp Điều: “Nhưng...”

Nguyễn Nam Chúc: “Sao hả? Trước mặt Lâm Thu Thạch dám mặc đồ nữ mà trước mặt tôi lại không à?”

Diệp Điều kinh hãi đưa mắt cầu cứu Lâm Thu Thạch, cậu vờ như không thấy.

Thế là Diệp Điều trở thành mục tiêu giày vò tiếp theo của Nguyễn Nam Chúc, những thành viên khác của Hắc Diệu Thạch đều nhìn hẩn bằng cặp mắt thương cảm. Tuy nhiên, trong sự thương cảm còn ngấm ẩn chứa chút khoái trá, nhất là Lâm Thu Thạch... Có trời đất chứng giám, cậu không bao giờ muốn đóng vai cô gái câm đáng thương nữa.

Sau khi làm tiệc chào mừng Diệp Điều, Hắc Diệu Thạch lại lần nữa đón chào thành viên mới, chỉ không rõ là thành viên này có thể đi được bao xa. Có vài việc, kết quả không phải là thứ quá quan trọng, ít nhất hiện giờ Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy vậy.

Thời gian dần trôi, thời điểm vào cửa của Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tà đã đến.

Bầu không khí trong biệt thự lại trở nên căng thẳng, tất cả mọi người không ai nói chuyện lớn tiếng. Có một điều khiến Lâm Thu Thạch khá bất ngờ đó là đến tận khi vào cửa, Trình Nhất Tà vẫn không công bố gợi ý của mình.

Lâm Thu Thạch hiện giờ không còn là một người mới ngây thơ, từ thái độ của Nguyễn Nam Chúc, cậu hiểu được tại sao Trình Nhất Tà phải làm như vậy.

Bởi vì rất có thể gợi ý của Trình Nhất Tà là gợi ý đặc biệt.

Đó là gợi ý có được khi trò chơi rơi vào tình trạng chỉ còn một người sống sót duy nhất, dạng gợi ý này có thể giúp người vào cửa gánh chịu một lần tấn công của quỷ quái ở cánh cửa tiếp theo.

Về việc Trình Nhất Tà rốt cuộc đã lấy được gợi ý này như thế nào, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không được biết. Điều duy nhất cậu biết là trước khi vào cửa một ngày, Trình Nhất Tà và Nguyễn Nam Chúc lại cãi nhau một trận ra trò.

Cuối cùng, hai người giải tán trong không vui.

Trình Thiên Lý đứng ở dưới tầng chứng kiến sự việc, không khỏi có chút hụt hẫng. Nó nói với Lâm Thu Thạch: “Nếu em thông minh hơn một chút thì tốt biết mấy.”

Lâm Thu Thạch xoa xoa đầu cậu nhóc, nhỏ giọng an ủi: “Em như bây giờ đã là khá lắm rồi.”

Không phải ai cũng có bản lĩnh lợi hại, thông minh như Trình Nhất Tà hay Nguyễn Nam Chúc, nhưng kẻ không thông minh có cách riêng để tồn tại, đâu thể đòi hỏi mọi thứ phải hoàn hảo không vết tỳ.

Huống hồ có lẽ Trình Thiên Lý không ý thức được rằng, chính sự tồn tại của nó đã cho Trình Nhất Tà dũng khí đạp bằng mọi khó khăn.

Trình Nhất Tà hết mực yêu thương em trai mình, trong hai anh em, người này chính là chỗ dựa tinh thần kiên cố nhất cho người kia.

Chương 127

Song sinh

Nhưng đối mặt với thực tế, mọi lời nói an ủi cũng chỉ như muối bỏ biển.

Tinh thần của hai anh em họ Trình hay những người khác trong biệt thự đầu sa sút vì lần vào cửa này. Diệp Diệu mới vào Hắc Diệu Thạch nên không biết nhiều về tổ chức, nhưng dù vậy, hắn vẫn cảm nhận được bầu không khí nặng nề. Vốn dĩ là người có tính cách hoạt bát, nhưng khoảng thời gian này, đến nói chuyện hắn cũng chẳng dám to tiếng.

Vài ngày sau, cuối cùng cũng đến lúc cặp song sinh bước vào cửa.

Buổi sáng hôm đó trời rất đẹp, Lư Diễm Tuyết làm một bữa sáng thịnh soạn, có cả tiểu long bao mà Trình Thiên Lý thích nhất, nó đã có một bữa ăn rất vui vẻ, gần như mỗi miếng nuốt trọn một cái, chẳng khác nào con chuột đồng chỉ biết nuốt thức ăn.

Ngược lại khẩu vị của Lâm Thu Thạch rất bình thường, cậu cảm thấy tâm trạng của mình lúc này hơi giống với các vị phụ huynh khi chờ đợi kết quả thi đại học của con mình, những người khác có lẽ cũng tương tự. Thực tế thì cái giá phải trả khi thất bại trong cửa còn đau đớn hơn nhiều so với trượt đại học.

Lúc mọi người đang ăn, Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý đột nhiên đứng dậy, cùng bỏ lên tầng hai.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hai đứa trẻ, ngay lập tức hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cậu thấy lo lắng kỳ lạ, đôi đũa cũng trượt qua những ngón tay vô lực, rơi xuống bàn.

Lư Diễm Tuyết là cô gái duy nhất trong Hắc Diệu Thạch sau khi Trang Như Hiệu rời đi, cô mỉm cười một cách gượng gạo: “Hai đứa nó sẽ ổn chứ? Anh Nguyễn?”

Nguyễn Nam Chúc ngồi bên cạnh Lâm Thu Thạch, đôi mắt sụp xuống. Hắn chẳng thể trả lời câu hỏi của Lư Diễm Tuyết.

Cánh cửa cấp mười, ngay cả chính bản thân Nguyễn Nam Chúc cũng không thể khẳng định rằng mình nhất định sẽ sống sót thoát ra.

Thông thường, thời gian một người ở trong cửa chỉ tương đương khoảng mười phút trong hiện thực.

Lâm Thu Thạch chưa bao giờ cảm thấy mười phút trôi qua lại khó khăn đến thế, cậu nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ trên tay và kim giây gạt về phía trước từng chút từng chút một. Thậm chí cậu còn bất giác nín thở, đến khi cạn hơi rồi mới vội vàng thở dốc mấy cái.

“Tôi muốn uống chút rượu, mọi người có muốn uống không?” Trần Phi đột nhiên đứng dậy, sốt ruột nói.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch, cũng không động viên gì.

Vì vậy Trần Phi đi lấy một chai rượu Mao Đài, sau đó họ bắt đầu uống rượu ngay giữa buổi sáng.

Ánh mặt trời lốm đốm chiều qua cửa sổ, nhưng mọi người lại chẳng cảm nhận được một chút nhiệt độ nào. Lâm Thu Thạch nhấp chút rượu còn sót lại trong ly, bầu không khí trong căn phòng trở nên tĩnh lặng một cách khủng khiếp.

Nhưng phán quyết mà họ chờ đợi cuối cùng cũng đến.

Lúc chín giờ mười tám phút, phía trên tầng phát ra một tiếng gào khóc.

Lâm Thu Thạch cùng những người khác lập tức biến sắc, họ vội vã đi lên tầng, thấy cặp song sinh đang ngã trên chiếc giường trong phòng ngủ.

Có đi đâu lúc này, một đứa đang ôm lấy đứa kia, đứa được ôm đang hộc máu. Lâm Thu Thạch chưa bao giờ thấy nhiều máu tươi đến vậy, hết ngum này đến ngum khác, nhuộm đỏ cả ga trải giường, thảm trải sàn và mọi thứ trước mắt cậu.

“Không!! Không!!!” Tiếng gào thét nghe như tiếng ai điều vĩnh biệt của người ở lại đối với kẻ sắp chết: “Đừng bỏ lại anh, Thiên Lý, Thiên Lý...”

Trình Thiên Lý được ôm trong vòng tay anh trai, nhưng dường như nó không còn chút sức lực để nói gì nữa. Nó mở to mắt, ánh mắt bắt đầu

mất đi tiêu cự, những ngón tay từ từ vuốt nhẹ má Trình Nhất Tạ, gắng gượng nở nụ cười, khẽ gọi tiếng “anh”.

“A a a a a!!!” Trình Nhất Tạ thét lên điên cuồng, đau khổ hết như phải chứng kiến một phần linh hồn trong mình đang dần dần chết đi.

“120, nhanh gọi 120!!” Lư Diễm Tuyết đã giàn giụa nước mắt, cô run rẩy gọi 120, sau đó lao đến trước mặt Trình Thiên Lý, nắm tay Trình Thiên Lý: “Thiên Lý, Thiên Lý, gắng lên, Thiên Lý...”

Trình Thiên Lý không nói lời nào, ánh sáng trong đôi mắt nó bắt đầu mờ đi, hơi thở cũng dần dần yếu ớt, như một bức tranh dần mất đi màu sắc chỉ còn những mảng đen trắng. Không khí lạnh lẽo cuốn quanh cơ thể nó, Trình Thiên Lý cố gắng mở miệng, gọi một tiếng “anh”, rồi dùng chút sức lực cuối cùng để nói: “Đừng... buồn.”

Thấy cảnh đó, Lâm Thu Thạch lấy tay bưng mặt, cậu chần chạp quay lại, dựa vào tường, toàn thân không còn chút sức lực.

Bên tai cậu là tiếng khóc của Lư Diễm Tuyết và Trình Nhất Tạ, như tiếng nhạc buồn đưa tiễn người ra đi.

Xe cứu thương có tác dụng gì chứ, họ đều biết cái giá phải trả cho sự thất bại là gì.

Cuối cùng, Trình Nhất Tạ từ chối nhân viên y tế. Khi họ đến thì Trình Thiên Lý đã ngừng thở, Trình Nhất Tạ không muốn để em trai yêu quý rời khỏi vòng tay mình một khắc nào.

Nguyễn Nam Chúc từ đầu chí cuối không nói gì. Cho đến khi thấy Trình Thiên Lý đã thực sự ra đi, hắn mới quay người đi vào phòng vệ sinh, lấy một chiếc khăn sạch, ngẩng xồm trước mặt Trình Nhất Tạ, lau sạch từng vết máu trên mặt Trình Thiên Lý.

Trình Nhất Tạ lặng lẽ nhìn hành động của Nguyễn Nam Chúc, tia sáng trong mắt cậu đã tắt, chỉ còn lại một khoảng tối vô tận. Cuối cùng, cậu ta cũng mở miệng nói: “Anh Nguyễn.”

Nguyễn Nam Chúc ngược nhìn cậu ta.

Trình Nhất Tạ nói: “Em muốn rút khỏi Hắc Diệu Thạch.”

Nguyễn Nam Chúc không trả lời. Hai người đưa mắt nhìn nhau, dường như Nguyễn Nam Chúc đã hiểu ánh mắt của Trình Nhất Tạ, hắn nói: “Em hãy nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Trình Nhất Tạ im lặng.

Nguyễn Nam Chúc đưa tay vỗ vai Trình Nhất Tạ, giờ phút này, lời nói không mang lại chút tác dụng nào. Hắn đưa ngón tay chạm nhẹ vào má Trình Thiên Lý, gương mặt ấy đã lạnh như băng, không còn hơi ấm như lúc trước nữa.

“Là lỗi của em.” Trình Nhất Tạ nói: “Anh Nguyễn đã đúng.”

Nguyễn Nam Chúc không biết phải nói gì, chỉ cúi đầu ho một tiếng, như thể muốn kìm nén một cảm xúc nào đó sắp sửa trào ra từ cổ họng.

“Cánh cửa này thực sự quá khó, cuối cùng chỉ còn mỗi hai chúng em sống sót.” Trình Nhất Tạ cúi xuống nhìn gò má em trai của mình, bình tĩnh nói: “Nó ngốc nghếch suốt một đời, chỉ có lần này thông minh.” Nét mặt của cậu ta dường như không có gì đau khổ, nhưng những giọt nước mắt lại không ngừng tuôn ra, không thể ngừng lại được.

“Lần này coi như em thông minh.” Trình Nhất Tạ dụi trán của mình lên trán Trình Thiên Lý mà nói: “Đầu là lỗi của anh.”

Trong mắt của cậu ta thì Trình Thiên Lý như một đứa trẻ không trưởng thành, nhưng bây giờ, Trình Thiên Lý không cần phải lớn nữa.

Trình Thiên Lý sẽ không bao giờ có thể bước qua sinh nhật lần thứ mười tám của mình, thời gian của nó sẽ dừng lại khoảnh khắc này, không thể tiến thêm một giây phút nào.

Không ai nói ra lời an ủi nào, cũng không ai nói Trình Nhất Tạ phải kiên trì, nhẫn nại, rằng mọi thứ rồi sẽ qua đi. Trong lòng họ đều biết rõ rằng đi đâu này sẽ mãi mãi không bao giờ vượt qua được. Tất cả mọi lời nói giờ chỉ là lừa dối và lấp liếm mà thôi, họ đã thực sự mất đi nụ cười của đứa trẻ ngốc nghếch ấy.

Tiếng khóc của Lư Diễm Tuyết xen cùng tiếng nấc nghẹn của Dịch Mạn Mạn.

Nguyễn Nam Chúc quay lưng rời khỏi căn phòng, xuống dưới tầng. Lâm Thu Thạch thì thu mình vào góc tường, như thể đã hóa thành tượng đá.

Đã từng chứng kiến bao cuộc biệt ly, nhưng họ vẫn không thể làm quen với nó. Ngay đến chú chó corgi Bánh Mì đang ngủ dưới tầng cũng cảm nhận được gì đó, hoảng hốt chạy lên cầu thang. Thế rồi khi phát hiện

ra chủ nhân của mình nằm bất động, nó sửa lên những tiếng gấp gáp, như muốn đánh thức Trình Thiên Lý tỉnh dậy từ cơn mơ ngủ.

Nhưng đây không phải là giấc mơ, hoặc thậm chí là mơ đi chẳng nữa, thì đó cũng là cơn ác mộng mãi mãi không thể tỉnh được.

Lâm Thu Thạch cảm thấy bản thân không thể thở nổi, ngay đến cậu cũng đau đớn như vậy, huống hồ Trình Nhất Tạ là anh em song sinh với Trình Thiên Lý. Đó là cảm giác mà Lâm Thu Thạch không dám tưởng tượng.

Thời gian đã trôi qua như thế nào, Lâm Thu Thạch cũng không có nhiều ấn tượng nữa.

Đây có lẽ là cơ chế tự bảo vệ của cơ thể con người, có những ký ức sẽ được làm mờ đi bởi phản xạ có điều kiện. Nhưng khuôn mặt trắng nhợt của Trình Thiên Lý lại in sâu trong tâm trí của Lâm Thu Thạch, cậu nhớ quá rõ, rõ đến nỗi không thể ngủ được trong một thời gian dài.

Sau đó là lễ tang của Trình Thiên Lý.

Cha mẹ của cặp song sinh vội vã tìm đến. Ban đầu họ muốn đưa Trình Thiên Lý về nhà, nhưng Trình Nhất Tạ đã cản lại.

Trình Nhất Tạ nói muốn ở bên Trình Thiên Lý, cha mẹ không cách nào khuyên nhủ được nên đành phải theo ý của cậu ta.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Trình Nhất Tạ đã gầy đi rất nhiều, thậm chí thái dương còn xuất hiện ít tóc bạc.

Lúc này, cậu ta mới mười bảy tuổi, đáng lẽ là cái tuổi thanh xuân rạng ngời như hoa mới phải.

Trình Nhất Tạ ôm lấy bình tro của Trình Thiên Lý, rồi đặt nó vào trong nắm mộ nhỏ.

Ngôi mộ này được chia thành hai phần, một bên viết tên Trình Nhất Tạ, một bên viết tên Trình Thiên Lý. Trình Nhất Tạ nghĩ rằng có lẽ cậu ta sẽ ra đi trước, thậm chí cậu ta còn mạ vàng tên của mình, nhưng thực tế lại hoàn toàn khác với những gì cậu ta dự đoán.

“Em mới là người ích kỷ nhất.” Trong đám tang, Trình Nhất Tạ nói trước bia mộ rằng: “Em muốn đi trước, để nó ở lại.”

Thế nhưng người ở lại mới chính là người bi thảm nhất, Trình Nhất Tạ đột nhiên bật cười: “Ít nhất nó cũng không cần trải qua tất cả những chuyện này.”

Lâm Thu Thạch nhìn thấy nụ cười của cậu ta, rất muốn bảo cậu ta đừng cười nữa, nhưng lại nói không nên lời. Trên thực tế, mấy ngày nay, những câu mà Lâm Thu Thạch nói chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Sau đám tang, Trình Nhất Tạ mất tích.

Căn phòng của cậu ta vẫn như trước, chỉ là thiếu vài bộ quần áo và một chiếc va ly.

Lâm Thu Thạch là người đầu tiên phát hiện ra điều này, cậu hỏi Nguyễn Nam Chúc rằng Trình Nhất Tạ đi đâu rồi, Nguyễn Nam Chúc trả lời: “Em không biết.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

“Em không biết nó đã đi đâu, cũng không biết nó có thể đi đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói với giọng điềm tĩnh: “Kể từ lần đầu vào cửa, nó đã gia nhập Hắc Diệu Thạch. Hắc Diệu Thạch chính là nơi nó thuộc về.”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, ánh mắt hơi toát lên vẻ mờ mịt.

Nguyễn Nam Chúc khẽ thở dài, ôm lấy Lâm Thu Thạch, động viên: “Có những chuyện sớm đã nằm trong dự đoán rồi.”

“Bao gồm cả cái chết ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Hiển nhiên là vậy.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Ai cũng phải trải qua cái chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Nhưng cái chết của chúng đến quá sớm.” Hai đứa vẫn còn quá nhỏ, vẫn chưa trải nghiệm bất kỳ điều gì, chúng nên có nhiều thời gian hơn, và...

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ông trời không công bằng đâu.”

Nếu như Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý sinh ra với một cơ thể khỏe mạnh, hai đứa sẽ không bị kéo vào guồng quay của cửa. Biết rằng cửa tuy có nhiều khó khăn, nhưng cũng chính cửa đã cho cả hai có nhiều thời gian hơn, để có thể ngắm nhìn thế giới bao la rộng lớn. Nhưng, ân huệ rồi cũng

cạn. Từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, nỗi đau đó không phải ai cũng vượt qua được.

Tối hôm đó, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch nằm cạnh nhau, Lâm Thu Thạch hỏi: “Có phải gợi ý của Trình Nhất Tà chính là loại gợi ý đó?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đúng vậy.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

“Có một số việc, con người ta sớm hay muộn cũng sẽ phải trả giá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hơn nữa cái giá phải trả đau đớn hơn so với tưởng tượng rất nhiều.”

Lâm Thu Thạch đang định nói gì đó, nhưng Nguyễn Nam Chúc chợt nhét vào miệng cậu một viên kẹo, Lâm Thu Thạch vừa ngậm kẹo vừa lúng túng nói: “Em cai được thuốc chưa?”

“Cai được rồi.” Nguyễn Nam Chúc trả lời.

Đến đây, Lâm Thu Thạch không biết nên nói gì. Trong khoảng thời gian này, số lần cậu im lặng ngày càng trở nên nhiều và lâu hơn.

Nguyễn Nam Chúc dường như nhận ra sự hoang mang ấy, hắn đưa tay ôm lấy Lâm Thu Thạch, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Cái chết của Trình Thiên Lý dường như đã phá vỡ ảo giác về sự yên bình trong căn biệt thự, một bầu không khí u ám bắt đầu lan tràn khắp nơi.

Lư Diễm Tuyết thường xuyên lau nước mắt lúc nấu ăn, không biết có phải vì cô nhìn thấy nguyên liệu nào đó rồi nghĩ tới người từng rất thích ăn món ăn này hay không.

Sau khi phát hiện chủ nhân của mình không còn, Bánh Mì cũng trở nên ủ dột trong một khoảng thời gian rất dài. Về sau, nhờ sự an ủi của Hạt Dẻ, nó mới miễn cưỡng trở lại trạng thái bình thường.

Trước sự ra đi của cặp song sinh, Lâm Thu Thạch luôn có một loại cảm giác không chân thực. Cậu tưởng như giây lát nữa khi trở lại phòng khách, mình vẫn sẽ thấy Trình Thiên Lý ngồi trên sofa xem tivi và cười hờn hêch. Ảo giác này còn mãi cho tới một tối nọ.

Hôm đó, cậu đi xuống cầu thang và thấy tivi trong phòng khách đang chiếu phim kinh dị, có một người ng ã trên ghế sofa, cuộn mình trong chăn, trông vô cùng sợ hãi. Nhìn thấy cảnh đó, Lâm Thu Thạch buột miệng gọi: “Thiên Lý?!”

Nhưng từ trong chăn lại lộ ra khuôn mặt của Diệp Điều, hấn nhìn Lâm Thu Thạch, khẽ gọi: “Thu Thạch?”

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Điều, Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng nhận ra rằng cậu sẽ mãi mãi không nhìn thấy Trình Thiên Lý nữa. Đó là một cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Cảm giác đó tựa như giấc mộng bản thân tự thêu dệt để lừa dối chính mình, cuối cùng cũng bị ai đó phá hủy, không còn cách nào khác ngoài việc đối diện với hiện thực tàn khốc và rướm máu.

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch quay đi.

Diệp Điều gọi tên Lâm Thu Thạch lần nữa, nhưng thấy cậu đã đi thẳng lên tầng. Gương mặt Diệp Điều hiện ra vẻ lo lắng, vì hấn đã thấy hai gò má đầm đìa nước mắt của Lâm Thu Thạch sau khi nhận ra mình. Hình như Lâm Thu Thạch đã tưởng nhầm hấn là Trình Thiên Lý... Không biết tại sao, trong lòng Diệp Điều có chút hối tiếc, nếu như hấn có thể tham gia Hắc Diệu Thạch sớm hơn thì tốt biết mấy, như vậy hấn có thể cùng các thành viên khác trải qua các khung bậc cảm xúc, không đến mức cảm thấy bị xa cách trong tình cảnh này.

Sau khi quay trở lại phòng, Lâm Thu Thạch mới phát hiện ra mình đã khóc. Khi Trình Thiên Lý ra đi, cậu đã không rơi giọt nước mắt nào, không ngờ rằng lúc này lại không thể kiểm soát được cảm xúc của chính mình.

Cậu ng ã bên cạnh giường, chột hiệu vì sao Trình Nhất Tạ lại rời đi. Vì trong tòa biệt thự này, khắp nơi đều có dấu vết của Trình Thiên Lý, những vết tích này tựa như một con dao cùn, cửa từng nhát vào da thịt người ta mà không hề nhìn thấy máu.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường, thở ra một hơi thật dài, cậu thả lỏng cơ thể rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Nguyễn Nam Chúc trở về vào giữa đêm, nhìn thấy Lâm Thu Thạch nằm cuộn người trên giường, hấn không đánh thức mà nhẹ nhàng đắp một chiếc chăn mỏng lên người Lâm Thu Thạch.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch lại vì thế mà giật mình tỉnh giấc, ứ ớ gọi một tiếng: “Nam Chúc.”

“Ồi.” Nguyễn Nam Chúc ng ỡ xuống bên Lâm Thu Thạch: “Em đây.”

“Anh nhớ Thiên Lý quá.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em cũng nhớ nó.” Nguyễn Nam Chúc thản nhiên thừa nhận đi ầu này: “Mỗi lần nhìn thấy Bánh Mì, em ầu nhớ đến Thiên Lý.”

Nhớ dáng vẻ Thiên Lý ôm Bánh Mì, nhớ đến nét mặt tươi cười rạng rỡ của ứa trẻ ấy.

“Anh phải làm sao đây?” Lâm Thu Thạch nói: “Anh nhớ cả Ngô Kỳ, Đàm Tảo Tảo...” Họ ầu là những vị khách đã đi qua cuộc đời Lâm Thu Thạch, nhưng đến, r ỡ lại đi.

“Chỉ có thể cố gắng chịu đựng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chịu đựng tới khi nỗi buồn qua đi là ổn thôi.”

Nghe giọng điệu đi ềm tĩnh của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch bỗng thấy trong lòng đau nhói. Sau khi Trình Thiên Lý ra đi, h ầu như mọi người ầu rơi vào tình trạng suy sụp tinh thần, chỉ có Nguyễn Nam Chúc bình tĩnh xử lý hậu sự. Hẩn thông báo cho cha mẹ của cặp song sinh, liên hệ với nhà tang lễ và chọn thời gian chôn cất.

Lâm Thu Thạch không rõ Nguyễn Nam Chúc rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu việc tương tự mới có thể trở nên bình tĩnh đến vậy.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấu ánh mắt của Lâm Thu Thạch, hẩn khẽ thở dài, r ỡ lại mỉm cười, nói: “Không cần phải xót xa cho em, thực sự em không thể thảm như anh tưởng tượng đâu.”

Có vài chuyện, dần dà sẽ thành quen.

Sau ba tháng rời khỏi Hắc Diệu Thạch, Trình Nhất Tạ gửi một bức thư cho Hắc Diệu Thạch nhưng không hề ghi địa chỉ, nội dung thư nói rằng hiện giờ cậu ta rất ổn, mọi người không cần phải lo lắng đi ầu gì cả.

Lư Diễm Tuyết là người ầu tiên nhận được bức thư. Cô nhìn nét chữ quen thuộc mà bật khóc, suýt chút nữa thì ngất đi tại chỗ. Cô ôm lấy lá thư, nức nở nói: “Thằng nhóc này hư quá, sao bây giờ mới gửi thư, hư quá đi mất...”

“Có cách nào tìm ra nó đang ở đâu không?” Trần Phi hỏi Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc kiểm tra bức thư, lại lấy phong bì từ chỗ Lư Diễm Tuyết xem xét, cuối cùng lắc đầu: “Không có chút manh mối nào cả, nó cẩn thận quá.”

Trần Phi thở dài.

“Liệu nó có quay trở lại không?” Thực ra Dịch Mạn Mạn và Trình Nhất Tạ không thân thiết lắm, nhưng anh ta lại có mối quan hệ rất tốt với Trình Thiên Lý.

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc không đưa ra câu trả lời chắc chắn.

“Nó quay lại hay không cũng được, miễn sao trong lòng thấy thoải mái là được rồi.” Lư Diễm Tuyết nói xong câu này lại rơi nước mắt: “Nhưng làm sao nó có thể vượt qua chuyện này một mình, sao có thể vượt qua được chứ?”

Không ai biết câu trả lời, nhưng không vượt qua được cũng phải vượt qua. Bởi vì đây là thời gian sống mà Trình Thiên Lý đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy, Trình Nhất Tạ không thể bỏ cuộc được.

Lâm Thu Thạch nhìn chăm chăm vào nét chữ trên phong thư một hồi rất lâu mà không nói lời nào.

Cho đến khi Nguyễn Nam Chúc kéo cậu vào phòng, rồi nói: “Thu Thạch, dạo này anh cứ sao sao.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

“Lúc nào cũng thần thờ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không nhận ra sao?” Nguyễn Nam Chúc khẽ cau mày, cái nhìn dừng lại trên gương mặt Lâm Thu Thạch.

“Anh thần thờ sao?” Lâm Thu Thạch lấy làm lạ: “Thật à?”

Nguyễn Nam Chúc không đáp, nhưng ánh mắt của hắn đã nói lên câu trả lời.

“À.” Lâm Thu Thạch đưa tay xoa xoa mặt mình, nói: “Anh chỉ thấy hơi mệt chút thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta đi nghỉ nhé.”

“Hửm?” Lâm Thu Thạch không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại đột nhiên nói như vậy, cậu ngẩn ra một lúc, tâm trí lại bay đi đâu mất, mãi cho đến khi Nguyễn Nam Chúc véo nhẹ má cậu một cái: “Sao lại thần người nữa rồi?”

Lâm Thu Thạch: “Khụ khụ.” Bây giờ cậu mới nhận ra rằng mình bị phân tâm, lại còn ngay lúc Nguyễn Nam Chúc đang chăm chú theo dõi, cậu bèn ho lên hai tiếng, lúng túng nói: “Xin lỗi.”

Nguyễn Nam Chúc thở dài.

Nhận thấy tinh thần của Lâm Thu Thạch không được thoải mái, Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng bắt tay vào chuẩn bị cho chuyến du lịch.

Vốn dĩ mùa xuân là mùa mà vạn vật sinh sôi nảy nở, tràn đầy cảm giác hạnh phúc, nhưng vì sự ra đi của Trình Thiên Lý, nên đối với họ, mùa xuân này còn khó vượt qua hơn so với mùa đông.

Thậm chí Lâm Thu Thạch hoàn toàn chẳng nhớ gì đến cảnh tượng đâm chồi nảy lộc, đến lúc cậu nhận ra thì đã là giữa hạ.

Hai bên đường là những hàng cây cao to rậm rạp dường như có một sức mạnh kỳ quái nào đó đã cướp mất những tháng vừa rồi khỏi cuộc đời họ.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Có đi đâu suốt thời gian này, chẳng ai trong biệt thự muốn vào cửa nữa, vì vậy cuộc sống của mọi người trở nên rất bình lặng. Nguyễn Nam Chúc cũng không vào cửa liên tục như trước mà chuẩn bị cùng Lâm Thu Thạch đi chơi một thời gian.

“Anh muốn đi đâu nào?” Nguyễn Nam Chúc cầm bản đồ hỏi Lâm Thu Thạch.

“Đi đâu cũng được, anh chưa bao giờ ra nước ngoài.” Lâm Thu Thạch nói: “Em đã đi bao giờ chưa?”

“Trước kia từng đi, nhưng giờ không thường xuyên nữa.” Nguyễn Nam Chúc trả lời.

Lâm Thu Thạch: “Trước kia ư?” Cậu đột nhiên nhớ ra, Nguyễn Nam Chúc rất hiếm khi nói về gia đình mình, và gần như không bao giờ nghe thấy hấn nhắc đến người thân.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gia đình em rất khá giả, nhưng họ đều nghĩ rằng em bị điên.” Hấn ậm ừ khẽ như đang nói về chuyện không liên

quan đến mình: “Về sau em không liên lạc với họ nữa.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ồ.” Cậu cảm giác Nguyễn Nam Chúc không có hứng thú khi nhắc đến chuyện gia đình, vì vậy cậu không hỏi thêm đi đâu gì nữa.

“Nếu như anh muốn biết, em cũng có thể đưa anh về nhà một chuyến.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch nói: “Không muốn lắm.” Cậu mỉm cười: “Anh chỉ cần hiểu em là đủ rồi.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch: “Thật ư?”

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Chả vậy thì sao?”

Cuối cùng, họ chọn một quần đảo gần xích đạo tới đó nghỉ dưỡng.

Trần Phi rất ngạc nhiên khi biết họ muốn ra ngoài chơi, nói rằng anh Nguyễn đã không nghỉ ngơi mấy năm nay rồi, năm nay sao lại đột nhiên muốn đi chơi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thấy mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi thì có gì lạ?”

Trần Phi cười gượng: “Không lạ không lạ, hai người chơi vui vẻ nhé, có chuyện gì thì gọi điện cho bọn tôi.”

Nguyễn Nam Chúc “Ừ” một tiếng, quay ra nhìn Lâm Thu Thạch, phát hiện cậu lại đang ngăn người trên ghế sofa. Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc lóe lên chút bất đắc dĩ, hắn đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, cúi đầu cắn lên má Lâm Thu Thạch.

“Đau!” Sau khi bị Nguyễn Nam Chúc cắn một cái, Lâm Thu Thạch mới giật mình bừng tỉnh, cậu ôm mặt thắc mắc: “Sao em lại cắn anh?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em sợ không cắn cho anh quay lại thì hờn anh bay mất tiêu rồi.”

Lâm Thu Thạch không biết làm sao: “Đâu có nghiêm trọng đến vậy.”

Nguyễn Nam Chúc cắn rất mạnh, mặt của Lâm Thu Thạch bây giờ không chỉ vừa đau vừa rát, mà còn in rõ một dấu răng đều đặn chằn chặn.

“Nếu sợ bị cắn thì đừng có ngăn người ra nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói một cách rất nghiêm túc.

Lâm Thu Thạch tỏ ra ngượng ngùng, cậu cũng không biết gần đây tại sao mình lại cứ ngăn người ra như thế... Và lại thực sự có thể kiểm soát được tình trạng thất thần hay sao?

Chương 128

Thời gian

Trong truyền thuyết, Hắc Diệu Thạch còn được gọi là giọt lệ của Apache, đây là hòn đá đen được hình thành từ giọt nước mắt rơi xuống vì người thân đã qua đời. Bất cứ ai có được Hắc Diệu Thạch thì sẽ hạnh phúc mãi mãi và không bao giờ khóc nữa.

Sau một thời gian dài, Lâm Thu Thạch mới biết ý nghĩa về cái tên của Hắc Diệu Thạch, cậu hỏi Nguyễn Nam Chúc rằng ai là người đã đặt tên cho Hắc Diệu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc nói, người đặt tên là một đàn anh của hắn.

Lúc đó, thành viên Hắc Diệu Thạch là những người khác, chỉ là thời gian trôi qua, mọi người đến rồi đi, chỉ có cái tên là không thay đổi mà thôi.

Sau khi nhận thấy Lâm Thu Thạch có biểu hiện lạ, Nguyễn Nam Chúc đã tự cho mình một kỳ nghỉ dài để đưa Lâm Thu Thạch đến hòn đảo nhiệt đới.

Đó là một hòn đảo ấm áp và ẩm ướt, nước biển có màu xanh ngọc tuyệt đẹp, với những bờ cát trắng và những cây dừa cao lớn, đôi khi có thể nhìn thấy vài chú ốc mượn hồn dễ thương vùi vã bò ngang bãi biển. Nếu đi chân trần trên bờ cát mỏng, sẽ cảm thấy hơi nóng rát và một chút ngứa ngáy khi dòng cát mềm mượt trượt qua từng kẽ chân.

Nguyễn Nam Chúc đứng dưới biển, gấu quần xắn cao, hắn đang cúi đầu mò vớt thứ gì đó. Lâm Thu Thạch vẫn ngẫ dưới chiếc ô che nắng cách đó không xa, thấy Nguyễn Nam Chúc đột nhiên ngừng lại, quay ra đi về phía mình.

Hòn đảo nhỏ này rất ít người, không gian vô cùng thanh tĩnh. Sau khoảng hơn một tháng nghỉ ngơi tại đây, nước da trắng muốt của Nguyễn Nam Chúc đã đen đi rất nhiều vì nắng, có đi đâu màu da chocolate ngược lại khiến Nguyễn Nam Chúc trông thu hút hơn nhiều. Lúc này hắn đang tiện

tay cởi chiếc áo phong uớt ra, để lộ cơ bụng rám nắng tuyệt đẹp. Trên làn da vẫn còn những giọt nước rớt xuống từ cổ đến ngực, rồi biến mất vào đường eo thon.

Nguyễn Nam Chúc đến trước mặt Lâm Thu Thạch, đưa tay ra trao cho cậu một thứ. Lâm Thu Thạch cầm lấy, thấy đó là một chiếc vỏ ốc có nhiều màu sắc rất đẹp. Cậu mỉm cười hỏi: “Thối vào có ra tiếng không nhỉ?”

“Không biết nữa.” Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch, bắt chéo chân rồi tiện tay nhặt một quả dừa, đoạn bổ nó ra, đưa ống hút vào uống một cách thong thả.

Lâm Thu Thạch thử thổi con ốc, nhưng cậu không có kinh nghiệm, quả nhiên không thể thổi ra âm thanh gì. Cậu nghiêng nghiêng đầu, thoáng chút sần muện.

Thấy vậy, Nguyễn Nam Chúc lấy lại con ốc, nghiên cứu một lúc, sau đó chỉ phần tròn ốc và nói: “Hình như phải mài chỗ này đi mới được.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy mài thử xem có được không?”

“Lát nữa em sẽ đi tìm dụng cụ để mài.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tối nay anh muốn ăn gì?”

Lâm Thu Thạch vươn vai một cái: “Để anh làm bữa tối cho, em mượn vỉ nướng thịt rồi đúng không... vậy thì không ăn cá nữa nhé.”

Nguyễn Nam Chúc “Ừ” một tiếng, sau đó hai người nằm dưới chiếc ô che nắng ngủ gà gật.

Ai ngờ một lúc sau, ông trời không hợp tác, khiến cho mây đen dày đặc đến phủ rợp bầu trời trong xanh, đường chân trời còn cào cuộn sóng. Nguyễn Nam Chúc tỉnh trước, quay sang thấy Lâm Thu Thạch đang nằm ngủ say bên cạnh, tim khẽ rung động, bèn lại gần đánh thức cậu: “Trời sắp mưa rồi.”

Lâm Thu Thạch mơ màng mở mắt ra, vẫn chưa kịp phản ứng gì thì Nguyễn Nam Chúc đã bế cậu lên, quay người đi thẳng vào căn phòng nhỏ phía sau.

Lâm Thu Thạch được đặt lên chiếc giường êm ái, có đôi tay dài luồn qua mái tóc cậu. Cảm giác dễ chịu khiến Lâm Thu Thạch không rõ mình đang tỉnh hay mê, cậu mơ màng nói: “Anh vừa nằm mơ.”

“Anh mơ thấy gì?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Anh mơ thấy em chết.” Lâm Thu Thạch nói, “anh sợ lắm.”

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, chạm lên ngón tay cậu: “Đừng sợ, có em ở đây rồi.”

“Anh còn mơ thấy Thiên Lý.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh mơ thấy nó ngồi bên cạnh anh, hỏi anh có muốn xem phim không, nhưng đó là bộ phim anh đã xem rất nhiều lần rồi.” Lâm Thu Thạch mở to mắt: “Mọi thứ y như thật...”

Nguyễn Nam Chúc thấy Lâm Thu Thạch như vậy, trong lòng hơi nói đau.

Trước kia, Lâm Thu Thạch phản ứng rất hồ hững đối với cái chết, cho đến lúc Trình Thiên Lý ra đi, mọi cảm xúc trong cậu mới đột nhiên bùng phát.

Những cảm xúc dồn nén từ sâu thẳm trong tâm hồn toàn bộ tuôn trào, khiến Lâm Thu Thạch không thở nổi.

Lâm Thu Thạch nói dông dài về những giấc mơ kỳ lạ của mình, cậu mơ thấy Nguyễn Nam Chúc tham gia bộ phim của Đàm Tảo Tảo, vụt trở thành một ngôi sao lớn, Đàm Tảo Tảo cũng không chết, cô đã kết hôn và sinh một bé gái dễ thương...

Càng nói, giọng Lâm Thu Thạch càng hạ xuống, dường như cậu đã tự nhận ra rằng những lời nói của mình chỉ là những tưởng tượng không thể thành hiện thực.

Nguyễn Nam Chúc gọi tên cậu, gắng đưa cậu thoát ra khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mê này: “Thu Thạch, em ở đây.”

Lâm Thu Thạch có vẻ sững sờ, cậu mở mắt to, nói: “Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em sẽ không bỏ anh lại một mình đâu.” Chứng kiến những chuyện Trình Nhất Tà phải trải qua, Nguyễn Nam Chúc càng củng cố một số suy nghĩ trong lòng, hắn nói: “Nếu em xảy ra chuyện gì không may thì em cũng sẽ không ép anh nhất định phải sống tiếp.”

Lâm Thu Thạch ngậy người nhìn Nguyễn Nam Chúc, dường như cậu không ngờ rằng Nguyễn Nam Chúc lại nói ra những lời như vậy.

“Thực ra đây là đi đâu tốt.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu như không có cửa, có thể em đã chết rồi, em sẽ không tham gia vào Hắc Diệu Thạch, cũng không gặp được mọi người. Đây là thời gian sống em đã trộm về

không thể quá tham lam được.” Hấn vừa nói vừa nhẹ nhàng an ủi Lâm Thu Thạch.

Cảm xúc của Lâm Thu Thạch dần dần bình tĩnh lại. Bên ngoài trời mưa to, kèm theo gió biển gào thét, thổi tung rèm cửa tạo thành tiếng vù vù rít gào.

Lâm Thu Thạch ngáp dài rồi ngẩng dậy, ánh mắt dần dần tỉnh táo lại: “Khi nào thì trời mới tạnh mưa đây.”

“Chắc phải hơn một tiếng nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vội gì, dù sao vẫn còn sớm mà.”

Thế là cả hai người cùng ngẩng trên giường ngắm trời mưa. Việc làm hoàn toàn lãng phí thời gian nhưng thực sự hạnh phúc, họ không cần suy nghĩ về cửa, cũng không cần lo lắng về hậu quả của sự thất bại, chỉ cần tựa vào nhau, nhìn nhau là đủ rồi.

Cuối cùng mưa cũng tạnh sau hơn một tiếng đồng hồ, Nguyễn Nam Chúc ra ngoài tìm phòng ăn của khách sạn để mượn vật dụng nướng thịt, sau đó bắt đầu sơ chế nguyên liệu.

Nguyễn Nam Chúc không thạo nấu ăn lắm, hấn cảm cú nghiên cứu xem nên thái thịt bò thế nào.

Lâm Thu Thạch cảm thấy buồn cười khi nhìn điệu bộ của hấn, bèn bước tới nói: “Em nhóm lửa lên đi, để anh làm.”

“Được.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Thực ra nếu ngại phiền phức, họ có thể trực tiếp tìm đầu bếp của khách sạn, nhờ người ta nấu giúp, nhưng Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc lại muốn tự làm.

Sau khi trải qua một số chuyện, mọi thứ trong thực tế dường như đều trở nên tốt đẹp hơn, thậm chí những điều phiền phức thường cũng không làm con người ta chán nản.

Lâm Thu Thạch nhận lấy miếng thịt bò từ tay Nguyễn Nam Chúc rồi thái ra, chuẩn bị thêm ít rau củ, sau đó hai người đứng trên bãi biển nướng đồ ăn.

Thịt bò được dùng để nướng là loại hảo hạng, chỉ cần ướp thêm chút muối rồi nướng lên là đã rất ngon. Lâm Thu Thạch nướng xong miếng nào là nhét ngay miếng nấy vào miệng Nguyễn Nam Chúc. Nhìn làn da rám

năng của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy như mình đang bón cho chú gấu đen nhốt trong sở thú. Bón được một lát, Lâm Thu Thạch không nhịn được bật cười thành tiếng.

Nguyễn Nam Chúc hiển nhiên nhận ra mình bị Lâm Thu Thạch chế giễu, hắn nuốt miếng thịt bò đang nhai xuống, nói: “Anh cười gì thế?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Em thấy anh giống đang cho gấu ăn không?”

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày.

“Ha ha ha, chính là loại gấu trong sở thú ấy...” Lâm Thu Thạch vừa nói được nửa câu thì bị chú gấu chocolate hăm hực cắn một cái.

Chú gấu chocolate há miệng ra, để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, hắn nói: “Cười nữa là con gấu ăn thịt anh đó.”

Lâm Thu Thạch gắng gượng nín thinh, nhưng đôi vai vẫn rung rung chứng tỏ rõ ràng cậu không thể kìm nén được cơn buồn cười đang dâng trào.

Nguyễn Nam Chúc nhắc bổng cậu lên, một người đàn ông trưởng thành như Lâm Thu Thạch vậy mà chẳng khác nào món đồ chơi trong tay Nguyễn Nam Chúc, nhẹ tênh. Lâm Thu Thạch bị vác thẳng lên vai, miệng kêu: “Khoan đã... lửa, lửa vẫn đang cháy kìa!”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không sao.” Nói xong, hắn mang Lâm Thu Thạch vào phòng.

Sau cuộc đàm đạo, Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi đói, buổi tối cậu vẫn chưa ăn gì. Cậu chọc mũi chân vào lưng Nguyễn Nam Chúc, nói: “Anh đói.”

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, đưa tay vuốt mái tóc ướt ra phía sau đầu. Hắn nhìn ra chỗ bếp nướng mà hai người để lại, nói một cách bất đắc dĩ: “Cháy hết cả rồi.”

Lâm Thu Thạch giận dỗi bảo: “Không cháy mới là lạ. Lâu như thế cơ mà...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đợi chút nhé, em đi tìm đồ ăn cho anh.” Hắn quay vào phòng tìm chiếc áo khoác choàng lên người, sau đó đi ra ngoài.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng lưng Nguyễn Nam Chúc, lại bắt đầu thất thần. Cậu lấy điện thoại ở bên cạnh ra xem, thấy một số tin nhắn trong đó vẫn chưa đọc. Những tin nhắn này đã được gửi từ nửa tháng trước nhưng cậu vẫn chưa xem, thực ra sau khi đến đây, Lâm Thu Thạch hầu như không dùng điện thoại.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lúc, sau khi mở hòm tin nhắn ra, cậu phát hiện có rất nhiều người gửi tin nhắn cho mình, có người tỏ ra lo lắng cho hai người, người thì dò hỏi về tình hình cụ thể của họ.

Lâm Thu Thạch đang trả lời qua vài tin nhắn thì chợt nghe thấy có tiếng bước chân ngoài cửa.

Cậu ngẩng đầu, thấy Nguyễn Nam Chúc đem vào một chiếc đĩa thức ăn to. Hắn khó nhọc dùng chân để mở cửa, sau đó khép cửa lại rồi bước vào.

“Sao em lấy nhiều vậy?” Lâm Thu Thạch đặt điện thoại xuống, đi ra giúp Nguyễn Nam Chúc cầm bát đồ.

Nguyễn Nam Chúc nhướn mày: “Giờ vẫn còn sớm mà, sợ anh lát nữa lại đói.”

Lâm Thu Thạch: “...” Dĩ nhiên cậu hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc, cậu nói: “Một vừa hai phải thôi.”

Trên hòn đảo này chỉ có hai người, nên chẳng cần kiêng dè ai, cứ thoải mái sống theo ý mình.

Nguyễn Nam Chúc mặt dày nói: “Ăn không no thì phải làm sao.”

Lâm Thu Thạch. “...” Sao trước kia cậu không biết da mặt của Nguyễn Nam Chúc lại dày đến vậy.

Nhưng Lâm Thu Thạch thực sự đói quá rồi, cậu với tay lấy thức ăn trong đĩa, bắt đầu ăn một cách từ tốn.

Nguyễn Nam Chúc thấy chiếc điện thoại để gần đó, bèn hỏi: “Sao rồi, vừa nãy có ai gọi cho anh à?” Lâm Thu Thạch gần như không động đến điện thoại suốt cả tháng nay, Nguyễn Nam Chúc cũng không hỏi, dù sao nếu có chuyện gì gấp, mọi người sẽ liên lạc với mình.

“Không.” Lâm Thu Thạch đáp, “anh chỉ xem tin nhắn gửi đến một chút...” Cậu dừng lại một lúc rồi thì thầm: “Có tin gì về Nhất Tà chưa?”

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu.

Câu trả lời nằm trong dự đoán của Lâm Thu Thạch, nhưng không hiểu sao cậu vẫn có chút thất vọng. Cậu cụp mắt, tiếp tục ăn.

“Nhưng em đại khái đoán được Nhất Tạ sẽ đi đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh còn nhớ Trác Phi Tuyên không?”

Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra đi đâu gì đó, cậu tròn mắt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc: “Ý em là em gái Trác Phi Tuyên... Trác Minh Ngọc phải không?”

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có lẽ Trình Nhất Tạ sớm đã dự liệu sẽ có ngày hôm nay.” Cậu ta đoán biết một trong hai anh em sẽ phải chết, nhưng không ngờ rằng người ra đi lại là em trai của mình.

“VẬY...” trong lòng Lâm Thu Thạch có vài lời muốn nói. Nhưng Nguyễn Nam Chúc lại lắc đầu, nói: “Mọi thứ chỉ là suy đoán mà thôi.”

Lâm Thu Thạch thở dài, không hỏi tiếp nữa.

Quãng thời gian chỉ có hai người là tuyệt vời nhất, không cần phải nghĩ về những thứ lộn xộn ngoài kia, chỉ cần tận hưởng cuộc sống là đủ.

Mỗi ngày đầu ngủ cho đến khi tự thức giấc, ăn đồ ngon, ngắm cảnh đẹp, ở bên người quan trọng nhất, cuộc sống như vậy đã dần khiến Lâm Thu Thạch hồi phục. Trạng thái tinh thần của cậu bắt đầu minh mẫn trở lại, mặc dù tốc độ hồi phục rất chậm, nhưng so với tình trạng thờ thẩn trước kia thực sự đã đỡ hơn rất nhiều.

Thấy Lâm Thu Thạch như vậy, Nguyễn Nam Chúc thần thở phào trong lòng.

Hai người đi nghỉ đúng hai tháng mới quay trở về Hắc Diệu Thạch.

Trong khoảng thời gian này, Trần Phi nhận trách nhiệm dẫn Diệp Điều qua cửa. Tuy không giỏi bằng Nguyễn Nam Chúc, nhưng Trần Phi vẫn được coi là cao thủ, anh ta dẫn Diệp Điều mang theo gợi ý cày cửa cấp thấp vài lần, về cơ bản là để Diệp Điều dần quen với cuộc sống ở Hắc Diệu Thạch.

Thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc trở về, Diệp Điều rất phấn khích, nói: “Anh Lâm, cuối cùng anh cũng trở lại rồi!”

Lâm Thu Thạch nói: “Ừm, cảm thấy sao rồi?”

Diệp Điều đáp: “Em cảm thấy khá ổn.” Trong lúc Diệp Điều nói chuyện, Hạt Dẻ nằm cuộn mình trong lòng hắn. Xem cách nựng mèo của hắn, chắc hắn cũng có tư chất sen tiêm tằm: “Sao anh đen đi nhiều quá vậy?”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đầu đen đi trông thấy, màu da tựa như màu chocolate. Nhưng đàn ông đen một chút cũng chẳng sao, trông càng khỏe mạnh hơn.

Lâm Thu Thạch nhìn bắp tay đen thui của mình, cười nói: “Phơi nắng đấy.”

Diệp Điều cũng cười: “Phơi kiểu gì mà rám đầu ghê.”

Lâm Thu Thạch nghĩ thực ra cũng không đầu lắm... đặc biệt là Nguyễn Nam Chúc... ừm... kể ra cũng khá là vui mắt...

Tất nhiên, cậu không dám nói ra đi đầu này, dấu sao Nguyễn Nam Chúc vẫn đang ng ỡ cạnh cậu, vì vậy cậu chỉ hỏi về tình hình gần đây của Hắc Diệu Thạch.

Tuy rằng sự ra đi của Trình Thiên Lý là một đả kích lớn đối với họ, nhưng mọi người đều đang cố gắng thoát khỏi trạng thái ủ rũ nặng nề, dần khôi phục lại tần suất làm việc như trước kia.

Mới đó mà nửa năm đã trôi qua, Lâm Thu Thạch không khỏi sửng sốt, cậu cảm thấy như mọi chuyện mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Nguyễn Nam Chúc về được hai ngày thì Bạch Minh tìm đến, nói có việc muốn tìm bàn.

“Đã bao lâu rồi anh không vào cửa?” Bạch Minh ng ỡ bên ghế sofa trong phòng khách, đi thẳng vào vấn đề

“Nửa năm.” Nguyễn Nam Chúc trả lời rất thản nhiên.

“Nửa năm?!” Với câu trả lời này, Bạch Minh hiển nhiên có chút ngạc nhiên, y nhìn Nguyễn Nam Chúc từ trên xuống dưới, nói: “Anh có phải là Nguyễn Nam Chúc không thế, hay là bị ai khác đã nhập?”

Nguyễn Nam Chúc liếc xéo một cái: “Có gì nói thẳng đi.”

Bạch Minh hất hàm ra hiệu cho Nguyễn Nam Chúc đi lên thư phòng.

Nguyễn Nam Chúc quay đầu nói với Lâm Thu Thạch đang ng ỡ xem tivi: “Anh cũng lên cùng đi.”

Lâm Thu Thạch chỉ vào mình: “Anh hả?”

“Ừ.” Sau khi xác nhận lại, Nguyễn Nam Chúc quay lưng đi thẳng lên lầu.

Bạch Minh cũng ngạc nhiên không kém Lâm Thu Thạch, nhưng y tiếp nhận đi đầu này rất nhanh chóng. Đôi mắt y toát ra ánh nhìn ẩn ý, y mỉm cười nói: “Thật ngưỡng mộ hai người.”

Lâm Thu Thạch nghĩ anh ngưỡng mộ bọn tôi làm gì, những người có thể ở bên thân tượng của mình chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

Ba người cùng đến thư phòng, Bạch Minh và Nguyễn Nam Chúc bắt đầu bàn việc. Câu nói đầu tiên của Bạch Minh đã thu hút tất cả sự chú ý của Lâm Thu Thạch, y nói: “Anh Nguyễn, thực sự anh đã gặp người vượt qua mười hai cánh cửa bao giờ chưa?”

Nguyễn Nam Chúc trả lời vồn vện một chữ: “Chưa.”

Bầu không khí động đặc lại trong giây lát, Bạch Minh nói: “Chưa à?”

“Chưa.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

Bạch Minh lại hỏi: “Tại sao lại như vậy, theo quy tắc của cửa...”

Y vừa nói được một nửa thì bị Nguyễn Nam Chúc ngắt lời: “Không cần nhắc đến quy tắc của cửa nữa, bây giờ tôi đang nghi ngờ quy tắc của cửa thứ mười một và mười hai không giống với các cửa trước đó.”

Bạch Minh nhíu mày.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi từng nói chuyện với một người đã vượt qua cửa cấp mười một.”

Bạch Minh nhìn Nguyễn Nam Chúc.

“Anh ấy không muốn nói gì cả, nhưng cứ nhắc đi nhắc lại một chuyện.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đừng ôm ác ý với người khác.”

Bạch Minh: “... Nghĩa là sao?” Bạch Minh nhất thời không thể hiểu được lời nói của Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Lời sao ý vậy.”

“Ý là đừng giết người hả?” Bạch Minh đứng dậy, chầm chậm đi qua đi lại trong phòng, y hỏi: “Còn cửa cấp mười hai thì sao? Cửa cấp mười hai sẽ diễn ra như thế nào?”

“Người đó đã chết.” Nguyễn Nam Chúc đáp. “Anh ấy không thể vượt qua cửa cấp mười hai.”

Câu trả lời này nằm trong dự đoán, nhưng không hiểu sao vẫn khiến người nghe thấy thất vọng. Bạch Minh thở dài: “Vì vậy cho đến lúc này, chúng ta đều không biết cánh cửa cấp mười hai có thể vượt qua được hay không? Nếu đây là một âm mưu thì sao? Căn bản chẳng có gì gọi là cuộc đời mới.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì thêm, ngón tay hắn vẽ một vòng trên chiếc bàn gỗ tròn màu đen, hỏi: “Anh đang lo lắng đi đâu gì?”

Bạch Minh im lặng.

Nguyễn Nam Chúc quan sát thái độ của Bạch Minh, dường như qua đó thấy được đi đâu gì đó. Ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không, hắn nói: “Bạch Minh, anh lọt hố rồi sao?”

Bạch Minh không khách sáo chỉ vào Lâm Thu Thạch đang ngồi kế bên, người từ nãy đến giờ không nói lời nào: “Lẽ nào anh thì không?”

“Tôi có.” Nguyễn Nam Chúc bật cười, nụ cười này có chút giễu cợt và hả hê: “Nhưng tôi không sợ, vì anh ấy tiến bộ rất nhanh, chúng tôi có thể đồng sinh cộng tử.”

Bạch Minh cười khẩy: “Anh nữa sao?”

“Sao lại không nữa chứ?” Nếu là trước kia, Nguyễn Nam Chúc thực sự sẽ bị Bạch Minh bắt thóp, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, cuối cùng hắn cũng nhận ra rằng bị bỏ lại một mình dường như không phải là đi đâu gì vui vẻ. Chỉ cần được sống tiếp là vui vẻ ư? Chưa chắc.

Bạch Minh trừng mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc, y muốn nhìn thấy sự dao động trong ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Nguyễn Nam Chúc rất kiên định, kiên định đến nỗi khiến cho Bạch Minh ghen tị. Lâm Thu Thạch dịu dàng ngồi bên như đã trở thành chỗ dựa cho Nguyễn Nam Chúc, khiến hắn có thể tiếp tục xông lên phía trước.

Còn Bạch Minh thì không may mắn như vậy, y thở dài, nói: “Tôi tiêu rồi.”

Nguyễn Nam Chúc cười lớn: “Anh nói chỉ vui chơi qua đường thôi mà?”

Anh bạn chí cốt này của Nguyễn Nam Chúc, trông bề ngoài hoạt bát cởi mở vậy thôi, thực ra tính tình rất bạc bẽo, biết bao người đã đi qua đời y, đâu ai ngờ có một ngày y rơi vào bẫy tặc vì tình.

“Làm sao tôi biết được.” Bạch Minh trước nay chưa từng giả tạo trước mặt Nguyễn Nam Chúc, y dựa vào ghế sofa, thở dài: “Sao anh ấy lại dễ thương đến vậy, tôi lúc đầu quả thực chỉ muốn vui đùa chút thôi...”

“Chơi vui không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Vui chết đi được.” Bạch Minh gượng cười.

“Phải rồi, cửa cấp mười một của anh là vào năm sau nhỉ,” Bạch Minh nói, “có thể tiết lộ chút manh mối không?”

“Được.” Nguyễn Nam Chúc không coi đây là việc quan trọng: “Không lời giải.”

Bạch Minh: “Hả?” Nhất thời y vẫn chưa theo kịp lời Nguyễn Nam Chúc vừa nói: “Không lời giải nghĩa là sao?”

“Lời sao ý vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cả hai lần vào cửa cấp mười, gợi ý có được đâu là *Không lời giải*.”

Bạch Minh: “...” Về mặt y không khỏi vặn vẹo, cuối cùng không nhận được chữ một tiếng. Khổ sở cày cửa thăng cấp bao lâu nay, cuối cùng chỉ nhận được được ba chữ *Không lời giải*, rõ ràng là cố tình trêu ngươi.

“Biết vậy rồi mà anh vẫn bình tĩnh thế?” Bạch Minh nói: “Anh định mang theo gợi ý này cùng vào cửa với cục cưng của mình ư?”

Lâm Thu Thạch ngẩng lên sửa lại: “Tôi không phải cục cưng nha, cậu ấy nhỏ tuổi hơn tôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mặc dù nhỏ tuổi hơn nhưng không phải gì cũng nhỏ hơn đâu nhé.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc, đờmặt dày!

Bạch Minh: “Tiên sư, giờ nào rồi còn ghẹo nhau!”

Nguyễn Nam Chúc: “Chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết, vội vàng cũng chẳng có tác dụng.”

Bạch Minh không còn gì để nói, chỉ chấp tay tỏ ý bái phục, tán dương sự lạc quan chưa từng có của Nguyễn Nam Chúc.

Có câu “Người yêu ta sâu đậm vừa là áo giáp vừa là chiếc xương sườn yếu ớt”, xem ra Lâm Thu Thạch đã mang lại cho Nguyễn Nam Chúc rất nhiều thứ, ít nhất nhìn vào tên bạn thân vào lúc này, Bạch Minh thực sự không còn liên tưởng hẳn với kẻ luôn đầy nổi bất an trước kia.

Họ đều đang trưởng thành, Lâm Thu Thạch cũng vậy, Nguyễn Nam Chúc cũng vậy.

“Thôi được, tôi đi trước đây.” Bạch Minh nói: “Tối nay có hẹn ăn tối với anh ấy, gần đây anh ấy đang quay phim mới, không dễ gì có thời gian gặp nhau.” Ý đứng dậy, định rời đi.

“Không tiễn.” Nguyễn Nam Chúc vẫy tay tạm biệt y.

“Có chuyện gì thì trực tiếp gọi điện cho tôi, có thể giúp được gì tôi nhất định sẽ giúp.” Bạch Minh nói: “Vẫn còn một năm nữa cửa cấp mười một mới mở, cố gắng lên nhé Nguyễn Nam Chúc.”

“Ừm, phải cố gắng chứ.” Nguyễn Nam Chúc trả lời. Hắn nhìn theo bóng Bạch Minh rời khỏi thư phòng, đi xuống lầu.

Lâm Thu Thạch cũng định rời đi, nhưng bị Nguyễn Nam Chúc kéo lại. Cậu ngạc nhiên nhìn Nguyễn Nam Chúc, chợt thấy hắn đang nở nụ cười là lạ, nói: “Thu Thạch.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc chỉ vào chiếc bàn sách trước mặt: “Em muốn thử ở đây.”

Lâm Thu Thạch sững sờ một lúc mới nhận ra được ý của Nguyễn Nam Chúc, khẽ mắng: “Nguyễn Nam Chúc!” Bỗng nhiên cậu thấy hơi nhớ Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng băng giá của ngày xưa.

Chương 129

Cửa thứ mười bốn

Qua hai lần vào cửa, Nguyễn Nam Chúc đã có thể chắc chắn rằng gợi ý của cửa cấp mười một là cố định.

Độ khó của cánh cửa cấp mười quá cao, họ không thể vào đến lần thứ ba, vả lại hai lần đã đủ rồi, không thể mang mạng sống ra mạo hiểm thêm nữa. Nếu Trình Nhất Tà không bỏ đi, họ sẽ có thể sở hữu gợi ý cấp mười một thứ ba, nhưng ông trời lại không để ý người toại nguyện, để xảy ra việc ngoài ý muốn như vậy.

Nhìn chung đời người là như vậy, đầy biến động và vô thường.

Nguyễn Nam Chúc nói trên cơ thể của Diệp Điều có hào quang, hẳn cũng là người rất phù hợp với cửa. Giống như dự đoán của Nguyễn Nam Chúc, Diệp Điều nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống của Hắc Diệu Thạch, tính cách của hắn lạnh lợi hoạt bát, khiến bầu không khí trong căn biệt thự không đến nỗi quá ngột ngạt.

Một năm không phải là khoảng thời gian dài, nhưng cũng không ngắn.

Sau khi Trình Nhất Tà rời khỏi Hắc Diệu Thạch, Lâm Thu Thạch không còn gặp lại cậu ta nữa. Trình Nhất Tà tự che giấu tung tích của mình, cứ thế biến mất trước mắt mọi người không còn một dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Biến mất cùng với cậu ta, còn có Trác Phi Tuyên, kẻ trước kia thường xuyên đến biệt thự làm phi tần. Sau khi Trình Thiên Lý qua đời, hắn từng đến thêm một lần, nhưng khi hắn ngồi trong phòng khách nói: “Cậu ngốc Trình Thiên Lý đâu rồi? Sao không thấy đâu cả?” Không ai trả lời câu hỏi của hắn.

Có lẽ vì thấy vẻ mặt những thành viên Hắc Diệu Thạch quá đổi khó coi trước câu hỏi của mình, Trác Phi Tuyên dường như nghĩ ra điều gì đó. Hắn định nói rồi lại im, cuối cùng chẳng nói gì cả mà đứng lên ra về. Sau

lần đó, hẳn không bao giờ xuất hiện nữa, cả hẳn và Trình Nhất Tà cứ thế biến mất trước mắt mọi người.

Trong một năm này, Lâm Thu Thạch vẫn không ngừng cày cửa.

Cấp cao, cấp thấp, cậu đầu vào hết, tần suất khoảng nửa tháng một lần. Đôi khi Nguyễn Nam Chúc đi cùng cậu, có lúc cậu vào cửa một mình.

Thời gian này, Lâm Thu Thạch có dịp diện kiến bộ dạng giả gái của Diệp Điều lần nữa... thôi quên đi, không nhắc đến thì hơn, nghĩ đến lại đau mắt.

Vượt qua nhiều cửa, cậu cũng gặp thêm nhiều loại người, kiên cường và yếu đuối đều có, muôn hình vạn trạng. Dáng vẻ của con người trước lúc chết bao giờ cũng khiến lòng người thấy xúc động bùi ngùi.

Mặc dù Nguyễn Nam Chúc luôn cố gắng liên lạc với Trình Nhất Tà, nhưng cậu nhóc hoàn toàn không hồi âm. Cho đến một ngày nọ vào năm thứ hai sau khi Trình Nhất Tà mất tích, họ biết cậu ta nhất định sẽ xuất hiện ở một nơi.

Đó là ngày giỗ của Trình Thiên Lý.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đến mộ Trình Thiên Lý tìm một góc khuất đứng chờ. Một lúc sau, họ thấy có bóng người xuất hiện trước bia mộ của Trình Thiên Lý.

Người đó đội mũ và đeo khẩu trang, nhìn không rõ mặt, nhưng Lâm Thu Thạch chỉ nhìn một cái liền biết ngay đó chính là Trình Nhất Tà.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Chúng ta qua đó chứ?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Hãy để nó yên tĩnh một lát.”

Lâm Thu Thạch thở dài.

Trình Nhất Tà đứng trước mộ Trình Thiên Lý rất lâu, cuối cùng cậu ta đặt bó hoa trên tay lên trước bia mộ. Lúc cậu ta chuẩn bị rời đi thì Lâm Thu Thạch không nhịn được nữa, cất tiếng gọi: “Nhất Tà!”

Thân hình Trình Nhất Tà khựng lại, cậu ta quay đầu nhìn về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch bước nhanh về phía Trình Nhất Tà, cậu có rất nhiều điều muốn nói với đứa trẻ này, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Lâu rồi không gặp.” Trình Nhất Tạ bất ngờ mở lời trước. Cậu ta nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt lạnh băng, so sánh với tính cách lãnh đạm trước kia thì ánh mắt của cậu ta giờ đây lạnh như hồ băng vậy, thăm thẳm tối tăm, phả ra hơi lạnh thấu xương, không thể tìm thấy chút hơi ấm nào.

“Lâu rồi không gặp.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc cũng bước đến trước mặt Trình Nhất Tạ, hẩn dùng ánh mắt quan sát Trình Nhất Tạ một lượt, nhưng không nói gì.

“Em có chút việc, phải đi trước đây.” Trình Nhất Tạ nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay, nói bằng giọng lạnh nhạt.

Lâm Thu Thạch nói: “Nhất Tạ..” Cậu muốn hỏi Trình Nhất Tạ ổn không, nhưng thấy rằng câu hỏi này có chút thừa thãi, vì ai cũng có thể thấy rằng, Trình Nhất Tạ không hề ổn chút nào.

Cuộc sống của Trình Nhất Tạ rõ ràng không tốt. Tóc của cậu ta bạc đi nhiều, dù có dùng mũ đội để che đi nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ.

“Thôi đi đi.” Nguyễn Nam Chúc cuối cùng vẫn không nói gì, hẩn bảo: “Có chuyện gì thì gọi điện cho anh, có bọn anh ở đây rồi.”

Trình Nhất Tạ gật đầu, khuôn mặt vẫn dửng dưng như trước đây, cậu ta quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nhìn theo sau, cả hai đều im lặng. Thực ra họ không biết phải làm sao để an ủi Trình Nhất Tạ, dù đã một năm trôi qua, sức ảnh hưởng của một số chuyện vẫn không hề giảm đi, thậm chí có lẽ mãi mãi sẽ không thể giảm đi.

Lâm Thu Thạch bóc một viên kẹo, đưa vào miệng, cảm nhận vị ngọt lan tỏa trên lưỡi mình. Cậu đưa tay nắm lấy bàn tay Nguyễn Nam Chúc, nói: “Đi thôi.”

Lúc này, hai người mới rời khỏi nghĩa trang.

Lâm Thu Thạch thấy Trình Nhất Tạ vẫn còn sống, trong lòng nhẹ nhõm mấy phần. Cậu không dám đòi hỏi quá nhiều. Nhưng đi đâu khiến cậu không ngờ đó là vài ngày sau, họ nhận được một lá thư của Trình Nhất Tạ, trên bức thư chỉ nói đơn giản rằng cậu ta đã có được gợi ý của cánh cửa cấp mười một rồi.

Em có được gợi ý đặc biệt. Trong thư, Trình Nhất Tà nói: Gợi ý chỉ có hai chữ: Sống chết.

Lâm Thu Thạch đọc nội dung lá thư, đọc hai chữ đặc biệt ấy thành tiếng: “Sống... chết?”

Nguyễn Nam Chúc nhú mày, chìm vào suy nghĩ.

Gợi ý của họ là *Không lời giải*, nhưng gợi ý của Trình Nhất Tà lại là *Sống chết*, đi đầu này khiến Lâm Thu Thạch nảy sinh một suy đoán lạ lùng, cậu nói: “Lẽ nào cửa cấp mười một của tất cả mọi người đều giống nhau?”

Ngón tay của Nguyễn Nam Chúc vuốt nhẹ lá thư, nhìn hai chữ Sống chết trên đó: “Cũng có thể.”

“Vị đàn anh của em khi vào cửa cấp mười một có nói với em thông tin gì không?” Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc.

“Không, lúc đó em vẫn là người mới,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “làm gì nghĩ được đến chuyện xa xôi như cửa cấp mười một.”

Vậy thì thật sự hết cách, vì bên cạnh họ không có bất kỳ ai từng vượt qua cửa cấp mười một. Trên thực tế, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch có thể vượt qua cánh cửa cấp mười an toàn đã được coi là nhân tài kiệt xuất rồi.

Sống chết, Sống chết, hai chữ Sống chết trong gợi ý rốt cuộc ám chỉ đi đầu gì? Nếu ở những cửa khác, họ còn có thể bình tĩnh nghĩ rằng đợi khi vào cửa rồi liên hệ những việc xảy ra trong cửa với gợi ý cho sẵn để tìm ra phương hướng sau, nhưng đây là một cánh cửa vô cùng khó khăn, nếu không cẩn thận thì sẽ mất mạng, nên ngay cả Nguyễn Nam Chúc cũng không dám mạo hiểm.

Mặc dù vẫn còn một năm nữa, nhưng họ đã bắt đầu chuẩn bị cho việc vào cửa.

Cả hai tham khảo rất nhiều tài liệu về liên tưởng giữa sự sống và cái chết, từ truyền thuyết phương đông đến thần thoại phương tây, từ điện Diêm La^[7] đến Anubis^[8]...

Dù không biết những việc này rốt cuộc có tác dụng gì không, nhưng làm chút gì đó còn tốt hơn là ngẩng chờ chết.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Điều đã vượt qua cửa cấp bảy của mình. Lâm Thu Thạch hỏi hấn có muốn nhảy cấp không, Diệp Điều nghĩ một lúc rồi từ chối. Hấn nói rằng nhảy cấp cũng không có tác dụng gì, cần vào cửa thì vẫn phải vào.

Lâm Thu Thạch rất ngưỡng mộ sự thận trọng và tự chủ của hấn, không phải ai cũng có thể dễ dàng từ chối sự cám dỗ như vậy.

Thời gian chính xác của cửa cấp mười một là ngày Hai mươi bảy tháng Ba. Vì cấp độ của cửa đã rất cao, nên giờ đây họ có thể cảm nhận một cách rõ ràng thời gian cửa xuất hiện.

Nguyễn Nam Chúc khoanh tròn ngày Hai mươi sáu tháng Ba trên bộ lịch với vẻ mặt nghiêm túc, còn ký hiệu thêm một hình trái tim nhỏ ở bên cạnh.

Lâm Thu Thạch thấy vậy bèn nói với hấn: “Em đánh dấu sai rồi, ngày Hai mươi bảy mới là ngày vào cửa.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không sai đâu.”

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu ra sao.

Nguyễn Nam Chúc giải thích: “Ngày Hai mươi sáu phải chơi hết mình mới được.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu ngẩn người mất vài giây mới hiểu ra Nguyễn Nam Chúc đang đùa, nhất thời không nói nên lời. Sau khi cậu xác định mối quan hệ với Nguyễn Nam Chúc, cái tính hâm dở của Nguyễn Nam Chúc lúc ở trong cửa biểu hiện càng ngày càng rõ. Lâm Thu Thạch cảm thấy như vậy cũng rất tốt, chỉ có điều tở tệ duy nhất đó là Nguyễn Nam Chúc thường xuyên ghen tuông vô cớ.

“Anh thích Chúc Mạnh hay Nguyễn Nam Chúc?” Có lần khi đang ở thế giới thực, Nguyễn Nam Chúc đã hỏi Lâm Thu Thạch như vậy.

Lâm Thu Thạch chỉ có thể nói rằng mình thích Nguyễn Nam Chúc.

Khi vào trong cửa thì câu trả lời cần đổi ngược lại, nhưng Chúc Mạnh rất có thể sẽ nổi cơn điên xuất mà nói rằng: “Nhưng ngày hôm qua có một người đàn ông tên Nguyễn Nam Chúc đến gặp em, nói anh yêu người đó.”

Lâm Thu Thạch: “... Anh yêu cả hai có được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Được, em bằng lòng để anh yêu cả hai.”

Lâm Thu Thạch: “...” Này, sao trong tay em có nhiều kịch bản quá vậy?

Thời gian của cửa cấp mười một đang dần đến gần, bầu không khí giữa mọi người lại bắt đầu trở nên nặng nề.

Không cần nghĩ cũng biết độ khó của cửa này rất cao, vì vậy trước khi bước vào, Lâm Thu Thạch cảm thấy cần tính toán cẩn thận một chút, thu xếp những chuyện hậu sự nếu có. Nhưng sau khi suy nghĩ, cậu phát hiện bản thân mình về cơ bản là một người không có gì phải bận lòng. Người bạn duy nhất Ngô Kỳ đã mất, người thân trong nhà hầu như đã rất lâu không qua lại, ngoại trừ đám bạn bè tại biệt thự, cậu thật sự không còn ai cần phải giả biệt.

Nhưng đi đâu mà Lâm Thu Thạch không ngờ tới là một tháng trước khi vào cửa, Nguyễn Nam Chúc lại đưa cậu về nhà của hắn.

Lâm Thu Thạch luôn nghĩ nhà của Nguyễn Nam Chúc sẽ mang bầu không khí tương đối quanh quẩn, nhưng không ngờ rằng khi về đến nhà, cậu thấy một người phụ nữ trung niên xinh đẹp sà vào lòng Nguyễn Nam Chúc và bật khóc.

Nguyễn Nam Chúc không vì vậy mà lay động, hắn từ từ đẩy người phụ nữ ấy ra và gọi: “Mẹ.”

Lâm Thu Thạch bối rối đứng bên cạnh.

Sau đó, Lâm Thu Thạch có cơ hội hiểu sơ qua về thành phần gia đình Nguyễn Nam Chúc. Điều kiện gia đình của hắn rất tốt, hắn có một người anh ưu tú, một người cha nghiêm khắc, một người mẹ yêu kiều. Gia đình này ngoài điều kiện kinh tế tốt ra thì mọi thứ đều rất bình thường, Nguyễn Nam Chúc thật sự không giống một kẻ sinh ra trong gia đình như vậy.

Nguyễn Nam Chúc thản nhiên giới thiệu về Lâm Thu Thạch với gia đình, nói cậu là người yêu của mình.

Lâm Thu Thạch vốn dĩ có chút căng thẳng, nhưng cậu thấy người thân của Nguyễn Nam Chúc rất bình thản đón nhận những lời của Nguyễn Nam Chúc. Sau này, Lâm Thu Thạch mới biết, người trong gia đình này và thành viên gia đình Dịch Mạn Mạn gần giống nhau, họ tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc có vấn đề về thần kinh...

“Con trai cô mặt nào cũng tốt, hi ền nổi bị chứng rối loạn lo âu nhẹ.” Nhân lúc Nguyễn Nam Chúc đi vệ sinh, mẹ của hắn lau nước mắt nói với Lâm Thu Thạch như vậy: “Từ nhỏ nó đã mắc căn bệnh này rồi, cảm ơn cháu, nhất định là nhờ có cháu ở cạnh nên nó mới khỏe hơn...”

Lâm Thu Thạch lắng nghe mà không dám lên tiếng, trong lòng nghĩ chẳng lẽ lại nói với mẹ Nguyễn Nam Chúc rằng cậu cũng mắc chứng rối loạn lo âu. Nhưng nếu nghĩ kỹ thì thực ra chuyện này có thể hiểu được, bởi vì trong mắt những người không có cửa, quãng thời gian ở trong cửa cũng chỉ tương đương việc ngăn ra một lát.

Có đi ều phản ứng sau khi ngăn người sẽ có chút dữ dội, có người khóc có người cười, có người trực tiếp nhảy l ầu...

Có thể thấy rằng gia đình của Nguyễn Nam Chúc vẫn tình cảm với hắn, chỉ là theo một cách nào đó, tình cảm này đang trở thành gánh nặng. Họ không thể lý giải được hành động của Nguyễn Nam Chúc, cũng không thể hiểu được vì sao Nguyễn Nam Chúc muốn thoát khỏi quỹ đạo của con người bình thường...

Trên đời này, nếu không cùng trải nghiệm giống nhau thì sẽ không có sự đồng cảm.

Sau bữa ăn, Nguyễn Nam Chúc đưa Lâm Thu Thạch đi. Khi đã ngồi trong xe, hắn quay lại nhìn Lâm Thu Thạch, hỏi: “Anh không muốn nói gì à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Nói gì... ôi mẹ em trẻ thế?”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Lâm Thu Thạch bật cười: “Anh chẳng muốn nói gì cả.” Cậu dừng lại một lúc rồi nói: “Họ đều là những người tốt.” Chỉ là có một số chuyện đôi bên chẳng thể hiểu cho nhau.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em thực sự rất may mắn vì sinh ra trong gia đình như vậy, mỗi tội người thân cứ nghĩ em bị điên, còn đưa em ra nước ngoài trị bệnh, nhưng em không muốn thì họ cũng không ép buộc.”

Nhắc đến bệnh thần kinh, Lâm Thu Thạch nghĩ ngay đến Dịch Mạn Mạn. Dịch Mạn Mạn có thể nói là một ví dụ điển hình trong Hắc Diệu Thạch, người trong gia đình cứ nghĩ anh ta bị điên, bị bệnh thần kinh, thậm

chỉ còn định bắt nốt anh ta vào bệnh viện tâm thần. So với Dịch Mạn Mạn, thái độ của người nhà Nguyễn Nam Chúc rõ ràng khá hơn nhiều.

“Đúng vậy, dưới ánh mắt của người ngoài, chúng ta chẳng khác nào lũ tâm thần.” Lâm Thu Thạch nói một cách bất đắc dĩ: “Ngần ra một lát rồi bắt đầu gào khóc ầm ỹ.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đã bốn, năm năm nay, em không về nhà.”

Lâm Thu Thạch nhìn hắn, hiểu ý nghĩa ẩn giấu phía sau lời nói của hắn. Quả nhiên, Nguyễn Nam Chúc khẽ nói thêm: “Quan hệ không thân thiết thì đến lúc thật sự ra đi cũng đã phải đau lòng.”

Lâm Thu Thạch không khỏi bật cười: “Cũng không hẳn như vậy.” Cậu nhớ lại thời điểm hai người sắp sửa bước vào mối quan hệ, Nguyễn Nam Chúc đã đột nhiên lùi một bước, bây giờ nghĩ lại, chắc vì suy nghĩ kia đã cản bước.

Có đi đâu lúc này, họ đều đã đủ kiên định để có thể trở thành chỗ dựa cho người kia.

Nửa tháng trước khi vào cửa, biệt thự luôn chìm trong các cuộc vui, ngày nào mọi người cũng tụ tập uống rượu, chè chén say sưa, quây phá đến tận khuya.

Thứ cảm xúc bị những cuộc vui kiềm nén lại đột nhiên bùng phát trong một đêm nọ. Hôm ấy, mọi người trong căn biệt thự đều khóc, Dịch Mạn Mạn, Trần Phi, Lư Diễm Tuyết, và cả Diệp Điều.

Diệp Điều nói: “Đồ khốn Lâm Thu Thạch, anh nhất định phải trở về đó!”

Trần Phi nói: “Anh Nguyễn, tôi sẽ đợi hai người.”

Dịch Mạn Mạn và Lư Diễm Tuyết khóc đến nỗi hơi thở đứt quãng, chẳng nói nên lời.

Tình cảnh khiến khóe mắt Lâm Thu Thạch cũng hơi rơm rơm, chỉ có Nguyễn Nam Chúc vẫn vững như bàn thạch, nói: “Tôi vẫn còn sống sờ sờ đây mà, khóc gì mà khóc?”

“Hu hu hu hu.” Nhưng đám say rượu hoàn toàn phớt lờ lời nói của Nguyễn Nam Chúc, tiếp tục trút ra những nỗi bất an trong lòng.

Lâm Thu Thạch nằm trên ghế sofa, men rượu khiến đầu óc cậu trống rỗng, nhưng ngay cả như vậy, cậu vẫn cảm nhận được một niềm hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời. Có người để ý đến sự tồn tại của cậu, có người quan tâm đến sự sống còn của cậu, cảm giác được người khác quan tâm này sao mà cảm động đến thế, thậm chí khóe mắt Lâm Thu Thạch bất giác trào ra một giọt lệ nóng hổi.

Mọi người khóc lóc, la hét, khiến căn biệt thự loạn hết cả lên.

Nguyễn Nam Chúc đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch, sau đó ôm lấy Lâm Thu Thạch, chạm nhẹ vào tai cậu, nói: “Tai của anh nhìn như tai tinh linh ấy.”

Lâm Thu Thạch đáp lại Nguyễn Nam Chúc bằng nụ cười ngây ngô.

Sau khi uống một chút rượu, Nguyễn Nam Chúc trông cực kỳ diễm lệ, biểu cảm lạnh lùng bị men rượu làm dịu bớt, đôi mắt lúng liếng hào quang, cặp môi đỏ bóng, trông cực kỳ ngon miệng.

Lâm Thu Thạch đưa tay chạm vào hàng mi dày của Nguyễn Nam Chúc, cười nói: “Dài thật đó.”

Nguyễn Nam Chúc cup mắt nhìn cậu.

Lâm Thu Thạch tựa vào lòng Nguyễn Nam Chúc, cảm nhận hơi ấm trên da thịt hần, cậu nói: “Lúc trước anh từng nghĩ như vậy là đủ rồi, nhưng bây giờ...”, vâng trán cậu lộ chút buồn phiền, “anh muốn bên em đến khi đầu bạc răng long, như vậy liệu có tham lam quá không?”

“Không,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “mọi người đều sẽ muốn như thế, đi đâu này bình thường mà.” Hắn ghé sát vào tai Lâm Thu Thạch, chạm nhẹ môi lên ấy rồi nói bằng giọng khàn khàn: “Em cũng thế thôi.”

Lâm Thu Thạch nở nụ cười rạng rỡ, nói: “Như vậy thì quá tốt rồi, em có sợ không?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Đã từng, nhưng giờ không còn sợ nữa.”

Họ đã có nhau.

Trái tim Lâm Thu Thạch bình yên trở lại, cậu nói: “Anh cũng không sợ.”

Họ nhìn chăm chú vào mắt nhau, sau đó không hẹn mà cùng mỉm cười. Nguyễn Nam Chúc dìu Lâm Thu Thạch đi thẳng lên tầng hai.

Diệp Điều thấy hai người định đi liền la to: “Vậy là đi à? Vẫn chưa uống đã mà...” Hần vừa nói xong thì bị Trần Phi cốc đầu một cái, Trần Phi nói: “Thanh niên ơi, tỉnh lại chút đi, người ta đang yêu đó.”

Diệp Điều: “...” Chỗ này thật là thô bạo với ai còn độc thân hu hu.

Sau mười mấy ngày hoan lạc như trước giờ tận thế, một tuần trước ngày Hai mươi bảy, mọi người dần dần bình tĩnh trở lại.

Nguyễn Nam Chúc tìm gặp Trần Phi, bắt đầu bàn giao một số việc.

Ban đầu Trần Phi rất không tình nguyện, nhưng Nguyễn Nam Chúc nói một câu khiến anh ta bình tĩnh lại: “Tôi không thể chắc chắn bản thân mình có thể thoát ra, nếu tôi đi rồi, anh phải tiếp tục duy trì hoạt động của Hắc Diệu Thạch. Họ vẫn còn ở đây, anh phải bảo vệ họ.”

Lúc này, Trần Phi mới miễn cưỡng đồng ý.

Khác với Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch không có việc gì làm nên đi giúp Lư Diễm Tuyết nấu cơm.

Lư Diễm Tuyết trông vẫn rất ủ rũ, cô muốn ép bản thân phấn chấn lên, nhưng Lâm Thu Thạch nhìn ra sự gượng gạo ngay cả trong nụ cười của cô.

Thấy cô như vậy, Lâm Thu Thạch cảm giác trong lòng đau nhói. Cậu bóng gió nói rằng, không muốn cười thì không cười cũng được mà, tôi hiểu tâm trạng của cô lúc này.

Lư Diễm Tuyết nghe vậy, không kìm nén nổi cảm xúc nữa, lao thẳng vào lòng Lâm Thu Thạch mà gào khóc. Có nói: “Tôi không dám nghĩ nếu anh và anh Nguyễn đâu không còn thì sẽ ra sao, tôi không dám nghĩ ngộ nhỡ hai người gặp chuyện thì sẽ thế nào...”

Lâm Thu Thạch vuốt tóc cô, như an ủi một đứa trẻ đang suy sụp. Cậu không biết phải làm sao, chỉ đành nói: “Không sao đâu, mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Lư Diễm Tuyết khóc nghẹn ngào.

Ngày Hai mươi lăm tháng Ba, Trình Nhất Tà quay trở về biệt thự. Sự trở lại của cậu ta khiến tất cả mọi người nhất thời bối rối, đằng sau sự vui mừng là nỗi ưu sầu dày đặc.

Trình Nhất Tà đã cao lên và gầy đi, một năm trôi qua, cậu bé đã hoàn toàn trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Cậu ta biết thời gian vào cửa của Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, nên lần này trở về có lẽ vì lo lắng đây là lần gặp mặt cuối cùng.

Mọi người không ai dám nhắc đến chuyện cũ, chỉ hỏi Trình Nhất Tà sống như thế nào trong thời gian qua.

Trình Nhất Tà đáp một cách cằn cỗi, Lâm Thu Thạch thì chợt để ý thấy trên cổ Trình Nhất Tà có thêm một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền này Lâm Thu Thạch đã từng nhìn thấy trên cổ của Trác Phi Tuyền...

“Trác Phi Tuyền đâu?” Nguyễn Nam Chúc hỏi đúng câu mà Lâm Thu Thạch muốn hỏi.

“Anh ta chết rồi.” Trình Nhất Tà nói với giọng lãnh đạm, như thể cái chết đã không có cách nào ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu ta được nữa: “Anh ta chết vào năm ngoái, không qua được cửa cấp mười.”

Nguyễn Nam Chúc không nói thêm gì nữa.

Trình Nhất Tà ngẩn ngơ ở biệt thự khoảng một tiếng rồi đứng dậy ra về. Lư Diễm Tuyết hỏi vì sao em không quay lại, cậu ta chỉ cười cười rồi thốt lên ba chữ: “Em không xứng.”

Nghe ba chữ này xong, Lâm Thu Thạch cảm thấy trái tim đau đớn như bị kim đâm. Cậu nhìn Nguyễn Nam Chúc, thấy bờ môi Nguyễn Nam Chúc mím chặt tạo thành một đường cong, hẳn không nói ra bất kỳ lời nào để níu giữ Trình Nhất Tà.

Sau khi Trình Nhất Tà rời khỏi, Nguyễn Nam Chúc mới nói: “Đi đường tắt ắt phải trả giá.”

Lâm Thu Thạch hiểu hẳn đang nói gì.

Có lẽ Nguyễn Nam Chúc cũng muốn nói rằng mình hoan nghênh Trình Nhất Tà quay trở lại Hắc Diệu Thạch, nhưng cho đến cuối cùng, hẳn vẫn giữ im lặng. Bởi vì hành động của Trình Nhất Tà đã đi ngược lại với nguyên tắc của hắn. Có những thứ vốn phải nằm trong giới hạn, không thể phá vỡ với bất kỳ lý do gì.

Ngày Hai mươi sáu, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ở trong phòng cả ngày.

Họ nói lời yêu thương, nhìn nhau quyến luyến, hai người ôm nhau mà ngủ. Mặt trời lặn rồi lại mọc, cuối cùng ngày trọng đại cũng đã tới.

Ngày Hai mươi bảy tháng Ba, là ngày Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cùng nhau vào cửa.

Ấy là một ngày xuân tươi sáng, gió nhẹ mơn man, ánh mặt trời ấm áp.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cùng nhau ăn sáng, khoác lên vai những đồ đạc đã chuẩn bị. Hai người ngồi bên giường, vừa ăn kẹo vừa nói chuyện, cho đến khi bầu không khí xung quanh đột nhiên thay đổi.

Người vốn dĩ ngồi đối diện Lâm Thu Thạch đột nhiên biến mất, Lâm Thu Thạch biết rằng đi đâu cần đến sắp đến, cậu đeo ba lô đứng dậy, tiện tay đẩy một cánh cửa ra, thấy hành lang dài vốn đã quá quen thuộc.

Trên hành lang, có mười cánh cửa đã được niêm phong, chỉ còn lại hai cánh cửa đứng sừng sững ở cuối con đường.

Lâm Thu Thạch từ từ bước vào hành lang, đi đến trước một cánh cửa. Sau khi hít một hơi thật sâu, cậu nắm lấy tay nắm cửa rồi từ từ kéo ra.

Cảnh vật bị xoay chuyển, một lực hút cực mạnh kéo Lâm Thu Thạch vào phía bên kia cửa. Tới khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh lần nữa, hơi thở Lâm Thu Thạch như ngừng lại.

Lâm Thu Thạch từng trải qua biết bao cánh cửa, đã thấy vô số cảnh tượng kỳ dị lạ lùng, nhưng chưa từng chứng kiến đi đâu gì khiến cậu hoảng loạn như cảnh vật trước mắt. Sau lưng Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi lạnh, cánh tay bắt giắc nổi da gà. Cậu đang có mặt trong một căn phòng ngủ trông có vẻ bình thường. Lâm Thu Thạch nhớ rõ, đây chính là căn phòng mà cậu và Nguyễn Nam Chúc lần đầu tiên gặp nhau trong thế giới thực.

Đúng vậy, Lâm Thu Thạch trở về nơi ở cũ của mình, căn hộ chung cư mà cậu đã rời đi từ rất lâu về trước.

Lâm Thu Thạch cười gượng, nghĩ, đây quả thật là cơn ác mộng trong ác mộng.

Chương 130

Một thế giới khác

Chiếc giường lớn quen thuộc, cách bài trí quen thuộc, mọi thứ trước mắt đều giống với căn hộ chung cư trong ký ức của Lâm Thu Thạch. Cậu hít một hơi thật sâu, buộc bản thân phải bình tĩnh lại, thử đi thăm dò phòng khách.

“Meo...” Đột nhiên, trong phòng khách có tiếng mèo vang lên khe khẽ. Lâm Thu Thạch ngược mắt nhìn vào trong góc ghế sofa, thấy Hạt Dẻ đang ngẫ xồm ở đó, vẻ ngoan ngoãn khác thường. Hạt Dẻ nghiêng đầu, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm Lâm Thu Thạch, miệng nó kêu meo meo, như đang thúc giục Lâm Thu Thạch đi đâu gì đó.

Lâm Thu Thạch đã quá quen với tiếng kêu của Hạt Dẻ. Cậu nhìn vào chiếc bát ăn của nó, quả nhiên như dự đoán, hạt khô trong bát của Hạt Dẻ đã được ăn sạch, nó đang giục Lâm Thu Thạch cho thêm thức ăn.

Nếu đây là thực tại, chắc chắn đi đầu tiên Lâm Thu Thạch làm là đồ thức ăn cho Hạt Dẻ. Nhưng cậu biết rõ mình đã vào cửa, nên cậu không hành động ngay, mà dạo một vòng quanh phòng trước.

Đồ đạc trong nhà được bố trí giống hệt như lúc Lâm Thu Thạch rời khỏi, thậm trí trên ban công vẫn còn phơi mấy bộ quần áo mới giặt, còn cả những trái cây tươi mua sẵn đặt trong tủ lạnh, mọi thứ trong căn phòng tràn đầy sự sống.

Lâm Thu Thạch đi dạo quanh nhà một vòng rồi chầm chậm đi về phía cửa ra vào, nhẹ nhàng mở cửa.

Khe cửa hở ra đủ để Lâm Thu Thạch nhìn thấy cảnh tượng phía sau.

Một hành lang dài phản chiếu trong mắt Lâm Thu Thạch, hai bên hành lang treo đầy biển số nhà của những hộ gia đình, không có gì khác biệt với ký ức của Lâm Thu Thạch.

Hạt Dẻ lại bắt đầu kêu meo meo, nó nhảy xuống ghế sofa rồi đi đến dưới chân Lâm Thu Thạch, bắt đầu cọ mình vào mắt cá chân của cậu. Lâm

Thu Thạch cúi đầu nhìn Hạt Dẻ hồi lâu, rồi mới từ từ hạ thấp eo lưng, chạm vào con mèo trước mặt mình.

Bộ lông thật mềm, cơ thể thật ấm, quả thật ngay khoảnh khắc bế Hạt Dẻ lên, Lâm Thu Thạch đã cảm thấy như trút được gánh nặng. Cậu ôm chú mèo vào lòng, dùng tay gãi gãi cằm nó, gọi tên nó.

Miệng Hạt Dẻ phát ra tiếng gừ gừ, trông đầy vẻ hưởng thụ. Lâm Thu Thạch ôm Hạt Dẻ, quay vào bếp lấy hạt, đổ đầy bát mèo ăn.

Hạt Dẻ nhảy ra khỏi lòng Lâm Thu Thạch, đứng trước cái bát và bắt đầu ăn ngẫu nhiên.

Lâm Thu Thạch ngắm Hạt Dẻ ăn, chợt cậu nhớ ra đi đâu gì đó, vội rút điện thoại trong túi ra, gõ một dãy số. Nhưng sau khi nhấp gọi, điện thoại thông báo rằng số điện thoại Lâm Thu Thạch đang gọi không tồn tại. Giọng nói trong điện thoại khiến tay của Lâm Thu Thạch túa đầy mồ hôi, sau khi kiểm tra danh bạ của mình, đầu óc Lâm Thu Thạch nảy ra vô số suy nghĩ tởm tợ. Những cái tên trong danh bạ, Lâm Thu Thạch đều có ấn tượng, nhưng trong số này thiếu đi một vài nhân vật quan trọng nhất... Số điện thoại của những thành viên trong Hắc Diệu Thạch đều đã biến mất, hiển nhiên trong đó bao gồm cả Nguyễn Nam Chúc.

Vả lại ban này, khi Lâm Thu Thạch gọi điện cho Nguyễn Nam Chúc, tổng đài đã thông báo số điện thoại đó không tồn tại.

Cảm giác nghẹt thở cuộn xoáy trong lồng ngực, Lâm Thu Thạch có rất nhiều suy đoán không hay. Cuối cùng, cậu thay bộ đồ ngủ ra rồi rời khỏi nhà, đi thang máy xuống bên dưới, đến cổng khu chung cư.

Bấy giờ đang là giữa hạ, khoảng sáu giờ tối, đúng lúc mọi người tan ca, khắp nơi người xe qua lại rộn ràng như mắc cửi.

Lâm Thu Thạch đứng trước cổng khu chung cư, bắt một chiếc taxi, đến thẳng khu vực ở ngoại ô.

Tài xế xe taxi là một người đàn ông trung niên khéo miệng, hầu như ông nói chuyện không ngừng suốt dọc đường. Nếu như là ngày thường, có lẽ Lâm Thu Thạch sẽ phụ họa vài câu, nhưng hôm nay đầu óc cậu đang quay cuồng muốn chết, cho nên từ đầu chí cuối cậu chẳng nói lời nào, đôi môi mím lại tạo thành một đường cong khó chịu.

Một giờ sau, chiếc taxi đã đến nơi mà Lâm Thu Thạch muốn.

Lâm Thu Thạch trả tiền, bước xuống taxi, nhìn thấy một căn biệt thự sừng sững trước mắt. Tòa kiến trúc vẫn giống y như trong ký ức của Lâm Thu Thạch, từ khung cửa sổ tỏa ra ánh sáng màu cam, có thể biết bên trong có người. Nhưng đi đâu này vẫn không thể làm cho Lâm Thu Thạch yên lòng, ngược lại cảm giác bất an trong lòng cậu càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Lâm Thu Thạch bước tới vài bước để đến gần cổng biệt thự, nhấn chuông.

“Ai đấy ạ?” Một lúc sau, từ trong cổng vang lên một giọng nam lạ.

“Tôi...” Lâm Thu Thạch nói: “Là tôi, Lâm Thu Thạch, tôi muốn tìm Nguyễn Nam Chúc.”

Người đàn ông đó im lặng một lúc rồi nói: “Anh tìm nhầm người rồi, ở đây không có ai là Nguyễn Nam Chúc cả.”

Ngay khi Lâm Thu Thạch nghe thấy câu nói đó, cậu có cảm giác như đầu óc mình đã nổ tung trong một tiếng đoàng, cậu dùng sự tự chủ cuối cùng gắng ép bản thân bình tĩnh lại, nói: “Xin lỗi, anh có thể mở cửa một lúc được không? Tôi có việc rất quan trọng...”

Cửa được mở ra. Một người đàn ông cao lớn lạ mặt xuất hiện trước Lâm Thu Thạch, anh ta nhìn Lâm Thu Thạch, hỏi: “Anh có việc gì không ạ?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi... bạn của tôi đã từng sống ở đây...”, cậu cân nhắc từng chữ một, “tên của họ là Nguyễn Nam Chúc, Trần Phi, Dịch Mạn Mạn...”

“Xin lỗi,” người đàn ông nói, “anh tìm nhầm chỗ rồi, ở đây không có ai như anh nói cả.”

Lâm Thu Thạch nhìn qua lưng người đàn ông, thấy quang cảnh bên trong căn biệt thự. Những gì thấy được làm cậu cảm thấy kinh ngạc, tất cả đồ đạc được bày biện ở đây đều giống hệt trong ký ức của cậu, thậm chí ngay cả màu sắc của chiếc thảm trên mặt đất. Lâm Thu Thạch nhớ rất rõ mọi thứ.

Nhưng cảnh vật vẫn như cũ, mà người Lâm Thu Thạch muốn gặp đã không còn.

Chắc vì sắc mặt của Lâm Thu Thạch lúc này khó coi quá, nên người đàn ông nhìn và hỏi cậu một câu: “Anh không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch gượng cười, nói: “Tôi không sao... xin lỗi, làm phiền anh rồi.” Cậu quay lưng rời khỏi.

Người đàn ông nhìn theo Lâm Thu Thạch đi xa dần, khẽ cau mày. Rõ ràng anh ta không hiểu Lâm Thu Thạch đến đây để làm gì.

Sau khi rời khỏi căn biệt thự, Lâm Thu Thạch lại bắt taxi quay trở về thành phố. Cậu ngồi trên xe với tâm trạng có đôi chút ngổ ngàng, vì nhất thời không thể chấp nhận được những đi ều xảy ra trước mắt.

Nguyễn Nam Chúc cùng vào cửa với Lâm Thu Thạch, vậy mà giờ lại không thấy đâu.

Cho dù mọi đi ều ở đây có vẻ bình thường đến mức nào, thì chỉ riêng đi ều này cũng đủ khiến cho Lâm Thu Thạch rơi vào trạng thái khủng hoảng không thể diễn tả.

Lâm Thu Thạch quay trở lại khu chung cư, đứng trước cổng nhìn dòng người qua lại. Cậu cảm thấy mình như đang bị cả thế giới bỏ rơi, cảnh vật vốn tràn ngập bầu không khí sôi nổi của phố thị, nhưng lại khiến cậu không tài nào hòa nhập được.

Lâm Thu Thạch thò tay vào túi, tìm thấy một bao thuốc lá đã bị rút ra vài điếu. Cậu nhìn chằm chằm vào bao thuốc rồi rút ra một điếu cho vào miệng.

Mùi thuốc lá lan tỏa trong miệng không giống như mùi vị ngọt ngào của kẹo, hơi hăng hắc, Lâm Thu Thạch chỉ hút một hơi rồi dừng lại. Cậu bu ồm bực dấp tắt điếu thuốc, ném nó vào thùng rác bên cạnh.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Thu Thạch đột nhiên reo. Cậu rút điện thoại ra, nhìn thấy dãy số hiển thị trên đó, cậu rơi vào im lặng.

Phía trên số điện thoại là một cái tên lẽ ra không nên xuất hiện: Ngô Kỳ.

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm vào cái tên trên màn hình điện thoại rồi chậm rãi ấn nút nghe.

“Alo, Thu Thạch, đang đâu vậy?” Đầu bên kia vang lên giọng nói dạn dĩ của Ngô Kỳ.

Cổ họng Lâm Thu Thạch khẽ nuốt xuống: “Tôi đang ở nhà, ông...” Cậu nhất thời không biết nên nói gì.

Ngô Kỳ nói một cách khó hiểu: “Sao vẫn còn ở nhà vậy? Không phải ông hẹn tôi đi ăn sao? Mau xuống đây đi.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi hẹn ông đi ăn à?”

Ngô Kỳ nói: “Đúng rồi, ông nói tối nay ăn thịt nướng mà! Ờ, không lẽ mới đó mà đã quên rồi?”

Lâm Thu Thạch: “... Giờ ông đang ở đâu?”

“Cổng khu chung cư.” Ngô Kỳ hỏi: “Sao vậy? Ông thấy trong người không khỏe à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không sao, tôi xuống ngay đây.” Cậu cúp máy rồi nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy Ngô Kỳ đang đứng dưới cổng khu chung cư, cầm cúi nghịch điện thoại.

Lâm Thu Thạch cất điện thoại vào túi, rồi nhanh chóng đến gặp Ngô Kỳ.

“Nhanh thế?” Sau khi gặp Lâm Thu Thạch, Ngô Kỳ nói: “Cần gì phải chạy, thời tiết nóng như vậy sẽ chảy nhiều mồ hôi đó.”

Lâm Thu Thạch “Ừm” một tiếng, nhưng ánh mắt cậu mãi nhìn khuôn mặt của Ngô Kỳ. Vẫn ngoại hình ấy, vẫn dáng vẻ ấy, thậm chí ngay cả giọng điệu khi nói chuyện, người trước mặt cậu thực sự chính là Ngô Kỳ. Ngô Kỳ vừa đi vừa nói chuyện với Lâm Thu Thạch về những việc xảy ra trong công ty, rồi dần đi dần lại Lâm Thu Thạch nhớ đi kiểm tra sức khỏe.

Mồ hôi vã ra đầy trên trán Lâm Thu Thạch, nhưng toàn thân cậu lại lạnh buốt, mồ hôi lạnh cũng thay phiên nhau túa ra.

Sau khi đến quán thịt nướng ở bên ngoài khu chung cư, Ngô Kỳ ngẩng xuống rồi gọi đồ ăn.

Thấy suốt dọc đường đi, Lâm Thu Thạch không nói gì, Ngô Kỳ nhận ra anh bạn có biểu hiện khác thường, bèn hỏi với vẻ nghi ngờ: “Thu Thạch, ông không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi... không sao.”

“Có phải do nóng quá không? Hay ông thấy trong người không khỏe?” Ngô Kỳ quay về phía ông chủ gọi thêm vài chai bia, thuần thực mở

nắp chai, cậu ta rót cho Lâm Thu Thạch một cốc đầy: “Uống đi cho mát.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ngô Kỳ, hôm nay ngày bao nhiêu rồi?”

Ngô Kỳ nói: “Ngày Mười bảy, sao vậy?”

Lâm Thu Thạch thở hắt ra: “Không có gì.”

Món ăn đã gọi nhanh chóng được đưa lên. Ngô Kỳ nhìn ra được tâm trạng của Lâm Thu Thạch có gì đó khác thường, cậu ta định hỏi nhưng thấy Lâm Thu Thạch không muốn trả lời nên đành coi như không có chuyện gì.

Lâm Thu Thạch không có tâm trạng để ăn, mọi sự chú ý của cậu đều tập trung ở con đường gần đó, nhưng cho đến khi họ ăn xong và rời đi thì những chuyện đáng lẽ nên xảy ra đều đã không xảy ra.

Năm đó, khi lần đầu vào cửa, cậu đã cùng Ngô Kỳ đến tiệm thịt nướng này sau khi trở ra. Cùng một ngày, cùng một thời điểm, nhưng vụ tai nạn đáng lẽ phải xuất hiện trên đường lại không xảy ra. Mọi thứ đều yên bình đến vậy, như thể sự việc trong ký ức của Lâm Thu Thạch chỉ là một ảo giác, cậu bây giờ chẳng khác nào kẻ ảo tưởng lập dị, theo dõi những chuyện vốn dĩ không tồn tại.

Trên đường về, Lâm Thu Thạch đột nhiên nói: “Ngô Kỳ, bạn gái của ông gần đây thế nào rồi?”

“Cô ấy? Sao đột nhiên ông lại nhắc đến cô ấy?” Ngô Kỳ cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời Lâm Thu Thạch: “Cô ấy vẫn khỏe, có chuyện gì à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “... Không có gì.”

Ngô Kỳ: “Ê, tối nay ông lạ lắm, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Ngô Kỳ nhíu mày nhìn Lâm Thu Thạch, ánh mắt toát lên sự lo lắng: “Có phải đang khó chịu ở đâu không? Nếu có chuyện gì nhất định phải nói với tôi nhé.”

Lâm Thu Thạch gật đầu nói: “Được.”

Ngô Kỳ đưa Lâm Thu Thạch trở lại tòa chung cư, đợi Lâm Thu Thạch đi lên mới rời đi. Lâm Thu Thạch đến trước cửa căn hộ của mình, cậu rút chìa khóa mở cửa, về mặt vẫn còn hơi ngơ ngác.

Lâm Thu Thạch cảm thấy mọi thứ quá hoang đường, Ngô Kỳ vẫn còn sống, bạn gái của cậu ta cũng vô sự, nhưng tại sao lại không thấy Nguyễn Nam Chúc đâu? Lâm Thu Thạch đổi đôi dép khác để bước vào trong

phòng, thấy chiếc ba lô trên ghế sofa. Cậu nghĩ đến đi đâu gì đó, bèn bước nhanh đến chỗ ba lô, móc những thứ ở trong ra.

Sau khi nhìn thấy những thứ bên trong ba lô, Lâm Thu Thạch thở dài nhẹ nhõm. Ngoài những đồ hàng ngày, trong ba lô của Lâm Thu Thạch còn có ba thứ rất đặc biệt: Thứ nhất là một cuốn sổ nhật ký cũ, thứ hai là bộ hài cốt trẻ sơ sinh, thứ ba là một khẩu súng màu bạc. Nhìn thấy ba thứ này, Lâm Thu Thạch có cảm giác chân thực, cậu thực sự đang ở trong cửa, khung cảnh xung quanh nơi cậu đang hoạt động chỉ là sự bố trí của cửa, chỉ có đi đâu quang cảnh của cửa này giống y hệt với cuộc sống trước đây của cậu.

Đi đâu này quả thật đáng sợ, Lâm Thu Thạch nghĩ. Rõ ràng cửa vẫn tồn tại, vậy tại sao Nguyễn Nam Chúc và người của Hắc Diệu Thạch đều mất tích, họ đã đi đâu... Vì sao chỉ có một mình cậu trong cánh cửa này? Đi đâu này liệu có nghĩa là các quy tắc trước đây của cửa đã biến mất?

Người duy nhất còn lại cũng sẽ không được ở trong trạng thái bất khả chiến bại, một khi sơ sẩy, kết cục cuối cùng chính là đối mặt với cái chết.

Hạt Dẻ chậm rãi bước đến bên Lâm Thu Thạch rồi nhảy vào vòng tay cậu. Lâm Thu Thạch lấy tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhìn vẻ ngoan ngoãn của Hạt Dẻ, cậu bỗng chốc lại ngăn người ra.

Đinh đoong, đinh đoong, đồng hồ treo tường phát ra âm thanh lạnh lạnh, kim đồng hồ đã chỉ đúng mười giờ. Bên ngoài trời đã tối, chỉ còn lại những ánh đèn thừa thớt, trông vẫn khá ấm áp hơi người.

Lâm Thu Thạch cần đi đâu khiến từ xa bật tivi lên, chuẩn bị chọn kênh. Lúc đổi kênh, cậu lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trên tivi... Đàm Tảo Tảo.

Đàm Tảo Tảo xuất hiện trong quảng cáo với một chiếc váy dài màu đỏ trông rất thanh lịch và xinh đẹp, như bông hoa đang kỳ nở rộ, giống như lần cuối cùng Lâm Thu Thạch nhìn thấy cô.

Ngô Kỳ và Đàm Tảo Tảo vẫn đang sống tại đây, những bạn bè thân quen đã mất của Lâm Thu Thạch đều quay trở lại, cậu không biết rốt cuộc đi đâu này có ý nghĩa gì.

Mọi thứ dường như rất bình thường không có gì khác lạ, nhưng lại bất bình thường một cách quái dị, chẳng khác vùng biển lặng trước khi cơn

bão ập đến, những con sóng nhỏ lăn tăn đang báo hiệu một điều gì đó khủng khiếp sắp xảy ra.

Từ trong tivi vang lên những âm thanh đơn điệu, ánh sáng của màn hình hắt lên khuôn mặt Lâm Thu Thạch, đã rất lâu rồi cậu không qua đêm một mình như vậy.

Từ sau khi bước vào mối quan hệ với Nguyễn Nam Chúc, hai người hầu như lúc nào cũng ngủ cùng nhau, mỗi đêm chỉ cần mở mắt ra là có thể nhìn thấy gương mặt của nhau.

Nhưng lúc này, cảm giác trống trải lại lần nữa ủa về

Ở bên Lâm Thu Thạch lúc này, chỉ có một chú mèo tên Hạt Dẻ mà thôi.

Đêm mỗi lúc một khuya, ánh đèn bên ngoài tắt dần, tắt dần. Lâm Thu Thạch ngả trên ghế sofa, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đình đoong, đình đoong, kim giờ và phút trùng nhau, mười hai giờ đã điếm.

Chiếc tivi đang phát một chương trình truyền hình đột nhiên lóe lên những bông tuyết trắng, từ trong tivi phát ra âm thanh “rì rì” khiến Lâm Thu Thạch choàng tỉnh từ giấc mộng. Cậu mở mắt ra, thấy tivi tự nhiên bị đổi kênh. Có đi đâu kênh này không gắn logo, vẻ như đang phát một bộ phim cổ trang nào đó, hình ảnh dừng lại trên một chiếc cầu thang rất cũ.

Lâm Thu Thạch cảm thấy cảnh này hơi quen, cậu mơ hồ nhận thấy dường như mình đã từng thấy cái cầu thang ở đâu rồi. Nhưng nhất thời cậu không thể nghĩ ra được, cho đến lúc hình ảnh thay đổi, một người đàn ông cằn riu xuất hiện trước mặt Lâm Thu Thạch.

Nụ cười trên gương mặt người đàn ông đó rất dữ tợn, hắn men theo cầu thang đi lên trên, dừng lại bên ngoài một căn phòng. Sau đó, hắn đưa tay đập mạnh vào cánh cửa gỗ trước mặt: “Vương Tiêu Y, mở cửa ra, Vương Tiêu Y, mở cửa ra!”

“Cứu tôi với, cứu tôi với...” Trong phòng phát ra tiếng kêu kinh hoàng của phụ nữ.

Khi nghe thấy tiếng kêu đó, vẻ mặt của gã cằn riu càng trở nên dữ tợn. Hắn cười ha hả, rồi giơ cao chiếc rìu trong tay bổ mạnh xuống cánh cửa gỗ trước mặt. Cửa gỗ vốn không được chắc chắn đã bị bửa ra một khe

hở toác hoác, phía bên kia lộ ra khuôn mặt đầy nước mắt của một cô gái, cô gái nói: “Cứu tôi với, cứu tôi với...”

Người đàn ông định vung rìu một lần nữa nhưng chiếc rìu lại bị kẹt vào cửa. Thấy vậy, Vương Tiêu Y vội vàng đẩy cửa xông ra khỏi phòng. Người đàn ông đang tập trung vào chiếc rìu, trong lúc hấn không để ý thì Vương Tiêu Y đã bỏ chạy.

Vương Tiêu Y loạng choạng chạy trên hành lang, vừa chạy vừa kêu cứu một cách tuyệt vọng. Khi bầu không khí căng thẳng đến cực điểm thì một cánh cửa đột nhiên mở ra, Vương Tiêu Y được đưa vào trong. Mà xuất hiện đằng sau cánh cửa... lại chính là khuôn mặt của Lâm Thu Thạch, đứng bên Lâm Thu Thạch hiển nhiên là Nguyễn Nam Chúc trong dáng vẻ khi hai người gặp nhau lần đầu.

Đúng vậy, mọi thứ xuất hiện trong tivi là những gì đã xảy ra ở cánh cửa đầu tiên.

Lúc đó, có một gã đàn ông trong nhóm người phát điên, chính Lâm Thu Thạch đã cứu cô gái đang bị đuổi giết.

Thế nhưng ở cảnh phim kế tiếp, cô gái vừa được Lâm Thu Thạch cứu đã bị một cái xẻng bổ ra thành hai mảnh. Chất lỏng màu đỏ trắng bắn tóe trên tuyết, mắt cô gái mở to, ngập trong sự oán hận, khiến khán giả dù chỉ xem qua màn hình cũng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Lâm Thu Thạch định bật kênh khác nhưng đi đâu khiến từ xa không hoạt động, thậm chí cậu còn rút nguồn điện tivi ra, nhưng hình ảnh trên đó vẫn đang tiếp tục được phát.

Hình ảnh trên màn hình dừng lại ở cái chết của Vương Tiêu Y. Đúng lúc này, cửa ra vào đột nhiên vang lên tiếng gõ. Lâm Thu Thạch ngồi bất động trên ghế sofa, tiếng gõ cửa liên tục vang lên, càng lúc càng gấp gáp, như thể người bên ngoài muốn đập vỡ luôn cánh cửa.

Tiếng gõ rất to, theo lẽ thường mà nói, nếu Lâm Thu Thạch không mở cửa, hàng xóm láng giềng chắc chắn sẽ phàn nàn, vậy nhưng tiếng gõ cửa kéo dài suốt vài phút mà chẳng thấy ai phản ứng gì. Lâm Thu Thạch nhìn ra phía ngoài cửa sổ thì thấy tất cả ánh đèn trong khu chung cư đều đã tắt, dường như khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, nơi này liền biến thành một thế giới khác.

Người gõ cửa ngày càng trở nên thiếu kiên nhẫn, Lâm Thu Thạch từ từ đứng dậy đi ra cửa. Cậu nhìn qua mắt mèo, thấy được người đang đứng đó... một người đàn ông cằn riu, giống y hệt kẻ Lâm Thu Thạch vừa thấy trên tivi.

Dường như biết được Lâm Thu Thạch đang nhìn mình từ phía bên kia, người đàn ông bắt đầu ra sức phá cửa. Thậm chí thông qua mắt mèo, Lâm Thu Thạch còn nhìn thấy máu tươi đang nhỏ giọt trên rìu của hắn.

Lâm Thu Thạch lùi lại một bước, hít một hơi thật sâu, quay vào phòng bếp lấy con dao treo trên tường để phòng thân. Nhưng khi trở lại phòng khách, cậu thấy trên sàn nhà có một vũng máu màu đỏ sẫm. Lâm Thu Thạch nhìn quanh phòng, tivi vẫn đang mở, màn hình chiếu cảnh máu chảy như suối. Không dừng ở đó, Vương Tiêu Y đã chết trong cảnh trước đó đang bắt đầu co giật, cái đầu bị bổ làm đôi bay lên khỏi mặt đất, đôi mắt trắng dã của cô ta nhìn thẳng Lâm Thu Thạch, miệng há ra thành một đường cong quái dị, tay bắt đầu vươn về phía Lâm Thu Thạch.

Thấy cảnh tượng này, Lâm Thu Thạch không kìm được buột miệng chửi tục, nhưng câu chuyện gay go chưa kết thúc ở đó, bởi đôi tay đầm máu của Vương Tiêu Y đã xuyên qua màn hình thò ra ngoài.

Cùng lúc đó, gã đàn ông đang phá cửa bên ngoài bắt đầu bổ rìu vào cửa chống trộm của căn hộ. Cánh cửa chống trộm vốn dĩ vô cùng kiên cố và chắc chắn lại bị hắn làm lủng một lỗ to. Hắn nhìn vào trong qua kẽ hở, khi thấy Lâm Thu Thạch đang đứng trong phòng khách, miệng hắn phát ra một tràng cười quái gở, khiến người nghe không khỏi sởn gai ốc.

Thành thật mà nói, nếu đổi lại là người bình thường nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng đã sợ chết khiếp từ lâu rồi có khi không cần người kia phải ra tay đã sợ đến nỗi chủ động nhảy lầu.

Nhưng Lâm Thu Thạch đã từng chứng kiến nhiều cảnh khủng khiếp trong quá khứ nên lúc này vẫn rất bình tĩnh. Cậu đứng cách xa tivi, nhìn chăm chú cánh cửa sắp bị đập hỏng. Đầu óc cậu nảy ra một suy nghĩ, nhưng không rõ cách này có tác dụng hay không.

Vương Tiêu Y sắp sửa từ trong tivi bò ra ngoài, người đàn ông ở ngoài cửa lại vừa bổ thêm một rìu nữa. Nhưng khi chiếc rìu giáng xuống, dường như nó đã bị kẹt lại trên cửa, Lâm Thu Thạch thấy vậy lập tức mở cửa ra, lao ra ngoài rồi chạy thật nhanh về phía thang máy.

Gã đàn ông đang mắc kẹt với chiếc rìu nên động tác ngừng lại trong chốc lát, quãng thời gian đó đủ cho Lâm Thu Thạch lao vào thang máy, nhấn nút đi xuống tầng một. Khi thang máy chuẩn bị khép lại, người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện, thậm chí từ trong thang máy, Lâm Thu Thạch còn nhìn thấy khuôn mặt méo mó của hắn.

“Mẹ kiếp.” Lâm Thu Thạch một tay cầm dao, một tay lau mặt. Cậu lấy điện thoại bấm số gọi cho Nguyễn Nam Chúc lần nữa, số điện thoại rõ ràng là không tồn tại vào lúc này lại kết nối được, giọng nói gấp rút của Nguyễn Nam phát ra từ phía bên kia, hắn hỏi: “Thu Thạch, có phải anh không?”

“Nam Chúc... Nam Chúc...” Khấp người Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi, cậu khẩn khoản cất giọng hỏi: “Em đang ở đâu? Đang ở đâu?”

“Em ở trong cửa.” Giọng nói của Nguyễn Nam Chúc nơi mơ hồ, hắn hỏi: “Thu Thạch, anh thế nào rồi, có bị làm sao không?!” Mặc dù Nguyễn Nam Chúc không nói rõ, nhưng Lâm Thu Thạch loáng thoáng nghe thấy từ phía kia có tiếng khóc oán hờn của phụ nữ, cậu biết tình hình hiện tại của Nguyễn Nam Chúc không được tốt lắm nên vội vàng nói: “Anh vẫn ổn, đừng lo cho anh, anh cúp máy trước đây, cố gắng chăm cự nhé!” Cậu lo rằng Nguyễn Nam Chúc gọi điện cho cậu sẽ bị phân tâm, nên cúp máy luôn.

Đình đoong, thang máy xuống đến tầng một. Lâm Thu Thạch nín thở, nhìn cửa thang máy chậm rãi mở ra trước mắt.

Chương 131

Quý quái

Sau cánh cửa thang máy là hành lang tầng một u ám, trông không khác gì ngày thường. Nhưng mùi tanh nhạt của máu tràn ngập trong không khí lại như đang nhắc nhở Lâm Thu Thạch rằng mọi thứ không đơn giản như cậu nghĩ.

Lâm Thu Thạch bước về phía trước, muốn rời khỏi nơi này thật nhanh. Cậu rảo bước ra khỏi chung cư, nhưng lúc quanh vào một góc rẽ, cậu nhìn thấy ba bé gái mặc váy giống hệt nhau đứng trước mặt mình.

Bọn trẻ vây quanh một chiếc bánh sinh nhật khổng lồ, trên bánh cắm chỉ chít những ngọn nến màu trắng. Chiếc bánh trông như sắp tan chảy, một thứ chất lỏng màu đỏ không ngừng nhỏ từ trên bánh xuống dưới, đây chính là nguồn gốc của mùi máu mà Lâm Thu Thạch ngửi thấy. Nhưng đáng sợ nhất là cái đầu phụ nữ đặt trên đỉnh chiếc bánh, mắt của bà ta vẫn đang mở trừng trừng, nhìn Lâm Thu Thạch như thể không cam lòng, thậm chí còn chớp mắt với Lâm Thu Thạch.

Cảnh tượng hết sức kỳ dị này khiến người ta không khỏi ớn lạnh người. Khi nhìn thấy ba đứa trẻ, Lâm Thu Thạch chợt nhớ đến cánh cửa *Con chim nhà Fitcher*. Không còn gì nghi ngờ nữa, đây chính là ba chị em sinh ba mà Lâm Thu Thạch đã từng gặp tại đó...

Ba bé gái đứng trước cánh cửa nhìn về phía Lâm Thu Thạch với nụ cười cứng đờ, bắt đầu hát bài chúc mừng sinh nhật. Một đứa trong số ba chị em từ từ đưa tay chỉ lên đỉnh đầu, sau đó nói: “Anh à, sao không ăn bánh với chúng em?”

Lâm Thu Thạch nghe câu hỏi của cô bé mà không dám trả lời, cậu quay lưng đi đến một lối ra khác.

May mắn thay, bộ ba đó chỉ nhìn theo mà không có ý định đuổi theo.

Lâm Thu Thạch chạy nhanh như bay, trong nháy mắt đã đến một cửa ra khác. Có đi đâu ngay lúc chuẩn bị ra ngoài, cậu lại nhớ đến động tác của

một trong ba đứa, con bé chỉ tay lên đỉnh đầu, hành động này có ý nghĩa gì, lẽ nào trên trần nhà có thứ gì?

Nói thật, ở trong tình huống này, không ai muốn nhìn lên trần nhà xem có gì, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn rút điện thoại ra, bật đèn pin lên, từ từ ngẩng đầu, chiếu ánh đèn lên trần nhà. Động tác của cậu rất chậm, có lẽ cậu đã sẵn sàng để bỏ chạy bất cứ lúc nào, nhưng cậu cảm thấy nhẹ nhõm vì trên trần nhà trống không, chẳng có gì cả.

Lâm Thu Thạch cất điện thoại đi, thở ra một hơi rồi rảo bước ra ngoài. Nhưng lúc cậu đặt chân lên hành lang, một cảm giác khủng hoảng không thể diễn tả thành lời đột nhiên xâm lấn trái tim cậu. Lâm Thu Thạch dừng bước theo phản xạ, đúng vào lúc này từ trên trần nhà có một xác chết rớt “bịch” xuống ngay trước mắt Lâm Thu Thạch, rõ ràng nếu cậu không dừng lại mà cứ đi thẳng ra ngoài, e rằng sẽ bị xác chết kia rơi trúng người.

Xác chết va đập với mặt đất, trực tiếp bị đập nát. Cái đầu như một quả dưa hấu bị thả từ trên cao xuống, nát bét nhìn không ra hình dạng gì nữa, nhưng từ các vật dụng cấn trên tay và quần áo của kẻ xấu số, có thể nhận ra người này chính là gã đàn ông cấn chiếc rìu trước cửa nhà Lâm Thu Thạch, chỉ là không biết vì sao hắn lại rơi từ trên lầu xuống đây.

Lâm Thu Thạch lách người qua xác chết, đi thật nhanh vào trong khu phố. Cậu vừa bước lên con đường rải sỏi đá, vừa quay liếc nhìn căn hộ phía sau. Hình ảnh một người đang từ từ trèo xuống trên bức tường bên ngoài khu chung cư đập vào mắt cậu. Trông như thể người đó hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi trọng lực Trái Đất. Ánh đèn leo lắt trên hành lang khiến Lâm Thu Thạch cố gắng lắm mới trông rõ người đang bám trên bức tường... đó là Vương Tiểu Y - kẻ đã bị bổ đầu thành hai nửa. Vương Tiểu Y chầm chậm bò từ trên tường xuống chỗ xác chết của Trình Văn rơi xuống, sau đó vùi mặt vào cái xác, bắt đầu cắn, gặm và nhai như một dã thú khát máu.

Lâm Thu Thạch chỉ liếc một cái rồi nhìn đi chỗ khác. Không biết có phải do thời tiết quá nóng hay do những đi đầu vừa xảy ra quá kích thích mà toàn thân cậu bây giờ toát đầy mồ hôi, những giọt mồ hôi men theo cằm chảy xuống dưới. Lâm Thu Thạch đi vào trong khu phố, khung cảnh xung quanh làm cậu nhất thời ngơ ngàng. Dự cảm cho thấy chẳng có khu vực

nào là an toàn ở nơi này, quỷ quái có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào bị bóng tối bao phủ.

Lâm Thu Thạch đi về phía cổng khu chung cư, thấy có hai người đang đứng ở lối vào. Khi nhìn thấy khuôn mặt của hai người đó, Lâm Thu Thạch lập tức nhớ ngay ra tên của họ: Hùng Tất và Tiểu Kha. Họ là hai người mà Lâm Thu Thạch đã gặp ở cánh cửa đầu tiên.

Hùng Tất và Tiểu Kha dường như cũng nhìn thấy Lâm Thu Thạch, họ vẫy tay từ xa, gọi: “Mau lại đây, mau lại đây!”

Bước chân của Lâm Thu Thạch hơi chùn lại, cậu không chắc chắn được rằng hai kẻ này là người hay ma.

“Bạch Khiết gọi bọn em đến đón anh.” Tiểu Kha hét lên từ phía xa: “Nơi anh ở quá nguy hiểm, Bạch Khiết nhờ bọn em đưa anh qua.”

Lâm Thu Thạch nhíu mày, cậu liếc nhìn phía sau mình. Vương Tiêu Y và Trình Văn đã biến mất vào bóng đêm, nhưng tòa chung cư đen sì kia lại gây cho người ta một dự cảm rất không lành. Lâm Thu Thạch đi đến chỗ Tiểu Kha và Hùng Tất, nhưng không đến quá gần.

“Bạch Khiết nhờ hai người đến đón tôi à?” Lâm Thu Thạch hỏi Tiểu Kha.

“Chứ gì nữa.” Tiểu Kha nói, “cô ấy sợ anh xảy ra chuyện nên cố tình bảo bọn em tới đây.”

Lâm Thu Thạch nói: “Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Cô ấy? Cô ấy đang ở nhà chờ chúng ta.” Tiểu Kha đáp. “Mau lên xe đi, lên xe rồi bọn em sẽ từ từ giải thích cho anh nghe.” Nói đoạn, cô ta mở cửa chiếc xe trước mặt, ra hiệu cho Lâm Thu Thạch nhanh chóng lên xe.

Lâm Thu Thạch đi đến cạnh cửa xe, liếc nhìn bên trong.

Tiểu Kha vẫn đang thúc giục phía sau, có vẻ rất sốt ruột. Lâm Thu Thạch đột nhiên chú ý đến đi đâu gì đó, bước chân vốn định bước vào trong xe bỗng nhiên khựng lại.

“Anh làm sao vậy?” Tiểu Kha hỏi: “Thứ đó sắp đến rồi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Bạch Khiết nhờ hai người đến đón tôi, chắc có lẽ biết tên thật của cô ấy chứ?” Lâm Thu Thạch thu chân lại, mắt nhìn chằm chằm xuống mặt

đất, chầm chậm lùi về sau.

Tiểu Kha nhíu mày: “Em biết tên thật của cô ấy, nhưng không thể nói ra ở đây, những thứ đó sẽ nghe thấy mất. Anh hãy nhanh lên...” Cô ta thấy Lâm Thu Thạch không bước nữa, giọng nói càng lúc càng cao kình, cuối cùng nghe như đang thét lên: “Lên xe đi, thời gian không còn nhiều nữa rồi!!”

Lâm Thu Thạch thấy vậy liền quay lưng bỏ chạy, phớt lờ tiếng thét gọi của Tiểu Kha và Hùng Tất. Tiểu Kha đành giương mắt nhìn Lâm Thu Thạch rời đi, dù miệng vẫn tiếp tục hét gọi cậu trở lại. Ngay khi Lâm Thu Thạch vừa quay trở vào trong, một bóng người cao lớn xuất hiện ở cuối con đường.

Đó là một người phụ nữ cao lớn, thân hình ả rất kỳ lạ, trong tay cầm một cây rìu cán dài, bước chầm chậm về phía Tiểu Kha và Hùng Tất.

Tiểu Kha và Hùng Tất vừa sợ hãi vừa xen lẫn tuyệt vọng, hai người hoảng loạn ngẩng lên chiếc xe trước mặt, muốn khởi động chiếc xe để rời khỏi đây. Thế nhưng chiếc xe bỗng bị biến thành xe giả dán bằng giấy, hai người ngẩng lên bên trong xe hiển nhiên không thể đi được.

À kia đi đến trước mặt hai người, giương cao chiếc rìu, sau đó bổ mạnh xuống, trực tiếp chặt Tiểu Kha ra thành hai mảnh.

Hùng Tất là kẻ tiếp theo. Cả hai người bị chặt đứt ngang thân, họ kêu lên thảm thiết, nhưng mãi không tắt thở, những mảnh xác không toàn vẹn liên tục giã giụa trên mặt đất.

Lâm Thu Thạch trốn trong một góc khuất chứng kiến tất cả sự việc, cậu đưa tay bịt miệng, sợ tiếng thở quá lớn sẽ gây ra sự chú ý của người phụ nữ cao lớn kia. Thứ này chính là bức tượng thần trong ngôi chùa cổ mà Lâm Thu Thạch chạm trán ở cánh cửa đầu tiên. Sau khi bổ chết Hùng Tất và Tiểu Kha, nữ tà thần đảo quanh một vòng, nhưng không phát hiện ra Lâm Thu Thạch nên bèn cầm rìu bỏ đi.

Hùng Tất và Tiểu Kha bị chặt thành khúc nhưng lại không chết ngay, họ nằm giữa đường cái rên rỉ. Trong miệng của Tiểu Kha tuôn ra tiếng chửi mắng độc ác, như đang nguyền rủa Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không biết kết cục của Hùng Tất và Tiểu Kha sau khi cậu và Nguyễn Nam Chúc thoát ra ngoài, nhưng từ những kinh nghiệm tích

lũy được ở những cửa sau, cậu đoán rằng hai người này cũng không phải hạng tốt lành gì, mà thuộc dạng ma cũ cố ý gần gũi lợi dụng ma mới. Tuy nhiên may mắn thay, Lâm Thu Thạch đã gặp được Nguyễn Nam Chúc nên tránh thoát được. Còn về chuyện kết cục của Hùng Tất và Tiểu Kha gặp phải trong cửa, Lâm Thu Thạch cũng không rõ lắm...

Lâm Thu Thạch phát hiện sự khác thường của Tiểu Kha nhờ vào ánh đèn đường. Cậu nhìn thấy cái bóng của chính mình chiếu trên mặt đất, nhưng Tiểu Kha và Hùng Tất lại không có bất kỳ cái bóng nào. Điều này khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy có gì đó không ổn, dứt khoát bỏ đi, nhờ đó mà cậu thoát được một kiếp nạn.

Vào lúc này, Lâm Thu Thạch đã mơ hồ hiểu được ý nghĩa của *Không lời giải*. Cánh cửa này không có lời giải, cơ hội sống sót chỉ ẩn giấu trong cửa, có lẽ một chi tiết nhỏ nào đó lại chính là cách để thoát ra. Dĩ nhiên, có phát hiện ra hay không còn phải xem vận may của bản thân tới đâu.

Lâm Thu Thạch đứng giữa khuôn viên khu chung cư, nhất thời không biết nên đi đâu. Cậu chỉ biết rằng mình phải rời khỏi nơi này, bởi tiếng hát chúc mừng sinh nhật đang vang lên càng lúc càng gần.

Thế là Lâm Thu Thạch đứng dậy, chầm chậm đi ra khỏi khu chung cư. Ngoái đầu lại, quả nhiên cậu thấy ba bé gái đang đẩy chiếc bánh sinh nhật về phía mình, đầu lâu trên chiếc bánh từ từ xoay một vòng, nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt căm hận.

Lâm Thu Thạch đã quen với việc bị quỷ quái lờm nguýt kiêu này, cậu lạnh nhạt nhìn lại nó, còn tặng kèm một tia khinh bỉ.

Thấy vậy, ba bé gái bật cười khanh khách như thích thú lắm. Chúng đứng trước cổng khu chung cư nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch biến mất ở cuối con đường tối tăm, sau đó kiễng chân, cắn cái đầu lâu trên chiếc bánh lên hôn một cái, vui vẻ gọi một tiếng “mẹ”.

Lâm Thu Thạch rảo bước trên con đường bốn bề mù mịt, chỉ có ánh đèn le lói chiếu sáng bước chân cậu.

Những cửa tiệm tràn trề sinh khí hai bên đường đầu đã đóng cửa. Nơi đây chẳng khác nào một thế giới khác, chỉ có nỗi kinh hoàng và chết chóc.

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm vào điện thoại một lát, cậu rất muốn gọi cho Nguyễn Nam Chúc để hỏi thăm tình hình, nhưng lại sợ gọi đúng

lúc gay go căng thẳng, cuộc điện thoại sẽ khiến Nguyễn Nam Chúc mất mạng.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Thu Thạch quyết định gửi tin nhắn cho Nguyễn Nam Chúc, hỏi hắn đang thế nào.

Một lúc sau, bên kia trả lời Lâm Thu Thạch một câu: *Em đang chơi trốn tìm với mấy thứ dị vật.*

Mặc dù câu nói này rất dí dỏm, nhưng lại ngấm thễ hiện mối nguy hiểm, Lâm Thu Thạch gượng cười: *Chơi trốn tìm? Đây là cửa cấp mấy của em?*

Nguyễn Nam Chúc: *Cấp hai.*

Lâm Thu Thạch: *Nội dung gợi ý là gì?*

Nguyễn Nam Chúc: ... *Bịt mắt bắt dê.*

Lâm Thu Thạch: "...” Vồn vện vài từ ít ỏi, nhưng đủ khiến Lâm Thu Thạch toát mồ hôi lạnh khắp lưng, thậm chí tâm trạng cậu cũng trở nên sốt ruột hơn. Bây giờ cậu rất muốn đến bên cạnh Nguyễn Nam Chúc để cùng nhau vượt qua mọi chuyện, nhưng xem ra rất khó thực hiện được vào lúc này. Lâm Thu Thạch đưa tay lên xem giờ. Bây giờ là hai giờ sáng, ít nhất ba đến bốn tiếng nữa trời mới sáng.

Nó tới rồi, không nói chuyện với anh nữa. Cưng à, em yêu anh nhiều. Đây là tin nhắn cuối cùng Nguyễn Nam Chúc gửi cho Lâm Thu Thạch vào tối hôm đó.

Lâm Thu Thạch nhìn nội dung tin nhắn, lo lắng đã lên tới đỉnh điểm. Nhưng cậu không biết Nguyễn Nam Chúc hiện giờ đang ở đâu, cũng không biết rốt cuộc hắn đang trải qua điều gì. Cậu cảm thấy bản thân thật yếu đuối, không thể làm gì được.

Lâm Thu Thạch men theo con đường tiến về phía trước, con đường trải dài mãi như không có điểm cuối, mãi cho đến khi Lâm Thu Thạch tới một ngã tư. Từ xa, Lâm Thu Thạch nhìn thấy ngay chính giữa giao lộ có một người đang quỳ một chân xuống đất, quay lưng về phía cậu, đang cầm cúi ném thứ gì đó vào thau lửa cháy rừng rực.

Lâm Thu Thạch không dám lại gần mà chỉ quan sát từ phía xa, cậu nhận ra người này đang đốt tiền giấy cho người chết.

Những đồng tiền âm phủ bị đốt thành tro bay lên, xoáy tròn, biến mất vào khoảng không đen tối. Vì cửa, Lâm Thu Thạch đã biết được rất nhiều truyền thuyết dân gian, rằng những hiện tượng xảy ra khi đốt giấy tiền mang ý nghĩa nhất định. Ví dụ, xoáy vòng có nghĩa là người bên dưới đã nhận được tiền...

Lâm Thu Thạch tần ngần nhìn cảnh tượng trước mặt, đang nghĩ có nên đi tiếp hay quay lại, bỗng cậu nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân ròn rợn.

Lâm Thu Thạch quay đầu nhìn. Cách màn đêm tối mịt, cậu thấy ở cuối con đường phía bên kia có một bóng người cao lớn đang đi lại. Do ngược sáng nên cậu không thể thấy rõ hình dáng kẻ này, mặc dù vậy, từ các đường nét mờ mờ, Lâm Thu Thạch có thể đoán được đây chính là ả tà thần vừa mới bổ chết Hùng Tất và Tiểu Kha.

Xung quanh đây trống trải, không có chỗ ẩn nấp, Lâm Thu Thạch rơi vào đường cùng, đành tiếp tục tiến lên. Cậu men sát theo bờ tường, định vượt qua ngã tư.

Lâm Thu Thạch vừa đi vừa cẩn thận quan sát ông già đang đốt giấy, có lẽ cậu đã từng gặp người này, chỉ vì thời gian quá lâu nên không còn nhớ nữa.

Khi Lâm Thu Thạch sắp đi qua ngã tư, cậu nhìn thấy ông già sục tay vào chậu lửa rừng rực, sau đó thân thể ông ta nhanh chóng biến thành than. Lâm Thu Thạch bắt được âm thanh lí nhí phát ra từ trong miệng của ông già: “Người chết, người chết... chỉ có người chết mới có thể trốn thoát.” Sau khi nói dứt lời, cả cơ thể ông ta biến thành cục than. Quái vật ở phía sau dường như cũng ngửi thấy mùi vị khác lạ trong không khí, bèn rảo bước nhanh hơn.

Nữ tà thần với thân hình đồ sộ và chiếc rìu trong tay, thi thoảng buông lời cán rìu để lưỡi sắt va chạm với mặt đường, làm phát ra những âm thanh đặc trưng của kim loại ma sát vào đá.

Lâm Thu Thạch không dám dừng lại ở đây, cậu lao nhanh về phía trước. Mặc dù chạy băng băng nhưng cậu không quên quan sát xung quanh, ngay lập tức phát hiện cảnh vật có sự thay đổi.

Những chiếc vòng hoa và đèn lồng màu trắng được treo trên lối vào các cửa hàng trông giống như vật trang trí cho lễ truy điệu người chết.

Đang chạy, Lâm Thu Thạch buộc phải dừng lại vì bên vệ đường xuất hiện những chiếc quan tài màu đen, vô số quan tài đột nhiên có mặt ở đó, ngang nhiên chặn ngang con đường.

Quái vật phía sau dường như đã đánh hơi được vị trí của Lâm Thu Thạch, ả đi về phía cậu, nếu cứ với tốc độ này thì e rằng Lâm Thu Thạch sẽ bị đuổi kịp trong vài phút nữa.

Lâm Thu Thạch thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài màu đen, đầu óc nảy ra một ý nghĩ điên rồ. Cậu biết đây không phải lúc để do dự, bèn quay lại đi thẳng đến chỗ quan tài, thò tay bầy nắp.

Ban đầu Lâm Thu Thạch nghĩ rằng quan tài trống rỗng, nhưng sau khi mở ra, cậu phát hiện bên trong có một xác chết. Diện mạo của xác chết hơi quen thuộc, có vẻ như cậu đã gặp ở đâu đó. Nhưng Lâm Thu Thạch không có thời gian để suy nghĩ nhiều, cậu nghiêng rằng trèo thẳng vào bên trong, sau đó đóng nắp quan tài lại.

“Cộp... cộp cộp...” Qua lớp ván gỗ, Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng rõ. Dường như cuối cùng ả đã dừng lại ngay bên cạnh đám quan tài, khịt khịt cái mũi tìm ra dấu vết của con mồi.

Tuy nhiên, dường như có mùi gì đó lẫn lộn khiến ả không thể xác định được con mồi, ả rú lên bằng giọng trầm đục, rồi âm thanh trở nên xa dần.

Lâm Thu Thạch nằm trong quan tài, cơ mặt cứng đờ. Cái xác nằm bên cạnh cậu dường như chỉ vừa mới chết, làn da vẫn mềm mại, thậm chí còn thoảng hơi ấm. Lâm Thu Thạch thẩn niệm trong lòng, xin thứ lỗi, xin thứ lỗi... Đợi sau khi âm thanh bên ngoài biến mất, Lâm Thu Thạch giơ tay định nâng nắp quan tài lên, nhưng chợt cảm thấy cổ tay mình bị ai đó tóm chặt.

“!” Lâm Thu Thạch suýt nữa thì hét lên, nhưng người kia đã dùng một tay còn lại bịt miệng cậu, khiến tiếng hét bị nén chặt trong cổ họng.

“Nó vẫn chưa đi hẳn.” Xác chết nằm bên cạnh cậu bất ngờ lên tiếng, mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Lâm Thu Thạch nghe xong không khỏi trợn mắt: Cậu biết giọng nói này, chính là Lê Đông Nguyên!

Bên trong quan tài rất tối, Lâm Thu Thạch không thể nhìn thấy gì. Cậu bị thi thể có giọng nói giống Lê Đông Nguyên giữ chặt, trái tim cậu đập dữ dội, như thể sắp vọt từ cổ họng ra ngoài.

“Vẫn chưa đi xa đâu.” Người bên cạnh lại nói một câu, Lâm Thu Thạch loáng thoáng hiểu hàm nghĩa trong lời nói của gã, nên không vùng vẫy nữa.

Sau sự im lặng kéo dài khoảng mười phút, Lâm Thu Thạch nghe thấy một tiếng phụ nữ thét lên đầy phần hận. Tiếng thét này bị ngăn lại phần nào nhờ lớp ván gỗ mỏng manh, rõ ràng đã đến rất gần Lâm Thu Thạch, có khi đang ngay bên cạnh. Nếu ban nãy Lâm Thu Thạch trèo ra khỏi quan tài, e rằng bây giờ đã chết dưới lưỡi rìu giống như Hùng Tất và Tiểu Kha.

Sau đó, tiếng hét của tà thần xa dần, thi thể bên cạnh Lâm Thu Thạch cũng buông lỏng hai tay. Lâm Thu Thạch dùng sức đẩy nắp quan tài ra, cuối cùng cậu đã có thể nhìn rõ khuôn mặt của người nằm bên cạnh. Chính là Lê Đông Nguyên, người lẽ ra đã chết.

“Lâu rồi không gặp.” Lê Đông Nguyên nheo mắt, mỉm cười với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhìn gã chăm chăm, như thể muốn khiến mặt Lê Đông Nguyên nở hoa luôn.

“Nhìn gì mà nhìn dữ vậy? “Lê Đông Nguyên cũng trèo ra khỏi quan tài, sửa sang lại đầu tóc: “Tôi vừa cứu anh đấy, không biết đường cảm ơn à?”

Lâm Thu Thạch: “Anh là...”

“Người chết.” Lâm Thu Thạch chưa nói hết câu nhưng Lê Đông Nguyên đã đoán ra, gã cười ha ha: “Tôi là người chết.”

Lâm Thu Thạch ngập ngừng nhìn gã, Lê Đông Nguyên lại nắm lấy tay Lâm Thu Thạch đặt lên ngực mình, quả nhiên không cảm nhận được nhịp tim, trong đó yên lặng đến lạ.

“Anh thật sự đã chết rồi ư?” Lâm Thu Thạch đưa tay vuốt mặt một cái, nói: “Vậy sao anh lại xuất hiện ở đây? Đây rốt cuộc là đâu?”

Nghe câu hỏi của Lâm Thu Thạch, Lê Đông Nguyên cười mà không nói gì. Gã chỉ tay lên trên rồi nói: “Trời còn lâu mới sáng, có muốn ngủ một lát không?”

Lâm Thu Thạch: “Ngủ ở đâu? Trong quan tài hả?”

Lê Đông Nguyên nói: “Nằm trong quan tài còn an toàn hơn chạy lung tung nhieu đấy.”

Lâm Thu Thạch vẫn muốn nói thêm, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân. Lần này, không cần Lê Đông Nguyên ra tay, tự cậu đóng luôn nắp quan tài lại.

Trong bóng tối, hai người bốn mắt nhìn nhau. Lâm Thu Thạch có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, cậu muốn hỏi Lê Đông Nguyên rằng chuyện gì xảy ra, nhưng gã có vẻ không muốn trả lời những câu hỏi này cho lắm.

“Tôi biết anh muốn hỏi gì.” Lê Đông Nguyên nói: “Rất tiếc là tôi không thể trả lời, vì bản thân tôi cũng không hiểu rõ.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Anh có nhớ mình chết như thế nào không?”

“Tất nhiên là có,” Lê Đông Nguyên đáp, “tôi đã nhảy lầu tự sát.” Giọng nói của gã đờm bực: “Tôi chỉ lo không biết cô ấy hiện giờ ra sao.”

“Ý anh là Trang Như Hiệu?” Lâm Thu Thạch nói: “Giờ cô ấy rất ổn, Bạch Lộc của anh hiện do cô ấy đi đầu hành.”

Lê Đông Nguyên im lặng một lúc, rồi gượng cười: “Như thế có gì hay ho đâu.” Nhìn cô gái trong vòng tay bao bọc của mình trưởng thành thực ra không phải là điều gì đặc biệt vui vẻ, vì trưởng thành luôn phải trả giá bằng sự đau đớn.

Nói đến đây, cả hai chìm vào im lặng, Lâm Thu Thạch thất thần nhìn nắp quan tài. Cậu không dám nói quá nhiều vì thứ đó vẫn luôn lượn qua lượn lại quanh đây.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mới đó mà đã năm giờ, bên ngoài có lẽ sắp sáng.

Cơn buồn ngủ quăn lấy Lâm Thu Thạch, cậu cố chống lại, nhưng thực sự cậu chưa bao giờ cảm thấy buồn ngủ đến thế.

“Ngủ đi,” giọng của Lê Đông Nguyên vang lên, “hẹn gặp lại vào tối mai.”

Lâm Thu Thạch nhắm mắt thiếp đi.

Cậu chìm vào giấc ngủ sâu đến nỗi khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch. Cậu ngẩng dậy, thấy mình đang nằm trên giường ở nhà, Hạt Dẻ nằm bò bên gối, nhìn ba nó với vẻ ngoan hiền.

Không có quỷ quái, không có máu tươi, cửa vẫn đóng chặt, mọi thứ xảy ra tối qua dường như chỉ là cơn ác mộng hoang đường. Lâm Thu Thạch thở hắt ra, cần lấy di động gọi tới một số điện thoại nào đó.

Không ngoài dự đoán, sau vài giây chờ đợi, phía bên kia vang lên thông báo của tổng đài, số điện thoại rõ ràng tối qua liên hệ được nay lại trở thành số không tồn tại. Lâm Thu Thạch lục tìm trong hộp tin nhắn, cũng không thấy những tin Nguyễn Nam Chúc đã gửi cho cậu.

“Thôi được rồi,” Lâm Thu Thạch tự nói với bản thân, “tối nay sẽ lại gặp thôi mà.”

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Lê Đông Nguyên: Aha, lâu rồi không gặp!

Lâm Thu Thạch: Ngạc nhiên chưa... nhưng chẳng vui tẹo nào.

Chương 132

Ngày dài, đêm dài

Sau khi gọi điện thoại xong, Lâm Thu Thạch từ trên giường ngẩng dậy. Cậu đi ra phòng khách kiểm tra lại cửa và tivi, để đảm bảo rằng những đồ vật này vẫn giữ nguyên hiện trạng lúc ban ngày hôm qua, không hề có bất kỳ tổn hại nào.

Sau khi xác nhận xong, Lâm Thu Thạch vội vã ra ngoài, trên đường đi còn nhận điện thoại của Ngô Kỳ, hỏi cậu tại sao không đi làm.

“Tôi có chút chuyện,” ngẩng trong xe, Lâm Thu Thạch thực sự đã hoàn toàn quên mất chuyện bản thân phải đi làm, cậu lắp liếm cho qua, “ông giúp tôi xin nghỉ nhé.”

Ngô Kỳ đáp: “Ồ, vậy nghỉ bao lâu?”

Lâm Thu Thạch: “Khoảng nửa năm?”

Ngô Kỳ kinh ngạc: “... Nửa năm?? Nghỉ thế khác gì nghỉ luôn?”

Lâm Thu Thạch giơ tay lên xem đồng hồ, giờ còn tâm tư nào quan tâm đến công việc nữa: “Hay là ông giúp tôi xin nghỉ việc luôn cũng được.”

Ngô Kỳ dường như muốn nói gì đó, những lời đã lên tới miệng lại thôi, cậu ta chỉ thở dài nói: “Thôi được, để tôi xin nghỉ cho, có chuyện gì nhất định phải nói với tôi nhé, đừng tự mình chịu đựng.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Chiếc xe băng băng trên đường, khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau đã đến địa điểm mà Lâm Thu Thạch muốn. Cậu xuống xe, lên tầng, gõ cửa, động tác liền mạch lưu loát, nhưng thực ra, để làm vài động tác đơn giản như vậy, cậu đã phải chuẩn bị tâm lý rất lâu từ khi ngẩng trên xe.

Một lát sau, cánh cửa được mở ra, người xuất hiện là một phụ nữ trung niên với khuôn mặt xinh đẹp - mẹ của Nguyễn Nam Chúc.

Bởi vì trước khi vào cửa, Nguyễn Nam Chúc đã từng đưa Lâm Thu Thạch về nhà một lần, vì thế Lâm Thu Thạch nhớ rất rõ địa chỉ nhà của Nguyễn Nam Chúc. Lần này cậu tìm đến, là vì muốn xác nhận một chuyện...

“Cháu chào cô ạ.” Lâm Thu Thạch lễ phép chào mẹ của Nguyễn Nam Chúc.

“Chào cháu.” Người phụ nữ trung niên nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt nghi hoặc: “Xin hỏi có việc gì không?”

“Cháu muốn hỏi... cô có biết người tên là Nguyễn Nam Chúc không?” Lâm Thu Thạch dè dặt hỏi.

“Nguyễn Nam Chúc?” Giọng điệu nghi hoặc của người phụ nữ này khiến trái tim của Lâm Thu Thạch trĩu nặng xuống, bà trả lời với khuôn mặt mờ mịt: “Xin lỗi, tôi không biết người này.”

“Vậy cô có quen người tên Nguyễn Bách Diệp không?” Lâm Thu Thạch lại nói ra một cái tên khác, đây là tên anh trai của Nguyễn Nam Chúc.

“Bách Diệp? Đó là con trai tôi.” Bà Nguyễn đáp: “Bây giờ nó không có nhà, buổi tối mới về, cháu tìm nó có việc gì không?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Cô... chỉ có một người con trai thôi ạ?”

Bà Nguyễn gật gật đầu, nhìn Lâm Thu Thạch với ánh mắt kỳ lạ hơn. Cũng đúng, đột nhiên tìm đến cửa nhà, hỏi những đi đâu này, nhìn kiểu gì cũng thấy Lâm Thu Thạch thật sự rất khả nghi.

Lâm Thu Thạch cũng không biết mình nên nói gì, sau khi tạm biệt bà Nguyễn, cậu phăm phăm chạy xuống lầu, vội vã đi đến một nơi khác.

Sự tồn tại của Nguyễn Nam Chúc đã bị xóa bỏ, trên đời này không có bất kỳ ai quen biết người tên Nguyễn Nam Chúc, thậm chí bao gồm cả bố mẹ hắn, đi đâu này dẫn đến Hắc Diệu Thạch cũng không còn tồn tại...

Nơi tiếp theo mà Lâm Thu Thạch đến, chính là Bạch Lộc do Lê Đông Nguyên lãnh đạo.

Sau khi đến cứ điểm của Bạch Lộc, Lâm Thu Thạch phát hiện tòa nhà vốn thuộc về Bạch Lộc nay đã biến thành văn phòng cao ốc, bên trên gắn biển hiệu in dòng chữ “Ngân hàng XX”. Lâm Thu Thạch đứng ở ngoài cửa, đang nghĩ làm cách nào để lên được tầng trên thì nhìn thấy một gương mặt

quen thuộc đang đi từ cửa vào. Người đó mặc âu phục, đang nói gì đó với người bên cạnh. Từ ngoại hình, có thể nhận ra chính là Lê Đông Nguyên, vị thủ lĩnh có khuôn mặt non choét.

Lâm Thu Thạch thấy vậy, vội tiến lên phía trước, gọi: “Lê Đông Nguyên!”

Bước chân Lê Đông Nguyên khựng lại, ngoảnh mặt nhìn về hướng Lâm Thu Thạch, ánh mắt vừa cẩn thận vừa có chút xa cách: “Anh là ai? Có chuyện gì thì hãy hẹn trước với thư ký của tôi.”

“Tôi...”, Lâm Thu Thạch nói, “anh nhận ra tôi không?”

Lê Đông Nguyên nhú mày, gã không nói gì, nhưng biểu cảm của gã đã trả lời Lâm Thu Thạch. Gã không hề quen biết cậu, thậm chí còn thấy câu hỏi của Lâm Thu Thạch vô cùng kỳ quái.

“Anh không nhận ra tôi à?” Lâm Thu Thạch chẳng biết mô tả tâm trạng lúc này của bản thân thế nào.

“Tôi phải quen anh à?” Lê Đông Nguyên nửa cười nửa không, nhìn Lâm Thu Thạch một lượt bằng ánh mắt thăm dò.

Lâm Thu Thạch đột nhiên nghĩ đến đi đâu gì đó, liền hỏi: “Vậy anh có quen Trang Như Hiệu không?”

Lê Đông Nguyên không nói gì, xem ra cái tên này cũng rất xa lạ đối với gã.

“Vậy Kim Vũ Nhuế thì sao?” Lâm Thu Thạch hỏi dò thêm lần nữa.

“Anh quen cô ta à?” Nụ cười của Lê Đông Nguyên nhạt dần: “Anh là người của cô ta?”

Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng hiểu tại sao có một số người không có mặt ở không gian này, là bởi vì bọn họ vẫn còn sống, vẫn sống ở thế giới bên ngoài. Vì vậy trong cửa này, bọn họ không hề tồn tại. Lê Đông Nguyên và Kim Vũ Nhuế đều là người đã chết, vì vậy mới có thân phận hoàn toàn mới ở trong cánh cửa này.

Trừ đi những người đã chết, người không có mối liên hệ gì với cửa dường như không bị ảnh hưởng bởi quy luật này, bọn họ tồn tại bên ngoài cánh cửa, nhưng cũng tồn tại trong cánh cửa, bất kể là sống hay chết.

“Anh còn có việc gì không?” Thấy Lâm Thu Thạch đứng thẫn người ra, Lê Đông Nguyên hơi hất hàm, lạnh lùng nói: “Không còn chuyện gì nữa thì ra ngoài đi, đây là nơi làm việc.”

Lâm Thu Thạch nhìn gã một cái, đoạn quay người bỏ đi.

“Người đó là ai vậy?” Người bên cạnh Lê Đông Nguyên thấy Lâm Thu Thạch đã rời đi, bèn hỏi một câu.

“Không biết nữa,” Lê Đông Nguyên nói, “chỉ là cảm thấy hơi quen mắt. Mà thôi, cậu đem tài liệu đến đây, tôi cần xác nhận một chút...”

Lâm Thu Thạch rời khỏi Bạch Lộc, cậu nhìn đồng hồ, bây giờ đã là mười hai giờ trưa. Bỗng một ý nghĩ vụt lên trong đầu cậu, Lâm Thu Thạch lấy điện thoại ra, lên mạng đặt một vé khứ hồi bay đến thành phố C vào sáng sớm ngày hôm sau.

Cậu có một số chuyện cần phải đến thành phố C xác nhận. Hôm nay đi chắc chắn không kịp nữa, đành đi sớm vào sáng mai, tranh thủ về luôn trong một ngày.

Thực sự Lâm Thu Thạch không hề muốn trải nghiệm việc qua đêm trên máy bay, ai biết đến lúc đó sẽ có chuyện đáng sợ gì xảy ra.

Sau khi tìm đại một nơi giải quyết bữa trưa, Lâm Thu Thạch về nhà ngủ một giấc. Cứ nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra vào ban đêm, Lâm Thu Thạch tưởng rằng mình sẽ mất ngủ, vậy mà cậu ngủ rất ngon, vừa nằm lên giường liền thiếp đi, đến khi tỉnh dậy đã là năm giờ chiều. Hạt Dẻ ngồi bên cạnh cậu, miệng kêu meo meo, chắc lại đói rồi.

Lâm Thu Thạch rời giường, sau khi cho Hạt Dẻ ăn xong thì tự đặt cho mình một suất cơm, sau đó vừa ăn bữa tối vừa xem tivi.

Cậu nhìn thấy tin quảng bá về bộ phim mới quay của Đàm Tảo Tảo. Từ tin quảng bá, Lâm Thu Thạch biết Đàm Tảo Tảo đã giành được giải thưởng, mà bộ phim đạt giải thưởng lại chính là bộ phim cô đã đạt giải ở thế giới thực, chỉ có điều đạo diễn là một người khác, không phải Trương Đặc Khanh.

Nơi này quá giống thế giới mà Lâm Thu Thạch từng ở, chỉ có một điều khác biệt cơ bản: Người mà Lâm Thu Thạch muốn gặp nhất, Nguyễn Nam Chúc, lại không có ở đây.

Quả là dày công sắp đặt, có lẽ cánh cửa này sẽ là cửa ải rất khó vượt qua đối với rất nhiều người. Ví dụ như Trang Như Hiệu, hay Trình Nhất Tạ, bởi họ có thể gặp lại người mà mình yêu thương nhất tại đây...

Bóng đêm dần buông xuống, Lâm Thu Thạch đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Đến khoảng mười giờ, bên ngoài bỗng nhiên đổ mưa.

Cơn mưa như trút nước làm dịu đi mặt đất bị thiêu đốt cả ngày bởi ánh nắng mặt trời. Lâm Thu Thạch đứng bên cửa sổ, nhìn những người đang tản bộ cuống quýt chạy về nhà, bên ngoài chỉ còn đó dãy đèn đường lơ lửng, và vài chiếc xe thì thoảng chạy qua.

Hạt Dẻ đang ngủ trên ghế sofa, hơi thở của nó dần trở nên nhịp nhàng, tivi vẫn chiếu những chương trình nhạt nhẽo, một sự tĩnh mịch kỳ lạ bắt đầu lan rộng khắp căn phòng.

Lâm Thu Thạch ngửi thấy mùi nước mưa thấm thấu xuống bùn đất, vốn dĩ trước đây cậu rất thích mùi này, nhưng sau một lần vào cửa gặp phải một số sự việc, từ đó về sau, mùi tanh của nước mưa chỉ khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Kim giờ nhích tới từng chút một, đã sắp mười hai giờ.

Lâm Thu Thạch ngồi trong phòng khách, giống như một linh hồn đang đợi phán quyết của tử thần. Thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm sắp đến, chiếc đồng hồ treo trên tường cuối cùng đã điểm chuông. Ding đoong, ding đoong, ding đoong... mười hai tiếng chuông vang lên, báo hiệu một thế giới khác đã đến.

Mười hai giờ vừa điểm, tiếng gõ cửa nhà Lâm Thu Thạch lại vang lên. Lâm Thu Thạch đeo ba lô đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, thấy một cô gái đang đứng ở bên ngoài, nở nụ cười với cậu.

Cậu vẫn nhớ tên của người này, chính là NPC trốn trong các người ở cửa *A tỷ cổ*: Từ Căn.

“Mau ra đây đi.” Từ Căn nói với Lâm Thu Thạch, “mau ra đây đi, chị gái tôi tới tìm anh.”

Lâm Thu Thạch không mở cửa, cậu nghe thấy một tiếng động khẽ vọng từ phía cửa sổ. Lâm Thu Thạch quay ra, trông thấy có một thân người đang dính chặt phía bên kia cửa kính.

Đó là một người đã bị lột hết da, từ đầu xuống chân máu thịt bê bết, khuôn mặt đỏ quạch dính vào mặt kính cửa sổ, cái mồm há hốc, để lộ cho Lâm Thu Thạch thấy hàm răng trắng ố. Nó dường như đang cố gắng mở cánh cửa sổ đã bị Lâm Thu Thạch khóa chặt, hơn nữa nhìn động tác của nó, dường như là sắp thành công rồi.

Lúc này có lẽ chỉ có một lựa chọn là mở cửa, Lâm Thu Thạch cắn răng, vận tay nắm cửa, đối mặt với Từ Căn.

Từ Căn hiển nhiên là biết nỗi lo sợ của Lâm Thu Thạch, cô ta bật cười khúc khích, nói: “Làm sao tôi nở xuống tay với anh.” Cô ta im lặng vài giây, ánh mắt dừng lại trên chiếc ba lô của Lâm Thu Thạch: “Nhật ký của tôi vẫn còn ở trong tay anh mà, anh có giữ gìn cẩn thận không đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao cậu cứ có cảm giác như đang bị trêu ghẹo vậy.

Nhưng lúc này, cậu cũng không có thời gian thắc mắc vấn đề này, bởi vì chị gái của Từ Căn sắp treo từ ngoài cửa sổ vào. Từ Căn nắm lấy cổ tay của Lâm Thu Thạch, xoay người chạy, hai người men theo đường hành lang, chạy đến chỗ thang máy.

“Vào đi, phải cẩn thận đấy nhé.” Từ Căn nói: “Vẫn còn những thứ khác muốn lấy mạng anh đó.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Còn cô thì sao?” Cậu nhớ mối quan hệ của Từ Căn và chị gái cô ta không được tốt cho lắm.

Từ Căn đáp: “Tôi?” Cô ta nheo mắt, cười: “Sao anh biết tôi không muốn lấy mạng anh?” Nói dứt lời, lớp da trên người Từ Căn bắt đầu rơi xuống thành từng mảng, Lâm Thu Thạch hoảng sợ, vội vàng chạy vào thang máy, ấn nút đóng cửa lại.

Từ Căn lại bật cười khanh khách, tiếng cười của cô ta lạnh lạnh như tiếng chuông bạc, đối lập hoàn toàn so với bộ dạng khủng khiếp của cô ta hiện giờ.

Tuy rằng bộ dạng trở nên đáng sợ, nhưng Từ Căn không có ý định đuổi theo Lâm Thu Thạch.

Thang máy bắt đầu chuyển động, theo lý mà nói Lâm Thu Thạch nên cảm thấy an toàn rồi, nhưng trong lòng cậu vẫn có một cảm giác thấp thỏm kỳ lạ.

Lâm Thu Thạch nhìn quanh bốn phía, khi thấy thứ đang bị treo ở trong thang máy, lưng cậu ớn lạnh. Phía sau cậu đáng lẽ phải là bức tường của thang máy, vậy nhưng ở đó lúc này treo một khung tranh lớn màu đen. Trong khung không hề có gì, nhưng cái khung đang hướng thẳng về vị trí mà Lâm Thu Thạch đang đứng.

Lâm Thu Thạch phản ứng rất nhanh, trực tiếp ấn nút ra ở tầng gần nhất. Cùng lúc đó, tờ giấy vẽ màu trắng trong khung tranh bắt đầu loang lổ những vệt nước màu đen nhạt, ban đầu chỉ là một giọt, sau đó nó lan ra khắp cả tờ giấy.

Thứ giống như vệt nước này đang lan ra, tỏa rộng trên trang giấy, càng lúc càng giống hình dáng của một người phụ nữ. Chẳng mấy chốc, nó đã lấp đầy toàn bộ khung tranh cực lớn.

May mà lúc này thang máy đã tới tầng lầu gần nhất, Lâm Thu Thạch quay lưng bỏ chạy. Khi cậu vừa rời khỏi thang máy thì một đôi bàn tay trắng bệch thò ra từ trong bức tranh kia, mò mẫm tứ phía, dường như đang muốn tóm lấy thứ gì.

Tầng lầu mà Lâm Thu Thạch đang ở lúc này là tầng sáu. Sau khi ra khỏi thang máy, cậu lập tức rẽ vào cầu thang thoát hiểm gần đó, sau đó đi thẳng xuống theo lối cầu thang.

Ánh đèn trong cầu thang rất tối, cố gắng lắm cũng chỉ nhìn thấy được lối đi dưới chân, Lâm Thu Thạch chạy được hai vòng cầu thang bỗng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhìn kỹ một hồi mới phát hiện bản thân vẫn đang quanh quẩn ở tầng sáu.

Cầu thang dường như biến thành một dải Mobius^[9], cho dù là lên hay xuống, đều không thoát khỏi tầng sáu.

Lâm Thu Thạch dừng bước chân hấp tấp của mình lại, quan sát xung quanh một hồi, bỗng thấy trần nhà màu trắng của cầu thang cũng xuất hiện từng vệt nước màu đen, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi tanh của nước mưa, khiến người ta cảm thấy lạnh buốt.

Thứ đó sắp đuổi đến rồi, Lâm Thu Thạch quyết đoán xoay lưng chạy khỏi cầu thang, quay lại hành lang. Nhưng vừa đặt chân lên hành lang, Lâm Thu Thạch phát hiện ra một sự thay đổi khủng khiếp đã xảy ra ở đây: Hai bên đường đều treo đầy những khung tranh màu đen, bên trong khung

tranh là hình ảnh những người mặt mày dữ tợn, mà trên mặt sàn hoa văn sử Trung Hoa lại được ai trải thêm một tấm thảm màu đen, hoa văn và màu sắc của tấm thảm này giống y hệt như tấm thảm mà Lâm Thu Thạch từng nhìn thấy trong cửa.

Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên, nhìn về cuối hành lang, nơi đó cũng treo một bức tranh vẽ hình người phụ nữ mặc đồ màu đen, đội một chiếc mũ rộng vành. Đôi mắt bà ta khép hờ, nhưng dường như lại đang nhìn chằm chằm về phía hành lang và Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch muốn ra khỏi nơi này, nhưng khi quay đầu, cậu phát hiện ra cầu thang thoát hiểm đã biến mất, mà khoảng cách của hai đầu hành lang hình như đang dần thu ngắn lại. Lâm Thu Thạch cảm nhận rõ bức tranh người phụ nữ kia ngày càng gần mình hơn...

Ngay thời khắc này, một giọt nước rơi trúng đỉnh đầu của Lâm Thu Thạch. Cậu đưa tay lên lau mới phát hiện ra đó là máu tươi. Cậu ngẩng đầu lên theo phản xạ, phát hiện không biết trên đỉnh đầu mình đã xuất hiện một cái lỗ màu đen từ lúc nào, máu nhỏ xuống từ lỗ đó. Một đôi mắt đen sì, lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối, rồi một bàn tay máu thịt bày hầy chìa ra, đưa về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch theo phản xạ muốn lùi về phía sau, nhưng kỳ lạ là, đôi bàn tay đó đưa đến trước mặt cậu liền dừng lại. Bằng một cách thần kỳ nào đó, Lâm Thu Thạch không cảm nhận thấy sự nguy hiểm từ đôi tay này.

Hành lang đang không ngừng thu nhỏ, như chiếc lồng muốn nuốt Lâm Thu Thạch lại. Lâm Thu Thạch cắn chặt răng, nắm lấy đôi bàn tay máu thịt bết bết kia, thế rồi cậu cảm thấy có một lực đưa mình ra khỏi hành lang.

“Ái chà, xem ra không có tôi thì không được rồi.” Đó là giọng của Từ Căn, chỉ là nhìn vẻ ngoài thì không thể nhận ra cô ta, da trên cơ thể cô ta đều không còn nữa, thớ thịt đỏ tươi lộ hết ra ngoài. Lúc này, Từ Căn đang nhìn Lâm Thu Thạch bằng đôi mắt rưng rờ ý cười. Sự đối lập mạnh mẽ này thực sự rất kỳ quái, nhưng Lâm Thu Thạch lại không hề cảm thấy đáng sợ.

“Cảm ơn cô.” Lâm Thu Thạch nói lời cảm ơn cô ta.

Từ Căn không hề đáp lại, ánh mắt cô ta xuyên qua Lâm Thu Thạch, nhìn về phía sau lưng cậu.

Lâm Thu Thạch như cảm nhận được đi đâu gì, cậu xoay đầu lại nhìn, ở bóng tối phía bên kia xuất hiện một đôi mắt đỏ ngầu.

“Em gái, em gái của chị.” Chủ nhân của đôi mắt chính là con quái vật đã bị lột da, nó không có chân nên chỉ có thể dùng tay để lết, dù vậy động tác của nó không hề chậm chạp chút nào. Nữ quái vật dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Thạch, nhe răng ra, giống như linh cầu đang tìm kiếm con mồi, sự ác ý trong ánh mắt dường như sắp hóa thành thực thể, nó nói: “Tại sao em lại phản bội chị? Em thích hắn đến thế? Nếu em thích, chị bắt hắn cho em có được không?”

Từ Căn hơi ngoẹo đầu, cười lấy lòng: “Nhưng mà chị à, cho dù chị có làm thế thì em vẫn sẽ không thích chị đâu.”

Nói đoạn, Từ Căn bảo Lâm Thu Thạch “Chạy mau!”, rồi lao về phía người chị gái, hai con quái vật quấn lấy nhau.

Lâm Thu Thạch bật dậy chạy như điên về phía có ánh đèn. Sau khi chạy đến nơi có ánh sáng, cậu mới phát hiện ra mình đã chạy ra khỏi tòa nhà, hiện đang đứng trong sân của khu chung cư.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Lâm Thu Thạch lấy một chiếc ô từ trong ba lô ra, từ tốn mở nó ra, đi vào trong màn mưa.

Rào rào, rào rào, trên đường không một bóng người, chỉ có nước mưa bắn tung tóe trên mặt đất. Tiếng mưa vốn rất ồn ào, lúc này càng làm nổi bật sự tĩnh lặng của không gian.

“Cứu tôi với... Cứu tôi với...” Bỗng một tiếng kêu thảm thiết từ đâu vọng lại, trong màn mưa xuất hiện một bóng người loạng choạng. Lâm Thu Thạch cố gắng nhìn rõ hình dáng của người đó, ấy là một cô gái đáng yêu, mặc chiếc váy dài, đang lao đảo bỏ chạy trong mưa, dường như đang bị thứ gì đó truy đuổi. Khi nhìn thấy Lâm Thu Thạch đứng cách đó không xa, cô gái chẳng khác nào người đi lạc trên sa mạc bỗng phát hiện ra ốc đảo, vội chạy về hướng cậu: “Cứu với!! Cứu tôi với!!”

Cô gái nói: “Xin anh hãy cứu tôi, có thứ gì đó muốn giết tôi...” Cô ta ngã ra đất, nhìn Lâm Thu Thạch với vẻ đáng thương: “Anh cũng là người vào cửa phải không? Tôi cũng vậy, cánh cửa này thật đáng sợ...”

Nếu như ở thế giới thực, Lâm Thu Thạch chắc chắn sẽ đến đỡ cô gái đó dậy. Nhưng lúc này cậu không hề cử động, cậu chau mày, cảm thấy

người trước mặt trông khá là quen. Suy cho cùng thì những thứ xuất hiện vào buổi tối đầu quen mắt cả, chắc chắn cậu đã gặp người này trước đây.

“Này anh, anh ời.” Cô gái ngã dưới mưa thấy Lâm Thu Thạch không chút động lòng, bèn tự mình bò dậy. Cô ta giơ tay lên lau hết nước mưa trên mặt mình, run rẩy nói: “Tôi biết một nơi an toàn, tôi có thể đưa anh đi, anh có muốn đi cùng tôi không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta có biết nhau không nhỉ?”

Cô gái trả lời: “Chúng ta từng gặp nhau trong cửa, anh còn giúp tôi một lần.” Lông mi của cô ta khẽ rung lên, nhìn khá tội nghiệp: “Do tôi không đủ bản lĩnh, nên cuối cùng không thể sống sót.”

“Từng gặp trong cửa?” Lâm Thu Thạch cảm thấy gương mặt của cô gái quả thực quen mắt, bèn hỏi: “Cửa nào?”

Cô gái đi về phía Lâm Thu Thạch, nói: “Chính là cửa này đó.”

Lâm Thu Thạch nhìn cô gái, đột nhiên nói: “Có thứ gì đó phía sau cô.”

Bước chân cô gái khựng lại.

“Một cái khung tranh lớn.” Lâm Thu Thạch nói: “Bà ta đuổi tới đây rồi.”

Cô gái kinh hoàng quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì phía sau cả. Cô ta chợt hiểu rằng Lâm Thu Thạch đã nhận ra mình là ai, vẻ mặt đáng thương bỗng chốc trở nên nanh nọc.

“Đã lâu không gặp,” Lâm Thu Thạch nói, “Dương Mỹ Thụ.”

Cô gái cười nhạt: “Không ngờ anh lại nhận ra tôi.”

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Tôi cũng không muốn đâu, nhưng người có ác ý với tôi thì có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu cô không phải là quỷ quái, thì chắc chắn là người có thù với tôi.” Cậu bỗng ngừng lại và nói nhanh: “Bà ta thật sự đã đuổi tới đây rồi.”

Dương Mỹ Thụ không hề tin lời Lâm Thu Thạch, cô ta nói: “Anh nghĩ tôi là con cóc à? Anh lừa được tôi một lần, nên nghĩ sẽ lừa được lần thứ hai? Tôi...” Cô ta kích động nói, bỗng cảm thấy sau lưng nổi một trận gió. Dương Mỹ Thụ ngoái nhìn, thấy một người phụ nữ mặc đồ đen đứng phía sau mình. Khuôn mặt trắng bệch của bà ta không chút biểu cảm, chiếc khung tranh màu đen trong tay sắp sửa chụp xuống đầu Dương Mỹ Thụ.

Dương Mỹ Thụ biết mình không thể thoát khỏi, chỉ kịp hét lên một tiếng thê lương. Sau tiếng kêu đó, cô ta chỉ còn là bức tranh nằm trong tay người phụ nữ kia. Dương Mỹ Thụ trong tranh toàn thân ướt đẫm, nét mặt mang vẻ kinh hoàng xen lẫn oán hận, trông vô cùng sống động.

Lâm Thu Thạch nhân cơ hội này bỏ chạy đi thật xa. Người đàn bà mặc áo đen dường như không có ý định đuổi theo, chỉ giương cặp mắt lạnh giá nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch xa dần.

Mưa to như trút nước, toàn thân Lâm Thu Thạch ướt sũng. Cơn mưa quá lớn khiến chiếc ô chẳng còn tác dụng gì, cậu vừa chạy về phía trước vừa lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nguyễn Nam Chúc.

Phía bên em thế nào rồi? Lâm Thu Thạch nghĩ một lúc, rồi lại nhắn thêm một câu: *Anh ở bên này vẫn ổn, em đừng lo.*

Tin nhắn gửi đi rất lâu vẫn không có hồi âm, cho đến khi Lâm Thu Thạch tìm được chỗ trú mưa, chuông báo tin nhắn mới vang lên, nội dung chỉ vỏn vẹn năm chữ: *Em vẫn ổn, đừng lo.*

Nhìn dòng tin nhắn đó, Lâm Thu Thạch gượng cười, cậu biết nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự không sao cả thì sẽ không nhắn cụt ngủn như vậy. Nguyễn Nam Chúc từng vượt qua biết bao cửa, có trời mới đếm được hẳn phải chạm trán bao nhiêu NPC và những người mang ác ý. Dựa vào sự hiểu biết của Lâm Thu Thạch về Nguyễn Nam Chúc, nếu hẳn đã lo xong cho bản thân mình thì chắc chắn sẽ chủ động nhắn tin hỏi thăm tình hình Lâm Thu Thạch. Bây giờ đến việc trả lời cái tin nhắn mà cũng ngần ngại đến thế thì tình hình bên đó chắc chắn không hề lạc quan.

Anh thật sự muốn đến bên em. Lâm Thu Thạch nắm chặt điện thoại trong tay, đau khổ nghĩ. Chỉ cần được ở bên nhau, dù khó khăn cách mấy cũng chẳng vấn đề gì.

Chương 133

Bách quý dạ hành [00]

Sau đó, Lâm Thu Thạch lại gửi cho Nguyễn Nam Nam Chúc vài tin nhắn nữa, còn hỏi về vị trí của Nguyễn Nam Chúc, nhưng đầu bên kia không hề ả âm thêm lần nào. Tâm trạng lo lắng của Lâm Thu Thạch ngày càng nặng nề hơn.

Mưa vẫn rơi, Lâm Thu Thạch ng ồi trong một trạm chờ xe buýt. Con đường vắng vẻ bị chìm trong màn mưa. Cơn mưa dai dẳng làm phố phường càng thêm tăm tối, cảnh vật đầu trở nên mơ hồ, tựa như một bức tranh sơn dầu trừu tượng.

Lâm Thu Thạch thấy hơi lạnh, húng hắng ho vài tiếng. Cậu biết rằng mình lại sắp phải lên đường, bởi vì ở cuối màn mưa, cậu nhìn thấy một bóng đen đang ch ầm chậm tới gần. Tuy rằng không thể nhìn rõ dáng vẻ cụ thể của người đó, nhưng có lẽ... đó chẳng phải là thứ khiến người ta vui vẻ.

Lâm Thu Thạch đứng dậy tiếp tục đi về phía trước. Càng đi xa, cậu thấy dọc con đường vắng xuất hiện càng nhiều những khung tranh màu đen, những chiếc khung được treo trên các thân cây hai bên đường, một vài bức vẽ hình người dữ tợn, một vài bức còn trống trơn.

Con đường trước mắt Lâm Thu Thạch dường như biến thành một hành lang triền l ầm, hai bên đều là những bức họa yêu thích của chủ nhà, chỉ là có vài bức tranh vẫn chưa được lắp đ ầy, còn Lâm Thu Thạch chính là một “tác phẩm” bị nhắm đến.

Lâm Thu Thạch nhìn đồng hồ trên tay, ít nhất hai tiếng nữa trời mới sáng. Trong lúc đang nghĩ làm sao để kéo dài thời gian cho đến lúc bình minh, cậu chợt nghe tiếng động ngay một gần từ phía sau.

Lâm Thu Thạch quay đầu nhìn, trên con đường tối om là một người không có da đang nhìn mình chăm chú: Đó chính là chị gái của Từ Căn. Nó đang bò trên mặt đường ướt nhẹp, mái tóc đen rối bời dính trên bả vai. Bởi

vì không có chân, nó chỉ có thể dùng hai bàn tay để di chuyển. Tuy nhiên, động tác của nó vô cùng nhanh nhẹn, chẳng khác nào một con dã thú xông chuồng. Nó lao thoăn thoắt về phía Lâm Thu Thạch. Nước mưa rơi trên cơ thể nó đầu biến thành màu đỏ tươi, Lâm Thu Thạch cảm đầu chạy. Nhưng tốc độ của cậu hoàn toàn không thể bì được với chị gái của Từ Căn, chẳng mấy chốc cậu đã bị đuổi kịp.

Cảm thấy phía sau sượt qua một làn gió nhẹ, Lâm Thu Thạch liền cúi người né khỏi đòn tấn công. Cậu trốn vào lùm cỏ bên cạnh, nhìn con quái vật bỏ nhào đến chỗ mình vừa đứng.

Nhưng đây mới chỉ là sự khởi đầu. Không có Từ Căn ngăn cản, chị gái cô ta chẳng buồn che giấu ý muốn giết chóc mạnh mẽ đối với Lâm Thu Thạch, trong bộ dạng nó lúc này có lẽ đang muốn khiến Lâm Thu Thạch chết thật thê thảm.

Hồi ấy, trước khi rời khỏi cánh cửa *A tử cô*, Lâm Thu Thạch từng bị nó vỗ cho một phát, dẫn đến sưng phồng nặng phải nằm viện một thời gian dài. Giờ đây, thứ nó muốn là mạng của Lâm Thu Thạch, tất nhiên nó sẽ không nương tay.

Lâm Thu Thạch lăn một vòng trong bùn đất, toàn thân vô cùng nhếch nhác. Cậu từ từ bò dậy, muốn rời khỏi nơi này, nhưng mặt đất lầy lội khiến cậu lại ngã ra. Nhân lúc Lâm Thu Thạch ngã xuống, chị gái của Từ Căn đã lết đến trước mặt cậu.

Nó bò lên trên đỉnh đầu của Lâm Thu Thạch, nghiêng đầu nhìn xuống cậu. Nước mưa trong suốt gột rửa lớp thịt trên người nó, nhuộm thành chất lỏng màu đỏ tươi tanh mùi máu. Thứ chất lỏng đó nhỏ từng giọt từng giọt xuống mặt và cơ thể của Lâm Thu Thạch. Từ góc độ này, Lâm Thu Thạch thậm chí có thể nhìn thấy cả chiếc lưỡi đỏ lôm và hàm răng chỉ chít trắng ớn...

Con quái vật cười gằn với Lâm Thu Thạch. Nó nhìn vào mắt của Lâm Thu Thạch như thể đang tận hưởng nỗi sợ hãi trước cái chết trong ấy.

“Tại sao nó lại thích người đến thế?” Con quái vật cúi xuống, kề sát bên tai của Lâm Thu Thạch thì thầm. Những chiếc móng vuốt dài sượt qua làn da Lâm Thu Thạch, để lại một vết rách, Lâm Thu Thạch cảm nhận được dòng máu nóng đang từ từ rỉ ra.

Ngay vào lúc mọi thứ dường như đã đi vào hồi kết, bỗng Lâm Thu Thạch chăm chú nhìn vào một thứ ở phía sau con quái vật, một khung tranh trống rỗng màu đen được treo ở gần đó.

Lâm Thu Thạch hít một hơi thật sâu, hỏi: “Cô giết tôi rồi, không sợ em gái cô hận cô sao?”

“Hận ta? Nó có tư cách gì mà hận ta, chính nó lừa mất tấm da và đôi chân của ta, rõ ràng là nó nợ ta.” Con quái vật bật cười khặc khặc, tiếng cười vô cùng chói tai, như đang dùng dao cắt vào tấm kính vậy.

Lâm Thu Thạch bỗng mỉm cười: “Thật sao? Nhưng ánh mắt của cô ấy không nói như vậy.”

Con quái vật nhìn nụ cười của Lâm Thu Thạch mà không khỏi sửng sò, sau đó nó quay đầu lại nhìn phía sau, nhưng thấy ở đó không hề có gì cả. Con phần nộ bị lừa dối ngay lập tức bùng lên, nó nắm lấy vai của Lâm Thu Thạch, vận sức xé toạc ra một mảng thịt. Lâm Thu Thạch cố nén nỗi đau thể xác, tận dụng cơ hội này mà nhảy bật từ dưới đất lên, đồng thời chớp lấy khung tranh màu đen treo cạnh đó.

Con quái vật nhìn thấy những gì Lâm Thu Thạch làm, nhưng nó không thể hiểu được hành động đó có ý nghĩa gì. Chẳng qua chỉ là một cái khung tranh, dù có dùng nó đánh người cũng chẳng khiến người ta bị thương bao nhiêu cả, đây chẳng qua chỉ là sự vùng vẫy cuối cùng của một người trước khi chết... ý nghĩ này biến mất ngay khi khung tranh chạm vào cơ thể quái vật, nó cảm thấy một luồng khí lạnh kỳ quái đang vây quanh cơ thể mình. Khung tranh trước mắt bắt đầu biến dạng, một lực hút mạnh mẽ hút lấy thân thể con quái vật, trói chặt mọi cố gắng vùng vẫy.

Con quái vật trước mắt Lâm Thu Thạch đã biến mất, thay vào đó là một bức tranh đỏ như máu. Trong tranh, một thứ xấu xí không có da dẻ như đang vùng vẫy muốn lao ra khỏi mặt giấy.

Lâm Thu Thạch buông lỏng cánh tay đang cầm khung tranh xuống. Khung tranh rơi xuống mặt đất làm nước bắn lên tung tóe. Cậu dùng tay bịt lại vết thương đang không ngừng chảy máu, khó nhọc gượng dậy khỏi mặt đất.

Quần áo trên người cậu nhuốm đẫm máu tươi, nhưng nhanh chóng bị nước mưa rửa trôi về màu cũ. Các vết thương trên người bị nước mưa rửa

thành màu trắng nhợt, Lâm Thu Thạch lấy một cuộn băng từ ba lô ra, băng bó qua loa vết thương của mình.

Chiếc ba lô đã hoàn toàn bị nước làm cho ướt sũng, nhưng cũng may Lâm Thu Thạch đã kịp bỏ đồ đạc vào một chiếc túi ni lông, nên mọi thứ vẫn có thể dùng được.

Lâm Thu Thạch ngẩng trên mặt đất thờ dốt, cảm thấy bản thân nhếch nhác chẳng ra làm sao. Khung tranh nằm trên mặt đất bắt đầu phát ra những tiếng động kỳ lạ, giống như là thứ bị nhốt trong đó không cam tâm mà vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự trói buộc của khung tranh.

Lâm Thu Thạch lão đảo đứng dậy, tiếp tục tiến lên phía trước.

Điện thoại của cậu rung lên một chút, có tin nhắn mới đến. Lâm Thu Thạch vội vàng móc điện thoại ra, nhìn thấy trên đó là tin nhắn h ỏi âm của Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nói địa điểm mà hắn đang có mặt, không ngờ lại là trường học ở trung tâm thành phố này, nhưng hắn nói Lâm Thu Thạch tạm thời đừng đến tìm mình, nói rằng tình hình bên đó không được tốt cho lắm, nếu Lâm Thu Thạch qua đó, có thể sẽ khiến tình hình trở nên t ồi tệ thêm.

Cũng đúng, Nguyễn Nam Chúc đã qua cửa nhiều năm như vậy, số lượng quỷ quái hắn gặp phải chắc hẳn nhiều hơn Lâm Thu Thạch rất nhiều, lúc này chúng ãng loạt xuất hiện, Bách quỷ dạ hành cũng chỉ đến thế là cùng.

Lâm Thu Thạch cầm điện thoại trong tay, nhìn đi nhìn lại từng dòng chữ Nguyễn Nam Chúc nhắn cho mình. Một lát sau, khi cậu hoàn h ồi thì chợt nhận ra bản thân đã trở lại khoảng giữa con đường tự lúc nào. Cái bóng đen cao lớn lại l ần nữa xuất hiện sau lưng cậu, thùng thẳng tiến lại gần. Lâm Thu Thạch có tăng tốc cách mấy cũng không thể bắt đuôi được bà ta.

Vết thương khá nặng làm bước chân của Lâm Thu Thạch ngày càng chậm lại, sức lực không ngừng giảm sút. Cho đến khi cảm thấy mình sắp không cố được nữa, cậu ngã vật ra đất, nghe loáng thoáng bên tai có tiếng người gọi.

“Lâm Thu Thạch...” Đó là giọng nói của một cô gái, nghe lạnh l ột như tiếng oanh vàng. Ban đầu, Lâm Thu Thạch tưởng rằng đây là ảo giác l ẻ

lên vào giây phút hấp hối, nhưng tiếng gọi đó cứ vang lên không ngừng: “Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch...”

“Ai...” Cái tai thính đã giúp Lâm Thu Thạch giải quyết vấn đề vào thời điểm then chốt, não bộ cậu tự động lọc bớt tạp âm ồn ào của tiếng mưa, cuối cùng tìm được nơi phát ra tiếng gọi. Có đi đâu cậu hoàn toàn không ngờ được nổi tiếng gọi phát ra: Chính là trên con đường phía trước mặt Lâm Thu Thạch, nhưng rõ ràng trên đường vắng tanh không có một thứ gì.

Lâm Thu Thạch nói: “Là cô sao? Tảo Tảo? Là cô à?” Cậu cảm thấy người đang gọi mình chính là Đàm Tảo Tảo, nhưng vì chưa hoàn toàn chắc chắn nên cậu thử đánh tiếng thăm dò, đồng thời tiến về nơi phát ra tiếng gọi.

Khi đi đến vị trí phát ra âm thanh, Lâm Thu Thạch không hề thấy bóng dáng của bất kỳ người nào, cho đến khi nghe thấy được tiếng gọi của Đàm Tảo Tảo tiếp tục truyền ra từ mặt đất phía trước mặt.

Lâm Thu Thạch ngạc nhiên cúi đầu xuống, nhìn thấy một vũng nước mưa.

Bởi vì mưa quá lớn nên nước trên đường không thể thoát đi nhanh chóng, mà đọng lại thành từng vũng to nhỏ trên mặt đường. Ánh đèn đường tỏa xuống nhẹ nhàng, phản chiếu hình bóng của Lâm Thu Thạch trên vũng nước, và cũng tại ngay vũng nước đó, một cô gái mặc váy đỏ xuất hiện, hốt hải vẫy tay: “Đây này, mau xuống đây với tôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Tảo Tảo?”

“Thu Thạch, mau xuống đây,” Đàm Tảo Tảo nói, “bà ta sắp đến rồi!”

Lâm Thu Thạch không cần quay đầu lại cũng biết thứ đó đang ở cách mình không xa, cậu đã nghe được tiếng bì bõm của những bước chân đạp trên vũng nước mưa. Cậu nhìn Đàm Tảo Tảo, cắn răng thử đặt chân vào vũng nước trước mặt, kết quả là một chân như đạp vào không khí, cả cơ thể Lâm Thu Thạch rơi tõm vào vũng nước nông.

May mắn chỗ bị rơi xuống không quá sâu, Lâm Thu Thạch hít thở vài cái để ổn định tinh thần, sau đó phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng cũ nát, nhưng trên đỉnh đầu cậu không phải là trần nhà, mà là một lớp nước mỏng...

“Đã lâu không gặp,” Đàm Tảo Tảo mỉm cười ngọt ngào, để xoa tóc, mặc chiếc váy dài tuyệt đẹp mà Lâm Thu Thạch từng thấy cô mặc trong ngày cuối cùng của cuộc đời, “Thu Thạch.”

“Lâu rồi không gặp.” Lâm Thu Thạch nói.

Mặc dù Lâm Thu Thạch đã chuẩn bị tâm lý từ hôm qua, nhưng khi nhìn thấy Đàm Tảo Tảo, trái tim cậu vẫn dâng lên những cảm xúc phức tạp không thể giải thích được: “Cô ở đây có ổn không?”

“Cũng khá được.” Đàm Tảo Tảo nói, “ít nhất tôi có thể giúp đỡ những người mình yêu quý.” Khóe mắt Đàm Tảo Tảo cong lên, cô cười vui vẻ.

“Vậy thì tốt.” Lâm Thu Thạch có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Sau một hồi im lặng, Đàm Tảo Tảo khẽ lên tiếng: “Bà ta sắp đến rồi, cho dù có nhìn thấy gì cũng đừng lên tiếng nhé.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Tiếng bước chân dừng lại trên đỉnh đầu bọn họ. Qua lớp nước mỏng, Lâm Thu Thạch nhìn thấy người đàn bà mặc váy đen, đội chiếc mũ dài. Phát hiện được sự tồn tại của Đàm Tảo Tảo và Lâm Thu Thạch, bà ta khẽ cúi đầu xuống, để lộ nửa khuôn mặt tái nhợt.

Lâm Thu Thạch và bà ta nhìn nhau qua vũng nước.

Bà ta há miệng mỉm cười quái đản, sau đó xoay lưng bỏ đi.

“Đi rồi?” Đàm Tảo Tảo hơi lấy làm lạ, cô nói: “Đi thật không đấy...”

Đàm Tảo Tảo chưa nói dứt lời, tiếng bước chân của người đàn bà kia đã lại vang lên. Lâm Thu Thạch đang nghĩ bà ta quay lại để lấy thứ gì, nhưng rồi cậu thấy bà ta giơ tay lên cao, khiến cậu nhìn rõ bức tranh được lồng trong chiếc khung màu đen bà ta đang cầm.

Khi nhìn thấy hình ảnh của người trong bức tranh, Lâm Thu Thạch bất giác nín thở: Tranh vẽ một người đàn ông rất đẹp mã, đang dang tay ra với vẻ mặt sợ hãi cực điểm. Người này không ai khác chính là Nguyễn Nam Chúc khi vào cửa *Người đàn bà trong mưa*.

Đàm Tảo Tảo cũng đã nhìn thấy bức tranh, sau một hồi sửng sốt, cô vội vàng lấy tay bịt miệng Lâm Thu Thạch, sợ cậu sẽ hét lên.

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm vào bức tranh đó, cảm xúc trong lòng không ngừng quay cuồng, người đàn bà mặc áo đen lại nhếch miệng lên

cười: “Mày rất thích người này đúng không? Sao không đến cứu hắn đi?”

Lâm Thu Thạch hít một hơi thật sâu, cố ép cho bản thân bình tĩnh lại. Cậu lấy điện thoại ra, nhấn cho Nguyễn Nam Chúc một tin nữa, hỏi thăm tình hình bên ấy đang ra sao.

Người phía bên kia không hề hẫi âm cho Lâm Thu Thạch, cậu nhìn chăm chăm bức tranh, như thể định dùng ánh mắt xuyên thủng một lỗ trên đó.

Người đàn bà thấy Lâm Thu Thạch như vậy thì bật cười the thé. Sau đó, bà ta lấy bức tranh ra khỏi khung, vò như định xé bỏ, nói: “Mày không chịu ra thì tao sẽ xé nát bức tranh này, đến lúc đó mày sẽ không bao giờ được nhìn thấy hắn nữa.”

Nghe thấy thế, Đàm Tảo Tảo vội lắc đầu liên tục, ra hiệu cho Lâm Thu Thạch tuyệt đối không được phát ra âm thanh.

Lâm Thu Thạch nắm chặt điện thoại trong tay, vì dùng lực quá mạnh, vết thương vốn bị ngâm nước mưa tái nhợt lại bắt đầu rỉ máu.

Người đàn bà thấy Lâm Thu Thạch không chút động lòng, trong miệng phát ra những tiếng gầm gừ. Sau đó, bà ta xé bức tranh đang cầm trong tay làm đôi và ném xuống đất một cách thô bạo.

Lâm Thu Thạch nghiêng chặt răng dõi theo hành động của người đàn bà áo đen.

Đàm Tảo Tảo lo lắng nhìn Lâm Thu Thạch. Cho đến khi người đàn bà kia rời đi, tiếng bước chân xa dần, cô mới thì thào: “Bức tranh đó chắc không phải là anh Nguyễn đâu, anh phải tin tưởng anh ấy.”

Lâm Thu Thạch liếc nhìn điện thoại của mình một cái, chẳng ừ hừ gì về lời khuyên nhủ của Đàm Tảo Tảo.

“Thu Thạch...”, Đàm Tảo Tảo nói, “chắc chắn là con quái vật đang lừa anh, rất có thể đó chỉ là một bức tranh thông thường mà thôi.”

Lâm Thu Thạch hơi mệt, cậu ng ẫ xuống cạnh giường, dựa lưng vào tường nhìn bầu trời vẫn còn đang mưa, khó nhọc thốt ra hai chữ: “Không sao.”

Nhưng trông Lâm Thu Thạch chẳng hề giống “không sao” một chút nào, Đàm Tảo Tảo đến ng ẫ cạnh bên cậu, cố gắng tìm một chủ đề gì đó khiến cho bầu không khí nhẹ nhàng hơn một chút.

“Sao cô lại ở dưới vũng nước này?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Cô có cuộc sống ban ngày không? Hay là lúc nào cũng bị nhốt ở đây?”

“Tôi ấy à,” Đàm Tảo Tảo nói, “trạng thái của tôi bây giờ cũng ngộ lắm. Buổi tối thì có kỷ ức của ban ngày, nhưng ban ngày thì lại không nhớ những chuyện đã xảy ra vào ban đêm.” Cô vừa nói vừa quan sát phản ứng của Lâm Thu Thạch: “Có lẽ những gì xảy ra vào ban đêm chỉ là một giấc mơ đối với tôi của ban ngày.”

Lâm Thu Thạch im lặng một lúc: “Cô đã gặp Thiên Lý chưa?”

“Thiên Lý? Sao tôi lại gặp Thiên Lý ở đây?” Vừa nói dứt câu, Đàm Tảo Tảo bỗng nhận ra ẩn ý trong câu nói của Lâm Thu Thạch, mắt tròn trợn lên: “Thiên Lý, nó... không thể! thể nào!”

Trong Hắc Diệu Thạch, ngoại trừ Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, người có mối quan hệ tốt nhất với Đàm Tảo Tảo chính là Trình Thiên Lý. Cô sao có thể ngờ được rằng Trình Thiên Lý cũng đã...

Lâm Thu Thạch thở dài, phản ứng của Đàm Tảo Tảo như vậy thì chắc chắn là cô chưa gặp Trình Thiên Lý.

Lâm Thu Thạch đang định nói tiếp, bỗng cậu cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến. Cậu thấy miệng của Đàm Tảo Tảo mấp máy, nhưng hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Cơn buồn ngủ không thể cưỡng lại khiến Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại. Cậu ngã vào góc, cứ thế ngủ thiếp đi.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Lâm Thu Thạch bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức. Cậu mở mắt ra, nhìn thấy ánh nắng ấm áp rọi vào từ ngoài cửa sổ.

Lâm Thu Thạch trèo xuống giường, nhìn đồng hồ, vội tắm rửa rồi ra sân bay.

Ngồi trên xe, cậu kiểm tra tin nhắn trên điện thoại, nhưng không hề có bất kỳ tin tức hồi âm nào của Nguyễn Nam Chúc. Mọi chuyện xảy ra đêm qua dường như chỉ là một giấc mộng hoang đường. Chỉ có đôi vai đau đớn âm ỉ nhắc Lâm Thu Thạch nhớ rằng thực sự đã xảy ra những chuyện như vậy.

Bả vai bị quái vật làm bị thương xuất hiện những dấu tay màu xanh tím, tuy có vẻ đáng sợ nhưng cũng không đau lắm nên Lâm Thu Thạch mặc

kê.

Mười giờ sáng, Lâm Thu Thạch lên máy bay, cần khoảng hai tiếng để tới được địa điểm mà cậu muốn. Lâm Thu Thạch rất buồn ngủ, nhưng lại không ngủ nổi, đầu óc cậu không ngừng nghĩ về bức tranh tối qua. Cậu không biết bức tranh bị xé nát kia rốt cuộc có phải là Nguyễn Nam Chúc hay không, vấn đề này cứ như một tảng đá lớn kẹt lại trong lòng.

Chuyện gì cũng có lời giải của nó, Lâm Thu Thạch quyết định tối nay sẽ đợi tin nhắn của Nguyễn Nam Chúc, nếu Nguyễn Nam Chúc vẫn không hồi âm thì cậu sẽ đến thẳng trường học mà Nguyễn Nam Chúc nói.

Quan tâm sẽ bị loạn, Lâm Thu Thạch hiểu điều này, nhưng đến khi chính bản thân cậu rơi vào hoàn cảnh như vậy thì lại không thể bình tĩnh hành động được.

Cậu miễn cưỡng chớp mắt một lát trên máy bay. Sau khi máy bay hạ cánh, cậu vội vã rời sân bay, bắt taxi đi đến một nơi.

Trên taxi, tài xế nghĩ rằng Lâm Thu Thạch là một du khách đến du lịch nên còn nhiệt tình giới thiệu cảnh quan trong thành phố cho cậu. Lâm Thu Thạch đáp lại câu được câu chẳng, liên tục nhấc tay lên xem giờ.

Hai giờ chiều, Lâm Thu Thạch đến một khu chung cư trông rất bình thường, cậu đi thẳng đến số nhà nào đó thuộc một tòa nhà theo trí nhớ trước kia.

“Kính Coong, kính coong”, sau hai tiếng chuông cửa, trong nhà vọng ra giọng nói của một thiếu niên trẻ tuổi: “Ai đấy ạ?”

Lâm Thu Thạch mấp máy môi, nhưng lại không thốt ra được câu nào.

Một lát sau, cánh cửa trước mặt mở ra, khuôn mặt của một cậu thiếu niên xuất hiện. Cậu nhóc nhìn Lâm Thu Thạch bằng đôi mắt mèo xinh đẹp, hỏi: “Anh tìm ai ạ?”

Lâm Thu Thạch nhìn khuôn mặt ấy mà nước mắt cứ thế trào ra, cậu đưa tay ôm lấy cậu bé đang thẳng thốt nhìn mình, cuối cùng cũng thốt ra được cái tên kia: “Thiên Lý.”

Trình Thiên Lý ngây người, nó định vùng ra theo phản xạ, nhưng đối diện với những giọt nước mắt của Lâm Thu Thạch, nó chỉ có thể nói nhỏ: “Anh ơi, có phải anh nhận nhầm người rồi không? Em không quen anh?”

Lâm Thu Thạch buông nó ra, đưa tay lau đi dòng nước mắt, hỏi: “Thiên Lý, em sống ổn chứ?”

Trình Thiên Lý bị dọa một phen khiếp vía, lặng lẽ lui về phía trong cửa. Lâm Thu Thạch nhìn thấu trò này của nó, bèn giữ cánh cửa lại, nói: “Đừng sợ, anh không phải là biến thái gì đâu.” Nói xong, Lâm Thu Thạch gượng cười, lời nói và hành động của cậu lúc này có giống người bình thường chút nào đâu.

“Dạ.” Trình Thiên Lý đáp: “Nhưng mà em... em thật sự không quen anh.”

“Nhóc...”, Lâm Thu Thạch hỏi, “nhóc là con một sao?”

Trình Thiên Lý gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch thở phào một hơi, nói: “Anh...” Lời nói ra đến miệng rồi lại nuốt vào trong: “Thôi, không có gì.” Cậu quay lưng rời đi.

Giọng nói ngập ngừng của Trình Thiên Lý vang lên, nó nói: “À anh ơi... anh có muốn vào nhà ăn kem không?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Nhóc không sợ anh là người xấu à?”

Trình Thiên Lý đáp: “Sợ chứ.” Nó gãi gãi đầu: “Anh đừng trộm đồ trong nhà em, nếu không em báo cảnh sát đó.”

Lâm Thu Thạch nhìn nó, trong lòng nghĩ: Trình Thiên Lý ời là Trình Thiên Lý, cho dù được sống lại thì em vẫn chẳng khôn ngoan hơn thêm tý nào... Cứ thế đưa người lạ vào nhà, lỡ người ta thật sự muốn làm gì, thì một thằng nhóc như em có phản kháng lại được không? Cậu thở dài, nghiêm khắc dạy cho thằng nhóc một bài học: “Từ sau tuyệt đối không được cho người lạ vào nhà nghe chưa.”

Trình Thiên Lý: “Dạ?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nghe thấy gì chưa, không được đưa người lạ vào nhà!”

Trình Thiên Lý sợ hãi nhìn Lâm Thu Thạch: “Nhưng anh cũng là người lạ mà?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nhóc tên Trình Thiên Lý phải không? Anh là Lâm Thu Thạch. Rồi xong, hai bên đã quen biết, không còn là người lạ nữa rồi.”

Trình Thiên Lý “ồ” một tiếng, vẫn thấy có gì đó sai sai, nhưng chưa kịp nghĩ ra thì Lâm Thu Thạch đã bước luôn vào nhà.

Sau khi vào trong, đập ngay vào mắt của Lâm Thu Thạch là gian phòng khách được bài trí y hệt như trong ký ức của cậu, chỉ thiếu một thứ: Bức di ảnh của Trình Thiên Lý được đặt ở chính giữa căn phòng.

Lần đầu tiên Lâm Thu Thạch đến nhà Trình Thiên Lý là lúc đưa bố mẹ Trình Thiên Lý trở về từ đám tang, họ dọn dẹp cả căn phòng, sau đó cẩn thận đặt bức ảnh đen trắng ở giữa phòng khách, bên dưới thấp nhang, bày những thứ mà Trình Thiên Lý thích ăn nhất. Mẹ nó cứ nhắc đi nhắc lại, nói con mình vốn ngốc nghếch như vậy, không biết có tìm được đường về nhà hay không. Cha nó không nói một lời, cứ hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Mà Trình Nhất Tạ thì đứng trước di ảnh rất lâu, cậu ta như không thể rời thêm được giọt nước mắt nào nữa, đôi mắt đen không còn chút thần thái nhìn chăm chăm vào di ảnh của em trai mình, vẻ mặt nặng trĩu không còn sức sống.

“Tất cả đều là lỗi của em,” Trình Nhất Tạ nói một câu khiến Lâm Thu Thạch nhớ mãi, cậu ta nói, “nếu không vì em...”

Lâm Thu Thạch rời khỏi cảnh tượng trong ký ức, nhìn những gì trước mắt rồi vuốt mặt mình một cái. Cậu nghĩ, ít nhất thì nguyện vọng của Trình Nhất Tạ đã thành hiện thực ở nơi này, chỉ là theo một cách khác.

Chương 134

Lại một đêm nữa

Lâm Thu Thạch ngủ trong nhà của Trình Thiên Lý thêm một lát, sau đó đứng dậy nói lời tạm biệt.

Trình Thiên Lý giương mắt lên nhìn cậu, lại có chút không nỡ. Nó nói: “Anh đi luôn ạ? Anh không ở lại ăn tối sao? Mẹ em sắp về rồi...”

Lâm Thu Thạch nhìn biểu cảm của nó, cảm thấy hơi bất đắc dĩ: “Nếu như mẹ nhóc trở về mà nhìn thấy anh, chắc sẽ đuổi anh ra ngoài luôn ấy chứ?” Chắc chắn chẳng có vị phụ huynh nào thích việc trong nhà mình bỗng dưng có thêm một người kỳ lạ. Cũng chỉ có cậu nhóc đầu đất Trình Thiên Lý này mới dễ dàng để người lạ vào nhà như thế, còn muốn giữ người ta lại ăn cơm.

“Nhưng em thấy anh không phải là người xấu.” Biểu cảm của Trình Thiên Lý rất thành thật: “Anh cũng có trộm đồ gì ở nhà em đâu...”

Lâm Thu Thạch nhìn bộ dạng thẳng nhóc, đưa tay lên véo má nó một cái, khiến trên da Trình Thiên Lý hiện lên một vết màu đỏ.

Trình Thiên Lý không hiểu sao tự nhiên bị véo má, ầm ức nói: “Sao anh lại véo má em?”

Lâm Thu Thạch trả lời: “Để nhắc nhở em, đừng có tùy tiện đưa người khác về nhà.” Nói rồi cậu giơ tay lên nhìn đồng hồ, vội bước ra cửa: “Anh đi đây.”

Dù chỉ mới gặp gỡ chưa lâu, nhưng Trình Thiên Lý có cảm giác rất thân quen với người này. Khi thấy cậu sắp bỏ đi, trong lòng nó cũng thấy khá buồn: “Anh sống ở đâu? Sau này rảnh rồi em sẽ đến chỗ anh chơi được không?”

Lâm Thu Thạch cười đáp: “Thôi đừng, khi nào rảnh anh sẽ đến đây chơi với em...” Nếu không có cơ hội, có lẽ đến một ngày nào đó, Lâm Thu Thạch sẽ lãng quên Trình Thiên Lý.

Trình Thiên Lý vẫn muốn nói gì đó, nhưng Lâm Thu Thạch đã đẩy cửa đi ra, có vẻ đang rất vội. Mặc dù vẻ mặt cậu rất lưu luyến, nhưng bước chân không hề dừng lại dù chỉ một phút.

Lâm Thu Thạch cũng muốn nói chuyện nhiều hơn với Trình Thiên Lý, nhưng sắp đến giờ phải lên máy bay. Cậu không hề muốn thử cảm giác phải qua đêm ở một thành phố xa lạ như thế này.

Do Trình Thiên Lý mà Lâm Thu Thạch đã nấn ná muộn thêm một lát, nếu còn tiếp tục ở lại nữa thì chắc chắn không kịp giờ lên máy bay.

Lâm Thu Thạch vội vàng ra ngoài bắt xe, đi thẳng đến sân bay.

Nhưng khi đến nơi, cậu lại nhận được một tin tức xấu: Bởi vì lý do thời tiết, chuyến bay tạm hoãn.

Chuyến bay bị delay vốn là chuyện rất thường tình, nhưng tại thời điểm này, Lâm Thu Thạch không đủ sức chịu đựng hệ quả mà chuyến bay delay này mang lại.

Máy bay của cậu đáng lẽ phải cất cánh vào khoảng bảy giờ tối, nếu đúng theo kế hoạch, Lâm Thu Thạch sẽ về đến thành phố của mình vào mười giờ, mất thêm một tiếng đồng hồ để về nhà, và nếu mọi thứ thuận lợi thì đúng mười hai giờ cậu sẽ có mặt ở nhà, lịch trình vốn dĩ đã rất sát sao.

Nhưng lúc này, phía sân bay lại thông báo hoãn chuyến, có vẻ như trong thời gian ngắn chưa thể khởi hành ngay.

Lâm Thu Thạch ngồi trong khu chờ, lo lắng nhìn thời gian từng giây từng phút trôi đi.

Sau khi chắc chắn rằng mình không thể khởi hành ngay, Lâm Thu Thạch đứng dậy khỏi ghế. Lúc này đã là tám giờ năm phút, máy bay vẫn chưa có thông báo mới, xem ra số trời đã định rằng hôm nay cậu phải qua đêm ở thành phố này.

Lâm Thu Thạch thở dài, kéo hành lý rời khỏi sân bay, quay trở lại khu vực nội thành, định tìm một khách sạn thích hợp.

Khách sạn không được quá cao, như vậy có thể đi xuống mà không cần dùng thang máy, tầng thuê tốt nhất là có nhiều lối đi xuống tầng dưới, cấu trúc phòng càng đơn giản thì càng tốt.

Sau hơn một tiếng đồng hồ tìm kiếm, khoảng hơn mười giờ, Lâm Thu Thạch check-in tại một motel^[11]. Điều kiện của nơi này không được tốt lắm, nhưng được cái thấp, chỉ có ba tầng, có thể trực tiếp đi xuống bằng lối thoát hiểm. Lâm Thu Thạch lấy thẻ phòng, cho hành lý vào trong rồi lấy đồ đạc trong ba lô ra sắp xếp lại một lượt.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lâm Thu Thạch soạn mấy tin nhắn để gửi cho Nguyễn Nam Chúc, nội dung tin nhắn đại khái là thông báo mình đã ổn và hỏi thăm tình hình hiện tại của hắn, nhân tiện nhắc đến chuyện gặp Trình Thiên Lý và Đàm Tảo Tảo. Đương nhiên, cậu cũng không quên kể về Lê Đông Nguyên... tuy rằng Lê Đông Nguyên lúc còn sống không hòa hợp với Nguyễn Nam Chúc lắm.

Soạn tin nhắn xong, Lâm Thu Thạch ngồi yên lặng chờ đợi màn đêm buông xuống.

Giờ đây, cậu đang ngồi giữa một thành phố xa lạ, nhìn sắc trời tối dần, mặt trời đỏ rực đang chìm xuống đường chân trời, để lại những vệt tà dương rực rỡ. Những vì sao cùng với mặt trăng dần xuất hiện giữa tầng không u ám, trong không gian tràn ngập hơi nóng oi bức của mùa hè.

Lâm Thu Thạch xuống dưới lầu mua một cây kem, ngồi bên cửa sổ vừa ăn vừa nhìn dòng người đi lại bên ngoài. Cậu biết khi đến mười hai giờ, tất cả những người ngoài kia sẽ biến mất và cậu sẽ bước vào một thế giới khác. Khung cảnh ồn ào trước mặt lúc này quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

Mùi vị ngọt ngào lan tỏa trên đầu lưỡi, khiến Lâm Thu Thạch nhớ đến một lần Nguyễn Nam Chúc nhét kẹo vào miệng mình. Cậu cúi đầu, nhớ lại tin nhắn mà Nguyễn Nam Chúc đã gửi ngày hôm qua, khóe miệng khẽ nhòe cười.

“Tích tắc, tích tắc”, kim giờ và kim phút nằm chồng lên nhau, mười hai giờ đã điểm.

Cả không gian thoát cái trở nên yên tĩnh, Lâm Thu Thạch đang bước vào một thế giới khác.

Ngay khi đến mười hai giờ, Lâm Thu Thạch lập tức nhắn tin cho Nguyễn Nam Chúc, cùng lúc đó, cậu cũng nhận được tin nhắn từ hắn. Tặng

đá lớn đè nặng trong lòng cậu cuối cùng đã được trút bỏ, cậu vội mở tin nhắn ra xem, thấy Nguyễn Nam Chúc nói mình vẫn bình an.

Lâm Thu Thạch đang cầm cúi xem tin nhắn trên điện thoại, bỗng một âm thanh lớn vang lên, đó là tiếng đập cửa vang rền như tiếng súng báo hiệu trò chơi bắt đầu.

“Thịch thịch thịch, thịch thịch thịch”, cửa ra vào bị đập thình thịch, người ở bên ngoài như muốn phá nát cửa xông vào.

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt mèo, thấy người đang đứng bên ngoài cửa. Một gã đàn ông xuất hiện trên thấu kính méo mó của mắt mèo. Trông đáng vẻ y chẳng có gì đặc biệt, một cái đầu, hai chân và hai tay. Bây giờ, người này đang ngẩng lên nhìn vào mắt mèo với ánh mắt tràn đầy ác ý. Thoạt trông gương mặt người này rất xa lạ, nhưng rồi Lâm Thu Thạch nhận ra, đây chính là người đã bị Nguyễn Nam Chúc giết ở cửa *Viện điều dưỡng Waverly Hill* - Giang Anh Duệ.

Khi đó, Lâm Thu Thạch còn giúp Nguyễn Nam Chúc che giấu thủ đoạn giết người, khiến Giang Anh Duệ chết mà không rõ nguyên nhân, từ đó không thể biến thành quỷ báo thù cho bản thân.

“Mở cửa, mở cửa!” Giang Anh Duệ hung dữ hét: “Mau mở cửa ra!”

Lâm Thu Thạch hiển nhiên không mở cửa cho y, cậu quay ra nhìn về phía ô cửa sổ phía sau lưng mình.

Sau khi mở cửa sổ ra, Lâm Thu Thạch nhìn thấy bên dưới có một cái ô vắng, nếu cậu muốn rời khỏi đây thì chỉ cần trèo ra cửa sổ nhảy xuống ô vắng, sau đó nhảy thêm một cái nữa đáp xuống tầng một.

Giang Anh Duệ thấy Lâm Thu Thạch không chịu mở cửa, bèn há miệng cười khàn khàn. Y quay lưng bỏ đi, một lúc sau trở lại với biển số phòng trên tay. Trên tấm biển ghi một con số đã quá quen thuộc với Lâm Thu Thạch: 502, căn phòng bị nguyền rủa. Người nào ở trong căn phòng mang biển số 502 đều phải chết.

Thấy thế, Lâm Thu Thạch không do dự thêm nữa, nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc này, Giang Anh Duệ dường như đã treo biển số phòng lên căn phòng mà Lâm Thu Thạch ở, khiến căn phòng xuất hiện những thay đổi quái dị, trên tường bắt đầu nỉ ra những vệt máu đỏ tươi...

Lâm Thu Thạch nhảy từ cửa sổ xuống ô văng, đang chuẩn bị nhảy thêm cái nữa cậu bỗng thấy áo của mình bị thứ gì đó kéo lại. Cú kéo này khiến cậu khựng lại trong tích tắc, nhưng ấy là một tích tắc định mệnh, vì ngay lúc đó, một thi thể nát bét đã đáp thẳng xuống vị trí mà Lâm Thu Thạch định nhảy xuống. Thi thể này mặc đồng phục y tá, bất chấp da thịt đã be bét vì cú nhảy, nó vẫn đang run rẩy đứng lên. Lâm Thu Thạch hít vào một hơi lạnh. Cậu quay đầu nhìn phía sau, thấy một thiếu nữ với khuôn mặt trắng bệch ngổn trên cửa sổ mỉm cười với mình.

Lâm Thu Thạch lập tức nhận ra danh tính cô gái ấy... chính là một trong những quỷ quái mà cậu từng giúp đỡ - Tá Tử.

“Cảm ơn.” Lâm Thu Thạch nói lời cảm ơn với cô.

Tá Tử không nói gì, đưa ngón tay lên chỉ vào tường, trên tường hiện ra một hàng chữ bằng máu, chính là bài hát chết người kia. Lâm Thu Thạch liếc sơ một cái, rồi vô cùng điềm tĩnh nói: “Xin lỗi, anh thật sự không biết chữ.”

Tả Tử: “...”

Lâm Thu Thạch nói thêm: “Chi bằng em vào trong tìm người đó đi, anh ta học giỏi lắm đấy.” Cậu chỉ về phía Giang Anh Duệ, người dường như vẫn đang đứng ở cửa chờ xem Lâm Thu Thạch bị xé xác.

Nghe vậy, Tá Tử thực sự ngoảnh đầu nhìn vào trong nhà, mặt có vẻ nghi ngại.

Lâm Thu Thạch trông theo phản ứng của Tá Tử, trong lòng thầm nghĩ một số quỷ quái thật sự có tri giác riêng, thậm chí còn biết suy nghĩ.

Nhân lúc cô y tá vẫn đang chật vật tìm cách đứng dậy, cậu nhảy từ ô văng xuống một vị trí khác trên mặt đất rồi rời khỏi khách sạn.

Từ kinh nghiệm trong hai đêm trước đó, Lâm Thu Thạch nhận thấy giữa các cuộc tấn công của lũ quỷ quái sẽ có một quãng nghỉ, bọn chúng không xuất hiện liên tục. Ví dụ nếu thoát khỏi cuộc tấn công đầu tiên, cậu sẽ có một khoảng thời gian ngắn để nghỉ ngơi cho lại sức. Chỉ là không biết phía Nguyễn Nam Chúc có như vậy không.

Nguyễn Nam Chúc đã từng chạm trán rất nhiều quỷ quái, nhưng hẳn cũng có rất nhiều bạn bè ở bên cạnh giúp đỡ, Lâm Thu Thạch tin chắc rằng hẳn có thể vượt qua được.

Lâm Thu Thạch men theo con đường tiến về phía trước, bỗng từ đâu túa ra một đám sương mù. Ban đầu sương mù rất mỏng và nhẹ, nhưng rồi nặng dần, khiến cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo không rõ.

Ở trung tâm màn sương bắt đầu hiện ra một thân hình cao lớn, chân tay kẻ này dài ngoẵng như những con rắn, chiếc mũ đặc trưng nó đội trên đầu khiến Lâm Thu Thạch ngay lập tức nhận ra: Đó là Slender Man, gã quái vật cậu đã từng gặp trước đây.

Nó đứng giữa lớp sương mù dày đặc, bắt đầu dõi theo bước chân Lâm Thu Thạch bằng một khoảng cách vừa phải, giống như dã thú đang rình mò trong bóng tối, dòm tấn công Lâm Thu Thạch bất cứ lúc nào. Những gì Lâm Thu Thạch có thể làm chỉ là chật vật chạy trốn mà thôi.

Lớp sương mù như thể một mê cung, Lâm Thu Thạch bị nhốt trong đó. Điều tồi tệ nhất là Lâm Thu Thạch vốn không quen với địa thế ở đây, lại thêm sương mù dày đặc, cuối cùng cậu bị lạc đường. Con đường cậu đang đi bỗng xuất hiện những vật cản, từng dãy từng dãy các tòa nhà thấp tầng hiện lên chặn ngang lối đi của Lâm Thu Thạch.

Những tòa nhà chia cắt con đường thành các lối đi nhỏ hẹp. Lâm Thu Thạch nhìn cái bóng đen cao ngầu này giờ vẫn luôn đi theo mình, cậu bỗng có ảo giác rằng mình là một chú cừu, đang bị sói truy đuổi.

Cũng không còn cách nào khác, Lâm Thu Thạch nhìn con hẻm trước mặt, cắn răng lách mình vào bên trong.

Hẻm vô cùng chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi, mặt đường dưới chân cũng rất gồ ghề, hai bên chân tường đầy những vệt nước ẩm. Lâm Thu Thạch không muốn ở đây thêm nữa, cậu sai bước đi nhanh hơn. Khi liếc nhìn phía sau, cậu phát hiện bóng đen theo sau mình đã biến mất sau khi cậu đi vào trong hẻm.

Tại sao Slender Man không tiếp tục đi theo mình? Lâm Thu Thạch vẫn đang bán tín bán nghi, bỗng cảm nhận được một hơi thở âm u lạnh lẽo. Bước chân gấp gáp chợt ngừng, Lâm Thu Thạch chần chập ngẩng đầu lên, biểu cảm trên gương mặt sượng cứng. Cậu thấy trên đỉnh đầu không còn là bầu trời sao tăm tối nữa, mà là một khuôn mặt trống trơn.

Khuôn mặt đó không có mắt, chỉ có một cái miệng lớn, bên trong lén đầy chật những chiếc răng trắng ớn. Đây chính là khuôn mặt của Slender Man, đôi chân lỏng ngoẵng như rắn của nó trụ vững trên hai căn nhà nằm

hai bên hẻm. Nó nhìn Lâm Thu Thạch mặt mày tái nhợt đang đứng ở phía dưới, vươn cánh tay về phía cậu...

Lâm Thu Thạch nín thở, quay lưng muốn bỏ chạy. Nhưng động tác của Slender Man nhanh hơn nhiều, trong phút chốc, Lâm Thu Thạch đã bị cánh tay khô như cành cây đó tóm lấy, cổ cậu bị xách lên, toàn thân bị nắm chặt như một con búp bê trong tay đứa trẻ, không thể nào vùng vẫy được.

Slender Man nhếch miệng nở một nụ cười hài lòng, một tay nó nắm lấy cổ của Lâm Thu Thạch, tay còn lại từ từ đưa lên lấy chiếc mũ đen trên đầu mình xuống, định đội lên đầu Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch hoàn toàn không thể cử động được, trước mặt quỷ quái, sức lực của loài người chẳng qua chỉ như châu chấu đá xe, dù biết rõ khi chiếc mũ đen được đội lên, cậu sẽ trở thành Slender Man kế nhiệm, nhưng Lâm Thu Thạch không cách nào thoát ra được.

Trong khi giương mắt nhìn chiếc mũ sắp đội lên đầu mình, Lâm Thu Thạch chợt cảm thấy từ trong ba lô tỏa ra một luồng khí lạnh thấu xương, cậu thậm chí còn tưởng rằng đây là ảo giác của mình trước khi chết. Nhưng sau đó, Slender Man trước mặt cậu bỗng gào lên thảm thiết, cổ Lâm Thu Thạch được nới lỏng ra, cậu rơi xuống mặt đất. Lâm Thu Thạch ôm cổ ho khù khụ, bên cạnh cậu lúc này xuất hiện hai làn khói đen mang hình hài trẻ con, quẩn lên Slender Man. Cậu nghe thấy tiếng Slender Man gào rống xen lẫn tiếng cười lạnh lóe như chuông bạc của hai cô gái.

Lâm Thu Thạch không có thời gian để suy nghĩ nữa, cậu vội nhảy vào trong hẻm, cuống cuồng bỏ chạy. Khi đến một nơi khá an toàn, cậu mới hoàn hồn lại, cảm thấy những gì vừa xảy ra có chút quen thuộc. Nghĩ kỹ lại... Đây chẳng phải là những gì đã xảy ra ở cửa Slender Man hay sao?

Lâm Thu Thạch mở ba lô ra, quả nhiên ở trang thứ hai của cuốn nhật ký xuất hiện một chữ “Chết” màu đỏ tươi, chữ “Chết” này lại bị gạch chéo bằng bút đen. Cậu lại được cuốn nhật ký cứu một mạng. Lâm Thu Thạch hơi kiệt sức, nhưng lại không dám dừng ở nơi này quá lâu, cậu vịn vào tường đi tiếp một cách khó khăn.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ.” Do ban nãy bị Slender Man nắm chặt phần cổ nên giờ đây Lâm Thu Thạch cứ ho mãi không ngừng. Điện thoại đột nhiên rung lên, Lâm Thu Thạch mừng rỡ, lấy điện thoại ra xem tin nhắn mà Nguyễn Nam Chúc vừa gửi.

Trong tin nhắn, Nguyễn Nam Chúc gửi kèm một bức ảnh, để trả lời câu hỏi của Lâm Thu Thạch - Lâm Thu Thạch đã hỏi hần ban ngày thường làm gì.

Anh chụp một thiếu niên mang vẻ đẹp phi giới tính, trong đôi mắt vẫn chưa thấy vẻ lạnh lùng sau khi trưởng thành. Thiếu niên nhìn vào ống kính, hơi mỉm cười. Nguyễn Nam Chúc thời niên thiếu đây sao? Lâm Thu Thạch mỉm cười mân mê chiếc điện thoại, ngón tay nhẹ vuốt màn hình, thậm chí còn không kịp được đặt lên đó một nụ hôn.

Ban ngày, Nguyễn Nam Chúc dường như trở về thời điểm mới biết đến cửa, thời điểm lúc ấy là vào những năm tháng thanh xuân tươi đẹp khi hần vẫn còn là một đứa trẻ, vì thế nên địa điểm đầu tiên hần đặt chân đến ở không gian này là trường học, đi đâu này có thể hiểu được.

Lâm Thu Thạch nhìn dòng tin nhắn bên dưới bức ảnh, Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu: *Thích không?*

Lâm Thu Thạch tức tốc hồi âm: *Thích chết đi được. Em ở bên đấy có bạn không?*

Tôi nay khá hơn một chút. Nguyễn Nam Chúc trả lời: *Em đã gặp người trước đây giới thiệu em vào Hắc Diệu Thạch, còn anh bên đó thế nào?*

Lâm Thu Thạch trả lời: *Đương nhiên là không bạn lắm nên anh mới có thời gian nhắn tin cho em.* Lâm Thu Thạch gửi đi tin nhắn này xong liền cất điện thoại, tuy rằng nói chuyện với Nguyễn Nam Chúc rất vui, nhưng không thể vì mãi nói chuyện mà mất luôn cái mạng, bên tai Lâm Thu Thạch lúc này lại đang vang lên những âm thanh báo hiệu nguy hiểm.

Đó là tiếng vật nặng không ngừng rơi xuống đất, Lâm Thu Thạch đứng trong sương mù, nhìn thấy ở tòa nhà cao tầng cách đó không xa, cô y tá đang nhảy lầu hết lần này đến lần khác.

Thân thể của cô ta đập xuống đất vỡ tan nát, sau đó lại từ từ phục hồi lại, rồi lại tiếp tục xuất hiện ở trên đỉnh của một tòa nhà tiếp theo. Lẽ ra đi đâu này không liên quan gì đến Lâm Thu Thạch, nhưng vị trí nhảy lầu của cô ta đang ngày một tiến gần tới chỗ Lâm Thu Thạch đang đứng.

Lâm Thu Thạch hoàn toàn không nghi ngờ về việc nếu có cơ hội, cô y tá sẽ nhảy thẳng vào đầu cậu, khiến cơ thể cậu toác ra như trái dưa bị đập

nát.

Slender Man lại lần nữa xuất hiện ở phía sau Lâm Thu Thạch, nhưng lần này, Lâm Thu Thạch rút kinh nghiệm, không đi vào trong hẻm nữa. Vừa rảo bước trên đường, Lâm Thu Thạch vừa cảm thấy mình như một du khách đang tìm kiếm ốc đảo xanh giữa sa mạc, nhìn về phía trước không thấy có chút dấu hiệu nào của ngu ồn nước, chỉ thấy mênh mang cát vàng và sự tuyệt vọng đến vô tận.

Bài hát của Tá Tử bỗng vắng vắng bên tai, khiến màn đêm vốn đã tăm tối tăng thêm vài phần quái dị.

Nhưng Lâm Thu Thạch không muốn bỏ cuộc, cậu còn rất nhiều chuyện muốn làm, vẫn còn Nguyễn Nam Chúc đang đợi cậu. Nhìn cô y tá đang liên tục nhảy từ trên lầu xuống, trong đầu cậu bỗng xuất hiện một ý tưởng.

Lâm Thu Thạch chuyển hướng tiến về phía cô y tá đang nhảy lầu.

“Bịch, bịch, bịch.” Cô y tá vẫn nhảy lầu liên tục. Dưới bóng đêm, Lâm Thu Thạch nhìn thấy thân thể bầy hầy của ta, người ta nói nhảy lầu là cách chết thê thảm nhất, giờ đây Lâm Thu Thạch đã cảm nhận được đi đầu này một cách sâu sắc.

Đầu của cô y tá vỡ ra thành nhiều mảnh, cơ thể biến dạng như một cục đất nặn, đỏ trắng lẫn lộn, thậm chí còn thấy xương trắng toát lòi ra ngoài. Nhưng Lâm Thu Thạch hoàn toàn không có cảm giác gì với cảnh tượng này, cậu thực sự đã gặp quá nhiều những cảnh tượng kinh hoàng như thế, đến nỗi khi nhìn thấy thi thể của cô y tá, mắt cậu không nhú lấy một chút.

Bước chân của Lâm Thu Thạch dừng lại ở phía dưới một tòa nhà cao tầng, cậu quay đầu lại nhìn Slender Man vẫn đang bám theo mình, nhằm tính sơ sơ khoảng cách.

Cậu cũng không biết kế hoạch của mình liệu có thành công hay không, nhưng hiện tại vẫn còn một khoảng thời gian khá dài nữa trời mới sáng, cậu không thể tiếp tục dây dưa với con Slender Man này mãi được. Hướng hồ Lâm Thu Thạch cũng lờ mờ cảm nhận được, rằng tuy liên tiếp rơi vào đường cùng, nhưng lần nào trong đó cũng ẩn giấu cơ hội sống sót.

Lâm Thu Thạch tiếp tục đi về phía trước, cô y tá vẫn đang nhảy lầi, lầi này, cô ta càng hướng gần hơn đến vị trí của Lâm Thu Thạch.

Bóng đen cách Lâm Thu Thạch ngày một gần, Lâm Thu Thạch dừng lại, nhìn về vị trí mà Slender Man đang đứng. Đầu óc cậu bắt đầu tính toán một bài toán số học thú vị.

Khoảng cách giữa cậu và Slender Man đang dần rút ngắn lại bằng một tần suất cố định, trật tự các tòa nhà cô y tá chọn nhảy cũng là cố định. Câu hỏi trong lòng Lâm Thu Thạch đã có đáp án, bước chân đang bước về phía trước đột nhiên dừng lại.

Slender Man không hề biết tại sao Lâm Thu Thạch dừng lại, nó vẫn đang tiến gần về phía cậu, cô y tá tiếp tục gượng tấm thân nát bấy đi lên đỉnh một tòa nhà khác, tiếp tục nhảy...

Lâm Thu Thạch ôm lấy ba lô, đợi kết quả cuối cùng.

Có một cái bóng xuất hiện trên đỉnh đầu của Slender Man. Nó gần như chưa kịp hiểu cái bóng đó là gì, thì đã bị một vật rơi bộp vào người.

Hai con quái vật đâm sầm vào nhau, kết cục Lâm Thu Thạch chờ đợi nhất đã xảy ra. Y tá đâm xuyên qua cơ thể Slender Man, khiến cơ thể cồng kềnh của Slender Man đổ ập ra đất. Cơ thể của nó trộn lẫn với máu thịt của cô y tá, còn có cả xương xẩu trắng toát.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng Slender Man gầm lên giận dữ, con quái vật không hề chết dễ dàng như vậy, có thể nó dần dần hồi phục lại, chỉ là tốc độ hồi phục chậm hơn nhiều so với cô y tá. Một tay của Slender Man tóm lấy đầu cô y tá, ngăn cản cái đầu quay trở lại cơ thể cô ta.

Cô y tá dường như cũng tức giận, cô ta bắt đầu la hét và khóc sùi sùi, cơ thể của cô ta và Slender Man lẫn vào nhau.

Khung cảnh này trông thật kỳ cục và lở bịch, Lâm Thu Thạch cảm thấy mình nên cười, nhưng khi cậu muốn nhếch khóe miệng lên thì phát hiện ra mình không thể cười nổi.

Slender Man tóm chặt lấy đầu của cô y tá không buông, cô y tá dường như cũng từ bỏ. Cô ta quay lưng tiếp tục leo lên cầu thang, để rồi phóng xuống một lần nữa. Lần này lại nện thẳng vào người Slender Man.

Hai con quái vật hung hãn cấu véo nhau, Lâm Thu Thạch phúi mông, quay người rời đi.

Lâm Thu Thạch tìm đại một góc yên tĩnh để nghỉ ngơi, cậu mở điện thoại ra trong tiếng hát của Tá Tử, không thấy tin nhắn h ồ ỉ âm mới của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch hơi mệt, vai của cậu vẫn còn đau âm ỉ, đã mấy ngày không được ngủ ngon. Lúc này, cậu ng ồi bên đường nhìn màn hình điện thoại, muốn gọi cho Nguyễn Nam Chúc một cuộc, nghe giọng của hắn, nhưng lại không dám, sợ rằng cuộc gọi này sẽ đánh đổi bằng mạng sống của Nguyễn Nam Chúc.

Những đêm như này khi nào mới kết thúc? Không gian này có cửa ra hay không? Cậu thật sự có thể ra ngoài ư? Vô số ý nghĩ xuất hiện trong tâm trí của Lâm Thu Thạch, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà cậu đã hiện lên vô vàn suy nghĩ.

Vẫn còn hơn một tiếng nữa mới tới bình minh, sương mù bắt đầu tan dần, âm thanh nháy l ầ ỉ của cô y tá đã ngừng lại. Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên, thấy Tá Tử đứng trước mặt mình, nở nụ cười.

Lâm Thu Thạch nhìn Tá Tử, dùng ánh mắt ng ầ ỉ hỏi thăm tình hình.

Tá Tử cười ngọt ngào, khuôn mặt cô vốn dĩ đáng sợ, không ngờ cười lên bỗng trở nên đáng yêu đến vậy. Cô đến trước mặt Lâm Thu Thạch, đưa cho cậu một thứ.

Lâm Thu Thạch đón lấy, đó là một bức ảnh, trong bức ảnh là Tá Tử đang cười rạng rỡ cạnh các bạn cùng lớp. Đây là bức ảnh mà Tá Tử quý trọng nhất, Lâm Thu Thạch nhớ rất rõ đi ầ ỉ này.

Lâm Thu Thạch lờ mờ hiểu được ý của Tá Tử, cậu gượng cười, không ngờ bản thân lại có ngày được quý quái an ỉ như thế này.

Tá Tử giữ nụ cười trên môi, bóng hình dần dần tan biến.

Lâm Thu Thạch lấy tay ôm mặt, cậu bây giờ chỉ muốn gặp Nguyễn Nam Chúc, ôm lấy nhau, cùng ngủ một giấc thật ngon. Cậu không ngờ rằng ở cửa này, ngay cả những việc rất đổi bình thường trước đây cũng trở nên khó thực hiện đến vậy.

Chương 135

Thật và giả

Hôm đó, bên cạnh Tá Tử, Lâm Thu Thạch nghênh đón cơn buồn ngủ không thể cưỡng lại. Đến khi cậu thức dậy, một ngày mới đã sang. Lâm Thu Thạch ngẩng bên mép giường, nhìn ánh sáng rực rỡ chiếu vào cửa sổ. Được tắm trong ánh sáng mặt trời, mọi thứ có vẻ ngập tràn hy vọng.

Lâm Thu Thạch ngẩng dậy khỏi giường, cảm thấy cơ thể mệt mỏi lạ thường. Cậu vệ sinh cá nhân qua loa rồi xách hành lý tiếp tục lên đường.

Lần này, chuyến bay không bị delay nữa, Lâm Thu Thạch trở về thành phố mình đang ở đúng theo dự định. Khi máy bay hạ cánh, cậu không vội trở về nhà, mà bắt taxi đi đến một nơi khác: Trường học, nơi mà Nguyễn Nam Chúc nhắc đến trong tin nhắn.

Đó là một ngôi trường cấp ba ở vùng ngoại ô.

Tháng Năm, đúng vào khoảng thời gian tổng kết học kỳ và thi tuyển đại học, các học sinh đều đang miệt mài ôn luyện. Nhân lúc bảo vệ không để ý, Lâm Thu Thạch âm thầm lẻn vào trường từ cửa sau. Cậu đã có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên trong ngôi trường.

Nhiều năm trước đây, Nguyễn Nam Chúc đã có lần vào cửa đầu tiên ở chính nơi này. Nhìn những phòng học ngay ngắn đều tăm tắp, Lâm Thu Thạch lại nghĩ đến việc Nguyễn Nam Chúc cũng từng đứng ở chỗ cậu đang đứng, ngắm nhìn cảnh tượng cậu đang nhìn. Lúc đó, Nguyễn Nam Chúc vẫn chỉ là một đứa trẻ, khi vừa biết đến cửa, chắc hẳn hẳn vô cùng bất lực, may mắn thay hẳn đã gặp được một người hướng dẫn đủ tốt, còn được làm bạn với một nhóm người ở Hắc Diệu Thạch, được chỉ dạy nhiều điều tại đó. Tuy rằng đó là một con đường gập ghềnh, nhưng hẳn đã kiên trì đi đến tận hôm nay.

Lâm Thu Thạch chậm rãi đi dạo trong trường học. Mặc dù biết lúc này, cậu và Nguyễn Nam Chúc đang ở hai dòng thời gian khác nhau, hai người không thể nào gặp mặt, nhưng cậu có một ảo giác kỳ diệu rằng, dù

cách biệt về cả thời gian và không gian, nhưng bọn họ rõ ràng đang cùng đứng ở một địa điểm, cùng nhìn một khung cảnh giống nhau.

Chỉ không biết quang cảnh của trường vào ban đêm như thế nào.

Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi mệt sau suốt hai ngày bốn ba, cậu tìm đại một góc khuất trong căng tin, nằm bò ra bàn, ngủ thiếp đi.

Khi cậu tỉnh dậy, mặt trời đã ngả về hướng tây. Lâm Thu Thạch lơ đãng nhìn lên, biết rằng một đêm Bách quỷ dạ hành nữa lại sắp đến.

Đêm nào cũng không ngừng trốn chạy, thể lực của Lâm Thu Thạch tốt là thế mà cũng sắp không chịu đựng nổi. Nhưng có những chuyện không phải cứ cảm thấy mệt mỏi thì có thể dừng lại, Lâm Thu Thạch không muốn chết, vì thế cậu phải vực dậy tinh thần chuẩn bị đối mặt với mọi thứ sắp xảy tới.

Lâm Thu Thạch vội vã kéo hành lý ra khỏi ngôi trường để kịp trở về nhà trước khi trời tối.

Dù rằng Lâm Thu Thạch rất muốn ở lại trường để gặp Nguyễn Nam Chúc một lần, nhưng cậu sợ rằng thứ mình mang đến cho Nguyễn Nam Chúc không chỉ có bản thân, mà còn có bọn quỷ quái.

Nguyễn Nam Chúc ở bên đó đã có quá nhiều áp lực rồi, Lâm Thu Thạch thực sự không muốn gây thêm phiền phức cho hắn nữa, nên đành kìm nén nỗi nhớ nhung dành cho Nguyễn Nam Chúc, chọn một cách khác an toàn hơn.

Lâm Thu Thạch ôm Hạt Dẻ ngồi trên sofa, trong đầu nghĩ về dòng *Không lời giải* trong giấy gợi ý. Từ khi bắt đầu vào cửa cho đến bây giờ, cậu chưa hề tìm được manh mối nào về chìa khóa cả. Như thế chìa khóa là thứ không hề tồn tại, cậu căn bản không thể rời khỏi nơi này.

Vậy ba chữ *Không lời giải* trên gợi ý rốt cuộc có ẩn chứa hàm ý khác hay không? Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, dựa vào sofa, yên lặng suy nghĩ.

Suy nghĩ cũng không tìm ra được đáp án, thế giới lạ lùng mỗi đêm giống như những cuộn len bị rối tung, chẳng biết đường nào mà tháo gỡ.

Hạt Dẻ ngủ thiếp đi trong lòng Lâm Thu Thạch, hơi thở dần trở nên đều đều. Nhiệt độ ấm áp từ cơ thể nó lan sang Lâm Thu Thạch, khiến tâm trạng của Lâm Thu Thạch cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc của kim đồng hồ, tivi vẫn mở nhưng âm lượng được điều chỉnh ở mức tối thiểu. Lâm Thu Thạch nhìn những hình ảnh vô thanh đang chuyển động, chờ đợi màn đêm buông xuống.

Mười hai giờ, đồng hồ đúng giờ vang lên mười hai tiếng.

Lâm Thu Thạch đang ngủ trong nhà, bỗng ngửi thấy một mùi cháy khét nồng nặc, mùi khét đến mức khiến cậu không thể chịu được mà ho sặc sụa. Ngay sau đó, Lâm Thu Thạch chợt nhận ra đây là mùi hỏa hoạn, cậu đã từng ngửi thấy mùi này trong cửa.

Ý thức được điều gì đang xảy ra, Lâm Thu Thạch lao vào nhà vệ sinh, dùng khăn mặt thấm nước bịt lên mũi. Sau đó, cậu quay lưng mở cửa, định rời khỏi căn hộ của mình. Cửa vừa mở, một đám khói đen cuồn cuộn tràn vào phòng. Lâm Thu Thạch xông ra ngoài hành lang, nhìn thấy hành lang đang chìm trong lửa cháy dữ dội, ngọn lửa đang dãn lan về phía cậu.

Chiếc khăn đã giúp Lâm Thu Thạch thoát khỏi khói bụi thốc vào mặt, khiến cậu có thêm cơ hội sống sót. Cậu lao vào lối thoát hiểm gần đó, chạy xuống cầu thang.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ.” Lâm Thu Thạch không ngừng ho sặc sụa, làn khói dày đặc khiến nước mắt chảy giàn giụa. Cậu lao đảo lao về phía trước, đôi chân không dám ngừng lại, chạy qua không biết bao nhiêu tầng mới xuống đến nơi không còn khói.

Cuối cùng, cậu đã có thể hít thở thoải mái một chút, Lâm Thu Thạch dựa vào bức tường lớn, hít lấy hít để bầu không khí trong lành. Nhưng khi đã hoàn hồn và ngẩng đầu lên để nhìn rõ khung cảnh xung quanh, Lâm Thu Thạch bất giác hít vào một hơi lạnh ngắt: Hai bên hành lang cậu đang đứng có vô số những tấm gương dày đặc.

Tường hành lang treo đầy những tấm gương, Lâm Thu Thạch nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình trong gương.

Nhìn thấy những tấm gương này, Lâm Thu Thạch lập tức nhớ ra cánh cửa mà mình đã từng vào, và cả đám cháy từng xảy ra trong cửa.

Trong lòng Lâm Thu Thạch bỗng dâng lên một cảm giác nguy hiểm trùng trùng, cậu lập tức nhận thấy nơi đây có gì đó không đúng lắm. Cậu định rời khỏi nơi này, nhưng khi quay về lối thoát hiểm, cậu bỗng phát

hiện cửa lớn của lối đi đó đã bị đóng chặt, dù có cố gắng thế nào cũng không mở được.

Biết lối này không thể đi được nữa, Lâm Thu Thạch đành bỏ cuộc. Cậu quay trở về hành lang, nhìn những tấm gương gắn dọc hai bên tường, lắc lắc cái đầu thiếu dưỡng khí vì khói, lay tỉnh bản thân mình.

Ánh sáng trong hành lang lơ mờ, hình ảnh Lâm Thu Thạch phản chiếu khắp nơi. Trên những mặt gương lạnh lẽo, có vô số Lâm Thu Thạch xếp thành tầng tầng lớp lớp, khiến người ta có ảo giác rằng không gian ở đây vô cùng rộng lớn.

Đang bước về phía trước, Lâm Thu Thạch bỗng dừng lại. Cậu nhìn thấy hai cái bóng không biết từ khi nào đã có mặt ở cuối hành lang tối đen. Đó là một cặp mẹ con đang nắm lấy tay nhau, cơ thể họ bị cháy thành một màu đen nhanh như than, bé gái đang cầm một con búp bê cháy đến biến dạng, đôi mắt đen âm trầm nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Thạch. Không thấy được chút cảm xúc nào trong cặp mắt ấy, chỉ có sự chết chóc như một hồ nước sâu tĩnh lặng.

Hành lang hiện giờ chỉ có thể tiến lên chứ không còn đường lùi nữa, Lâm Thu Thạch đứng giữa hành lang chẳng khác nào một con thú bị nhốt trong lồng. Đi đâu thì tệ nhất là, những tấm gương xung quanh Lâm Thu Thạch đang có sự thay đổi.

Mặt gương bắt đầu nhấp nhô như sóng nước, Lâm Thu Thạch rất nhanh ý thức được rằng sự biến dạng này là do nhiệt độ quá cao, ngọn lửa bắt đầu xuất hiện ở cuối hành lang, nơi cặp mẹ con chết cháy đang đứng, sau đó nhanh chóng lan dần về phía Lâm Thu Thạch.

Mình sắp chết cháy, Lâm Thu Thạch ý thức rõ ràng đi đâu này. Cậu quay lưng muốn bỏ chạy, nhưng tốc độ của ngọn lửa quá nhanh, thậm chí cậu đã cảm nhận cái nóng bỏng ấy ngay sau lưng.

Ngay lúc này, trong tấm gương gần đó bỗng thò ra một đôi tay nắm lấy cánh tay Lâm Thu Thạch, lôi tuột cậu vào trong gương, thoát khỏi sự tấn công của ngọn lửa.

Khi bị kéo vào trong gương, cả người Lâm Thu Thạch rơi vào trạng thái lơ đãng, cho đến khi nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc. Đó là Trác Phi Tuyền - người thường xuyên đến Hắc Diệu Thạch tán dóc, và em gái của hắn - Trác Minh Ngọc.

“Lâu rồi không gặp.” Trác Phi Tuyền nhìn xuống Lâm Thu Thạch từ trên cao, chào hỏi một cách lạnh nhạt.

Lâm Thu Thạch vẫn chưa thể hoàn hồn, cậu gắng gượng đứng dậy, nói: “... Lâu rồi không gặp.” Cậu cứ nghĩ rằng mình chết chắc rồi, không ngờ lại được Trác Phi Tuyền cứu một mạng.

“Coi như trả món nợ trước đây của em gái tôi.” Trác Phi Tuyền nói.

Trong cảnh cửa *Lấy người làm gương*, Trác Minh Ngọc ra khỏi gương trước vài giây khiến Lâm Thu Thạch bị nhốt trong căn phòng của quái vật, nếu không phải Nguyễn Nam Chúc dùng tính mạng của Trác Phi Tuyền ép Trác Minh Ngọc vào trong gương một lần nữa thì e rằng Lâm Thu Thạch đã nằm lại ở cánh cửa đó.

Lâm Thu Thạch nói: “Hai người cũng ở trong này?”

“Đương nhiên rồi,” Trác Phi Tuyền nói, “những người chết trong cửa đều ở đây.”

“Vậy anh có gặp được Nguyễn Nam Chúc không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Nguyễn Nam Chúc? Tôi đi tìm hắn làm gì?” Trác Phi Tuyền hiển nhiên không hề thích Nguyễn Nam Chúc, hắn nói chẳng buồn khách sáo, “tôi đâu có nợ nần gì hắn.”

Khuôn mặt Lâm Thu Thạch lộ vẻ bất đắc dĩ. Đây là lần đầu tiên cậu bước vào thế giới trong gương, cậu thử nhìn ngắm quang cảnh xung quanh. Cậu thấy mình vẫn đứng ở hành lang, nhưng khung cảnh hoàn toàn bị đảo ngược. Qua gương, có thể thấy những gì đang xảy ra ở thực tại. Hành lang lúc này cậu đứng đã bị nhấn chìm hoàn toàn bởi ngọn lửa và biến thành màu đen kịt. Nếu lúc này cậu vẫn đứng ở đó, e là đã bị cháy thành than.

“Hãy đi cái đã, không thể dừng lại ở đây quá lâu được.” Trác Phi Tuyền nói, “thứ đó có thể đi vào trong này.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, theo Trác Phi Tuyền đi vào lối thoát hiểm trong gương.

“Chúng tôi sẽ đưa anh xuống dưới lầu, hãy nhìn thấy gương nhớ tránh xa một chút.” Trác Phi Tuyền nói, “thứ đó chắc chắn sẽ tiếp tục tấn công anh.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Anh gặp nạn ở cửa cấp mười à?”

Trác Phi Tuyên gật đầu, thái độ của hắn đối với việc này khá là thản nhiên. Thậm chí Trác Phi Tuyên còn dùng ánh mắt dịu dàng liếc nhìn Trác Minh Ngọc, người luôn im lặng đứng sau lưng mình: “Chúng quy lại thì đây là chuyện đáng mừng.” Ít nhất hắn có thể ở lại không gian này cùng em gái.

“Ở đây hai người vẫn là anh em à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Ừm,” Trác Phi Tuyên trả lời, “vẫn là anh em. Mặc dù ban ngày không nhớ những chuyện xảy ra ở trong cửa... nhưng không nhớ, cũng không phải chuyện tồi tệ cho lắm.”

Lâm Thu Thạch rơi vào im lặng. Ba người đi thẳng xuống, cho đến khi đặt chân xuống tầng dưới. Vào giờ phút chia tay, Lâm Thu Thạch bỗng hỏi: “Nơi này có phải là thế giới có thực không?”

Trác Phi Tuyên quay lại nhìn Lâm Thu Thạch, dùng ánh mắt ra hiệu rằng câu hỏi vậy là có ý gì.

“Hai người có thật hay chỉ là ảo ảnh?” Lâm Thu Thạch lại hỏi.

Trác Phi Tuyên cười, hắn nói: “Nếu chúng tôi không có thật, anh có sống được tới giờ không?”

Lâm Thu Thạch á khẩu.

“Ít nhất, đối với chúng tôi, nơi này chính là thực tại.” Trác Phi Tuyên nói: “Có lẽ đây chính là sự bù đắp của cửa dành cho chúng tôi...”

Trong lúc nói chuyện, Trác Phi Tuyên đã đến tầng dưới, hắn đưa Lâm Thu Thạch đến một buồng vệ sinh, sau đó chỉ vào gương và nói: “Ra ngoài đi.”

Lâm Thu Thạch thò tay vào trong gương, liền cảm nhận được một lực kéo cậu từ trong gương ra thế giới bên ngoài. Cậu trở về với “hiện thực”, chỉ là tình trạng lúc này vẫn hỗn loạn như trước, mùi khét lẹt nồng nặc, bức tường gần đó còn in rõ vết tích của hỏa hoạn.

Lâm Thu Thạch nhìn anh em họ Trác đang đứng trong gương, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn với họ.

Cậu men theo cầu thang uốn lượn để đi xuống, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này.

Nhưng chuyện không đơn giản như cậu nghĩ, rõ ràng Lâm Thu Thạch đang đi xuống, nhưng lại phát hiện số tầng ngày một lớn dần. Cậu chợt nhận ra mình đang leo lên trên, càng lên cao, mùi cháy khét càng nồng nặc. Cậu dừng chân lại, lắng nghe một âm thanh vừa thoáng qua bên tai.

Âm thanh vừa nghe được khiến Lâm Thu Thạch lạnh sống lưng, thậm chí nín thở một lúc.

Đúng vậy, cậu nghe thấy tiếng của Nguyễn Nam Chúc. Hẳn đường như đang hét lên giận dữ với ai đó, Lâm Thu Thạch chưa từng nghe hắn nói chuyện bằng giọng đó bao giờ.

“Thiếu một phút thì anh trai cô cũng phải chết ở đây!!” Lâm Thu Thạch nghe rõ nhất câu này. Cậu đi đến cửa thoát hiểm, qua một ô cửa sổ nhỏ, cậu nhìn thấy sự việc đang xảy ra.

Nguyễn Nam Chúc đứng trên hành lang, nói với hai anh em Trác Phi Tuyền và Trác Minh Ngọc câu cậu vừa nghe thấy. Sắc mặt hắn vô cùng u ám, đôi mắt đen lóe lên sát ý nặng nề.

“Chúc Mạnh, cô là kẻ tráo trở lật lọng!!” Trác Minh Ngọc giận dữ hét lên.

“Lật lọng? Cô còn mặt mũi nói tôi lật lọng? Đã nói rõ là năm phút, vậy mà cô lại ra sớm, nếu anh ấy chết ở đây, hai người đều phải chết theo...” Nguyễn Nam Chúc cười nhạt phản pháo.

Nghe nội dung cuộc trò chuyện, Lâm Thu Thạch rốt cuộc hiểu ra đây là chuyện đã từng xảy ra ở cửa *Lấy người làm gương*.

Khi đó, cậu cứ nghĩ do mình chậm chân, về sau mới biết là Trác Minh Ngọc ra khỏi gương trước thời gian quy định, dẫn đến việc cậu bị nhốt trong phòng.

Sau đó, chính Nguyễn Nam Chúc đã không màng nguy hiểm, bất chấp việc có thể bị thiêu chết để lao vào trong phòng, cứu cậu ra ngoài.

Mọi thứ trước mắt dường như là sự tái hiện của ký ức, Lâm Thu Thạch nhìn thấy vào khoảnh khắc hai mẹ con chết cháy biến mất ở cuối hành lang, Nguyễn Nam Chúc chạy như bay vào phòng, bế Lâm Thu Thạch đang hôn mê ra ngoài.

Tiếp theo, họ sẽ chạy thoát qua cửa thoát hiểm, phải không nhỉ? Lâm Thu Thạch tuy không có ký ức nào về những chuyện này, nhưng sau khi

hồi phục, Nguyễn Nam Chúc đã kể lại cho cậu mọi chuyện.

Chỉ vòng vèo đoạn đường từ trong phòng ra tới bên ngoài, vậy mà cơ thể Nguyễn Nam Chúc đã bị bỏng vô cùng nghiêm trọng. Tiếp đó, hắn ôm lấy Lâm Thu Thạch, đi về hướng lối thoát hiểm.

Mọi thứ nhìn có vẻ rất bình thường, cho đến khi bốn người bọn họ đi đến trước cửa thoát hiểm.

Các tấm gương treo trên tường bỗng bốc lửa phừng phừng, cản trở bước tiến của nhóm Nguyễn Nam Chúc. Cơ thể của Nguyễn Nam Chúc bị bén lửa, hắn kêu lên thảm thiết rồi khụy xuống, Lâm Thu Thạch được ôm trong vòng tay hắn cũng bị ngọn lửa nhấn chìm.

Lâm Thu Thạch đứng ngoài cửa mở to mắt nhìn những điếu đang diễn ra, cậu hoàn toàn không ngờ chuyện sẽ đến nông nổi này. Cơ thể của Nguyễn Nam Chúc bị bắt lửa, hắn không ngừng lăn lộn dưới đất, kêu gào thảm thiết, tiếng thét chói tai giống như có người dùng cây búa lớn đập vào lồng ngực của Lâm Thu Thạch. Cậu gần như muốn lao vào trong hành lang, chạy đến bên Nguyễn Nam Chúc để có thể dập tắt ngọn lửa trên cơ thể hắn.

“Tất cả chỉ là giả thôi, đầu là giả mà thôi.” Lâm Thu Thạch không dám nhìn thêm nữa, cậu ôm ngực thở hổn hển, cơ thể dần khụy xuống, dường như sắp ngã ra đất. Mặc dù mắt không còn nhìn thấy, nhưng tiếng kêu thảm thiết của Nguyễn Nam Chúc vẫn cứ vang vọng bên tai Lâm Thu Thạch.

“Aaaaaa, đau quá, aaaa..” Nguyễn Nam Chúc lăn lộn trong đống lửa, tiếng kêu bắt đầu yếu dần. Hắn gọi tên Lâm Thu Thạch: “Thu Thạch, Thu Thạch... em xin lỗi... em xin lỗi...”

“Giả dối, giả dối, tất cả đầu là giả dối.” Lâm Thu Thạch bịt tai lại, không muốn nghe nữa. Cậu sợ bản thân không thể kìm chế được sẽ xông vào trong.

Tiếng kêu của Nguyễn Nam Chúc cuối cùng cũng dừng lại. Toàn thân Lâm Thu Thạch ướt đầm mồ hôi, cậu run rẩy đứng dậy, từ từ đứng thẳng người lên, nhìn qua ô cửa nhỏ để thấy lại quang cảnh trong hành lang lần nữa.

Có bốn thi thể cháy đen nằm trên hành lang, trong đó có hai thi thể ôm chặt lấy nhau, nhìn từ những mảnh quần áo còn sót lại, Lâm Thu Thạch đoán đây chính là mình và Nguyễn Nam Chúc.

Bọn họ chết cùng nhau.

Đầu Lâm Thu Thạch bỗng đau dữ dội, cậu lấy tay ôm mặt, tự nhủ rằng những thứ trước mắt cậu chỉ là ảo giác.

Nhưng đây chưa phải là kết thúc, thi thể bị cháy đen bắt đầu từ từ động đậy, từ từ bò lên khỏi mặt đất. Thi thể đó đã bị cháy chỉ còn trơ lại khung xương, gớm ghiếc đến nỗi khiến người ta không muốn nhìn, hắn mở miệng ra, nói bằng giọng của Nguyễn Nam Chúc: “Thu Thạch.”

“Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch thở không ra hơi.

Thi thể chết cháy dần dần đi về phía Lâm Thu Thạch, qua tấm kính, một người một quỷ bốn mắt nhìn nhau, kẻ trước mắt chẳng còn chút diện mạo nào của Nguyễn Nam Chúc, chỉ còn đó bộ xương gớm ghiếc, hắn nói với Lâm Thu Thạch đang ở bên ngoài: “Thực ra anh đã quên rồi đúng không?”

Lâm Thu Thạch lùi lại một bước.

“Có phải là anh không còn nhớ nữa?” Bộ xương Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch bằng hốc mắt đen sì: “Anh không nhớ rằng bốn người chúng ta đã chết ở đây phải không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đừng nói láo! Bọn tao không chết! Mẹ kiếp, mày định lừa tao à!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Vậy anh có nhớ chuyện xảy ra sau đó không? Những ký ức ấy đều do em tạo ra để lừa anh thôi.” Giọng nói của bộ xương đầy vẻ buồn thảm: “Chúng ta đều đã chết ở cánh cửa này, chỉ là anh không nhớ mà thôi.”

Lâm Thu Thạch đúng là không nhớ, cậu không nhớ là mình đã rời khỏi cửa này như thế nào, nhưng đi đâu đó không đồng nghĩa với việc cậu sẽ tin lời nói của kẻ này.

“Vì cứu anh mà em bị thiêu sống.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau đó chúng ta đến không gian này, em đã tạo ra những ký ức mới cho anh...”

Lâm Thu Thạch không nói gì, cậu lấy điện thoại ra, tức tốc gửi một tin nhắn. Nhưng đầu bên kia không hề hồi âm, có lẽ Nguyễn Nam Chúc thật

đang bận giải quyết chuyện gì đó...

“Người ở đầu bên kia chính là em mà,” dường như chú ý đến hành động của Lâm Thu Thạch, bộ xương Nguyễn Nam Chúc giờ điện thoại trong tay mình lên, cười nói, “dĩ nhiên sẽ không thể trả lời anh ngay.”

“Không!” Nghe thế, toàn thân Lâm Thu Thạch run lên căng cứng. Cậu lập tức mở danh bạ ra, định gọi cho Nguyễn Nam Chúc, nhưng rồi cậu khựng lại.

Cậu không thể làm thế, nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự đang vướng việc gì đó mà điện thoại bỗng dưng đổ chuông, chắc chắn hắn sẽ mất mạng.

Lâm Thu Thạch dùng tất cả lý trí còn lại để ngăn mình bấm số, cậu nói: “Đừng có hòng lừa tao! Sao mà có thể là Nguyễn Nam Chúc được!”

“Tại sao lại không thế?” Người trong hành lang bỗng tỏ vẻ bí ai: “Hay chỉ là anh không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc này?”

Lâm Thu Thạch cắn răng không nói lời nào.

“Anh đã bắt đầu hoài nghi rồi đó thôi.” Hắn nói: “Hoài nghi tất cả mọi thứ ở đây, hoài nghi tính chân thực của tất cả mọi chuyện. Những người kia đâu có xuất hiện ở đây chỉ vì tình cờ, mỗi lần anh gặp nguy hiểm, họ lại đến cứu anh... có biết là vì sao không? Bởi vì tất cả đều là giấc mộng do anh tự tạo ra.” Hắn quay lưng, chỉ vào những thi thể nằm bất động dưới mặt đất, nở một nụ cười ghê rợn: “Lâm Thu Thạch, anh đã chết rồi.”

Lâm Thu Thạch biết lẽ ra mình không nên dao động, nhưng có một số cảm xúc cậu không thể kiểm soát được hoàn toàn. Những lời của bộ xương dẫn lối cho đầu óc cậu đến với vô số suy nghĩ đáng sợ.

Lâm Thu Thạch hét lên: “Câm miệng, không đời nào tao tin lời mày.” Cậu đưa tay lên vuốt mặt một cái rồi bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc ở phía sau bắt đầu khóc thút thít, nói: “Thu Thạch, đừng đi, em sợ phải ở một mình.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy ngột thở.

“Em ở đây một mình sợ lắm, anh đừng bỏ em mà.” Hắn nói: “Chỗ này tối quá, mà em chỉ có một mình, anh nói chuyện với em đi mà, thật sự em rất sợ...”

Lâm Thu Thạch hít một hơi thật sâu, nhờ đó bình tĩnh lại. Cậu không tin rằng Nguyễn Nam Chúc có thể dùng giọng điệu nỉ non này để cầu xin mình.

“Mày không phải Nguyễn Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch nói: “Rõ ràng không phải Nguyễn Nam Chúc.” Câu này dường như cậu nói cho chính mình nghe, cho nên nói xong lại nhắc đi nhắc lại thêm vài lần nữa.

“Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch.” Thứ kia vẫn đang dùng giọng nói Nguyễn Nam Chúc để gọi tên của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thần thờ đi xuống cầu thang, lần này số tầng không bị chệch nữa, Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng có mặt ở tầng một. Nhưng bên tai cậu vẫn văng vẳng tiếng gọi của Nguyễn Nam Chúc. Cả đoạn đường, Lâm Thu Thạch không ngừng kiểm tra tin nhắn điện thoại, nhưng cho đến khi tìm được một nơi ẩn náu an toàn, cậu vẫn không nhận được bất kỳ hồi âm nào của Nguyễn Nam Chúc.

Hắn vẫn ổn chứ? Bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn có gặp nguy hiểm hay không? Đầu óc Lâm Thu Thạch rất loạn, thậm chí có một số suy nghĩ đang dần dần hiện lên trong đầu cậu, rằng người trên kia thật sự là Nguyễn Nam Chúc ư? Nếu thật sự là Nguyễn Nam Chúc... thì có nghĩa là mình đã bỏ mặc cậu ấy sao.

Không chắc chắn chính là trạng thái đau khổ nhất, Lâm Thu Thạch đứng ở tầng trệt rất lâu, cậu cứ nghĩ sẽ có quỷ quái tiếp tục tấn công mình, nhưng khu chung cư chẳng hiểu sao yên tĩnh lạ thường.

Sự yên tĩnh này lại khiến suy nghĩ của Lâm Thu Thạch càng thêm hỗn loạn, cậu nhìn chăm chăm vào điện thoại, chỉ ước sao có thể bay theo sóng điện thoại tới đầu bên kia kiểm tra xem Nguyễn Nam Chúc có an toàn hay không, được thấy tận mắt rằng Nguyễn Nam Chúc vẫn còn sống.

Nhưng tất cả những điều này chẳng qua chỉ là mong ước xa vời, Lâm Thu Thạch tuyệt vọng nghĩ, nếu gặp nạn ở đây, bọn họ thậm chí còn không được chết cùng nhau...

Chương 136

Nguyễn Nam Chúc

Đêm hôm đó, tinh thần Lâm Thu Thạch lâm vào trạng thái vô cùng căng thẳng. Lý trí mách bảo cậu rằng những cảnh tượng kia đều là giả, nhưng gương mặt cháy sém của Nguyễn Nam Chúc cứ liên tục hiện ra trước mắt Lâm Thu Thạch. Điêu đáng sợ là, Lâm Thu Thạch bắt đầu cảm thấy nghi ngờ kẻ mà mình vẫn thường nhấn tin cùng.

Người ở đầu bên kia điện thoại có thực sự tồn tại không? Nếu Nguyễn Nam Chúc đã gặp sự cố, liệu hắn có che giấu và tiếp tục gửi tin nhắn cho mình như thể hắn vẫn khỏe không? Rất có khả năng là như vậy, bởi vì trong quá khứ, Nguyễn Nam Chúc đã từng làm như vậy. Lâm Thu Thạch nắm chặt chiếc điện thoại giữa đêm tối mờ mịt. Chiếc điện thoại giờ đây như một quả lựu đạn, khi chốt an toàn được gạt ra, nó có thể khiến cậu nát bấy thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Những suy nghĩ tiêu cực vốn bị chôn sâu trong đầu lần lượt ùn ùn trỗi dậy. Lâm Thu Thạch nhớ lại lời hẹn giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc: Nếu quả thực xảy ra sự cố, cậu cũng không yêu cầu người kia nhất định phải sống tiếp một cách tạm bợ.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Thu Thạch đột nhiên rung lên, cậu vội mở ra xem, thấy trên màn hình xuất hiện tin nhắn mới, đến từ Nguyễn Nam Chúc - người mà cậu vẫn luôn nhung nhớ.

Nguyễn Nam Chúc nói: *Em vẫn ổn. Thu Thạch, bên anh thế nào rồi?*

Lâm Thu Thạch cup mắt, gõ được hai chữ lại xóa đi, cuối cùng chỉ nhắn lại là: *Anh vẫn ổn, em đừng lo.*

Giây lát sau, Nguyễn Nam Chúc lại nhắn: *Anh sao rồi? Có phải đã gặp chuyện gì không?*

Lâm Thu Thạch thở dài, hai người quá ăn ý, đến nỗi cậu không nói gì Nguyễn Nam Chúc cũng đoán ra có chuyện không ổn. Mặc dù cậu trả lời rất mơ hồ, nhưng với IQ của Nguyễn Nam Chúc, chắc chắn là hắn hiểu.

Trong lúc Lâm Thu Thạch đang than ngắn thở dài, Nguyễn Nam Chúc lại gửi một tin nhắn nữa, nội dung là: *Thu Thạch, em đã gặp anh ở trong cửa.*

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu nhìn hàng chữ trên màn hình, nhất thời không biết phải đáp sao.

Anh có thật là Thu Thạch không? Anh có thật sự tồn tại không? Nguyễn Nam Chúc lại gửi một tin nhắn nữa đến, nội dung tin nhắn lần này đánh thẳng vào linh hồn của Lâm Thu Thạch: *Bây giờ em đang suy nghĩ về vấn đề đó.*

Lâm Thu Thạch nhắn lại: *Vậy đáp án của em thế nào?*

Không, Nguyễn Nam Chúc nói, không có đáp án.

Lâm Thu Thạch lại hỏi: *Em có sợ không?*

Lần này Nguyễn Nam Chúc ngưng lại một lát mới trả lời: *Em chẳng sợ bất cứ điều gì, chỉ sợ không thể cùng chết bên anh.*

Lâm Thu Thạch đọc tin nhắn mà không khỏi bật cười. Cùng lúc đó, từ sâu thẳm trong lòng cậu ngùn ngụt dâng lên dũng khí, cậu chậm rãi gõ một dòng chữ: *Nam Chúc, anh qua đó với em được không?*

Nếu sau khi đọc tin nhắn này mà Nguyễn Nam Chúc tỏ ra hơi do dự, thì Lâm Thu Thạch sẽ không tiếp tục. Bởi vì hai người đi cùng nhau thì độ khó sẽ tăng lên gấp đôi, nếu Nguyễn Nam Chúc không muốn, cậu sẽ không đến gặp để gây thêm rắc rối chí mạng cho hắn.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc trả lời rất nhanh, vồn vện một chữ: *Được.*

Khi thấy câu trả lời của Nguyễn Nam Chúc, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi của Lâm Thu Thạch chốc lát lộ ra nụ cười rạng rỡ. Cậu bật cười ha ha, cười đến mức khóe mắt nhuộm lệ. Tiếp theo đó, cậu nhét điện thoại vào túi, quay lưng lại dựng thẳng ngón giữa với tòa nhà phía sau, mắng: “Đừng hòng dọa tao, giờ tao đi tìm cậu ấy đây! Đờng!”

Đi đâu đáng sợ nhất trong cuộc sống là không có hy vọng, Lâm Thu Thạch đã có mục tiêu của mình, nên màn đêm vô cùng vô tận kia bỗng đứng trở nên ấm áp, không còn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo thấu xương nữa.

Từ nửa đêm về sáng, Lâm Thu Thạch gặp thêm vài đợt tấn công nữa của quỷ quái, nhưng đều chỉ hoảng sợ chứ không gặp nguy hiểm, Lâm Thu Thạch đã sống sót thành công.

Khi ánh mặt trời ấm áp lan tỏa khắp mặt đất, Lâm Thu Thạch đã có mặt trên giường ngủ trong căn hộ chung cư của mình, ngủ một cách say sưa, cứ như tất cả mọi thứ xảy ra vào đêm qua chẳng qua chỉ là một giấc mơ đáng sợ.

Hôm sau đó, Lâm Thu Thạch ngủ nướng nguyên ngày lại ăn một bữa no nê, rồi hùng hực khí thế đi tới ngôi trường hôm qua, ngồi trong căng tin chơi Sudoku.

Vừa chơi, cậu vừa suy nghĩ, không biết cửa bên phía Nguyễn Nam Chúc liệu có điểm gì đặc biệt không, Nguyễn Nam Chúc có gặp lại những bạn bè quá cố của mình hay không? Nghĩ một lát, Lâm Thu Thạch lại bật cười, cậu không thể kiên chế được cảm xúc của mình, bởi vì hề nghĩ đến Nguyễn Nam Chúc là khoe miệng cậu lại bất giác cong lên.

Thời gian ban ngày trôi qua rất nhanh, mặt trời chầm chậm chìm xuống đường chân trời, màn đêm theo đó buông xuống.

Sau khi trời tối, Lâm Thu Thạch lo mình bị bảo vệ trường đuổi ra ngoài nên đã tìm một góc khuất trong trường để trốn. Cậu ngồi trong chỗ trốn từ lúc ngôi trường còn đông đúc ồn ào cho tới khi dần trở nên tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng du dương.

Mặt trăng treo trên ngọn cây, trăng sáng đầy trời, quả là một đêm thanh mát.

Lâm Thu Thạch ngồi trên ghế ven hồ nước làm thức ăn cho muỗi. Muỗi ở đây cực kỳ nhiều, cánh tay Lâm Thu Thạch bị đốt sưng phồng thành từng đốm lớn, vừa đau vừa ngứa.

Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, so với sự hưng phấn vì sắp được gặp Nguyễn Nam Chúc thì việc bị muỗi đốt chẳng đáng là gì. Người ta nói các cặp đôi cách một thời gian mới gặp lại thì quăn quýt chẳng khác nào vợ chồng mới cưới, lúc này Lâm Thu Thạch mới thật sự được trải nghiệm cảm giác này.

Thời gian trôi qua từng chút một, cùng với tiếng tích tắc của đồng hồ đeo tay, thế rồi mười hai giờ đã điểm.

Dường như chỉ trong chốc lát, bầu không khí tĩnh mịch nhưng an lành trong khuôn viên ngôi trường đã đổi khác, trong không gian lan tràn một mùi hôi thối không thể chịu nổi. Lâm Thu Thạch mặc dù không có khứu

giác nhạy bén như Trình Nhất Tà, nhưng cậu nhận ra điểm khởi nguồn của cái mùi đó: Là mùi hôi thối bốc lên từ xác chết thối rữa. Dù mùi này chỉ thoáng qua, nhưng vẫn khiến người ngửi thấy có cảm giác chẳng lành.

Lâm Thu Thạch đi đến nơi gặp Nguyễn Nam Chúc. trước đó họ đã hẹn nhau ở sân tập thể dục, sân tập thể dục là một khu vực khá rộng rãi, dù có gặp phải chuyện gì cũng dễ dàng bỏ trốn.

Nhưng khi Lâm Thu Thạch đến sân tập, cậu phát hiện trong sân trống trải không có người, chẳng hề thấy bóng dáng Nguyễn Nam Chúc đâu cả.

Trái tim Lâm Thu Thạch chợt thất lại, đang nghĩ liệu Nguyễn Nam Chúc có xảy ra chuyện gì không thì từ sau lưng cậu vọng lại một tràng tiếng bước chân gấp rút, Lâm Thu Thạch vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị ai đó nắm tay, một giọng nam trẻ trung lạnh lạnh như oanh vàng vang lên: “Lâm Thu Thạch, đi theo em!”

Lâm Thu Thạch bị người đó kéo chạy về phía trước, cậu ngoảnh đầu liếc nhìn phía sau một cái, thấy trên đường lúc này xuất hiện mấy bộ thi thể mục rữa thảm hại đang khập khiễng đi về phía họ.

“Đằng này!” Thiếu niên kia kéo tay Lâm Thu Thạch chạy đi như bay, vì sắc trời quá tối, nên Lâm Thu Thạch nhất thời không thể nhìn rõ hình dáng của người nọ. Mãi đến khi chạy qua một vài ngọn đèn đường, nhờ ánh sáng hắt xuống từ những chiếc đèn cậu mới nhìn rõ gương mặt đẹp đẽ khó phân rõ là nam hay nữ của thiếu niên.

“Nam Chúc!” Lâm Thu Thạch kinh ngạc nói: “Khi tối đến, em sẽ trở thành thế này sao?!” Nghĩ đến vẻ lạnh lùng cao ngạo của Nguyễn Nam Chúc sau khi lớn lên, giọng nói của Lâm Thu Thạch bất giác đượm ý cười: “Hồi nhỏ em dễ thương quá vậy?”

Cậu nhóc kia nghe vậy lờ mờ với Lâm Thu Thạch một cái, nhưng khuôn mặt xinh đẹp trông chẳng có chút uy nghiêm nào. Nguyễn Nam Chúc bảo: “Anh bảo em dễ thương à?”

Lâm Thu Thạch: “Dễ thương thật mà.”

Nguyễn Nam Chúc: “Làm ơn học lại cách dùng từ, cảm ơn.”

Lâm Thu Thạch cười phá lên, mặc dù cả hai đang chạy trốn, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Thu Thạch chạy trốn một cách vui vẻ như vậy.

Nguyễn Nam Chúc đưa Lâm Thu Thạch đến bên cạnh sân tập thể dục trong nhà, hai người dừng lại trong giây lát, Lâm Thu Thạch nói: “Những cái xác kia là thế nào vậy?”

Giọng Nguyễn Nam Chúc có vẻ chẳng quan tâm: “Ai biết được, mấy thứ đồ hàng đó em quên sạch rồi, bao nhiêu cửa như vậy, chẳng lẽ em phải ghi nhớ đến từng nhân vật qu ân chúng sao?”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, nếu cậu nghe những lời này từ Nguyễn Nam Chúc đã trưởng thành, có lẽ sẽ cảm thấy rất ng ầu, nhưng nhìn khuôn mặt xinh xắn như búp bê trước mắt, cậu chỉ cảm thấy không nhin được cười: “Được rồi được rồi, Nam Chúc nhà mình nói gì cũng chuẩn.”

Nguyễn Nam Chúc cau mày nhìn Lâm Thu Thạch: “Lâm Thu Thạch, anh định làm phản hả?”

Lâm Thu Thạch: “Anh đâu có.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thân thể em chỉ thu nhỏ lại mà thôi...”

“Anh biết rồi biết rồi.” Lâm Thu Thạch vội nói: “Anh biết là thân thể em nhỏ, nhưng linh h ồn vẫn trưởng thành.”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng răng nghiêng lợi, dĩ nhiên là h ắn nghe ra giọng điệu d ỗ trẻ nhỏ của Lâm Thu Thạch.

Trong lúc hai người nói chuyện, từ khóm cây g ần đó bỗng vang lên một giọng hát thoát tr ần thoát bổng, nghe như một đứa trẻ đang đọc bài đ ồng dao.

“Mẹ nó,” Nguyễn Nam Chúc chửi tục, “lại cái cửa này nữa...”

Lâm Thu Thạch nói: “Đây là cửa cấp mấy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Cửa cấp tám của em, là một tiểu quỷ đoạt mạng.” H ắn vừa dứt lời, Lâm Thu Thạch li ền nghe thấy giọng một đứa trẻ cười vang như tiếng chuông bạc, sau ấy trước mặt nổi trận gió lớn, đèn đường hai bên bị thổi tắt từng cái một, tứ phía bị vây h ãm trong bóng tối.

Nguyễn Nam Chúc kh ẽ nói: “Thứ này có thể đoán biết vị trí của chúng ta qua tiếng động, anh đi theo em, đừng để phát ra âm thanh.”

Lâm Thu Thạch biết thị giác của Nguyễn Nam Chúc vượt xa người thường, thậm chí có thể nhận biết đường đi nơi không có ánh sáng, bèn trở

ngược bàn tay nắm lấy tay Nguyễn Nam Chúc, để cho Nguyễn Nam Chúc dẫn mình tiến lên phía trước.

Nguyễn Nam Chúc hiện giờ người nhỏ nên tay cũng nhỏ, Lâm Thu Thạch hơi cố gắng một chút là có thể nắm trọn bàn tay hắn.

“Sột soạt, sột soạt”, một tràng những tiếng động rất nhỏ đang tới gần chỗ họ. Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch bước đi một cách vô cùng cẩn trọng, cố gắng hết sức để không phát ra tiếng động nào.

Lâm Thu Thạch nghe có tiếng thở của một sinh vật vừa dừng lại bên cạnh họ. Tiếng thở này rất gần, thậm chí Lâm Thu Thạch còn cảm nhận thấy hơi thở lướt qua cánh tay đang buông thõng của mình.

Nguyễn Nam Chúc lúc này vẫn đang tiến về phía trước đột nhiên dừng lại, dường như hắn nhìn thấy thứ gì đó, bèn khẽ siết chặt bàn tay Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không dám tùy tiện cử động, trên thực tế, cậu có thể cảm nhận rất rõ ràng bả vai của mình đang bị một bàn tay lạnh cóng đặt lên. Bàn tay ấy rất nhỏ, hẳn là của trẻ con, nhiệt độ chẳng khác nào một khối băng. Cách một lớp vải mà cảm giác lạnh lẽo vẫn cứ không ngừng truyền qua thân thể Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc dường như đang gặp phải một khó khăn nào đó. Lâm Thu Thạch cảm thấy bàn tay hắn tứa ra mồ hôi lạnh. Cậu chẳng nhìn thấy gì trong bóng tối, nhưng cảm nhận rõ ràng được bầu không khí nặng nề xung quanh.

Đúng vào lúc mọi thứ như rơi vào trạng thái tạm dừng, một tiếng kính vỡ định tai nhức óc vọng ra từ khu phòng học cách chỗ họ không xa, ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất. Bàn tay đang đặt trên vai Lâm Thu Thạch đột nhiên biến mất, Nguyễn Nam Chúc nắm tay Lâm Thu Thạch bỏ chạy.

Những ngọn đèn đường đã tắt ban nãy lại sáng lên, Lâm Thu Thạch đã có thể nhìn rõ cảnh vật ở xung quanh.

Họ chỉ ở trong bóng tối vài phút đồng hồ, vậy mà trên các cành cây đã phủ đầy mạng nhện trắng, một đôi mắt màu đỏ đang nhìn họ chăm chú đầy vẻ tà ác giữa đám mạng nhện. Ban đầu, Lâm Thu Thạch cứ nghĩ đó là một con nhện to bằng đầu người, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, đó là một

con nhện khổng lồ trên thân gắn vô số đầu người. Những cái đầu này vẫn chưa mất đi sức sống, đôi mắt thậm chí vẫn còn chuyển động được. Đôi mắt màu đỏ nhìn theo họ rời khỏi, ánh nhìn căm hận, ghim chặt vào bóng dáng hai người.

Khấp người và trên đầu Nguyễn Nam Chúc đầu dính đầy mạng nhện, đợi khi đến một nơi an toàn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu gỡ những mảng tơ nhện màu trắng ra khỏi người.

Lâm Thu Thạch đứng phía sau Nguyễn Nam Chúc nên không bị dính nhiều mạng nhện lắm, cậu vừa giúp Nguyễn Nam Chúc vừa nói: “Ban nãy thứ gì nhảy lầu vậy?” Nếu không nhờ tiếng vật nặng rớt đất đánh lạc hướng, e rằng hai người đã đi đời nhà ma rồi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bạn em.”

“Em có nhiều bạn nhỉ.” Lâm Thu Thạch nói, “ở trong cửa.”

“Cũng có thể coi là nhiều.” Nguyễn Nam Chúc thở dài: “Biết được họ ở trong này bình an là tốt rồi.”

Lâm Thu Thạch bỗng nghĩ đến đi đâu gì đó: “Em đã gặp vị đàn anh kia chưa? Anh ấy mất tích trong cửa cấp mười hai... chắc hẳn có thể cho chúng ta một vài manh mối chứ?” Người đã từng kinh qua cửa cấp mười một và bước vào cửa thứ mười hai, chắc hẳn có thể cho họ những gợi ý cực kỳ quan trọng.

Nguyễn Nam Chúc gượng cười: “Đâu dễ như vậy.”

Lâm Thu Thạch: “Nghĩa là sao?”

“Em đã hỏi tất cả những câu có thể nghĩ đến, nhưng anh ấy nói mình không rõ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh ấy chẳng có ký ức gì về cửa cấp mười một lẫn mười hai.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu không ngờ câu trả lời lại như vậy.

“Khi ở thế giới thực em không nghĩ gì, nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi kỳ lạ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khi đàn anh vượt qua cửa cấp mười một, em mới chỉ là người mới nên cũng không hỏi quá nhiều, nhưng những người khác chắc chắn đầu sẽ hỏi về các tình tiết, đồng thời ghi chép lại... nhưng chẳng có gì cả.”

Lâm Thu Thạch nhíu mày: “Hình như chúng ta trước đó không hề để ý đến điểm này thì phải?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: “Cứ như...”

Lâm Thu Thạch nói: “Cứ như những ký ức về chuyện này đã bị ai đó xóa mờ đi mất?”

Rõ ràng đó là một việc cực kỳ quan trọng, vậy mà các ký ức liên quan trong đầu họ lại như bị ai đó cưỡng ép xóa đi, chẳng một ai thắc mắc, mãi đến khi họ vào cửa cấp mười một, cảm giác vô lý đó mới trở nên rõ ràng.

“Đúng thế, bây giờ nghĩ kỹ lại, sao h ồi đó hoàn toàn không có một ghi chép nào cả.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đàn anh còn biết bao bạn bè khác nữa, không lẽ anh ấy lại không muốn họ vượt qua cửa của mình? Còn về cửa cấp mười hai...”

Lâm Thu Thạch nói: “Cửa cấp mười hai làm sao?”

Lời mà sau đó Nguyễn Nam Chúc nói là những gì Lâm Thu Thạch không hề ngờ đến: “Sau khi thoát khỏi cửa cấp mười một, vị đàn anh đó mất tích.”

“Mất tích?!” Lâm Thu Thạch sững sờ: “Nhưng em nói người đó vẫn ở Hắc Diệu Thạch mà?”

“Đúng, vẫn ở Hắc Diệu Thạch.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng r ồi tất cả mọi người bắt đầu lờ đi sự t ồn tại của người đó, em cũng vậy. Anh ấy sống trong biệt thự mà như biến thành kẻ vô hình...” Hắc cần thận lựa chọn từ ngữ, để lột tả cảm giác quái dị đó: “Kiểu như bọn em đầu biết anh ấy ở đó, nhưng... không thể nhìn thấy anh ấy được.”

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát, r ồi nói bằng giọng khàn khàn: “... Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu nhìn Lâm Thu Thạch.

Cổ họng Lâm Thu Thạch khẽ nhích, cậu nói: “Anh... chưa thấy em nhắc đến tên của vị đàn anh đó l ần nào.”

Nguyễn Nam Chúc sững người.

Lâm Thu Thạch nói: “Em còn nhớ tên người đó là gì không?” Lâm Thu Thạch từng nhìn thấy đồ của vị đàn anh đó ở phòng Nguyễn Nam Chúc, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, cậu nhận ra mình không còn nhớ hình dạng của những vật đó nữa. Cậu cảm thấy Nguyễn Nam Chúc không phải người dễ dàng lãng quên người đã khuất, trừ khi sự lãng quên đó có một ý nghĩa khác...

Về mặt Nguyễn Nam Chúc thoát cái trở nên trống rỗng, hần há miệng ra, như định nói ra một cái tên. Nhưng cuối cùng hần không thể, cái tên vốn dĩ đã nhớ rất kỹ vậy mà không cách nào đưa ra khỏi ngăn kéo ký ức, hần chỉ nhớ mình có một vị đàn anh như vậy, nhưng không nhớ nổi tên của người đó.

“Anh ấy đã chết thật sao? Hay là...”, Lâm Thu Thạch cảm thấy cánh tay mình nổi da gà, cậu bảo, “anh ấy đã vượt qua cửa cấp mười hai rồi?!”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Hần nhắm mắt lại, không biết nên trả lời câu hỏi của Lâm Thu Thạch như thế nào.

Xung quanh lại nổi trận gió to, khiến những chiếc lá gần đó kêu rì rào. Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng hát, biết họ lại sắp sửa phải vất chân lên cô mà chạy.

Lần này, Lâm Thu Thạch chủ động nắm tay Nguyễn Nam Chúc, cậu khẽ nói thẩn bên tai Nguyễn Nam Chúc rằng: “Đừng lo lắng, chỉ cần có em thì đi đâu anh cũng theo đến cùng.”

Dù là địa ngục chẳng nữa.

Nguyễn Nam Chúc quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, nở một nụ cười. Mái tóc hần hơi dài, gương mặt non nớt và đôi mắt sâu lắng tạo nên một sự hài hòa vi diệu, hần kiễng gót chân lên, chạm nhẹ vào môi Lâm Thu Thạch: “Em cũng vậy.”

Lâm Thu Thạch cười lớn.

Tiếp theo đó lại một cuộc chạy trốn vất vả. Hai người chẳng khác nào chú chuột đáng thương bị vờn dưới móng vuốt của con mèo, phải dùng hết mọi sức lực để tìm kiếm bất cứ cơ hội sống sót nào.

Lâm Thu Thạch đã được thấy rõ số lượng cửa nhiều đáng sợ mà Nguyễn Nam Chúc từng trải qua. Suốt đêm đó, họ chỉ được nghỉ ngơi chưa đầy một tiếng đồng hồ, thậm chí chỉ dừng lại bên đường cũng có nội tạng người rớt từ trên ngọn cây xuống.

Ban đầu Lâm Thu Thạch rất lo lắng, sợ mình cản trở Nguyễn Nam Chúc, nhưng về sau chạy nhiều đêm ra trời, cậu cứ thế cùng Nguyễn Nam Chúc ẩn nấp ở khắp nơi trong trường.

Lâm Thu Thạch hỏi, chúng ta không thể vượt ra khỏi khuôn viên trường ư?

Nguyễn Nam Chúc đáp rằng mình khá quen thuộc với địa hình trong trường, ra ngoài có khi lại phiền phức, nếu không bắt buộc phải đi thì cứ ở trong trường có khi an toàn hơn.

Giữa những cuộc chạy trốn, Lâm Thu Thạch đã được gặp khá nhiều bạn bè của Nguyễn Nam Chúc, và cả những quỷ quái có thiện ý với Nguyễn Nam Chúc.

Nơi này chẳng khác nào một khu vui chơi cỡ lớn, ai có oán thì đến báo oán, có thù báo thù, dĩ nhiên cũng có người đến vì báo ân.

Chẳng trách mấy hôm vừa rồi, Nguyễn Nam Chúc không lấy đâu thời gian trả lời tin nhắn của Lâm Thu Thạch. Với cường độ chạy như này, hai người thi thoảng nói chuyện với nhau được vài câu đã là may mắn.

Hai người cứ thế thức trắng đến hết đêm, khi trời sắp sáng họ mới ng ỉ xuống một chỗ bên rìa căng tin trường để nghỉ ngơi.

Nguyễn Nam Chúc bị thương đôi chút, nhưng không quá nghiêm trọng. Lâm Thu Thạch giúp hắn băng bó sơ qua. Trong lúc này, Nguyễn Nam Chúc cứ nhìn mãi Lâm Thu Thạch bằng cặp mắt sáng quắc, nói: “Anh biết tình hình hằng đêm của em như thế nào rồi đấy, ngày mai liệu còn dám đến không?”

Lâm Thu Thạch cười gật đầu. Mặc dù tình hình mỗi đêm ở bên cậu yên lành hơn phía Nguyễn Nam Chúc nhiều, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn muốn được ở bên cạnh hắn.

“Được thôi, Nguyễn Nam Chúc nói, “muốn thế nào em cũng chi ều.” Hắn thực hiện đúng theo giao ước với Lâm Thu Thạch, không đẩy Lâm Thu Thạch ra nữa, họ tựa bên nhau cùng chờ bình minh đến.

Lâm Thu Thạch nói: “Hóa ra h ồi cấp ba em g ầy vậy à.” Cậu băng bó vết thương cho Nguyễn Nam Chúc, dĩ nhiên cũng thấy được thân hình hắn. Mặc dù thời cấp ba, Nguyễn Nam Chúc đã rất cao, nhưng cơ thể chưa tráng kiện, hoàn toàn không thể so với thân hình khi đã trưởng thành.

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch một cái, không nói gì.

Lâm Thu Thạch bảo: “Em lúc này trông đáng yêu thật đấy.”

Nguyễn Nam Chúc chẳng tỏ vẻ gì: “Vậy anh thích em bây giờ hay em sau này hơn?”

Lâm Thu Thạch: “...” Đáng lẽ cậu không nên nhắc đến chủ đề này, Nguyễn Nam Chúc là kiểu người có thể ghen với phiên bản giả nữ của chính mình, giờ lại tiếp tục ghen tuông với chính mình h ồi trẻ... công nhận hẳn cũng giỏi thật.

Nhưng dưới cái trừng mắt của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch vẫn phải đổi lòng mà nói: “Anh thích hết!”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cái vẻ tiếc nuối đó là sao vậy.

Khi trời sắp sáng, họ bắt đầu thảo luận về chìa khóa một lát, hiện tại vấn đề này vẫn chưa có manh mối rõ ràng. Cánh cửa này thật kỳ lạ, quỷ quái xuất hiện mỗi đêm gần như không giống nhau, dù cho một số loại quỷ quái có thể xuất hiện tới lần thứ hai, nhưng vẫn chưa có manh mối nào thật sự cụ thể.

Không lời giải đúng là không lời giải, cho đến lúc này, cả hai người vẫn chẳng thể rút ra được một quy luật gì.

Một đi đầu mấu chốt duy nhất họ phát hiện ra rằng, quỷ quái sẽ xuất hiện theo trình tự nhất định, trình tự này dựa trên thời gian tuần tự của từng cửa họ vào, do đó số lượng quỷ quái càng về sau sẽ càng tăng...

“Không lẽ phải lướt lại tất cả các cửa?” Nguyễn Nam Chúc đưa ra suy đoán: “Phải chạm trán với tất cả các quỷ quái ít nhất một lần...”

Lâm Thu Thạch thì có suy nghĩ hơi khác, cậu nói: “Không chỉ là quỷ quái đâu.”

Nguyễn Nam Chúc quay sang nhìn Lâm Thu Thạch.

“Cả người quen cũ nữa.” Lâm Thu Thạch nói: “Đây giống như là... một phiên tòa xét xử?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch nói: “Hơn thua được mất, cuối cùng về con số không, ai hận đuổi giết, ai quý báo ơn.” Cậu đưa tay lên chống cằm, nhìn ánh ban mai nhàn nhạt chiếu qua đường chân trời, cơn buồn ngủ bắt đầu ập tới. Nguyễn Nam Chúc là người gục trước, hẳn ngã luôn vào lòng Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhìn ngắm gương mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc, rồi cúi xuống chạm nhẹ lên trán hắn. Thế rồi cậu cũng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Đây là giấc ngủ ngon lành nhất của Lâm Thu Thạch kể từ khi vào của cấp mười một. Cậu biết rằng Nguyễn Nam Chúc vẫn ở bên mình, mỗi khi trời tối, họ có thể nhìn thấy nhau.

Dù là quỷ quái hay cái chết đều không thể chia cách được hai người. Cậu cũng không còn sợ hãi nữa, những khoảng trống trong lòng đã được một linh hồn ấm áp khóa lấp.

Nhờ sự có mặt của Nguyễn Nam Chúc, đêm tối đáng sợ đã trở thành một điều đáng mong chờ.

Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã hiểu câu nói: *Khi ta yêu một người thì người đó trở thành mạng sườn của ta, cũng trở thành áo giáp của ta.*^[12]

Rốt cuộc, họ đã trở thành chỗ dựa vững chắc cho người kia.

Chương 137

Đêm, đêm, đêm

Ngày đến, Lâm Thu Thạch sáng khoái thức dậy trên giường. Sau khi đánh răng rửa mặt, cậu ăn một bữa sáng đơn giản, rồi ôm Hạt Dẻ ngồi trên sofa xem tivi. Tuy vẫn ngồi trong nhà, nhưng đầu óc cậu đã bay đến ngôi trường kia để ở bên Nguyễn Nam Chúc. Cậu bắt đầu ngẫm nghĩ câu chuyện Nguyễn Nam Chúc kể về vị đàn anh kia.

Nhưng chưa kịp nghĩ ra manh mối gì, cậu đã nhận được điện thoại của Ngô Kỳ. Ngô Kỳ gọi tới hỏi thăm Lâm Thu Thạch còn đi làm tiếp không, nếu thật sự không đi nữa thì cậu ta sẽ giúp Lâm Thu Thạch viết đơn xin nghỉ việc.

Lâm Thu Thạch nói thẳng: “Tôi không làm nữa, ông viết đơn giúp tôi.”

Ngô Kỳ nghe vậy, cảm thấy hơi kinh ngạc. Lâm Thu Thạch trước giờ là một người rất có trách nhiệm, hiện nay cậu vẫn còn một số công việc đang dở chưa bàn giao cho người khác. Ngô Kỳ cứ nghĩ ít nhất Lâm Thu Thạch cũng phải bàn giao xong công việc rồi mới nghỉ việc, thật không ngờ Lâm Thu Thạch nói đi là đi, thậm chí chẳng buồn đích thân nộp đơn nghỉ việc.

Thấy phản ứng ngạc nhiên của Ngô Kỳ, Lâm Thu Thạch chỉ cười mà không nói gì. Trên thực tế, ngay bản thân cậu cũng còn nhiều điều mơ hồ về không gian này, bởi vì cảm thấy nó quá ảo, nên khó mà nảy sinh tâm huyết hay trách nhiệm gì.

Sau khi ăn uống đầy đủ ở nhà, Lâm Thu Thạch lại đánh một giấc ngủ trưa. Khoảng năm, sáu giờ chiều, cậu mới đến trường.

Khi đến nơi, cậu lảng lảng lén vào khuôn viên trường như mọi khi, thấy đám học sinh vừa tan lớp, đang khoác ba lô cười nói đi ra ngoài. Hôm nay là thứ Sáu, ngày mai đa phần học sinh không phải đi học, cho nên so với ngày thường gương mặt lũ trẻ có thêm vài phần phấn khích. Tuổi càng

nhỏ thì niềm vui càng dễ đến, chỉ một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi cũng đủ khiến đám học sinh nở nụ cười rạng rỡ, sáng sủa như hoa hướng dương.

Lâm Thu Thạch đi dạo đến khu vực quanh sân tập thể dục, chỗ hôm qua cậu gặp mặt Nguyễn Nam Chúc.

Cậu tìm đại một chiếc ghế đá ngồi xuống, lấy từ trong túi một viên kẹo bỏ vào miệng. Trước đó mấy ngày, mỗi khi trời chuẩn bị tối là tâm trạng Lâm Thu Thạch lại trở nên bức bối, nhưng hôm nay, biết mình sẽ được gặp Nguyễn Nam Chúc nên trong lòng cậu rất bình tĩnh, thậm chí còn hơi mong đợi một chút.

Mười hai giờ vừa điểm, bầu không khí trong khuôn viên trường học bắt đầu thay đổi.

Đầu bên kia sân tập xuất hiện bóng dáng Nguyễn Nam Chúc, hẳn đang đi tới chỗ Lâm Thu Thạch, vừa đi vừa vẫy tay.

Lâm Thu Thạch mỉm cười ra đón, hai bàn tay lại nắm chặt lấy nhau.

Đêm nay là một đêm nguy hiểm hơn nhiều, bởi vì họ sẽ gặp phải quỷ quái ở cả cửa của Lâm Thu Thạch lẫn Nguyễn Nam Chúc, nói cách khác, số lượng quỷ quái sẽ tăng lên gấp đôi.

Nhưng ngẫm kĩ lại thì đây không phải chuyện đặc biệt nghiêm trọng, bởi vì nhân vật Lâm Thu Thạch lo ngại nhất - nữ chủ nhân nhà họ Vu ở cửa *Đền mở người* đã chạm trán nhân vật nữ quỷ trong một cửa khác của Nguyễn Nam Chúc.

Đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên, vốn dĩ lúc ấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đang bị nữ chủ nhân nhà họ Vu đuổi cho chạy thở không ra hơi, giữa đường chợt nhận ra nữ chủ nhân không hề đuổi theo nữa. Khi họ tới một tầng khá cao để nhìn xuống thì thấy nữ chủ nhân đang đánh nhau với một túm tóc.

“Chuyện gì thế này?” Lâm Thu Thạch đứng trên cao nhìn xuống, cảnh tượng ở phía xa khiến cậu sửng sờ.

Túm tóc như thể có linh tính, cứ quấn chặt lấy thân thể nữ chủ nhân không buông, cây đại đao trong tay nữ chủ nhân trở nên hoàn toàn vô dụng, mục ta rút lên một tiếng phẫn nộ, lẫn lộn đánh vật trên mặt đất.

“Hình như đó là quỷ quái từ một cửa của em.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Con quái này hơi kỳ thị phụ nữ, nó ghét em lắm.”

Lâm Thu Thạch: “Ghét em? Nhưng em là đàn...” Cậu chưa nói hết câu đã im bặt, bởi vì cậu chợt nhớ ra rằng rất có thể Nguyễn Nam Chúc đã mặc đồ nữ vào cửa đó.

Nguyễn Nam Chúc hiển nhiên biết Lâm Thu Thạch định nói gì, hần liếc xéo cậu một cái, không nói gì.

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Anh nghĩ mắt mũi con quái này có vấn đề”

Cuối cùng con nào giành chiến thắng, Lâm Thu Thạch không rõ. Số cửa Nguyễn Nam Chúc từng đi qua quá nhiều, giờ đây cả ngôi trường chẳng khác nào một vườn quái vật, chỉ đi trên đường Lâm Thu Thạch cũng nhìn thấy đôi tay trắng ởn thò ra định kéo mình.

Đối mặt với tình hình như vậy, Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc: “Rốt cuộc em từng vượt qua bao nhiêu cửa vậy?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Trước khi anh đến, trung bình ba ngày một cửa, anh tính thử xem?”

Lâm Thu Thạch: “...” Vâng, cũng chẳng nhiều lắm, khoảng... vài trăm cửa chứ mấy.

Chính vì số lượng quá nhiều nên mới dẫn đến tình huống: Ra tới ngã tư đường, họ thấy phía trước là búp bê kinh dị kiểu Mỹ mặc váy đỏ, phía sau là ma nữ áo trắng phát phơ, bên phải một rừng cánh tay thò lên từ mặt đất, bên trái may quá, không có con gì, nhưng tấm bia mộ mọc lên giữa đường kia trông đáng ngờ không kém.

Cuối cùng, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc quyết định chẳng rẽ hướng nào, cứ đứng im đợi mấy thứ kia tự di chuyển trước đã.

Ban đầu Lâm Thu Thạch còn hơi sợ, nhưng về sau thì hoàn toàn chết lặng. Cậu và Nguyễn Nam Chúc chạy gần chết để đến được khu phòng học nhưng vẫn không dám nghỉ ngơi, chỉ dám đứng dựa vào gốc cây để thở cho đỡ mệt, trong lúc nghỉ vẫn phải dè chừng xem trên cành cây có ma thắt cổ gì đó hay không.

Đi đầu may mắn duy nhất là số lượng quỷ quái tuy nhiều nhưng chất lượng không được tốt lắm, có lẽ vì Nguyễn Nam Chúc chủ yếu cày cửa

cấp thấp, chứ nếu hần cày cửa cấp cao thì Lâm Thu Thạch thấy tốt nhất khỏi cần chạy nữa, đứng im chờ chết cho đỡ mệt.

“Mệt chưa?” Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc.

“Vẫn ổn.” Nguyễn Nam Chúc quệt mồ hôi trên mặt, liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn hai tiếng nữa.”

Lâm Thu Thạch im lặng một lát rồi bật cười: “Thật ra... anh cũng không mong trời sáng cho lắm.”

Khi trời sáng, Nguyễn Nam Chúc sẽ biến mất.

Nguyễn Nam Chúc cũng cười theo.

Cả hai vừa nghỉ ngơi được một lát thì khu phòng học sau lưng bỗng bật đèn sáng trưng, ai đó gọi tên Lâm Thu Thạch: “Thu Thạch...”

Nụ cười trên mặt Lâm Thu Thạch trở nên cứng đờ, giọng nói kia là của Nguyễn Nam Chúc trưởng thành, vừa trầm, vừa hơi khàn, nghe cực kỳ nịnh tai.

Nguyễn Nam Chúc cũng nghe thấy giọng nói kia của mình, bèn nhìn về phía khu phòng học, về mặt khá khó coi.

“Thu Thạch... Thu Thạch...”, “Nguyễn Nam Chúc” trong phòng học vẫn tiếp tục lên tiếng, “kẻ đó là giả mạo, anh hãy cẩn thận...”

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn cậu thiếu niên Nguyễn Nam Chúc, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của thiếu niên lóe lên tia nhìn tà ác, hần nói: “Lâm Thu Thạch, anh không nhận ra tôi là giả à?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc kiễng chân, cắn Lâm Thu Thạch một cái không nhẹ cũng không mạnh, sau đó nói: “Thế nào hả, định vào kia cứu hần hả? Vậy phải trả một cái giá trước đã.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt hần, thở dài: “Em muốn gì nào?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi? Dĩ nhiên là tôi muốn anh...”

Lâm Thu Thạch dang tay ôm lấy Nguyễn Nam Chúc như ôm lấy một con búp bê đáng yêu: “Muốn hôn anh còn phải kiễng chân, định muốn cái gì nữa?”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng răng nghiêng lợi: “Muốn tạo phản hả?! Mau thả em ra...”

“Không.” Lâm Thu Thạch cười nói: “Em muốn anh trả giá mà? Giờ anh trả đây còn gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh thay đổi rồi!”

Lâm Thu Thạch nói một cách bất đắc dĩ: “Lúc nào rồi còn diễn kịch nữa, không sợ anh thật sự nghi ngờ à?”

Nguyễn Nam Chúc hừ một tiếng, nói: “Giọng nói trong đó dở như thế, làm sao là em được. Nếu anh thật sự tin lời nó thì em...”

Lâm Thu Thạch: “Em làm sao?”

Nguyễn Nam Chúc ghé sát bên tai Lâm Thu Thạch thì thầm: “Em sẽ trừng phạt anh.”

Lâm Thu Thạch nhìn cậu bé Nguyễn Nam Chúc nằm gọn trong vòng tay mình, thật sự hết chịu nổi, bờ vai bắt đầu run lên bần bật, phải cố gắng lắm mới không cười thành tiếng.

Nguyễn Nam Chúc phùng mang trợn má: “Cười cái gì?”

Lâm Thu Thạch nói: “Không... không có gì... em đừng dùng khuôn mặt này để nói với anh mấy lời như vậy, anh cảm thấy như mình đang phạm pháp ấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Trong lúc hai người nói chuyện, kẻ bắt chước giọng nói của Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa chịu dừng, có đi đâu ngữ điệu đã có phần sốt ruột bức bối, không rõ có phải bị màn kịch của Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc chọc tức hay không.

Lâm Thu Thạch đi đến bên cửa sổ, nhìn vào bên trong. Cậu thấy quả thực ở đó có một Nguyễn Nam Chúc, nói đúng hơn thì là một người giống Nguyễn Nam Chúc y đúc.

Kẻ này ngồi trong phòng học, người bị trói bằng sợi tóc màu đen, bấy giờ đang cố gắng giãy giụa. Thấy Lâm Thu Thạch nhìn vào, hắn lập tức vùng dậy: “Thu Thạch, hắn là giả đấy! Dù anh không tin em thì cũng tránh hắn xa một chút...”

Lâm Thu Thạch nhìn “Nguyễn Nam Chúc”, nói: “Có biết mày sơ hở chỗ nào không?”

“Nguyễn Nam Chúc” nói: “Anh nói sao cơ?”

Lâm Thu Thạch: “Nguyễn Nam Chúc thật chẳng bao giờ nói kiểu ‘dù không tin em’ gì đó.”

“Hừ.” Cậu nhóc đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch bực bội phồng má lên, nói: “Thứ rác rưởi, bắt chước tao thì phải học tới nơi tới chốn chứ.”

Hắn vừa dứt lời, tên Nguyễn Nam Chúc giả ở trong phòng bắt đầu tan chảy, miệng rú lên thảm thiết. Lâm Thu Thạch đang nghĩ xem đây là tình tiết trong cửa nào, chợt thấy một bé gái dị dạng bò vào, tứ chi của nó đều đã giập gãy thành những hình dạng quái gở, đôi mắt to một cách tợn người, đồng tử đen thẫm ánh lên chút xanh sắc lạnh.

“Tương Nữ?” Nguyễn Nam Chúc nhận ra “người bạn cũ”, bèn nói: “Lâu rồi không gặp nhỉ.”

Tương Nữ trèo lên cửa sổ, áp khuôn mặt trắng bệch vào tấm kính, nhìn chằm chằm hai người ở bên ngoài. Cảnh này hơi đáng sợ, nhưng Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đã chứng kiến bao nhiêu cảnh tượng quái dị nguyên một đêm rỗi cho nên lúc này lòng họ không hề dao động, thậm chí còn hơi buồn cười.

“Phòng học chính là ‘rương của Tương Nữ à?’ Lâm Thu Thạch nói: “Vậy chúng ta nên đi thôi, dù sao nó cũng không thể ép bọn mình mở rương.”

“Đi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Hai người nói đi là đi thẳng, trông chẳng có vẻ gì lưu luyến. Sau lưng họ lại bắt đầu vang lên giọng của Lâm Thu Thạch, cậu nghĩ thầm cũng may mình đang ở bên Nguyễn Nam Chúc, nếu không lại mất thời gian xác minh thêm lần nữa.

Từ đó cho đến sáng, Lâm Thu Thạch còn gặp một số người quen khác, ví dụ như Tiểu Mai, người đã tự sát trong cửa Tương Nữ, cùng với người yêu của cô.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vốn suýt gặp nạn tại hồ nước trong khuôn viên trường, may nhờ có Tiểu Mai và người yêu đến cứu.

Bốn người đứng quây quần ở đình hóng mát, Tiểu Mai trợn mắt há miệng trố Nguyễn Nam Chúc, nói: “Chúc Mạnh, chị là nam hả?? Còn là trẻ con?”

Nguyễn Nam Chúc cúi tiết: “Ai là trẻ con? Tôi bị thu nhỏ thôi!”

“À.” Tiểu Mai cất giọng hờn hợt, có vẻ không tin lời của Nguyễn Nam Chúc cho lắm.

Nguyễn Nam Chúc vẫn muốn phản bác, nhưng Lâm Thu Thạch chẳng buồn nể mặt mà phá lên cười, nói: “Nam Chúc, trò giả gái của em xem ra công hiệu ghê, lũ quỷ quái kia có khi chẳng nhận ra em ấy nhỉ?”

“Có gì mà không nhận ra.” Nguyễn Nam Chúc hậm hực nói: “Chỗ này chỉ có em và anh là người sống, nhận ra hay không thì vẫn cứ muốn giết chúng ta thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Em nói nghe rất thuyết phục, anh không phản bác nổi.

Lâm Thu Thạch hỏi Tiểu Mai sống ở đây có ổn không, Tiểu Mai cười rạng rỡ kéo tay bạn trai nói rất được, họ đã kết hôn rồi, trước mắt đang chuẩn bị sinh con, qua một thời gian nữa họ sẽ có một gia đình ba người...

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bèn liếc Lâm Thu Thạch một cái đầy ẩn ý.

Lâm Thu Thạch hết hồn: “Em nhìn anh làm gì? Anh có để được đâu?!”

Nguyễn Nam Chúc: “Không, không phải do anh, chắc chắn là vì em chưa nỗ lực đủ.”

Nghe hai người đùa nhau, Tiểu Mai nói ra câu mà ban nãy Lâm Thu Thạch vừa nói: “Này, Lâm Thu Thạch, hẹn hò với trẻ vị thành niên là phạm pháp đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tại sao cậu lại là người phạm tội, rõ ràng cậu mới là người bị quấy rối mà.

Cuộc gặp với Tiểu Mai chỉ là một đoạn nhạc dạo, còn giai điệu chính của đêm nay vẫn là chạy trốn, chạy trốn, chạy trốn không ngừng.

Hôm nay mặc dù có bạn cũ giúp sức, nhưng tần suất xuất hiện của quỷ quái đã tăng cao rất nhiều. Vận may của Lâm Thu Thạch không được tốt lắm nên bị quái vật chém một nhát, Nguyễn Nam Chúc thì rơi từ chỗ cao xuống bị trẹo chân. Tuy các vết thương khá nặng nhưng khi trời sáng, chúng sẽ tự động biến mất.

Gần tản sáng, cả hai người vốn có thể lực ổn vẫn cảm thấy sắp không chống đỡ nổi. Hai người ngửi dưới đất, gần như không nhấc nổi bước

chân.

“Hôm nay hình như trời sáng sớm hơn thì phải.” Nguyễn Nam Chúc tựa vào vai Lâm Thu Thạch, nhìn chiếc đồng hồ trên tay.

“Vậy ư?” Lâm Thu Thạch không hề để ý tới đi đâu đó, cậu nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc rối trên đầu Nguyễn Nam Chúc, vừa vuốt vừa đáp.

“Thật đấy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hôm qua em ngủ vào lúc sáu giờ ba mươi tư phút... thế rồi trời sáng.”

“Bây giờ là sáu giờ hai mươi một.” Nguyễn Nam Chúc đáp, hần ngẩng lên nhìn trời. Chỉ thấy bóng tối nặng nề trong không gian đang dần dần lùi xa, phía đường chân trời có ánh sáng nhạt đang loang ra. Ánh sáng bắt đầu lan tỏa trên các tầng mây, nhuộm cho đám mây trắng trở thành nâu đỏ lửa của nắng ban mai.

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang nói gì đó, nhưng giọng càng lúc càng nhỏ. Hần tựa bên vai Lâm Thu Thạch, chìm vào giấc ngủ say. Lâm Thu Thạch chăm chú nhìn gương mặt người bên cạnh, rồi cũng rơi vào giấc ngủ dài.

Cứ thế nhiều đêm nữa trôi qua, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đã hoàn toàn quen với nhịp độ khẩn trương của các cuộc rượt đuổi lúc nửa đêm.

Vậy nhưng họ vẫn hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào về cửa cấp mười một, bởi vì diễn biến của mỗi đêm một khác, lũ quỷ quái đồ dấn vào họ, tìm đủ mọi cách lấy mạng họ.

Nhưng có một hiện tượng khả quan, đó là càng lúc trời càng nhanh sáng.

Từ sáu giờ rưỡi, rồi sáu giờ, rồi năm rưỡi, khoảng thời gian phải chạy trốn của họ càng lúc càng ngắn lại, kéo theo thời gian ở bên nhau cũng ít dần đi.

“Nếu có một ngày anh không thể tới đây nữa thì sao.” Trong một lần chia tay lúc bình minh vào nửa tháng sau, Lâm Thu Thạch đột nhiên hỏi như vậy.

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu: “Không thể tới đây?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đúng, thời gian buổi đêm đang càng lúc càng ngắn lại đúng không? Đi đâu đó có nghĩa thời gian của cửa này sắp kết

thúc?” Giọng cậu hơi trầm xuống: “Khi buổi phán xử kết thúc mà chúng ta vẫn chưa tìm thấy chìa khóa thì phải làm sao, liệu em có bị mắc kẹt luôn trong dòng thời gian của riêng em không?”

Nguyễn Nam Chúc im lặng, hắn không thể hứa với Lâm Thu Thạch bất cứ điều gì, bởi vì hắn cũng không biết câu trả lời chính xác.

“Biết làm thế nào đây.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc bảo: “Đừng lo, nhất định em sẽ đi tìm anh.”

Lâm Thu Thạch rầu rĩ nhìn hắn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em sẽ không để ai chia rẽ chúng ta.”

Những đêm sau đó, họ tiếp tục gặp một vài người quen cũ, trong đó có Lê Đông Nguyên và một số đàn anh đàn chị trong Hắc Diệu Thạch.

Thấy Nguyễn Nam Chúc bị biến thành trẻ vị thành niên, Lê Đông Nguyên không kìm được chế giễu một trận, hai người suýt thì lao vào đánh nhau. Cuối cùng, Lâm Thu Thạch phải xin hai người tỉnh táo lại, đừng có cướp công việc của lũ quỷ quái.

“Má cái thằng biến thái suốt ngày mặc đồ nữ!” Lê Đông Nguyên chửi.

“Ha, thế kẻ thích thằng biến thái mặc đồ nữ thì lại chẳng biến thái hơn à?” Nguyễn Nam Chúc phản pháo không nương tay.

Lâm Thu Thạch: “...” Hai tên ấu trĩ.

Các đàn anh, đàn chị của Hắc Diệu Thạch thì hoàn toàn coi Lâm Thu Thạch như em dâu trong nhà, hỏi cậu Nguyễn Nam Chúc có đối xử tốt với cậu không, nếu không tốt nhất định phải kể ra, họ sẽ giúp cậu dạy dỗ Nguyễn Nam Chúc. Còn có người cảm thán rằng Nguyễn Nam Chúc cuối cùng trưởng thành, biết tìm người yêu rồi, sao mà nhớ cái vẻ non xanh hời mới chân ướt chân ráo vào Hắc Diệu Thạch của nó ghê.

Lâm Thu Thạch khẽ khàng hỏi: “Nguyễn Nam Chúc hồi ấy non xanh lắm à?”

Vị đàn chị luôn nhìn Nguyễn Nam Chúc bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng kia cười híp mắt, đáp: “Lần thứ hai vào cửa, nó sợ suýt khóc luôn mà, khi thoát ra ngoài khỏe mắt rơm rớm, chẳng khác nào con mèo con.”

Lâm Thu Thạch ngấm ngầm liếc Nguyễn Nam Chúc đang lạnh mặt đứng bên cạnh một cái, lòng nghĩ mình không được ngắm mèo con mà chỉ

được thấy con hổ to đùng, ôi, thời gian à, xem mày đã làm những gì kìa.

Nhìn vẻ mặt của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc lập tức đoán ra cậu và đàn chị đã buôn chuyện gì, hắc nói: “Chị Châu, chị nói gì với anh ấy thế?”

Người phụ nữ được gọi là chị Châu vội che miệng cười rộ: “Chị kể lại thời non trẻ của em với cậu ấy một chút thôi mà?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chị h ấ tưởng thì h ấ tưởng, nhưng có thể để ý đến hoàn cảnh xung quanh một chút được không?” Ban nãy vì có quỷ quái xuất hiện nên chị Châu đưa họ vào một phòng vệ sinh trốn, hiện giờ hai người một ma phải chen chúc trong nhà vệ sinh, chật chội muốn chết, vậy mà chị Châu vẫn còn hứng thú h ấ tưởng phong cảnh năm ấy của Nguyễn Nam Chúc.

“Thì đang rảnh không có việc gì mà. Nó đã đuổi đến... khoan khoan, tới r ấ tới r ấ, im lặng nhé, nhớ co chân lên, thứ đó thích chém chân lắm.” Nói r ấ, chị Châu bám luôn lên tường.

Nhìn thấy cảnh tượng quái dị này, Lâm Thu Thạch nhất thời không biết phải nói gì. Nhưng cậu cũng chưa kịp nghĩ thì đã nghe thấy từ cửa nhà vệ sinh vọng vào những âm thanh lạ lùng. Do được chị Châu nhắc nhở từ trước nên Lâm Thu Thạch đã ng ấ lên b ờn c ầu, co hai chân, để Nguyễn Nam Chúc ng ấ lên đùi mình.

Con quái áp sát từng chút một, nó bắt đầu sục sạo từng gian phòng vệ sinh. Khi quái vật đến trước cửa gian vệ sinh của họ, Lâm Thu Thạch thấy một cái li ền từ bên ngoài thò vào bên dưới cánh cửa, khua khoắng loạn xạ, rõ ràng nếu họ đang đứng thì bây giờ chân đã đứt lìa.

Con quái kiểm tra một lượt khắp nhà vệ sinh mà vẫn không phát hiện ra tung tích của họ, Lâm Thu Thạch thở phào, chuyển t ầm nhìn đi.

Có đi đâu ban nãy vì quá căng thẳng nên họ không để ý, bây giờ Lâm Thu Thạch mới phát hiện cậu và Nguyễn Nam Chúc đang cách nhau rất gần, chỉ khẽ cúi xuống là chóp mũi chạm nhau.

Tiếng bước chân của quái vật xa dần, giọng cười của chị Châu vang lên, chị bảo: “Hai đứa này, đừng nhét thức ăn chó cho chị!”

Lâm Thu Thạch lúc này mới bừng tỉnh, bèn cười xấu hổ. Nguyễn Nam Chúc thì bực bội đưa tay giữ lấy mặt Lâm Thu Thạch, chạm nhẹ vào

cậu một cái, sau đó nhìn chị Châu và thách thức: “Chị Châu, chị có người yêu chưa?”

Chị Châu: “Vừa phải thôi nha!”

Nguyễn Nam Chúc: “Đừng nói là chị vẫn ế nhé?”

Chị Châu: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói tiếp: “Mấy hôm trước em có gặp anh Vũ, anh ấy hỏi em chị đã có ai chưa, bảo là ở Hắc Diệu Thạch anh ấy lo cho chị nhất...”

Chị Châu: “Chị có chút việc, đi trước đây.” Chị Châu nói đi là đi thẳng, chị men theo bờ tường bò ra khỏi nhà vệ sinh.

Cảnh tượng này vốn dĩ cực kỳ kỳ dị, nhưng vì là người mà mình quen biết thực hiện nên kiểu gì cũng thấy thuận mắt. Nguyễn Nam Chúc còn được nước lấn tới, nói: “Chị khoan hãy đi, chị bỏ đi như vậy, mấy ngày nữa gặp anh Vũ em biết ăn nói thế nào? Đã gần ấy năm rồi, chị Châu... chị Châu... chị đi thật à?”

Lâm Thu Thạch đứng xem hai người đối thoại, không khỏi bật cười to, cười xong không hiểu sao lại thấy hơi đau xót.

Có lẽ đây mới là tính cách thật của Nguyễn Nam Chúc. Trước đây Lâm Thu Thạch luôn không hiểu vì sao tính cách của Nguyễn Nam Chúc ở trong cửa và ngoài đời thực lại một trời một vực như thế, bây giờ nghĩ lại, có lẽ hắn đã cố tình mài mòn bớt một phần tính cách của mình.

Để trở thành thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, hắn bắt buộc phải thâm trầm, cẩn trọng, cho nên Nguyễn Nam Chúc đã tự thay đổi mình. Hắn đã từng là một thiếu niên nổi loạn, nhưng giờ đây, những góc cạnh đã bị mài nhẵn, trở thành một Nguyễn Nam Chúc vững chãi như núi.

Lâm Thu Thạch ngấm nhìn dáng vẻ của hắn, không nhịn được khẽ chạm vào xoáy tóc ở sau đầu hắn, gọi một tiếng: “Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang cười, khóe miệng nhô lên trông vô cùng đáng yêu, hắn nói: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh cảm thấy không ổn.”

“Sao mà không ổn?” Nguyễn Nam Chúc chẳng hiểu ra sao.

Lâm Thu Thạch ôm lấy hắn, nói: “Anh thích em quá đi mất, thế này thật sự không ổn chút nào.”

Nguyễn Nam Chúc ngăn ra.

Lâm Thu Thạch nói: “Làm sao bây giờ, phải nghĩ cách để anh bớt thích em mới được.”

Nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, Nguyễn Nam Chúc bèn nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó trịnh trọng nói: “Em thấy chẳng có cách nào đâu.” Hắn tiếp: “Em quá hoàn hảo, anh phát cuồng vì em cũng là chuyện bình thường.”

“Thế cơ à?” Lâm Thu Thạch nói.

“Chứ sao.” Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bỗng đượm vẻ cô liêu: “Đáng tiếc là trời sắp sáng rồi.”

Trời sáng, họ sẽ phải rời xa nhau.

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, đúng vậy, trời sắp sáng rồi, nhưng cậu không nỡ buông người này khỏi vòng tay, thậm chí còn mong màn đêm đáng sợ tiếp tục kéo dài.

Chương 138

Mười hai

Trải qua đêm tối đặng đặng, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vẫn không tìm được manh mối về chìa khóa.

Thay vào đó, họ phát hiện thời gian về đêm đang rút ngắn dần, từ sáu tiếng đồng hồ, trở thành năm tiếng, rồi bốn tiếng... Sự thay đổi này ban đầu không quá rõ rệt, nhưng càng lúc càng khiến người ta để ý. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đi một vòng quanh ngôi trường, thậm chí đến cả những nơi đặc biệt, nhưng manh mối về chìa khóa như thể đã bị ai giấu mất, cả hai không tài nào lần ra một chút dấu vết.

Dựa theo những quy luật trước nay của cửa, thời gian ban đêm rút ngắn chính là hạn định ngấm của cánh cửa này, nếu không tìm được chìa khóa, họ sẽ bị giam lại trong cửa này mãi ư? Đây là đi đầu mà Lâm Thu Thạch sợ nhất... cậu sợ rằng sẽ bị chia tách với Nguyễn Nam Chúc, không bao giờ gặp lại được nữa.

Nguyễn Nam Chúc cũng vậy, nhưng nỗ lực của cả hai dường như chẳng đem lại ý nghĩa gì, trong đêm, ngoại trừ lũ quỷ quái liên tục xuất hiện, thì chẳng có quy luật nào đáng nói. Mỗi đêm trôi qua, dường như lũ quỷ quái lại thay đổi rõ ràng, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc thì vì chuyện thời gian về đêm bị rút ngắn mà càng lúc càng lo lắng.

“Đêm nay quỷ quái chỉ xuất hiện ba lần.” Hôm ấy, khi trời sắp sáng, Nguyễn Nam Chúc vừa ngậm kẹo vừa phân tích tình hình với Lâm Thu Thạch: “Tần suất xuất hiện của chúng đã thấp đi, sức mạnh cũng đã suy yếu.” Mấy ngày trước, số lượng quỷ quái đã đạt tới đỉnh điểm, đêm đó Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều bị thương rất nặng, Lâm Thu Thạch thậm chí suýt mất mạng. Nhưng cũng kể từ hôm đó, số lần quỷ quái xuất hiện bắt đầu sụt giảm nhanh chóng, Lâm Thu Thạch ban đầu cứ tưởng rằng cửa xót thương, nhưng về sau nhờ vào sự suy luận của Nguyễn Nam Chúc, họ phát hiện ra rằng các loại quỷ quái đều đã xuất hiện gần hết, thậm chí có một số quỷ quái họ từng gặp trước đó bắt đầu trở lại lần hai.

“Đây là đi đâu tốt phải không?” Lâm Thu Thạch dùng một câu hỏi để diễn tả ý của mình, cậu nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Có phải đi đâu tốt không?”

Chắc hẳn phải là đi đâu tốt chứ, quỷ quái ít đi có nghĩa họ sẽ bớt gặp nguy hiểm, nhưng Lâm Thu Thạch không thể vui nổi.

“Em không biết.” Giọng Nguyễn Nam Chúc nghe xui xẻo: “Em không chắc chắn là cửa này sẽ có chìa khóa.” Hắn tiếp: “Biết đâu ba chữ *Không lời giải* trong gợi ý của chúng ta còn có ý nghĩa sâu hơn.”

Khổ nổi hiện giờ, họ hoàn toàn không có chút manh mối gì về tầng ý nghĩa đó.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ôm lấy nhau, rõ ràng rạng đông mang theo hy vọng, nhưng vẻ nghiêm túc của họ khiến mọi thứ bỗng hơi nặng nề.

Một ngày mới lại sắp đến, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc buộc phải rời nhau. Đối mặt với đêm tối ngày càng ngắn ngủi, Lâm Thu Thạch thậm chí bắt đầu lo rằng liệu đêm mai còn có thể gặp được Nguyễn Nam Chúc hay không.

Nguyễn Nam Chúc rõ ràng cũng lo chuyện tương tự, nhưng hắn chẳng nói gì cả, chỉ dang tay ôm lấy Lâm Thu Thạch thật chặt, cả hai tựa bên nhau, hai chiếc bóng hòa vào làm một.

Những tia sáng le lói chiếu ra từ chân trời, Lâm Thu Thạch cố chống lại cơn buồn ngủ mãnh liệt, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Cậu thêm thiếp mê đi, Nguyễn Nam Chúc trong vòng tay cũng đã hít thở đều đặn.

Khi đêm tối dần trở nên yên tĩnh, khoảng thời gian ban ngày lại khiến họ khổ sở. Lâm Thu Thạch tỉnh ngủ, bèn ngồi dậy khỏi giường, im lặng ngồi bên cửa sổ thật lâu. Sau đó, cậu tới bên bàn, bắt đầu tỉ mỉ ghi chép cái gì đó.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ, Lâm Thu Thạch đi ra mở cửa, thấy bên ngoài là Ngô Kỳ, trên tay cầm chìa khóa và đèn nháy.

“Thu Thạch à, ông vẫn ổn chứ?” Ngô Kỳ nhìn anh bạn thân, vẻ mặt cho thấy cậu ta đang thật lo cho Lâm Thu Thạch: “Đã hơn một tháng rồi không gặp ông, gọi điện cũng không thèm bắt máy gì cả.”

“Không có gì,” Lâm Thu Thạch nói, “tôi chỉ đang bận chút chuyện.”

Ngô Kỳ đi vào nhà, thấy trên bàn có một chiếc laptop, bèn tò mò hỏi: “Viết cái gì vậy?”

Lâm Thu Thạch nói: “Ghi lại một số thứ.” Trên thực tế, Lâm Thu Thạch muốn ghi lại những gì cậu cùng Nguyễn Nam Chúc đã trải qua... cậu sợ một ngày nào đó, mình sẽ quên mất những chuyện này.

Như Nguyễn Nam Chúc đã quên đi người đàn anh của mình.

Lâm Thu Thạch dọn chiếc bàn qua loa, Ngô Kỳ để đồ ăn thức uống trên tay xuống rồi lo lắng nhìn Lâm Thu Thạch, nói: “Ông đã ở lì trong nhà hơn tháng nay rồi đấy, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra, không thể nói cho tôi biết được à? Tôi lo cho ông lắm.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không có gì đâu.”

Mặc dù giọng điệu Lâm Thu Thạch hiện rõ vẻ trả lời cho có lệ, nhưng cậu không muốn nói, Ngô Kỳ cũng không ép được.

Vậy là anh bạn thân bắt đầu thở ngắn than dài, nói chỉ mong Lâm Thu Thạch không bị công ty đa cấp nào lừa gạt, những năm gần đây thủ đoạn của các công ty này càng lúc càng tinh vi, nếu Lâm Thu Thạch gặp phải chuyện gì thì nhất định phải nói ra...

Lâm Thu Thạch nghe Ngô Kỳ cảm ràm như vậy cũng không cảm thấy chán ghét, mà trong lòng dâng lên chút hoài niệm. Ở thế giới thực, sau khi Ngô Kỳ ra đi, đã lâu lắm rồi không có ai quan tâm đến cậu theo cách này.

Ngô Kỳ nói chuyện, còn Lâm Thu Thạch uống bia, bầu không khí giữa đôi bên rất hòa hợp.

Mãi đến khoảng chín giờ tối, Ngô Kỳ mới đứng dậy ra về Lâm Thu Thạch thở dài nhìn theo bóng cậu ta rời khỏi, kỳ thực nếu không vì Nguyễn Nam Chúc, cứ ở lại không gian này cũng không tệ.

Nhưng vì Nguyễn Nam Chúc, nên Lâm Thu Thạch chỉ một lòng muốn thoát khỏi đây.

Đồng hồ vừa điểm mười hai giờ, Lâm Thu Thạch vội vàng đến gặp Nguyễn Nam Chúc.

Lần này, tại ngôi trường mà họ gặp nhau không thấy bóng dáng quý quái xuất hiện, chỉ có sân trường trống trải chìm trong bóng tối và tiếng côn trùng vo ve không dứt, khiến nơi đây thoát trông chẳng khác gì một ngôi trường bình thường.

“Em đã gặp bạn của em.” Nắm tay Lâm Thu Thạch tản bộ quanh trường, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng: “Người bạn vốn chết ở thế giới thực.”

“Em và người bạn đó rất thân nhau à?” Lâm Thu Thạch nói.

“Ừm,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “bạn em là bạn nối khố, nhưng trước khi em biết đến cửa, cậu ấy gặp tai nạn giao thông, đã sớm ra đi rồi.”

Lâm Thu Thạch lập tức nghĩ tới Ngô Kỳ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em không ngờ mình được gặp lại cậu ấy ở đây, hóa ra cậu ấy vẫn sống... và sống rất tốt.”

Lâm Thu Thạch bỗng trầm ngâm một lát, giọng nói hơi khàn, cậu nói ra nỗi sợ ở sâu thẳm trong trái tim mình: “Nam Chúc, ngộ nhờ cánh cửa này vốn dĩ không có chìa khóa thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc chột nín thở.

“Thật sự có cửa cấp mười hai ư?” Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta có thể ra ngoài thật không?”

Nguyễn Nam Chúc siết chặt lấy bàn tay của Lâm Thu Thạch.

“*Không lời giải*, gợi ý của chúng ta là không lời giải...” Lâm Thu Thạch nói: “Ba chữ *Không lời giải*, rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Ban đầu cậu cho rằng cánh cửa này là một cuộc phán quyết, một phiên tòa, nhưng sau khi phát hiện ra rằng họ làm thế nào cũng không thể có được manh mối về chìa khóa, một suy nghĩ đáng sợ xâm chiếm đầu óc cậu: *Không lời giải*... lẽ nào ám chỉ rằng chìa khóa không tồn tại.

Cửa này không hề có chìa khóa, họ sẽ mãi mãi không bao giờ thoát khỏi đây.

Nguyễn Nam Chúc cũng từng nghĩ đến đi đâu mà Lâm Thu Thạch đang nghĩ. Hắn nhìn người yêu đang kề bên, trong con ngươi màu đen ánh lên một chút sâu thẳm.

“Anh cứ nghĩ mãi về vị đàn anh đó của em.” Đêm nay thật yên tĩnh, đáng lẽ Lâm Thu Thạch phải lấy đó làm mừng, nhưng cậu không cách nào nở nụ cười. Không bị quỷ quái truy đuổi, họ có thêm nhiều thời gian suy nghĩ về những ngày tiếp theo, nhưng càng nghĩ, họ càng cảm thấy tương lai sao quá tuyệt vọng.

“Mọi người đều đã lãng quên người đó.” Lâm Thu Thạch nói một cách chậm rãi: “Chúng ta liệu có quên nhau không?”

Nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nổi giận, hấn bực bội nói: “Em sẽ không bao giờ quên anh!” Hấn đứng bật dậy, đi vòng vòng một chỗ như dã thú bị nhốt: “Chắc chắn là chìa khóa đang được giấu ở chỗ nào đó, do chúng ta chưa tìm thấy mà thôi, chỉ cần cố gắng hơn một chút...”

Lâm Thu Thạch dang tay ôm lấy hấn, chạm nhẹ lên gò má hấn, nói: “Được, mình cùng nhau tìm.”

Lùm cỏ, gốc cây, tất cả những tòa nhà, thậm chí cả dưới hồ nước, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đã tìm hết mọi góc ngách trong ngôi trường, mãi đến khi mặt trời xuất hiện.

Hôm ấy, màn đêm chỉ kéo dài hai tiếng đồng hồ. Khi bị cơn buồn ngủ tấn công, Nguyễn Nam Chúc ôm lấy Lâm Thu Thạch, cảm thấy mình sắp sụp đổ. Dự cảm của họ đã thành sự thật, thời gian ban đêm đang rút ngắn không ngừng, có lẽ đến một ngày, bóng tối sẽ hoàn toàn biến mất, họ sẽ không thể gặp được nhau nữa.

“Không, em không muốn ngủ.” Nguyễn Nam Chúc sắp không thể nhấc nổi mí mắt lên được nữa, nhưng hấn không chịu buông xuôi, còn định tự làm cánh tay bị thương để cho bản thân trở nên tỉnh táo. Nhưng tất cả nỗ lực chỉ là vô ích.

Nguyễn Nam Chúc vẫn rơi vào giấc ngủ.

Lâm Thu Thạch chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc, ôm hấn không muốn rời tay. Cơn buồn ngủ đáng sợ dần dần gặm nhấm đầu óc cậu, nhấn chìm cậu vào giấc mộng.

Ngày hôm sau, trời trong nắng ấm.

Lâm Thu Thạch ngẩng dậy từ chiếc giường, đến bên bàn bắt đầu viết nhật ký. Phần mềm soạn thảo trong laptop của cậu dày đặc những chữ, nội dung trong đó kể về chuyện gặp gỡ và quen biết giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc. Hạt Dẻ bên cạnh kêu một tiếng “meo”, nhón chân nhảy lên đầu gối Lâm Thu Thạch, truyền cho cậu hơi ấm từ cơ thể mình. Lâm Thu Thạch nhìn chiếc laptop trước mặt, sâu trong lòng dâng lên một nỗi buồn mênh mang khó tả bằng lời.

Cậu chỉ muốn được chết cùng Nguyễn Nam Chúc mà thôi, thật không ngờ ngay đến ước nguyện cuối cùng ấy cũng khó thực hiện tới vậy.

Trong laptop đã ghi chép lại từng khoảnh khắc từng kỷ niệm nhỏ bé nhất giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc, nhưng nếu cậu thật sự quên đi, thì vô số kỷ niệm này còn có ý nghĩa gì nữa đâu? Lâm Thu Thạch đưa hai tay lên ôm mặt.

Lại một đêm nữa, lần này bóng tối chỉ kéo dài một tiếng đồng hồ.

Như thế đây chính là khoảng thời gian đếm ngược cuối cùng, cửa cho họ cơ hội cuối để từ biệt người kia.

“Chắc chắn chìa khóa có tồn tại!” Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay Lâm Thu Thạch: “Mình không thể bỏ cuộc được, nhất định mình phải thoát ra... Thu Thạch, cho dù đêm tối không còn nữa, anh cũng đừng bỏ cuộc nhé!”

Lâm Thu Thạch nói: “Được.”

Nguyễn Nam Chúc đã sốt ruột lắm rồi, đây là lần đầu tiên hắn bối rối như vậy, hắn nói: “Em không muốn xa anh, em không muốn xa anh, Lâm Thu Thạch...” Lâm Thu Thạch nhìn gương mặt của Nguyễn Nam Chúc, nhẹ nhàng an ủi hắn, mãi đến khi Nguyễn Nam Chúc bình tĩnh lại.

Lâm Thu Thạch gượng mỉm cười, cọ khế ngón tay mình lên gương mặt Nguyễn Nam Chúc, cậu nói: “Chết thật, nhìn khuôn mặt của em, anh cảm thấy mình như phạm tội.”

Nguyễn Nam Chúc không cười nổi, tròng mắt hắn loang loáng ánh nước, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy rằng đó không phải ánh nước, mà giống như những khối băng vừa ngưng kết lại.

“Anh sẽ không bỏ cuộc, chắc chắn anh sẽ tiếp tục tìm kiếm chìa khóa.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh sẽ đi tìm em... sẽ không bỏ cuộc...”

Nguyễn Nam Chúc quàng tay ôm lấy Lâm Thu Thạch.

“Em có thích ban ngày không?” Lâm Thu Thạch hỏi hắn.

“Không thích.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vào ban ngày có rất nhiều thứ hay... nhưng... không có anh.”

Lâm Thu Thạch vuốt ve từng lọn tóc của Nguyễn Nam Chúc, luồn những ngón tay qua mái tóc hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt yêu thương như

nhìn đứa con của mình: “Đáng lẽ em đã có một cuộc sống tốt hơn.” Khác với Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc có cha mẹ, anh trai, nếu không vì cửa, chắc chắn hẳn sẽ rất hạnh phúc, không bị cái chết uy hiếp, cũng sẽ không mất đi nhiều bạn bè thân thiết đến vậy.

“Nhưng cuộc sống đó không có anh.” Nguyễn Nam Chúc nói trong tuyệt vọng: “Lâm Thu Thạch, anh có hiểu không, thế giới không có anh, đâu là giả dối!”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc. Cậu cố gắng kiềm chế lại cảm xúc của mình, tiếp tục an ủi hẳn, nhưng cậu nhận ra mình không làm được. Đã một tiếng đồng hồ trôi qua, thậm chí họ không biết chắc ngày mai có còn gặp lại nhau hay không.

“Anh...” Lâm Thu Thạch định nói gì đó, nhưng chỉ thốt lên được một chữ thì nước mắt đã tuôn rơi. Cậu quệt mạnh khuôn mặt mình một cái, nói: “Anh... không muốn nói lời từ biệt chút nào.”

Nguyễn Nam Chúc hôn nhẹ lên mí mắt Lâm Thu Thạch, gạt đi những giọt lệ đang lăn, nói: “Vậy thì đừng từ biệt.”

“Anh rất hạnh phúc vì được gặp em.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh không sợ những thứ đó chút nào, không sợ chút nào.” Cả hai ngồi bên nhau dưới trời đêm, ngẩng đầu nhìn bầu trời chỉ chút ánh sao, ngọn gió mang theo hơi lạnh lướt qua hai khuôn mặt, xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu từng hồi.

Tựa như đây chỉ là một đêm yên bình, còn họ chẳng qua là cặp đôi hẹn nhau tại đây để thổ lộ nỗi lòng.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em sẽ không bỏ cuộc, mình nhất định sẽ thoát ra ngoài...” Có lẽ vì buồn ngủ nên giọng nói của hẳn cứ nhỏ dần: “Lâm Thu Thạch, anh phải thoát ra nhé...”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch nói, “anh cũng sẽ thoát ra.” Nói xong, cậu cũng không thể kìm được nữa mà nhắm mắt lại theo Nguyễn Nam Chúc.

Cả hai cùng thiếp đi.

Đó là lần cuối cùng Lâm Thu Thạch gặp Nguyễn Nam Chúc trong đêm.

Ngày hôm sau, khi cậu trốn trong trường chờ đồng hồ trên tay chỉ mười hai giờ như những lần hẹn trước, cậu không hề thấy bóng dáng

Nguyễn Nam Chúc đâu nữa.

Người cậu yêu đã biến mất, biến mất vào màn đêm tĩnh mịch, biến mất ở một không gian khác.

Khi thời gian ban đêm ngày một ngắn lại, họ đã sớm đoán ra kết cục này, nhưng khi nó thực sự xảy ra, Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy suy sụp. Cậu chạy khắp ngôi trường, không ngừng hét gọi tên Nguyễn Nam Chúc, mãi đến khi bảo vệ trường đuổi đi mới thôi.

Cậu đứng ở ngoài trường bấm số điện thoại của Nguyễn Nam Chúc, nhận ra đó là một dãy số không tồn tại - Nguyễn Nam Chúc đã biến mất.

Lâm Thu Thạch ngồi xổm bên vệ đường, ôm mặt cố ngăn nước mắt chảy dài trên mặt.

Chính Lâm Thu Thạch cũng không rõ làm sao mình có thể vượt qua đêm ấy, chỉ biết khi cậu tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện, khắp người đau nhức vô cùng, Ngô Kỳ ngồi bên giường bệnh, nhìn cậu vẻ lo lắng.

“Thu Thạch, ông không sao chứ?” Ngô Kỳ cất giọng thận trọng, như sợ kích thích thần kinh đang lúc mất cảm của Lâm Thu Thạch.

“Tôi ổn.” Lâm Thu Thạch nhìn lên trần nhà màu trắng như tuyết: “Tôi rất ổn.”

Ngô Kỳ định nói gì đó nhưng lại thôi, rõ ràng trạng thái hiện giờ của Lâm Thu Thạch không ổn chút nào. Trước khi được đưa tới bệnh viện, cậu đã định xông vào một trường cấp ba, ẩu đả với bảo vệ, cuối cùng được cảnh sát đưa vào bệnh viện...

Lâm Thu Thạch nghiêng đầu nhìn Ngô Kỳ. Ánh mắt cậu vô cùng kỳ lạ, như thể đang nhìn một con quái vật. Ngô Kỳ bị ánh mắt đó làm cho rợn da gà, cậu ta khẽ gọi tên người bạn thân: “Thu Thạch?”

“Ông có thật sự tồn tại hay không?” Lâm Thu Thạch nói: “Hay chỉ là một ảo giác dùng để an ủi tôi?”

Ngô Kỳ chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, cậu ta bỗng cảm thấy tay chân thừa thãi, bèn nói: “Thu Thạch, ông đang bị stress hả?”

Bị stress? Lâm Thu Thạch nghĩ, chẳng lẽ mình bị điên sao? Không, cậu không điên, thứ có vấn đề là cái thế giới xung quanh cậu.

Nằm viện tĩnh dưỡng khoảng hơn một tuần, Lâm Thu Thạch lén trốn Ngô Kỳ xuất viện về nhà.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên cậu làm là mở ghi chép trong laptop ra, đọc kỹ lại toàn bộ nội dung những gì mình từng viết.

Cậu cần phải ghi nhớ, nhất định phải ghi nhớ thật kỹ.

Có lẽ vị đàn anh kia vốn không vượt qua được cửa cấp mười một, nên dĩ nhiên sẽ không biết những thông tin về cửa cấp mười hai. Anh ta đã bị nhốt ở trong cửa mãi mãi, những người ở thế giới thực bắt đầu lãng quên anh ta, thậm chí ngay cả gương mặt và cái tên của người đó cũng dần phai nhòa, chỉ có những người thân thiết nhất mới miễn cưỡng nhớ đến cái danh “đàn anh”.

Nhưng qua một thời gian nữa, có lẽ ngay đến cách gọi “đàn anh” cũng sẽ không được ai nhớ tới nữa, Lâm Thu Thạch nắm chặt chiếc laptop, thầm nghĩ.

Từ sau đêm đó, Lâm Thu Thạch không còn ra ngoài trong đêm nữa.

Những buổi đêm của cậu trở nên an lành, yên tĩnh, ngoại trừ tiếng côn trùng thì không có gì khác cả. Quỷ quái đã biến mất, cùng với chúng, còn có Nguyễn Nam Chúc - người mà cậu yêu.

Lâm Thu Thạch bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm tin tức về Nguyễn Nam Chúc.

Sau khi biết những việc Lâm Thu Thạch làm, Ngô Kỳ cứ tưởng thần kinh cậu có vấn đề, về sau mới phát hiện cậu bạn thân của mình rất tỉnh, tỉnh đến mức chẳng giống người bị tâm thần xúu nào. Ngô Kỳ đành bất đắc dĩ để mặc Lâm Thu Thạch muốn làm gì thì làm, thậm chí còn ngầm giúp Lâm Thu Thạch nhờ người quen trong ngành công an tìm kiếm người tên Nguyễn Nam Chúc. Vậy mà Ngô Kỳ thật sự đã tìm ra một số thông tin.

“Người tên Nguyễn Nam Chúc này có tồn tại.” Ngô Kỳ đưa các thông tin đó cho Lâm Thu Thạch, thậm chí cùng sống ở thành phố của chúng ta, một giảng viên đại học môn Vật lý...”

Nghe Ngô Kỳ nói thế, ban đầu Lâm Thu Thạch còn tưởng Ngô Kỳ đang đùa. Nhưng sau khi biết chắc là Ngô Kỳ đang nghiêm túc, Lâm Thu Thạch lại không biết nên phản ứng thế nào.

Ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch vội đến trường đại học mà Ngô Kỳ nói để tìm Nguyễn Nam Chúc.

Thật không ngờ Lâm Thu Thạch thật sự tìm thấy.

Lúc đó đang là giờ tan lớp, Lâm Thu Thạch đứng trên một con đường nhỏ, trông thấy một người đàn ông rất cao ráo, đeo mắt kính, mặc áo sơ mi và quần tây đơn giản, vừa bước xuống xe. Gương mặt của hắn giống Nguyễn Nam Chúc y như đúc. Có đi đầu so với khí chất cao ngạo lạnh lùng của Nguyễn Nam Chúc, người kia có vẻ hiền hòa hơn nhiều, có lẽ cũng dễ gần hơn.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đó, Lâm Thu Thạch thậm chí quên cả thở. Lướt lự trong giây lát, cuối cùng cậu rảo bước tiến đến, thử gọi: “Nguyễn Nam Chúc?”

Người đàn ông kia nghe vậy, quay đầu lại nhìn Lâm Thu Thạch. Cái nhìn ấy hoàn toàn lạ lẫm, hắn nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi anh là...?”

Lâm Thu Thạch nói: “Em không nhận ra anh sao?”

Người kia cau mày, lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không nhớ mình từng gặp anh.”

Lâm Thu Thạch im lặng, đôi mắt nhìn người kia chăm chú, cuối cùng cậu quay đi: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Người đàn ông kia không khỏi sững sờ, hắn định nói gì đó, nhưng Lâm Thu Thạch đi mau quá nên hắn không có cơ hội mở lời. Sao lại nhận nhầm cho được, nhận nhầm mà lại gọi đúng tên hay sao?

Lâm Thu Thạch cũng chẳng buồn giải thích về đi đầu đó, cậu đi ra cổng trường đại học, cúi đầu bóc kẹo. Cậu luống cuống bóc kẹo, nhét hết viên này đến viên khác vào miệng, mong tìm sự bình yên bằng hương vị ngọt ngào quen thuộc.

Nhưng rốt cuộc cậu đã thất bại, kẹo hoa quả không thể an ủi được Lâm Thu Thạch, cậu nhận thấy trái tim mình sắp sửa vỡ tan.

Mỗi khi phải đối diện với những sự việc liên quan đến Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đều thấy khó mà bình tâm suy nghĩ được, lần này cũng thế.

Tại sao Nguyễn Nam Chúc lại đột nhiên xuất hiện giữa ban ngày? Đi đầu này có nghĩa là gì? Hay là hắn đã gặp chuyện ở không gian đó? Lâm

Thu Thạch nhai kẹo rôm rốp, ngoảnh đầu nhìn ngôi trường phía sau.

Đây là một đại học về khoa học tự nhiên lừng danh khắp cả nước, ở tuổi như Nguyễn Nam Chúc mà có thể làm giảng viên Vật lý ở trường này thì chắc chắn hẳn phải có những thành tựu nhất định về phương diện học thuật.

Lâm Thu Thạch nghĩ, đây có lẽ là cuộc đời của Nguyễn Nam Chúc nếu không gặp phải cửa, có danh tiếng, sự nghiệp, cả đời thuận buồm xuôi gió.

Cậu nhồm dậy khỏi mặt đất, có lẽ vì thiếu máu nên cơ thể bất giác lão đảo mấy cái, thậm chí suýt nữa trượt chân ngã. Thế giới này thật hoàn mỹ, ngoại trừ Lâm Thu Thạch, hầu như tất cả mọi người đều có được kết cục viên mãn.

Lâm Thu Thạch bệ rạc trở về nhà, ngã vật ra giường. Hạt Dẻ nhảy lên người cậu, kêu meo meo giục Lâm Thu Thạch đổ thêm hạt vào bát.

Lâm Thu Thạch vuốt ve bộ lông mềm mại của Hạt Dẻ, ngắm đôi mắt đẹp như hai hòn ngọc của con mèo, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tiếng chuông báo hiệu mười hai giờ đêm khiến Lâm Thu Thạch thức tỉnh khỏi giấc mộng. Cậu ngồi dậy trên giường, nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ treo tường cách đó không xa.

Mặc dù cậu đã không còn khả năng tiến vào chung một không gian với Nguyễn Nam Chúc vào ban đêm, nhưng ngày nào cậu cũng thức dậy vào đúng mười hai giờ, lắng tai nghe tiếng chuông báo hiệu nửa đêm đã tới.

Cậu thật sự không thể rời khỏi cánh cửa này ư? Nhưng Nguyễn Nam Chúc đã từng nói, cửa không có tử cục mà? Hay là tất cả mọi quy tắc đều đã trở nên vô hiệu từ cửa cấp mười một?

Mang theo ý nghĩ ấy, Lâm Thu Thạch nhấn gọi số điện thoại của Nguyễn Nam Chúc.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi không đúng, xin vui lòng kiểm tra và thử lại. Số điện thoại quý khách vừa gọi không đúng, xin vui lòng kiểm tra và thử lại...” Âm thanh điện tử lạnh băng vọng ra từ trong điện thoại, Lâm Thu Thạch ngẩn giữa căn hộ chung cư mình đã thuê, mọi thứ đều im lặng một cách đáng sợ, ngoại trừ tiếng “tích tắc, tích tắc” của chiếc đồng

hồ treo trên tường. Lâm Thu Thạch hướng ánh mắt về phía đồng hồ, “tích tắc, tích tắc”, cậu thấy con lắc đồng hồ tạo ra những âm thanh khe khẽ. Kim giờ đã vượt qua con số mười hai, nhích dần về phía số một.

Lâm Thu Thạch nhìn đồng hồ, đột nhiên lại nghĩ tới hành lang xuất hiện mỗi khi vào cửa. Hai bên hành lang là mười hai cánh cửa sắt, nhưng tại sao lại là mười hai... dường như họ chưa từng nghĩ về vấn đề này.

Lâm Thu Thạch lại nhìn về phía chiếc đồng hồ, cậu thấy ở đó có mười hai chữ số mạ đen, đầu óc Lâm Thu Thạch đột nhiên nảy ra một suy nghĩ quái lạ.

Lâm Thu Thạch đứng dậy, đi về phía đồng hồ.

Chương 139

Trở về nơi bắt đầu

Đó là một chiếc đồng hồ trông rất bình thường, khi Lâm Thu Thạch bắt đầu dọn vào căn hộ này, nó đã ở đó rồi. Cách một giờ, đồng hồ sẽ vang lên một lần, từ một cho tới mười hai giờ... Đỉnh đoong, đỉnh đoong, tiếng chuông vang vọng nhắc nhở Lâm Thu Thạch rằng dòng thời gian vẫn đang vô tình trôi.

Lâm Thu Thạch tháo đồng hồ xuống. Bởi vì đã treo trên tường quá lâu, bề mặt chiếc đồng hồ bị bao phủ bởi một lớp bụi mỏng, Lâm Thu Thạch tiện tay dùng giấy ăn lau sạch lớp bụi, sau đó nhẹ nhàng mở nắp chiếc đồng hồ.

Bên trong hộp đồng hồ không có thứ Lâm Thu Thạch muốn tìm. Cậu chăm chú nhìn vào cấu tạo phức tạp bên trong hộp, sau giây lát trầm tư, Lâm Thu Thạch nhấn giữ nút xoay đi đầu khiến kim phút, khẽ vặn ngược...

Lúc này, chiếc kim trên bề mặt chiếc đồng hồ bắt đầu đi giật lùi, chạy qua số “12”, chỉ sang số “11”. Lâm Thu Thạch sững người, trước mắt cậu hiện ra vô số hình ảnh phức tạp giữa những hình ảnh đó là một người đàn ông mặc đồ nữ mỉm cười rạng ngời nhìn cậu, nói: “Lâm Thu Thạch, em thích anh lắm.” Tiếp sau đó là vô số hoạt cảnh quen thuộc khác, có những cái Lâm Thu Thạch còn nhớ, có những cái chỉ là ký ức phai mờ, nhưng tất cả lướt qua trong trí óc của cậu như một slide trình chiếu vậy.

Khi những hình ảnh trong hồi ức dừng lướt qua, Lâm Thu Thạch khẽ cử động ngón tay, đưa kim giờ về số “10”. Ở số “10”, cậu nhìn lại cánh cửa của Tương Nữ.

Ngay sau ấy, không cần sự tác động của Lâm Thu Thạch, kim phút trên đồng hồ bắt đầu chậm chậm chuyển động, vô số ký ức lại lần nữa ứa vào đầu óc Lâm Thu Thạch. Cậu cảm thấy đầu mình đau khủng khiếp, vô tình bàn tay khẽ buông làm chiếc đồng hồ đập mạnh xuống đất.

“A!!” Lâm Thu Thạch ôm đầu, cảm thấy như não đang trong một chiếc kính vạn hoa cực đại, các mảng màu trong kính chính là không gian trong cửa, cậu thấy lại vô số quỷ quái, thấy lại bạn bè đã mất, còn gặp cả Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc trong ảo ảnh đang mỉm cười rạng rỡ, đưa bàn tay ra với cậu, nói: “Chào anh, tôi là Nguyễn Bạch Khiết.”

Ảo ảnh thoát thay đổi, vẫn là Nguyễn Nam Chúc trong một hình dạng khác, hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Thu Thạch với vẻ lạnh nhạt, nói: “Chào mừng gia nhập Hắc Diệu Thạch.”

Lâm Thu Thạch không biết tình trạng ấy tiếp diễn trong bao lâu, đợi khi cơn đau khủng khiếp rút lui khỏi đầu óc, trời bên ngoài đã tối rồi.

Bốn bề vắng lặng, Lâm Thu Thạch gắng gượng bò dậy, lảo đảo đi đến bên chiếc đồng hồ bị rơi vỡ, cầm nó lên.

Nhưng ngay khoảnh khắc Lâm Thu Thạch nhặt đồng hồ lên, dường có vật gì rơi ra từ hộp đồng hồ “Cạch”, mặt đất bên dưới vang lên tiếng kim loại và đập giòn tan.

Mới đầu Lâm Thu Thạch còn tưởng đồng hồ bị rớt linh kiện ra ngoài, nhưng khi cúi xuống để nhìn rõ thứ vừa rơi dưới chân, vẻ mặt cậu gần như đông cứng.

Thứ rớt ra từ hộp đồng hồ, là chiếc chìa khóa đồng... không những vậy, có những hai chìa.

Lâm Thu Thạch nhìn hai chiếc chìa khóa ở dưới chân, hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần, rồi mới cúi xuống nhặt chúng lên.

Đó là hai chiếc chìa đồng giống hệt nhau, điểm khác biệt duy nhất là một dòng chữ mờ nhạt được khắc trên đó.

Chìa khóa vốn lạnh, nhưng cầm nó trong tay, Lâm Thu Thạch lại cảm thấy bỏng rát. Cậu quan sát kỹ, phát hiện một chìa có khắc bốn chữ nhỏ: *Sự sống hư ảo*, chìa còn lại thì khắc bốn chữ: *Cái chết chân thực*.

Sự sống hư ảo, Cái chết chân thực? Lâm Thu Thạch cầm chìa khóa trong tay mà ngẩn người, nhất thời, cậu vẫn chưa thể hiểu ý nghĩa của hai hàng chữ đó. Cậu lấy ngón tay xoa bề mặt chìa khóa, đang định ngắm cho kỹ thì chợt cảm thấy một luồng khí lạnh buốt truyền qua tay mình, tiếp đó,

chiếc chìa khóa khắc chữ *Sự sống hư ảo* tan thành bột vụn trên tay cậu... Vậy là cậu chỉ còn chiếc *Cái chết chân thực*.

Cái chết chân thực? Lâm Thu Thạch nghĩ đến đi đâu gì đó, bèn nắm chặt lấy chìa khóa, rảo bước đi đến cửa ra vào. Sau khi hít một hơi thật sâu, cậu trịnh trọng mở cánh cửa ra.

Phía sau cửa bất ngờ xuất hiện một hành lang quen thuộc, trên đó chính là mười hai cánh cửa sắt màu đen. Thế nhưng mười một cửa trong số đó đã bị niêm phong chỉ còn cánh cửa thứ mười hai đứng trơ trọi ở đầu bên kia hành lang.

Lâm Thu Thạch đi vào giữa hai hàng cửa sắt, cậu thấy trên cánh cửa thứ mười hai treo một ổ khóa lớn màu đen, bèn cúi đầu nhìn chiếc chìa trong tay mình.

Ngay lúc này, cậu đã hiểu thế nào là hư ảo và chân thực.

Thế giới mà cậu đang sống là hư ảo, đó là thế giới sẽ xảy ra nếu không có sự can thiệp của cửa, những người đã chết trong cửa đều được hồi sinh tại đây, họ vẫn đang sống quanh Lâm Thu Thạch, nếu muốn, cậu có thể tiếp tục sống cuộc đời của mình bên họ.

Còn chân thực, thì ám chỉ thế giới ban đầu mà Lâm Thu Thạch sẽ trở về.

Cửa cấp mười hai là một câu hỏi lựa chọn, quyền lựa chọn nằm trong tay Lâm Thu Thạch.

Cậu có thể ở lại thế giới này, làm lại từ đầu với Nguyễn Nam Chúc, người hiện giờ đã không còn biết cậu là ai, hoặc rời khỏi. Nhưng có một vấn đề nếu lựa chọn rời khỏi, đó là Nguyễn Nam Chúc sẽ lựa chọn như thế nào? Liệu hắn có tìm thấy chìa khóa không, nếu Nguyễn Nam Chúc tìm thấy chìa khóa mà lại chọn *Sự sống hư ảo*, thì khi Lâm Thu Thạch trở lại thế giới thực, liệu rằng cậu còn gặp được hắn hay không.

Lâm Thu Thạch nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay.

Cậu ngoảnh đầu, nhìn hành lang sau lưng, tất cả những cánh cửa dán niêm phong trên ấy đều là ký ức của cậu ở Hắc Diệu Thạch. Những ký ức ấy có thể không vui vẻ, nhưng đều là thật.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc sẽ lựa chọn thế nào?

Mối quan hệ giữa Lâm Thu Thạch và gia đình rất lạnh nhạt, cậu cũng không có nhiều bạn bè, người duy nhất khiến cậu không nở xa rời chỉ có Nguyễn Nam Chúc. Nhưng Nguyễn Nam Chúc thì khác, nếu không gặp phải cửa, hẳn sẽ có được mối quan hệ tốt đẹp với gia đình của mình, hẳn sẽ không mất đi quá nhiều bạn bè như bây giờ...

Lâm Thu Thạch bật cười buồn bã, cuối cùng cậu đã hiểu vì sao hầu như chẳng có ai nhắc đến cửa cấp mười hai. Bởi vì cửa cấp mười hai vốn dĩ không hề tồn tại.

Sau khi trải qua vô số cửa ải đầy rẫy quái vật, một vùng đất thần tiên hoàn mỹ hiện ra trước mắt mọi người, phạm là con người đều khó tránh khỏi dao động.

Dù nghĩ thế, nhưng Lâm Thu Thạch đã sớm có quyết định của mình.

Đối với cậu, thế giới không có Nguyễn Nam Chúc đâu là giả, cậu chẳng hề do dự đưa ra quyết định của mình.

Lâm Thu Thạch mỉm cười, cậu đưa tay lau mặt một cái, muốn lau đi thứ gì đó. Cậu cắm chìa khóa vào ổ khóa bằng sắt trên cửa.

“Cạch” một tiếng, ổ khóa bằng sắt rơi xuống, một con đường tràn ngập ánh sáng trắng xuất hiện trước mắt Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch ngoảnh đầu nhìn hành lang phía sau một cái, khẽ nói: “Tạm biệt.” Đoạn, cậu sai bước tiến vào con đường ánh sáng.

Hành lang trước mắt Lâm Thu Thạch lúc này dài hơn bất cứ hành lang nào cậu từng đi qua, xung quanh tràn ngập ánh sáng khiến trái tim Lâm Thu Thạch chợt bình tĩnh hẳn. Cậu đi mãi về phía trước, cuối cùng đã tới cuối con đường. Cảnh vật trước mắt chợt thay đổi, Lâm Thu Thạch thấy lại một khung cảnh quen thuộc.

Lâm Thu Thạch đã trở lại thế giới ban đầu, bây giờ, cậu đang ngồi trên giường phòng ngủ của Nguyễn Nam Chúc. Sau khi trở lại, việc đầu tiên cậu làm là đi tìm Nguyễn Nam Chúc, khổ nỗi cậu không hề trông thấy bóng dáng của Nguyễn Nam Chúc đâu cả.

Lâm Thu Thạch vội vội vàng vàng xuống tầng, thấy Diệp Điều đang ngồi trên sofa trong phòng khách, bèn đến gần nói với hắn: “Diệp Điều? Cậu có thấy Nguyễn Nam Chúc đâu không?”

Nghe thấy giọng Lâm Thu Thạch, Diệp Điều mừng rỡ nói: “Anh ra rồi ạ!!”

Lâm Thu Thạch: “Phải... cậu có thấy Nguyễn Nam Chúc đâu không?”

Diệp Điều nói: “Chị Lư có làm đồ ăn cho anh đó!”

Lâm Thu Thạch: “...”

Diệp Điều nói tiếp: “Anh thoát ra được rồi thì dĩ nhiên chúng ta phải ăn mừng mới được...”

Lâm Thu Thạch nói: “Diệp Điều?”

Diệp Điều: “Dạ?”

Lâm Thu Thạch: “Cậu không muốn hỏi tôi đã trải qua những gì trong cửa cấp mười một ư?”

Diệp Điều nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, vẻ mặt hơi trở nên ngờ ngác, hẩn bảo: “Anh nói gì vậy? Em không nghe rõ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đang nói đến nội dung của cửa cấp mười một...” Cậu lặp lại lần nữa, nhưng rồi phát hiện chuyện này là vô ích, bởi vì sự nghi hoặc trong mắt Diệp Điều hoàn toàn không biến mất nhờ những lời cậu nói, mà trái lại càng dày thêm: “Anh Lâm, anh nói gì cơ?”

Lâm Thu Thạch im bặt, cậu nghiến răng, giọng nói trở nên khàn khàn: “Cậu... có biết Nguyễn Nam Chúc là ai không?”

Nét mặt Diệp Điều như bị đóng băng trong giây lát, sau đấy, Lâm Thu Thạch thấy hẩn thận trọng lắc đầu.

“Không ạ.” Diệp Điều nói: “Nguyễn Nam Chúc... là ai thế?”

Đầu óc Lâm Thu Thạch trở nên choáng váng mất một lúc, suýt chút nữa cậu trượt chân ngã ra đất, phải gắng gượng bấu lấy sofa mới có thể đứng vững. Cậu khàn giọng hỏi thêm: “Cậu không quen Nguyễn Nam Chúc? Vậy thủ lĩnh của Hắc Diệp Thạch là ai?”

“Là anh chứ ai?” Diệp Điều sừng sốt nói: “Anh Lâm... anh... không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch đứng lặng tại chỗ hồi lâu. Sau đó, trong ánh mắt hoảng hốt của Diệp Điều, cậu vội vàng chạy lên tầng. Cậu đi tới phòng Nguyễn Nam Chúc, bắt đầu lục tung mọi thứ hòng tìm ra dấu vết tồn tại của Nguyễn Nam Chúc, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Trong phòng chỉ có dấu vết của một mình cậu, Nguyễn Nam Chúc trở thành một người không tồn tại.

Lâm Thu Thạch đứng như trời trồng. Rồi cậu lại nhớ ra điều gì đó, vội vàng lao xuống tầng dưới, hỏi Diệp Điều: “Diệp Điều, tôi vừa ra khỏi cửa cấp bao nhiêu?”

Ánh mắt Diệp Điều nhìn về phía Lâm Thu Thạch càng thêm hoảng sợ, hần cần thận nói: “Cửa... cấp mười hai ạ.

Một khoảng lặng dài lâu.

Từ phản ứng của Lâm Thu Thạch, Diệp Điều nhìn ra một chút manh mối, bèn nói: “Anh Lâm, anh không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch bỗng cười phá lên, cậu cười đến chảy cả nước mắt, vừa cười vừa khoát tay, loạng choạng rời khỏi phòng khách.

Lâm Thu Thạch, thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch có thể thành công thoát ra khỏi cửa cấp mười hai, đáng lẽ là một chuyện hết sức đáng ăn mừng, thế nhưng trong biệt thự không hiểu sao như có một bóng đen quái dị bao phủ. Mọi người đều cảm thấy đầu óc Lâm Thu Thạch gặp phải vấn đề, dường như sau khi phải chịu đả kích quá lớn, cậu đã tự tưởng tượng ra một nhân vật không có thật.

Còn Lâm Thu Thạch, sau một đêm ngơ ngẩn, cậu mới có thể miễn cưỡng bình tĩnh lại, hôm sau lại tìm Diệp Điều để đối chứng một số thông tin.

Qua đó, Lâm Thu Thạch phát hiện, ngoại trừ Nguyễn Nam Chúc, những sự việc khác trong quá khứ đều giữ nguyên.

Đàm Tảo Tảo và Trình Thiên Lý đều đã mất, Trình Nhất Tà rời khỏi Hắc Diệu Thạch, những thành viên khác của Hắc Diệu Thạch đều là người do Lâm Thu Thạch chiêu nạp, bao gồm cả Trần Phi, Dịch Mạn Mạn và Lư Diễm Tuyết.

Lâm Thu Thạch mới chính là nhân vật chủ chốt của Hắc Diệu Thạch, thậm chí cậu còn là bạn thân của Bạch Minh.

Cho đến lúc này, Lâm Thu Thạch đã không làm rõ được rốt cuộc là bản thân mình bị ra nhân vật Nguyễn Nam Chúc, hay chính cửa đã xóa sạch sự tồn tại của Nguyễn Nam Chúc.

Hoặc cũng có thể, Nguyễn Nam Chúc chính là cửa cấp mười hai của Lâm Thu Thạch, là kiếp nạn của cậu.

Theo lý mà nói, có thể ra khỏi cửa cấp mười hai, Lâm Thu Thạch chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, bởi vì cậu biết được nội dung của cửa cấp mười hai. Nhưng đi đâu kỳ lạ là sự tồn tại của Lâm Thu Thạch đã bị “làm mờ”, cậu nghĩ tới nhân vật đàn anh luôn mơ hồ không rõ trong những câu chuyện của Nguyễn Nam Chúc.

Đám Diệp Điều bắt đầu lờ đi sự tồn tại của cậu một cách vô thức, rõ ràng cậu đang ở ngay đó, nhưng họ dường như chẳng nhìn thấy cậu, thậm chí chẳng ai chủ động đến hỏi những việc liên quan đến cửa.

Lâm Thu Thạch cảm thấy mọi thứ quá phi lý, phi lý đến mức nực cười. Ngày thứ hai sau khi trở về, cậu đến nhà Nguyễn Nam Chúc hỏi thăm, lại phát hiện ra ở đó hoàn toàn không có người nào như vậy.

Nguyễn Nam Chúc không hề tồn tại, tất cả mọi người đều nói cho Lâm Thu Thạch cùng một đáp án.

Nhưng Lâm Thu Thạch không tin, cậu dọn ra khỏi Hắc Diệp Thạch, trở về căn hộ chung cư mình đã thuê trước kia.

Người trong Hắc Diệp Thạch vốn định khuyên cậu ở lại, nhưng Lâm Thu Thạch đã quyết ý phải đi. Lâm Thu Thạch chỉ nói với họ rằng, đừng nên mang ý xấu khi vào cửa, nếu không sẽ gặp phải báo ứng. Đại khái vì cách nói này khá gián tiếp nên lời này không bị “làm mờ”, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy. Nhưng dù nghe thấy, họ cũng không mở miệng hỏi Lâm Thu Thạch câu hỏi mà cậu muốn nghe nhất: “Anh đã trải qua những gì ở cửa cấp mười hai?”

Có lẽ để tránh nội dung của cửa bị tiết lộ ra ngoài, nên cửa mới sử dụng phương pháp bảo mật như vậy. Lâm Thu Thạch cảm thấy quá nực cười, khóe miệng cậu nhếch lên, nhưng không sao cười nổi.

Điều an ủi duy nhất sau khi thoát ra ngoài, chính là số tiền khổng lồ trong thẻ ngân hàng vẫn còn đó. Lâm Thu Thạch dùng một phần tiền trong tài khoản mua đứt căn hộ chung cư trước kia, ôm Hạt Dẻ trở về, đồng thời sửa sang lại để căn hộ trở về dáng vẻ như khi mình vẫn còn sống ở đó. Tựa như chỉ cần làm vậy thì một ngày nào đó mở mắt ra, cậu sẽ trông thấy Nguyễn Nam Chúc ngồi bên giường, nói lời chào buổi sáng với cậu như ngày đầu gặp mặt.

Lâm Thu Thạch nghĩ, cho dù cả thế giới lãng quên Nguyễn Nam Chúc, thì cậu cũng sẽ không bao giờ quên người ấy, đó là lời cậu đã hứa hẹn. Có lẽ Nguyễn Nam Chúc đã chọn cuộc sống hư ảo trong cửa, để cậu cô đơn một mình trong hiện thực bằng giá, nhưng cậu vẫn yêu Nguyễn Nam Chúc, càng không bao giờ trách cứ hẳn.

Thời gian tiếp tục trôi đi, mới đó mà đã một năm kể từ ngày Lâm Thu Thạch rời khỏi cửa.

Từ những ngày ban đầu lòng sục tung tích của Nguyễn Nam Chúc như điên dại, cho đến khi chấp nhận sự thật tàn khốc, Lâm Thu Thạch phải trải qua một thời gian dài để điểu chỉnh tâm lý trở lại bình thường.

Thậm chí cậu từng mất ngủ hơn một tháng liền, chỉ vì mỗi lần nhắm mắt lại, cậu lại như nghe thấy tiếng Nguyễn Nam Chúc thì thầm bên tai mình.

Cậu đến ngôi trường mà Nguyễn Nam Chúc giảng dạy trong cửa, thậm chí nhờ người đi tìm thông tin về tất cả những người tên Nguyễn Nam Chúc ở đất nước này, nhưng tất cả mọi dấu hiệu đều chỉ đến một sự thật, rằng thế giới này hoàn toàn không tồn tại Nguyễn Nam Chúc mà cậu từng biết.

Lâm Thu Thạch tưởng mình sẽ phát điên vì chuyện này, thế nhưng cuối cùng cậu vẫn vượt qua. Trong những đêm đằng đẳng, cậu chỉ biết ôm Hạt Dẻ ngồi trước tivi, xem chương trình thời sự phát lại, hy vọng có ai đó gõ cửa nhà mình.

Nhưng khi tất cả mọi hy vọng đã bị dập tắt, Lâm Thu Thạch cũng dần trơ lì, đánh mất sự chờ mong với cuộc sống.

Cho tới một ngày nọ, Lâm Thu Thạch đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Đó là số điện thoại của Diệp Điều, sau khi kết nối, từ trong điện thoại vang lên giọng nói vô cùng phấn khích của hắn: “Anh Lâm, anh Nguyễn về rồi!”

Nghe thế, Lâm Thu Thạch sửng sốt vài giây: “Cậu nói sao?”

“Em nói anh Nguyễn về rồi!” Diệp Điều nói: “Anh ấy đang đi tìm anh khắp nơi!”

Lâm Thu Thạch đang đi đường, vì quá tập trung vào lời nói của Diệp Điều nên bất cẩn vấp phải hòn đá, “bộp” một tiếng làm rơi điện thoại xuống đất. Đến khi Lâm Thu Thạch cuống cuống nhặt điện thoại lên thì phát hiện màn hình chỉ chít vết rạn, cuộc gọi dĩ nhiên đã bị ngắt quãng.

“Chết tiệt.” Lâm Thu Thạch buột miệng chửi tục, xoay người gọi taxi đến thẳng Hắc Diệu Thạch.

Vậy nhưng khi đến cổng biệt thự, cậu lại cảm thấy ngẩn ngại không muốn vào, cảm giác như người xa quê lâu ngày trở về vậy, Lâm Thu Thạch sợ niềm hy vọng sẽ lại trở thành thất vọng.

Cậu do dự tần ngần mãi, cuối cùng hạ quyết tâm, giờ tay, đang định nhấn chuông thì bỗng “két” một tiếng, cánh cổng trước mặt bị ai đó mở ra.

Gương mặt Nguyễn Nam Chúc xuất hiện phía sau cửa, trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Lâm Thu Thạch, hắn liền dang tay ôm Lâm Thu Thạch vào lòng, siết thật mạnh, như thể muốn ép Lâm Thu Thạch nhập luôn vào cơ thể mình vậy.

“Xin lỗi,” hắn nói, “em về muộn quá.”

Lâm Thu Thạch không biết nên nói gì, cậu vùi mặt vào bờ vai Nguyễn Nam Chúc, hít hà mùi hương chỉ thuộc về hắn, cất giọng khàn khàn: “Tại sao giờ này em mới về? Tìm mỗi cái chìa khóa mà lâu vậy sao?!”

Nguyễn Nam Chúc gượng cười: “Em không ngờ chìa khóa lại được giấu trong đống hờ.”

Lâm Thu Thạch có rất nhiều lời muốn nói, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã chủ động cúi xuống, khiến ngàn vạn lời nói tan chảy trong ấm áp.

Lâm Thu Thạch cảm thấy người mình nhũn ra, cậu lầu bầu: “Anh cứ tưởng em không về nữa chứ.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu.

“Anh tưởng em đã chọn thế giới hư ảo.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh tưởng mình sẽ mãi một mình.”

“Em đã nói rồi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “thế giới không có anh, đâu là giả.”

“Nhưng thế giới đó cũng có anh mà.” Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc vẻ ngờ vực: “Có phải em đã gặp anh lúc trẻ không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không hề”

Lời đáp quá dứt khoát của Nguyễn Nam Chúc lại khiến Lâm Thu Thạch sinh lòng nghi ngờ. Lúc này, cậu đã hiểu cảm giác của Nguyễn Nam Chúc khi tự ghen với bản thân h ồi trẻ, Lâm Thu Thạch nói: “Nguyễn Nam Chúc, em được lắm... để anh chờ lâu như vậy.”

Nguyễn Nam Chúc vội vàng xin lỗi, sau đó hỏi Lâm Thu Thạch những chuyện đã xảy ra trong năm vừa r ồi.

Lâm Thu Thạch nói: “Tìm chỗ nào đấy ăn cơm đã, anh đói r ồi.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Vậy là hai người lái xe đến một nhà hàng gần đó. Không phải họ không muốn nói chuyện ở Hắc Diệu Thạch, mà là vì những nội dung trao đổi liên quan đến cửa trước mặt người khác đều sẽ bị “làm mờ” một cách không nương tay, cảm giác bị xem như vô hình đó cực kỳ khó chịu, nếu đã vậy thì hai người tìm một nơi bí mật để nói chuyện.

Lâm Thu Thạch chỉ kể lại ngắn gọn những chuyện đã xảy ra từ khi rời khỏi cửa cho tới nay. Tuy lời lẽ của cậu rất vắn tắt, nhưng Nguyễn Nam Chúc vẫn hiểu được một năm vừa qua thật sự là khoảng thời gian khó khăn đối với Lâm Thu Thạch.

“Em xin lỗi vì đã v ề quá muộn.” Nguyễn Nam Chúc khẽ chạm môi lên đầu ngón tay Lâm Thu Thạch, mong nhận được sự tha thứ của người yêu.

Quả thực trước khi gặp Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đã rất oán giận. Nhưng sau khi gặp hẳn, những nỗi tức giận và oán trách ấy nhanh chóng tiêu tan trong giây lát, cậu nói: “Chỉ cần em trở v ề, anh sẽ không trách em.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ừm, chắc chắn là em phải trở v ề chứ.”

Lâm Thu Thạch nhoen miệng cười.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau, Lâm Thu Thạch lắng nghe Nguyễn Nam Chúc kể những chuyện đã xảy ra trong cửa. Quả thực Nguyễn Nam Chúc đã đi tìm Lâm Thu Thạch thời niên thiếu, hai bên trở thành bạn bè với nhau. Nhưng về sau Nguyễn Nam Chúc phát hiện ra nơi cất giấu chìa khóa, cuối cùng quyết định thoát ra ngoài.

Lâm Thu Thạch nốc rượu liên tục, nói: “Em không biết đâu, sau khi em mất tích, những người khác chẳng còn ai nhớ em cả, chỉ mình anh vẫn

nhớ... anh cứ tưởng mình bị điên chứ.”

Nguyễn Nam Chúc cười nhẹ.

“Thậm chí anh còn tưởng em chính là cửa cấp mười hai của anh.”
Lâm Thu Thạch nói: “Thật sự anh như phát điên vậy.”

Nguyễn Nam Chúc châm đầy ly rượu cho Lâm Thu Thạch, nói: “Đừng vội, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.”

Mắt Lâm Thu Thạch loang loáng ánh nước, cậu nói: “Cũng may giờ em đã về”

“Đúng vậy,” Nguyễn Nam Chúc nắm lấy ngón tay Lâm Thu Thạch, “giờ em đã về”

Tối hôm ấy, Lâm Thu Thạch không thể nhớ mình đã về nhà bằng cách nào, chỉ biết sáng hôm sau, khi tỉnh lại, cậu cảm thấy người mình đau nhức ê ẩm, quay sang nhìn thì thấy gương mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch ngấm gương mặt đang say ngủ của Nguyễn Nam Chúc, khẽ giơ ngón tay, thận trọng chạm vào làn da của hắn. Sau khi cảm nhận hơi ấm truyền qua ngón tay, cậu mới thở hắt ra như trút được một gánh nặng.

Đây không phải giấc mơ, Nguyễn Nam Chúc đã thật sự trở về

Lâm Thu Thạch lấy một điếu thuốc từ trong túi đồ bên cạnh, châm lửa rồi chậm rãi hút.

Nguyễn Nam Chúc sực tỉnh khỏi giấc mộng, mơ mơ màng màng bảo: “Anh hút thuốc từ lúc nào thế, không cho hút...” Hắn đưa tay lấy điếu thuốc khỏi miệng Lâm Thu Thạch, ném vào chiếc gạt tàn để gần đó.

“Anh không nhìn được...” Lâm Thu Thạch nói: “Em đã về, nên từ nay không hút nữa.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng dậy: “Anh muốn ăn gì không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Gì cũng được.” Cậu uể oải nghịch điện thoại, nhìn Nguyễn Nam Chúc để lưng trần đi vào bếp làm đồ ăn cho mình.

Lâm Thu Thạch ngáp dài một cái, theo thói quen đăng nhập vào diễn đàn về cửa, nhưng cậu nhận ra diễn đàn hôm nay rất khó vào, chập vật mãi mới kết nối được. Trong diễn đàn có vô số chủ đề ná nhau:

Tại sao cửa cấp mười hai lại bị niêm phong vậy?

Tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm, nhưng thật sự cửa cấp mười hai đã bị niêm phong! Đây là bug hay chuyện gì đang xảy ra?

Trời đất ơi, điều này liệu có nghĩa là từ nay chúng ta chỉ cần vượt qua mười một cửa là phá đảo?

Lâm Thu Thạch nhíu mày, định xem kỹ hơn các nội dung đó, thì Nguyễn Nam Chúc ra đứng tựa bên khung cửa, nói: “Trúng chiến lòng đào nhé?”

Lâm Thu Thạch: “Gì cũng được...”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng đầu: “Anh xem gì thế? Có ai đẹp hơn em sao?” Hắn đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, rút điện thoại khỏi tay cậu.

“Không đẹp bằng em.” Lâm Thu Thạch nói, “Manh Manh nhà mình dĩ nhiên là đẹp nhất rồi.”

Nguyễn Nam Chúc bật cười, hắn khẽ nói bằng giọng khàn khàn: “Lại đối rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm... ?!” Cậu chưa kịp phản ứng thì Nguyễn Nam Chúc đã lao vào.

Bỏ đi, chỉ cần hắn trở về là tốt rồi, những việc khác chi ly làm gì cho mệt.

NGOẠI TRUYỆN

Chương 140

Hắn là gì?

Sau khi rời khỏi cửa, vào một buổi chiều nọ ở thế giới thực, Nguyễn Nam Chúc nhận ra Lâm Thu Thạch đã biết bí mật nhỏ của mình.

Hôm ấy, Nguyễn Nam Chúc rảnh rỗi ngồi đọc sách ở ban công, tình cờ đọc đến một câu nói thú vị, bèn đọc lên cho Lâm Thu Thạch nghe: “*Khi bạn chăm chú nhìn xuống vực thẳm, vực thẳm cũng đang chăm chú nhìn bạn.*”

Lâm Thu Thạch vốn dĩ đang ngủ, nghe thấy vậy ngái ngủ nói với Nguyễn Nam Chúc: “Có nghĩa là mình làm cái gì với vực thẳm thì mình sẽ phải chịu đi đâu tương tự phải không.”

“Chắc vậy.” Nguyễn Nam Chúc không nghĩ nhiều, cúi xuống chạm Lâm Thu Thạch một cái.

Sau đó hắn nghe thấy Lâm Thu Thạch nói: “Vậy chắc anh phải kéo khóa quần xuống trước mặt em nhỉ...”

Nguyễn Nam Chúc ngớ ra một lát, sau đó bật cười khe khẽ, hắn chợt hiểu ra rằng Lâm Thu Thạch giờ đây biết tất cả.

“Đúng đấy.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Tóm lại là anh phải đối xử tốt với vực thẳm một chút.”

Ban đầu, vì quá tập trung vào Nguyễn Nam Chúc nên Lâm Thu Thạch không hề để ý đến những hiện tượng dị thường. Về sau, cậu hồi tưởng lại những chuyện sau khi Nguyễn Nam Chúc quay về, lúc ấy những điểu bất thường mới từ từ nổi lên bề mặt như tảng băng ẩn tàng dưới tầng nước sâu.

Trong trí nhớ của Lâm Thu Thạch, cậu không hề hút thuốc, dù có mang thuốc theo người, cũng chỉ để mời mọi người cho tiện công việc. Nhưng từ khi thoát ly khỏi cửa, cậu bắt đầu nghiện thuốc, thậm chí một ngày hút đến mấy bao liện, và kỳ lạ là hình ảnh ấy chẳng hề bất hợp lý so với hình tượng không hút thuốc xưa kia.

Gia đình Lâm Thu Thạch vốn trước đây rất lạnh nhạt đột nhiên bắt đầu thường xuyên liên lạc với cậu, trong lời nói để lộ ra ít nhiều sự lo lắng. Còn cả Bạch Minh, rõ ràng là bạn thân của Nguyễn Nam Chúc nhưng lại như bạn bè nhiều năm quen biết với cậu...

Lâm Thu Thạch thấy tất cả những đi đầu kỳ lạ đó, nhưng không để tâm quá nhiều.

Có một số câu hỏi mà đáp án của chúng không thật sự quan trọng, Lâm Thu Thạch cảm thấy chỉ cần có Nguyễn Nam Chúc ở bên là đủ, dù Nguyễn Nam Chúc có là gì đi chăng nữa...

Lâm Thu Thạch thò tay捏 vào tai của người yêu, tiến lại thật gần gương mặt ấy mà thủ thỉ: “Em yêu, rốt cuộc em là gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc đang đọc sách, nghe vậy ngẩng lên nhìn Lâm Thu Thạch. Bỗng hần phá lên cười, hần bảo: “Em là trà sữa của anh!”^[13]

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không hỏi tại sao em là trà sữa của anh à?”

Lâm Thu Thạch nhướn mày: “Anh đã nghe câu đùa này từ hồi còn là trai tân, giờ anh đã là bà mẹ ba con rồi.”

Thế rồi cả hai cùng cười phá lên, bầu không khí vô cùng thoải mái.

Nguyễn Nam Chúc cứ nghĩ Lâm Thu Thạch sẽ tiếp tục gặng hỏi, ai ngờ cậu vờn vai một cái, trèo khỏi giường, nói muốn đi tắm, câu chuyện đến đó kết thúc.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch rời đi, hé miệng mấp máy gì đó. Nếu lúc này Lâm Thu Thạch quay lại, sẽ phát hiện Nguyễn Nam Chúc đang nói với mình một câu: Em là Cửa.

Em là Cửa, đúng vậy, Nguyễn Nam Chúc đã nói rằng, em là Cửa.

Hần chính là cửa cấp mười hai.

Nhưng trên thực tế, trước khi trải qua những đêm Bách quỷ dạ hành, Nguyễn Nam Chúc không hề ý thức được chuyện này. Ký ức của hần rất trọn vẹn, hần thực sự chính là thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, một người bình thường bắt đầu biết đến cửa từ năm mười mấy tuổi, đã trải qua muôn trùng khó khăn để rồi vượt qua cửa cấp mười. Nguyễn Nam Chúc không có

những ký ức nào khác về cửa, bản thân hắn rất tin tưởng rằng mình là một con người.

Lòng tin đó luôn kiên định mãi đến khi hắn cùng với Lâm Thu Thạch trải qua Bách quỷ dạ hành, thì bị phá vỡ.

Khi ấy, ngày mỗi lúc một dài, đêm càng ngày càng ngắn, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch như đang đếm ngược số thời gian còn được ở bên nhau. Khi màn đêm không còn buông xuống nữa, Nguyễn Nam Chúc cứ tưởng mình cũng sẽ phải chia lìa Lâm Thu Thạch, khi đó hắn như phát điên, chỉ muốn tìm thấy chìa khóa để thoát ra ngoài, nhưng đó cũng là lúc hắn lơ mơ nhận thấy có một số sự việc vượt ngoài tầm kiểm soát của mình...

Hắn đã không nói với Lâm Thu Thạch rằng ban ngày, hắn cũng nhìn thấy quỷ quái. Ban đầu hắn làm vậy vì không muốn Lâm Thu Thạch lo lắng, về sau thì do hắn nhận thấy lũ quỷ quái không có ý định làm hại mình. Lũ quỷ quái đáng sợ tồn tại trong mọi ngõ ngách, thậm chí khi Nguyễn Nam Chúc mở rương hành lý của mình ra cũng có thể bắt gặp Tương Nữ đáng sợ đang trốn bên trong... Mặc dù lúc bị Nguyễn Nam Chúc phát hiện, vẻ mặt Tương Nữ trông hết sức vô tội.

Ban đầu hắn kinh ngạc, nhưng rồi nỗi sợ cũng dần đi qua, cuối cùng chỉ còn là lạnh nhạt chai lì, Nguyễn Nam Chúc đã trải qua quá trình này trong khoảng nửa tháng.

Khi biết rằng mình sẽ không bao giờ gặp Lâm Thu Thạch nữa, Nguyễn Nam Chúc đã dám đạp nữ quỷ ngẩng lên trên giường xuống đất, lạnh lùng bảo nó đừng ngẩng lên trên đầu mình, như thế sẽ không cao lên được... Không rõ có phải ảo giác của hắn hay không mà khi nói xong câu đó, vẻ mặt nữ quỷ dường như hơi tủi thân.

Nguyễn Nam Chúc nổi giận đùng đùng nghĩ, mày tủi thân gì chứ, tao còn chưa kịp tủi thân này.

Nhưng tuy tình hình xung quanh hắn càng lúc càng trở nên kỳ dị, nhưng Nguyễn Nam Chúc vẫn cảm thấy mờ mịt, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, thậm chí hắn cho rằng đây là sự trừng phạt của cửa. Cho đến ngày nọ, một con quỷ mặc đồ đỏ đã đưa Nguyễn Nam Chúc đến một nơi.

Khi tới nơi, Nguyễn Nam Chúc nhận ra ngay đó là tòa chung cư Lâm Thu Thạch từng ở, có đi đâu lúc này, chung cư vẫn chưa được xây cất, trước

mắt Nguyễn Nam Chúc chỉ là một tòa nhà tập thể trông vô cùng cũ kỹ.

Con quy kia đứng trên tầng năm, vẫy tay gọi Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên nhìn cô ta, nhú mày: “Tầng năm? Mày đưa tao đến đây làm gì?” Hắn quan sát kỹ lưỡng ngoại hình của con quỉ, cảm thấy thật khó tin: “Hình như mày là Tá Tử phải không?”

Nói đoạn, hắn thấy con quỉ nở một nụ cười bẽn lễn... nhưng cái sự bẽn lễn của một gương mặt trắng ớn trông chẳng dễ thương chút nào.

Nguyễn Nam Chúc chỉ muốn rời khỏi cánh cửa này, nhưng không có manh mối gì về chìa khóa cả, nghĩ rằng thôi thì lành làm gạo vỡ làm muối, để xem Tá Tử định cho mình xem đi đâu gì.

Nguyễn Nam Chúc đi lên tầng năm, đi tới căn hộ trong cùng. Hắn mở cánh cửa khép hờ, trước mắt hắn là một căn phòng. Trong phòng không có một bóng người, chỉ có chiếc tivi cũ đặt trên đầu giường, đang phát một chương trình gì đó.

Nguyễn Nam Chúc để ý nhìn màn hình tivi, trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, thậm chí hắn tưởng mình nhìn lẩn, nên vội rào bước đến trước tivi để nhìn cho kỹ. Lúc này, hắn mới dám chắc chắn rằng tivi đang chiếu hình ảnh của Lâm Thu Thạch thuở thiếu niên.

Lâm Thu Thạch đang bước trên một con đường nhỏ, đi cùng có hai người. Nguyễn Nam Chúc biết hai người này, họ chính là Hùng Tất và Tiểu Kha hắn từng gặp tại cửa đầu tiên của Lâm Thu Thạch. Nguyễn Nam Chúc gần như nín thở, hắn nhìn vào màn hình như hóa đá.

“Đây là đâu?” Dáng vẻ cậu thiếu niên Lâm Thu Thạch vô cùng non nớt, đôi mắt màu đen đượm vẻ sợ hãi, cậu thận trọng hỏi: “Hai người là ai?”

“Bộ phim” tiếp tục được trình chiếu. Nguyễn Nam Chúc xem cho tới hết, hiểu rằng đây là những gì Lâm Thu Thạch sẽ trải qua ở cửa đầu tiên nếu như không có mình.

Ngón tay Nguyễn Nam Chúc chạm nhẹ lên màn hình lạnh băng, gián tiếp chạm vào gương mặt Lâm Thu Thạch phía sau tấm kính. Cho dù là khi còn niên thiếu, Lâm Thu Thạch cũng đã khiến người ta xiêu lòng đến vậy.

Cậu chẳng khác nào viên ngọc thô còn nằm trong đá chưa được ai phát hiện, những kẻ sành sỏi đâu biết rằng trong viên đá kia có một viên ngọc

mang hào quang rực rỡ.

Một người thông minh, can đảm, trầm tĩnh, lương thiện nhưng không mù quáng, lại biết giữ giới hạn cho mình, Nguyễn Nam Chúc nghĩ, cho dù ở trong hoàn cảnh nào, người ấy cũng luôn là tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

Chương trình đang phát trên tivi đã trở thành một bộ phim nổi liền, tất cả xoay quanh Lâm Thu Thạch: Cậu đã đến với cửa như thế nào, quen những người vào cửa khác ra sao, đã tiếp quản Hắc Diệu Thạch như thế nào...

Nguyễn Nam Chúc xem đến độ nhập tâm, thậm chí trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ, tại sao khi Lâm Thu Thạch trải qua tất cả những chuyện này, hắn lại không hề có mặt, nếu hắn cũng ở đó bên cạnh thì mọi thứ sẽ tuyệt vời biết bao... Ngay lúc ấy Nguyễn Nam Chúc sực tỉnh, hắn hiểu rằng trạng thái của mình không ổn.

Rõ ràng hắn đã cùng Lâm Thu Thạch trải qua tất cả mọi thứ cho đến cửa cấp mười một. Nhưng nếu vậy, tại sao trong đầu hắn lại nảy ra cái suy nghĩ kia?

Nguyễn Nam Chúc cảm thấy có gì đó bất ổn.

Sự bất ổn này dần lan rộng theo thời lượng của bộ phim, như thể một dịch bệnh vô phương cứu chữa.

Qua màn hình tivi, Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy người nhà của Lâm Thu Thạch, cách mà họ đối đãi lẫn nhau chẳng khác gì gia đình Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc còn thấy cả Bạch Minh, kẻ đáng lẽ là bạn thân của hắn, giờ đây trở thành tri kỷ của Lâm Thu Thạch...

Lâm Thu Thạch dần dần trưởng thành, từ một thiếu niên nay đã là người đàn ông từng trải, biết bao người đến bên rồi lại ra đi, nhưng bản tâm của cậu vẫn không hề thay đổi, dường như đêm tối bao phủ xung quanh không thể tạo ra một bóng đen nào ở Lâm Thu Thạch.

Sau khi xem “bộ phim” suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng Nguyễn Nam Chúc cũng nhận ra đi đâu gì đó... Dường như hắn... không phải là người.

Ba ngày không ngủ không nghỉ, nhưng hắn chẳng cảm thấy đói hay mệt, vẫn cứ trong trạng thái hưng hực sức sống.

Thời gian không thể tác động lên hắn nữa.

Con quỷ dẫn Nguyễn Nam Chúc đến đang ng ồi x ồm g ần đó, trở mắt nhìn h ắn.

Mới đ ầu Nguyễn Nam Chúc vẫn còn cảnh gi ác, nhưng v ề sau đành chịu con quỷ này. H ắn nói: “Mày cho tao xem thứ này làm gì? Để nói rằng tao không phải là người ư?”

Tá Tử ngo ẹo đ ầu, chỉ nhìn Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Nguyễn Nam Chúc vẫn muốn nói, nhưng Tá Tử gi ơ tay chỉ vào màn hình, ra hi ệu cho Nguyễn Nam Chúc tiếp tục xem.

Nguyễn Nam Chúc th ần nghĩ, có t ệ thì cũng không t ệ hơn tình hình bây giờ đ ược, xem tiếp thì xem tiếp. H ắn đâu th ể rời khỏi không gian này, không gặp đ ược Lâm Thu Thạch thì xem tiếp cũng ch ẳng v ấn đ ề gì.

Thế là Nguyễn Nam Chúc tiếp tục xem bộ phim v ề cuộc đ ời của Lâm Thu Thạch.

H ắn ch ẳng khác nào một stalker^[14], xem hết tất cả diễn biến cuộc đ ời Lâm Thu Thạch từ khi tiếp xúc v ới cửa. H ắn chứng kiến tất cả những vui buồn của Lâm Thu Thạch, chứng kiến cậu cười r ạng ng ời khi quen biết bạn mới, chứng kiến cậu khóc lóc th ảm thi ết khi mất đi người bạn thân yêu. Thời gian cứ thế trôi đi, Nguyễn Nam Chúc không c ần nghĩ ng ời, nên đã quên mất mình đang ở ngày tháng năm nào.

Cuối cùng, bộ phim đi đến một diễn biến mang tính quyết đ ịnh.

Nguyễn Nam Chúc thấy Lâm Thu Thạch tiến vào cửa c ấp m ười hai của mình, sau đó, cảnh vật thay đ ổi, Lâm Thu Thạch có mặt tại một căn hộ chung cư quen thuộc.

Cùng lúc đó, cảnh vật xung quanh Nguyễn Nam Chúc cũng bắt đ ầu đ ổi khác, những đ ồ tr ần thi ết cũ kỹ dần mất đi, khung cảnh xung quanh h ắn trở nên giống h ắn hết trong tivi.

Trên màn hình tivi, Lâm Thu Thạch đang nằm ng ủ say thì một bóng đen xuất hi ện bên cạnh. Không th ể nhìn rõ chiếc bóng đó trông như thế nào, nó chỉ là một khối âm u. Bóng đen đưa ngón tay ra, th ận trọng lướt trên gương mặt Lâm Thu Thạch, từ v ầng trán, đến sống mũi, r ồi tới bờ môi, cử chỉ của chiếc bóng dịu dàng như sợ sẽ làm Lâm Thu Thạch tỉnh gi ấc.

Sau đó, hình dạng của bóng đen bắt đầu thay đổi, màu đen dần bị đẩy lui, càng lúc nó càng trở nên giống con người, thậm chí trong một khoảnh khắc nào đó, ngoại hình của nó giống hệt người đang nằm ngủ.

Nhưng dường như chiếc bóng không muốn một gương mặt giống như Lâm Thu Thạch, nó nhanh chóng chuyển sang một hình dạng khác. Ngay khoảnh khắc hình hài chiếc bóng thay đổi xong, Nguyễn Nam Chúc ở bên ngoài nở một nụ cười buồn: Cái bóng đó... trông giống hệt hắn.

Đúng thế, chiếc bóng chính là Nguyễn Nam Chúc.

Nếu đổi lại là người khác phải chứng kiến cảnh này, có lẽ họ đã phát điên, nhưng Nguyễn Nam Chúc rất bình thản. Mấy ngày nay, hắn ngẫm xem chuyện đời của Lâm Thu Thạch, đã có những suy đoán của mình, có đi đâu kiện giờ được tận mắt chứng kiến vẫn cảm thấy kích động.

Trên màn hình, Nguyễn Nam Chúc nở một nụ cười khao khát với Lâm Thu Thạch, sau đó, thân thể hắn nhạt dần, biến mất vào không gian xung quanh Lâm Thu Thạch.

Ngày hôm sau, khi Lâm Thu Thạch tỉnh dậy, đi đâu đâu tiên cậu phát hiện ra là Hạt Dẻ không chịu để mình ôm nữa.

Chú mèo Hạt Dẻ vốn vô cùng quấn quýt với chủ, hôm nay bỗng gần ghè tức giận, như thể không hề biết kẻ trước mặt là ai. Lâm Thu Thạch vốn là một thằng sen đích thực, thấy cảnh này quả thực bối rối chẳng biết làm sao. Cậu âm ỉ nhìn Hạt Dẻ đang đứng trên cao nhìn xuống mình bằng ánh mắt khinh bỉ, nói: “Hạt Dẻ, con không cần ba nữa sao, Hạt Dẻ?”

Nguyễn Nam Chúc xem đến đây, bả vai bất giác rung lên, sau đó không nhịn được bật cười ha ha. Hắn biết rằng câu chuyện giữa mình và Lâm Thu Thạch sắp bắt đầu.

Quả nhiên, vài ngày sau, Lâm Thu Thạch vào cửa.

Nội dung cửa này chính là những gì Lâm Thu Thạch từng trải qua trước đó, nhưng vì ký ức đã bị thay đổi nên Lâm Thu Thạch cảm thấy tất cả mọi thứ thật xa lạ. Mà lần này, trên con đường dẫn đến ngôi làng có thêm một gương mặt xa lạ.

Nguyễn Nam Chúc trong bộ đồ nữ bước đến trước mặt Lâm Thu Thạch, bộ dạng trông thật đáng thương, rưng rưng nước mắt hỏi Lâm Thu Thạch đây là chỗ nào.

Khi Lâm Thu Thạch hỏi tên Nguyễn Nam Chúc, từ miệng Nguyễn Nam Chúc thốt ra ba chữ: Nguyễn Bạch Khiết.

Đây chính là lần đầu gặp gỡ của họ.

Khi ấy, Nguyễn Nam Chúc vẫn tưởng mình là người bình thường, rốt cuộc hắn đã đạt được mong muốn của mình, tham gia vào cuộc đời Lâm Thu Thạch theo một cách khác, trở thành một nhân vật quan trọng, không thể thiếu trong cuộc đời Lâm Thu Thạch.

Đi đầu này khiến Nguyễn Nam Chúc vô cùng hài lòng, có đi đầu chuyện này rồi cũng phải đi tới hồi kết, cửa cấp mười hai chính là điểm tận cùng của tất cả.

Cho tới tận lúc này, Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa thể khôi phục phần ký ức trước kia của mình, hắn chỉ biết rằng mình không phải con người, vậy rốt cuộc hắn là gì? Nguyễn Nam Chúc nghĩ mãi vấn đề này, hắn quay sang nhìn Tá Tử đang trở mắt nhìn mình, kinh ngạc nói: “Không lẽ tao chính là NPC trấn giữ cửa cấp mười hai??”

Tá Tử liếc Nguyễn Nam Chúc, không nói gì. Nhưng Nguyễn Nam Chúc nhận ra sự khinh bỉ trong cái nhìn ấy.

Nguyễn Nam Chúc: “..” Mẹ kiếp, chắc là thật rồi.

Nói thật lòng, Nguyễn Nam Chúc cảm thấy mình dám làm ra những việc như xóa bỏ ký ức vốn có, thậm chí đến mức mãi mãi không thể khôi phục lại, hơn nữa giờ đây mục đích của hắn đã đạt được, hắn đã có được người mà mình yêu.

“Chết thật, mình còn thấy hơi vui vui nữa.” Ở đây không còn ai khác, chỉ có quỷ quái trùng trùng. Nguyễn Nam Chúc ngẩng trong bóng tối, mỉm cười ấm áp: “Chỉ riêng việc được cùng anh ấy trải qua biết bao tháng ngày, mình đã thấy hạnh phúc lắm rồi.”

Tá Tử ngẩng gầy đó hiển nhiên sẽ không đáp lại lời hắn.

“Nhưng vấn đề bây giờ là, mình thoát ra bằng cách nào đây?” Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu lên nhìn căn hộ xa lạ: “Liệu mình có ra được hay không?” Hắn suy nghĩ một lát, đưa mắt nhìn sang Tá Tử: “Mày còn biết gì nữa?”

Tá Tử liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường.

Nguyễn Nam Chúc: “Đồng hồ?” Hắn đứng dậy, nhìn về phía chiếc đồng hồ có mười hai con số, kim đồng hồ vẫn đang hoạt động. Sau giây lát suy nghĩ, hắn giơ tay lấy đồng hồ xuống.

Tiếp theo, hắn mở hộp đồng hồ ra, sau khi không tìm thấy gì bên trong, Nguyễn Nam Chúc chạm vào nút đi đầu khiến kim giờ, đang định dịch chuyển nó thì đột nhiên hắn nghĩ đến đi đầu gì đó. Hắn hỏi Tá Tử một câu cuối cùng: “À mà... nếu tao và Thu Thạch vào cửa mà không thể thoát ra thành công, thì sẽ chết ư?”

Tá Tử nghe xong, vẻ mặt trở nên kỳ quặc, như thể thương hại, lại giống như cái nhìn dành cho một kẻ thần kinh không bình thường. Cuối cùng, cô ta gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc bật cười, nghĩ thầm đúng là mình có khác, mọi đi đầu đi đầu phải làm cho thập toàn thập mỹ, chân thực nhất có thể.

Nguyễn Nam Chúc xoay kim đồng hồ, giây lát sau, hai chiếc chìa khóa rơi xuống đất. Hắn nhặt chúng lên, nhìn thấy hàng chữ khắc trên chìa khóa, lại không khỏi nhoen cười.

Sự sống hư ảo, Cái chết chân thực, dù Lâm Thu Thạch muốn cuộc sống nào, Nguyễn Nam Chúc cũng có thể cho cậu toại nguyện.

Cậu có thể lựa chọn hiện thực tàn khốc, cũng có thể lựa chọn giấc mộng tươi đẹp, Nguyễn Nam Chúc trao cho Lâm Thu Thạch quyền quyết định.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, tất cả mọi thứ dường như đi đầu là thừa thãi, Nguyễn Nam Chúc không cần suy nghĩ cũng biết đáp án mà Lâm Thu Thạch lựa chọn. Hắn cầm chìa khóa đi ra khỏi phòng, mở cửa, trên hành lang chỉ có một cánh cửa sắt. Cánh cửa đó tràn ngập ánh sáng trắng ấm áp, Nguyễn Nam Chúc đi đến trước cửa, đặt chân vào bên trong.

Không gian lại bắt đầu thay đổi.

Trong ký ức của các thành viên Hắc Diệu Thạch vốn không có nhân vật tên là Nguyễn Nam Chúc, nhưng giờ đây, trong đi đầu họ lại như được thêm vào đi đầu gì đó. Khi thấy Nguyễn Nam Chúc từ tầng hai biệt thự đi xuống, không một ai tỏ vẻ ngạc nhiên cả, thậm chí Diệp Diệu còn kích động gọi điện cho Lâm Thu Thạch để thông báo là anh Nguyễn đã về.

Ở phía bên kia, Lâm Thu Thạch dĩ nhiên là vui mừng phát điên.

Nguyễn Nam Chúc ngồi trong phòng khách, lặng thinh quan sát cảnh vật xung quanh. Hắn muốn xem cảnh vật này có gì khác so với trong ký ức hay không.

“Anh Nguyễn, cuối cùng anh đã về” Diệp Điều vẫn đang nói chuyện với hắn: “Anh không biết một năm qua, anh Lâm đã khổ sở thế nào đâu.”

“Một năm?” Nguyễn Nam Chúc hơi sửng sốt: “Đã một năm rồi sao?”

“Đúng thế,” Diệp Điều nói, “đã một năm rồi.”

Nguyễn Nam Chúc nghĩ, cũng may hắn không do dự, nếu kéo dài thêm vài ngày nữa, e rằng khi hắn ra ngoài, con của Lâm Thu Thạch đã ba tuổi rồi...

Sau đó hai người gặp nhau, hạnh phúc ôm chầm lấy nhau.

Lâm Thu Thạch không hỏi Nguyễn Nam Chúc tại sao bây giờ mới xuất hiện. Trên thực tế, chỉ cần Nguyễn Nam Chúc có thể thoát ra, Lâm Thu Thạch sẽ không trách gì hết.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Nguyễn Nam Chúc vốn đang đắm chìm trong hạnh phúc chợt phát hiện một chuyện không hay. Từ khi hắn rời khỏi, cửa cấp mười hai của tất cả mọi người cũng bị niêm phong, tấm giấy dán trên cửa như để nói cho những người bên ngoài biết bên trong đã không còn như xưa.

Với IQ của Lâm Thu Thạch, thấy tình huống như vậy rồi liên hệ với những biểu hiện khác thường khác, không khó để cậu đoán ra Nguyễn Nam Chúc không phải là người. Sau khi nhận thức được mọi chuyện, Nguyễn Nam Chúc khá hoảng loạn, bởi vì hắn không biết chắc liệu Lâm Thu Thạch có bận tâm chuyện này hay không. Nói cho cùng, nếu một ngày bạn bỗng phát hiện người thân yêu nhất của mình không phải là người mà là NPC trấn cửa, thì đó chẳng phải chuyện hay ho gì cho lắm.

Cho nên, lúc Lâm Thu Thạch đang xem diễn đàn, Nguyễn Nam Chúc mới đến giật cái điện thoại khỏi tay cậu, thận trọng quan sát phản ứng của Lâm Thu Thạch. Sau khi thấy ánh mắt của người yêu không có gì thay đổi, vẻ như hoàn toàn chưa phát hiện ra sự việc, Nguyễn Nam Chúc mới thở phào nhẹ nhõm.

Dĩ nhiên, sau đó Nguyễn Nam Chúc mới hiểu ra rằng, không phải là Lâm Thu Thạch không biết, mà là giả vờ như không biết, cậu vốn dĩ không

quan tâm Nguyễn Nam Chúc rốt cuộc là gì.

“Hồi đó sao em với Bạch Minh lại thành bạn của nhau?” Lâm Thu Thạch ngồi trên sofa, cần đi đâu khiến bật tivi lên để xem, vừa xem vừa thuận miệng tán gẫu với Nguyễn Nam Chúc.

“Lần đó trong tay y trùng hợp có gợi ý của cửa cấp cao, em thì cần dẫn khách, nên nhập bọn với y.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn Nguyễn Nam Chúc, nói: “Vậy tại sao giờ ngày nào anh ta cũng đến tìm anh tâm sự?”

“Ê, hai người đừng có nói chuyện với nhau như thể tôi vắng mặt vậy chứ?” Bạch Minh vừa cắn hạt dưa Nguyễn Nam Chúc mới rang, vừa tức giận nói: “Chim chuột nhau thì đi ra chỗ khác giùm. Với cả, tôi mới gặp Lâm Thu Thạch đã cảm thấy như quen biết từ lâu, không được sao?”

“Không được.” Nguyễn Nam Chúc nói, “bỏ móng vuốt của anh ra khỏi người Thu Thạch ngay.”

Bạch Minh: “Gì, nhỏ mọn.”

Lâm Thu Thạch như cười như không, chẳng nói gì.

Bạch Minh đứng dậy ra về, nói người nhà nhắn tin, hẹn y cùng đi ăn cơm tối.

“Anh ta vẫn còn thời gian ăn bữa tối với anh ư?” Lâm Thu Thạch thuận miệng nói: “Tuồng đang bận làm phim mới mà.”

“Đúng thế.” Bạch Minh thở dài, “nhưng tôi lại thích anh ấy chính vì những bộ phim. Hai người đã xem phim *Con đường đến vương* của anh ấy chưa? Quả không giấu gì, hôm ấy ở trường quay, bọn tôi...”

“Im đi.” Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đồng thanh lên tiếng, cả hai vội vàng ngăn chặn ngay ý đồ kể chuyện cười không lành mạnh của Bạch Minh, họ không muốn đến lúc xem phim bị phân tâm.

“Thôi được.” Bạch Minh nhún vai: “Hai người càng lúc càng giống nhau rồi đấy.”

“Giống nhau thì sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Anh thích mẫu người có tính cách gần giống mình à?” Bạch Minh nói.

“Thích chứ.” Lâm Thu Thạch bật cười, nhưng giọng nói rất nghiêm túc: “Tính cách của tôi rất tốt, có gì đâu mà không thích?”

Bạch Minh: “...” Y nhận ra hai người này đang cố tình nhét thức ăn chớ vào miệng mình, bèn quyết đoán bỏ đi, miệng chửi cặp đôi chết tiệt.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bật cười ha ha, sau đó đưa mắt nhìn nhau, đều trông thấy ẩn ý sâu xa nào đó trong mắt người kia, chỉ là trong ẩn ý đó vẫn chứa đựng tình yêu không thể che giấu.

Có một số việc đâu cần suy nghĩ quá rõ ràng làm gì chứ, Lâm Thu Thạch nghĩ, chỉ cần bên nhau là đủ rồi.

Chương 141

Cặp đôi chết tiệt ⑩

Một năm sau khi Nguyễn Nam Chúc rời cửa, trở về bên Lâm Thu Thạch, hắn lấy lý do chúc mừng nấu một bàn đầy thức ăn, mua hai bình rượu ngon, kể lại việc kia cho Lâm Thu Thạch như kể một câu chuyện.

Lâm Thu Thạch nghe xong, im lặng một lúc lâu. Đứng trước ánh mắt vô cùng bất an của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch cuối cùng đã hỏi đi đâu mà mình suy nghĩ trong lòng từ lâu: “Nhân vật chính trong câu chuyện rất thích mặc đồ nữ phải không?”

Nguyễn Nam Chúc hơi khựng lại, sau đó bình tĩnh “ừm” một tiếng.

“Người đó đã học theo ai?” Lâm Thu Thạch nói: “Không lẽ là một đối tượng nào đó anh ta ngưỡng mộ?” Thật ra năm đó, cậu đã loáng thoáng đoán ra được việc này, chỉ là không nắm bắt được cụ thể đến từng chi tiết mà thôi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chuyện này quan trọng đến vậy sao?”

Lâm Thu Thạch nói: “Sao lại không quan trọng?”

Nguyễn Nam Chúc: “Sao lại quan trọng?”

Lâm Thu Thạch không nói gì nữa, nhưng biểu cảm trên gương mặt cậu nói cho Nguyễn Nam Chúc rằng đây là đi đâu thực sự quan trọng, cực kỳ quan trọng, quả thực Lâm Thu Thạch đã rất đắn đo suy nghĩ về vấn đề đó.

Vậy nên Nguyễn Nam Chúc cầm ly rượu nho lên, sau khi nhấp một ngụm, hắn nói: “Người mà người đó thích từng bị đàn anh ép mặc đồ nữ.”

Lâm Thu Thạch im lặng lắng nghe.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thật ra trông cũng khá đẹp...”

Lâm Thu Thạch: “...” Vậy cũng được luôn??

“Vì đẹp nên mặc theo thử xem.” Nguyễn Nam Chúc nói, “thế rồi càng mặc càng cảm thấy thú vị ra trò.” Một kịch sĩ tài năng sao có thể thờ ơ với

sân khấu, sau khi mặc đồ nữ, không gian thể hiện tài năng của kịch sĩ dĩ nhiên trở nên lớn hơn nhiều...

Lâm Thu Thạch ôm mặt, nhất thời không biết nên nói gì. Trách những người khác đã dạy hư Nguyễn Nam Chúc ư? Nhưng nghĩ kỹ lại, kẻ dạy hư Nguyễn Nam Chúc hình như chính là mình...

Chẳng trách tính cách của Nguyễn Nam Chúc ở trong và ngoài cửa lại khác biệt nhiều đến vậy, khi đó Lâm Thu Thạch cứ tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc bị tâm thần phân liệt do áp lực của cửa mang lại, bây giờ nghĩ kỹ thì chứng bệnh tâm lý kia rõ ràng chưa từng tồn tại, người ta chỉ đơn thuần là đam mê diễn xuất mà thôi.

Lâm Thu Thạch uống một ngụm rượu, chìm vào im lặng.

Từ khi Nguyễn Nam Chúc rời khỏi cửa, cùng với việc cửa cấp mười hai bị niêm phong, hiệu quả “làm mờ” của cửa cũng dần dần biến mất.

Diệp Điều lại nhiệt tình rủ cậu ra ngoài chơi, các thành viên của Hắc Diệu Thạch giống như bỗng nhiên nhớ ra sự tồn tại của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch lấy làm lạ về hiện tượng này, Nguyễn Nam Chúc ngồi gần đó ôm tay cầm chơi điện tử, mắt nhìn lên màn hình tivi: “Cửa cấp mười hai đã không còn tồn tại nữa, làm mờ hay không cũng vậy thôi.”

Lâm Thu Thạch nhướng mày: “Cửa cấp mười hai bị vô hiệu hóa liệu có ảnh hưởng gì đến toàn bộ cửa không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc là có?”

Lâm Thu Thạch: “Chắc là?”

Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt: “Có lẽ mọi người sẽ dễ vượt cửa hơn chăng?”

Lâm Thu Thạch bật cười, nếu được vậy thì tốt quá.

Mặc dù sau khi Nguyễn Nam Chúc rời khỏi cửa, các thành viên của Hắc Diệu Thạch bắt đầu “nhớ ra” hắn, nhưng trên thực tế, dù nhớ rằng có một người như Nguyễn Nam Chúc, nhưng mối quan hệ giữa họ trở nên rất kỳ lạ, tựa như trong đầu họ biết rằng Nguyễn Nam Chúc tồn tại, nhưng tình cảm đối với người đó lại không thể dãi dào như ký ức. Bạch Minh chính là một ví dụ điển hình, mặc dù y biết mình và Nguyễn Nam Chúc mới là bạn thân, nhưng mỗi lần đến biệt thự chơi, y đều tìm Lâm Thu Thạch nói chuyện.

Đứng trước tình trạng như vậy, Nguyễn Nam Chúc không hề nao núng, vẫn bình chân như vại.

Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người bên Hắc Diệu Thạch gọi anh tối nay qua đó ăn cơm, nói là tiệc mừng người mới gia nhập, em có muốn đi không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được chứ.”

Vậy là tối hôm đó, hai người quyết định đến Hắc Diệu Thạch ăn chiều uống chực.

Tại Hắc Diệu Thạch, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt. Dĩ nhiên đa phần mọi người vẫn vây quanh Lâm Thu Thạch, nhưng Nguyễn Nam Chúc không để tâm, hắn ngồi trên sofa chơi điện thoại.

Mấy ngày này, Hắc Diệu Thạch chào đón một số người mới, nghe nói thực lực rất mạnh, hầu hết đều đã qua cửa cấp năm.

Khi thấy Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, đa phần các ánh mắt đổ dồn vào Nguyễn Nam Chúc, hắn ngồi trên sofa trông đẹp như một bức tranh vậy.

Gương mặt hắn không có biểu cảm gì, hàng mi đen như lông quạ khẽ rũ xuống, nước da trắng như ngọc, đúng là một dáng vẻ thoát tục hoàn hảo.

“Anh đây là?” Đám người mới nhìn Nguyễn Nam Chúc, hỏi.

“Người yêu của tôi.” Lâm Thu Thạch ngồi ở bàn ăn nói: “Nam Chúc, ra ăn chút gì đi.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, đi đến ngồi cạnh Lâm Thu Thạch.

Ăn xong, Diệp Điều gọi Lâm Thu Thạch ra, nói có chuyện muốn bàn.

Nguyễn Nam Chúc rảnh rồi không có việc gì làm, bèn đi ra hành lang ăn kẹo. Người mới vừa gia nhập Hắc Diệu Thạch cũng đứng dậy, đến bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, nói xin chào với hắn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có việc gì à?”

Người mới nói: “Không có gì, tôi muốn nói chuyện với anh mà thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn vào ánh mắt của người kia, chẳng mấy chốc hiểu ra ý đồ của gã, đôi mắt Nguyễn Nam Chúc tức thì toát vẻ hưng phấn.

Bên kia, Lâm Thu Thạch đang nói chuyện với Diệp Điều, không hề biết phía Nguyễn Nam Chúc xảy ra việc gì. Diệp Điều hỏi Lâm Thu Thạch một vài vấn đề liên quan đến người mới, hiện nay Diệp Điều là thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thông thạo lắm trong vấn đề lựa chọn thành viên.

“Người mới kia nhìn chung rất ổn, chỉ có đi đầu hơi háo sắc.” Diệp Điều nói: “Anh Lâm, anh bảo đi đầu này có phải là khuyết điểm lớn không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Cũng không phải khuyết điểm lớn gì, nhưng tuýp người như vậy dễ gặp chuyện.”

Diệp Điều nói: “Chuyện gì ạ?” Hắn lắc lắc đầu: “Trong cửa toàn là quỷ quái, không lẽ gã định thịt luôn cả quỷ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Trong cửa cũng có người khác mà.”

Diệp Điều: “Ờ... cũng đúng.”

Hai người nói chuyện thêm một lát rồi chia nhau ra. Khi Lâm Thu Thạch trở lại phòng ăn, cậu bỗng cảm nhận được một ánh mắt bất mãn đang nhìn mình. Cậu thử tìm kiếm thì phát hiện người mới kia đang nhìn mình với vẻ khinh khỉnh.

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu im lặng một lát, hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra, bèn nhìn Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt ra chiều vô tội.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Thu Thạch: Nguyễn Nam Chúc, em lại sắp xếp kịch bản gì cho anh đây.

Nguyễn Nam Chúc: Khi nào về em kể cho.

Lâm Thu Thạch: ... Thôi được.

Sau đó, hai người đứng dậy ra về, ánh mắt của người kia vẫn dõi theo Lâm Thu Thạch như hình với bóng, cứ như muốn dùi một lỗ trên lưng cậu.

Khi ra tới bên ngoài, Nguyễn Nam Chúc ngẩng vào ghé lái, bật cười nói: “Tổ chức người mới đó khá tệ, dễ gây chuyện rắc rối lắm.”

Lâm Thu Thạch nói: “Em đã nói chuyện gì với gã?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em nói anh là một tổng tài bá đạo.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lơ mờ đoán ra được cốt truyện, nói một cách bất đắc dĩ: “Vui quá nhỉ?”

“Vui chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Từ khi cửa kết thúc chẳng có cơ hội diễn kịch gì hết.” Cuộc sống của hắn vì thế mà đã mất đi một thú vui lớn.

Lâm Thu Thạch nói: “Thôi được, vậy em nói trước kịch bản cho anh biết đi.”

Nguyễn Nam Chúc lập tức phấn chấn tinh thần, giảng giải kịch bản cho Lâm Thu Thạch. Lâm Thu Thạch nghe xong, vẻ mặt trở nên phức tạp, cậu chỉ vào mình: “Tổng tài bá đạo?”, sau đó chỉ Nguyễn Nam Chúc: “Đóa hoa nhỏ vô tội bị cường quyền bức ép? Hình tượng nhân vật có phải hơi bị ngược...”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch bằng đôi mắt xinh đẹp, sau giây lát im lặng, hắn nói: “Nếu anh muốn đổi vai với em cũng được, mình có thể thử vào tuần sau.”

Lâm Thu Thạch bật cười thành tiếng, quay sang thơm nhẹ Nguyễn Nam Chúc một cái: “Thế nào cũng được, em vui là được rồi.”

Vì giờ không còn thường xuyên lui tới Hắc Diệu Thạch nên Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc không để tâm lắm đến người mới kia.

Đến tận vài tháng sau, Hắc Diệu Thạch lại tụ tập lần nữa, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc gần như sắp cho cái kịch bản kia vào dĩ vãng rồi, thì gã người mới đột nhiên đi đến trước mặt Lâm Thu Thạch, chỉ trích Lâm Thu Thạch bằng giọng điệu gay gắt: “Anh không thể đối xử với anh ấy như vậy!”

Lâm Thu Thạch sống người trong giây lát, vẫn chưa kịp nói gì, người kia đã chớp lấy tay Nguyễn Nam Chúc, chỉ vào những vết răng ẩn hiện trên phần cổ tay bị lớp vải áo che khuất, nói với Lâm Thu Thạch: “Tại sao phải giày vò người ta như vậy?!”

Xung quanh lập tức lặng như tờ, Lâm Thu Thạch nói: “Ý cậu là sao?”

Người kia cười nhạt: “Anh ấy không thích anh, thế là anh lăng nhục anh ấy đến mức này? Ai cũng là con người, anh chẳng qua chỉ có chút địa vị mà thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn vết răng trên cổ tay mình, những vết răng này đúng là của Lâm Thu Thạch, có đi đâu là vì hắn đùa quá đáng quá nên mới bị cắn thành ra như vậy.

Lâm Thu Thạch rõ ràng cũng nghĩ tới đi đâu gì đó, sắc mặt không khỏi sa sầm. Cậu đứng bật dậy, tóm lấy bàn tay Nguyễn Nam Chúc, nắm thật chặt trong tay mình: “Tôi làm gì cậu ấy đâu đến lượt cậu bàn tán?”

“Anh thật là quá đáng!” Tay người mới tức điên.

Lâm Thu Thạch nói: “Cậu ấy thích tôi cư xử như vậy mà, Nguyễn Nam Chúc, lên tiếng đi chứ?” Lâm Thu Thạch nâng cằm Nguyễn Nam Chúc lên, ép hắn nhìn vào mình: “Nói cho gã biết đi, thích hay là không, hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Thật không dám giấu giếm, hắn thích chết đi được ấy chứ. Thế là Nguyễn Nam Chúc gục đầu xuống, trông như thể bị ép phải dựa vào lòng Lâm Thu Thạch, hắn run rẩy nói: “Thích.”

Thấy vậy, người kia càng nổi cơn tam bành, định ra tay với Lâm Thu Thạch, may có Diệp Điều ngăn lại.

Diệp Điều nhìn gã người mới bằng ánh mắt đượm vẻ thương hại, nhưng nhiều hơn là sự lạnh lùng: “Thôi được rồi, dừng lại đi.”

“Mọi người để hắn ức hiếp người khác vậy sao?” Gã người mới vẫn còn ầm ứ.

“Tôi muốn hỏi anh một câu, anh muốn cứu Nguyễn Nam Chúc chỉ đơn thuần là vì bất bình với hành vi của Lâm Thu Thạch, hay là vì có ý gì khác với Nguyễn Nam Chúc?” Diệp Điều hỏi.

“Dĩ nhiên là vì không chịu nổi hành vi của Lâm Thu Thạch!” Khi nói ra câu này, ánh mắt gã người mới hơi đảo loạn. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, gã đã bị ngoại hình xinh đẹp của Nguyễn Nam Chúc thu hút, nên lập tức lả la làm quen. Khi biết mối quan hệ giữa Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, trong lòng gã liền nảy ra một vài ý nghĩ.

“Vớ vẩn,” Diệp Điều chẳng buồn khách sáo, hắn không định giữ thể diện cho kẻ này nữa rồi, “đầu óc anh nghĩ gì không lẽ bọn tôi không biết? Người ta tự nguyện ở bên nhau, cần gì anh đứng lên đòi lại công bằng?”

Người mới nghe vậy có vẻ tức tối lắm, vẫn định nói gì đó, chợt thấy Nguyễn Nam Chúc bị Lâm Thu Thạch xách lên, nói: “Về”

Nguyễn Nam Chúc khẽ cau mày như thể bị đau, nhưng không hề kêu cứu, chỉ mím môi lại thật chặt.

“Nam Chúc!” Gã người mới gào lên: “Hãy đợi tôi, nhất định tôi sẽ đến cứu anh!”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm được rồi được rồi, bọn này sẽ đợi, không cứu được Nguyễn Nam Chúc thì cậu phải gọi tôi là ông nội.

Nguyễn Nam Chúc từ đầu chí cuối không hề lên tiếng, đợi khi đã lên xe, hắn mới xắn tay áo lên, ầm ực nói: “Thu Thạch, anh cần kiểu gì mà em mãi chưa khỏi thế này.”

Lâm Thu Thạch lườm hắn một cái: “Em còn dám nói?” Cậu thì cũng kém gì.

Nguyễn Nam Chúc sán lại, nói: “Vì anh ngon quá mà.”

Lâm Thu Thạch: “Ngon?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chứ sao nữa, y như kem sữa vậy.”

Lâm Thu Thạch cả giận: “Tổng tài bá đạo là anh cơ mà!”

Nguyễn Nam Chúc: “Ai bảo cô bé đáng thương không thể cắn tổng tài bá đạo? Ai quy định? Em cứ cắn đây.”

Nghe sự nguy biến của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đành bỏ tay, quay ra khỏi động xe.

Kể từ khi không cần vào cửa nữa, họ đâm ra rảnh rỗi, Lâm Thu Thạch không có việc gì làm, bèn quay lại nghề nghiệp từng làm ở cửa cấp mười hai. Cậu mở một phòng thiết kế, nói chung hiện giờ cậu chẳng có gì ngoài tiền.

Lâm Thu Thạch thì còn có cái nghề trong tay, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại khác, hắn là một thiếu niên bỏ học từ thời cấp ba...

Vì điều này, Nguyễn Nam Chúc từng tuyệt vọng nói: “Tận bây giờ em mới nhận ra sự gian khổ ở thế giới thực, em thậm chí còn không có bảo hiểm xã hội. Vài chục năm nữa em tuổi già sức yếu, nếu anh hết yêu em...”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, rất muốn đưa hắn xem khoản tiền tiết kiệm chín con số trong tài khoản ngân hàng để hắn bình tĩnh lại.

Nguyễn Nam Chúc: “Không được, em phải tìm công việc, không thể tiếp tục lãng phí thời gian thêm nữa.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy em muốn làm công việc gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em muốn làm idol!”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nói thật lòng, từ khi Nguyễn Nam Chúc ra khỏi cửa, tính cách hắn càng lúc càng trở nên hoạt bát hơn, hắn không cần ép mình trở nên trầm ổn để làm thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch nữa. Lâm Thu Thạch càng lúc càng nhận thấy bóng dáng của Chúc Mạnh và Nguyễn Bạch Khiết hiện lên rõ nét hơn. Nhưng như vậy cũng tốt, Lâm Thu Thạch nghĩ, dù là Chúc Mạnh hay Nguyễn Bạch Khiết đi nữa, cậu đều rất thích.

Để thực hiện giấc mơ trở thành idol của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đã liên hệ với Bạch Minh, bày tỏ nguyện vọng của mình, đồng thời dò hỏi người kia nhà y liệu có thể đưa Nguyễn Nam Chúc vào giới giải trí hay không.

Nghe xong câu hỏi Lâm Thu Thạch, Bạch Minh nói: “Anh bị úng não rồi hả? Đang sống yên lành, sao lại đòi vào giới giải trí làm gì.”

Lâm Thu Thạch: “Cậu ấy đang thất nghiệp mà?”

Bạch Minh nói: “Hắn đang ở đâu?”

Lâm Thu Thạch nói: “Ra ngoài mua đồ ăn rồi, thấy bảo tối nay ăn lẩu.”

Bạch Minh thở dài: “Đấy, cứ như thế có phải tốt không, nấu cơm ăn cơm rồi ra ngoài chơi, cuộc sống an lành biết mấy. Anh nghĩ cho kỹ vào, giới giải trí là nơi vào dễ ra khó, tôi lúc nào cũng chỉ mong anh nhà tôi rút lui khỏi giới giải trí, nhưng cũng chỉ dám nghĩ vậy mà thôi...”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...”

Bạch Minh: “Đã nghĩ kỹ chưa?”

Lâm Thu Thạch: “Cứ để cậu ấy đi đi, tránh rảnh rồi sinh nông nổi.”

Bạch Minh: “Thôi được, tôi sẽ lựa lúc thích hợp tiến cử cho.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, chuyện này được quyết định như thế.

Nguyễn Nam Chúc mua đồ ăn trở về, Bạch Minh nhìn giỏ thức ăn trong tay Nguyễn Nam Chúc, nói: “Thật không ngờ, thật không ngờ, cựu thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch giờ đây lại bị dòng đời xô đẩy, trở thành nội trợ trong gia đình.”

Nguyễn Nam Chúc xụ mặt: “Anh nên về rồi đây.”

Bạch Minh: “Anh không giữ tôi lại ăn cơm à?”

Nguyễn Nam Chúc: “À gì mà à, có bao giờ tôi giữ anh lại ăn cơm đâu nhỉ.”

Bạch Minh giận dữ mắng Nguyễn Nam Chúc là đồ vô tình, đoạn đứng dậy ra về. Lâm Thu Thạch nhìn hai người, không khỏi cười phá lên.

Tuy có một chút không bằng lòng với Nguyễn Nam Chúc, Bạch Minh vẫn giữ lời hứa. Vài ngày sau, y hẹn Trương Dặc Khanh ra ngoài, đồng thời dẫn Nguyễn Nam Chúc đến casting một vai diễn.

Lúc trước Nguyễn Nam Chúc nói mình muốn trở thành idol thật ra chỉ là nói đùa, không ngờ Lâm Thu Thạch lại coi là thật. Được người yêu đối xử chân thành nên Nguyễn Nam Chúc rất vui, sau khi suy nghĩ, hắn quyết định đến gặp Trương Dặc Khanh để thử vai.

Lâm Thu Thạch khi ấy đang bận bịu công việc ở văn phòng, khi trở về thấy Nguyễn Nam Chúc đang ngồi cắn hạt dưa, bèn hỏi: “Thế nào rồi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thế nào là thế nào?”

Lâm Thu Thạch: “Thì vụ... casting ấy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Trương Dặc Khanh nói tháng Ba khai máy.”

Lâm Thu Thạch: “Đâu rồi à?”

“Chứ gì nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng em không định lưu lại trong giới giải trí quá lâu, chỉ là chơi một chút thôi.” Hắn vươn vai một cái, đứng dậy đi đến bên Lâm Thu Thạch, ôm lấy eo cậu, ngả đầu vào vai cậu, cất giọng nũng nịu một cách điêu luyện: “Anh đã bận suốt hơn hai tháng rồi, ở bên em một chút không được sao?”

Lâm Thu Thạch nói: “Được chứ, em muốn đi đâu chơi nào?”

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ, rồi ghé tai Lâm Thu Thạch nói một địa điểm.

Gương mặt Lâm Thu Thạch hơi mất tự nhiên, cậu nói: “Hay là đổi chỗ khác đi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chỗ này hay mà? Rõ ràng anh cũng thích.”

Lâm Thu Thạch nói: “Thôi được.”

Nguyễn Nam Chúc nở nụ cười, địa điểm mà hắn nói chính là hòn đảo trước đây hắn và Lâm Thu Thạch từng đến nghỉ dưỡng.

Một tháng sau đó, Lâm Thu Thạch tiếp tục bận bịu với dự án của mình, còn Nguyễn Nam Chúc thì vào đoàn phim của Trương Dặc Khanh. Lâm Thu Thạch lo hắn vất vả, nên thỉnh thoảng ghé thăm. Nguyễn Nam Chúc cũng chẳng buồn che giấu, khi người trong đoàn hỏi Lâm Thu Thạch là ai, hắn nói luôn là “nhà tài trợ” của mình.

Ban đầu Lâm Thu Thạch nghe thấy thế cũng ngần người mất một lúc, hỏi Nguyễn Nam Chúc rằng em có biết “nhà tài trợ” nghĩa là gì không.

“Biết chứ, Nguyễn Nam Chúc nói, “chính là người chu cấp cho em.”

Lâm Thu Thạch: “...” Quả đúng là thế thật.

Thấy Nguyễn Nam Chúc坦然 thừa nhận như vậy, những người khác đều nhìn họ bằng ánh mắt khác thường. Dĩ nhiên, cũng có kẻ khâm phục sự thẳng thắn đó. Có đi đâu Nguyễn Nam Chúc chẳng hề để ý đến thái độ của người khác, hắn chỉ coi đây là việc giết thời gian, đóng phim cho vui chứ đâu có nghiêm túc.

Đương nhiên, Nguyễn Nam Chúc không dám nói những lời này ra trước mặt Trương Dặc Khanh, hắn chỉ nghĩ thầm trong lòng. Dù sao Trương Dặc Khanh cũng là đạo diễn của bộ phim này, nếu biết Nguyễn Nam Chúc có suy nghĩ như vậy, có lẽ hắn đã không để Nguyễn Nam Chúc gia nhập đoàn phim.

Bộ phim được quay trong hơn hai tháng, Nguyễn Nam Chúc vào vai vị hoàng tử chết thảm khi hận nước thù nhà vẫn còn trên vai, một nhân vật đầy bi kịch và dễ đi vào lòng khán giả, lại rất phù hợp với khí chất của Nguyễn Nam Chúc.

Khi Nguyễn Nam Chúc quay cảnh cuối cùng, Lâm Thu Thạch cũng có mặt. Nguyễn Nam Chúc trong bộ đồ cổ trang trông đẹp đến sững sờ, dáng vẻ khi dùng trường kiếm tự sát trên tường thành trước thiên binh vạn mã quân thù ấy, ngay đến Lâm Thu Thạch cũng cảm thấy kinh tâm động phách.

Trương Dặc Khanh hô “cắt”, Nguyễn Nam Chúc mặc trang phục diễn chạy ngay đến bên Lâm Thu Thạch, hỏi rằng mình có đẹp không.

“Đẹp.” Lâm Thu Thạch ngắm gương mặt tuyệt đẹp được trang điểm chuyên nghiệp của Nguyễn Nam Chúc, trái tim đập liên hồi. Cậu nói: “Em lúc nào cũng đẹp hết.”

Nguyễn Nam Chúc dĩ nhiên trông thấy vẻ trầm trồ trong ánh mắt của Lâm Thu Thạch, hần nhĩ ra điều gì đó, nói: “Hôm nay anh còn bận việc không?”

“Ừm, khoảng ba giờ chiều có một cuộc họp.” Lâm Thu Thạch nói.

“Vậy tối nhớ về sớm nhé.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch gật đầu. Cậu chỉ cho rằng Nguyễn Nam Chúc đang làm nũng như thường ngày, cho nên khi trở về nhà, thấy Nguyễn Nam Chúc đang ngủ trong phòng với bộ đồ cổ trang, cậu như ngừng thở.

Phải nói rằng, một người bạn đời yêu thích diễn kịch đôi khi sẽ mang lại cho bạn rất nhiều sự kinh ngạc thích thú. Mặc dù thi thoảng cũng có chút phiền phức, nhưng nhược điểm không thể che lấp những ưu điểm, cuộc sống có Nguyễn Nam Chúc quả thực phong phú đầy màu sắc như phim tình cảm tuổi teen vậy.

Sau khi bộ phim của Trương Dặc Khanh đóng máy, Nguyễn Nam Chúc cùng Lâm Thu Thạch ra đảo chơi hai tháng, sau đó quên luôn những gì liên quan đến việc đóng phim. Trương Dặc Khanh vốn định giới thiệu công việc khác cho hắn, nhưng Nguyễn Nam Chúc tỏ ý mình chỉ muốn làm thử cho vui, chứ không định thực sự làm việc như một người trong giới giải trí.

Trương Dặc Khanh nghe xong bức bối mắng Bạch Minh một trận. Bạch Minh cảm thấy mình thực sự vô tội, nhưng lại không làm gì được Nguyễn Nam Chúc, đành tìm Lâm Thu Thạch mắng vốn: “Anh liệu liệu quản lý người của mình đi chứ, nhà tôi nói Nguyễn Nam Chúc đã bỏ phí một cơ hội tốt đấy. Tôi cũng phục sát đất thật, Nguyễn Nam Chúc cứ thích hủy hoại bản thân thì tôi còn cách nào được chứ.”

Lâm Thu Thạch: “Ồ.”

Bạch Minh: “Anh không khuyên hắn à?”

Lâm Thu Thạch: “Ờ.”

Bạch Minh: “...” Thôi được rồi, sao mình có thể hy vọng Lâm Thu Thạch quản lý được Nguyễn Nam Chúc, mình đang nằm mơ chắc. Nói về

chỉ ầu người yêu thì Lâm Thu Thạch quá đáng hơn mình nhiều!

Bạch Minh đứng dậy bỏ về, không một chút lưu luyến. Lâm Thu Thạch vuốt ve cái cằm đang gác trên đùi mình, hỏi Nguyễn Nam Chúc tối nay muốn ăn gì.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Ăn anh được không?”

Lâm Thu Thạch: “Cứ đùa đi, xem em chọc giận Bạch Minh rồi kìa.”

Nguyễn Nam Chúc còn lâu mới quan tâm Bạch Minh ra sao, hắn tiếp tục làm nũng với Lâm Thu Thạch, nói: “Ăn món Quảng Đông được không...”

Nếu Bạch Minh chưa đi, chắc đã bức dọc mắt hai người là rồi nào úp vung này.

Chương 142

Cặp đôi chết tiệt (2)

Nguyễn Nam Chúc chỉ coi đóng phim là công việc làm thêm, cho nên mọi người đều không quá chú ý đến kết quả của công việc này. Ai ngờ mấy tháng sau, Nguyễn Nam Chúc đang ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm thì đột nhiên Trương Dặc Khanh gọi tới thông báo bộ phim hắc đóng đã ra rạp, còn tiện thể tặng hai tấm vé cho Nguyễn Nam Chúc để hắc đi xem.

Nguyễn Nam Chúc mời Lâm Thu Thạch cùng đi xem bộ phim của mình, hai người vui vẻ đi đến rạp chiếu. Lâm Thu Thạch còn mua bắp rang bơ, rồi mới vào rạp.

Bộ phim có thời lượng một trăm phút, Lâm Thu Thạch vốn dĩ không quá kỳ vọng, nhưng khi xem xong, cậu vô cùng bất ngờ. Trương Dặc Khanh tuy xuất thân là diễn viên, không trải qua trường lớp đạo diễn chính thống, nhưng rõ ràng hắc rất có năng khiếu về phương diện đạo diễn. Không nói đâu xa, trong bộ phim võ hiệp này, hắc đã vận dụng rất nhiều kỹ thuật khiến người ta phải vỗ tay tán thưởng.

Nhân vật hoàng tử do Nguyễn Nam Chúc thủ vai cũng vô cùng xuất sắc.

Nhưng xem xong thì thôi, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch sau khi về nhà rồi cũng không quá để tâm đến việc này nữa. Cho đến hôm sau, Lâm Thu Thạch mở mạng xã hội ra, phát hiện nhân vật của Nguyễn Nam Chúc đã lọt vào bảng hot search... Cậu không quá am hiểu những thứ này, sau khi click vào bảng xếp hạng tìm kiếm xem thử, mới biết rằng có rất nhiều người biểu lộ tình cảm với kỹ năng diễn xuất và vẻ ngoài của Nguyễn Nam Chúc. Họ nói tại sao trước đây chưa từng thấy diễn viên này bao giờ, thật không ngờ một người mới, thời lượng xuất hiện không quá nhiều lại nổi bật đến vậy.

Nguyễn Nam Chúc đang mơ màng ngái ngủ bị Lâm Thu Thạch dựng dậy, Lâm Thu Thạch đưa điện thoại đến trước mặt hắc: “Nam Chúc, hình

như em nổi tiếng rồi này?”

Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra, liếc màn hình điện thoại một cái rồi nhào vào lòng Lâm Thu Thạch, chạm vào cằm Lâm Thu Thạch một cái, nói: “Đừng lo chuyện đó...”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...”

Nguyễn Nam Chúc không thật sự có khái niệm thế nào là “nổi tiếng”, cho nên vào buổi trưa, khi ăn cơm với Lâm Thu Thạch, hắn tỏ ra khá bức dọc khi nghe điện thoại của Trương Dặc Khanh: “Tôi chỉ đóng vai phụ thôi, tại sao phải theo các anh đi tuyên truyền phim chứ? Sao cơ, anh đòi phong sát tôi? Ăn nhấm thuốc hay gì vậy, tôi đâu có hoạt động trong giới giải trí, thích thì cứ việc phong sát đi...”

Lâm Thu Thạch nghe mà buồn cười, nhưng không biết cuối cùng Trương Dặc Khanh đã nói gì mà Nguyễn Nam Chúc không từ chối nữa. Hắn nhú mào liếc Lâm Thu Thạch một cái, rồi nhận lời Trương Dặc Khanh đi tuyên truyền với đoàn phim.

Sau khi cúp điện thoại, Nguyễn Nam Chúc nói với Lâm Thu Thạch rằng Trương Dặc Khanh muốn đưa hắn đi tuyên truyền một thời gian.

“Đi đi.” Lâm Thu Thạch nói, “nhưng nếu thật sự không thích thì cũng đừng miễn cưỡng bản thân, chúng ta có thiếu thứ gì đâu.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, tỏ ý đồng tình với lời nói của Lâm Thu Thạch.

Về sau, dự án mà Lâm Thu Thạch đang làm cũng bắt đầu bận rộn, cậu không còn nhiều thời gian để quan tâm đến bộ phim của Nguyễn Nam Chúc nữa. Cậu nhận ra Nguyễn Nam Chúc đã thật sự nổi tiếng là khi thấy một cô nàng trong phòng thiết kế của mình dùng hình Nguyễn Nam Chúc làm hình nền máy tính ở văn phòng, khi ấy Lâm Thu Thạch còn tưởng mình nhìn nhầm. Cậu chỉ vào màn hình, hỏi cô gái: “Đây là ai vậy?”

Cô gái kia nghe vậy, lập tức giới thiệu về Nguyễn Nam Chúc cho Lâm Thu Thạch với vẻ phấn khích, nói rằng đây là một diễn viên mới rất nổi đạo gần đây, tên là Dư Thu Thu, không những đẹp trai mà diễn còn hay nữa!

Lâm Thu Thạch: “...” Thôi được rồi được rồi, không cần phải nói nữa, kỹ năng diễn xuất của Nam Chúc tốt đến mức nào, tôi là người rõ

nhất.

Tối hôm ấy, Lâm Thu Thạch ngắm Nguyễn Nam Chúc đang xem tivi, không khỏi trăn ngâm.

Nguyễn Nam Chúc cũng đã chú ý đến ánh mắt của Lâm Thu Thạch, bèn quay sang hỏi: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch: “Nam Chúc...”

Nguyễn Nam Chúc: “Hửm?”

Lâm Thu Thạch: “Có phải em nổi r ồi không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nổi? Nổi gì cơ?”

Lâm Thu Thạch thấy vẻ mặt ngờ ngác của hắn, đành đổi cách nói khác: “Hình như là Dư Thu Thu nổi tiếng r ồi nhỉ?” Của nợ này debut còn dám lấy tên giả của cậu làm nghệ danh.

Nguyễn Nam Chúc vỗ đùi đánh đét: “Đúng thế! Thu Thu nhà mình đang nổi lắm! Trương Dặc Khanh còn tiến cử em với bạn của mình, cho em đóng vai chính nữa kìa...”

Lâm Thu Thạch nói: “Đây là việc đáng mừng nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đáng mừng cái gì chứ, nếu nhận vai, em sẽ phải bỏ ba theo đoàn, không thể ở bên anh được.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát: “Dù sao em đã xác định làm chơi r ồi, thì không cần để ý quá nhiều, không thích đóng nữa thì thôi, mệt thì ở nhà nghỉ ngơi.” Các diễn viên khác có thể sẽ cảm thấy áp lực, nhưng Nguyễn Nam Chúc thì không hề

“Được.” Nguyễn Nam Chúc đồng ý. Sau đó, dường như hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bèn nói: “Phải r ồi, gã người mới ở Hắc Diệu Thạch lần trước đã mấy lần chạy đến phim trường tìm em. Em chẳng buồn để ý, nhưng anh nhắc Diệp Điều bảo gã đừng đến nữa, kẻo em không kìm chế được nữa đâu.”

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát mới nhớ ra người mới này là ai, hình như đó chính là người đã động lòng trước nhan sắc của Nguyễn Nam Chúc, tưởng rằng Lâm Thu Thạch cưỡng ép Nguyễn Nam Chúc. Cậu nói: “Em không kìm chế được cái gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Dĩ nhiên là không kìm chế được mà đấm gã.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Sau khi vượt qua thử thách của cửa, tố chất cơ thể của mọi người đều sẽ mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, Lâm Thu Thạch chính là một ví dụ. Cậu cứ nghĩ mình và Nguyễn Nam Chúc đều khỏe ngang nhau, nhưng một ngày nọ, cậu mới phát hiện ra rằng mình rõ ràng không phải đối thủ của Nguyễn Nam Chúc. Khi nhận thấy điều này, Lâm Thu Thạch thàn cười nhạo mình đã từng lo Nguyễn Nam Chúc ra ngoài bị bắt nạt: Hẳn không bắt nạt người khác là may.

“Không sao,” vì vậy, Lâm Thu Thạch nói, “nếu gã làm phiền đến em thì cứ cho gã một trận đi.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Vài ngày sau, Lâm Thu Thạch đến thăm đoàn phim của Nguyễn Nam Chúc. Lần này Nguyễn Nam Chúc đóng phim hiện đại, hấn vào vai một tên sát nhân hàng loạt có ngoại hình cực đẹp, Lâm Thu Thạch cảm thấy hình tượng nhân vật này rất thích hợp với Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch đang đứng đợi bên đường thì nghe được những tiếng động kỳ quái, như tiếng ai đang... rên rỉ. Nghe thấy âm thanh này, Lâm Thu Thạch hơi nhú mày, ngoảnh đầu nhìn vào con hẻm nhỏ tối đen gần đó. Địa điểm quay phim nằm ở một phim trường lớn, khung cảnh khá phức tạp, nhiều loại kiến trúc đan xen dĩ nhiên sẽ tạo ra nhiều góc khuất mà ống kính không rọi được đến.

Lâm Thu Thạch đang nghĩ xem có nên qua đó xem thử không, thì nghe thấy giọng Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nói bằng giọng hơi khàn: “Vui không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lẳng lẳng đi đến gần con hẻm, thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng ở trong, và một người khác đang quỳ trước mặt hấn. Mặc dù trong hẻm khá tối, Lâm Thu Thạch không nhìn rõ gương mặt người kia, nhưng cảnh tượng đang diễn ra khác hẳn so với tưởng tượng của cậu.

Người kia đang nằm gục trên đất như một miếng giẻ rách vậy. Nghe thấy tiếng bước chân, Nguyễn Nam Chúc quay lại nhìn. Sau khi trông thấy Lâm Thu Thạch, gương mặt lạnh lùng của hấn hé một nụ cười nhẹ, hấn

thần nhiên thả ống tay đang xắn của mình xuống, đi đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, nói: “Sao anh lại đến đây?”

Lâm Thu Thạch liếc kẻ đang thoi thóp dưới đất: “Chưa chết đó chứ?”

“Dĩ nhiên là chưa chết, em biết giới hạn chứ bộ.” Nguyễn Nam Chúc đi đến chỗ kẻ kia, bộ dạng như chú mèo lớn vừa dịu dàng vừa dễ thương, cứ như sự hung tàn máu lạnh ban nãy chỉ là ảo giác của Lâm Thu Thạch. Nguyễn Nam Chúc nói: “Gọi xe cứu thương là được rồi.”

“Tôi... tôi sẽ báo cảnh sát...” Giọng nói của kẻ kia yếu ớt như tiếng muỗi vo ve: “Anh... anh dám đánh tôi...”

Lúc này, Lâm Thu Thạch mới nhận ra người kia là ai, gã chính là tay người mới mà mấy ngày trước Nguyễn Nam Chúc nhắc đến. Thật không ngờ sự quấy rối của gã đã chọc giận Nguyễn Nam Chúc, bị đánh bầm dập.

Bị một chú thỏ trắng như Nguyễn Nam Chúc đánh cho nằm thẳng cẳng, không biết tâm trạng kẻ này sẽ trở nên phức tạp đến nhường nào.

Lâm Thu Thạch nói: “Vẫn còn sức uy hiếp thế thì chắc không cần gọi xe cứu thương đâu.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không cần, em đã né không đánh vào các vị trí quan trọng, tất cả chỉ là vết thương vào phần mềm mà thôi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, rút điện thoại ra gọi cho Diệp Điều. Diệp Điều nghe xong liền nổi giận, nói mình sẽ tới ngay, còn xin Lâm Thu Thạch đừng nóng giận.

Lâm Thu Thạch cúp máy, nắm lấy tay Nguyễn Nam Chúc: “Em có bị thương không?”

“Có.” Nguyễn Nam Chúc ầm ừc nói: “Anh xem, xước hết da rồi.”

Nghe vậy, Lâm Thu Thạch tìm nửa ngày trời, rốt cuộc tìm ra một chỗ rách da nhỏ chưa bằng ngón út. Cậu liếc nhìn gã trai bị đánh sưng cả mặt, lại nhìn vết thương trên mu bàn tay Nguyễn Nam Chúc, cuối cùng cười phá lên: “Em đúng là...”

Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc cũng lóe lên ý cười.

Diệp Điều có mặt khá nhanh chóng, hấn lôi gã kia đi như lôi một bọc rác, trước khi đi còn xin lỗi Lâm Thu Thạch, nói chỉ tại em không biết nhìn người nên mới chọn loại người này...

Lâm Thu Thạch: “Không sao, ai chẳng có lúc hờ ờ.”

Chuyện này coi như kết thúc tại đó, từ ấy Lâm Thu Thạch không bao giờ gặp lại người kia nữa, cũng không thấy cảnh sát đến làm phiền họ, Diệp Điều đã giải quyết mọi việc một cách gọn gàng.

“Họ có bắt nạt em không?” Sau khi về nhà, Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc như vậy.

Nguyễn Nam Chúc nghe xong liền nói: “Họ là ai?”

Lâm Thu Thạch: “Dĩ nhiên là người trong đoàn phim.”

Nguyễn Nam Chúc suy nghĩ giây lát: “Họ nghĩ em được ông trùm bao nuôi, còn có quan hệ với xã hội đen.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cho nên đối xử với em cũng cung kính lắm.”

Nghe vậy, Lâm Thu Thạch chẳng biết nên khóc hay nên cười. Rõ ràng Nguyễn Nam Chúc mới là ông trùm, đâu cần ai khác bao nuôi, nhưng hắn thích diễn như vậy thì mình cứ hòa theo cũng không vấn đề gì. Dù sao năm rộng tháng dài, còn rất nhiều thứ có thể cùng nhau thử nghiệm.

Nguyễn Nam Chúc tiến lại gần bên Lâm Thu Thạch, đặt cằm mình lên vai Lâm Thu Thạch, lầm nhảm nói mình buồn ngủ rồi. Lâm Thu Thạch vuốt mái tóc của hắn, cảm giác như mình đang chải lông cho một chú mèo, một con dã thú những lúc hiền hòa cũng chỉ như chú mèo to xác, nhưng nếu ai chọc giận nó, chú mèo to xác sẽ trở lại là mãnh thú hung tàn.

Có đi đâu con mãnh thú này sẽ không bao giờ giương móng vuốt với Lâm Thu Thạch.

Chương 143

Cái chết của cặp song sinh ①

Lần đầu tiên Trình Nhất Tạ ý thức được về sự yếu mệnh của mình, là vào ngày sinh nhật năm tuổi. Ở tuổi lên năm, trong khi nhiều đứa trẻ còn ngây ngô không có khái niệm gì đặc biệt về sự sống và cái chết, thì cậu ta đã ý thức được điều gì đó trước những giọt nước mắt của mẹ và cái chau mày của cha. Cậu ta đón sinh nhật năm tuổi của mình trong bệnh viện, bên cạnh cậu em ngỗ Trình Thiên Lý, lúc ấy hai đứa thề ước trước ánh nến lung linh trong khi tay vẫn cầm kim truyền, miệng phải uống đủ thứ thuốc đắng chát.

Trình Nhất Tạ nhìn ngọn nến đang được thắp sáng trên bánh sinh nhật, lòng thầm nói, chỉ mong mình lớn thật nhanh, để được đi thăm quan khắp đó đây.

Trình Thiên Lý rõ ràng chẳng suy nghĩ nhiều như Trình Nhất Tạ, nó chỉ biết cười toe toét, mọi sự chú ý đổ dồn vào chiếc bánh sinh nhật ngọt ngào mềm mại, đối lập hẳn với vẻ lạnh lùng của Trình Nhất Tạ. Kể ngốc bao giờ cũng hạnh phúc hơn người thông minh, chỉ cần một viên kẹo vị hoa quả ngon ngọt cũng đủ để Trình Thiên Lý nở một nụ cười từ tận đáy lòng.

Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý là anh em song sinh, nhưng ngoại trừ gương mặt, thì cả hai có quá nhiều khác biệt.

Trình Nhất Tạ từ sớm đã nhận thức được sự khác biệt của hai anh em so với các bạn đồng trang lứa, thậm chí cậu ta còn tận tai nghe thấy mẹ và bác sĩ nói chuyện về tình trạng sức khỏe của mình. Trong cuộc nói chuyện đó, có một câu nói đã in đậm vào trí óc Trình Nhất Tạ, bác sĩ phụ trách chính của họ nói rằng, với trình độ y học hiện nay, cậu ta và Trình Thiên Lý không thể sống quá mười sáu tuổi.

Mười sáu... mười sáu, là độ tuổi cuộc đời chỉ mới vừa bắt đầu, Trình Nhất Tạ trở về giường bệnh, nhìn cậu em Trình Thiên Lý đang cười khanh

khách trước bộ phim hoạt hình trên tivi, ánh mắt không vận chút mây đen nào, đôi mắt ấy sáng rõ như bầu trời biếc xanh ngoài cửa sổ.

Trình Thiên Lý gầy hơn cậu ta rất nhiều, thân thể cũng yếu ớt hơn, gần mười tuổi rồi mà trông vẫn như cộng giá thiếu dinh dưỡng. Vì chữa bệnh mà hai đũa không được để tóc, trên đỉnh đầu, trên cổ tay toàn những vết xanh tím do kim truyền để lại.

Trình Nhất Tạ vừa bước vào phòng bệnh, Trình Thiên Lý liền quay mặt về phía cậu ta, chào một tiếng “anh” ngọt như mía lùi. Đôi mắt mèo đáng yêu của nó dấy lên niềm vui thích mãnh liệt, trước nay cậu nhóc chẳng bao giờ che giấu tình cảm yêu quý của mình với anh trai.

“Anh.” Trình Thiên Lý nhỏ nhắn nhìn trái ngó phải, rồi thận trọng vẫy tay với Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ đi đến cạnh giường, Trình Thiên Lý ra hiệu cho cậu ta cúi xuống. Trình Nhất Tạ cứ tưởng rằng em định nói gì với mình, bèn làm theo lời ra hiệu, ai ngờ vừa cúi xuống thì bị nhét một viên kẹo nhỏ vào miệng.

“Suyt,” Trình Thiên Lý nói, “anh đừng nói với chị y tá, đây là kẹo bà lén mang cho em, em ăn thử rồi, ngon lắm.”

Vì căn bệnh nên việc ăn uống của hai anh em bị kiểm soát rất nghiêm ngặt, số lần được ăn vặt mỗi năm chỉ tính trên đầu ngón tay. Trình Nhất Tạ nghĩ, nếu họ chỉ là trẻ con bình thường thì tốt biết mấy, như thế Trình Thiên Lý có thể tha hồ ăn những thứ mình thích, không đến nỗi đáng thương như bây giờ.

“Đã ngấm vào miệng rồi còn đưa anh ăn,” Trình Nhất Tạ đáp lại ý tốt của Trình Thiên Lý, “bần thế.”

“Điều,” Trình Thiên Lý hừ giọng, “rõ ràng anh cũng thích ăn kẹo mà, anh trai đáng ghét.”

Trình Nhất Tạ không nói gì, viên kẹo ngọt ngào tan chảy trong miệng, nhưng ánh mắt cậu ta chỉ nhìn thấy một tương lai đen tối. Cậu ta không thể tưởng tượng mình sẽ ra sao nếu như mất đi người em ngốc nghếch này, cậu ta muốn nhìn thấy em trưởng thành, sống cuộc sống của bản thân mình biết bao.

Trình Nhất Tà cứ nghĩ việc tiếp tục sống chỉ là một ảo tưởng, cho đến khi cậu ta được cửa lựa chọn.

Thế giới đáng sợ trong cửa, đối với rất nhiều người là sự giày vò khổ đau, nhưng với Trình Nhất Tà, lại là ơn đức mà ông trời hào phóng dành tặng.

Khi vào cửa lần đầu, thậm chí cậu ta chưa đến mười sáu tuổi, trông hoàn toàn lạc lõng giữa đám người trưởng thành.

Cửa đầu tiên có độ khó rất cao, Trình Nhất Tà từng cho rằng mình sẽ chết, nhưng cậu ta may mắn gặp được một tay lão luyện, người đó đã mở được cửa ra, Trình Nhất Tà nhờ vậy thuận lợi rời khỏi thế giới kỳ dị quái gở đó.

Sau khi ra khỏi cửa, tình trạng sức khỏe của Trình Nhất Tà bắt đầu tốt lên nhanh chóng.

Bác sĩ nói đó quả thực là một kỳ tích, rõ ràng cùng dùng một loại thuốc, cùng một phác đồ điều trị, vậy mà Trình Nhất Tà lại đang nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, còn Trình Thiên Lý mỗi lúc một yếu ớt.

Trình Nhất Tà biết chuyện gì đã xảy ra, cậu ta đã nói câu chuyện vừa vô cùng hoang đường vừa cực kỳ chân thực kia cho bố mẹ, nhưng họ chỉ nghĩ cậu bé đang trêu đùa.

Trong mắt những người khác, Trình Nhất Tà chẳng qua chỉ ngẩng ngậy người trên giường một lát chứ chẳng hề đi đâu, tất cả những gì cậu bé nói có lẽ chỉ là sự tưởng tượng của con nít. Tưởng tượng sao có thể là sự thật được chứ.

Trình Nhất Tà thông minh, cậu ta hiểu rằng mình sẽ không bao giờ có thể khiến người lớn hiểu được. Chuyện này đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết thường tình mất rồi, vả chăng cậu ta không hề có chứng cứ chứng minh cửa tồn tại.

Vậy Trình Thiên Lý thì sao, phải làm sao đây, Trình Nhất Tà nghĩ, phải làm gì với cậu em ngốc nghếch kia đây.

Trình Nhất Tà chưa kịp tìm ra cách giải quyết thì của thứ hai xuất hiện, ở trong cửa này, cậu ta đã gặp Nguyễn Nam Chúc, thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch.

Khi ấy, Nguyễn Nam Chúc mặc đồ nữ, cười tủm tỉm gọi cậu ta là anh bạn nhỏ.

Trình Nhất Tà chỉ đáp lại bằng một cái nhìn lạnh nhạt, chẳng buồn phản bác. Tranh hơn thua bằng miệng để được cái gì đây? Ở cửa thứ nhất, cậu nhóc đã nhìn thấy những kẻ vừa giãy trước dương dương tự đắc, giãy sau phải chết không toàn thây.

Trình Nhất Tà tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc cũng vậy, nhưng rồi cậu nhận ra Nguyễn Nam Chúc có vẻ không giống như ngoại hình của hắn. Nguyễn Nam Chúc rất mạnh. Trình Nhất Tà nhanh nhạy biết được điều này qua những hành động của hắn.

Khi chuẩn bị thoát ra, Nguyễn Nam Chúc đưa cho Trình Nhất Tà thông tin liên lạc của mình, đồng thời nói cho cậu nhóc rằng nếu cậu ta muốn biết nhiều hơn thì cứ liên lạc với mình.

Trình Nhất Tà liếc thông tin liên lạc của Nguyễn Nam Chúc một cái, thầm ghi nhớ trong đầu.

Sau khi ra khỏi cửa thứ hai, Trình Nhất Tà lập tức liên hệ với Nguyễn Nam Chúc, nhờ đó biết đến sự tồn tại của Hắc Diệu Thạch.

“Em có muốn gia nhập Hắc Diệu Thạch không? Nơi này có lẽ sẽ giúp em sống lâu hơn một chút.” Nguyễn Nam Chúc nói trong điện thoại như vậy.

Trình Nhất Tà đồng ý, thậm chí cậu ta không hỏi cả ý kiến của bố mẹ mà đã tự ý rời khỏi bệnh viện, bay đến thành phố nơi Nguyễn Nam Chúc đang ở ngay trong đêm.

Hành vi đánh cược với sinh mạng này thực ra vô cùng mạo hiểm, bởi vì Trình Nhất Tà không thể chắc chắn Nguyễn Nam Chúc có thực sự muốn tốt cho mình hay không. Khi ấy cậu ta chỉ là một đứa trẻ sức trời gà không chặt, nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự muốn làm gì đó, cậu ta thậm chí còn không có khả năng phản kháng.

Nhưng Trình Nhất Tà không còn cách nào khác ngoài đánh cược, bởi vì thời gian của Trình Thiên Lý không còn nhiều nữa.

Ngược lại hoàn toàn với tình trạng sức khỏe ngày một khôi phục của Trình Nhất Tà, Trình Thiên Lý giống như cây cối mùa đông, sự sống đang

rút khỏi cơ thể nó bằng tốc độ nhanh chóng đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Sau khi Trình Nhất Tà đến Hắc Diệu Thạch, câu đầu tiên cậu ta hỏi Nguyễn Nam Chúc là: “Có thể đưa người bình thường vào cửa không?”

Đứng trước câu hỏi của Trình Nhất Tà, Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm giây lát, sau đó nói: “Được, nhưng anh sẽ không nói cho em.”

“Tại sao?” Trình Nhất Tà hỏi.

“Bởi vì để làm được như vậy, cần đánh đổi bằng mạng sống của người khác.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chuyện này em có dám làm hay không?”

Trình Nhất Tà im lặng.

Nguyễn Nam Chúc không tiếp tục nói về đề tài này nữa, mà chuyển sang giới thiệu sơ lược về cửa cho cậu bé, thêm một số thông tin liên quan đến gợi ý, Hắc Diệu Thạch và những vấn đề khác. Dĩ nhiên, từ đầu chí cuối hắn không hề nói với Trình Nhất Tà cách để cướp đoạt cửa của người khác, hắn chỉ dẫn dò Trình Nhất Tà khi vào cửa phải che giấu thân phận thật, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Trình Nhất Tà tập trung lắng nghe, vừa nghe vừa nghĩ đến Trình Thiên Lý. Cậu ta nghĩ, cho dù có thể đoạt cửa về cho Trình Thiên Lý, thì cậu em ngọc ngà ấy liệu có đủ sức vượt qua hay không?

Thế giới trong cửa vô cùng đáng sợ, chẳng hề có điểm nào thích hợp với Trình Thiên Lý ngây ngô khờ khạo, cho dù Nguyễn Nam Chúc chỉ dẫn cho cách đoạt cửa, nhưng biết đâu việc này chỉ khiến Trình Thiên Lý phải bị hành hạ theo một cách khác?

Nó còn quá nhỏ, quá sợ hãi bóng tối, nó là một người hoàn toàn khác hẳn so với Trình Nhất Tà, chỉ là một đứa trẻ rất bình thường mà thôi.

Hôm ấy, Trình Nhất Tà ngồi một mình trong vườn rất lâu, đến khi bên trời lóe lên ánh sáng của ban mai, cậu ta mới dụi dụi đôi mắt khô rát, lạnh lùng trở lại phòng mình.

Rốt cuộc Trình Nhất Tà đang nghĩ gì, chẳng ai có thể biết, chỉ biết sau ngày hôm ấy, cậu ta không trở về quê nữa, cũng không liên lạc với Trình Thiên Lý nữa.

Có phải vì em mà quá ngu ngốc? Nên mà không còn yêu thương nó nữa? Ai đó đã gặng hỏi như vậy. Trình Nhất Tà nghe xong câu hỏi vẫn không nói gì, chỉ ném ra một cái nhìn lạnh nhạt.

Trình Nhất Tà không trở lại, không liên lạc với Trình Thiên Lý, chỉ vì sợ bản thân mình không kìm chế được sẽ làm ra những việc vượt quá ranh giới.

Thậm chí cậu ta không dám nghĩ đến cái chết của Trình Thiên Lý, chỉ cần hơi nghĩ đến điếu đó, đầu óc cậu ta sẽ nảy sinh vô số ý nghĩ đáng sợ.

Trình Thiên Lý là gánh nặng mà cả đời Trình Nhất Tà không thể trốn thoát, cậu ta biết rằng vì đứa em này, mình có thể vượt qua giới hạn cuối cùng của bản thân.

Sau khi ý thức được chuyện này, điếu duy nhất Trình Nhất Tà có thể làm chính là cố gắng làm nhẹ đi tầm ảnh hưởng của Trình Thiên Lý với bản thân, mặc dù quá trình đó chẳng khác nào Trình Nhất Tà tự cắt đi một phần thân thể mình.

Họ là anh em song sinh, những đứa trẻ sinh đôi nối liền huyết mạch, một ánh mắt, một cái nhìn cũng đủ hiểu người kia đang nói gì nghĩ gì, thậm chí dù đang ở cách xa nhau nhưng Trình Nhất Tà vẫn cảm nhận được Trình Thiên Lý đang nghĩ một điều gì như thế nào.

Trình Nhất Tà cho rằng tất cả mọi thứ sẽ kết thúc như thế, nhưng vào một buổi chiều nọ, cậu ta nhận được cuộc gọi của Trình Thiên Lý.

Mãi đến giờ, Trình Nhất Tà vẫn còn nhớ tiết trời hôm ấy.

Đó là một ngày xuân mưa bụi rơi, cây cối trong vườn xanh ngắt sum sê, sức sống mãnh liệt bao trùm tất cả mọi vật, giọng nói của Trình Thiên Lý vang lên từ trong điện thoại, có chút yếu ớt, nó vừa thút thít vừa gọi: “Anh, anh ơi, em sợ quá...”

Trình Nhất Tà nói: “Chuyện gì vậy?” Cậu ta linh cảm thấy điếu gì đó, nên giọng nói sôi ruột hẳn lên.

“Em đã bước vào một cánh cửa,” Trình Thiên Lý nói bằng giọng đứt quãng, nghe vô cùng yếu ớt, “bên trong có rất nhiều ma quỷ, em ra được rồi, nhưng không biết mọi thứ có phải là mơ không... Bao giờ anh mới về.. em nhớ anh lắm...” Dường như ý thức của cậu nhóc đang mơ hồ dần, nó bắt đầu lảm nhảm gì đó nghe không rõ.

Trình Nhất Tạ nghe xong lại bật cười khẽ, vừa cười nước mắt vừa rơi, cậu ta nói: “Đừng sợ, có anh ở đây mà, đợi nhé, anh sẽ về ngay.”

Anh sẽ bảo vệ em.

Lúc ấy, Trình Nhất Tạ hiểu ra rằng, cậu ta sẽ không thể thoát khỏi món nợ Trình Thiên Lý. Cậu ta phải tìm mọi cách bảo vệ mạng sống của Trình Thiên Lý, dõi theo nó trưởng thành, lấy vợ, sinh con, con cháu đầy đàn, an hưởng vinh hoa phú quý.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Đây là ngoại truyện về cặp song sinh được viết dựa trên ký ức đã bị cửa cấp mười hai thay đổi.

Chương 144

Cái chết của cặp song sinh (2)

Sau khi thoát khỏi cánh cửa đầu tiên, Trình Thiên Lý lên cơn sốt cao, đêm đó phải đưa vào ICU, bố mẹ họ đầu cho rằng con mình sẽ không qua khỏi, chỉ có Trình Nhất Tạ biết rằng Trình Thiên Lý đang chào đón cuộc đời mới.

Vài ngày sau, Trình Thiên Lý rời khỏi ICU, sức khỏe dần dần hồi phục. Ngay khi tỉnh dậy, cậu nhóc đã nhìn thấy anh trai Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ ngồi trên chiếc ghế đặt bên giường, tựa người vào lưng ghế, đôi mắt nhắm hờ, dường như đã ngủ thiếp đi. Trình Thiên Lý nhìn ánh nắng chiếu trên mái đầu Trình Nhất Tạ, khiến những sợi tóc màu hơi đen trở nên trong suốt. Những mảng nắng vàng lọt qua kẽ lá, in lên tấm lưng cậu bé, nhác trông giống như ở đó mọc thêm một đôi cánh. Trong mắt Trình Thiên Lý, Trình Nhất Tạ chẳng khác nào một thiên sứ lạc xuống trần gian.

Hàng mi thiên sứ khẽ run rẩy, một đôi mắt mở ra, trông mắt màu đen phẳng phất nét mơ màng ngái ngủ. Cũng chỉ những lúc này, Trình Nhất Tạ mới để lộ vẻ non nớt trẻ thơ của mình.

Thế rồi, Trình Nhất Tạ trở về bên Trình Thiên Lý.

“Anh.” Trình Thiên Lý gọi.

Khi nghe tiếng “anh” này, vẻ thơ ngây trong đôi mắt Trình Nhất Tạ lập tức bị đẩy lùi, cái nhìn của cậu ta khôi phục sự bình thản như mặt nước hồ sâu. Cậu ta nhìn sang Trình Thiên Lý, nói: “Tình rồi à? Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Trình Thiên Lý lắc đầu: “Em cảm thấy rất khỏe.” Không rõ có phải là ảo giác hay không, Trình Thiên Lý cảm thấy cơn bệnh này còn khiến mình càng khỏe mạnh hơn, những chỗ thường ngày đau nhức giờ đây chẳng còn cảm giác gì nữa.

“Ừm.” Trình Nhất Tạ nói: “Ngày mai em đi với anh.”

Trình Thiên Lý nghe vậy ngẩn ra: “Đi? Đi đâu ạ?”

Trình Nhất Tạ nói: “Đến một nơi có thể cứu mạng em.”

Trình Thiên Lý nghe xong vẫn nhìn Trình Nhất Tạ với vẻ sững sốt, Trình Nhất Tạ cứ tưởng thẳng nhóc sẽ có vài điều cần thắc mắc, ai ngờ tên ngốc này chỉ gật đầu, nói với vẻ hơi lo lắng: “Anh đã nói với bố mẹ chưa? Nhớ bố mẹ ngăn cản thì sao?”

“Không đâu,” Trình Nhất Tạ nói, “anh đã bảo bố mẹ rồi.”

Lần này trở về, Trình Nhất Tạ đã làm xét nghiệm, các bác sĩ trong bệnh viện đều kinh ngạc khi phát hiện căn bệnh trầm kha trong người cậu bé giờ đây đã hoàn toàn biến mất. Theo lý mà nói, chứng bệnh dị dạng về tim mạch bẩm sinh này không thể trị khỏi hoàn toàn bởi các phương pháp y học đương thời, vậy mà nay, họ không thể tìm ra dấu tích của căn bệnh đó trong cơ thể Trình Nhất Tạ nữa.

“Để em đi cùng với con đi, nó ở lại đây chỉ có chết thôi.” Trình Nhất Tạ nói với cha mình như vậy: “Chỉ có con mới cứu được nó, bản thân con chính là ví dụ sống.”

Đứng trước yêu cầu tưởng chừng hoang đường của Trình Nhất Tạ, cha mẹ họ ban đầu hơi do dự. Nhưng khi nghe con lấy sự hồi phục của chính mình làm bằng chứng, họ liền đồng ý với đề nghị đó. Bởi vì dù có giữ Trình Thiên Lý lại thì bên phía bệnh viện cũng không thể làm gì được hơn, nếu đã thế thì bằng giao cho Trình Nhất Tạ.

Sau đó, Trình Nhất Tạ được phép đưa Trình Thiên Lý rời khỏi bệnh viện, hai người cùng nhau trở về Hắc Diệu Thạch.

Hắc Diệu Thạch là một nơi rất ấm áp, Trình Nhất Tạ cảm thấy may mắn vì đã gặp được những bạn bè ở đây. Có điều Trình Thiên Lý vẫn còn là đứa trẻ, suốt thời thơ ấu chỉ sống trong bệnh viện, nhút nhát, sợ bóng đêm, tuy rằng sau khi đến với cửa, tình trạng sức khỏe đã ngày một hồi phục, nhưng nó vẫn không thể thoát khỏi sự ám ảnh mà thế giới đáng sợ trong cửa mang lại.

Nó bị những cơn ác mộng làm cho mất ngủ, đêm nào cũng vừa khóc thút thít vừa ôm gối đi chân trần sang chỗ Trình Nhất Tạ, kêu than: “Anh ơi, em lại gặp ác mộng...”

Trình Nhất Tà bấy giờ đang tra cứu tư liệu trên máy tính quay sang liếc Trình Thiên Lý một cái rồi hất hàm, ra hiệu cho nó lên giường nằm.

Trình Thiên Lý ngoan ngoãn leo lên chiếc giường lớn sau lưng, ngần ngừ nhìn lên trần nhà, rồi nói: “Anh, anh không sợ à?”

Trình Nhất Tà: “Sợ cái gì?”

“Sợ ma.” Trình Thiên Lý đáp.

“Ma thì có gì đáng sợ chứ.” Trình Nhất Tà đáp: “Anh không sợ.”

“Thế anh sợ gì?” Giọng nói của Trình Thiên Lý vang lên sau lưng Trình Nhất Tà.

Trình Nhất Tà không trả lời. Ánh sáng lạnh lẽo từ màn hình vi tính chiếu trên gương mặt không có biểu cảm của cậu nhóc, cậu ta không định nói ra nỗi sợ hãi của bản thân, như thể nói ra thì đi đâu đó sẽ trở thành sự thật.

Trình Thiên Lý cũng không hỏi nữa, tiếng thở dài dài vọng tới từ sau lưng Trình Nhất Tà. Dù gì cũng là một đứa trẻ, hết sợ rồi thì sẽ ngủ rất nhanh.

Mấy ngày sau, Trình Thiên Lý thấy Trình Nhất Tà ôm một con vật bông xù vào phòng, cậu nhóc chưa kịp phản ứng thì Trình Nhất Tà đã ném con vật vào tay nó. Con vật vểnh cái mõng xù lên, ra sức liếm mặt Trình Thiên Lý. Trình Thiên Lý nhột quá bật cười khanh khách, khi nhìn kỹ mới biết cục bông xù đó là một chú chó Corgi Welsh rất đáng yêu. Cậu nhóc mừng rỡ kêu lên: “Chó corgi!! Anh!! Em yêu anh quá hà!!”

Trình Nhất Tà gật gật đầu, rồi xoay lưng bỏ đi.

Có đứa trẻ nào không yêu động vật chứ, chỉ ngại nỗi đi đâu kiện sức khỏe trước đây không cho phép chúng được tiếp cận với niềm yêu thích của mình, bây giờ Trình Thiên Lý đã khôi phục sức khỏe, Trình Nhất Tà bèn tặng cho cậu nhóc món quà mong ước từ lâu.

Trình Thiên Lý dĩ nhiên là cười không khép được miệng. Bữa tối hôm đó, nó vui miệng ăn thêm vài miếng, còn háo hức thu thập ý kiến của mọi người về việc đặt tên cho chú chó, cuối cùng nó chọn lấy một cái tên: Bánh Mì.

Bánh Mì từ đó đã trở thành tên của chú chó corgi.

Có Bánh Mì bầu bạn, tâm lý của Trình Thiên Lý đã tốt hơn trước rất nhiều, đêm đến không còn đến tìm Trình Nhất Tạ vì mất ngủ nữa.

Thi thoảng vào lúc nửa đêm, Trình Nhất Tạ cũng đến phòng cậu em để xem xét, thấy thằng nhóc nằm ngủ chổng vó, còn Bánh Mì nằm bên cạnh cũng đang ườn bụng ra mà ngủ, một đứa lớn một đứa nhỏ trông thế mà hòa hợp vô cùng.

Trình Nhất Tạ thu lại ánh nhìn, khi khép cửa lại, cậu ta thấy Nguyễn Nam Chúc đang hút thuốc ở hành lang.

“Muộn như vậy rồi vẫn chưa ngủ à?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Vâng.” Trình Nhất Tạ nói, “em không ngủ được.”

“Hai ngày nữa, cửa thứ hai của thằng bé sẽ mở nên lo hả?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Trình Nhất Tạ im lặng trong giây lát rồi gật đầu, thừa nhận sự bất an ở sâu trong đáy lòng.

“Quả là không dễ dàng.” Nguyễn Nam Chúc dập tắt điếu thuốc, “còn nhỏ thế mà... Để anh đi cùng hai đứa nhé.”

Nghe thế, Trình Nhất Tạ bèn cảm ơn Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, hắn xoay lưng định trở lại phòng mình, nhưng khi đẩy cửa đi vào, bước chân hắn khẽ dừng lại, quay ra nhìn Trình Nhất Tạ: “Nhưng rồi một ngày nào đó, nó sẽ phải lớn lên thôi.”

Trình Nhất Tạ nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc, biết Nguyễn Nam Chúc đang muốn nói gì.

“Em không thể bảo vệ nó suốt đời được.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Anh nghĩ liệu nó có làm được không?” Trình Nhất Tạ hỏi: “Anh nghĩ liệu thằng nhóc đó có làm được như em không?”

Nguyễn Nam Chúc thở dài, không nói gì nữa.

Có những việc cố gắng thì có thể hoàn thành, nhưng cũng có những việc phải dựa vào năng khiếu bẩm sinh. Mặc dù đi đâu này không công bằng, nhưng thế giới trong cửa là như vậy.

Có những người bẩm sinh phù hợp với cửa, họ bình thản, thông minh, rơi vào tình huống nguy hiểm vẫn có thể nghĩ ra cách thoát thân.

Nhưng có những người không được như vậy.

Trình Nhất Tạ là người phù hợp với cửa, nhưng Trình Thiên Lý, em trai cậu ta chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Trình Thiên Lý r ồi sẽ lớn lên như mọi người, có lẽ nó hơi ngốc, cha mẹ sẽ phải đau đầu vì thành tích học hành của nó, nhưng chẳng sao cả, nó đã có một người anh thông minh, nó sẽ được anh mình bảo vệ.

Nhưng tất cả viễn cảnh đó, chỉ là sự ảo tưởng.

Trình Nhất Tạ xoay lưng trở về phòng mình, cậu ta là người hiểu rõ nhất việc Trình Thiên Lý không phù hợp với cửa, nếu theo đúng cái đà này, Trình Thiên Lý có lẽ sẽ chết một cách nhanh chóng ở cánh cửa tiếp theo.

Nhưng Trình Nhất Tạ sao có thể để chuyện đó xảy ra, cậu ta đã quyết định con đường mình sẽ đi.

Ba ngày sau, Nguyễn Nam Chúc và anh em họ Trình cùng vào cửa thứ hai của Trình Thiên Lý.

Độ khó của cửa này không cao, nhưng đối với Trình Thiên Lý đã là vô cùng kinh khủng, cậu nhóc sợ hãi đến mức la hét ồm ồm.

Trình Nhất Tạ hỏi: “Rốt cuộc làm thế nào mà mày sống sót ra khỏi cửa thứ nhất hả?”

“Em không biết,” Trình Thiên Lý nói, “đêm nào em cũng nằm ngủ rất ngoan, sau đó bỗng một ngày em thấy có cánh cửa mở ra, bên trong sáng chói lòa, em bước vào thì thấy...”

Trình Nhất Tạ và Nguyễn Nam Chúc nghe xong đều im lặng một cách khó hiểu. Người ta nói người ngốc có hạnh phúc của người ngốc cũng rất có lý.

Ra khỏi cửa thứ hai, Trình Thiên Lý lại ốm mất hơn một tuần lễ, bệnh viện chẩn đoán là do sợ hãi quá nên phát ốm.

Trình Nhất Tạ thức canh em trai truy ền nước. Trình Thiên Lý bệnh đến nổi héo hơn cả người, nó hỏi Trình Nhất Tạ rằng: “Anh, làm thế nào cho em bản lĩnh hơn bây giờ?”

Trình Nhất Tạ xoa đầu thằng nhóc, không nói gì.

“Hết sợ ma thì sẽ khá hơn chút phải không anh?” Trình Thiên Lý nói: “Em quyết định r ồi, khi nào xuất viện, em sẽ xem phim kinh dị mỗi ngày...”

Trình Nhất Tà muốn thờ dài, nhưng cuối cùng cậu ta không để hơi thờ đó trút ra, cậu ta khẽ nói một câu: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi đã, những chuyện khác không cần vội, có anh ở đây mà.”

Trình Thiên Lý ngoan ngoãn gật đầu.

Trình Nhất Tà tưởng rằng Trình Thiên Lý chỉ xốc nổi nhất thời, ai ngờ sau khi khỏi bệnh, nó bắt đầu xem phim kinh dị thật, và lại còn xem đầu đặn mỗi ngày một bộ, hôm nào cũng thấy nó quẩn chán ngồi trong phòng khách, và hôm nào cũng sợ run như cầy sấy.

Trình Nhất Tà cũng bó tay, nhưng cậu ta không ngăn cản. Chỉ có đi đầu với lá gan của Trình Thiên Lý, e là có luyện cách mấy cũng không khá nổi.

Tuy thực lực của Trình Thiên Lý không cao, nhưng sự có mặt của cậu bé mang đến cho Hắc Diệu Thạch một luồng sinh khí mới mẻ.

Khi các thành viên trong tổ chức đang bị thế giới kinh dị trong cửa giày vò đến chết lặng, sự hoạt bát của Trình Thiên Lý giống như chiếc bút màu, điểm tô cho Hắc Diệu Thạch những sắc thái phong phú, khiến nơi này tràn ngập hơi thở sự sống.

Nếu ngày tháng cứ tiếp tục như vậy thì tốt biết mấy, không chỉ một lần Trình Nhất Tà có suy nghĩ như vậy. Nhưng có nhiều việc dù muốn cũng khó mà tránh khỏi.

Biến cố xảy đến ở cửa cấp bảy của Trình Nhất Tà.

Cánh cửa đó hung hiểm vô cùng, trong số những người tham gia, chỉ có mình Trình Nhất Tà còn sống. Khi cậu ta lê lết rời khỏi cửa, cậu ta đã nhận được một tờ gợi ý khác thường.

Trong mảnh giấy đó viết rất kỹ gợi ý của cánh cửa tiếp theo.

Lúc ấy, Trình Nhất Tà không hề ý thức được rằng mảnh giấy gợi ý này sẽ gây nên biến cố làm thay đổi quỹ đạo cuộc đời của mình, thậm chí cậu ta còn lấy làm mừng, mừng vì mình lại thoát khỏi một kiếp nạn, mừng vì có được gợi ý cho cửa cấp tám, mừng vì mình có thể gặp lại Trình Thiên Lý.

Rất lâu về sau, khi nhớ lại, cậu ta mới phát hiện bản thân mình lúc đó đang đứng trước ngã rẽ của định mệnh.

Con đường của vận mệnh đã mở ra, một ngã về địa ngục, ngã kia, cũng là địa ngục.

Chương 145

Cái chết của cặp song sinh (3)

Người đầu tiên rời khỏi cửa có thể nhận được gợi ý của cửa tiếp theo. Đây là ưu đãi và sự khoan hồng mà cửa trao cho những kẻ sống sót, cũng là sự khẳng định với những người có thực lực.

Nhưng rất nhiều người không biết rằng, khi trong cửa chỉ còn một người sống sót, thì khi thoát ra ngoài, người đó sẽ nhận được một gợi ý đặc biệt. Người có được gợi ý này không những biết được tường tận thông tin về cánh cửa tiếp theo, mà còn sở hữu một lần được cứu sống.

Vì một số nguyên nhân, Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa từng nói chuyện này cho Trình Nhất Tạ. Cậu ta biết là do tự mình gặp phải rồi tự mình tìm hiểu.

Từ sau khi chật vật thoát ra khỏi cửa cấp bảy, Trình Nhất Tạ dường như đã ngộ ra vài điều. Cậu ta nhận ra rằng mình không thể bảo vệ cho Trình Thiên Lý được, thế giới trong cửa quỷ dị khó lường, dù cậu ta có thông minh hơn nữa cũng chỉ là một người bình thường. Người thường thì sẽ có lúc phạm sai lầm, sai sót ở thế giới thực có lẽ có thể sửa, nhưng sai sót ở trong cửa sẽ khiến người ta mất mạng.

Trình Nhất Tạ trở về biệt thự, thấy Trình Thiên Lý ôm Bánh Mì cười tươi như hoa, trong lòng liền hạ quyết tâm.

Những sự việc sau đó xảy đến như một lẽ tất yếu.

Trình Nhất Tạ là người thông minh, người thông minh mà làm việc xấu, dĩ nhiên cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

“Em có biết mình đang làm gì không, Nhất Tạ?” Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng phát hiện sự thay đổi nơi Trình Nhất Tạ, một cuộc tranh cãi kịch liệt lần đầu tiên nổ ra giữa hai người: “Em sẽ hại chết Thiên Lý, cũng hại chết cả chính mình!”

Đứng trước lời chất vấn của Nguyễn Nam Chúc, Trình Nhất Tạ lựa chọn im lặng.

“Dừng lại đi, bây giờ vẫn còn kịp” Nguyễn Nam Chúc nói, “vẫn chưa đến thời điểm không thể quay đầu...”

Trình Nhất Tà cho Nguyễn Nam Chúc câu trả lời của mình: “Thiên Lý còn chưa tròn mười tám tuổi.” Cậu ta đặt tay lên lan can, nhìn vào khu vườn xanh biếc tốt tươi, Trình Thiên Lý đang đuổi bắt cười đùa với Bánh Mì ở đó: “Nếu em và nó chỉ có một người được sống, thì em mong sẽ là nó.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Vẫn còn những cách khác, vậy mà em lại chọn cách ấu trĩ nhất...”

“Nhưng cũng là cách đạt được nhiều lợi ích nhất.” Trình Nhất Tà lúc này mới mười bốn tuổi, nhưng đôi mắt cậu ta hoàn toàn không còn chút gì ngây thơ của một đứa trẻ nữa. Ở đó chỉ có một mặt hồ sâu, ẩn chứa những điều ngay đến Nguyễn Nam Chúc cũng không thể hiểu được: “Em xin lỗi, anh Nguyễn, thật sự em không thể trơ mắt nhìn Thiên Lý chết.”

Nguyễn Nam Chúc biết mình không thể khuyên được Trình Nhất Tà, hẳn không nói gì nữa, quay lưng bỏ đi.

Thời điểm này, Trình Nhất Tà chỉ mới ở mức độ thấy chết mà không cứu, nhưng về sau... Trình Nhất Tà nhắm mắt, cậu ta không muốn nhắc lại chuyện cũ nữa.

Con người một khi đã phá vỡ giới hạn, thì chẳng khác nào trăn mình trong vũng bùn nhơ, không ngừng chìm xuống.

Nếu là người khác làm những việc như vậy, có lẽ Nguyễn Nam Chúc đã sớm đuổi cổ khỏi Hắc Diệu Thạch. Nhưng Trình Nhất Tà chỉ là một đứa trẻ, chỉ như một mầm non vừa mới nhú, vẫn chưa thể vươn vai bộc lộ toàn bộ hình hài của mình, đã bị gió mưa giáng xuống buộc phải cong lưng cúi đầu.

Trình Nhất Tà dần sa lầy trong hố thẳm, không cách nào thoát ra được nữa.

Người ta nói mọi sự trên đời đều có lý do, Trình Nhất Tà tưởng rằng những việc mình đã làm về sau sẽ báo ứng lên chính mình. Con người làm điều sai trái sẽ phải trả giá, Trình Nhất Tà nguyện dùng tính mạng mình cứu chuộc tội lỗi này.

Nhưng cái ngày báo ứng ập tới, Trình Nhất Tà mới nhận ra, có những việc không đơn giản như cậu ta tưởng tượng.

Cửa cấp mười, khó khăn như địa ngục.

Trình Nhất Tà dù sở hữu gợi ý đặc biệt cũng phải trải qua cảnh thập tử nhất sinh.

Khi mang theo Trình Thiên Lý lê lết đến cửa ra, cậu ta phát hiện trước nơi vốn dĩ là cánh cửa có một bức tượng cổ bằng đồng cực lớn, gương mặt đang nhe nanh dữ tợn như ác quỷ, lớp gỉ xanh bao bọc quanh bức tượng bắt đầu tróc ra từng mảng, để lộ da thịt đen sì, đàn cứng như đá bên trong.

Thấy cảnh này, Trình Nhất Tà biết con quỷ trước mặt sắp sống lại, mặc dù cửa ở ngay sau lưng bức tượng, nhưng họ không thể nào tới được.

“Anh,” Trình Thiên Lý bấy giờ đang đứng phía sau Trình Nhất Tà, nó khẽ lên tiếng, “em sợ.” Bàn tay nắm chặt tay Trình Nhất Tà của nó đầm mồ hôi, giọng nói không kìm được sự run rẩy.

“Đừng sợ, có anh ở đây mà.” Trình Nhất Tà nhẹ nhàng an ủi Trình Thiên Lý. Sau khi hít vào một hơi, cậu ta nhét tay còn lại vào túi quần, trong túi có để sẵn một con dao gấp rất sắc nhọn: “Em cứ nghe theo lời anh là được.”

Trình Thiên Lý vội vàng nép sát bên anh trai, có lẽ linh cảm được điều gì đó, nó ôm chặt lấy Trình Nhất Tà. Cả hai vốn là anh em sinh đôi, trước nay vẫn có sự cảm ứng lẫn nhau, cách một lớp áo mỏng, Trình Nhất Tà cảm nhận được hơi ấm của Trình Thiên Lý, cũng cảm nhận được sự bất an trong lòng cậu nhóc.

“Anh,” giọng Trình Thiên Lý đờm vẻ buồn bã, thậm chí còn hơi nghẹn ngào, “có phải nó sắp sống lại rồi không?”

Con quái vật sau lưng cả hai đã để lộ đôi mắt màu đỏ như máu, cái miệng lớn mọc đầy nanh nhọn bắt đầu nhóp nhép đầy vẻ đe dọa, như sắp sửa lao vào hai đứa trẻ.

“Ừm,” Trình Nhất Tà nói, nhưng nó không làm em bị thương được đâu.”

“Sao em lại ngốc thế này.” Trình Thiên Lý nói: “Nếu em thông minh hơn một chút thì tốt rồi.” Giọng nói của nó đau khổ vô cùng: “Nếu em thông minh hơn, thì anh đã không phải cực khổ như vậy...”

Bàn tay Trình Thiên Lý chần chạp rời khỏi tay Trình Nhất Tạ, giọng nói của nó cũng nhỏ dần: “Nhưng dù em có ngốc đến mấy, cũng biết anh sắp sửa làm gì...”

Trình Nhất Tạ cảm thấy có điều bất ổn, giọng nói của cậu ta trở nên sượng trân, cậu ta chần chạp quay đầu: “Thiên Lý...”

“Hi, em cũng có nè.” Trình Thiên Lý nói: “Em giấu ở trong túi quần, giống y như anh.” Nó đang cười, nhưng có lẽ vì đau quá nên nụ cười trông thật xấu xí.

Trình Nhất Tạ khẽ cúi xuống, thấy một con dao đang cắm trên ngực Trình Thiên Lý, máu tươi ồ ộc chảy xuống, thấm đẫm vạt áo, nhỏ đầy mặt đất.

Nhìn thấy con dao, Trình Nhất Tạ choáng váng. Cậu ta há miệng ra định nói gì đó, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cậu ta không còn nói được nữa, Trình Nhất Tạ cứ thế khuỵu xuống trong câm lặng.

“Anh... đau quá...” Trình Thiên Lý ngã vào lòng Trình Nhất Tạ, đôi mắt đen láy mở trừng trừng, trong con ngươi phản chiếu hình bóng của Trình Nhất Tạ, nó gọi: “Anh...”

“A... a!!!” Trình Nhất Tạ kêu lên thảm thiết, trân trối nhìn Trình Thiên Lý thở yếu dần. Tiếng gầm rú của quái vật vang lên trên đỉnh đầu, nhưng Trình Nhất Tạ không ngoảnh lại, con quái vật nhào tới...

Bóng tối bao trùm lấy Trình Nhất Tạ, đáng lẽ cậu ta đã bị quỷ quái xé xác, nhưng thân thể cậu ta bỗng tỏa ra một vòng hào quang nhàn nhạt, tách cậu ta ra khỏi đòn tấn công của quỷ quái.

Trình Thiên Lý trong vòng tay Trình Nhất Tạ đã không còn hơi thở. Trình Nhất Tạ ngoảnh đầu lại với vẻ mặt chết lặng, nhìn thấy phía sau lưng con quỷ có một cánh cửa màu đen. Cậu ta nhìn vào cánh cửa, loạng choạng bế Trình Thiên Lý dậy, lao về phía đó, dùng chiếc chìa khóa nhuộm đỏ máu tươi để mở cửa sắt ra. Cậu ta vẫn muốn được gặp lại Trình Thiên Lý, cậu ta vẫn còn rất nhiều lời chưa kịp nói với em trai.

Trình Nhất Tạ chạy như điên ra khỏi đường hầm, rồi khi trở lại thực tại, cậu ta ôm chặt lấy Trình Thiên Lý. Trình Thiên Lý vừa kịp nở một nụ cười thì từ trong miệng ộc ra từng ngụm máu tươi, nó đưa tay sờ gương mặt Trình Nhất Tạ, gọi một tiếng anh, bảo rằng, anh đừng buồn.

Trình Nhất Tạ khóc nức nở, Thiên Lý của anh, Thiên Lý của anh... đứa trẻ cậu ta yêu thương vẫn chưa kịp trưởng thành, thậm chí chưa thể trải qua ngày sinh nhật thứ mười tám, chưa thể đi khắp thế gian ngắm phong cảnh xinh đẹp như mong ước của mình.

Chuyện sau đó, Trình Nhất Tạ không nhớ rõ lắm, cậu ta không nhớ rõ mình đã vượt qua khoảng thời gian ấy như thế nào, đến khi chợt tỉnh ra thì cậu ta đã không còn ở Hắc Diệu Thạch nữa, mà đang đồng hành với Trác Phi Tuyên.

Trác Phi Tuyên và cậu ta cùng là người lưu lạc khắp chân trời góc bể. Trác Phi Tuyên mất đi em gái, Trình Nhất Tạ chẳng còn em trai, Trác Phi Tuyên có một chút may mắn hơn vì đã kịp khảm hồn phách em gái vào mặt dây chuyên.

“Ê, đừng nói nhóc định giết anh ở trong cửa ải cướp cái mặt dây chuyên nha?” Trác Phi Tuyên nói thẳng: “Anh nói cho nhóc biết, bản mệnh anh cứng lắm đấy.”

Trình Nhất Tạ nhìn Trác Phi Tuyên, nói một cách dửng dưng: “Bỏ đi, dù tôi từng nghĩ đến chuyện đó, nhưng sẽ không làm đâu.”

“Tại sao không làm?” Trác Phi Tuyên hỏi.

“Tôi sợ mình làm việc xấu, em tôi sẽ phải gánh lấy quả báo.” Trình Nhất Tạ lạnh lùng nói: “Anh xem, giờ chẳng phải thế hay sao.” Thậm chí cậu ta không dám tìm đến cái chết, bởi vì mạng sống của cậu ta là do Trình Thiên Lý dùng mạng mình đổi lấy. Thằng ranh đó cả đời ngu ngốc, chỉ một lần thông minh, nhưng chỉ một lần ấy đủ giày vò Trình Nhất Tạ sống dở chết dở.

Trác Phi Tuyên bật cười ha hả.

Đầu cùng nếm trải nỗi đau mất người thân, giữa hai người có một sự đồng cảm. Có đi đâu những ngày tháng như vậy không dài, Trác Phi Tuyên chết ở cửa cấp mười, trước khi chết, hắn đặt mặt dây chuyên vào tay Trình Nhất Tạ, chẳng nói lời nào. Nhưng hai người hiểu thấu lòng nhau.

Trình Nhất Tạ nắm chặt mặt dây chuyên trong tay, gượng nở nụ cười, coi như nhận lấy lòng tốt của Trác Phi Tuyên.

Sau khi có được mặt dây chuyên, Trình Nhất Tạ đã từng nghĩ đến việc dùng mặt dây chuyên triệu hồi linh hồn của Trình Thiên Lý. Nhưng cậu ta

chỉ nghĩ mà chưa từng làm, bởi vì cậu ta nhớ ra rằng Trình Thiên Lý sợ ma.

Mỗi khi mình không có mặt, Trình Thiên Lý sẽ phải một mình trong cửa, như thế đối với nó cũng là một sự giày vò.

Suy cho cùng, Trình Nhất Tạ không nỡ làm vậy.

Thời gian ngày một trôi đi, Trình Nhất Tạ cứ nghĩ câu chuyện giữa mình và cậu em Trình Thiên Lý đã kết thúc. Vẫn là những lần vào cửa trở lại cảm xúc, có lẽ một ngày nào đó, cậu ta sẽ chết vì cửa, nhưng giờ đây cái chết đến với cậu ta chẳng khác nào một đặc ân và sự giải thoát.

Tình hình này tiếp diễn cho đến khi Trình Nhất Tạ bước vào cánh cửa cấp mười một của mình.

Khi có mặt trong cửa này, nhìn thấy Đàm Tảo Tảo trên tivi, Trình Nhất Tạ liền hiểu ra một điều. Cậu ta vội vàng rời khỏi bệnh viện nơi lần đầu vào cửa, trở về nhà mình, gõ lên cánh cửa quen thuộc ấy.

Giây lát, phía sau cửa xuất hiện một gương mặt giống cậu ta như lột. Khi nhìn thấy cậu ta, người kia lộ vẻ sửng sốt.

Trình Nhất Tạ bật cười ha hả, bất chấp sự sửng sốt của Trình Thiên Lý mà ôm chầm lấy nó vào lòng, nói: “Thằng ngốc này, anh tìm mày suốt bao lâu.” Anh tưởng rằng sau khi mất đi rồi sẽ không thể tìm lại em được nữa.

Cũng may giờ đây, cuối cùng đã tìm lại được.

Nếu đã tìm được rồi, thì việc ở lại không gian ảo này dường như cũng... không quá tệ.

Hai linh hồn bị chia cách rồi cuộc đã nhập lại làm một, tựa như khoảnh khắc mới chào đời. Trình Nhất Tạ mỉm cười mãn nguyện, gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ đang chầm chậm chìm xuống đường chân trời.

Chương 146

Bạch Minh và Trương Dặc Khanh

Sau khi quen nhau, có một lần, Trương Dặc Khanh từng hỏi Bạch Minh: “Ước mơ của em là gì?”

Bạch Minh nghe hỏi, lập tức mỉm cười rạng rỡ, nhìn vào mắt Trương Dặc Khanh, trả lời một cách chân thành và nghiêm túc: “Ước mơ của em chính là anh.”

Trương Dặc Khanh nghe Bạch Minh đáp vậy thì ngẩn ra giây lát: “Tôi đang hỏi thật mà.”

Bạch Minh nói: “Em cũng đáp thật mà.”

Bạch Minh quả thật rất chân thành, trước khi biết đến cửa, y là fan của Trương Dặc Khanh, từng hâm mộ một cách điên cuồng người đàn ông anh tuấn ấy trên màn ảnh.

Tất cả những bộ phim điện ảnh, phim truyền hình lẫn quảng cáo của Trương Dặc Khanh, Bạch Minh đều sưu tầm đầy đủ. Khi biết Trương Dặc Khanh định rời khỏi màn ảnh, lui vào hậu trường để làm đạo diễn, Bạch Minh gần như phát điên suốt một thời gian.

Quãng thời gian đó, những thành viên trong tổ chức đều không dám cùng y vào cửa, họ biết rằng Bạch Minh là loại người dám làm bất cứ chuyện gì khi tâm trạng không tốt.

Thời đó, Bạch Minh vẫn chưa phải là thủ lĩnh trong tổ chức, y chỉ là một người vào cửa bình thường, nhưng tiềm năng của y đủ khiến những người từng cộng tác mơ hồ cảm nhận rằng kẻ này không tầm thường.

Hoàn cảnh gia đình Bạch Minh tương đối phức tạp, y lớn lên trong cô nhi viện từ nhỏ, đến năm mười hai tuổi mới được gia đình tìm lại. Khi đó, y mới biết hóa ra cha mình rất giàu có, nhưng nguyên nhân tìm lại y không phải do tình nghĩa cha con gì cả, mà là vì anh em ruột của y đang cần lá gan khỏe mạnh.

Một câu chuyện sắc mùi cầu huyết, lại chính là câu chuyện đời của Bạch Minh.

Thực ra trước khi chính thức quen biết, Trương Dặc Khanh và Bạch Minh từng gặp nhau một lần.

Đó là trong một bữa tiệc rượu của nhà họ Bạch, Bạch Minh gầy còm nhỏ bé đứng trong góc nhà, nhìn Trương Dặc Khanh cười nói xã giao với cha mình. Khi đó, Trương Dặc Khanh vẫn còn trẻ, vừa mới nhận được danh hiệu ảnh đế đầu tiên của mình, gương mặt vẫn còn vẻ non nớt, nhưng người ta đã có thể thấy trước phong thái hào hoa độc nhất vô nhị của hắn sau này.

Bạch Minh nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, đầu óc vụt qua vô số ý nghĩ, lúc này y đã là fan hâm mộ của Trương Dặc Khanh, nhưng không dám tiến lên nói chuyện mà chỉ dám nhìn từ phía xa.

Về sau, Bạch Minh gặp phải cửa, y cứ tưởng duyên phận giữa mình và Trương Dặc Khanh chỉ là một lần gặp gỡ đó mà thôi.

Nhưng vận mệnh luôn là một thứ kỳ diệu, trải qua bao năm tháng tôi luyện bản thân, Bạch Minh đã trở thành nhân vật máu mặt trong thế giới của cửa. Một ngày nọ, bạn thân của y bỗng hỏi: “Bạch Minh, anh thích Trương Dặc Khanh phải không?”

Bạch Minh ngậm điếu thuốc trong miệng, uể oải “ừm” một tiếng.

“Anh ta cũng bắt đầu vào cửa rồi,” bạn thân của Bạch Minh nói, “anh có muốn dẫn dắt anh ta không?”

Bạch Minh quay sang nhìn người bạn thân: “Anh nói sao?”

Người bạn nhìn y với vẻ vô tội, lặp lại một lượt những gì mình vừa nói.

Bạch Minh dập thuốc, cười bảo: “Anh không trêu tôi đó chứ.”

Dĩ nhiên đó không phải trêu đùa gì cả, trong khoảnh khắc nhìn thấy Trương Dặc Khanh, Bạch Minh biết rằng mong ước của mình đã trở thành hiện thực.

Sau khi lùi về hậu trường, Trương Dặc Khanh đã không còn vẻ non nớt như thời trẻ, nhưng ngoại hình vẫn rất điển trai, chẳng khác nào hũ rượu được ủ trong lòng đất, thời gian không thể lấy đi sức hấp dẫn của hắn, ngược lại còn mang lại cho hắn mùi hương nồng nàn của thời gian.

Người tài giỏi luôn kiêu ngạo, trong lĩnh vực của mình, Trương Dặc Khanh là một nhân vật xuất chúng đầy kiêu hãnh. Hắn đã từng bốn lần đoạt cúp ảnh đế, và vô số những giải thưởng lớn nhỏ khác. Thậm chí sau khi lùi về hậu trường làm đạo diễn, ngay năm đầu tiên, hắn đã được đề cử giải đạo diễn xuất sắc nhất trong nước.

Đáng tiếc rằng sau khi gặp phải cửa, cuộc đời Trương Dặc Khanh đã bị ép vào một ngã rẽ mới.

“Xin chào, tôi là Bạch Minh.” Hai người ng ồi đối diện nhau, Bạch Minh mỉm cười giơ tay ra trước, nụ cười chân thành của y cộng thêm vẻ mặt vô hại ấy khiến người khác không thể nhìn ra chút dấu vết nào của một kẻ sẵn m ồi hàng đầu: “Rất vui được gặp anh.”

Trương Dặc Khanh dĩ nhiên là bị Bạch Minh che mắt, hắn nắm lấy tay Bạch Minh, nói: “Rất vui được gặp anh, tôi là Trương Dặc Khanh.”

“Ừm.” Bạch Minh gật đầu: “Tôi đã từng xem phim của anh.”

Trương Dặc Khanh mỉm cười lễ độ, có lẽ hắn tưởng rằng Bạch Minh là một fan hâm mộ bình thường, hoặc có thể không đến mức hâm mộ, chỉ là một khán giả từng vô tình xem phim của mình mà thôi. Nhưng rất lâu sau đó, khi Trương Dặc Khanh nhìn thấy căn phòng chật đầy đĩa phim của mình, hắn mới hiểu ra rằng Bạch Minh hoàn toàn không như vẻ bề ngoài của hắn.

Dĩ nhiên, Trương Dặc Khanh lúc này vẫn chưa ý thức được tất cả những đi ều đó, hắn nhìn cậu trai với mái tóc xoăn tự nhiên và nụ cười cực kỳ đơn thuần kia, cứ cho rằng Bạch Minh là một thanh niên mang tính cách dịu dàng...

Khi ấy, Trương Dặc Khanh thậm chí không hiểu vì sao người trong tổ chức lại sợ Bạch Minh đến thế, hắn còn nghĩ có lẽ những người này đã hiểu nhầm tính cách của Bạch Minh...

Bạch Minh khi ở trong cửa và ngoài đời thực có sự khác biệt rất lớn, tính cách nhìn chung vẫn ấm áp, đứng trước những lời ác ý chĩa về phía mình, thậm chí đứng trước những kẻ có ác ý với mình, Bạch Minh chưa bao giờ trả đũa gay gắt.

Có đôi lúc, thậm chí Trương Dặc Khanh còn cảm thấy tính cách Bạch Minh tốt thái quá, hắn đã từng đứng lên bảo vệ cho Bạch Minh.

“Tính cậu hiền quá đó.” Trương Dặc Khanh đã từng nói những lời như vậy: “Hiền lành sẽ bị người ta bắt nạt, không thể có ý hại người, nhưng cũng không thể không có lòng đề phòng.”

Bạch Minh cười tíu mắt nghe những lời dạy dỗ của Trương Dặc Khanh, nói: “Anh Trương dạy phải lắm ạ.”

Không biết tại sao, khi nhìn thấy nụ cười ngoan ngoãn của Bạch Minh, Trương Dặc Khanh lại đưa tay xoa đầu cậu chàng, sau khi sờ xong mới cảm thấy hành động của mình không đúng lắm, bèn ho khan một tiếng, giải thích rằng: “Tóc cậu trông mềm quá.”

Bạch Minh chớp chớp mắt, không có ý kiến gì.

Mái tóc của Bạch Minh khá lòa xòa, sờ vào cảm giác rất thích, khiến người ta cảm thấy muốn chạm vào. Nhưng quả thực chẳng mấy người dám dùng tay xoa đầu hồ như vậy, Trương Dặc Khanh chính là một trong số những kẻ ít ỏi đó. Lúc bấy giờ, Trương Dặc Khanh vẫn chưa nhận ra Bạch Minh là dã thú chứ không phải chú mèo con đáng yêu.

Nhưng giả vờ thì cũng không thể giấu mãi được, Trương Dặc Khanh cũng không phải người ngốc nghếch, khi hắn nhận ra những điểm khác lạ ở Bạch Minh thì mối quan hệ giữa hai người đã tiến sang giai đoạn khác.

Trương Dặc Khanh nhận ra vấn đề trong một lần hắn vô tình nói đùa: “Bạch Minh, sao những người đắc tội với cậu đều gặp xui xẻo hết vậy.”

Bạch Minh nghe vậy chớp chớp mắt, nói: “Họ không đáng bị xui xẻo sao?”

Trương Dặc Khanh sửng người nhìn nụ cười của Bạch Minh. Vốn dĩ đây chỉ là những lời nói đùa, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, Trương Dặc Khanh không khỏi toát một lớp mồ hôi mỏng sau lưng. Bởi vì hắn nhớ lại từ khi cùng vào cửa với Bạch Minh cho tới nay, những kẻ đắc tội với Bạch Minh đâu chỉ có “xui xẻo”, tất cả bọn họ... đều đã chết hết cả.

Đúng vậy, đều chết hết, bởi vô số tai nạn kỳ quặc, có những lúc thoát trông như là ngoài ý muốn, nhưng đã xảy ra vài lần thì dĩ nhiên không phải ngoài ý muốn.

“Ngẫu nhiên” vốn là “tất nhiên” ở một mức độ nào đó.

Trương Dặc Khanh như ngộ ra điều gì đó, nhìn lại Bạch Minh, hắn chợt cảm thấy cậu thanh niên vốn rất thân thuộc nay lại có gì đó xa lạ.

Cũng may cảm giác này chỉ là thoáng qua, Bạch Minh mỉm cười sán lại gần, nói: “Anh Trương, tối nay đi ăn lẩu với em nhé.”

“Được thôi.” Trương Dặc Khanh đồng ý.

Mối quan hệ của cả hai lúc này vẫn còn chưa rõ ràng, nhưng vì có thể sẽ chết ở trong cửa bất cứ lúc nào, nên Trương Dặc Khanh rất ghi nhận tấm lòng bao bọc của Bạch Minh. Cả hai càng lúc càng thân thiết, cho đến một ngày, Trương Dặc Khanh đi gặp gỡ đối tác.

Với địa vị ông lớn làng giải trí của Trương Dặc Khanh, dĩ nhiên có vô số người muốn dựa hơi hắt. Hôm ấy, trong bữa tiệc, đối tác có giới thiệu cho Trương Dặc Khanh một cô gái xinh đẹp.

Hôm đó, Bạch Minh cũng đến chơi cho vui, dù Trương Dặc Khanh thắng thường từ chối, nhưng vẫn bị Bạch Minh bắt gặp.

Đối diện với ánh mắt đó, Trương Dặc Khanh bất giác cảm thấy run sợ. Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, Trương Dặc Khanh đã bị Bạch Minh kéo vào phòng nghỉ.

“Anh Trương đã thích ai chưa?” Bạch Minh hỏi.

Trương Dặc Khanh nói: “Chưa.”

“Chưa ạ?” Bạch Minh nói: “Vậy cô gái đó là sao?”

Trương Dặc Khanh nhìn về mặt của Bạch Minh, biết người này đã hơi say rồi. Hắt liếm môi, giọng khô khốc: “Tôi không thích cô ta.”

“Anh không thích cô ta, nhưng vẫn sẽ chấp nhận cô ta?” Bạch Minh hỏi.

Trương Dặc Khanh há miệng định giải thích, nhưng lời lên tới miệng thì cái sự kiêu ngạo trong máu đột nhiên lại trỗi dậy vì giọng điệu hịch sách của Bạch Minh. Hắt hắt hàm, bày ra vẻ mặt lạnh lùng, cố gắng đè nén nỗi bất an tận sâu trong lòng: “Phải thì đã sao?”

Bạch Minh thò tay che miệng hắt, rồi sán lại gần, khẽ nói: “Anh làm em giận.”

Trương Dặc Khanh cau mày. Bạch Minh nói: “Em cực kỳ... cực kỳ... tức giận rồi đấy.”

Trương Dặc Khanh đang định bảo cậu giận thì liên quan gì đến tôi, nhưng Bạch Minh đã đẩy hắt lên sofa, nhìn từ trên cao xuống, nói bằng

giọng lạnh lùng mà lần đầu tiên Trương Dặc Khanh nghe thấy: “Em không thể đợi được nữa.”

Trương Dặc Khanh trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên hắn nhận ra rằng, Bạch Minh hoàn toàn là một người khác hẳn so với cậu thanh niên hiền lành vô hại trong ấn tượng của hắn.

“Anh Trương,” Bạch Minh nói, “em thích anh, anh có thích em không?”

Trương Dặc Khanh khẽ nuốt xuống một cái, hắn không trả lời câu hỏi của Bạch Minh, chỉ nói: “Cậu bình tĩnh lại đi...”

Bạch Minh nhìn hắn: “Cũng thích có phải không? Chỉ là không muốn thừa nhận... Nhưng không thừa nhận cũng chẳng sao.” Y bật cười... “Em thích anh là đủ rồi.”

Khi Trương Dặc Khanh khôi phục lại ý thức, hắn cảm thấy mình đang ở trong xe. Thấy hắn đã tỉnh, Bạch Minh cười tủm tỉm nói: “Anh dậy rồi đấy à? Chúng ta về nhà thôi.”

Trương Dặc Khanh chửi một tiếng: “Súc sinh.”

Bạch Minh chớp chớp mắt: “Anh Trương đang khen em đấy à?”

Trương Dặc Khanh: “...” Phục rồi.

Giờ đây, hắn mới nhận ra rằng, mình đã... đụng tới một kẻ kinh khủng nhường nào.

Chương 147

Đàm Tảo Tảo

Đàm Tảo Tảo từng xuất hiện trong rất nhiều bộ phim điện ảnh, đóng vô số vai diễn khác nhau. Nào vũ nữ yêu kiều, nào kiếm khách tinh anh, nào bà mẹ hiền từ, hay là thiếu nữ vì yêu mà quên hết tất cả.

Mỗi vai diễn của cô mang màu sắc khác nhau, như thể chuyện đời của những con người khác nhau.

Khi Đàm Tảo Tảo vừa bước chân vào làng giải trí đã từng gặp tai nạn, lần đó, cô đóng cảnh cưỡi ngựa, không cẩn thận bị rơi từ trên lưng ngựa xuống. Cô bị thương khá nặng, suýt nữa thì mất mạng. Ban bè thân thiết đến bệnh viện thăm từng mắng cô một trận, nói rằng sao mà bạt mạng thế, cảnh quay nguy hiểm như thế mà không dùng thế thân.

Đàm Tảo Tảo mỉm cười đáp: “Mạng sống của tôi đâu có đáng gì.” Khi ấy, Đàm Tảo Tảo vẫn còn trẻ, không biết sợ cái chết. Cô cứ nghĩ mình sẽ luôn như vậy, cho đến một ngày, cô tham gia vào một chương trình phỏng vấn. Khi Đàm Tảo Tảo bước ra từ phòng hóa trang, cô nhận ra rằng hành lang dẫn lên sân khấu đã biến thành không gian khác với mười hai cánh cửa sắt, tất cả giống y hệt nhau, tỏa ra hơi lạnh.

Thấy cảnh này, nụ cười trên gương mặt Đàm Tảo Tảo cứng lại. Ban đầu cô nghi ngờ đây là trò đùa của tổ chế tác chương trình, cho nên cố kìm lại sự bất an trong lòng, mãi đến lúc... cô mở ra một trong số các cánh cửa đó.

Sau khi cửa mở, cô xuất hiện ở một nơi xa lạ, xung quanh là những nấm mồ hoang liêu, trước mắt là một tòa lâu đài sừng sững âm u.

Đàm Tảo Tảo đi dọc theo con đường, trên khoảng đất trống phía trước lâu đài, cô nhìn thấy có vài người đang đứng, khẽ bàn luận chuyện gì đó, gương mặt những người này hoàn toàn xa lạ. Sau khi thấy Đàm Tảo Tảo, họ cũng chỉ ném cho cô vài ánh mắt thoáng qua, rồi quay đi chỗ khác,

“Xin hỏi, đây là đâu vậy?” Đàm Tảo Tảo hỏi. Không ai trả lời câu hỏi của cô.

“Đang quay chương trình phải không ạ?” Một cảm giác nặng nề bất an bao trùm lên trái tim Đàm Tảo Tảo, cô thận trọng hỏi dò, nhưng một người trong số những kẻ lạ mặt đáp lại bằng vẻ giễu cợt, nói: “Quay chương trình? Cô từng thấy chương trình nào chân thực thế này chưa?”

Đàm Tảo Tảo không biết đáp sao.

Mặc dù cô vẫn nuôi một tia hy vọng rằng đây chỉ là trò đùa của chương trình, được dàn dựng một cách chân thật, nhưng niềm hy vọng đó đã bị dập tắt một cách phũ phàng khi cô chứng kiến cái chết của người đầu tiên. Người đó chết rất thảm, khắp người đầy những vết thương, máu bị hút cạn, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Đàm Tảo Tảo nhìn cái xác mà đơ ra tại chỗ, đó là lần đầu tiên cô nhận thức được rõ ràng đây chẳng phải là mảnh lời dàn dựng của một chương trình truyền hình, càng không phải một trò chơi mô phỏng. Nơi này, thật sự có thể dẫn người ta vào con đường chết.

Cửa đầu tiên của Đàm Tảo Tảo có độ khó không cao lắm, cô lại khá may mắn nên sống sót được đến khi rời khỏi. Khi trở về thế giới thực, cô cảm giác như mình sắp điên mất, khiến người trợ lý ngồi gần đó giật nảy mình.

“Tảo Tảo, chị không sao chứ?” Trợ lý lo lắng gặng hỏi.

“Ban này cô đi đâu vậy hả?!” Đàm Tảo Tảo phản nộ nói: “Tại sao không đến giúp tôi?”

Trợ lý ngơ ngác nhìn Đàm Tảo Tảo: “Sao cơ... Đi đâu cơ? Chị vẫn ngồi đây này giờ mà?”

Đàm Tảo Tảo sững người, cô nói: “Nãy giờ tôi vẫn ngồi đây à?”

“Đúng thế,” trợ lý đáp, “nãy giờ chị vẫn ngồi đây ngăn người mà...”

Đàm Tảo Tảo đứng hình trong giây lát, cô lơ mơ nhận ra đi đâu gì đó, nhưng chưa kịp hiểu rõ thì trợ lý đã giục cô lên sân khấu, cuộc phỏng vấn sắp sửa bắt đầu.

Đàm Tảo Tảo lên sân khấu mà vẫn như người mất hồn, trước các câu hỏi của MC, cô chỉ trả lời nhát gừng. MC lấy làm lạ, đang định hỏi thì bỗng nghe thấy dưới sân khấu vang lên tiếng tri hô hãi hùng. Người dẫn

chương trình còn chưa kịp phản ứng, từ trên đỉnh đầu chọt vang lên một tràng tiếng kính vỡ, anh ta ngẩng đầu, thấy một chiếc bóng đen đổ ập xuống.

Đàm Tảo Tảo ng ồi bên cạnh MC, tận mắt nhìn thấy chùm đèn treo cực lớn rớt xuống, đáp xuống ngay trước mặt mình.

Người MC vừa cười nói với cô giờ đây đã chỉ còn là một thi thể dập nát, Đàm Tảo Tảo ngơ ngẩn ng ồi im một chỗ, khuôn mặt hoảng hốt tột độ.

Sống sót khỏi một sự cố như vậy có thể nói là kỳ tích, có trời mới biết tại sao, rõ ràng cô đang ng ồi ngay bên cạnh anh chàng MC, chiếc đèn rõ ràng có thể quệt vào da thịt cô, vậy mà Đàm Tảo Tảo không hề bị thương chút nào.

Bởi vì chuyện này, Đàm Tảo Tảo chịu đả kích rất nặng, phải nghỉ đóng phim một thời gian.

Trong thời gian này, rốt cuộc cô đã biết được những chuyện liên quan đến cánh cửa.

Vừa là giày vò, vừa là cuộc đời mới.

Không có cửa, Đàm Tảo Tảo đã chết từ lâu r ồi, nhưng có cửa, cũng không chắc cô có thể tiếp tục sống.

Thông qua bạn bè, Đàm Tảo Tảo quen biết với Nguyễn Nam Chúc, biết có người cũng được cửa lựa chọn giống mình.

“Cô chỉ là muốn qua cửa hay muốn rèn luyện bản lĩnh?” Nguyễn Nam Chúc hỏi Đàm Tảo Tảo.

Đàm Tảo Tảo đáp: “Hai việc đó có gì khác biệt chứ...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Điểm khác chính là với phương án đầu tiên, cô sẽ chẳng phải suy nghĩ gì cả, chỉ cần đi theo tôi là được, còn phương án thứ hai, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Đàm Tảo Tảo đáp một cách quyết đoán: “Tôi chọn phương án một.”

“Nhưng Hắc Diệu Thạch không nhận dẫn dắt sau cửa cấp năm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu cô chọn phương án một, có lẽ ban đầu sẽ khá nhàn nhã, nhưng về sau sẽ không được an toàn.”

Đàm Tảo Tảo cười gượng: “Nhưng mà tôi sợ lắm.”

Nguyễn Nam Chúc im lặng, coi như chấp nhận yêu cầu của Đàm Tảo Tảo.

Đàm Tảo Tảo chỉ là một cô gái bình thường, sợ bóng tối, sợ ma, trong Hắc Diệu Thạch, có lẽ cô rất giống với Trình Thiên Lý. Nhưng điểm giống nhau này cũng có nghĩa là, họ không thích hợp với cửa.

Đàm Tảo Tảo đã đưa ra lựa chọn của mình, cô biết kết cục cuối cùng sẽ ra sao. Trong quá trình tiến tới, cô cũng từng phân vân, nhưng rồi cuối cùng, cô không thay đổi quyết định.

Hắc Diệu Thạch không nhận dẫn dắt sau cửa cấp năm, cho nên cuộc hành trình của Đàm Tảo Tảo cũng đã đến hồi kết.

“Tảo Tảo, hay để tôi dẫn cô nhé.” Lâm Thu Thạch là một người tốt, có thể nhìn ra trong mắt cậu sự lo lắng cho Đàm Tảo Tảo, nhưng Đàm Tảo Tảo đã mỉm cười từ chối ý tốt ấy.

Tận sâu trong lòng, Đàm Tảo Tảo từng có một chút ghen tỵ với Lâm Thu Thạch, bởi đãi ngộ đặc biệt mà Nguyễn Nam Chúc dành cho Lâm Thu Thạch. Nhưng khi lòng dốt kỵ tan đi, Đàm Tảo Tảo chợt nhận ra rằng mình hiểu hành động Nguyễn Nam Chúc. Lâm Thu Thạch quá tuyệt vời, cậu thông minh, can đảm, lương thiện, chẳng khác nào một viên ngọc phát sáng lấp lánh, bất cứ ai ở bên cũng sẽ bị thu hút vì những phẩm chất tuyệt vời của cậu. Không những Nguyễn Nam Chúc, mà cả Đàm Tảo Tảo cũng thế.

Nếu cô là Nguyễn Nam Chúc, có lẽ cũng sẽ lựa chọn một người như Lâm Thu Thạch.

Đàm Tảo Tảo cay đắng nghĩ, ai lại không muốn một đồng đội vừa kiên cường vừa can đảm chứ.

Cuối cùng, cô lựa chọn thuê một tổ chức khác. Tổ chức này hứa với Đàm Tảo Tảo có thể đưa cô vượt qua cửa cấp sáu, nhưng phí vụ thất bại.

Điều này nằm trong dự đoán của Đàm Tảo Tảo, điều duy nhất vượt ngoài kế hoạch của cô, đó là cô đã ra đi ngay trên sân khấu mình yêu thích nhất.

Đây cũng coi như là cầu được ước thấy, Đàm Tảo Tảo muốn được chết một cách thanh thản, nhưng cô nhận ra mình không thể làm được. Trong thế giới đáng sợ của cửa, cô bị hai cánh tay kéo vào bóng đêm vô tận. Khi rời khỏi cửa, trước mắt cô là sân khấu hoa lệ, ánh đèn chói mắt từ

dưới chiếu lên, bên tai cô văng vọng tiếng chớp nháy của máy ảnh, tất cả mọi chuyện diễn ra trong sự dõi theo của người hâm mộ, tất cả đều được thu hình lại.

Đàm Tảo Tảo nhận thức được rằng cái chết sắp đến với mình, cô không nén nổi tiếng kêu kinh hãi. Cô thấy hối hận, cô không muốn chết, cô còn rất nhiều việc muốn làm.

Cô không cam lòng...

Nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Phía cuối con đường như thế nào, đã được quyết định ngay từ sự lựa chọn ban đầu.

Trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng kính vụn vỡ quen thuộc, Đàm Tảo Tảo ngẩng đầu, trông thấy ánh đèn chói mắt, và vô số mảnh vỡ kính đang rớt xuống. Chiếc đèn trần như một vương miện không lồ giáng xuống cơ thể Đàm Tảo Tảo, khiến thân xác cô nát bấy.

Trước khi bóng tối ập đến, Đàm Tảo Tảo nghe thấy tiếng hét kinh hãi của những người bên dưới sân khấu, thậm chí cô còn thấy vài gương mặt hoảng loạn. Đàm Tảo Tảo ngã ra đất, trên mặt còn thoáng một nụ cười nhàn nhạt. Cô cảm thấy bóng tối xâm chiếm tầm mắt, sự tĩnh lặng vĩnh hằng, hóa ra lại khá ngọt ngào.

Đàm Tảo Tảo đã rơi vào giấc ngủ dài, vĩnh viễn không thể bị quấy nhiễu.

Hết

[1] Câu mở đầu trong bài hát *May mắn bé nhỏ*, nhạc phim *Thời thiếu nữ của tôi*. Tuy nhiên, Trung Quốc có thành ngữ “đội mũ xanh” có nghĩa là bị cấm sừng. Theo đó màu xanh lục cũng hay được dùng để trêu đùa với hàm ý này. Tương tự, giới trẻ Trung Quốc dùng đoạn nhạc trên để ám chỉ và chế nhạo chuyện một ai đó bị cấm sừng, có vợ, chồng hoặc người yêu đi ngoại tình. (Chú thích của biên tập - BT)

[2] Thành ngữ: Ám chỉ những sinh linh bị hổ ăn thịt, trở thành kẻ phục dịch cho hổ, mê hoặc con người khiến họ bị hổ ăn thịt. (Chú thích của dịch giả - DG.)

[3] Người đã không còn gì để mất thì không sợ gì cả. (BT)

[4] Pop và pin tức Popuko và Pipimi, hai nhân vật trong manga và anime hài Pop team epic. (DG)

[5] Ốt chưng đầu Lao gan ma, gia vị đặc sản của Trung Quốc, có thể ăn kèm với nhiều món. (BT)

[6] Xuất phát từ bài thơ Tạm biệt Cambridge của Từ Chí Ma, trong bài có đoạn:

Tôi khe khẽ ra đi

Như khi tôi khẽ đến

Tôi khe khẽ vẫy tay

Chào đám mây chiều tà. (DG)

[7] Địa danh ở địa ngục theo tín ngưỡng Phật giáo Á Đông, nơi các vong hồn đến chịu sự xét xử sau khi chết. (DG)

[8] Tên vị thần mình người đầu chó có liên quan đến quá trình ướp xác và cuộc sống sau cái chết trong văn hóa Ai Cập cổ đại. (DG)

[9] Dải Mobius hay mặt Mobius là khái niệm toán học chỉ một dải chỉ có một mặt và một biên, hình dạng giống như một băng giấy dán dính hai đầu sau khi lật ngược một đầu. (DG)

[10] Bách quỷ dạ hành là truyền thuyết của Nhật Bản. Vào ban đêm, có hàng trăm con quỷ cùng tụ họp, đi diễu hành trên đường phố, reo giắc nổi sợ hãi cho con người để tăng thêm sức mạnh. (BT)

[11] Được ghép bởi từ “motor” và “hotel”, là chỗ nghỉ chân tạm thời cho khách du lịch, thường có quy mô nhỏ ít tiện ích và giá cả bình dân. (DG)

[12] Có nghĩa người đó vừa là điểm yếu của ta, vừa là thứ tiếp thêm sức mạnh để ta làm được nhiều điều lớn lao. (DG)

[13] Trong quảng cáo trà sữa Ưu Lạc Mỹ của Trung Quốc có đoạn đối thoại như sau:

Nữ: Em là gì của anh?

Nam: Em là Ưu Lạc Mỹ của anh.

Nữ: Vậy ra em là trà sữa à?

Nam: Như vậy anh có thể nâng niu em trong lòng bàn tay mình. (BT)

[14] Kẻ lén theo dõi người khác. (DG)

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Table of Contents

1. Chương 110 Muốn mở nó ra quá
2. Chương 111 Nàng Mary
3. Chương 112 Tình huống bất ngờ
4. Chương 113 Gián điệp
5. Chương 114 Tìm ra
6. Chương 115 Cánh cửa không thể mở
7. Chương 116 Kẻ thứ hai
8. Chương 117 Giận à?
9. Chương 118 Xin chào Tiểu Mai
10. Chương 119 Cuộc sống thực
11. Chương 120 Cửa thứ mười ba
12. Chương 121 Mê cung
13. Chương 122 Minotaur
14. Chương 123 Vật tế thứ hai
15. Chương 121 Trường kiếm
16. Chương 125 Người ăn cá
17. Chương 126 Rời tàu
18. Chương 127 Song sinh
19. Chương 128 Thời gian
20. Chương 129 Cửa thứ mười bốn
21. Chương 130 Một thế giới khác
22. Chương 131 Quỷ quái
23. Chương 132 Ngày dài, đêm thâu
24. Chương 133 Bách quỷ dạ hành[10]
25. Chương 134 Lại một đêm nữa
26. Chương 135 Thật và giả
27. Chương 136 Nguyễn Nam Chúc
28. Chương 137 Đêm, đêm, đêm
29. Chương 138 Mười hai
30. Chương 139 Trở về nơi bắt đầu
31. NGOẠI TRUYỆN

- 32. [Chương 140 Hấn là gì?](#)
- 33. [Chương 141 Cặp đôi chết tiệt \(1\)](#)
- 34. [Chương 142 Cặp đôi chết tiệt \(2\)](#)
- 35. [Chương 143 Cái chết của cặp song sinh \(1\)](#)
- 36. [Chương 144 Cái chết của cặp song sinh \(2\)](#)
- 37. [Chương 145 Cái chết của cặp song sinh \(3\)](#)
- 38. [Chương 146 Bạch Minh và Trương Đặc Khanh](#)
- 39. [Chương 147 Đàm Tảo Tảo](#)